

Samuel presenta

Tòm 1

La manna espirituala dels darrièrs caminaires adventistas

en camin cap a la Canaan celèst.

Arribada, lo Dimècres 20 de Març de 2030.

« Qual es donc lo servidor fidèl e prudent, que son mèstre a establìt sus sas gents, per lor balhar la noiridura al temps convenable ?

Urós çò servidor, que son mèstre, a son arribada, trobarà fasent atal !

O vos disi en vertat, l'establirà sus totes sos bens. »

Matthieu 24 : 45 a 47

Indèx dels tèmas tractats en fin d'obratge

La manna espirituala dels darrièrs caminaires adventistas

Prolongacion de las revelacions divinas recebudas dempuèi lo 07/03/2020

Los novèls messatges inspirats de contunh per Dieu

Messatges de l'autor

Segon qu'es escrich dins Apo.2:26 : « A lo que vencerà, e que gardarà fins a la fin mas òbras, balharai autoritat sus las nacions. », Jèsus-Crist fa partejar a son servidor, son profèta, la coneissença de son jutjament sus totes causas, talas coma los subjèctes, religioses, politics e economics. Perque fa complir sos projèctes en agissent dins totes aqueles domenis que regisson l'umanitat.

Demest las òbras de Jèsus-Crist, se tròba l'inspiracion constanta de son lum, tanben importanta per la vida espirituala de sos elegits, qu'o foguèt la manna balhada cada jorn als ebrèus amassats per Dieu al desèrt del Sinai.

Los que la cercan trobaràn dins los articles escriches dins aquel obratge, la garantida d'una pensada divina autentica, que m'engatja coma testimoni, e que los responsabiliza davant Dieu e son sant suprèm jutjament. Perque lo refús de son lum es causa d'una rompedura de relacion entre el e sa creatura.

L'inspiracion revelada dins aquelas linhas es pas que lo compliment de la promessa facha per Jèsus a sos servidors, dins Mat.28:18 a 20 ont, per tirar sos interlocutors al dobte, es escrich : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal: Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. Anatz, fachas de totes las nacions dels discípols, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-los a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond.»

Après aver presentat dins « Explicar- Daniel e Apocalipsi » l'estudi detalhat, verset après verset, d'aquelas profecias divinas, presenti dins aquel obratge, segon l'inspiracion divina del moment, de las analisis de sintèsi sus de tèmas tractats dins aquelas profecias, mas tanben sus l'actualitat del moment. Aquel agach englobant es ric e favoriza la mestresa de la compreson ofèrta per Dieu al nom de Jèsus-Crist. Aqueles testimoniats novèls an per el tant de valor que los primièrs e per sos elegits, tornan clar e comprensible çò qu'èra criptat e impenetrable.

Ajusti que dins los tempses dificils qu'anam deure traversar, la coneissença d'aquelles articles farà tota la diferéncia per obtenir o pas, del Crist, son indispensabla ajuda e son sosten divin per vèncer coma a vengut. Perque sos elegits son convidats a « gardar sas òbras fins a la fin » del mond, dins « la paciéncia e la perseverança » que caracterizan los vertadièrs « sants » de Dieu.

Nòta : las traduccions en lengas estrangieras essent realizadas a partir de logicials de traduccion automatica, l'autor engatja pas sa responsabilitat que pels tèxtes en francés, lenga de la version originala dels documents.

En defòra del comportament ideal qu'apròva e benesís, Dieu supòrta per un temps çò que desapròva ; mas, unicament, per un temps pro cort. Dempuèi 2020, avèm l'avantatge d'o veire respondre sulcòp als otratges que patís dins l'Occident crestian principalament.

En aplicacion d'aquel verset citat dins ròm.2:9 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc! » lo grand Dieu creator, nòstre Jutge grand a fach d'annada 2020, dempuèi l'equinòcci de la prima 2020 a l'equinòcci de la prima 2021, segon son òrdre, una annada marcada per una malediccion sens parièra dins l'istòria umana dempuèi la sortida d'Egipte. E en seguissent l'òrdre indicat dins lo verset, Israèl foguèt lo primièr país qu'a adoptat, en fàcia de la « pandemia » supausada atribuïda al virus Covid-19 aparegut en China, e causa de l'amplor d'aquela malediccion, la funèsta decision d'« acantonar » tot lo país, blocant atal tot l'aparelh economic. En recopiant aquel modèl, a lor torn, Itàlia (primièr país occidental tocat) e los autres pòbles crestians occidentals an adoptat aquela meteissa mesura amb las meteissas consequéncias economicas desastrosas dempuèi la prima 2020. L'esfondrament del mond occidental es egal al que provòca una guèrra mondiala.

La causa d'aquela malediccion divina remonta a las originas de la creacion terrèstra e als darrièrs otratges, coma lo maridatge unisexe, las novèlas « teorias del genre » multi sèxe e lo sosten balhat a l'islam. Per aquela reaccion, lo Dieu creator d'Adam e Eve e de lors descendents ven de confirmar lo messatge balhat dins Gen.3:22 : « YaHWéH Dieu dich : Aquí, l'òme es vengut coma l'un de nosautres, per la coneissença del ben e del mal. Empachem-o ara d'avançar sa man, de prene d'arbre de vida, de ne manjar, e de viure eternalament ». Precisi ja qu'aquel « l'un de nosautres » designa Satan, lo drac.

Explicacion : Dempuèi mantuna decennia, una partida dels enòrmes profièches recoltats pel gigant financièr american, « Google », es reinvestit dins la recèrca scientifica e l'un de sas tòcas a aténher es res mens que tornar l'òme « immortal ». Amb l'aparicion dels virus contagioses mortals, lo Totpoderós senhala als scientists terrenals que lor permet pas d'obtenir aquel resultat ; la mòrt demorarà son arma divina e atènerà totes los rebèls colpables. Los enòrmes progrèsses scientifics deguts al desenvolopament de l'electronica e de l'informatica an considerablament transformat los esperits umans e sustot en çò dels joves nauts en Occident sens la religion. En vertat, l'umanitat fa pas que s'adaptar al programa que Dieu a concebut per ela. En balhant la dominacion als Estats Units americans dins la Segonda Guèrra Mondiala, Dieu a preparat lo declin europèu. Per sa ret « internet », America a tornat los abitants de tota la tèrra dependents de sa tecnologia. La cupiditat capitalista a fach sacrificar las produccions localas al profièch de las produccions deslocalizadas cap a Asia e particularament, en darrièra, China. Calíá l'accion dels virus per que las nacions occidentalas realizen lor dependéncia dels productors asiatics e lor estat de roïna. L'etapa venenta serà lor destruccion per la guèrra. Los dirigents de las nacions son en Occident pro joves e coma los joves de nòstra epòca, s'apièjan pas que sus la sciéncia qu'a sauput resòlvre, fins en 2020, totes los problèmas. Se pòt comprene alara lo desrei d'aquela joventut que descobrí que la sciéncia a pas de responsa per garir las victimas del Covid-19. Aquela situacion novèla angoissante los a conduches a « acantonar », « desacantonar » e « tornar acantonar » lors poblacions, se dobtant pas que lo remèdi seriá a tèrme pièger que lo mal, d'un autre costat, amplament amplificat dins lor jutjament. Mas agissent atal, an pas fach que complir lo plan de Dieu qu'a resolgut lor destruccion.

A far un trabalh d'annada, lo divendres 16 d'Octobre a 17 oras a la debuta del sabat, lo professor d'Istòria Samuel Paty es descapitat per un immigrant chechè seguita a l'afichatge, en cors escolar, de las caricaturas trufandièras e escabrosas del profèta Maomet publicadas pel jornal satiric « Charlie Hebdo ».

Los 6, 7 e 8 de Març de 2021, lo papa Francés va en Iraq per sostenir los « crestians » orientals secutats. S'anant a Mossol, l'èx-capitala devastada del Califat islamic, nomma « fraires » los musulmans qu'encontra ; çò fasent, irrita Jèsus-Crist que va utilizar l'islam guerrièr de sos « fraires » per o castigar. Segon Dieu, « l'amor fraternal » es un fruch de son Esperit Sant que s'activa unicament en favor de sos elegits fidèls ; e sustot pas pels pòbles que nègan e presentan, coma una messorga crestiana, la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist, basa de l'Evangèli (la Bona Novèla) del salut. A relevar que dins los meteisses jorns, dels afrontaments violents entre joves d'origina immigrada e la polícia francesa se son tengut dins mantuna vila, confirmant atal, l'incompatibilitat de la religion musulmana amb lo regim laïca republican francès.

35000 policièrs se son amassats per manifestar contra lo laxisme de la Justícia près de l'Amassada. Son victimas d'atacas dels joves delinquents traficants de dròga que son tanben d'islamistas qu'esitan pas mai a tirar eles. Los policièrs comptan lors mòrts e lors nafrats. La violéncia es de mens en mens controlabla. La causa es l'incapacitat de la Republica a empachar l'immoralitat dels èssers umans. La corrupcion apareis dins totes los còsses de mestièrs e totes los domenis religioses, economics, judicaris e politics. E l'explicacion pausa sul fach que la Republica balha de pòstas en se basant unicament suls diplòmas obtenguts. La moralitat de las gents es pas jamai presa en compte e se descobrís après còp que los candidats a la presidéncia son de messorguièrs e de raubaires. Copada de Dieu, es incapabla de respondre a sos problèmas e sa justícia unicament basada sus la letra de sas leis produetz l'injustícia que sola la moralitat poiria empachar. Dins la Republica, coma dins la Bíblia, « la letra calada, mas l'esperit vivifica ». Coma a son començament, la Republica copada de Dieu pòt pas qu'aver per fruch, la violéncia, la destruccion e la mòrt. Pertocant la justícia dels òmes, Jèsus-Crist a pas sauput presentar en parabòla que lo tip del jutge inic ; la realitat de 2021 complís perfiechament sa vision e son Jutjament de las causas.

L'actualitat ne data del 25 de Setembre de 2021

L'òme espiritual jutge de tot

Lo verset complèt de 1 Agacin.2:15 dich : « l'òme espiritual, al contrari, jutge de tot, e es pas el meteís jutjat per persona. »

Vòli èsser onèst e reconéisser qu'aquel verset cibra essencialament los subjèctes religioses, mas lo que beneficia de la saviesa divina per jutjar las causas espiritualas pòt melhor que tot autre, jutjar egalament las causas d'aquel mond. L'apòstol Pau l'ausissia atal, en disent dins 1 Agacin.6:3 : « Sabètz pas que jutjarem los àngels ? E jutjariam pas, a mai fòrta rason, las causas d'aquela vida ? »

Vau donc presentar l'agach espiritual esclarat de mon jutjament sus las causidas politics e economics de nòstra societat francesa perque es la que coneissi çò melhor, essent nascut sus la fin de la segonda guèrra mondiala e avent crescut dins aquel país de França. Los primièrs imatges recebuts èran las d'un quartièr destruch pels bombardaments. Jos la quatrena republica, lo país s'es tornat bastir e a retrobat una bona prosperitat. Puèi es vengut lo temps de las descolonizacions e la quatrena republica s'es copada a causa de la guèrra d'Argeria, al ponch qu'en 1958, aquela republica es estada remplaçada per la cinquena prepausada pel general de Gaulle. Sul plan democratic, la quatrena, basada sus la majoritat e la representacion proporcionala dels deputats, empachava l'adopcion pel vòte de las mesuras excessivas. Èra un garda-fòl plan util. Per èsser adoptat, lo projècte devia far consensus e èsser sostengut pel partit del governament e una partida, almens, dels de l'oposicion. Lo principi èra vertadièrament digne d'una democracia e benefica pel pòble francés. Mas l'ora essent venguda per Dieu de preparar la punicion del regim republican francés, liurèt França al regim semi monarquic de la 5na Republica que pausèt pas de problèma jol governament del General de Gaulle. L'òme èra drech, onèst, mas tanben, rusat e annadit de 68 ans quand prenguèt la presidéncia del país. Capitèt donc a far acceptar coma democracia, son regim dictatorial desguisat e mascat darrièr una organizacion oficialament democrata. Lo pòble anava poder cambiar sa « rei » cada sèt ans. En mai, dempuèi la fin de la segonda guèrra mondiala, epòca ont soi nascut, França èra plaçada jos la pression de las doas influéncias politics extrèmas opausadas : lo capitalisme american e lo comunisme soviètic rus, a l'imatge de sa posicion geografica que la plaça entre America e Russia. Lo general de Gaulle usèt de sos poders per balhar a França una independéncia de cap a las pressions dels dos blòcs adversaris. Mas après son retirament e sa mòrt, sos successors an replaçat França jos l'influéncia sedusenta de la rica America. Son esperit liberal prenent una forma religiosa de liberalisme a conquistat las flors dels eretièrs politics del general de Gaulle. Lo liberalisme es en efiech la forma doctrinala de la practica de la libertat. Mas Dieu nos a après que la vertadièra libertat se tròba pas qu'en el, dins l'obesissença a sas leis, tanben tot autre desir de libertat mire pas en realitat qu'a obtenir de faïçon egocentrica siá, egoïsta, lo drech de far çò que se vòl. D'aquí enlà, de generacion en generacion, e de presidéncia en presidéncia, lo fruch de la cupiditat devia conduire los dirigents a far totas las errors préjudiciables al pòble francés tot entièr. Al nombre d'aquelas errors, relèvi en primièr, la de permetre a sos enemics musulmans de s'installar sus son territòri, sul sòl de sa metropòli. Aquela error es dirèctament deguda al mesprètz religiós de sas flors. esclaradas per Dieu, aurian comprés l'impossibilitat de far coabitar e « viure amassa » las religions crestianes amb l'islam. Mas l'installacion de l'islam avia per tòca de preparar l'afrontament religiós final, qu'obrirà la via a la

Tresena Guèrra Mondiala, aquel còp nuclear. La longa experiéncia de França regetada successivament per totas sas colonias del Maghreb auríá degut servir de leiçon, mas coma d'òrbs, de sords e d'insensats, las leiçons viscudas foguèron ignoradas. Dins una demarcha quasi suicidària, las autoritats francesas se son defendut lo drech de procedir a de sondatges, dels tèstes a prepaus de las proporcions realas de l'immigracion estrangiera particularament dins un primièr temps, musulmana. Pasmens, la vertat apareis puèi que França se compausa oficialament de 63 milions d'abitants mas curiosament sos servicis de santat comptan 75 milions de personas presas en carga. Los 12 milions exedentaires serián pas, almens en partida, dels immigrats clandestins aculhits pels immigrats legals ? En fàcia d'un dangièr, ven vital de poder dosar son intensitat, la subrevida l'impausa. Lo risc de la constitucion d'una « cinquena columna » musulmana sul territòri de França existís e acabarà per èsser pagat plan car. La causa d'aquel embornament èra la poténcia d'égarement dins la quala, Dieu cabussa los pòbles e lors autoritats dirigentas, quand mesprèsan sa vertat, segon qu'es escrich dins 2 Thes.2:11-12 : « Tanben Dieu lor envia una poténcia d'égarement, per que cregan a la messorga, per fin que totes los qu'an pas cregut a la vertat, mas qu'an pres plaser a l'injustícia, sián condemnats. » Las relacions establidas per França amb l'islam foguèron, tre lo començament, conflictualas, e es unicament per la fòrça que los païses del Maghreb foguèron colonizats. L'òdi e la rancuna se tròban totjorn en cò de la victima, e non en cò del conquistaire. E aquí encara, completament eissorbat, los franceses prenguèron pas consciéncia del nivèl d'aquela rancòr pasmens ben justificada. Los Evangèlis e los épîtres presentant totes Jèsus-Crist coma l'unic salvaire universal que, voluntàriament, a balhat, sa vida carnala terrèstra en expiation dels pecats de sos sols elegits ; l'islam, que nèga aquela mòrt voluntària, podíá pas, en cap de faïçon, èsser compatible amb la fe crestiana e son Dieu inspirador. Es pas aquel esperit cambiadís que las falsas religions crestianas presentan, mas al contrari, l'unic Dieu creator que, segon Mal.3:6, « càmbia pas », e prepausa a l'umanitat entièra un sol e quitament projècte de salut que pausa, exclusivament, sus la vertadièra fe crestiana que Jèsus jutja e avalora personalament. Aiçò essent ben comprés, podèm analisar l'islam coma tot altra pensada ideologica que respond a aquel principi : aurà totjorn de cap a ela, dels partisans, dels opausants e dels indiferents o esitants. Aquel marrit arbre segon Jèsus-Crist a dos brases fundamentals que son los partisans actius e los partisans inactius. Per èsser mai clar encara, disèm que l'islam se compausa del braç terrorista actiu e del braç inactiu qu'aplaudís publicament, o de faïçon amagada, las victòrias obtengudas pel braç actiu. La causa es estada provada puèi que pendent la destruccion de las torres bessonas americanas a Nòva Lòrc l'11 de setembre de 2001, los « youyous » victorioses de las femnas musulmanas an retronit e exprimit lor jòia dins las banlègas e ZUP de França. Aquelas reaccions ostilas son pas estadas relevadas ni sancionadas pels politics franceses e en consequéncia, lo braç armat musulman s'es fortificat, organizat e a pres la forma del grop islamic Estat Islamic. L'indiferéncia de cap a la vertat divina e la vertat dels faches viscuts explica l'agressivitat islamica que Dieu a entreteinguda e desvelhada per complir sa mission punitiva de l'occident incredul e rebèl del temps de la fin. França demòra a títol simbolic la cibla de sa colèra, perque, après Grècia e Roma, es a l'origina de totas las republicas contemporanèas. E lo regim republican e sas otranças devon pas lor existéncia qu'al Dieu Creator que los a suscitats per abatre lo regim monarquic qu'a acusat e condemnat, a causa de son sosten a la fe catolica papala romana, dempuèi la debuta de son instauracion, en 538. Aquela acusacion es legibla dins Apo.2:20 a 23 ont Dieu nomma « granda tribulacion » l'accion murtrièra de la Revolucion Francesa : « Mas cò qu'ai contra tu, es que daïsses la femna Jézabel, que se ditz profetessa, ensenhar e sedusir mos servidors, per que se liuren a l'impudicité e que manjan de carns sacrificadas a las idòlas. Li ai balhat de temps, per fin que se repentiguèsse, e se vòl pas repentir de son impudicité. Aquí, la vau getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de lors òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras.» Dins aquel verset, la « femna Jézabel » designa la glèisa papista dont las persecucions ordenadas per sos jutges inquisiteurs conduson Dieu a la comparar simbolicament a la reina « Jézabel », la femna estrangiera esposada pel rei josieu « Achab » qu'aviá ja fach tuar los profètas de Dieu al temps del profèta Elie segon 1 Reis 18 e 19. Un autre aspècte de lor semblança concernís l'acusacion de las victimas per de falses testimònis, perque los testimoniats dels prèires catolics, tanben copats de Dieu que « los prèires d'Astarté e dels Baals de la Jézabel » de l'anciana aliança, avián pas cap de valor per el. Los testimoniats escriches dins los libres dels Reis e de las Cronicas an portat la pròva de l'incapacitat dels monarcas terrèstres a tornar la justícia acceptada per Dieu. A la fin de cada regne, l'Esperit pontua en revelant son jutjament en aqueles tèrmes : « faguèt entièrament lo mal coma l'aviá fach son paire abans el ». E après aquel tip de governament, lo regim republican a fach, encara mai, « lo mal » ; e aiçò per las rasons seguentas.

Lo principi de la democracia francesa balha la meteissa valor a la votz de cadun dels ciutadans

franceses. Solament, la valor dels ciutadans es pas unifòrma, perque varia entre los dos extrèms que constituïsson l'èsser plan intelligent e lo perfiech insensat. Entre aqueles dos extrèms, lo pòble entièr se compausa donc d'èssers intelligents e d'autres qu'o son mens, quitament quasi estupid. Los èssers intelligents analisan las proposicions dels candidats que se presentan per las eleccions presidencials o legislativas. E dins aquela mescla de voses intelligentas e estupidas, la mejana obtenguda es obligatòriament al dejós del nivèl intelligent necessari e indispensable. La majoritat dels votants es en realitat incapabla d'analisar las proposicions e los enjòcs de las eleccions. En consequéncia, aquel drech de vòte balhat a totes es mortifèr e condemna a mai o mens long tèrme lo regim a la malescaduda, la crisi, la roïna e lo desastre per totes que condutz a l'afrontament murtrièr. Qual astre, aquel principi egalitari a d'adoptar de leis beneficas e justas per totes ? Cap de, perque, en mai, lo cap elegit impausa son caractèr, sa natura e sa voluntat. Se l'òme èra perfiech, seriá l'ideal, mas ailàs, es, lo mai sovent, egoïsta e ambiciós per orguèlh, e totes los successors del general de Gaulle an açò en comun, qu'an totes sacrificat l'interès francés del long tèrme al profiech del cors tèrme siá, del temps que dura lor mandat personal. La causa ven evidentada quand se vei coma lo president socialista François Mitterrand a favorizat las importacions chinesas e asiaticas per balhar als franceses l'impression d'un poder de crompa, real dins l'immediat, mas destructor d'emplec pel long tèrme de l'economia francesa. En mai, la creacion d'Euròpa unida pausa unicament sus las règlas de son comèrci. Eissorbats per las valors umanistas, los dirigents an fach pagar per França e son pòble lo prètz d'aquela construccion. Sos emplecs son estats deslocalizats e transportats dins los païses europèus de feble nivèl de vida, successivament, Portugal, Polonha, Romania e Bulgaria. S'Euròpa s'es retrobada amb 27 nacions, es perque lo capitalisme que l'anima fa dintrar, per los esplechar, dels païses totjorn mai paures. Dins lo meteis temps, França es venguda entièrament dependenta de China qu'a ara l'exclusivitat de la produccion dels produches de totes menas. La roïna a donc de multiplas causas, mas, principalament, la de la malediccion del Dieu viu vengut sus tèrra en Jèsus-Crist.

La democràcia francesa a açò de particular, es que sa constitucion fa pausar sos vòtes sus doas torres. Açò revèla plan lo caractèr pervers dels franceses. A l'opausat, lo principi divin nos ditz dins Mat.5:37 : « que ton òc siá òc e que ton non siá non e tot çò que s'i ajusta ven del desgordit ». Es donc « al desgordit » que devèm imputar lo segond torn que pervertís la causida electorala. A l'origina jos la 3na e la 4na Republica, l'escrutinh a un torn permetiá de seleccionar lo candidat qu'arribava en cap qual qu'èra lo nombre de las voses obtengudas. Mas dins la 5na Republica, lo segond torn balha al vòte lo mejan d'exprimir, en mai del sosten, la détestation e lo regèt dels candidats nacionalistas ; la votz suicidària que va tuar la nacion es d'aquela faïçon impausada. Ajusti aquela question : Coma far elegir la persona intelligent se l'elector es majoritàriament estupid ? Aquel jutjament es confirmat per Dieu puèi que sos elegits forman un « tropèl pichon » que recep sol, de sa part, l'intelligéncia vertadièra, plan diferenta de l'instruccion de las gents diplomadas. Mas aquelas causas son conforamas a la voluntat de Dieu, pel qual : lo pòble a los dirigents que merita.

Los avançats tecnologic de l'informatica e l'instauracion del sistèma « internet » an tanben un ròtle important dins la transformacion de las economias occidentalas. De nombroses mestièrs especializats son venguts realizables per de simples individús, a causa de lors ordenadors. Solament, l'equilibri economic dels pòbles pausa sul plen emplec e la satisfaccion equilibrada de l'ofèrta e de la demanda. En tuant, los unes après los autres, los divèrses sectors economics, las otranças d'internet destruson las economias de las nacions per un desequilibri fatal de l'emplec.

Dins los darrièrs tempses, lo ròtle amplificat del sistèma « internet » pòrta la responsabilitat de permetre als intelligents e als insensats de far conéisser lors pensadas e lors vejaires sus plen de subjèctes. La majoritat dels umans essent incapabla de jutjar entre lo ben e lo mal, lo positiu e lo negatiu, las pensadas del mal son puissamment divulgadas e partejadas per de multitudes, e las nacions son atal ganhadas pel mal, incapables d'empachar sa difusion. Las ideologias, totes utopicas, s'afrontan sus « internet » abans de s'afrontar, fisicament, sul sòl de la tèrra e dins los aires. Cal pas esperar o esperar, ni remèdi, ni solucion, per reglar aqueles problèmas que venon al temps causit pel Dieu viu per preparar un grand embrasement que constituirà, segon Apo.9:13, lo « seisen » castig avertisseur de sa colèra granda, abans son retorn revelat a sos elegits per la prima 2030 que serà l'ora ont sonarà, la « setena trompeta » d'Apo.11:15. Tornarà, e metrà fin a l'existéncia dels rebèls e a la de totes lors sòmis utopics, jol nom celèst de Jèsus-Crist, Micaël e Totpoderós YaHWÉH.

Saber escotar per comprene

En França, l'eleccion presidenciala se prepara en vista de causir lo cap d'Estat que serà elegit en Avril 2022. Los debats e los escambis dels jornalistas e dels especialistas politics permeton de distinguir los que, demest eles, se remarcan per lor aptitud a escotar. L'experiéncia es plan instructiva,

perque aquel quitament comportament concernís lo subjècte religiós. Dins la campanha electorala que s'engatja, un òme, un « trublion », polemist e jornalista politic de drecha de longa tòca, reten l'interès dels mèdias a causa del taus de 17 a 18% de las estimacions que las agèncias de sondatges d'opinion del pòble li balhan. Aquel òme es pas declarat oficialament candidat a la presidéncia, mas profiècha de la sortida de son libre, dins lo qual presenta son jutjament sus la situacion de França, que jutja « cauchemardesque », convencut qu'una futura guèrra civila intèrna serà la consequéncia inevitabla de l'evolucion creissenta de la populacion musulmana installada en França. Aquela presa de posicion es logicament combatuda per totas las gents virats cap a la pensada umanista e l'esperit universaliste, que representa la quasi-totalitat dels jornalistas dels mèdias. Las profecias biblicas de Dan.11:40-45 e Apo.9:13 confirman l'imminéncia d'aquel conflicte. Pòdi pas donc que reconéisser una certana saviesa e intelligéncia umana a las idèas espandidas per aquel òme. Eric Zemmour es atal projectat tal un far dins aquela campanha electorala e los vejaires expausats sus el e sas paraulas son fòrça revelators. Relèvi los que tenon pas cap de compte de sas explicacions porque demòran sords a totas las precisions que pòrta dins lo temps a sas declaracions contestadas e incomprises. Tals dels robòts desprovesits de l'intelligéncia umana, repetisson inlassablament d'acusacions que la justícia partisana favorable al camp umanista aviá sostengudas e confirmadas. Lo partit pres se revèla dins tot son sens. Demòran sus lor posicion e ausisson pas mai la votz de la rason. Aquel comportament se retròba en çò de la majoritat dels jornalistas qu'animan los mèdias publics e privats. D'unes qu'aiman « las faulas agradivas » (2 Tim.4:3-4), e mai se la consequéncia de l'engana es mortala, li repròchan de presentar pas, ni sas solucions, ni un messatge optimista e entrainant per raliar darrièr el un sosten popular. Mas, urosament, d'unes autres, pauc nombroses, se distinguisson en mostrant que son capables d'analisar corrèctament e onèstament las declaracions del polemist.

Los umans se compòrtan del meteis biais dins lo domeni civil e dins lo domeni religiós, aquí perquè lor comportament dins una causida electorala civila revèla çò que son vertadièrament. E relèvi que dins son discors, Eric Zemmour denòncia lo renonciament dels governants franceses al modèl de l'assimilacion de l'estrangièr aculhit per França. Finament, relèva, dins la causida de conservar o d'abandonar un prenom estrangièr, un signe que revèla la falsa adesion al pòble francés o la vertadièra. Aquel repròchi es d'aitant mai justificat qu'en primièr, aquela falta s'es aplicada dins lo domeni religiós. Perque çò que las religions apostàtes an pas comprés, es que Jèsus-Crist « assimila » dins son modèl e sas nòrmas totes los que salva e va realament salvar. Quand crida e engatja sos apòstols, comença per cambiar lor nom e los ensenhat puèi : Simon ven Pierre ; Saul ven Paul, mas aquel cambiament de nom pòt revelar la necessitat d'un grand cambiament necessari porque lo primièr Simon, serà convertit après aver renegat Jèsus tres còps. E pel segond, Saul, èra lo zelós menaire dels persécuteurs dels primièrs Crestians. Al contra dels autres, Jean cambïa pas de nom, çò que revèla una natura realament nascut de Dieu tre sa naissença coma lo dich son nom : Dieu a balhat. Per Dieu e sos elegits intelligents, l'assimilacion es la nòrma necessària e cònforma a l'idèa del baptisme, de lo qual lo batejat ressòrt en òme novèl, que s'apartenís pas mai a el meteis, porque apartenís d'ara enlà al Crist que l'a recrompat. La falsa religion a fach de creianisme una simpla etiqueta pegada sul front del fals batejat que, logicament, esclau del drac, va contunhar a o servir, dins una enganaira esperança del salut crestian. N'es tot parièr pel modèl de l'assimilacion dels immigrats estrangièrs qu'es estat abandonat e l'immigrat coabita amb lo francés de soca mas se vòl pas assimilar amb el porque ten a conservar tot son eretatge original. Es aital que coma dins lo domeni religiós, dins lo domeni civil, lo bon gran coabita tanben amb l'ivraie, e aquela coabitacion crèa de problèmas d'agressions e de refús de somission a las autoritats nacionalas ; aquel comportament bellicós es pas que lo preludi d'afrontaments fòrça mai grèus. Per Dieu, dempuèi Clodovèu, lo primièr rei dels francs, lo modèl França constituís la societat del pecat dont denòncia los comportaments civils e religioses. Fins a sa destruccion venenta, França aurà tengut aquel ròtle revelator per el. Aquí perquè, los repròchis presentats per Eric Zemmour devon èsser escotats e ausits, coma n'es de paraula profetica segon Apo.1:3 : « Urós lo que legís e los qu'ausisson las paraulas de la profecia, e que gardan las causas que i son escrichas ! Perque lo temps es pròche ». Aquel verset mòstra lo ligam entre las etapas successivas que conduson l'arma cap a la practica benesida per Dieu. Tot comença per la lectura « urós lo que legís » siá, la compreson per un individú. La segonda etapa es la de la transmission : « los qu'ausisson » siá, la multitud dels que comprenon lo messatge transmés. E la tresena, « e que gardan » designa la possibilitat de metre en practica concrèta la nòrma del messatge transmés.

Relèva donc son avantatge, porque l'òme espiritual retira dels messatges espirituals quitament dins una situacion electorala civila. Perque la vida es un tot que compren lo civil e lo religiós e per son comportament, l'òme reproduz sa natura prigonda dins los dos domenis del meteis biais.

Dempuèi sa resurreccion, Jèsus-Crist selecciona sos elegits que se pòt comparar a de multitudes d'èssers umans que se preparan en vista d'émigrar dins un país estrangièr qu'es lo reialme dels

cèls. Solament, lo Mèstre e Rei d'aquel país exigís una tenguda vestimentaire que i a renduda obligatòria ; la nomme : « lo vestit de nòça ». Jos aquela expression, Dieu resumís la nòrma de son caractèr revelat en Jèsus-Crist e abans-el, la qu'es estada revelada per sas òbras complidas dempuèi la creacion del mond terrèstre. Perque lo Dieu Justice e Amor s'es presentat abans lo Dieu Amor e Justice. Los falses Crestians veson pas Dieu que jos l'aspècte amor a causa de la feblesa portada per Jèsus-Crist dins la carn umana. An pas comprés que pendent son passatge sus la tèrra, lo poderós Micaël aviá renonciat, voluntàriament, a far pas usatge de sa tota-poténcia divina. Pasmens, a tot pic, Jèsus auriá pogut reprene son aparéncia divina, tala coma èra, gloriosa e terribla, espaventant los ebrèus dempuèi la cima del mont Sinaï, transformat en fornàs ardent e fumante.

Lògui e merceja lo Senhor Jèsus-Crist que me permet de relevar de las leiçons divinas dins aquel contèxte electoral perque l'assimiliacion es a la basa de l'ensenhament biblic puèi qu'es exprimida tre la Genèsi quand Dieu dich a l'òme dins Gen.2:24 : « Aquí perqué l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e vendrà una sola carn. » Per capitair son union novèla amb sa femna, l'òme deu renonciar a son estatut de fils per venir lo marit de sa femna ; e parallèlament, sos parents devon acceptar de pèrdre lor estatut privilegiat de parents, per tal de favorizar la transformacion e l'adaptacion de lor filh a sa situacion novèla. Nascut dins un ambient pagan a Ur en Caldèa, Abram foguèt convidat a quitar l'ostal de son paire terrèstre per s'assimilair a la nòrma de vida celèsta qu'anava recebre de Dieu. Pòdes atal comprene que Dieu s'interessa a totes los domenis de l'existéncia umana. Es pas el, mas l'umanitat atèa, qu'a causit de separar los subjèctes civils dels subjèctes religioses. Perque Dieu es lo proprietari de l'un e de l'autre, essent lor Creator. E a aquel títol, jutja divinament l'un e l'autre. I a pas donc cap de rason de jutjar diferentament los comportaments civils e los comportaments religioses. E la necessitat de l'assimilacion apareis dins aquel principi revelat per Jèsus-Crist : « Nul pòt pas servir (precisi : corrèctament, al ponch de los contentar) dos mèstres » ; doas femnas, doas nacionalitats, doas apertenéncias religiosas o politicas opausadas.

Aplicam ara aquelas leiçons pels comportaments civils.

S'agís pas encara, d'aprovar o de reprovar los prepauses tenguts per Eric Zemmour, mas ja causa indispensable, de plan comprene çò que l'òme, l'autre que nosautres meteisses, nos vòl dire. Los que comprenon pòdon alara se posicionar per o contra, mas aquí encara l'òme intelligent deu establir la diferéncia entre l'explicacion possible e çò que lo qu'escota, desira. La vida balha pas als òmes çò que desiran mas la guèrra mondiala, non desirada, ne serà pas mens inevitabla, perque Dieu l'a programada per se complir abans 2030.

Dins son discors, Eric Zemmour denòncia lo dangièr de l'islam e a rason, perque aquela religion es apareguda a la fin del sègle 6en unicament per castigar los pecats de la falsa religion crestiana catolica papala instaurada, de son costat, en 538 d'aquel quitament 6en sègle. Los musulmans pacífics defendon l'idèa que l'islam es una religion d'amor ; çò que las accions guerrièras conduchas per son fondator Maomet contraditz. La sola religion que pausa sus l'amor es la qu'a per fondament, Jèsus-Crist, que, per amor per sos elegits, a liurat sa vida e fa versar sa sang, en avent precisat dins Jean 10:17-18 : « lo Paire m'aima, perque balhi ma vida, per tal de la reprene. Degun me lo tira pas, mas la balhi d'ieu meteís ; ai lo poder de la balhar, e ai lo poder de la reprene : tal es l'òrdre qu'ai rebut de mon Paire.» Sa resurreccion, renduda visibla après lo tresen jorn, n'a balhat la pròva. La fe crestiana a, sola, del sens, perque complís un projècte divin profetizat dins la santa Bíblia per la quala lo vertadièr e unic Dieu creator s'es fach conéisser als èssers umans, pels escraches de Moïse, l'ebreu paire del pòble Juif, 3500 ans abans nòstra epòca.

Los umanistas comprenon pas perqué Eric Zemmour denòncia lo dangièr de l'islam, perque veson pas l'islam que per l'aspècte pacífic que la majoritat dels musulmans franceses afichan. Lo comportament dels musulmans es identic al dels crestians occidentals. En mai, en França, l'incredulitat es venguda majoritària e la falsa fe de la rèsta forma amb los musulmans pacífics una esclafadoira pensada umanista que vòl pas que viure en patz, las unes al costat dels autres. Ailàs per eles, lo Dieu creator es fòrça viu e actiu dins sa tota-poténcia, e son projècte de cap als que l'ignòran o o mesprèsan s'impausa sus totes d'una faison inevitabla. Dempuèi pauc de temps, per tal de distinguir entre pacífic e guerrièr, los umanistas cridan l'islam guerrièr « islamisme ». Vau donc ajustar a las afirmacions fèrmas e convencudas presentadas per Eric Zemmour un argument que fa d'islam pacífic un dangièr pels franceses. La preséncia dels musulmans pacífics en França torna l'intervencion dels « islamistas » necessaris puèi que devon venir « redreçar » lo comportament infidèl de lors coreligionnaires musulmans. Per un « islamista », lo musulman pacífic es lo primièr que deu èsser reconvertit. Pertocant los increduls, los tenon per de « cans » e los tractan coma tals. Atal, ont que se tròba un musulman, l'islamista s'i deu tornar e agir per convertir l'infidèl. La causa non plaït pas als umanistas mas los qu'apèlan « islamistas » son, en realitat, los servidors intègres e obesissents, puèi que vòlon pas qu'obesir a las directivas guerrièras ensenhadas e practicadas per Maomet. Lo

problèma es donc plan l'existéncia de l'Alcoran e son ensenhament agressiu. Se de musulmans condemnan la violéncia e l'intolerància religiosa que testimònian alara contra l'Alcoran qu'encoratja e ordena aquelas causas. Què condemnan tanben la defensa de cambiar de religion que l'islam defend a la popa meteissa d'una país liure dont las devisas son « libertat, egalitat, fraternitat » ; una devisa polida que demòra pas dins los faches qu'una polida devisa utopica. Aquelas contradiccions multiplas son a la basa de la malescaduda de l'assimilation de la religion de l'Alcoran e dels afrontaments que pòdon pas que créisser. E l'agression se presenta pas qu'amb l'acòrdi e la voluntat del Dieu creator que la reivindica obèrtament en inspirant aquelas paraulas citadas dins Amos 3:6 : « Sonaòm de la trompeta dins una vila, sens que lo pòble siá dins l'espant ? Arriba un malaür dins una vila, sens que YaHWÉH ne siá l'autor ? » Lo jutjament espiritual me permet de relevar de las situacions parièras dins lo debanament de l'istòria revelada dins la Bíblia. Çò que França, Euròpa e lo mond entièr, s'aprèstan a viure, es pas que l'ultima aplicacion de las accions punitivas organizadas pel Dieu creator, lo Jutge grand de l'umanitat e dels àngels celèstes. Après lo deluvi, vengut en 1656 après lo pecat d'Adam e Eve, Dieu a frapat Egipte per liberar e formar la nacion d'Israèl. Entre – 605 e – 586, a recorrrut al pòble dels caldèus per punir l'infidelitat d'Israèl. Puèi, en l'an 70 de nòstra èra, a cridat los romans per punir e destruire la nacion Israèl a causa de son regèt del Messias Jèsus. En nòstra epòca, après l'Alemanha Nazi e las accions murtrièras de son furiós « fuhrer », Adolf Hitler ; a son torn, l'islamisme ven lo foet e lo sabre de la punicion, expression de la furor divina. L'islam es pas la religion del salut mas la de la punicion ; lo sabre apareis sus sas bandièras. Lo salut es restacat de faïçon exclusiva al Crist Jèsus e a son ministèri expiatòri terrèstre, e es el que, se vesent traït e mespresat, envia contra l'occident la furor fanatica religiosa islamica e après ela, la furor vengeresse, rancunièra, e oportunista, russa. Perque pendent son istòria e fins dins lo temps recent, los dirigents de França e lors aliats europèus an fach de causidas vexants revèrses dels enemics potencials poderoses e surarmés.

Trèva a l'actualitat electorala, sabi pas s'Eric Zemmour s'engatjarà fin finala per la presidenciala. Mas son ròtle es ja, per Dieu, lo d'un lançaïre d'alèrta, perque l'umanitat menaçada de mòrt deviá èsser prevenguda ; l'intelligéncia individuala de cadun es convidada a produire son fruch d'intelligéncia. E aquelas paraulas citadas dins Dan.12:10, tròban alara tot lor sens : « Mantun serà purificat, blanquits e espurats ; los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas, mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn ».

L'eleccion o pas del polemista es pas mai lo subjècte perque d'ara enlà los jòcs son faches. Compren per aquí que la situacion establida es irreversibla, lo mal crench essent ja fach. Qual es aquel mal ? Es l'impossibilitat de formar en França una majoritat preocupada de la defendre. Perque pendent las 40 annadas d'embornament dels responsables politics, lo grand remplaçament anonciat per Eric Zemmour s'es ja efectuat. França se compausa uèi d'una mescla de bi-nacionals italians, espanhòls, portugueses, alemands, angleses, etc... que partèjan aquela reflexion sortida de la boca de l'actual sagelador Dupont-Moretti, entre las doas torres de las eleccions de 2017 : « coma volètz qu'ieu que seguisses de dobla nacionalitat, pòsca votar pel Front Nacional ? (vengut l'Amassada Nacionala) ». La dobla nacionalitat legitimada se torna atal contra los que l'an renduda legala. An ignorat la saviesa del Dieu incarnat, Jèsus-Crist, qu'a declarat dins Mat.6:24 : « Nul pòt pas servir dos mèstres. Perque, o asirarà l'un, e aimarà l'autre ; o s'estacarà a l'un, e mespresarà l'autre. Podètz pas servir Dieu e Mammon. » ; pas mai que lo vertadièr Dieu e l'Allah de l'islam que designava, abans Maomet, lo dieu lunar siá, l'Astarté pagan de la Bíblia. Lo dangièr vertadièr es pas donc pas unicament l'islam mas tanben l'acuèlh dels estrangièrs venguts d'Euròpa e del mond que, nacionalizats, per lor vòte, rendon impossible la defensa dels interèsses nacionals franceses. Nos retrobam en França dins aquela situacion paradoxala ont lo mai francés dels franceses, lo que se preocupa de la subrevida de França, es aquel Eric Zemmour que reivindica sas originas berbèras.

Aquel autre verset de la Bíblia, citat dins Jér.17:5, revèla plan un mal de nòstre sègle dirigit per las pensadas dels intellectuals : « Atal parla YaHWÉH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, E que desvia son còr de YaHWÉH ! » Dins los escambis mediatics, sovent, los interlocutors fan referéncia als escrivans renduts tradicionalament celèbres, per las causidas republicanas efectuadas al fil del temps de l'istòria de França. E en França, precisament, lo regim republican a favorizat, per sa conquista de libertat, la multiplicacion de las expressions dels divèrses sences de pensadas. Se s'i referís als escrivans apelats « lums », dont lo primièr, lo Genevès Voltaire. Mas qualque siá la pensada e l'opinion d'un òme, demòra pas que sa pròpria concepcion d'un modèl. Perqué la pensada d'un òme deu venir una pensada comuna impausada coma modèl ? Perque l'inintelligence partejada per la majoritat esclafadoira de las creaturas umanas fa qu'aquela massa populara a besonh d'èsser dirigida e ensenhada. L'òme sap pas mai soscar e jutjar per el meteïs, e tròba, dins lo grop, la fòrça que crèa l'union. Dins aquela vision de la vida umana, l'umanitat a perdut de vista, lo vertadièr « drech de l'òme » ; lo que Dieu balha,

individualament, « als òmes » ; lo de decidir per eles meteisses, d'aprovar o de resistir, en foncion d'una analisi estrictament personala dels subjèctes estudiats. Aquela opinion personala deu far sa causida entre las causas que se presentan a nòstra reflexion, e que tròba l'òme sus son camin ? De pensadas umanas e de pensadas divinas reveladas, exclusivament, per la Bíblia. Sens la Bíblia, totes causas pòdon èsser legitimadas per l'òme, mas aquela legitimacion desapareis quand la nòrma del ben e del mal es, clarament, indicada e definida per Dieu. Es aital qu'aquel verset de Jér.17:5 pren tot son sens. Dieu « renegat l'òme » que va prene per modèl las pensadas dels escrivans umans, e mespresa, de la mena, la nòrma divina inscricha dins la Bíblia, la paraula de Dieu escricha sus de rotlèus venguts dels libres.

La generacion qu'a conegut lo regim de la 4na Republica es en via de disparicion, remplaçada per las generacions nascudas après l'arribada en França dels trabalhaires nòrd-africans siá, après 1976, data del regropament familiar rendut legal. Aquela generacion a crescut en prenent per modèl la cultura venguda de la societat multiethnique dels USA, compausada d'aventurièrs pauc escrupoloses venguts de totes los pòbles de la tèrra. Perque es aquí qu'aquel modèl de societat del tip Babel es nascut e s'es desvolopat. Aquela experiéncia novèla se caracteriza per un taus de violéncia e de murtres dels mai nauts e per de dolorosas demostracions de sas injustícias. Relèva que Dieu a el meteis condemnat aquel modèl, en separant los òmes amassats per de lengas diferentas, dins l'epòca de la Babel istoric après lo deluvi. En mai, per installar aquel modèl de societat condemnat per Dieu, los pionièrs americans venguts d'Euròpa e del mond an quasi avalit l'abitant original per o remplaçar. Es donc dins l'exemple american que l'Euròpa modèrna a trobat son modèl que favoriza, ara sus son sòl, aquela practica del remplaçament de las poblacions, remplaçament dels trabalhaires, remplaçament de las empresas familialas per las empresas societàrias qu'enriquisson d'accionaris dispersats sus la tèrra entièra, al detriment de la nacion locala e de sos trabalhaires. La creacion d'Euròpa Unida es, ela meteissa, una imitacion del modèl american : los Estats Units. Aqueles USA son en demarcha de conquista mondiala e la primièra de lor conquista, es Euròpa, qu'a abandonat son modèl de nacions liuras e independentas, e a esposat las nòrmas de la cultura americana, sas mòdas musicalas, sos mots e expressions. Lo francés, èx lenga diplomatica, es estat remplaçat per l'anglés. Relèva qu'aquela capitada es, per Dieu, lo relèvement d'una torre de Babel dont l'anglés es la novèla lenga internacionala. Tornarmai, e aquel còp malgrat las lengas estrangieras, los èssers umans s'amassan amb la tòca de se tirar a la nòrma de vida fixada per Dieu. Mas çò que l'òme rebèl a pas previst, es la consequéncia finala d'aquelas coabitacions de culturas e religions opausadas. L'amassada granda pòrta en el meteis, per simpla consequéncia, son futur castig. Las agressions de l'islam guerrièr complidas a la popa meteissa de las societats occidentalas confirman la causa, e son pas que lo preludi lugubre d'una destruccion massisa que se prepara en compliment punitiu volgut e profetizat per Dieu. Atal, lo Dieu creator punirà aquela darrièra forma de la torre de Babel, e son castig aurà, aquel còp, de las consequéncias definitivas, perque mortals. Çaquela, s'agís pas aquí, que de primièra partida d'aquel castig, qu'interven per metre fin al temps de las nacions. En efiech, la Tresena Guèrra Mondiala nucleara, que ven, va metre fin als sistèmas nacionals que coneissèm actualament. La destruccion planetària anonciada daissarà pas darrièr ela que dels « subrevivents » dispersats sus tota la tèrra. Podent pas mai relevar las ancianas nacions, aqueles subrevivents van pasmens se regropar, a l'escala mondiala, jos la direccion dels USA, constituïssent atal, un Estat novèl, una estela novèla, representant la rèsta del mond per sa bandièra estelada. Aqueles subrevivents seràn en partida d'elegits del Crist, e la rèsta, dels rebèls qu'Apo.9:21 descriu en aqueles tèrmes : « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans, de faïçon a adorar pas ponch los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar ; e se repentiguèron pas de lors murtres, ni de lors encantaments, ni de lor impudicité ni de lors panatòris. »

A la lectura d'aquelas causas, pòdi tirar la deduccion que l'imminenta destruccion guerrièra ven pas cambiar los òmes ; a pas donc plan coma tòca unica que lo de balhar a l'umanitat rebèlla un solemne darrièr avertiment de la part de Dieu als òmes rebèls ; çò que justifica son simbòl de « 6na trompeta » dins Apo.9:13. Ne profièchi per rampelar que, signe de l'actitud rebèlla, lo dimenge catolic roman eretat de Constantin 1èr, dempuèi lo 7 de Març de 321, es la causa dels castigs successius simbolizats pels cinc « trompetas » precedentas. L'avertiment suggerís la venguda d'un castig encara mai grand : lo darrièr. Va venir amb lo compliment de la « 7na trompeta » que, simbòl del retorn del Crist, va, aquel còp, exterminar l'òme de dessús la susfàcia de la tèrra. Perque, tirant sos elegits cap a son reialme celèst per un sejoir provisòri de mila ans, lo Crist Dieu venceire farà de tèrra desolada, pendent aquel meteis temps, la preson del drac isolat al mièg de las roïnas que sa marridesa aurà provocadas.

En 2020, transformada per las avançadas tecnicas, l'umanitat se sembla d'un cap a l'autre de la tèrra. Lo ròtle dels mèdias es vengut preponderant. Pertot, en tornant dins lor lotjament, las gents patisson

lo tabasatge publicitari que torna totas las 20 a 25 minutas sus las cadenas tv o ràdio privadas. Aquel lavatge de cervèl es impausat per finançar los programas prepausats e d'unas d'aquelas cadenas, especializadas dins l'informacion organizan de debats ont d'èssers orgulhoses, envejoses de notorietat, venon expausar lor jutjament suls divèrses faches de l'actualitat. Aquel tip de programa dirigís l'auditor vèrms de las responsas que se substituisson a las siás pròpris. Tot es fach per arrancar l'òme a sas opinions personalas. Relèvi que los vejaires exprimits son, fonamentalament, ligats a l'orientacion de la causida politica dels individús. Tanben, se pòt comprene quant aqueles debats son sens interès real, e que las sols rasons de lor existéncia son l'orguèlh dels unes e la cupiditat dels autres.

Los tempses electorals suscitan dins los còrs e los esperits dels umans, unicament, dels falses espèrs perque la perfeccion es pas umana, ni terrèstra, dempuèi que Dieu a renegat la tèrra e sos abitants, après lo pecat d'Adam e Eve. Ai sus fòrça, l'avantatge d'aver comprés lo projècte de Dieu qu'a condemnat los projèctes dels èssers rebèls, e amb ieu , te convidi a te liberar de falsas esperanças terrèstrasumanas. Dieu l'a decretat per el meteís, aurà lo darrièr mot e sos elegits marcharàn suls còsses dels rebèls venguts « posca ».

Abans çò temps, l'imperfeccion umana se relèva dins sos caractèrs extrèms siá, dins l'extremisme ; lo de drecha e lo d'esquèrra siá, dels conservadors e dels novators, dels liberals e dels socialistas, dels rics e dels paures, o mens rics. Dins los païses de l'Èst ont s'es desvolopat, mancava pas al comunisme que l'Esperit divin de Jèsus-Crist per que semble a la primièra Glèisa compausada per sos apòstols e sos discípols. Mas lo modèl perfiech aimat e aprovat per Dieu va encara mai luènh dins l'abnegacion de se, puèi que lo mèstre se deu far servidor de totes e de sos servidors ; en matèria d'egalitat, la concepcion republicana es batuda e pren l'imatge de l'injustícia caracteriza. La saviesa divina nos apren a marchar sus una linha exigüa situada al mièg d'aquelas causidas extremistas. Lo savi reten de drecha e d'esquèrra las causas que son justas jos l'agach del Dieu viu. E aquela causida, que se caracteriza per son étroitesse, pren la caracteristica del camin estrech religiós ensenhat per Jèsus, dins la Bíblia, als qu'o vòlon seguir. Lo ben e lo bon se tròban pas dins las posicions extremistas, mas lo mal definit per Dieu se tròba, el, en çò dels dos. E vist que, sens l'Esperit de Dieu, « la letra calada », l'elegit a besonh d'èsser guidat dins sos jutjaments per l'Esperit qu'es l'Esperit divin del Crist Jèsus. Dins Thes.5:19 a 22, l'Esperit nos ditz : « Escantissètz pas l'Esperit. Mespresatz pas las profecias. Mas examinatz totas causas ; retenètz çò qu'es bon ; abstenètz-vos de tota espècia de mal. » Mas te fas pas de falsas illusions, sens l'ajuda de Jèsus-Crist, metre en practica aquelas causas es impossibla, segon qu'a dich dins Jean 15:5 : « Soi lo cep, sèt看 los gavèls. Lo que demòra en ieu e en que demòri pòrta fòrça fruch, perque sens ieu podètz pas res far. » Çò que significa qu'amb el, lo limit de l'impossible recuole e que tot çò que Dieu jutge bon pòt venir possible per un èsser uman puèi que « res es pas impossible a Dieu » segon Luc 1:37 ; Dieu, que li prepausa en Jèsus-Crist son ajuda indispensabla.

« los en que Jèsus demòra pas » lusisson per l'esclat de lor inintelligence deguda a lor ignorància del subjècte religiós. N'ai relevat la pròva éblouissante sus las ondas « ràdio ». Un musulman pacific s'insurgissia contra son restacament a l'islam guerrièr, perque se reclamava de l'Alcoran. Ni l'animador, ni son convidat, un filosòf, an pas trobat la responsa que conveniá de li presentar. Èra consternant, perque la responsa èra simpla. Lor sufisiá de far remarcar al musulman jove que lo jutjament de l'Alcoran pausa sul testimoniatge istoric de las òbras complidas per son autor : Maomet e son sabre convertisseur ; qu'a pas fach que precedir l'espasa de las conversions efectuadas per Carlesmanhe per la glòria de la papautat romana. Ont es donc aquela religion d'amor qu'aquel jove imputa a l'Alcoran ? Pas dins son tèxt, ni en çò de son autor, l'istòria ne testimònia. Aquel exemple met en lum la consequéncia del mesprèt看 del subjècte religiós per la poblacion francesa originala ganhada, progressivament, per l'agnostisme e l'ateïsme. Perque aquí ont Dieu existís pas mai, lo mot religion pèrd son sens. E quand son confrontats al retorn religiós, los intellectuals atèus venon, subte, muts coma de carpas. Per eles, la religion èra venguda e demòra aquel « opium del pòble » a lo qual, segon eles, d'unes umans son venguts dependents. E los incroyants, los supòrtan, coma supòrtan e legitiman l'usatge de las vertadièras drògas que, elas, tuan mai que la religion, en temps de patz. En fach, se pòt qu'o deplorar, mas la representacion oficiala de la religion es totjorn estada usurpada e enganaira. En primièra, la religion josieva sorsa e modèl de basa a perdut son acreditacion divina al profièch del crestianisme apostolic naissent. Ordenat per l'emperador roman Constantin 1èr, l'abandon del sabat, lo 7 de Març de 321, a conduch Dieu a plaçar, en 538, aquela fe crestiana jos la dominacion dura e despotica dels papas romans, dont la natura diabolica es revelada per la Reforma suscitada per Dieu a partir de 1170 e confirmada per las profecias biblicas de Daniel e Apocalipsi. En 1863, l'adventisme del seten jorn denóncia la malediccion del dimenge roman e donc, en consequéncia, la dels protestants qu'o practican en eretatge de glèisa catolica romana ; aquela malediccion resulta de la dintrada en aplicacion del decret de Daniel 8:14, a la prima 1843. Mas es

pas acabat, perque testada entre 1991 e 1994 pels lums profetics disponibles en aquel temps, e explicadas dins aquel obratge, la glèisa adventista del seten jorn es estat « vomida » per Jèsus-Crist. Se mesura alara l'importància de la revelacion profetica, preparada per Dieu, per esclarir sos elegits, fins a la fin del mond. Sens ela, ven impossible de respondre positivament a sas exigéncias e sas espèras especificas en cada epòca. Tanben, desiri rampelar aici aqueles versets que l'Esperit a adreçats a totes sos servidors ; los de la primièra e fins a la darrièra epòca de la vida crestiana, dins 2 Pierre 1:19 a 21 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautres fachas plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteisses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara, perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes an parlat de la part de Dieu. »

« la profecia es pels cresents », a dich Paul, dins 1 Agacin.14:22. Es donc per una minoritat plan reducha dispersada demest las multituds umanas. En Occident, los umans venguts increduls o incroyants accèptan la religion tant que secuta pas las gents. Es aital que las religions renegadas per Dieu demòran legitimadas pels òmes que comprenon pas que la malediccion divina ven suls cresents e las religions que li fan de tòrt, en desobesissent a sas leis. E se reclamant d'el dins aquela desobesissença, desforman sa natura imanta perfiechament justa e li imputan lor modèl d'injustícia. Las persecucions passadas o futuras son de consequéncias, e non la causa, de la malediccion divina. Tanben, podèm comprene que, malgrat que secute pas mai, la glèisa catolica papala romana es demorada dins son estatut renegat per Dieu, dempuèi son instauracion en 538. Remarca-o, aquela glèisa idolatra a pas causit, volontàriament, de cessar de secutar. L'arrèst de sas persecucions li es estat impausat pels Revolucionaris franceses dempuèi 1792. Dempuèi çò temps, las diversas declaracions de penedença e las demandas publicas de perdon efectuadas pels darrièrs papas son sens valors per Dieu, e an pas per tòca que lo de sedusir e enganar l'umanitat occidentala venguda unicament « umanista ». Relèva tanben que son aliança ecumenica la reconcilia amb sos enemics e adversaris religioses del passat : los Protestants. Mas aquela reconciliacion oficiala enganaira e falsa mira unicament a los estofar, los asservir, e a relevar son prestigi personal. En mai, aquela amassada es pas venguda possible que dempuèi 1843, data ont la fe protestanta es estada, a son torn, regetada e condemnada per Dieu. E après los Protestants, a lor torn, en 1995, los Adventistas del seten jorn, an rejonch l'amassada ecumenica apostata, confirmant atal lor vòmit per Jèsus-Crist, après l'espròva de fe suscitada per l'Esperit entre 1991 e 1994 en França, a Valença sus Ròse. I a donc un temps per produire, volontàriament, lo vertadièr fruch de penedença ; après çò temps favorable, es tròp tard per se reclamar, collectivament, de la gràcia de Dieu ; individualament, l'ofèrta cessarà pas qu'amb la fin del temps de la gràcia collectiva e individuala. Atal, dempuèi los apòstols fins al retorn gloriós del Crist, la vertadièra fe crestiana aurà pas jamai cessat d'èsser aquel « camin estrech », que « paucs tròban », presentat per Jèsus-Crist a sos Elegits recrompats per sa sang, per que o seguiscan après e darrièr el.

Dins la progression de sas conquistas de las armas umanas, après aver dreçat las religions, los reialmes, las nacions, los pòbles e los òmes, los unes contra los autres, lo pecat de l'orguèlh e de l'egoïsme a acabat per dreçar las ligas femeninas contra los umans del sèxe mascle. Nul pòt pas negar que las femnas an patit de violéncias injustas de la part de l'umanitat mascla dominatritz qu'a impausat a las femnas, per sa fòrça fisica superiora, sa volontat e sas idèas. Mas reconeissent plan aquela falta imputabla als mascles, çò i calia ajustar, una rebellion femenina, dont lo fruch copa lo principi del viure amassa de l'òme e de la femna ? A que conven d'imputar aquela rebellion ? A de femnas liuras de tot dever de cap a Dieu. En mena qu'aqueila contestacion femenina es pas que lo darrièr fruch creat pel pecat uman. E sas consequéncias son devastatrisas, perque per Dieu, marcan la necessitat de l'arrèst del perlongament de la vida sus la tèrra. Lo coble uman essent pas estat creat per Dieu qu'a aquela sola fin que constituís la procreacion de l'espècia, sièis mila ans o quasi abans nòstra epòca.

Las errors comesas apareisson pas per çò que son qu'amb la progression del temps que favoriza lo desenvolopament de lors consequéncias. Atal, la situacion establida en 1962 es pas mai la de 2021. Los combatents argerians o « harkis », aculhits amb resèrva pel pòble francés, qu'a pas vist que los inconvenients de la guèrra d'Argeria, pausavan pas, al començament, pas de problèmas immediats. Fòrça d'entre eles aspiravan pas qu'a èsser assimilés e èsser reconeguts coma fils de França installada en Argeria dempuèi 1830. Pasmens, degun aviá pas relevat qu'en Argeria ja, la religion fasiá coabitar la fe crestiana e la fe musulmana sens que se mescle, l'una d'un costat, l'autre de l'autre costat. Las poblacions de las campanhas vivián la preséncia francesa coma una ocupacion illegitima de 128 ans a l'epòca de la debuta de las ostilitats conduchas pel grop FLN ; lo Front de Libération Nacional. La vertadièra falta dels franceses de cap a França foguèt d'aculhir sul sòl de França, après

1962, data dels acòrdis signats a Évian per França e lo FLN, dels ciutadans argerians encara plens d'òdi de cap a França qu'emigravan unicament a causa de la malescaduda economica de l'Estat novèl de l'Argeria liura e independenta. La consequéncia es apareguda en 1995 amb los atemptats del GIA, lo Grop Islamic Argerian, perpetrats sus la tèrra de França. Dempuèi de vocacions favorablas a la guèrra santa, lo Djihad, son estats a l'origina dels grops Al Qaida e Estat Islamic. Per son desinterès e son mesprètz pel subjècte religiós, França es venguda lo brèç del revelh musulman levat en Iran per l'Aiatollà Khomeini que l'aviá preparat, sul sòl de França, dempuèi Neauphle-lo-Castèl ont residissiá. França es donc encara aquela terranha revolucionària universal fidèla a son imatge e son experiéncia revolucionària que l'a conducha cap a l'ateïsme nacional en 1792. Per ela, ven l'ora de pagar, plan chèremment, lo prètz de sas errors de jutjaments. La lusor de luciditat d'una minoritat intelligent me sembla pas capabla d'obtenir un sosten de las massas ignorantas. E aiçò explica perqué França va patir lo trist sòrt que Dieu li prepara e que profetiza en designant, dins Apo.11:8, sa capitala París pel nom simbolic « Sodome » dont la Bíblia revèla la terribla fin, frapada per Dieu per una pluèja de pèiras de sofre enflamadas.

L'acceptacion òrba e estúpida de la bi-nacionalitat, per la Republica copada de Dieu, plaça lo dirigent de França dins una situacion insolubla. Deu tenir, uèi, un discors contra l'islam d'Estat opausat a França, mentre que de representants d'aquela enemiga originala son venguts sos ciutadans reconeguts per lor preséncia sus son pròpri sòl. Lo problèma pausat al president de França es lo seguent : coma respondre a una menaça de guèrra abans qu'aquesta siá declarada e concretament engatjada ? E la question es presentada a un òme que privilègia l'umanisme. Lo pacifisme sap pas cambiar que quand es obligat a o far per la situacion que s'impausa a el. Es mentre que l'uman « umanista » se transforma en feràmia sanguinària per tornar còp per còp a l'agressor.

Dins la vida animala, lo mendre dels insèctes sap identificar una menaça que va tirar sa vida ; aiçò al nom de son instint de conservacion. Constatat que dins l'espècia umana aquel instint de conservacion fonciona pas mai ; l'òme es vengut mai òrb e inconscient qu'un insècte. Vengut incapable d'identificar lo dangièr que lo menaça, pòt pas que sucumbir davant el.

L'Òme e la Femna

Lo mesprètz de l'òrdre divin pertocant aquel subjècte es responsable de las grandas desviacions constatablas dins aquel temps electoral. Perque, dempuèi las « sufragetas » anglesas de las annadas 1900 fins a 2021, e lèu 2022 en aquel mes d'Octobre, pròche de la fèsta josieva del « jorn dels expiations », lo feminisme es vengut una fòrça contestatari politic e sociala, dins son expression extrèma e dins la meteissa epòca, la pensada longtemps contrarotlada de las ligas LGBT, dins son sens novèl de la perversion mentala, vòl trepejar la dominacion dels mascles, per la subrepassar e instaurar l'èra de la causida dels genres. La Guèrra granda e sa destruccion massisa metrà lèstament un tèrme a aquelas otranças, mas assistissèm a la demostracion del fruch de l'insaciabla libertat pel qual Dieu a ofèrt a l'òme modèrn, lo temps de patz universal lo mai long de tota l'istòria umana.

Pels que postulan una plaça al prè de Jèsus-Crist, dins son reialme, celèst dins un primièr temps, un retorn cap als fundamentals biblics prescriches per Dieu s'impausa. Tanben, çò o devi rampelar, en primièr, Dieu a creat l'Uman dins sa version « mascla » de l'Òme. Puèi, dins un doble beguèt, profetic e prolífic, a creat a partir de l'òme, una femna, per tal de li balhar una « ajuda ». Ja, aquel tèrme « ajuda » la plaça en segond. Après qu'Eve a desobesit a l'òrdre de Dieu de manjar pas de fruch del sol arbre defendut, e qu'Adam per amor per Eve, n'a manjat a son torn, Dieu a tornat son verdicte e a prononciat aquelas paraulas dins Gen.3:16 : « Diguèt a la femna : Aumentarai lo patiment de tas grossessas, enfantraràs amb dolor, e tos desirs se portaràn cap a ton marit, mas dominarà sus tu. » Aquel estatut femenin es gravat dins lo marme de la perpetuitat de l'espècia umana sus la tèrra. Mas abans de bramar contra aquel estatut d'inferioritat, ò femna, ausisses lo sens que Dieu balha a aquel dominator. Perque, l'estatut proclamat a pas de sens que pels que li aparteniscan siá, dels èssers nascuts tornarmai sul modèl de Jèsus-Crist. Aquí perqué, inspirat per l'Esperit, Paul a desvolopat aquel subjècte dins Eph.5:32, e compara l'òme a Jèsus-Crist, e la femna a la Glèisa, l'Elegida de son còr.

« Femnas, siatz somesas a vòstres marits, coma al Senhor ; »

« perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. »

« Solament, atal coma la Glèisa es somesa a Crist, las femnas tanben lo devon èsser a lors marits en totas causas. »

« Marits, aimatz vòstras femnas, coma Crist a aimat la Glèisa, e s'es liurat el meteís per ela, »

« per tal de la santificar per la paraula, après l'aver purificada pel baptisme d'aiga, »

« per tal de far paréisser davant el aquela Glèisa gloriosa, sens taca, ni rufa, ni res de parierà, mas

santa e irreprensible. »

« Es aital que los marits devon aïmar lors femnas coma lors pròpris còsses. Lo qu'aima sa femna s'aima el meteís. »

« Perque jamai degun a pas asirat sa pròpria carn ; mas la noïris e ne pren suènh, coma Crist lo fach per la Glèisa, »

« perque sèm membres de son còs. »

« Aquí perquè l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e las doas vendràn una sola carn. »

« Aquel mistèri es grand ; disi aquò respècte a Crist e a la Glèisa. »

« De rèsta, que cadun de vos aïma sa femna coma el meteís, e que la femna respècta son marit. »

Lo qu'a parlat dins la Genèsi dins tota sa poténcia divina a plaçat sas explicacions dins la pensada de l'apòstol Pau per nos revelar çò qu'implica la dominacion balhada al mascle. Mas o torni dire, s'agís aquí d'un ideal divin ofèrt a l'umanitat. Perque per complir e capitar aquel magnific projècte, cal un òme a l'imatge de Jèsus-Crist e una femna, a la de son Elegida. L'amor evocat es lo qu'aima fins a la mòrt ; l'ofèrta de sa vida per l'èsser aïmat.

Qué n'es de cobles terrèstres ? Las rasons que conduson al maridatge son multiples, e quand fòrça-meteís l'amor i jòga un ròtle, çò cal encara qu'el siá egalitairament partejat. Fòrça gents se precipitan cap al maridatge per paur de demorar sols ; en vièlhs dròlles o vièlhas dròllas. D'autres, pausan sus d'interèsses plan terrèstres ; l'argent, los afars, la notorietat. Per totas aquelas rasons e las qu'oblidi, lo maridatge capitat es un produch vengut rar coma l'aur o lo petròli. Qué pòt far lo mainatge de Dieu dins lo cas d'una coabitacion que mal escai ? Lo conjonch que se compòrta mal, agís jos l'agach de Dieu, mascle o femèl, ne rendrà compte a son Creator. Paul oblida pas aquel risc, puèi que diguèt, dins 1 Agacin.7:28 : « Se t'ès maridat, as pas ponch pecat ; e se la verge s'es maridada, a pas ponch pecat ; mas aquelas personas auràn de tribulacions dins la carn, e los vos volriái estalviar. » A ausir Paul, lo problèma es pas novèl, mas tan vièlh coma lo mond. Pasmens, Dieu a una prioritat sus tot, e sus aquel subjècte de dominacion passa en primièr. Cada creatura a per prioritat lo dever d'agradar al Dieu creator. L'oposicion, quitament l'opression impausada per un marit violent val las persecucions d'un regim religiós o anti-religiós. La vertadièra fe serà totjorn objècte de las atacas del drac e dels demònis que prenon l'aparéncia d'un marit, d'un jutge, o d'un prèire crestian o autre. La vertadièra patz terrèstra existís pas que pel celibatari (causada ideala segon Paul) que viu amagat ignorat per totes. Es la situacion dins la quala la creatura es engatjada que favoriza o desfavorís la creacion dels problèmas. Mas lo dever d'obesir a Dieu s'impausa en totes tips de situacion e quand a obesís a çò deure, la creatura a pas mai qu'a se'n remetre a son Dieu que vei tot, ausís tot, e enregistra tot.

Aquela reflexion me condutz a rampelar los tèrmes citats dins la pregària reiala ensenhada per Jèsus-Crist : « ...que ta volontat siá facha sus la tèrra e dins lo cèl ». Tanben pòdes demandar a Dieu tot çò que vòles, mas oblida pas que sola sa volontat serà facha qué que tu lusida ais demandat. Dins sa pregària a Gethsémané, Jèsus aviá demandat a Dieu de retirar la copa que deviá beure mas ditz tanlèu, « pasmens non pas ma volontat, mas ta volontat ». Atal coma per salvar sos Elegits, Jèsus deviá beure la copa presentada pel Paire, d'unes Elegits devon patir las tribulacions d'un marit marrit o d'una esposa marrida, perque la marridesa es pas sexuée.

Dins lo mond sens Dieu, la libertat reconeguda conquistada per las femnas agarrís l'agressor mascle qu'a sovent profечат de sa fòrça fisica superiora per maltractar son esposa. Aqueles actes, revoltants e sovent prigondament injustes recebon uèi la responsa que meritavan aquelas exaccions. Dins lo maridatge coma dins la religion, lo mai fòrt impausa sa lei al mai feble, e es çò que balha als umans lor imatge de « bèstias » que Dieu lor atribuís dins sas profecias biblicas. En nòstre temps de preparacion de la fin del mond, los dos camins prepausats per Dieu produson per la causida del ben dels òmes a l'imatge del Crist e pel camin del mal, dels « bèstias » a l'imatge del drac. E lo destin de cadun se bastís al nivèl de l'enfança per l'instruccion que las societats sens Dieu pòrtan a lors mainatges joves. Aiçò m'a conduch a te prepausar aquela reflexion que concernís totes los mainatges nascuts dempuèi 2018. Segon Dieu, lo mainatge dintra dins l'edat adulta quand a 12 ans. Es l'edat ont en adult, segon Dieu, ven responsable de sas causidas e de sas accions ; es l'edat requerida per regetar lo mal e causir lo ben. Solament, al retorn del Crist, a la prima 2030, lo mainatge nascut en 2018 aurà pas 12 ans mas solament 11 annadas de vida siá, pas pro per far la causida del ben, e èsser salvat en Elegit. Dempuèi 2018, los mainatges que naisson serián pas ja la generacion inutila sacrificada ? L'importància d'aquela data de la prima 2018 ven de la causida de Dieu, perque es el qu'a decidit souverainement de me balhar una ondata ininterrompu de lum dempuèi aquel moment ; la prima 2018 siá, 12 annadas abans la prima 2030.

Dieu e la sciéncia

Lo diluns 4 d'Octobre, convidat per la cadena informacion C-News, lo polemista E.Z. a trucat la fauna mediatica en comparant las intervencions transgenres practicadas als USA sus de mainatges de 3 o 4 ans a las experiéncias conduchas pel doctor nazi Josef Mengele dins los camps d'exterminacion al temps de la segonda Guèrra Mondiala. E.Z. repròchi al ministre de l'educacion de voler favorizar en França aquel genre de societat, seguida a una directiva adreçada als ensenhaires franceses que sembla sostenir aquela pensada. Per un còp, es l'òme de la drecha republicana qu'evòca l'espèctre òrre del nazisme. Ael tòrt ?

Cresi que lèva aquí un subjècte de reflexion que nos va menar luènh.

Sembla quitament que se pòsca dire que la sciéncia aplicada dins la santat aja agut per consequéncia de desposseir Dieu de sas prerogativas divinas, que se pòt resumir pel poder de far nàisser e lo de far se morir. Mas tre l'origina, un tresen poder apartenís unicament a Dieu, es lo poder de garir sas creaturas. E per sos elegits, demòra encara, uèi, l'unic e exclusiu mètge dels còsses e dels esperits malauts.

Uèi, los mainatges son concebuts dins las provetas de la sciéncia o per de maires portairas per tal de permetre a tota femna esterila o pas d'obtenir un mainatge. Quala pòt èsser l'opinion de Dieu sus una tala situacion, el que fa nàisser esteril o pas las femnas ?

Pendent de millenaris, lo recors als plantas de natura èra la sola medecina practicada per l'umanitat. De cirurgians an, en tot tempses, recusat la carn de las plagas provocadas per d'armas talhantas. Las nafas e las cicatrides fasián pròva del coratge dels combatents. Mas la sciéncia permetiá pas de far melhor.

Aquí çò que Dieu declara a prepaus dels còsses mòrts dins Nom.19:11 a 13 (la lectura complèta fins al verset 22 es recomandada) : « lo que tocarà un mòrt, un còs uman qual que siá, serà impur pendent sèt jorns. Se purificarà amb aquela aiga lo tresen jorn e lo seten jorn, e serà pur ; mas, se se purifica pas lo tresen jorn e lo seten jorn, serà pas pur. Lo que tocarà un mòrt, lo còs d'un òme que serà mòrt, e que se purificarà pas, solha lo tabernacle de YaHWÉH ; aquel serà fortificat d'Israèl. Coma l'aiga de purificacion es pas estada espandida sus el , es impur, e son impuretat es encara sus el. »

« lo tabernacle de YaHWÉH » es, a títol individual, lo còs de la creatura, e al títol collectiu, lo pòble amassat. Lo còs dels mòrts solhan l'un e l'autre d'aqueles tabernacles.

Aqueles ordenanças son estadas prescrichas per Israèl per una durada perpetuala, coma l'indica aquel verset 21 : « Serà per eles una lei perpetuala. Lo que farà l'aspersion de l'aiga de purificacion lavarà sos vestits, e lo que tocarà l'aiga de purificacion serà impur fins al ser. » Aqueles precaucions sanitàrias èran ja ordenadas pel Dieu grand mètge, perque voliá evitar la contaminacion dels micròbis, de las toxinas e de las bacterias mortals que lo còs mòrt produch en grandas quantitats. La solucion èra lo lavatge dels vestits e del còs del qu'a tocat o s'es aprochat d'un mòrt. Lo procediment de sa descomposicion exigís l'ensevelissement del còs mòrt lo mai d'ora possible, per protegir los vivents. Dins la natura, Dieu a creat d'espècias aladas o dentadas especializadas per far desaparéisser la carn en descomposicion dels animals mòrts. Mas los còsses umans mòrts devon desaparéisser segon de règlas fixadas per Dieu, per l'accion umana, per l'ensevelissement lo mai sovent o l'incineracion. E s'es pas possible, dins la mar e sus la tèrra, los animals netejaires se cargan de los far desaparéisser.

Cap al sègle 13en, los primièrs cirurgians mètges an entreprés d'estudis del còs uman e las disseccions dels còsses mòrts an permés a Ambroise Paré d'editar, en 1562, un obratge entitolat : « Anatomia universala del còs uman ». Aquela coneissença foguèt aquerida en transgredissent un defendut divin. Mas que se n'es preocupat ? Degun, e al contrari, l'umanitat s'es premuda aquela coneissença, per legitimar las recèrcas e totas las avançadas de la medecina fins a nòstra epòca del temps de la fin. E l'umanitat incredula o incroyante ignòra la nòrma de la pensada del Dieu Totpoderós que càmbia pas. Aquí perqué, en mespresant l'ensenhament balhat per Dieu, los mètges tuavan los pacients que volián garir. Nos rebrembam de lors remèdis, la sagnada qu'anemia lo malaut e l'arsenic que l'empoisona. E sustot una abséncia d'igièna fondamental tirava tota possibilitat de garison. En primièr, Louis Pasteur e lo doctor alemand Robert Koch prenguèron consciéncia del mal microbian e de la necessitat, pel practician, de se lavar sovent e abondosament las mans. Se moriguèt donc un pauc mens, gràcias a aquela accion purament sanitària, ja ensenhada per Dieu. Mas parallèlament a aquela avançada, las coneissenças fisicas e quimicas an fach dintrar la quimia dins la composicion dels medicaments amb de consequéncias irreversiblas per l'immunitat protectritz naturala dels còsses umans. La quimia ven una dròga dont l'acostumança crèa lo cicle infernal de la dependéncia al produch. Quand l'accion naturala del còs es remplaçada per un expedient quimic, la natura abandona per totjorn son combat. E la quimia a envasit totes los sectors, agricòlas, alimentaris, e medicals, que bastisson lo còs de l'òme modèrn.

En mai d'aquela degenerescéncia física e química, s'ajusta la qu'es deguda a las perversions mentalas sexualas. E per coronar lo tot, signes de decadéncia morala, dels USA sortisson las idèas « fumairas » segon E.Z., de la legitimitat « transgenre » que i bastís son autoritat. Al nom de la libertat, als USA, tot es permés, tot es possible. E lo modèl american s'expòrta dins totes los païses occidentals. Avèm vist que la sciéncia transgredís las defenduts fixats per Dieu ; disèm que l'ignòra. La sciéncia modèrna que se defend tot limit èst ela diferenta del Joseph Mengele de l'Alemanha Nazi ? Los USA an pas encara decretat « la solucion finala », mas o faràn, es pas qu'una question de « timing » del programa fixat per Dieu. A la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, los USA an reculhit los saberuts alemands nazis per esplechar a lor compte lors coneissenças. Lo fruch d'aquel esperit dominator illimitat trobat dins Alemanha d'Adolf Hitler, se retròba ara dins la pensada de l'America modèrna. E sa sciéncia regèta totes los limits morals coma Joseph Mengele o saupèt far, en profechant del contèxt dels camps d'exterminacions dins los quals trobava los cobais umans mòrts o vius, per testar los limits del possible. Las doas causas comparadas ne son pas encara al meteís gra d'horror, mas la demarcha es comuna : se regèta lo limit del possible ; fins ont ? Jos l'aspècte umanista del camin de l'infèrn cobèrt de bonas intencions, fins ont la sciéncia nos pòt entraïnar ?

Dieu es pas ni sord ni òrb, e las diversas malautiás modèrnas, Càncer, Sida, Alzheimer, Covid, son los castigs de la sciéncia arroganta e despòta. Se vertat es que los scientifics manipulan las seringas e las provetas, e ara, los genòmas, es Dieu que balha vida e eficacitat a las tumors e als virus qu'apareisson. « Arribael un malaür dins una vila sens que YaHWÉH ne siá l'autor » (Amos 3:6). « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, » (Ezéchièl 14:21).

La compatibilitat de la Republica amb las religions

Las exigéncias levadas per la religion musulmana, installada dempuèi 1962 sul sòl de la metropòli francesa, provòcan de las friccions amb son regim republican. Perqué dels problèmas apareisson unicament amb aquela religion ? Per comprene los problèmas novèls levats, nos cal comprene ja perqué las religions precedentas an pas creat aqueles problèmas. La Republica es un regim jove bastit sus l'écrasement del regim coalizat del papisme catolic roman e de la monarquia dempuèi 1792. Dins un primièr temps, fasent taula rasa del passat, los revolucionaris adoptèron un calendari que remetiá en causa l'eretatge catolic. De meses de 30 jorns compausats de tres setmanas de dètz jorns remplaçavan la setmana de sèt jorns eretada del judaïsme. Mas lo calendari revolucionari foguèt abandonat e las Republicas successivas se son bastidas sul temps del calendari catolic. Aiçò, explica la perfiècha compatibilitat del catolicisme amb lo regim republican puèi qu'en prenent son calendari, es la Republica que s'es adaptada a la nòrma religiosa d'origina divina. Sens que nul ne sofrisca pas, en 1981, lo dimenge es passat de la primièra a la setena posicion dels jorns de la setmana. Mas aquel cambiament entraïna pas cap de consequéncia, ni pels catolics, ni pels protestants, ni pels republicans agnostics ; ni d'autre biais pels « fils de Dieu » pels quals lo dimenge demòra lo primièr jorn dins lor pensada, e lo sabat demòra, egalament, lo seten jorn santificat per Dieu tre la fondacion del mond. Quand Napoleon 1èr a instaurat son regim del Concordat, la nòrma del temps catolic es estada reconeguda coma nòrma oficiala. Lo catolicisme foguèt autorizat a practicar son ministèri religiós e res qu'el. Lo poder civil li impausèt sos limits. Lo protestantisme èra plan feble, e quasi inexistent en França, ont èra somés als meteisses dreches e limits que la fe catolica. L'organizacion del temps èra impausada e acceptada per totes los corrents religioses. Las minoritats josievas se fondavan dins aquel ensemble, liures d'organizar lor temps religiós coma o volián. Individualament e en comunautats, podián practicar lo « shabbat » cada seten jorn e degun non los n'empachava. Alara perqué çò qu'a tan plan marchat amb totes las religions monoteïstas crestianes e josievas fonciona pas amb l'islam ? Una sola rason s'impausa, perque Dieu n'a decidit autrament.

L'islam a demostrat son aptitud a se fondre dins la Republica francesa pendent 33 ans, entre 1962 e 1995, data del primièr atemptat jihadista argèrian sus son sòl. Dins aquel periòde de 33 ans, l'islam es demorat una religion viscuda en privat que pausava pas de problèma. Mas aquela religion creada per Dieu per la disputa aviá pas vocacion a demorar silenciosa e pontualament causida per el, es sortida de son silenci e a començat son programa agressiu de conquista en multiplicant sos gèstes de provocacion. Subte, las femnas musulmanas son aparegudas portant lo mocador de cap, lo chadòr, la burqa de l'extremisme musulman paquistanés, aiçò al moment que lor nombre aviá considerablament aumentat. Tot observator pòt reconéisser l'aparéncia d'una trapèla que se torna barrar sul pòble francés, cibla del Dieu creator dempuèi totjorn, e encara mai, dempuèi son adopcion de l'ideologia republicana. Traumatizada pel racisme del regim de l'Alemanha nazi, la França republicana s'es esforçada de convèncer l'umanitat de son perfièch umanisme. Per crenhença de passar per un país

racista, sos dirigents an pas sauput, punir en tota justícia, las exaccions comesas per la joventut immigrada d'origina del Maghreb. L'indisciplina foguèt atal encoratjada e s'es desvolopada al ponch de transformar de zònas de França en zònas incontrolladas, e a aquel jorn, incontrollable ; aiçò perque a l'oposicion nacionala e religiosa s'es ajustat l'enriquiment pel comèrci illicit de la dròga. Amb de tals interèsses meses en jòc, la joventut d'origina estrangiera delinquent se transforma en grops factieux qu'esitan pas mai a tirar los policièrs. Las permanéncias de la polícia nacionala qu'èran installadas dins aquelas zònas foguèron atacadas e incendiadas. E aquí encara, de paur d'èsser jutjats racistas, los dirigents an preferit abandonar la gestion d'aqueles territòris perduts per la Republica.

Fauta de conéisser lo plan arrestat per Dieu, los dirigents laïcas an pas pogut tirar leiçon de las marridas experiéncias de las coabitacions de la França republicana amb los païses musulmans. E après aquelas malescadudas de coabitacion subtes, successivament, amb Tunisia, Marròc e Argeria, dins un embornament incredible, sos dirigents politics, cedissent a d'interèsses particulars dels membres de lor partit, an aculhit l'islam sus la tèrra de França, sens se preocupar del risc encorrut. Lo passat nos a dich çò que serà l'avenidor. L'arma del castig serà un còp mai, e la darrièra, inevitabla e terriblament eficaça. Lo pacifisme del pòble francés o prepara mal a reagir de cap a una agression guerrièra massisa, sustot quand l'enemic se tròba en granda multitud ja sus son sòl, en reala coabitacion e ja dins un cap e cap. Mas lo dangièr extrèm pausa sus l'intervencion extèrna dels pòbles musulmans mai bellicoses, asiroses e rancuniers, perque longtemps umiliats per França. Lo pièger nos es estat anonciat dins Dan.11:40 ont Dieu profetiza l'apondi de l'agression de la poderosa Russia, « lo rei del septentrion », a las atacas musulmanas, « lo rei del miègjorn ». Mentre que dire ? Lo que viurà veirà, perque lo compliment se deu produire de faison imminente, entre 2022 e plan abans 2030.

Rampèli que pretendre que l'islam es una religion d'amor consistisca a remetre Jèsus sus una crotz, torna a el arrancar lo benefici dels patiments que sa mòrt volontària l'a conduch a endurar. E de tot biais, coma tot poder li es estat balhat sus la tèrra e dins los cèls, tota ataca portada contra son òbra serà expiada davant sa fàcia.

La trapèla de FATIMA

L'annada 1917 foguèt marcada per d'aparicions de la « Verge » a Fatima a Portugal. Es apareguda a tres plan joves pastors ; annadits de 7 a 10 ans. Uèi, en Octobre de 2021, aquela vièlha semença va portar son fruch, perque dins las salas dels cinèmas, aquel eficaç instrument de propaganda, un film relatant los faches va èsser projectat. Los elegits son protegits contra aquel genre de seduccion, mas n'es pas de meteís de las massas umanas incultas e ignorantas. Dempuèi la fin de la segonda guèrra mondiala, en 1945, fins a aquel jorn, la fe a declinat e parallèlament, la riquesa materiala a crescut, mas amb la crisi provocada pel comèrci mondial, l'umanitat pèrd sas marcas e sas certituds. Una multitud risca donc de venir sensible als miracles atestats e reconeguts per las autoritats catolicas. Pendant mantun rencontre, cada còp lo 13 del mes, la « Verge » a portat son secrèt. Sos messatges principals se resumisson en aiçò : l'infèrn es una realitat mostrada en vision als mainatges ; Dieu vòl que lo còr immaculat de Marie siá objècte de la devocion per totes ; la glèisa deu convertir los païses comunistas e aurà encara de martirs. Mas a la fin, amb Marie, trionfarà. En 1917, lo comunisme s'installa en Russia. Per explicar, la capitada d'aquel messatge, i a un miracle a lo qual an assistit, al meteís moment, 17 000 personas amassadas. Resumissi los faches : Dos còps de tron, un liuç e un nívòl es davalat cap al sòl s'arrestant sus la cima d'un arbre que s'es corbat sus un costat. Puèi, lo solelh a dançat, s'aprochant e grossissent e se retirant en demesissent ; aiçò mantun còp. Aquele jorn, Marie es pas estada visibla, los mainatges visionaris essent detenguts. Cap de dobte qu'aquel testimoniatge renovelat en film, va aver un efiech certan. Lo void dels esperits a besonh d'èsser comolat.

Ai constatat qu'aquela seduccion es plan ressemblante a la seduccion d'Eve per la sèrp. Cada còp, lo drac nomma de causas vertadièras, mas los desforma. L'infèrn es plan profetizat mas pas jos aquel nom e sustot, l'infèrn es pas mas serà. Quora a l'adoracion de la « Verge », sola la coneissença de la Bíblia nos ne protegís, e pels ignorants, çò qu'es visible es obligatòriament vertat. La vertat es fòrça mai subtila perque las aparéncias son enganairas. Satan utiliza de mainatges perque los catolics los tenon per innocents. Pasmens dins l'afar judiciari d'Outreau, de mainatges an collectivament acusat falsament de las gents d'actes de pedofilia ; alara, innocents los mainatges ? Los faches o pròvan, lors esperits son manipulables pel drac e sos demònis, tot coma los dels adults non protegits per Jèsus-Crist.

Segon Dieu, los qu'an pas d'amor per sa vertat, recebon una poténcia d'égarment per que cregan a la messorga. Aquelas mistificacions seductrises son donc realizadas pel drac, mas amb l'acòrdi de Dieu. Lo film « Fatima » va donc sedusir de las folas de gents incredulas per las culpabiliser entièrament ; abans que lo mòrt los frape pas.

Dins la setmana del 17 al 23 d'Octobre de 2021, renegada per Dieu, la França republicana es victima de sas causidas e de sas errors de jutjament. Dins de relacions de mai en mai tibadas e ostilas, lo president argerian ven de rampelar a sos ciutadans que vivon en França que lor dever es d'i obrar per defendre los interèsses d'Argeria. Atal la defensa del principi de la dobla nacionalitat se torna contra lo país de França que l'a adoptat e defendut. La preséncia e l'organizacion d'una « cinquena columna » sus la tèrra de França prenon atal una forma viva e reala. Jèsus aviá rason de metre en garda sos sants en lor disent : « Nul pòt pas servir dos mèstres... ». França es estada enganada pel comportament docil e conciliant de la falsa religion crestiana que traís dempuèi de sègles la fe del Crist. L'islam li rampèla que Dieu es grand e prioritari sus tota causa, amb sa brutalitat de religion nacionala obligada e forçada que caracterizava la religion catolica, quand aviá lo sosten del braç armat de la monarquia o del dictador ne pòsta. La naissença del profèta Maomet sus la fin del sègle 6en, après l'instauracion del regim papal en 538, aviá plan, per Dieu, la tòca de far la guèrra a la falsa fe crestiana que ten per culpable. E la causa va èsser confirmada dins l'afrontament grand de la « seisena trompeta » de l'Apocalipsi siá, la « Tresena Guèrra Mondiala » imminente.

Dins lo passat, un còp descasut, lo rei Saül aguèt recors a las prediccions d'una devinaira, causa defenduda per Dieu. Pasmens, aquesta li poguèt pas anonciar que de vertats inspiradas per Dieu el meteís, malgrat que son òbra èra diabolica. A l'imatge d'aquel exemple, trobam al sègle 16en, lo profèta Nostradamus d'una familha josieva rebatejada per escapar a l'òdi dels josieus de l'epòca. Aquel profèta èra apreciat per sos talents d'alquimista e d'astrològ per la reina maire Catherine de Médicis. Demest sos « Centuries », nom balhat als capítols de nombroses quatrins profetics qu'a recebuts en inspiracion e portats per escribes, trobam aquel 18en quatrín de la 1ra Centurie : « Per la discòrdia Negligéncia Gallesa, serà passatge a Mahomet dobèrt, de sang trempada la tèrra e mar Senoise, lo pòrt focèu de velas e naus cobèrt. » Se saupriá dire melhor. Lo profèta imputa als franceses, los ancians galleses, un esperit de discòrdia e un comportament negligent que van favorizar l'installacion de l'islam en França. Evòca una invasion massisa d'aquela religion arribada dins de batèls que cobrisson la susfàcia del pòrt de Marselha e ensagnós aquela region sud del país. Aquela profecia confirma la de Dan.11:40-45 ont l'islam es designat coma « rei del miègjorn ». En 2021, lo desvolopament dels mejans d'informacion pren l'aspècte de multiplas cadenas « informacions » sus las qualas, entre las copaduras publicitàrias, viran en bocla dels platèls compausats de politics o d'assagistas d'opinions opausadas. Las paraulas del profèta son atal confirmadas ; es una ondata incessanta de paraulas contradictòrias qu'abotisson pas a cap de resultat ; l'inèrcia de França prèsa entre d'interèsses contradictòris es atal constatable e donc demostrada. Las consequéncias seràn donc desastrosas e murtrièras e los franceses realitzaràn, tròp tard, que « governar es preveire » coma l'ensenha una dicha vièlha.

França es cambiada per las situacions a las qualas es confrontada. En 2017, l'eleccion de son president jove, deguda al regèt del Front Nacional diabolizat pel pòble condicionat per sas flors politics, a creat un precedent dont degun a pas relevat las consequéncias. Fins aquí, los candidats elegits representavan de partits politics sostenguts per de nombroses membres aderents. Pel primièr còp, lo jove president elegit aviá pas cap de partit oficial darrièr el e es pas qu'un còp elegit e venceire, qu'a recrutat son amassada legislativa. En mena que los qu'o rejonhián profechavan de sa victòria per dintrar dins lo camp politic victoriós. Fins a aquel moment, los deputats èran causits e elegits per lors causidas politics e economicas. Dins aquel cas novèl, n'es pas res, sola l'ambicion personala es estada lo mobil de l'engatjament. Lo president a atal dispausat d'un sosten docil, prèst a obesir al det e a l'uèlh a son cap ; çò que se nomma una representacion de deputats « godillots » que deviá favorizar lo dirigisme accentuat d'aquela presidéncia novèla, jove, ambiciosa, e sens experiéncia coma lo candidat l'aviá el meteís reivindicat e reconegut.

En adoptant las avançadas tecnologicas inventadas pels USA, los pòbles de la tèrra tomban dins las trapèlas qu'aqueles prodigis seductors constituïsson. Agachats coma d'invençions genialas a la debuta de lor aparicion, internet e sas rets socialas apareisson coma d'instruments que favorizan lo contacte, l'endoctrinament, lo regropament sòus de nombrosas formas d'èssers umans rebèls de cap a tota autoritat. E avent fondat tota l'organizacion dels païses sus aqueles mejans tecnicos, las autoritats nacionalas se tròban de cap a de problèmas insolubles. Los rebèls de totes òrdres tròban dins internet l'instrument de propaganda e de desinformacion ideal ; de qué contentar lo mai exigent dels anarquistas. La malediccion profetizada dels USA es atal confirmada e per las rets socialas

d'internet, s'espandís sus tota la tèrra. Aqueles exemples confirman, egalament, l'exceptional desvolopament del comportament « rebèl » dels joves de la darrièra epòca, caractèr « rebèl » eretat de lors parents, tal coma l'apòstol Pau l'a anonciat a son fraire jove en Crist apelat Timothée : 2 Tim.1:1-2 :« Sàpia que, dins los darrièrs jorns, i aurà de tempses dificils. Perque los òmes seràn egoïstas, amics de l'argent, fanfarrons, auturoses, blasfémateurs, rebèls a lors parents, ingrats, irrèligieus, insensibles, déloyaux, calomniateurs, intempérants, crudèls, enemics de las gents de plan, traïdors, emportats, confles d'orguèlh, aimant lo plaser mai que Dieu, avent l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fòrça. Aluènha-te d'aqueles òmes.»

Un documentari televisat me condutz a te metre en garda contra las temptativas de personas scientificas que destruson lo testimoniatge biblic siá, la fe a las declaracions del Dieu viu transmesas dins las Escrituras santas. Lo documentari presentat prepausava de portar d'explicacions a prepaus del deluvi viscut al temps de Noèr. A la fin de las argumentacions, una femna antropològa anonciava ufanosament que sa demostracion aviá desmistificat lo subjècte del deluvi. Ai assistit a una remesa en causa entiera del raconte biblic revelat per Dieu. Segon los documentalistas, lo raconte del deluvi auriá son origina dins la descobèrta del testimoniatge cuneïfòrm gravat sus de tauetas d'argela dins l'epòca de Gilgamesh personatge avent viscut après lo deluvi. En mai, lo recobriment de las mai nautas montanhas revelat dins la Bíblia es negat perque considerat per aqueles increduls coma fisicament impossible ; lo deluvi es pas mai qu'una inondacion de la region de la mar negra. Vaquí lo resultat obtengut, quand de personas impias s'acapan dels subjèctes biblics dins los quals, la tota poténcia infinida del Dieu creator, per que res es pas impossible, es en accion, mentre que creson pas a son existéncia. Profièchi de l'escasença per dire que luènh d'èsser inutil, la descobèrta del testimoniatge de Gilgamesh afortís e confirma lo compliment del deluvi de la Bíblia. Nos balha donc de bonas rasons de creire a l'inspiracion divina revelada a Moïse cap a 1500 abans Jèsus-Crist.

La santat dels òmes

Abòrdi aquí un subjècte eminentament religiós, perque las primièras declaracions, fachas per Dieu après sa creacion de l'òme, an concernit son alimentacion. Te cal comprene que la santat de l'òme va dependre principalament de la qualitat de tot çò qu'entre dins son còs, per sa boca. Es pas un azard se la boca permet, d'emetre de sons, los de son lengatge, e la dintrada de son alimentacion. Sul plan espiritual, aquelas doas causas son intimament ligadas. En prenent la paraula de Dieu per noiridura, l'òme va parlar coma Dieu. E aquela paraula divina constituís la perfeccion de l'ensenhament recevable. Per reproduire un apròchi d'aquela perfeccion, l'òme deu aprener a filtrar los ensenhaments disponibles e daissar pas dintrar en el que lo bon e lo ben establits pel jutjament de Dieu. N'es tot parièr, per sa santat. Entre totas las causas d'aliments que s'ofrisson a el, deu de faïçon responsabla, filtrar e retenir unicament los que van aver, dins son còs e tota sa vida, los efieches positius del ben e del bon. Lo bon perfiech foguèt fixat en Eden mas una autra nòrma del bon e del ben foguèt, ela, fixada après lo deluvi e revelada a Moïse que la presenta e la desvolopa dins Lévi.11. Amb tota sa nòrma josieva « cashèr » (carn lavada dins l'aiga per eliminar la sang), la consomacion de las carns puras foguèt autorizada.

Ailàs, que se vei uèi ? Los efieches desastroses d'una umanitat que s'es ela meteissa, per sas pròpias causas, emancipada e separada de Dieu. Tre la debuta de l'annada 2020, la punicion del Covid-19 es estada sa responsa adreçada a l'impiété creissenta e dominatritz. E es edificant de relevar qu'aquel primièr castig collectiu a pres per cibla l'umanitat que refusa de tenir compte de las ordenanças alimentàrias prescrites per el, tre la fondacion del mond, pel bonaür e la santat del primièr coble uman, Adam e Eve. En se prement una practica medicinala reala del temps apostolic, dins Apo.22:2, Jèsus-Crist imatge « la garison » del pecat dels elegits que salva : « Al mièg de la plaça de la vila e suls dos bòrds del fluvi, i aviá un arbre de vida, produsent dotze còps de la frucha, tornant son fruch cada mes, e dont las fuèlhas servissian a la garison de las nacions ». Confòrmament a aquel verset, las innombrablas varietats de fuèlhas d'arbres e d'arbustes, las plantas, los legums e la frucha es los medicaments que Dieu a plaçats davant l'òme per que o suènen tot en lo noirissent. La glòria de Dieu pausa sus la perfeccion de sa creacion terrèstra ont l'òme e la natura son dependents l'un de l'autre. Autre imatge parlant, la natura es la branca sus la quala l'òme es assetat. En consequéncia, se l'òme fragiliza la natura, es el que tomba e ne paga lo prèmi. E es aquí que la sciéncia apareis nefasta e tuaira, malgrat son atribucion al progrès. I a plan una progression, mas es la del mal. Relèva ja que Dieu a pas balhat un microscòpi a Adam après l'aver creat. Lo bonaür de l'òme e sa bona santat dependiá pas de sa descobèrta de l'immensament pichon invisible a l'uèlh nud uman, mas unicament de son respècte per las règlas fixadas per Dieu qu'a dich de vegetals : « Serà vòstra noiridura ». Tanben quand l'ora es venguda per Dieu de preparar l'extincion de la preséncia

umana sus la tèrra, al tèrme de sièis mila annadas, dos sègles de revelhs e de dominacion scientifica an pres lo contrapè de sas nòrmas divinas. Sus sièis mila ans en tot, dos sègles solament an favorizat la mòrt al detriment de la vida. Nòstra normalitat contemporanèa es l'anormalité de l'òrdre divin. La medecina modèrna es nascut al temps de Louis Pasteur, lo primièr òme qu'opausa a las leis divinas un metòde de suèhs scientifics que destrutz lo virus de la malautiá e suèha lo pacient. Relèva que malautiá e malediccion son de meteissa raïç, aquí perqué Dieu s'èra glorificat de çò que, pendent las quaranta annadas del sejoir dels ebrèus al desèrt, jos sa dominacion, la malautiá aviá pas tocat degun. Per contra, d'òmes rebèls èran estats tuats, eliminats del mièg del pòble, per son jutjament destructor del pecat e dels pecadors. Pendent aqueles quaranta ans, la noiridura exclusiva del pòble èra la manna creada especialament per Dieu per noirir los que dependián d'el. Amb l'aiga de las fonts que fasiá gisclar al desèrt, la manna, qu'aviá lo gost d'una còca al mèl, los podiá pas rendre malauts. Solament l'abséncia de malautiá es dins la vida de l'òme lo primièr benfach e l'objectiu es pas fòra portada, puèi que tot pausa sus sas causidas. Es pas de causida que siá sens importància, perque la causida umana d'uèi prepara son venir futur. Dins Apo.10:8 a 10, l'Esperit del divin Crist profetiza una consequéncia de la causida de l'amor de sa vertat profetica, agradiva a recebre, coma avent lo gost del mèl, lo lum profetic fa d'elegit, una cibla detestada e asirada pels darrièrs rebèls qu'o volrà far se morir. Per el, en aquel jorn, lo gost del mèl de la debuta prendrà forma de « dolors » « a las entralhas », tant l'espròva o cabussarà dins « l'amarum ». Mas, val pas sofrir melhor per nòstra apertenéncia al Dieu creator, que sofrir en essent frapat per el al títol de son enemic ? Totas las causidas son liuras e auràn lors inevitablas consequéncias. Dins nòstra vida contemporanèa, las causidas positivas del començament se son invertits. La vida dins las vilas aviá favorizat de progrèsses dins la netetat, la salubritat, causas que fasián evitar de malautiás, e en consequéncia, l'edat de la vielhessa s'es auçat. Mas paradoxalament, aquel ganh es estat perdut, per l'acostumança als medicaments quimics, a las enòrmas concentracions umanas dins las vilas grandas e las mejanas ont l'aiga de bona qualitat ven rara e dins las qualas las pollucions de totes òrdres se concentran. Aiçò, en mena que l'abitant de las campanhas la ven èsser uman privilegiat malgrat que somés a un environament desfavorable e murtrièr causat pels pesticides e los engraissses quimics utilizats pels agricultors e los arboriculteurs locals.

La quimia calada, la medecina quimica que pretend sonhar, calada ela tanben, los còsses dels esperits umans e la consequéncia d'aquelas tuadas, es la mòrt del sistèma immunitari dont cada èsser uman es dotat tre sa naissença, levat cas excepcional accidental fòra nòrma. Aquela defensa immunitària èra l'arma que Dieu aviá balhada a sas creaturas terrèstras ; causa que revèla son amor per elas. Aquí perqué, considerant que l'arma recompada per Jèsus-Crist li apartenís, còs e esperit siá, arma entièra, ai causit de far pròva de mon amor per Dieu, en adoptant lo regim alimentari qu'a prescrich per sos mainatges terrenals tre la fondacion del mond. Deví a aquela nòrma, una bona santat, 55 quilogramas per 1,68 mètre, nòrma conservada dempuèi mos trenta ans fins a mos 77 ans actuals. Ai après a reduire mos repaisses (un principal per jorn) e consèrva atal la lingesa e la soplesa que favorizan lo benestar e l'activitat. Lo resultat obtengut fa atal pròva del benfach de las ordenanças del Dieu amor que desira pas que conduire sos elegits al bonaür suprèm per l'eternitat obtenguda per Jèsus-Crist de faïçon exclusiva. Dieu avent begut de lach davant Abraam, me refusi pas aquel preciós produch qu'aprèci fòrça per son gost e sa valor nutritiva qual que siá lo vejaire dels especialistas.

De l'autre costat d'aquela demarcha, d'aquela causida personala, se tròba l'umanitat sedusida per la « sèrp » drac qu'el dich encara après l'aver dich a Eve « Seretz coma Dieu ». A son torn, a la glòria de la « sèrp », simbòl de la medecina modèrna, regetant totjorn mai luènh los limits, lo cercaire scientific vòl crear la vida e destruire la mòrt, mas tròba, sens lo saber, en fàcia d'el, lo Dieu Totpoderós que fa tornar contra el sas descobèrtas, coma aquel virus del Covid-19, nascut dins un laboratòri chinés, dins lo país adorador oficial del « dragon » que Jèsus identifica al « drac » dins Apo.12:9. Un còp mai, lo privilègi es confirmat : « l'òme espiritual jutge de tot e es pas el meteís jutjat per persona ». La natura a lo drech e la possibilitat de crear per error dels crosaments anormals excepcionals dont los efieches se dissòlvon dins la massa viva. Mas la creacion de novèlas molèculas reproduchas industrialament per la fisica e la quimia aplicadas pòrtan de consequéncias irreversiblas. La natura es agarrida dins l'aire, dins l'aiga e dins las prigondors de la tèrra qu'empoisona la noiridura de l'òme ; es somesa a la dominacion de l'òme rebèl e marrit. Espèra, ela-tanben, lo jorn de sa desliurança que vendrà pas jamai mai, fins al novelum creat per Dieu a punta d'alba d'un ochen millenari etèrn. Per la boca de Paul, Dieu aviá dich dins ròm.8:20-21 : « Perque la creacion es estada somesa a la vanitat, non de son grat, mas a causa del que la i a somesa, amb l'esperança qu'ela tanben serà afranquida de la servitud de la corrupcion, per aver part a la libertat de la glòria dels mainatges de Dieu ».

Dins la situacion desesperada ont nos trobam, Dieu exigís pas l'impossible de la part de sos elegits, mas, unicament, la causida sàvia dins çò que demòra possibla.

La fe fruch del bon sens

Tala coma nos apareis la creatura umana constituís una expression de la perfeccion. Solament, la perfeccion s'obten pas sens la volontat d'una intelligéncia. Las proporcions del còs uman li ofrison en mai d'un aspècte agradiu, de las capacitats d'accions multiplas que permeton a l'èsser uman de tocar, de sasir, de sarrar d'objèctes, d'ausir de sons, de sentir d'odors, de tastar d'aròmas ; totas causas qu'exigisson de construccions mentalas intelligentas. Avèm una pròva de la perfeccion divina representada dins sas creaturas umanas. Quand l'òme vòl inventar una creatura novèla, pòt pas que crear de desformacions de las causas realas qu'existisson ja perque Dieu los a creadas. E totas aquelas causas concebudas per l'esperit de l'òme prenon d'aspèctes mostruoses. Dins l'imaginacion dels grècs, se tròba lo « ciclòp » de l'illa de Creta del poèta Omèr. Son gigant es pas dotat que d'un sol uèlh plaçat al mièg del front. Mas lo Dieu creator a pas comés, el, aquela error en creant la vida sus la tèrra. Sas creaturas son totas equipadas de dos uèlhs perque es la condicion indispensable per gerir la situacion dins l'espaci. Un sol uèlh permet pas d'apreciar las distàncias corrèctament. Tot parièr, los inventors del mond de la ficcion modèrna prenon la vida qu'existís e s'accontentan de la desformar en aumentant, exagérément, las aurelhas, los uèlhs e tota altra partida de las causas existentas. Assurément, en creant lo primièr òme, Dieu a realizat un vertadièr cap d'òbra que li val tota nòstra adoracion en paraulas e en accions.

Las eleccions de França de 2022 e la malediccion divina

La setmana del 13 al 20 de Novembre de 2021, soi arribat a la quasi-certitud que lo jove president actual serà reconduch dins las eleccions venentas ; aiçò per las rasons seguentas : en 2017, los franceses an elegit lo president que Dieu lor a impausat, en creant una situacion favorabla. A aquela fin, lo candidat pressentit per la victòria es estat exclús de la corsa. Votant contra lo « Front Nacional » presentat pendent de decennias coma un espaurugai diabolic, los franceses an involontàriament elegit lo jove sens experiéncia, ja conegut coma essent arrogant e ambiciós. Sabent que la malediccion divina es la causa de la victòria d'aquel jove elegit, Dieu a pas de rason de lo tirar del poder. Per la maladreça del jove cap d'Estat mal inspirat, la malediccion divina deu conduire lo país fins a sa roïna e sa parciala destruccion que sos enemics intèrns e extèrns van complir dins lo contèxt imminent de la « seïsenà trompeta » o « Tresena Guèrra Mondiala ». Es tròp tard, per que França cambie sas opcions. Son president mira una dominacion europèa que lo pòrta a sostenir e encoratjar las mesclas etnicas de França e dels autres païses europèus. En mai, patissent las consequéncias de la situacion de la « Segonda Guèrra Mondiala », los franceses cultivan un sentiment de mantuna culpabilitat. Lo sosten del regim de Vichèi collaborator amb Alemanha es lo primièr. Lo segond es lo passat colonialista de França. Los remòrses e los pentiments an tuat l'esperit patriòta del pòble. La crenhença d'èsser considerats coma de gents racistas brot los franceses a aculhir sens regimber la misèria de tota la tèrra. E per enverinar encara mai las causas, las minoritats sostengudas exprimisson ara d'exigéncias sus de multiples subjèctes en mena que la cultura francesa e totas sas nòrmas son atacadas per d'idèas vengudas dels USA o de Canadà. França e sas valors tradicionalas s'abausonan amassa. L'esperit « Babel » produch son fruch de confusion e de separacion, a la popa meteissa del pòble de França de mai en mai féroçement devesit.

Rampèli lo trajecte seguit per la malediccion divina que concerniguèt en primièrs los josieus de l'anciana aliança, coma lo jutjament divin exprimit per l'apòstol Pau l'a provat : dins ròm.11 : « las brancas fortificadas (o copadas) del tronc » ; dins ròm.2:9 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc ! ». Aquel jutjament es mai tard confirmat per Jèsus-Crist que nomma los josieus « sinagoga de Satan » dins Apo.2:9 e 3:9. Aquel jutjament divin portat contra son pòble fa aparéisser qu'èsser lo depositari exclusiu de la santa paraula de Dieu escricha sufís pas per demorar dins son aprobacion. Ben al contrari, lors escrituras profeticas avent testimoniàt e anonciat als josieus la venguda del Messias Jèsus, la paraula de Dieu escricha se torna contra eles e condemna lor nacion josieva ; los jutjan e los tuan ; causas complidas literalament pels romans en l'an 70. Dins l'èra crestiana, après l'abandon del sabat remplaçat pel « dimenge » taulièr coma « jorn del solelh » per Constantin 1èr, a partir de 538 la malediccion s'incarna per la religion catolica romana que, sostenguda militarament per França, va longtemps dominar sul continent europèu. Sas persecucions dirigidas contra los Reformators del sègle 16en van forçar aquestes a s'exiliar cap a de païses mai aculhents e demest aqueles païses, la tèrra americana novèlament descobèrta o tornada descobrir. Lo rei francés, Loís XVI, ofrís son sosten als nacionals americans dintrats en revòlta contra lo dominator anglés. Los USA ganhan en primièr la libertat e la majoritat essent protestanta, aquel país balha a la Bíblia una importància granda dins sa constitucion fins a nòstra epòca. La libertat americana es seguida per la libertat del regim revolucionari francés impausat

a tot lo pòble de França. La libertat s'expandís a d'autres pòbles per las victòrias militaras de l'emperador Napoleon 1èr. La religion ven liura per sa « Concordat », mas concernís, a aquela epòca, que las religions crestianas e josieva, ja plan aflaquidas per la liura pensada atèa que ganha los esperits umans. En 1843, als USA, a causa de la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14, lo jutjament de Dieu condemna la fe protestanta e lo fruch de la malediccion pren la forma de l'acuèlh de las poblacions ispanicas catolicas. Coma ne van testimoniar los films modèrns del cinèma american, los prèires catolics van remplaçar los reverends e pastors protestants. La reconciliacion de las doas religions enemigas es estada atal confirmada, e America pòrta alara l'aspècte que Dieu li va balhar dins son ròtle profetic de « la bèstia que monta de tèrra » dins Apo.13:11 : « una bèstia coma un anhèl qu'aviá doas banas » ; « Doas banas » siá, la fe protestanta e la fe catolica. La malediccion josieva essent estada clarament revelada per l'istòria, la profecia evòca e revèla unicament las malediccions protestanta e catolica ignoradas de las massas umanas. Las doas religions crestianas essent frapadas de la malediccion de Dieu, es l'ateïsme qu'es vengut en primièr comolar lo void religiós daissat liure. La situacion se gasta recentament a causa de la dintrada en scèna de la religion de l'islam. Perque aquesta s'es desvolopada dins los païses de l'Orient Mejan en tota libertat, separada del mond occidental. Sa caracteristica particulara es d'aver pas ponch de cap religiós e sa poténcia pausa sus l'adesion e l'obligacion ereditàrias exclusivas de sos membres. L'islam es una concepcion de religion ont la vida de l'òme es entièrament plaçada jos la règla religiosa sens distincion de profan e de sacrat ; çò que correspond d'autre biais al modèl balhat per Jèsus-Crist e sos apòstols. Es plan çò que Dieu demanda quand diguèt als ebrèus e als Crestians dins Deu.6:5, 11:1, 30:6 e Mat.22:37, Marina.12:30 e Luc.10:27 : « Respondèt : Aimaràs lo Senhor, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma, de tota ta fòrça, e de tota ta pensada ; e ton venent coma tu meteís. ». Lo problèma de l'islam es que l'amor exigít per Dieu pause sus la reconeissença de son sacrifici mortal volontari complit dins la persona umana e divina de Jèsus-Crist ; çò a qué l'islam soscriu pas. Lo tust de doas civilizacions, l'islam iper-religiós e l'occident falsament crestian, e clarament agnostic, va produire, e produch ja, de las agressions guerrièras murtrièras orquestradas pel grand Dieu creator que puniguèt atal l'abandon del zèl crestian e l'infidelitat dels falses crestians occidentals. La religion va atal conduire los pòbles del mond dins de conflictes terribles, perque es per ela que lo jutjament de Dieu, que los condemna totas, s'execute. En signe precursor, en opausant las religions concurrentas, ortodòx sèrbi al catolicisme croat e a l'islam de Bòsnia, la « Guèrra dels Balcans » a rampelat a l'Euròpa occidentala e a l'Euròpa orientala lor redobtable e tragic destin.

Dins lo projècte divin de la darrièra espròva de fe, los USA van tenir lo primièr ròtle ; lo del dominator universal qu'impausa sa volontat, segon son vejaire, pel ben de totes. Dins l'Apocalipsi, aquela entitat americana apareis pas que dins Apo.13:11 jos l'imatge de « l'anhèl a doas banas » que, representant la fe protestanta e la fe catolica coalizadas, constituïràn amassa « la bèstia que monta de tèrra ». Los USA se son bastits a partir de 1776 sus una tèrra ignorada dels òmes fins al sègle 16en. Es çò que justifica que siá pas mencionada coma nacion dins lo libre de Daniel dont nos cal comprene sa particularitat especifica. Dins aquel libre, lo pòble de referéncia es l'Israèl de l'anciana aliança, lo pòble de Daniel. E tot particularament, Daniel 8 nos balha de precisions geograficas confòrmas a las situacions de las entitats cibladadas per la profecia, e aiçò, totjorn respècte a l'Orient Mejan ont se ten Israèl. Aquí perqué, dins Dan.11:40, Russia i apareis coma lo « rei del septentrion (o nòrd) », lo « nòrd » respècte a Israèl. Tot parièr l'islam d'Arabia es nommat « rei del miègjorn (o sud) », çò que demòra encara confòrm amb la posicion d'Israèl. E perque a l'epòca del profèta Daniel, l'existéncia del continent american es ignorada, Dieu la menciona pas coma « rei », son existéncia es gardada secrèta, mas profetiza son accion nucleara punitiva contra Russia dont lo « rei » e la dominacion van cessar, destruches sus las montanhas d'Israèl, après aver, dins una granda colèra desesperada, ensagnosit principalament l'Euròpa occidentala envasida e ciblada per la profecia. En fach, per Dieu e la vertat istorica, America es pas qu'una excoissance tardiva dels « dètz banas » o « reis » europèus concernits per la practica del dimenge eretat de Constantin 1èr. E aiçò concernís egalament lo territòri grand d'Austràlia e lo d'America del sud. Perque en efiech, dins Daniel 8, Dieu profetiza una dominacion venguda de l'occident d'Israèl ; la de Roma. Lo centre religiós de referéncia passa atal de l'Orient Mejan a l'Occident. E es dempuèi aquel Occident « crestian » que de pòbles començaràn de poblar los dos continents americans ; dont lo del nòrd que domina ja tota la tèrra e coloniza comercialament e culturalament totas las nacions sedusidas e esplechadas, mas convertidas voluntàriament a son modèl de vida.

Setmana del 28/11 al 04/12/2021

L'actualitat es centrada sus dos subjèctes principals que terrorizan los mèdias e lo vièlh pòble francés. S'agiguèt del virus Covid e del virus nommat nacionalisme. Perque, a ne jutjar per las

reaccions asirosas dels mèdias e dels qu'an manipulats, pendent mai de cinquanta ans, aquelas causas semblan èsser las doas ciblas miradas per lor colèra. Eric Zemmour a gausat denonciar lo risc d'un « remplaçament grand » e sa sola error es de dire pas qu'aquel « remplaçament » es ja complit. Es segur que se pòt encara amplificar dins una guèrra civila o la Guèrra Mondiala que ven, mas l'essencial es ja realizat. Lo remplaçament es lo de las idèas e de las nòrmas de la pensada publica civila e politica. Comparam las situacions opausadas de la debuta e del temps actual de la 5na Republica.

En 1958, al temps del general de Gaulle, França liberada se compausa principalament de dos partits politics que son la drecha catolica republicana que sosten lo Cap d'Estat e en fàcia d'ela una fòrta representacion dels trabalhaires franceses amassats jos l'egida del partit comunista d'inspiracion russa e soviética. L'esperit nacionalista regne dins los dos camps e lo programa d'afranquiment de cap als USA envasidors es sostengut per totes. Cal donc aver viscut en aquela epòca per relevar lo cambiament, l'autentic revirament d'aquelas valors comparativament a las que son sostengudas uèi pel mai grand nombre. En 2021, l'esperit nacional es diabolizat, perque los vivents d'uèi an pas, en França e en Euròpa, jamai conegut un context de guèrra dins lor pròpri país. Favorizada per Dieu, la longa patz a produch un projècte d'ententa universal que pren son origina dins l'intencion de la construccion de la « torre de Babel » nascut dins la pensada del rei Nimrod. Per l'opinion umana, aquela concepcion de la vida qu'a per mira d'establir una patz segura entre los umans es nòbla e inattaquable. Pel mainatge de Dieu, l'es tot aitant, puèi qu'es aquí, lo modèl que Dieu va ofrir eternalament a sos elegits venceires. Es aquí que la Bíblia apareis preciosa, per comprene çò que nos vivèm, e çò que fa tota la diferéncia de la vision finala dels dos camps, segon que Salomon, aquela saviesa divina incarnada dins l'òme, declara dins Ecc.1:9-10 : «Çò qu'es estat, es çò que serà, e çò que s'es fach, es çò que se farà, i a pas res tornarmai jol solelh. S'es una causa dont se diga : Veja aiçò, es novèl ! Aquela causa existissiá ja dins los sègles que nos an precedits ». Après Nimrod, pendent l'istòria terrèstra, aquela temptativa d'establir una patz universal s'es renovelada. Èra lo mobil de las conquistas dels dominators grands de l'istòria, e demest eles, nos cal relevar lo resultat obtengut pel grand rei caldèu Nébucadnetsar, dont lo reialme obtenguèt la patz, perque foguèt, personalament, somés e convertit al vertadièr Dieu creator de tot nòstre univèrs terrèstre. Çò que los agnostics incroyants o increduls ignòran, es que l'obtencion de la patz, tan preciosa e recercada per totes, es impossible e unicament obtenguda pel bon voler de Dieu. Solament, en Jèsus-Crist, a pas anonciat la patz, mas « l'espasa » e de las « guèrras » en successions perpetualas ; Matt.10:34 : « Cresètz pas que siá vengut portar la patz sus la tèrra ; soi pas vengut portar la patz, mas l'espasa » ; Matt.24:6 : « Entendretz parlar de guèrras e de bruches de guèrras : gardatz d'èsser trebolats, perque cal qu'aquelas causas arriben. Mas serà pas encara la fin ». Atal, Dieu sol capitarà a crear un context de vida de patz universal etèrna, perque per tal d'obtenir aquel resultat, aurà prealablement seleccionat, triat e retengut, demest los representants de l'espècia umana, las raras creaturas trobadas cònfòrmas a las nòrmas que condicionan la possibilitat d'aquela patz ganhada, exclusivament, per Jèsus-Crist, l'unic Salvaire universal. Cal pas donc pas s'enganar sul sens de las 76 annadas de pases balhadas a aquel jorn a l'Euròpa occidentala, dempuèi la fin de la « Segonda Guèrra Mondiala ». La metamorfòsi dels esperits umans obtenguda pendent aquel periòde pòrta la demostracion esperada per Dieu. Ni la guèrra, ni la patz an pas permés als umans rebèls l'establiment del bonaür partejat e la patz duradissa. Las illusions creadas daissan plaça a la realitat : las diferéncias racials, etnicas o religiosas, favorizan pas, ni la riquesa, ni la patz, mas al contrari, l'oposicion e la guèrra. L'immigracion se transforma en malediccion amb sa creissença al fil del temps. Tot es pas que question de proporcion. Quand la minoritat ven egalitat, las exigéncias novèlas apareisson e s'impausan, e crèan de problèmas insupportés pels franceses de sang que desiran gaudir prioritàriament de lor privilègi nacional ; çò que revèla la malediccion de la causida republicana que balha, quitament a sos enemics, la nacionalitat per la naissença sul sòl de França o de sos territòris d'otramar ; quand es pas acordada per de simplas rasons de complasença, personala o pas, pels dirigents politics. Lo resultat es explosiu ; una brega, mai fòrta que los autres, abranderà los camps emplenats d'òdis mutuals. La guèrra civila tornarà l'Euròpa fragila e disponibla a l'invasion russa profetizada per Dieu dins Dan.11:40. Una profecia de l'escur Nostradamus ditz : « Romain pontife, garda-te d'aprochar la vila que dos fluvis asagan ; ta sang vendrà escupir aquí, tu e los tieus, quand florirà la ròsa ». Atal, agarrit en Itàlia per l'islam guerrièr, lo papa roman actual cercarà jos pauc refugi e proteccion ne tèrra de França, a Lion ; vila asagada pel fluvi Ròse e lo riu Saòna. Lo profèta indica dos grands corses d'aigas d'aspècte identic. Dins aquela vila de Lion consacrada al culte de Marie, un massacre dels Crestians catolics (= los tieus) e del papa es anonciat « quand florirà la ròsa ». Aquela ròsa foguèt presa coma emblèma politic pel president socialista François Mitterrand en 1981. Representa donc lo passatge de França jos la pensada filosofica de centre-esquèr del socialisme format e grossit al detriment del partit comunista. Las successions istoricas dels

governaments franceses, an conservat aquel caractèr social ; que sián estadadas de drecha o d'esquèrra. La ròsa es donc encara, en 2021, en activitat, puèi que pòrta son sosten a las immigracions musulmanas que preparan sa pèrda. La ròsa es lo simbòl fleural d'aquel amor que caracteriza l'umanisme òrb que Dieu s'aprèsta a destruire. Mas, Jèsus el meteís, a pas dich : « Aimatz vòstres enemics ! » Òc, a dich aquelas causas, mas es unicament a sos elegits fidèls que sos prepauses s'adreçan ; pas als umanistas increduls e rebèls. E l'oblidam pas, aquel òrdre de Jèsus a per tòca, d'afortir la culpabilitat de lors enemics, en plaçant de la mena, dels fagòts de fusta en mai sus lor cap, pel jorn ont Dieu los jutjarà e los exterminarà. La tòca recercada per aquel amor martir es pas donc pas l'amor, mas la justícia divina.

M'acamini progressivament cap a l'edat que farà d'ieu un octogenari. E tan luènh coma agachi endarrièr, tre mon enfança, me rebrembi èsser estat estrambordat per la pensada de l'amistat fraterna que deuriá unir los còrs de totes los èssers umans. Mon arma vibrava en ausissent las paraulas d'aquel cant vengudas lo títol d'un film, paraulas que disián : « se totes los tips del mond venián de bons companhs e marchavan la man dins la man, lo bonaür seriá per deman ». Ai donc après per Jèsus-Crist, qu'en el sol, aquel sòmi magnific universal se complirà. Perque sus la tèrra actuala del peccat, Dieu o permet pas. E per l'empachar, lo drac e sos suppòts òbran eficaçament. Inspiran als umans de las pensadas asirosas que los conduson a mal interpretar las dels autres. Dins mon esperit umanista, me soi totjorn comportat amicalament de cap als estrangiers a los quals ai espontaneament sauput tornar servici. Parallèlament, ai descobèrt la facilitat de lor retornament e del revelh de lor òdi ressentit de cap a lor país d'acuèlh. Per comprene lor estat d'esperit, devèm realizar que dins lor glòria naturala, ressenton l'umiliacion d'èsser tornats dins lo país colon per i prosperar. E aquela glòria los conduch a mespresar encara mai los occidentals someses als compromeses impausats per lor regim republican de longa tòca. Perque aitant las debutas de la Republica francesa foguèron murtrièras e bellicoses, aitant dins sa fin, apareis febla e méprisable. Tanben, aquela feblesa plan reala l'expausa sens far cas de sos enemics e de sos concurrents europèus que profièchan e s'enriquisson de sa roïna. Soi longtemps estat victima de faches desagradius qu'imputavi a tòrt a un immigrat argerian vengut abitar dins mon immòbla. Dins l'intimitat, amagava pas qu'esprovava un fòrt òdi de cap a França e los franceses. Es pas qu'en 2021, que l'installacion de cameras videos m'an permés de descobrir lo vertadièr culpable de las malafachas complidas e constatadas. L'aviái plaçat fòra de tot docte, a causa d'un comportament debil mas obèrtament amistós. Ai atal descobèrt qu'aquel vesin, fòrça francés, grèvement dyspepsique e parcialament ranc dont arribi pas que dificilament a comprene los sons que sortisson de sa boca èra realament de cap a ieu, en primièr, messorguièr, raubaire, dissimulateur, e incendiari. Aquelas personas debilas mentalas son jutjadas pels psiquiatres, aptes a viure al mièg de las gents normalas. En vertat, son d'èssers sens defensa, incapablas de resistir a las inspiracions dels demònis que fan d'accions marridas per elas. En son temps, Jèsus auriá dich a aquelas personas debilas : « Demòni, qual es ton nom ? » Uèi, la sciéncia umana tempta de reduire, per sas drògas, lor reaccion violenta quand es lo cas, e quand es pas lo cas, los demònis contunhan d'agir en tota tranquillitat. Aquel exemple mòstra la nocivité del jutjament purament scientific que contribuís, per son embornament, a intensificar los mals que frapan l'umanitat globala, cresenta, incroyante o incredula. Amb rason, Paul a declarat dins Eph.6:12 : « Perque avèm pas a luchar contra la carn e la sang, mas contra las dominacions, contra las autoritats, contra los princes d'aquel mond de tenèbras, contra los esperits marrits dins los luòcs celèstes ». Protegits per lor invisibilitat, sola l'analisi d'una fe esclarada permet de los identificar coma vertadièrs autors de las malafachas comesas. França a pas agut a sofrir de consequéncias de l'immigracion qu'a causa de las causadas politics e economicas faches per sos dirigents presidencials successius. An arroïnats lor país en o liurant a la concurréncia estrangiera ; dins un primièr temps, europèa, e puèi, per l'acabar, per las deslocalizacions fachas al profièch de China. Es dins aquel context de roïna que la preséncia estrangiera es venguda una carga insuportabla e lo boc emissari de la pauretat constatada. E la causa islamista a pas agut qu'a enforçar una situacion desfavorabla per justificar sas exaccions de cap a França e lo mond crestian occidental global.

Dins lo context plan dur de l'aprèp-guèrra que succedirà a la Tresena Guèrra Mondiala que ven, los subrevivents rebèls pensaràn poder, enfin, instaurar las condicions d'un governament universal unic, que permetrà d'obtenir çò que Babel aviá pas capitats a conservar. Lo grand remplaçament crench e anonciat per Eric Zemmour, lo candidat oficial per la presidenciala de 2022, es ja estat senhalat e profetizat per Dieu dins Apo.18:2-3, en aqueles tèrmes : « Cridèt d'una votz fòrta, disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand ! Es venguda una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós, perque totas las nacions an begut de vin de la furor de son impudicité, e que los reis de la tèrra se son liurats amb ela a l'impudicité, e que los mercands de la tèrra se son enriquits per la poténcia de son lux ». L'aspècte multi-cultuel de França e dels païses europèus es soslinhat pel tèrme « impur » citat dos còps. Après la recèrca de la puretat raciala del

governament nazi hitlerien, l'Euròpa entiera, catolica e protestanta, a pres lo contrapè absolut d'aquela demarcha condemnada en se lançant dins una politica d'acuèlh qu'a conduch al desastre qu'apareis uèi. Se la concurréncia economica pòt portar de grèvas consequéncias financièras, l'autra concurréncia, ela, religiosa, es encara mai domageable. Perque conduitz Dieu a intervenir personalament dins l'istòria e la vida umana per punir los culpables. Los virus mortals e la guèrra mondiala que ven ne son las expressions visiblas dolorosas concrètas. E los vertadièrs scientifics e lor sosten compausat d'innombrables papagais propagandistas son venguts los prèires novèls de las societats e dels pòbles occidentals déchristianisés, grèvament amolits, decadents e someses, malgrat que demorant rebèls a la vertat profana o religiosa. Lo dictat de la comunautat scientifica a remplaçat lo dictat religiós de la monarquia catolica romana per la prolongacion del malaür dels pòbles concernits. Aquel novèl dictat es favorizat pel creis de la poténcia dels dirigents de las grandas nacions contemporanèas. Aiçò es revelat dins Apo. 9 :17, en messatge simbolic : « E atal vivi los cavals dins la vision, e los que los montavan, avent de coirassas color de fuòc, de hyacinthe, e de sofre. Los caps dels cavals èran coma de caps de leons ; e de lors bocas sortissiá del fuòc, del fum, e del sofre ». Pertot sus la tèrra, dins los païses que la possedisson, la decision de l'usatge de l'arma nucleara es fisada a una sola persona. E aquela situacion, a las consequéncias destructrises espaventablas, es digna d'èsser relevada e revelada pel Dieu creator de las vidas que van massissament èsser destruchas, per aqueles mejans modèrns terrifiants. Dins lo verset citat, lo mot « cap » designa, segon Esa.9:14, lo « magistrat » siá, dins Apocalipsi 9, los caps d'Estat o presidents de las nacions. E lo mot « leon » lor imputa la fòrça, segon Jutges 14:18, dins aquel cas, nuclear, suggerida pels tèrmes « fuòc, fumada e sofre ». La causa es confirmada e apiejada dins lo verset que seguís. Dieu imputa a las paraulas siá, a las « bocas » dels magistrats, la decision de l'emplec de l'arma atomica : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas ». En balhant a las accions nuclearas lo nom de « flagèls », Dieu revèla sa responsabilitat dins las accions destructrises e los presenta coma de consequéncias de son divin jutjament que concernís totes los èssers umans que vivon sus la tèrra, en qualques luòcs que se tròban e qualas que sián las religions que profèssan e confèssan. Son unic projècte salvateur basat sus Jèsus-Crist, que mesprèsan, regètan o sosestiman, los condemna totes a sofrir e a se morir a tèrme, unifòrment. Pasmens, perque lor infidelitat aurà nueit a la causa meteissa del salut ofèrt per Dieu en Jèsus-Crist, tenguts per mai grèvament culpables, los falses crestians patiràn un sòrt mai dur, segon Apo.19:20-21 ont son designats jols simbòls de la « bèstia » catolica e del « fals profèta » protestant. La diferéncia revelada dins lo verset 21 amb los autres pòbles non crestians, apareisserà pontualament de lor destruccion finala per lor exterminacion definitiva dins « l'estanh de fuòc » que balha la « segonda mòrt », segon Apo.20:14. Mas aiçò, pas abans la fin del « seten millenari » que va començar a la prima 2030.

Quand Satan caça Satan

Per estonanta que la causa paresca, aquel tip d'accion es una realitat. Cadun deu, en primièr, se pausar aquela question e i respondre : Perqué Satan se privariá d'aquel tip de rusa, el qu'a pas mai res a pèrdre, avent ja perdut la vida etèrna dont aviá naturalament eretat al títol de primièr àngel celèst creat per Dieu ? Dins l'antecambra de la mòrt promesa, Dieu li a pas daissat la possibilitat d'agir a son agrat fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist ?

Per te convèncer que Satan caça plan Satan, aquí dels arguments basats sus de deduccions logicas que s'impausan après aver rebut la coneissença del messatge profetic apelat « Apocalipsi de Jèsus-Crist » siá, « Revelacion de Jèsus-Crist ». Perque es dins Daniel e Apocalipsi, qu'en Jèsus, Dieu revèla lo vertadièr jutjament que pòrta sus la glèisa catolica romana e sos papas successius. Jamai jos son identitat reala, mas per de simbòls, renegada per Dieu dempuèi sa debuta en 538 e fins a sa fin en 2030, la glèisa romana i apareis coma essent la cibla principala de sos castigs e de sas condemnacions. En çò sieu, Satan es en çò sieu. Dins Apo.13:3, el, Satan, que jos l'imatge del « dragon » d'Apo.12:3 aviá ensagnosit las arenas romanas de la sang crestiana per sos agents, los emperadors de Roma, balha a la glèisa dicha « crestiana » romana e papala, citi : « son autoritat, sa poténcia, e son trône ». La conversion de Roma al cristianisme papal reconduch Roma dins una forma novèla de dominacion, aquel còp unicament religiós, en mena qu'aquela successio es una forma de relai enganaire diabolic.

D'aquí enlà, la trapèla deu demorar ignorat pels pòbles umans, tanben, la glèisa va deure, en aparéncia, aparéisser coma luchant contra lo drac, l'enemic vencut per Jèsus-Crist. Es aital que l'organizacion del drac instaura aqueles tribunals inquisiteurs, supausats luchar contra lo drac e sos suppòts. Las ciblas son oficialament, los bruèisses e las mascas que practican de sciéncias ocults, precisament acusats d'aver comèrci amb lo drac, mas en defòra d'aquelas ciblas justificadas, la glèisa

secuta los vertadièrs servidors e sirventas de Dieu en Crist, aiçò al nom de l'eretgia que caracteriza tot çò que s'opausa a la nòrma de l'ensenhament catolic roman oficial definit pel papa de l'ora.

Las multituds umanas son de mena enganadas ; aquelas caças dels demònis mascan son identitat diabolica. En aparéncia, perlonga las accions de Jèsus que, el meteís, caçava los demònis pendent son ministèri terrèstre. E uèi, coma a son epòca, los que benefician de sas desliuranças pels prèires exorcistas son sos primièrs e eficaces testimònis. An constatat e ressentit dins lor carn e lor esperit, lo cambiament qu'explica lor estat novèl. Es donc dificil, per aquelas personas d'acceptar l'idèa que son estadas desliuradas del drac o de sos demònis pel drac el meteís o l'un de sos demònis. Coma la « sèrp » en Eden, lo prèire exorcista, es pas qu'un instrument intermediari siá, un mèdiu, que reivindica un poder balhat per Jèsus-Crist. Es facil de comprene que Jèsus pòt pas balhar un qual que siá poder a un representant de la glèisa enemiga a la quala sos messatges son totjorn adreçats a la tresena persona, perque s'adreça pas jamai sieu per la segonda persona del singular ; la formula « tu » es pas aplicada que per s'adreçar a sos vertadièrs servidors ; e mai se lor reconeissença per el es pas que provisòri. Aiçò apareis dins Apo.3:1 ont aquel « tu » concernís la fe protestanta condemnada per Jèsus en 1843. Dins l'epòca que precedís, nòmada Thyatire, lo messatge del « tu » concernís egalament los protestants del sègle 16en dont la benediccion èra pas que provisòria dins l'espèra d'un « novèl » « carga » que designa l'acabament de la Reforma amb la restauracion del sabat santificat per Dieu dempuèi sa creacion de nòstre mond. Son exigéncia a partir de 1843 va justificar lo de sards ont li ditz « Passas per èsser vivent e ès mòrt ». Al sègle 16en, los vertadièrs servidors de Jèsus-Crist èran las ciblas de l'òdi de las ligas catolicas al servici de la « falsa profetessa » nòmada simbolicament « Jézabel » per comparason amb la reina dels josieus, l'esposa estrangiera feniciàna adoradora dels Baals presa per femna pel rei Achab. Avia, ela tanben, portat son òdi murtrièr suls vertadièrs profètas de YaHWÉH e n'avia fach tuar 400. Aquelas causas son explicadas en detalh dins aquel libre, tanben, m'acontenti de rampelar aici la faïçon dont Jèsus refusa de s'adreçar dirèctament a aquela denominacion religiosa catolica ni a cap de sos representants. Lo cas del catolicisme essent revelat, a partir de 1843, « las tenèbras » presas per « lo lum » se van intensificar en concernissent aquel còp la fe protestanta jos sas multiplas formas e denominacions. Als USA, après aquela data de 1843, los fruches de la malediccion divina apareisson : la guèrra civila intèrna dicha de « secession » ; la practica intensa de l'ocultisme e de l'espiritisme. E tornarmai, coma en çò dels Catolics abans eles, dins las glèisas protestantas, los pastors abandonats per l'Esperit del Dieu viu exorcizan : « Satan caça encara Satan ».

La leiçon de l'istòria revelada es de comprene que caça pas vertadièrament Satan que vòl, mas solament qu'o pòt, segon que Dieu o confèsse per sa mainatja e li acòrde çò poder. Mas, çò cal per aquò, que l'exorcista siá el meteís trobat « digne » per Dieu d'una tala accion. E dins Apocalipsi sols los « primièrs adventistas » triats e seleccionats per l'espròva de 1843 son reconeguts coma essent « dignes de marchar amb Jèsus revestits de blanc » segon Apo.3:4. Ailàs per eles, l'istòria s'es pas arrestada aquí perque la meteissa malediccion a frapat, aquel còp l'adventisme oficial e dempuèi 1994, sas pregàrias se jonhon a las dels autres descasuts que l'an precedit. Dempuèi, Satan es pas mai realament caçat per persona, çò que justifica l'estension de sa poderosa influéncia malfasenta sus l'ensemble dels pòbles de la tèrra, dont l'occident falsament crestian puèi que segon Jèsus-Crist, a Roma se tròba sa « trône » segon Apo.2:13 : « Sabi ont demòras, sabi qu'aquí es lo trône de Satan. Retenes mon nom, e as pas renegat ma fe, quitament als jorns d'Antipas, mon testimoni fidèl, qu'es estat mes a mòrt en çò vòstre, aquí ont Satan a sa demòra ». Lo tutejament d'aquel messatge es justificat perque Jèsus tròba dins Roma sos discípols fidèls dempuèi que Paul e Pierre son venguts i portar l'Evangèli del salut. Mas en 538, data restacada a aquel messatge, lo novèl catolicisme roman es designat e denonciat coma portaire de la « doctrina de Balaam » dins lo verset 14 que seguís : « Mas ai quicòm contra tu, es qu'as aquí de gents estacadas a la doctrina de Balaam, qu'ensenhava a Balak a metre una pèira d'achoppement davant los filhs d'Israël, per que mangèsson de carns sacrificadas a las idòlas e que se liurèsson a l'impudicité. ». Per la separar melhor de sos servidors dins lo verset 15 ditz a son subjècte : « Tot parièr, tu tanben, as de gents estacadas parièrament a la doctrina dels Nicolaites ». Es donc amb lo nom de « doctrina dels Nicolaites » que Jèsus designa lo regim papal naissent. Lo nom Nicolaites es bastit suls mots grècs Niké e laos que significan pòble victoriós, çò que designa clarament per l'epòca la dominacion dels darrièrs emperadors romans victorioses abans la casuda e l'esfondrament de l'empèri. En 538, Vigile 1èr es un personatge intrigant que profiècha d'una relacion intima amb Théodora la prostituïda esposada per Justinian 1èr, per, en primièr, se sèire sus « lo trône de Satan » al palais del Latran a Roma. Aquel coble imperial qu'instaura la malediccion dins la fe crestiana sembla curiosament al coble egalament renegat per Dieu, Jézabel e Achab de l'anciana aliança. E es pas sens rason que lo nom de « Jézabel » va designar la glèisa romana persécutrice del sègle 16en dins lo messatge nòmada Thyatire que significa « pòrc de letz, e balhar la mòrt amb patiment » siá, l'ora de l'apogèu de « l'abominacion de la

desolacion » profetizada dins Dan.9:27 : « ... lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondon sul devastator. » ; Sovent, perque la traduccion literala prepausa un messatge que comprenan pas, los traductors de la Bíblia transforme e desforme lo tèxt ebrèu original. Es lo cas d'aquel verset mal traduch dont aquí la traduccion literala : « E sus una ala seràn d'abominacions de la desolacion e fins a una exterminacion (o una entièra destruccion) e serà brigalhada, [segon] çò qu'es estat decretat, sus la [tèrra] desolada ». Aquele mot « ala » foguèt incompris e donc suprimit per Louis Segond dins sa traduccion. Solament, las alas son simbolicas del caractèr celèst e donc de la religion. Per aquele simbòl « ala », l'Esperit designa la fe catolica dominatritz sus França e sus Euròpa organizada ela meteissa sul tractat de Roma signat en 1957 e confirmat en 2004. Es donc anonciat que la seduccion del catolicisme papal roman, nafrat a mòrt provisòriament pels Revolucionaris franceses entre 1792 e 1798, deviá èsser garida pel Concordat de Napoleon 1èr. Deviá atal perlongar sa seduccion fatala fins al poderós retorn gloriós de Jèsus-Crist que la decelara e la destruirà aital coma totes sos partisans e sostens rebèls, totes falsament crestians.

Evidentament, d'aquí enlà que son comportament de cap a sos concurrents religioses a entièrament cambiat, secutant pas mai, perque essent pas mai sostenguda pel braç armat realista francés, sa vertadièra natura es encara mai dificilament decouvrable. Un amor umanista enganaire la caracteriza, mas la manca d'aquel amor es precisament d'o partejar pas qu'amb d'òmes, mentre que sol l'amor manifestat per Dieu en Crist designe la vertadièra fe. Dins sos comandaments citats dins Matt.22 :37-38, l'amor per Dieu es designat coma essent prioritari : « Jèsus li respondèt : Aimaràs lo Senhor, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma, e de tota ta pensada. Es lo primièr e lo mai grand comandament ». Puèi ajusta : « E aquí lo segond, que li es parièr : Aimaràs ton venent coma tu meteís ». E aquele repròchi adreçat als josieus de son temps concernís uèi, dempuèi 1843, totes las religions qu'onoran e practican religiosament lo repaus del dimenge de l'eretatge catolic roman adoptat dempuèi lo 7 de Març de 321, data ont l'emperador Constantin 1èr l'a impausat dins tot l'empèri roman. Çò dimenge es vengut dempuèi 1843, lo signe de l'adoracion involontària del drac. Los elegits de Jèsus pòdon pas qu'apreciar lo fach que l'identificacion del crestian renegat per Dieu siá venguda tanben facil e simpla. Mas atencion, una practica unicament tradicionala del vertadièr sabat sufuguèt pas per èsser benesit e salvat pel sacrifici de Jèsus-Crist. Dins lo còr dels umans, Dieu detècta e identifica lo vertadièr amor de sa vertat e de sa persona, en pensada e en accion ; son aquí, los solas critèris que fan, d'un cridat, son elegit. Legissèm dins Matt.15:3 : « Lor respondèt : E vosautres, perqué transgredissètz lo comandament de Dieu al profièch de vòstra tradicion ? » Perque los repròchis adreçats per Jèsus consèrvan lor valor fins a la fin del mond. Es d'autre biais la rason de l'escritura del testimoniatge de l'anciana aliança josieva. Es estat relevat per escrich per evitar als crestians de l'aliança novèla de cometre a lor torn las meteissas errors e los meteisses pecats. Ailàs ! Aquele repròchi pertocant totes las organizacions religiosas de la tèrra, aquela altra declaracion de Jèsus citada dins Luc 18:7-8 pòt èsser ja uèi tragicament constatada : « E Dieu farà pas justícia a sos elegits, que cridan a el jòrn e nuèch, e trigarà a lor esgard ? O vos disi, lor farà lèstament justícia. Mas, quand lo Filh de l'òme vendrà, çò trobarà la fe sus la tèrra ? » Aquela question pausada per Jèsus, almens inquietanta, deuriá incitar a la prudéncia e la mesfiança tot legidor o legidora de sa paraula e li permetre almens de comprene que las grandas organizacions religiosas o representan pas, al contra de lor pretension reivindicada. Los vertadièrs elegits son, eles, amagats dins l'anonimat e es unicament dins una mena de clandestinitat que lo messatge de vertat de Dieu arriba dins los esperits umans que ne jutja dignes.

En realitat, lo sol mejan de caçar Satan, es de li balhar tòrt en acceptant de se sometre al Dieu creator e a sas leis perfiechament onoradas per Jèsus-Crist abans totes los òmes. Es solament dins aquele cas, qu'el, Jèsus, nos ofrissent son ajuda, pòt, en grand prèire exorcista, expulsar Satan e sos demònis de nòstra vida, e aiçò de faison estrictament individuala e jos condicion d'especular pas sus la gràcia obtenguda. Perque, un retorn cap al pecat pòt tornar l'obtencion del perdon encara mai dificil e a tèrme, impossible.

Pasmens per èsser convencut per aquelas leiçons dedusidas que s'encadenan e se succedisson, cal imperativament partejar amb Dieu, son jutjament revelat per Jèsus-Crist. Es aici, que las profecias apareisson coma immancablas e indispensablas per que la cridat s'adapte a las exigéncias de Dieu de son epòca, per tal d'obtenir, en Jèsus-Crist, l'estatut d'elegit que garantís son salut. Sola l'obesissença a las leis e principis divins, viscuda dins un esperit critic, dins la crenhença de desplaire al Dieu que jutja nòstras accions e nòstras pensadas, pòrta dins nòstre esperit lo testimoniatge que nos recep e qu'es dispausat a nosautres benesir ; çò que confirme aquele verset de ròm.14:22 : « Aquela fe qu'as, garda-la per tu davant Dieu. Urós lo que se condemna pas el meteís dins çò qu'apròva ! » çò Se Cal encara enganar pas se meteís, en se jutjant d'una faison tròp complasenta. Perque Jèsus es miséricordieux, exigissent, mas jamai complasent.

Jèsus-Crist candidat per l'eleccion del dominator dels còrs universals

Son programa

Se resumís per un sol verset : « Tornatz a Dieu çò qu'apartenís a Dieu e a Cesar çò qu'apartenís a Cesar ». Adaptat a la realitat de nòstra epòca, aquel tèxt ven « e a Roma çò qu'apartenís a Roma ». D'aquí enlà, avèm pas mai qu'a enumerar la longa lista de las causas que li son degudas.

1- L'abandon del repaus sabatic setmanier del vertadièr « seten jorn » santificat per Dieu al repaus de Dieu e de l'òme ; aiçò tre la creacion del mond. Dins l'enumeracion de las fèstas de YaHWÉH, dins Lévi.23, l'observacion del sabat setmanier ven en cap de las autras fèstas qu'an trobat en la primièra venguda del Crist lor compliment. Es pas lo cas del sabat dont lo compliment profetizat se complirà pas qu'en 2030 per la dintrada dins lo seten millenari que lo sabat setmanier santificat anòncia. Son abandon pels crestians, per obesir al cambiament de jorn impausat per un decret de l'emperador roman Constantin datat del 7 de Març de 321, es lo primièr pecat de lo qual van resultar fòrça autres pecats contra la lei divina. Es a aquel títol a la basa de totes las formas de la malediccion de Dieu qu'Apo.8 e 9 presentan jol nom simbolic de « trompetas ». N'i aurà « sèt » e la « setena » se complirà per l'intervencion en glòria de Jèsus-Crist.

2- L'adopcion del dimenge. A l'origina, apelat « Jorn del Solelh Invencit » pels pagans de l'empèri roman, foguèt impausat pel fals convertit imperial, Constantin 1èr lo grand, per un decret datat del 7 de Març de 321. Dins una confusion d'esperit, lo drac li inspirèt l'idèa que son dieu solar e Jèsus-Crist, lo novèl « Dieu » dels crestians, èran pas qu'una sola e quitament degun divina. Es donc a l'origina d'aquela novèla doctrina crestiana qu'Apo.2:13 nomma « doctrina dels Nicolaïtes » siá, après traduccion : « doctrina crestiana del pòble roman venceire ». En oposicion dirècta absoluta al Sabat, lo « sagèl del Dieu viu », lo dimenge roman, èx-jorn del Solelh rebatejat puèi per sedusir melhor e amagar la trapèla satànica « Jorn del Senhor », va èsser presentat per Dieu al títol revelator de « marca de la bèstia », dins Apo.13:16 ; 14:9-10 ; 16:2 ; 19:20 ; 20:4. Per lor acceptacion d'aquela transgression del quaten comandament de Dieu, la fe crestiana s'es renduda colpabla de pecar contra el, e aquela accion es venguda rompre l'aliança novèla actée sus la recrompa dels pecats efectuat per Jèsus-Crist. Aquel pecat practicat contra lo tèxt biblic portava lo caractèr del pecat voluntari qu'anulla lo benefici de la gràcia divina ofèrta dins l'aliança novèla. Aquela pesuga falta va èsser seguida de « sèt » sancions punitivas gradualas qu'Apo.8 e 9 nomman « trompetas ». Los « sièis primièras » avent un ròtle d'avertiment, « la setena » metrà fin a la vida umana sus la tèrra. Lo fach de cambiar lo nom « Jorn del Solelh » per « Jorn del Senhor » constituís en el meteís un sacrilègi arrogant suplementari contra lo Senhor Jèsus-Crist. Conven de relevar qu'aquel cambiament de nom a pas tengut que dins de païses de l'Euròpa latina dont Itàlia ont siètan los papas. L'imputacion del jorn solhat pel culte solar, al Senhor Jèsus-Crist, es donc una iniciativa purament romana. Mas a son torn, en 1981, l'agnostisme francés a fach adoptar en Euròpa lo fach qu'aquel « Jorn del Senhor » roman siá considerat coma essent lo « seten jorn » de nòstras setmanas. Una ataca novèla foguèt atal portada, contra l'òrdre del calendari establìt pel Dieu creator.

3- Lo cambiament del tèxt del décalogue de Dieu. Dins Dan.7:25, Dieu l'aviá profetizat en aqueles tèrmes : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los temps e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels temps, e la mitat d'un temps ». Las massas popularas èran incultas e la lectura religiosa èra exclusivament la dels prèires e èra legida unicament en latin, la lenga romana. Los pòbles assistissián donc a de sessions de magia e d'encantaments sedusents mas dont comprenián pas lo sens. Retenián pas que los noms dels personatges biblics, Marie, Joseph, Jèsus, Sant Pèire presentat per Roma coma lo fondator de la glèisa romana, Saint-Paul, Sant Jacme e una molonada d'autres sants reals o fictius. Tanben, jos color d'en facilitat la memorizacion, lo tèxt dels dètz comandaments de Dieu d'Exòde 20 foguèt remanejat per la curia romana e son cap papal. Dins aquela version, lo segond comandament de Dieu foguèt suprimit per que los ouailles e los prèires pòscan sens oposicion e en tota legalitat transgredir lo comandament de Dieu inicial en se prosternant davant las idòlas declaradas santas per l'episcopat e la Santa Sieu. Per mascar son arrogant forfach, l'impie romana desdoblèt lo comandament pertocant l'adultèri, balhant atal a sa concepcion dels dètz comandaments de Dieu, una aparenta demarcha de lucha contra lo sol pecat de la carn. Solament, es ja al pecat de carn, l'acte sexual, que restaquèt la nocion del pecat original ; èra pas qu'una messorga en mai, perque lo pecat original foguèt un pecat contra l'Esperit essent agut per causa la causida de la desobesissença d'Eve e Adam ; totes dos essent estats prealablament dument avertits per Dieu de las consequéncias de lor desobesissença.

Se lo dimenge es vengut de Roma, per contra l'ofèrta d'un jorn de repaus que Dieu a originalament restacat e fixat exclusivament sul « seten jorn », es unicament divina. Es a la bontat de Dieu que

devèm un jorn de repaus setmanier plan apreciat per totes los trabalhaires. E la paradoxa es que Dieu a permès al drac de far d'aquel repaus apreciat un subjècte de malediccion e lo suport d'un tèst d'espròva de la fe umana. Tanben, la causida es del mai simple : torna a Dieu la glòria d'onorar son sabat que profetiza la vertadièra desliurança de la carn, e daissa lo dimenge als rebèls qu'a ja jutjats e condemnats en esperant lor entièra destruccion.

4- Lo culte tornat a Marie. Un còp copats de Dieu, los esperits umans son liurats per Dieu al drac. D'aquí enlà, sedusits per de visions spirites, los demònis celèstes se son presentats a eles coma d'enviats de Dieu. Lo subterfugi a plan foncionat e per coronar aquela mistificacion, lo drac a fach adoptar per totes lo dògma grèc de Platon de l'immortalitat de l'arma, pel qual l'aparicion dels mòrts anava èsser renduda logica e acceptabla. E qu'apareis ? Marie, la maire portaira del mainatge Jèsus. Dins las culturas passadas de las autras etnias, aquel personatge èra ja omnipresent jols noms « Sémiramis, Isis, Astarté, Diana, Artémise, Tanit, Vènus, e Afrodita », totas designant la divessa pagana de la feconditat : la femna qu'enfanta e ten sa mainatja dins sos brases. Los demònis pòdon encara rire de l'estupiditat umana en vesent que la causa capita a cada còp.

Pasmens, per l'òme lo subjècte prèsta pas a rire mas a plorar. Perque creire a aquel sofisme simulat pel drac constituís un acte d'idolatria punit de mòrt per Dieu. Tanben, regèta e ignòra tot messatgièr contradich per aquel messatge d'Esaïe 8:20 : « A la lei, e al testimoniatge ; se se parla pas atal, ponch d'auròra pel pòble ». Aquele tèxte se tradutz atal : La vertat aprovada per Dieu es pas prepausada que dins la Bíblia d'A a Z. Dins la lei qu'es son testimoniatge exclusiu fins a la fin del mond. E los que seguisson pas aquel camin purament crestian beneficiaràn pas de la desliurança que Crist portarà a sos elegits. Rampèli qu'a l'epòca d'Esaïe, la lei designa los cinc primièrs libres de la Bíblia escriches per Moïse jos la dictada de Dieu. Pertocant lo testimoniatge, designa las doas taulas de sa lei dels dètz comandaments dont lo tèxte original foguèt proclamat per Dieu publicament al pòble josieu amassat, puèi dictat a Moïse dins sa redaccion del libre Exòde.

5- Los encantaments de las messas catolicas. Tengudas en nauta santetat dins sos dògmas, las messas catoliques son denunciadas per Jèsus-Crist per aquele tèrme « encantaments » dins Apo.18:23-24 : « lo lum de la lampa lusirà pas mai en çò tieu, e la votz de l'espós e de l'esposa serà pas mai entenduda en çò tieu, perque tos mercands èran los grands de la tèrra, perque totas las nacions son estadas sedusidas per tos encantaments, e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra ». Pendent la Segonda Guèrra Mondiala, en Croàcia, un personatge nommat Pavelic ilustra a el sol lo messatge d'aquel verset. Aquele prèire catolic roman cap d'un camp de presonièrs sèrbis metiá personalament la man a l'obratge al ponch qu'après aver torturats a mòrt dels sèrbis ortodòxes, es aparegut per celebrar la messa catolica dins una sotana rogida de la sang de sas victimas. Mas es pas aquí qu'una tardiva confirmacion de las accions que Dieu imputa a la glèisa catolica, dempuèi Daniel fins dins Apocalipsi, e qu'aquele verset d'Apo.18:24 rampèla e resumís. Las messas catolicas rapròchan pas mas aluènhan los pecadors de Dieu. Non solament inutiles, son egalament nefastas, perque glorifican lo drac son real inspirador. Dins aquela impiété, sabòta l'acte rédempteur del Crist en li balhant un caractèr magic renovelat dins cada messa segon çò qu'ensenha son dògma de la « transsubstanciacion ». En vertat, lo pecador a pas cap de besonh de prèires ni cap d'intermediari uman, puèi que sa pregària sincèra pòt èsser aculhit dirèctament per Crist, l'intercesseur doctrinal celèst entre lo pecador e Dieu. Se sa penedença es sincèra, li sufís de produire davant Dieu, en òbras, la frucha digna de la penedença. La desobesissença es remplaçada per l'obesissença ; l'ignorància es remplaçada per la coneissença de sa divina revelacion biblica.

6- Las fèstas religiosas catolicas : Nadal ; Pascas ; Pentacosta ; l'Assompcion ; la fèsta dels mòrts. L'adesion a las fèstas religiosas o civilas es significativa, perque es l'ora ont los que se semblan s'assemblan per celebrar e confirmar dins la jòia festiva lor totala adesion al subjècte festejat. Dieu obsèrva aqueles comportaments umans ; los jutja e los condemna. Las fèstas son los cimbèls amb las qualas los dominators capturan lo sosten de las massas popularas. Lor ofrisson çò que desiran.

a- Nadal significa naissença de Dieu, mas originalament, lo 24 de Decembre èra dedicat al dieu pagan Tammuz representat pel disc solar adorat puèi jol nom Ré en çò dels egipcians. Jos color de celebrar la naissença del Crist, los pòbles enganats balhan glòria a aquele dieu solar pagan en mai dels onors que li tornan cada dimenge dempuèi lo 7 de Març de 321. En vertat, Dieu demanda pas als òmes de festejar la naissença de Jèsus-Crist perque a pas daissat cap de demanda qu'ane dins aquele sens, mas exigís d'elegits que reconescan son mòrt expiatrice e la rason de son acceptacion de se morir torturat, per tal d'obtenir de lor part una reala conversion qu'entraïna de cambiaments carnals e espirituals concrets.

b- Pascas. La vertadièra Pâque del projècte de Dieu a trobat son compliment lo 3 d'Abril de 30 de nòstra èra. Dempuèi aquela data, la fèsta es venguda caduca e inutil. La fe en Crist, la vertadièra, portaira del fruch esperat per Dieu, sufiguèt per portar lo messatge de la Pâque e del « Jorn dels

expiations », las doas fèstas s'essent complidas pontualament de la mòrt de Jèsus-Crist.

c- Pentacosta. Aquela fèsta foguèt pontuala e son compliment èra previst per se complir 40 jorns après la mòrt del Crist. Sa prolongacion cada annada es injustificada.

d- L'Assompcion. Aquela fèsta purament e exclusivament catolica romana celèbra la repojada de la verge immaculada, tot coma los musulmans celèbran la montada al cèl de Maomet sus son caval dempuèi l'esplanada de Jerusalèm. Las messorgas an la vida dura e son sostenguts per las multitudes que la sang del Crist salvarà pas. Los onors tornats a la verge Maria son injustificats. L'adoracion es exclusivament reservada per Dieu. Se prèga e se prostèrna davant Jèsus-Crist dont la divinitat es estada verificada e afirmada pels testimònis de sa resurreccion. Mas l'adoracion de tot altra creatura, quitament angelica, es condemnada pel segond dels dètz comandaments de Dieu. De son costat, Marie, nascuda unicament umana, es eretièra del pecat original ; li atribuir la blancor immaculada es donc injustificabla. Coma l'àngel Gabriel l'a declarat successivament, a sa cosina e a Marie ela meteissa, segon Luc 1:25-28-30, « una gràcia » lor es estada facha ; Per Elizabeth la d'enfantar Jean lo precursor anonciador del Crist, e per Marie, la d'èsser la maire portaira del Crist de Dieu. En mai, dins la religion catolica, l'ierarquia celèsta es invertida ; lo ròtle principal es balhat a la maire e lo ròtle segondari al mainatge Jèsus, son filh. Las victimas d'aquelas causas seràn desagradivament suspresas quand, dins tota sa glòria divina, lo Dieu Totpoderós apareisserà jos l'aspècte del Crist, tan longtemps mespresat e frustrat. El qu'a declarat « Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra ». Ont es lo ròtle de Marie ? La vertadièra Marie a conegut bibliquement son espós Joseph segon Matt.1:25 : « Mas la coneguèt pas ponch fins qu'aguèsse enfantat un filh, a lo qual balhèt lo nom de Jèsus ». Marie a portat après Jèsus, los filhs de Joseph segon Matt.12 :47 : « Qualqu'un li ditz: Aquí, ta maire e tos fraires son defòra, e cercan de te parlar ». Marie èra pas donc mai verge après aquelas enfantements.

e- La fèsta dels mòrts. Resulta dirèctament de l'adopcion del dògma de l'immortalitat de l'arma e sas consequéncias son enòrmas. Torna los umans preocupats de l'agach dels desapareguts e per tal de los frelhar pas, los devon onorar en florissent lor tomba que conven d'ornar çò melhor possible segon los mejans de cadun. E aquel dògma es plan favorable als « mercands de la tèrra » que Jèsus-Crist menciona dins son darrièr apèl, dins Apo.18:11, abans la punicion de « Babylone la Grand », la glèisa catolica qu'illustra per l'imatge d'una « prostituïda ». Pels èssers umans, lo dògma de l'immortalitat los torna esclaus e victimas d'una elevacion del còst de la vida perfièchament vana e inutil. En vertat, los mòrts sabon pas res e lor memòria es oblidada segon çò que Dieu a ensenhat per la boca del rei Salomon e que cadun pòt legir dins Ecc.9:5-6. Aiçò es pas l'opinion umana de Salomon, mas una autentica afirmacion que Dieu li a inspirada : « los vivents, en efiech, sabon que se moriràn ; mas los mòrts sabon pas res, e i a pas per eles mai de salari, puèi que lor memòria es oblidada. E lor amor, e lor òdi, e lor enveja, an ja perit ; e auràn pas jamai pus cap de part a tot çò que se fa jol solelh ».

7- La fe catolica e lo pecat. Lo mens que se pòsca dire es que sa vision sul subjècte es plan imprecisa e plan personala. Sa concepcion de la recrompa dels pecats a prèmis d'argent li tira tot ligam amb l'autentica fe crestiana. La venda de « sas indulgèncias » pel monge Tetzl obriguèt l'esperit del monge ensenhant Martin Luther. Foguèt lo primièr catolic engatjat qu'a descobèrt e denonciat la natura diabolica de l'organizacion papala romana. Mas la causa s'arrèsta pas aquí, perque segon ela, lo pecat pòt èsser exiat pel culpable per de punicions corporalas que lo pecador s'infligís el meteïs. Dins aquel cas, perqué Jèsus es vengut balhar voluntàriament sa vida ? La lei cambiada, l'avèm vist anteriorament, la nòrma de l'expiacion cambiada...que demòra de la fe dels apòstols ? Res, senon lors noms esplechats per l'accion idolatra condemnada per Dieu. Los que crida las « sèt pecats capitals » an pas res de capital al prè de Dieu que fustiga e punís unicament la desobesissença de cap a sas ordenanças. E l'avèm egalament vist, estigmatiza lo pecat de carn, ela, que Dieu condemna per sos pecats complits contra son Esperit. Esplechaire un verset biblic, a tirat profièch del principi de la confession dels pecats a sos prèires pels pecadors. Lo que se confèssa atal se plaça jos la dependéncia espiritual del prèire e de la glèisa que reculhisson atal la coneissença de sas feblesas. Aquel ascendent sus las armas explica la docilité de las victimas sedusidas enganadas. En vertat que ditz la Bíblia a aqueste prepaus dins Jac.5:6 : « Confessatz donc vòstres pecats los unes als autres, e pregatz los unes pels autres, per fin que siatz garits. La pregària fervorosa del just a una granda eficaça ». Dins aquel tèxt, es pas question de confessar los pecats a un clergat, mas d'o far égalitairament entre crestians, de discípol a discípol. Perque lo mejan melhor d'evitar las disputas sovent degudas a l'incomprension dels unes pels autres, consistís a reglar los diferents en expausant clarament los grèuges levats ; aiçò, d'òme a òme. Dins l'anciana aliança la confession èra adreçada dirèctament a Dieu segon Esd.10:11 : « Confessatz ara vòstra falta a YahWéH, lo Dieu de vòstres paires, e fasètz sa volontat! Separatz de pòbles del país e de las femnas estrangieras ».

Los subjèctes que veni de presentar concernissian Roma, mas en nòstre temps de la fin, l'umanitat patís l'influéncia nefasta de las pensadas qu'arriban sus Euròpa dempuèi los USA e Canadà. E aquí encara, conven de « tornar a Dieu çò que li apartenís, e al novèl Cesar american, çò que ven d'el ». Perque dins aquel « mond novèl » ont lo president s'engatja oficialament la man sus la Bíblia, sa constitucion privilègia la libertat, erigida en divessa dins la baia de Nòva Iòrc. La libertat individuala prima sul drech biblic, al ponch que la sciéncia i es reconeguda coma una religion ; çò que pròva l'existéncia de la poderosa « scientologie ». Es tanben, dempuèi los USA qu'es venguda la nòrma de las societats multi-éthniques, dont la primièra forma foguèt la temptativa lançada pel rei Nimrod en auçant sa « torre de Babel ». Dieu suggerís lo ligam entre las doas causas en caracterizant Nòva Iòrc coma la vila ont son aparegudas las primièras « torre de Babel » modèrns, los « Gratacèls ». Aquel nom el meteís es revelator de la pensada divina, e de la del drac qu'incita l'òme a irritar o gratar Dieu. E l'influéncia d'aquel « mond novèl » es visible sus tota la tèrra, e pertot, lo challenge, o desfaguèt, consistís a erigir la torre mai nauta, quitament a l'Orient Mejau musulman e en Asia. La dominacion culturala dels USA es pas mai a demostrar e las òbras d'aquela nacion consistisson de mai en mai a sabotar las valors religiosas e civilas establidas pel Dieu creator ; tot aquò, al nom de la sacro-santa libertat dels dreches de l'òme d'origina francesa, atal coma l'estatua nomenada « Libertat ». I a pas de dopte, per l'ofèrta d'aquela estatua als USA, França a plan passat lo relai als USA per reprene son combat contra lo que Voltaire nomenava « l'infame », lo qual designava lo Crist e sa religion. Cal reconéisser que l'aspècte que la fe catolica li aviá balhat, li balhava pas entièrament tòrt. Mas, la vertadièra fe èra dins la nòrma escricha dins la Bíblia e aquí, Voltaire aviá pas cap de legitimitat per justificar sa causida antireligiosa. Perque lo vertadièr Crist e sos vertadièrs discipòls son pas qu'amor e servici per lor venent ; an pas res de « l'infame », dins totes los temps e epòcas de l'èra crestiana. L'actualitat modèrna nos mòstra coma la sciéncia desenvolopada als USA los enriqueís e bastís lor ascendent sus totes los pòbles de la tèrra. A prepausat, en un temps recòrd suspècte, un vaccin « ARN messatgièr » d'un genre novèl, vendut a còps de miliards de Dòlars als païses rics occidentals. La futura « bèstia de la tèrra » « pluma » sas victimas abans de los dominar, quand la guèrra que ven los aurà terrassats e arroïnats. Nòstres dirigissent mondials an oblidat qu'America s'es poblada a partir d'aventurièrs cupides venguts de tota la tèrra per l'aur de Califòrnia e de las montanhas rocassosas, qu'an inventat lo jòc del « Poquèr messorguièr », e qu'abans lo « Scrabble », lor jòc familiar preferit èra lo « Monopoly ». Dempuèi, aquel novèl « tròne de Satan », de pensadas òrras naisson e an per mira d'eradicar de cultura tradicionala europèa multiséculaire totes sos principis fondators. Se li balha lo nom de « Wokisme ». Dins aquela novèla pensada libertària, l'òme es pas mai un òme e la femna es pas mai una femna ; l'aspècte sexual binari fondat per Dieu es contestat e deu desaparéisser. Gràcias a las transformacions efectuadas per las lancetas de la sciéncia cirurgicala, la causida del sèxe ven individuala. A la bisexualitat s'ajusta la transsexualité. Après las causidas religiosas presentadas sus la mòstra d'un supermercat, es la causida de l'apertenéncia sexuala que profiècha d'aquela ofèrta mercanda. Dempuèi la legalizacion de l'omosexualitat, l'umanitat se daissa emportar dins una ondata deliranta de reivindicacions mai fòlas e contestatàrias las unas que las autres. Çò bouillonnement cultural dreça los esperits umans los unes contra los autres e ven noirir las causas que separan e conduson l'umanitat als afrontaments civils e religioses. Perque pels USA, lo « Wokisme » a tot los dreches acordats a l'engatjament religiós ; puèi qu'es l'òme que decidís individualament de çò qu'es religiós o l'es pas. Se cresiá aver tot vist, mas non, demorava encara d'impensablas suspresas a descobrir. Mas « fils o dròlla de Dieu », futur àngel celèst asexual, regaudís-te, perque l'extension de la pensada pèrversa confirma l'imminéncia del castig nuclear profetizat. Va frapar lo refugi de la falsetat e de la perversitat que dempuèi l'occident s'espandís sus tota la tèrra. Coma Dieu l'a dich al profèta Habakuk : « la profecia mentirà pas, se complirà, se complirà segurament », siá, de faïçon absolutament certana.

La natura e la sciéncia

Aqueles dos subjèctes son fonamentalament en oposicion perque la natura es divina, mentre que la sciéncia es umana. La natura relèva e depend del Dieu viu, evolua e se tròba constantament en cambiament. A l'opausat, la sciéncia pausa sus de basas fixadas e encara limitadas, e son evolucion es lenta, pauc encline a se remetre en question.

A l'origina de nòstra degenerescéncia e de nòstra sensibilitat a las malautiás, i a l'abandon del regim alimentari prescrich per Dieu al primièr coble uman ; lo vegetalisme, per eles e totes los animals. Se

pòt relevar la complementaritat perfiecha de la vida animala que respira l'oxigèn de l'aire e pausa del gas carbonic indispensable per la noïridura dels vegetals que, a lor torn, produson l'oxigèn necessari per la vida dels òmes e dels animals. Dins aquel escambi permanent, la vida sus tèrra se podiá perlongar. Amb la malautiá, l'òme a cercat de comprene son pròpri foncionament per tal de trobar de remèdis per se garir el meteís lo mai lèu possible. E dins los tempses modèrns, los medicaments son estats creats, per de combinasons de produches naturals dins un primièr temps, puèi per de molèculas bastidas per de procediments quimics als efieches segondaris mai o mens frequents e mai o mens grèus. Lo Dieu creator meriti mai que los scientifics d'èsser glorificat perque es injust per l'òme, sa creatura, de s'extasiar sus sas pròprias creacions tecnicas, mentre que los èssers vius representen per eles meteisses de las maquinas animadas extraordinàrias. Dieu a naturalament dotat sas creaturas de sistèmas de defenses immunitàrias complèxas e performants. L'òme l'a pas encara egalat e l'egalarà pas jamai. Mas, l'immunitat naturala es en realitat fòrça fragila e pòt èsser destrucha plan aisidament. Nòstre cervèl fonciona tre nòstra naissença coma un ordenador, es estat programat per emplènar de foncions amb la recèrca de la plan nauta precision. Prenèm lo cas de l'uèlh, es programat per s'adaptar a çò qu'agacha amb la mesa melhora al ponch possible e levat default degut a l'hereditat pairala, i arriba tant que çò qu'agacha es definit per de linhas establas e precisas. Mas que se passa quand l'uèlh agacha un imatge fosc a las linhas imprecisas ? Tempta vanament d'obtenir sa mesa al ponch, puèi i arribant pas, abandona lo combat e la gestion de l'uèlh pel cervèl es desprogramada. Es mentre que nòstre uèlh a recors a un veire corrector fornit per la sciéncia dels opticians. La mesa al ponch de l'uèlh es alara definitivament perduda, los muscles dels uèlhs se destiban e respondon pas mai a las accions necessàrias. La correccion dels veires se va amplificar pendent lo temps, e la mesa al ponch naturala es definitivament perduda. Lo principi es identic per l'ausida. L'emplec de las protèsis auditivas tira tota possibilitat de retrobar una ausida normala naturala. La desprogramacion de las foncions normalas del cervèl se fa cada còp que l'òme li impausa una situacion anormala a la quala arriba pas a s'adaptar. Me soi alunhat del subjècte religiós ? Ges, perque comprene aquelas causas, es comprene la vida que Dieu a creada. Saber quant es fragila fa besonh per favorizar sa prolongacion. Nòstra vida es un present de Dieu nòstre vertadièr Paire celèst e es sensible a la faïçon dont o tractam, son present. Lo bonaür que depend d'una bona santat resulta d'aquela presa de consciéncia. Lo respècte de nòstre còs fisic es una autentica òbra de fe. Paul ditz de nòstre còs qu'es lo « temple del Sant Esperit ». As remarcat la santetat que los josieus atribuissián al « sant temple » de Jerusalèm. La meteissa santetat caracterizèt lo còs del Crist e lo de sos discípols que sa sang santifica. Solament l'actualitat medicala revèla una paradòxa perilhosa. La masca cobrissent lo nas e la boca es longtemps estat impausat per las autoritats medicalas per frenar la contagion del virus Covid-19. Lo pòrt de la masca redutz la qualitat de la respiracion e favoriza l'aspiracion del gas carbonic regetat. L'oxigèn indispensable per purificar la sang dins los palmons es donc reduch. Es pas-aquel pas una paradòxa per luchar contra una malautiá qu'ataca la capacitat de la respiracion dels pacients atenchs. Cal en efiech èsser plan pacient per suportar de parièras directivas inconséquentes. E lo pièger es encara a crénher perque es dels USA que lo vaccin dels laboratòris Pfizer es vengut, après lo DDT qu'a empoisonat los sòls europèus a la sortida de la darrièra guèrra mondiala, aital coma las semenças OGM de las produccions Monsanto que mira res de mens que lo monopòli de la venda de la semença alimentària, enanant fins a atacar en justícia, los ribairencs de sos clients perque de semenças Monsanto an versat e intens sus lors tèrras limitròfas. Aquel país meriti plan l'expression « mercands de la tèrra » per la quala Dieu o designa dins Apo.18:11. Cal pas donc pas nos estonar que Dieu profetiza sa dominacion de la darrièra coalicion universala que s'opausarà a son sabat santificat. La cupiditat e l'amor de l'argent son las raïces de totes los mals. A son retorn gloriós, Jèsus o destruirà.

Çò dont la sciéncia ten pas compte es que, malgrat qu'aparentament parièrs e ressemblants, la composicion dels òmes es diferenta, perque cada creatura es realament unica. Pontualament ont vivèm, la sciéncia medicala agís non sul cas personal, mas sul cas generalizat d'un fum de personas que son, en realitat, totes diferentas per lor eretatge genetic. E en foncion d'aquel genòma eretat, çò que pòt garir una persona ne pòt tuar una altra. La sciéncia es mesa en dificultat, perque cor darrièr las creacions del Dieu creator que pòt de contunh produire, per d'accions umanas o suscitadas dirèctament per el, dels virus, dels cataclismes, e totes menas de fenomèns naturals o subrenaturals. Disèm donc que sos combats son perduts d'avança. L'imatge es la del tust del pòt de tèrra contra lo pòt de fèrre. Dins los laboratòris, dels cercaires s'évertuent a descobrir, per tâtonnements, l'element e lo mòde de garison, sens tenir compte dels efieches deguts al condicionament individual. Quitament dins la natura, se tròba d'èrbas e de las plantas que garisson o tuan segon las proporcions utilizadas. A dòsi leugièra, la tisana de telh favoriza lo sòm, mas a fòrta dòsi, excita e empacha de dormir. La natura ensenha la dificultat de la practica medicala. Coma Chrétien, a l'escota de Dieu, constati que l'umanitat s'es passada de la sciéncia fisica e quimica pendent mai o mens 5800 ans. D'òmes an

viscut sus la tèrra dins de condicions mai o mens sanas ligadas a de causidas alimentàrias mai o mens nocivas e destructors, e n'an assumit las consequéncias, en se morissent, de còps, mai jove que la normalitat. Mas pendent aqueles 5800 ans, la natura a pas sofrit de lor part. La sciéncia modèrna es apareguda coma un present diabolic empissonat, e son poison s'es expandit dins e sus tota la tèrra. Cal èsser onèst e relevar los degalhs complits. Pòrtan de consequéncias que remeton, pel primièr còp, la prolongacion de la vida sus la tèrra en question. Aquel simple constat justifica pas lo remord o lo pentiment d'aver atal daissat la sciéncia comprometre lo benestar e la vida. Luènh d'èsser mesa en acusacion, la sciéncia domina religiosament los esperits dels dirigents politics, e impausa sa faïçon de veire. Dins l'actualitat dempuèi l'annada 2020, es a l'origina de la paralisi complèta de las nacions europèas e occidentalas. Perque sas decisions son obesidas pels caps d'Estats eles meteisses. La malediccion de l'abandon de Dieu e de sas nòrmas se paga plan car, e es pas aquí que lo preludi, las arras de la factura del prèmi que demòra a pagar.

A la meteissa epòca, cap a 1843, se pòt constatar dos cambiaments a las enòrmas consequéncias. D'una part, un tèst de fe basat sus l'interès per la paraula profetica divina met la fe crestiana protestanta dels USA a l'espròva. D'autra part, seguida al resultat observat per Dieu, pauc gloriós quitament desastrós, los meteisses USA e Euròpa se van lançar dins lo desenvolopament de la sciéncia fisica e quimica industrial. En França, se vei la primièra auto a vapor ; en Anglatèrra, apareisson los primièrs trens a vapor, los ralh regan los païses crestians e los païses colonizats. Puèi, es al torn del petròli qu'alimenta los motors a esséncia. Als USA, los derricks petroliers s'auçan en nombre dins de zònas ostilas demoradas longtemps desèrtas. A la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, la mesa al ponch de la primièra bomba atomica, americana, va èsser seguida per mai de 2000 explosions per d'ensages fins a nòstra epòca. Cal cercar endacòm mai la causa d'un rescalfament climatic ? Qué representan, en comparason, los regèts del gas carbonic dels veïculs motorizats de nòstre temps, sabent en mai que lo gas carbonic es l'aliment del mond vegetal ? Òme, recòlta uèi çò que pendent de generacions, dins l'inconsciéncia e l'inchalhença, la sciéncia dels òmes a semenat. Lo subjècte dels ensages atomics a pas fach l'interès de las massas popularas que quand aqueles ensages se son tengut prèts dels luòcs de vidas umanas. Amb lo temps, aqueles ensages èran realizats dins de zònas deserticas o sosterranhas, quitament dins las mars. Tanben, l'umanitat a sosestimat lors grèvas consequéncias, perque la tèrra es un vas claus, immens, mas pasmens limitat. Ai descobèrt sus internet, una video que presenta en animacion accelerada las successions de 2100 ensages de bombas atomicas de diversas poténcias. La causa es impressionanta e plan revelatritz de las consequéncias portadas per l'atmosfèra terrèstra e pel sòl de zònas irradiadas, condemnadas perque tornat invivables per de millenaris. La Tsar bombèt rus destrutz dins un cercle de fuòc tota vida animala o vegetal, sus un diamètre de 500 quilomètres e serà utilizada dins la Tresena Guèrra Mondiala que ven abans 2030. Dieu se preocupa uèi de l'estat de sa planeta ? Non, perque a conegut tre lo començament sa fin. Es ligada al sòrt de l'òme e a pas existit que per o portar fins a la destruccion de son espècia al tèrme de 6000 annadas. Per comprene aquela resignacion de Dieu a una destruccion qu'a el meteïs programada, sàpia qu'entre 533, data del decret de Justinian qu'instaura lo regim papal roman, e 538, data de son installacion efectiva a Roma, en 535 e 536, successivament, dos enòrmes volcans an escupit lors poscas e lor gas toxics dins l'atmosfèra, cadun als antipòds l'un de l'autre ; l'un en America Centrala, l'autre en Indonesia. Sus tota la tèrra, la posca s'es expandida dins los dos emisfèris, e lo reialme imperial de l'emperador Justinian, cobèrt constantament de tenèbras, es estat frapat per la famina e la pèsta fasant de milièrs de mòrts. Foguèt la faïçon dont Dieu a volgut marcar l'ora de l'installacion del regim papal tenebrós. A pas cercat d'estalviar sa planeta. Dins nòstres tempses modèrns, l'òme a longtemps utilizat la mar e la tèrra per reciclar sos degalhs. Mas en creant lo plastic, per sa sciéncia, a balhat als peïsses e als crustacèus una noïridura qu'assimilan pas e que los calada. Considéra donc qu'aquela causa fa pas que confirmar la fin del mond per 2030. Perque las errors amolonadas e los degalhs, que van resultar d'una guèrra nucleara, daissan pas cap d'astre de subrevida de long tèrme a l'espècia umana creada, a l'origina, a l'imatge de Dieu. Abans aquela destruccion, se va presentar lo problèma de l'aiga sana, buvable sens provocar de malautiá. Perque, l'usatge dels pesticides e dels engrais quimics dempuèi lor primièra produccion als USA, a solhat las tèrras agricòlas e las capas freaticas sosterranhas, al ponch que l'aiga buvable comença de mancar. Mas la sciéncia es pas sola ne causa, perque lo creis de las poblacions dins las vilas atench uèi de las talhas ont sorgisson dels problèmas en cadenas. Quand vivián dins la campanha, los òmes concentravan pas lors degalhs e tiravan de tèrra cadun lor noïridura. E la natura sofrissiá pas de lor preséncia. Lo sòl se regenerava naturalament annada après annada. L'abandon d'aquel tip de vida marcava la dintrada dins un cicle infernal que deviá conduire a tèrme a l'impossibilitat de subreviure sus la tèrra.

La falsa pietat

Coma aquela expression l'indica, aquela pietat pausa sus una « falsa » concepcion de l'amor. Los que son concernits vivon l'amor a sens unic. Lor satisfaccion es centrada sus eles meteisses ; aquelas personas aiman Dieu e l'idèa que se fan de Dieu, e aquò lor sufís. Aquela concepcion de l'amor es falsa perque l'amor se bastís per un rencontre dont la tòca es l'escambi e lo despartiment d'un plaser comun. Per un cresent, es important e indispensable de se preocupar de la faïçon dont Dieu lo jutge, per tal de s'enganar pas el meteís sus la natura de sa relacion establida o pas amb Dieu. Jèsus a dich a sos discípolos fidèls : « Vos balhi ma patz ». S'agís pas d'una patz miraculosa, mas simplament de la consequéncia naturala del repaus de l'arma dels elegits, repaus obtengut quand lor consciéncia non las culpabilise pas o mai. E aquel repaus es donc lo fruch natural de l'obesissença a las ordenanças del projècte salvateur definit e complit per Dieu en Jèsus-Crist. Es mentre que los mots de la Bíblia necessitan d'èsser ben traduchos. Al contra de çò que d'unas versions dison, Paul a pas dich « Tot çò qu'es pas conviccion es pecat » mas, « Tot çò qu'es pas la fe es pecat ». La « conviccion » pòt concernir quicòm de fals ; al contrari, « la fe » concernís la paraula escricha de Dieu que pòt pas èsser falsa, especificament, dins sos tèxtes originals « ebrèu e grèc ». O pòdes atal comprene, la vertadièra piété e la falsa s'identifican e se desmarcan l'una de l'autre, per la concepcion que cada creatura umana balha a l'Escritura biblica.

Jos l'inspiracion dels demònis, l'aspècte religiós pòt prene de multiplas formas a l'agrat de lors invencions ; formas que la vida religiosa universal revèla pertot sus la tèrra. Aquí perqué, dins sa saviesa, Dieu a gravat un camin unic per conduire lo pecador penedent cap a son ofèrta de salut que pausa exclusivament sus la mòrt de son Crist. Per que aquel mejan siá presentat als òmes fins a la fin del mond, a fach escriure son projècte dins la Bíblia. Aquí perqué, lo salut pausa sus la vertadièra coneissença d'aquelas santas Escrituras, dempuèi las primièras paraulas escrichas per Moïse jos la dictada de Dieu, fins a las darrièras, escrichas per l'apòstol Joan, dont l'esperit foguèt encantat per Dieu, per li presentar las visions de sa Revelacion apelada Apocalipsi.

L'òme deu aprener a se mesfisar de sas pròprias pensadas, perque es incapable de distinguir demest elas, las que venon de per el, las que venon de Dieu o de l'un de sos àngels, e las que venon dels demònis diabolicos. Nòstre cervèl es « piratat » e dins aquela situacion, sola la Bíblia e sos ensenhaments nos ofrisson una garantida divina. En exemple, tre la debuta de son ministèri terrèstre, vesèm Jèsus regetar las temptacions del drac en citant las Escrituras. Aquel exemple nos es balhat per fin que l'imitàvem e que compreniam malgrat que la vertadièra pietat pòt pas pausar que sus l'acòrdi perfiech amb las nòrmas de la santetat fixadas e reveladas per la Bíblia entièra. Rebremba-te d'aquel signe d'adesion que caracterizava la fe protestanta al sègle 16en : « Sola scriptura » formula latina que significa « l'Escritura sola ». A gardat al fil del temps escorrot tota sa valor e fach encara dins la darrièra espèra del retorn gloriós de Jèsus-Crist tota la diferéncia entre la vertadièra e la falsa pietat.

L'omosexualitat

Aquel subjècte exigís fòrça d'atencion. Dins lo drech fil del tèma precedent, la coneissença del « piratatge » de nòstre cervèl es primordiala. Lo qu'a pas aquela coneissença atribuís a la natura e a son foncionament tot çò que ressent, e logicament, normaliza. Legissi dins Pro.29:18 : « Quand i a pas de revelacion, lo pòble es sens fren ; Urós s'obsèrva la lei ! ». Sens la fe e sa revelacion, l'òme modèrn occidental es incapable d'imaginar que, çò que se passa en el, pòt èsser provocat per una entitat estrangiera a sa persona. Coma Thomas, se veson pas, creson pas. E es aquí que se ten lo problèma, las pensadas e ressentits de nòstre cervèl son pas visibles. Mas, lo ressentit demòra individualament indenegable. Del meteís biais que de pensadas murtrièras son inspiradas per de demònis a de tuaires, de las incitacions a se creire femna per un òme o l'invèrs, òme per una femna, se produson e explican l'omosexualitat e totas menas de perversions encara mai òrras. Lo tèrme es daissat : « abominacion ». Es lo que Dieu balha dins la Bíblia a las practicas que jutja e condemna. Dins l'anciana aliança, lo verdicte divin èra complit pel pòble que lapidava a mòrt, los umans colpables d'aquelas « abominacions ». Dins l'aliança novèla, Jèsus a pres en carga, personalament, la retribucion meritada per las fautas comesas contra Dieu. « A ieu la venjança, miá la retribucion » çò diguèt. Çaqueu, lo jutjament de Dieu sus aquelas causas a pas cambiat e sa condemnacion de las abominacions se perlonga fins a la fin del mond, puèi que declara dins Apo.21:27 : « Dintrará pas en çò sieu res de solhat, ni degun que se libre a l'abominacion e a la messorga ; dintrará pas que los que son escriches dins lo libre de vida de l'anhèl. »

Dins l'ignorància, tota creatura terrèstra pòt èsser enganada pels demònis invisibles, mas aquela excusa cèssa perque las defenduts de Dieu son revelats e portats a la coneissença dels òmes, pels

Escriches de sa santa Bíblia. Aquí perquè, l'omosexualitat e sas perversions constituïsson de malautiás de l'arma umana que lo Totpoderós Jèsus-Crist pòt garir, quand la victima es prèsta de se convertir e a obesir a totas sas ordenanças. S'agís per ela, de cambiar totalament de mèstre. L'èsser uman es, siá jos la dependéncia de Dieu, siá jos la del drac o de sos demònis. A pas que la causida entre la libertat dins l'obesissença a Dieu o l'esclavatge dins la somission als demònis amb la mòrt per destin.

Dins l'aliança novèla, sol, aquel tèxt de Paul, de ròm.1:26 a 32, rampèla la condemnacion de las desviacions sexualas per Dieu : « Aquí perquè Dieu los a liurats a de passions infamas : perque lors femnas an cambiat l'usatge natural en lo qu'es contra natura ; e tot parièr los òmes, abandonant l'usatge natural de la femna, se son enflamats dins lors desirs los unes pels autres, cometent òme amb òme de las causas infamas, e recebent en eles meteisses lo salari que meritava lor égardement . Coma se son pas preocupats de conéisser Dieu, Dieu los a liurats a lor sens reprovat, per cometre de causas indignas, essent emplenats de tota espècia d'injustícia, de marridesa, de cupiditat, de malícia ; plens d'enveja, de murtre, de brega, de rusa, de malinècia; raportaires, mèdisants, impius, arrogants, auturoses, fanfarrons, engenhoses al mal, rebèls a lors parents, desprovesits d'intelligéncia, de leialtat, d'afeccion naturala, de misericòrdia. E, malgrat que conescan lo jutjament de Dieu, declarant dignes de mòrt los que cometan de talas causas, non solament los fan, mas apròven los que los fan ». Lo comol d'aquelas « abominacions » es atench uèi pel fach que d'omosexuals a l'estatut legalizat per las leis umanas se reivindican publicament del salut ofèrt per Jèsus-Crist. Las societats umanas modèrnas, que, après aver condemnat aquelas causas, uèi los legalizan e los « apròvan », atiran sus elas la justa colèra de Dieu. L'aprobacion pòrta donc de grèus e terriblas consequéncias quitament pels que los practican pas eles meteisses. Totes van conéisser, jos pauc de temps, la nòrma de sa justa colèra. Mas aquel tip d'« abominacions » es pas la cibla principala del jutjament divin revelat dins son Apocalipsi, dins la quala, aquel tèrme « abominacion » concernís las falsas religions crestianas que justifican, per la practica del dimenge, la glorificacion del jorn pagan consacrat a la glòria del dieu Solelh. Aquel tip d'abominacion idolatra es restacat, dins Apo.21:27, al tèrme « messorga » siá, al contrari absolut de sa « vertat » que designa las nòrmas de sas leis e la forma unica de son projècte salvateur.

Dieu e lo plaser

Çò ponch es a relevar, lo plaser es estat creat per Dieu, per encoratjar d'accions rendudas necessàrias dins son projècte de vida sus la tèrra. Dins l'acte sexual, lo plaser encoratja la reproduccion de las espècias. Çò es vertat per l'òme e los animals. Lo plaser gustatiu existís per encoratjar l'alimentacion e la reproduccion de nòstras cellulas vivas. La nocion de plaser permet a l'òme de dreçar d'animals que restacan l'execucion d'una accion al plaser obtengut jos la forma d'una ofèrta de noiridura agradiva. Dieu agís tot parièr amb sos elegits a los quals a declarat en Jèsus, dins Matt.7:7 : « Demandatz, e qualqu'un vos balharà ; cercatz, e trobaretz ; frapatz, e qualqu'un vos obrirà ». « Cercar » constituís un esfòrç, e « trobar » es sa recompensa. Aquela lei del plaser que s'aplica dins totes los domenis demòstra l'existéncia del Dieu creator emplenat d'amor per sas creaturas. L'azard sol se poiria pas preocupar d'ofrir de plaser als èssers que vivon sus la tèrra. Meritan donc d'èsser apelats : creaturas terrèstras del Dieu viu, e a aquel títol, li devon, al minimum, respècte, onors e glòria. L'adoracion e l'amor de sa persona demòran lo suplement portat per sos sols elegits. Coma Daniel, segon Dan.10:12, Los que « cercan de comprene » los mistèris prepausats jos formas de revelacions divinas son recompensats, en obtenent de responsas de la part de Dieu. L'esfòrç de l'estudi a per recompensa la coneissença que transforma nòstra personalitat. Çò qu'es vertat per la noiridura fisica l'es tot aiant per la noiridura espirituala. Aquí perquè, legissèm dins Matt.4:4 : « Jèsus respondèt : Es escrich : L'òme viurà pas de pan solament, mas de tota paraula que sortís de la boca de Dieu ».

Mas lo plaser es ligat a una apreciacion individuala estrictament personala. Lo plaser de l'un es pas forçadament lo plaser de l'autre. Tanben, çò o cal comprene, lo plaser justificat per Dieu se tròba pas que dins la nòrma de vida qu'apròva. Lo plaser dels elegits es pas lo dels descasuts. La vida ofrís de plasers innocents mas, fruches de la perversion, d'autres tips de plasers son defenduts e condemnats per Dieu. Son los que los demònis favorizan e encoratjan dins los esperits de las personas rebèllas ; las mai nombrosas, representadas en multituds.

França dividida e fracturada

Aquela situacion reconeguda e constatada en la fin de 2021 auria pogut èsser evitada, se sos dirigents avián sauput tirar profièch de las leçons istoricas raportadas dins la Bíblia.

La primièra leçon del testimoniatge de Dieu revèla la malediccion de las mesclas umanas incompatiblas. Genèsi 6 relata coma los maridatges unissent de personas del camp fidèl, los « fils de Dieu », a las « filhas dels òmes », lo camp infidèl idolatra, aguèron per consequéncia la generalizacion del mal e per castig, la destruccion entièra per las aigas del deluvi.

La segonda leçon nos condutz a l'epòca ont la familha de Jacob siá, Israèl, s'installèt en Egipte al prè de Joseph vengut grand visir del faraon. Mai o mens dos sègles mai tard, amassats a Gosen dins la region fertila de Nil, los ebrèus començavan d'èsser plan nombroses ; mai d'un milion d'òmes, las femnas e los mainatges en mai. Aquela creissença inquietèt, a justa rason, lo faraon novèl, dont nos cal salutar la prudéncia. Aquela creissença podiá d'un jorn a l'autre suscitar dins son país d'Egipte una guèrra interna. Aquel faraon se va mostrar rebèl de cap a Dieu mas èra pas estupid. Se preocupava de l'interès de son pòble. La coabitacion dels ebrèus e dels egipcians aviá atench son limit e prenguèt la forma d'una terribla malediccion pel pòble egipcian aculhissent.

Un pauc mai tard, après las dissuasivas dètz plagas de Dieu, lo pòble deviá errar dins lo desèrt pendent quaranta annadas al cap de las qualas Israèl entreprenguèt de conquistar Canaan lo país dels gigants, los Amoréens, dont l'iniquitat aviá atench son comol, 400 ans après l'anóncia facha per Dieu a Abraam dins Gen.15:16 : «A la quatrena generacion, tornaràn aici ; perque l'iniquitat dels Amoréens es pas encara a son comol ». E aquí, per tal d'assegurar a Israèl, son pòble, una tranquillitat duradissa, Dieu entreprenguèt d'exterminar los abitants del país davant l'avançada dels ebrèus. Envièt suls gigants dels forsalons e de las moscas verenosas que decimèron lor populacion. L'òrdre de Dieu que foguèt balhat a Israèl èra de non jamai daissat sobreviure lors enemics. Tan terrible coma aquel òrdre pòt paréisser a las armas sensiblas e umanistas, procedís de la saviesa divina absoluta del grand Dieu creator. Daissar viure un enemic preparariá de façon certana d'ostilitat en çò de sos descendents. E Dieu voliá evitar a son pòble de conéisser aquela tragica situacion. Israèl a desobedit a aquel òrdre divin e fin finala n'a patit dolorosament las consequéncias. Après la falta de las antédiluvians, pòdes comprene, que Dieu ensaja d'evitar de novèlas mesclas umanas per preservar son pòble Israèl de las practicas religiosas idolatras dels autres pòbles entièrament pagans.

La mesa en garda de Dieu serviguèt pas a res, dels maridatges amb los estrangiers atirèron la colèra de Dieu sus un Israèl que s'es afonsat, fin finala, dins l'apostasia e l'idolatria. E la darrièra leçon, la trobam a Jerusalèm après lo retorn de la deportacion del pòble ebrèu a Babilòne en Caldèa, dins una accion imputada al sacrificateur Esdras ; dins Esd.9:1 : « Après qu'aquò foguèt acabat, los caps s'aproxchèron d'ieu, en disent : Lo pòble d'Israèl, los sacrificateurs e las Levitas se son pas ponch separats de pòbles d'aqueles païses, e imiten lors abominacions, las dels cananèus, dels Héthiens, dels Phéréziens, dels Jébusiens, dels Ammonites, dels moabitas, dels egipcians e dels Amoréens. Perque an pres de lors filhas per eles e per lors filhs, e an mesclat la raça santa amb los pòbles d'aqueles païses ; e los caps e los magistrats son estats los primièrs a cometre aquel pecat ». Per retrobar l'aprobacion de Dieu, una decision foguèt presa ; Esd.10 :3 : « Fasèm ara una aliança amb nòstre Dieu pel remandament de totas aquelas femnas e de lors mainatges, segon lo vejaire de mon senhor e dels que tremòlan davant los comandaments de nòstre Dieu. E que s'agisca segon la lei. ». E la causa foguèt complida ; Esd.10:17 : « lo primièr jorn del primièr mes, n'acabèron amb totes los òmes que s'èran aliats a de femnas estrangieras ».

En son temps, lo profèta Balaam revelèt al rei Balak coma en maridant las filhas de son pòble als filhs d'Israèl o poiriá corrompre e o privar del sosten de Dieu. Pendent l'èra crestiana aquela accion s'es reproducha a una escala mai granda e espirituala. Dieu repren simbolicament l'accion de Balaam per illustrar la dintrada del paganisme dins la religion crestiana dins Apo.2 :14 : « Mas ai quicòm contra tu, es qu'as aquí de gents estacadas a la doctrina de Balaam, qu'ensenhava a Balak a metre una pèira d'achoppement davant los filhs d'Israèl, per que mangèsson de carns sacrificadas a las idòlas e que se liurèsson a l'impudicité. » Lo luòc concernit es Roma, « aquí o ès lo tròne de Satan » coma la precisa lo verset 13 precedent ; aiçò en la data de l'an 538. Lo tutejament emplegat per l'Esperit se justifica pel fach qu'a Roma, i a encara de vertadièrs servidors de Jèsus-Crist. Après Jerusalèm, Roma es venguda lo luòc a partir de lo qual l'occident es estat crestianizat mai qu'evangelizat. Perque l'accion es estada conducha per las gents de « la doctrina de Balaam » e es la religion catolica romana que s'es esandida e non la vertadièra fe crestiana.

Segur, França es pas Israèl, mas en balhant sas leçons per l'experiéncia d'aquel pòble ebrèu, Dieu los prepausa a tot òme intelligent per que ne tire avantatge, qual que siá son pòble e son origina natala.

Se pòt que relevar quant es damageable pels pòbles de beneficiar pas d'una bona relacion amb Dieu. Perque las consequéncias finalas son la mòrt e la destruccion.

La leçon que venèm de veire pausa suls dangièrs de las mesclas etnicas, e es principalament lo cas

de dos païses : los USA e França. França se distinguís pel drech del sòl que balha automaticament la nacionalitat francesa a tot mainatge que nais sus son territòri e sas possessions d'otramar. Lo tragic destin d'aquela nacion s'es bastit sus de decisions quasi suicidàrias : l'acuèlh de sos enemics, mas tanben la defensa de relevar las estatisticas de la composicion de sa populacion. Lo problèma, que crenhiá Faraon per son Egipte, se va abatre sus França e entraïnar sa roïna murtrièra. Dins Apo.11:8, lo nom « Egipte » balhat simbolicament a sa capitala París es donc ben justificat. En agachant son istòria, aquel país es estat frapat per de malediccions en cadenas. Dempuèi Clodovèu lo primièr rei de França que sedusís per Roma es vengut lo sosten de sos papas ; puèi, al sègle 16en, París marquèt son estacament al catolicisme en luchant contra la fe reformada protestanta. Puèi, après sa Revolucion e la Republica, es venguda una poténcia coloniala. E foguèt aquí que se preparèt son malaür final. A acabat per pèrdre sas colonias asiaticas e las del Maghreb. La descolonizacion a marcat la debuta de son abaïssament, mas lo mondialisme e los mèdias an conduch las populacions africanas e nòrd-africanas a immigrar cap a França tan dobèrta e tant aculhenta per profuchar de son regim de libertat e de sas largesas socialas. Mas demest sos arrivants se tròban dels musulmans plens de rancòr de cap a l'ancian colon, e l'afrontament que cacèt França de lor país se va reproduire aquel còp, sus la tèrra de França que Dieu lor va liurar. Atal, Euròpa dels « dètz banas » de Daniel 7:7-24 va èsser castigada per una Tresena Guèrra Mondiala a l'imatge de Juda que foguèt frapada per Dieu tres còps, pel rei Nébucadnetsar, segon 2 Chr.36:5 a 21.

La coabitacion de mantuna religion monoteïsta dins una meteissa nacion dels problèmas a causa de la frustracion dels compromeses renduts necessaris per obesir a las nòrmas establidas per aquela nacion qu'aculhís. Lo jorn de repaus setmanier crèa a el sol, de las dificultats d'organizacion del trabalh, sabent que lo jorn del repaus observat pels crestians es lo primièr jorn, lo dels Musulmans es lo seisen, e lo dels josieus e dels elegits crestians es lo seten. D'ora o tard, lo Musulman ven exigir lo respècte de son jorn de repaus, lo seisen ; lo josieu fach tot parièr per obesir a l'òrdre imperatiu de son Dieu ; lo país ont lo primièr jorn es la nòrma refusa aquelas exigéncias e es lo clash e l'afrontament religiós. Perque la somission a una nòrma opausada a la de la religion practicada crèa un sentiment de frustracion en çò de l'adèpte insatisfach. En fach, la patz obtenguda fins a nòstra epòca pausava sus l'abséncia de presa de consciéncia d'aquela frustracion. La religion èra pas lo primièr lagui dels immigrants venguts del Maghreb, èra lo trabalh e l'argent per viure que los an obligats a travessar la Mar Mediterranèa per s'establir en França. Mas uèi, installats, nacionalizats e en mai grand nombre, los Musulmans ressenton de mai en mai la frustracion e lors exigéncias se fan de mai en mai pressantes.

Dins las populacions aculhidas per França, se tròba de Negres qu'emplenan las glèisas adventistas de París e Lion. Las populacions negras an resistit melhor a l'influéncia del corrent laïc atèu dels Blancs occidentals. Sovent animistas a lor origina, los Negres an totjorn agut consciéncia de l'existéncia dels esperits désincarnés e entretenián amb eles de las relacions marcadas per de manifestacions visiblas ; tanben, lo subrenatural lor es natural, al contra dels Blancs dobtaires o increduls. L'apòchi cap al Dieu de vertat lor es atal facilitada.

Nadal

Aquela fèsta, dicha crestiana, es marcada per de critèris que pòdon pas que la far asirar pel Dieu de vertat. Pausant sul cumul de la messorga e de l'idolatria, pòdes comprene qu'exagèri pas en portant aquel jutjament.

En primièr, relèva qu'aquela fèsta es pas estada organizada per la volontat de Dieu ; la Bíblia balhe pas cap de precision per fixar una data per la naissença de Jèsus, lo Crist de Dieu. La rason d'aquel silenci es que Dieu balha d'importància a la mòrt de Jèsus, pas a sa naissença. En organitzant aquela fèsta supausada celebrar la naissença de Jèsus, la religion catolica assolida e justifica sa representacion del Crist dins l'estat de nenet tengut dins los braces de Marie, sa maire qu'es, ela, objècte de l'adoracion principala.

La data causida per Roma, lo 25 de Decembre, es originalament la de la naissença del dieu uman Tammuz, fils de la divessa umana Sémiramis, esposa del rei de Babel, lo celèbre Nimrod, fòrça uman el tanben. Tammuz èra representat per l'imatge d'un disc solar. Lo mot « Nadal » ven del latin « dies natalis » que significa jorn de naissença ; la de çò Tammuz del paganisme. En çò dels romans, aquel periòde èra consacrat a las fèstas Saturnales marcadas per de practics orgiaques. Per agradar als pòbles qu'aiman festejar e volián conservar lor fèsta, lo catolicisme a cambiat son motiu. Es aital que la naissença de Jèsus a remplaçat la de Tammuz o la de las Saturnales. Lo ligam entre Tammuz e Jèsus èra lo disc solar puèi que, per la Roma papala, lo Crist es lo dieu Solelh festejat e adorat lo 25 de Decembre e lo primièr jorn de la setmana de l'òrdre divin vengut, subte, per la decision umana, lo « seten jorn » dempuèi 1981, dins lo diccionari Larousse ; aquela nòrma novèla essent estada

impasada per la decision ISO 8601 de l'Organizacion Internacionala de Normalizacion.

Los USA, mercantils, e « mercands de la tèrra » dins Apo.18:11, an creat lo personatge mitic del paire Nadal. Li an balhat son aspècte e sas colors, blanca e roja, que caracterizavan ja lor sòda « Coca-Cola ». Los USA an balhat a aquela fèsta son aspècte e sa tòca comerciala, en renovelant lo principi de l'ofèrta de presents als mainatges, coma los pagans o fasián per Tammuz. Atal, la fèsta qu'encanta parents e mainatges dins totas las nacions occidentalas es pas qu'un concentrat d'accions òrras aptas, unicament, a irritar lo Dieu de vertat, Jèsus-Crist. Coneissent aquelas causas, sos elegits faràn plan de s'abstenir d'i participar.

La Bíblia fa pròva de la « gloriosa libertat dels mainatges de Dieu ». Se cal pas enganar sul sens d'aquel mot « libertat », perque a pas de sens per Dieu e sos elegits qu'en oposicion a « l'esclavatge del pecat ». En clar e precís, la creatura obesís a Dieu o al drac. L'obesissença a Dieu consistís a aplicar las nòrmas de sas leis, e l'obesissença al drac consistís a desobesir a Dieu e dintrar en contestacion amb el. Se la Bíblia soslinha pasmens l'aparicion d'aquela « libertat dels mainatges de Dieu » es perque en Jèsus-Crist, levat la celebracion setmaniera del sabat santificat, totas las autras fèstas religiosas de l'anciana aliança desapareisson. La vida religiosa es atal simplificada a l'extrèm e los « elegits del Crist » gaudisson d'una libertat concrèta e plan reala. Cap de besonh d'intermediari terrèstre, la vida continuala de cadun ven un culte e la nòrma a seguir es eschicha dins la Bíblia que constituís segon Apo.11:3, los « dos testimònis » del Dieu viu. E sustot, la relacion mantenguda amb Dieu, ofrís l'ajuda e lo conselh de Jèsus-Crist que pòrta en Esperit Sant als que li apartenisson realament ; e aiçò, fins a la fin del mond, segon sa promessa que serà fidèlament tenguda e onorada.

A l'imatge del Nadal messorguier, l'usatge repetit del nom « Dimenge » consistís a justificar son caractèr de « Jorn del Senhor » mentre qu'es pas en fach que lo « jorn del drac », e mai fòrça dempuèi 1981, data ont se li a imputat la nòrma de « seten jorn » de nòstras setmanas. Al títol de « primièr jorn », l'appellacion « Jorn del Senhor » podiá èsser justificada istoricament coma essent lo jorn ont Jèsus es aparegut vivent e ressuscitat a sos discípols. Mas aquela resurreccion justificava pas çaquela d'èsser celebrada per un repaus setmanier al depend del « Sabat » santificat per Dieu. Per tal de far pròva de nòstre estacament a la vertat establida per Dieu, amb mos fraires e sòrres en Crist, avèm débaptisat lo « Dimenge » roman per o rebatejar « Soldi » çò qu'o rend confòrm al nom balhat en lenga anglesa « Sunday », e en lenga alemanda, « Sonntag ». En nommant aquel jorn « Soldi », la curiositat dels interlocutors pòt èsser desvelhada e ofrir l'escasença d'una explicacion salutària. O cal relevar, lo nom « Jorn del Senhor », siá, « Dimenge » traduch del latin « Dies Domenica », s'es pas impasat qu'en França, « la filha ainada » e sosten armat istoric de la glèisa catolica, en Espanha, a Portugal, e en Itàlia, ont pòrta lo nom « Domenica », que significa « Senhor » ; en Itàlia ont se tròba la Santa Sieu papala, « lo trône de Satan », el meteís, son inspirador. Lo comol de l'arrogància del catolicisme es qu'en italian, lo mot « Sabato » designa lo sant sabat de Dieu que Roma plaça en seisena posicion dels jorns de la setmana. Dins la nòrma francesa, aquela accion passa desapercibuda perque lo mot « sabat » e sa raïç son estats remplaçats pel nom « Dissabte », dins lo qual lo remplaçament del « b » pel « m » fa ignorar lo nom « Sabat ». Jos aquel nom escur « Dissabte » pòt èsser confondut amb lo « Saturday » anglés que celèbra la glòria del dieu roman « Saturn ».

Los elegits del Crist, Dieu de vertat, devon donc, en coneissença, reconsiderar aquelas nòrmas establidas pel drac e bastir lor relacion amb Dieu, en adoptant, dins lor esperit e lor testimoniatge, sa nòrma del temps e la de son calendari setmanier dins lo qual, lo primièr jorn de la setmana es un jorn profan e meteís profanat siá, solhat, pel paganisme roman coma los autres jorns de la setmana, totes consacrats a las divinitats astralas romanas. Segon Dieu, la setmana comença donc pel « Soldi », o « fals Dimenge », e s'acaba al seten jorn, per « lo Sabat santificat », per son autoritat suprèma, pel repaus, tre lo començament de sa creacion del mond ; lo repaus etèrn del seten millenari profetizat a la fin de cada setmana e dins lo qual los sols « elegits del Crist Jèsus » van dintrar a la prima 2030 que ven ; la data que serà marcada per son gloriós retorn.

Rampèli la forma iniciala de la setmana creada e instaurada per Dieu : Jorn un, jorn dos, jorn tres, jorn quatre, jorn cinc, jorn sièis, e jorn sèt santificat al repaus e apelat Sabat.

Victima d'una acumulacion d'otratges, Dieu a declarat sa guèrra a l'umanitat rebèlla. A la debuta de l'annada 2020, lo president Emmanuel Macron a anonciat al pòble francés, sus un ton grèu, en o martelant, « Sèm en guèrra ». A imputat l'agression al coronavirus aparegut en China. Mas a pas comprés qu'aquela accion èra mesa en rota per Jèsus-Crist, lo Dieu totpoderós. Solament es essencial de comprene aiçò : amb aquel castig, Jèsus ditz als òmes : « la patz sus tèrra, es acabat, definitivament acabat ». E quand condutz los òmes a crear un virus mortal, es perque vòl obtenir la mòrt dins los rengs del camp rebèl. Tanben, çò o cal comprene, quala que siá l'eficacitat tecnica dels medicaments e vaccins concebuts per la sciéncia umana, aqueles mejans umans son utilizats per entrar e reduire los efieches d'un castig divin. Aquí perqué, Dieu multiplica las formas de sas atacas

contra los colpables, coma l'indica aquel verset citat dins Ezé.14:21-22-23 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias,... i aurà pasmens una rèsta qu'escaparà, que ne sortirà, dels fils e de las dròllas. Aquí, arribaràn al prè de vosautres ; veiretz lor conducha e lors accions, e vos consolaretz del malaür que fau venir sus Jerusalèm, de tot çò que fau venir sus ela. Vos consolaràn, quand veiretz lor conducha e lors accions ; e reconeisseretz qu'es pas sens rason que fau tot çò que li fau, dich lo Senhor, YaHWÉH ». Relèva que dins aquel messatge esglasiant qu'anóncia una exterminacion, Dieu rampèla son projècte salvateur qu'es de seleccionar e preservar los umans demorats mai fidèls de cap a el. Après « Jerusalèm », en son temps, en l'an 70, es uèi als pòbles occidentals crestians infidèls d'èsser mirats per las armas redobtablas utilizadas per Dieu. Conduirà fins a la fin son funèst projècte e començarà los mejans per lo complir. A l'escala mondiala, los abitants de la tèrra seràn a tèrme exterminats. Après los virus, la famina, e la guèrra civila, la guèrra universala nucleara reduirà encara lo nombre dels umans subrevivents. Puèi, dins lo context dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » descriches dins Apo.16, los darrièrs subrevivents seràn someses a la darrièra espròva de fe qu'opausarà lo « Sabat » e lo « Jorn del Solelh », lo fals « dimenge » roman. La menaça de mòrt que ciblarà los elegits del Crist se tornarà contra sos ordonnateurs, quand lo Dieu que salva intervendrà per salvar los que l'aiman dins la perfiècha fidelitat.

En marcha cap al cèl

Soi estat batejat en 1980 e ai donc atench 40 ans de servici per Jèsus-Crist en 2020. Solament, una ondada de lum, incessant, es vengut jos forma d'inspiracion noirir ma coneissença sul sens dels eveniments viscuts. Dins la Bíblia, aquel temps de 40 ans a particularament caracterizat l'experiéncia de Moïse. Fuguèt fòra d'Egipte annadit de 40 ans e tornèt 40 ans mai tard per guidar l'exili de son pòble ebrèu. En 2020, un temps de fe esprovada a pres fin, puèi qu'après de decennias de patz e de prosperitat balhadas als pòbles crestians occidentals dominators, Dieu es dintrat en accion, de faïçon identificabla per sos elegits. Lo blocatge economic provocat pels efieches subrestimats del Coronavirus Covid-19 constituís la pròva visibla d'aquel cambiament de comportament del grand Dieu creator ofensat, regetat, e per totes los òmes o quasi, mepresat. Detalh istoric a relevar, lo virus Covid-19 es aparegut en China 6 jorns après que sos dirigents ajan pres la decision de modificar los eschiches de la Bíblia, per n'expurgar las citacions non-confòrmas « a la vision del partit comunista chinés e de son cap ». Una tala agression contra la santa Paraula eschicha de Dieu podiá pas demorar sens responsa de sa part. Lo Covid-19 l'a exprimida.

Après la sortida d'Egipte, una longa marcha dins lo desèrt esperava lo pòble ebrèu. Per nosautres tanben, dempuèi 2020, una darrièra marcha s'es engatjada dins un context relacional uman que se degrada e se va degradar de mai en mai. L'ora es a la division, de faïçon analòga a çò que Dieu diguèt e faguèt, segon Zac.11:14 : « Puèi copèri ma segonda houlette Union, per rompre la fraternitat entre Juda e Israèl. ». La referéncia a « Juda e Israèl » es pas exclusiva, perque aqueles dos noms servisson de supòrt als messatges que Dieu adreça a sos servidors fins a la fin del mond. Aquela « segonda houlette » revèla la darrièra consequéncia de l'ora del jutjament de las nacions per Dieu : la separacion o desunion dels pòbles que condutz a l'agression guerrièra murtrièra. Solament, aquela « houlette » es precedida per la brisure d'una primièra « houlette » nommada « Gràcia » segon Zac.11 : « Prenguèri ma houlette Gràcia, e la copèri, per rompre mon aliança qu'aviái tractada amb totes los pòbles. » Aquel verset revèla que tre lo començament de son projècte creacionista, Dieu aviá concebut son ròtle de Messias que deviá salvar sos elegits pel principi de la « Gràcia » ofèrta e prepausada a « totes los pòbles ». Mas victima de l'indiferéncia e del mesprètz uman universal, que li balha coma lo clergat josieu la valor de « trenta sicles d'argent » citats dins lo verset 12, dins son projècte, Dieu acaba per rompre aquela « houlette », metent atal fin a son ofèrta de « Gràcia ». Zac.11:12 : « Lor disi : S'o trobatz bon, balhatz-me mon salari ; senon, o balhatz pas. E pesèron per mon salari trenta sicles d'argent. » En defòra de son aplicacion pel temps de la fin, lo principi de la succession de la rompedura dels houlettes « gràcia e Union » se complís individualament per las victimas que se morisson dins los tempses marcats per « las trompetas » e los « flagèls de Dieu ». Dins una actualizada del sabat 18 de Decembre de 2021, ai explicat l'importància del mot « darrièrs » dins l'expression « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ». Perque aquela precision suggerís lo versament d'autres flagèls dins l'epòca que precedís la fin collectiva del temps de gràcia. E o rampèli, pendent mai de 70 annadas de patz e de prosperitat, de « flagèls » divins an constantament frapat l'umanitat jos formas de malautiás modèrnas mai o mens guérissables : lo Càncer, lo Sida, Alzheimer, e autres ; çò a qué s'ajustan, los mòrts victimas del tabagisme, de l'alcoòl, e de las drògas quimicas o naturalas que deciman la joventut, dels accidents de la rota, de las victimas de las inundacions, dels

esbodenaments de nèu, dels incendis, de las catastròfas sismicas telluricas e volcanicas, dels tsunamis, sens oblidar los ciclòns e las tornadas que ciblan particularament America, etc... ; totes causas que resultan de l'inobservance de las nòrmas ensenhadas dins las leis divinas. Nos rebrembam coma per respondre a la demanda de carn del pòble ebrèu, dins lo desèrt, Dieu faguèt venir de calhas. Ne mangèron tant e tant abusivament que de milièrs ne's moriguèron. Las marridas costumas alimentàrias non confòrmas a las nòrmas establidas per Dieu fan encara a l'ora d'ara de mòrts e dels malauts. Aplicadas a l'escala mondiala, aquelas nòrmas alimentàrias tuairas pòdon èsser consideradas coma de « flagèls » punitius concebuts per l'unic Dieu creator ; la malautiá essent la consequéncia inevitabla de las transgressions de las leis naturalas establidas dins sa creacion terrèstra.

Dins l'anonimat e la separacion, los elegits de Jèsus-Crist se son engatjats dempuèi 2020, dins la darrièra marcha, en rota cap al cèl que s'obrirà per eles a la prima 2030. E totes aqueles escruches que presenti e amassa dins aquel obratge, constituïsson, concretament, aquela noiridura espirituala indispensabla per edificar e bastir l'òme espiritual que devon venir totes sos elegits. Comprene lo jutjament de Dieu per tal de l'aprovar e d'o partejar amb el es la tòca d'aquela alimentacion espirituala. Es dins l'aprobacion e l'apreciacion recipròca que se bastís la comunion entre Dieu e sos elegits ; aiçò, pel mejan exclusiu de la « Gràcia » obtenguda per la fe activa, basada sul nom e los sols meritis de Jèsus-Crist.

Çò ponch es fondamental de retenir. Los vertadièrs elegits de Jèsus-Crist son pas mirats pels flagèls de Dieu, e lor proteccion pausa sus lor obesissença a sas leis. Dieu s'es engatjat a far aparéisser la diferéncia del tractament de sos elegits e lo dels èssers rebèls. Mas, logicament, quand lo solelh subrecalfa, sos elegits expausats ne ressenton las cremaduras coma los rebèls. Lo tractament dels elegits se diferéncia essencialament sus la noiridura de lor esperit quand las causidas alimentàrias del còs fisic son estadas aprovadas per Dieu. La vida es un tot indissociable, Dieu avent creat parièrament, lo còs fisic, l'esperit que pren vida en el, e l'aliment vegetal, l'ideal de la Genèsi, que bastís las cellulas fisicas que compausan son còs. Lo respècte d'aqueles principis protegís los elegits contra la malautiá perque lor immunitat naturala n'es afortida. Dins la vertadièra fe, nos trufam pas de Dieu, en desobesissent a sas leis e en reclamant son secors e son ajuda coma o fan los falses religioses. Lo camin traçat per Jèsus-Crist es lo de la vertat, totjorn logica, simpla e justa. Al cap d'aquel camin benesit per Jèsus, après la traversada de las darrièras espròvas terrèstras, nòstra marcha abotirà dins lo reialme celèst de Dieu ont nos a preparat una plaça segon Jean 14:1 a 4 : « Que vòstre còr non se trebol ponch. Cresètz en Dieu, e cresètz en ieu. I a mantuna demòra dins l'ostal de mon Paire. S'auquò èra pas, lo vos auríai dich. Vos vau preparar una plaça. E, quand me serai enanat, e que vos aurai preparat una plaça, tornarai, e vos prendrai amb ieu, per fin qu'auquí ont soi i siatz tanben. Sabètz ont vau, e ne sabètz lo camin ». En vertat !

Las fasas de la santificacion

Aquel tèxt citat per Paul dins Hébr.12:14 revèla l'aspècte salutar de son importància : « Recercatz la patz amb totes, e la santificacion, sens la quala degun veirà pas lo Senhor ».

Qué la santificacion ? Paul nos lo dich dins 1 Thes.4:17 : « Perque Dieu nos a pas cridats a l'impuretat, mas a la santificacion ». La « santificacion » es lo contrari absolut de « l'impuretat » donc, la puretat.

A lusit sol, aquel tèrme santificacion resumís lo programa salvateur divin que se bastís sus mantuna etapa o fasas. Mas ja per sasir son sens e sa tòca, devèm prene en compte lo primièr sens que Dieu li balha dins Gen.2:3 ont aquela santificacion es restacada al « seten jorn » de sa creacion : « Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santifiquèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasant. » Aquel verset es fondamental, perque es sus aquela declaracion divina que podèm restacar amassa, lo sabat santificat per Dieu, e la chifra « 7 » que va, numericament, designar sa « santificacion » dins tota sa revelacion. A aquel títol, lo sabat santificat ven « lo sagèl del Dieu viu » dins Apo.7:2 siá, lo signe de sa personalitat divina. Fins a aquel jorn, del « soldi » matin del 19 de Decembre de 2021, reprenent una interpretacion eretada, li aviá atribuït lo sens de chifra de la plenitud. Solament, aquel tèrme apareis pas dins aquel tèxt de la Genèsi, al contra del vèrb « santifiquèt ». Tanben, e mai se aquela plenitud pòt èsser conservada per un sens segondari, lo sens de santificacion a prioritat sus el. Tanben, çò ai tanlèu portat aquela modificacion dins tot aquel obratge. E me devi d'o far, dins totes mos documents, perque lo messatge divin n'es considerablament cambiat e enriquit. L'analisi de Dan.8:14 ven luminosa e fòrça logica e facil a comprene. Sa traduccion corrècta, que l'Esperit del Crist m'a conduch a descobrir e restablir, es : « Fins a 2300 ser matin e serà justificada la santetat ». L'ora de la dintrada en aplicacion d'aquel decret profetic es la prima 1843. A aquela epòca, la fe crestiana es representada principalament en

Euròpa per la fe papala romana dont la « nafra mortala » (Apo.13:3) portada per l'ateïsme revolucionari francés es estat puèi « garida » pel concordat de Napoleon Bonaparte. Jos son novèl aspècte umil e somés, la fe catolica repren sas beatificacions que multiplican la canonizacion de sos « sants » qu'ofrís per èsser adorats a sos adèptes. Pel vertadièr Dieu, aquela accion es idolatra e donc òrra. Aquí perqué, volent « remetre las pendulas pontualament » siá, restaurar la nòrma de la vertadièra santetat, Dieu proclama aquel decret profetic de Dan.8:14, dins lo qual los mots « justícia e santetat » apareisson. La possibilitat d'atribuïr « la justícia » del Crist e l'estatut de « sant » apartenís pas qu'a el sol. Son messatge ven donc contestar « l'arrogància » papala denunciada dins Dan.7:8-20 e Apo.13:5. Atal, dempuèi la prima 1843, lo divin Crist a représ son autoritat suprèma abandonada pendent de sègles de tenèbras al poder religiós papal roman. Mas aquel restabliment apareis pas qu'a sos elegits qu'esclaira individualament segon lor amor per sa vertat. La restauracion de totas sas vertats se realiza alara dins lo secrèt de lors còrs e de lors esperits. Lo mond ignòra tot de l'existéncia d'aquelas ligams que restablisson lo dialòg amb lo Dieu suprèm. La falsa santetat, establida en primièr suls papas, engana las folas. Perque es pas sant qual que siá o pretend, mas, unicament, lo que Jèsus-Crist, lo grand Jutge divin, designa coma tal perque o tròba digne d'aquel estatut. Per respondre a aquela nòrma, en primièr, la practica del sabat, imatge e sagèl divin de la santificacion, deu èsser adoptada e fidèlament observada pels vertadièrs elegits crestians. Es aquela adopcion que condutz Jèsus a benesir, particularament, en 1873, la fe adventista del « seten jorn » dins lo messatge adreçat a « Filadèlfia », l'Elegida de l'epòca caracterizada per un real « amor fraternal » significat per aquel nom grèc, dins Apo.3:7 ; e aquelas chifras significan : 3 = la perfeccion ; 7 = la santificacion.

Dins 1 Agacin.1:30, los mots « justícia e santificacion » son regropats e atribuïts al sol Crist de Dieu : « Solament, es per el que sèt en Jèsus Crist, lo qual, de per Dieu, es estat fach per nosautres saviesa, justícia e santificacion e redempcion, ». El sol pòt donc atribuïr e far beneficiar sos elegits de « sa justícia » e de « sa santificacion » siá, sa puretat. E es encara el, Jèsus, qu'atribuís aquelas causas jos l'imatge del Sant « Esperit » segon 2 Thes.2:13 : « Per nosautres, fraires plan-aimats del Senhor, devèm a vòstre subjècte tornar de contunh gràcias a Dieu, perque Dieu vos a causits tre lo començament pel salut, per la santificacion de l'Esperit e per la fe en la vertat ».

Una primièra definicion consistís a dire que la santificacion caracteriza la puretat perfiècha del Dieu Esperit el meteís, çò que confirme 1 Pierre 1:16 : « Seretz sants perque soi sant ». Per sas creaturas deformadas pel pecat, la santificacion va consistir a retrobar e reproduire l'imatge de Dieu dins l'esperit de lor còs terrèstre. Perque al començament, dins son estat de perfiècha innocéncia e puretat, l'Adam (l'òme) foguèt creat a l'imatge de Dieu, segon Gen.1:26-27 : « Puèi Dieu dich : Fasèm l'òme a nòstre imatge, segon nòstra semblança, e que domina suls peïsses de la mar, suls aucèls del cèl, sul bestiar, sus tota la tèrra, e sus totes los reptils que serpejan sus la tèrra. Dieu creèt l'òme a son imatge, o creèt a l'imatge de Dieu, creèt l'òme e la femna ».

En fach, la santificacion es un procediment concebut per Dieu per obtenir, a partir d'un pecador penedent, un elegit, « testimòni fidèl e vertadièr ». Aquela explicacion pausa sus la compreson del sens que Dieu balha a las descripcions per las qualas se presenta dins las 7 epòcas successivas evocadas pels noms dels « sèt glèisas » dins Apo.2 e 3. L'autra novetat, que pòrti al nom de Jèsus-Crist dins aquel messatge novèl, consistís a comprene qu'aquelas diferentas descripcions revèlan la nòrma del servidor que cada epòca concernida deu produire per sa glòria. Aiçò èra ja parcialament comprés, mas uèi aquel principi es indispensable e prioritari, per comprene lo projècte divin de la santificacion qu'obten lo salut etèrn. A la debuta d'aquel apartat, l'expression « testimòni fidèl e vertadièr » revèla e designa lo servidor que Jèsus ven metre a despart de, donc santificar, en aquel temps apelada « Laodicée ». Aquela epòca designa jos la data 1994, l'ora d'esprovar la fe de l'Adventisme oficial institucional. Jèsus a fixat aquela data en la quala a volgut testar son amor per la vertat revelada per la paraula profetica, perque sa santificacion originala foguèt obtenguda per aquel tip de tèt al temps dels pionièrs adventistas. Èra encara digna d'èsser benesida per el ? Dins son messatge, Dieu a profetizat çò que s'es realament complit a aquela data. Trobant, dempuèi de decennias, lo pòble e sos dirigents tebeses e formalistes, los a « vomits » après 1994. Mas dins son messatge, anonciava que sa gràcia e son sosten anavan èsser individualament conservats pels que, fasent pròva d'amor per sa vertat e son messatge profetic, vendrián per el e sa causa, sos « testimònies fidèls e vertadièrs ». Es a aquel títol, que dempuèi 1994, dins la dissidéncia, liberat de la tutèla institucionala après una radiacion oficiala en 1991, recebi e comunica la noiridura espirituala que contunha fidèlament a ofrir generosament a sos elegits ; los e las qu'aima. Las pròvas se discutisson pas, aquela noiridura que recebi e presenta es lo darrièr « testimoniatge de Jèsus » qu'es encara e totjorn « l'esperit de la profecia », segon Apo.19:10. Aquela noiridura ven en ieu, e la glèisa institucionala, non solament recep pas mai res de Jèsus, mas l'otratja, en fasent aliança amb los que sas profecias designan coma essent sos enemics ; los servidors d'un fals crestianisme utilizat pel drac

per enganar e pèdre las armas sedusidas.

Las fasas successivas de la santificacion nos son reveladas dins lo montatge de son Apocalipsi. Aquelas fasas son, successivament, las de la seleccion e de la purificacion. En aplicacion istorica, la de la seleccion es evocada dins Apo.3:1, per l'epòca nomenada « sardas ». Què ven far Jèsus a aquela epòca ? El nos lo dich en aqueles tèrmes : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. ». En aplicant a las chifras « sèt » son sens primièr de santificacion, Jèsus nos ditz qu'en aquela epòca nomenada « sardas » siá, dempuèi la prima 1843 fins a l'auton 1844, ven per santificar, per son Esperit divin, sos messatgièrs que constituïsson e bastisson dins lo temps son Elegida perpetuala que vendrà, a tèrme, etèrna. Mas logicament, l'espròva fa aparéisser dels ganhants, e dels perdents a los quals, retirant sa santificacion, Jèsus ditz : « Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt ». Es el, lo grand e sol Jutge qu'o ditz. La contestacion de son jutjament serà totalament vana e sens cap d'efièch. Los tèstes de l'amor de la veritat, bastits sus l'espèra del retorn de Jèsus-Crist en 1843 e 1844, an produch d'efièches a las consequéncias definitivas definidas per de novèla nòrmas d'obesissença a las leis divinas abandonadas, dont en primièr, lo repaus del sabat del « seten jorn » dont l'adopcion constituís la segonda fasa de la santificacion ; segonda fasa qu'es la de la purificacion del pecat. L'abandon del « soldi » al profièch del « sabat » es donc la d'aquela purificacion sens la quala lo programa de la santificacion es interromput. Es donc imperatiu de comprene lo caractèr progressiu de l'òbra de la santificacion perque, seleccionats per lor demostracion d'amor per l'anòncia del retorn del Crist, los crestians concernits practicavan tradicionalament lo culte religiós catolic e protestant del « soldi », lo « Jorn del Solelh Invencit » de Constantin 1èr. A partir d'aquela seleccion, devián, individualament, èsser purificats d'aquel pecat, en renonciant a aquel culte al profièch del culte del sabat cap al qual lo lum de l'Esperit los anava dirigir entre 1844 e 1863. Aiçò, per tal de respondre a l'exigéncia del decret de Dan.8:14, ont corrèctament traduch, solennelment e de façon peremptòria confòrma a sa suprèma autoritat, Dieu declara : « Fins a 2300 ser matin e la santetat serà justificada ». Aquel messatge anonciava donc la necessitat de complir una òbra de santificacion renduda necessària a causa de l'abandon del sabat dempuèi lo 7 de Març de 321, data ont l'emperador Constantin l'a fach abandonar e remplaçar, per sa « Jorn del Solelh Invencit » pagan solhat. Segon Dan.8:14, en 1843, data del tèrme de las 2300 annadas suggeridas, « la santetat » necessitava d'èsser « justificada ». Çò que significa que, pels discípolos del Crist, los protestants mai pacifics, aquela justícia obtenguda de per abans èra remesa en causa e a reconquistar a partir d'aquela data 1843. Aquela mencion de la justificacion rampèla l'importància del jutjament que Dieu pòrta sus cada candidat que desira beneficiar de son ofèrta de salut. E aquela justificacion es la responsa que Jèsus-Crist balha als esfòrces de purificacion manifestats per l'èsser apelat. Perque après la justícia del Crist imputada al pecador penedent, ven lo combat de la fe que consistís per el, a obtenir la justícia impartie siá, l'abandon total de la practica del pecat, per tal de semblar a Jèsus-Crist que Dieu presenta coma lo modèl tip, perfiech, a imitar. Retenèm donc l'associacion de la purificacion e de la justificacion intimament ligadas : sens purificacion, pas de justificacion. Insistissi sus aquel ponch, la valor balhada a la fe de cadun apartenís pas qu'al Crist e a el sol, mas per sa revelacion, a balhat a sos discípolos la possibilitat de comprene çò qu'espèra d'eles ; e donc, la possibilitat de conéisser quand son realament beneficiaris de sa justícia.

Amb lo messatge de « Filadèlfia » presentat dins Apo.3:7, los elegits purificats se son regropats jos una forma institucionala estrictament americana entre 1863 e 1873 ont, benesits oficialament e lançats dins una mission universal, son dintrats dins la fasa d'una primièra santificacion que lo verset « 7 » d'Apo.3 confirma. Rampèl qu'aquela data 1873 es estada establida dins Dan.12:12. Aquí, Jèsus adreça una béatitude als Crestians qu'esperaràn encara son retorn, a aquela data producha pel calcul que prepausa de far, a partir d'aquela durada profetica de « 1335 jorns ». Començant en 538, data de l'instauracion istorica del regim papal roman que metèt « fin al perpetual » sacerdòci de Jèsus-Crist, aquela durada s'acabèt plan, « 1335 » annadas mai tard, en 1873, data ont lo Sabat èra ja estat adoptat, en signe de lor santificacion per Jèsus.

En 1873, Dieu a santificat e benesit, l'adventisme del seten jorn, expression que resumís las duas vertats inseparablas que son lo retorn de Jèsus-Crist e lo sabat santificat que profetiza lo ganh de sa victòria sul pecat. Mas èra pas aquí qu'una primièra etapa de l'istòria adventista ; la de « sa debuta, son començament, son alfa », coma o suggerís fòrça Jèsus dins Apo.1:8 ont ditz : « Soi l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Tot Poderós ». Aquí perqué dins Apo.3:14, jol nom « Laodicée » dont la significacion precisa es « pòble jutjat », Jèsus evòca la fasa finala, la fasa « omèga » dels « cinc meses » o 150 annadas d'activitats institucionals programadas dins Apo.9:5-10. Què significa la chifra 14 d'aquel verset, senon un redoblament de la chifra « 7 » ? Aquel redoblament ven tornar barrar en fasa finala « omèga » lo temps d'aprobacion de 150 annadas

que Jèsus a profetizat dins son Apocalipsi. L'arrèst d'aquela aprobacion divina foguèt justificat per una demostracion d'abséncia d'amor per la vertat profetica quand, inspirat per Dieu, li ai presentat entre 1982 e 1991, la possibilitat del retorn de Jèsus-Crist per 1994, data obtenguda al tèrme de las 150 annadas, o « cinc meses » profetizats dins Apo.9:5-10.

L'istòria adventista s'es pas arrestat en 1994, perque après aquela data, ieu, l'adventista mespresat e raiat oficialament per l'institucion tre 1991, ai rebut de cèl las explicacions que m'an permés de comprene perqué Jèsus èra pas tornat en 1994. Un còp mai mas, la darrièra, Jèsus vení de lançar una falsa anóncia per testar la fe adventista dins son primièr fèu istoric francés de la vila de Valença en Droma (26). L'experiéncia viscuda a agut valor d'escapolon de la situacion de l'adventisme universal. Pertot sus la tèrra ont es representat, Jèsus i a pas vist que formalisme e tradicion, el qu'exigís lo « zèl borissent » e l'amor per sa persona al dessús de tot. Amb lo temps, aquela apostasia generalizada es estada confirmada tre 1995, pel regropament de l'adventisme institucional amb los observators tradicionals del « soldi » solhat roman. L'adventisme oficial es dintrat dins l'aliança ecumenica.

Aquela analisi ven de balhar un sens a las chifras 1 ; 7 ; 14. 1 = seleccion ; 7 = primièra santificacion ; 14 = segond santificacion. E cal ajustar a aquelas chifras, la chifra 21 que, representant 3 còps 7, designa la perfeccion de la santificacion qu'obten alara l'estatut de la glorificacion. En efiech, lo capítol 21 de l'Apocalipsi a per contèxte lo de l'installacion dels elegits venguts celèstes, sus la novèla tèrra regenerada e glorificada per Jèsus-Crist, nòstre grand e totpoderós Dieu creator ; l'expression meteissa del « Dieu Totpoderós ». Es pas sens rason qu'es designat coma lo Dieu « tres còp sant » a causa d'aquel verset d'Esa.6:3 : « Cridavan l'un a l'autre, e disián : Sant, sant, sant es YaHWÉH de las armadas ! Tota la tèrra es plena de sa glòria ! ». L'imatge e son messatge son represes dins Apo.4:8 : « los quatre èssers vius an cadun sièis alas, e son emplenats d'uelhs tot astor e al dedins. Cèssan pas de dire jorn e nuèch : Sant, sant, sant es lo Senhor Dieu, lo Tot Poderós, qu'èra, qu'es, e que ven ! ». Aquela tripla santetat, Dieu va, fin finala, la far partejar per sos elegits, triats e seleccionats per son jutjament, just, perfiech, e infalhible. Perque la chifra « 3 » simboliza la perfeccion, çò que confirma la dicha populara : jamai dos sens tres. E la causa se confirma de multiples còps dins lo compliment del programa profetizat per Dieu : 3 deportacions successivas cap a Babylone, 3 decrets reials per ne tornar ; 3 còps 2000 ans pel temps del pecat terrèstre ; 3 ròtles divins per salvar los pecadors, Dieu essent successivament Paire, Fils, e Sant Esperit ; e 3 experiéncias adventistas successivas en 1843-1844, en 1873, e en 1994 fins en 2030, data de la fin de l'espròva terrèstra.

Las chifras 1, 7, 14, e 21 an ara per tu una significacion espirituala qu'es dins l'òrdre creissent : la seleccion e la purificacion qu'obtenon la justificacion ; la primièra santificacion ; la segonda santificacion ; e la tresena santificacion o la glorificacion. Solament, aquela santificacion es a la basa de l'organizacion de la primièra Pâque de l'istòria umana, tala coma s'es complida per la desliurança del pòble ebrèu mes en esclavatge pels egipcians. Retrobam donc aquel contèxte e la forma jos la quala Dieu anóncia als ebrèus l'organizacion d'aquela Pâque que designa l'ora ont Dieu « passa » per jutjar entre son pòble e sos enemics. Aquel passatge divin se complirà plenament per l'incarnacion terrèstra de nòstre Salvair, Jèsus-Crist. Que son sos enemics e qu'es son pòble ? La responsa es simpla e talhanta. Son pòble l'escota e li obesís ; sos enemics l'escotan pas e li desobesisson. Entre aquelas doas opcions d'unas personas èrran sens se poder engatjar perque an reduch l'entiera divinitat de Jèsus-Crist que pòt pas contradire lo Dieu de l'anciana aliança qu'èra en persona ja el meteís.

Legissèm dins Exòde 12:1-2 : « YaHWÉH ditz a Moïse e a Aaron dins lo país d'Egipte : aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses ; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada ». Es vital e salutari de comprene qu'aquel « vosautres » se limita pas als ebrèus d'aquela sortida d'Egipte. Aquel « vosautres » concernís totes los elegits de l'anciana, e de l'aliança novèla que s'acaba dempuèi 1843, per l'òbra adventista del seten jorn, portada per sos darrièrs representants dissidents, après 1994. Los elegits del temps de la fin an d'aitant mai de rason d'aderir de tota lor arma a aquela idèa, qu'aquel verset lor pòrta una precision que va determinar lo temps del vertadièr retorn de Jèsus-Crist. Al moment de l'equinòcci de la prima, gravat dins la natura de faïçon perpetuala, Dieu declara a Moïse, que la prima marca la debuta dels meses de l'annada de son calendari e de son programa. E insistís en repetissent : « serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada ». Dieu a donc causit, lo jorn de la prima per començar e acabar lo temps de son projècte salvateur terrèstre. Aquela causida de Dieu es prioritària perque concernís sa vision e son òrdre del temps. E aquela causida es confòrma a l'òrdre qu'a establìt pontualament de sa creacion de nòstre mond terrèstre. Perque abans lo pecat d'Adam e Eve, sens inclinason, la tèrra virava sus son ais vertical e en consequéncia, los jorns e las nuèchs avián lo meteís nombre d'oras ; 12 oras de nuèch seguidas de 12 oras de jorn ; çò que correspond a la nòrma de l'equinòcci de la prima actuala. Al jorn del pecat original, la tèrra foguèt

inclinada e lo temps de 6000 ans debutèt sus una prima, seguit pel primièr estiu, puèi pel primièr auton e lo primièr ivèrn. Lo cicle engatjat se deviá reproduire 6000 còps. Aquí perqué, Jèsus-Crist pòt pas tornar qu'a la debuta de la prima 2030. Podèm fixar e datar son retorn pel Dimècres 20 de Març de 2030.

Tornam sul tèxt d'Exòde 12 ; aquel còp, sul verset 3 dins lo qual Dieu lança l'organizacion de la primièra Pâque : « Parlatz a tota l'amassada d'Israèl, e dichas : Lo desen jorn d'aquel mes, se prendrà un anhel per cada familha, un anhel per cada ostal ». Aquela fèsta se bastís sul procediment de la santificacion qu'avèm vista. Aquela fasa es la primièra, la de la seleccion.

Legissèm puèi lo verset 4 : « Serà un anhel sens defecte, mascle, annadit d'un an ; poiretz prene un anhel o un cabrit. » Aquela exigéncia divina de puretat es justificada perque l'anelh o lo cabrit causit va simbolizar la perfeccion de Jèsus-Crist, l'anelh de Dieu sens taca ni cap de pecat. Retrobam dins aquela exigéncia los critèris de la seleccion del procediment de la santificacion.

Verset 5 : « O gardaretz fins al catorzen jorn d'aquel mes ; e tota l'amassada d'Israèl l'immolarà entre los dos sers ». Aquela accion complirà la fasa purificacion de la santificacion engatjada. Dieu la restaca a la chifra 14 que l'avèm vist, designa la doble santificacion. L'ensenhament portat per aquela primièra Pâque va concernir doas alianças successivament santificadas. En mai, plaçat entre la chifra 7 e la chifra 21, aquela Pâque ligada a la chifra 14 profetiza son compliment en Crist que vendrà entre la creacion ont lo sabat santificat es restacat a la chifra 7 e la fin del mond que se pòt definir coma l'ora de la perfeccion de la santificacion o la de la glorificacion representada per la chifra 21. Per respondre a una question que m'es estada pausada a prepaus d'aquela causida de Dieu de far sa primièra Pâque al 14en jorn puslèu qu'al 7en, la responsa apareis dins aquel estudi, aquela causida es guidada per de rasons espiritualas qu'an conduch Dieu a atribuir a la chifra 7 la significacion de la santificacion del sabat. D'quí enlà aquela chifra pòt pas recebre a l'encòp una altra significacion. Mas lo rapòrt estrech entre lo 7 del sabat e lo 14 de la Pâque existís ; lo sabat profetizant lo repaus etèrn ganhat per l'anelh del 14. Aquelas chifras fan subtilament pròva del caractèr inseparable del Crist e del sabat. Especificament dempuèi 1843, aquel ligam es estat confirmat per Jèsus-Crist, per son exigéncia de la practica del sabat de la part de sos elegits. En mai dins l'èra crestiana, la separacion del sabat de Jèsus-Crist a e va encara portar de terriblas consequéncias complidas jos la forma de las « sièis primièras trompetas » de l'Apocalipsi siá, de las malediccions murtrièras successivas. Las chifras contunhan de parlar puèi que quand addicionam lo 7 e lo 14 obtenèm la chifra 21 de la perfeccion de la santificacion ; çò que se tradutz pel messatge seguent : l'obesissença al sabat (7) joncha a la gràcia obtenguda per la mòrt (14) del Crist, sa Pâque, ofèrta als elegits concernits l'estatut de la perfeccion de la santificacion que Jèsus va glorificar (21) pontualament de son retorn.

Dins la Pâque josieva originala, Exòde 12 :7 evòca la fasa de la santificacion per l'aspersion de la sang de l'anelh suls postèls de las abitacions : « Se prendrà de sa sang, e se'n metrà suls dos postèls e sul linteu de la pòrta dels ostals ont s'o manjarà ». Dieu prepausa als ebrèus de manifestar individualament la possibilitat d'obtenir sa proteccion. La causida depend de cada creatura daissada liura d'obesir o pas a l'òrdre balhat. Es per la responsa portada liurament per cada persona que la fasa de la santificacion va venir possible o pas. Es aquí, la característica especifica de la santificacion : pausa sus la causida individuala dels èssers umans daissats liure fins a la fin del mond de la recercar e de l'obtenir. Lo qu'aspergissiá pas los postèls de son ostal seriá pas protegit pontualament ont la mòrt divina anava passar per tuar los primièrs nascuts dels desobesissents ebrèus o egipcians. Dins aquela leiçon, Dieu resumís lo plan salvateur concebut per tota l'umanitat davant la quala, doas causidas siá, dos camins, son plaçats ; l'obesissença e la vida o la desobesissença e la mòrt. Aquí perqué, quitament en Jèsus-Crist, la condicion de la reconciliacion amb Dieu passa obligatòriament per l'obesissença e la produccion del fruch de penedença siá, lo cambiament de la conducha dels òmes e de las femnas que vòlon beneficiar de sa gràcia salvaira.

La significacion de la Pâque es revelada dins los versets 12 e 13 : « Aquela nuèch, passarai dins lo país d'Egipte, e fraparai totes los primièrs-nascuts del país d'Egipte, dempuèi los òmes fins als animals, e exercirai de jutjaments contra totes los dieus d'Egipte. Soi YaHWÉH. La sang vos servirà de signe suls ostals ont seretz ; veirai la sang, e passarai per-dessús vosautres, e i aurà pas ponch de plaga que vos destruga, quand fraparai lo país d'Egipte ». Dins aquela explicacion, Dieu aplica lo principi de la justificacion per la fe. Aquí ont veirà lo signe de l'obesissença, ofrirà lo benefici de la justícia etèrna de l'anelh sens taca Jèsus-Crist. Mas aquí ont lo signe de l'obesissença, l'acte de fe, serà absent, el que s'ofrirà un jorn al títol de « primièr-nat » del projècte del salut, tuarà los « primièrs-nascuts » de las familhas rebèllas. E las primièras victimas foguèron las familhas egipcianas de l'ora de la primièra Pâque.

Dins Exòde 12:18, la chifra 21 apareis : « lo primièr mes, lo catorzen jorn del mes, al ser, manjaretz de pans sens levam fins al ser del vint e unen jorn ». Dins lo projècte del salut istoric, aquela fèsta

dels pans sens levam representa la santificacion dels elegits dempuèi la mòrt del Crist (chifra 14) fins al temps de la fin ont los elegits atenhèran la perfeccion de la santificacion (chifra 21). Lo pan lèva per un procediment de fermentacion imatge de la solhadura e del pecat. La defensa del pan levat significava donc la defensa d'aquela solhadura e del pecat dins la vida dels ebrèus fidèls e dels vertadièrs sants de Jèsus-Crist.

Dins Dan.9:27, l'ora de la vertadièra Pâque es marcada per « una aliança pendent una setmana amb mantuns ». Aquela setmana se compta en annadas e en jorns reals. En annada, comença al baptisme de Jèsus, en l'auton 26 e s'acaba amb la mòrt del diacre Étienne a la davalada 33, accion recebuda per Dieu coma un refús nacional definitiu del Messias Jèsus pel pòble ebrèu. Jèsus que s'es presentat al pòble qu'a demandat e obtengut del procureur roman Ponce Pilate, sa mòrt per la crucifixion. Al mièg de la setmana siá lo 3 d'Abril de 30, per son mòrt expiatrice, Jèsus a fach cessar « lo sacrifici e l'ofrenda » d'animals qu'o simbolizavan fins a el. Aquel Dimècres 3 d'Abril de 30, la Pâque de la mòrt (chifra 14) del Messias foguèt complida, balhant a la prima d'aquela annada 30 sa basa de començament de las darrièras 2000 annadas que conducson al tèrme de las 6000 rotacions de la tèrra a l'entorn del solelh, programadas per Dieu per seleccionar e fin finala salvar sos elegits en Crist.

Comptada en jorns reals, aquela « setmana » de Dan.9:27 comencèt lo 10en jorn del primièr mes e s'acabèt al 17en jorn. A l'ambient real d'aquela setmana, siá lo Dimècres 3 d'Abril de 30 e 14en jorn del quitament primièr mes, Jèsus ofriguèt sa vida e se moriguèt per la recrompa dels pecats de sos sols elegits ; los que jutja dignes de beneficiar de son ofèrta de gràcia e que justifica en los cobrissent per sa perfiècha justícia personala. Dins aquel ensenhament apareisson las chifras 10, 14, e 17 portaires d'un sens ja vist pel 10 e lo 14. Mas lo 17, pòrta un messatge confòrm a la situacion concernida. La chifra 17 simboliza lo jutjament dins Apo.17. Dins aquela setmana Dieu jutgèt lo pecat e l'expièt per sos elegits. Lo 6 d'Abril de 30, 17en jorn del mes, jorn del sabat, la setmana profetizada s'acabèt. L'endeman, al matin del « soldí » 7 d'Abril, ressuscitat, Jèsus es aparegut a sos elegits. Aquela resurreccion afortissiá la culpabilitat del pòble ebrèu incredul, mas un ajornament li foguèt acordat fins a l'auton 33, coma la leiçon precedenta l'a fach aparéisser. Venèm de veire l'utilitat de las chifras 10, 14, 17, e 21 que son totes portaires de leiçons, mas an pas prioritat per bastir lo calendari de l'òrdre del temps definit per Dieu. Aqueste pausa exclusivament sus sa declaracion d'Exòde 12:2 vista a la debuta d'aquel estudi : « aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses ; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada ». Atal, dins la continuitat de l'òbra adventista, contunhant los esfòrces per conservar la santificacion e la justificacion exigidas per Crist, los darrièrs elegits seràn cambiats e glorificats per dintrar lo Dimècres 20 de Març de 2030, dins la santetat celèsta del reialme de Dieu.

Paul e lo repaus profetizat

Aquela reflexion se fonda sus aquel verset de Héb.3:11 : « Jurèri donc dins ma colèra : Dintraràn pas dins mon repaus ! ». Guidat per l'Esperit, Paul compreguèt que lo repaus dont èra question concernissiá lo repaus obtengut per la patz del Crist. Aquel rasonament s'impausava perque los qu'èran concernits per l'imprecacion divina, los paires, coneissián lo repaus del sabat e o practicavan mai o mens fidèlament. Èra clar que Dieu alludissiá un repaus espiritual que l'elegit crestian tròbe dins lo perdon obtengut en Jèsus-Crist. La logica d'aquel argument èra indiscutibla e èra de natura a convèncer un josieu de se convertir a la fe del Crist.

Pasmens, a son epòca cap a 4000 ans dempuèi Adam, Dieu li a pas fa conéisser lo caractèr profetic de nòstras setmanas de sèt jorns. Viu pas donc pas lo ligam qu'amassava lo sabat setmanier a la victòria del Crist sul pecat. Aquela coneissença es nòstre tardiu privilègi perque abans nòstra epòca, seriá estada causa de descoratjament per sos servidors. Dieu a totjorn volgut daissar sos servidors esperar viure lo retorn del Crist a lor epòca.

Héb.4:1 : « Crenhèm donc, mentre que la promessa de dintrar dins son repaus subsistís encara, que cap de vosautres paresca pas èsser vengut tròp tard »

Dos mila ans après l'epòca de Paul, aquel verset consèrva tota sa valor, aiçò d'autant mai que, aquel còp, lo temps acordat per s'engatjar per profechar de l'ofèrta del Senhor es uèi, realament, cort.

Los « Mila ans » celèstes perduts a Milan

Es en efiech dins la vila italiana de Milan que s'es bastida la traïson de la fe crestiana que l'a conducha a patir los castigs dels « sèt trompetas » de l'Apocalipsi. Aquel messatge concernís l'epòca « Esmirna » en la quala pendent « dètz ans » jos las persecucions terribles de l'emperador Dioclecian, los elegits del Crist an testimoniat amb coratge e abnegacion pel darrièr còp de lor estacament a la

pura vertat de la doctrina del salut en Crist. En ponchant del det, aquela terribla espròva, l'Esperit del Crist, dirigís nòstra atencion sus las circonstàncias istoricas que li an mes fin.

Al cap de « dètz ans » pendent los quals Dioclecian a partejat son poder amb un, puèi dos autres emperadors associats, creant atal lo regim de la « tetrarchie », Constantin 1èr, lo filh de l'un d'eles, los a combatuts e vencuts. A l'escasença de sa victòria, dins la vila de Milan, a mes fin oficialament per un decret datat de l'an 313, a las persecucions dels Crestians, e aiçò dins tot l'empèri roman. Es aital que podèm retrobar dins l'istòria, la preséncia d'aquela darrièra persecucion de « dètz ans », entre 303 e 313. Dins son messatge nommat « Esmirna », Jèsus imputa aquela persecucion al drac, Satan, confirmant atal son restacament als emperadors romans, los autors reals dels faches. La patz obtenguda foguèt apreciada per las pauras gents martirizadas, mas aquela patz anava lèu portar de consequéncias tragicas per la fe crestiana.

En 321 siá, uèch ans mai tard, lo 7 de Març, dempuèi sa vila de Milan, lo meteís emperador Constantin 1èr a promulgat un decret novèl tornant lo repaus setmanier del primièr jorn obligatòri. Qué s'es passat entre aquelas doas datas ? Lo drac a fach remarcar a l'emperador quant las causidas individualas del jorn del repaus èran domageables e nefastes per la prosperitat de l'empèri. Los Crestians se pausavan lo seten jorn pel sabat santificat per Dieu a aquel usatge, e los adoradors del dieu astral pagan roman onoravan lo « Sol Invictus » roman siá, lo jorn del « Solelh Invencit », lo primièr jorn de la setmana divina observat per l'emperador pagan el meteís. Dins totes los tempses, aquel problèma ressorgiguèt, e las constrenchas dels dominators nivèlent aquelas diferéncias en adoptant nacionalment un jorn de repaus, religiós o pas, unic. Dins l'istòria religiosa, aquel fach es passat desapercebut, perque l'arrest de las persecucions a agut per consequéncia la multiplicacion de las falsas conversions dins la fe crestiana. E quand lo nombre de las dalhas Crestians es vengut majoritari, la nòrma constantinienne es venguda lo modèl dominator a impausar.

En 538, per un decret imperial, Justinian 1èr a balhat al primièr papa titular, l'intrigant Vigile, la dominacion del cristianisme universal, a l'encòp, Avesque de Roma. L'avesque de Roma elegit legitimament pel pòble foguèt a aquela escasença exiliat e remplaçat. Mas o rampèli, lo títol d'avesque èra pas que lo de la reconeissença d'un saber e d'una coneissença religiosa reala, que li balhava pas los poders d'un cap. Amb Vigile la nòrma càmbia e lo que sièta a Roma ven lo cap dels autres avesques e dels crescents de l'empèri. Es aital qu'amb lo temps, la falsa fe crestiana romana es venguda la nòrma, balhant una falsa legitimitat al jorn del « Solelh Invencit », rebatejat dempuèi, jorn del « Senhor » siá, en latin, dies « Domenica » e en francés « Dimanche ».

L'illegitimitat del « Dimanche » roman es rendut visible per la practica del sabat conservada e observada, tradicionalament, en tot temps e totes circonstàncias, pels josieus dispersats dins las nacions de la tèrra.

Comprenes, perquè davant aquela usurpacion religiosa, Dieu a multiplicat sos castigs suls umans culpables ? Çò que l'istòria a pas relevat, Jèsus o soslinha e o revèla dins sas profecias de Daniel e Apocalipsi. Perque la normalitat religiosa crestiana actuala es pas per Dieu que falsetat. E l'umanitat contunha de ne pagar lo prèmi, e particularament dempuèi 2020 ont la colèra del Plan-Naut a ciblat, la region de « Milan » ; aquí-quitament ont lo decret del 7 de Març de 321 es estat redigit, fasant pèdre a fòrça de cridats lo drech de « jutjar los mòrts » pendent « mila ans », dins lo reialme de Dieu ont se dintra que pel camin de vertat ensenhat per Jèsus-Crist. Lo 14 de Març de 2020, lo flagèl divin nommat Covid-19 a frapat la vila de Bergam situada al nòrd-èst de Milan, exterminant las comunautats religiosas dels cloîtres de la region, e fasant 6000 mòrts dins aquela sola zòna. Los abitants de la contrada an demandat perquè un tal drama los a frapats. La responsa es dins las datas, lo 14 de Març de 2020 foguèt la responsa de Dieu a l'otratge del 7 de Març de 321. E pels abitants concernits, l'ora es venguda d'aplicar aquel savi conselh de Dieu transmés per Salomon, dins Ecc.7:14 : « Al jorn del bonaür, siás urós, e al jorn del malaür, soscats : Dieu a fach l'un coma l'autre, per fin que l'òme descobrisca pas en res çò que serà après el ». La reflexion encoratjada deu conduire las victimas a realizar que, de son costat, Dieu se resigna pas a acceptar los otratges que li son faches. E al temps causit per el , reagís e exprimís sa justa colèra. Malgrat que mortals, las consequéncias de sos flagèls constituïscan de senhals avertisseurs precioses qu'adreça als pecadors, mas tanben, a sos elegits eles meteïsses. Amb lo flagèl de la Covid-19, Dieu senhala sa dintrada en accion. Sortís d'un silenci qu'a permés als umans occidentals d'oblidar fins a son existéncia. Tanben, sa « revelh » es marcat per de poderoses efièches. Mas malgrat que mortal, lo flagèl Covid-19 a pas vocacion a exterminar los òmes. Ven sustot confirmar als elegits l'apòrchi dels eveniments profetizats pel « temps de la fin ». E de las leiçons preciosas se desgatjan dins aquela experiéncia d'epidèmia mondiala. Espaventats pel risc mortal, los òmes s'acusen los unes los autres, e se ten per responsables los que vòlon pas ésser vaccinats per divèrsas rasons personalas. Doas posicions perfiechament logicas s'opausan de faïçon irreconciliabla. E relevam lo, aquela oposicion es la de la fe religiosa contra la sciéncia sanitària laïca atèa umanista. Dieu nos prepausa de veire en

aqueles comportaments, lo tip meteís de las reaccions que los darrièrs rebèls auràn de cap als fidèls observators del sabat, refractaris e opausats a l'obesissença del repaus roman del « primièr jorn » impausat mondialament als subrevivents del darrièr conflicte terrèstre nuclear. L'interès individual se deurà esfaçar davant l'interès collectiu. E dins aquel context final, los refractaris seràn punits de mòrt. Mas per son retorn gloriós, Jèsus tornarà la mòrt contra los que la volián balhar. En Vertat ! E aquí, en 2030, falta d'enterraires, los còsses dels darrièrs mòrts seràn pas sebelits, seràn daissats en pastura als aucèls del cèl, los rapaces, demest los quals, en Euròpa, se tròban las « milans » negres ; aquel tèrme « milan » tròba aquí un tresen ròtle « macabre » que contrasta plan amb los « mila ans » del jutjament que son, a partir d'aquela prima 2030, la part dels elegits qu'an pogut escapar a las consequéncias mortals del decret signat en 321 a « Milan » per l'emperador falsament convertit, Constantin 1èr, dich lo Grand per totes los que Dieu jutge, tròp pichons, eles meteisses, per dintrar dins son eternitat.

« los trabalhs d'Ercules »

Evòqui jos aquela expression la faraonica dificultat que Dieu rencontre en nòstre temps modèrn per recuperar los còrs dels èssers umans. An oblidat son existéncia, se fondant pas que sus lor vista, vivon fòrça plan sens el. Vertat es qu'a tot problèma se pòt atribuir de causas e los especialistas son aquí per los explicar. En fach, l'umanitat del Nadal 2021 se tròba dins l'estat ont los antèdiluvians se trobavan just abans lo deluvi d'aigas. Ja en 1992, uèch personas s'èra presentadas per una segonda conferéncia qu'aviái balhada dins una ostalariá, amb per subjècte : « la Revelacion de la Setena Ora ». En efiech, uèch personas solament embarquèron dins l'arca salvaira de Noèr. La proclamacion del lum divin que veníá explicar clarament las profecias interessava pas mai degun, ni dins l'amassada adventista ni a l'exterior d'ela. Dempuèi, aquel lum a pas fach que créisser e en parallèla, dins lo mond, l'iniquitat a egalament cregut. Al ponch que totes las valors ancianas son remesas en causa. Jos la pression psiquica de las atacas virals, lo pòble francés, tan gloriós de sos dreches de l'òme, es vengut docil e manipulable, obesissent als devers novèls que sos dirigents li impausan. Mas aquí encara, i a una explicacion, de l'anciana França, demòra pas que lo sòl, d'autre biais el meteís solhat per l'usatge immoderat dels engrais e pesticides quimics. Ben tròp tard, de las temptativas biologicas s'organizan, mas coma lo temps perdut, las errors comesas s'atrapan pas jamai. Un abisme s'es cavat entre los pòbles occidentals d'originas crestianes e lo Dieu creator. Per tornar nosar lo dialòg e la relacion, sufís de s'interessar de prèu sieu, perque espèra pas de pecador qu'una sola causa ; es qu'o cerca. Dieu se daissa trobar per totes los qu'o cercan. Solament, que constatan ? Après doas annadas consecutivas viscudas dins la paura de la malautiá e de la mòrt, ausissèm pas cap de crit de dolor montar cap a Dieu ; l'esperança entièra pausa sus la sciéncia medicala. Las glèisas imputan pas al Totpoderós que son supausadas representar, aqueles flagèls virals que frapan los èssers umans sus tota la tèrra. E es plan aquí la pròva que lo mal es fòrça mai feble que los dirigents eissorbat los concèpian. Se de milions d'òmes, de femnas, e de mainatges se metián subte a se morir, lo cèl seriá assetjat de pregàrias e d'imploracions. Lo mal es pas donc en realitat pas pro grand, per desvelhar la fe endormida o absenta.

L'inèrcia fenomenala del comportament dels pòbles explica perqué Dieu a fach alongar sus mantun sègle, la restauracion de las vertats dogmaticas crestianes qu'èran a tornar bastir après lo long regne tenebrós del fals crestianisme catolic papal. S'es produch, pendent de longs sègles, un « lavatge dels cervèls umans » dins lo mond occidental. Tanben, l'impression grafica de la vertat biblica podí pas recuperar los esperits umans qu'al fil de l'alongament del temps. La Bíblia costava car e èra rara. Las multituds i avián pas accèsses. E l'òbra de la Reforma a pausat sus de personas ricas e ensenhadas. Lo cas de Pierre Valdo en 1170 confirma la causa. Son cas mes a despart de, lo saber èra entre las mans d'aquelas gents ricas, possiblament, cupides, crudèls e corromputs coma Jean Calvin. Lo pòble pichon se deviá accontentar de las micas de las causas qu'ausissiá. Tre la debuta, après las accions del monge Martin Luther, lo messatge essencial retengut concernissiá lo salut per gràcia, opausat al salut per las òbras inutilas, ensenhat per la glèisa papala. La comparason de l'escritura dels « dètz comandaments de Dieu », de la Bíblia e de la forma reducha ensenhada pels prèires catolics, permetèt de descobrir la supression del segond comandament per Roma. Prescriu la defensa d'adorar e de se prosternar davant las creaturas ; aquela forma d'adoracion essent pas deguda qu'a Dieu e el sol. Aquelas doas vertats foguèron a la basa de la fe Reformada. Mas l'inèrcia creada per la practica seculara del jorn del repaus roman empachèt los Reformators de descobrir la transgression del sabat divin e sustot, son importància. Ignorèron aital coma aquela transgression del jorn santificat per Dieu èra la causa de l'enduriment religiós que los fasiá sofrir fins a los far metre a mòrt. Per de gents incultas e ignorantas, los jorns que se seguisson se semblan totes e es pas que sus la basa

d'una costuma tradicionala que lo dimenge roman èra practicat al títol de « jorn del Senhor ». E o cal remarcar, l'inculte e l'ignorància caracterizan pas lo mond contemporanèus. Pasmens, dins aquela societat ensenhada, se reagís amb la meteissa indiferéncia, mas amb una culpabilitat intensificada. Cal vertadièrament èsser inspirat per Dieu per descobrir l'importància del sabat. Abans de venir « adventista », practicant protestant non batejat, e après aver legit entièrament la Bíblia, èri estonat estant que la religion crestiana aja pas conservat lo sabat josieu per son jorn de repaus setmanier. Aquel estonament foguèt a la basa de ma reala conversion per Jèsus-Crist. Lo rencontre amb d'Adventistas m'a dirigit cap al sabat e lo baptisme. La causa de l'estonament desapareguèt atal gràcias al lum adventista. L'estudi de las profecias e las responsas que Dieu en Crist m'a balhadas m'an qualificat per l'accion que meni uèi per el. Un just estonament es a l'origina d'aquela metamorfosi espirituala. Sufís de pauc de causa, çò que Jèsus crida la fe e qu'el imatge per un gran de sénévé, per que nòstra vida entièra beneficie de son plen lum, fruch de sa gràcia salvaira. Al sègle 16en, l'amor pel Crist mòrt per nòstres pecats sufisiá per obtenir sa gràcia. A aquela epòca, Jèsus exigissiá pas d'autre « carga » coma o ditz dins Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ». Lo caliá aimar mai que nòstra pròpria vida e saber identificar lo camp del drac, son enemic e lo nòstre. Aquelas exigéncias divinas demòran encara en nòstre temps final, mas avèm pas mai l'excusa de l'ignorància ; dempuèi 1843, e sustot 2018, de las explicacions per totas sas revelacions e las situacions del mond actual son disponiblas e perfiechament explicadas.

QUAL ES TON NOM ?

Jutges 13:17-18 : « E Manoach ditz a l'àngel de YaHWÉH : Qual es ton nom, per fin que te tornàvem glòria, quand ta paraula se complirà ? L'àngel de YaHWÉH li respondèt : Perqué demandas mon nom ? Es meravilhós »

Lo paire del futur Samson obtenguèt pas res mai, mas la responsa a aquela question foguèt balhada a Moïse pel Dieu que li es aparegut jos la forma d'un boisson ardent que cremava mas se consumissiá pas. L'experiéncia es relatada dins Exòde 3. Ai ja sovent fach l'estudi d'aquel subjècte mas l'Esperit del Senhor m'a fach descobrir uèi, lo Divendres 31 de Decembre de 2021, un aspècte plan important d'aquel raconte. Aquel lum novèl pausa sus la valor chifrada del nom de Dieu que los òmes devián designar segon son òrdre pel tétragramme « יהוה » compausat de quatre letras de l'alfabet ebrèu que son de drecha a esquèrra, successivament, lo « yod » dont la valor numerica es 10 perque ocupa la 10na plaça dins aquel alfabet ; puèi ven un primièr « Hé » dont la valor es 5 per las meteissas rasons e qu'es la chifra simbolica de l'òme ; puèi lo « wav » dont la valor es 6 e chifra simbolica de l'àngel siá del drac ; e lo nom s'acaba per un segond « Hé », çò que pòrta lo nombre total de l'addicion d'aquelas quatre letras a 26 ; siá, 10 + 5 + 6 + 5. O precisi, 26 es lo nombre de letras de l'alfabet francés, es tanben lo numèro del departament francés dins lo qual Dieu m'a fach nàisser e viure. Mas es egalament dins la vila ont vivi qu'instaurèt sa primièra glèisa adventista après Soïssa, per propagar son lum.

Quand crèa, lo grand Dieu creator se limita pas a la matèria que fa sortir del neient. Es tanben d'una faïçon illimitada a l'origina de las sciéncias matematicas que passionan uèi dels especialistas qu'esitan pas a declarar que la vida entièra s'analisa e se bastís sus de formulas matematicas. Soi pas un especialista d'aquela sciéncia, mas los apròvi plenament. Planhi simplament, qu'atribuïsson pas aquela sciéncia a son genial inventor, lo Dieu suprèm. Mon apròcha de chifras es unicament espirituala e es dins l'estudi de sa « Revelacion » qu'ai pogut descobrir los messatges amagats dins de chifras e de nombres. Dieu a bastit « Sa Revelacion », e la presenta a sos elegits. Sa compreson pausa sus las dels imatges, de las letras, e de las chifras que la compausan. Son aquí, tres direccions de pensadas complementàrias que forman amassa una perfeccion armoniosa unicament divina e d'un concèpte tridimensional.

Dins aquel contèxt de fin d'annada en çò dels umans de tradicion romana, las televisions projèctan sus l'ecran pichon, dels films que penjan lo public infantil e adult. E dins aquel encastre, coma cada annada, lo film dels « Dètz Comandaments », virat amb un enòrme budgèt largament remborsat dempuèi sa primièra projeccion, ven d'èsser un còp mai ofèrt a nòstres agaches esbalausits. Perque es pas lo lagui de glorificar la vertat que foguèt la causa de sa creacion. Los productors americans an comprés l'interès d'esplechar a prèmi d'argent aquel raconte ont lo subrenatural es constant ; lo cinèma permetent, per trucatges abils, de reproduire de scènas espantantas e impressionantas coma l'obertura de la mar roja davant lo pòble ebrèu acculé sul ribatge de cap a aquela mar. Lo film permet de passar un bon moment, mas convidi los qu'o visionan a lèu oblidar la forma presentada per

retrobar, dins la Bíblia, lo raconte textuel del compliment real d'aquela extraordinària experiéncia. Dempuèi Adam e Eve e après Noèr, jamai, Dieu s'es pas aitant manifestat al costat d'un òme, Moïse, amb tant de poténcia, d'efièches, de resultats que balhan a l'umanitat lo testimoniatge de sa realitat. Tornarai sus aquel subjècte, mas en primièr, torni sus aquel nom de Dieu que Moïse va descobrir sens aver a li demandar : « Qual es ton nom ? ». Per comprene lo comportament de Moïse, devèm retenir de tèxt biblic lo fach que recebèt dins son esperit l'influéncia opausada de doas culturas, la d'Egipte e la dels ebrèus a los quals a totjorn sauput appartenir al contra del scenari del film. Cap de mistèri sus son origina, la filha del Faraon es en contacte amb Myriam la sòrre ainada de Moïse tre qu'es descobèrt dins son panièr flotant sus Nil. Melhor, accèpta de fisar lo mainatge a sa vertadièra maire, per que l'alache e o faga créisser. Moïse a donc totjorn sauput qu'èra ebrèu e que los ebrèus èran « sos fraires ». Pasmens vengut grand, segon lo pacte establìt amb la maire adoptiva egipciana, la vertadièra maire torna Moïse a la dròlla de Faraon qu'o garda e l'escolan « coma un filh » ; siá, amb tot l'amor e l'abnegacion dont aviá sauput far pròva en o fisant provisòriament a sa vertadièra familha. Es precisament, perque coneis son origina personala, qu'a quaranta ans, ne ven a tuar un egipcian que voliá tuar un de « sos fraires ebrèus ». Moïse es atal escartairat entre sos sentiments d'amor per sos dos ligams inconciliables ; una maire egipciana digna de son amor e una maire de la sang ebrèa que raja dins sas venas, tot aitant digne de son amor. E es justament lo versament de la sang que l'obliga a privilegiar l'origina de sa pròpria sang. Dins son instruccion, Moïse a rebut d'ebèus e d'egipcians. Totas aquelas cresenças contradictòrias an besonh d'èsser triadas e seleccionadas. Tanben, refugiat a Madian, Moïse, vengut gardian dels tropèls de son sògre Jéthro, lo Madianite, davalant del darrièr maridatge d'Abraam, descobrís al Sinaï, Dieu que se manifestà jos l'aparéncia d'un boisson enflamat. Ne profièchi per tòrcer lo còl a una messorga publica que situa çò Sinaï al sud de la presqu'illa egipciana, mentre que lo vertadièr Sinaï se tròba a proximitat de Madian a l'orient del braç oriental de la mar roja, en Arabia, dins un luòc realament desertic montanhós ; çò que confirma Gal.4:25 : « perque Agar, es lo mont Sinaï en Arabia, e correspond a la Jerusalèm actuala, qu'es dins la servitud amb sos mainatges ». Detalh important, lo crimi comés per Moïse foguèt descobèrt e li foguèt atribuït pel Faraon. Es donc per escapar a aquela colèra egipciana que fugís fòra d'Egipte. L'accion o portava a se prémer sas originas ebraïcas e o preparava atal a encontrar realament lo Dieu de sos paires. Dins son esperit, Moïse se pausava fòrça questions a prepaus d'aquel Dieu invisible e desaviant. La question « Qual es ton nom ? » resumís tota sas interrogacions mentalas non formuladas. Pren alara mantun sens. En Egipte, lo pòble de sa maire adoptiva onorava de nombrosas divinitats senon ineficaces, almens, invisiblas. Mas lo Dieu de sos fraires l'èra tot aitant. En mai, se prémer el, mentre que sos mainatges èran liurats a la servitud de l'esclavatge dur e murtrièr parlava pas en sa favor. Las questions que se pausava èran las que se pausa un òme en recèrca de compreseson, tant la situacion religiosa èra desconcertanta. « Coma lo vertadièr Dieu pòt liurar son pòble a l'òdi egipcian ? »

Relèva dins sas responsas coma Dieu demòstra que coneis e sonda las pensadas secrètas dels èssers vivents angelics o umans.

Tre lo primièr contacte vocal, Dieu tranquilliza Moïse que nomma per son nom e se presenta sieu segon sa formula, al títol de « Dieu de sos paires, d'Abraam, d'Isaac, e de Jacob ». Sa cresença es atal legitimada. Sulcòp après aquela presentacion, Dieu evòca la situacion de patiment de son pòble mes en esclavatge. Exo.3:7 : « YaHWéH ditz : Ai vist lo patiment de mon pòble qu'es en Egipte, e ai ausit los crits que li fan passar sos opressors, perque coneissi sas dolors. » Moïse pòt encara aquí èsser rassegurats, l'inaccion de Dieu fins a aquel moment aviá donc un sens. E una tòca, que lo verset seguent revèla : «Soi davalat per o desliurar de man dels egipcians, e per o far montar d'aquel país dins un bon e vast país, dins un país ont enfonsan lo lach e lo mèl, dins los luòcs qu'abitant los cananèus, los Héthiens, los Amoréens, los Phéréziens, los Héviens e los Jébusiens. » En darrièr dins aquela lista Dieu nomma los Jébusiens, la vila de Jébus vendrà jol rei Dàvid la capitala del pòble ebrèu nomenada Jerusalèm. La zòna demorarà una enclava Jébusienne fins a son regne.

Lo programa de Dieu es atal clarament revelat a Moïse qu'apren mentre que va el meteís conduire son pòble dins sa marcha cap a la libertat divina.

Lo verset seguent dich : « Moïse ditz a Dieu : Anarai donc cap als mainatges d'Israël, e lor dirai : Lo Dieu de vòstres paires m'envia cap a vosautres. Mas, se me demandan qual es son nom, que lor respondrai ? » Aquel verset nos condutz a realisar que dempuèi son installacion en Egipte, la familha de Jacob aviá gardat un caractèr tribal abans tot e qu'aquela natura caracterizava encara mai los ebrèus reduches a l'esclavatge. Un esclau a pas cap de drech s'es pas lo d'obesir als mèstres per sobreviure. Dins aquel contèxte, l'engatjament religiós collectiu es pas mai possible e lo pòble esclau deurà tot reaprendre ; tot çò qu'Abraam a daissat en testimoniatge per sa descendéncia e çò que Dieu i vendrà ajustar. Moïse a pas rebut el meteís la coneissença del nom del Dieu de sos paires e sa formacion intellectuàla lo conduch a demandar jos « qual nom » va lo deure anonciar a sos fraires

ebraeus. Fins aquí, Dieu s'es pas jamai designat per un nom. Sa responsa ven dins lo verset 14 : « Dieu dich a Moïse : Soï lo que soi. E ajustèt : Es aital que respondràs als mainatges d'Israël : Lo que s'apèla ' soi' m'a enviat cap a vosautres. » En fach per correspondre al tèxt ebrèu, la responsa de Dieu es encara mai telegrafic : « Soï que Soï ». Mas aquela quita traduccion tradicionala permet pas de tornar de faïçon precisa la responsa reala de Dieu. En primièr, relevam qu'aquela expression suggerís un certan éternement en Dieu quand aquel subjècte es abordat. En se balhant un nom, Dieu accèpta d'èsser mes en comparason amb d'autras divinitats inventadas pel drac e los òmes, de las divinitats qu'existisson pas en defòra d'el. Son agaçament es donc justificat. Pasmens, decidit a se plaçar al nivèl de las possibilitats umanas de son pòble, consent a se balhar un nom « imprononciable » per tota altra persona qu'el meteís. Per comprene aquel messatge, la lectura del tèxt ebrèu es indispensable. Aquí lo verset ebrèu d'Exòde 3:14 : « אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה אֶל-מֹשֶׁה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר : אֲלֵיכֶם : שְׁלַחְנִי אֶהְיֶה לְיִשְׂרָאֵל לְבְנֵי תַאמֶר הֵן וַיֹּאמֶר » . Explicacions : los tres mots soslinhats son « Soï que Soï ». Dins aquelas tres aparicions, lo nom de Dieu comença per la letra « aleph » ; « א ». E aquela letra representa dins la conjugason de l'ebrau, la primièra persona del singular siá, en francés « leu ». Aquele pronom personal, « leu », pòt pas èsser reivindicat que per Dieu solament, aquí perquè lo nom que sas creaturas van prononciar va venir sus son òrdre, « YaHWéH » siá, « יְהוָה ». L'« aleph » de la debuta del vèrb es remplaçada pel « yod » que designa la tresena persona del singular dins la conjugason dels vèrbs ebraus siá, lo pronom personal « el ». Es donc en coneissença de totes aqueles detalhs que ven ara lo grand lum promés per aquel estudi.

Pausa sus la valor dels nombres. Lo nom de Dieu que los òmes pòdon prononciar, e que debuta pel « yod », aviá per valor entièra lo nombre 26. Mas lo que Dieu sol pòt prononciar, e que debuta per un « aleph » dont la valor numerica es « 1 », a per valor entièra, 1 + 5 + 6 + 5 siá, 17, la chifra simbolica del jutjament dins son Apocalipsi. Aiçò significa que darrièr la chifra 26 que li es atribuït quand son nom es evocat pels òmes, se tròbe la chifra 17 pel qual Dieu se designa el meteís confirmant son caractèr de grand Jutge universal. En fach, Dieu cèssa pas de jutjar, lo debanament de son existéncia es una scèna de jutjament permanent collectiu e individual de totes sas creaturas. A gravat aquela vertat dins son sant nom. E aquel nom imprononciable per l'òme l'èst per mantuna rason, e demest elas, l'incompatibilitat de las règlas gramaticals de l'ebrau amb nòstras lengas d'originas greco-latinas. Dins los tempses de las conjugasons de l'ebrau lo temps « present » existís pas. Sa conjugason pausa sul decopatge principal binari del perfiech e de l'imperfiech siá, l'accion passada e l'accion futura. Mas portant sa revelacion en lenga grèca, Dieu pòt evocar son nom en utilizant los tres tempses del passat, del present, e del futur, prepausats dins aquela lenga. Es aital que lo grand Jutge divin revèla son nom, en disant d'una faïçon adaptada a nòstra lenga francesa d'origina greco-latina, dins Apo.1:4 : « Jean a las sèt Glèisas que son en Asia : qué la gràcia e la patz vos sián balhadas de la part del qu'es, qu'èra, e que ven, e de la part dels sèt esperits que son davant son trône, ». « lo qu'es, qu'èra, e que ven », la formula es renovelada dins Apo.1:8 : « Soï l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Tot Poderós. ». Lo nom prononçable, mas intraduisible, es atal traduch e fòrça tornat, pertocant lo nom imprononciable, ne partejas amb ieu, uèi lo secrèt amagat : Dieu es lo sol « Jutge » que los òmes devon crénher e aprener a aimar. Perque tot lo projècte qu'a mes en rota a per mira de « jutjar » entre pecadors rebèls e elegits fidèls, per tal d'obtenir a la fin çò qu'a volgut obtenir : l'amor liurament esprovats per sos elegits fidèls. Lo grand viatge etèrn poirà alara se perlongar sens l'ombra d'un problèma. Cessarà de jutjar e de condemnar.

E puèi que sens sa « yod », mas amb l'« Aleph », lo sant nom revèla Dieu coma lo « Jutge suprèm », es pas estonant que lo libre de Daniel, nom que signifie « Dieu es mon Jutge », siá estat escrich per preparar la descobèrta del « jutjament » divin revelat en detalhs dins son Apocalipsi, sa plan santa « Revelacion ». Perque es dins aquela « Revelacion » que Dieu revèla las claus de totes sos còdis basats sus d'imatges, dels mots, e de las chifras. Lo subjècte portat dins cada capítol es en armonia amb la chifra que pòrta segon sa significacion dins lo còdi chifrat de Dieu. Lo qu'apareis en primièr es, segur, la chifra 7 que designa la santificacion divina, e per extension, lo ligam religiós establìt, o pas, amb el. Atal, opausat al camp del « 7 » divin, trobam lo camp roman e sos « 7 caps » d'Apo.12:3, 13:1 e 17:3. De mena, dins Apo.13, la vertadièra santificacion es remplaçada momentanèament per la falsa santificacion del regim papal roman entre 538 e 1798 e per totes los que Dieu libre a sas tenèbras, fins en 2030.

Dins lo nom de Dieu, YaHWéH, la succession de las tres darrièras letras conservadas dins las doas formas del sant nom, las letras HWH siá, 5 + 6 + 5, resumisson lo programa concebut per Dieu, perque lo tèma d'Apo.5 concernís « Jèsus-Crist, lo filh de l'òme ». Entre los dos « 5 » qu'o concernisson, la chifra 6 de la letra « wav » imatge la victòria aparenta provisòria del drac longtemps dominator dels pòbles terrèstres. Mas destinat a la desfacha e la mòrt, lo drac es ja estat e serà fin finala vengut per Jèsus-Crist. Es çò qu'anóncia lo darrièr « 5 », pel qual lo sant nom de Dieu s'acaba. Totes las demostracions necessàrias essent estadas fachas, la victòria divina anonciada serà

complèta.

Dins l'ebreu, la letra « aleph » es la primièra de l'alfabet e lo primièr mot format per aquela letra es « ab » que significa paire. La chifra 1 que la caracteriza es donc simbolica de l'unitat perfiecha del Dieu creator, l'Esperit del Paire de tota forma de vida. Sens cap de suspresa per el, los problèmas son pas apareguts que per la creacion de las vidas liuras de sas creaturas. Mas la solucion del problèma de la libertat èra, ela tanben, ja prèsta e programada, auriá un nom : Jèsus-Crist. E la successió de las chifras 1 + 5 + 6 + 5 proclama la venguda sus tèrra del Paire (1) partit « en venceire (5) e per vèncer (5) » lo drac (6) e sos pecats. En vertat !

Lo camin, la vertat e la vida

Jèsus nos a daissat aquela declaracion celèbra coneguda per de multitudes de Crestians, dins Jean 14:6 : « Jèsus li ditz : Soi lo camin, la vertat, e la vida. Nul ven pas al Paire que per ieu. » Dins aquel verset, Jèsus nos resumís tot lo plan del salut qu'a concebut en Paire, creator de tota vida. O fa pausar sus tres etapas que son successivament 1- lo mejan ; 2- la nòrma ; 3- la tòca finala.

Lo camin es o beguèt principal ? Non, pasmens demòra lo mejan immancabable per qual que siá vòl aténher la tòca finala qu'es la vida etèrna.

La vertat es o beguèt ? Non, pas mai que lo camin, pasmens dintrar dins sa nòrma, sa conformitat, es indispensable per qual que siá vòl obtenir la tòca finala qu'es la vida etèrna. La compreneson d'aquel mot vertat ven donc salutària. Sens dintrar dins de detalhs que complican las causas al plaser grand del drac, comprenes que la vertat es la nòrma que Dieu balha a la vida dins totes sos aspèctes. La vertat es sa concepcion de las condicions qu'ofrisson la possibilitat del bonaür partajat. E qual que siá contèsta sas concepcions de la vida se torna pecador e inadaptat per viure jos son agach pendent l'eternitat. Es en agissent aital coma lo primièr de cap a Dieu s'es desqualificat per viure eternalament dins sa preséncia. Jèsus a dich tanben dins Jean 8:32 : « coneisseretz la vertat, e la vertat vos afanquirà. ». Voliá dire qu'amb son ajuda, en obesissent a la lei divina, los pecadors anavan trobar dins l'obesissença a Dieu, la libertat al respècte de l'esclavatge del « pecat » qu'es « la transgression de la lei » segon 1 Jean 3:4. Aquí perqué, lo sens d'aquel mot libertat deu èsser ben comprés, perque per Dieu la vertadièra libertat existís pas que dins l'obesissença a sos concèptes de vida. Existís pas de tresen camin per l'òme pecador per ereditat. Segon Deu.30:19, Dieu a mes en fàcia d'el, dos unics camins dont l'un es l'unic, que condutz a la vida, e l'autre, l'inic, que condutz de faiçons multiplas a la perdicion e la mòrt etèrna siá, definitiva ; l'èsser entièr, còs e esperit essent definitivament avalit.

Retrobam dins aquela tripla associacion del « camin », de la « vertat » e de « la vida », las tres fasas del projècte sanctificateur establir per Dieu. La santificacion del cridat pel mejan de la sang versada per Jèsus, sa santificacion per la nòrma de l'obesissença a las leis e principis aprovats per Dieu, e en darrièr en salari o recompensa finala, la santificacion de la glorificacion del cridat que, accedisson a l'estatut d'elegit, pòt dintrar dins la vida etèrna.

La justificacion per la fe oblidada

Jèsus-Crist a, el meteís, tengut aqueles prepauses, en partida, inquietants, dins Luc 18:7-8 : « E Dieu farà pas justícia a sos elegits, que cridan a el jorn e nuèch, e trigarà a lor esgard ? O vos disi, lor farà lèstament justícia. Mas, quand lo Filh de l'òme vendrà, çò trobarà la fe sus la tèrra ? »

Dobti pas un momenton que Jèsus trobarà la fe sus la tèrra quand vendrà, e aiçò, perque dins aquel verset 7, profetiza l'injustícia que secutarà sos darrièrs elegits. Pasmens la question que se pausa es la seguenta : en quala qualitat e en quala quantitat ? Perque n'es de fe coma n'es de vin produch per la tèrra ; fòrça vinhas e de vinhairons, mas de qualas qualitats ? Los bons vins son rars e cars, e la vertadièra fe l'es tot aitant e donc fòrça apreciada per Jèsus-Crist lo Dieu Totpoderós, son Consumaire. Repreni aici un subjècte mantun còp abordat, lo de la « justificacion per la fe » e per tal d'o rendre encara mai comprensibla, li vau balhar en parallèla una altra definicion : « la justificacion per la saviesa », la forma religiosa de l'intelligéncia ; aiçò en tota legitimitat puèi que Dieu declara dins Dan.12:3 : « E los savis lusiràn coma l'esplendor de l'espandida, e los qu'an ensenhat la justícia a la multitud, coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat. » Perque se tròba que dins aquel mot « fe » cadun met tot çò que constituísca sas conviccions personalas ; çò que caracterize, precisament, la falsa fe, fòrça ajudada en aquò per las marridas traduccions dels tèxtes grècs originals de la Bíblia. ròm.14:23 n'es un exemple trobat dins la version de Louis Segond : « Mas lo qu'a de dobtes a prepaus de çò que manja es condemnat, perque agís pas per conviccion. Tot çò qu'es pas lo produch d'una conviccion es pecat. » La bona traduccion nos es prepausada dins la version J.N.Darby jos la forma : « mas lo qu'esita, se manja, es condemnat, perque agís pas sus un principi de fe. Solament tot çò qu'es pas sul principi de la fe es pecat. » Solament la fe, es un principi unicament definit per Dieu per exprimir sas

conviccions divinas personalas sus çò que deu èsser lo comportament ideal de sas creaturas. E dins lo cas d'aquel verset, la fe prescriu çò qu'es consumabla o l'es pas dins Lévi.11, mas ja l'ideal foguèt prescrich per Dieu tre la fondacion del mond, dins Gen.1:29 : « E Dieu dich : Aquí, vos ai balhat tota planta portant semença, qu'es sus la fàcia de tota la tèrra, e tot arbre dins lo qual i a un fruch d'arbre, portant semença; aquò vos serà per noiridura. »; Sauprai pas dire a qual ponch ma causida d'obesir a aquel òrdre me comola de jòia e de satisfaccion. E ma santat fisica e mentala n'es la primièra beneficiària. La vertadièra fe s'apodera de totas las valors que Dieu apròva e benesís. Mas per agir atal, l'èsser uman deu aprener a la conéisser e per aténher aquela tòca, se cal pas enganar a prepaus del mejan. Perque al títol d'Escrituras santas, mantuna causida son prepausadas ; los de las diferentas versions de las Bibles e lo de l'Alcoran. La causida de l'intelligéncia siá, lo de la vertadièra fe, es en favor de Bíblia dels josieus que Dieu a creada en la fasent escriure al fil del temps per ne far la depositària de sos oracles. Las pròvas d'aquela causida se tròban dins los racontes biblics eles meteisses. Los « dos testimònis » biblics, l'ancian e lo novèl, se tornan mutualament testimoniatge. Son istoricament a l'origina de la fe del Dieu unic. S'agís pas donc pas de creire « a » mas de creire « en » aquel Dieu que possedís sol l'immortalitat ; çò que significa creire en la veritat portada e incarnada dins la persona divino-umana de Jèsus-Crist. Perque la cresença « a » son existéncia es pas que la consequéncia de la vertadièra intelligéncia balhada als òmes nauts al dessus de las bèstias, los animals qu'an pas, eles, rebut de Dieu que l'instint de conservacion dont l'òme profiècha egalament. Pasmens lo desenvolopament de son intelligéncia pòt segon son caractèr moral, de faison paradoxala, o privar del benefici d'aquel instint de conservacion. La causida operada pel drac e lo testarditge de sa rebellion contra Dieu n'a balhat la pròva. A la diferéncia de l'animal, l'òme rasona, calcula, dedús e tira de leiçons de las experiéncias. E totas sas facultats intellectualas deurián, normalament, o conduire a comprene que pòt pas existir d'intelligéncia sens un èsser intelligent que l'aja creada. Lo hazard pòt crear lo bon gost ? S'es preocupar d'ofrir d'agradivas odors pels nases umans ? Lo pensaire Pascal l'aviá dich en prenent l'imatge d'un tablèu qu'a obligatòriament a son origina l'òbra d'un pintre. En defòra d'aquel rasonament simple e logic, la pensada umana e diabolica pòt imaginar de multituds de concèptes filosofics tanben falses e messorguièrs que nosibles.

L'anóncia inquietanta facha per Jèsus es uèi entièrament confirmada. E la causa es remarcabla, totes los darrièrs lums recebudas del cèl abotisson dins l'esperit d'un òme que viu al mièg d'un país ont l'ateïsme domina : França republicana desviada de Dieu pels escrives de sos maitres pensaires rebèls, « sos lums » umanistas. En mena que las darrièras vertats, restauradas o novèlas, ofèrtas per Jèsus-Crist florisson dins un desèrt espiritual, dins lo qual, de còsta, dos departaments en forma de palmons pòrtan las chifras religiosas simbolicas « 07 » e « 26 ». Los dos profièchan de l'asagatge del flui Ròse que circula entre eles del nòrd cap al sud. La region produz los fruches de sos nombroses vergièrs, e a l'emplaçament del còr se tròba la vila de Valença, primièr fèu istoric adventista francés, ont ai rebut lo baptisme en totala immersion a l'edat de 36 ans. La santetat se tròba pas qu'aquí ont Dieu la plaça, e foguèt sa causida de far se morir lo papa Piu VI presonier dins aquela vila en 1799, per complir aquel fach profetizat dins Apo.13:3 : « E vivi l'una de sos caps coma frapada a mòrt ; e sa plaga mortala èra estada garida ; e la tèrra tota entièra èra dins l'admiracion de la bèstia. ». E foguèt encara sa causida d'i far sejourar lo futur emperador francés Napoleon 1èr, pendent sa formacion d'oficiari artilhier ; Napoleon 1èr, « l'agla » d'Apo.8:13 : « E vivi : e ausiguèri una agla que volava pel mièg del cèl, disant a nauta votz : Malaür, malaür, malaür, als qu'abitin sus la tèrra, a causa de las autras voses de la trompeta dels tres àngels que van sonar de trompeta ! » Que pòt dire que la chifra « 26 », nombre del nom de Dieu « YaHWéH » (YHWH=10+5+6+5) prononciat per l'òme e numèro del departament de Droma, represente pas res a sos uèlhs ? Mas ailàs, per abatre « la bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1, « bèstia » que designa la coalicion de la papautat romana amb la monarquia francesa son sosten armat principal dempuèi son primièr rei Clodovèu 1èr, Dieu a recorregut a la « bèstia que monta d'abisme », dins Apo.11:7 » ; la quala designa la Revolucion francesa e son ateïsme sagnós de las annadas « Terrors » 1793-1794. Coma Apo.13:4 l'aviá predich, « la plaga mortala » de « la bèstia » anava èsser « garida », e la fe catolica, aquela falsa fe crestiana, s'a pogut desenvolopar e multiplicar sos adèptes amb d'aitant mai de facilitat que los enròtla dins lor brèç, en los batejant a l'estat de « nenets » sulcòp après lor naissença. Mercegi Dieu de m'aver estalviat aquela experiéncia practicada dins la falsa fe catolica e la falsa fe protestanta. Perque, fòrça creaturas son entrapeladas en balhant a aquel baptisme, pasmens non causit, una valor reala. Lor rampèli que, solas, las que creiràn e que seràn batejadas seràn salvadas. E la fe es un afar d'adult e un fruch de saviesa, coma Daniel l'a ensenhat ; lo « nenet » es pas donc pas qualificat per la demostrar. En mai, en en fasent lo fruch d'una causida adulta, Dieu fa de baptisme una causida qu'engatja e responsabiliza, lo batejat. Perque s'engatjar per Dieu es pas sens risc e o rampèli après Jèsus e Jacques, los cresents seràn « mai sevèrament jutjats » que los incroyants. Matt.23:14 : « Malaür

vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque devoratz los ostals de las veusas, e que vosautras fachas per l'aparéncia de longas pregàrias; a causa d'aquò, seretz jutjats mai sevèrament.» Jac.3:1 : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament. »

Atal, dins un desèrt d'irreligiosité, dempuèi 2018, l'Islam zelós es vengut butassar la nòrma atèa del pòble francés. Lo concordat signat per Napoleon aviá pas previst las dificultats consequentas d'aquel cas novèl de figura. Perque a l'epòca de Napoleon, lo concordat aviá per mira d'establir de règlas republicanas acceptablas e adaptadas per las solas religions crestianas catolicas, e las protestantas en febla representacion en França. Un truc imprevis, tal lo del Titanic en 1912 contra un icebèrg, es vengut dreçar la fe fanatisée de l'islam contra l'ateïsme. Aquelas doas representacions extrèmas essent l'una e l'autra copadas del grand Dieu creator Jèsus-Crist, lo Jutge grand dels univèrses prepara la destruccion de multituds d'armas dont las vidas son pas dignas d'èsser perlongadas. Los « vases de tèrra » inutils van èsser despietadosament « brigalhats ». Mas al mièg d'aquel carnatge, sauprà preservar l'integritat dels « vases d'onor » que li apartenisson, perque li son preciosos, e perque representan sa glòria. E la glòria de Dieu es la vertadièra fe de sos elegits siá, lor perfiècha adaptacion al modèl ideal de sa concepcion divina e umana.

Nul pòt pas dire a quala nautor, individualament, Dieu plaça, dins son jutjament, lo nivèl de son exigéncia, mas sèm totes confrontats a son testimoniatge biblic dins lo qual podèm totes descobrir çò qu'es a sos uèlhs, agradiu, bon e perfièch. Que va desplegar son zèl, per venir lo campion de l'obesissença, e lo « minhòt » del divin Mèstre de la fidelitat dins l'amor ? Es lo combat de la fe, la vertadièra, dins lo qual los apòstols del Crist se son engatjats e nos an precedits fins a aquel jorn del 3 de Genièr de 2022.

« la justificacion per la fe », o « justificacion per la saviesa », permet d'identificar las ciblas miradas per las plagas divinas. Son totes los e las que mesprèsan o esplechan falsament los ensenhaments de la Bíblia qu'es representada per sos « dos testimoni » de l'anciana e l'aliança novèla, coma l'indica Apo.11:3 ; los dos avent bastit, de faïçon complementària, lo messatge profetic portat als Benuroses elegits de Jèsus-Crist, los darrièrs dissidents adventistas del seten jorn trobats zeloses e fidèls qu'espèran son gloriós retorn per la prima 2030.

« A LAS LAGREMAS CIUTADANS ! »

Lo temps de l'inchalhença e dels rires es acabat. Los revòbis e las somptuosas taulejadas èran d'un autre temps. E per obtenir aquel cambiament, lo grand Dieu creator a pas agut qu'a esplechar las seduccions de las novèlas sèrps apeladas « sciéncia » e « cultura », per punir la societat incredula e ingrata o incroyante sedusida per sos prodigis e sas proesas. Dins l'Occident dominat pel capitalisme freg e cinic, lo plaser de la consomacion descabestrada ocupava las pensadas dels pòbles. Mas aquí que, dempuèi la debuta de l'annada 2020, tot es estat cambiat. Après lo « Sida » tuair, l'aparicion del coronavirus contagiós, lo Covid-19, a fach cessar la nòrma abituala de la vida fins aquí facha de sortidas e de cauds rencontres amistoses o amorosas. La distanciacion es ara impausada e après aver patit las consequéncias dels multiples adultèris e los innombrables divòrcis deguts a l'egoïsme, la cellula familiara dels èssers umans esclata en tròces que s'aluènhan los unes dels autres a l'imatge de l'explosion d'una estela dins lo còsmos. Pasmens, en França, un tal cambiament se podiá pas complir que per l'arribada al poder d'un jove presidiscan, nascut jos la cinquena Republica e aquel detalh es pesuc de consequéncias. En 1958, l'adopcion d'aquela Constitucion prepausada pel general De Gaulle foguèt denunciada coma una dictatura desguisada, per tota l'oposicion politica de l'epòca. Èra plan una dictatura, finament organizada, lo dictat essent obtengut pel sosten d'una majoritat legislativa al servici del novèl prince elegit. Malgrat la resisténcia dels vertadièrs republicans de la quatrena Republica, la constitucion de la cinquena foguèt adoptada. Pendent longtemps, dins lo temps de sa prosperitat, França n'a pas sofrit. Pausèt pas de problèma, mas mentre que la pensada dels franceses èra absorbida dins las diversas formas de la consomacion, los presidents successius an engatjat lo país dins de decisions e de direccions funèstas sul long tèrme. E aqueste concernís nòstra epòca, en la quala, la necessitat de s'acordar amb las autras nacions d'Euròpa priva lo president de França de la possibilitat de prene de mesuras per favorizar son país. Dins Euròpa unida, e dobèrta a de nombrosas fonts d'immigracions, las dificultats del mond se venon implantar e subrecargar la carga dels pòbles ja arroïnats per la destruccion dels emplecs seguida a las deslocalizacions intra e extra-europèas. E dins aquel contèxte ont totes los pòbles se fornisson en China, d'ont es egalament sortit, lo virus Covid-19 provòca dels efieches segondaris imprevises : la desunion entre los que se fan vaccinar e los que la vòlon pas èsser. Coma se lo subjècte religiós e la politica sufisián pas, vaquí que lo vaccin ven encara fraccionar la societat francesa. Aviá plan besonh d'aquò !

Cadun tròba de rasons de justificar sa posicion. Lo mai grand nombre, qu'apèli « los motons », ignòra

aquel verset de la Bíblia citat dins Jér.17:5 : «Atal parla YaHWéH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, e que desvia son còr de YaHWéH ! ». Totes aqueles son convencuts pels arguments presentats pels scientifics e los scientistes de la santat. Pasmens, an tòrt perque tenon pas compte de l'existéncia de Dieu e s'enganan en tota causa sus las vertadièras valors de la vida. Sabi per experiéncia qu'amb la mai granda volontat e tota la prudéncia necessària, ai sovent destruch de causas que voliái reparar. Aquel meteís risc s'aplica a la santat dels òmes. E injectar dins lo còs de las moleculas que fabrica pas el meteís es luènh d'èsser anodin e pòt aver los efieches del poison a mai o mens long tèrme. Victima de las misèrias impausadas pel governament scientific e politic, los vaccinats imputan lor privacion de libertat als que refusan lo vaccin. Oblidan que la situacion es creada per las decisions dels dirigents. Mas podent pas o volent pas res reprochar a çò dictat politica sanitària, evitant de contradire las autoritats, preferisson dirigir lors ressentiments contra los que partejan pas lor vejaire. Los motons son tanben de coards e abans tot dels esperits manipulables.

Dins l'autra concepcion, la dels qu'analisan e soscan per eles meteisses, lo problèma es vist diferentament. Lo vaccin servís pas mai qu'a obtenir lo drech de viure mai liurament. Protegís pas a 100% del Covid, empacha pas sa contaminacion, mas redutz lo risc dels cases agravats per la morbiditat de l'edat e de las malautiás engendradas per las marridas costumaz aparegudas dins la vida modèrna (tabat, alcoòl, drògas, ...). Malgrat 90% de gents vaccinadas, de non-vaccinats dintran en espital e i se morisson. Aquela situacion me fa pensar al metòde adoptat dins la cultura biologica. Sus una parçela entièra semenada, l'immensa majoritat de la susfàcia es plan leugièrament tractada per d'insecticidas biologics, e una partida pichona de l'ensemble es pas absolutament tractada ; es abandonada als insèctes. E lo principi fonciona perfiechament plan perque entre la zòna leugièrament tractada e la zòna non tractada, los insèctes s'i enganan pas. Laissan la zòna tractada e se ronçan per s'assadolar sus la zòna non tractada. Nòstra Covid-19 fach tot parièr. Envasiguèt lo còs non-vaccinat, trobant pas que rarament la defensa immunitària naturala capabla d'o neutralizar. Perque l'umanitat actuala viu jos la lei quimica inventada pels USA dempuèi l'annada 1945 fins uèi. Per l'ora, lo còs non-vaccinat l'atira, mas se pòt qu'aquela atraccion siá amplificada per son adaptacion progressiva als anticòsses creats en çò de las gents vaccinadas. Lo principi es estat constatat pels medicaments antibiotics dont l'eficacitat s'es aflaïda, e dins d'unes cases, a pas mai cap d'efièch. Dins un testarditge umanista, lo president Macron pensa que la vaccination de tot son pòble pòt metre fin a la vida del virus. Sens m'enganar, afirmi qu'es una illusion e aiçò per mantuna rason. En supausant que tot lo pòble siá vaccinat, que fa lo Covid ? Muda e s'adapta als anticòsses qu'o combaton, e repren lo combat jos una forma novèla encara mai agressiva e contagiosa. Dins aquela guèrra que li es menada, lo jove president subte la poténcia destructritz del grand Dieu creator que sol, es en mesura de far cessar son flagèl del moment. Mas avent conegut son projècte, sabi qu'a pas l'intencion d'o far. Perque ja, dins l'anonimat de son invisibilitat, prepara los castigs següents. La majoritat dels èssers umans es incapabla d'acceptar l'idèa d'èsser dintrada dins una fasa de destruccion progressiva de tosas las vidas umanas dispersadas sus la tèrra. Lo Covid-19, e sa febla mortalitat, es pas que lo signe del començament d'aquela ecatombe universala programada. Ont son los dreches de l'òme ? Ont son los crits que s'auçan contra lo genocidi organizat per Dieu ? Realizas quant nòstra epòca sembla a aquela confrontacion entre Faraon e sos magicians, e Moïse, Aaron e lo Dieu Totpoderós ?

Demest los que refusan lo vaccin, fòrça fan fisança a lor estat de santat fisica, perque ignòran qu'es Dieu qu'utiliza lo virus que tua e tresvira la situacion economica, sociala e politica de l'umanitat entièra. Se tròba que ni l'immunitat naturala, ni lo melhor estat fisic, ni los vaccins protegisson pas contra lo jutjament de Dieu. La mòrt va frapar qual que siá es pas realament protegit per la sang expiateur de Jèsus-Crist. Après lo temps dels rires, va succedir, ara, lo temps de las lagremas, e ja pertot sus la tèrra de las familhas endolentidas ploran lors mòrts desapareguts subte. Al temps de Faraon, las familhas egipcianas faguèron tot parièr e a lor torn, los ebrèus an plorat lors mòrts tombats dins lo pelegrinatge del desèrt pendent 40 ans, e cada còp que Dieu l'a puèi castigat per sos pecats. Es aici que devi tornar sus aquel critèri qu'es tan fonamental per comprene çò que nos vivèm. Totes nòstres governants son joves e an crescut dins la 5na Republica, que cap demest totes los òmes politics que se son succedit an pas jamai remesa en question. Aquela dictatura desguisada en democracia èra e es encara agachada coma un modèl exemplar de democracia per la sola e unica rason que nòstres monarcas successius an daissat al pòble lo drech de gaudir de sa libertat, dins los plasiers e lo desengatjament. Dins aquel climat d'inchalhença, los rics se podián enriquir encara mai e los paures temptar lor astre al Loto e al PMU. La joventut « macronienne » (quasi-anagrama = ma connerie) es donc incapabla de considerar o poder autrament que dins sa forma absoluta d'aquela 5na Republica. Per Dieu, la chifra 5 es lo de l'òme. Marca l'apogèu d'aquel governament umanista de la França republicana e dins l'indiferéncia generala, a replaçat lo pòble francés dins las condicions de

l'ancian regim reialista o lo de l'empèri, autoritari, mas dobèrt e aculhissent. Lo president Chirac foguèt a l'origina d'aquela expression : la pensada unica. Foguèt lo cas pendent mai o mens 70 annadas après la Segonda Guèrra Mondiala. Lo pòble copat per l'Alemanha nazi es demorat servil e docil dins totes los domenis, politics e economics, fins a nòstres darrièrs jorns, ont lo cap d'Estat jove es confrontat a de problèmas incessants e insolubles qu'o tornan irritable e de mai en mai agressiu ; uèi mai qu'ièr mas mens que deman, fins a èsser, el meteís, brighat e destruch, quand Dieu trobarà bon d'o far. E tot parièr, pel pòble de França e los del mond, lo pièger es encara a venir. Las lagremas an pas donc pas acabat de rajar. « A las lagremas Ciutadans ! » Perque lo comportament orgulhós de la joventut dirigenta torna la remesa ne causa de las decisions qu'an presas, impossiblas. Tant que pren pas consciéncia de l'accion conducha per Dieu, pòt pas rasonar que sus sas basas e coneissenças scientificas. L'oposicion entre vaccinats e non-vaccinats a donc una causa religiosa ignorada dins los dos camps. Lo Creator balha atal una causa a son òbra séparatrice e désunificatrice. Los pòbles pels quals « lo lum es pas que tenèbras e las tenèbras, lor lum », son someses a un fals diagnostic a causa de lor total embornament causat per lor impiété e lor mesprètz de Dieu e sas poderosas revelacions.

Legissèm dins Amos 3:6 : « Sonaòm de la trompeta dins una vila, Sans que lo pòble siá dins l'espant ? Arriba un malaür dins una vila, sens que YaHWéH ne siá l'autor ? » Aquel verset designa doas causas que concernisson doblament nòstra actualitat. La primièra concernís la « trompeta » que va sonar jos pauc per la « seisena » còp dins lo projècte revelat per Dieu dins son Apocalipsi, dins Apo.9:13. Va sonar, aquel còp, non « dins una vila », mas sus l'Euròpa entièra e sus tota la tèrra. Aquela explosion de colèra del Crist crucificat mespresat, universalament, es illustrada pels « quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu ». En responsa a aquel mesprètz, libèra los marrits àngels, los demònis, retenguts segon Apo.7:1 a 3, dempuèi 1798, e encara en 1843. Perque o cal comprene, Dieu cibra la guèrra religiosa qu'es pas la causa principala de las doas primièras Guèrras Mondialas. Per la tresena, lo tèxt dich : « e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand Euphrate. » Aquela liberacion es pasmens, e pel tresen còp, encara plan parciala, perque las tres Guèrras Mondialas se succedisson amb una poténcia destructritz progressiva. Aiçò perque son totas dels avertiments adreçats per Dieu als pecadors terrèstres abans lor exterminacion que vendrà solament après la fin del temps de gràcia. Lo nombre de las victimas es donc reduch al « tèrç » dels èssers umans : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » La segonda partida del verset d'Amos 3:6 disiá : « Arribael un malaür dins una vila, sens que YaHWéH ne siá l'autor ? » Dieu es pas obligat de conduire l'accion el meteís puèi que li sufís de liberar los marrits àngels per que lo mal siá fach als òmes que sa colèra cibra. Mas relèva amb ieu, que reivindica plenament la responsabilitat dels mals que frapan segon sa justícia, los umans que pècan contra sas leis, sas ordenanças e lo testimoniatge de son amor demostrat e magnificat en Jèsus-Crist.

Comparativament als mals que van venir sus l'umanitat amb aquela « seisena trompeta », los pichons degalhs deguts al Covid-19 son pauc de causas. Pasmens, sona e confirma lo cambiament del comportament del Dieu Totpoderós dont los terribles degalhs se van intensificar, progressivament, fins a l'exterminacion finala anonciada a sos elegits per la prima 2030. Compren-o plan, ni l'òme, ni los demònis an pas lo poder de crear la vida. Mas amb l'ajuda dels demònis, la sciéncia umana a après coma la vida pòt patir de modificacions, en intervenent dins lo genòma del vivent. Los aprendisses bruèisses modèrns an aplicat aquela practica a las culturas dels aliments abans de los aplicar a l'òme. La capitada obtenguda amb los vegetals los an encoratjats a avançar mai luènh, e dins un deliri démentiel, an produch dins lors laboratòris lo mostre que los calada uèi. Los responsables del flagèl son los mai plan plaçats per ne desliurar l'umanitat ? Sembla que la responsa siá, òc, segon las causidas fachas pels governants òrbs e terrorizats de la planeta entièra. Mas Dieu e sos elegits son d'un tot autre vejaire e es lo sol que prevalrà e s'impausarà, fin finala, sus totes los autres.

Dobtam pas un momenton de l'autentica conviccion qu'anima e motiva la jove garda presidenciala perque es aquí que se ten lo problèma. Coma la dicha o rampèla « l'infèrn es pasimentat de bonas intencions » e cal retenir d'istòria, qu'animat de las melhoras e socialas motivacions, per favorizar la vida dels paures, lo president François Mitterrand a sacrificat l'avenidor de França per reglar un problèma immediat. Après lo sector del textil abandonat al profièch d'Asia, a tanben sacrificat lo sector de la siderurgia de l'Èst privant atal França de son independéncia, e creant de còp, un enòrme caumatge dins lo Nòrd e tot l'Èst del país. Totòm se pòt enganar mas quand lo que se trompa es un cap d'Estat al poder quasi-absolut, las consequéncias pel pòble conduch son terribles e irrattrapables. Aquí perqué, la seleccion dels caps d'Estats qu'arriban al poder, causits per Dieu, esclaira sos elegits sus l'avenidor que projècta suls pòbles de la tèrra e sustot los de l'Occident infidèlment crestian, sa cibra principala que designa jol nom simbolic « Euphrate » per çò qu'es plaçada jos la malediccion de son eretatge catolic roman que crida dins lo meteís imatge, « Babylone la Grand », l'institucion oficiala

eretiera de Constantin 1èr lo Grand, instaurada dins l'annada 538. Mas sens lo sosten armat dels reis de França e sa vila París que Dieu nomma simbolicament « Sodome e Egipte » dins Apo.11:7, aquela dominacion se seriá pas perlongada fins a nòstres jorns. Aquí perquè, Roma, París, e Euròpa, son vengudas las ciblas privilegiadas de la colèra del Dieu creator Totpoderós, confòrmament a l'itinerari cronologic de la progression del Covid-19. Mas las autras nacions, crestianas o pas, ne son pas mens colpablas e partejan ja amb elas lo Covid-19 e auràn lor part dins la destruccion que ven.

Una revelacion numerica a las implicacions inesperadas

Avèm la pròva que dins çò que bastís, Dieu daissa pas que pauc de plaça a l'azard ; la Bíblia entièra pausant sus de figuras numericas reveladas e demostradas pel matematician rus Yvan Panin. Dins mon inspiracion d'aquel jorn, lo 7 de Genièr de 2022, l'Esperit m'a dirigit cap a una compreson melhora dels eveniments de la Genèsi ; aiçò en me prement lo còdi chifrat revelat dins los numèros dels capítols que compausan l'Apocalipsi (explicacion complèta dins « Explica-me Daniel e Apocalipsi » paginas 156-157). Atal, en redusent d'una unitat la data 1656 retenguda fins aquí coma essent la de l'annada del deluvi d'aigas, obtenèm la data 1655 dont lo nombre total es 17 siá, la chifra simbolica del jutjament divin. E lo deluvi foguèt, efectivament, lo primièr grand jutjament complit per Dieu dins tota l'istòria umana. Mas aquela reduccion d'una annada sus las datas bastidas per las genealogias citadas dins la Genèsi entraïna d'autras revelacions sul debanament de la debuta de la vida d'Adam e Eve. Aquela reduccion d'una annada implica los faches següents. Adam e Eve an viscut una annada entièra siá, 12 meses, dins lor estat d'innocéncia e de perfiecha puretat. Pendent aquela annada, Eve a portat e mes al mond son primièr filh Caïn, e l'a enfantat, sens dolor excessiva. Aiçò explica lo sens de las paraulas que Dieu li adreça dins Gen.3:16, après son pecat : « Ditz a la femna : Aumentarai lo patiment de tas grossessas, enfantraràs amb dolor, e tos desirs se portaràn cap a ton marit, mas dominarà sus tu. » Es pas qu'après lo pecat que, aquel còp dins la dolor, Eve a enfantat Abel, e èra el meteís eretièr del pecat coma o seràn, Crist, de per sa volontat rédemptrice, e sos discípolos. Dins aquel cas de figura, Caïn es a l'imatge del primièr cara e cara creat per Dieu, lo primièr àngel creat perfiech apelat « Astre o estèla del matin » dins Esa.14:12 : « Coma ès tombada dels cèls, Estela del matin, filha de l'alba del jorn ? Tu que caucavas las nacions, ès abatuda jusques ne tèrra. » Aquela version « Martin » atèsta d'aquel nom « Estela del matin ». En lo compareissent al « solelh » de nòstre sistèma Dieu testimònia que la creacion d'aquel primièr àngel li aviá portat de jòia. Precisi que solas las versions Martin e Jerusalèm respèctan lo nom del tèxt ebrèu. Los autres an adoptat la forma « Astre brillant » qu'a balhat al drac lo nom « Lucifer » dins la tradicion catolica e protestanta.

Caïn es donc prophétiquement l'imatge del drac que va tuar son fraire, Jèsus, imagé per Abel. E après el, son òdi murtrièr se portarà sus sos eretièrs espirituals siá, totes los elegits de Jèsus-Crist. Dins son ensenhament, Jèsus a dich de drac dins Jean 8:44 : « es messorgièr e murtrièr tre lo començament » : «Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la vertat, perque i a pas de vertat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fons ; perque es messorgièr e lo paire de la messorga. » Solament, lo primièr murtre de l'istòria umana foguèt comés per Caïn ; çò que confirma son imatge del drac. E a causa d'aquel ròtle profetic qu'imatge lo drac, podèm comprene melhor perquè, après qu'aja tuat son fraire Abel, Dieu met un signe sus Caïn, per fin que degun non lo calada. L'imatge del drac va fins aquí, perque en efiech, lo drac se deviá pas tanpauc morir abans la fin del mond, coma Caïn, gaudís d'una proteccion especiala perque pòrta en el meteís un ròtle revelator que fa d'el lo cap del camp rebellat contra l'autoritat de Dieu. Atal, atal coma la prolongacion de la vida del drac a permés lo regropament dels demònis e dels umans qu'o rejonhon en l'imitant, la subrevida de Caïn engendrèt d'imitacions coma la de Lémec, l'odiós trufandier e railleur, que cita Gen.4:23 : « Lémec dit a sas femnas : Ada e Tsilla, escotatz ma votz ! Femnas de Lémec, escotatz ma paraula ! Ai tuat un òme per ma nafra, e un jove per ma macadura.» Perque après s'èsser vantat d'aqueles crims, se trufant obèrtament de Dieu, ajusta, al verset 24 : « Caïn serà venjat sèt còps, e Lémec setanta sèt còps ». Lémec èra pas qu'un criminal, èra tanben fornicateur e adultèr, avent pres doas femnas al contra de l'òrdre balhat per Dieu dins Gen.2:24 : «Aquí perquè l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e vendrà una sola carn. »

Dins aquel capítol 4 de la Genèsi, la significacion de la chifra 4 essent lo caractèr de l'universalitat, Dieu projècta en imatge la progression del mal sus la tèrra, que prenent forma en Caïn, s'acabarà, al temps del retorn en glòria de Jèsus-Crist, per sa confrontacion amb de multitudes de pòbles que presentaràn los critèris del primièr « Lémec ». Dins sa descripcion, retrobam ja l'imatge dels èssers umans que vivon en nòstra epòca. E mai se pòrtan pas lo nom « Lémec », se retròba en eles la meteissa impiété, lo meteís mesprètz per la glòria divina, e lo meteís gost pel sarcasme e la trufariá. A

aqueles causas, cal ajustar que, per Dieu, los darrièrs rebèls seràn colpables d'aver mes en projècte l'exterminacion dels darrièrs elegits. Los rebèls los auràn condemnats fin finala a se morir per lor refús del dimenge catolic roman e lor testarditge a observar fidèlament lo repaus del sabat santificat per Dieu ; çò que confirma encara lor ligam amb lo « Lémec » murtrièr dels dos òmes. Dins Genèsi 4, Dieu contunha de profetizar l'avenidor de l'umanitat.

Dins aquel agach novèl sus las debutas de la vida terrèstra, apareis que lo pecat original comés, en primièra per Eve e en segond per Adam, o foguèt après un an de vida perfiecha. E lo pecat complit, lo temps dels 6000 ans, reservat al pecat dins lo projècte de Dieu, a començat. Una annada après la creacion d'Adam e Eve, basculant sus son ais, la tèrra es estada somesa als cambiaments de las quatre sasons, al cors de las qualas lo procediment de la vida e lo de la mòrt s'altèrnan perpetualament.

La reduccion d'una annada, dels calculs establits fins aquí, concernís tanben l'annada 1948 atribuïda a la naissença d'Abraam. Acorchada d'una annada, ven 1947, e aquel còp, lo nombre de l'annada totaliza lo nombre 21 siá, 3 còps 7, çò que designa la perfeccion de la santificacion. Aquela chifra es mai confòrma a la simbolica divina per marcar la naissença del fondator de las alianças passadas entre Dieu e sas creaturas. Perque dins son imatge simbolic, dins Romans 11, « la raïç de l'olivèr franc », descrich per l'apòstol Pau, es el, Abraam, lo paire dels vertadièrs cresents a los quals Dieu « imputa », vertadièrament, sa justícia en Crist segon Gen.15:6 : « Abram aguèt fisança en YaHWéH, qu'o li imputèt a justícia ».

Aquela reduccion d'una annada suls calculs establits dins la Genèsi es sens incidéncia sus la data finala de la prima 2030 que demòra la debuta de la 2001na annada dempuèi la mòrt del Crist dins la Pâque de l'an 30. L'explicacion es plan simpla de comprene. Los calculs de las genealogias de la Genèsi son de forma ascendenta e nos balhan la possibilitat de crear de datas en cumulant de las donadas chifradas. La construccion es logica e pro segura, mas aquela construccion pòt pas èsser seguida fins a la fin del mond per abséncia de donadas chifradas biblicas. Dins lo sens invèrs, marcant la debuta de l'an 4001, la mòrt del Crist es establida sus la basa de nòstre fals calendari dins son annada 30 e es pas possible d'utilizar aquel fals calendari per establir la joncion amb lo calcul ascendent ofèrt dins la Genèsi. Dins aquel fals calcul, taulièr sus la falsa data de la naissença de Jèsus-Crist, de datas ascendentas e descendentas son estadas presentadas mas cap ten pas compte del temps real comptat per Dieu dempuèi lo pecat original. Tanben, sa mòrt en Crist lo 3 d'Abril de 30, solidament establida dins nòstre fals calendari, constituís lo ponch de supòrt del darrièr tèrç dels sièis mila ans reservats al pecat e a la seleccion dels elegits trobats per Dieu al mièg dels pecadors sus tota la tèrra.

La lei del grand Jutge

Es evident que tot jutjament deu portar sus de tèxtes de leis que degan, per èsser legitimats, coneguts e reconeguts per las personas expausadas al jutjament. Los òmes an plan comprés la causa e per èsser pas victimas d'aquel critèri, an decretat que nul es pas supausat ignorar la lei. Dins nòstras civilizacions occidentalas, las leis civilas an prioritat sus las leis religiosas ; e tombadas dins l'apostasia, las grandas institucions crestianas europèas an acceptat aquel fach-complit, e aprovat la règla laïca impausada per Napoleon 1èr e los dirigents venguts après el. Solament, cadun o pòt comprene, plaçar la lei del Dieu creator en dejós de las leis umanas es una causida suicidària o la causida inconscienta facha per d'incroyants. L'istòria del temps passat fa pròva de çò que França a eretat l'ateïsme revolucionari que domina encara largament los esperits de son pòble. Son indiferéncia, quitament son mesprètz per la religion e son experiéncia, an contaminat fòrça pòbles sus la tèrra. Pasmens, l'ateïsme pòt pas convenir qu'als èssers umans que refusan la reflexion e desiran passar al costat de las questions geinantas. Avent fach la causida contrària, ai desirat e obtengut de Dieu, totas las responsas a las diversas questions que s'impausavan a ieu. Tanben dins aquel article, vai presentar las etapas successivas que permeton a un vas void d'èsser emplenat d'òli sant per l'Esperit de Dieu. Mas aquela accion divina s'apièja sus de concrèt, al contra de las falsas religions paganas dins las qualas las divinitats impausavan, arbitràriament, lors decisions transmesas pels bruèisses mèdiams inspirats pel drac e sos demònis associats.

Lo vertadièr Dieu se distinguís en çò que s'autoriza pas el meteís a transgredir sas leis e sos principis. Fa pas jamai d'excepcion per degun. Jos son autoritat, la lei es sistematicament aplicada. Mas, coma vist mai naut, per èsser aplicada, deu èsser prealablament publicada. Es lo ròtle de la santa Bíblia que constituís, de Genèsi a Apocalipsi, la lei divina. Las religions an tòrt de reduire la lei divina a sos dètz comandaments. Perque, tanben preciós e importants que sián realament, representen pas a eles sols la lei divina. Jèsus a plan dich al drac dins Mat.4:4 : « Es escrich : L'òme

viurà pas de pan solament mas de tota paraula sortida de la boca de Dieu ». Foguèt la responsa qu'opausèt al drac que l'incitava a crear de pan. E aquela « paraula » divina es a l'origina de todas las santas Escrituras de l'anciana e de l'aliança novèla. Las figuras numericas que compòrtan de faïçon exclusiva atèstan d'aquela ultra nauta santetat. Los cinc primièrs libres, Genèsi, Exòde, Lévitique, Nombres, e Deutéronome, son estats escriches per Moïse, jos la dictada de Dieu, dins la tenda d'Assignacion. Son donc, unicament, de las « paraulas sortidas de la boca de Dieu ». E lo còdi numeric que los santifica es infalsifiable. Las circonstàncias dins las qualas los autres libres foguèron escriches son diferentas, mas present o absent, l'Esperit inspirador de Dieu es a lor origina, perque son tanben santificadas per son còdi numeric. Per comprene que las Escrituras de l'aliança novèla an tant de valor que las de l'anciana, Jèsus a dich dins Jean 12:48 : « lo que me regète e que recep pas mas paraulas a son jutge ; la paraula qu'ai anonciada, es ela qu'o jutjarà al darrièr jorn. ». Atal, la lei divina s'es alongada pels Escriches dels Evangèlis e los diferents Epîtres dels escrivans biblics, Paul, Pierre, Jacques, Jude, e Jean. E dins lors versions originalas grècas, lo còdi numeric divin es encara present.

Dins totes aqueles tèxtes, Dieu a parlat, a exprimit son jutjament, demòra pas mai a l'òme qu'a se mostrar obesissent per li agradar. Dins 1 Agacín.4:9, Paul a dich : « Perque Dieu, çò me sembla, a fach de nosautres, apòstols, los darrièrs dels òmes, dels condemnats a mòrt en qualque mena, puèi que sèm estadas en espectacle al mond, als àngels e als òmes ». Qué fan aquelas multituds d'uèlhs invisibles que nos agachan ? Jutjan nòstras òbras e nòstre testimoniatge. E constituïsson de testimònis per Dieu que nos obsèrva e nos jutge el meteís pendent tot nòstre trajecte de vida sus la tèrra. E cada còp que la causa ven possible, una relacion es establida entre la creatura e son Creator. Aquí encara, es la lei que fixa la condicion d'aquel possible, e dins las doas alianças successivas, lo ligam comun es l'obesissença. Aquesta depend del lum rebut pels umans. Ignoram la forma jos la quala Dieu aviá presentat sa lei a las antédiluvians, mas la nòrma « de ben e de mal » èra coneguda, puèi que lo jutjament de Dieu a remarcat, en primièr, la fidelitat de son servidor Enoch ; una fidelitat perlongada sus tres cents ans. Dieu poguèt pas resistir e tirèt cap a el, vivent, aquel fidèl amic. Dins l'anciana aliança, las leis divinas son clarament establidas. Qual que siá los transgredís ven culpable e merita la segonda mòrt. Mas ja, lo mòrt expiatrice futura del Crist pòt beneficiar al pecador, per l'ofrenda d'un sacrifici animalier qu'anticipa e prefigura siá, profetiza, aquela mòrt ofèrta pels pecats dels elegits. Dins l'aliança novèla, lo sacrifici animalier es estat remplaçat per la mòrt voluntària del Crist e lo perdon dels pecats es obtengut dirèctament per la pregària del pecador batejat ; jos condicion qu'aqueste siá sincèrament desolat e contrit per sa falta contra la lei divina. Vesèm que lo mejan d'obtenir lo perdon evolue dins lo temps, mas lo besonh del perdon es constant, perque la lei d'acusacion es perpetualament activa. Son ròtle cessarà pas abans la fin collectiva e individuala del temps de gràcia, que precedís, de pauc, lo moment del retorn en glòria de Jèsus-Crist.

Qual que siá entend parlar d'aquel Dieu unic e desira dintrar dins son obesissença serà conduch per son Esperit cap a el. Qualas que sián sas originas, sa raça, sa religion eretada, Dieu o pòt desviar d'un funèst destin. E s'o fa pas es que la creatura concernida n'es pas digna. Son jutjament infalhible detècta l'intensitat de la sinceritat umana, en mena qu'es pas possible d'o enganar. Tenent pas compte d'aquel poder qu'apartenís pas qu'a Dieu, dels umans o jutjan injust sens realizar que li es impossible de practicar l'injustícia ; la justícia es la nòrma de sa natura divina.

Per educar e formar sa nòrma dins la vida de sos elegits, Dieu los conduch cap a sa paraula escricha, sa santa Bíblia. Santa perque es el meteís sant dins la perfeccion de la nòrma. Mentre que fòrça ausisson las paraulas de Jèsus-Crist e aprenon que lo salut passa per el, pauc de gents comprenan la necessitat de legir entièrament la Bíblia dempuèi Genèsi fins a Apocalipsi. La consequéncia per eles es de comprene pas qu'es realament Dieu. L'idèa que se fan d'el es falsa perque incomplèta. Tanben devi far remarcar, la faïçon dont los primièrs crestians d'origina pagana foguèron ensenhats pels primièrs discípols josieus de Jèsus-Crist. La leiçon nos es balhada dins Actes 15. Un concili foguèt amassat a Jerusalèm a causa del rite de la circoncision que d'unes jutjavan obligatòri per èsser salvat. Relevam ja que la tendéncia de l'epòca èra pas minimalista. E que, per aquelas personas, lo sabat èra dins la nòrma ensenhada, puèi que fasiá pas l'objècte de contestacion per cap dels participants d'aquela amassada. Aiçò diguèt, los testimoniatsges de Paul an convencut d'inutilitat d'aquela circoncision, mas lo mai interessant se tròba dins lo compte-rendut prononciat per Jacques, dins los versets 13 a 21 qu'aquí :

Verset 13 : « Quand aguèron cessat de parlar, Jacques prenguèt la paraula, e diguèt : Òmes fraires, escotatz-me ! »

Ont es Pierre, lo fondator de la Glèisa del Crist segon la glèisa catolica romana ? Aquela messorga papala es aici clarament aparent puèi que Pierre es acusat de dissimulacion e d'ipocrisia per Paul dins Galates 2:11 a 14, e que dins aquel capítol es l'apòstol Jacques que presenta lo resultat dels escambis del concili.

Verset 14 : « Simon a contat coma Dieu a primièr getat los agaches sus las nacions per causir de mièg d'elas un pòble que portèsse son nom. »

La causida foguèt portada sus Ur en Caldèa ont viviá Abram.

Verset 15 : « E amb aquò s'acòrdan las paraulas dels profètas, segon qu'es escrich : »

La fe dels primièrs crestians èra bastida sus la paraula de Dieu que demòra coerenta de la debuta a la fin. L'expression « es escrich » utilizada per Jèsus per resistir a las temptacions del drac rèsta, dins totes los tempses, la nòrma e la basa de la fe vertadièra siá, de la vertat divina.

Verset 16 : « Après aquò, tornarai, e relevarai de sa casuda la tenda de David, ne repararai las roïnas, e la redreçarai, »

Dieu profetiza las doas malescadudas successivas de la santa anciana aliança. Lo primièr a conduch Israèl en deportacion a Babylone, en Caldèa d'ont aviá fach sortir Abram. Lo segond a plaçat Israèl jos la dominacion de l'ocupacion romana. Es donc en Crist que Dieu va reparar las roïnas e redreçar son Israèl que serà d'aquí enlà espiritual ; la nacion essent destrucha pels romans en 70, conformament a l'anòncia profetica divina de Daniel 9:26.

Verset 17 : « Per fin que la rèsta dels òmes cerque lo Senhor, aital coma totes las nacions sus las qualas mon nom es invocat, dich lo Senhor, que fa aquelas causas, »

Amb la gràcia del Crist, los autres òmes pòdon dintrar dins l'aliança novèla prepausada per Dieu. Aquel verset evòca « de nacions sus las qualas son nom es invocat ». A l'Orient Mejan, a l'entorn d'Israèl, la fe al Dieu unic s'èra ja esandida e l'exemple dels Samaritans que l'adoravan sul mont Garizim o pròva. Las nacions vesinas patissián-tanben l'influéncia religiosa d'aquel primièr pòble conduch pel Dieu unic. Mas a l'invèrs, las relacions de proximitat favorizavan egalament l'adopcion de rites pagans per d'unes josieus.

Verset 18 : « E a que son conegudas de tota eternitat ».

Aquel verset concernís las « causas » que Dieu fach. Es el que los « coneis de tota eternitat ». Los a programadas, los a profetizadas, e los fa complir.

Verset 19 : « Aquí perquè soi de vejaire que se crèa pas de dificultats als dels pagans que se convertisson a Dieu, »

La conversion dels pagans essent reconeguda coma programada per Dieu, lo rite de la circoncision que balhava als josieus un signe d'apertenéncia al Dieu creator, especific, a pas de rason d'èsser impausat a la rèsta de l'umanitat que pòt, s'o vòl, dintrar dins l'aliança de Dieu. Paul afortirà aquela idèa en disant dins Galates 3:28-29 : « I a pas mai ni Juif ni Grèc, i a pas mai ni esclau ni liure, i a pas mai ni òme ni femna ; perque totes sètz un en Jèsus Crist. E se sètz a Crist, sètz donc la posteritat d'Abraam, eretièrs segon la promessa.»

Verset 20 : « mas que se lor escriga de s'abstenir de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, dels animals estofats e de la sang ».

La causida d'aqueles tres critèris es judiciosa perque dins l'istòria d'Israèl, Dieu a punit sevèrament aqueles tres tips de fautas. La solhadura de las « idòlas » rampèla lo vedèl d'aur bastit per Aaron, « l'impudicité » seguiguèt aquela abominacion idolatra e la consumacion dels « animals estofats e de la sang » torna l'aliment indigèst, e en fach dels poisons lents que favorizan la mòrt dels que los consumisson.

Verset 21 : « Perque, dempuèi plan de las generacions, Moïse a dins cada vila de las gents qu'o presican, puèi que s'o legís cada jorn de sabat dins las sinagògas ».

Es aquel verset que pòrta la precision mai importanta. Confirma la necessitat d'estudiar Moïse quitament per un convertit d'origina pagana. E estudiar Moïse consistís a entreprene la lectura de la Bíblia tre son començament, pel libre de la Genèsi. En mai, aquel verset confirma la legitimitat perpetuala del sant sabat de Dieu puèi que los primièrs pagans convertits èra convidats a descobrir las Escrituras de Moïse dins las sinagògas ont èra legit cada sabat.

Te convidi a realizar ton astre d'aver a ta disposicion plan aisidament la santa Bíblia, aquela paraula divina que los primièrs pagans convertits venián « picorejar » dins las sinagògas josievas. Perque, se se pòt demandar, coma èran recebuts per d'unes josieus geloses de lor privilègi. Mas avián pas la causida, los rotlèus suls quals la paraula divina èra escricha èran pas qu'aquí. E segon Matthieu 15:27, es plan coma de « cans pichons que manjan las micas del pan tombadas de la taula », qu'aqueles primièrs crestians zeloses devián noirir lor fe e lor insaciable desir de comprene.

En nòstra epòca d'apostasia generalizada, la noiridura espirituala es disponibla, mas es laissada e los plats plens se voidan pas mai. Los umans se noirisson de causas inutilas e degalhan lo temps de paciéncia que Dieu lor acòrda. Aquel constat te deuriá permetre de comprene l'intensa colèra que ven lèu sul mond ingrát e estupid.

En seguissent la consigna balhada per Jacques, l'Esperit del Dieu viu te condutz cap al primièr libre de Moïse : la Genèsi. Al començament, es una pagina negra coma la tencha e las tenèbras del

neient. Perque abans que crèe la tèrra, nòstra dimension es aquel neient d'escur total que sols los òrbs coneisson. E a partir d'aquel res, coma un magician, jols agaches admiratius de sos àngels, Dieu presenta un espectacle d'una glòria indescriptibla. Sus son òrdre, dins aquelas tenèbras, Dieu ordena l'aparicion de la tèrra e apareis jos la forma d'una enòrma bòla d'aiga.

Lo primièr capítol de la Genèsi es un monològ del Dieu creator. Cap d'autre que li s'exprimís. Per sas paraulas, Dieu bastís la lei que va balhar e impausar a la matèria, als animals, e que presenta als èssers umans per règlas de lor vida. Pronóncia los primièrs mots qu'escrivon sa santa lei destinadas a separar en dos camps, los elegits que van viure eternalament e los descasuts qu'auràn pas sauput profèchar de l'ofèrta de gràcia e deuràn, fin finala, desaparéisser per totjorn dins lo neient a partir de lo qual Dieu los a tirats e creats.

Dieu lo Paire Pedagòg dels nenons espirituals

L'ideal requerit per Dieu es la perfeccion perque es el meteis perfiech dins totes los angles jols quals se l'examina e lo jutge ; perfiech en amor e perfiech en justícia. A sos uèlhs, nosautres, sas creaturas, qualas que sián nòstras edats, apareissèm pas que coma de « nenets » qu'an tot a aprener. Aquí perqué sa revelacion biblica es bastida sus la basa pedagogica de la vida d'un « nenet ».

Tre sa concepcion, a l'apròchi de sa naissença, lo « nenet » coneis pas lo sens dels mots qu'ausís dempuèi lo ventre de sa maire, mas fa ja la diferéncia entre la votz doça e la votz dura. Enfantat, sos uèlhs s'obrisson e descobrís los imatges de la vida, e sulcòp, las questions que se presentan a el, dins son esperit, son : « Ont soi ? Qual sens pòrta çò que vesi ? ». Aquí perqué, als « nenets » adults que son los que cerquen en el las responsas, Dieu respond per Genèsi 1. « Ès sus la tèrra qu'ai creada en sièis jorns ; e ès un descendent de ma creatura umana creada lo seisen jorn ». Es sus aquel mòde d'informacion, que Dieu a volgut bastir la naissença novèla de sos elegits que, coma los nenets, an besonh de recebre d'el totes las explicacions que balhan de sens a l'existéncia del ben agradiu e del mal que fa sofrir. Dins un recent estudi, ai demostrat coma lo nom de Dieu prononciat per el meteis portava numericament la significacion de Jutge. Solament, dins Gen.1, Dieu jutja sas pròprias òbras a mesura dels jorns que se succedisson. Son primièr jutjament concernís, dins lo verset 4, « lo lum » que jutja « bona » en comparason de las « tenèbras » que la precedisson. Exprimís encara son jutjament dins los versets 10-12-18-21-25-31, en aqueles tèrmes : « Dieu viu qu'aquò èra bon ». Formula aquel jutjament a partir del moment qu'a separat « la tèrra, lo sec », de « la mar », las aigas grandas. Dins tota sa revelacion facha dins Gen.1, Dieu revèla son lagui de puretat, en establissent de separacions entre los elements e las espècias vivas creadas. Las mesclas entre espècias son defendudas e jutjats per el « impurs ». Çò que torna aquela separacion « bona » revèla son futur jutjament sus la fe protestanta, la « tèrra » simbolica, separada de son enemiga mortala, la fe catolica, la « mar » simbolica ; l'una e l'autre essent pasmens destinadas a representar, successivament dins lo temps cronologic, dos « bèstias » agressivas irrespectuosas de la libertat de consciéncia ofèrta a l'òme per Dieu. Constituïsson los dos tèmas d'Apo.13. Dins la debuta de son existéncia, la « tèrra » protestanta a beneficiat de la benediccion de Dieu fins en 1843, çò qu'es pas jamai estat lo cas per la « mar » catolica, que Dieu a pas jamai reconeguda per siá. Lo jutjament « bon » exprimit per Dieu pausa sul fach que la tèrra seca va portar l'òme pel qual la creacion terrèstra es realizada. En aquel tresen jorn, chifra de la perfeccion, aquel primièr ligam amb lo futur Adam fa, de la « tèrra », la cambra e lo brèç dins lo qual la creatura perfiecha, l'òme, va èsser creada al dessús de totes los animals, perque « creat a l'imatge de Dieu ».

Lo tresen jutjament « bon » emés per Dieu dins lo verset 12 concernís la creacion dels aliments vegetals que seràn, egalament, la noiridura perfiechament adaptada per l'òme.

Lo quaten jutjament « bon » concernís, dins lo verset 18, la creacion dels astres luminoses al quaten jorn. Dieu savora, tre aquela creacion, l'apreciacion futura de la calor e lo lum solar per l'òme. Sap d'avança quant lo va apreciar quand, après lo pecat, lo freg dels ivèrns l'agarrirà. E profiecha de la creacion d'aqueles astres per ne far de simbòls portaires de messatges precioses a conéisser. La sciéncia a acabat per ganhar son combat contra l'escurantisme religiós catolic, en provant que la tèrra vire a l'entorn del solelh, al contra de çò qu'ensenhava la glèisa tenebrosa papala romana diabolica messorguièra, persécitrice e murtrièra. E aquela vertat ilustra lo principi, qu'a l'imatge del solelh, Dieu es al centre de tota causa, entornejat per sas creaturas coma lo solelh es entornejat de las cinc planetas principalas que viran a l'entorn d'el dins d'orbitas plan diferentas, dins nòstre sistèma solar, dels noms atribuïts als jorns de la setmana romana. A l'imatge del mal e de las tenèbras, Dieu a tanben creat la « luna » que, vista de la tèrra, pren la meteissa talha que lo cercle solar. Aquela falsa egalitat profetiza la falsa poténcia aparenta del camp del mal que va combatre Dieu e lo ben pendent pendent 6000 annadas las qualas los jorns van succedir a las nuèchs. La sciéncia permet uèi de descobrir lo vertadièr rapòrt de las fòrças que s'opausan ; lo « solelh » imatge simbolic de Dieu

essent, realament, cremant, consumissent, e 400 còps mai gròsses que la « luna », l'imatge simbolic de sos enemics religioses que Jèsus nomenava e denunciava coma « potèncias de las tenèbras » sus las qualas lo drac regna souverainement. La « luna » vira pas sus ela meteissa, e quand l'escasença se presenta, cas de l'eclipsi solar, va fins a mascar e recobrir lo « solelh » per l'agach de l'òme que viu sus la « tèrra ». Es precisament çò que lo drac tempta de far per sos agents terrèstres religioses. Las falsas religions s'activan per amagar la vertat divina als pecadors, per fin que los rais de son lum lor arriben pas, e que perisson d'anèmia espirituala. Mas son pas conscientas d'èsser activadas pels demònis e lo drac contra los quals, totas pretendon, falsament, luchar. E aquela intoxicacion qu'òrba complís aquelas paraulas de Jèsus citadas dins Matt.6:23 : « mas se ton uèlh es en marrit estat, tot ton còs serà dins las tenèbras. Se donc lo lum qu'es en tu es tenèbras, quant seràn grandas aquelas tenèbras ! » De las multituds de gents sedusidas e enganats prenon lo fals lum, prepausada pel drac, per un autentic lum divin. Ignorant l'intensitat del vertadièr lum divin, son contentats per l'ensenhament religiós que lor es estat balhat. E se l'amor de la vertat los desvelha pas, van perir dins lor inconsciencia ignorància. L'imatge es parlant, « la luna » amagatal als umans, que vivon sus la tèrra, l'arrièr de son aspècte, perque virant pas sus son ais, mòstra totjorn als òmes sa meteissa fàcia. Las entitats a las qualas Dieu la va restacar an donc, religiosament, una natura misteriosa diabolica qu'amagan als èssers umans. En seguissent aquel simbòl lunar, los elegits descobrisson lo jutjament divin e l'identitat de lors enemics comuns. Dins Apo.6:12, « la luna entièra » simboliza la coalicion diabolica de la papautat e la monarquia francesa : « Agachèri, quand obriguèt lo seisen sagèl ; e i aguèt un tèrratrem grand, lo solelh venguèt negre coma un sac de crin, la luna entièra venguèt coma de sang, » Es tanben lo cas dins Apo.8:12 : « lo quatren àngel sonèt de trompeta. E lo tèrç del solelh foguèt frapat, e lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas, per fin que lo tèrç en bota escurit, e que lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr ». Aquelas doas accions que vèrsan « la sang » dels enemics de Dieu son las de las doas « Terrors » successivas complidas pels revolucionaris franceses, en 1793 e 1794, d'un estiu a l'autre. Los elegits sabon que la fe crestiana es un camin unic e exclusiu, aquí perqué, lo simbòl de la « luna entièra » es restacat a la falsa fe crestiana e non a l'islam simbolizat per « un creissent de luna » dont l'il·legitimitat es logicament e clarament compresa e admesa per eles.

Demest los astres, se tròban tanben las « estelas » que son de solelhs o de planetas. Los unas lugrejan, los autres passes, e son totas diferentas en aspècte e en intensitat luminosa. Son a l'imatge dels elegits del Crist, eles tanben cargats del ròtle « d'esclairar la tèrra » segon Gen.1:15, e segon lor aptitud individuala balhada per Dieu a cadun d'eles e d'elas. Los elegits son totes diferents mas complementaris, coma las « estelas », lusiisson al mièg de las tenèbras ambientas que dominan la vida dels pòbles. E Dieu confirma aquel simbolisme dins Dan.12:3 : « los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat » ; e dins Apo.12:1 : « Un signe grand pareguèt dins lo cèl : una femna envelopada del solelh, la luna jos sos pès, e una corona de dotze estelas sus son cap ». La « corona » confirma l'Elegida del Crist victoriosa. Mas atencion, « salvat un jorn significa pas salvat totjorn ». Lo jutjament de Dieu, lo Jutge perpetual de nòstras òbras, abandona al drac los cridats que non persévèren pas dins sa vertat. L'exemple es balhat dins Apo.12:4 : « Sa coa entrainava lo tèrç de las estelas del cèl, e los getava sus la tèrra. Lo dragon se tenguèt davant la femna qu'anava enfantar, per tal de devorar sa mainatja, quand auria enfantat ». Aquel « mainatge » designa la naissença novèla que fa dels cridats del Crist sos vertadièrs elegits. Aquel resultat que glorifica Jèsus e son sacrifici es la cibla principala del drac que s'activa per empachar la victòria dels elegits. E dins aquel verset, Dieu profetiza que lo tèrç dels crestians va èsser « entrainat » pel drac per partejar sa pèrda finala. L'Esperit cibla la consequéncia de l'abandon del sabat ordenat per l'emperador Constantin 1èr, dempuèi lo 7 de Març de 321. La malediccion que n'a resultat a pres la forma de l'instauracion del papisme en 538. Lo papisme incarna la « coa » simbolica del dragon que designa lo drac agissent jos l'autoritat dels emperadors romans. Aicí la « coa », que designa « lo profèta qu'ensenha la messorga » dins Esa.9:14, es restacada al « dragon » diabolic imperial atal coma Apo.13:2, o confirma, en disent : « la bèstia qu'ieu vitz èra parièra a un leopard ; sos pès èran coma los d'un ors, e sa gola coma una gola de leon. Lo dragon li balhèt sa potència, e son tròne, e una autoritat granda. » La succession istorica renegada de l'empèri roman e del regim papal es atal confirmada.

En avançant dins los jorns de la creacion, Dieu declara encara « bon » çò qu'el creada lo cinquen jorn. Los peisses e totes los animals marins aital coma los aucèls del cèl son creats e concernits. Aquí encara, la saviesa de Dieu apareis dins aquela creacion d'espècias diferentas mas complementàrias, perque constituïsson los malhons d'una cadena que los religa los unas als autres, caduna d'entre elas avent un ròtle especific a emplenar dins lo temps del pecat terrèstre. Aquela cadena serà alimentària, mas tanben foncionala, perque certanas d'aquelas espècias auràn la carga de netejar la mar e las aigas de las impuretats que totas las espècias vivas produson. Totas las que Dieu va defendre a

l'òme, per se'n noirir, an part a aquel ròtle de filtres netejaires. Las cauquilhas, los crustacèus e los mollusques son aqueles agents netejaires dont la consomacion met en perill la vida dels umans. E gràcias a lor complementaritat activa, las mars demoraràn dels ambients plens de vidas animalas e vegetalas fins a la fin del mond ont, per sa densitat demografica e sos excèsses tecnologics quimics, l'òme metrà en perill la subrevida de la fauna marina ; çò que se prepara e apareis ja uèi. Los corals pèrdon lor color e desapareisson dins los fonzes de las mars.

Dins aquel quitament 5en jorn, Dieu jutge encara « bon » d'aver creat sus la tèrra dels animals tan complementaris coma los de las mars. Los unes coma los pòrcs, los singlar, las granhòtas e los aucèls carnassiers rapaces son egalament de netejaires cargats de reciclar los degalhs produches per d'autras espècias. Amb tota rason, Dieu ne va defendre la consomacion per l'òme vengut pecador. Dins l'innombrabla varietat d'aquelas espècias animalas, Dieu va causir demest elas, d'unas que van portar un messatge simbolic tal coma la docilitat de l'anhèl, imatge de la justícia, la pudor del boc, que ven l'imatge del pecat, la servitud del buòu, la fòrça del leon, la poténcia de l'ors, la rapiditat del leopard autre imatge del pecat simbolizat per sas tacas, totes aqueles simbòls van èsser utilizats per Dieu dins sos messatges profetics dins Dan.7 e 8 e Apo.13:2.

Enfin, lo 6en jorn, après aver creat l'òme e la femna e après aver prescrich lor alimentacion e la dels animals, lo jutjament de Dieu s'auça per definir, aquel còp, « plan bon », l'ensemble de l'òbra complida segon Gen.1:31 : « Dieu viu tot çò qu'aviá fach e aquí, aquò èra plan bon. Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo seisen jorn ».

Atal, a son nenon espiritual, Dieu a explicat successivament ont se tròba e çò que lo va acompanhar dins sa vida sus la tèrra. Aquelas explicacions sufison per viure mas respondon pas a una altra question : « Perqué, e dins quala tòca m'as creat ? »

Sa responsa, Dieu la va balhar dins Genèsi 2, en metent a despart dins aquel capítol 2, lo messatge de la santificacion del « seten jorn ». Verset 1 : « Atal foguèron acabats los cèls e la tèrra, e tota lor armada ». Per aquel verset Dieu confirma l'acabament de la partida materiala de sa creacion que concernissia los sièis primièrs jorns. En designant pel mot « armada » las espècias vivas, Dieu rampèla sa dominacion en Cap militar que los dirigís e condutz. Lo verset 2 dich puèi : « Dieu acabèt al seten jorn son òbra, qu'aviá facha : e se pausèt al seten jorn de tota son òbra, qu'aviá facha. » Aquela dobla repeticion marca una insisténcia sus una valor a la quala Dieu restaca tota sa glòria. La creacion es « l'òbra qu'a facha » e se daissarà pas tirar durablament aquela accion gloriosa, fruch de sa poténcia creatritz. Lo « repaus » observat per Dieu èra real e perfiech a aquel moment de sa creacion terrèstra. Mas anava pas durar plan longtemps, una annada tot al plus, abans qu'Eve e Adam pèquen pas a lor torn contra el. E aquel repaus èra relatiu a aquela sola creacion terrèstra que Dieu a creada per reglar lo problèma del pecat universal practicat de per abans pel drac e sos suportaires angelics ; lo pecat qu'empachava Dieu d'esprovar un vertadièr e autentic perfiech « repaus ». Lo « repaus » del moment èra donc provisòri e en realitat plan imperfiech. Aquí perqué, en « santificant lo seten jorn », Dieu evòca prophétiquement, lo « repaus » perfiech qu'obtendrà per el meteís e sos elegits quand lor seleccion prendrà fin al tèrme de las 6000 annadas prefiguradas pels sièis primièrs jorns de la setmana instaurada per Dieu. A la debuta del seten millenari, tornarà en Crist glorificat, per metre fin a la rebellion angelica e umana. Seràn totes exterminats e lo drac sol lor subreviurà pendent lo seten millenari, isolat sus la tèrra transformada en desèrt ; la tèrra venguda sa preson pendent « mila ans » segon Apo.20:2-3.

Gen.2:3 : « Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santifiquèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasant. »

Aquel ensenhament es lo verset clau de tot lo projècte programat per Dieu. Dieu i rampèla qu'el « benesís e santifica lo seten jorn » a causa de « l'òbra qu'a creada en la fasant ». Per obtenir aquel « repaus » perfiech plan meritat, va deure, en persona, bastir lo mejan legal que li va permetre d'eliminar la rebellion universal, serà « son òbra ». Una « òbra » que va pausar sus son « expiation del pecat » e sa demostracion d'una perfiecha obesissença dins una carn identica a la de sas creaturas ; causas que Dan.9:24 ensenha. Pendent son ministèri terrèstre, jorn après jorn, fins a sa mòrt sus la crotz, Jèsus-Crist a « obrat » per véncer lo pecat, per o condemnar a desaparéisser definitivament dins la vida etèrna programada per aculhir sas bienaimés elegits. Se compren melhor perqué, dins aquel verset, Dieu insistís tant sus « l'òbra que fa », perque la que va recrompar sos elegits serà particularament atròç e dificil a patir. E es unicament en assumissent aquel dever fins a sa mòrt, qu'obtendrà la victòria que permetrà lo vertadièr « repaus » espiritual final de l'Esperit de Dieu e de sos elegits recrompats per sa sang.

Per Dieu los mots an un sens precís. Lo de la « santificacion » es signe de vida etèrna pels elegits seleccionats per el, l'unic Jutge, l'unic Victima expiatòria, l'unic Avocat de sos elegits ; mas tanben, l'unic Exterminateur dels empêcheurs del bonaür divin.

Lo « seten jorn » de sa creacion, Dieu restaquèt a sa « santificacion del seten jorn », « las òbras »

qu'anava complir en Crist, perque son aquelas « òbras » victoriosa contra lo pecat que rendràn possible « lo repaus » etèrn santificat e profetizat cada fin de setmana, pendent 6000 annadas, per sos elegits fidèls. Relèva donc lo fach que lo quaten dels dètz comandaments de Dieu mira pas qu'a rampelar « la santificacion del seten jorn » instaurada dempuèi sa creacion del mond. Lo sabat foguèt instaurat, non pels sols josieus de l'anciana aliança qu'existissián encara pas, mas per totes los elegits seleccionats pendent los 6000 ans programats dins aquela tòca, dempuèi Adam, fins al darrièr elegit adventista, de las darrièras oras de l'umanitat.

La Covid-19 e lo pecat

Aquel títol pòriá-èsser lo d'una faula de Jean Lafontaine mas es pas lo cas. Pasmens, coma las faulas d'aquel celèbre contaire francés, aquel títol es lo d'una leiçon moralà que lo grand Dieu creator adreça a l'umanitat de las 10 darrièras annadas dont lo compte al revèrs a començat dempuèi la prima 2020.

En aquí donc l'explicacion : la Covid es una malautiá qu'en cas extrèm conduch a la mòrt los e las que ne son atenchas. Solament, lo primièr ponch comun que podèm relevar entre lo pecat e la Covid, es la mòrt puèi qu'es escrich dins ròm.6:23 : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. »

Segond ponch comun : los portaires sants. Los umans portaires d'aquel virus ressenton pas cap d'efièch, e se costejant amb lors parièrs, se contaminan e transmeton inconscientament aquel virus invisible silenciós. De son costat, lo pecat se transmet el-tanben per contaminacion, per l'influéncia que las unes an suls autres. Es tanben, notem-o, valable per la vertat del reialme dels cèls, mas Jèsus metiá en garda sos elegits contra « lo levam dels Pharisiens » ; « un levam d'ipocrisia » segon Luc 12:1 ; lo pecat que « fach levar tota la pasta » segon Paul dins 1 Agacin.5:6 : « Es plan a tòrt que vos glorificatz. Sabètz pas qu'un pauc de levam fa levar tota la pasta ? » Çò que significa, que contamina tota l'umanitat. L'exemple del pecat de Caïn que conduch als de Lémec confirma, dins Gen.4, aquela contaminacion e aquela transmission ereditària.

Lo tresen ponch comun es mai subtil mas pas mens escandalós de vertat. Lo pecat e la Covid concernís l'alèn de l'òme. Sabèm que los decèsses deguts al Covid se moriscan per çò qu'arriben pas mai a respirar ; se moriscan donc estofats. E la sciéncia tempta, quand la causa es possible, de portar remèdi a a aquela manca en recorrent a de respirateurs artificials. Solament, lo drech de respirar foguèt la primièra causa que Dieu balhèt a l'èsser uman per que venga un èsser viu. La respiracion es donc un subjècte sul qual Dieu regne souverainement e aquel tèxt de Gen.2:7 o nos confirma : « YaHWÉH Dieu formèt l'òme de la posca de la tèrra, bufèt dins sas narras un alèn de vida e l'òme venguèt un èsser viu ».

Dins Salms 39:5, per la boca de David, Dieu nos rampèla aquela importanta vertat : « Aquí, as balhat a mos jorns la largor de la man, E ma vida es coma un res davant tu. Òc, tot òme de pè es pas qu'un alèn. -Pausa. » La consigna de marcar una « pausa » après aquelas paraulas nos convidà a meditar sul subjècte.

E dins aquela reflexion, devèm realitzar que tota la creacion es estada facha sus un modèl pedagogic que desliura una leiçon. Revèla la causa de l'existéncia del sistèma terrèstre ; tota sa dimension terrèstra e celèsta. La tòca que Dieu se fix es de resòlre lo problèma del « pecat » creat pel principi de la libertat balhada a sas creaturas. La dimension celèsta del reialme de Dieu es contaminada per « lo pecat » e totes sas creacions ne devián èsser « purificadas ». E aquel projècte de purificacion, Dieu l'a escrich dins sa creacion de l'òme, dins lo qual la purificacion de la sang que circula en el se fa per la respiracion de sos palmons. Nòstra vida depend d'aquela purificacion que s'efectua a cada respiracion bastida sus sos dos cicles fundamentals successius repetits de contunh de faïçon perpetuala : l'aspiracion de l'oxigèn de l'aire que purifica la sang seguida per l'expulsion del gas carbonic que pòrta la solhadura. A tèrme, après la victòria del Crist sus « lo pecat », la vida etèrna de totes los subrevivents, àngels e òmes, serà perfièchament pura e donc franca de tot « pecat ». Nos cal donc relevar, l'importància fondamentalà d'aquela purificacion qu'es, de la debuta e fins a la fin, al centre de son projècte de vida universalà. Pòdes comprene atal, la justa exigéncia de Jèsus-Crist de veire sos elegits rompre amb la practica del « pecat », vist qu'a balhat sa vida perfiècha en « expiation » pels que salva realament, perque respondon positivament a son exigéncia. Atal, que l'èsser uman en siá conscient o pas, Dieu li ditz a caduna de sas respiracions : « Siá pur ! Regèta lo mal ! Siá pur ! Regèta lo mal ! Siá pur ! Regèta lo mal ». Pendent son ministèri terrèstre, Jèsus a multiplicat las escasenças d'ensenhar aquela vertat. Als malauts que garissiá miraculosament, disiá, segon Mat.8:2-3 : « O vòli, siá pur » : « E aquí, un leprós s'essent aprochat se prosternèt davant el, e dich : Senhor, s'o vòles, me pòdes rendre pur. Jèsus esbandiguèt la man, o toquèt, e dich : O vòli, siá pur. Tanlèu foguèt purificat de sa lèpra. » La « lèpra » es un simbòl de l'impuretat mas es pas

un cas unic. Tota malautiá resulta del pecat, siá per ereditat, siá per consequéncias de la transgression dels bons principis de vida definits per Dieu. Perque la malautiá parla : lo mal a dich. E lo mal qualifica lo pecat qu'apareis jos la forma de las « comorbiditats » coma los agents de la santat los nomman.

En dirigissent son primièr flagèl contra la respiracion dels òmes e de las femnas, los òmes essent mai concernits perque eles « dominan » sus la femna e endòssan, a aquel títol, la responsabilitat del pecat, Dieu balha a la Covid un caractèr de castig final que precedís d'autres castigs mai importants, mas que son, en oposicion extrèma, invertits al principi de la creacion del mond.

De debuta fins a sa fin fatala, la malautiá Covid cibla la respiracion umana. En primièr, las victimas mortals atenchas arribavan pas mai a respirar, mas en segond, los autres umans son obligats de portar una masca que redutz la qualitat de lor respiracion. Perque, per las direccions sanitàrias, la masca ideala, es lo qu'es lo mai ermetic e lo mai estanc. Lo problèma es que per se protegir de l'exterior, l'individú aflaquis la purificacion de sa pròpria sang. La masca ideala deu pas donc pas pegar a la cara, per tal de daissar lo nas expulsar liurament lo gas carbonic exalat, e de favorizar l'aspiracion de l'aire oxigenat inalat. Per aquel flagèl, Dieu nos confirma que, aquel còp, sa cibla es plan la vida umana entièra ; la de las societats òrras qu'an atench lo nivèl de l'immoralitat e de l'impie'té dels antédiluviens de l'epòca de Noèr.

A ne jutjar pel desrei sincèr dels virologues los mai onèstes, que reconeisson que comprenon pas lo foncionament d'aquel virus que fa pas que cambiar de natura e de comportament, lo Dieu creator es plan dintrat en accion, el que contròla, crèa, e fa se morir o viure, tot çò que viu. Sèm prevenguts de consequéncias de l'abséncia de la fe ; las multituds van ignorar aquela explicacion, inacceptable, egalament, pels dirigents politics plens d'orguèlh e de sufisença. Sufís donc a Jèsus-Crist, nòstre Dieu totpoderós, de daissar agir los umans liurats a lor embornament voluntari per que, crescent sonhar lors mals, los favorizen fins al pièger. Es çò que Dieu fach en disent dins Psalms 7:15 à 17 (o 14 a 16) qu'el « fa tornar tombar lo mal del marrit sus son cap » : « Aquí, lo marrit prepara lo mal, concep l'iniquitat, e enfanta lo neient. Obrís una fòssa, la cava, e tomba dins la fòssa qu'a facha. Son iniquitat torna tombar sus son cap, e sa violéncia torna davalalar sus son front. » Atal, la punicion del pecat s'exprimis pel retirament de l'alén que Dieu a balhat a l'òme per que visca. E las revelacions divinas contengudas dins Daniel e Apocalipsi m'an permés de demostrar qu'aquel pecat punit concernisca la transgression de son sabat que tota la tèrra, en defòra de l'Israèl nacional sens Crist, transgredís en onorant, a sa plaça, lo primièr jorn adoptat jos son nom pagan de « jorn del solelh invencit » sus l'òrdre de l'emperador Constantin 1èr lo Grand. Aquela grandor umana a gausat far abandonar la practica del sabat santificat per Dieu dempuèi sa creacion del mond. Alara, que lo que legís aquel messatge comprega qu'aquel primièr castig del Covid es pas que lo primièr d'una seria que s'acabarà per una exterminacion complèta de l'umanitat sus la tèrra. « lo Covid e lo pecat » nos rampèlan la relacion que Dieu suggerís entre lo temps « alfa » e lo temps « Omèga », « la debuta e la fin », que cita dins lo prològ de son Apocalipsi dins Apo.1:8 : « Soi l'alfa e l'omèga, dich lo Senhor Dieu, lo qu'es, qu'èra, e que ven, lo Tot Poderós. ». Insistís encara mai fòrça dins l'epilòg, dins Apo.22:13 : « Soi l'alfa e l'omèga, lo primièr e lo darrièr, lo començament e la fin. ». Al temps « Alfa », Dieu balha l'alén de vida, al temps « Omèga », o retira. Aiçò, perque al temps « Alfa », los èssers umans pècan e la mòrt las tustada fins al temps « Omèga » ont los pecats concernisson, a despart dels elegits, tota l'umanitat. A aquel nivèl intolerable, Dieu la tustada collectivament per la mòrt per l'avalir.

La respiracion, foncion vitala de l'èsser uman es paradoxalament tractada amb indiferéncia per l'umanitat del pecat. Coma, l'òme pòt justificar l'encrassement voluntari de sos palmons degut a sa costuma de fumar, lo tabac, lo cannabis o d'autres drògas, coma l'opium encara mai mortal ? Lo còs uman es una envolopa fragila dins la quala viu un esperit uman que Dieu ten per responsable de totas sas accions. Aquí perqué, al tèrme de l'istòria umana, Dieu demanda dels comptes als esperits umans corromputs pel mal en multituds, coma l'a ja fach a de multiplas represas, mas ja, en condemnant la vida globala amb la destruccion universal del deluvi d'aigas al temps de Noèr, l'an 1656 dempuèi lo pecat d'Eve e d'Adam. Dins aquela data, lo còdi numeric de la gématrie divina designa la chifra 17 del jutjament divin. E o rampèli, dempuèi lo 7 de Març de 321, 17 sègles se son escorruts fins a la prima 2020 del calendari de Dieu, ont lo flagèl divin Covid-19 es aparegut, creat dins los laboratòris umans en China, d'ont s'es esparidit per frapar l'umanitat colpabla entièra. China es oficialament lo pòble adorador del « dragon » que designa « lo drac » dins Apo.12:9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. » Lo drac es lo primièr pecador e la primièra creatura suscitada per Dieu. Se tròba que per una causida facha per nòstre Creator, a l'origina dins Gen.10:17, China pòrta lo nom « Sin » e dins la lenga anglesa que domina, ne fòrça, en autoritat e en poténcia comerciala, la darrièra umanitat del pecat, aquel mot « sin » significa precisament, « pecat ». Ne

resulta que la punicion del « pecat » es sortida del país caracterize de « pecat », adorador del « dragon », « lo drac ». Mas lo darrièr mot uman demorarà als USA, l'expression poderosa d'aquela lenga anglesa. Incarnaràn l'ultima culpabilitat del « pecat », en temptant d'impausar als darrièrs subrevivents umans, lo repaus del primièr jorn eretat de Roma. Atal, visiblament, lo fruch de l'apostasia protestanta, dins la quala aquel país es tombat dempuèi 1843, apareisserà e incarnarà lo ròtle del darrièr Faraon rebèl de l'istòria umana. Patirà a son torn, la lei del Dieu creator totpoderós que li impausarà aital coma a Roma, las « sèt darrièrs flagèls de sa colèra », dont lo primièr es, curiosament el-tanben, « una ulcèra fina dolorosa » e tuaire segon Apo.16:2 : « lo primièr anèt, e versèt sa copa sus la tèrra. E una ulcèra fina e dolorosa frapèt los òmes qu'avián la marca de la bèstia e qu'adoravan son imatge. » ; e lo darrièr, lo seten, s'acaba per una pluèja de pèiras de granissa d'un talent (mai o mens 42 kg) segon Apo.16:21 : « E una gròssa granissa, dont las pèiras pesavan un talent, tombèt del cèl suls òmes ; e los òmes blasfemèron Dieu, a causa del flagèl de la granissa, perque aquel flagèl èra plan grand. ». Lo caractèr progressiu de l'accion destructritz entrepresa per Dieu apareis clarament dins la comparason del virus Covid-19 invisibla e actiu o pas, amb « l'ulcèra fina dolorosa », visibla e realament mortal dins son contèxte de fin del temps de gràcia e de fin del mond. Lo darrièr mot d'aquel capítol 16 consacrat al tèma dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » es l'adjectiu « grand ». Representa a el sol, Dieu, lo mai grand e mai poderós qu'acaba per aver lo darrièr mot, sus totes sos enemics, e particularament, suls que l'an desfisat al nom d'una « grandor » umana pretenduda ; lo « dimenge » catolic, èx-jorn del solelh essent degut a Constantin 1èr « lo Grand » en 321, e a Justinian 1èr « lo Grand », qu'instaurèt per Vigile 1èr, en 538, lo regim papal de Roma dont los caps reivindican de façon « impudente » (Dan.8:23 : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux. ») lo títol de « plan-sant-paire » (Mat.23:9 : « E cridatz pas degun sus la tèrra vòstre paire ; perque un sol es vòstre Paire, lo qu'es dins los cèls »). Sàpia que los italians plan plaçats per o jutjar escaissen aquel regim religiós « la Sacra Màfia ». Atal, lo « plan-sant paire » es en realitat lo « plan-sant-pairin » d'una màfia religiosa. E es pas lo modèl del papa Alexandre VI Borgia (sègle 16en), assassin notòri que desmentirà aquela afirmacion.

Dins aquela ultima espròva de fe, la santificacion originala del sabat va, pel darrièr còp, separar los umans, per santificar e far subreviure los elegits e conduire a la mòrt los descasuts partisans del dimenge roman, « la marca de la bèstia » ; siá, « la marca » de son autoritat umana eretada de Constantin 1èr, e del papa Vigile 1èr e sos successors fins al darrièr papa ne pòst.

La lei del talion

Lo mot talion a per raiç lo mot latin « talis » que significa : tal, donc lo sens de la reciprocitat.

La lei del talion a pas desapareguda dins l'aliança novèla perque las paraulas del Crist son estats incomprises. Dieu ten a aquela lei e ausís pas se'n privar, perque es sus la basa d'aquel principi que pòirà legalament destruire e avalir totes sos enemics. Aquela lei se deu aplicar pendent las sèt mila ans reservats al tractament del pecat universal.

Aquí coma podèm comprene que la recrompa dels elegits se fonde sul principi de la lei del talion : « balharàs vida per vida, uèlh per uèlh, dent per dent ... ». Al començament, la vida terrèstra es tan perfiècha qu'èra capabla de se perlongar eternalament. Dins lor puretat originala, Adam e Eve beneficiavan d'aquela possibilitat de viure eternalament, perque dins aquel estat de puretat, èran totes dos « a l'imatge de Dieu ». Es l'aparicion del pecat que càmbia la situacion de la creacion entièra dins la quala l'òme pèrd son « imatge de Dieu ». L'òme essent vengut pecador, Dieu o somet a la Lei del Talion aplicable als animals e als autres òmes. Dins l'anciana aliança, la lei sacrificielle profetiza lo perdó del Crist, sens çaquela tirar lo pecat que pesa encara virtualament sul cap del pecador colpable. Dins l'anciana aliança, lo pecador rèsta pecador en despièch dels rites religioses organizats per Dieu. L'òme pòt pas retrobar « l'imatge de Dieu » dins aquela situacion e son estatut es a pena al dessús de l'animal. Quand assassina, merita la mòrt prevista pel 6en comandament del decalogue que ditz : « assassinaràs pas ». Quand tua accidentalament, deu desdamatjar l'ofensat per la restitution d'un ben egal al qu'es perdut, segon lo principi de la lei del talion « vida per vida, uèlh per uèlh, dent per dent, ... ». En aquí lo tèxte exacte citat dins Exòde 21:23 a 25 : « Mas s'i a un accident, balharàs vida per vida, uèlh per uèlh, dent per dent, man per man, pè per pè, cremadura per cremadura, nafra per nafra, macadura per macadura. »

Agacham aquela lei del talion jos l'estatut de la gràcia divina portada per Jèsus-Crist. Dieu es l'ofensat perque l'òme pecador li desobesís. La lei del Talion l'autoriza a far se morir lo colpable, puèi que lo salari del pecat, es la mòrt. Levat qué, Dieu prepausa a l'òme de se substituir a el, per patir son castig a sa plaça. Es aital qu'ofris la vida de son Filh unic nommat Jèsus-Crist. E a qu'aquela mòrt va èsser imputada ? Als que ne van beneficiar : sos elegits. L'elegit es donc lo vertadièr murtrièr de

Jèsus-Crist, perque son pecat a exigít aquel mòrt expiatrice. Dins sa demarcha, Dieu pèrd son Filh primièr-nat ofèrt en sacrifici, mas espiritualmente, tuat per sos elegits. Aquela mòrt exigís reparacion e remplaçament del Filh desaparegut. Es mentre que l'elegit beneficiari e culpable d'aquela mòrt s'ofrís a Dieu per compensar la pèrda de son Filh ainat. Aquela demarcha tira a l'elegit salvat sos dreches legals balhats a l'òme animal e ven, volontàriament, l'esclau somés a la volontat del qu'o recrompa. Es donc, dins aquel renonciament a sos dreches umans, que l'elegit retròba en el « l'imatge de Dieu » perduda dempuèi lo pecat d'Adam e Eve. Es interessant de relevar lo fach que dins Exòde 21, l'estatut de l'esclau voluntari es citat abans la nòrma de la lei del talion. Venèm de veire lo ligam qu'unís aqueles dos subjèctes.

L'ensenhament del Crist mirava donc a ensenhar qu'en passant jos l'estatut de sa gràcia, lo pecador perdonat aurí pas mai lo drech d'exercir los principis de la lei del talion al contra dels autres èssers umans demorats dins lors pecats. Mas, per Dieu, aquela defensa s'aplica pas tanpau, e es al nom d'aquela Lei que sos elegits jutjaràn los marrits mòrts, pendent lo seten millenari, dins lo reialme de Dieu. Perque la lei del talion representa un principi de justícia que pòt pas desaparéisser, perque es gravat dins lo caractèr meteís del Dieu creator, legislator, rédempteur, regenerador, just e bon dins la perfeccion.

Dins las tenèbras que los eissòrban, los òmes separats de Dieu an pensat se poder mostrar mai « bons » que li en renonciant a la pena de mòrt contra los èssers umans. An renonciat de la mena a tornar la vertadièra justícia, perque de son costat, la venguda del Crist l'a pas fa renonciar a exigir la mòrt dels culpables. La transgression de sa lei provocarà fins a la fin del mond, « lo pecat dont lo salari es la mòrt » segon ròm.6:23. E l'unic mejan d'escapar a aquela condemnacion es de dintrar dins la gràcia del Crist. Mas aquí, per evitar la mòrt, Dieu exigís un cambiament complèt de vida ; lo pecat deu imperativament desaparéisser ; causa que las leis umanas exigiscan pas e obtengan pas. Lo rebèl assassin subvivent pòt donc liurament tornar a sa marridesa fins a sa condemnacion venenta pels jutges umans. La consequéncia d'aquela falsa justícia es que favoriza lo desvolopament del mal en plaça d'o reduire. Aquí perqué, en mantenent sa condemnacion del pecat que punís de mòrt, Dieu demòstra tota sa saviesa que lo vièlh francés nommava de faïçon especifica sa « sapience », unicament divina. Ofrís als elegits la promessa d'un bonaür etèrn que lor poirà realament ofrir perque aurà sauput sagement organizar las condicions que tornan aquel bonaür possible. E per metre en plaça aquelas condicions, son projècte se serà bastit pendent los sèt mila annadas profetizadas per nòstras setmanas de sèt jorns. En dintrant dins l'8en millenari, al renovelament de tota causa, sus la tèrra novèla, los elegits partejaràn unanimament aquela pensada divina citada pel rei Salomon, dins Ecc.7:8 : « Melhor val la fin d'una causa que son començament ; melhor val un esperit pacient qu'un esperit aturós. »

En resumit, la Lei del Talion profetiza lo plan del salut que condutz los elegits a renonciar a lor drech uman animal al profièch de Dieu que los pren en carga e se substituís el meteís lor per lor tornar justícia, segon qu'es escrich, dins Deu.32:35: « A ieu la venjança e la retribucion, quand lor pè trantalharà ! Perque lo jorn de lor malaür es pròche, e çò que los espèra trigarà pas. » e dins Hébr.10 :30 : « Perque coneissèm lo qu'a dich: A ieu la venjança, miá la retribucion ! E encara : Lo Senhor jutjarà son pòble. ».

En efiech, l'esclau voluntari a pas cap de drech mas a lo dever d'obesir a son Mèstre en tota causa. E Jèsus l'a clarament dich a l'atencion dels qu'o vòlon seguir, en precisant a cadun d'eles : « que renóncie a el meteís ». Lo verset complèt es citat dins Mat.16:24 : « Alara Jèsus ditz a sos discípol : Se qualqu'un vòl venir après ieu, que renóncia a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguísca. »

Qualques precisions utilas

L'istòria de l'anciana aliança es estada escricha per permetre als servidors de Dieu de l'aliança novèla en Crist de descripar lo sens dels imatges, dels simbòls e de las duradas chifradas que l'Esperit utiliza per codar sas profecias pertocant, dins l'èra crestiana, lo periòde particularament tenebrós compresa entre 538 e 1798. Sa denòncia de la natura diabolica del mai poderós poder terrèstre fondat sus la coalicion del regim religiós papal e la monarquia francesa que l'a sostengut per las armas e l'autoritat reiala, dempuèi Clodovèu 1èr son primièr rei, exigissiá l'utilizacion d'un codage que masca aquela acusacion. Las claus principalas essent dins aquela anciana aliança, lo décripteur deu legir, e se daïssar penetrar per l'estil e lo mòde de las expressions divinas reveladas dins aqueles ancians e aqueles tèxtes novèls. Pasmens, es important de comprene que las claus espiritualas mai importantas son estadas amagadas als òmes per d'errors comesas pels traductors d'aquelas santas Escrituras. Mas Dieu coneis l'existéncia d'aquelas errors, e atal coma favorizèt la divulgacion de la Bíblia per esclarir la fe reformada protestanta al sègle 16en, en 1991, me permetèt de descobrir de

nombrosas errors presentas dins las traduccions del libre de Daniel.

E Dieu balhèt a l'annada profetica la forma de 12 meses de 30 jorns. Aquela nòrma es pas confòrma a l'exactitud del temps solar qu'es de qualques 365 jorns imprecises. Mas devèm tenir compte qu'Israèl utilizava aquel calendari lunar de 12 meses de 30 jorns. Quand la situacion s'impausava, los ebrèus ajustavan un 13en mes per atrapar lo descalatge pres sul temps solar. L'annada de 360 jorns es donc un format ja conegut dels josieus. E lo crestianisme essent lo perlongament d'aquela anciana aliança, los còdis divins utilizats dins las doas alianças son las meteissas. Dieu balha atal a tota sa revelacion eschicha una nòrma unitària perfiecha, logica e coerenta. Las vertadièras trapèlas tibadas als òmes pel drac van pausar sus las messorgas religiosas publicament e largament ensenhats.

La profecia e l'istòria son las doas fàcias d'una meteissa pèça. La profecia anòncia l'istòria per d'imatges e de simbòls, e en retorn, per sos compliments relevats per de multiples istorians successius, per aqueles testimònis mai o mens anonims, l'istòria confirma l'interpretacion balhada a la profecia. Las doas fonts dels testimoniaatges religioses e civils se recòbran e se confirman mutualament perfiechament, quand l'òbra d'interpretacion es dirigida per Dieu. E la causa ven possibla unicament se las claus d'interpretacion son plan presas dins lo tèxt biblic inspirat d'un cap a l'autre per l'unic Dieu creator que nos a visitats jos l'aspècte del Crist, batejat jol nom Jèsus.

La clau del còdi segon lo qual « un jorn profetic equival a un an real » se tròba dins Nombres 14:34 e Ezéchiel 4:5-6. Legissèm dins lo primièr : «Atal coma avètz mes quaranta jorns a explorar lo país, portaretz la pena de vòstras iniquitats quaranta annadas, una annada per cada jorn ; e saupretz çò qu'es que d'èsser privat de ma preséncia. » Aquel exemple revèla e confirma la causida de Dieu per aquel còdi a lo qual restaca aquel important messatge : « e saupretz çò qu'es que d'èsser privat de ma preséncia ». Aiçò significa que lo ròtle dels messatges profetics rèsta l'unic ligam amb Dieu quand se retira e demòra silenciós. Foguèt lo cas per Israèl quand foguèt deportat a Babylone e foguèt tornarmai çò que li arribèt après son refús del Messias Jèsus. Mas dins l'èra crestiana, l'abandon del sabat, lo 7 de Març de 321, a agut las meteissas consequéncias pels crestians infidèls. Dieu los a alara plaçats jos la dominacion tiranica del regim papal despòta e crudèl instaurat a partir de 538. E, aiçò, per una durada de « 1260 » jorn-annada qu'acabèron en 1798. La nòrma lunara d'aquela durada es atal utilizada per designar un nombre d'annadas solaras realas. Per te convèncer de valor de las doas datas extrèmas obtengudas siá, 538 e 1798, sufís de saber qu'en 538, un poder civil, lo de l'emperador bizantin Justinian 1èr, a installat lo primièr papa portaire del títol de cap universal de la Glèisa crestiana, e qu'a l'opausat, en 1798, un autre poder civil, aquel còp republican e francés apelat « Directòri », a enviat son representant militar, lo general Berthier, a Roma, per desinstallar lo papa Piu VI de son sèti papal, l'oficièr l'a conduch puèi dins la preson de la Ciutadèla, a Valença dins Droma (26) ont es mòrt de malautiá en 1799. Dins aquela vila se tròba son fèu adventista istoric francés, ont Dieu m'a fach batejar en 1980. La sintèsi dels ensenhaments dels capítols 7 e 8 del libre Daniel revèla perquè los crestians foguèron atal liurats al despotisme roman. Dieu ditz dins Dan.8:12 : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas. » « l'armada » espituala crestiana essent « liurada » en 538 al papisme roman, lo « pecat » imputat e denonciat per Dieu devíá èsser practicat abans aquela data 538. Aquel rasonament nos condutz cap a la data del 7 de Març de 321, en la quala lo repaus del sabat santificat per Dieu doblament, tre la creacion e dins lo quatren de sos dètz comandaments, foguèt transgredit sus l'òrdre de l'emperador Constantin 1èr. En revelant aquelas causas, Dieu nos fa partejar la coneissença de son jutjament sus una accion umana, injusta, outrageante e mespresanta de cap a sa legitima glòria. Permet atal als qu'aima d'identificar la causa de sa continual colèra que pren, dins l'èra crestiana dempuèi 321, la forma dels « sèt trompetas » consecutivas de l'Apocalipsi.

La clau de totes los malaürs que van succedir a aquela odiosa malafacha ten dins aquel abandon del sabat originalament santificat e ordenat per Dieu. Es pas que recentament que la rason de l'importància que Dieu li balha m'es estada revelada. Per la màger part dels èssers umans, lo jorn del repaus setmanier es una simpla afar de causida daissada als òmes. Mas perque l'aliança novèla ven perlongar l'anciana aliança divina josieva, sos adèptes crestians pòdon pas partejar aquel ponch de vista. Los vertadièrs discípols de Jèsus-Crist sabon que lor fe es bastida sus las declaracions reveladas dins tota la Bíblia, segon que Jèsus a tengut a precisar dins Jean 4:22 : « Adoratz çò que coneissètz pas; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus ». Lor demòra pas mentre qu'a acordar lors òbras amb las causas que Dieu ensenha e santifica per sa paraula. La santetat es dins lo sabat e en Jèsus-Crist ; lo sabat fasent pas que profetizar lo grand repaus etèrn dins lo qual, sos sols elegits, crivelats per l'espròva de vertat, dintraran, fin finala.

Marie, l'esca pels idolatras

Ai ja denonciat la trapèla que constituïsson las aparicions de la Verge, mas veni uèi afortir mos

arguments.

Ja, lo nom Marie tradutz de l'ebreu Myriam significa : amarum ; tot un programa de malediccions impausadas per Dieu. Per Marie, ela meteissa, dins son anòncia, l'àngel li ditz, dins Luc 2:35 : « una espasa te taravelarà l'arma », profetizant atal l'efièch de la mòrt de Jèsus, son filh crucificat. Mas la malediccion del regèt del filh de Marie serà tanben la causa d'una malediccion definitiva pel fals Israël nacional que Dieu fa destruire pels romans en l'an 70. La tresena malediccion serà per la religion catolica romana idolatra que va tombar dins la trapèla de Satan qu'apareis a sos adèptes jos l'aspècte e lo nom de la « Verge Marie ». Dins l'espèra de sa resurreccion, dins la posca de la tèrra, la vertadièra Marie es pas per res dins aquela escrocariá religiosa facha sus son nom.

Per la religion catolica, Jèsus es lo filh de Marie. Aquela vertat istorica foguèt reconeguda per la glèisa romana bizantina qu'adoptèt al concili d'Efès, lo culte idolatra tornat a Marie, en 431 siá, entre 321 e 538. Efès es lo luòc presumit de la tomba de la « Verge Marie », que contraditz atal lo dògma messorgièr de l'Assompcion (ascension celèsta de la Verge Marie), adoptat en 1954 pel papa Piu XII. Los vertadièrs elegits an remarcat, eles, la distància que Jèsus a volgut plan marcar, mantun còp, entre sa persona divina e sa familha terrèstra d'adopcion. Los josieus cresents, eles meteisses, aculhissent Jèsus coma lor rei, l'an designat coma « filh de David ». E es aquí, l'unica rason de la causida divina portada sus Marie, encara verge e Joseph que deviá esposar. Totes dos èran de descendents del linhatge del rei Dàvid a lo qual Dieu aviá revelat son projècte que s'anava complir en Jèsus-Crist. La virginitat de la vertadièra Marie aviá pas per tòca d'operar un miracle que deviá en realitat èsser conegut unicament de Marie ela meteissa. Pels vesins de la familha causida, la naissença de Jèsus es pas estat qu'una naissença en mai, la d'un mainatge josieu al mièg dels autres. Mas per Dieu e sos elegits, aquel detalh revèla lo compliment d'un projècte de salut global. Essent verge, Marie pòt pas metre al mond qu'un mainatge concebut per Dieu sens lo mendre ligam genetic amb sa maire, eretièra del pecat d'Eve e d'Adam coma tota lor descendéncia umana. En efièch per atrapar la falta comesa pel primièr Adam, Jèsus, venent al títol de « novèl o darrièr Adam » segon 1 Corintians 15:45, se deu engatjar dins l'espròva terrèstra amb tota la meteissa puretat que caracterizava lo primièr Adam abans son pecat. Atal, Jèsus a conservat aquela puretat perfiecha dempuèi sa concepcion fins a sa mòrt. Sas luchas plan realas èran las del Dieu creator fèrmament decidit a vèncer lo pecat al prètz de grands patiments qu'a el meteis profetizadas dins sa santa Bíblia. A luchat e a fin finala vencut, en resistissent a las temptacions incessantas d'abandonar son projècte salvateur elaborat per salvar sos elegits. Las rasons de se décourager mancavan pas ; l'apostasia del pòble èra immensa, los òmes trufandièrs e railleurs coma uèi, e en mai, sos apòstols qu'aviá causits, eles meteisses ausissián pas sos ensenhaments. Urosament per nosautres, paures pecadors, sa determinacion a vèncer foguèt la mai fòrta e a vencut lo pecat, la mòrt e lo drac, son primièr adversari.

Tre l'edat de 12 ans, dintrant dins l'edat adulta, Jèsus marca la distància entre el e sa familha adoptiva terrèstra. Jèsus essent demorat sol al Temple de Jerusalèm pendent tres jorns, Marie li adreça un repròchi, evocant son inquietud a son subjècte. La responsa de Jèsus « remet las pendulas pontualament », perque li respond : « Sabètz pas que me devi ocupar d'afars de mon Paire ? » En fach, la responsa divina es regda mas fòrça justificada, perque aquela familha umana es pas utila que per balhar al Salvaire dels òmes, justificats e santificats, una nòrma umana, sens la quala poiriá pas, legalament, salvar degun. Aquela aparenta duresa fasiá besonh per confirmar la divinitat de Jèsus que, en defòra d'aquela experiéncia, èra un mainatge exemplar, obesissent e afectuós de cap a sos « parents » terrèstres. Pendent los tres ans e sièis meses de son ministèri, Jèsus a encara volgut marcar sa distància divina de cap a Marie, sa maire adoptiva, e sos fraires. Çò ponch es important, es escrich dins Mat.12:46 a 48 :

Verset 46 : « Coma Jèsus s'adreçava encara a la fola, aquí, sa maire e sos fraires, qu'èran defòra, cerquèron a el parlar. »

S'agís plan de sa familha terrèstra, e en mai, en citant « sos fraires », aquel verset confirma la fin de la virginitat de Marie après la naissença de Jèsus.

Verset 47 : « Qualqu'un li ditz : Aquí, ta maire e tos fraires son defòra, e cercan de te parlar. »

Verset 48 : « Mas Jèsus respondèt al qu'o li disiá : Qu'es ma maire, e que son mos fraires ? »

Dins aquela question, Jèsus romp e se separa de totes sos ligams familials terrèstres. Revèla en aquò, sa vertadièra natura divina portaira d'un projècte de salut que va prepausar a tota l'umanitat dispersada sus la tèrra.

Verset 49 : « Puèi, esbandissent la man sus sos discípols, ditz : Aquí ma maire e mos fraires. »

Aquel gèst de Jèsus evita tota incompreension del raconte. Met plan en comparason, sa familha terrèstra e sa familha espirituala que constituïsson sos discípols.

Verset 50 : « Perque, qual que siá fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls, aquel es mon fraire, e ma sòrre, e ma maire. »

La leiçon es dura per sa familha terrèstra, mas Jèsus es pas dins la sensiblerie, sas paraulas

ensenhan de principis de vida e de mòrt. Indicant lo camin de la vida, o definís en disent : « qual que siá fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls ». E çò qu'es segur e demostrat per la Bíblia entièra, es que la causida idolatra de l'adoracion de l'enganaira e seductritz verge Marie, es fèrmament condemnat per Dieu dins lo segond de sos dètz comandaments que, malgrat qu'essent estat suprimit per Roma dins l'ensenhament catolic entre 321 e 538, es demorat escrich dins tota las versions de la santa Bíblia. Cadun pòt atal comprene las causas de sas guèrras religiosas menadas dins lo passat contra la Bíblia de Dieu e sos partisans fidèls, dins los tempses que li èran favorables ; aqueles ont lo braç secular de la monarquia francesa e dels reis estrangiers la sosteniá. Perque, cal sustot pas sosestimar aquel detalh, son poder despòta li es estat tirat per la fòrça militara civila e a pas, a aquela epòca e fins a la nòstra, jamai manifestat la volontat d'un qual que siá pentiment a prepaus de sas criminalas exaccions comesas de cap a Dieu e sos servidors umans. Es mentre que lo mejan indicat per Jèsus per identificar e jutjar la natura espirituala de las entitats religiosas deu èsser aplicat. A dich dins Matthieu 7 :

Verset 15 : « Gardatz de falses profètas. Venon a vosautres en vestit de feda, mas al dedins son de lops ravisseurs. »

Los « falses-profètas » an, dins Esa.9:13-14-15, dos simbòls : « la coa », e dins de condicions especialas, « la canavèra » : « Tanben YaHWÉH arrancarà d'Israèl lo cap e la coa, la branca de palmièr e la canavèra, En un sol jorn. L'ancian e lo magistrat, es lo cap, E lo profèta qu'ensenha la messorga, es la coa. Los que conduson aquel pòble lo fòravian, E los que se daissan conduire se pèrdon. » Venent cap als discípol del Crist, « en vestits de feda », rejonhon l'Elegida del Crist e prenon, en aparéncia solament, l'aspècte exterior de gents religiosas crestianas. Aiçò, per tal d'agir en « lops ravisseurs », lo « lop » essent lo predator que tua e devòra « las fedas ». Dins aquel imatge parabolic, Jèsus anóncia las falsas conversions crestianas dels agents que servisson inconscientament lo drac. Perque sufís que siá pas dins l'amor de la vertat, per que Dieu los daisse tombar jos la dominacion de Satan e sos demònis angelics rebèls. Jèsus resumís la futura dominacion papala sul crestianisme universal que los reis terrèstres van reconéisser, en disent : « los que conduson aquel pòble lo fòravian, e los que se daissan conduire se pèrdon. » Aquel jutjament divin concernissiá ja lo clergat josieu de son epòca, mas lo principi se deviá reproduire dins la fe crestiana qu'es vengut bastir e dont èra la « pèira principala angulara » de son fondament. Istoriquement, sabèm qu'a la debuta de son combat contra la fe crestiana, lo drac a agit en la secutant, en guèrra dobèrta, aiçò pendent los tempses de dominacion imperiala de Roma qu'Apo.12:3 simboliza per l'imatge del « dragon ». Mas puèi, lo drac a cambiat de tactica e a aplicat la de la « rusa » que Dan.8:25 imputa a Roma : « A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblament, e s'auçarà contra lo cap dels caps ; mas serà brighalhat, sens l'esfòrc de cap de man. » L'estrategia de la « rusa » succedís jos l'imatge de « la coa » a la del « dragon » d'Apo.12:3. E los simbòls de la « rusa » son restacats al « dragon, la sèrp anciana » « rusat » de Gen.3:1, qu'es lo « drac e Satan » segon Apo.12:9. Dintrar dins la Glèisa del Crist per la destruire de l'interior consistís a reproduire la tactica que permetèt als grècs de s'apoderar de la vila enemiga, Tròia. Los Troians avián fach dintrar eles meteisses dins lor vila, mentre qu'èra abitat per de soldats grècs, lo caval abandonat sus la plaça per l'armada grèca après sa partença. Aquel messatge es doblament confirmat dins Apo.2:12 pel nom « Pergam » que designa lo luòc de la Tròia istorica e dont la significacion designa l'acte « adultèr » que foguèt tanben la causa de la guèrra engatjada entre los grècs e los Troians. E darrièr l'imatge d'aquelas referéncias istoricas, Dieu designa son enemiga de l'èra crestiana, la Roma papala catolica e son clergat compausat de cardinals, d'avesques, de prèires, de monges, e de « bonas sòrres » siá, segon Jèsus-Crist, las divèrsas formas aparentas dels « lops ravisseurs » del drac, dont los caps foguèron successivament installats al Palais del Latran, puèi a St-Pierre de Roma dins la ciutat del Vatican.

Verset 16 : « Los reconeisseretz a lors fruches. Se Culhís de rasims sus d'espinas, o de las figas sus de cardons ? »

Los « fruches » son als arbres çò que las òbras son als òmes. Jèsus designa los « fruches » « rasims » que son los de « la vinha » entreteinguda per Dieu, lo « Mèstre de la vinha », segon Mat.20:8 : « Quand lo ser foguèt vengut, lo mèstre de la vinha diguèt a son intendent : Apèla los obriers, e paga-lor lo salari, enanant dels darrièrs als primièrs. » ; e 21:40 : « Ara, quand lo mèstre de la vinha vendrà, que farà a aqueles vinhairons ? » Las bonas òbras portadas pels vertadièrs servidors de Dieu son degudas a l'accion que complís en eles. E a l'imatge de las que Jèsus a mostradas dins son ministèri, aquelas òbras divinas se caracterizan per la doçor, la bontat, mas tanben dins una granda fervorosa fidelitat de cap a totes los aspèctes de sa vertat qu'exprimís e resumís sa volontat que lo verset 21 d'aquel estudi va rampelar. Las « espinas e los cardons » son estats creats per Dieu a causa del pecat original segon Gen.3:17-18 : « Ditz a l'òme : Puèi qu'as escotat la votz de ta femna, e qu'as manjat d'arbre al subjècte de lo qual t'aviái balhat aquel òrdre : Ne manjaràs pas ponch ! Lo

sòl serà renegat a causa de tu. Es a dich de pena que ne tiraràs ta noiridura cada jorn de ta vida, te produirà d'espinas e dels romeus, e manjaràs d'èrba dels camps.» Lo pecat a portat a la creacion de grandas modificacions. Abans el, la tèrra produsiá pas res de nosible, pas lo mendre poison. La darrièra expression, « e manjaràs d'èrba dels camps » revèla lo cambiament d'estatut de l'òme. Creat a l'imatge de Dieu, ven l'òme animal dins l'estat de lo qual se retrobarà lo rei Nébucadnetsar abestit per Dieu, segon Dan.4:25 : « Qualqu'un te caçarà de mièg dels òmes, auràs ta demòra amb las bèstias dels camps, e qualqu'un te balharà coma als buòus de l'èrba a manjar ; seràs trempat del rosat del cèl, e sèt tempses passaràn sus tu, fins que sàpias que lo Plan Naut domina sul regne dels òmes e qu'o balha a que li agrada. » Aquel castig agut per causa l'orguèlh que caracteriza « las espinas, los cardons, e los escorpions rebèls », totes simbòls dels « fruches » portats pels servidors del drac.

Verset 17 : « Tot bon arbre pòrta de bons fruches, mas lo marrit arbre pòrta de marrits fruches. »

Jèsus nos prepausa d'aplicar aquel principi perfiechament logic per jutjar la natura espirituala dels que se reivindicàn d'el.

Verset 18 : « Un bon arbre pòt pas portar de marrits fruches, ni un marrit arbre portar de bons fruches. »

Los « fruches » siá, las òbras portadas per l'òme o una institucion religiosa, revèlan sa vertadièra natura, aiçò, sens possibilitat de s'enganar. Perque los « fruches » obtenguts per Dieu son clarament establits dins las revelacions de sas leis divinas escrichas dins la santa Bíblia. Tot òme serà obligat de reconèisser aquel fach quand serà confrontat al jutjament de Dieu. Mas, l'engana actuala del drac pausa sus l'interpretacion que los òmes balhan a çò que Dieu jutge « bon ». En fin psicològ, lo drac ofrís als òmes rebèls la definicion del mot « bon » qu'aiman e preferisson a la que Dieu li balha dins sa Bíblia. E çò qu'aprècian concernís « l'amistat dels pòbles qu'evita las guèrras destructrises dels bens e dels òmes ». Lo « bon » es per de multitudes dins las nòrmas establidas per l'umanisme universal. Aquí perqué dins sa darrièra aparéncia de « sèrp » enganaire, la religion catolica defend aquelas valors umanistas, en afichant un mesprètz total per la nòrma de la vertat biblica establida per Dieu dins sa santa Bíblia. Tanben, per escapar a aquela confusion, lo principi indicat per Jèsus significa que, aquí ont es son sant sabat e sas continualas revelacions, se tròbe lo camp de sos vertadièrs sants elegits. Mas a l'opausat, aquí ont se tròba lo dimenge roman eretat successivament de l'emperador Constantin 1èr en 321, e del papa Vigile en 538, se ten lo camp del drac, son enemic e lo de sos elegits. Lo « bon fruch » es l'obesissença a la volontat de Dieu ; lo « marrit fruch », la desobesissença a aquela volontat divina revelada e escricha dins sa santa Bíblia.

Verset 19 : « Tot arbre que pòrta pas de bons fruches es copat e getat al fuòc. »

La seduccion dels òmes rebèls pel drac dura pas qu'un temps. Perque tre son retorn en glòria, Jèsus va salvar sos elegits que va arrancar a la mòrt que lo camp rebèl li anava balhar. La mistificacion religiosa va atal prene fin brutalament pel camp diabolic que lo Dieu totpoderós Jèsus-Crist destruch per son alen. Mas aquela destruccion es pas la darrièra, perque lo projècte divin consistís a los ressuscitar a la fin del « seten » millenari, pel jutjament darrièr. Seràn alara getats vius dins « l'estanh de fuòc » per i èsser destruch dins un temps determinat per cadun d'eles pel jutjament efectuat pendent « mila ans » per Crist e sos elegits.

Verset 20 : « Es donc a lors fruches que los reconeisseretz. »

Lo messatge del Crist es simple e talhant. Sos vertadièrs servidors s'identificaràn eles meteisses per las òbras que compliràn. E los del drac, o faràn, eles meteisses, egalament, en despièch de totas lors pretensions e reivindicacions de servir Dieu.

Fins aquí, avèm ciblat, los marrits fruches portats pel clergat josieu e la fe catolica papala romana. Mas a partir de 1843, a causa del decret de Dan.8:14 que dintra en aplicacion a aquela data, la malediccion divina tomba sus l'integralitat dels grops religioses protestants. E per nosautres que vivèm las darrièras annadas de l'experiéncia del pecat terrèstre, aquela malediccion universal pren de multiplas formas. Los versets que seguisson van confirmar la natura diabolica de d'unes falses discípols del Crist, catolics o protestants, e quitament, en darrièr dempuèi 1994, adventistas del seten jorn.

Verset 21 : « los que me dison : Senhor, Senhor ! Dintraràn pas totes dins lo reialme dels cèls, mas aquel sol que fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls. »

En lor imputant lo fach que l'invòcan en o nommant, « Senhor, Senhor ! », Jèsus designa plan de gents que se reclaman de son salut e pretendon o servir. La dobla repeticion del mot « Senhor » suggerís qu'aquel servici se resumís per aquela sola forma religiosa. Jèsus es reconegut coma « Senhor », mas las òbras de l'obesissença a la « volontat del Paire » son ignoradas e absentes. En rampelant la necessitat de far la « volontat del Paire », Jèsus confirma l'utilitat de la Bíblia dins la quala aquela « volontat » divina es revelada de faïçon exclusiva e infalsificable, dempuèi Genèsi fins a Apocalipsi dins sas versions originalas en ebrèu e en grèc. Entre los salvats e los perduts, la Bíblia va

donc far tota la diferéncia. E dins nòstras darrièras annadas, la compreson dels messatges profetics codats d'aquela Bíblia, ressarra encara mai « lo camin » que Jèsus aviá dich « estrech ».

Verset 22 : « Mantun me dirà en aquel jorn : Senhor, Senhor, avèm pas profetizat per ton nom ? Avèm pas caçat de demònis per ton nom ? E avèm pas fa fòrça miracles per ton nom ? »

Aqueles servidors estonats auràn pasmens dison, « profetizat, caçat dels demònis e fa fòrça miracles, per ton nom », lo de Jèsus.

Verset 23 : « Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat. »

Soslinhi aici l'importància del mot « jamai » dins la responsa de Jèsus que pòrta cap a aquela interrogacion legitima : Mas alara, qu'a fach los miracles e totas aquelas causas ? Lo drac e sos demònis que n'an la possibilitat e pòdon tot se permetre amb l'acòrdi de Dieu. Çò que Jèsus crida aici « l'iniquitat » consistís a mespresar e a desformar la voluntat de Dieu clarament definida dins sa santa Bíblia e sas profecias preparadas per nòstre temps e son espròva de fe finala.

A prepaus d'aquelas profecias, admiri la sapience de Dieu, aquela saviesa divina nauta suprèment al dessús de tot çò que nos nommam intelligéncia. Perque a bastit sas revelacions codadas en lor balhant un aspècte pro fosc per que cadun los pòsca interpretar d'una faïçon que li convenga individualament, segon son opcion religiosa. Es per aquel mejan, qu'a pogut protegir sas profecias destinadas a esclairar sos darrièrs servidors dins un contèxte de libertat religiosa favorable. Un messatge tròp evident e tròp clar seriá estat destruch per las falsas religions. La supression, pura e simpla, pel papisme roman, del segond dels dètz comandaments de Dieu que condemnava son culte idolatra, n'a balhat una pròva exemplara. E per son fosc e sas adaptacions aparentas, la profecia a permés a la glèisa catolica romana de s'i balhar lo ròtle de « l'Elegida ». Afirmant, a que lo vòl ausir, son messatge « en defòra de la glèisa, ponch de salut », se presenta coma l'unica amassada benesida per Dieu. Dins l'Apocalipsi, tròba dins Apo.12:1, l'escasença de se balhar lo ròtle principal en balhant a la « femna portaira de 12 estelas sus son cap » l'imatge de la Verge Marie que servís e adòra. Dieu a quitament facilitat la causa en citant lo mainatge mascle qu'a mes al mond en l'enfantant dins la dolor ; Marie e son Filh Jèsus son atal aparentament evocats per Dieu al benefici de la fe catolica. Mas las aparéncias son enganairas perque, dins son còdi profetic, Dieu balha a la femna son sens « d'Esposa del Crist » ja profetizat dins Genèsi 2:18 per la femna formada a partir de l'òme, en aqueles tèrmes : « YaHWÉH Dieu dich : Es pas bon que l'òme siá sol ; li farai una ajuda parièra siá. » Segon lo projècte de Dieu, la femna, son Elegida, deurà èsser parièra al Crist a lo qual portarà son ajuda per glonificar l'obesissença a la voluntat divina revelada. Dins aquel comportament la femna es vertadièrament l'Elegida del Crist e aquela femna victoriosa qu'Apo.12:1 nos presenta. E lo mainatge que va venir al mond dins las dolors de son enfament designa lo fruch d'obesissença portat pels elegits dins lor renaissença en Crist. Perque, l'ensenhament de Jèsus es formal, la reconciliacion amb Dieu passa unicament per la novèla naissença obtenguda successivament e conjonchament per l'aiga e l'Esperit de Dieu, segon Jean 3:3-5 : « Jèsus li respondèt : En vertat, en vertat, t'o disi, s'un òme nais pas tornarmai, pòt pas veire lo reialme de Dieu.... Jèsus respondèt : En vertat, en vertat, t'o disi, s'un òme nais pas d'aiga e d'Esperit, pòt pas dintrar dins lo reialme de Dieu. » « l'aiga » designa lo baptisme de penedença que balha un sens a l'engatjament crestian e imatge la mòrt del vièlh òme pecador. Puèi, « l'Esperit » designa l'accion divina que se va complir dins la vida del novèl convertit. E es aquí que la frucha portada pels batejats van partejar en dos camps totes los convertits de la religion crestiana a las multiplas formas. Los « fruches » portats per « l'Esperit » seràn l'obesissença a la « voluntat del Paire », e los del drac conduiràn a obesir al « plan-sant-paire » papal, e per el, a l'emperador Constantin 1èr, e en cap de tota la rebellion, al drac el meteís, en persona.

Lo baptisme es vengut enganaire, perque pauc de gents batejadas se mòstran preocupats d'analisar lors òbras, per i trobar la conformitat amb la de l'Esperit del Dieu viu. D'aquel fach, l'accion de l'Esperit divin es sosestimada e pren una valor unicament teorica. Demòra pas donc mai dins aquel cas que lo sol baptisme d'aiga, e quitament el, la falsa fe l'a desvalorat en remplaçant l'immersion complèta del còs del batejat per l'aspersion de quelques gotas d'aiga sus son cap. Atal, tota la cerimonia de la conversion es renduda vana e mòrta.

L'imatge atendrissent d'una femna portant sa mainatja dins sos braces es estrictament umanista e pausa sus la sensibilitat, o mai precisament dins aquel cas, sus la sensiblerie dels èssers umans non respectuoses dels principis divins. Perque cal plan relevar qu'en Jèsus-Crist, dins la carn identica a la nòstra, Dieu a pas testimoniat ni de sensiblerie, ni de desobesissença a sos principis divins. Èra sensible als patiments umans, e los a sovent solaçadas en fasant de miracles, mas son obesissença a sas leis es estada constanta, fins a sa crucifixion renduda necessària per expiar los pecats confessats per sos elegits.

L'adoracion de la « Verge Marie » testimònia contra la glèisa catolica qu'a pas de crestian que sa pretension a l'èsser. Es pas en vertat que l'eretièra de Constantin 1èr, l'emperador idolatra fondator

del pecat degut a sa confusion entre Crist, e lo Solelh, sa creatura. S'a evocat, a son subjècte, una conversion tardiva a la religion crestiana. Aquesta foguèt d'aitant mai facilitada, que li aviá balhat el meteís la forma idolatra de son origina pagana, puèi qu'amb sa maire, èra adorador del « Sol Invictus » lo dieu Solelh Invencit. Lo repaus del seten jorn santificat per Dieu foguèt la victima prioritària de la guèrra engatjada entre Jèsus-Crist e Satan. En reaccion a l'abandon de son sant sabat, Dieu a reagit e a suscitèt e suscitarà encara de represalhas mai evidentas que las raras aparicions de la falsa « Verge Marie ». Mas l'umanitat a pas identificat los castigs divins e de las folas de gents son sedusits pels messatges e las aparicions de la « Verge ». Dins aquel comportament, aquela umanitat demòstra la justesa del jutjament revelat per Jèsus-Crist, qu'a balhat al camin que condutz al salut l'aspècte d'una « pòrta estrecha », perque passa per las exigéncias divinas biblicas, e al de l'idolatria que condutz a la mòrt etèrna que pren, el, l'aspècte d'una « pòrta » larg e d'un camin espaciós ». Mat.7:13 : « Dintratz per la pòrta estrecha. Perque larg es la pòrta, espaciós es lo camin que mena a la perdicion, e n'i a fòrça que dintran per aquí. »

Me demòra a t'explicar perqué un tanben grand nombre d'èssers umans son sedusits per l'imatge de la Verge Marie. L'explicacion pren sa font dins la nòrma que Dieu a balhada a sa creacion de la vida sus la tèrra. A dotat l'òme d'una fòrça fisica superiora a la de la femna e pòt atal dominar fisicament sus ela. Mas en retorn, es fascinat e dominat per la femna, psiquicament, perque sa descendéncia depend d'ela. E aquel principi concernís totes los èssers umans qualque siá lor religion, lor raça, lor pòble o lor tribú, que sián esclairats per Dieu o pas. Es facil de comprene que, separats de Dieu, l'òme e la femna van èsser possats a divinizar los subjèctes qu'afeccionan lo mai. L'òme va divinizar la fòrça e tanben l'imatge de la femna que pòrta lo mainatge que li balha una successió, una descendéncia e segur, lo mainatge mascle, eretièr de la fòrça, serà privilegiat pel mascle. Aquela prioritat del mainatge mascle a conduch lo rei Enric VIII d'Anglatèrra a far descapitar doas de sas sièis femnas tornadas, per Dieu, incapables de li balhar un eretièr mascle per assegurar sa successió sul tròne, levat un mainatge (Edoard VI), mòrt a 15 ans. Enric VIII ignorava que lo problèma veniá d'el e non de sas esposas. Detestant Martin Luther, aquel fondator renegat de la religion anglicana es mòrt, fin finala, sens aver obtengut de Dieu aquela satisfaccion. Mas pertot sus la tèrra, l'abséncia de l'eretièr mascle a provocat dels dramas. La segonda etapa de la déification de la femna qu'enfanta remonta a l'epòca de la torre de Babel, après lo deluvi d'aigas destructor de las vidas impies terrèstras. Dins un primièr temps, los subrevivents se son dispersats e regropats en familhas, puèi en tribús, fins que Nimrod, lo rei d'una tribú, lança una idèa revolucionària. Sul principi, l'union fa la fòrça, convenquèt los umans de s'ammassar dins un meteís luòc ; lor lenga comuna favorizant lo reglament dels problèmas relacionals. Dieu a reagit quand aquela amassada a pres la forma d'un desfís fondat sus l'elevacion d'una torre per aténher lo cèl. A aquela epòca, lo rei Nimrod, sa femna Sémiramis, e lor filh mascle Tammuz, gaudián d'un prestigi naut, reconegut e glorificat, per totes los abitants de Babel. Atal coma lo dictador roman Juli Cesar volguèt èsser déificat a causa de la quasi-adoracion d'un fum de romans, la meteissa pensada idolatra es apareguda de per abans en çò dels adoradors del rei Nimrod e dels membres de sa familha. En intervenent per los separar per de lengas diferentas donc, estrangieras, Dieu dispersèt aquelas poblacions sus la tèrra, mas emportavan amb elas, lors practicas idolatras d'adoracion de las falsas divinitats al primièr reng de las qualas se trobavan Nimrod, Sémiramis e Tammuz. Sémiramis e Tammuz èran representats per l'imatge d'una femna portant dins sos braces son filh mascle e èra la divessa de la feconditat, lo subjècte de l'afeccion principal dels cobles umans. La fòrça e la feconditat son demoradas pertot sus la tèrra dels subjèctes divinizats sòus dels noms diferents, segon los pòbles e lor lenga tribala o nacionala. Dempuèi Babel, aquel culte pagan, s'es expandit pertot sus la tèrra e sul nòrd del continent african ont regnava en fòrça la vila pagana Cartage (actuala Tunís), l'enemiga continuala dels romans. Abans d'èsser convertits a l'islam, los pòbles d'Africa del nòrd èran, coma los del continent europèu entièr, adoradors de las divinitats eretadas dempuèi Babel. Al fil del temps, las semblanças entre aquelas divinitats an favorizat d'assimilacions e l'adoracion de la fòrça e de la feconditat s'a pogut perlongar sòus de multiples noms. Aquel eretatge pagan nos va permetre de comprene coma lo culte de la Verge Marie a sedusit los pòbles falsament crestians europèus e los pòbles musulmans. Perque los crestians e los musulmans retròban en la Verge Marie, l'imatge de la feconditat que los a sedusits dins totes los tempses. A la fin del sègle seisen de nòstra èra, lo profèta Maomet reconeguèt lo Dieu unic basa de religions monoteïstas, pel mejan de l'ensenhament del catolicisme roman que Dieu aviá condemnat dempuèi lo 7 de Març de 321. Suscitèt per Dieu per castigar la fe catolica, Maomet s'es separat de l'influéncia crestiana bizantina e a fondat, a còps de sabre, sa religion apelada l'islam, nom que significa : somission. La question que ven puèi es : somés, òc, mas a que ? La coneissença del projècte divin balha la responsa que cadun pòt trobar.

Lo sincretisme religiós de las divinitats paganas es donc a l'origina de las confusions e de las mesclas religiosas. En çò dels grècs, la fòrça divina es imputada al dieu dels dieus que nomman

Zèus, e que los romans nomman Jupitèr.

Citacion trobada sus Internet a prepaus de las divessas de la feconditat : Dins la religion grèca, a las epòcas arcaïca e classica, es Déméter que representa per excelléncia la divessa de la Tèrra maire mas encara Isis en Egipte, Cybèle abandonat per Diana en Asia menora, Astarté en Siria, Astarté en Fenicia, Tanit a Cartage. Jos totes aqueles noms, retrobam l'exacta representacion de la « Verge Marie » portant son mainatge Jèsus.

Dins la Bíblia, Dieu revèla sa condemnacion d'aqueles cultes idolatras, e aquela condemnacion s'aplica per l'adoracion de la Verge Marie qu'es pas que la forma crestiana, d'aquelas ancianas divinitats de la feconditat ; la forma adaptada pels adèptes de la religion catolica, mas tanben los de l'islam. Dins las religions paganas, s'opausa pas lo dieu del mal al Dieu del ben coma la Bíblia l'ensenha. La falsa religion fa pas que transferir dins una vida divina inventada, las valors privilegiadas pels umans eles meteïsses. Aquí perqué, totes adòran lo dieu de la fòrça e lo de la feconditat al dessús de totes los autres.

En realitat, la fòrça e la feconditat apartenisson al Dieu creator unic, Paire de tot çò que viu. Mas essent creator de la vida per sa sola paraula, son ròtle es pas lo d'una maire. Perque çò tèrme maire es estat inventat per el, pel sol temps dels 6000 ans de la procreacion de las creaturas umanas convidadas, sus la tèrra, a se restacar al sol verai Dieu. E son poder creator illimitat divin li a permés de nàisser dins lo ventre d'una jove verge utilizada en maire portaira. Lo mainatge Jèsus concebut per ela apartenissiá pas a Marie e s'i enganèt pas en considerant, ela meteïssa, que Dieu li aviá acordat una « gràcia » siá, l'onor d'èsser estada causida ; la causa d'aquela causida essent, unicament, sa descendéncia del rei Dàvid, per fin que las divinas promessas escrichas fachas a aquel rei sián complidas e onoradas.

L'umilitat es nòstra fòrça e nòstre salut

Lo grand Dieu creator a declarat dins Jac.4:6 e 1 Pierre 5:5, qu'el « resistís als orgulhoses e fach gràcias als umils ». L'umilitat comença quand l'òme realiza quant granda es sa feblesa. Tant que pren pas consciéncia de l'existéncia del Dieu creator, a la poténcia e als poders illimitats, pòt pas realizar quant es feble per sa natura umana. Mas tot cambi, quand obten de pròvas de sa realitat viva. Encara, çò cal qu'aquela presa de consciéncia siá fòrta e dominant dins son analisi de la vida. L'umilitat condutz la creatura umana a comprene qu'es pas qu'un vas de tèrra que Dieu deu emplènar ; çò qu'exigisca de sa part, una docilité del tip del buòu, sul còl de lo qual Dieu pause son jo en vista de li fisar una taca. Aquel estat d'esperit es pas glorificat pel mond sens Dieu, mas precisament, perque sas concepcions de las valors de la vida son en oposicion absoluta a las siás. En aparéncia, fòrça febles, los elegits de Dieu son renduts fòrts per sa fòrça divina, segon que lor balha tot çò que lor manca. Resistir al drac e a sos agents umans exigís la fòrça de Jèsus-Crist. Las pròvas de sa victòria son ara darrièr nosautras. Nul a pas lo drech de ne dobtar, perque los martirs de la vertadièra fe an balhat lor vida per te'n convèncer en seguent fidèlament l'exemple del grand Mèstre de la fe, lo Crist Salvaire. Li calguèt una fòrça de caractèr fòra del comun per anar fins al cap de sa mission. E en despièch de las aparéncias enganairas, es en ofrissent sa vida a la mòrt que glorifiquèt e santifiquèt son nom per l'eternitat. En crescent o punir, los josieus rebèls e los romans l'an auçat a una glòria suprèma. Per modernizar l'imatge, l'elegit es una « ranqueja a letras » viva dins la quala l'Esperit del Crist depausa de temps en temps sas letras d'amor que constituïsson sos avertiments dels dangièrs, e son lum qu'esclaira sos secrèts revelats dins sa paraula biblica.

Per imager sos elegits, Jèsus a causit de balhar en exemple los mainatges. Pas los mainatges rebèls de nòstra epòca que son los fruches de l'esperit republican solhat e pecador sens limit, mas dels mainatges savis, obesissents, e plan atentius, perque son en recèrca de melhor modèl possible. Los paires de l'umanisme son decebedors, e plan d'ora, lors mainatges relèvan e jutjan lor egoïsme e lor marridesa eretada del drac, mas ignòran encara aquela causa. Lo mainatge questiona fòrça perque a tot a aprener ; vòl trobar de responsas a sas questions. Jèsus-Crist, nòstre Creator, n'espèra pas mens de la part dels que vòl e pòt salvar. La Bíblia entièra conten encara pro de ponch misteriós per ocupar nòstre temps fins a son retorn a la prima 2030, e perque l'idèa aviá traversat mon esperit, Jèsus-Crist, m'a pres al mot, e me pòrta cada setmana de subjèctes d'estudi a los quals balha sas responsas qu'intensifican son lum.

Sols los èssers celèstes veson la causa, mas al moment que lo mond copat de Dieu s'angoissa davant los riscos mortals dels Coronavirus e de las tensions internacionalas que fan crénher la guèrra, dins la patz del salut del Crist, sos fòrça-aimats se noïsson goulument de son ensenhament espiritual celèst. E aquela font, font de l'aiga viva, s'agotarà pas. Pòt pasmens s'interrompre, mas solament quand es pas mai apreciada. Mas tant qu'es apreciada pel que la recep, se pòt perlongar. L'exemple es tròp polit per que ne testimònie pas. En fin del sabat del 22 de Genièr de 2022, mentre

que nos aprestàvem a clausurar per la pregària lo sant jorn de Dieu, un darrièr escambi amb Joël, mon fraire en Crist, a prepaus de la tension de las relacions del mond occidental e Russia, m'a conduch a evocar la profecia de Daniel 11:40-45 que descriu l'estrategia generala de la Tresena Guèrra Mondiala esperada. Mon esperit es alara estat traversat per una idèa luminosa gràcias a la quala mon interpretacion presentada dins Daniel 11, dins lo document « Explica-me Daniel e Apocalipsi », es provada e ven indiscutibla. Resumissi aici lo subjècte per comprene lo sens d'aquela pèrta pichona. Daniel 11 met en scèna dos « reis » principals que son lo « rei del septentrion » e lo « rei del miègjorn ». Dins una primièra partida del capítol, aqueles dos « reis » designan las dinastias lagides egipcianas e seleucidas sirianas de l'antiquitat. A partir del verset 21, Dieu cibra lo « rei del septentrion » seleucida Antiochos IV persécuteur dels josieus en – 168. Puèi a partir del verset 36, pren per cibra e per contèxte, l'èra crestiana e lo papisme persécuteur dels Crestians, objècte de sas denóncias principalas dins Daniel 7:7 e 8:10 a 12. Lo cambiament de contèxte nos obliga a redistribuïr los ròtles siá, reïnterpretar las identitats dels novèls « reis del septentrion e del miègjorn » citats fins a la fin del capítol. Al verset 40, l'Esperit met en scèna d'agressions militaras que concernisson, non pas doas, mas tres « reis » que designan : dempuèi lo verset 36, Euròpa catolica papala, organizada jos l'egida del tractat de Roma, la cibra de Dieu victima de las atacas finalas, puèi lo novèl « rei del miègjorn » siá, l'islam guerrièr sortit de la Mecque dempuèi 632, e lo novèl « rei del nòrd », Russia ortodòxa actuala. Aquel rampèl necessari essent fach, aquí en qué consistís la pèrta novèla del sabat del 22 de Genièr de 2022. La profecia presenta, en la nommant clarament aquel còp, « Egipte », passada dins lo camp occidental dempuèi los acòrdis de Camp David signats en 1979. Se tròba frapada pel novèl « rei del miègjorn » islamista guerrièr aliat del novèl « rei del septentrion » rus. Essent ela meteissa concernida coma « rei del miègjorn » dins la debuta de Daniel 11, dins lo darrièr conflicte mondial « Egipte » se tròba frapada per aquel novèl « rei del miègjorn » que frapa primièr l'Euròpa papala crestiana. La pròva del cambiament de contèxte es atal demostrada. « Egipte » pòt pas èsser « lo rei del miègjorn » que frapa l'occident crestian puèi qu'es venguda son aliada e qu'es ela meteissa despolhada per « los libians e los etiopians » musulmans que se presentan après lo pilhatge del « rei del septentrion » rus.

La profecia divina es una fortaleza imprenabla, s'i penètra qu'en i essent convidat e guidat per l'Esperit de Dieu. Pichon alen uman, ès pas capable de veire autre causa que çò que Dieu te daissa veire. Pausa sa man e un vel eissòrba nòstras intelligéncias. L'exemple que veni de balhar mòstra que lèva lo vel quand o desira e o tròba bon. La compreson de las revelacions divinas es totjorn fòrça simpla e logica, mas quitament dins aquelas condicions favorablas, las intelligéncias dels òmes percebon pas los mai simples de sas subtilitats. Realizar aquelas causas, conduch l'òme a la vertadièra umilitat e a l'acceptacion de reconéisser que son ròtle es vertadièrament lo d'una simpla « ranqueja a letras » que se met a la disposicion de Dieu en Jèsus-Crist. Pasmens, dins aquela umilitat e dins la demostracion de l'apreciacion de sas revelacions, li ven preciosa al ponch que, per la justificar, a ofèrt sa vida per recompar sos pecats. E atal, a son retorn en glòria, li poirà ofrir la vida etèrna, segon la perfiècha justícia de son projècte salvateur. La « ranqueja a letras » o « servidor inutil » vendrà alara un àngel que veirà e parlarà dirèctament amb lo Crist rendut visible. Perque segon Luc 17:10, i a pas pel qu'obesís, e far pas aital coma son dever, cap de glòria a tirar, segon que Jèsus a dich : « Vosautres tot parière, quand avètz fach tot çò que vos es estat ordenat, dichas : Sèm de servidors inutills, avèm fach çò que nos deviam far. »

L'umilitat se cultiva e deu èsser protegida, perque l'orguèlh que la pòt remplaçar pòt aparéisser en situacion de capitada e d'admiracion de l'entorn. Essent mespresats e ignorats, los elegits del Crist pòdon aisidament conservar una umila actitud, mas a la mendre capitada, lo dangièr d'orguèlh es real. Aquí perquè, es vital per eles de demorar umil de cap als qu'ensenhan. Perque Dieu velha e susvelha l'aparicion de l'orguèlh que val al drac e sos demònis lor condemnacion a mòrt finala. E perque ne pagan chèremment lo prèmi, los àngels del mal coneisson l'eficacitat de l'orguèlh per pèrdre una arma umana, e fan tot çò que pòdon per exacerbar la tendéncia orgulhosa dins lors esperits. Perque es encara aquí, una altra rason de justificar l'umilitat. Al contra de çò que creson, las gents orgulhosas son d'èssers manipulats. Benlèu qu'arriban a se far pas manipular per d'èssers umans, encara que ne dobte, mas son, de faïçon certana, manipulats pels esperits invisibles de Dieu o de Satan, e sos fraires angelics. En comparant nòstre cervèl a un ordenador informatic, sèm victimas dels « piratas » espirituals. A distància, sèm manipulats, siá per Dieu per nòstre ben e la vida, siá pels demònis, per nòstre mal e la mòrt que l'acompanha, tre aquela vida terrèstra a totes edats, e al pièger, al jutjament final, eternalament. L'orguèlh apareis dins l'ieu interior ont possa progressivament coma una marrida planta semenada pels demònis o, simplement, coma un fruch de l'entiera libertat que Dieu nos a balhada. La creatura umana pòt obtenir de Dieu qu'esclaira son intelligéncia, mas tanben, cas dels orgulhoses, que la renda espiritualament òrba. Ja, quand se copa de Dieu, l'òme se priva de l'avantatge de poder identificar las causas realas dels eveniments que se complisson dins son epòca

o dins los autres ; de causas amagadas perque espiritualas. Es aquí, un embornament minimal natural ja fatal. Mas l'embornament dels esperits pòt prene de formas extrèmas, coma la de veire d'enemics en sos amics melhors ; dins lo combat, pòt combatre contra son pròpri camp, crescent aver afar a d'enemics. D'aquela faïçon, Dieu a balhat la victòria a son pòble Ebrèu vengut son Israèl. Sos enemics s'entretuàient sens qu'Israèl aja a intervenir. Alara, dins un tal estatut uman, siam vertadièrament umils !

Desprovesida d'aquela preciosa umilitat, l'umanitat copada de Dieu s'apièja sus sos scientifics, sos grands, sos saberuts, que se targuent de poder explicar la vida. A per totes sos diferents domenis e subjèctes, dels especialistas a los quals se referís. Totes an beneficiats, çò pensan, dels progrèsses de la sciéncia e de la coneissença. Mas ignòran qu'aquela creissença tecnica es pas que la consequéncia d'una malediccion generalizada qu'a frapat l'umanitat entièra en 1843, data bastida per la profecia « adventista » de Daniel 8:14. Viscudas als USA, principalament, las espròvas adventistas an marcat en 1843 e 1844 aquel país qu'a pas fach que créisser en poténcia e a lo qual se deu la creissença tecnologica actuala. Cadun son torn, s'i son succedit, lo camin de fèrre, l'espleitacion del petròli e l'automobila a motor a explosion, la lampa a incandescence de Mr. Edison, lo cinèma, l'aviacion civila e militara, la bomba atomica, las fusadas espacials, l'ordenador, Internet e nòstre « telefòn intelligent » ultra HD actual. Es pas d'aquela « coneissença » que Dieu parla dins Dan.12:4, perque aquela « coneissença » tecnica fa pas que permetre a òme de bastir los engenhs destructors qu'o destruiràn. A l'opausat, per favorizar la vida de sos elegits, Dieu prepausa « la coneissença » de son projècte revelat per sas profecias : « Tu, Daniel, tieus secrètas aquelas paraulas, e sagèla lo libre fins al temps de la fin. Mantun alara o legiràn, e la coneissença augmentarà. »

Vesèm plan dins aquel verset l'intencion de Dieu de daissar la fe crestiana estagnar fins al « temps de la fin ». Arribam dins aquel « temps de la fin » e, coma Dieu l'a profetizat a Daniel, « la coneissença » a realament fòrça « augmentat » dempuèi 1843, encara mai entre 1980 e 1994, e d'una faïçon inesperada dempuèi 2018. Li demòra pas mai qu'a èsser partejada pels elegits dispersats demest los pòbles sus tota la tèrra ; e demest totes los èssers umans, son los mai umils, confòrmament al modèl del Mèstre, Jèsus lo Messias.

I a tanben, una falsa umilitat religiosa enganaira que pausa sul fach que de gents reconeisson que Dieu existís. Mas aquela umilitat es falsa perque tenon pas compte de son existéncia, en se sometent pas a sa volontat, dont an pas que far. Los elegits que pòrtan l'umilitat reala cometon pas aquela error de comportament illogic. Se Dieu existís, vist qu'es tanben, lo Totpoderós, es vital de saber coma jutja los òmes e lors accions. Dins aquela coneissença, lo ròtle que balha als faches es revelat e comprés. Perque lo cervèl de l'òme discernís e analisa umanament los eveniments amb fòrça precision, la sciéncia l'ajuda en aquò mas pòt pas res far en mai. Avèm vist quant lo ròtle principal del Dieu viu es de jutjar de contunh sas creaturas e lors òbras. Es donc vital de comprene lo sens que balha als faches-divèrses que se complisson jorn après jorn. De pòbles, de las familhas, son endolentits per d'accidents que frapan de contunh tota l'umanitat colpabla e pécheresse. Aqueles accidents pòdon èsser provocats per l'abséncia de prudéncia de las victimas mas çò qu'es segur, es que totes los que se morisson autrament que per la vielhesa, se morisson perque Dieu los a pas protegits. E se l'a pas fach, es perque aquelas gents se son pas umiliats davant sa gloriosa realitat. Demest eles, los crescents an volgut ignorar çò que pensava e çò qu'èra son jutjament. Dieu es lo Dieu dels vivents, pas lo dels mòrts, e es donc plan del temps que vivèm que devèm aprener a o conéisser. Dins Daniel e Apocalipsi, principalament, Dieu revèla a sos servidors mai umils, lo sens qu'a balhat als dramas grands qu'an marcat l'istòria de l'èra crestiana. Apocalipsi los resumís pels « sèt trompetas » e las « sèt darrièrs flagèls » qu'exprimisson la justa « colèra de Dieu ». Atal, pertocant la « primièra trompeta », aquí ont los istorians laïcas an pas relevat que d'invasions barbaras qu'an mes a fuòc e sang l'Euròpa actuala entre 321 e 538, l'elegit discernisca un primièr jutjament infligit pel Dieu creator ofensat, en 321, per l'abandon de son sabat santificat. E los sièis autres « trompetas » e las « sèt darrièrs flagèls » venon, successivament, punir lo meteís pecat. Apo.15:4 confirma lor sens de « jutjaments » divins en disant a prepaus dels « sèt darrièrs flagèls » : « Que crenheriá pas, Senhor, e glorificariá pas ton nom ? Perque sol ès sant. E totas las nacions vendràn, e se prosternaràn davant tu, perque tos jutjaments son estats manifestats. » Dins aquel verset, l'expression « Perque sol ès sant » es dirigida contra la falsa santetat religiosa catolica papala romana e protestanta que sos « jutjaments » ciblan e frapan. L'abséncia de « la crenhença de Dieu » es en causa, e es deguda a l'orguèl e la falsa umilitat umana rebèlla. En efièch, dempuèi 1843, après los sègles tenebroses del regne papal, dins Apo.14:7, lo messatge del primièr àngel convida los elegits a se desmarcar de la falsa religion per una actitud umila que condutz a « la crenhença de Dieu » : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » Lo que convida los cridats al « crénher » se nomma Jèsus-Crist, lo Dieu Totpoderós, lo Creator de tot çò que viu e existís, visible o invisible. Lo vertadièr

jutjament de Dieu es redobtable, e de l'autre costat de las concepcions agradivas als òmes, perque parteja l'umanitat en dos camps solament, lo de sos umils elegits que la sang de Jèsus salva, e tota la rèsta de l'umanitat que destrutz, e avalirà, a tèrme, definitivament, a causa de l'orguèlh o de la falsa umilitat dels rics e dels paures, totes rebèls e caputs, coma lo Faraon egipcian qu'endurciguèt son còr fins a la mòrt que Dieu li balhèt dins las aigas de la Mar Roja.

Mas l'apreciacion de l'umilitat e de l'orguèlh pòt pas èsser percebuda que per un cara e cara, e lo sol vejaire que compta, es segur, lo del grand Jutge universal. Es a crénher qu'en se jutjant se meteis, se faga pròva d'una tròp granda complasença. Oblidam pas donc pas que Dieu es pas, ni indulgent, ni complasent, mas solament just, exigissent mas plen de compassion pels que fan realament totes lors esfòrces per li agradar.

Jèsus nos balha un exemple d'umilitat a observar per qual que siá o vòl seguir sus son camin de vertat. A vista umana, aquel camin es plan encombrat, perque plan nombrós son los que s'i engatjan. E se son tan nombroses es perque la nòrma crestiana qu'aplican es pas conformat a las règlas de l'umilitat benesida per Dieu. De nombroses falses crestians se distinguisson per lor volontat ferotja de far quicòm per Jèsus-Crist o per Dieu. Aquelas gents rivalizan en zèl, vanament, perque es l'orguèlh que los possa. Es per denonciar aquel genre de falses servidors que Jèsus precisa dins Luc 14:8 a 11 : « (8) Quand seràs convidat per qualqu'un a de nòças, te metes pas a la primièra plaça, de paur que i aja pas demest los convidats una persona mai considerable que tu, (9) e que lo que vos a convidats l'un e l'autre te venga pas dire : Cedís la plaça a aquela persona. Auriás alara la vergonha d'anar ocupar la darrièra plaça. (10) Mas, quand seràs convidat, te va metre a la darrièra plaça, per fin que, quand lo que t'a convidat vendrà, te diga : Mon amic, monta mai naut. Alara celèt te farà onor davant totes los que seràn a taula amb tu. (11) Perque qual que siá s'escolan serà abaissat, e qual que siá s'abaissa serà naut. »

Es per aquela simpla declaracion que Jèsus-Crist pòt condemnar lo mond civil e religiós copat d'el. En fach, dins aquela parabòla, Jèsus nos revèla las basas de son jutjament : l'umilitat que rend possibla la vida etèrna amb Dieu e sos sants àngels. L'exemple de las « nòças » designa « lo repais de las nòças de l'Anhèl » ; lo convidat es l'elegit recrompat per sa sang ; lo que convida, es lo Dieu Jèsus-Crist. Dieu profetiza que lo fals zèl serà decelat e umiliat.

Dins son experiéncia, lo rei Nébucadnetsar adreça als elegits, el-tanben, un messatge d'umilitat. Après èsser estat abestit per Dieu pendent « sèt ans » a causa de son « orguèlh », brigalhat e umiliat, prenguèt consciéncia de son indignitat. Reclamèt pas el meteis son retorn sul trône dels caldèus, perque nos diguèt dins Dan.4:36-37 : « En aquel temps, la rason me tornèt ; la glòria de mon reialme, ma magnificéncia e mon esplendor me foguèron tornadas ; mos conselhièrs e mos grands me redemandèren ; foguèri restablit dins mon reialme, e ma poténcia faguèt pas que s'acréisser. Ara, ieu, Nebucadnetsar, lògui, exalti e glorifiqui lo rei dels cèls, dont totas las òbras son vertadièras e las vias justas, e que pòt abaissar los que marchan amb orguèlh. »

Se los èssers umans èran mai atentius al messatge desliurat per Jèsus-Crist, en paraulas e en actes, fòrça comprendrián que las nòrmas de la vida celèsta son pas adaptadas per eles : glorifiquen l'orguèlh e mesprèsan l'umilitat ; pas d'astre per eles perque Dieu glorifique l'umilitat e destrutz l'orguèlh. Tot son projècte se resumís per aquela tòca : triar los òmes, regetar los orgulhoses e santificar los umils per l'eternitat. Cadun pòt atal admirar la saviesa del grand Dieu creator que sap qu'après aquela tria, lo bonaür etèrn serà possible e aquesit.

Mesclas mortals

A 30 ans, victima del caumatge, en presa a una destressa granda e pèrda d'activitat professional, me soi virat cap a la Bíblia qu'ai legida entièrament de la debuta a la fin siá, de Genèsi 1 a Apocalipsi 22. Aquela lectura m'a permés de descobrir que sus tot çò que desiravi veire se complir e que cridavi plan, Dieu portava un vejaire plan diferent, e o nommava mal. Abans aquela lectura biblica, èri umanista e desiravi veire suprimir las frontièras establidas entre los èssers umans ; aquelas frontièras racials e nacionalas que separan e empachan las relacions frernalas. Solament, tre Genèsi 1, ai descobèrt que, dins son òbra creativa, lo vertadièr Dieu s'aplica a establir e fixar de nòrmas de separacion. Avia tot fals e avia tot vertadièr. E l'umanitat paga de contunh la consequéncia de tenir pas compte de son savi e perfiech jutjament. Perque tenir compte de son opinion consistís a se prémer lo que se pòt pas jamai enganar dins son jutjament sus las causas e las vidas. En escrivent aquelas causas, realizi quant Israèl foguèt benesit en essent guidat e conduch per Dieu, dempuèi sa sortida d'Egipte. La santa nivolada l'acompanhava pendent sos desplaçaments dins lo desèrt d'Arabia, mas aquela nivolada protegissiá pas que lors còsses mortals ; lo mai preciós èra pel sol Moïse amb lo qual lo Dieu Esperit s'entreteniá dins la tenda d'assignacion. Òc, fa pas besonh de veire Dieu per creire en el, perque la saviesa demostrada dins tota sa revelacion biblica fa pròva de sa viva realitat.

Un còp mai, dins aquel messatge, vau far pròva de l'importància d'aquela primièra declaracion divina qu'es lo subjècte de Genèsi 1, un libre a lo qual aurai plan balhat, personalament, lo nom, « separacion » tant es lo tèma de tot lo libre. Per comprene l'importància que Dieu balha a aquela separacion, devèm tenir compte que sas primièras creaturas, los àngels, an eretat una vida immortala perque miralhan la tòca fundamentala que Dieu vòl obtenir per l'eternitat. Lo drech de viure e de se morir apartenís al sol Dieu creator e lo pòt aplicar suls àngels e suls umans ; çò que farà en son temps. La libertat entièra balhada a sas creaturas torna totas causas possiblas : lo ben coma lo mal. Dieu o sabíá abans de crear son primièr cara e cara liure, son primièr àngel. E la perspectiva de crear de vidas rebèllas l'a pas fa abandonar son projècte. Bon, i aurà de rebèls e dels fidèls, aurà pas donc qu'a triar e seleccionar las creaturas capablas de s'adaptar a sa concepcion de vida. E aquel programa concernís los àngels e los umans. En realizant aiçò, Dieu nos fa dintrar en esperit dins son mond espiritual ; nos fa prene consciéncia de l'existéncia d'una altra realitat que demòra per nosautras, los terrèstres, completament invisible per nòstres uèlhs ; mas pas per nòstres esperits. Tot çò qu'a fach, e farà, pausa sus sa suprèma intelligéncia. A soscat, analisat, compausat, e realizat tot son programa qu'a per mira d'avalir, legalament, lo mal e sos partisans per tal d'ofrir a sos fidèls, una vida etèrna perfiecha de patz e de bonaür continuals. Jos aquel agach espiritual, la mòrt, qu'espaventa l'umanitat rebèlla actuala e en totes tempses, ven l'aliada necessària, indispensable, per que los elegits obtengan la vida pasibla e etèrna que Dieu lor vòl ofrir. La mòrt es donc mai qu'utila, es, çò disi, indispensable. Pòrta la « separacion » definitiva, perque lo defunt o la defunta pòran pas jamai pus retrobar l'astre de modificar lor destin. L'uman se morís en Crist, per la vida etèrna, o se morís en drac, per son avalida definitiva en fin del programa divin. La causida es unicament binària, a l'imatge dels dos camins que Dieu plaça davant los passes dels umans mas tanben abans eles davant los àngels celèstes. E la mòrt del Crist victoriós a ja agut, per aqueles àngels celèstes, de las consequéncias tragicas pels marrits qu'an perdut lor plaça al cèl, mas maravilhosas pels bons que son estats liberats de lors marridas influéncias ; es aquí, tot l'ensenhament d'Apo.12:9 a 12. Aquela primièra purga celèsta serà seguida en son temps d'una purga finala terrèstra. Alara, lo plan salvateur concebut per Dieu serà perfiechament complit. Per Dieu e sos elegits d'originas celèstas o terrèstras, lo repaus de l'esperit serà vengut possible.

Es donc aquí, la causa de totes aquelas separacions qu'ordena dins Genèsi 1 ; la tòca finala essent la separacion « de ben e de mal » coma l'ensenha aquel verset citat dins Esa.7:15 ont es dich a prepaus del Crist : « Manjarà de crèma e de mèl, fins que sàpia regetar lo mal e causir lo ben. » Çò que valguèt per Crist val per totes los umans ; àngels e òmes an totes agut a causir entre lo ben e lo mal. E es perque condemna en çò de sas creaturas la mescla del ben e del mal que Dieu demòstra son lagui de separar aquelas doas opcions de vida. Dins la Genèsi, separa en primièr los luòcs de la vida celèsta dels de la vida terrèstra. Fixa atal los limits qu'empacharàn los òmes de veire la vida celèsta angelica. La tèrra deu èsser separada del cèl e de sos abitants. Puèi, dins nòstra creacion terrèstra, lo mal pren lo nom de tenèbras e correspond a la nuèch. Es atal separat del ben qu'es representat pel lum del jorn. Ja dins aquelas accions, Dieu revèla que tota la forma que balha a sa creacion desliure un messatge espiritual que profetiza sa tòca de separar lo ben del mal. La dimension terrèstra creada recep atal sa significacion de prat batalhièr ofèrt en demostracion als àngels e al mond, perque una guèrra entre Dieu e Satan s'i va debanar. Genèsi 1 nos ensenha que çò que Dieu separa deu pas èsser amassat, jos pena de mòrt etèrna. Lo cèl e son atmosfèra son estats balhats als aucèls, pas als umans, mas possats pel pecat, l'uman rebèl a volgut conquistar lo poder de volar. A capitat, mas a qual prètz ? Lo de tombar dins l'esclavatge economic que l'a conduch a la dependéncia energetica polluenta e mortala per son espècia e totes las espècias que vivon sus la tèrra e dins las mars. Perque los aviam del torisme son consumaires d'enòrma quantitat de querosèn transportats sus de petrolièrs gigants que desgasan en mar e de còps fan naufragi, causant atal d'importantas marèas negras sus las plajas ont vivon los òmes, las femnas, e lors mainatges. La separacion establida per Dieu es estada transgredida e pòrta ara sas consequéncias mortals. De novèls « Icar » se tuan pendent panatòris sus d'alas volantas o de paracasudas sofisticats de plan nauta tecnicitat. Se transgredís pas impuniment las règlas establidas per Dieu. Aquelas presas de risques son pas compatiblas amb la prudéncia extrèma a la quala Jèsus nos exòrta. Demòran donc los fruches de l'umanitat rebèlla. Dins la prolongacion de son messatge de separacion, logicament, Dieu a volgut aplicar aquel principi per protegir son pòble ebrèu ; çò que l'a conduch a el defendre los maridatges amb los estrangiers pagans. Son bonaür ne dependiá, perque pel maridatge, l'estrangièr pòrta dins l'Israèl santificat per Dieu, sa cultura, sa religion, tota sa nòrma de vida. E coma lo levam fa levar tota la pasta del pan, sa preséncia dins l'Israèl de Dieu met la vida del pòble entièr en dangièr de mòrt ; çò que vòl evitar als qu'aima.

Dempuèi la mòrt del Crist e l'ofèrta de sa gràcias a l'univèrs terrèstre entièr, los crestians an pensat a tòrt qu'aquela separacion de las etnias èra complida. Perque l'ignorància o lo mesprètz per aquel

principi demòra encara portaire de sas malurosas consequéncias per totas las nacions modèrnas que renouvèlent l'experiéncia de « Babel ». E o cal relevar, la reünificacion dels que Dieu a separat per de lengas, es favorizada pel long temps de patz que Dieu a acordat a Euròpa dempuèi 1945, annada de la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. Mai longtemps aquela patz dura, mai grèvas ne son e seràn las consequéncias. E a ne jutjar pel fruch portat, lo jutjament establìt per Dieu es entièrament justificat. Nòstre mond es vengut exactament çò que Dieu voliá evitar a son Israël nacional ; un luòc de desengatjament, de recèrca de plasers, de falsas amors, d'òdis, de panatòris e de murtres, a los quals s'ajustan las dissensions religiosas concurrentas qu'an justificat las guèrras anticolonialistes e la guèrra de « Bòsnia » dins los Balcans. Perque los umans copats de Dieu s'entètent a ignorar las causas religiosas d'aquelas coabitacions rendudas impossiblas perque son pas acceptadas pels èssers umans. E se lo fruch d'aquelas coabitacions es a aquel ponch insupporté per eles, es a causa de la malediccion que Dieu restaca a la transgression de sas separacions. Dempuèi Babel, las lengas diferentas creadas per Dieu devían separar los pòbles, mas uèi, la tèrra entièra es venguda un vilatjòt ont l'informacion circula en temps real. Mas la tecnica mai desenvolopada tira pas la vida umana al poder del Dieu immortal. E la reünion dels que Dieu aviá separats va, un còp mai, aver per consequéncia d'abrandar la tèrra e sos abitants. Çò que me condutz a dire : Que tròp se potona, s'abrande. L'aliança novèla aviá per tòca d'espandir la bona novèla del salut dins totes los pòbles de la tèrra, mas pas d'amassar los pòbles que Dieu a separat per de lengas. Aquí perqué l'experiéncia tragica que lo mond s'aprèsta a viure, e que viu ja jos una forma benigna amb la contagion dels Coronavirus, es entièrament deguda a son mesprètz per la leiçon perpetuala que Dieu a volgut balhar a l'umanitat per l'experiéncia de la « torre de Babel ». Lo mesprètz manifestat de cap a Dieu se trobava ja dins la persona del drac qu'ignorava çò que significa lo vèrb « se morir ». A cregut poder véncer lo Dieu que l'a creat fins a la mòrt del Crist demorat, el, sens pecat. Après aver provocat la mòrt de multituds d'èssers umans, a après de Crist que son torn de se morir èra programat per Dieu. L'impudente ignorància de las leiçons divinas portarà atal sas consequéncias per totes los àngels e los èssers umans rebèls.

En son temps, lo rei Ezéchias cometèt l'error de mostrar a sos visitaires caldèus las riquesas de son temple. En consequéncia, mas après el, tornèron per s'apoderar d'aquelas causas e de tota la nacion. Lo mond occidental comet a son torn la meteissa error. Per la television e Internet, l'opuléncia de la vida occidentala es espandida jols agaches envejoses dels pòbles que vivon encara dins la pauretat e la misèria. Coma comprene pas, dins aquel cas, lor desir de venir profèchar, eles-tanben, d'aquela vida rica afichada ? La consequéncia d'aquela tecnicitat modèrna es de provocar de las èrsas d'immigracions que butassan los equilibris de las gestions socialas dels pòbles d'aquel Occident ric e desenvolopat. Mas qual que siá lo nivèl d'aquela riquesa, las cargas que representan los novèls arrivants son finançadas al despens dels abitants d'origina. Es mentre que l'immigracion non suportada ven, a son torn, causa de conflictes e d'afrontaments entre los qu'apròvan, e los que contèstan aquel tip d'acuèlh. La houlette « union » es brigalhada, e la mescla etnica e religiosa ven mortal. En çò que la concernís en primièra, la França republicana vei destruire sa devise : libertat, egalitat, fraternitat. S'i tròba pas mai que la somission de l'esclau de cap a son mèstre, l'inegalitat sociala, e l'adversitat que possa a s'afrontar los que partegen pas las meteissas idèas. Mas, las autras nacions que se son bastidas sus son modèl son, elas-tanben, condemnadas a viure los meteisses dolorosas experiéncias. E fin finala, lo provèrbi serà confirmat : la rason del mai fòrt es totjorn la melhora. E aquel « mai fòrt », es lo Dieu creator qu'organiza la malediccion pels que pòt pas benesir.

La separacion operada per Dieu a per mira de seleccionar la fe obesissenta, perque l'obesissença es l'expression de la fisança que l'elegit balha al Dieu qu'ordena e organiza sa vida. La mòrt del Crist a balhat als crestians una rason de mai de se mostrar de cap a el fidèls e obesissents, e en cap de cas, lo drech de mespresar sas ordenanças e sos comandaments.

La pensada del Senhor m'es estada revelada al matin del diluns 31 de Genièr de 2022. Lo subjècte revelat concernís encara la « mescla mortala ». Dins Genèsi 1, l'òrdre de la creacion restacada a cada jorn seguís una logica bastida sus la pensada « tenèbras e lum » que traduson lo messatge « mòrt e vida ». S'o pòt atal relevar, Dieu crèa la vida vegetala lo tresen jorn abans de crear lo lum solar e lunar, lo quatren jorn. Aquel lum va concernir la vida animala creada lo cinquen jorn. Espiritualament, l'estatut animal es per Dieu sens valor, puèi que crèa los animals unicament per èsser dominats per l'òme que va crear, aquel còp, « a son imatge », lo seisen jorn. Gen.1:26 : « Puèi Dieu dich : Fasèm l'òme a nòstre imatge, segon nòstra semblança, e que domina suls peisses de la mar, suls aucèls del cèl, sul bestiar, sus tota la tèrra, e sus totes los reptils que serpejan sus la tèrra. » Precisi que Dieu dich « a nòstre imatge » perque es assistit dins sa creacion terrèstra per sos àngels que partejan ja amb el « son imatge ». Ditz atal « fasèm » perque los assòcia a son òbra. Aquel tèrme plural es pas donc pas justificat per una santa trinitat, mas simplement per una associacion del Dieu Esperit Amor amb sos àngels fidèls plan-aimats. Relèva que dins aquel verset, Dieu balha a l'òme lo poder de

« dominar » « los reptils que serpejan sus la tèrra », coma « la sèrp », que va pasmens prene o poder dominator sus el, quand se va daissar « dominar » per el en desobesissent a Dieu, sus son conselh diabolic.

Lo « cinquen jorn », Dieu crèa la vida animala marina. Solament, la chifra « cinc » es simbolicament lo nombre de l'òme. La vida creada dins « la mar » va atal venir simbolic de l'òme animal que vendrà, quand aurà perdut sa semblança amb « l'imatge de Dieu », après lo pecat, fins que cobrís sa nuditat d'un vestit de pèl que profetiza l'ofèrta divina de la gràcia de Jèsus-Crist.

Lo « seisen jorn », Dieu crèa l'òme « a son imatge » sus la tèrra assecada sortida de la mar. La chifra « sièis » es, el, lo nombre de l'àngel siá, lo messatgièr celèst o terrèstre. Aicí designa la nòrma de la vida celèsta que serà obtenguda fin finala pels recrompats del Crist seleccionats sus la tèrra. Las paraulas exprimidas per Dieu confirman aquela idèa puèi que ditz en parlant a sos àngels « fasèm l'òme a nòstre imatge » ; l'òme creat « a l'imatge de Dieu » es donc egalament a l'imatge de l'àngel celèst. Jèsus a confirmat egalament aquela nòrma angelica reservada per sos elegits en disent dins Mat.22:30 : « Perque, a la resurreccion, los òmes prendràn pas ponch de femnas, ni las femnas de marits, mas seràn coma los àngels de Dieu dins lo cèl. » Dins sa puretat originala, Adam èra donc coma los àngels de Dieu, levat lo fach que li èra pas permès de los veire ; Dieu aviá fixat per l'òme aquela limitacion. De l'autre costat de la mar, la tèrra es portaira de la vida creada a l'imatge de Dieu. E aiçò prepara lo ròtle qu'aqueles dos mots antinomics van recebre dins la profecia de l'Apocalipsi que Dieu va balhar a l'apòstol Joan. Precisi : per « la mar », la vida de l'òme animal, e per « la tèrra », la vida de l'òme fach a l'imatge de Dieu siá, l'imatge que Jèsus-Crist ven tornar bastir en çò de sos elegits que salva de condemnacion mortala del pecat. Los que salva devon passar pel baptisme dont lo modèl profetic èra practicat pels sacrificateurs ebrèus. Abans de dintrar dins lo temple, devián èsser lavats dins la tina granda d'aiga apelada la « mar ». Dins lo baptisme, l'immersion del còs entièr simboliza la mòrt de l'òme animal que renaix en Crist, a l'imatge de Dieu. La « mar » recep atal clarament la significacion de la mòrt.

En consequéncia, la mar designa la mòrt e la tèrra representa la vida. Pasmens, l'òme animal viu el tanben sus la tèrra que pòrta atal ela meteissa la vida e la mòrt après lo pecat. Dins la profecia, la tèrra renegada per Dieu va atal èsser portaira d'aqueles doas caracteristicas que son la mòrt e la vida. En confirmacion, la susfàcia de la tèrra va comportar de desèrts (imatges de la mòrt), e dels bòsques luxuriants (imatges de la vida). Mas es pas lo cas de la « mar » que simboliza unicament la vida de l'òme animal destinat unicament a se morir. Dins Gen.2:9, « la vida e la mòrt » son designadas per « dos arbres » : « YaHWÉH Dieu faguèt possar de sòl dels arbres de tota espècia, agradivas a veire e bons a manjar, e l'arbre de la vida al mièg del jardin, e l'arbre de la coneissença del ben e del mal. » Dins aquel verset, lo mot « mòrt » es remplaçat per « la coneissença del ben e del mal » ; una expression que conven perfiechament per definir « la tèrra » ambigüa portaira « de vida e de mòrt ».

Sabent que per Dieu, conéisser signifieque experimentar, aquela expression caracterize particularament plan, la fe protestanta, en partida benesida e en partida renegada per Dieu, tre son aparicion. Los benesits patissián la marridesa coma l'anhèl de Dieu, e los renegats tornavan per las armas, còp per còp, a las ligas catolicas papalas romanas que los atacavan. Los primièrs fasián pròva d'una fe « viva », los segonds, d'una fe « mòrta ». Los messatges « vida e mòrt » son fundamentals dins Apocalipsi. Dieu nos ne balha la pròva dins Apo.3:1 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. » Dieu justifica aquel messatge en imputant al protestantisme esprovat entre 1831 e 1844, una « coneissença del ben e del mal ». Benesit siá, « vivent », abans 1843, après aquela data, es frapat de malediccion per Dieu e son estat espiritual es lo de la « mòrt ». Aquel cambiament d'estatut espiritual de la fe protestanta degut a l'activacion del decret divin de Daniel 8:14, a per consequéncia que los simbòls « mar » e « tèrra » partejan la significacion de « la mòrt ». A partir de 1843, « la fe viva » es portada pels sols e pauc nombroses elegits seleccionats per Jèsus-Crist dins las doas espròvas adventistas de 1843 e 1844, e dins un primièr temps unicament als USA. Dins las autras nacions, d'elegits seràn seleccionats, mas unicament après 1873, confòrmament a las anóncias parallèlas fachas dins Daniel 12:12 e Apo.3:7. Es aital qu'al costat dels simbòls « mar e tèrra », aquela fe viva adventista va èsser representada per « la rèsta de la femna » dins Apo.12:17 : « E lo dragon foguèt irritat contra la femna, e s'enanèt far la guèrra a la rèsta de sa posteritat, als que gardan los comandaments de Dieu e qu'an lo testimoniatge de Jèsus. »

Dempuèi 1843, « lo dragon » siá, « lo drac », s'irrita contra la fe viva adventista, qu'es caracterizada per dos critèris inseparables e indispensables : « los que gardan los comandaments de Dieu e qu'an lo testimoniatge de Jèsus ». Solament, dempuèi 1995, l'adventisme institucional es pas mai lo depositari del « testimoniatge de Jèsus ». L'espròva de fe de 1994 basada sul messatge de la « cinquena trompeta » li es estada fatala. Lo darrièr « testimoniatge de Jèsus », l'escrivi cada setmana dins aquel obratge, en portant d'explicacions complementàrias suls subjèctes qu'el causit d'esclairar. E

precisament, aquela condemnacion de l'adventisme oficial per Crist es confirmada per son aliança contra natura amb lo camp de la « fe mòrta », que « passa per èsser viva », precisament, dempuèi 1995. Retrobam atal, lo tèma d'aquel article que concernís la « mescla mortala ». En darrièr, l'adventisme oficial a comés aquela « mescla mortala » e dempuèi 1843, la fe mòrta protestanta l'a, ela tanben, comisa, en fasent aliança amb l'enemiga de Dieu, la fe catolica papala romana. La confirmacion d'aquelas causas va aparéisser dins Apo.13:11 a 18, dins la descripcion de « la bèstia que monta de tèrra » que recep la dominacion en preséncia de « la bèstia que monta de mar ». En testimoniatge d'aquela profecia, en 2022, los USA son venguts majoritàriament catolics ; en mena que s'essent formats jol simbòl de « l'Anhèl » Jèsus-Crist, van acabar lor temps sus la tèrra en parlant dins los darrièrs jorns coma « lo dragon » diabolic catolic roman. Constituïts d'un protestantisme « mòrt » e d'un catolicisme « mòrt », l'òrdre de metre a « mòrt » siá de « tuar » los darrièrs elegits, accion profetizada dins Apo.13:15, apareis coma un fruch natural logic del fals crestianisme : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. »

Aquel darrièr « mescla mortala » de l'istòria umana es en oposicion complèta amb lo suènh e l'importància que Dieu balha a las separacions reveladas dins lo libre entièr de la Genèsi. E dempuèi lo començament fins a la fin, Dieu separa los qu'eretan de « la vida » dels qu'eretan de « la mòrt », las resultas finals dels « dos camins » qu'a plaçats davant la causida dels èssers umans. L'importància de la separacion projectada per Dieu apareis encara dins aquel verset de Héb.4:12, a prepaus de sa Paraula escricha : « Perque la paraula de Dieu es viva e eficaça, mai talhanta qu'una espasa quala que siá a dos talhs, penetranta fins a partejar arma e esperit, junturas e mesolhas ; jutge los sentiments e las pensadas del còr. » Jèsus diguèt tanben dins Mat.25:32 : « Totas las nacions seràn assembladas davant el. Separarà los unes d'amb los autres, coma lo pastor separa las fedas d'amb los boccs ; » « las fedas » fidèlas, per « la vida », e « los boccs » rebèls, per « la mòrt ».

La vida balha totas las « rasons » de creire en Dieu

La rason e la fe

Las evidéncias de l'existéncia de Dieu son tan nombrosas que crenhi de ne poder pas citar que quelques unas. Perque, per tot òme, la vida es una mena de miracle, dempuèi sa naissença fins a sa mòrt, legitimament, es logicament conduch a s'interrogar sul sens que pòrta sa vida. Aquí perqué, los pòbles de las nacions paganas se son premuts de las divinitats dont los cultes se son perlongats pels eretatges tradicionals religioses. La tradicion es bona quand permet d'entretenir la vertadièra religion, mas ven mortala, quand consistís a perlongar las falsas religions.

Dins l'Euròpa occidentala, la tradicion a dominat los esperits umans jos l'aspècte de la « rason » erigida en totèm religiós per Maximilien Robespierre lo cap del comitat del salut public que foguèt format pendent la Revolucion Francesa après la decapitacion del rei Loís XVI. Son prenom Maximilien en fach una mena de papa « Maximus », e son nom imatge l'aspècte papal que pòrta la « rauba de Sant Pèire ». Jos sa direccion, França a viscut una annada entièra de « Terror » entre lo 27 de Julhet de 1793 e lo 27 de julhet de 1794. « Un an », jorn per jorn, que profetizava la nòrma atèa « maxi milena » d'un novèl « millenari » « maximus » siá, grand, plan grand. La durada de vida d'aquel « antéchrist », mòrt lo 28 de Julhet de 1794, a 35 ans, es identic a la de Jèsus-Crist. Detalh significatiu, sa boca profanatrice foguèt ciblada per Dieu, puèi que frapada al « maximilaire », per una bala tirada pel gendarma « Merdegèt ». Lo « tiran » es mòrt guillotiné en presa a d'atròces patiments. Son sinistre ministèrè terrèstre s'es acabat lo 9 « Thermidor » del calendari revolucionari en vigor a l'epòca e fins en 1806. Aquelas semblanças al Crist e al papa nos ensenhan que son accion èra un castig organizat per Dieu, lo Jutge grand dels umans e dels àngels. Aquela profecia del nom e del prenom d'aquel cap del culte de la « rason » s'es complida puèi que domina encara, aquela « rason », uèi los esperits umans en tota Euròpa e sas excroissances dels USA e d'Austràlia. « la rason » es estada fòrça ajudada pel desvolopament tecnologic qu'a el tanben, parallèlament, ganhat e conquistat las pensadas umanas. En Jèsus-Crist, Dieu aviá anonciat aqueles degalhs deguts a l'avançada de la civilizacion occidentala, en disant dins Matt.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. ». Pasmens, devi èsser onèst, Jèsus a pas ciblat dins aquel verset que d'accions espiritualas degudas als falses Christs e als falses profètas. E aiçò per una rason simpla : per Dieu, lo progrès scientific es pas una excusa valabla per justificar l'incredulitat manifestada de cap a el. Perque qual que siá lo nivèl atench, la coneissença scientifica demorarà incapabla de provar que Dieu existís pas. E a l'invers, per que los vòl obtenir d'el, las pròvas de son existéncia son abundantas.

Puèi que los umans plaçan la « rason » al dessús de la religion, aquela rason deuriá produire de

pensadas « rasonablas ». Solament, es pas lo cas, lo « rasonable » desapareis d'aquí enlà que lo cal aplicar a la religion del vertadièr Dieu. Cadun pòt remarcar, la soma d'esfòrces que los increduls pòdon desplegar per cercar scientificament d'explicacions sus d'innombrablas causas. Se cava la tèrra, esventra de tombas, per descobrir de testimoniats del passat. Se travèrsa los oceans e las mars per descobrir las traças d'una civilizacion o d'una espècia animala desapareguda. S'envia quitament de fusadas dins l'espaci, dins l'espèr de trobar de traças de vida sus la Luna, sus Mart e endacòm mai tan possible. E los que son capables de tant d'esfòrces, per obtenir de responsas, negligent las que Dieu lor a preparadas dins las revelacions de sa santa Bíblia. Comprenon pas que lor zèl ven causa d'una mai granda culpabilitat de cap a el. « la rason » deuriá produire l'intelligéncia, mas se pòt qualificar d'intelligents los que balhan pas la prioritat al destin etèrn de lor pròpria vida ? Lor rason es tan mòrta coma lor fe, perque la mòrt es dintrada en eles ; es estada acceptada coma nòrma de la vida umana e se son resignats a aquel principi.

Pasmens, i aurà dos mila ans en 2030, un òme es mòrt sus una crotz e tres jorns après, es aparegut vivent a sos fidèls testimoniats ; aiçò per lor aprener que la mòrt es estada vencuda pel que balhe la vida etèrna. Jèsus-Crist es vengut tornar bastir la pensada umana per li balhar lo sens de l'eternitat. L'avantatge dels elegits es immens, perque la mòrt a perdut son caractèr irremediable acceptat per l'incredul. E en cabussant nòstre agach dins la santa Bíblia, aprenèm coma la mòrt es apareguda après lo pecat ; a donc una causa accidental e una durada perpetua, e donc non etèrna. Nòstre agach sus la vida e lo sens qu'ela pòrta es donc cambiat, entièrament cambiat ; passam atal dins tota nòstra arma « de mòrt a la vida ». La presa de consciéncia de la realitat de Dieu nosautres « separa » dels increduls, perque sèm ara convencuts, qu'en totas circumstàncias, la mòrt frapa pas qu'aquí ont Dieu o permet. Aquela pensada crestiana a conduch l'apòstol Pau a comparar la primièra mòrt, dicha naturala, a un sòm. « los que dormisson », çò ditz dins 1 Thes.4:13, e Dan.12:2 dich dels mòrts qu'eles « se desvelharàn » per la primièra o la segonda resurreccion segon Apo.20. Nosautres que cresèm en Dieu, sabèm coma los increduls que lo còs fisic dels mòrts se descompausan ; los dels elegits, coma los dels increduls e dels incroyants atèus. Mas çò que la Bíblia e Jèsus-Crist nos an après, es que Dieu es Esperit e que la vertadièra vida etèrna es, ela-tanben, esperit. Jèsus-Crist l'a declarat per l'apòstol Pau dins 1 Agacin.15:50 : « Çò que disi, fraires, es que la carn e la sang pòdon pas eretar lo reialme de Dieu, e que la corrupcion ereta pas l'incorruptibilitat. ». Mas qué « la carn » ? Es pas que la forma provisòria de l'envolopa dins la quala, sus nòstra tèrra, l'esperit uman nais e se bastís per las experiéncias de la vida. De dos nenets que naisson sus la tèrra, bessons o pas, l'un poirà viure eternalament per sa fe viva, l'autre o poirà pas, a causa de son incredulitat. Dins 1 Agacin.15:29, Paul precisa encara : « Autrament, que farián los que se fan batejar pels mòrts ? Se los mòrts ressuscitan pas absoludament, perqué se fan batejar per eles ? » Malgrat l'unanimitat de la causida dels traductors, precisi que la forma « pels mòrts » a lo sens de : « a causa dels mòrts » ; atal coma l'impermeable o lo parapluèja son faches « per » la pluèja, mas pas « a son benefici » siá, « a causa de » e « contra » la pluèja. Dins lo tèxt grèc, lo mot traduch per « per » es « upper » e possedis la doble significacion de « per » e « a causa de ». Lo bon sens sol guida la causida siá, l'Esperit del Senhor Jèsus esclaire o esclaire pas l'esperit del traductor. Tant pièg pels « Mormons » que son tombats dins aquela trapèla, mas l'intelligéncia del Senhor vòl que lo baptisme pren son sens « a causa de la mòrt » e non « per son benefici ». Çò ponch es plan important, perque lo moment del baptisme marca precisament per un elegit son passatge « de mòrt a la vida ». En perlongament del subjècte precedent, passa de noiridura de l'arbre de « mòrt » de « la coneissença del ben e del mal », al fruch del sol « plan » perfiechament pur e sant de « l'arbre de vida » Jèsus-Crist. La fe en la resurreccion dels mòrts es fonamentalament una basa de la vertadièra fe. Es aquela cresença que destrutz l'espèctre òrre de « la mòrt » e que profecharà pas qu'als sols elegits seleccionats per Jèsus-Crist, lo Dieu viu celèst. Lo qu'a set de comprene lo vertadièr sens que Dieu balha a las causas tròba en el las responsas a totas sas questions. Aquí perqué, es desconsolant, de veire d'òmes s'agotar per de recèrcas vanas e esterilas qu'an pas cap de poder per lor far ganhar l'eternitat. Dieu a longtemps daissat los increduls bastir lors espèrs suls progrès de la sciéncia, mas arribat a quasi 8 ans de son grand e definitiu retorn gloriós, lor impausa sos castigs dont la tòca principal es de los cridar pel darrièr còp a la penedença. Una penedença plan justificada puèi que se son renduts colpablas de cap a el d'un odiós mesprètz. En mai, en refusant de creire a sas declaracions, fan de Dieu de vertat l'autor de la « messorga » qu'atribuís al « drac » e a son camp. La penedença es donc necessària e demòra encara individualament possibla. Individualament, solament, perque, collectivament, es ja tròp tard ; los grops rebèls son formats e se son fortificats dempuèi 1843 e per l'adventisme oficial rebèl, dempuèi 1994. Lo Dieu viu demòra viu e actiu al prè de sos sols elegits qu'obtenon en mai del pan quotidian, la noiridura espirituala qu'« emana » de sa santa paraula profetica escricha dins sa santa Bíblia. Jèsus a dich a sos apòstols « Aquí, vos ai tot dich d'avança ». Fau pròva de l'autenticitat de sos prepauses, perque totes los lums novèls, que recebi d'el, venon esclairar aqueles tèxtes escriches

dins la santa Bíblia. L'istòria de la fe i es integralament escricha, constituïda d'innombrables testimoniats que concernisson las 6000 annadas de la seleccion divina dels elegits terrèstres. Los prepauses del Crist concernissian pas que la vida espirituala, perque sa nòrma evolua dins lo temps, segon son programa profetizat, mas demòra a sos uèlhs lo sol subjècte digne de son interès, en despièch dels « progrès » civilisationnels apareguts dins lo temps de la fin. En fach de « progrès », los pòbles de la « rason » an pas capitat a progressar que dins los excèsses dins totes los domenis e l'umanitat somesa en paga ja e va encara deure pagar chèrement lo prèmi. Un excès d'asepsie pòrta paradoxalament doas consequéncias contràrias : la vida es perlongada, mas es renduda mai fragila e ven la victima de las malautiás ont lo ròtle de las defenses immunitàrias es essencial. Atal coma una armada tenguda al repaus pèrd sa capacitat combativa, l'immunitat naturala se deu confrontar constantament a d'agressors virals e bacterians. Après èsser tombada dins l'esclavatge tecnologic, l'umanitat es victima de l'esclavatge numeric que regís son organizacion de vida. Lo bon sens es en nòstre Dieu viu Jèsus-Crist. Mas perqué Dieu deuriá protegir los qu'o mesprèsan ? Son extrèma compassion va pas fins aquí, e demòra lo jutge perfiech « que torna a cadun segon çò qu'es son òbra », coma l'a anonciat dins Apo.22:12 : « Aquí, veni lèu, e ma retribucion es amb ieu, per tornar a cadun segon çò qu'es son òbra. » E perque sonda lors còrs e lors rens, Jèsus-Crist se pòt pas enganar dins son jutjament dels èssers umans. Davant son jutjament, las falsas reivindicacions del drech a sa justícia s'abausonan.

Aquí donc ara l'enumeracion de d'unas realitats que pròvan l'existéncia del Dieu que se torna, segon sa volontat, visibla o invisibla, que benesís o renèga, segon la nòrma qu'a fixada per sa seleccion d'elegits terrèstres.

Tant importanta coma ela siá, la Bíblia e sos escruches venon pas en primièrs, perque a títol de pròvas l'òme exigís d'accions. Tanben, los faches istorics incontestables coma l'existéncia del pòble josieu apelat Israèl ven en cap d'aquela lista. L'existéncia del pòble josieu es tant importanta que Dieu se servís d'el per atirar l'atencion dels èssers umans sus sa persona divina. A aquela fin, a fach de l'Israèl nacional descasut a causa de son regèl del Crist, un subjècte de malediccion per totes los pòbles de la tèrra. Aquela malediccion s'es bastida sul retorn dels josieus sus lor sòl nacional en 1947 après la mòrt de 6 milions de josieus dins los forns crematòris dels camps de l'Alemanha nazi. Avian dich a Pilate a prepaus del Crist apelat Jèsus de Nazaret : « Que sa sang torna tombar sus nosautras e sus nòstres mainatges ». Dieu lor aviá inspirat las paraulas d'aquela anòncia de lor continuata futura malediccion dont la « shoah », la « solucion finala » decretada per Adolf Hitler lo führer nazi, foguèt un darrièr avertiment adreçat per Dieu als pòbles crestians o josieus infidèls dispersats sus tota la tèrra. Après aquela leiçon, Dieu a balhat a l'umanitat occidentala un long temps de patz, favorable al comèrci e a l'enriquiment material dels USA, d'Euròpa e sas excoissances mondialas. Aiçò, dins un contèxte larvat de menaças terroristas internacionalas, successivament, palestinianas, puèi, musulmanas dichas « islamicas ». Perque l'injustícia patida pels palestinians musulmans a levat e desvelhat la colèra dels pòbles musulmans contra los ancians « crosats » occidentals. Es donc un vertadièr crit, quitament un udolament, que Dieu brot per aqueles fruches de malediccions deguts al pòble Juif a causa de son retorn sus sa tèrra nacionala istorica. Los pòbles que pretendon se prémer la « rason » deurián comprene lo ligam que religa la malediccion patida per la tèrra entièra, al pòble josieu, autor e responsable de sa causa. Mas dins lo domeni religiós, coma dins lo domeni profan, la rason fa obstacle a las pròvas portadas. De vertats circulan, mas son pas jamai amplificadas. Dins nòstres darrièrs jorns, apareis de mai en mai, que la nòrma de la pensada unica s'opausa a tota idèa de remesa en causa. Tota reconsideracion d'un subjècte es interpretada coma un retorn endarrièr inacceptable per las flors politicas, economicas, sanitàrias e segur, religiosas. Tanben, paradoxalament, aquel comportament internacional dels dirigents testimònian que Dieu los prepara per patir sos castigs que seràn progressius, e fins a l'exterminacion de l'espècia umana sus la tèrra, al retorn del Crist Salvair e Venjador. Mas segur, aquela pròva es pas qu'a la portada de sos elegits, esclarats per son infalhibla paraula profetica.

En remontant dins lo temps siá, del fruch cap al tronc e la raiç, avèm lo testimoniatge istoric de quasi 2000 ans de fe crestiana. Malgrat que terriblament marcada per un aspècte tenebrós, aquel periòde pòrte lo testimoniatge de l'òbra e de l'existéncia de Jèsus-Crist. Mas aquò rai aquel testimoniatge, la « rason » espèra pas mai de pròvas qu'al temps de la lei dels suspèctes de la Revolucion francesa. Ven suspècte qual que siá contraditz la posicion presa pels dirigents nacionals, e las massas popularas incultas e incredulas se someton neutralizadas per la paur. Arribam a l'estadi final de l'endurcissement del còr del Faraon egipcian que Dieu s'aprestava a far se morir, perque abans lo rei Belschatsar caldèu, Dieu l'aviá, el tanben, pesat e trobat tròp leugièr dins la balança de sa justícia.

Abans Jèsus-Crist, trobam la sortida del país d'Egipte e la formacion, per Dieu, de l'Israèl nacional josieu. Jorn après jorn, las experiéncias viscudas per aquel pòble son estadas redigidas per escruches ; çò que deuriá èsser tengut per pròva de l'existéncia del Dieu liberator per tot esperit dich

« rasonable ». Aquel testimoniatge escrich revèla un lagui d'intelligéncia superiora que lo pòble josieu es estat lo primièr a demostrar. La continuitat observada per la redaccion d'aquelas escrituras pendent mai o mens 15 sègles distinguís encara mai l'experiéncia d'aquel pòble respècte als autres pòbles terrèstres. Un detalh es a relevar : Dieu a obligat son pòble a far pròva dels castigs que li a impausats. Cap d'autre pòble l'a pas fach, perque copats de Dieu, los pòbles son liurats a l'orguèlh uman que los possa a entretenir un imatge gloriós de lor experiéncia. Una pròva d'aquel comportament es estada balhada en Egipte, puèi que lo nom, e tot sovenir del governament benesit de Joseph, a títol de grand visir, es estat esfaçat pel faraon ostil al pòble ebrèu dins lo testimoniatge istoric cultural egipcian. E pendent los sègles de l'èra crestiana, los testimoniages legats pels monarcas son sovent estats embelits al profièch del subjècte implicat. A l'opausat, la Bíblia torna un testimoniatge de vertat que confirma la benediccion coma la malediccion ; çò que la rend digna de la fe dels elegits realament « rasonables ».

La beutat de la creacion fa pròva del lagui del bon gost qu'es revelat per las causas visiblas. Las flors, lor aspècte e lors perfums d'agradivas odors fan encara pròva de la delicadesa del Dieu creator. En particular, la prima, imatge del temps de l'Eden sens pecat, balha a la natura son aspècte luxuriant de vidas e d'activitats floralas, vegetalas e animalas. Aquelas causas son fachas per èsser apreciadas per una creatura adaptada per aquela apreciacion. L'intelligéncia umana es pas que la consequéncia de la del Dieu que l'a creada. E es a aquel nivèl de reflexion que l'òme animal se separa de l'òme espiritual. L'òme animal vei las causas, mas los religa pas al Dieu creator, son nivèl d'intelligéncia refusa aquela evidéncia, per manca d'intelligéncia, o per la liura causida d'una volontat rebèlla, perque vòl pas ni Dieu ni Mèstre, per li obesir, e aiçò particularament en França, dempuèi mai de 1968, ont aquela expression èra represa en eslogan per la joventut dintrada en rebellion contra l'ancian modèl de societat.

La Bíblia fa encara pròva d'innombrablas causas demest las qualas se tròba lo raconte del deluvi que s'es produch sus nòstra tèrra i a solament 4337 annadas. Es pauc quand se sap que sus aquelas 4337 annadas i a los qualques 2000 ans de l'èra crestiana. Los tres periòdes de 2000 ans son estats atal marcadas per aquelas tres experiéncias successivas : lo deluvi, la formacion d'Israèl, l'experiéncia crestiana ; e cada etapa es portaira d'una leiçon divina ; las duas primièras ensenhan la mòrt e la vida. La tresena ven en Crist que separa per la fe en son sacrifici volontari, los mòrts dels vivents.

Es clar, uèi en 2022, las pròvas balhadas an pas mai d'efièches suls esperits umans. Las 76 annadas de pases viscudas dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala siá, dempuèi 1945, an lavat los cervèls umans. La presa del poder per la joventut americana e europèa a produch una societat rebèlla dont lo destin es d'aténher la nòrma de Sodome e Gomorrhe. En Occident, la pensada religiosa es tan regetada coma los esfòrces d'Òlt per cambiar los marrits comportaments dels abitants de Sodome. Pendent aqueles 76 ans, de generacion en generacion, la tendéncia rebèlla s'es fortificada e amplificada. Viure sens Dieu pausa pas mai cap de problèma dins las consciéncias de gents que son nascuts dins aquel climat dominat per l'ateïsme. Lor vida es emplenada, comolada d'activitats multiplas que motivan lors projèctes e lors esperanças. Brèu, nascuts sens Dieu, espròvan pas cap de besonh d'el. Emplenats d'orguèlh e de sufisença a causa de lor nauta coneissença tecnologica e scientifica, mesprèsan l'esperit religiós que considèran coma un « dinosaure » del temps passat. En fàcia d'aquel tip d'esperit, los elegits pòdon pas mai res far ; tota demostracion de vertat ven inutil e vana. Aquí perqué, los elegits del temps de la fin seràn pas jamai una multitud que degun pòt pas comptar coma Dieu l'aviá anonciat a Abraam, mas seràn totjorn aquel « tropèl pichon » car e preciós pel còr del Dieu viu fidèl.

E als que poirián encara creire que la rason poiria protegir l'umanitat, rampèli que Dieu a la capacitat de la sometre a una poténcia d'embornament o d'égarèment coma l'ensenha 2 Thess.2:10 a 12 : « e amb totas las seduccion de l'iniquitat pels que perisson perque an pas rebut l'amor de la vertat per èsser salvats. Tanben Dieu lor envia una poténcia d'égarèment, per que cregan a la messorga, per fin que totes los qu'an pas cregut a la vertat, mas qu'an pres plaser a l'injustícia, sián condemnats ».

Lo salut de l'òme a un prèmi

Aquel subjècte de reflexion nos va permetre de comprene perqué lo camin que condutz a la vida etèrna es, segon Jèsus, « estrech, ressarrat » e pauc manlevat. Per complicar la compreson de son projècte salvateur, Dieu l'a fach bastir sus una successon de duas alianças passadas entre el e los umans. Tanben degam-nos o comprene, sens acceptacion de l'aliança novèla en Crist, la fe religiosa josieva de l'anciana aliança es coma una sinfonia inacabada. Mai tard, dins l'èra crestiana, serà egalament lo cas per la fe protestanta que, acceptant pas la restauracion del sabat e de tota vertat restaurada per Dieu, es demorada ela-tanben una sinfonia inacabada, après lo dépassement de las datas de la prima 1843 e de l'auton 1844 ; aiçò perque lo decret divin citat dins Daniel 8:14 es dintrat

en vigor amb totas sas consequéncias bonas pels elegits e terribles pels descasuts : convenientament traduch : « E me diguèt : Fins a ser matin, 2300, e serà justificada, santetat ». L'aspècte terrible consistís dins la remesa ne causa de las condicions de l'ofèrta de la « justícia » divina acordada al pecador, al tèrme de la durada citada siá, 1843.

Es precisament dins Daniel 10:12 que Dieu nos presenta l'imatge de l'elegit ; aiçò, en fasant dire per son àngel a Daniel : « Me ditz : Daniel, crenhes pas res ; perque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu, tas paraulas son estadas entendudas, e es a causa de tas paraulas que veni. » Es a la lectura d'un tal verset que l'èsser uman apren çò que Dieu espèra d'el. Dieu es segur invisible, mas es pas mut, ni sord, ni òrb. Son intencion es de revelar qu'es a sos elegits, e aiçò, unicament a prepaus de son caractèr, puèi que demòra l'Esperit invisible. Relèva çò que tira la rason del « crénher » : « perque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu ». Aquele verset permet de comprene perqué Dieu adreça als òmes en 1843, lo messatge del primièr àngel d'Apo.14:7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » Paradoxalament, Dieu exòrta sos elegits al « crénher » per fin que per la restauracion de las vertats exigidas, ajan pas, coma Daniel, mai de rason del « crénher ». Lo messatge anonciat per aquele primièr àngel es adreçat en 1843, al moment que, precisament, lo decret de Daniel 8:14 exigís d'elegits de reproduire l'imatge del comportament de Daniel. Lo temps es alara plaçat jol signe de la profecia e la diferéncia entre elegits e descasuts pausa sus aquele critèri perpetuel : « perque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu ». L'exigéncia de la restauracion de la practica del sabat es visibla dins l'anóncia facha per l'àngel que ditz als crestians eretièrs del dimenge catolic roman : « e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » ; « lo qu'a fach » siá, lo Dieu creator de Genèsi 2:1-2 : « Dieu acabèt al seten jorn son òbra, qu'aviá facha : e se pausèt al seten jorn de tota son òbra, qu'aviá facha. Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santificuèt, perque en aquele jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasant. » E lo tèxt del 4en dels 10 comandaments de Dieu rampèla als òmes aquele dever qu'exigís d'elles après los sègles tenebroses del cristianisme roman. Legissèm dins Exòde 20:11 : « Perque en sièis jorns YaHWéH a fach los cèls, la tèrra e la mar, e tot çò que i es contengut, e s'es pausat lo seten jorn : aquí perqué YaHWéH a benesit lo jorn del repaus e l'a santificat. » Atal, en reproduzent lo comportament de Daniel que Dieu apròva e benesís, dempuèi 1843, totes los vertadièrs elegits se distinguisson dels descasuts que respondon pas, eles, a aquele nòrma de caractèr. E que son aqueles descasuts ? Dins Apo.14:8, dins lo messatge del segond àngel, Dieu pòrta la responsa en ponchant del det « Babylone la Grand » que ditz èsser « tombada ». Aquele nom designa la glèisa catolica papala romana, mas quand es « tombada » ? Pas en 1843, mas al sègle 16en, quand a fach la causida de combatre lo messatge de la Reforma protestanta. E dins aquele comportament d'orguèlh e de mesprètz per la vertat divina, es l'exemple de l'opausat absolut de l'umil Daniel. En retrobant, una totala aprobacion de Dieu, sos elegits obesissents e intelligents an pas mai res a crénher de sa part perque los aima e los protegís. Dins aquele comportament, los elegits retròban l'imatge de Dieu perduda pel pecat original. La mòrt qu'èra son salari e la crenhença de cap a Dieu son estadas pagadas per Dieu el meteís en Jèsus-Crist : lo deute es reglat, mas qualqu'un o devíá imperativament far, al nom del principi exigít per la lei divina e que Paul nos rampèla en disent dins ròm.6:23 : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. » Que significa aquele « don gratuit de Dieu » ? Aiçò es plan important de relevar, l'ofèrta de salut es una iniciativa divina que demòra independenta de las responsas que los umans li balhan. En se morissent sus la crotz, Jèsus plaça davant los pecadors umans la causida de far aliança amb el pel mejan de la sang versada qu'a reglat lo deute degut a la justícia divina ofensada. L'ofèrta es atal presentada davant lo pecador, mas aquele ofèrta es pas sens condicion, e es aquí que se justifican las paraulas tengudas per Jèsus dins Apo.3:18 : « t'aconselhi de crompar d'ieu de l'aur esprovat pel fuòc, per fin que vengas ric, e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas, e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas. » Lo salut presentat coma « gratuit » es donc en realitat, « pagant ». Mas pas amb d'argent, lo prèmi a pagar es : lo cambiament del comportament del cridat qu'obtendrà, per la conformitat a las exigéncias divinas, l'estatut d'elegit qu'a pas mai a crénher Dieu, mas qu'a pas mai qu'a l'aimar cada jorn mai fins a son darrièr alen, o son raubatòri, vivent, pel cèl, al temps del retorn del Crist siá, a la prima 2030. Jèsus precisa puèi dins Apo.3:19 : « leu , repreni e castigui totes los qu'aimi. Aja donc de zèl, e repentís-te. » Aquele zèl e son fruch de penedença consistisson a reproduire l'imatge de Daniel 10:12 : « Daniel, crenhes pas res ; perque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu, tas paraulas son estadas entendudas, e es a causa de tas paraulas que veni. »

En disent : « leu , repreni e castigui totes los qu'aimi », Jèsus confirma son aliança passada amb la fe adventista dempuèi 1843 e 1873 ont lo temps « Filadèlfia » la concernís especificament. Mas es plan

perque aquela institucion oficiala es siá que jutja son comportament vengut amb lo temps freg e formaliste, en « Laodicée », una religion que se transmet per l'esperit de la tradicion coma foguèt lo cas de l'anciana aliança josieva e del protestantisme entre lo sègle 16en e 1843.

Lo prètzh del salut es un subjècte a aquel ponch important, qu'espròva de l'autenticitat, totas las falsas religions. E sens sa bona interpretacion, totas son a l'imatge de la sinfonia inacabada siá, a l'imatge dels contes messorguièrs que los parents ensenhan a lors mainatges. Las falsas religions prometon totas a lors adèptes, lo « paradís » siá, l'« Eden », de Dieu. E aqueles adèptes seràn terriblament decebuts porque an pas comprés que l'accès al « paradís » a un prèmi que cap d'èsser uman auria pas pogut pagar porque lo pecat es eretat per totes dins tota l'istòria terrèstra umana. Qué pòt presentar un josieu de l'anciana aliança a Dieu per obtenir lo « paradís » dempuèi que Jèsus es mòrt en balhant sa vida en sacrifici expiatòri ? Sens la sang del Crist, pòt pas que presentar de sacrificis d'animals, al subjècte de los quals ebrèus 10:4 precisa : « porque es impossible que la sang dels taurs e dels boccs tire los pecats. » ; donc pas d'accès al « paradís » sens la sang umana del divin Crist. A son torn, pendent 16 sègles, la fe catolica a desformat lo sens del prètzh del salut. Al sègle 16en, a vendut lo « paradís » a prèmi d'argent ; çò qu'a permés al monge ensenhant Martin Luther de descobrir sa natura diabolica. A quitament fach desaparéisser l'ofèrta gratuita de Dieu en ordenant a sos adèptes de se punir eles meteisses per de castigs corporals tant injustificats coma inútils, flagellacions del còs, marchas suls genolhs ... etc. L'ofèrta de la gràcia foguèt atal suprimida. Puèi venguèt lo cas de la fe protestanta que restaurèt lo principi de la gràcia e lo de la sola autoritat de la Bíblia, la santa paraula de Dieu. Pasmens, dins la practica, aquela fe reformada l'èra pas qu'a mièjas, d'ont sa semblança a la sinfonia inacabada. Perque, tot en condemnant las messorgas catolicas, los protestants onoravan encara lo fals jorn del repaus instaurat per l'emperador roman Constantin 1èr dempuèi lo 7 de Març de 321. En exigissent la restauracion del vertadièr sabat dins lo vertadièr seten jorn qu'es lo dissabte, la pòrta del « paradís » se barra davant los protestants qu'obesisson pas a aquela exigéncia divina decretada per el dins Daniel 8:14. Enfin ven lo torn de l'adventisme oficial a lo qual Jèsus rampèla lo prètzh del salut. Vist lo prètzh enòrme qu'a personalament pagat per ofrir la dintrada dins sa « paradís », Es en drech d'exigir d'adventistas que vòlon beneficiar de son ofèrta, lo prèmi pagat per totes sos vertadièrs elegits dins totes los tempses ; aquel prèmi essent lo comportament trobat dins Daniel : « porque tre lo primièr jorn ont as agut a còr de comprene, e de t'umiliar davant ton Dieu ». Èra tot lo sens que Dieu a volgut balhar a l'espròva de fe de 1994 ; una espròva de fe basada sus la demostracion de l'interès per la paraula profetica qu'anunciava als adventistas lo retorn del Crist per 1994 ; aiçò segon l'interpretacion inspirada que Jèsus-Crist m'a balhada per tal d'organizar aquela espròva. La fe demostrada essent estada non confòrma als testimoniats de sos paires fondators esprovats e seleccionats en 1843 e 1844 per las falsas anóncias lançadas per William Miller, la fe adventista oficiala e institucionala vei la pòrta del « paradís » se barrar davant ela e sos membres, dont la fe es una sinfonia inacabada revelada pel desinterès e l'incredulitat ; un comportament indigne del salut. Enfin ven lo torn de l'islam que pretend-tanben, al « paradís » de Dieu. Aquí encara, lo prètzh del salut balhat per Dieu essent pas reconegut, la pòrta del « paradís » demorarà clausa e inaccessible. Amb l'islam, Dieu es pas mai qu'un rei de l'univèrs despòta, arbitrari e tiranic. Lo sens balhat al pecat es imprecís puèi que la lei divina biblica es remplaçada, per la fe a l'Alcoran que presenta pas los dètz comandaments de Dieu, e concernís exclusivament, la fe en son cap de guèrra, Maomet. Mas ja, la fe de l'islam representa pas un dangièr que pels crestians increduls que li balha una valor al prè de Dieu. Perque la religion de l'islam pausa pas sus la mòrt voluntària del Messias Jèsus, los vertadièrs elegits sabon que l'accès al salut es impossible pels musulmans. Amb l'islam se torna barrar los diversès aspèctes de las religions que se reclaman del Dieu unic que s'es pasmens revelat unicament pel pòble Juif.

Lo prètzh del salut pausa sus l'aparicion del Messias que recep per nom : « Jèsus », nom que significa : YaHWÉH salva. Aquel nom balha tot son sens a l'aliança novèla que Dieu va instaurar sus la sang del Crist crucificat. En efiech fins a son aparicion, los ebrèus coneissián pas Dieu que jos son nom YaHWÉH pel qual afirma son existéncia etèrna. Mas sens Jèsus-Crist, dont lo nom es portaire de l'anóncia del salut, la relacion amb Dieu èra incomplèta e unicament provisòria. Es donc, en reconeissent lo Messias Jèsus-Crist que la fe josieva provisòria se pòt perlongar e obtenir l'aprobacion e las benediccions restacadas a la fe al Messias anonciat per Dieu, dins Dan.9:24 a 27.

En resumit, los josieus, los catolics, los ortodòxes, los anglicans, los protestants, los adventistas, e los musulmans se pèrdon totes porque s'enganan sul subjècte del « prèmi del salut », tant sul que Dieu a pagat en Crist que sul que l'elegit deu pagar per obtenir sa gràcia. Es aquel comportament que partejan que lor balhan a totes aquel imatge d'una « sinfonia inacabada ». E aquel repròchi del non acabament de la nòrma de la vertat es confirmat dins Apocalipsi 6:13 pel simbòl de las « figas verdas » d'aquel verset : « e las estelas del cèl tombèron sus la tèrra, coma quand un figuier brandit per un vent violent gèta sas figas verdas » ; « verdas » siá, abans d'aténher la maturitat de sa

maduracion. E s'enganar sul prètz del salut es plan grèu, perque aquò tira al Dieu creator, lo benefici d'una poderosa demostracion d'amor qu'adreça a totas sas creaturas que vivon dins lo cèl e sus la tèrra ; los àngels celèstes coma los èssers umans terrèstres. Sens consequéncia pels èssers celèstes dont lo despartiment e lo jutjament son estats realizats per Jèsus après sa resurreccion, la pèrda de la demostracion d'amor de Dieu se tradutz sus la tèrra pel perlongament de l'incredulitat que condutz los umans mal ensenhats a la mòrt etèrna siá, definitiva. Solament, lo tèrme aliança implica la mencion de clausas e de devers recipròcs dels contractants. Coma dins l'acte del maridatge, dels engatjaments de fidelitats recipròcas son preses pels esposes, dins l'aliança concluda amb Dieu en Crist, los engatjaments devon èsser tenguts e onorats fidèlament. E aquí encara, en cas de transgression de las clausas, lo divòrci separa per totjorn los conjonches désunis. E Dieu fach tot parièr amb los umans que se reclaman de son salut e tenon pas compte de sas clausas especificadas per el en Jèsus-Crist.

Las leiçons divinas romanas

Dins tota sa revelacion profetica, Dieu a balhat a Roma un ròtle de primièr plan. La rason d'aquela omnipreséncia de Roma pausa sul ròtle que va tenir dins son projècte per reduire e esportir la poténcia del pòble josieu dins l'epòca del ministèri terrèstre de Jèsus-Crist. En efiech, sens l'ocupacion romana de Jerusalèm e de tota la Judèa, lo ministèri de Jèsus auria pas pogut se complir en tota libertat. Pendent los tres ans e sièis meses de son activitat publica, lo clergat josieu foguèt emmoralhat e empachat de li nòser. Mas quand l'ora de complir la darrièra « Pâque » e lo darrièr « jorn dels expiations » foguèt vengut, lo protector roman venguèt lo borrèl executor del castig del pecat jutjat e condemnat per Dieu. Dins aquel autre ròtle, Roma faguèt pas que çò que Dieu li balhèt a far.

Dins Apo.17:10, l'àngel dich a Jean a prepaus dels « sèt caps de la bèstia » : « Son tanben sèt reis : cinc son tombats, un existís, l'autre es pas encara vengut, e quand serà vengut, deu demorar pauc de temps. » Aqueles « sèt reis » representan sèt tips de governaments successius experimentats per Roma pendent son istòria. Rampèli que segon Esa.9:14 : « lo cap es lo magistrat o l'ancian e la coa es lo profèta qu'ensenha la messorga ». Dins lo cas de la Roma pagana, « lo cap e la coa » èran representadas per una sola e quitament persona que dirigissiá lo pòble. Los sèt governaments romans foguèron successivament, la monarquia, la republica, lo consolat, la dictatura, lo triumvirat, l'empèri, la tetrarchie (quatre caps dirigents imperialas associadas). Avent experimentat aqueles divèrses tips de governaments, lo modèl roman a ja provat que lo problèma dels pòbles pausa pas sus la forma de lor governament mas unicament sus lor separacion d'amb lo Dieu creator suprèm. Perque cap dels modèls experimentats a pas produch lo resultat recercat pel pòble de Roma. Es normal puèi que çò que fach problèma, es l'òme quand es separat de Dieu. Cap dels tips de regims adoptats a pas capitat a evitar d'afrontaments sagnoses entre de partisans opausats. E quand Dieu a volgut esprovar la fe crestiana naissenta, es encara a Roma e a son mai crudèl e dement imperial representant, Neron, qu'a recorrut. L'agach sus aquel passat de Roma profetiza lo destin istoric del pòble francés. Quand alassat per las exaccions crudèlas e injustas dels monarcas e del clergat catolic roman lo pòble de França es dintrat en Revolucion, s'a cregut èsser definitivament desbarrassat d'un mostre sanguinari. Mas, tre 1793, un contèxte bolhent e lo risc de veire se relevar la monarquia a conduch los revolucionaris a se liurar a un genocidi de la classa dels aristocratas. Lo mostre sagnós èra pas mai la monarquia e son catolicisme roman mas l'accion revolucionària ela meteissa. De tota son istòria, lo fluvi parisenc apelat, Sèina, a pas rebut tant de sang umana. París ofriguèt alara una « scèna » de tuada sistematica als espectadors de la tèrra e del cèl.

Lo testimoniatge dels istorians es plan util, mas podent pas jutjar los faches jol prisma espiritual, lors explicacions an pas que pauc d'importància. Per arribar a sas fins, Dieu manipula los òmes del mai pichon fins al mai grand e aqueles rius pichons acaban per formar de grands rius, puèi de grands fluvis, qu'acaban lor camin en se getant dins la mar. Abans de s'instalar durablament, la republica a conegut de recabussadas e de brèus retorns cap a la monarquia e l'empèri, totes parièrament marcats pel versament de la sang umana. E en agachant l'istòria de França, retrobam plan après 1789 la succession dels regims experimentats per Roma, la primièra republica a succedit a la monarquia. Puèi un dictator nommat Maximilien Robespierre, evocat i a pauc dins un article, a pres lo poder per ensagnosir França pendent un an, jorn per jorn. Robespierre guillotiné, lo directòri republican a fisat lo poder a un jove cònsol còrs, Napoleon Bonaparte. Contra son pòble còrs liurat a França dempuèi pauc de temps de temps, a pres lo partit de França e a ganhat als combats sos galons d'oficiari artilhièr. Faguèt atal préemption de la « bona part » sus la quala anava lèu regnar en Emperador, en mèstre absolut. Atal sols lo triumvirat e la tetrarchie son demorats d'exclusivitats romanas. Mas aquí es pas l'essencial que concernís, per Roma coma per França, la recèrca del

governament ideal ; çò qu'abotís pas jamai al resultat recercat.

Se dins l'èra crestiana, las experiéncias dels governaments franceses an tengut un ròtle de primièr plan dins sas relacions amb la Roma papala, çaquela, França a pas res experimentat en mai que Roma, s'es pas que son passatge en republica foguèt marcada per un regèt sistematic de tota mena de religion. Roma l'aviá pas fach, e sa republica empachava pas los cultes idolatras a las formas multiplas que lo pòble roman practicava. En França, l'esperit de l'ateïsme es una reala novetat. Mas relèva malgrat qu'aquel ateïsme nacional apareís pas qu'après que la fe apostolica modèla de perfeccion, puèi la falsa fe catolica e la vertadièra e la falsa fe protestanta an tornat, l'una après l'autre, lor testimoniatge istoric. Après lo testimoniatge de la França atèa lo cicle se torna barrar. Las leiçons avent totas estiu balhadas, Dieu a ofèrt a l'umanitat un long temps de patz religiosa dont beneficiam encara uèi. Aquele long temps de patz èra tan necessari coma lo dels tres ans e sièis meses del ministèri de Jèsus-Crist. Devia favorizar la construccion del messatge adventista del seten jorn e sa proclamacion sus tota la tèrra. Atal dins la patz religiosa, l'adventisme s'es expandit dins totes los païses ont aquò èra possible, e mai se i es representat per plan pauc de personas. A son torn, en 1994, l'adventisme oficial es estat vomit per Jèsus-Crist mas, raiat per l'organisme, ai rebut puèi los lums adventistas balhadas per Jèsus-Crist e dins la patz religiosa que se perlongava, ai compausat de cants, redigit dels escraches e de las explicacions e contunhi d'o far dins aquel article. Pasmens sabi que, ara, pendent las 8 annadas que nos separan de retorn de Jèsus-Crist, la patz va cessar e una roïna se va abatre sus la tèrra e emportar dins la mòrt de las multituds de gents non esclairadas, perque Dieu aurà pas trobat l'amor de sa vertat en eles. Lor indiferéncia de cap a sa vertat los aurà quitament conduches a favorizar l'installacion de l'islam, la religion que concurréncia la fe exclusiva crestiana, dins lor país. Aquí perqué, Dieu los va liurar a las atrocitats perpetradas pels musulmans fanatics. E coma aquel castig sufirà pas, ne cridarà a la poderosa Russia ortodòxa, a sos carris, sos vaissèls, sos sosmarins, sos avions supersonics, sos missils ipersonics a caps nuclears (darrièra novetat) confòrmament a sa profecia presentada dins Daniel 11:40 a 45. Lo mond va descobrir çò que « colèra de Dieu » vòl dire. La mòrt del « tèrç dels òmes » d'aquel conflicte, segon Apo.9:15, serà pas que lo darrièr avertiment abans l'exterminacion finala que Jèsus-Crist començarà pendent son retorn gloriós ; aiçò, après aver somés los darrièrs rebèls als torments de sos « sèt darrièrs flagèls » descriches dins Apo.16.

Dins Apo.17, l'Esperit dich a prepaus dels « sèt reis » de Roma : « Son tanben sèt reis : cinc son tombats, un existís, l'autre es pas encara vengut, e quand serà vengut, deu demorar pauc de temps. » « Cinc son tombats » : la monarquia, la republica, lo consolat, la dictatura, e lo triumvirat (Crassus, Pompèu, Cesar) ; « un existís » : l'empèri, dempuèi l'emperador Octavi dich August. Es jos son regne que Jèsus es nascut, segon Luc 2:1 : « En aquele temps pareguèt un edicte de César Auguste, ordenant un recensament de tota la tèrra. » Lo seten rei designa la tetrarchie formada per l'associacion de Quatre emperadors e mai precisament de dos emperadors principals nòmats Dioclecian e Maxence a los quals son jonches dos autres emperadors nòmats Constance Clòr e Galèra. Dieu ditz d'aquel governament a 4 que deu « demorar pauc de temps ». Se tròba que la longor d'aquel temps es revelada dins Apo.2:10 e sa durada es de « dètz jorns » profetics siá, dètz annadas realas. Meritan d'èsser soslinhadas per l'Esperit aqueles « dètz annadas », perque foguèron las darrièras atròças persecucions que la Roma imperiala pagana faguèt patir als crestians de l'empèri. Mas la patz religiosa anava constituir una malediccion a las consequéncias perpetualas fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist, perque obtenguda en 313, tre 321, aquela patz permetèt a Constantin 1èr de far abandonar pels falses crestians, venguts nombroses dins l'empèri, la practica del vertadièr sabat santificat per Dieu. En dintrant dins la patz, la fe crestiana tombèt donc dins la malediccion divina e justifiquèt atal los castigs successius dels « sèt trompetas » descrichas dins Apo.8, 9, e 11:15. En nòstra epòca actuala, avèm vist, l'estat d'esperit de la societat occidentala se transformar en qualques annadas de patz, del tot al tot : condemna çò que justificava e justifica çò que condemnava. La falta de Constantin va donc deure èsser castigada per Dieu, aquele còp, en primièr, per la « 6na trompeta », puèi après la fin del temps de gràcia, pels « sèt darrièrs flagèls » e la « setena trompeta » qu'exterminarà l'umanitat rebèlla colpabla a la prima 2030.

La profecia precisa a prepaus de « la bèstia » dins Apo.17:11 : « E la bèstia qu'èra, e qu'es pas mai, es ela meteissa un ochen rei, e es de nombre dels sèt, e va a la perdicion. » Aicí encara per plan comprene aquele mistèri pertocant « la bèstia que monta de mar » a la debuta del capítol 13, Dieu pren per referéncia la nòrma religiosa de la Roma pagana definida per sos « sèt reis » siá, sèt governaments. L'ochen regim experimentat per Roma es son governament papal ; un governament qu'es plaçada jos l'autoritat suprèma del papa roman nòmmat « Sobeiran Pontife » siá, en latin, « Pontifex Maximus ». E aquele títol a totjorn existit tot lo long de l'istòria de la Roma pagana dempuèi la monarquia fins a la tetrarchie. L'entitat religiosa de « la bèstia » es atal trobada dins l'istòria pagana de Roma, mas la papautat constituís pas a ela sola « la bèstia ». Perque « la bèstia » es producha per

la coalicion del poder religiós e lo del pòble de l'empèri que la sosten e la protegís per sos caps reials e lors armadas. Solament, dempuèi Daniel 7:7, Dieu nos a illustrat « la bèstia » e revelat sa dobla composicion : son identitat romana dins Dan.8:9, ont la Roma pagana es designada pel simbòl de la « bana pichona » e lo pòble del sosten imagé pels « dètz banas » que la Roma pagana a dominadas fins a la segonda aparicion de la « bana pichona », aquel còp papal roman en 538, dins Dan.7:8. En seguissent las donadas citadas dins Dan.7:24, los « dètz banas » que sostenon lo regim papal de l'ochen rei èran ja presents dins lo quatren animal que designa l'empèri roman dins Dan.7:7. Es donc en fasant referéncia als imatges e a las donadas citadas dins Daniel 7 que Dieu establís son enigma d'Apo.17:11. Trobam aquí una maravilhosa demostracion divina del ròtle complementari que Dieu balha a las profecias de Daniel e Apocalipsi.

Dins Apo.17:11, l'enigma prepausada, « la bèstia èra e es pas mai », s'analisa dins lo contèxte definit dins Apo.17:3 : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. » Aquel contèxte es lo d'una espròva de fe simbolizada pel mot « desèrt ». Aquel contèxte istoric es lo del temps de la fin en lo qual « la bèstia » a perdut sa dominacion puèi que se remarca l'abséncia dels diadèmas o coronas suls « sèt caps » romanas e las « dètz banas » dels pòbles occidentals. Lo contèxte istoric la presenta dins l'espèra de sa darrièra punicion que jol nom simbolic de la « vendèmia » d'Apo.14:18 a 20, va frapar los responsables religioses qu'an enganat los umans per lors falses ensenhaments. La clau d'aquela interpretacion es balhada dins Apo.18:6 ont Dieu dich a las victimas dels seductors diabolics : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. » Aquela ultima punicion se complís après la venguda gloriosa de Jèsus-Crist. Es son retorn que permet a las victimas dels falses ensenhaments de descobrir la vertadièra natura espiritual de lors ensenhaires religioses, tanben lor justa colèra se torna contra los culpables coma Apo.16:19 o profetiza : « E la vila granda foguèt dividida en tres partidas, e las vilas de las nacions tombèron, e Dieu, se rebrembèt de Babylone la grand, per li balhar la copa del vin de son ardenta colèra ».

Dins la coalicion que constituís « la bèstia », l'element pòbla pòrta una culpabilitat granda de cap a Dieu. E a aquel títol, cal retenir lo sosten permanent del pòble de París a la fe catolica, son refús del rei protestant Enric IV obliga e forçat per accedir al trône de França de se convertir a la fe catolica romana del pòble parisenc. Ajustam tanben, son ajuda portada a las ligas catolicas del Duc de Guisa per massacrar los protestants lo jorn de la sinistra Sant-Barthélemy, en 1572. Aquí perqué, las familhas nòblas e ricas, ligadas a la monarquia de l'ora seràn victimas de la guilhotina dels revolucionaris parisencs. Per complir aquela tasca profetizada dins Apo.2:22-23, Dieu a tornat lo pichon pòble parisenc contra la classa dels aristocratas, catolics, coma lor rei Loïs XVI e son esposa que son mòrts segon Dieu unicament perque an eretat aquela religion catolica que compara a una « prostituïda » dins aquel verset e dins Apo.17 : « Aquí, la vau getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de sas òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas conèisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras.» Dins l'original grèc, s'aguèt plan de « sas òbras », e non de « lors òbras ». Al lum d'aqueles versets, lo genocidi realizat per la guilhotina dels revolucionaris a complit una volontat divina puèi que Dieu dich : « Farai se morir de mòrt sos mainatges ». L'expression, « se morir de mòrt » escarta tota interpretacion simbolica del mot « mòrt » dins l'accion punitiva evocada. E es per ela que Dieu « nafra mortalament » « la bèstia » dont « la nafra mortala » deviá èsser « garida » segon Apo.13:3 : « E vivi l'una de sos caps coma nafrada a mòrt ; mas sa nafra mortala foguèt garida. E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia. » Dins aquel verset, per l'actitud atribuïda a « la tèrra », Dieu profetiza lo sosten admiratiu que la fe protestanta descasuda e infidèla va portar a la fe catolica romana, après son abandon per Dieu, après 1843.

Per Dieu e sos elegits, dins l'èra crestiana, França a remplaçat lo pòble roman pagan, e son aliança e son sosten portats a la causa del catolicisme papal an permés a la « bèstia » de prene forma e de dominar amb « arrogància » los pòbles de la tèrra, sovent convertits a la fe catolica per la fòrça e la menaça de mòrt. Tres illustres personatges celèbres an practicat aqueles crimis en lor regne : Carlesmanhe, Felip lo Polit e François 1èr. Lo primièr convertiguèt Germania per l'espasa e lo segond cremèt sus sos lenhièrs, los Templièrs e lor cap Jacques de Molay. Pertocant lo tresen, François 1èr, obriguèt las ostilitats contra la fe reformada, los primièrs protestants. Dempuèi son primièr rei, Clodovèu, a permés la reproduccion del modèl experimentat per la Roma pagana. Tanben Dieu pòt dire que « la bèstia es de nombre dels sèt reis », tot en essent apareguda en forma crestiana, après las « sèt » governaments romans.

Lo verset d'Apo.17:7 permet de comprene melhor çò qu'es la « bèstia » : « E l'àngel me ditz : Perqué t'estonas ? Te dirai lo mistèri de la femna e de la bèstia que la pòrta, qu'a los sèt caps e las dètz banas. » L'Esperit separa « la femna » que designa Roma coma vila. Serà confirmat dins lo verset

18 : «E la femna qu'as vista, es la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra. » Dins lo passat, aviá ja comparat Jerusalèm a una prostituïda a causa de son infidelitat de cap a el. Exemple, dins Esaïe 1:21 : « Qué donc ! La ciutat fidèla es venguda una prostituïda ! Èra emplenada d'equitat, la justícia i abitava, E ara i a d'assassins ! ». La vila de Roma es portada cap a la dominacion occidentala pel sosten de « la bèstia » qu'es ela meteissa formada d'una associacion de la monarquia, e sos dètz reialmes simbolizats pels « dètz banas », amb la religion catolica romana qu'es, ela, imagée pels « sèt caps ». Dempuèi pauc de temps de temps, me prement lo sens que Dieu li balha dins Gen.2:2, balhi a la chifra « sèt » la significacion de la « santificacion », tanben l'expression « sèt caps » significa : santa magistratura, puèi que lo mot « cap » simboliza « lo magistrat o l'ancian » dins Esa.9:14. E jos aquel vocable, l'error d'interpretacion es pas mai possible, designa clarament la « santa magistratura » pretenduda del regim papal qu'a totjorn sietat a Roma s'es pas momentanèament en França en Avinhon ; dins un primièr temps a Roma, al palais del Latran, puèi dins la ciutat del Vatican, dins la basilica de Sant Pèire de Roma. L'identificacion papala pausa sus l'identificacion del luòc geografic ont ela sèti siá, Roma en Itàlia. Tanben, Dieu atira nòstra atencion sus de simbòls que permeton l'identificacion d'aquela vila ; lo detalh balhat dins lo verset 9 es decisiu : « Es aici l'intelligéncia qu'a de saviesa. Los sèt caps son sèt montanhas, sus las qualas la femna es assetada. » S'agiguèt pas de sèt nautas montanhas mas de sèt pichons monts suls quals la vila de Roma foguèt bastida. An rebut de noms : lo Capitòli, lo Palatin, lo Caelius, l'Aventin, lo Viminal, l'Esquilin, e lo Quirinal. Darrièr aqueles noms s'amaga la profecia de tota la pretension romana pagana puèi papala.

Lo Capitòli : ven del latin « caput » que significa « cap ».

Lo Palatin : significa : lo palais, la vòuta.

Lo Caelius : significa : lo cèl. Aquí, s'auça lo palais del Latran ont los papas sietèron abans lo Vatican. Al costat del palais s'auça lo mai grand obelisc egipcian en responsa al desir de Constantin 1èr lo Grand. L'adoracion del dieu « Solelh invencit » es atal confirmada e solidament restacada al culte papal.

L'Aventin : significa : Salutacion ; de latin « avé ». Roma adreçarà aquelas « avé » a Marie, la novèla Astarté de l'èra crestiana.

Lo Viminal : significa : que produz de vin ...de desengatjament o d'impudicité, segon Apo.17:2 : « Es amb ela que los reis de la tèrra se son liurats a l'impudicité, e es de vin de son impudicité que los abitants de la tèrra se son embriagats. » ; mas tanben, 2:20-21 : « Mas çò qu'ai contra tu, es que daisses la femna Jézabel, que se ditz profetessa, ensenhar e sedusir mos servidors, per que se liuren a l'impudicité e que manjan de carns sacrificadas a las idòlas. Li ai balhat de temps, per fin que se repentiguèsse, e se vòl pas repentir de son impudicité. » Es dins aquel comportament de refús de penedença que « Babylone la Grand es tombada » segon Apo.14:8 e 18:2, entre 1170 e lo sègle 16en, siá dempuèi lo testimoniatge de Pierre Valdo (o Pierre Vaudés) fins al de Martin Luther, lo monge ensenhant catolic, fondator oficial de la Reforma protestanta.

L'Esquilin : significa : qu'es servit sus de taulas. Un signe de riquesa e d'opuléncia, mas tanben una allusion a la taula del Senhor que la papautat pretend servir.

Lo Quirinal : es lo nom d'una pica o una lança. Es l'arma qu'equipa los gardas soïsses del Vatican. Fins a la pèrda del sosten monarquic e del pòble francés, lo regim papal se va impausar per las picas e las lanças, tuant sens problèma de consciéncia los vertadièrs servidors del Dieu viu. Tot coma, en son temps, Jerusalèm tuèt los profètas que Dieu li enviava. En darrièr, en Crist, Dieu foguèt tractat del meteís biais.

A la cima d'aqueles « sèt sèrras » lo paganisme roman aucèt sos temples que ja solhèron la vila de Roma. Mas es jos son regne papal qu'aqueles noms venon per Dieu de las « blasfèmias » messorgièras, coma o ditz dins Apo.17:3 e 13:1-5-6.

Al contra de l'opinion dels òmes enganats per son aparenta conversion a la religion crestiana, per Dieu, Roma es demorada dins son meteís estatut espiritual pagan. Es lo messatge que ressortís dempuèi Daniel ont lo meteís simbòl « pichona bana » designa la Roma pagana republicana conquistaira dins Daniel 8:9, e la Roma papala, dins Daniel 7:8. Los dos estatuts son identificats segon que la « bana pichona » agís dins un contèxt situat abans o après que los « dètz banas » de l'empèri roman sián dintradas en possession de lor reialme siá, a partir de 395, dins nòstra èra, data de la debuta de la casuda de l'empèri roman qu'es tanben la debuta de la formacion de « dètz reialmes » independents dins l'Euròpa occidentala. Aquela marca es tant importanta qu'apareis dins Daniel 7:24 e Apo.17:12 : « las dètz banas qu'as vistas son dètz reis, qu'an pas encara rebut de reialme, mas que recebon autoritat coma reis pendent una ora amb la bèstia. » Pòrti sus aquel verset de las precisions importantas. Dieu s'adreça a Jean e es solament dins son epòca que las « dètz banas » avián pas encara rebut lor reialme. Puèi, la segonda partida del verset cibra lo temps de la fin del mond fixat dins Apo.17:3 ont, segon Apo.16:13 a 17, dins lo contèxt del 6en dels « 7 darrièrs

flagèls de Dieu », los pòbles occidentals engatjan lor funèst destin en se sometent, pel darrièr còp, al signe de l'autoritat papala, lo dimenge rendut obligatòri, fins al decret de mòrt final, que ciblarà los elegits demorats fidèls al sabat santificat per Dieu, dempuèi lo seten jorn de sa creacion de la tèrra e de tota sa dimension terrèstra e celèsta. Mas Apo.13:11 plaça tota aquela accion persècutrice finala jos l'autoritat del protestantisme american descasut mas reconciliat e ligat per una aliança amb la fe catolica romana. La mascariá es ara clarament demostrada e demoraràn pas presonièras d'aquela seduccion aparenta enganaira que las armas umanas que mesprèsan la vertat divina contenguda dins sas revelacions profeticas.

Aquela situacion finala replaçarà los subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala dins la situacion ont Eve puèi Adam se son trobats de cap als prepauses seductors tenguts per la sèrp abitada, inspirat, e utilizat coma mèdium, pel drac. Coma dins la Genèsi dins l'Eden de Dieu, la causida dels « dos arbres », « l'arbre de la vida », imatge de l'obesissença en Crist, e « l'arbre de la coneissença del ben e del mal », imatge de la desobesissença rebèlla del drac, portarà de consequéncias etèrnas e definitivas de vida o de mòrt.

Dins l'ultim combat espiritual terrèstre apelat dins Apo.16:16, « Harmaguédon », mot ebrèu que significa : montanha preciosa, l'obesissença al sabat representarà « l'arbre de vida » e l'obesissença al dimenge solhat tre son origina, perque dedicat al dieu solar pagan, representarà « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » dont lo fruch conduch a la mòrt etèrna.

Atal fins al retorn del Crist que rendrà clara la situacion religiosa dels èssers umans, la malediccion, portada per la religion catolica, va portar sos fruches mortals sus tota l'umanitat crestiana rebèlla. Los quitarà pas, fins a lor destruccion per l'alèn del Dieu creator apelat de mantun nom mas, principalament, lo de « Jèsus-Crist » que revèla son aspècte de Salvaire exclusiu dels pecadors penedents e contrits. Es tanben vengut, dempuèi sa victòria contra lo drac e lo pecat, lo detentor unic del jutjament universal dels èssers umans e dels àngels celèstes. Glòria a son nom ! En vertat !

S'èran estats savis e inspirats per Dieu, los dirigents dels pòbles terrèstres aurían pogut tirar profièch del testimoniatge de las experiéncias viscudas per la vila de Roma. Se serián pas alara lançats dins aquela fòla aventura de l'amassada d'Euròpa unida condemnat a tèrme, a la malescaduda. Perque, aurían après coma Roma a perdut son unitat après èsser estada envasida per de poblacions qu'aviá conquistadas. La mescla etnica es una bomba explosiva dont l'explosion es retardada, mas en cap de cas, evitada ; lo Totpoderós Dieu Jèsus-Crist i vèlha e se carga el meteís d'aviar l'explosion al temps que causís per o far.

Atiri ton atencion ara sul nom « Babylone la Grand » pel qual, l'Esperit designa la vila de Roma perque pòt pas mencionar son nom clarament. Segon Apo.17:5, aquel nom amaga « un mistèri » : « Sus son front èra escrich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. » Podèm ja relevar lo fach qu'aquel nom es escrich « sus son front » que designa lo centre de sa voluntat e donc lo signe de sa personalitat. En comparason, dins Apo.14:1, dins lo camp del Crist sos elegits pòrtan « sus lors fronts lo nom de Jèsus e lo nom de son Paire » : « Agachèri, e aquí, l'anhèl se teniá sus la montanha de Sion, e amb el cent quaranta quatre mila personas, qu'avián son nom e lo nom de son Paire escraches sus lors fronts. » Lo nom de Jèsus es restacat al de son Paire perque la restauracion de las vertats divinas entrepresa dempuèi 1843 fach dels elegits adventistas del seten jorn los sols crestians que respondon realament al critèri definit dins Apo.14:12 : « Es aici la perseverança dels sants, que gardan los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus. » Sans lo respècte de la practica del sabat exigida dempuèi 1843, aquela definicion se pòt pas aplicar. Atal las òbras produchas per la fe santifican concretament los vertadièrs darrièrs elegits de Jèsus-Crist fins a son retorn final divinament glorificat.

En qué lo nom « Babylone la Grand » çò es misteriós ? La rason es simpla de comprene : perque la vila que portava aquel nom dins la Caldèa del rei Nébucadnetsar existís pas mai, perque a l'epòca ont Jean recep de Dieu sa vision, es ja estada entièrament destrucha e sus la plaça ont èra demorava pas que de roïnas, dels molons de bricas. Aiçò significa que lo nom « Babylone la Grand » es atribuït per Dieu a Roma per una causa simbolica. Ja, dempuèi Roma, Pierre aviá establìt una comparason entre la granda vila romana e la « Babylone » de l'antiquitat coma o pròva aquel verset citat dins 1 Pierre 5:13 : « la Glèisa dels elegits qu'es a Babylone vos saluda, aital coma Marc, mon filh »

La segonda question que s'impausa es donc : perqué çò nom es atribuït a Roma ? La resposta es encara plan simpla : perque la Roma imperiala reproduch en poténcia la de la vila del rei Nébucadnetsar. A l'epòca de Jean, Roma atirava cap a ela d'innombrablas familhas que venián cercar dins aquela capitala la prosperitat per aver una part posada dins son enòrma riquesa. A l'ora d'ara actuals, parièrament, las capitalas grandas atiran de poblacions per las meteissas rasons. Se pòt donc lo dire, en nòstra epòca, las « Babylone » se multiplican. Mas a l'epòca de Jean, Roma, sola, domina amb orguèlh tot son empèri roman que cobrís l'Euròpa actuala entièra levat Alemanha, aital coma l'Asia occidentala e tota Africa del nòrd. Lo nom « Babylone » foguèt causit pel rei

Nébucadnetsar abans sa conversion e sa reconeissença de la glòria del Dieu de Daniel. Es precisament perque exprimiguèt en paraulas publicas son orguèlh dominator e creator d'aquela increasblament pòlida ciutat, que foguèt abestit per Dieu pendent « sèt ans » segon Dan.4 ; detalh important a relevar, Dieu profetizèt al rei son futur castig per una vision balhada un an abans que sa boca exprimisca son orguèlh. Lo nom « Babylone » es donc tot especialament restacat a aquel verset de Dan.4:30 : « lo rei prenguèt la paraula e diguèt : Es pas-aquel pas aici Babylone la grand, qu'ai bastida, coma residéncia reiala, per la poténcia de ma fòrça e per la glòria de ma magnificéncia ? » Los emperadors romans foguèron totes preocupats eles-tanben d'embelir lor capitala «, lor residéncia reiala, per la poténcia de lor fòrça e per la glòria de lor magnificéncia ». E la causida del nom fach per Nébucadnetsar foguèt justificada pel nom de la vila apelada « Babel » en la quala, dins aquel meteís luòc, lo rei Nimrod aucèt una nauta « torre » en son temps, après lo deluvi d'aigas devastator. En tip profetic de nòstras capitalas, « Babel » a agut per caractèr especific d'èsser estat lo primièr luòc d'amassada de l'umanitat postdiluvienne. E lo nom « Babel », que significa confusion, pòrta en el meteís l'anóncia de la malescaduda d'aquelas amassadas unitàrias de l'umanitat. Dieu vèlha a çò que lo resultat final siá la confusion, qu'aquel siá per la creacion de las lengas, dins lo cas de la primièra « Babel », o qu'aquel siá pels afrontaments de las guèrras civilas coma foguèt lo cas per la capitala romana après 395.

Se lo nom « Babylone la Grand » concernís la vila de Roma, ela meteissa, per contra, la rèsta del nom escrich « sus son front », « la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra », concernís l'institucion religiosa catolica papala que i a installat son sèti dominator. Notam pasmens que la Roma pagana de totes las epòcas merita de partejar aqueles critèris e es plan aquí, l'idèa que Dieu nos vòl far partejar, perque per el, Roma es demorada dins sas doas fasas, pagana puèi crestiana, una continuitat de practicas religiosas paganas òrras. Per èsser convencut d'aquel just agach divin, sufís de comparar las òbras produchas dins sos dos aspèctes. Dins los dos, se tròban, la violéncia, la persecucion, la mesa a mòrt de l'opausant a lo qual lo papisme e son tribunal de l'inquisicion balha lo nom « erètge ». L'eretgia consistís a contradire los prepauses e los jutjaments de Dieu ? Non ! Pas los de Dieu, los del papa e de son clergat religiós que lo just Jèsus-Crist parteja pas, e qu'a totjorn condemnats, dempuèi son adopcion del repaus del primièr jorn consacrat a la glòria del « solelh invencit » roman impausat per Constantin 1èr lo 7 de Març de 321 ; solament 8 ans après lo decret de patz religiosa signat per el a Milan en 313. Aquí perqué ja dins Daniel 8:12, « lo pecat » citat, imputat a Roma, concernissiá ja l'abandon del sabat del seten jorn al profièch del repaus solar del primièr jorn. Aquela infidelitat foguèt la causa de l'instauracion del regim papal mes en plaça, a Roma, a partir de 538. Se pòt aisidament comprene lo comportament del Dieu creator rédempteur. Puèi que sos sants preferisson obesir a Roma puslèu que siá, el los libre, per los punir al regim papal crudèl e persécuteur, instaurat precisament a partir de 538. Dins Daniel 7:25 e Apo.11:2-3, 12:6-14, e 13:5 anóncia en valor profetica, d'annada, de mes, e de jorns, lo temps de 1260 annadas pendent lo qual lo poder tiranic papal va dominar sus eles. Al tèrme d'aquela durada siá, en 1798, la papautat pèrd son autoritat oficiala, lo papa Piu VI essent presonièr e detengut a Valença en Droma ont es mòrt totjorn detengut l'annada seguenta, en 1799. Çaquela la malediccion catolica se va perlongar mas la dominacion e lo sosten de sa « jorn del solelh » passa jos l'autoritat de l'America protestanta que se desvolopa de faison tradicionala e demòra atal estacada a sa « fals » « jorn del Senhor » eretat del catolicisme papal. Abandonat per Dieu a partir de l'annada 1843, aquel protestantisme que « passa per èsser vivent e qu'es mòrt », segon lo just jutjament del Crist revelat dins Apo.3:1, dominarà lo governament universal format pels subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala. Patissent los darrièrs flagèls de Dieu, acabaràn per decidir d'exterminar los crestians demorats fidèls al sabat santificat de Dieu, mas Jèsus espèra aquel moment per intervenir en favor dels sieus contra los darrièrs rebèls. Es aital que los jutges assassins vendràn los cadavres abandonats sus la tèrra als darrièrs aucèls de presas. Auràn de noiridura per « mila ans » pendent los quals la tèrra serà desolada e privada de tota vida umana. Perque de lor costat, los elegits demorats fidèls al sabat santificat per Dieu dintraràn dins lo repaus sabatic del seten millenari, per viure dins la securitat celèsta del reialme de Dieu. Aquí, s'emplegaràn a jutjar los marrits mòrts e a prononciar un verdicte per cada cas examinat. Lo temps de patiment patit pendent « la segonda mòrt » serà atal fixat per cadun de faison estrictament individuala. Dins lo meteís temps, « lo drac, Satan », serà retengut presonièr sus la tèrra fins a la fin de las « mila ans » ont, amb totes los rebèls ressuscitats, perirà dins lo fuòc de « la segonda mòrt » del jutjament darrièr evocat dins Apo.20:11 a 15. Lo ròtle e los fruches de Roma desapareisseràn atal, avalits per l'eternitat. Roma aurà fidèlament complit son destin profetizat per sos fondadors Romul e Remus, lo primièr murtrièr del segond, a l'imatge del Caïn diabolic que tuèt son fraire Abel. La tradicion lor atribuís d'èsser estats alachats per una « loba », jos son aspècte de « lop ravisseur », Roma a encara onorat son nom. Precisam encara que lo mot latin « lupa », traduch per « loba », designa egalament una « prostituïda ».

Las leiçons divinas romanas pòdon encara actualament cambiar lo destin dels èssers umans, mas lo temps s'acorcha e uèch annadas, o mai precisament sèt annadas abans la fin del temps de gràcia collectiva e individuala, son disponiblas per fixar lor causida. E aquel temps es encara mai cort pels que se van morir dins la Guèrra Mondiala que ven ; coma Dieu l'a fach conéisser a sos elegits, per Daniel 11:40 a 45 e Apo.9:15. En vertat !

Las sèt messorgas capitalas

Preni aici lo contrapè de la celèbra expression eretada en dògma del catolicisme « los sèt pecats capitals » siá, segon Roma : l'orguèlh, la golardisa, la pigresa, la luxúria, l'avarícia, la colèra e l'enveja. Se vertat es qu'aquelas mancas de caractèr son condemnables e condemnats per Dieu el meteís, los presentar coma capitals es pas justificat. Lo tèrme « capitals » aflaquis las autras menas de pecats que Dieu a plaçats, el, en primièra importància. E dins sa prioritat, segon Jèsus-Crist, lo pecat capital es la blasfèmia siá, la messorga, contra lo Sant Esperit de Dieu. Per plan comprene son importància, debes ja saber çò que constituís aquel pecat : s'agís d'atribuïr al drac, l'òbra complit per Jèsus-Crist. Amb aquela explicacion tot ven comprensible. La mòrt expiatòria de Jèsus-Crist essent ofèrta als pecadors terrèstres coma l'unic mejan d'escapar a la mòrt etèrna, per obtenir al prè de Dieu la vida etèrna, atribuïr aquel principi al drac, torna a suprimir l'unica pòrta del salut prepausada per Dieu. L'èsser uman que comet aquel pecat se priva el meteís de tota possibilitat d'èsser salvat de la justa condemnacion divina que pesa sus el.

Qué n'es alara d'autres pecats ? Disèm ja que, segon Dieu e las taulas d'aqueles dètz comandaments gravats de son det sus de taulas de pèira, per marcar lor prioritat sus totas las autras ordenanças, lo nombre dels pecats capitals es dètz, e non pas sèt, coma l'ensenha la tradicion romana. Perque lo pecat resulta de la transgression d'aqueles dètz comandaments prioritaris, donc realament, eles « capitals », mot tirat del latin « caput » que significa : lo cap. E ligar amassa los dètz comandaments de Dieu amb lo « cap » uman es una realitat perque dins lo cap de l'òme se tròba son cervèl, lo supòrt de sas pensadas e de sa volontat personala. Jacques a comparat, plan divinament, la lei divina a un miralh, dins Jacques 1:23 : « Perque, se qualqu'un escota la paraula e la met pas en practica, es parièr a un òme qu'agacha dins un miralh sa cara naturala ». Aquela lei dels dètz comandaments definís la nòrma de la vida etèrna dins sa fasa encara terrèstra. Perque dins l'eternitat, i aurà pas mai ni paire, ni maire a onorar. Aquela lei fixa una nòrma perfiècha que cap d'òme terrèstre a pas jamai contentat dempuèi lo pecat original d'Eve e d'Adam. A calgut esperar la venguda sus tèrra de Dieu en Jèsus-Crist per contentar a aquela exigéncia. Aquí perquè, l'ofrenda de sa vida, perfièchament justa, per pagar los pecats de sos sols fidèls elegits, possedís una perfiècha eficacitat. Los pecats dels elegits son donc expiats per Jèsus-Crist, mas los dels autres umans demòran sus lors caps, e sens l'obtencion de sa gràcia, la mòrt etèrna, siá l'avalida definitiva, lor es reservada.

Dins un primièr temps, la lei condemna a mòrt lo pecador que la transgredís e sens penedença e fruch de penedença, las causas ne demòran aquí. Dins lo cas dels elegits, las causas se passan diferentament. Coma lo precedent, l'elegit descobrís sa condemnacion per Dieu, mas vei dins la lei divina una forma perfiècha a la quala aspira de capitar a se conformar. Dieu que lo sonda coneis son desir, e en Jèsus-Crist, o pren en carga, per l'ajudar a cambiar, per tal de semblar lo mai possible a son modèl : lo Dieu fach òme Jèsus.

La Lei dels dètz comandaments nos condutz donc plan cap a Jèsus-Crist mas amb la tòca d'obtenir d'el l'ajuda indispensable per aténher la nòrma perfiècha de la lei. E aquela ajuda indispensable, jos tot lo cèl e sus tota la tèrra, i a pas qu'en Jèsus-Crist qu'es disponibla.

Al primièr agach, la lei sembla fòra de nòstras possibilitats umanas. Pasmens, vist qu'en Crist, l'elegit entre dins un estatut d'esclau, la lei ven realizabla. Perque, en respondent a l'òrdre balhat per Jèsus de « renonciar a el meteís » la possibilitat de pecar contra aquela lei desapareis. En efièch, lo que se morís espiritualament espròva pas mai cap de desir egoïsta personal. Pòt atal onorar los « sièis » darrièrs comandaments que concernisson sos devers de cap a son venent, e mai encara, los quatre primièrs. Perque concernissent de devers de cap a Dieu, conduch per l'amor esprovat per el, l'elegit a pas dins son arma pas lo mendre desir de li desobesir e d'o far sofrir.

Se denóncii uèi aquela expression dels « sèt pecats capitals », es perque a envasida l'umanitat occidentala. Es dintrada dins los esperits e empacha los pecadors de veire los dètz comandaments pels quals Dieu los condemna a se morir, non pas un còp, mas dos còps. La religion catolica romana qu'es a l'origina d'aquel dògma atira l'atencion sus sos « sèt pecats capitals » per tal de far ignorar sas pròpias atacas portadas contra lo tèxt dels dètz comandaments formulat per Dieu. Las atacas del drac ciblan l'element principal de la santificacion divina. Après l'abandon del sabat del 7 de Març de 321, dins la version catolica, lo quaten comandament divin vengut lo tresen ordena lo repaus del « dimenge » e per adaptar los dètz comandaments a la nòrma de sa practica, lo « segond

comandament » que defend e condemna sos cultes dels imatges talhats, l'a tot simplament e de faïçon « impudente e arroganta » denunciada per Dieu dins Dan.7:8 e Apo.13:5, suprimet. Mas per tal de mascar son forfach, a creat lo comandament sus « l'òbra de carn », per tal de lor conservar lo nombre de « dètz ». Mas que se preocupa dels cambiaments portats dins la lei divina per una autoritat umana ? Los elegits del Crist e eles-sols.

Per n'acabar amb aquel subjècte, rampèli donc que la sang del Crist es eficaça per lavar tota forma de pecat, jos condicion que lo culpable siá repentissent, e que demòstra sa sinceritat, per un cambiament de conducha que Dieu apèla « lo fruch de penedença ». Es aquel « fruch de penedença » exigít per Dieu que tira al salut crestian l'aspècte « etiqueta » que lo fals crestianisme li a balhat pertot ont es representat sus la tèrra.

Pases mortals e traïsons

IMPORTANT - IMPORTANT - IMPORTANT

Abòrdi aici un subjècte de reflexion fòrça grèva de consequéncias.

Dins totes los païses, en tant de guèrra, principalament, la traïson es punida de mòrt. Pel governament del cèl, es encara mai veri e sistematicament aplicat. En primièr, Judas l'Iscaïote, l'un dels dotze apòstols engatjats per Jèsus-Crist o traïguèt en o liurant als gardas del temple dins la serada del dimars del 3 d'Abril de 30. Judas volguèt tot simplament obligar Jèsus a s'apoderar del poder per regnar al títol de rei dels josieus. A la debuta de la setmana pascale, lo pòble josieu l'aviá aculhit, en li tornant glòria, a aquel títol. Lo problèma èra que cap d'òme aviá pas a aquel moment una justa compreneson del ròtle del Messias profetizat e esperat. Dieu sol aviá aquela coneissença. En presa a un remord plan fòrt, e vesent pas d'eissit per sas esperanças contradichas pels faches, Judas resoluèt de se penjar. Après lo ministèri terrèstre de Jèsus foguèt atal lo primièr traïdor e se balhèt el meteís la mòrt que meritava sa traïrise.

Après Judas, Jèsus foguèt victima d'una traïson nacionala del pòble josieu entièr o quasi. Se preferiguèt, Cesar a Jèsus, e lo brigand assassin Barabbas al doç e divin Messias. La traïson nacionala recebèt en 70 son castig divin pel mejan de las armadas romanas coma Dan.9:26 l'aviá anonciat d'avança.

En l'an 321, lo 7 de Març, en Occident la fe crestiana a traït Jèsus-Crist en obesissent a l'emperador Constantin al detriment del Dieu creator vengut s'incarnar en la carn de Jèsus-Crist. Aquela traïson es estada castigada ja per las cinc primièras trompetas reveladas dins Apo.8 e 9. Totes aqueles castigs pòrta a l'umanitat la mòrt, punicion dels traïdors.

Pontualament de la Reforma protestanta, la traïson de cap a Crist pausa essencialament sus l'ignorància del temps. Los mai fidèls gardan la fe fins a la preson, las galèras o la mòrt. Dieu ten compte d'aquel temps d'ignorància, perque las tenèbras religiosas an dominat sus tot l'occident crestian dempuèi 321 fins al 12en e al sègle 16en, successivament marcats per dos proclamateurs de lum divin, Pierre Valdo e Martin Luther. La majoritat dels autres protestants d'aquela Reforma, sustot los Uganauuds dins las Cevenas, an reagit un pauc coma Judas e lor esperit plan carnal los possava a prene las armas e combatre lo camp del mal amb sas pròprias armas. An simplament negligít de tenir compte de las consignas balhadas per Jèsus-Crist qu'a defendut a sos apòstols de far usatge de las armas que lor aviá demandar de prene amb eles ; aiçò, pontualament quitament de son arrestacion. Malgrat que plan zeloses e coratjoses los qu'agissián atal èra pas dins la conformitat de la nòrma de la fe ensenhada per Jèsus-Crist. Lo temps dels dragonnades de Loís XIV essent passat, las persecucions febliguèron e la fe protestanta caçada de França e de totes los païses dominats per la fe catolica, la religion catolica papala romana èra sens concurréncia. Es mentre que Dieu suscitèt la Revolucion Francesa de 1789 per castigar aquela religion e son sosten monarquic qu'es demorada sorda e rebèlla als convits de penedença representadas pel messatge de la fe reformada. Què la causa siá fòrça compresa. La religion catolica foguèt suscitada per Dieu per castigar l'abandon del sabat del 7 de Març de 321. De sègles de tenèbras se succedisson alara fins al temps dels messatges de la Reforma. E aqueles messatges ofrisson als eretièrs de la fe catolica l'oportunitat de se convertir realament a la vertadièra religion crestiana, senon dins la perfeccion de 1844, almens sus las basas protestantas que balha al salut per gràcia e a la Bíblia la plaça fundamentala dins lor credo.

Una altra traïson ven puèi, la traïson adventista. Mas relevam l'importància del cambiament de contèxt. Las traïsons precedentas èran realizadas dins un temps de guèrras religiosas permanentas, mai o mens intensificadas. E en dintrant dins un temps de patz religiosa establida sus totes los pòbles crestians occidentals, coma o revèla Apo.7:1, lo ròtle de la patz va prene lo caractèr d'una malediccion per la fe en general. Après las espròvas de fe viscudas als USA, lo grop pichon

adventista seleccionat es emplenat de zèl pel sabat progressivament adoptat fins en 1873 ont Jèsus lança son òbra de conversion universal a la fe adventista del seten jorn. Tant que lo messatge es desliurat sens èsser atenuat, de conversions son obtengudas. Perque soslinhi aici una messatge important. Dins quala tòca Jèsus nos salva ? O mai clarament encara, qu'espèra Jèsus dels que salva ? Fòrça l'an benlèu pas encara comprés, mas l'elegit salvat ven un soldat del Crist. Un soldat d'un tip especial, puèi que son equipament es lo casco del salut, la coirassa de la justícia, la cenchà de la vertat, l'espasa de l'Esperit, e per cauçaduras, lo zèl de l'Evangèli. Fòra coma totes los soldats, los del Crist son engatjats per combatre l'enemic de Dieu amb las armas de Dieu. La cenchà de la vertat suggerís una aptitud a presentar publicament la vertat divina. Lo combat raprochat amb l'enemic es la defensa e tre que la possibilitat se presenta, l'ataca. La passivitat dins la guèrra es pas utila a degun. N'es tot parièr per la que Jèsus mena contra lo camp terrèstre del drac. Cadun dels qu'ausisson e respondon a son apèl en gràcia devon èsser convencuts que tan febles coma sián, los òmes e las femnas salvats per Jèsus se degan plaçar jos sa dominacion e èsser disponibles per èsser utilizats per el segon sos besonhs del moment. Aquelas exigéncias foguèron onoradas pels paires fondadors de l'adventisme. Mas en pauc de temps, l'institucion adventista s'es fonctionnarisée, lo zèl per la vertat s'es aflaquis per las successions de l'eretatge religiós e ja de son vivent, la messatgièra del Senhor, Ellen Gould-White denunciava l'apostasia de la Glèisa. Analisam çò que s'es passat. Los paires fondadors son estats seleccionats seguida a l'espròva de lor fe, mas los eretièrs dintran dins l'òbra sens que lor fe siá esprovada per Dieu. L'òbra entièra passa atal jos la dominacion de gents non convertidas, mas mai simplament convencuts que la religion de lor paire es la melhora. L'amor de la vertat dintra pas aici ne causa, la reaccion se fonda sus una evidéncia aparenta donc justificada. Lo fruch obtengut per Dieu es minimum a l'imatge de la tiédeur de Laodicée. E a aquel nivèl de fe la possibilitat de la traïson es plan pròcha. Aquí ont lo zèl per la vertat es pas borissent, la traïson se presenta immanquablement. Es aquí que dintra en jòc l'interès per la patz entre los òmes. E aquela patz es d'aitant mai apreciada que Dieu l'a instaurada dins totes los pòbles occidentals crestians. La patz favoriza las relacions internacionalas, çò que favoriza los escambis comercials e los viatges internacionals, e la glèisa foncionària del Crist escapa pas a aquel atrach sedusent e agradiu. La patz ven del còp la tòca de la fe crestiana. La traïson es a aquel momentaqui complèta, perque de son costat, Jèsus lo Salvaire de sos elegits a dich : « Cresètz pas que siá vengut portar la patz sus la tèrra, soi vengut non per portar la patz mas l'espasa ». Realiza alara, lo descalatge entre sas paraulas del Crist e aquela concepcion de patz de la fe fonctionnarisée. L'institucion a quitat la rota e fa un escart se retròba sus la via larja que condutz per la patz a la perdicion etèrna. Perque sul camin de vertat traçat per Jèsus, sos vertadièrs elegits combaton amb l'espasa de l'Esperit, las messorgas expandidas pels falses christs e los diversès aspèctes de la falsa fe.

Per explicar concretament aquela deriva cap a la traïson, cal comprene aiçò : Dins un primièr temps benesit l'adventisme proclama l'espèra del retorn del Crist mas a pas mai de data per o fixar, ensenha l'obesissença al sabat e denóncia l'origina diabolica del dimenge. L'accion pòrta de fruch perque balha als qu'ausisson aqueles messatges de bonas e salutàrias rasons de respondre a sos convits que consistisson a remetre en causa los eretatges religioses transmés per la tradicion. Puèi dins un segond temps, l'interès per la patz pren lo dessús. Qué se fa alara ? S'ensenha encara lo sabat mas s'evita de criticar la causida opausada facha per la religion adversa. Es acabat ; Crist es traït, i aurà pas mai que quelques conversions passadissas, episodicas e vertadièrament parcialas. L'interlocutor ausís pas mai lo messatge qu'o obligava a remetre en causa sa posicion religiosa eretada.

Aquí perqué, que que siás, e quala que siá ta feblesa, rebremba-te que la conversion al sabat divin del verai « seten jorn », qu'es lo « dissabte », es obtenguda de la part de ton venent unicament s'acompanhes sa presentacion al títol de « sagèl del Dieu viu », de son opausat, « la marca de la bèstia », que pòdes atribuir al « dimenge » del catolicisme papal eretat l'emperador Constantin 1èr, amb lo nom del « Solelh Invencit » ; accion qu'a solhat lo primièr jorn de la setmana e l'a rendut perpetualament indigne per presentar al Dieu creator un culte qual que siá. La mòrt que Dieu restaca al repaus del primièr jorn justifica plenament la necessitat d'aquela precisa identificacion. Aquel jutjament divin es tròp longtemps estat ignorat pels òmes. Nos demòra pas que quelques annadas per lor far descobrir aquelas salutàrias vertats, perque la guèrra menada per Jèsus-Crist s'acabarà pas qu'a son retorn, per sa victòria totala sus totes sos enemics. Mas dins aquela guèrra, sos soldats, sèm nosautres. Nosautres que sèm sos discípols apelats per obtenir de sa part l'eleccion plan nauta en valor al dessús de las croses de guèrra o de las croses de la legion d'onor dels òmes. Nòstra recompensa serà fòrça mai granda e etèrna.

Rampèl util, dins son Apocalipsi, Jèsus fustiga e conspuè los « coards » e venèm de veire quant l'interès per la patz los caracteriza.

Dieu balha lo ben e los mals

Aquel subjècte d'estudi s'impausa en nòstre temps per doas rasons : la fe e l'interès per la vertadièra religion son venguts rars d'una part, e d'autra part, la pensada religiosa asiatica a penetrat los esperits d'un nombre grand d'occidentals. Pels chineses, la vida opausa lo ben e lo mal, « lo Ying » e lo « Yang », doas concepcions opausadas dins l'absolut, mas de poténcia egala. Sens inspiracion divina, aquela pensada demòra pasmens logica puèi que sus la tèrra tota causa a en fàcia d'ela, son contrari absolut. E fòrça religions paganas reproduson aquel modèl ont de dieus s'afrontan e se combaton reprodusent las mancas dels caractèrs umans.

Contrastant amb aquel modèl, la religion del Dieu unic revelada per l'experiéncia viscuda pel pòble ebrèu, nos apren que tota causa, tota vida e forma de vida, deu son existéncia a aquel Dieu unic, illimitat dins totes los domenis imaginables. En fàcia d'aquel « Totpoderós » « Ying », se tròba pas un « Totpoderós » « Yang », perque los dos son en el. Pasmens, vivèm encara dins un context ont lo mal a encara sa rason d'èsser. Abans que lo problèma del mal siá entièrament reglat per la destruccion e l'avalida de totes los enemics de Dieu, perque an causit de seguir la via del mal, lo Dieu creator, en grand jutge universal fa patir als òmes desobesissents dels mals en organitzant las condicions dels castigs sus la tèrra. Nul li pòt pas impausar sa volontat e lo camp del « Yang » celèst o terrèstre lo pòt pas empachar de menar a lor tèrme sas senténcias punitivas. Es aital que gràcias a la Bíblia escricha sus sa dictada e jos son inspiracion, la fe al vertadièr Dieu protegís los vertadièrs cresents de las messorgas paganas e del charlatanisme que los esplecha. Perque dins la concepcion pagana, l'èsser uman tempta a prèmi d'argent de favorizar son sòrt de cap a las divinitats ostilas e marridas. Lo vertadièr Dieu, el, se daissa pas crompar, perque a pas cap de besonh que pòsca pas contentar el meteís. Non solament, se lo crompa pas, mas en mai, es el que recrompa las armas de sos elegits. E per los obtenir, es vengut sus tèrra, per expiar dins la dolor e l'agonia lenta lors pecats a lor plaça. Foguèt atal crucificat al pè del mont Golgotha. E o rampèli perque es per el lo subjècte de sa glòria, a balhat, voluntàriament, sa vida en sacrifici d'expiation. A tengut a prevenir sos apòstols, lor disant dins Amos 3:6 : « Sonaòm de la trompeta dins una vila, sens que lo pòble siá dins l'espant ? Arriba un malaür dins una vila, sens que YaHWÉH ne siá l'autor ? ». Aquela interrogacion es en fach la responsa afirmativa de Dieu que s'exprimís per la boca del profèta Amos.

Una tala abnegacion a balhat a Jèsus-Crist, tot poder dins lo cèl e sus la tèrra segon Matt.28:18 : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. ». Ressuscitat, es en natura de Dieu Totpoderós mascat per una aparéncia umana qu'a atal anonciat aquelas causas a sos apòstols e sos discípols bienaimés. La perfiècha divinitat del Crist es pas mai a demostrar, mas a afirmar a totes sos opausants geloses e marrits. Lo vertadièr cresent tròba de pròvas perque los cerca aquí ont Dieu los a plaçadas : dins sa santa Bíblia e ela sola. Perque que valon los testimoniatges umans en comparason amb los que Dieu a fach amassar dins sa santa paraula escricha de la Bíblia, mas unicament de la Bíblia ? Perque, tota altra escritura religiosa deu èsser compatible amb sas divinas declaracions dictadas o inspiradas. Dieu l'a organizada per constituir la nòrma de totes sas revelacions fins al retorn gloriós del Crist. Aquí perqué, totes mos estudis presentadas dins aquel obratge, e dins d'autres ja realizats, pausan sus de claus balhadas per la Bíblia.

En Jèsus-Crist, es vertat, Dieu a revelat son amor grand per sos elegits e totes sas creaturas que cridarà encara per divèrses mejans fins al temps de la fin de la gràcia, que s'apròcha e se tròba, en aquela prima 2022, a sèt ans davant nosautres. Mas aquel desbordament d'amor deu pas velar a nòstres uèlhs que Jèsus-Crist es tanben capable de punir sevèrament e sens misericòrdia l'umanitat egoïsta, rebèlla, crudèla e murtrièra, perque es el meteís a l'opausat absolut d'aqueles critèris de caractèr. Aqueles defaults se tròban pas sus la tèrra qu'en çò dels èssers umans e son tenguts per Dieu per d'aitant mai responsables que lor a balhat una capacitat d'intelligéncia. Lo mai sovent, los animals tuan per se noirir, mas l'òme, el, pòt tuar pel plaser que ne retira. Sa marridesa bastís sos malaürs e los patiments que provòcan. Pel Dieu amor, assistir a aquelas causas es una causa penosa que supòrta en esperant l'ora benesida ont lo mal serà avalit per el. Aquel temps ven e se rapròcha, mas davant nosautres « sèt annadas » d'encadenament de causas òrras se devon encara escórrer al ritme regular, de las oras, dels jorns, dels meses e de las annadas.

Quand punís, Dieu o pòt far dirèctament el meteís e e mai se envia d'àngels, lo que frapa, es el. Perque la font de la poténcia es en el sol ; qu'aquel siá per crear o per destruir. Tot çò que viu e existís rèsta jos son contraròtle permanent. Res li escapa pas e sa memòria divina es illimitada. Es unicament per amor pels que li demòran fidèls que Dieu lor fa partejar sas accions : àngels celèstes e messatgièrs terrèstres son pas que de « servidors inútils » a los quals fisa de las accions a complir, perque poiriá tot far tot sol. Solament, existís doas menas de mals : los que son lo fruch de la marridesa del drac e los que lo Dieu bon e just infligís als infidèls e als qu'o mesprèsan. Dieu contròla la natura e cap de volcan dintra pas en erupcion sens que Dieu l'autorize a o far. A l'escala de la

planeta e de la mai pichona localitat, dirigís los vents, crèa las tempèstas, las tornadas gastadoiras e los ciclòns avaleurs que meton en accion de potèncias impressionantas sus las qualas l'òme pòt pas agir. Mas al costat d'aquelas accions dirèctas personalas, Dieu somet tanben l'umanitat rebèlla a las malediccions que lo drac li infligís de contunh. Satan e sos demònis venon atal los auxiliars qu'espandisson los mals a sa plaça. Mas lors accions marridas inspiradas als òmes marrits que los meton en òbras son degudas a la decision del Dieu creator suprèm que demòra donc plan, l'unic autor reivindicat que balha « lo ben e los mals ».

Aimar Dieu e son venent : l'amor ne cobra

Aquel estudi novèl va examinar las diferentas situacions e las consequéncias umanas de l'amor per Dieu.

Dins sa divina saviesa, Dieu a sauput trobar los mots que definisson perfiechament lo problèma levat, disent per Jèsus-Crist, dins Matt.22:36 a 40 : « Mèstre, qual es lo mai grand comandament de la lei ? Jèsus li respondèt: Aimaràs lo Senhor, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma, e de tota ta pensada. Es lo primièr e lo mai grand comandament. E aquí lo segond, que li es parièr : Aimaràs ton venent coma tu meteís. D'aquelles dos comandaments dependon tota la lei e los profètas. »

Aquela perfiecha definicion divina de l'amor va pasmens pausar de problèmas dins sas aplicacions dins diversas situacions. Dins aquel tablèu ideal, manca una entitat dont lo ròtle nefast va cambiar plan de causas : la del drac o de sos collègas rebèls. Per un celibatari, coma ieu, tres entitats dintran « en scèna » : Dieu, lo drac e l'èsser uman. Sa situacion espiritual depend unicament de sa pròpia causida : escota Dieu o escota lo drac. S'aima Dieu, segon lo comandament de Jèsus, escota pas mai lo drac e pren garda a obesir pas a sas proposicions. Lo problèma es alara aisidament reglat. Mas dins lo cas d'un coble, es pas mai tres, mas quatre entitats, que son dins l'accion : Dieu, lo drac, l'òme e la femna.

Dins lo cas melhor, fòrça rar, los dos conjonches umans son de meteís nivèl espiritual ; los dos aiman Dieu, al dessús de tot, e dins aquel acòrdi, l'amor e l'ententa son perfieches. Mas, l'ai precisat, aquel cas es plan, plan, rar e Jèsus parteja tanben aquela pensada, puèi qu'a el meteís declarat, dins Luc 17:34 : « O vos disi, en aquela nuèch, de doas personas que seràn dins un meteís lièch, l'una serà presa e l'autra daissada; ». Relèva amb interès, lo fach que la separacion entre la persona elegida e la persona descasuda se deu pas complir qu'al retorn del Crist gloriós. Çò que significa que pòdon e devon dins la mesura del possible demorar amassa pendent lor sejoir sus la tèrra. Mas disi plan : dins la mesura del possible, perque existís dels cases ont la causa ven impossibla.

Lo segond cas que se presenta lo mai es aquel ont los dos conjonches servisson sens o saber o lo voler, donc inconscientament, lo drac. Paradoxalament, aquí encara, la vida del coble pòt prene una forma aparenta capitada. L'ententa es possibla, perque units dins l'amor recipròc o units dins l'egoïsme acceptat, los dos conjonches se pòdon acordar. De problèmas deguts a aqueles egoïsmes pòdon pasmens aparéisser, mas sens gravetat, perque los demònis van cercar de favorizar la capitada d'aquel tip de coble, per contrariar melhor Dieu. E dins lo pièger dels cases, de disputas pòdon conduire al murtre. Perque la causa es possibla per una relacion non protegida per Dieu. Lo jutjament revelat per Dieu me permet de balhar en exemple lo coble format per un conjonch protestant amb un conjonch catolic o josieu, ortodòx, musulman o adventista de tradicion. Soumis al meteís estatut espiritual, e sens engatjament fanatic religiós, l'ententa del coble demòra possible e pasibla.

Lo tresen cas es lo coble format d'un conjonch elegit e d'un conjonch agnostic. Per l'elegit, l'avantatge del conjonch agnostic es qu'es pas engatjat per una idèa precisa. Es donc transformable. Cal encara qu'aquel agnosticisme prenga pas la forma d'un ateïsme reivindicat militant que correspondriá alara a la quatrena situacion evocada dins aquel estudi. Aquí encara, sens fanatisme dels dos conjonches, l'ententa demòra possibla mas la coabitacion entre dos esperits tant opausats coma lo de Dieu e lo del drac va tornar las causas dificilas. Pasmens, rampèli aici, que l'òme a tota possibilitat de resistir al drac e d'o regetar coma es eschrich dins Jac.4:7 : « Sometètz-vos donc a Dieu ; resistissètz al drac, e fugirà luènh de vosautres. ». Solament, l'agnostic creís pas mai a l'existéncia del drac que la de Dieu. Serà donc dificil e quitament impossible de li resistir sens l'ajuda de Dieu. Tot va atal pausar sul conjonch espiritual qu'es, el, conscient de la situacion. Va donc deure res cambiar e acréisser son atencion e sas marcas d'amor per son conjonch non espiritual. En mena que, luènh de li reprochar son amor per aquel Dieu invisible, lo conjonch incredul aprècia son novèl engatjament religiós. E dins aquela apreciacion son còr e son esperit disponibles pòdon èsser ganhats per l'amor de Dieu. Mas e mai se es pas lo cas, lo coble pòt subsistir e se perlongar fins al retorn del Crist ont Dieu los separarà definitivament.

Lo quaten cas es lo del coble format per un conjonch elegit e un conjonch descasut engatjat

espiritualament. Dins aquel tip de coble, l'afrontament entre Dieu e lo drac es permanent. Dins aquel combat raprochat, l'òdi inspirat al conjonch somés a l'estatut del drac va tornar tot raprochament dels conjonches impossible. Dins aquel cas, los esfòrces de l'elegit seràn vans e inútils. Avèm aquí, la forma de las relacions anonciadas per Jèsus-Crist dins Matt.10:34-35-36 : « Cresètz pas que siá vengut portar la patz sus la tèrra ; soi pas vengut portar la patz, mas l'espasa. Perque soi vengut metre la division entre l'òme e son paire, entre la dròlla e sa maire, entre la bèla-filha e sa sògra ; e l'òme aurà per enemics las gents de son ostal.» E ajusta après aquelas paraulas dins lo verset 37 : « lo qu'aima son paire o sa maire mai qu'ieu es pas digna d'ieu, e lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ; »

Nos cal relevar lo fach que dins sos prepauses, Jèsus-Crist menciona pas la femna. E la rason de la mencionar pas es que Dieu a fach de coble « una sola carn » que deu luchar per son salut. Amassa, los dos conjonches devon resistir e demorats units contra las diversas adversitats exterioras que representan lo paire, la maire, e los mainatges eles meteisses, egalament, perque son d'individús a despart d'entèra que son, abans tota causa per lors dos parents, de las creaturas creadas per Dieu pel principi de la carn. A l'epòca de Jèsus, lo coble dels conjonches pausava sus la dominacion del mascle, l'òme, e la femna aviá pas ges lo drech de contestar aquela autoritat legitimada per Dieu e son pòble. Aquí perqué, la femna avent deure de seguir son espós, la causida religiosa d'aqueste s'impausava a sa femna. Dins un coble josieu, la fe al Crist rendiá pas impossible la coexisténcia amb lo conjonch non convertit. O rampèli, la relacion amb lo Dieu viu Jèsus-Crist es de natura espiritual. Es viscuda pel conjonch convertit dins lo secrèt de son còr o mai precisament dins sas pensadas intimas. Los primièrs crestians observavan lo sabat e los principis religioses josieus eretats de lors paires. Lor sola diferéncia èra que practicavan pas mai los rites relatius al « sacrifici e a las ofrendas » ; aiçò confòrmament al projècte divin restacat a l'aliança novèla en Crist, tal coma es revelat dins Dan.9:27 : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondan sul devastator. »

Vesèm qu'en defòra d'aquela particularitat, l'union del coble format d'un convertit al Crist e d'un non convertit josieu non fanatic lor podiá permetre de viure amassa. L'amor per Dieu s'opausa pas a l'amor terrèstre e carnal dels conjonches units dins una recipròca fidelitat que sola constituís lo vertadièr maridatge. Dieu exalta e auça al dessús de tot aquel principi de fidelitat, se compren mentre que justifica pas aisidament la separacion d'un coble mentre que tre la Genèsi, son activitat consistís precisament a separar las causas creadas. L'estatut del coble es lo de non « formar qu'una sola carn », donc, en principi, inseparabla. E quand se produitz, la separacion deu pas venir de la causida del conjonch espiritual unit a Dieu, mas del qu'es somés al drac, inconscientament. Deu èsser lo primièr a s'alassar d'una vida comuna conflictuala. Perque lo coble a vocacion a viure amassa per partejar un amor recipròc. Dins la vida modèrna, la legalitat de l'egalitat del coble a tornat la vida dels cobles encara mai problematica. Essent pas mai obligada a seguir las causidas de son marit, la femna dintra en conflicte amb aqueste. Los astres de demorar amassa fins al retorn del Crist s'affaïsson fins a desaparéisser. Perque l'oposicion de dos individús es sens solucion ; aquí perqué dins la simbolica divina la chifra « doas » es lo simbòl de l'imperfeccion. Lo coble ideal es dirigit per un « cap » que deu èsser el meteís a l'imatge del « Crist » segon Eph.5:23 : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvair. » Aquel verset soslinha l'immensa responsabilitat de l'òme, perque sa dominacion exigís d'el una contrapartida : se deu comportar de cap a sa femna coma Crist de cap a la Glèisa, son Elegida. E se respond pas a aquela exigéncia, la somission de sa femna de cap a el a pas mai de sens jol jutjament de Dieu.

Dins son jutjament, Dieu exigís totjorn mai del qu'es esclarat per el. Sa coneissença superiora o rend encara mai responsabla de cap als qu'an pas sa coneissença. Aquí perqué, dins lo cas, d'una union conflictuala religiosa, lo conjonch esclarat se deu pas resolvre a la separacion dels còsses qu'obliga e forçat, per la situacion creada per la causida del conjonch non esclarat. Los elegits de Jèsus-Crist devon pas metre en oposicion lor amor per Dieu amb l'amor terrèstre vodat a lor conjonch. Aqueles dos tips d'amor son perfiechament compatibles e complementaris, perque se lo cèl a sas exigéncias, la vida carnala a tanben las siás. E avent per origina lo meteís Dieu creator, aquelas doas amors son tanben legitimas l'un que l'autre. Aiçò significa que los devers espirituals devon pas nòser als devers carnals e recipròcament.

Tre lo començament, dins Gen.2:24, Dieu a profetizat sus la necessitat pel coble de s'isolar, en se separant de lors parents : « Aquí perqué l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e vendrà una sola carn. » Sus la tèrra, aquel modèl causit per Dieu deviá favorizar la proteccion del coble format. Mas, en realitat, en disant aquelas causas, Dieu profetizava lo projècte de son aliança en Crist amb son « Esposa » constituïda per l'amassada de sos elegits recrompats de la vida sus la tèrra. Ailàs, dins son aplicacion umana, aquel ideal perfiech serà pas que rarament obtengut. Los

elegits grands de la Bíblia, tals coma Noé, Abraam, Isaac, Moïse e Job, semblan aver capitat lor vida de coble, favorizada es vertat, per la vida patriarcala de lor temps. Mas la capitada obtenguda foguèt abans tot lo fach que lors esposas èran estadas causidas per eles per Dieu, abans que los encontrèn. Foguèt aquí, la rason de lors raras capitadas e lo cas d'Isaac e Rébecca es particularament revelator.

De cap a las divèrsas adversitats, la subrevida del coble va dependre de l'amor qu'amassa dos èssers. E a aqueste prepaus, quand la causa es possible, deu utilizar totas las armas dont dispausa e, particularament, la del plaser carnal que los conjoinches se pòrtan mutualament. Paul a ensenhat sus aquel subjècte dins 1 Agacín.7:1 a 7. Al verset 1, evòca lo cas ideal del vertadièr celibat, disent : « Per çò que concernís las causas dont m'avètz escrich, pensi qu'es bon per l'òme de tocar pas ponch de femna. » Mas precisa puèi e dich : « Pasmens, per evitar l'impudicitè, que cadun aja sa femna, e que cada femna aja son marit ». Dieu pòt pas qu'aprovar aquela idèa e donc desaprovar la poligamia. E Paul precisa encara : « Que lo marit torne a sa femna çò que li deu, e que la femna agisca tot pàrièr de cap a son marit. » Justifica puèi sos prepauses : « la femna a pas autoritat sus son pròpri còs, mas es lo marit ; e pàrièrament, lo marit a pas autoritat sus son pròpri còs, mas es la femna. ». Pòrti aici una explicacion suplementària : lo plaser solitari es defendut perque desforma lo projècte salvateur concebut per Dieu : L'Elegida, « Esposa » del Crist, deu pas obtenir son plaser qu'en son « Espós », Jèsus-Crist. En transgredissent aquel principi carnal, l'èsser uman desforma lo projècte de Dieu, causa que punís sevèrament segon l'exemple de Moïse qu'aviá frapat lo ròc de Horeb dos còps mentre que, profetizant la mòrt del Crist, o deviá frapar qu'un sol còp. En comprenent la rason de las exigéncias de Dieu, l'elegit tròba una motivacion per ne tenir compte. Pel Dieu creator, vida espirituala e vida carnala fan pas qu'un. Çò qu'exigís de faison espirituala es tanben exigít jos sa forma carnala terrèstra. Paul ditz puèi dins lo verset 5 : « vos privatx pas ponch l'un de l'autre, s'es pas d'un comun acòrdi per un temps, per tal de vaquer a la pregària ; puèi tornatz amassa, de paur que Satan vos tempta pas per vòstre incontinença. » Mas precisa puèi : « Disi aquò per condescendéncia, ne fau pas un òrdre. » S'agís pas d'un òrdre, mas d'un savi conselh esclarat. Perque l'argument a de pes, perque los besonhs fisics e psiquics non satisfaches dins lo coble seràn recercats per d'unes en defòra del coble, dins l'adulteri condemnat per Dieu. Las relacions carnalas del coble an pas per tòca la sola procreacion. Son tanben utilas per favorizar lo ligam qu'unís los dos conjoinches.

Al lum d'aqueles ensenhaments, se pòt comprene que per zèl per Dieu, dels cridats del Crist cometan de grèvas errors de comportament en frustrant, per causida personala, los besonhs carnals de lor conjoinch. Maridats, l'òme e la femna an pas vocacion a se conduire coma un celibatari. Dieu l'exigís pas de cap de conjoinch terrèstre. E la sola causa qu'exigís de sos elegits maridats, es lor fidelitat de cap a lor conjoinch. Dieu l'a dich, a orror de l'adulteri e o condemna carnalament e espiritualament. Atal sens o cometre el meteís, l'elegit que frustra son conjoinch favoriza un possible futur adulteri. Dieu pòt pas donc que desaprovar la frustracion que provòca aquel adulteri. Coma Paul l'a ensenhat, l'abstinéncia del coble deu èsser decidit d'un comun acòrdi pels dos conjoinches ; jamai per un sol dels dos.

Aquelas causas essent dichas, la vida umana es subjècta a una feblesa granda e elegits coma descasuts cometon totes de las errors de comportament. Aquelas fautas complidas pels elegits son perdonadas en Crist qu'a portat e expiat lors pecats. Mas lo salut, es pas mai aici ne causa, çò que ven après, es lo lagui de capitar çò melhor possible nòstre trajècte de vida sus la tèrra amb la tòca de glorificar aquel Dieu qu'aimam de tot nòstre còr. E aquel nòble e piós desir pòt pas èsser atench qu'en comprenent « çò qu'es bon, e agradiu a Dieu » coma l'ensenha Eph.5:10, 1 Tim.2:3, e encara 1 Jean 3:22 : « Qué que siá que demandàvem, o recebèm d'el, perque gardam sos comandaments e que fasèm çò que li es agradiu. » Paul resumís fòrça plan aquel subjècte en disent dins ròm.12:1-2 : « Vos exòrti donc, fraires, per las compassions de Dieu, a ofrir vòstres còsses coma un sacrifici viu, sant, agradiu a Dieu, çò que serà de vòstra part un culte rasonable. vos conformatz pas al sègle present, mas siatz transformats pel renovelament de l'intelligéncia, per fin que discernissiatz quala es la volontat de Dieu, çò qu'es bon, agradiu e perfiech. ».

Mai que tot autre, l'elegit del Crist es possat per sa natura a far de causidas egoïstas, puèi que son salut depend de son independéncia d'idèa. D'ailà, a impausar sas causidas amb determinacion al conjoinch que los recep en forma de brutalitat, i a pas qu'un pas aisidament passat. E aquel tip de comportament resulta d'una manca de consideracion pel conjoinch partenari. Çò que manca dins aquel tip de coble, es la coneissença del caractèr del conjoinch. Los cobles se forman per l'atraccion fisica o la passion ten lo ròtle principal. Cal pas ignorar, qu'aquela passion ressentida benlèu unicament deguda al drac, un mèstre absolut en la matèria, perque a aquel poder sus totes los esperits umans non protegits per Dieu. Ai experimentat la causa. Après aver obtengut l'aliança del coble, Satan retira la passion inspirada e demòra pas mentre que dos conjoinches que van realizar que se coneisson pas. La suspresa es granda e pòt conduire a de separacions rapidas. La malescaduda deguda a aquela desconeissença explica perqué, volent pas patir aquela malescaduda,

en Crist, Dieu met sos elegits a l'espròva pendent de longa de lor vida sus la tèrra. A la sortida d'aquela espròva, la coneissença recipròca de Dieu e de son elegit atenh la perfeccion requerida. Davant aquel exemple, ja sus la tèrra, pòdes comprene quant la coneissença aprigondida dels conjonches es determinanta per la subrevida de lor coble. La causa es sosestimada mas lo coble que s'unís va deure traversar d'espròvas que van testar sa resisténcia, aquí perqué una coneissença aprigondida del futur conjonch es vitala e necessària. Mas aquela saviesa se descobrís pas qu'en Dieu, e los cobles formats, quand son insufisentament esclarats, patiguèsson las consequéncias de lor impréparation. E lo resultat apareis publicament dins la societat modèrna. Los cobles se forman, se separan, s'investivan e de còps s'esquigan. Nos tornam maridar una segonda, quitament un tresen còp e mai encara, mas l'ideal de fidelitat volgut per Dieu a desaparegut sus tota la tèrra. Perque, en mai, a pas de valor aquela fidelitat, qu'en el, siá, dins la vertadièra fe en Jèsus-Crist, tan rar coma los maridatges capitats.

La coneissença requerida es a l'imatge de la penetracion sexuala puèi qu'es lo sens que Dieu balha al vèrb « conéisser » dins Gen.4:1 : « Adam coneguèt Eve, sa femna ; concebèt, e enfantèt Caïn e diguèt : Ai format un òme amb l'ajuda de YaHWÉH. » Aquele sens que Dieu balha al vèrb « conéisser » se restaca donc a l'idèa de l'experiéncia dont la tòca es de venir un. Se l'acte sexual o realiza fisicament, lo coble formant dins l'acte « una sola carn », es la relacion finala de l'elegit al Crist que n'es l'aplicacion espirituala profetizada, precisament, per l'acte carnal. L'orgasme qu'acompanha aquel acte sexual es el meteís un testimoniatge de l'estat d'extasi dins la quala l'elegit se va trobar dins la preséncia del Dieu de son salut a la debuta del seten millenari. Mas en plaça de durar un cort e brèu momenton coma es lo cas sus la tèrra, aquel estat d'extasi serà perlongat dins la preséncia del Dieu sant. E s'aquela preséncia es etèrna, l'extasi o serà egalament. Pòdi testimoniar amb assegurança sus aquela extasi perque l'ai experimentada pendent una vision divina recebuda a la prima 1975. Al contra del sòmi, la vision es viscuda dins un estat de despèrt de totes nòstres senses, e dins mon cas, la vista e l'ausida an tengut lo ròtle principal. Lo nivèl de l'extasi s'intensificava al meteís temps qu'un son mantengut comparable al son de l'òrgue s'apoderava de mon còs entièr que semblava dintrar en vibracion. La vision es donc viscuda coma la vida reala levat que lo contèxt e los imatges que la constituïsson son causits e bastits per Dieu dins nòstre esperit siá, dins nòstre cervèl ; dins la vision Dieu pren lo contraròtle entièr de nòstre cervèl que se tròba alara desconnectat de nòstres organs fisics carnals.

Dins Jean 17:19 a 23, Jèsus a pregat per obtenir aquela perfiecha unitat per sos elegits, apòstols e discípols que sa sang, qu'anava èsser versat, deviá recrompar : « E me santifiqui ieu meteís per eles, per fin qu'eles tanben sián santificats per la vertat. Lor ai balhat la glòria que m'as balhada, per fin que sián un coma sèm un, per fin que totes sián un, coma tu, Paire, ès en ieu, e coma soi en tu, per fin qu'eles tanben sián un en nosautres, per que lo mond crega que m'as enviat. Lor ai balhat la glòria que m'as balhada, per fin que sián un coma sèm un, ieu en eles, e tu en ieu, per fin que sián perfiechament un, e que lo mond conesca que m'as enviat e que los as aimats coma m'as aimat. » Aquele tèrme « un » es citat « sèt » còp dins aqueles quatre versets. Dieu restaca la pensada de l'unitat a la chifra « sèt » dont la significacion simbolica es la santificacion, precisament, citada dins lo verset 19. Aquela unitat designa la fusion dels esperits dels elegits dins l'Esperit de Dieu. Puèi que la vida reala es una vida d'esperits, Dieu a mes dins la vida terrèstra, l'imatge de la situacion de l'esperit uman que foguèt separat de l'Esperit de Dieu pel pecat d'Adam e Eve. En Jèsus-Crist crucificat per expiar los pecats dels elegits, la reconciliacion amb Dieu d'aqueles elegits recrompats es obtenguda e complida. L'unitat per la quala Jèsus a pregat es entièrament realizada e complida. E aquela unitat realiza concretament la tòca de la santificacion. L'acte sexual que profetizava aquel projècte es fòrça mai grand espiritualament que l'èsser uman lo podíá imaginar.

De tot mon còr, desiri qu'aquel testimoniatge viscuda dins ma carn e mon esperit, encoratja l'elegit qu'o legirà.

Quand lo mainatge pareis

L'amor en coble subte de las transformacions seguida a la naissença d'un mainatge. Los dos agaches que se crosavan se pòrtan sus una tresena entitat, lo mainatge. Dins la majoritat dels cases, l'espós ressortís de l'experiéncia frustrat perque l'atencion de son esposa se pòrta ara, essencialament, sul mainatge. E fòrça maires exagérément possessivas aflaquisson, involontàriament, lor relacion amb lor marit. L'agach espiritual sus la vida pòt evitar aquel problèma. Sufís als dos parents de considerar lo fach que lo mainatge mes al mond lor apartenís pas qu'en pichona partida solament ; lo vertadièr proprietari prioritari d'aquela vida novèla es lo Dieu creator. Los parents son pas que los instruments fisics pels quals fa dintrar dins la vida terrèstra de novèlas existéncias futuras candidatas per l'eternitat ofèrta en Jèsus-Crist. Venèm de veire que Jèsus, « l'Espós » espiritual a dich : « lo qu'aime sos mainatges mai qu'ieu es pas digne d'ieu ». L'espós terrèstre frustrat d'amor e d'atencion, per la maire del mainatge que nais, es en drech de tenir aqueles

meteisses prepauses. Pel coble, lo mainatge a pas la prioritat. Aquela prioritat actuala resulta de la perversion dels esperits modèrns. Dins los ancians tempses, la mortalitat tocava fòrça las naissenças, e los parents se resignavan a preveire lo pièger, lo ligam amb lo mainatge èra atal naturalament reduch.

Dins Apo.12, Dieu utiliza la simbolica de « lo mainatge » que foguèt Jèsus-Crist per illustrar la « naissença novèla » que sos elegits devon experimentar del temps que son sus la tèrra. Una naissença novèla que nais « d'aiga e d'Esperit ». Dins aquel imatge, « lo mainatge dintra dins lo cèl » e aquela dintrada dins lo reialme de Dieu se complirà pas qu'a la fin del mond, al retorn gloriós de Jèsus-Crist. Dins aquela simbolica, « lo mainatge » es presentat coma la tòca finala a aténher. Mas çò qu'es sul plan vertat de simbòl s'aplica pas sul plan carnal. Lo mainatge deu pas en cap de cas sonar lo clas de l'amor del coble. Amb o sens mainatge, units dins l'amor e la fidelitat, lo coble glorifica Dieu, e lo coble esteril fidèl o glorifica aitant que lo coble procréateur. La procreacion e l'esterilitat son decididas pel Dieu creator, e mai se d'explicacions scientificas permeton d'esclairar en nòstra epòca la causa d'aquela esterilitat. Rachel, l'esposa causida per Jacob, èra esteril, e Dieu li permetèt pasmens d'enfantar dos filhs. Comprene e tenir compte estant que totes los aspèctes de la vida son organizats segon lo bon voler del Dieu creator totpoderós permet d'evitar de problèmas e fòrça patiments mentals inutils. L'imatge balhat dins Apo.12 revèla lo vertadièr projècte salvateur del Dieu viu. La vida del Crist es perfiecha de sa naissença a sa mòrt ; a pas jamai pecat. Aquela vida ofèrta per expiar los pecats dels sols elegits recrompats ven del cèl ont portava lo nom « Micaël, l'un dels caps principals » a dich l'àngel Gabriel a Daniel. La mòrt de Jèsus èra pas la sola tòca de sa venguda sus la tèrra. Perque la tòca principal per Dieu es d'obtenir la transformacion siá, la vertadièra conversion que fa, d'un pecador, un elegit. Aquela eleccion es obtenguda quand lo modèl presentat en Jèsus es reproduch dins la vida del discípol apelat per l'eleccion. La presa ne compte d'aquela exigéncia divina es reservada a la sola e vertadièra santetat. Atal, se recerca pas aquela nòrma de santificacion « degun veirà pas lo Senhor » coma l'a dich en tota vertat l'apòstol Pau dins Hébr.12:14. Perque sol l'elegit santificat desvolopa per sa conversion, en el meteís, « lo mainatge » que Dieu « auçarà cap a son trône » segon l'imatge d'Apo.12, e aquela « mainatja » deu reproduire lo caractèr e tota la perfeccion del Crist. Es-aquel impossible ? Brica. Jèsus a afirmat que sos elegits farián e imitarián sas òbras e que ne farián quitament « en mai grandas ». Jèsus nos a après e mostrat que lo còr ganhat per l'amor de Dieu pòt pas mai pecar contra el, perque ven incapable de far de mal al qu'aime « de tot son còr, de tota son arma, de tota sa fòrça e de tota sa pensada » siá, segon la nòrma qu'a fixada. Dins aquel estat d'esperit, la lei dels dètz comandaments condemna pas mai, justifica.

Dins aquela illustracion simbolica, Dieu fa pas que reprene lo sens profetic qu'a balhat a « la femna » e « lo mainatge » de sa creacion terrèstra. S'agís d'una creacion experimentalà unica creada a l'imatge de son projècte salvateur. E es totjorn util d'o rampelar, la dimension terrèstra foguèt creada per permetre al drac e a totes los rebèls celèstes e terrèstres de revelar las consequéncias de lor marridesa que son, lo patiment, l'inquietud, la paur, la malautiá e la mòrt. Sus la tèrra, l'amor en coble es confrontat a aquelas atacas mentalas e fisicas. E es vertadièrament desirable que lo conjonch elegit que viu en coble se rebrembe que forma pas amb son conjonch de sèxe opausat qu'una sola carn que deu èsser protegida contra aquela adversitat visibla o invisibla ; cal encara qu'aquel conjonch se daisse convèncer.

Es après èsser estat victima del « pecat » que « la femna » se viu condemnada per Dieu a veire « las dolors de sos enfantements aumentar ». Aqueles « patiments » van venir pendent l'istòria de la glèisa crestiana, l'imatge simbolic de las persecucions infligidas als elegits del Crist, per la falsa religion crestiana jos l'inspiracion diabolica, e son braç secular civil. Aquí perqué, inspirat per l'Esperit del Paire, Jèsus declara, dins Jean 16:21 a 23 : « la femna, quand enfanta, espròva de tristesa, perque son ora es venguda ; mas, quand a balhat lo jorn al mainatge, se rebremba pas mai del patiment, a causa de la jòia qu'a de çò qu'un òme es nascut dins lo mond. » Après aver presentat aquel imatge, balha son explicacion dins lo verset que seguís : « Vosautres donc tanben, sètz ara dins la tristesa ; mas vos reveirai, e vòstre còr se regaudirà, e nul vos encantarà pas vòstra jòia. » Jèsus met atal en comparason, « los patiments e la tristesa » de la vida terrèstra amb « lo bonaür, la jòia perfiecha » que sos elegits obtendrán en entrant dins la vida etèrna celèsta. Tanben, sos elegits venguts, dins aquel contèxt, parièrs sieus, pòt lor dire puèi : « En aquel jorn, m'interrogaretz pas mai sus res. En vertat, en vertat, o vos disi, çò que demandaretz al Paire, o vos balharà en mon nom. » Dempuèi que Jèsus a prononciat aquelas paraulas, de las multitudes de crestians demandan al Paire, en « son nom » totas menas de causas que Dieu lor balhe pas obligatòriament. La causa nos es balhada dins Matt.7:21 ont Jèsus ditz : « los que me dison : Senhor, Senhor ! Dintraran pas totes dins lo reialme dels cèls, mas aquel sol que fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls. » E après qu'aqueles falses crestians ajan reivindicat lors òbras en realitat degudas al drac, an « profetizat, caçat dels demònis, fach dels miracles », totas causas que dison aver fach en « son nom », precise la causa de

son jutjament negatiu : « Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat ». « l'iniquitat » es lo contrari absolut de l'equitat que designa un jutjament just. Jèsus repròcha donc a aqueles falses crestians d'aver mal jutjat l'ofèrta del salut divin e de n'aver retengut qu'una falsa interpretacion. Per èsser mai clar encara, disèm qu'an pas abandonat la practica del pecat, tot en se reclamant de la gràcia ofèrta en « son nom », Jèsus, lo sol « nom » que salva jos totes los cèls, segon Actes 4:12 : « I a pas de salut en cap d'autre ; perque i a pas jol cèl cap d'autre nom que siá estat balhat demest los òmes, pel qual deviam èsser salvats. »

Aquela darrièra citacion biblica a pogut confirmar lo ligam que religa l'obtencion del salut, prepausat per Dieu al nom de Jèsus-Crist, e las condicions dins las qualas, jos l'imatge de « lo mainatge » de sa renaissença en la vertat del Crist e dins son caràcter, l'elegit se deu retrobar per respondre a la justa exigéncia del Dieu creator, rédempteur e regenerador ; aquel estat novèl essent lo de la « santificacion » dins la quala lo pecador pèca pas mai per amor per Dieu en Crist. E per justificar d'aténher pas aquela santificacion, l'èsser uman a pas cap d'excusa perque precisament en Dieu creator, en Jèsus-Crist, Dieu a recompat los pecats de sos elegits e que, dins lo ròtle del Sant Esperit, Jèsus-Crist met a la disposicion de sos elegits tota son ajuda basada sus son experiéncia terrèstra.

Vias divinas e vias umanas

Dieu a declarat dins Esaie 55:3 a 11 : « Paratz l'aurelha, e venètz a ieu, escotatz, e vòstra arma viurà : tractarai amb vosautres una aliança etèrna, per rendre duradissas mas favors de cap a David. Aquí, l'ai establìt coma testimòni al prè dels pòbles, coma cap e dominator dels pòbles. »

Dieu adreça aquel messatge a sos servidors de « l'aliança etèrna » dirigida pel « Filh de David » qu'anava recebre lo nom « Jèsus », tre sa naissença miraculosa, dins lo linhatge de David que concernissia Joseph e Marie, sos parents oficials, segon la carn, coma o confirma Luc 2:4 : « Joseph tanben montèt de la Galilèa, de la vila de Nazaret, per s'anar en Judèa, dins la vila de David, apelada Bethléhem, perque èra d'ostal e de familha de David, »

« Aquí, cridaràs de nacions que coneisses pas, e las nacions que te coneisson pas acorreràn cap a tu, a causa de YaHWÉH, ton Dieu, del Sant d'Israèl, que te glorifica. »

L'ofèrta del salut als pòbles dispersats sus la tèrra èra profetizada per Dieu e se deviá pas complir qu'après la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist. Mas l'ofèrta divina deviá èsser acceptada e recebuda per d'unes pòbles, e los autres an conservat lors eretatges religioses seculars pagans. En mai, ailàs, totes los pòbles crestians que reivindican aquela religion son estats ganhats per la messorga e lo formalisme religiós, en mena que la fe demòra unicament ofèrta a títol individual.

« Cercatz YaHWÉH del temps que se tròba ; invocatz-o, mentre qu'es prè. Qué lo marrit abandona sa via, e l'òme d'iniquitat sas pensadas ; que torna a YaHWÉH, qu'aurà pietat d'el, a nòstre Dieu, que s'alassa pas de perdonar ».

Uèi, mentre que los mai terribles eveniments van frapar l'umanitat, aquel tip de messatge pren una divina actualitat. Dins aquel verset, l'evocacion del Dieu que « perdona » confirma l'idèa qu'es adreçat als beneficiaris de la justícia del Crist dont la mòrt voluntària a obtengut lo « perdon » dels pecats profetizat per la fèsta del « Yom Kippur » o « Jorn dels Expiations », e precisi encara qu'aqueles beneficiaris son exclusivament sos recrompats, elegits e causits per el.

« Perque mas pensadas son pas vòstras pensadas, e vòstras vias son pas mas vias, dich YaHWÉH. Aitant los cèls son auçats al dessús de la tèrra, aitant mas vias son auçadas al dessús de vòstras vias, e mas pensadas al dessús de vòstras pensadas. »

Es aquel verset qu'evòca lo subjècte d'aquel estudi : « Vias divinas e vias umanas ».

« Coma la pluèja e la nèu davalan dels cèls, e i tornan pas sens aver asagat, fecondat la tèrra, e fa grellhar las plantas, sens aver balhat de semença al semenaire e del pan al que manja, atal n'es de ma paraula, que sortís de ma boca : torna pas ponch a ieu sens efiech, sens aver executat ma voluntat e complit mas intencions. »

Ja, segon las paraulas exprimidas dins aquel verset, las vias de Dieu son conduchas fins al tèrme de lor compliment. D'autant mai que cap de poténcia o voluntat autra que la siá pòt pas la en empachar. Dins los imatges presentats, Dieu compara lo passatge sus tèrra del Messias Jèsus a las òbras complidas per « la pluèja e la nèu », en mena que Jèsus es : lo gèrme, la semença, lo pan, e la Paraula de Dieu. Aquel verset prepara las parabòlas que Jèsus ensenharà pendent son ministèri terrèstre. Va testimoniar en presentant la vida perfiecha puèi se va morir per far l'expiation dels pecats. Per aquelas doas causas, a mes en plaça l'ofèrta divina del salut e va complir atal l'intencion salvateur del projècte de Dieu. Aquí perqué, a pogut dire sus la crotz « Tot es complit » ; en conformitat amb la « voluntat » del Dieu creator totpoderós. Sa primièra venguda sus la tèrra a portat

totes sos efieches.

S'ausís sovent los umans dire : « las vias de Dieu son impenetrablas ». E aquela pensada consòla los que son convencuts d'aquela situacion. Dos versets « semblan » justificar aquela pensada : Psa.139:17 : « Que tas pensadas, ô Dieu, me semblan impenetrablas ! Qué lo nombre n'es grand ! » Lo segond es Pro.25:2-3 : « la glòria de Dieu, es d'amagar las causas ; la glòria dels reis, es de sondar las causas. Los cèls dins lor nautor, la tèrra dins sa prigondor, e lo còr dels reis, son impenetrablas ».

Se lo segond verset designa de causas realament impenetrablas, lo primièr que concernís las pensadas de Dieu, precisa qu'elas « semblan impenetrablas ». Al primièr agach, lo que dintra pas en relacion amb el, ignòra tot de sas pensadas. Mas n'es pas atal del qu'es dintrat dins son aliança. Las pensadas dichas « impenetrablas » venon comprensiblas. Perque la vertadièra relacion amb Dieu se tradutz per un departiment de sas pensadas amb sos servidors, segon qu'es escrich dins Amos 3:7 : « Perque lo Senhor, YaHWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas. » A lo lum d'aquel verset, pareis clar, qu'essent revelada a sos servidors los profètas, la pensada de Dieu es pas « impenetrable ». Pasmens rèsta « pénétrable » que çò qu'es revelat segon Deut.29:29 : « las causas amagadas son a YaHWÉH, nòstre Dieu ; las causas reveladas son a nosautras e a nòstres mainatges, a perpetuitat, per fin que metiam en practica totas las paraulas d'aquela lei. »

Avent rebut de Dieu de las explicacions claras suls lums profetics que devián esclairar nòstra compreson del jutjament de Dieu, te pòdi prepausar un mejan plan simple per saber çò que Dieu pensa sus tal o tal subjècte. Sufís d'ausir l'opinion que sos enemics an de causa ; en règla generala, l'opinion de Dieu serà l'exacte contrari, diametralament opausat.

Dieu es contra tot çò qu'apròvan ; lo sistèma es donc plan simple a aplicar. Tanben, çò es absolutament necessari d'identificar aqueles enemics de Dieu. E es precisament çò que nos presenta dins sas profecias de Daniel e Apocalipsi e fòrça autres libres de la Bíblia citant de las profecias.

Qué una profecia ? Es la revelacion anticipada del jutjament de Dieu sus d'accions, o de las entitats qu'apareisson pendent los sègles de l'istòria umana. Quand lo contèxt estudiat es identificat, la pensada secrèta del jutjament de Dieu nos es revelada, sus las entitats concernidas, dins l'epòca ciblada.

A la basa de las profecias consacradas al temps de la fin, i a lo libre de Daniel, nom que significa, precisament, « mon Jutge es Dieu ». Solament, dempuèi aquel primièr libre, Dieu a bastit la revelacion de son jutjament a prepaus de Roma dins tota son istòria e sa falsa conversion a la fe crestiana. L'enemiga preferida de Dieu es donc identificada : la fe catolica. E dempuèi 1843, sa segonda enemiga privilegiada es la fe protestanta, que legitima son eretatge del dimenge roman solhat per sa dedicacion al « divin » « Solelh » dels pagans romans e autres. Sabèm que per levar una malediccion, Dieu exigisca l'abandon del pecat e lo fruch de penedença. Atal, respondent pas a aquela exigéncia, sabèm que la religion josieva es per Jèsus, una « sinagòga de Satan » segon Apo.2:9 : « Coneissi ta tribulacion e ta pauretat (malgrat que siás rica), e las calomnias de la part dels que se digan josieus e o son pas, mas que son una sinagòga de Satan. » Aquel jutjament del Crist es revelat clarament, perque a l'epòca de Jean, lo refús nacional del Crist apelat Jèsus de Nazaret es reconegut oficialament. Los simbòls favorizant lo mistèri van èsser utilizats per Dieu per designar los traïdors de la religion crestiana, perque las malediccions divinas que los concernisson van s'alongavan sus mai o mens mila sèt cents annadas d'istòria que comença en l'annada fatidica renegada 321. Relèva qu'aqueles chifras semblan ordenar la partença d'una corsa, en fach, la partença d'una espròva de fe dolorosa perpetuala. Pendent aquel temps, sèt malediccions murtrièras frapan l'umanitat colpabla, Apo.8, 9, e 11 los presentan, jos l'imatge de « sèt trompetas » que revèlan lor ròtle d'avertiments successius suscitats per la volontat del Dieu ofensat.

En aquel moment de l'apròchi de la prima 2022, siá , 8 ans abans lo retorn gloriós del Crist e mai o mens 7 ans abans la fin del temps de gràcia, las organizacions religiosas frapadas per la malediccion de Dieu se son pas repentidas e consèrvan donc un estatut espiritual renegat per Dieu.

L'actualitat del 24 de Febrièr de 2022 es estada marcada per l'ataca del territòri d'Ucraïna per las tropas russas. E mentre que los observators d'aqueles faches evòcan pas que lo subjècte e lo mobil nacionalista de l'afrontament, pòrti mon analisi del subjècte en relevant que los dos belligerants son, principalament a la basa, opausats per de causidas religiosas tradicionals eretats dempuèi de sègles. En fach, l'òdi que dreça aqueles dos camps l'un contra l'autre es la consequéncia d'una oposicion seculara entre la fe catolica e la fe ortodòxa. Mas dins lo camp d'Ucraïna, cal ajustar la fe josieva, puèi que dempuèi 2019 lo president novèl d'Ucraïna es Volodímir Zélensky de religion josieva. Atal, segon lo jutjament de Jèsus-Crist revelat dins Apo.2:10 e 3:9, « la sinagòga de Satan » es implicada dins lo conflicte e dirigís lo camp catolic e josieu. Ai ja revelat la malediccion qu'es estada pel mond lo retorn dels josieus en Palestina dempuèi 1947. L'element principal de la disputa

es dins la catholicité d'Ucraïna, e sa judaïté mal acceptada pels russes, las doas compausantas essent dintradas en revòlta contra la dominacion russa ortodòxa. S'agís aquí d'una generalitat perque de cases particulars existisson dins totas las formas demest los quals las causidas dels agnostics. Dempuèi de temps, aquel país ucraïnian es constituït per de ciutadans russes del costat Èst, e de las gents restacadas a la Polonha catolica del costat Oèst. Demorada dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala jos la bòta russa, Polonha venguda independenta a rejonch lo camp europèu occidental e li a balhat un papa prestigiós, Jean-Paul 2 dont lo nom civil èra Karol Wojtyła. E fòrça josieus poloneses secutats en Polonha pels « nazis » an trobat refugi dins l'oèst d'Ucraïna. Aquela Polonha es estada lo « caval de Tròia » que los europèus an fach dintrar dins lor aliança. Polonha recreada entre las doas primièras guèrras mundials foguèt responsabla de l'ataca alemanda contra ela, perque maltractava los alemands vivent sus son territòri ; çò que marquèt la debuta de la Segonda Guèrra Mondiala. Coma totas las coabitacions conflictualas, dels longs periòdes de patz favorizan la mescla de las tres causidas religiosas e lor dispersion dins tot lo territòri. Mas al jorn causit per Dieu, la disputa esclata e la situacion degènèra e ven conflictuala fins a se combatre per tuar l'adversari. Lo venceire entend controlar lo territòri dins son integralitat. La saviesa de l'acceptacion del compromés e del despartiment del país en doas zònas es fanatiquement refusada pel camp Ucraïnian polonés. Tanben, avent pas mai la causida, Russia es intervenguda amb tota sa fòrça militara per sostenir la causa dels ucraïnians russofòns.

A l'origina dels problèmas, i a l'expansionisme dels USA organizator del camp de l'OTAN (Organizacion del Tractat de l'Atlantic Nòrd). Après la Guèrra de 1939-1945, russes, americans e lors aliats, acceptèron las condicions prepausadas per la Russia sovietica dirigida per Stalin. Lo territòri Alemand del pòble vencut foguèt partejat e venguèt lo limit entre lo blòc de l'Èst e lo blòc de l'Oèst. Lo combat entre aqueles dos blòcs foguèt permanent. Los USA luchant per arrancar a Russia dels païses de son camp. Son arribats a lor fin, en favorizant la roïna economica e politica de l'URSS ; enavant fins a refusar de vendre de blat a Russia arroïnada e afamada. Profechant d'aquela roïna e d'un cambiament de politica en Russia, los païses baltics e Polonha e lor òdi de Russia retrobèron lor independéncia, d'autres païses seguiguèron, demest los quals Romania. Jol nom istoric de « Guèrra dels Balcans », l'Iogoslavia, país aliat dels russes, unificada pel dictator Tito, esclata en guèrra nacionalista après sa mòrt, entre los sèrbis ortodòxes, la Bòsnia musulmana, e Croàcia catolica romana. E aquí encara, lo motiu de la colèra sèrbia contra los albaneses que maltractavan de ciutadans sèrbis a Kosova (coma los poloneses maltractavan los alemands) foguèt pas reconegut pel camp occidental dels USA e d'Euròpa. L'aviacion americana a expandit sul camp sèrbi dels milièrs de bombas e impausat la particion d'aquel Kosova preciós pels sèrbis, perque aquí, se tròba lo brèç natal de lor pòble. Injustament, Kosova lor foguèt tirada e balhat a l'immigracion albanesa. Los sèrbis èran los aliats dels russes, aflaquits dins aquela epòca. Dins aquela experiéncia, Euròpa a pres partit e jutjament contra Serbia. Sos tribunals an arrestat lo dirigent sèrbi Slobodan Milosévić e es mòrt dins sa preson, amb docte d'empoisonament. Totas aquelas exaccions empresas pels USA e Euròpa son estadas enregistradas per la Russia incapabla de defendre sos aliats. Mas la venjança es un plat que se manja freg ditz la dicha, e l'actual cap plan poderós de l'actuala poderosa e fòrta Russia a gardat de totas sas injustícias un sovenir amar e una rancòr que se transforma, amb lo temps, en òdi prigond de l'Occident. Aquel òdi es atisat per son jutjament del tip de societat que representa l'Occident que s'es desliurat de totes los tabós religioses e se glorifica de totes sas derivas e sos desbordaments morals e sexuals. Aquel jutjament personal de Vladimir Putin va tenir un ròtle grand quand se deurà lançar dins l'invasion de las tèrras occidentalas, en espotissent la febla resisténcia armada que li serà opausada. L'experiéncia d'Ucraïna dont lo nom significa frontièra, va balhar al camp europèu occidental una illustracion del sòrt que lor resèrva. Aquel nom de « frontièra » profetiza lo ròtle d'aquel territòri dont lo desir de son estacament al camp de l'OTAN constituís lo franchissement del limit del suportable pels russes. L'apetís insaciable del camp de l'OTAN, serà punit e espotit per las armadas russas. La frontièra serà recuperada, e los russes versaràn e envasiràn tot l'occident europèu e fins en Israèl. La causa es profetizada dins Dan.11:40 a 45 ont Russia es designada coma « rei del septentrion » e las fòrças musulmanas coma « rei del miègjorn ». Lo territòri envasit es Euròpa ciblada dins la profecia al títol de son linhatge roman papal. Dins Apo.18:24, Dieu dich a prepaus de Roma apelada « Babylone la Grand » : « ... e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. ». Dieu imputa a Roma la responsabilitat dels massacres qu'an ensagnosit la vida occidentala. E es plan edificant de realizar son ròtle dins la guèrra qu'opausa Euròpa catolica e atèa actuala, nascuda jos dos « tractats de Roma », a Russia tornada purament venir ortodòxa mas mai comunista. Jos las incitacions diabolicas de las visions de la Verge, los pòbles catolics son possats a convertir los pòbles ortodòxes de l'Èst. E lo ròtle d'aquela fe catolica papala romana es fondamental dins l'explicacion de las iniciativas presas pel camp occidental coma foguèt lo cas dins la guèrra dels Balcans ont USA e Euròpa an pres partit

pel camp croat catolic papal roman contra la Serbia ortodòxa. La santetat reala es pas mai dins l'ortodòxia que dins lo catolicisme o lo protestantisme, pas mai que dins l'islam, mas las injustícias comesas permetan a Dieu de far tornar tombar suls caps dels colpables sa colèra destructritz. Pontualament ont sèm, aquela colèra divina va prene de formas jamai vistas per l'umanitat, coma lo cap rus lo ven d'exprimir. D'armas destructrises redobtablas son estadas mesas al ponch per complir, sens que lors utilizators o sàpian, l'intencion destructritz del Dieu creator que balha vida o mòrt segon sa perfiècha e incorruptibla justícia.

Dins l'escala de las culpabilitats religiosas crestianas, avèm a la basa l'abandon del sabat, e l'adopcion del dimenge roman dins la fe catolica romana de 321, fins en 1843 e en delà, egalament dins la fe ortodòxa eretièra del dimenge catolic, mas tanben dins la fe protestanta emigrada a l'USA dempuèi aquela data, 1843, que l'a tanben conservat.

Dins l'ignorància del jutjament de Dieu, las autoritats europèas s'engatjan a l'unanimitat per portar secors e ajuda al camp de l'Ucràina catolica. Abituats a lor arroganta dominacion economica, aqueles pòbles prenon d'iniciativas que lo pòble rus e son cap pòdon, legitimament, recebre coma un pres partit de guèrra, tenent compte coma Dieu de las òbras e non de las paraulas. Dins una incredibla inconsciéncia, multiplican de mesuras de grandas ostilitats qu'a per mira d'arroïnar Russia, balhan d'armas a son enemig ucraïnian. Preparan atal, una colèra russa d'aitant mai fòrta que Dieu la suscita per los frapar, coma Dan.11:40 a 45 e Ezéchiél 38 o pròvan e o revèlan. S'aquelas gents tant agressivas coneissián lo programa preparat per Dieu, serián terrorizats en descobrissent lo sòrt que se seràn eles meteisses preparat. Dins la profecia d'Ezéchiél 38, la Russia actuala es apelat « Gog » e Dieu situa l'una de sas vilas, « Togarma », « a l'extremitat del septentrion », çò que confirma son nom de « rei del septentrion » dins Dan.11:40. Se tròba dins Ezé.38:4 aquela declaracion de Dieu : « T'entrainarai, e metrai una bocla a tas maissas; te farai sortir, tu e tota ton armada, cavals e cavalièrs, totes vestits magnificament, tropa nombrosa portant lo grand e l'escut pichon, totes manejant l'espasa ; » Se l'armament descrich es anacronic, lo principi guerrièr demòra lo meteís ; las balas dels fusilhs mitralhaires remplaçan las espasas e los carris d'assauts remplaçan los escuts. Çò que conven de relevar, es l'expression « t'entrainarai, e metrai una bocla a tas maissas ». Aquela constrencha divina contrasta amb l'idèa que los observators occidentals actuals imputan al cap rus. La necessitat d'èsser obligat per Dieu a dintrar en guèrra descriu un cap rus que favoriza la patz e la tranquillitat per son pòble. E aquela precision confirma que V.Putin s'es trobat obligat a agir per la fòrça, per la determinacion fanatica del camp ucraïnian a se liberar totalament de sa tutèla politica. V.Putin se resòlv pas a acceptar de pèdre « sa frontièra » reconeguda pel camp occidental dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. Solament, los faches confirman la causa d'aquela constrencha. Ucràina es dintrada en rebellion contra Russia, en 2014, en versant illegalament son president rus elegit legalament e legitimament per l'ensemble del pòble ucraïnian. Abans e après aquela accion mantuna presidéncia es estada versada per corrupcion. E la decision finala de rejónher lo camp de l'OTAN es estada la mesura de tròp, la qu'a arrancat V.Putin a sa tranquilla gestion de son país. Entre l'Occident e l'Èst, lo dialòg es impossible tant las mentalitats son diferentas. L'Occident pel qual sols l'argent e la libertat comptan al prètz de l'inseguritat publica pòt pas comprene l'esperit rus plan conservator e respectuós de las vièlhas valors umanas privilegiant la securitat e l'òrdre siá, de las valors opausadas dins l'absolut a las de la societat occidentala. Relèva que per castigar lo mai colpable, Dieu recorrut almens colpable. Del meteís biais, Dieu recorrèt al rei Nébucadnetsar pagan per castigar l'infidelitat de son pòble Israël tombat dins una apostasia totala. E tot parièr, l'immorala Euròpa serà frapada per la Russia vertuosa e plan morala. Las democracias pagan en inseguritat la consequéncia de la libertat que balha a totes los corrents de pensadas civils e religioses. Lo laxisme d'aquel tip de societat favoriza lo desvolopament del mal. E la libertat ofèrta a totes permet als rics de profecar d'aquela libertat per s'enriquir encara mai, per la corrupcion e los patricolatges politics. En França, aquel laxisme a atench un tal nivèl que la possibilitat del viure amassa es compromesa. Las mesclas etnicas e religiosas an preparat una situacion explosiva al ponch que la dintrada dins la Tresena Guèrra Mondiala va metre fin a una situacion venguda insuportabla. A aquel nivèl, la guèrra resòlv totes los problèmas e rampèla als èssers umans las vertadièras valors espiritualas. Perque la demostracion es facha que sola la dintrada en Guèrra mondiala serà capabla de desvelhar las consciéncias de d'unes europèus recuperables pel Dieu de vertat. Las injustícias patidas per Russia an daissat freges los europèus occidentals egoïstas, orgulhoses, e rebèls. An atal fach pròva de la meteissa indiferéncia pels subjèctes civils e religioses mostrant aital coma lo mal es prigond e fòrça enrasigat dins lors armas.

La fin de l'experiéncia va eliminar en primièra aquela Russia que Dieu va primièr utilizar per espotir per sa dominacion l'Euròpa catolica e atèa, libertina e libertària. Deuriá aparentament pas utilizar l'arma nucleara en primièra. Sa poténcia militara convencionala li permet d'espotir l'Euròpa febla perque desarmada. Mas al pinacle de sa dominacion sus l'ensemble d'Euròpa, « de l'Atlantic als

Orals » segon son projecte vièlh, l'ataca nucleara de son territòri pels USA cambiarà la situacion de la guèrra. Mas dins la situacion del desesper, de terribles massacres de poblacions e d'armadas van reduire l'umanitat « d'un tèrç » simbolic que pòt realament produire aisidament fòrça mai de victimas. Los umans an ignorat que l'usatge de l'arma nucleara dependiá pas d'una decision umana mas d'una decision divina. Aquí perqué, aquela arma nucleara serà utilizada quand Dieu volrà preparar l'extincion de l'umanitat sus la tèrra.

La darrièra espròva de fe concernirà los subrevivents d'una espantosa ecatombe. E segon Apo.9:20-21, lor estat moral serà identic al dels rebèls antediluvians dont la natura èra entièrament ganhada pel mal : « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans, de faison a adorar pas ponch los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar; e se repentiguèron pas de lors murtres, ni de lors encantaments, ni de lor impudicé ni de lors panatòris. » Al meteís moment, los elegits del Crist demorats vius deuràn en oposicion incarnar la natura e lo comportament de Jèsus-Crist e lo de sos apòstols. « las vias de Dieu » reveladas anóncian una menaça de mòrt contra los darrièrs observators del sabat. Aquela ultima ataca contra lo sabat de Dieu revèla l'identitat de l'incitator e instigator en cap, amagat dins l'invisibilitat de sa natura angelica celèsta : Satan, lo qu'incitèt Eve a manjar d'arbre defendut per Dieu. Aquí perqué, dins una darrièra espròva de fe, Dieu vòl infligir a Satan una darrièra magistrala desfacha. La glòria divina esclatarà per la fidelitat de sos darrièrs elegits. Condemnats a se morir se refusan d'abandonar lor practica del sabat per onorar lo dimenge roman, deuràn atrapar la falta comesa per Eve. E per los ajudar a tenir bòria davant aquela condemnacion a mòrt, la fe individuala va far la diferéncia, perque la profecia a revelat l'intervencion de Jèsus en lor favor, abans l'execucion mortala. Atal los darrièrs elegits seràn d'autentics testimònis de la fe plaçada dins la revelacion profetica divina balhada al nom de Jèsus-Crist. Lo conselh esclarat e inspirat de l'apòstol Pèire va atal prene una importància capitala : 2 Pierre 1:19 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautres fachas plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteisses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara, perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes an parlat de la part de Dieu. »

Las vias divinas profetizan la victòria de Dieu e de sos darrièrs elegits e sus la tèrra, los darrièrs representants de l'umanitat rebèlla, son destruchas en se liurant a de reglaments de compte sagnoses. La messorga dels ensenhaires es alara expiada pel massacre dels religioses seductors, per lors nombrosas victimas que sabon ara, que lo salut es per eles definitivament perdut.

Ai relevat dins las reaccions dels occidentals, seguida al conflicte qu'opausa Russia e l'Ucraïna polonesa, un comportament que pròva un embornament dels esperits per Dieu. En efiech, la reaccion unanima, de punir Russia per de sancions financièras, economicas e de las liurasons d'armas, èra justificada amb la tòca d'affaquir Russia dins l'espèr que lo pòble rus victima d'aquel apauriment se lèva contra son cap. Mas, étonnamment, sul plan uman, degun, ni demest las politicas, ni demest los jornalistas, a pas evocat l'idèa que lo resultat d'aquelas sancions podiá abotir a d'efièches contraris. Los russes victimas de las sancions occidentalas pòdon trobar aquí una rason de se regropar darrièr lor cap nacional e preparar dins l'òdi un desir de venjança que los conduirà a envasir aquel occident, per punir los autors d'aquelas sancions que los an totes arroïnats.

Coneissent per la profecia, la tòca perseguida per Dieu, pòdi analisar la trama de la construccion dels faches e los ròtles de las entitats concernidas.

La tòca es la destruccion d'Euròpa infidèla arroganta. Lo mejan d'aquela destruccion es la colèra de Russia. La causa d'aquela colèra russa, es l'intransigéncia nacionalista del governament ucraïnian polonés qu'a agarrit sus son territòri de l'Èst, lo Donbass, pres per camp pels ucraïnians pròruses. Aquel regropament dels pròrusses s'es complit seguida al revirament illegal del president rus d'Ucraïna. La rason de la guèrra civila ucraïniana es religiosa ; l'Oèst polonés catolic contra l'Èst rus ortodòx. E fin finala, l'invasion d'Euròpa pels russes serà estada motivada per son sosten e son partit pres per Ucraïna.

Ai relevat egalament un paramètre qu'explica perqué l'eveniment evocat vira a la catàstròfa. S'agís de la joventut e donc de l'inexperéncia dels agents governamentals. Relèvi particularament quant lor jutjament es a geometria variabla. Per los sedusir, sufís de dire que se vòl rejónher Euròpa. Euròpa a ja fòrça aculhit e son aspècte cosmopolite, a l'imatge dels USA, li a ja portat mai de problèmas que de solucions. Mas soslinhi, particularament, qu'Euròpa, ont la règle es lo compromés, vòl aculhir amb estrambòrd aquela « democràcia » ucraïniana, que combat e vòl impausar a sos compatriòtas e fraires pròruses, sa dominacion exclusiva sus tot lo territòri ucraïnian. Aiçò d'aitant mai, que Russia de V.Putin reagís del meteís biais, en volent recuperar lo brèç de son pòble situat a Kyiv. Mas es aquí, lo comportament illogic normal d'una Euròpa jutjada e ciblada per Dieu e sa colèra granda. Als que

s'estonan de veire de pòbles dintrar en guèrra civila, rampèli que França a conegut aquel genre de causa mantun còp. E oblida pas tanpau, la guèrra fratricida dels USA apelada « Guèrra de Secession ».

Al « temps de la fin » citat dins Dan.11:40, las religions monoteïstas son totas frapadas per la malediccion de Dieu. Mas lo gra de culpabilitat creis amb lo temps, perque las pròvas de la malediccion divina culpabilisent mai encara los que tenon pas compte del testimoniatge tornat per l'istòria abans eles. Atal, lo judaïsme refusèt lo Messias Jèsus ; après lusida la fe catolica a desformat los comandaments de Dieu e fach de la fe crestiana una simpla « etiqueta » que, segon ela, obrís « las pòrtas » del cèl. Tre sa naissença, la vertadièra fe protestanta a denonciat aqueles pecats catolics, mas amb lo temps que passa, s'es transformada a son torn en « etiqueta », reproduzent los pecats del catolicisme e en consequéncia, sa culpabilitat es encara mai granda. Ven après, lo cas de l'adventisme del seten jorn qu'a darrièr el, los exemples catolics e protestants amb los quals a nosat una aliança fraterna, oficialament, en 1995. Après los ensenhaments revelats per Jèsus-Crist a sos pionièrs a prepaus de la fe catolica, son cas es encara mai condemnable pel Dieu Sant revelator.

L'afrontament entre Russia e Ucraïna aurà pas existit, se los èx- païses de l'Èst, liberats dins l'esfondrament economic e politic de Russia, avián pas plaçat lor espèr dins un sosten militar actiu dels USA. Aqueles USA an faïçonat a lor agrat, Euròpa, amassada en petaces après la Segonda Guèrra Mondiala, e an fach d'ela, dempuèi Alemanha, lo territòri estrategic de lor combat contra la Russia sovietica. Ajustam la capitada materialista del camp de l'OTAN, e se pòt comprene lo desir, dels pòbles restacats a Russia apaurida, de rejónher aquel camp seductor materialament envejable. Mas aqueles pòbles se son enganats en metent lor espèr sus la proteccion armada dels USA. Degun, demest las gents non esclairadas per Dieu per la profecia de Dan.11:40 a 45 podiá pas saber que los USA refusarián de s'engatjar militarament dins un combat dirècte contra Russia. E dins nòstra actualitat, dempuèi lo president Trump aquel retirament militar dels USA es vengut una pròva constatada. Los USA, daissan Euròpa, aquel « tigre de papièr », assumir las consequéncias de l'accès a l'OTAN. E es aital qu'Euròpa atira sus ela la colèra d'una Russia poderosa e determinada a retrobar la dominacion sovietica gloriosa del temps passat. Mas, çò que lo mond ignòra, es qu'aquel conflicte s'engatja uèch annadas abans la fin del mond, e que per aquela rason, l'usatge de las armas nuclearas es previst per Dieu. Es justament, lo mandadís de bombas nuclearas sus Russia pels USA demorats momentanèament en retirament, que condutz aquela Russia, lo « rei del septentrion » de Dan.11:44, a « exterminar », a son torn, « de multituds » dominadas fins a aquel moment : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. » E son aquelas exterminacions que van provocar la mòrt del « tèrç » simbolic de l'umanitat, dins aquel conflicte que va mobilizar « 200 milions » de combatents, segon los ensenhaments balhats dins la « seïsenà trompeta » d'Apo.9:11 a 21.

Russia a relevat la preséncia de grops « nazis » dins lo camp d'Ucraïna. Es pas la sola a los aver remarcats, puèi qu'al moment del « putsch » popular qu'a versat lo president Rus ucraïnian, en 2014, totes los observators europèus mediatics an denonciat eles-tanben aquela preséncia « nazi ». Mas qué lo « nazisme » ? Los europèus l'an restacat al desir d'exterminar los josieus en se prement lo testimoniatge istoric complit decidit en Julhet de 1942, precisament un « 9 Av » crench pels josieus, perque ja marcat per eles per de multiplas malediccions. Mas abans d'optar per « la solucion finala » que mirava efectivament l'exterminacion dels josieus, l'ideologia « nazi » èra lo nacional socialisme. Aqueles dos mots son seductors mas dins l'aplicacion del « nazisme », se caracterizan per l'extremisme mai intens qu'accepta pas cap de compromés e calada qual que siá parteja pas lo ponch de vista del partit. En Alemanha, lo nazisme, lo partit d'Adolf Hitler, s'es revelat dins la « nuèch dels longs cotèls », moment ont los « nazis » ja « SS » an executat las falanjas de las « SA » mens fanaticas. I a pas una certana semblança amb lo combat acarnassit destructor d'Ucraïna de l'Oèst contra los ucraïnians del Donbass, bombardat cada jorn dempuèi 2014 ?

La vertadièra definicion del « nazisme » es donc a reconsiderar.

La societat dels mostres

Aquela societat dels mostres es lo darrièr fruch portat pel « mond novèl ». Es estada renduda possible per l'associacion de dos paramètres : lo temps e la sciéncia. Un long temps de patz dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala a favorizat a l'encòp l'extension de l'esperit de libertat e las avançadas tecnologicas de la sciéncia e de la medecina.

Es paradoxalament, mas açò es plan revelator de lor estat espiritual, dels USA, e donc, dempuèi l'extrèm Occident, que son nascudas las pensadas òrras e mostruosas. L'aspècte paradoxal pausa

sul fach que lo president dels USA pausa sa man sus la Bíblia quand fa jurament de servir son país. E pasmens dins aquel país tan religiós, los dreches de la sacro santa libertat son privilegiats al ponch de daissar a cadun lo drech d'exprimir e d'ensenhar totas menas de pensadas òrras pel Dieu creator. Solament, dins nòstres darrièrs jorns, las idèas son lançadas sus las rets internet que respèctan pas cap de frontièra e cap de limitacion. Las idèas mai fòlas e démoniaques atenhon atal de multitudes de gents influenciadas e convertits. Ai dempuèi de temps crench amb rason las consequéncias del desenvolopament d'aquela arma de propaganda ofèrta al mond pels USA. Nòstras societats modèrnas reproduson los pecats dels antédiluvians, los de Sodome e Gomorrhe, mas i ajustan los de nòstra epòca libertària. L'ateïsme, o mai simplament, la rompedura establida entre Dieu e los crestians infidèls produch una remesa ne causa de las causas que Dieu a creadas e santificadas tre sa creacion del mond. Atal, al 6en jorn, Dieu fa pròva de çò qu'a creat lo mascle, l'òme, e qu'a format d'una de sas còstas, sa version femèla, la femna. L'èsser uman es donc fisicament e psiquicament un òme o una femna. La possibilitat es donc binària. Mas en nòstra epòca, la sciéncia a obtengut lo mejan de modificar la natura sexuala per de tractaments ormonals e aqueles metòdes quimics favorizan de cambiaments fisics del còs uman. Dins lo meteis temps, dins d'unes cervèls umans non protegits per Dieu, los demònis an inspirat la pensada que lor sexualitat reala èra pas la que presenta lor aspècte fisic. D'ailà, es sortida la pensada de la possibilitat de causir son sèxe. Abans aquela forma extrèma, dels déviances degudas als meteisses demònis conducián dels èssers umans a transformar lor aparéncia. Aquelas gents dichas « travestits », dintravan dins lo ròtle del sèxe opausat al lor. Mas amb la sciéncia cirurgicala, de novèlas possibilitats lor son estadas balhadas. Atal amb l'usatge de las ormònas lo cambiament fisic complèt pòt èsser obtengut. Pasmens, aqueles cambiaments fisics concernisson pas l'esperit de l'èsser atal cambiat. Perque dins la realitat, demòra fonamentalament çò qu'èran a lor naissença. E per pauc que los demònis se retiran o cambian lor incitacion, la mariòta umana « trans-formada » se pòt retrobar dins un estat d'esperit que pèrd totas sas marcas. Lo mostre es nascut.

Per comprene melhor encara las atraccions cap a aquelas novetats mentales, cal realizar la consequéncia de la quasi domesticacion de l'esperit uman, per la tecnica audio-visuala e las relacions virtualas establidas sus las rets d'internet. La colpabla granda de nòstres dramas mentals es l'informatica apareguda successivament après l'electricitat e l'electronica. Pels esperits umans, lo doble esclavatge d'aquela informatica envasissenta e lo de l'inspiracion constanta a l'imaginacion plan intensa dels demònis celèstes invisibles, la situacion es tragica e sens remèdi. Ont se pòt arrestar la pensada de las creaturas de Dieu ? Ai pas la responsa, mas lo temps fixat per el, ara limitat a uèch annadas, l'arrestarà de segur.

De « solucion finala » a la « solucion finala »

Fins a aquel jorn del 16 de Març de 2022, l'expression « solucion finala » designa per totes los istorians, la temptativa dels « nazis » alemands d'exterminar, a partir de 1942, totes los josieus d'Euròpa. Mas vau portar dins aquel document a aquela expression un messatge profetic segondari.

Sus tota la tèrra, d'èssers umans cercan las causas dels conflictes que se desvolopan, mas cercan de causasumanas. Las analisis que presenti exprimisson lo jutjament del Dieu viu creator de tot çò qu'existís. Tanben, çò o cal comprene, las causas de nòstres dramas actuals se tròban dins lo passat, ben luènh de nòstra epòca. La Bíblia nos permet de descobrir çò que Dieu a pensat pendent las 6000 annadas previstas pel pecat terrèstre. Las profecias de Daniel e Apocalipsi esclairen de faïçon complementària lo jutjament de Dieu sus mai o mens 26 sègles siá, de – 605 fins al retorn del Crist, a la prima 2030. Mentre que los òmes examinan e retenon las explicacions carnalas terrèstras, Dieu nos presenta son ponch de vista que revèla de causas espiritualas. Entre las doas concepcions, l'abisme se cava. L'umanitat a pas jamai cessat d'expiar dins los malaürs lo mesprètz qu'a manifestat de cap a la sobeirana volontat revelada de Dieu. Mas la vida dels òmes es limitada al contra de la del Dieu etèrn, e los òmes se morisson e se succedisson. Los setanta o ochanta ans de lor corta vida sufison pas a eles-sols per comprene la colèra de Dieu. Los unes après los autres, los òmes eretan la malediccion divina, e lors filhs eretièrs reproduson las fautas de lors paires. Es donc dins lo passat, quand Dieu a parlat e fach escriure sas leis, sas ordenanças, sos comandaments, e sas anóncias profeticas, que sos elegits, d'uèi, pòdon descobrir las motivacions de son perpetuel jutjament. N'es atal per « la solucion finala » qu'a frapat los josieus en 1942. E per aquela accion, Dieu a fach complir,

puissamment, la responsa qu'a volgut balhar a las paraulas proferidas pels josieus rebèls animats pel clergat Juif emplenat d'òdi de cap a Jèsus-Crist decidit a o veire se morir crucificat puslèu que l'assassin Zélote, Barabbas. Segon Matt.27:25, an cridat a Ponce Pilate, lo Procurateur roman : « Que sa sang torna tombar sus nosautras e sus nòstres mainatges ! ». Tot lo long dels sègles, los « paires » son estats secutats e lors mainatges après eles. Son estats atal enausits al delà de lor esperança. En 1942, los mainatges de l'epòca son estats frapats amb lors parents per la meteissa colèra divina alucada per l'otratge istoric de lors paires e per l'endurcissement dels fils pendent los sègles.

En efiech, aquel eveniment qu'a tresvirat las societats occidentalas se va reproduire, al retorn del Crist, puèi que segon Apo.13:15, una temptativa d'exterminacion dels darrièrs elegits demorats fidèls al sabat divin es profetizada : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. » Ceci significa que los subrevivents rebèls organizators d'aquela segonda « solucion finala » seràn dins lo meteïs estat d'esperit que los « nazis » alemands de 1942. Un tresen messatge es desliurat per aquela expression « solucion finala ». Revèla un projècte preparat per Dieu qu'a profetizat de castigs contra los transgresseurs de sas alianças. Aquel projècte apareis dins aquel verset de ròm.2:9 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc ! » Dins aquel verset, los mots « Juif » e « grèc » designan las doas alianças successivas, l'anciana, passada amb lo pòble ebrèu, e la novèla, dins la quala lo pagan « grèc » o de tota altra origina, es autorizat a dintrar per sa reconeissença del sacrifici expiatòri complit per Jèsus-Crist. Per aver pas reconegut son Messias enviat per Dieu, « lo josieu » a patit las « tribulacions » perpetualas infligidas per Dieu, per diversas persecucions umanas. En prenent los « josieus » per cibla principala de sa colèra en 1942, Dieu a volgut adreçar a tota l'umanitat un solemne e plan seriós avertiment, perque per son infidelitat, lo fals-crestian, « lo grèc », va li deure a son torn tornar dels comptes. Es lo sens que devèm balhar a la « Tresena Guèrra Mondiala » o « seisena trompeta » d'Apo.9:13 que vesèm s'engatjar dins l'actualitat dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, a partir de l'afrontament qu'opausa Russia e Ucraïna. Perque dins aquel darrièr conflicte, lo fuòc nuclear va remplaçar los forns crematòris nazis. L'ostilitat massisa manifestada per de presas de sancions contra Russia serà pas oblida, e trobam dins aquel comportament insensat lo motiu que conduirà lèu Russia a metre momentanèament l'Euròpa entièra jos sa dominacion.

En França, lo jove president ambiciós mas inexperimentat, reagís en òme d'onor que se pòrta al secors de son venent que vei atacat. Aquelas reaccions se justifican per la subrestimacion de la valor qu'Euròpa balha al mot democracia. Aquel tèrme, d'origina grèca, significa « vila Estat » dont l'organizacion apartenís a la causida de sos abitants. Segon, las formas causidas pels pòbles, la democracia pòt donc prene de formas plan diferentas. Aquí perqué, darrièr aquel mot, trobam d'organizacions ont los poders son delegats a la direccion d'un comissariat coma es lo cas per Euròpa Unida. Las causidas dels pòbles i son ignorats e las decisions presas son adoptadas e reconegudas pels elegits locals que servisson d'alibi al tèrme « democracia ». A l'origina d'aquela amassada, i a la causida personala dels dirigents nacionals qu'an impausat als pòbles europèus lor decision. Dins aquelas democracias, l'opinion del pòble compta pas mai, perque d'interèsses financers economics son en jòc. Perque la situacion lor es estada favorable economicament, los dirigents de l'UE an esprovat un sentiment per fòrça e de superioritat, e an mespresat Russia, sa malescaduda e sa roïna en 1992. Dempuèi aquela data, Russia a patit de nombrosas umiliacions fins a veire, dins la guèrra dels Balcans, son aliada, Serbia, èsser bombardada per l'aviacion dels USA e combatuda per las fòrças francesas e anglesas. A aquela epòca, trionfant, l'occident a pogut impausar sa lei segon lo principi que balha la victòria al mai fòrt : « la rason del mai fòrt es totjorn la melhora », ditz la faula de Jean de la Font.

En Febrièr de 2022, s'essent relevada, Russia a tornat bastir sa fòrça e sa poténcia militara. E a son torn, mòstra als occidentals qu'a après de lor comportament. Totes aqueles eveniments avián per mira d'abotir a la situacion actuala. Aquí perqué la temptativa d'Ucraïna de rompre son ligam amb Russia constituís la causa que Dieu imatge per l'accion de « metre una bocla a las maissas » del cap rus dins Ezé.38:4 : « T'entrenarai, e metrai una bocla a tas maissas ; Te farai sortir, tu e tota ton armada, cavals e cavalièrs, totes vestits magnificament, tropa nombrosa portant lo grand e l'escut pichon, totes manejant l'espasa ; » E las reaccions ostilas concretizadas per de mesuras e de sancions ruineuses per Russia van atirar la colèra russa sus totes los pòbles dels dirigents europèus unanims dins las presas d'aquelas sancions, levat darrièrament lo cap d'Ongria.

Lo sòrt d'Euròpa es tant envejable ? Fins a la debuta de l'annada 2020, sa capitada economica la podí rendre sedusenta, mas après lo blocatge economic degut a las decisions presas per luchar contra la « pandemia » del virus Covid-19 pendent dos ans, Euròpa èra pas mai dins lo meteïs estat. En mai, aquel blocatge impausat momentanèament a mascat una roïna reala del país França victima

de sas deslocalizacions e de sas importacions dempuèi China qu'es venguda son unic fornidor. Es en mai dins la vila de Wuhan, en China, qu'es aparegut pel primièr còp oficialment, lo virus Covid-19 ; China, lo país del « dragon » siá, del drac segon Apo.12:9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. ».

Los europèus s'an pogut amassar en profechant d'un long temps de patz acordat per Dieu. Mas qu'an fach d'aquel temps de patz ? An temptat, un còp mai, de se regropar per èsser mai fòrt coma l'avián fach en lor temps las gents de la Babel del rei Nimrod. E lo resultat es estat lo meteís, aquela union a produch un fruch d'injustícia constant contra los pòbles e los enemics d'Euròpa. Podent pas mai separar los umans per de lengas, Dieu va liurar los colpables a la guèrra e a la mòrt, mesclant atal lor sang.

L'ultim « solucion finala » prendrà dos senses e compliments perque se l'exterminacion decidida pels rebèls aurà per cibla los elegits fidèls al sabat divin, per Dieu, sa « solucion finala » consistirà a exterminar totes los rebèls terrèstres e celèstes, s'es pas Satan que demorarà sol sus la tèrra desolada pendent las « mila ans » del seten millenari.

Atal, lo genocidi dels josieus organizat pels nazis alemands s'es complit per prevenir los umans del sòrt que Dieu lor resèrva al jorn de sa justa colèra.

La solucion finala a atirat la simpatia e la compassion umana de cap al pòble Juif agachat coma martir, victima de la folia murtrièra umana. Aquel comportament degut a lor inconsciéncia e lor ignorància espirituala escondon a lors uèlhs la menaça divina que los concernís personalament.

Per comprene los faches dels darrièrs jorns, devèm tirar leiçon de l'experiéncia d'Alemanha « nazi » de 1930 a 1944. Dins aquela exemple, vesèm coma « un pauc de levam fa levar tota la pasta », coma Paul l'a ensenhat, dins 1 Agacin.5:6 e Gal.5:9, après Jèsus-Crist, segon Matt.16:6 : « Jèsus lor ditz : Gardatz amb suènh del levam dels pharisiens e dels sadducéens. » Jèsus a comparat al « levam » las pensadas que sedusisson las poblacions. Una minoritat pichona pòt, per aquel mejan, sedusir e acabar per dominar tot un pòble, e es çò qu'es arribat dins Alemanha de 1930. La capitada populara del partit nazi es estada obtenguda successivament per de mesuras socialas favorablas, una capitada economica, Alemanha s'es redreçada, e de las victòrias guerrièras. E aquelas tres causas an egalament fach la capitada dels USA sortits venceires de la Segonda Guèrra Mondiala. Euròpa los a admirats e envejats, e fin finala los a volgut imitar. Mas aquí, Dieu interven e bloca lo sòmi en plen panatòri e desenvolopament. Dempuèi lo president Trump, los USA se retiran d'Euròpa que daissan sola de cap als problèmas de l'afrontament russoucrainian. De mena, lèu destrucha per las fòrças russas, Euròpa sortirà pas de sos problèmas qu'arroïnada e devastada. Puèi, après l'eliminacion de Russia e de sas fòrças per las armas nuclearas dels USA, lo camin lor serà dobèrt, e dominaràn lo regim universal format per totes los subrevivents de la tèrra. Lo ròtle final dels USA dins l'ultim « solucion finala » nos convida a portar sus aquel poderós país una atencion particulara. Lo poder american es pas tibar e es fòrça mens umanista qu'Euròpa. Pertot ont sos interèsses financièrs son en jòc, se mòstra dur, trencant, guerrièr e murtrièr. L'argent es son dieu e la capitada comerciala sa divessa. Aquelas divinitats son mens visiblas que sa grandiosa divessa de la « Libertat » que s'auça dins la baia de Nòva Iòrc. Quand America vòl evitar un engatjament militar, recor al principi del boicòt, e lo president rus ven d'establir una comparason entre las sancions occidentalas als pogròms nazis infligits als josieus. Vertat es qu'abans 1942, l'òdi dels nazis contra los josieus consistissiá a los privar de lors dreches de ciutadans, foguèron « eles-tanben » empachats « de crompar e de vendre » coma los darrièrs « nazis » o faràn de cap als darrièrs elegits de Jèsus-Crist demorats fidèls al sabat santificat per Dieu, segon Apo.13:17 : « e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom ». Aquel fruch de marridesa es lo resultat final de la casuda espirituala de la fe protestanta qu'a rejonch a la prima 1843, dins la malediccion de Dieu, la religion catolica romana dont l'òrdre dels « Jesuitas » foguèt lo modèl pres per constituïr las seccions « SS » del camp « nazi » d'Adolf Hitler, grop creat jos l'instigacion de l'ambaissador (al prè del Vatican) e ministre dels afars estrangiers alemand Von Papen (que significa : « de Papa »). Tanben se cal pas estonar de trobar, gravats sus la lama de lors « longs cotèls » los mots alemands « Gott metèt unes » çò que significa : Dieu amb nosautres. E es donc aquela aliança de doas religions condemnadas per Dieu que reproduirà lo modèl « nazi » d'Alemanha de 1930 e 1942. La dominacion universala dels USA es estada preparada entre 1945 e nòstra epòca e a sauput profechar de longas annadas de patz per favorizar la gestion « mondialista » de l'economia. Rendudas esclavas de la tecnologia « internet » creada pels USA, las nacions son vengudas economicament e politicament dependentas dels jutjaments americans. E aquela dominacion comerciala lor permet de sometre a son boicòt, sas sancions de defenduts, totes los pòbles que son dependents d'ela. Regna donc ja sus totòm occidental e la rèsta li serà somesa pel mejan de las destruccions nuclearas de la Tresena Guèrra Mondiala.

Elegit de Jèsus-Crist, t'aprèstas a deure reviuire l'experiéncia dels profètas Jérémie, Daniel e Ezéchiél, contemporanèus del castig dels pecats de l'Israèl josieu ebrèu. Lo novèl Nébucadnetsar a per nom Vladimir Putin e es rus. Coma lo rei caldèu del temps de Jérémie, Dieu l'a missionné per destruire l'impie'té occidentala unificada per son adoracion e sa veneracion per la societat « libertària » producha a lor origina pels USA e França. Lo conflicte engatjat entre Russia e Ucraïna a pas qu'una sola causa : l'adoracion d'aquel modèl condemnat, per Dieu, pel novèl president ucraïnian Volodímir Zélensky. Es aquela fascinacion del modèl de la societat occidentala que l'a conduch a la voler rejónher. Solament, l'embornament dels esperits dels occidentals es tal coma se glorifican de valors que Dieu condemna, tala aquela « glòria de l'omosexual » o en anglés « gai pride » qu'atira la colèra de Dieu melhor que la confitura atira las moscas. Mas per agir de faïçon punitiva, Dieu a esperat lo temps que s'es fixat per o far siá, 7 annadas abans la fin del temps de gràcia collectiva e individuala. Convencuts d'aver instaurat lo tip melhor de societat, los occidentals se son enflamats d'orguèlh e d'arrogància, e mesprèsan los pòbles que partejan pas lor concepcion societala. Pasmens es de boca meteissa de lors opausants que Dieu fa entendre sos repròchis. Per la boca dels musulmans, denóncia l'impie'té e l'infidelitat, los narrant « mescrements ». Per la boca del president rus e la de son pòble, denóncia lor societat que nomma « decadenta » ; la decadéncia essent lo fruch de la perversion dels sences e dels esperits que se traduson per de desviacions sexualas e psiquicas de las costumas, la dépravation progressiva, ja manifestada demest los Revolucionaris franceses entre 1789 e 1798, dont la França actuala a eretat al ponch que Dieu a nommat simbolicament sa capitala, París, « Sodome e Egipte » dins Apo.11:8 ; l'expression meteissa del pecat e de la rebellion umana contra Dieu e sas valors. Per un jòc de comparason subtila, Dieu religa dins son Apocalipsi la Revolucion francesa e la « seisena trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala. Qué significa aquel ligam ? Revèla als vertadièrs elegits que l'accion comuna d'aqueles faches es de punir l'impie'té crestiana, catolica per la primièra, e multi religiosa per la segonda, perque totas las formas de la religion monoteïsta i son representadas e son concernidas e principalament cibladadas. En 1917, la religion ortodòxa foguèt egalament mirada per la revolucion bolchevica e son ateïsme. Totes aqueles eveniments an agut per Dieu un sens e un ròtle précis que sos vertadièrs elegits devon conéisser e partejar amb el. Lo privilègi de comprene aquelas causas es immensa e constituís una pròva de reconeissença de la part de Jèsus-Crist. Es d'aquela faïçon que sa revelacion profetica merita son nom de « testimoniatge de Jèsus » citat dins Apo.1:9, 12:17 e 19:10. La culpabilitat de totas las glèisas crestianas pausa sus lor desinterès per aquela paraula profetica prepausada dempuèi 1831, data de la primièra anòncia adventista efectuada pel profèta William Miller als USA. Dempuèi aquela data, las revelacions divinas successivas an conduch los vertadièrs crestians a restaurar la practica del sabat santificat per Dieu dempuèi lo seten jorn de sa creacion terrèstra. Lo mesprètz per la paraula profetica a donc conduch totas las religions crestianas a frustrar Dieu de son drech legitim a èsser onorat per l'obesissença de sas creaturas. Tanben, los avent jutjadas e condemnadas coma de vases mancats, lo mèstre olièr los va copar e los avalir. Malgrat que practique per eretatge religiós, siá de faïçon tradicionala, lo repaus del sabat dins lo bon jorn, lo dissabte, la fe adventista es tombada jol jutjament de Dieu per aquel meteïs desinterès per las revelacions profeticas divinas entre 1873 e definitivament en 1995. En efiech, son aliança amb lo camp catolic e protestant dempuèi 1995, testimònia contra ela de son mesprètz pel jutjament divin que li a revelat sa condemnacion del dimenge roman qu'aqueles dos grops crestians e los ortodòxes onoran tradicionalament. Mas la transgression del sant sabat divin es pas que la partida emergida de l'icebèrg del pecat de sas religions perque coma l'ensenha Jacques 2:10, « la transgression d'un sol comandament rend colpable de totes » : « Perque qual que siá observe tota la lei, mas pèca contra un sol comandament, ven colpable de totes. » Pauc d'òmes o realizan mas en efiech, la transgression del sabat del quatren comandament crèa la transgression del primièr comandament : « Auràs pas d'autre dieu davant ma fàcia ». Solament la desobesissença a Dieu es la consequéncia d'una obesissença al drac lo prince de las tenèbras, Satan. Va de se, que dins aquel cas lo tresen comandament va èsser egalament transgredit : « Prendràs pas ponch lo nom de YaHWÉH, ton Dieu, de badas ; perque YaHWÉH daissarà pas ponch impunit lo que prendrà son nom de badas. » Los sièis darrièrs comandaments dont l'obesissença es obtenguda per l'ajuda dirècta de l'esperit de Jèsus-Crist seràn pas mai respectats que los precedents. Lo catolicisme e l'ortodoxia se distinguisson per lor transgression comuna del segond comandament perque lor idolatria los conduson a adorar d'imatges talhats o pintrats pels òmes en oposicion a la defensa de Dieu d'o far : « Te faràs pas ponch d'imatge talhat, ni de representacion quala que siá de las causas que son ennaut dins los cèls, que son en bas sus la tèrra, e que son dins las aigas mai basses que la tèrra. » Aquela transgression es d'aitant mai grèu que lo meteïs comandament precisa e profetiza las consequéncias de sa transgression : « Te prosternaràs pas ponch davant elas, e los serviràs pas ponch ; perque ieu, YaHWÉH, ton Dieu, soi un Dieu gelós, que punissi l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion

dels que m'asirèsson, » Mas per sos elegits fidèls, Dieu profetize sas benediccions etèrnas : « e que fau misericòrdia fins en mila generacions als que m'aimen e que gardan mos comandaments. »

Dins lo temps actual, per sos elegits, Dieu fa lusir son lum a son Zenit, e pels qu'a condemnats, las tenèbras maximalas los caracterizan e los envolopan. Atal cadun recep ja d'el segon çò que merita.

Dins un discors vibrant e elogiós, lo president d'Ucràina a dich al president american Joe Biden, citi : « aimarai que dominàvetz lo mond per impausar la patz ». Coma tot lo camp occidental, Joe Biden es plan sensible als flatteries e parafrasant la faula del còrb e del rainal del genial e subtil Jean de la Font, tradusi la situacion en aqueles tèrmes : « a aqueles mots se sentent pas mai de jòia, lo Joe Biden obrís sa borsa e estaca tombar » un miliard de Dòlars ofèrt al cap ucraïnian per sostenir sa resisténcia contra Russia. Jean de la Font acabava sa faula en disent : « Tot flataire viu al dépens del que l'escota ». Aquí perqué lo donator flatat deu èsser plan ric. America es pas l'exemple caracteriza de generositat e quand se mòstra generosa es dins l'espèr de tirar un enòrme profièch de son gèst. Solament sabèm qu'es animada d'un òdi cronic de cap a Russia, sa poderosa concurrenta de l'Èst. Sa tòca es d'obtenir lo monopòli de la dominacion economica de la tèrra. Ja a obtengut de nacions que totas las monedas terrèstras sián indexadas sus son Dòlar après l'abandon de l'étalon-aur. En fach, la Tresena Guèrra Mondiala li permetrà d'avalir Russia e d'aténher sa tòca. Joe Biden es après John Kennedy el-tanben catolic e per aquela rason, pòt pas que favorizar lo camp polonés, egalament catolic, e Ucràina revoltada en granda partida catolica dins sa partida occidentala. Atal las nacions catolicas se retròban regropadas jos la bandièra americana de las fòrças de l'OTAN amb per adversari comun la Russia ortodòxa. La flatterie sedusís lo regim papal dins la profecia de Dan.11:39 : « Es amb lo dieu estrangier qu'agirà contra los luòcs fortificats ; e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuïrà de tèrras per recompensa. » Es aquí un comportament tipic del camp renegat per Dieu que revèla la preséncia de l'orguèlh, aquel pecat imputat al drac el meteís, dempuèi sa casuda.

La causa de la guèrra que se met en rota essent espirituala e volguda per Dieu al títol de castig de l'abandon del sabat dempuèi lo 7 de Març de 321, es facil de comprene perqué Dieu a declarat dins Dan.12:10 : « Mantun serà purificat, blanquits e espurats ; los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas, mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn. » L'Esperit divin a confirmat aquel principi en disent dins Apo.17:8 : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. ». Dins l'actualitat, assistissèm a aquel « estonament » dels jornalistas, dels òmes politics, e dels pòbles increduls e incroyants, aital coma totes los clergats religioses, pels quals una guèrra en Euròpa èra venguda impossibla. Precisi que per l'inspiracion divina, espèri aquel conflicte dempuèi 1982, data de ma primièra compreson del messatge revelat per l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. Enfin malgrat que los umans ne pensan, lo grand Dieu creator e legislator instaura lo començament de sa « solucion finala » dins la quala ja de las multitudes d'èssers umans civils e militars an perit e van encara perir per sos « quatre castigs terribles » citats dins Ezéchièl 14:21 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, » ; aiçò fins que la tèrra siá desolada, devastada e sens cap d'abitant uman vivent. Venguts dels àngels, los darrièrs umans vius seràn pendent « mila ans » en activitat de « jutjament dels mòrts », dins lo reialme celèst de Dieu, al prè de Jèsus-Crist, confòrmament a l'anóncia d'Apo.11:18 : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra ».

Après çò jutjament, vendrà lo temps del jutjament darrièr, l'ultim « solucion finala » dins la quala, ressuscitats per patir « la segonda mòrt » dins « l'estanh de fuòc », segon l'aspècte pres per la tèrra recobèrta pel fuòc sosterranh, los mai colpables siá, los persécuteurs, josieus, « crestians » catolics, ortodòxes e protestants o adventistas rebèls, seràn destruchas e avalits definitivament.

EXCLUSIU

Ai relevat sus una cadena informacion, aquel discors de V.Putin que m'a permés de comprene e d'explicar perqué restaca las societats occidentalas a l'ideologia « nazi ». Rampèli que sus totes los platèls dels mèdias, de las gents s'intèrrògan sus las rasons per las qualas, Vladimir Putin denóncia una Ucràina « nazi » e donc lo besonh per el de « desnazificar » aquel país.

Nazi = raça superiora – Discors de V.Putin pertocant los oligarcas russes installats en occident dins lo lux e la riquesa. Los oligarcas li devon lor riquesa, li devon tot : « Jutgi pas ges los qu'an una villa a Miami o sus la Còsta d'Azur, que se pòdon pas passar de fetge gras, d'ustras o de pretendudas libertats de genre. Es pas absoludament lo problèma. Lo problèma es qu'aquelas gents son mentalament ailà e pas ací, amb nòstre pòble, amb Russia. Segon eles es un signe d'apertenéncia a

una casta superiora, a una raça superiora ». V.Putin compara l'arrogància occidentala a la de las « nazis » alemands de 1933. E los faches li balhan rason, perque l'un de las tòcas de l'ideologia « nazi » foguèt lo de formar « una raça umana superiora » nommada ariana. A retrobat dins l'expansion capitalista dels USA aquel estat d'esperit qu'espotís e mesprèsa los que partejan pas aquela concepcion d'existéncia. Puèi a relevat coma se sentent protegits per la poténcia militara dels USA pel pacte de l'OTAN, las nacions europèas se son mostradas arrogantas e injustas de cap a Russia e sos aliats de l'Èst, e particularament, Serbia bombardada dins la guèrra dels Balcans. A vist los païses del pacte de Varsòvia quitar Russia aflaquida per rejónher lo camp Oèst. En darrièr, a relevat lo revirament del president rus d'Ucraïna en 2014, e dempuèi aquela data, los bombardaments incessants dels ucraïnians pròruses concentrats dins la region del Donbass, per l'armada ucraïniana ; aiçò dins un desir aparent de los obligar o de los exterminar. Compara aquela agressivitat destructritz a la que portèt las « nazis » d'Adolf Hitler al poder après la nuèch dels « longs cotèls » ont an tuat los caps de las « SA », coma l'ai explicat mai naut. Per Vladimir Putin, coma per Dieu, l'arbre es jutjat segon son fruch. E se vendriá pas dins la pensada d'un occidental que sa nacion se conduga coma las « nazis », n'es pas tot parièr dins lo camp que sofrís jor e nòtz aquelas injustícias. Aquei discors de V.Putin m'es estat ofèrt per Dieu coma una « pèrta » revelatritz. E aquei darrièr document televisat es vengut confirmar mas precedents analisis e explicacions. Per tot òme intelligent, lo nazisme es abans tot un estat d'esperit qu'es manifestat per d'òbras. E las societats capitalistas occidentalas an provat que la vida umana aviá pauc de valor quand los interèsses financièrs son los enjòcs. Ajusti a aquelas causas que l'utilizacion de la sciéncia cirurgica e medicala per transformar lo genre sexual de l'èsser uman pòt aparéisser coma un perlongament de las experiéncias realizadas pel doctor nazi Joseph Mengélé que profechava, el, dels còsses dels presonièrs dels camps d'exterminacion nazis per se liurar a d'experiéncias òrras e crudèlas.

Atal coma la majoritat del pòble alemand èra pas nazi mas que sostenguèt l'arribada al poder del nazisme, en occident, los pòbles, majoritàriament, plan umanistas an sostengut de poders injustes, cinics, e intransigents, dins los Balcans e lo tractament de la Lybie. Las decisions presas e impausadas pel comissariat europèu a las nacions europèas es d'aquel tip. Lo tribunal de la Haye s'es balhat lo drech de jutjar e condemnar las accions dels dirigents de l'Èst que reconeisson pas la nòrma occidentala. Aquí perqué, lo grand Jutge celèst va liurar los jutges inics a las mans de lors victimas. L'arrogància occidentala va èsser castigada en patissent l'invasion de Russia vengueresse mas tanben los massacres perpetrats pels ancians colonizats del sòl african e dels orientals. L'Euròpa occidentala arrogant qu'exaspèra Dieu serà mesa de genolhons davant sos enemics, devastada e arroïnada. Lo cambiament de la situacion vendrà amb l'intervencion nucleara dels USA contra Russia. E los subrevivents deuràn acceptar las darrièras nòrmas « nazis » prepausadas e impausadas pels venceires de l'ora : los USA.

Desirós d'escapar a l'influéncia dominatritz dels USA, lo general de Gaulle a remborsat son deute de guèrra e a fach cessar l'installacion dels camps militars americans sus tot lo sòl francés. Mas es tombat dins la trapèla que representava e representa encara l'Alemanha vencuda. La preséncia dels USA s'i es mantenguda e son influéncia a pas fach que créisser fins a dominar financièrament l'union europèa. Dins son engatjament europèu, França a perdut son independéncia de cap als USA en reprenent sa plaça dins l'aliança de l'OTAN. Se pòt comprene atal, qu'Euròpa Unida es un imatge de la societat americana, favorizada pels USA en conquista del poder mondial.

INFORMACION – DESINFORMATION

Dos jorns après la difusion del discors de V.Putin a prepaus dels oligarcas russes, la meteissa cadena informacion rampelant aquei discors l'a afichat aquei còp jos la forma d'una linha déroulante. E ô suspresa, ai plan retrobat lo discors precedent levat que la darrièra frasa que disiá, « segon eles es un signe d'apertenéncia a una casta superiora, una raça superiora », es estada tirada. Lo jornalista citava aquei discors per soslinhar l'esperit nacionalista del president rus, mas caliá amagar als telespectators son acusacion de nazisme qu'imputa al camp europèu de l'OTAN.

La situacion de la guèrra engatjada entre Russia e Ucraïna pòrta ja de consequéncias que me permeton de confirmar la profecia de Daniel 11:40 a 45. En efiech, la consequéncia principala del tren de sancions impausadas a Russia, mas tanben lo blocatge economic d'Ucraïna important exportador de blat vèrms de nombroses païses dont Egipte, va produire una crisi alimentària mondiala particularament dramatica pels païses pauc desvolopats. La famina va atal passar a la revòlta aquelas poblacions africanas e provocar de las èrsas d'immigracion cap a Euròpa. La fam aponduda a l'òdi civil e religiosa musulmana contra l'anciana Euròpa coloniala va balhar forma e motivacion per l'agression del « rei del miègjorn » citat dins Dan.11:40. La revòlta ucraïniana serà pas realament

estada que l'aviada de l'òdi que va conduire Russia a envasir l'Euròpa occidentala al moment favorable. Mas es ja possible de comprene qu'al contra de çò que foguèt longtemps presentat coma consolacion de la roïna economica de França e sa pèrda d'independéncia, a saber, « la formacion d'Euròpa per evitar la guèrra entre sas nacions », la roïna venenta que ven aura estada causada per l'admission de Polonha dins Euròpa. Coma l'ai ja dich, l'oposicion religiosa es l'arma utilizada per Dieu per punir l'infidelitat de l'Euròpa crestiana. Polonha demorada jos l'ocupacion russa dempuèi 1945 es dintrada en independéncia en 1990, portaira d'un desir de venjança contra Russia. Aquel pòble polonés èra installat de part e d'autre de la frontièra d'Ucràina. Tanben, atal coma Alemanha de l'Oèst a retrobat Alemanha de l'Èst al moment de la roïna del camp soviètic, Polonha catolica romana europèa a volgut tornar dins lo camp occidental la partida ucraïniana de son pòble. Aquela situacion estrategica se justifica d'autant mai que los pòbles son tradicionalament definits e units per la religion eretada e transmesa de paires de fils. França es sortida d'aquel cas en adoptant son caractèr laïc republican, mas es una excepcion e aquela causida a preparat sa darrièra malediccion perque sus son sòl se son desvolopadas de nombrosas religions potencialament opausadas e enemigas. De faiçon sosjacent, los USA catolics e protestants dont lo cap actual es el meteís catolic an esplechat lo catolicisme de Polonha per arrancar a la Russia ortodòxa sos terrens d'influéncia. Aquí ont lo papa tròba un motiu religiós, los USA tròban un motiu politic de menaire mondial economic e politic. E per Dieu, sa motivacion es la punicion collectiva d'una umanitat compausada de pòbles someses a totes vents de doctrinas religiosas mai colpablas las unas que los autres.

Los noms dels personatges grands que tenon un ròtle important per dirigir lo destin del mond nos desliuran de messatges amagats plan instructius. Los presidents, rus e ucraïnian, pòrtan lo meteís prenom en rus e en polonés, respectivament, Vladimir e Volodímir que signifiquen « prince del mond ». Se tròba que darrièr aqueles dos pòbles rus e polonés se tròbe una lucha seculara ont s'opausan la fe ortodòxa russa e la fe catolica romana polonesa. Se combaton dempuèi de temps per representar la fe crestiana sus la tèrra, donc per dominar lo mond religiosament. Los dos, frapadas per la malediccion de Dieu, son dirigidas per Satan « lo prince d'aquel mond », segon Jèsus-Crist. Puèi, de son costat, lo nom d'origina polonesa del president d'Ucràina, « Zelenski » significa pas qu'es un esquaire zelós, mas l'adjectiu « verd », la color de « la mòrt » dins Apo.6:8 : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval d'una color verdosa. Lo qu'o montava se nòmava la mòrt, e lo sejoir dels mòrts l'acompanhava. Lo poder lor foguèt balhat sul quart de la tèrra, per far perir los òmes per l'espasa, per la famina, per la mortalitat, e per las bèstias salvatjas de la tèrra. »

D'aquel fach, podèm comprene qu'aquel òme coratjós fins a la temeritat es utilizat per Dieu coma esca per atirar per son evidenta seduccion, las autoritats occidentalas dins sa guèrra. I a de temps que las presas de sancions contra Russia an tornat aquelas societats cobelligerantas de l'adversari ucraïnian. Mas crenhent las consequéncias futuras possiblas, ignorant que son profetizadas dins Dan.11:40-45, aquelas autoritats fenhon de creire a d'arregaments futurs desirables amb Russia. Assistissèm atal a la construccion d'una situacion internacionala dramatica qu'aurà per consequéncia finala la destruccion de las nacions e en grandas partidas, la de lors poblacions.

Cerca pas sus la tèrra una nacion benesida per Dieu ; n'i a pas o mai. Mas pòdes trobar demest totes las qu'existisson, dels mens renegadas, mas renegadas pasmens.

SABER ESCOTAR

De bona escota depend la qualitat de nòstra compreson. Dins un discors, l'òme savi reten pas que los mots qu'ausís, sens extrapolar o sus-interpretar lo messatge desliurat. L'actualitat me permet de confirmar aquela leiçon. Pertocant la Guèrra engatjada entre Russia e Ucràina, un general rus a fach una declaracion sus un ton laconic e a anonciat un retirament de las tropas russas de la region de Kyiv, la capitala d'Ucràina. Lo mond mediatic s'es sasit d'aquel messatge e en qualques jorns, aqueste es étonnamment vengut una promessa de V.Putin de daissar en patz aquela region. Solament, segon los dires del general rus, cap de messatge de patz es pas estat presentat, e dirai qu'al contrari aquel messatge laconic revelava un retirament de tropas sul terren, çò que podí daissar crénher un emplec massís dels bombardaments aerians. Perque los russes bombardan pas lo luòc ont se tenon lors pròpris combatents. Coma s'o podí crénher, en efièch, qualques jorns mai tard, los bombardaments aerians intensius an représ. E sus las cadenas dels mèdias, V.Putin es acusat de messorguier, d'èsser l'òme que ten pas jamai sas promessas. Mas quand V.Putin a fa aquela promessa ? Jamai, perque aquela promessa s'es bastida unicament dins lo cap dels jornalistas e dels especialistas que los acompanhan dins lor inspiracion optimista. Desiran tot tan fòrt qu'aquela guèrra prenga fin que lor optimisme preval suls mots e las paraulas proclamats ausits. Çò fasent, los informadors se mòstran indignes de lor profession perque las folas que los escotan son desinformadas en plaça d'èsser informadas. Ai ja dich que segon ieu e l'evidéncia de las causas, V.Putin adapta son

estrategia segon lo comportament del camp enemic. Obligat per la resisténcia acarnassida dels ucraïnians, lo camp rus se truca als franc-tiraires amagats dins los soliers dels immòbles desanats e esventrats, prèstes a s'abausonar. De mena, la conquista de las vilas ven plan dificila e s'obten al prètz de tròp de soldats mòrts. Dins la guèrra dels Balcans, los USA s'acotentèron de bombardar « Belgrad », la capitala sèrbia, a dètz mila mètres d'altitud siá, sens risc per lors avions bombardiers e lors equipatges. E pendent la segonda guèrra mondiala, los russes eles meteisses capitèron a empachar las tropas alemandas de s'apoderar de la vila de Stalingrad. Entre las parets e las roïnas, l'avançada de las tropas èra costosa en vidas umanas e l'armada alemanda a conegut aquí la debuta de sas desfachas. Amb una tala experiéncia istorica, l'armada russa se deviá esperar a aquela dificultat e aiçò pròva malgrat qu'aquel camp rus s'es daissat entrenar dins la subredita, tornant descobrir sul terren la resisténcia eficaça dels ucraïnians dins las vilas. En mai, l'usatge de la luneta d'apòrchi reservat un còp èra als sols tiraires de flor es generalizat sus las armas a repeticions modernas. E la consequéncia, es una eficacitat terriblament mortala pels dos camps.

Es fòrça conegut que l'èsser uman separat de Dieu ausís pas que çò que vòl ausir. Perque bastís son jutjament sus los sentiments personals. Tanben, aquel jutjament personal preval sul discors entendut. Dins la pensada d'aquel òme, los mots recebon una interpretacion pejorativa que descredita las paraulas entendudas. Vesi de jornalistas afichar lor òdi del personatge V.Putin e lor opinion es invariablament la meteissa. E las folas dels auditors e dels telespectators son noiridas de contunh d'aquel òdi occidental. Aquel òdi desmesurat condutz a justificar de presas de sancions que seràn punidas lèu per Russia vengeresse.

La « marrida escota » desforma los messatges transmeses, aitant civils que religioses. Es pas donc pas estonant que los que ne son responsables sián parallèlament, incapables, de comprene clarament las exigéncias religiosas divinas autenticament formuladas per l'Esperit de Dieu dins tota sa santa Bíblia.

Las fautas de l'Occident

Dins la continuitat de la leiçon precedenta, los que sabon pas escotar, sabon pas tanpau, se jutjar eles meteisses, amb rigor e onestetat. Es atal, qu'ausissent los repròchis formulats per V.Putin sul tip de la societat occidentala que descriu per Dieu, « decadenta », e que denóncia insistentament sas transformacions mentals e lo revirament de sas valors secularas ancianas, nègan aquelas evidéncias e tornan contra el sos prepauses, anant fins a li atribuir de folia. Pasmens, nul pòt pas contestar que dempuèi qualques annadas, l'omosexualitat, longtemps considerada coma vergonhosa e condemnada, es uèi, legalizada, legitimada e penalament defenduda. Escotam çò que Dieu a declarat sus aquel subjècte.

La primièra leiçon apareis dins l'experiéncia de la destruccion de « Sodome e Gomorre », seguida a la visita de dos àngels qu'« Òlt », lo nebot « d'Abraam » a conduch dins son domicili. Practicant l'omosexualitat e la brutalitat, los abitants perverses volguèron sometre los dos visitaires a lor odiosa practica sexuala, e per escapar a la fola descabestrada, los dos àngels la frapèron d'embornament. Vegèron pas lo fuòc que tombèt del cèl de pèiras de sofre enflamat que los consumiguèsse, eles, amb las doas marridas vilas de la val prospèra. Trobam aquel raconte dins Gen.19:1 a 29.

Lo segond messatge divin es balhat als ebrèus formant lo pòble de Dieu dins Lévi.20:13 : « s'un òme colca amb un òme coma se colca amb una femna, an fach totes dos una causa òrra ; seràn punits de mòrt : lor sang tornarà tombar sus eles. » Mas aquel cas es pas qu'un defendut demest d'autres que son evocats dins Lévi.20:1 a 27. E precisi que totas aquelas ordenanças consèrvan lor valor dins l'aliança novèla. En consequéncia, l'Occident es jutjat culpable per Dieu de practicar de nombrosas abominacions que punís de mòrt. La mortalitat que frapa l'umanitat dins nòstra epòca, per virus, malautiás, faminas o per las guèrras, complís donc sa justa senténcia. Dins l'anciana aliança, aquel jutjament prenguèt ja la forma descricha dins Ezé.9:4 a 7 :

« YaHWéH li ditz : Passa al mièg de la vila, al mièg de Jerusalèm, e fas una marca sul front dels òmes que sospiran e que gemisson a causa de totas las abominacions que s'i cometon. E, a mas aurelhas, ditz als autres : Passatz après el dins la vila, e frapatz ; que vòstre uèlh siá sens pietat, e ajatz pas ponch de misericòrdia ! Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas ; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal. Lor diguèt : Solhatz l'ostal, e emplenatz de mòrts los pòrges !... Sortissètz !... Sortiguèron, e frapèron dins la vila. »

Los versets 8 a 10 revèlan la pensada de Dieu que justifica aquela colèra murtrièra, qu'a pas que la santetat de Dieu per diferéncia amb la del rei Hérode qu'ordenèt lo massacre dels mainatges de Betleèm. Lo compliment d'aquela destruccion en – 586 foguèt seguit en + 70 pel que foguèt efectuat pels romans, amb la meteissa determinacion murtrièra e destructritz per la vila de Jerusalèm, sos

abitants e lor sant temple confirmant la profecia de Dan.9:26.

Versets 8 a 10

« Coma frapavan, e que demoravi encara, tombèri sus ma fàcia, e ieu m'écrai : Ah ! Senhor YaHWéH, çò destruiràs tot çò que rèsta d'Israèl, en expandissent ta furor sus Jerusalèm ? Me respondèt : L'iniquitat de l'ostal d'Israèl e de Juda es granda, excessiva ; lo país es emplenat de murtres, la vila es plena d'injustícia, perque dison : YaHWéH a abandonat lo país, YaHWéH vei pas res. Ieu tanben, serai sens pietat, e aurai pas ponch de misericòrdia ; farai tornar tombar lors òbras sus lor cap. »

En precisant que l'iniquitat d'Israèl es « excessiva », Dieu o confirme, sa paciència es limitada e l'ofèrta de son perdon es mesurada.

Ô quant, l'invisibilitat del Dieu viu es préjudiciable e redobtable, dins sas consequéncias. La dicha populara dicha : « Quand lo gat es pas aquí, las mirgas dançan ». Las mirgas umanas son enganadas per lors uèlhs, perque malgrat qu'invisible, lo grand « Gat » es plan aquí, e es donc jos son agach que dançan. Lo que dormís pas jamai, mas que vèlha sus totas sas creacions permanentament, a quitament conegut d'avança, lo naut nivèl dels impiétés e de las abominacions qu'anavan caracterizar la darrièra umanitat, e a pogut atal profetizar sas darrièras punicions. Après los dos castigs precedents citats, lo de la « seisen trompeta » se va complir amb la meteissa furor e una fòrça destructritz amplificada.

Puèi anam retrobar la condemnacion de l'òrra omosexualitat dins los prepauses tenguts per Paul, lo testimòni fidèl de Jèsus-Crist, dins ròm.1:24 a 32.

« Aquí perqué Dieu los a liurats a l'impuretat, segon las cobesiás de lors còrs ; en mena que desonoran eles meteisses lors pròpris còsses ; eles qu'an cambiat la vertat de Dieu en messorga, e qu'an adorat e servit la creatura en plaça del Creator, qu'es benesit eternalament. Amèn ! Aquí perqué Dieu los a liurats a de passions infamas : perque lors femnas an cambiat l'usatge natural en lo qu'es contra natura ; e tot parièr los òmes, abandonant l'usatge natural de la femna, se son enflamats dins lors desirs los unes pels autres, cometent òme amb òme de las causas infamas, e recebant en eles meteisses lo salari que meritava lor égarement. Coma se son pas preocupats de conéisser Dieu, Dieu los a liurats a lor sens reprovat, per cometre de causas indignas, essent emplenats de tota espècia d'injustícia, de marridesa, de cupiditat, de malícia; plens d'enveja, de murtre, de brega, de rusa, de malinité ; raportaires, médisants, impius, arrogants, auturoses, fanfarrons, engenhoses al mal, rebèls a lors parents, desprovesits d'intelligéncia, de leialtat, d'afeccion naturala, de misericòrdia. E, malgrat que conescan lo jutjament de Dieu, declarant dignes de mòrt los que cometan de talas causas, non solament los fan, mas apròven los que los fan. »

Tre la debuta d'aquela citacion, lo mot impuretat designa aquelas desviacions sexualas e o anam retrobar dins las causas que Jacques, lo fraire de Jèsus, prescrich al nom dels « dotze apòstols », als novèls convertits venguts del paganisme. Aquel ensenhament apareis dins Actes 15:19 a 21.

« Aquí perqué soi de vejaire que se crèa pas de dificultats als dels pagans que se convertisson a Dieu, » Las « dificultats » evocadas concernissán la practica de « la circoncision » de la carn qu'es donc non impausada als crestians novèls d'origina pagana.

« mas que se lor escriga de s'abstenir de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, dels animals estofats e de la sang. » « l'impudicité » citada dins aquel verset designa « l'impuretat » dels prepauses precedents tenguts per Paul. Nòta que Jacques cita egalament la defensa de consumir « d'animals estofats e de sang », causas que son d'ordenanças de l'anciana aliança e que son presentadas dins lo libre Lévitique, lo tresen libre esrich per Moïse. Per aquel nom, lo ligam es establìt amb lo verset que seguís, e aquel ligam confirma la continuitat de l'aliança divina qu'a pas de diferéncia per l'anciana que sa fondacion sus la sang animala e per la novèla, sa fondacion sus la sang umana de Jèsus-Crist.

« Perque, dempuèi plan de las generacions, Moïse a dins cada vila de las gents qu'o presican, puèi que s'o legís cada jorn de sabat dins las sinagògas. »

La demostracion es atal facha que las condicions de l'aliança passada entre Dieu e sos elegits es perpetuala dempuèi son començament fins a sa fin. Levat qué al dos tèrç dels sièis mila annadas del temps de proposicion del salut, la sang umana versada volontàriament per Jèsus-Crist es vengut validar los sacrificis animaliers que l'an simbolizat fins a el. Per son ministèri terrèstre, lo simbolisme dels ancians rites es vengut comprensible e l'umanitat a apresada que son Creator li ofrís la possibilitat de beneficiar de son salut ofèrt per sa « gràcia ». Se lo tèrme « gràcia » apareis subte en Crist, per contra, son aplicacion es estada perpetuala dempuèi Adam fins al darrièr elegit salvat al retorn del Crist mas abans la fin del temps de « gràcia » qu'o precedís.

Lo salut per gràcia es estada injustament mes en oposicion amb lo salut ofèrt jos l'anciana aliança. Lo projècte de Dieu es estat atal desformat e lo pecat es estat restablìt, portaire e causa de malediccions qu'o punisson. Es pas dins la Bíblia una ordenança sortida de la boca de Dieu qu'el siá

legitim de mespresar. Dieu parla a sos elegits, dels èssers dotats d'intelligéncia, qu'analisan tota causa e retenon çò qu'es bon e justa. Las leis de las fèstas profeticas an cessat amb lo compliment de çò que profetizavan ; e la sang de Jèsus a remplaçat la sang animala, mas tota la rèsta consèrva sa valor e demòra digna d'èsser observat e respectat per la mesa en practica. Es d'aquela faïçon, qu'en restaurant la vertadièra nòrma de la fe, sos darrièrs elegits glorifican lor Paire celèst, en Jèsus-Crist que torna.

La seduccion de la libertat

Aquela seduccion de la libertat es a la basa del conflicte actual qu'opausa Ucraïna a Russia. E lo vertadièr responsable d'aquela situacion, es aquel vièlh país apelat França. L'atrach de la libertat s'es desvolopat al fil del temps dempuèi son experiéncia revolucionària complida entre 1789 e 1798, mas tanben dins lo perlongament de son istòria fins a nòstra epòca actuala. E lo ponch capital de l'instauracion d'aquela libertat republicana es estada de conduire França a s'afranquir de l'obesissença de cap a Dieu, sas ordenanças e sos precèptes. Aquel subjècte es tant important que Dieu l'a profetizat dins Apo.11:10 : « E a causa d'eles los abitants de la tèrra se regaudiràn e seràn dins l'alegrança, e s'enviaràn dels presents los unes als autres, perque aqueles dos profètas an tormentat los abitants de la tèrra. » Los « dos profètas » son los escraches biblics de las doas alianças successivas dins las qualas Dieu revèla sos jutjaments portats sus l'umanitat. La profecia evòca las autodafés ont aqueles escraches religioses foguèron cremats en molon sus la plaça de la libertat, l'actuala plaça de la Concòrdia de París. Nòstra societat occidentala entièra s'es bastida sul « regaudiment e l'alegrança » citada dins aquel verset. E Dieu pòt d'aitant mai s'irritar qu'aquela jòia pausa sus sa mesa a despart. L'accès a la complèta libertat a fach, d'aquelas nacions modèrnas, dels regims del pecat que Dieu condemna a la pena de mòrt. Al fil del temps, Dieu a tescut la trama del destin dels pòbles. França a evoluat de Republica en Republica fins a sa 5na ont lo president nacional a retrobat un poder quasi monarquic. Mas sul plan moral, es davalada de mai en mai bas. Dins las darrièras annadas de nòstra epòca, a perdut son influéncia e se tròba despassada e influenciada per las idèas folastras qu'apareisson als USA e a Canadà ; dos autres importants regims del pecat davant YaHWéH.

Dins Ucraïna venguda independenta, lo modèl de la libertat occidentala apareguda en França, a suscitats dins la populacion mi-polonesa mi-rus, lo desir de se regaudir a lor torn en imitant França qu'a regetat los tabós religioses e fix ela meteissa los limits de sas leis. Atal, aprenèm que dempuèi 2014, jos sos governaments successius, Ucraïna a viscut dels jorns uroses ; un bonaür desaprovat per Dieu. E ignorant lo jutjament de Dieu, lo president jove Zelenski reproduitz jos nòstres uèlhs aquela apatència per la vida occidentala liura de totes sos tabós. L'istòria fa pas que se reproduire, en confirmacion d'aquela declaracion del rei Salomon citada dins Ecc.1:9 : « Çò qu'es estat, es çò que serà, e çò que s'es fach, es çò que se farà, i a pas res tornarmai jol solelh ».

Dins Euròpa, l'oposicion entre l'Orient e l'Occident remonta a de sègles d'istòria e ja principalament pausa sus lor separacion religiosa ; l'Orient avent regetat la dominacion papala romana dempuèi lo sègle 11en. Dins l'anciana aliança, la separacion dels pòbles es demorada l'arma punitiva utilizada per Dieu contra lo pòble de son aliança quand s'es mostrat infidèl. Los Philistins tenguèron aquel ròtle per Dieu pendent lo temps dels Jutges e dels reis d'Israèl e de Juda. Jos Daniel, aquel ròtle foguèt balhat al rei Caldèu Nébucadnetsar. Puèi al temps del Crist, foguèt fisat als romans. E a nòstra epòca del temps de la fin, lo ròtle punisseur es balhat a la poderosa Russia. Aquel pòble rus auriá pogut, el tanben, èsser sedusit per la libertat occidentala e en realitat, la joventut en particular fariá plan aquela causida. Mas Dieu a plaçat lo pòble jos la direccion d'un òme autoritari e Russia a retrobat, en V.Putin, lo president « paire del pòble » que foguèt en son temps, Joseph Stalin ». Dieu a plaçat dins aquel òme originalament corromput coma la majoritat dels èssers umans separats d'el, son jutjament sus la societat occidentala aital coma lo desir de la combatre. Dins un primièr temps, s'es fixat per tòca de protegir sa Russia, mas sa Russia entièra, perque a pas jamai acceptat l'idèa de pèdre definitivament los territòris russes qu'an pres lor independéncia al moment de l'esfondrament del regim soviètic. Amb fòrça inchalhença, l'Euròpa occidentala a multiplicat de faïçon arroganta sas umiliacions per Russia en malescaduda. Aquel exemple va esclarir ta compreson : en visita en França, un naut dignitari del regim rus nommat Vladimir Jirinovski, particularament agressiu de cap a l'Occident, foguèt bombardat d'uòus per de jornalistas. E del costat rus, aquel genre de fach-divèrs s'oblida pas. N'es de meteiss dels bombardaments americans contra son aliat sèrbi dins la guèrra dels Balcans ; subjècte ja evocat. Russia a donc de multiplas rasons de voler venjar son onor escarnit e mespresat per l'Occident rendut arrogant perque tròp fisançós dins la proteccion de l'escut nuclear dels USA, principalament.

En fach, los europèus son tombats dins la trapèla que Dieu a tibats davant eles. En plaça d'escantir lo

fuòc alucat per la resisténcia ucraïniana, an mes d'òli sus aquel fuòc, en decidissent de frapar los interèsses financers e economics russes ; en aquò incitats per Joe Biden, lo cap dels USA. Mentre que Russia s'auria pogut accontentar de recuperar sos ancians territòris, sa rancòr contra l'Occident que la secuta li balha ara de rasons d'o combatre dirèctament. E es per aquelas causas terrèstras que Dieu fa complir son intencion espirituala siá, son jutjament profetizat parallèlament e de façon complementària, que fa de l'Euròpa papala e d'Israèl las doas ciblas miradas per sa colèra, dins Daniel 11:40 a 45 ; Ezéchièl 38 e 39 ; Zacàrias 14:2 ; e Apo.9:13 a 21. Es important de comprene que, per dividir los òmes e los conduire a se combatre, Dieu dispausa de las separacions degudas a las opcions religiosas, mas tanben, a las que resulten de totas las concepcions que l'esperit uman pòt balhar a una organizacion de societat. Sus tota la tèrra, aquelas divisions mentalas son confirmadas dins la creacion dels partits politics, dont los dos opausats absoluts foguèron precisament lo capitalisme anglés dels USA e lo comunisme nascut dins la Revolucion d'Octobre de 1917 dins la Russia ortodòxa e tsarista. Amb V.Putin, Russia es pas mai comunista mas es demorada la concurrenta asirada pels USA dempuèi la fin de la segonda Guèrra Mondiala. En 1945, per acabar l'Alemanha nazi, vésent las tropas russas a mand d'aténher Berlin, los USA s'èran engatjats dins una corsa per arribar a Berlin al meteis temps qu'elas. E tre los acòrdis de Yalta en 1945, lo general american George Smith Patton proclamava en tèrmes porcases, que reprodusi pas aici, la necessitat de combatre la Russia comunista per destruire son ideologia collectivista marxista qu'asirava. Mas en mai d'aquelas causas de separacions, Dieu utiliza lo remplaçament de las generacions, perque la joventut arroganta e inexperimentada mesa al poder torna las fautas del passat renovelables a vòt e autoriza alara las accions agressivas extrèmas.

Lo pecat e la vertadièra fe tornats definir

La referéncia biblica de 1 Jean 3:4 presenta pel pecat la definicion seguenta : « Perque lo pecat es la transgression de la lei ». E « la lei » designa tot l'ensenhament contengut dins la Bíblia entièra. Aquela definicion es vertadièra mas es pas mai adaptada pels esperits raisonnors de nòstra epòca plan intellectuàla. Tanben, la vau tornar definir en tenent compte del grand projècte etèrn que Dieu a preparat per sos elegits. Lo pecat resumís tot çò que separa l'òme o l'àngel de Dieu. E çò que separa sas creaturas d'el se tròba dins la liura concepcion de la nòrma de la vida que cadun apròva, siá, dins la volontat de caduna de sas creaturas. En mena que, fin finala, lo pecat consistís a aprovar pas las causidas fixadas per Dieu.

Ai encontrat un jorn una persona que semblava aimar mas explicacions profeticas e aviá testimoniat amb fòrça de sa fe al retorn del Crist per l'annada 1994 que li aviá balhada. Pasmens, en despièch d'aquel testimoniatge a la glòria de Dieu, acceptava pas mon anòncia de la tresena guèrra mondiala simbolizada per la « seisena trompeta » d'Apo.9. En consequéncia, un còp la data 1994 passada, a abandonat la fe adventista. Aquela experiéncia mòstra quant Dieu balha pas als umans lo drech de triar dins sas revelacions entre çò que nosautras plait o nosautras plait pas. La tria entraïna una rompedura inevitabla perque tot esperit rasonable o pòt comprene, Dieu va pas far dintrar un esperit rebèl dins son eternitat après qu'aja suportat lo pecat e sas consequéncias pendent 6000 ans sus la tèrra, aiçò per l'eliminar definitivament.

Aquela aprobacion absoluta de las òbras e de las leis divinas explica perquè lo nombre dels elegits es imagé dins la Bíblia per un « tropèl pichon », « una rèsta » segon Apo.12:17.

Una tala exigéncia divina es logicament incomprendibla pels esperits modèrns occidentals noirits per las pensadas republicanas democratas. Per l'uman occidental normal, la lei es adoptada per un vòte somés a la règla de la majoritat. I a pas res de tal dins la forma de la vida divina ont es Dieu que fixa la nòrma del ben siá, çò qu'apròva e benesís, e la del mal siá, çò que desapròva e condemna a se morir, siá, a subreviure pas. Un cantaire popular a plan relevat lo fach que se pòt pas far d'arregament amb Dieu coma s'o pòt far amb lo drac. Es donc en coneissença de causa qu'o regèta e son cas es partejat, per totes los que legisson la Bíblia, o se reclaman d'ela, o se reclaman de Dieu el meteis, sens tenir compte de la revelacion de sos projèctes.

Tanben, es pas sens rason que Dieu revèla çò que fa a sos vertadièrs elegits perque sas revelacions lors son exclusivament reservadas. En descobrissent sos projèctes, sos elegits los apròvan e los aprècian. A l'invers, los que li apartenisson pas los aimaràn pas e se desqualifican atal eles meteisses per l'eternitat qu'ofrís en Jèsus-Crist. L'autorizacion de comprene sos mistèris revelats de façon criptada constituís lo mai polit tresaur qu'un èsser uman pòsca obtenir dins son passatge dins la vida terrèstra. E te vau balhar una bona rason de t'abandonar amb fe siá, perfiècha fisança, a nòstre Dieu creator de tota forma de vidas e de causas. Aquela rason es imparabla e incontestabla : es perfièch. Solament, per definicion, la perfeccion es pas perfectibla, representa lo gra suprèm dins totes los domenis ; perfièch dins l'amor, perfièch dins la justícia, perfièch dins los castigs, e perfièch dins las

recompensas. Lo sol obstacle davant aquela perfeccion, es l'imperfeccion umana que condutz l'òme natural carnal a aimar far çò que Dieu crida lo mal. Dins un tal cas, demòra pas a l'òme qu'a acceptar son inadaptacion a las valors celèstas etèrnas e, a aquel títol, deu acceptar lo destin de se morir dins son insatisfaccion. Perque i aurà pas de plaça dins l'eternitat per un partit d'oposicion. Tanben, per los seleccionar, Dieu jutge amb una perfiecha equitat cadun de sos elegits ; fa pas excepcion per degun e se rend pas culpable de cap de favoritisme. Amb una tala droiture, pòt assadolar de justícia, unicament, los qu'aiman passionadament la vertadièra justícia ; la siá.

L'actuala guèrra engatjada entre Russia e Ucraïna nosautras conduch a prene posicion jos l'agach del Jutge suprèm qu'es tanben l'Ordonnateur dels massacres umans que l'acompanhan. Solament, per aprovar aquelas terriblas causas, cal aprovar e partejar lo jutjament de Dieu e la culpabilitat qu'impunta als dos belligerants principals. Es a aquel nivèl que debes comprene sa condemnacion de las religions catolicas e ortodòxas implicadas dins aqueles combats. I a pas de causa just per d'èssers umans que Dieu jutge injustes. Coma l'ai explicat anteriorament, la guèrra actuala a, per Dieu, per sola tòca, d'implicar los pòbles occidentals europèus dins l'accion. Prenent partit pel camp ucraïnian contra Russia, se posicionan en enemics d'aquesta. En fach, la guèrra actuala obliga los pòbles a se posicionar en prevision del grand afrontament europèu e mondial que Dieu a profetizat, per Daniel dins Dan.11:40 a 45, e per Jean dins Apo.9:13 a 21. Assistissèm a la formacion e al regropament dels dos camps opausats principals. Aquelas doas referéncias los mai utils e importantas balhan a aquela guèrra lo motiu del castig de l'abandon del sabat remplaçat pel dimenge roman dempuèi lo 7 de Març de 321. Calrà pasmens esperar de constatar l'amlor qu'aquel conflicte va aténher per descobrir la plan nauta culpabilitat que lo divin Senhor Jèsus-Crist balha a aquela transgression de son sant sabat. Perque aqueste profetizava lo repaus celèst del seten millenari ganhat, per sos elegits e per sa sola victòria qu'a obtenguda sul pecat e sus la mòrt, per son incarnacion terrèstra. La transgression del sabat constituís una ataca portada contra lo combat aspre e dolorós qu'a menat pendent son ministèri terrèstre per salvar sos elegits ; combatre lo Sabat torna a combatre la recompensa de son combat salvateur dont es sortit victoriós. Es lo messatge que desliura a sos elegits pels imatges simbolic d'aquel verset d'Apo.9:13 ont es escrich : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, ». Aquela « votz » ven de la poténcia (banas) universala (quatre) de la crotz simbolizada per « l'autar » ; s'agís donc de « votz » de Jèsus-Crist. La colèra del divin Crist nos es revelada per l'òrdre terrible que sa boca exprimís dins los versets 14 e 15 que seguisson : « e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand d'Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » Dins lo verset 14, « lo fluvi grand d'Euphrate » designa Euròpa ont la guèrra esclata uèi. Cal relevar, ja, la semblança entre los mots Euphrate e Euròpa dont las doas primièras vocalas son confòrmas a la sigla « E.U. » que designa de costat occidental, Euròpa Unida actuala. Pensa pas poder imputar aquel detalh a l'azard, es pas aquí qu'una subtila allusion concebuda per l'esperit inventiu e creator del Dieu Totpoderós. Mas en mai d'aquela allusion, aquel nom « Euphrate » designa Euròpa dominada religiosament pel regim papal roman catolic simbolizat per « la prostituïda » « Babylone la grand » qu'es seguda sus aquel « fluvi » designat per « las aigas grandas » dins Apo.17:1 : « Puèi un dels sèt àngels que tenián las sèt copas venguèt, e m'adrecèt la paraula, en disent : Viens, te mostrarai lo jutjament de la prostituïda granda qu'es seguda sus las aigas grandas. » Son nom es revelat dins lo verset 5 : « Sus son front èra escrich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. »

Aquela comparason amb la vila caldèa « Babylone » del rei Nébucadnetsar revèla lo ròtle punisseur que Dieu a balhat a la Roma papala après aver balhat lo meteís ròtle al rei Nébucadnetsar. Sas accions son vengudas castigar en tres etapas l'Israèl josieu culpable e condemnat per Dieu dins los messatges del profèta Jérémie. A l'epòca del Crist, la Roma imperiala a tengut egalament aquel ròtle punisseur, e après ela, aquel ròtle es estat balhat a Roma, jos son aspècte crestian catolic papal. Dins Dan.8:12, Dieu confirma aquel abandon de la fe crestiana venguda infidèla a la dominacion crudèla papala, aiçò a causa de son abandon del sabat del 7 de Març de 321 ; moment ont l'autoritat de l'emperador Constantin es estada obesida al detriment del grand Dieu creator ordonnateur del sabat del dissabte, lo sol e unic vertadièr « seten jorn » qu'a santificat al repaus de Dieu e de l'òme dempuèi la debuta de sa creacion terrèstra. Mai clarament, l'obesissença a la Roma imperiala a conduch la fe crestiana a la somission a l'òrdre injust e persécuteur de la Roma papala entre 538 e 1798 segon la durada profetizada dins Dan.7:25, e Apo.12:6-14 ; 11:5 ; 13:2-3. Atal s'es complit aquel verset de Daniel 8:12 : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas ». Dempuèi 1798, la Roma papala a perdut la capacitat de secutar sos adversaris e sos concurrents, avent perdut lo sosten monarquic francés principalament. Mas çaquela, sos dògmas messorguièrs e idolatras son demorats çò qu'èran quand

èra sostenguda pel braç secular civil dels reis. Çò que Dieu renèga un jorn demòra renegat totjorn. E dempuèi 1843, sa condemnacion s'es espandida a la fe protestanta per la dintrada en foncion de son decret citat e revelat dins Dan.8:14, dûment rectificat : « E me ditz : Ser matin dos mila tres cents ; puèi serà justificada la santetat ». Lo fach qu'una immensa majoritat de l'umanitat crestiana ignòra aquel fach empacha pas Dieu de li aplicar son jutjament. Aquí perqué, l'aspècte religiós del mond occidental es vengut particularament enganaire, e de las folas de gents se tornan cada dimenge dins las glèisas o los temples de badas. Perque sol lo drac aprècia lors cultes, perque Dieu los escota pas mai. Solament se los escota pas mai, risca pas de respondre a lors pregàrias e cadun va o poder constatar, mentre que prègan totes per la patz, Dieu los libre a la Guèrra mai terribla de l'istòria umana. Dins l'actitud e la situacion espirituala ont se tròban, pòdon pas aprovar lo compliment de son projècte destructor. E vesèm atal, concretament, la consequéncia d'ignorar las revelacions de sas profecias e donc, l'impossibilitat d'aprovar son just jutjament. Prenes pas donc pas lo risc de triar dins sa Bíblia per la quala Jèsus-Crist te jutja, las ordenanças e los vejaires de Dieu que te convenon en regetant los que te convenon pas. La Bíblia es un tot, a prene o a daissar, e las aparentas contradiccions que s'i pòt relevar resultan totjorn de la feblesa de nòstra compreneson. Perque Dieu a inventat la subtilitat abans los òmes e sens son Esperit, es totalament ignorada e incomprise per l'esperit uman. Aquí perqué dins sas expressions, Dieu jonch totjorn la « saviesa » al mot « intelligéncia » que caracteriza de son costat l'èsser uman natural e normal de cap a l'animal.

Lo dimenge roman es estat adoptat per totes los pòbles crestians que compausan amassa Euròpa Unida actuala, mas cadun de sos pòbles li a portat sos problèmas particulars. La Guèrra Mondiala que va esclatar après la Guèrra russoucràïniana serà dirèctament la consequéncia de sas experiéncias regropadas. Atal, las separacions religiosas dels pòbles se transforman en terriblas malediccions quand se regropan dins una meteissa organizacion e quand Dieu o vòl. La Guèrra russoucràïniana pren sa font dins l'adesion a Euròpa dels pòbles demorats longtemps entre 1945 e 1990 jos la tutèla de l'Union Sovietica russa. Pendent la dominacion del comunisme atèu, las practicas religiosas d'aqueles païses dominats son estadas estofadas. Tanben, tre la casuda del regim sovietic, aqueles païses e lor religion an retrobat una independéncia totala mas an volgut rejónher, dins Euròpa Unida, l'OTAN e sa proteccion de l'escut nuclear dels USA. En dintrant dins Euròpa Unida, an portat lor rancòr de cap a Russia dominatritz a la quala son estats someses contra lor volontat darrièr una frontièra longtemps apelada « la cortina de fèrre ». L'òdi per Russia es dintrada dins lor caractèr e aquela duretad de còr complís en partida l'imatge del « colosse » « als pès d'argela e de fèrre » de Daniel 2. Uèi, dins Euròpa Unida, aquel « fèrre » entraïna tota Euròpa dins una escalada guerrièra en sostenent fòrça las presas de sancions qu'arroïnan Russia. Dins l'actualitat de la primièra setmana del mes d'Avril, lo ròtle de la « Tchèque » e de l'« Eslovaquia » es exemplara. Aqueles èx païses de l'Èst an pres l'iniciativa personala de balhar, la primièra, sos carris de guèrra a Ucraïna, e la segonda, una arma de nauta tecnicitat : lo sistèma de defensa antiaerian S-300, engatjant atal per lors accions individualas totes los pòbles d'Euròpa. Anglatèrra declara voler agir tot parièr e s'assistís a una disparicion progressiva de la crenhença del pòble rus. Aquela error serà fatala per tota Euròpa que los USA abandonaràn als russes pendent una durada de temps coneguda de Dieu solament mas lo retorn del Crist previst per la prima 2030 fix dels limits. L'esperit de la tradicion eretada s'aplica a las religions e demòra la causa dels castigs infligits per Dieu. Foguèt fatal pel pòble josieu e o serà tot aitant per la falsa fe crestiana marcada tre lo 7 de Març de 321 per la malediccion del dimenge roman, primièr jorn de la setmana segon Dieu, que l'emperador Constantin 1èr, e non Dieu, a fach consacrar al repaus setmanier dich « dominical ». Las separacions efectuadas après aquela data an balhat naissença a las vias religiosas crestianas, catolica, ortodòxa, anglicana e protestanta, mas totas son eretièras d'aquela meteissa malediccion. Lo papisme pregava Dieu per la conversion al catolicisme de la poderosa Russia soviética, mas la fin del regim sovietic a pas fach que reviscolar la fe ortodòxa qu'ignòra pas res de las temptativas romanas per l'avalir e la remplaçar. En consequéncia, noirís uèi, dins Russia de V. Putin un òdi de cap a la fe catolica contra la quala a ja combatut pendent sa dominacion de Polonha. La messorga religiosa caracteriza totas sas religions que Dieu dreça los unas contra los autres perque sola sa vertat pòt unir los èssers umans. Mas coma al temps del deluvi, los esperits umans fan lo mal jorn e nuèch. Tanben, onorant sa promessa de los negar pas mai per las aigas del deluvi, el los libre parcialament (lo tèrç dels òmes segon Apo.9:15) a la destruccion per la Guèrra Granda que s'engatja e que prendrà vertadièrament tota sa poténcia après que l'adopcion de las poblacions musulmanas los aja mesas en situacion de guèrra intèrna. Perque lo savi tira de leçons del passat, segon qu'es escrich dins Ecc.1:9 : « Çò qu'es estat, es çò que serà, e çò que s'es fach, es çò que se farà, i a pas res tornarmai jol solelh. ». E la dicha confirma disent : « las meteissas causas engendran totjorn los meteisses efieches ». L'experiéncia plan dolorosa de la colonizacion dels païses musulmans a demostrat l'impossibilitat de far durablament coabitar las religions crestianas e musulmanas. En servidor de Dieu, pòdi pas qu'aprovar lo castig

meritat dels pòbles que se mòstran infidèls e pauc preocupats d'onorar la santa e unica revelacion divina prepausada a totes los èssers umans dispersats sus la tèrra entièra per que siàn, individualament, salvats. Per acabar l'estudi d'aquel tèma, te prepausi aquel verset d'Ecc.9:18 qu'es particularament adaptat a nòstra actuala situacion : « la saviesa val melhor que los instruments de guèrra ; mas un sol pecador destrutz fòrça ben. » Los que balhan d'armas a l'Ucràina rebèlla son donc totes dels « pecadors » rebèls aitant que los que l'agarrisson.

E per balhar una autenticitat biblica a aquel ensenhament pertocant l'aprobacion de las òbras divinas pels elegits, te presentí aquel verset d'Apo.15:3 : « E cantan lo cantic de Moïse, lo servidor de Dieu, e lo cantic de l'anhèl, en disent : Tas òbras son grandas e remirablas, Senhor Dieu tot poderós ! Tas vias son justas e vertadièras, rei de las nacions ! »

Mas per temperar e presentar aquel tèma que concernís los castigs infligits per Dieu, devi precisar que fins a la fin del temps de gràcia collectiva e individuala, aqueles castigs son justificats per la misericòrdia de nòstre Creator. En efiech, atal coma lo patiment ressentit per un còs malaut a per tòca d'incitar lo pacient a remedià al problèma revelat, los castigs balhats per Dieu convidan los pecadors a la penedença per fin qu'en cambiant de conducha, vengan agradius a Dieu e pòscan perlongar lor vida sus la tèrra, e après ela, dins lo cèl etèrn, se lor preparacion atenh la nòrma requerida per Dieu. Segur, aquela ofèrta concernís los subrevivents puèi que lo castig mortal engendrat per la malautiá o la guèrra pren un caractèr definitiu per los e las que son frapats per aquela mòrt. Mas Dieu qu'es lo Dieu dels vivents e non lo dels mòrts, s'alassa pas d'ofrir son perdon, encara en nòstra epòca frapada pels virus, la guèrra, e lèu, la famina creada pel ramalh economic mondial provocat per las sancions occidentalas impausadas a Russia.

A l'atencion dels que pensan a tòrt que lor ignorància de las leis divinas e lor desobesissença atenuan lor culpabilitat, Dieu a fach escriure dins sa lei, dins Lev.5:17 : « Quand qualqu'un pecarà en fasent, sens lo saber, contra l'un dels comandaments de YaHWÉH, de las causas que se devon pas ponch far, se rendrà colpable e serà cargat de sa falta. » Es sus aquel principi que, segon Dan.8:14, dempuèi la prima 1843, la transgression del sabat del seten jorn es imputada a totes los crestians observadors del dimenge roman del primièr jorn ; aiçò, en despièch de lor ignorància de l'aplicacion d'aquel decret promulgat qualques 25 sègles abans la data fixada. Perque per las leis divinas e las leis umanas, « nul es pas supausat ignorar la lei », coma o prescriu lo regim republican de nòstra democràcia francesa.

Après aver tornat definir lo pecat, es facil de comprene çò qu'es la vertadièra fe, puèi qu'es l'aplicacion del comportament contrari, dins l'absolut, del pecat. Mas atencion ! Lo mot « fe » es galvaudé. Fòra de la vertadièra religion, son usatge es injustificat e nefast. Perque çò mot designa exclusivament l'aplicacion de la nòrma definida per Dieu dins los sants escraches de sa Bíblia. Dins la traduccion biblica efectuada per Hugues Oltramare, represa per Louis Segond, lo mot « fe » es estada injustament remplaçat pel mot conviccion dins aquel messatge de l'apòstol Pau dins ròm.14:23 : « Mas lo qu'a de dobtes a prepaus de çò que manja es condemnat, perque agís pas per conviccion la fe. Tot çò qu'es pas lo produch d'una conviccion de la fe es pecat. » Atal rectificat, aquel messatge de Paul retròba son autenticitat perque ditz endacòm mai, a prepaus de « la fe », dins ròm.10:17 : « Atal la fe ven de çò que s'ausís, e çò que s'ausís ven de la paraula de Crist ». Lo tèrme « fe » es donc destinat a un usatge restrench per definir unicament aquela nòrma « de ben e de mal » revelada dins la Bíblia e unicament en ela. En defòra d'aquela estricta aplicacion, per la falsa « fe » o falsa religion, cal utilizar lo mot « cresença ». D'un autre costat, pels usatges profans coma los desfises esportius o aventurièrs, lo mot « conviccion » conven perfiechament. L'apòstol Jacques nos ditz, dins Jac.2:17, a prepaus de « la fe », que pòt èsser « viva o mòrta » ; « viva » quand es confòrma a l'espèra revelada de Dieu e « mòrta » quand l'es pas. La fe viva es bastida sus la reciprocitat de l'amor partejat amb Dieu, en Jèsus-Crist exclusivament. Çò ponch es essencial, perque fòrça van pèdre lo salut per aver pas tornat a Dieu l'amor rebut d'el. « la fe » necessita de la sensibilitat, mas en cap de cas de la sensiblerie. Aïmar Dieu e sa vertat pausa unicament e simplement sus una actitud obesissenta. D'aquela relacion amb Dieu, cal pas esperar de sensacions paranormalas, perque « la patz » donada per Jèsus-Crist crèa simplement dins nòstres esperits una pasibla serenitat que se bastís pel sentiment del dever complit. Es pas donc obtenguda que quand aquel dever es realament complit. Las « paraulas » son enganairas, tanben Dieu espèra de sos elegits de las « òbras » concrètas demostradas, segon que Jean, « l'apòstol que Jèsus aimava » mai particularament, nosautres dich dins 1 Jean 3:18 : « Pichons mainatges, aimam pas en paraulas e amb la lenga, mas en accions e amb vertat. »

CONVÉNCER per totes los mejans legitims

En aquela setmana 4 dempuèi la prima 2022, la guèrra russoucràiniana se perseguís dins una perilhosa escalada que fa pas que confirmar la sortida màger dramatica profetizada per Dieu. America

de Joe Biden s'implica encara mai en fornissent a Ucraïna de las armas d'artilhariá pesuga. Ucraïna ven d'enfonsar lo vaissèl amiral rus apelat « Moskva » siá, « Moscòu » ; aiçò lo 14 d'Abril, data ont lo celèbre « Titanic », ragèt après aver trucat un icebèrg en 1912. Lo « Moscòu » èra un vaissèl de plan nauta tecnicitat, equipat de lançaires d'engenhhs de gròs calibre. La pròva es portada que l'usatge dels drònes e dels missils dirigits amb precision sus lors ciblas càmbien considerablament las condicions de la guèrra. D'un autre costat, après lo primièr torn del vòte del 10 d'Abril, en França, la seleccion del president jove Macron e de la presidenta de l'Amassada Nacionala, Marine lo Pen, confirma lo fach qu'es plan Dieu que selecciona los venceires. Impausa als franceses, lo meteis scenari qu'en 2017, e pensi que lo resultat del segond torn mantendrà lo jove presidiscan ambiciós e inexperimentat dins son ròtle nefast destructor per la nacion entièra.

L'Esperit de Dieu a atirat mon atencion sus un subjècte espiritual novèl. S'agiguèt de soscar suls mejans de convèncer. Anam veire que nos privam a tòrt de d'unes d'aqueles mejans. En servidor zelós, ieu coma d'autres, presentam la vertat divina en citant dels versets preses dins la Bíblia e, a aquel títol, irrefutables. Pasmens, davant aquelas pròvas realament irrefutablas, dels èssers umans se bloca e refusan nòstras explicacions. Tanben, davant aquel comportament, pensam qu'aquela persona tanben insensibla a la vertat es perduda per Dieu. Aquel rasonament aboríu es pas justificable perque pausa sus nòstra ignorància granda dels mecanismes de la vida. Tanben, degam-nos far dintrar dins nòstra reflexion dels paramètres suls quals avèm pas cap de presa, perque Dieu sol los coneis e los mestreja. La vida dels èssers umans s'organiza per d'encadenaments de reaccions causadas per d'accions, atal coma dins la mecanica, dels engranatges e dels levadors servisson de transmessors d'òrdres e d'accions. Aplicat a las relacionsumanas, aquel principi organiza los acòrdis e los desacòrds. Entre doas paraulas escambiadas, lo paramètre del caractèr dels dos interlocutors jòga un ròtle de primièr plan. E sens encara o nommar « orguèlh », lo caractèr de la glòria pòt constituir un obstacle momentanèu. Totes los èssers umans normals fan pròva de glòria quand capitàn dins lor projècte. La glòria es lo fruch dirècte d'una satisfaccion de nòstra consciéncia. Lo qu'aspira a servir Dieu drechament es naturalament gloriós d'o servir. A un gra un pauc mai naut, la glòria ven nefasta se la vertadièra umilitat la compensa pas. Atal, ausissent la vertat, un èsser va poder refusar çò que li ven de qualqu'un mai, e aiçò d'aitant mai s'espròva de mesprètz pel que li parla. Aquel tip de comportament es plan expandit e a vista umana, la situacion sembla insolubla. Es mentre que l'estrategia de la rusa pòt capitar aquí ont l'afrontament verbal dirècte mal escai.

La rusa gaudís d'una marrida reputacion dempuèi que Dieu l'a imputada a la « sèrp » de l'Eden utilizat el meteis pel drac. Mas precisament, çò que la rusa a agut de condemnable en Eden, èra unicament la tòca perseguida per Satan siá, pèdre l'umanitat creada per Dieu. En fach, Dieu a dich de « sèrp » qu'èra « lo mai rusat dels animals », mas en aquel domeni, aviá un Mèstre : Dieu el meteis. Perque nos cal realizar que tot son combat preparat per véncer Satan e lo pecat a pausat sus l'estrategia de la rusa. Lo drac es estat pres dins la trapèla que Dieu a dreçat davant el e per el. Çò entrapèla, es nòstra dimension terrèstra e las vidasumanas. Segur de son fach e de sa futura victòria en Crist, Dieu l'a profetizada tre lo començament : « la posteritat de l'òme coparà lo cap de la sèrp ». Dins sa marridesa naturala, Satan a possat los òmes cap al murtre, la duretat e la violéncia en totes genres. De son costat, Dieu a amagat al drac e als umans, l'estrategia rusada per la quala o anava véncer. 4000 ans après lo pecat, sa rusa divina a pres sublimement forma per l'ofrenda de sa vida umana en Crist per l'expiation dels pecats de sos elegits, exclusivament los de sos elegits salvats per sa sang perfiechament innocent e justa.

La rusa divina pren lo nom de « sapience » que designa sa plan nauta saviesa. La rusa es un fruch de la saviesa e Dieu a bastit son projècte salvateur sus aqueles dos mots : saviesa e rusa. La rusa divina pausa sul calcul mental qu'anticipa lo resultat qu'una accion va produire. L'exemple caracteriza d'aquela estrategia apareis dins l'experiéncia del rei Salomon que, prevesent la reaccion de la vertadièra maire del mainatge disputat, esita pas a ordenar que lo còs del mainatge siá copat en dos. La vertadièra maire preferís, dins aquel cas, renonciar a sa mainatja, puslèu que se morís. Après aquel exemple balhat als òmes, Dieu agís del meteis biais en s'incarnant en Jèsus. Levat qué aquel còp, lo mainatge es tuat, mas sa mòrt injusta va recebre la mai impensabla de las explicacions : a balhat sa vida per sos elegits. Lo resultat calculat a l'avança per Dieu apareis alara, las armas dels elegits descobrisson l'immens amor de lor Dieu creator e vòlon a lor torn li apartenir e o servir. Atal, per la demostracion de son amor, Dieu obten çò que lo drac capita pas a obtenir per sa violéncia e sa marridesa.

Dieu recor encara a la rusa, dins l'estrategia de las falsas espèras del retorn del Crist qu'organiza successivament a la prima 1843, a la davalada 1844 e en 1994. Dins caduna d'aquelas experiéncias, Dieu a fach lo calcul de conduire los èssers umans a revelar publicament la natura prigonda e amagada de lor fe. Son estrategia de la rusa a atal per doble resultat de metre en evidéncia los que

son dignes de son salut e los que ne son pas dignes.

La vida naturala nos ofrís d'exemples coma la rusa del « cocut » que plaça son uòu dins lo nis d'una altra espècia per o far coar e noirir per una altra raça d'aucèl. Aquela demarcha nos apren, una leiçon qu'es desirable d'aplicar. En efiech, l'òme fisar regimbe contra las idèas que li son prepausadas, la solucion es donc d'o conduire a far aquelas idèas siás, coma venent d'el, sus sa pròpria decision. Dins aquela demarcha, avèm besonh de la collaboracion de Dieu perque son intervencion es aici indispensabla. El sol pòt obrar al nivèl de la consciéncia umana e capitar quand la causa es encara possibla. Pel que refusa resoludament l'idèa meteissa de deure obesir a Dieu o quitament als òmes, los astres de capitada son nuls o quasi. Mas pels qu'aiman lo Senhor e o servisson d'una faïçon non confòrma a la nòrma exigida per el, lo temps, e las circonstàncias permeton de gardar l'espèr d'una complèta capitada.

Al costat dels versets biblics, i a lo testimoniatge istoric que pòt aver una eficacitat granda per convèncer los crescents qualque pauc reguitnaires. Prenent lo cas d'una persona adèpta de la fe catolica, li far descobrir que lo dimenge, es vengut lo jorn del repaus per l'ordenança de l'emperador Constantin 1èr dich « lo grand » dempuèi lo 7 de Març de 321, pòt aver un urós resultat. Perque après qu'aquela coneissença es dintrada dins l'esperit d'aquela persona, Dieu va tormentar sa consciéncia a aqueste prepaus. E segon la natura prigonda de l'individú concernit, recercarà la patz amb Dieu o s'embarrarà dins son refús absolut. Una causa es segura, es que los servidors de Dieu devon positiver l'esperança contra tota esperança e se mostrar patients sabent que çò qu'es regetat uèi poirà, benlèu, èsser acceptat deman. Perque Dieu dispausa encara de fòrça d'armas e de mejans que sos servidors umans mestrejan pas.

Amb la reculada del temps, mesuri las consequéncias de nòstras limitacions umanas. La qualitat de las relacions umanas es a entretenir e a privilegiar, sabent que l'afeccion ten un ròtle fondamental sus las reaccions e los comportaments dels èssers umans. Coma Dieu l'a demostrat en Crist, l'amor pòt convèncer melhor que la duresa de las frejas paraulas escambiadas. Cadun pòt, segon son cas, trobar lo metòde per convèncer son venent qu'es plan lo décideur de sas decisions ; una brocadura daissada en evidéncia, un obratge dobèrt sus una pagina, son de mejans que balhan a l'èsser uman, la possibilitat de se trobar sol de cap a sa consciéncia, jol jutjament de Dieu.

Jèsus-Crist a el meteís aplicat aquel principi pendent son ministèri terrèstre. Es pas qu'en particular, que Jèsus foguèt reconegut per l'apòstol Pèire, l'un de sos dotze apòstols. E o faguèt en aqueles tèrmes : « Simon Pierre respondèt : Ès lo Crist, lo Filh del Dieu viu. » A puèi defendut a sos apòstols de dire qu'èra lo « Crist » segon Luc 9:21 : « Jèsus lor recomandèt sevèrament de non lo dire a degun. » e Marc 8:30 : « Jèsus lor recomandèt sevèrament de dire pas aquò d'el a degun. » Mas a las personas que garissiá, ordenava d'anava testimoniar al temple de lor miraculosa garison segon Matt.1:44 : « e li diguèt : Garda-te de res dire a degun ; mas te vai mostrar al sacrificateur, e ofèrta per ta purificacion çò que Moïse a prescrich, per fin qu'aquò lor sèrva de testimoniatge. ». La causida èra atal daissada a las e los qu'ausissián aqueles testimoniatges de tirar, eles meteisses, las conclusions logicas que s'impausavan a eles. Segon lo principi citat dins Matt.25:29, «... Perque se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a. », Jèsus balha a son elegit qu'a el meteís causit, lo privilègi de confirmar pel Sant Esperit de Dieu, son autentica messianité. La seleccion per la fe exigissiá lo silenci sus son ròtle de Messias. Pel sobeiran sacrificateur fins al mai umil e paure ebrèu, solas las òbras de Jèsus devián tornar testimoniatge. Aquí perqué, los increduls faguèron la causida ignoranta e agressiva dels increduls e los crescents agiguèron en crescents, recebent per la boca de Jèsus, las paraulas divinas del Dieu creator.

Per preparar lo compliment de las profecias pertocant lo temps de la fin, Dieu a liurat França al governament d'un president jove, segur d'el, cinic e aurós. Incarna a el sol, lo resultat de l'acumulacion dels diplòmas decernits pels umans. Aquel grand discoureur a lo don de presentar sos défauts en qualitats e sas malescadudas successivas en capitadas, sos longs monològs sostenguts pels mèdias en « grand debats ». En mena que representa un modèl del cap seductor e capita atal a sedusir una quantitat granda d'òmes e de femnas d'originas estrangieras, e de dobles quitament triples nacionalitats, principalament, aital coma las flors ricas del país. S'a dich d'el amb rason qu'es « lo president dels rics », causa logica per un ancian servidor dels mai rics banquiers.

L'experiéncia de Roma a mostrat e testimonià coma se passa l'evolució del tip governamental. Après la republica e los cònsols dictators, los mai rics acaban per sometre lo pòble a l'imperialisme, e es pas sens rason qu'après aver balhat a l'umanitat sas leiçons, Roma es passat al regim imperial dempuèi Octavi César Auguste, just abans la venguda sus tèrra de Jèsus-Crist. Après aquelas leiçons, Roma deviá encara tenir un darrièr ròtle encara mai damageable e nefast per l'umanitat entièra mas principalament pels pòbles occidentals. Aquel tip novèl de seducció e de dominacion deviá èsser religiós e falsament crestian, e s'es complit pel regim papal roman establìt en dominacion despòta e crudèla entre 538 e 1798, confòrmament a las anóncias profeticas citadas dins Daniel 7:25

e Apo.11, 12, e 13 jos las formas « un temps dels tempses e la mitat d'un temps, quaranta dos meses, mila dos cents seissanta jorns » de valor profetica fixada per Dieu dins Ezé.4:5-6 e Nombres 14:34. Lo principi balha al « jorn » profetizat la valor d'una « annada » reala.

La democracia teatrala

Dire que lo desvolopament de l'umanitat se bastís coma una granda « ipocrisia » sus l'escala mondiala es una vertat ja suggerida pel títol « la Tragèdia dels sègles » balhat per la messatgièra adventista de Dieu, Ellen.Gould- White, a son celèbre obratge.

Las democracias modèrnas pausan totas sul modèl original grèc de la vila d'Atenas. Rampèli qu'aquel mot democracia es bastit sus doas raïces grècas : « Demostracions » que significa, vila, e « cratos » que significa, estat. L'origina de la democracia pausa sus la presa d'independéncia d'una vila nommada Atenas dins la nacion grèca compausada a l'epòca de mantuna vila dont Esparta que la combatèt. Se pòt donc ja relevar que la democracia es nascuda en provocant una guèrra. Cal relevar la traïson correnta qu'es facha uèi d'aquel mot democracia que representa segon çò que se ditz, lo governament « de pòble pel pòble ». Solament, lo tèrme grèc « laos » que significa « pòble » non entre ges dins la composicion del mot democracia. La segonda causa a relevar es que nòstras democracias modèrnas son representadas per de nacions e non de las vilas. Aquel mot es vengut l'alibi d'una enòrma escrocariá qu'entrapèla, principalament, los pòbles occidentals d'origina crestiana.

Dins nòstre sistèma republican francés, tot es organizat per far creire a cada ciutadan que causís la forma del governament de son país, Lo còs mediatic se noïrís d'aquel sistèma tot particularament perque las règlas e las formas del jòc democratic los ocupan e los interèssan principalament atal coma los òmes e las politicianas eles meteïsses. Lo jòc de las eleccions los met en evidéncia e lor balha una rason de viure e d'aparéisser indispensables mentre que n'es pas res.

La vida modèrna fa de mai en mai plaça a las societats comercialas qu'organizan de sondatges d'opinion. Los resultats presentats son de mai en mai precisés, e poirián atal aisidament remplaçar lo vòte organizat a grands fresc per la nacion. En fach, lo principi de l'escapolon, utilizat dins una experiéncia, es estat inventat per Dieu el meteïss, plan abans que los òmes o descobriscan. E l'aplicacion d'aquel principi explica perqué los adventistas dispersats sus la tèrra entièra an ignorat las causas que se son complidas en França, en region sud e a Valença sus Ròse mai particularament, entre 1980 e 1994. Dins l'istòria de l'anciana aliança, a partir del rei Dàvid, la vila de Jerusalèm, l'anciana Jébus, pren sus tota altra vila un ròtle dominator. Jos Salomon, Dieu i fa bastir son temple que ven remplaçar l'ancian tabernacle. La vila es d'aquí enlà santificada e o va demorar fins al ministèri terrèstre del Crist. A ela sola, la vila de Jerusalèm ven un escapolon del pòble josieu entièr. L'espròva de fe la concernís en prioritat sus tot autre luòc terrèstre. La condemnacion del regèl del Crist a Jerusalèm sufirà a ela sola, per Dieu, per que applique son jutjament a la nacion josieva entièra. Es ja aquí, l'aplicacion de l'escapolon d'una minoritat somesa a una experiéncia, perque es representativa de l'ensemble del pòble concernit.

Entre 1980 e 1994, lo meteïss Dieu creator a suscitat dins la glèisa adventista del seten jorn de Valença sus Ròse, l'esperança del retorn del Crist per l'annada 1994. A l'origina d'aquela espèra, i a agut l'obertura per Dieu dels secrèts amagats dins las revelacions profeticas dels libres de Daniel e Apocalipsi, solament parcialament comprés per l'organizacion fins a aquela data de l'annada 1980. Après mon baptisme del 14 de Junh de 1980, conduch per l'Esperit, me soi lançat dins un estudi aprigondit de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist en recercant la significacion dels simbòls dins l'ensemble de la Bíblia, e jos la conducha invisibla de Dieu, lo messatge a pres forma ; la profecia èra descriptada dins l'armonia amb las datas istoricas confirmadas per las duradas de tempses profetizadas. En aquel temps, la data 1994 me semblava deure marcar lo tèrme de las experiéncias terrèstras religiosas. Los arguments en favor d'aquela interpretacion existissián e èran tan nombroses que Dieu a pogut condemnar l'organizacion adventista locala e la region sud de França que l'a oficialament regetat en me raiant en Novembre de 1991 ; siá, 3 annadas abans lo constat del non retorn de Jèsus. Fidèl a son principi, Dieu a portat son lum dins la mai anciana comunautat adventista creada en França. Aquí perqué se trobava en aquel temps, excepcionalament, mai o mens 150 membres adventistas dins aquela vilòta de mens de 70 000 abitants. Coma Jerusalèm en son temps, Valença a servit a Dieu d'escapolon del pòble adventista mondial, e l'espròva de fe que s'i es complida a portat de consequéncias que Dieu aplica a l'adventisme internacional global. La consequéncia primièra de son just jutjament es la dintrada de l'adventisme oficial dins l'aliança ecumenica ont a rejonch las religions

catolicas e protestantas de l'Euròpa occidentala ja condemnadas per Dieu ; lo catolicisme dempuèi son instauracion, e la fe protestanta dempuèi 1843, data de dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14 : « Fins a ser-matin, 2300, e serà justificada la santetat ». Per la fe protestanta esprovada entre 1831 e 1844, 1843 a marcat la fin de sa justificacion per Jèsus-Crist. En 1994, la meteissa senténcia divina a concernit la fe adventista de l'institucion oficiala.

L'escapolon miralha la natura e lo caractèr de la societat globala que representa. Aquí perqué, entre 1980 e 1994, Dieu a pas agut besonh de sometre l'integralitat del pòble adventista a l'espròva de la fe profetica. Pertot, lo meteiss endormissement, la meteissa manca d'amor e de zèl per la vertat divina revelada caracterizan los eretièrs de l'adventisme original. La religion adventista es venguda formaliste e los que la representan son pauc preocupats de comprene las profecias presentadas per Dieu ; çò qu'el imatge dins Apo.3:15 per l'expression, « ni freg, ni borissent, mas tebés » ; çò que lo conduch a la « vomir » a aquela data 1994 que lor es estada presentada coma una trapèla dins lo qual son estats preses.

Dins nòstra actualitat electorala, los candidats multiplican de badas lors esfòrces per temptar de cambiar los resultats anonciats pels sondatges. Perque dins los sondatges serioses se tròba l'escapolon de la representacion del pòble entièr e totes los discorses o sauprián pas cambiar. Individualament, cada elector causís o regèta los candidats en foncion de donadas invariablas, establidas sus de preferéncias e d'afinitats. Mas l'illusion democratica apareis encara mai quand se sap que Dieu interven personalament dins las seleccions e l'eleccion del candidat venceire. Aquel tèxt de Dan.10:13 nos revèla l'importància fondamental del ròtle dels actors invisibles dins aquelas scènas umanas : « lo cap del reialme de Pèrsia m'a resistit vint e un jorns ; mas aquí, Micaël, l'un dels principals caps, es vengut a mon secors, e soi demorat aquí al prè dels reis de Pèrsia. » Atal dins nòstras luchas politicas umanas, Dieu e lo drac opausan lor influéncia, e segur, Dieu empòrta la batalha. Mas s'opausa pas sistematicament al drac a lo qual el libre las armas que condemna. E dins lo cas dels païses renegats, Dieu favoriza la victòria del cap mai malfasant per sa nacion. Solament, los païses formats sus la tèrra son totes unifòrmament frapats per sa malediccion. Aquí perqué, Dieu e lo drac òbran conjonchament contra la causa rebèlla umana mondiala. E totes los dirigents del mond favorizan per lors causidas e lors decisions l'afrontament guerrièr volgut e decretat pel grand Dieu creator ignorat e mespresat. Las causas prenon forma e ja s'entend dire per d'unes que la Tresena Guèrra Mondiala a ja començat en Ucraïna perque darrièr ela, los USA combaton Russia. Tanben, quand las armas convencionals auràn permés a Russia de dominar sus tota l'Euròpa occidentala arroïnada e esportiva, los USA, en primièrs, fraparàn per l'arma atomica lo territòri de Russia. Es mentre que son cap, « lo rei del septentrion » de Dan.11:44, serà somés a aquela terribla novèla : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendràn espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. »

Aqueles dirigents que gaudisson dels onors tornats per lor pòble pòdon pas imaginar que son pas en realitat que de mariòtas articuladas manipuladas per Dieu e Satan. Las eleccions popularas alucan d'esperanças que seràn pas jamai satisfachas, perque Dieu a decidit de privar los pòbles de tota capitada. Las roïnas d'Ucraïna seràn pas relevadas e fan pas que precedir las que caracterizaràn lèu totas las nacions terrèstras frapadas en diversès luòcs per de mostruosas destruccions nuclearas.

Qué val la causida de l'òme s'es pas aprovat per Dieu ? Dins lo camp occidental, los umans an fach de libertat l'egida e lo signe de lor tip de societat. Aquel gost per la libertat pausa sus la liberacion de las costumas que prenon de formas jamai imaginadas. Dins sos excèsses e sas extravagàncias, la societat occidentala s'ataca a totas las nòrmas establidas per Dieu ; en mena que sa decision de los liurar massissament a la destruccion s'explica e tròba una biblica justificacion.

Ai ja evocat aquel subjècte mas o rampèli, la representacion complèta d'una populacion pòt pas èsser sistematicament profechosa a una societat umana. Jèsus-Crist a rampelat que, sus la tèrra, i aurà totjorn, fins a la fin del mond, dels paures e dels rics dont los interèsses son diametralament opausats coma lo jorn e la nuèch ; çò que justifique las guèrras civilas o internacionals. En Euròpa occidentala, de nòrmas son estadas fin finala adoptadas e impausadas, çò que conduch los governaments elegits successivament a aplicar sensiblament las meteissas mesuras. En consequéncia, l'interès per las eleccions desapareis e lo nombre de las abstencions fa pas que créisser amb lo temps. Los vertadièrs cresents tròban en Dieu una rason de balhar pas mai d'importància a aquelas experiéncias, sabent que conduch tota causa. Perque la poténcia divina s'impausa dins totas las formas governamentals dels pòbles, dempuèi la monarquia fins a la republica, crestiana, musulmana, o atèa.

Las eleccions constituïsson pas donc pels pòbles qu'una faïçon teatrala enganaira qu'a per mira de lor far creire que mestrejan o pòdon mestrejar lor destin. Son pas donc en realitat que la consequéncia de lor separacion d'amb lo Dieu creator e legislator pel qual afichan un mesprèt total fins a creire pas a son existéncia. Pasmens, malgrat qu'en minoritat quasi invisible, lo camp dels

elegits de Dieu sortirà venceire sus totes sos enemics e Dieu aurà contra eles lo darrièr mot.

L'incapacitat dels umans a obtenir un tip de governament apte a contentar totòm pausa sul fach que de folas de personas vòtan sens coneissença particulara del subjècte politic e dels enjòcs economics. D'unes vòtan pas qu'en foncion de l'aspècte fisic del candidat, d'autres per son aspècte mental o sos diplòmas. La soma de totes sas expressions electorals pòt pas qu'èsser desfavorabla pel país entièr. Comprene aquela impossibilitat e aquel limit uman permet de plaçar tota nòstra esperança dins la venguda gloriosa del grand Dieu dominator qu'a per nom salvateur Jèsus-Crist. Aiçò s'impausa d'autant mai que las fasas preparatòrias de la Tresena Guèrra Mondiala an debutat lo dijòus 24 de Febrièr de 2022 en Ucraïna. Las reaccions bellicosas dels pòbles occidentals permetràn lèu lo compliment del conflicte descrich dins Daniel 11:40 a 45. L'estrategia d'aquela guèrra debuta per una confrontacion de l'islam guerrièr contra l'occident agnostic o falsament crestian. Lo moment favorizarà alara l'intervencion vengeresse de Russia umiliada e combatuda economicament per l'Euròpa occidentala regropada jos la sigla E.U. que pren amb los USA de las sancions contra ela, e ofrís d'armas a son adversària, Ucraïna. Los pòbles europèus, emplenats d'un orguèlh bastit sus 75 annadas de patz e de capitadas industrials e comercialas, son brutalament confrontats a una situacion que consideravan pas mai possible. Aquel comportament resulta dirèctament de lor desinterès per Dieu e sos messatges profetizats. A l'invers d'eles, espèri lo compliment d'aquel conflicte dempuèi l'annada 1982 en la quala una menaça pesuga de confrontacion entre Euròpa e Russia es estada evocada e ressentida per totes los vivents de l'epòca. Ma descobèrta del conflicte de Daniel 11:40 a 45 coïncidissiá amb l'anòncia basada sus las profecias de Michel Nostradamus, segon una interpretacion prepausada per Mr. Jean de Fontbrune. Lo temps e las espròvas de fe an passat e lo temps es vengut per aquel drama esglasiant de se complir confòrmament al desir revelat de Dieu.

Dins l'immediata actualitat d'aquela setmana 5 del temps fixat per Dieu, Russia ven de procedir al lançament capitat d'un extrà missil de 200 tonas portaire de 10 bombas nuclearas d'una potècia doas mila còps mai granda que la que foguèt utilizada a Hiroshima contra Japon pels USA. Se desplaça a la velocitat de 7 km per segonda e pòt cambiar sa trajectòria pendent son panatòri. Partit de Moscòu atenhèria París en 6 mn. Atenh sa cibla amb una precision de 10 mètres. Russia utilizarà pas çaquela en primièra aquela terribla arma nomenada « Sarmat 28 » mas escaissada de faïçon plan vista, « Satan 2 ». O farà pas qu'après èsser estada frapada pels USA per l'arma nucleara. Mas aquela anòncia prefigura plan de l'avenidor reservat als abitants de la tèrra entièra.

Las posicions dels païses essent de mai en mai affermies, la confrontacion murtrièra programada pòt pas que se complir. Las menaças russas se precisan verbalament sus las ondas ràdio e televisadas. Per d'unes russes, la Tresena Guèrra Mondiala a ja començat, opausant la nòrma occidentala a la nòrma orientala de Russia e dels païses de l'Èst. Principalament, la fe catolica e la fe protestanta se truncan a las religions ortodòxas e musulmanas aligadas contra l'enemic occidental comun. Mas en despièch d'aquelas menaças, fòrça occidentals creson pas a lor utilizacion, convencuts que cap de pòble pòt pas utilizar aquelas armas sens riscar d'èsser el meteís frapat per las meteissas armas. Mas aquel rasonament ten pas perque ten pas compte de l'existéncia de Dieu e de son jutjament destructor anonciat e programat coma una certitud profetizada.

E per n'acabar amb aquel subjècte, cal realizar que lo « remplaçament grand » denonciat pel candidat Eric Zemmour es ja estat complit per l'acuèlh incessant dels refugiats de totes originas pendent mai de cinquanta annadas, ne mena que la causa nacionalista es pas mai majoritàriament sostenibla dins lo país França. Aiçò explica l'impossibilitat per son partit nacionalista nommat successivament « Front Nacional », puèi « Amassada Nacionala », d'emportar la victòria per la via electorala legala.

Dieu organiza lo remplaçament grand

Aquel remplaçament grand es pas solament la causa dels pensaments patits per França, es egalament lo mejan emplegat per Dieu per l'aflaquir.

Mon analisa de subjècte es confirmada, lo camp europeïsta a ganhat l'eleccion presidenciala ; lo president jove Emmanuel Macron es reconduch dins sa foncion de President dels franceses. Mas sa victòria es mai febla que la precedent. A relevat aquel fach e trionfa un pauc mai modèstament, cercant visiblament de rasssegurar los electors decebuts per sa reeleccion. De mon costat, i a pas cap de decepcion puèi qu'èri certan a prepaus d'aquel resultat. Pasmens, relèvi quicòm d'injustificable a prepaus de las chifras balhadas pels instituts de sondatge. Coma los meteisses metòdes lor pòdon permetre d'atribuïr mai o mens 46% al camp nacionalista la velha del vòte, e solament 41,5% sulcòp

apprès el, abans la publicacion de las chifras oficialas ? I auria pas agut una subrestimacion volontària favorabla a entretenir lo risc per tal d'encoratjar lo vòte pel president sortent ? La democracia favoriza dins la libertat tant d'accions corrompudas e perqué pas, la fraude electorala ja practicada a l'USA ... Qualas que ne sián las causas, la situacion actuala es tala coma Dieu l'a volguda. E segon son projècte funèst, se càmbia pas una equipa que pèrd ... França e son pòble.

Lo cambiament grand es organizat per Dieu, e es pas lo primièr còp qu'esplecha aquel metòde. Tot s'explica dins l'experiéncia del sejoir dels ebrèus en Egipte. Trobam dins aquela experiéncia egipciana un factor esclarant : Dieu favorizèt la feconditat de las femnas del pòble ebrèu, segon Exo.1:7 : « los mainatges d'Israël foguèron feconds e multipliquèron, s'acresquèron e venguèron de mai en mai poderoses. E lo país ne foguèt emplenat. » Per França, aquel factor a tanben tengut un ròtle fondamental. Del temps que las familhas immigradas magrebinas aculhidas dempuèi la lei del regropament familial de 1976 multiplicavan, per principi religiós, al meteís moment, la sciéncia a ofèrt a las femnas de França la pilula contraceptiva, e la natalitat dels franceses autoctòns a pas fach que se reduïre e dins lo meteís temps, la dels immigrants, s'intensificar. Atal, coma en Egipte, Dieu preparava per França un grèu problèma de remplaçament degut a la feconditat. Legissèm encara dins Exòde 1:8 : « S'aucèt sus Egipte un rei novèl, qu'aviá pas ponch conegut Joseph. » Aquí es encara l'explicacion dels problèmas arribats als ebrèus : lo cambiament del cap portaire del poder siá, lo remplaçament del governament e donc l'arribada d'un jove faraon inexperimentat, qu'aviá pas personalament viscut e apreciat lo governament benesit per Dieu de Joseph. En parafrasant aquel verset, disi uèi : « s'aucèt sus França, un president qu'aviá pas ponch conegut la glòria de la França independenta del general de Gaulle ». Perque l'explicacion de la victòria del camp europeïsta pausa sus aquela inexperiéncia del passat viscut. La joventut mesa al poder dempuèi 2017 es nascuda jol regim europèu siá, jol simbòl « Euphrate » que Dieu li balha dins Apo.9:14 : « e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand Euphrate. » Aquel simbòl ven donc completar lo dels « dètz banas » sens « diadèmas » ni sus « las banas », ni sus « los sèt caps » romanas, dins Apo.17:3. Solament, nos trobant precisament dins los darrièrs jorns-annadas del sejoir terrèstre, trobam, dins 2 Timothée 3, una descripcion detallhada del jutjament que Dieu balha d'aquela darrièra generacion umana, pel jutjament espiritual esclarat de l'apòstol Pau, son fidèl servidor e testimoni.

« 2Tm 3:1 Sàpia que, dins los darrièrs jorns, i aurà de tempses dificils.

2Tm 3:2 Perque los òmes seràn egoïstas, amics de l'argent, fanfarrons, auturoses, blasfémateurs, rebèls a lors parents, ingrats, irrèligieus,

2Tm 3:3 insensibles, déloyaux, calomnieurs, intempérants, crudèls, enemics de las gents de plan,

2Tm 3:4 traïdors, emportats, confles d'orguèlh, aimant lo plaser mai que Dieu,

2Tm 3:5 avent l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fôrça. Aluènha-te d'aqueles òmes.

2Tm 3:6 N'es demest eles que s'introduson dins los ostals, e que captivan de femnas d'un esperit feble e bornat, cargadas de pecats, agitadas per de passions de tota espècia,

2Tm 3:7 aprenent totjorn e podent pas jamai arribar a la coneissença de la vertat.

2Tm 3:8 Atal coma Jannès e Jambres s'opausèron a Moïse, tot parièr aqueles òmes s'opausan a la vertat, essent corromputs d'entendement, reprovats pertocant la fe.

2Tm 3:9 Mas faràn pas en mai grands progrèsses ; perque lor folia serà manifestà per totes, coma o foguèt la d'aqueles dos òmes. » ... / ...

« 2Tm 3:12 Solament, totes los que vòlon viure pieusement en Jèsus Crist seràn secutats.

2Tm 3:13 Mas los òmes marrits e impostors avançaràn totjorn mai dins lo mal, fòraviant los autres e fòrviats eles meteïsses. »

Aquela generacion es apareguda en Mai de 1968, lançant sos eslogans, « Ni Dieu, ni mèstre » ; « es defendut de defendre ». Las generacions aparegudas puèi son estadas auçadas dins aquel estat d'esperit, es pas donc pas estonant qu'ajan « avançat totjorn mai dins lo mal » coma Dieu l'a profetizat. Mas uèi, es venguda l'ora del darrièr castig d'avertiment abans l'entiera exterminacion de l'espècia umana sus la tèrra del pecat.

Lo grand remplaçament evocat en primièr pel candidat Eric Zemmour concernís pas donc pas unicament l'acuèlh dels estrangièrs immigrants, se complís principalament pel remplaçament dels ancians pels joves. E per confirmar aquel fach, Dieu a favorizat la mòrt dels ancians, dins l'epidèmia del Covid-19, intensificant de mena, aquel remplaçament.

D'una faïçon generala, ai comprés que los èssers umans aiman pas lo cambiament que representa l'inconegut e sos riscos. N'es atal, sul plan religiós coma sul plan civil. Los òmes recercan abans tot la securitat que restacan a çò que mestrejan perque o coneisson, l'avent viscut. Tot cambiament

representa a lors uèlhs un dangièr. Tanben, naturalament, venon conservadors e sostenon contra lor interès real, l'immobilisme falsament securizant. Qual servidor adventista del Crist a pas ausit aquela frasa, « Soi nascut catolic e me morirai catolic » ? Qué siàn rassegurats ! Seràn enausits ; se moriràn catolics, portaires de la culpabilitat de lors pecats, e dels de la Roma papala qu'an sostenguda.

Una altra rason explica lo sosten de la joventut a la pensada europeïsta. Son nascuts europèus e se lor a presentat Euròpa coma causa de la patz instaurada sus sos territòris. Lo lavatge de cervèl qu'an patit los a renduts ostils a las pensadas nacionalistas que segon los meteisses ensenhaires foguèron las causas de las guèrras europèas. Lo servidor esclaiat de Dieu sap que n'es pas res. Las guèrras son la consequéncia de la malediccion de Dieu ; resultan unicament del mesprètz que li es testimoniàt. La pròva foguèt balhada pendent la vida del rei Salomon. La vida d'Israèl foguèt marcada per la patz e una abundanta prosperitat, aiçò, a causa de la causida de la saviesa efectuat pel savi Salomon quand Dieu li a presentat mantuna causida possibla, dont lo de la riquesa qu'escartèt. Aquel pretèx de favor per la patz a amagat a aquela joventut lo ròtle nefast de l'E.U. (Euròpa Unida) o U.E. (Union Europèa), dont los comissaris non elegits passan lor temps a obrar per destruire las nacions, redusent de contunh lor libertat d'accion, aflaquiscent los païses rics per enriquir melhor, en los esplechant, los mai paures ; los darrièrs dintrats. Los joves an pas conegut, França qu'èra la 4na poténcia del mond ; an pas conegut que la qu'Euròpa Unida a conducha, ne poder de crompa, al 15en reng sus 42 nacions europèas. An pas conegut, tanpauc, lo plen emplec de la França independenta, mas solament las 10% del caumatge creat per las deslocalizacions encoratjadas per Euròpa, cap a l'orient, successivament, Japon, Corèa e China, mas tanben, dins Euròpa ela meteissa, e dins de païses amics privilegiats coma Marròc. En realitat, los franceses son estats traïts per lors flors politicas qu'an liurat lor país a las decisions dels tecnocratas europèus europeïstas. A l'interior d'aquela Euròpa, las meteissas règlas son impausadas dempuèi Brussèlas e la Haye. En mena que los cambiaments dels governaments d'esquèrra e de drecha se traduson per l'immobilisme d'una « pensada unica » evocada pel president Jacques Chirac, pendent son mandat presidencial. En consequéncia, l'interès per las eleccions intèrnas declina e lo sol partit que progrèssa es lo dels abstencionistas compausat d'anarquistas utopistas, e benlèu, de gents perspicaces qu'an comprés, abans los autres, las escrocariás democraticas de la cinquena Republica liurada a Euròpa.

La vida dels « sens-Dieu » se bastís sus de falsas explicacions, mas cal malgrat que l'esperit uman tròbe d'explicacions per justificar sos problèmas. Dins la darrièra espròva, quand los rebèls seràn frapats pels darrièrs flagèls de Dieu, l'esperit del drac los convencerà que los responsables de lors dolors son los que gardan e onoran, injustament, lo sabat dels josieus. Aquela pensada essent sostenguda e confirmada pels representants de las religions crestianas reprovadas per Dieu, las massas umanas subreviventas après la Tresena Guèrra Mondiala aprovaràn la persecucion dels « darrièrs elegits » de Jèsus-Crist ; aiçò, fins a los jutjar dignes d'èsser mes a mòrt.

Lo drac a ja sauput abillament esplechar lo desastre causat per la Segonda Guèrra Mondiala. En reaccion, l'òdi de la pensada nacionalista s'es desvolopada, e en Mai de 1968, una pensada universaliste a pres forma. La joventut de l'epòca aviá sos agaches portats sus la joventut americana, débordante d'estrambòrd e exuberanta a vòt. En primièrs, los USA an favorizat lo jeunisme, perque lor gost per la musica agressiva modèrna favorizava lo comèrci per la venda dels disques vinils preissats en multituds. La cultura americana a donc noirit la joventut europèa que l'a presa per modèl. E als USA, se tròba la vila de « Nòva lòrc » que, compausada d'immigrats venguts de totes los païses del mond, a representat particularament lo modèl « Babel » renovelat als darrièrs jorns. E aquela « Babel » a favorizat lo desvolopament de l'idolatria en balhant als joves dels cantaires, idòlas modèrnas, mas pas mens nocivas que las ancianas dels pòbles pagans de l'antiquitat o de l'extrèm orient actual.

En religion, coma dins lo subjècte civil, es plan dificil d'arrancar l'esperit uman a las pensadas que sosten. Pasmens, d'excepcions existisson, urosament per la causa divina, e quitament dins lo subjècte profan, dels joves se distinguisson en apreciant las leiçons balhadas pel passat. Mas son minoritaris e lo gròs del tropèl se compòrta en motons seguidors, mentre que son conduches cap a la bocariá. Mas ja, l'actualitat de la guèrra dobèrta en Ucraïna, ofèrta, als mai perspicaces, la possibilitat de realisar que se lor a longament mentit, en restacant la patz a la formacion d'Euròpa Unida. Perque lo sosten militar portat a la bellicosa Ucraïna, qu'arma amb los USA contra Russia, testimònia qu'encoratja e favoriza ipocritament una guèrra sus son sòl. E aquela accion l'entrainarà a s'engatjar totjorn mai, fins que venga, la cibla e la presa del pòble rus a lo qual Dieu la va liurar, per la castigar.

La patz ofèrta per Dieu als europèus, entre 1945 e 2022, èra pas lo fruch d'una benediccion divina, ni lo de l'instauracion dels acòrdis europèus, mas un present « empoisonat » del grand Jutge divin. Perque, dins aquela patz, los òmes e las etnias se son mesclats, preparant per la fin una situacion de coabitacion insupportée, tant las costumats e las religions separan, a tèrme, los esperits umans. E per intensificar aquelas oposicions, s'a vist la fe musulmana se desvelhar e impausar dins sas practicas, a

las femnas, lo pòrt del vel eretat de las costumas dels pòbles orientals, e als òmes, lo pòrt de la djellabà, lo burnous de l'islam tradicional ; aiçò, per tal de se distinguir mai clarament, per rampelar amb arrogància, als franceses de soca, que l'islam es ara tan francés coma eles.

Vaquí, lo president jove es reconduch dins sa foncion, mas que pòt far, senon complir las òbras funèstas que Dieu el meteís li inspira ?

Un quinquennat novèl, mas lo darrièr, s'engatja, mas anarà pas a son tèrme, perque a far un trabalh de rota, lo drama de l'intervencion russa o va arrestar. La nacion França s'aprèsta a viure las doas o tres darrièras annadas de son existéncia. E après l'écrasement rus, vendrà lo temps del darrièr governament universal que Dieu va organizar per l'espròva de fe dels darrièrs subrevivents de la tèrra. S'acabarà a la prima 2030, amb lo retorn gloriós de nòstre divin Salvair Jèsus-Crist. En vertat !

Lo projècte grand de Dieu se complís e podèm ja relevar los encadenaments de sas fasas constructivas. En 1843, en suscitant l'espròva de fe adventista, Dieu a rampelat als òmes la nòrma de la fe perfiecha, qu'exigís lo retorn de la practica del sabat que concernís lo vertadièr seten jorn, lo dissabte e non lo dimenge. Puèi en 1914 e en 1939, doas guèrras mondials son vengudas preparar l'òdi del nacionalisme que condutz, en 2022, l'Occident a s'opausar a Russia. Pasmens, l'òdi òrb perque, relèva la paradòxa, aquela oposicion contra Russia jutjada « nacionalista » es justificada pel sosten balhat a la causa « nacionalista » d'Ucraïna. Vertat es que la primièra es religiosament ortodòxa, mentre que la segonda es manipulada per la Polonha catolica, romana, coma Euròpa del tractat de Roma. La causa, del sosten balhat a Ucraïna, apareis atal clarament coma lo desir occidental dels USA e d'Euròpa, d'intensificar lo modèl de lor societat, en vista d'o far trionfar sus totes los pòbles de la tèrra. Levat qué, Russia l'ausís pas d'aquela aurelha e qu'a plan sasit los miradas de las pensadas occidentalas ; çò que justifique son revelh agressiu armat.

Rampèli qu'aquel projècte de Dieu fa pas que renovar lo que s'es complit pel pòble Juif de l'anciana aliança, entre – 605 e – 586. Tres deportacions successivas abotiguèron a la destruccion de la nacion Israèl. Cap a la fin de l'èra crestiana, tres guèrras mondials devon abotir al meteís resultat e per la meteissa causa, per Euròpa Unida e Euròpa de l'Èst : lo pecat comés contra Dieu.

Ai releuat dos simbòls revelators qu'an acompanyat las doas victòrias successivas del president jove Emmanuel Macron. Al ser de la debuta de son primièr mandat, a causit lo Louvre per se presentar als franceses ; çò que suggerissiá una allusion a un quinquennat d'aspècte monarquic. Al ser de sa segonda presidéncia, sa causida s'es portada sul « Camp de Mart », Mart essent lo dieu grèc de la guèrra. Aquele segond quinquennat o farà cap de guèrra, e pas de la mendre, puèi que va deure gerir, la situacion de la Tresena Guèrra Mondiala, que sas sancions presas, contra Russia, auràn aviadas amb los USA e los autres païses europèus. Atal, sa victòria presidenciala apareis espiritualament justa, puèi qu'es normal que lo qu'avie la guèrra assumisca puèi, las consequéncias portadas per el meteís e son pòble que l'a sostengut.

Dins l'actualitat de la debuta d'aquela setmana 6 de la prima 2022, los rencontres diplomatics s'intensifican per temptar d'escantir lo fuòc alucat en Ucraïna. Lo secretari de l'O.N.U. ven encontrar lo cap rus e lo cap ucraïnian. Mas se pòt escantir lo fuòc que Dieu aluca ?

Aquele diluns 26 d'Abril de 2022, es un jorn a retenir. En Alemanha, s'es tengut en preséncia del cap de l'O.T.A.N, una amassada de 30 païses membres. A l'eissit del rencontre, decision es estada presa de fornir a Ucraïna tot l'armament necessari afin « d'aflaquir » durablament Russia. La paura primitiva de sas reaccions desapareis. Alemanha ela meteissa va fornir un trentenat de carris d'assaut e los autres païses, divèrses autres equipaments dont de poderoses canons nommats « Caesar » prepausats per França. Dins lo meteís jorn las menaças de Tresena Guèrra Mondiala son evocadas per Russia. Citi un testimoniatge entendut : « la Tresena Guèrra Mondiala a començat en Ucraïna ». Constatat donc qu'en balhant lors armas a Ucraïna, los païses de l'OTAN s'aflaquièsson dins la perspectiva d'un afrontament dirècte amb Russia. Atal, l'OTAN s'aflaquis en volent aflaquir Russia e sas iniciativas van a tèrme se tornar contra sos païses. Euròpa serà de mena encara mai aisidament ofèrta a sos envasidors musulmans e russes.

Dins lo camp occidental, nos fondam sus la règla aplicada fins aquí, que vòl que la culpabilitat del « cobelligerant » comence amb lo mandadís de soldats sul terren del conflicte. Lo diccionari Larousse li balha la definicion seguenta : se ditz d'un país qu'es en guèrra al meteís temps qu'un autre contra un enemic comun ». Çò qu'engana nòstres contemporanèus es aquela expression « qu'es en guèrra », perque fins a aquela darrièra guèrra, la dintrada en guèrra pausava sus una declaracion oficiala. Aquesta es uèi remplaçada per las declaracions publicas mediaticas. La venda d'armaments militars a totjorn existit mas èra mai o mens mascada. Al contrari, dins lo cas d'Ucraïna, l'informacion dels mèdias favorizant la causa, los païses de l'OTAN anóncia oficialament los tips d'armas que van fornir e fornisson ja a Ucraïna. Cap d'eles sembla pas prene al seriós, ara, las menaças russas perque ignòran totes lo projècte funèst que Dieu a concebut per eles. Mas aquela escalada dels mots e de las accions va plan conduire a l'afrontament pièger de l'istòria umana ; perque per V.Putin, l'estatut de

cobelligerant comença amb lo sosten balhat oficialament a Ucraïna, e los pòbles occidentals l'aprendràn a lors dépens. Ucraïna e Russia son pas que las détonateurs d'aquela « seïsenà trompeta » de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist, o pels profans, « Tresen Guèrra Mondiala », al demorant, la darrièra, abans l'avalida totala complida pel retorn gloriós del Crist, quand sonarà la « setena trompeta » siá, a la prima 2030.

Mas, en aquel dimars 27 d'Abril, Russia ven de prene una sancion contra Polonha e Bulgaria, en copant lor alimentacion en gas rus. Lo sancionat uèi sanciona, e malgrat las reaccions fanfarronas de la comission europèa, aquela decision va portar un còp fatal a las empresas qu'an deslocalizat lors produccions cap a aqueles dos païses, mas sustot cap a Bulgaria dont lo servici gas depend a 75% del gas rus. En reaccion, totes los païses de l'Euròpa occidentala van veire los prèses s'envolar a l'auça. Es mentre que los pòbles malcontents e irritats van reprochar a lors flors las sancions presas contra Russia. Aquela irritacion va aparéisser tanben dins los païses del Maghreb e d'Africa ont de faminas van frapar las poblacions. Perque « lo tèrç » de la produccion del blat e d'autras cereals mas tanben de l'òli de virasolelh èra fins aquí, produch per Ucraïna. La « famina » es l'un dels « quatre castigs terribles » de Dieu segon Ezé.14:20 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWéH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, », e Apo.6:5-6 : « Quand obriguèt lo tresen sagèl, ausiguèri lo tresen èsser viu que disiá : Viens. Agachèri, e aquí, pareguèt un caval negre. Lo qu'o montava teniá una balança dins sa man. E ausiguèri al mièg dels quatre èssers vius una votz que disiá : Una mesura de blat per un denièr, e tres mesuras d'òrdi per un denièr ; mas fau pas ponch de mal d'òli e al vin ».

La guèrra en Ucraïna a aviat la furor dels USA e lo replec momentanèu, sus ela, es remplaçat per un engatjament internacional ; aiçò perque sos interèsses superiors son tocats. Es pas sens rason que Dieu designa aquel país e sos aliats per l'expression « los mercands de la tèrra », al títol de successors dels « mercands » enriquits per la religion catolica, dins Apo.18:3 : « ... perque totas las nacions an begut de vin de la furor de son impudicité, e que los reis de la tèrra se son liurats amb ela a l'impudicité, e que los mercands de la tèrra se son enriquits per la poténcia de son lux. » E es per tal de confirmar aquel jutjament que Dieu a fach frapar per l'islam extremista las doas torres bessonas del « World Trade Center » siá, « lo Centre del Comèrci Mondial », en 2001 a Nòva Iòrc. Russia a gausat copar lo projècte de l'imperialisme capitalista qu'a per mira de far adoptar, sus tota la tèrra, son principi de la lei del mercat que se pòt pas desvolopar qu'en abatent las frontièras o en fasant dintrar dins son clan siá, l'OTAN, de novèls membres tals : Polonha, los païses baltics, la Tchèque, Romania, ja dintrats e dempuèi 2013, la postulanta novèla, Ucraïna. Mas lo comèrci fonciona pas malgrat que jol contèxte de la patz. E la guèrra aviada pòt pas qu'arroïnar Russia, Euròpa, los USA eles meteïsses e la rèsta del mond entièrament desestabilizat. Aquí perqué, lor riquesa essent en jòc, los USA tornan venir intervencionistas dins aquela guèrra en Ucraïna. E d'escalada n'escalada, l'estatut de cobelligerant dels ucraïnians s'afortís e se precisa pels païses europèus que l'assistisson e la sostenon obèrtament, en paraulas e en accions ; aiçò, en despièch de las menaças russas, que venon, elas tanben, de mai en mai precisas.

La longa acceptacion de las règlas quasi-monarquicas de la 5na Republica que regís França dempuèi 1958, pausa sul traumatisme engendrat per la Segonda Guèrra Mondiala. Aquel periòde viscut pels franceses a daissat dins los esperits de las causas contradictòrias, lo sovenir de l'amor de la libertat e l'amarum de la resignacion de la somission de cap a l'Alemanha nazi. Après aquela experiéncia dolorosa, lo pòble francés èra apte a tot acceptar e la guèrra d'Argeria insolubla a favorizat l'eleccion del General de Gaulle e sa Constitucion nacionala de la 5na Republica. Mas uèi, aqueles traumatismes existisson pas mai dins la joventut, perque la majoritat dels dirigents actuals son totes nascuts après aquela Segonda Guèrra Mondiala e los darrièrs son nascuts dins la nòrma europèa instaurada. En consequéncia, lo regim autoritari monarquic es mal suportat e los aspèctes perverses d'aquela 5na Republica apareisson de mai en mai. Las eleccions servisson pas mai qu'a eliminar lo mai detestat dels candidats presidencials o legislatius. Lo sistèma electoral a dos torns es atal resumit : al primièr, se causís, al segond, s'elimina. L'elector se retròba atal plaçat jos l'autoritat d'un cap qu'aima pas quitament detèsta. E las decisions presas per aquel personatge detestat engatjan tota la nacion. L'instint de subrevida dels mai perspicaces los possan a desirar d'imperioses cambiaments d'aquela Constitucion. Foguèt tre sas debutas denunciada coma una dictatura e dins nòstra epòca, se revèla èsser, efectivament, una forma republicana de la dictatura. Quand las consequéncias imminents de las sancions presas contra Russia fraparàn fòrça los mejans de viure dels franceses, se se pòt esperar a de trebols e d'irritacions, quitament dels soslevaments populars. E es clar que lo factor principal d'aqueles cambiaments de reaccion es lo remplaçament de las generacions umanas.

Lo flagèl de Dieu precedent, nommat Covid-19, a ja privat de libertat los pòbles occidentals dont

França, mas las sancions presas contra Russia van remetre en causa lor poder de croma, abans que vejan sus lor tèrra s'espandir las devastacions degudas a la guèrra.

Devi insistir sus aquel fach. La Tresena Guèrra Mondiala pòt pas èsser comparada a las guèrras que l'an precedida. La diferéncia entre elas es enòrma perque al contra dels autres, es l'objècte d'una profecia divina, revelada dins Apo.9:13 a 21, jol signe simbolic de la « seisen trompeta », que Dieu fa sonar. Tanben, çò o cal comprene, dins aquela guèrra, lo civil es aitant la cibla de Dieu que lo militar e aquel principi es ja confirmat dins la guèrra activada sul sòl d'Ucràina. Al tèrme d'una longa patz deguda a sa longa paciéncia, Dieu redemande dels comptes als pòbles crestians en prioritat. Mas los autres pòbles seràn a lor torn entrainats dins d'afrontaments destructors ; « la femna, lo vièlh e lo mainatge » seràn pas estalviats per aquelas destruccions coma Dieu l'a ensenhat dins Ezéchièl 9:5-6-7, en balhant l'exemple aplicat contra Israèl en – 586 : « E, a mas aurelhas, ditz als autres : Passatz après el dins la vila, e frapatz ; que vòstre uèlh siá sens pietat, e ajatz pas ponch de misericòrdia ! Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas ; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal. Lor diguèt : Solhatz l'ostal, e emplenatz de mòrts los pòrges !... Sortissètz !... Sortiguèron, e frapèron dins la vila.»

La « seisen trompeta » e lo « seisen » dels « sèt darrièrs flagèls de Dieu » : « Harmagueddon »

Aqueles dos conflictes successius dins lo temps presentan de nombrosas similaritats que pòdon provocar de las confusions, tanben rampèli que la primièra, la « seisen trompeta », designa la Tresena Guèrra Mondiala que ven de debutar sus la tèrra ucraïniana e qu'opausa, pel darrièr còp, las nacions terrèstras. La segonda, « lo seisen dels sèt darrièrs flagèls de Dieu », que li succedís, designa lo combat menat contra Jèsus-Crist e sos darrièrs sants elegits pels darrièrs rebèls. Al començament, abans lo retorn gloriós del Messias, los rebèls rendon responsables los observators del sabat, dels flagèls divins que los frapan, e son pas conscients de secutar los vertadièrs servidors de Jèsus-Crist. Descobriràn pas lor error de jutjament qu'al moment de son retorn gloriós, universalament celèst, e donc a aquel títol, inimitable, en essent frapats per sa divina colèra, segon Apo.6:15 a 17 : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? ». En realitat, auràn pas a demandar « que pòt subsistir ? », perque auràn instantanèament la responsa, en vesent Jèsus salvar e tirar al cèl aqueles meteisses que secutavan e s'aprestavan a avalir en los metent a mòrt, segon Apo.13:15 : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats ». Aqueles question, « e que pòt subsistir ? », a pas d'interès que per comprene lo mistèri de la profecia e Dieu a balhat sa responsa dins Apo.7 ont designa los simbolic « 144 000 » sagelats pel « sagèl del Dieu viu » siá, son aprobacion pel real amor de sa vertat qu'es manifestat concretament per la practica del vertadièr sabat, lo « sagèl » actiu de Dieu, lo dissabte, e l'amor de sas revelacions profeticas siá, sa « sagèl » espiritual. Profièchi d'aquela definicion per te rampelar que « la seisen trompeta », uèi engatjada dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, constituís un jutjament divin que castiga la transgression del sabat exigít per Dieu dempuèi la prima 1843 siá, al tèrme de la durada dels « 2300 jorns » annadas del decret de Dan.8:14, dins lo qual Dieu dich, en vertadièr e bona traduccion : « Fins a ser-matin, 2300, e serà justificat la santetat ». Dempuèi aquela data, 1843, las nacions occidentalas se son desvolopadas jos la malediccion de Dieu e cal pas prene lor dominacion e lor prosperitat per de benediccions divinas. Al contrari, aquela posteritat es venguda encoratjar lo destacament d'amb Dieu, al ponch que l'Occident se caracteriza per l'amor de las riquesas e del benestar. Atal comoladas, las massas umanas espròvan pas mai lo besonh del Dieu sauve e perdent de vista sa justa condemnacion de lors pecats, se desvolopan coma las autras espècias animalas que vivon sus la tèrra : sens consciéncia culpabilisée e sens devers a complir de cap a el e lor venent.

La confusion entre « la seisen trompeta » e « lo seisen dels sèt darrièrs flagèls de Dieu » que precedís lo retorn del Crist venjador e justicièr essent levada, nos cal realisar e relevar las nombrosas similaritats d'aquelas doas accions profetizadas dins l'Apocalipsi de Jèsus-Crist. Per Dieu, la rason principala es de suggerir a sos elegits que las entitats engatjadas e concernidas dins los dos eveniments siá, los protagonistas, son los meteisses. La segonda es que la causa es egalament la meteissa : Dieu punís l'abandon del vertadièr sabat. La similaritat concernís tanben, de façon evidenta, l'estrategia del desvolopament de las accions descrichas.

Preni per basa, aquela descripcion del « seisen flagèl » citada dins Apo.16:13-14 : « E vivi sortir de la boca del dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca del fals profèta, tres esperits impurs, parièrs a de granhòtas. Perque son d'esperits de demònis, que fan de prodigis, e que van cap als reis de tota la tèrra, per tal de los amassar pel combat del jorn grand del Dieu tot poderós. » Aquel « seisen flagèl » descrich una « amassada » realizada per una causa espirituala qu'assòcia, « lo dragon » siá, lo drac, « la bèstia » siá, la religion catolica, e « lo fals profèta » siá, la religion protestanta reprovada per Dieu dempuèi 1843. L'imatge es donc la d'una granda universala concertacion, qu'a per tòca d'exclure e d'eradicar, definitivament, los onors tornats al sabat que deu cessar e desaparéisser, aital coma sos fidèls observators, per l'imposicion del dimenge roman exigít pel camp rebèl.

Aquel aspècte general de concertacion se retròba dins nòstra actualitat, dins lo camp occidental, dins lo qual, dins lo ròtle del drac, los USA regropan, per lor combat, los païses de l'OTAN. La tòca d'aquela amassada es d'avalir Russia, aquela insuportabla concurrenta del regim dels Estats Units americans. A tèrme, l'avalida de Russia lor ofrirà la dominacion universala terrèstra a la quala aspiran. Aquel combat serà donc, per eles tanben, lo del « jorn grand » de lor victòria universala. La concertacion es propagada, principalament, pel cap jove de l'Estat ucraïnian, Volodímir Zelenski, dont los apèls son largament difusats e sostenguts per las televisions especializadas dins l'informacion contunha. Arenga e culpabilise los dirigents europèus, per tal de los entrenar dins sa guèrra contra Russia, atal coma lo drac, per sos demònis, inspirarà sos projèctes contra los elegits, dins l'esperit dels darrièrs rebèls.

Mas darrièr aquel conflicte, qu'opausa de potèncias umanas, se tròba per causa espirituala, lo mesprètz testimoniá de cap al sabat, aquel « jorn grand » santificat per Dieu dempuèi sa creacion del mond terrèstre.

Un autre ponch tipicament americana rèsta a relevar, comun a las doas situacions. O trobam a prepaus del context dels « sèt darrièrs flagèls de Dieu » dins las accions atribuïdas a « la bèstia que monta de tèrra », dins Apo.13:15 a 17 : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. » Aquel darrièr verset revèla l'autentica característica d'aquel novèl mond american pel qual, lo comèrci es una arma fondamental puèi que favoriza o non la riquesa qu'es sa sola valor. Melhor que totes los autres païses, America a descobèrt, après « l'aur de las Rocassosas », que lo comèrci pòt èsser utilizat, coma una arma dissuasiva, per obligar los païses a sa dominacion economica tiranica. Dins un primièr temps, a massacràt los vertadièrs amerindians, puèi a la favor de sa victòria dins la Segonda Guèrra Mondiala, a instaurat sas règlas comercialas, en fasent ja adoptar lo Dòlar, sa moneda nacionala per étalon monetària internacional en plaça de l'étalon aur. Dins la seguida del temps, a organizat lo comèrci mondial, en creant lo grop OMC. Pendent la guèrra iraquiana, a mes en accion son boicòt comercial contra Iraq, son enemiga. A aplicat son embarg comercial contra la Russia sovietica contribuïssent atal a sa roïna. Al temps causit per ela a autorizat la dintrada de China dins aquela OMC, per tal de beneficiar, en primièra, de las deslocalizacions de sas produccions dins aquel país ont s'es enriquida del trabalh d'una man d'òbra esplechada a l'estatut comparable al de l'esclau. Darrièr ela, los païses europèus e en primièrs los angleses e los alemands an agit tot parièr. Los enòrmes profièches realizats an completament desestabilizat la situacion economica d'Euròpa e França n'es estada arroïnada e a perdut son reng de 4na potència del mond, per se retrobar uèi ne poder de crompa a la 15na plaça de 42 païses europèus.

Actualament, es encara pel boicòt comercial, qu'a començat sa guèrra, contra Russia, son enemiga ereditària. E coma aquela mesura sembla ineficàça dins aquel context, arma de faïçon de mai en mai poderosa, Ucraïna que combat en vertat per ela. La vida de sos soldats es pas mai menaçada, los ucraïnians se morisson a lor plaça, per la glòria e l'enriquiment esperat de son regim capitalista liberal e libertari, mas sustot, cupidement insaciabla. Aquí perqué Russia ven d'adreçar al mond un messatge sens equivòc. Lo dimècres 27 d'Abril, lo president de l'ONU, Antonio Guterres a encontrat Vladimir Putin, e lo dijòus 28, es anat a Kyiv, per encontrar lo president jove d'Ucraïna. Lo ser d'aquela visita a Kyiv, dos missils russes son estats enviats sus aquela vila, mentre que lo cap de l'ONU èra encara sus plaça ne visita. Un missil es estat interceptat per la defensa ucraïniana, mas lo segond a explosat, esventrant un immòble e propagant lo fuòc a un autre ; aiçò a 3 km del luòc ont se teniá lo cap de l'ONU. Vladimir Putin adreça donc un messatge de mesprètz e d'òdi per aquela organizacion dins la quala a lo drech de veto. Pren atal lo cap dels païses ostils a l'Occident somés als USA que, en aquel meteís jorn, a la demanda del president Joe Biden, s'aprèstan a desblocar 33 Miliards de Dòlars per ajudar Ucraïna a vèncer Russia. Li van liurar d'armas pesugas e encoratjan publicament la prolongacion del conflicte.

En darrièr, ai relevat dins los testimoniatges mediatics coma la fisança s'autoalimente. A que lo vòl ausir, los ucraïnians e sustot las ucraïnianas que s'exprimisson dins los mèdias franceses son convencuts de vèncer Russia. Lum aquela conviccion, los USA son a lor torn convencuts qu'Ucraïna pòt vèncer. E a lor torn, vesent la fisança dels USA, los ucraïnians affermissent lor conviccion de poder vèncer Russia. Aquel principi es illusòri e totes aquelas gents que « creson al paire Nadal » farián fòrça melhor de creire en Dieu ; perque es sol digne de fisança e qu'al contra dels que se fisan dins la carn, los que se fisen en el seràn pas decebuts. Los USA acusan V.Putin de « dépravation ». Qual culòt ! Eles que legitiman e legalizan los dépravations mentales e las perversions sexualas al nom de la libertat. V.Putin, el, combat e condemna aqueles practics déviantes de la societat occidentala que jutja « decadenta ». L'acusan tanben de « crudelitat » oblidant que lors bombas incendiàrias al napalm enflamavan los bòsques de Corèa e de Vietnam, destruent amb elas, las poblacions civilas o militaras. An egalament oblidat lors bombardaments de Serbia dins la guèrra dels Balcans, ont filmavan pas ni comptavan pas los mòrts que tuavan sul sòl. Puèi, fòrça gents son estonadas per las dificultats que Russia encontra per vèncer los combatents ucraïnians. Cal realizar tres causas. La primièra es que l'afrontament entre doas armadas equipadas per las meteissas armas convencionals s'es pas presentat dempuèi la Segonda Guèrra Mondiala. La segonda es l'emplec d'armas novèlas sofisticadas de granda precision que rendon terriblament vulnerablas los carris d'assauts blindats eles meteisses, aital coma los vaissèls e los aviam. E Aquí la tresena rason : pendent las uèch annadas de la guèrra del Donbass, las tropas ucraïnianas an cavat de trencadas e d'abrics sosterranhs que favorizan la defensa, la proteccion dels soldats ucraïnians, e la destruccion de l'adversari que se presenta en fàcia d'el en terren descobèrt. Aquela situacion es pàrièra a la guèrra de las trencadas de 1914-1918 ont ja la victòria militara per l'un dels dos camps opausats semblava impossibla a obtenir. Los alemands se son alassats en primièrs balhant l'avantatge al camp francès e sos aliats. Mas en Ucraïna, qual camp se poiriá alassar de combatre ? Son tanben determinats a vèncer l'un que l'autre, e es pas estonant, perque dins aquel comportament, Ucraïna confirme sas originas russas. A la debuta d'aquela guèrra, o cal tanben comprene, lo cap rus a esprovat de repugnància a destruire lo pòble fraire e son polit e noirissent país. Esperava una victòria mai facil basada sus la simpla menaça militara, mas Dieu, lo Totpoderós Creator, aviá un autre projècte.

D'un autre costat, lo comportament de las nacions occidentals, quasi unanimas per prene de sancions contra Russia e per balhar d'armas eficaças a son adversària, miralha perfiechament l'espirit rebèl portat a un plan naut nivèl qu'es estat profetizat per Dieu pels darrièrs jorns. E a aqueste prepaus, cal relevar que totes los païses demorats, per un temps jos la dictatura, se son voludats dins la fanga, la perversion e l'immoralitat en dintrant dins la libertat. L'exemple d'Espanha es tipic d'aquel comportament. Après la mòrt del general Franco, son dictador, s'es liberada de totes los tabós e los te morisses sexuals de sos abitants an subrepasat lo nivèl de las autras nacions europèas. La descobèrta de la libertat occidentala per Ucraïna a produch lo meteís resultat. Tanben, aquel drech de viure coma se vòl s'es transformat en zèl guerrièr nacionalista tre que Russia l'a volgut empachar de rejónher lo camp europèu e l'aliança militara de l'OTAN.

Lo crestianisme es josieu o es pas

Òc, lo crestianisme es josieu o es pas. Aquela corta frasa resumís a ela sola, la causa de las malediccions que frapan ara, unifòrmament, totes los aspèctes oficials de la religion crestiana. L'istòria d'aquel crestianisme es una successiion de transformacions a las consequéncias funèstas mortals. Aquí perqué, aquel subjècte deu èsser ben comprés per totes los elegits de Jèsus-Crist. Perque lo fach de comprene pas aquelas causas fach del cridat, un descasut entrapelat pel drac.

Dins Jean 4:20 a 22, l'escambi entre Jèsus e la femna samaritana nos permet de comprene la prioritat que Dieu balha a la religion josieva dins son projècte salvateur : « Nòstres paires an adorat sus aquela montanha ; e vosautres dichas, vosautras, que lo luòc ont cal adorar es a Jerusalèm. Femna, el dich Jèsus, crei-me, l'ora ven ont serà pas ni sus aquela montanha ni a Jerusalèm qu'adoraretz lo Paire. Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus. »

Lo testimoniatge de la Bíblia confirma la causida de Dieu de se far bastir un ostal pel rei Salomon a Jerusalèm. Mas en defòra d'aquel luòc, cap d'autre luòc terrèstre a pas vocacion a o remplaçar. Solament, los postulants son nombroses dins las religions monoteïstas ; successivament, Roma, la Mecque, Constantinòple, Moscòu. E totes aquelas vilas son illegitimas quand reivindicàn lo sèti de la representacion del Dieu creator. El a causit Jerusalèm e après ela, mai res, enlòc sus tota la susfàcia

de la tèrra. Quand a dich, « perque lo salut ven dels josieus », Jèsus a fixat una basa doctrinala fundamentala. Perque uèi, totas aquelas vilas religiosas e lors religions son dins la meteissa situacion que la femna samaritana, a la quala a dich : « Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm ». Dins aquel vèrb conèisser, Dieu suggerís la coneissença experimentala que se realiza pas que dins una aliança acceptada per Dieu, el meteís, e pels òmes. Se Dieu l'a pas organizada e acceptada, aquesta es pas qu'una vana revindicacion umana que condutz pas degun al salut. Las falsas religions profièchan de l'invisibilitat de Dieu per pretendre o servir mentre qu'o traïsson totas. Perque es d'una faïçon plan clara que Dieu a bastit e revelat sa nòrma de la vertat que condutz al salut etèrn. A aquela fin, a fach aliança amb Abraam e tota sa posteritat ; çò que significa pas que sufisiá d'èsser josieu per èsser salvat. Mas es pasmens per tot lo linhatge de sa descendéncia que l'esperança del salut es estada transmesa de generacion en generacion. Après los testimoniats successius presentats dins las vidas dels patriarcas Isaac e Jacob, es amb aquel darrièr, Jacob que ven Israèl, après aver combatut e resistit contra YaHWÉH pendent la nuèch, que la demostracion granda de la santa aliança va èsser realizada. La sortida d'Egipte es causida per Dieu per confirmar l'autenticitat de son aliança passada amb Moïse, l'ebreu vengut per un temps, prince d'Egipte. La coneissença evocada per Jèsus s'es alara bastida per una experiéncia terrèstra unica : Dieu sus la tèrra al mièg de son pòble. E aquel privilègi li a sovent costat car perque Dieu es perfiechament pur e sant e l'òme perfiechament impur e solhat. Atal, aquí ont Dieu se tròba realament, lo pecat es punit sevèrament. Mas lo pecat a per definicion la transgression de la lei divina entièra qu'es despartida dins los cinc libres escrivits per Moïse jos la dictada de Dieu. Aquela basa scripturaire es fundamentala e tota revindicacion religiosa, del Dieu unic, deu èsser confrontada e trobada compatible e confòrma a aquela unica nòrma balhada, per Dieu, als umans dispersats sus tota la susfàcia de la tèrra.

La reconeissença de la lei de Moïse constituís donc lo primièr pompidor de la vertadièra religion que vòl onorar lo Dieu creator. Aquela necessitat constituís lo primièr crivèl que va escartar totas las falsas revindicacions de las religions que Dieu nomma paganas en despièch de lors pretensions.

En contant a Moïse, l'istòria de l'umanitat dempuèi sas originas, sos primièrs representants essent Adam e Eve, Dieu cerca pas de contentar sa curiositat. Li presenta las basas de son projècte e li revèla, sens qu'o compenga, coma son projècte salvateur acabarà. E la fin urosa d'aquel projècte serà per el e sos elegits, lo ganh d'un vertadièr repaus dels esperits liberats del pecat, perque sos elegits seràn estats seleccionats e santificats, per son jutjament infalible. E aquel repaus etèrn èra anonciat pel repaus del seten jorn qu'a santificat, segon Gen.2:3 : « Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santificuèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasent. » Mas segur, aquel repaus anava deure èsser ganhat, per Dieu el meteís al prètz de terribles patiments viscuts dins la carn de Jèsus-Crist. Mas, èra tròp d'ora per nommar Jèsus-Crist, dont lo ministèri e l'accion salvaira devián, pendent tota l'anciana aliança, èsser pas presentats que jos la forma de rites simbolicos, Jèsus el meteís essent pas principalament simbolizat que per l'imatge de l'anhèl pascal, lo jove marran fornit per Dieu a Abram per fin que siá immolat en plaça de son filh Isaac, nascut de Sara sa femna legitima. L'islam pretend qu'aquel filh èra Ismaèl, mas l'Escritura biblica dénie la causa, e cadun pòt comprene que lo filh legitim Isaac aviá prioritat sul filh nascut de la sirventa egipciana Agar. Entre los dos racontes prepausats, la logica privilègia lo que Moïse a escrich jos la dictada de Dieu après qu'aja desliurat son pòble de l'esclavatge d'Egipte imatge simbolic de l'esclavatge del pecat.

Lo sabat es pels josieus lo signe meteís de lor apertenéncia a Dieu, çò que confirma Ezé.20:12-20, tanben se pòt comprene que li sián particularament estacats : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi YaHWÉH que los santifica. ... / ... Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi YaHWÉH, vòstre Dieu. » Pasmens, dins lo projècte de Dieu, lo sabat aviá pas de valor que dins la perspectiva de la victòria obtenguda mai tard per Jèsus-Crist. Aquí perqué, la benediccion divina atribuïda héréditairement al pòble josieu dependiá de lor reconeissença de son ministèri profetizat de multiplas faïçons dins tota l'Escritura santa, en lengatges profetics mas tanben e sustot dins lo simbolisme de lors fèstas e lors rites religioses. Lo projècte religiós de Dieu es intelligent e coerent. Aquela intelligéncia e aquela coeréncia pòdon pas aparéisser que dins l'Escritura biblica qu'a bon drech anar es apelada : la paraula de Dieu. En refusant de reconèisser Jèsus-Crist, al títol de Messias enviat per Dieu, lo pòble josieu a tirat a sa practica del sabat son sens profetic qu'anunciava lor recompensa per la fe demostrada. Mas, an precisament pecat contra Dieu, per manca de fe, en refusant d'o reconèisser, e segon lo principi ensenhat per Jèsus dins Matt.25:29, «... Perque se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a », los josieus se son vistes atal retirar la benediccion de Dieu e lor quita practica fidèla del sabat a pas mai de valor per el.

Es aicí que te cal plan realizar la causa. Los josieus son tombats, non a causa del sabat, mas a causa de lor refús del Crist, en mena que lo sabat es pas en res responsable de lor pèrda. Demòra

pels que mancan pas de fe, lo signe d'aquela apertenéncia a Dieu qu'Ezéchiél 20:12-20 confirma. E dins son projècte salvateur, Dieu càmbia pas sa nòrma religiosa ; lo modèl de l'elegida rèsta lo josieu fidèl e observator obesissent de cap a sos precèptes, sas leis, sas ordenanças, sos comandaments ; totas causas qu'Abraam a observat en primièr per sa benediccion, segon Gen.26:5. Pasmens, lo compliment de la recrompa dels pecats dels elegits, per Jèsus-Crist, a ofèrt a Dieu la possibilitat d'espandir la proposicion del salut a totes los èssers umans que vivon sus la tèrra. S'agís plan d'una proposicion e non d'una imposicion. Lo salut es prepausat per Dieu sòus de las condicions precisas immancablas. La recrompa dels pecats a per tòca l'eradicacion del pecat dins la vida del beneficiari d'aquela recrompa. Perque, o pòdes comprene, lo salut es estat pagat per Jèsus al prètz d'atròces patiments qu'exigisson l'abandon total de l'èsser recrompat. Lo vertadièr salut es als antipòds de la falsa fe reducha al principi de l'etiqueta. Es escrich dins Matt.16:24 : « Alara Jèsus ditz a sos discípols : Se qualqu'un vòl venir après ieu, que renóncia a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguísca. » Lo renonciament a se meteís es pas una etiqueta, es lo fruch d'una lucha interiora e exteriora obtengut per l'esperit del sacrifici, lo renonciament a tot çò que constituís un obstacle sul camin santificat de la vertat divina, sul qual, ne modèl, Jèsus a marchat en primièr.

Jol pretèxte fallaciós de déjudaïser la fe crestiana, l'emperador Constantin 1èr, dich « lo grand », a fach abandonar la practica del vertadièr sabat santificat per Dieu, en lo remplaçant pel repaus del primièr jorn de l'òrdre divin que sa religion romana consacrava al dieu pagan lo « solelh invencit », en latin « SOL INVICTUS ». I aviá pas per Dieu cap de rason de déjudaïser la religion crestiana, puèi que tot l'ensenhament bastit sus 16 sègles d'istòria josieva, dempuèi – 1500 fins a l'an 30, presentava la nòrma josieva coma nòrma exigida per Dieu. Lo vertadièr resultat d'aquela transformacion doctrinala es, qu'es la fe crestiana qu'es venguda romana e pagana siá, l'invers de la conversion exigida per Dieu. Dins l'anciana aliança, aviá condemnat severament las transgressions de son sabat setmanier, a multiplicat los repròchs contra los josieus a aqueste prepaus, tanben dins l'aliança novèla, responsabilitzada pel testimoniatge josieu que l'a precedit, a lançat d'accions punitivas, per avertir los crescents que sa malediccion pesava pesugament sus eles. Pasmens, la Bíblia èra pas encara coneguda de totes. Èra gardada e reproducha en secrèt pels monges del catolicisme. L'umanitat patissiá donc de castigs dont podiá pas comprene la causa reala. Aqueles castigs multiples devián pas recebre una explicacion que dins los darrièrs jorns, quand los tèxtes de las profecias de Daniel e Apocalipsi serián clarament explicats. Es nòstre privilègi, uèi, puèi que Dieu me fa la gràcia de presentar per el e per tu, totas aquelas preciosas revelacions. Dins son Apocalipsi, a nommat « trompetas » aqueles castigs qu'an agut per ròtle d'advertir e atirar l'atencion dels crestians sus la malediccion de l'abandon de son sant sabat. Dins Dan.8:12, Presenta sa transgression siá, lo « pecat », coma essent « la causa » de l'abandon de la fe crestiana al regim papal roman enganaire e persécuteur : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas. » Dins aquela iniciativa, Dieu fa pròva de sa perfiecha logica coerenta que rend remirabla sa perfiecha justícia. Puèi que los crestians preferisson obesir a l'emperador de Roma en 321, que sián liurats a la Roma papala instaurada en 538. Dieu los voliá benesir e lor balhar sa patz ; serà per eles malediccion e los secutarà en son nom.

O cal relevar, dins Daniel, Dieu fa pas aparéisser lo ròtle de la reforma protestanta. Presenta pas dins aquel libre que las doas fasas principalas de la fe crestiana, pur e autentic fins al 7 de Març de 321, e solhada puèi pel pecat fins a la prima 1843, ont son decret citat dins Dan.8 :14 dintra en aplicacion. Aquela data es fixada prophétiquement per Dieu per levar lo mistèri pertocant la glèisa catolica romana e denonciar sa terribla culpabilitat dins los patiments patits pels crestians castigats. A aquela data, la malediccion del dimenge « jorn del solelh » es revelada, la déjudaïsation entreprise per Constantin esclaire la causa dels castigs dels « sèt trompetas » citadas dins l'Apocalipsi. A l'encòp, la malediccion del dimenge esclaire lo sòrt patit pels protestants fidèls o infidèls, perque la doctrina reconeguda èra imperfiècha. E aquela imperfeccion conservada e eretada la religion catolica èra suggerida dins aquela expression d'aquel verset d'Apo.2:25-26 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga; solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga.» En lengatge clar, aquel verset tradutz una situacion d'excepcion a causa d'un temps d'ignorància. Perque Dieu non fach excepcion per degun en particular perque son exigéncia es la meteissa per totes los umans. Mas aici, es pas question d'excepcion de favor individuala, s'agís d'una excepcion collectiva exprimida per l'advèrbi « solament ». La manca de lum a prepaus del vertadièr sabat justifica aquela excepcion collectiva que benefícia als mai fidèls dels protestants concernits al 16en, 17en, e sègles 18en. Coneissent plan l'estat d'esperit que la fe protestanta manifestarà de cap a son exigéncia del sabat aplicada en 1843, Dieu o compara a una « carga ». E devi dire qu'ieu que l'aima e l'aprècie, tròbe aquela « carga » doç e leugièr. Perque lo sabat es « carga » per las unes, los rebèls, e alas celèstas pels autres, los elegits fidèls.

Atal, la fe crestiana es fòrça josieva o es pas, e aquel ensenhament es confirmat per l'apòstol Pau dins ròm.2:28-29 : « lo josieu, es pas lo que n'a los defòras ; e la circoncision, es pas la qu'es visibla dins la carn. Mas lo josieu, es lo que l'es interiorament; e la circoncision, es la del còr, segon l'esperit e non segon la letra. La lausenja d'aquel josieu ven pas dels òmes, mas de Dieu. » Non circoncis, me reclami plenament d'aquela judaïté aquí. E cal qu'o compregas, Dieu salvarà pas que de josieus d'aquela mena, confòrmas a aquel modèl que l'apòstol Pau a descrich. Los elegits pòdon venir de tota origina, mas en Dieu, son someses a las meteissas exigéncias e benefician de las meteissas benediccions divinas. La color de la pèl a pas cap d'importància, perque jos aquela pèl enfonsa una sang roja que caracteriza l'Adam caracteriza, puèi qu'aquel nom ebrèu a per raïç lo mot « Edom » que significa rog. Pertocant l'esperit interior, a pas de color e lo dels òmes, de las femnas, que Dieu seleccionan son ressemblants e confòrmas a la pensada trobada en Jèsus ; çò que Jèsus simbolizava per « lo vestit de Nòças » dins sa parabòla.

En 2022, parlar d'obesissença es contra subèrna de la pensada umana generalizada. Mas es sustot lo cas dins la societat occidentala amorosa de sa libertat, perque d'autres pòbles, non crestians, son demorats sensibles e someses als devers religioses. Lor conversion per la vertadièra fe crestiana es possibla sens èsser automatica e generala. Mas o cal plan comprene, la qualitat de l'arma fa sola la diferéncia entre salvats e perduts. Lo decopatge en religions multiplas es provisòri e Dieu prendrà demest totes los pòbles de la tèrra, après los aver convertits a sa nòrma de la vertat del Crist, totes los que l'aiman per çò qu'es e a fach per ganhar lor salut. Los eretatges religioses son sens valor. La fe agradiva a Dieu se bastís sus la coneissença obtenguda per l'estudi de son projècte salvateur revelat dins la Bíblia entièra. Esclaira lo sens de 6000 annadas d'existéncia de vidas umanas sus la tèrra. E dins aquela Bíblia, l'elegit dels darrièrs jorns tròba los precioses tèxtes profetics dins los quals Dieu decela e revèla la forma de las trapèlas tibadas jos l'aspècte de las falsas religions. Quand lo projècte divin es completament comprés e mestrejat, una part importanta fondamental del salut es ganhada. Es la partida intellectuala d'aquel salut que necessita après ela, la fidelitat de cap a Dieu cada jorn, e fins al darrièr jorn.

Paul nos a encara balhat en imatge la compreson de l'estatut del crestian d'origina pagana siá, la majoritat dels elegits. Dins ròm.11, met en comparason los josieus de raça e los josieus espirituals d'adopcion en Crist, per l'imatge de dos tips de brancas d'olivièr, l'olivièr franc pel josieu de raça, e l'olivièr salvatge pel crestian d'origina pagana. Dos messatges principals son a retenir : lo primièr, es la transplantacion de las brancas de l'olivièr salvatge al tronc e a la raïç de l'olivièr franc ; çò que confirma lo fach qu'es plan lo pagan que deu judaïser e non l'invers. Lo segond met en garda lo pagan convertit contra lo fach de se glorificar, en se balhant lo drech de pecar contra Dieu. Als versets 20 a 22, Paul se fa precis e parlant dels josieus increduls, ditz : « Cela es vertat ; son estadas fortificadas per incredulitat, e tu , subsistisses per la fe. t'abandona pas a l'orguèlh, mas crenhes ; perque se Dieu a pas estalviat las brancas naturalas, t'estalviarà pas tanpauc. Considèra donc la bontat e la severitat de Dieu : severitat de cap als que son tombats, e bontat de Dieu de cap a tu, se demòras bòria dins aquela bontat ; autrament, seràs tanben fortificat. » Solament, se tròba que la fe protestanta, e la fe catolica abans ela, se son totes doas orgueilleusement glorificadas, se reclamant de Dieu, mentre que lors doctrinas èran marcadas per « lo pecat » del repaus del primièr jorn, lo « jorn del solelh » adoptat en 321. Tanben, dempuèi 2020, los castigs divins frapan e se succedisson, après la Covid-19, dins l'actualitat e dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, l'umanitat que deu pas « pas èsser estalviada » bastit, en escaladas, las fasas successivas de la Tresena Guèrra Mondiala que va constituïr, al títol de « seïsen trompeta », lo seïsen còp, que la malediccion divina frapa los pòbles crestians, que transgredisson lo sant sabat del seten jorn, santificat per Dieu dempuèi la primièra setmana de sa creacion terrèstra.

Tot legidor de la Bíblia pòt constatar que la practica del sabat es una valor fixada per Dieu dins la doctrina de sa vertat que lo pòble josieu de l'anciana aliança devia onorar. Tot parièr, l'umanitat contemporanèa es obligada a constatar l'abandon d'aquela practica per las glèisas crestianas mai representativas talas, los catolics, ortodòxes, e protestantas. Aquela disparicion del vertadièr sabat original pòt pas èsser acceptada durablament pel grand Dieu creator e legislator. Lo decret de Dan.8:14 preparat a l'avança per Dieu a fixat l'ora istorica de l'exigéncia del retorn a aquela practica. De cap a totes aquelas donadas, la darrièra espròva de fe consistís a testimoniar, individualament, de l'importància que balham a aquel òrdre anticipat, redigit pel profèta Daniel qu'a rebut de Dieu per l'àngel Gabriel, per vision, aquel ensenhament, pendent lo sègle 6en abans Jèsus-Crist.

La doctrina de la fe crestiana ten la Bíblia per la paraula de Dieu. Constituís per Dieu e los òmes, l'unic mejan de far conèisser sa pensada, son jutjament e sos projèctes. Per sos elegits, l'òrdre balhat per Dieu, i a quasi sièis mila ans a prepaus del sabat, o lo de sa restauracion redigit al sègle seïsen abans Jèsus, consèrva tota sa valor e exigís l'obesissença de sa creatura, e tu, que ne penses ?

L'estatut del protestantisme a cambiat pendent lo temps qu'es darrièr nosautres siá, a partir de la

prima 1843 ont Dieu l'a somés a l'espròva de la fe que concernís l'amor de las revelacions profeticas. Tanben, çò vau recensar e compilar totes los tèxtes de Daniel e Apocalipsi qu'o concernisson e o descrivon per metre en evidéncia aquel cambiament de son estatut espiritual.

Dins Daniel, los protestants fidèls pacífics e martirs secutats per las monarquias catolicas son unifòrmament nommats « los sants ». La sang del Crist los justifica e los « santifica » fins a la prima 1843. Lo protestantisme essent aparegut al sègle 16en, sols los tèxtes pertocant aquela epòca e las epòcas que li succedisson seràn retenguts.

Dan.7:21 : « Vivi aquela bana far la guèrra als sants, e l'emportar sus eles, » La papautat secuta los protestants.

Dan.7:25 : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps ». La papautat domina pendent 1260 annadas sus de catolics, puèi sus de protestants.

Dan.8:13 : « Entendèri parlar un sant ; e un autre sant dich al que parlava : Pendent quant de temps se complirà la vision sul sacrifici perpetuel e sul pecat devastator ? Jusques a quora lo santuari la santetat e l'armada seràn caucats ? »

Dan.8:14 : « E me diguèt : Dos mila tres cents sers e matins ; puèi lo santuari serà purificat. » ; « E me diguèt fins a ser matin, dos mila tres cents e serà justificada la santetat ». Aiçò es la traduccion literala del tèxt ebrèu que Dieu m'a fach descobrir en primièr un pauc abans 1991. La certifiqi exacta e digna de fe.

Dan.8:24 : « Sa poténcia s'acreisserà, mas non per sa pròpria fòrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants. »

Dan.11 :33 : « e los mai savis demest eles balharàn instruccion a la multitud. N'es que sucumbiràn per un temps a l'espasa e a la flama, a la captivitat e al pilhatge. »

Dan.11:34 : « Dins lo temps ont sucumbiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » Que son aqueles « sants » « ipocritas » ? Los protestants qu'an confondut la vertadièra fe e l'engatjament politic, en prenent las armas, abans los Revolucionaris de 1789, per defendre lor vida. Aquele acusacion d'ipocrisia va concernir la fe establida per Jean Calvin lo Genevès freg e crudèl dont la doctrina se va expandir al mond novèl dels USA. Aquel jutjament de Dieu, que denòncia « l'ipocrisia », es justificat pel non respècte d'aquel verset : « Perque lo que volrà salvar sa vida la perdrà, mas lo que la perdrà a causa d'ieu la trobarà. ». Aquel principi es tant important que tres Evangèlis o citen : Matt.16:25 ; Marc 8:35 ; Luc 9:24. E la defensa de combatre, per las armas, foguèt ensenhada per Jèsus a sos apòstols, pontualament de son arrestacion al jardin de Gethsémané, segon Matt.26:51-52 : « E aquí, un dels qu'èran amb Jèsus expandiguèt la man, e tirèt son espasa ; frapèt lo servidor del sobeiran sacrificateur, e li emportèt l'aurelha. Alara Jèsus li diguèt : Remet ton espasa a sa plaça ; perque totes los que prendràn l'espasa periràn per l'espasa. » ; veire tanben Jean 18:10-11. Es a l'usatge d'aquelas armas defendudas pels crestians « ipocritas » e desobesissents, que los vertadièrs elegits foguèron, al temps dels dragonnades de Loís XIV, « un pauc secorruts », coma la precisa aquel verset. Atal, Dieu a pas apreciat, las luchas armadas dels Uganands e dels Camisards dins las Cevenas cap a Anduze, pas mai que la representacion protestanta assassinada al massacre de la St-Barthélémy en 1572, mentre que lo protestantisme descasut n'a fach sos eròis.

Dan.11:35 : « Qualques unes dels òmes savis sucumbiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin, perque arribarà pas qu'al temps marcat. »

Apo.2:19 : Epòca dicha « Thyatire » del 16en, 17en, e sègles 18en : « Coneissi tas òbras, ton amor, ta fe, ton fidèl servici, ta constància, e tas darrièras òbras mai nombrosas que las primièras. » La vertadièra fe pacifica protestanta qu'accepta lo martiri e se somet sens regimber, a las persecucions catolicas, es benesida per Jèsus-Crist. Un detalh subtil es a relevar dins aquel verset : lo mot « constància », perque Marie Durand, testimòni pacific exemplar de la vertadièra fe per aquela epòca, foguèt precisament demest qualques autres, embarrada pendent 38 ans a la cima de la « Torre de Constance », a Aigasmòrtas (Aigas mòrtas), situada dins lo sud de França a la broa de la canal de Ròse. A Sant Joan de Gardon, « lo musèu de la fe » consèrva e presenta una pèira sus la quala aviá gravat lo mot « resistir ». Après 38 annadas de resisténcia pacifica, foguèt liberada e conservèt sa vida. L'obesissença al Crist es donc plan, remunerada. Dins Apo.13:10, l'Esperit rampèla aquel principi ordenat per Jèsus-Crist : « se qualqu'un mena en captivitat, anarà en captivitat ; se qualqu'un calada per l'espasa, cal que siá tuat per l'espasa. Es aici la perseverança e la fe dels sants. »

Aquel verset merita d'explicacions. Dins son accion persécitrice, la fe catolica monarquica mena en captivitat los sants de Jèsus e ne tua d'autres per l'espasa. La justícia de Dieu la va liurar a son torn per èsser mesa en captivitat e èsser tuada per la guilhotina dels Revolucionaris franceses ; lo cas del rei Loís XVI. La guilhotina ten lo ròtle de « l'espasa que venja l'aliança de Dieu », en tresen castig, dins Lévi.26:25 : « Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos

amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautras, e seretz liurats a las mans de l'enemic. »

Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; » Los protestants fidèls denóncian las messorgas del catolicisme qu'apèlan « prigondors de Satan ». Cal relevar que dins l'istòria de l'èra crestiana, la fe catolica es pas estada denunciada coma essent « satànica » abans lo sègle 12en per Pierre Valdo, puèi per Jean Wicleff al sègle 14en. Mas pren pas una forma oficiala organizada qu'a partir del sègle 16en amb los afichatges de Martin Luther sus las pòrtas de la catedrala d'Ausburg en 1517. Es a aquela denóncia publica que l'òbra protestanta deu son nom. Dieu fa aici, subtilament, allusion a sa futura exigéncia del sabat a partir de la prima 1843 ; lo sabat que la fe protestanta descasuda, jutjada per Dieu « ipocrita », segon Dan.11:34, va considerar coma una « carga » que va refusar de portar.

Apo.3:2 : Epòca dicha simbolicament « sards » cobrissent las doas experiéncias adventistas americanas complidas a la prima 1843 e a la davalada 1844 ; la fe profetica dels « sants » es testada e mesa dos còps a l'espròva : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. »

Apo.3:2 : « Siá vigilant, e affermis la rèsta qu'es prè de se morir ; perque ai pas trobat tas òbras perfièchas davant mon Dieu. » Jèsus fa aici referéncia a las òbras exigidas pel Dieu Paire al nom de lo qual a sofrit sa mòrt expiatòria. Dins aquel tèrme « òbras » al plural, denóncia lo desinterès per sas revelacions profeticas, per son retorn anonciat per 1843 e 1844, e pel sabat del seten jorn que la fe protestanta a mespresat en eretant la practica del dimenge catolic roman. Cal relevar aici l'exigéncia del Crist de las « òbras perfièchas » causada pel cambiament provocat per la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14 ; açò en oposicion logica amb lo messatge precedent concernit del 16en al sègle 18en : « Meti pas sus tu d'autra carga ». En aquel temps « sards », la « carga » del sabat es exigida al títol de « santetat justificada » segon Dan.8:14.

Apo.6:9 : Jol tèma dels « sagèls », los « sants » secutats son designats pel « 5en sagèl » : « Quand obriguèt lo cinquen sagèl, vivi jos l'autar las armas dels qu'èran estats immolats a causa de la paraula de Dieu e a causa del testimoniatge qu'avián tornat. » La mencion del mot « testimoniatge », en grèc « marturia », confirma lor mòrt en martirs de la fe.

Apo.6:10 : « Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò trigas a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? » Aqueles sants an acceptat la mòrt en esperant la « venjança » del Dieu qu'a dich dins Deu.32:35 : « A ieu la venjança e la retribucion ».

Apo.6:11 : « Una rauba blanca foguèt balhada a cadun d'eles ; e lor foguèt dich de se tenir en repaus qualque temps encara, fins que bota complèta lo nombre de lors companhs de servici e de lors fraires que devián èsser mes a mòrt coma eles. » Aqueles martirs de la fe caracterizan los primièrs crestians citats dins l'epòca dicha « Esmirna » que designa las « dètz jorns » annadas de persecucion de l'emperador Dioclecian e de la tetrarchie imperiala entre 303 e 313. Après aquela terribla persecucion infligida per la Roma imperiala, l'Esperit profetiza lo martiri futur que va èsser impausat als « sants » protestants per la Roma papala.

Apo.6:13 : « e las estelas del cèl tombèron sus la tèrra, coma quand un figuier brandit per un vent violent gèta sas figas verdas. » Aquel imatge evòca la fe protestanta descasuda perque, mespresant las revelacions profeticas divinas, a pas obesit al cambiament impausat en 1843, en mena, qu'en imatge de fruch del figuier, es demorada « verda », sens aténher l'estadi de la maduracion exigida per Dieu, dempuèi aquela plan santa data de la prima 1843, qu'a fixada souverainement. L'epòca 1843 concernida es identificada, perque succedís a l'imatge simbolic que designa las accions complidas per la Revolucion Francesa illustrada pels simbòls del « solelh negre coma un sac de crin » e de « la luna sang ». Aqueles simbòls concernisson dins l'òrdre, la mòrt de la Bíblia, las « dos testimònis » divins d'Apo.11:3 ; e las execucions dels colpables, monarquistas e prèires catolics, complidas per la guilhotina dels Revolucionaris, en compliment del messatge citat dins Apo.2:22-23 : « Aquí, la vau getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de sas òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras. » L'estatut dels protestants descasuts cambiarà pas mai, collectivament, fins al moment del retorn gloriós del divin Crist ont se comportaràn segon la descripcion del verset que seguís.

Apo.6:16-17 : « E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul trône, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? » La causa d'aquela terror es balhada dins Psalms.50:6 : « E los cèls publicaràn sa justícia, perque es Dieu qu'es jutge. » Apo.11:19 confirma la causa en precisant : « E lo

temple de Dieu dins lo cèl foguèt dobèrt, e l'arca de son aliança apareguèt dins son temple. E i aguèt de liuces, de las voses, dels trons, un tèrratrem, e una fòrta granissa. » E dins aquela arca se tròba lo comandament del sabat gravat pel det de Dieu sus de taulas de pèira. Lor ataca contra lo sabat e sos observators los condemna sens apèl. La responsa a la question « que pòt resistir » es balhada dins la construccion del libre, dins lo capítol 7 que ven : Poiràn resistir, los sols « sants sagelats » pel sabat e l'amor de la vertat profetica. Lo « sagèl de Dieu » es apausat sus « la man » siá, l'accion e sus « lo front » siá, l'esperit mental. Fan pròva de faïçon complementària de l'aprobacion divina e recebon espiritualmente « lo sagèl del Dieu viu ».

Après aquelas evocacions parcialas, l'Esperit consacra lo tèma entièr de la « 5na trompeta » d'Apo.9:1 a 12 per illustrar lo protestantisme descasut dempuèi la prima 1843. Lo verset 11 revèla son usatge « destructor » de la Bíblia : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » L'òrdre citat es confòrm al de la construccion de la Bíblia : 1èr, lo tèxt « ebrèu », 2ème, lo tèxt « grèc ». Los mots « Abaddon e Apollyon » signifiquen totes dos, Destructor ; aquel nom caracteriza l'usatge biblic del « drac », « l'àngel » que serà retengut presonièr pendent « mila ans » sus « l'abisme » siá, la tèrra desolada sens abitant uman, dins Apo.20:3. Inspira e possa los umans a la desobesissença que « destruch » la possibilitat del salut prepausat per Dieu.

Son aquí totas las revelacions prepausadas per Dieu a sos elegits, per fin que conescan son jutjament sus la religion protestanta e pactizen pas atal amb los enemics de Dieu, successivament, josieus, catolics, ortodòxes, protestants, e en darrièrs dempuèi 1994, adventistas, precisament dintrats dins l'aliança ecumenica dels enemics de Jèsus-Crist dempuèi 1995.

La nòrma benesida per Dieu es la de l'adventisme que demòra fidèla a las primièras revelacions divinas que partejavan netament la fe crestiana en dos camps opausats : lo camp fidèl al sabat divin e lo dels idolatras qu'onoran lo dimenge d'origina pagana romana. Aquelas doas causidas son tanben opausadas entre eles qu'o son la benediccion e la malediccion, divinas, lo jorn e la nuèch, lo lum e las tenèbras, la vida e la mòrt. E entre aquelas doas causidas, debes causir segon que Dieu t'i convida dins Deu.30:19 : « Ne preni uèi a testimoni contra vosautres lo cèl e la tèrra : ai mes davant tu la vida e la mòrt, la benediccion e la malediccion. Causits la vida, per fin que viscas, tu e ta posteritat ».

La judaïté de la vertadièra fe es confirmada per l'imatge dels « dotze tribús », simbolica per la quala presenta los sols vertadièrs elegits adventistas del seten jorn benesits dempuèi la prima 1843 fins al retorn del Crist a la prima 2030. Senhali que l'abandon de la practica del vertadièr sabat a barrat als josieus de raça la pòrta de l'accès a la gràcia crestiana dempuèi lo 7 de Març de 321. A l'invers, sa restauracion efectuada dempuèi la prima 1843 a favorizat lor conversion e lor dintrada dins la fe adventista del seten jorn. Aquel ensenhament es revelat dins Apo.3:9 en aqueles tèrmes : « Aquí, te balhi dels de la sinagoga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat. »

Lo departiment dels ròtles

Es pas facil de separar netament las òbras divinas e las del drac. Çò qu'es mai facil es d'atribuir al Dieu creator la volontat de salvar los pecadors e al drac las temptativas mai extrèmas per los pèrdre. Coma Creator de tota vida e causa, dins sas accions, Dieu a pas per limit que las que s'impausa el meteís a causa de son respècte per la règla de la perfiècha justícia. Dins lo camp del drac, lo limit èst la que Dieu impausa. Tanben cal plan comprene lo principi sul qual Dieu estaca agir lo drac liurament sens o retenir. Lo drac pòt agir e secutar fins a far se morir individualament totas las creaturas que son pas protegidas per la sang de Jèsus-Crist. Atal s'explican las mòrts accidentals e los assassinats, e en partida solament los mòrts per las malautiás. De son costat, Dieu garda lo drech de limitar aqueles mòrts perque la vida s'organiza sus son projècte en mena que lo drac es pas qu'un pion qu'utiliza segon sa volontat suprèma. L'experiéncia de « Job » esclaire pro plan la situacion e nos presenta lo rencontre entre Dieu e Satan a prepaus de Job que representa un adorador fidèl de Dieu. Malgrat que Totpoderós, Dieu a perdut sos dreches divins sus sas creaturas umanas dempuèi lo pecat d'Adam e Eve ; an preferit creire a las paraulas messorguièras de la « sèrp » diabolica e dempuèi, es lo drac qu'es vengut lo prince dominator sus la tèrra. La tòca de Dieu es donc d'arrancar al drac e sa dominacion, qualques creaturas que van representar sos elegits. Mas per que la causa siá renduda possibla, l'elegit deu balhar per el meteís, las pròvas concrètas de son desir d'apartenir a Dieu. Es la demostracion que Dieu va presentar al drac. A aquela fin, Job va èsser frapat dins sa carn amb la tòca d'o possar a ne tornar Dieu responsable e atal d'anar fins a o renegar. Mas aquela tòca es pas que lo que contunha lo drac, perque Dieu coneis lo fons de la pensada del còr de Job e es segur de son fach : Job es per el incondicionalament. Tanben Dieu se prepara a infligir al drac una escosenta desfacha. Mas per aténher aquela tòca, sus la tèrra, lo paure « Job » malgrat son immensa

riquesa va deure renonciar a tot ; sas riquesas e sos mainatges. E per coronar l'experiéncia, una ulcèra fina va devorar sa carn e o far atrocement sofrir. Profièchi d'aquel tèma per rampelar que dins aquel raconte sus Job dins son intervencion son esposa lo convida a benesir Dieu e a metre fin a sos jorns e non a o renegar. L'error de traduccion es deguda a una transformacion pèrversa del vèrb ebrèu « barek » que significant benesir, es vengut dins lo temps son extrèm opausat siá, renegar jos la forma ebrèu « bérék ». D'autre biais, la responsa que li presenta Job mòstra malgrat que li aconselhe solament de metre fin a sa vida après aver benesit Dieu per una vida comolada fins aquí. Dins sa responsa respond pas qu'a la proposicion de se suicidar e dich dins Job 2:10 : « Mas Job li respondèt : Parles coma una femna insensada. Qué ! Recebèm de Dieu lo ben, e recebriam pas tanben lo mal ! En tot aquò Job pequet pas ponch per sos pòts. » Nòta-o, lo convit a renegar Dieu auria fach de sa femna, non pas una femna insensada mas una femna impia. Job sap pas que lo drac fa de mal als umans, e dins son ignorància, coneis pas que Dieu a lo qual imputa lo poder de far de ben e lo de far de mal. En aquò, a rason e la Bíblia confirma aquel ponch de vista en disent, dins Amos 3:6 : « Sonaòm de la trompeta dins una vila, sens que lo pòble siá dins l'espant? Arriba un malaür dins una vila, sens que YaHWÉH ne siá l'autor ? » Pasmens dins sa logica, Job pensava que Dieu podia pas far de mal qu'als qu'o mesprèsan e li desobesiguèsson. Ignorant qu'es lo subjècte d'una demostracion de fe dins lo duèl ont Dieu e lo drac s'opausan, podia pas qu'èsser trebolat dins son incompreension. Mas quitament sens responsa, causís de demorar intègre e consèrva son amor per son grand Dieu creator. Job èra pas sol de pensar que Dieu frapa pas que los qu'o meritan a causa de lor pecat. Aquí perqué los escambis entre Job e sos visitaires demòran dins l'incompreension mutuala. Per sos amics que compatisson a sos patiments, Job a forçadament de fautas que l'an rendut culpable de cap a Dieu, autrament o frapariá pas atal. E pasmens, s'enganan a son subjècte. Lor èra dificil de comprene qu'un servidor pòsca èsser frapat amb l'autorizacion de Dieu justament, perque èra « just e intègre » segon lo jutjament de Dieu el meteís. Lo temps passant, lo mòrt del just Jèsus-Crist es venguda aplicar aquel principi e après el la de sos fidèls discipòls e apòstols. Mas la leiçon balhada per l'experiéncia de Job a tornat la nacion josieva particularament colpable de comprene pas perqué lo just e perfiech Jèsus se devia morir crucificat. Abans el, l'experiéncia de Job avia provat que lo just pòt èsser frapat per la glòria de Dieu. E relèva-o, a lor torn, los josieus an reagit coma los companhs de Job, e Dieu l'avia profetizat en disent dins Esa.53:5 : « Mas èra nafrat per nòstres pecats, brigalhat per nòstras iniquitats; lo castig que balha la patz es tombat sus el, e es per sas macaduras que sèm garits. » Lo cas de Jèsus es pasmens un pauc diferent del de Job, perque Jèsus se morís non solament per demostrar la perfiecha fidelitat de cap a Dieu, mas tanben per se morir en plaça de sos recrompats passats tals los josieus fidèls e los del futur que seràn apelats crestians que sián d'origina josieva o pagana. Après la mòrt e la resurreccion del Crist Salvaire, l'experiéncia de Job serà aplicada amb los crestians, mas aquel còp, Dieu autorizarà lor mòrt perque après la resurreccion de Jèsus, la mòrt deu pas mai espaurugar als vertadièrs servidors del Dieu viu. Es pas estat decebut dins son espèra, perque en multitudes sas recrompats an testimonià coratjosament en liurant lor vida dins las arenas romanas abans que la colèra de Dieu tombe pas sus Jerusalèm e sos abitants increduls en 70.

Dins lo departiment dels ròtles, Dieu bastís son projècte istoric e lo drac entre dins son ròtle per o far complir. Lo grand projècte profetizat es l'òbra exclusiva de Dieu. Aquí perqué, aquel projècte es bastit amb una prigondor d'intelligéncia que rend admiratiu lo qu'o descobrís. Mentre qu'es quasi universalament ignorat pels èssers umans, Dieu contunha a dirigir l'umanitat que fa complir las etapas de son projècte. Meteisses las gents rebèllas e incroyants o incredulas participan al compliment de sas intencions. Lo que segon Apo. Es partit en venceire e per véncer, savora ja sa victòria finala. Tal un campion del jòc de malescaduda, pòt sacrificar de pions, mas acabarà sa partida per una malescaduda e mat impausat al camp diabolic. Cada setmana, lo seten jorn santificat al repaus, lo dissabte, profetiza l'aqesit d'aquela victòria programada. Sos servidors fidèls tròban dins la Bíblia entièra de las profecias e las claus de lors explicacions. Lo temps de la fin que nos concernís es sustot lo tèma de las profecias de Daniel e Apocalipsi. Mas pels que mesprèsan la fe e la Bíblia, Dieu pòrta sas profecias sus lor terren. Per comprene aquela demarcha nos cal relevar los exemples balhats pel rei Saül qu'obten pas d'una devinaira que la vertat que Dieu li vòl far entendre ; autre exemple, lo del profèta corromput « Balaam » que desliura al rei pagan Barak unicament los messatges que Dieu li vòl adreçar. E al sègle 16en de nòstra èra, al mièg de las prigondas tenèbras que dominavan los esperits, lo profèta Michel Nostradamus a rebut de visions qu'a transmesas jos forma de quatrins e autres demest los quals de grands eveniments son visiblement estats complits. Los autres o seràn al fil del temps e d'unas d'aquelas anóncias concernisson d'accions per nòstres darrièrs jorns.

Rampèli a aqueste prepaus qu'en 1982, l'interpretacion de Mr. Jean de Fontbrune anoncièt la Tresena Guèrra Mondiala per l'annada 1983. La descripcion de l'estrategia del debanament de sas

accions èra parièra a las que Dan.11:40 a 45 presentava dins mon analisi. Aquelas doas profecias anonciant lo meteís eveniment, la consequéncia s'impausava, lo meteís esperit èra a son origina e dins aquel cas s'agissiá de l'Esperit del Dieu creator.

Per la màger part de las gents, las òbras divinas e las òbras del drac se mesclan pas : Dieu fa lo ben, e lo drac fa lo mal. Aquel jutjament « a l'empòrta pèça » ten pas compte de la realitat qu'es pas tanben simpla. Profetizar, es-çò far lo mal o lo ben ? La tòca de las profecias es de desvelhar la crenhença de l'òme de cap a Dieu. Es-aquel aquí far lo mal, o lo ben ? Dins sas parabòlas, Jèsus nos a après qu'es vengut cercar la feda perduda. Ont se tròba aquela feda, demest las gents del ben o los del mal ? S'es dicha « perduda », es donc demest las gents del mal, los pecadors, los publicains e d'unes demest eles son los futurs elegits del Crist Salvaire.

Es donc dins un estil plan diferent del de la Bíblia, que Dieu a fach profetizar l'avenidor per aquel òme luènh d'èsser exemplar que foguèt Michel Nostradamus. Fabricava d'elixirs d'amor de las preparacions afrodisiacas qu'o fasiá apreciar per la noblesa de l'epòca. En mai al títol d'astrolog, saupèt ganhar l'amistat e l'admiracion de la reina maire Catherine de Médicis, fervorosa adèpta de l'astrologia e de la religion catolica, coma sas originas italianas o justifican. Mentre que la Bíblia èra combatuda dempuèi la Cort reiala, los eveniments detalhats de l'istòria umana foguèron elaborats e eschiches e plaçats jols uèlhs dels umans. Mai o mens mila quatrins dificilament interprétables van fascinar al fil del temps de las gents. Mas soi persuadit ara qu'aquelas profecias concernisson d'accions que se van complir pendent la Tresena Guèrra Mondiala, en divèrses luòcs de França e d'Euròpa. Recebudas en França a Sant-Rémy de Provença, per Nostradamus, França es tot particularament mirada per aqueles mila anóncias. L'actualitat nos a rampelat que França es ara la sola vertadièra poténcia militara europèa e pasmens es plan febla de cap al potencial dont dispausa son enemiga, Russia. Ajustam a aquela feblesa, lo fach que va deure afrontar l'ataca russa al nòrd e a las invasions barbaras musulmanas e africanas al sud. E aquela estrategia guerrièra es entièrament confirmada dins Dan.11:40 a 45. Ai relevat lo fach que las gents que critican l'interès de las profecias de Nostradamus mesprèsan del meteís biais las profecias de Dan.11:40 a 45 donadas per Dieu dins sa Bíblia. Tanben pòdi dire que lors criticas son a la nautor de lor ignorància, quitament incredulitat, espirituala.

En çò que me concernís, en 1982, las profecias interpretadas per Jean de Fontbrune m'an tornat servici, en confirmant mon interpretacion de Dan.11:40 a 45. En fach, l'interpretacion èra bona e justa, mas l'epòca prevista per son compliment èra e es encara pontualament presenta pas encara venguda ; mas cada jorn que passa prepara aquel compliment. M'es estat en efiech plan util d'entendre anonciar un afrontament amb l'islam largament aculhit e installat sul sòl de França. Lo libre Michel Nostradamus venguèt en 1982 lo « meilleur vendu », e fòrça gents foguèron convencudas de l'imminéncia del drama crench, anonciat per 1983. La situacion s'essent agravada, ai pensat veire aquel compliment en 1993 çò que tornava la venguda del Crist en 1994 logica, aquela data designant l'an 2000 de la vertadièra naissença del Crist. E fin finala, Dieu a previst aquel terrible drama per las annadas 2022 a 2029, e son retorn gloriós per la prima 2030.

La Bíblia revèla lo jutjament espiritual de Dieu e sas profecias de Daniel e Apocalipsi esclaira aquel jutjament en evocant las separacions religiosas. Daniel 11:40-45 met netament en scèna la fe catolica europèa, la fe musulmana, e la fe ortodòxa. Al contrari, las profecias de Nostradamus gardan un aspècte civil, evocant d'accions mas portant pas cap de jutjament de valor, las tres religions son fòrça presentas dins d'unes quatrins de sas anóncias, mas son designadas per de noms e de mots escurs. Nostradamus profetiza de nombroses massacres e devastacions dins de luòcs aisidament identificats. La mòrt de Henri 2 tuats dins una ajusta cavalièra èra estada profetizada per Michel Nostradamus abans los faches. Aquela anóncia li balhèt una reputacion granda. E per aquel òme, Dieu rampelava tot simplement qu'existissiá e aviá ja format un plan per l'istòria de l'umanitat. Dins aquela accion, veniá interpelar l'òme incredul que seguissiá uèlhs clucats una tradicion religiosa eretada persécitrice. Perque, sa demostracion d'anóncia de l'avenidor deviá a tèrme dirigir l'arma sensibla cap a sa Bíblia, puèi qu'es en ela qu'a plaçat tota sa revelacion espirituala. Lo Pescaire d'òmes lancèt atal un fialat en aigas impuras per temptar de salvar çò que lo podiá èsser. En fach, la semblança entre Nostradamus e Balaam es embarrassanta, mas Balaam èra oficialament un profèta ebrèu de Dieu ; çò qu'èra pas lo cas de Nostradamus. Mas los dos se son mostrats incapables de dire de messorgas a lors interlocutors. E en çò qu'o concernís, Nostradamus a anonciat los castigs divins qu'anavan al fil del temps frapar los monarcas catolics. Anoncièt cap a 1555, per Dieu, dins un quattrin, lo massacre del Sant-Bartélémy que s'anava complir en 1572. Son ròtle foguèt d'anonciar als eretièrs de la rebellion catolica los dramas que los devián frapar fins a nòstra epòca. Mas presentava pas aqueles dramas que d'una faïçon civila sens i far figurar lo mendre jutjament. Atal, son ròtle civil èra complementari de la Bíblia que revèla, ela, lo jutjament espiritual de la pensada del Dieu creator. Mas de son costat, Nostradamus profetiza una molonada d'accions que la Bíblia presenta pas.

Tanben, Dieu sembla dire a sos elegits fidèls que prenon al seriós aquelas profecias de l'avenir : Aicí s'arrèsta lo ròtle de la Bíblia e pels detalhs de las accions, los trobaretz dins los quatrins de Nostradamus. Perque la Bíblia e las profecias de Nostradamus revèlan lo futur que Dieu sol coneis, profetiza, e fa complir.

Qual es donc lo ròtle profetic del drac ? Es reduch, perque lo drac pòt pas que patir lo projècte grand de Dieu. Agís en cap del camp del mal mas pòt pas res far en mai que çò que Dieu l'autoriza a far. Pòt profetizar l'avenir individuala de las personas que Dieu protegís pas e aiçò explica la multiplicacion dels « diseuses de bonas aventuras », dels mèdiams anonciaires d'avenir, dels marabots africans, totes essent mai o mens capables d'anonciar de las experiéncias futuras que los demònis pòdon organizar e far complir. Perque cal realizar quant lor vida de contunh perlongada facilita lor coneissença e la mestresa de l'organizacion de las vidas umanas. Tant que Dieu s'i opausa pas, pòdon agir e far complir las prediccions. De gents son captivats e venon dependents d'aquela anòncia de l'avenir mas son sovent dins una confusion de genre, atribuïssent al poder divin de las accions purament démoniaques. Dempuèi los magicians de Faraon agissent davant Moïse, la magia negra del drac e la magia blanca de Dieu se son tojorn afrontadas, e ailàs per eles, fòrça los confondon. D'una faïçon generala, las accions magicas son de natura diabolica perque Dieu fa pas que rarament usatge de sa magia. A la diferéncia del drac, cerca pas de sedusir sas creaturas e s'estaca qu'a las qu'o cercan amb amor, e reconeissença per son sacrifici en Crist.

Los catolics legisson ara eles-tanben la Bíblia e quand legisson los tèxtes profetics, lo drac e lo clergat lor balha lors interpretacions. Pels catolics, « la bèstia » es Russia. Quand èra soviética e atèa, l'acusacion èra aisidament acceptada, mas es pas mai atèa e a quitament retrobat un zèl per sa religion ortodòxa. Per las visions qu'a balhadas en apareissent jos l'imatge de « la Verge », Satan a suscitá un interès pel mistèri de las profecias portadas a Portugal, a « Fatima ». Lo tresen messatge exigissiá de convertir la Russia soviética a l'adoracion de « la Verge » e al catolicisme. Uèi convertida e ortodòxa, lo tresen messatge balhat a pas mai de rason d'èsser. Mas Russia ortodòx fach concurréncia a la Roma catolica, tanben l'òdi roman multiplica sas intrigas per l'aflaquir, e dins l'actualitat, los USA protestants e capitalistes la sostenon dins son combat. La papautat supòrta mal la concurréncia d'aquela fe crestiana orientala qu'a son pròpri papa que pren lo nom de pòpe. A l'origina lo pòpe sietava a Constantinòple que rivalizava amb Roma mas puèi lo sèti ortodòx es estat installat a Moscòu. Tanben l'òdi roman s'es portat contra aquela capitala russa.

Lo drac coneis lo projècte profetizat per Dieu ? S'a pogut, a la debuta de sa rebellion contra Dieu, creire que podíá emportar la victòria e far trionfar sas idèas, per contra sa desfacha davant Jèsus-Crist li a tirat en una ora dolorosa per Jèsus, totes sas illusions e sas esperanças. En mai, una precision es revelada a son subjècte e segon Apo.12:12, el « sap qu'a pauc de temps » per agir contra lo projècte salvateur de Dieu : « Aquí perqué regaudissètz, cèls, e vosautres qu'abitatz dins los cèls. Malaür a la tèrra e a la mar ! Perque lo drac es davalat cap a vosautres, animat d'una colèra granda, sabent qu'a pauc de temps ». Sa colèra es la consequéncia de sa condemnacion a mòrt per Dieu que l'a vencut en Jèsus-Crist. E sa colèra a per cibra « la tèrra e la mar » que designa a l'encòp, la planeta sus la quala vivèm mas tanben en simbòl espirituals, la fe protestanta e la fe catolica que se compòrtan en « bèstias » agressivas de cap als vertadièrs elegits de Jèsus-Crist, caduna en son temps. Lo drac a vist lo Crist intervenir a la fin de las 4000 primièras annadas de l'istòria terrèstra. A pogut alara sasir lo sens que Dieu a volgut balhar a la setmana de sèt jorns, unitat simbolica dels sèt mila annadas del temps global. Lo sabat profetizava sa desfacha e lo repaus final obtengut per Dieu e sos elegits ; li demorava pas donc mai que dos millenaris per satisfar sa venjança contra Dieu e sos elegits. E quand Jean a rebut la Revelacion Apocalipsi, Satan es estat lo primièr que l'a sauput descripar, mas ganhava pas res a far partejar sa descobèrta als èssers umans. Preferiguèt los daissar dins lors illusions e los daissèt creire que l'eternitat èra davant eles. Pasmens, sabent que dos mila ans li èran balhats per agir, a pogut organizar sos projèctes de guèrras basats sus la proliferacion de las messorgas seductors a las consequéncias doblament mortals. Los pòbles barbars dont èrem balhavan pas que pauc d'importància a l'instruccion, de l'autre costat del pòble ebrèu dont los mainatges aprenián plan d'ora a legir e a escriure. Aquela educacion lor permetiá d'identificar los òrdres divins e los òrdres umans. En occident, l'ignorància e l'incapacitat a legir los Escriches biblicas autentics an rendudas facilas pel drac, l'endocrinament messorguièr propagat dempuèi Roma après Constantin 1èr dich lo grand (la trapèla granda, lo messorguièr grand). La libertat de consciéncia e de culte, qu'acordèt per son decret de Milan promulgat en 313, favorizèt las falsas conversions crestianas e los debats contestataris que seguiguèron. La doctrina de la veritat foguèt atal negada dins una ondata de pensadas libertàrias dont l'Avesque de Roma se faguèt depositària. Atal nasquèt la fe catolica romana qu'anava venir papala e impausada per la monarquia pel decret de Justinian, signat en 533 mas començat solament en 538 ; perque fins a aquela data, Roma èra ocupada pels ostrogòts. En 538, lo general Belisari los ne cacèt e l'intrigant Vigile poguèt dintrar dins son servici

papal. Una profecia inspirada pel drac, coneguda amb lo nom de « profecias de Sant-Malachie », a anonciat la successió de 120 papas sul sètge de Roma. Es un exemple de la capacitat del drac que pòt el tanben pels falses sants catòlics e la « Verge » supausada èsser Marie, maire de Jèsus, transmetre sas profecias als que demòran jos sa mortala dominacion.

Los privilègis de la vertadièra fe

Son plan nombroses e en realitat, resultan totes d'un sol ; lo de beneficiar de l'intelligéncia balhada per Dieu.

Dins la vida dels elegits, lo primièr privilègi es de saber que la vida vidanta es terriblament enganaira. Per comprene melhor aquela engana, te cal realizar quant las societats occidentalas modèrnas son a l'escota de las informacions : las relacions umanas son principalament basadas suls mèdias, internet, television e ràdios. Dins totes aqueles mèdias dels vejaires de gents especializadas son difusats de faïçon contunha. E l'òme modèrn deu triar dins de multituds de vejaires contraris que s'opausan los unes als autres. La causida venent pels mai simples de mai en mai dificil a efectuar, los esperits d'aquelas personas passan d'una idèa a l'autre sens arribar a se fixar.

Los elegits del Crist tomban pas dins la trapèla de las illusions bastidas sus d'alianças tanben falsas e ipocritas que fragilas e momentanèas. Amb tota la poténcia mediatica, dels acòrdis, dels tractats, son signats per d'agents politics. Puèi a la favor d'un cambiament del dirigent, aqueles engatjaments son remeses en question e abandonats. E quand s'observa l'istòria de l'umanitat se realiza que s'es bastida sus de remesas ne causa continualas dels acòrdis e dels tractats. Los elegits s'estonan pas d'aquelas causas perque sabon que la tèrra es estada creada per Dieu per ofrir al drac un domeni dins lo qual es autorizat a combatre contra Dieu e son camp fidèl. La patz recercada pels dirigents politics es totjorn illusòria e vana. Perque lo natural de la tèrra es la guèrra entre los umans, entre los àngels, e entre Dieu e Satan. Dins l'actualitat, la guèrra en Ucraïna balha un dramatic exemple de l'incomprension de l'eveniment. Los umans sabon explicar los encadenaments de las accions qu'an conduch aquel país dins la guèrra. Mas dins lors explicacions, manca lo paramètre principal : Dieu. Perque es jos son jutjament que se tenon las vertadièras causas de las guèrras. E la que s'es engatjada es particularament redobtabla perque es la darrièra. De multituds d'òmes, de femnas, de vièlhs, e de mainatges, van perir e desaparéisser dins aquela tempèsta destructritz. Mas ignorant Dieu e son projècte, los òmes s'enganan dins lors rasonaments que se bastisson pas en realitat que sus lors falsas esperanças. A pasòm pas cantat « aquò anarà melhor deman » sus nòstras ondas ? E aquel messatge ilustra l'incredible estacament a l'espèr que segon la dicha « fach viure ». L'espèr existís egalament en çò dels elegits, mas al contra de las folas copadas de Dieu, lor esperança es pas illusòria, perque lo Dieu sus que plaça lors espèrs es lo Dieu Totpoderós que pòt conduire son projècte a son tèrme e obtenir la victòria gloriosa qu'a profetizada. Ignorant Dieu e son projècte destructor imminent, los comentaires sòus estiman las menaças de l'utilizacion de l'arma nucleara venent dels russes. Se fondant sul long temps de patz que s'es escorrut dempuèi la fin de la segonda guèrra mondiala, se vòlon convèncer que degun es pas pro fòl sus la tèrra per utilizar aquela arma que conduirí a una destruccion de la vida sus la tèrra, a causa de las rebecadas dels païses equipats d'aquela arma. Ne son arribats a pensar que l'existéncia d'aquela arma atomica a pas qu'una tòca dissuasiva. E atal, las menaças russas son pas presas al seriós e los dirigents europèus e americans s'enhardissent e s'engatjan dins una escalada d'accions fatalas. Vertat es que las menaças russas son sustot dissuasivas perque Russia aima encara la vida puèi que cerca de protegir los territòris que, regropats jos sa dominacion, an fach sa riquesa e sa poténcia. Tal èra la region d'Ucraïna, sa « pusaut a blat ». Desira pas donc pas desaparéisser. E pasmens, va plan desaparéisser, perque los USA eles auràn pas los meteisses escrupuls e la meteissa retenguda. Totes los que mesprèsan las menaças russas ignòran que lo vertadièr dangièr per las nacions es american. En analisant lor comportament actual, se pòt ja comprene perqué al temps favorable, esitaràn pas a vitrificar lo territòri de Russia, quiti a veire qualques vilas americanas egalament desintegradas per la rebecada russa. E las capitalas d'Euròpa seràn egalament frapadas per Russia mesa en desbandada militara. En efiech, los americans se vòlon pas mai engatjar sul terren dels combats. An tirat de leiçons basadas sus lors intervencions internacionalas dins las qualas an agut fòrça soldats mòrts ; es acabat, vòlon pas mai expausar lors soldats. En fach, la guèrra en Ucraïna lor balha plan rason, perque sul terren lo soldat a de mens en mens d'astres de subreviure. Las armas modèrnas, fòrça precisas e l'usatge dels drònes tuaires explican lo resultat constatat : lo carri d'assaut malgrat que fòrça blindat es vulnerable e cap de combatent es pas en sureté, ni sus la tèrra, ni dins los aires, ni sus las mars o jos las mars. L'armament occidental sofisticat pròva en Ucraïna son eficacitat contra las armadas russas. Mas atencion, aquel armament arroïna los païses, perque es terriblament couteux. La guèrra reala pren

l'aspècte d'un videojòc. Lo ponch comun entre los dos es la tecnologia informatica. Los missils s'envòlan e frapan lor cibla mas que ganha a la fin, lo que pòt contunhar a se batre contra lo qu'a agotat sos missils d'ataca o de defensa. Sómii a aqueste prepaus coma dins la segonda guèrra mondiala, dins la batalha de las Ardenas, lo cap american prenguèt la decision de sacrificar sos carris pichons « Sherman » per retenir los carris alemands lo mai longtemps possible sul terren del combat e aquela decision s'averèt paganta, perque avent agotat lor carburant, los equipatges alemands abandonèron sus plaça lors poderoses carris « Tigre » e prenguèron a pès lo camin cap a Alemanha. Atal tombèt la darrièra defensa blindada alemanda ; la rota cap a Berlin èra obèrta pels americans e lors aliats.

Aquela enòrma consomacion d'armas destructivas modèrnas me condutz a comprene melhor lo ròtle d'aquela guèrra d'Ucràina qu'apareis pas dins la profecia de Dan.11 :40 a 45. A per tòca d'assecar las ressorsas de las nacions europèas e los va privar de la possibilitat de se defendre eficaçament quand Russia los envasirà coma Daniel 11:40 o profetiza : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls; s'avançarà dins las tèrras, s'espandirà coma un torrent e versarà. » Dins aquela fasa del conflicte, las armadas russas del « rei del septentrion » van esportir los febles resisténcias que li seràn opausadas. E aquela febla resisténcia a son explicacion dins l'apauriment general de las nacions de l'E.U. seguida a la desestabilizacion economica generalizada provocada per las sancions presas contra Russia. Aquelas decisions defendudas per la comission europèa van costar plan car a las poblacions europèas frapadas per la roïna.

A aquela ora, una incertitud demòra encara a prepaus del « rei del miègjorn » qu'identifiqui a l'islam venjador e guerrièr. L'accion qu'o concernís dins aquel verset es ja complida o se va complir abans l'invasion russa ? La roïna dels europèus deguda al desastre ucraïnian pòt èsser l'explicacion de las atacas musulmanas. Perque un còp arroïnât, Euròpa va pèdre son prestigi e sos enemics naturals van cessar de la crénher. Ja vulnerable a causa de sas valors umanistas e son acuelh facil, o serà encara mai un còp arroïnât. E darrièr Al Quàida e Estat Islamic, una mobilizacion generala musulmana va poder combatre Euròpa del sud, siá, Itàlia del papa, Espanha e Portugal plan catolics, aital coma França, « la filha ainada de la glèisa » cibla dels òdis religioses.

Los privilègis dels elegits de Jèsus-Crist concernisson egalament lo jutjament portat sus tot çò que l'umanitat nomma « progrès ». Etymologiquement, l'umanitat fa pas que progressar mas progrèssa cap al ben o cap al mal ? Lo progrès es tan positiu coma s'o pretend ? L'elegit esclarat pòt clarament dire que los pòbles progrèssan cap a un nivèl d'immoralitat jamai atench. Mas que n'es de progrèsses tecnicas dont sèm venguts plan dependents en Occident ? Vau portar d'explicacions que mòstran qu'aqueles progrèsses tecnicas tuan nòstres uèlhs, nòstras aurelhas, nòstres còsses e nòstres esperits.

Lo progrès tua nòstres uèlhs

La fixacion de l'agach sus un ecran televisat o un ordenador redutz l'exercici fisic dels muscles dels uèlhs. Lo cervèl abandona sa programacion originala tre que sa mesa al ponch es remplaçada per de veires correctors fabricats pels opticians. Lo progrès, es tanben la publicacion de multituds de libres, de romans, dont la lectura favoriza egalament la fixacion de l'agach mas lo dangièr es mendre que l'imatge informatic perque al contra de la television, lo libre es un imatge precis mentre que la television crèe un imatge imprecís artificialament bastit en complèta oposicion al principi natural de la vida. Nòstre cervèl es pas capable que de s'adaptar als imatges naturals de la vida e trabalhe en plan nauta resolucion naturalament tant qu'es pas damatjat e atacat pels imatges virtuals artificials. A una epòca del passat, la television sus tub catodic es estat particularament destrucitritz per nòstres uèlhs, l'imatge entièrament fosc difusada tornava nòstre cervèl fòl perque s'esforçava vanament de far lo ponch de la netetat. Mas invisible e fòrça mai perilhós èran los rais projectats per aqueles canons a particulas. En plena patz, nòstres uèlhs èran bombardats, per de projectils que destrusián nòstras retinas.

Lo progrès tua nòstras aurelhas

Los sons naturals de la vida del temps passat avián pas res d'agressiu. Lo mai grand dangièr èra de se trobar dins un luòc ont se produsiá una explosion de polvera, çò qu'èra lo cas dels canonièrs. Conscients del risc sabián protegir lors aurelhas. Lo baralh del pericle èra egalament capable de rendre sord un èsser uman, mas aqueles cases èran excepcionals. Amb lo desenvolopament de l'electricitat es vengut lo temps de l'electronica e la capacitat d'amplificar la poténcia del son. S'utilizèt en primièr, de las lampas que calfavan fòrça e restituissián lo son amb una compression naturala. Puèi es vengut lo temps del transistor, tot pichon e consumaire de pauc d'energia. E la ràdio, los magnetofòns, puèi los magnetoscòpis se desenvolopèron dins la tecnologia dicha « analogica ». Aquesta conservava un rabotage que limitava la dinamica sonòra obtenguda. Pasmens, de las poténcias plan fòrtas reproduchas per de poderoses nautparlaires podián ja eissordar

progressivament una persona expausada tròp près d'un nautparlaire dins las discotècas o los bals publics. Lo drama es arribat amb la difusion generalizada de la tecnologia numerica que presenta l'avantatge e l'inconvenient de restituir en cap de cadena la dinamica exacta del son enregistrat. Çò que vòli dire, es que las difusions realizadas sul principi numeric constituïsson de canons a bruches. Lo son es pas mai compressé e la dinamica restituís las ponchas mai nautas de l'espèctre sonòr. Dins las difusions televisadas, de pics sonòrs agarrisson nòstres timpans, sens que ressentam l'efièch patit. S'agís pas de poténcia generala del son, mas de ponchas qu'agarrisson nòstra ausit, perque lo son es pas mai compressé. Per comprene melhor çò que disi, pòdes escotar lo son dels films vièlhs e o comparar amb los efièches dels sons numerics moderns. Dins los films vièlhs, lo son èra ausible e regular, mas es pas mai lo cas, amb lo numeric, se passa d'un mormolh a pena ausible a una poncha qu'agarrís l'aurelha. La pròva visuala de çò que disi se tròba dins l'augmentacion constanta del recors a de protèsis auditivas, vendudas a prèmis d'aur o del platin, d'una faïçon injusta, cupide e escandalosa. Mas, coma lo tren, lo progrès avança, e se s'o pren pas, se demòra sol sul cai de la gara. Conscient del problèma provocat pels cascos d'escota, los especialistas an cambiat la nòrma de l'impedància dels transductors. La nòrma de la resisténcia de la bobina interiora d'8 Ohms es estada abandonada per la nòrma 32 ohms, çò que redutz la poténcia sonòra del casco. Solament lo problèma èra pas qu'en partida solament la poténcia, lo vertadièr factor agressiu essent la dinamica non limitada.

Nòstras societats occidentalas son uèi obligadas d'aver recors als instruments electronics, puèi que los estats europèus an basat lors servicis nacionals sus l'usatge d'internet, sus telefòn mobil o sus ordenador. Aquela causida fa que los umans occidentals son liurats a las protèsis visualas e auditivas per enriqueir los especialistas.

Lo progrès tua nòstres còsses

Lo trabalh de las vilas a remplaçat lo trabalh de las campanhas. La sédentarisation dels emplecs favoriza l'obesitat, los còsses fasent pas mai d'exercici, se trobant en ambient barrat o dins la climatizacion, dins d'actituds nocivas, en posicion assetada o en posicion de pè, tota causa qu'ofris pas mai al còs uman l'exercici fisic a l'aire grand que l'anciana vida ofrissiá als umans. En mai, somés a las constrenchas oràrias, los umans negligisson la qualitat de lor nutricion. L'entrepren a remplaçat lo repais complèt. Es mai avalat que consumit e la santat umana ne pague lo prèmi. Lo progrès es tanben la concentracion urbana e la vida stressante que ne resulta. Dins las vilas, aquela concentracion s'acompanha de l'insecuritat, e los còsses fisics eles meteisses son agarrits. Paradoxalament, los còsses fisics son egalament victimas de l'utilizacion abusiva dels medicaments de totas menas creats pels laboratòris scientifics. Perque en Occident, l'usatge dels medicaments es abusiu : se pren un medicament per dormir, un autre per se desvelhar e dins la jornada las tassas de café negre se succedisson per afrontar l'estrès professional. Lo progrès tua los còsses pels cambiaments portats als aliments. L'industria los rafina e los rend mens digèstes per l'organisme. Lo blat entièr es remplaçat per la flor de Farina e lo ris entièr pèrd sa cobèrta. La quimia empoisona la tèrra dont lo fruch va èsser consumit per l'òme.

Lo progrès tua nòstres esperits

Un vièlh adagi disia : « un esperit san dins un còs san ». Alara coma l'esperit pòt èsser san se lo còs es solhat e atacat coma o veni de dire ? Lo còs fisic essent maltractat, l'esperit uman fonciona pas mai corrèctament. L'empresa mentala dels mèdias qu'envasís las pensadas humanas o transforma en robòt, incapabla de pensar per el meteís, perque los mèdias o saturan d'explicacions. La faïçon dont l'òme modèrn es vengut esclau de son telefòn mobil o de son ordenador es un exemple de sa robotisation. E aquí encara, dins aquel abús, tròba l'estrès qu'absorbís e destrutz l'aptitud de la reflexion ; en mena que l'èsser uman privilègia son besonh immediat e pòt pas mai balhar de temps a la meditacion e la reflexion sul sens que deu balhar a sa vida. L'urgéncia fa la prioritat e tot s'accelèra ; e mai lo debit de sas paraulas. L'esperit uman vagabonda, passant d'una situacion a una altra, totjorn dins la precipitacion, e ne devi aici testimoniar, devi ma benediccion espirituala a ma recèrca de Dieu que foguèt favorizada per un contèxt de caumatge professional. Aquel arrèt impausat per la situacion m'es estada benefica al mai naut ponch. Mas la vida occidentala encoratja pas lo caumatge e es logic, perque la vida ciutadina a son prèmi, e las cargas a pagar demòran los meteisses al caumatge, e en activitat professionala. Las valors defendudas pels occidentals son en oposicion dirècta amb las valors encoratjadas per Dieu. La capitada professionala es pels increduls la tòca a aténher per capitar sa vida. Mas en se concentrant unicament sus aquel objectiu, los umans mesprèsan l'ofèrta de vida etèrna que Dieu presenta en Jèsus-Crist. Lo progrès possa a l'enriquiment e lo modèl tip d'aquela nòrma es american. Se l'apèla « lo sòmi american » e consistís a far fortuna e d'unes an tan plan capitat dins aquel « sòmi » que possedisson a eles-sols mai de riquesa que de nacions entièras. Un tal excès senhala l'imminéncia d'un grand jutjament divin. Perque aquelas somas d'argent son utilizadas per tornar l'èsser uman totjorn mai esclau dels bens de consomacion. L'argent crompa tot, los bens, l'amor, e la quita mòrt dels enemics.

Devèm tanben al progrès, çò que se crida las malautiás de la civilizacion. Son totas degudas a las invencions umanas, l'òme essent vengut capable, per la sciéncia quimica, de compausar las moleculas de matèrias novèlas obtengudas pels compausants derivats del petròli. Las matèrias plasticas son nascudas e an inundat la vida civilizada. Las malautiás de la civilizacion son sornarudas e longtemps ignoradas. Perque lor nocivité apareis pas qu'après un long periòde d'exposicion. Atal, après la darrièra guèrra mondiala, las ustensilhas domesticas motladas dins l'alumini fondut plan apreciat son estadas a l'origina de multiples tips de càncers. El en, es tot parièr per l'usatge abusiu de l'amiant e en primièrs, los que la fabricavan, los emplegats, an pagat lo prètz fòrt. Es tanben lo cas de l'exposicion al plomb, que provòca la malautiá del saturnisme. Nòstre creator nos a pas balhat las moleculas d'aqueles materials nocius. E uèi, sèm obligats de reconéisser que los sols materials sans son la fusta, la pèira, la tèrra cuècha, e pasmens, l'acièr tornat per l'òme, inoxidable.

Dins lo passat, abans lo desenvolopament tecnic, la pauretat tuavan fôrça gents per manca de noiridura, excès de trabalh e de fatiga, o per manca de calfatge e exposicion a una tròp granda umiditat. Mas aquelas causas fasián se morir lèu. Lo desenvolopament de la tecnologia a remplaçat aquelas causas per de malautiás lentas e progressivas indécelables dins lo cors tèrme. Mas en quelques generacions an pres una forma cronica que los individús se transmeton per l'hereditat. Lo genòma de l'èsser uman es atal per de multitudes, atacat, transformat e desformat. De mai en mai d'ora, los mainatges naisson amb de trebols visuals e devon portar de lunetas e es encara aquò, lo progrès. Los mainatges que naisson eretan de taras de lors genitors e an pas mai drech a la santat perfiecha a lo qual l'innocent aviá drech abans las modificacions portadas per la sciéncia dels umans. De faïçon paradoxala, la civilizacion patís las malautiás de sos excèsses dins los suènhs aseptiques. Los produches d'entreten supausats protegir provòcan de las malautiás lentas, per lors odors e lor composicion artificiala quimica insupportée per las cellulas del còs uman. Las cellulas de nòstra pèl son naturalament protegidas e entretengudas pel fenomèn natural que la ten graissada. E çò graissage natural es indispensable per que consèrve sa soplesa. Mas l'aiga de las vilas es cargada de nitrats e de residús calcaris agressius. Dieu a pas balhat a l'òme aqueles produches que se tròba pas dins las fonts de las montanhas. L'aiga es una victima de las malautiás de la civilizacion e nòstre còs uman es compausat de 75% d'aiga ; es dire se lo mal qu'ataca l'uman es grèu, avançat e irreversible ! L'aiga supausada balhar la vida es empoisonada al nivèl de sas capas freaticas sosterranhas e sos poisons son estats produches per l'òme, pas per Dieu.

Compara e realiza çò que l'òme a perdut. Abans la civilizacion e la vida ciutadina, cadun contentava son besonh d'aiga en l'obtenent gratuïtament en cavant un potz sus sa propietat. Uèi, l'aiga deu èsser pagada e de mai en mai car, mentre que sa qualitat se degrada de jorns en jorns. Dins la vida campagnarde, la tèrra trabalhada noirissiá las familhas localas, encara gratuïtament. Uèi, la noiridura industrial, tractada quimicament, es venduda de mai en mai car, a causa de l'acumulacion dels intermediaris que s'inserisson dins lo mercat entre lo productor e lo consumaire. Aqueles intermediaris estòcan la noiridura sus la quala especulan, perque la retenon en esperant de ne tirar lo prètz melhor. Aqueles dos exemples mòstran coma la civilizacion a copat l'òme de sas raïces terrèstras. La vida simpla e naturala organizada al contacte de la natura creada per Dieu es estada abandonada per l'òme qu'a el meteís, dins aquela demarcha, abandonat son ligam amb Dieu son creator, dont la paraula es una noiridura espirituala indispensable per bastir e entretenir la vida. Sa sortida es donc fatala, a fach la causida de se morir.

Nazis ! O novèls romans ?

Dins los subrevivents actuals, los vertadièrs testimònis oculars de la Segonda Guèrra Mondiala son venguts rars. E ieu meteís, soi nascut sus la fin d'aquela guèrra, e n'ai pas donc cap de sovenir viscut. Pasmens, l'Esperit de Dieu m'a balhat d'interès per las leiçons de l'istòria, en vista del ministèri profetic qu'ieu complit per el e sos elegits, dempuèi 1980. En defòra dels istorians professionals, que pòt dire uèi, çò que foguèt lo nazisme ? La joventut a pas sus aquel subjècte que çò que la rumor publica a longtemps e constantament rampelat : lo nazisme es l'òdi dels josieus qu'an volgut eradicar de tèrra. Çò que los josieus cridan la « Shoa ». Mas aquela definicion es luènh d'èsser complèta, e mai se es justificada. Perque l'ideologia nazi antijosieva es nascuda dins l'esperit d'Adolph Hitler e foguèt aquí sa particularitat dins las annadas 30 de la fin del sègle 20en. En primièr, devèm tenir compte estant que lo pòble josieu es estat renegat per Dieu e la Bíblia o confirma, segon que Paul ditz dins Gal.3:10 : « Perque totes los que s'estacan a las òbras de la lei son jos la malediccion ; perque es escrich : Renegat es qual que siá obsèrva pas tot çò qu'es escrich dins lo libre de la lei, e o met pas en practica. » Paul denóncia atal los que s'estacan a las òbras de la lei al ponch de refusar la fe en Crist. Aquí perqué, pontualament del refús, an publicament cridat « Que sa sang torna tombar

sus nosautras e nòstres mainatges ! », segon Matt.27:25. Se Cal estonar d'aquí enlà que Dieu los prenga al mot, per tal de balhar una sevèra leiçon a las darrièras generacions de l'umanitat ? Perque aquela pensada e aquel òdi nazi de cap als josieus foguèt inspirat per Dieu a Hitler, del meteis biais que cridèt los Philistins contra Israèl al temps dels Jutges, lo rei Nébucadnetsar en – 605, - 597, e – 586, aital coma los romans en l'an 70. Lo castig dels josieus increduls e rebèls es una prerogativa divina e cap de poténcia umana lo saupriá pas empachar quand Dieu o fa complir. Aquò rai los instruments umans a los quals fisa aquel ròtle justicièr perque çò que nos devèm retenir dins aqueles castigs, es l'aplicacion del just jutjament de Dieu. Dins los exemples que veni de presentar, podèm ja establir un ligam entre lo nazisme hitlérien e las tropas de l'imperialisme roman puèi que l'istòria testimònia qu'en lor temps, los dos an frapat los josieus.

La semblança s'arrèsta pas aquí. En çò d'aquelas doas entitats alemanda e americana, retrobam l'embrèma simbolic imperial que representa « l'agla ». Los dos an agut per projècte d'obligar, per la fòrça, los autres pòbles de la tèrra a adoptar lors règlas e lors nòrmas de vida. E a aquel nivèl de la comparason, se pòt ajustar a aquelas doas entitats, lo regim republican imperial de Napoleon 1èr, que França impausèt dins la sang als pòbles europèus. E es pas sens rason qu'Adolf Hitler l'admirava. Totes aqueles regims imperials an impausat lors leis e lor fòrça perque èran prigondament convencuts de detenir la nòrma de la societat umana ideala. E es aquí que se tròba la vertadièra basa de la pensada « nazi ». Aiçò, fins a definir en tèrme racial, la nòrma de l'òme perfiech : per Hitler èra Arian, deviá èsser blond, als uèlhs blaus, e la forma de son crani foguèt egalament establida pels scientifics nazis. Aquela nòrma definissiá donc ja per Hitler, « una casta superiora, una raça superiora », segon los prepauses tenguts per V. Putin ; mots pels quals definiguèt la societat occidentala actuala, dins lo messatge adreçat als oligarcas russes establits en Occident. Longtemps separat d'aquela societat occidentala, V. Putin l'a observada e jutjada amb son agach critic que manca en çò dels europèus. Relèvi suls platèls dels mèdias, las pròvas meteissas de çò que denóncia V.Putin : l'orguèlh, la sufisença, lo mesprètz, e sustot una ignorància perilhosa e colpabla de cap al pòble que va èsser victima de gents que los auràn enganats, en o volent tranquillizar a prepaus de las menaças russas. Perque un sondatge revèla qu'a 72%, los franceses crenhon e prenon al seriós las menaças nuclearas russas e las consequéncias d'una Tresena Guèrra Mondiala. En oposicion a 72 % de gents del pòble, dels generals, dels jornalistas especializats, testimònian que dobtan d'aquelas possibilitats. Aquela situacion reproduitz las de 1914 e 1939, epòcas en las qualas los caps militars, plan segurs de lor poténcia, de lors equipaments, e de lor eficacitat, pensavan véncer Alemanha en qualques jorns o setmanas. E l'istòria confirma quant s'èran enganats en subrestimant lor fòrça e sustot, en sosestimant la de l'enemic ; siá, çò que fan tornarmai en 2022 a prepaus de Russia.

Un còp mai, l'actualitat pròva fins a qual nivèl l'orguèlh pòt eissorbar l'intelligéncia e la perspicacitat umana. E puèi que los nazis e los romans avián las meteissas idèas e los meteisses comportaments, podèm considerar que l'Occident arrogant e conquistaire es una forma novèla de l'imperialisme « roman » de l'istòria. Mas jos aquel imatge, lo pòble american dels USA ten un ròtle dominator fondamental. Perque la novèla Euròpa de l'Union Europèa s'es bastida sus son imatge. E, America amaga pas mai dempuèi de temps sas ambicions e son projècte de governar lo mond. Sa victòria dins la Segonda Guèrra Mondiala l'a auçada al dessús de totes los pòbles. La Segonda Guèrra Mondiala a permès als americans de realizar quant èran poderoses. E dins un primièr temps, America a fach intervenir sos combatents, los G.I., per assegurar son influéncia dins los païses asiatics, puèi en orient, successivament, en Iraq e en Afganistan. Poderosa dins l'aire, sus la mar, e sus la tèrra, a patit pasmens de revèrtes e s'es fin finala replegada sus ela. Mas dempuèi aquel temps, d'autras nacions coma China, en darrièra, an pres d'importància e li fan concurréncia. Russia, l'adversària detestada de totjorn, s'es tanben relevada de sa casuda e es dintrada donc, ela-tanben, ne concurréncia amb ela. La dominacion americana es abans tota altra causa economica ; s'interessa pas qu'al mercat e als profièches que pòt raportar. Envasís pas militarament cap de país per o colonizar e s'i installar. E es aquel comportament pacific qu'a conduch los pòbles a remarcar pas lo dangièr que representava e representa encara per eles. Perque coma l'anciana Roma imperiala conquistaira, entraïna los pòbles de l'OTAN dins sa guèrra contra son enemiga ereditària, Russia. Mas perqué es venguda son enemiga ? A causa de lors concepcions economicas diametralament opausadas. Lo capitalisme qu'enriquiguèt l'òme per son espleitacion de l'òme pels USA, e lo comunisme que defendèt aquela practica, per Russia del tip soviètic. Dempuèi aquela epòca soviètica, Russia es pas mai, oficialament, comunista mas sa gestion nacionala n'a gardat d'aspèctes.

Per comprene la causa de l'engatjament armat de Russia contra Ucraïna, devèm relevar, tot çò que l'OTAN a arrancat a Russia dempuèi lo despartiment de Yalta. Al fil del temps, la frontièra entre l'Oèst e l'Èst, que passava per Berlin, èra a mand de se retrobar al nivèl de Bielorussia e Russia. Russia a acceptat qu'Alemanha de l'Èst, Polonha, Los païses baltics, la Tchéquia, Eslovaquia, Romania, tanben Ucraïna deviá demorar independenta e rejónher pas lo camp de l'OTAN. Evidentament, dins lo

camp occidental, aquela crenhença de l'OTAN es incomprise puèi que sa societat i es considerada coma un modèl ideal. L'Occident pòt pas far pròva d'objectivitat, e se mòstra incapable d'una salutària autocritica. La comparason amb la societat romana republicana e imperiala permet de comprene çò que nos vivèm en Occident. Lo pòble roman enviava sas legions qu'impausavan per la fòrça esclafadoira de sas armadas, la somission a de pòbles, fins aquí, liures e independents. Pendent las 77 annadas que se son escorrudas dempuèi lo despartiment de Yalta, America e sos aliats europèus an agut recors a las meteissas pressions militaras per ganhar en poténcia e n'influéncia sus tota la tèrra. Darrièr sa frontièra, V. Putin a relevat aqueles faches, e denóncia çò que considèra coma un novèl aspècte istoric del modèl nazi alemand. Las brigadas « SS » nazis èran plan ressemblantes a las legions de Roma, e dempuèi, a las armadas dels G.I. americans. La disciplina de fèrre fasiá la fòrça de totes. Dins lo cas de las legions romanas, los que s'èran comportats en coards pendent lo combat èra despietadosament getats dins lo void dempuèi de nautors. V. Putin a retengut d'istòria, las causidas efectuadas per Polonha e França de collaborar amb l'Alemanha nazi abans la desfacha alemanda de 1945. A pas oblidat tanpau, coma Ucraïna a combatut Russia als costats de las armadas alemandas.

Alara qual aspècte a pres encara aquel comportament imperial roman neo-nazi ? O retrobam dins las conquistas colonialistas europèas mas sustot en primièra, anglesas. França a agit tot parièr en colonizant a son torn Africa del nòrd e del centre aital coma los païses asiatics de Cambòtja e de Vietnam ; totes conquistat per la fòrça de las armas, coma o faguèron los romans.

Lo 9 de Mai de 1945, lo 9 de Mai de 1950, e lo 9 de Mai de 2022

Aquela data del 9 de Mai de 2022 va probablament marcar nòstra istòria terrèstra. En primièr, reteni qu'aquela data commemòre lo 77en anniversari de l'écrasement dels nazis alemands per Russia. Solament, aquela commemoracion va èsser realizada dins un contèxte ont Russia s'es engatjada tornarmai dins una operacion militar qu'a per mira de desnazificar aquel còp Ucraïna. Mas V.Putin ven de descobrir pel sosten balhat a Ucraïna que l'Union Europèa se plaça contra el dins aquel conflicte. Es donc en drech de considerar qu'aquela U.E. constituís-tanben una causa nazi. S'engana dins aquel jutjament ? Per respondre a aquela question, cal adoptar un ponch de vista realament objectiu, sens partit-pres. Çò que facilita pas la compreson de las causas, es qu'Euròpa e Ucraïna reivindican pas l'ideologia nazi, publicament e de faïçon assumida coma o faguèron los nazis hitlériens alemands. Al contrari, lo camp occidental a constantament denonciat aquel nazisme nacionalista alemand e fins a nòstra epòca, a condemnat lo genocidi dels josieus. Qué n'es d'Ucraïna ? La libertat dins la quala es dintrada en 1995 a favorizat la formacion dels grops trobats dins aquela amassada, e demest aqueles grops, i a lo grop neo-nazi reivindicat del batalhon Azov. Ucraïna es pas nazi dins son integralitat mas un grop admiratiu de la pensada nazi i es oficialament representat, e dins un primièr temps, aquela preséncia nazi reivindicada a nueit a la causa ucraïniana dins sa relacion amb Euròpa. En 2014, la causa ucraïniana vèrsa amb l'ajuda del grop nazi lo president pròrús elegit pel pòble. Curiosament, aquel revirament brutal illegitim es alara sostengut per la comission europèa e las nacions d'Euròpa apròvan aquel putsch nacional. Coma dins tota revolucion, la d'Ucraïna a de sostens e d'opausants : los ucraïnians catolics d'origina polonesa e los d'origina russa s'opausan als ucraïnians pròrús del camp versat. Aquestes se replegan dins lo Donbass ont la guèrra comença per resistir a l'autre camp decidit a demorar pas mai dins l'aliança russa. Al cap d'uèch ans de guèrra ininterrompue contra los pròrusses del Donbass, lo jove president manifèst son vòt de rejónher lo camp europèu e sa defensa militar del tractat de l'OTAN. Dins lo camp rus, aquela declaracion es recebuda coma una letra de divòrci. E la separacion va plaçar amb l'Ucraïna liura la representacion de las fòrças de l'OTAN dins la proximitat de Russia siá al nivèl del Donbass. Lo sedaç de securitat qu'èra Ucraïna per Russia desapareissent, Aquesta se sent en dangièr, la cibla venenta de las conquistas de l'OTAN serà aquel còp Russia ela meteissa. V. Putin reagís alara prèst a tot per empachar qu'Ucraïna rejonga l'OTAN e lo sol mejan que li demòra es la confrontacion armada.

Torni ara sus aquel regropament d'Euròpa amb Ucraïna defenduda entre autras per un grop nazi reivindicat. Es dificil per V.Putin de relevar pas una assimilacion d'ideologia dins aquel regropament. Es aici que los detalhs de l'istòria prenon tota lor importància. En 1944, a la desfacha alemanda, un fum de criminals de guèrra de l'Alemanha nazi an beneficiat de l'ajuda de l'organizacion sanitària de la Crotz Roja per èsser exfiltrats d'Alemanha e an trobat refugi en America del sud, a Chile e en Argentina. La Crotz Roja èra una organizacion purament catolica plaçada al servici del papa de l'epòca. Los nazis alemands èran totes de fervoroses catolics fidèls a la glèisa del papa e organizats

segon la nòrma dels Jesuitas catolics romans. Dins Euròpa que s'es tornada bastir après 1945, de nazis an représ de las pòstas politicas e tre 1944, los USA an aculhit los cervèls genials dels nazis alemands. Alara lo nazisme es vertadièrament mòrt en 1945 ? A pas tel pas al contrari beneficiar de la poténcia dels USA per renàisser de sas cendres tal un « phœnix » nom d'una vila americana. Cresi que mas questions son en realitat de responsas afirmativas. Mas tant que sostendrà la causa dels josieus, degun l'identificarà pas coma tal.

Se tròba que la data del 9 de Mai de 1950 es venguda la data de la fèsta de la creacion d'Euròpa seguida a la declaracion de Robert Schuman que decidiguèt d'unir las produccions d'acièr e de carbon dins una aliança comuna. Aquela decision foguèt retenguda coma data de la fondacion de l'organizacion d'Euròpa en 1985 dins un rencontre situat a Milan. Un nom dificil a oblidar, puèi qu'aquí, foguèron promulgats los tractats de Constantin Ièr lo grand, en 313, lo qu'acòrda la patz e la libertat religiosa, e en 321, lo qu'ordena l'adopcion del primièr jorn e l'abandon del seten santificat per Dieu.

Aquela data del 9 de Mai pòrta una valor pels dos camps potencialment opausats. Qué va donc arribar en aquela data tan particulara ? Una declaracion de guèrra oficiala adreçada a l'OTAN o mai modèstament a l'U.E. ? Me triga d'ausir las responsas dins l'actualitat. Mas logicament, Euròpa catolica papala romana, deuriá èsser particularament concernida essent, dins Dan.11:40, lo « rei » agarrit successivament pel « rei del miègjorn » e lo « rei del septentrion ». Ja, lo cap rus poiriá designar a son pòble los païses que, per lor adesion a la causa d'Ucraïna que ditz « nazi », e lor participacion a destruire las armadas russas en li balhant lors armas, son destinats a èsser punits e frapats per sa colèra.

La legitimitat dels dos païses que s'opausan es pas la causa principal del conflicte engatjat. La vertadièra causa es pas relevada pels observators dels mèdias e de las gents politicas, perque es espirituala : Ucraïna es sus la linha ont s'opausan la fe catolica, costat Oèst, e la fe ortodòxa, costat Èst. Ucraïna es pas per Dieu que lo supòrt d'un pretèxt a disputa dont la tòca es a tèrme de frapar l'Euròpa catolica e de destruire la Russia ortodòxa. Dins l'istòria, Ucraïna s'es trobada jos dominacion polonesa, puèi jos dominacion russa, en mena que foguèt constantament tiralhada entre los dos camps. Dins l'istòria d'Israèl al temps del jutge Samson, una enigma prepausada per Samson als Philistins foguèt a l'origina de la guèrra per la quala Dieu los expulsèt del país ebrèu.

Dins la Bíblia, dins lo libre de Daniel, Dieu revèla a sos servidors, sa condemnacion de la fe catolica romana, mas revèla egalament dins Ezéchièl 38-39, son projècte d'utilizar Russia designada jol nom « Gog », per frapar Israèl, « lo mai polit dels païses », segon Dan.11:41, e aquela profecia se complís, « al temps de la fin » (v.40), quand Russia se reclama d'el en crestianisme ortodòx, ailàs per el, tan renegat coma la Roma papala dont a eretat lo repaus setmanier del primièr jorn instaurat per Constantin Ièr lo grand. Un còp mai, Dieu aviá separat las causidas catolicas e ortodòxas per los confrontar l'un a l'autre pontualament del darrièr castig d'avertiment que ven castigar lo mesprètz tornat a son sant sabat del seten jorn. Es profetizat jos l'imatge simbolic de la « seisença trompeta » dins Apo.9:13 a 21.

Lo temps de la fin

Aquela expression pren una importància granda pels darrièrs servidors de Jèsus. A aquela epòca, la profecia los esclaira sul projècte profetizat de Dieu, e beneficiar de l'avançada istorica per interpretar melhor lo sens dels eveniments viscuts. Sabent que las experiéncias de l'anciana e de l'aliança novèla son estadas bastidas de faïçon analòga, me semble logic de considerar que « lo temps de la fin » de l'anciana aliança a començat pel castig de las tres deportacions consecutivas a Babylone ; siá, en – 605, en – 597, e en – 586. Puèi, l'istòria del pòble josieu s'es perlongada pendent mai de sièis sègles en vista de l'acuèlh reservat al Messias anonciat per Daniel 9:24 a 27.

Per l'aliança novèla, « lo temps de la fin » comença donc en 1914 per la primièra Guèrra Mondiala que s'acabant en 1918, foguèt seguida per la Segonda en 1939, per acabar a son torn, oficialament, l'8 o 9 de mai de 1945.

Dins aquela data 1914, la cibla de la colèra de Dieu es netament identificada coma essent l'Euròpa occidentala. Perque la primièra Guèrra Mondiala esclata sus son sòl. Lo fruch renegat del catolicisme roman es a la basa de l'orguèlh dels corses europèas e donc del comportament de l'emperador alemand Guillaume 2. Un assassinat es a l'origina d'un encadenament de reaccions de las nacions concernidas. E a aquela epòca las doas nacions França e Alemanha que s'afrontan favorizan totas doas la fe catolica romana ; l'Euròpa occidentala essent, abans tot autra continent, lo sèti de son

representant papal situat en Itàlia dins la ciutat del Vatican. Vencuda l'11 de Novembre de 1918, per França e sos aliats angleses e americans, Alemanha vòl son revenge. E en 1939, puissamment armada, relança lo confit per d'accions non suportadas per França e sos aliats que li declaran la Guèrra. La superioritat de l'equipament alemand va far durar lo conflicte fins en 1944 ont lo sòrt d'Alemanha bascula. Russia e los americans s'apoderan de Berlin ont Adolf Hitler lo « führer » s'es suicidat. Vencuda tre la debuta del conflicte, França accèpta lo regim de la collaboracion amb l'Alemanha nazi e pren part a las exterminacions dels josieus. Aquò li serà reprochat. Mas refugiat en Anglatèrra, lo General de Gaulle representa l'autra facieta de França ; la que se resigna pas a la desfacha e a volgut contunhar lo combat. Pasmens, aquela segonda guèrra mondiala pòrta un còp fatal a son autoritat. França colonialista i a perdut tot son prestigi al prèu dels pòbles colonizats. Es aital que los unes après los autres, las colonias asiaticas, africanas, e magrebinas van dintrar en contestacion e d'unas se van liberar per las armas. França espauruga pas mai ; se la pòt combatre e èsser victoriós. Aquela consequéncia de la Segonda Guèrra Mondiala es a l'origina de l'agressivitat del « rei del miègjorn » citat dins Dan.11:40. La Bíblia cita pas endacòm mai, per aquel context del « temps de la fin » aquel nom « rei del miègjorn », mas lo « miègjorn » essent a l'encòp lo d'Euròpa e d'Israèl, lo continent african es visiblament designat. Lo « rei » papal del verset 36 essent un rei religiós, lo catolicisme, lo « rei del miègjorn » l'es egalament, e designa l'islam ; religion dels païses Nòrd-africans colonizats per França.

Daniel 11:40 : la preparacion de la Tresena Guèrra Mondiala

Una compreson novèla sus aquel subjècte me condutz a rectificar mas interpretacions presentadas fins aquí.

Verset 40 : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fonderà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. »

Al « temps de la fin », en l'annada 1945, la Segonda Guèrra Mondiala s'acaba, l'Alemanha nazi es vencuda e los dos camps victorioses, rus e american, se partejan Euròpa sus la linha de Berlin. Un sosten rus permet a la França ambigüa d'èsser de camp dels venceires. L'acòrdi es signat a Yalta en Crimèa russa. Tre aquela data, Euròpa macada es copada en dos camps obèrtament ostils l'un de cap a l'autre. L'economia es en causa ; lo capitalisme american contra lo comunisme rus, e los païses europèus son plaçats jos l'una o l'autre d'aquelas doas concepcions economicas e politicas. Mas la religion l'es egalament ; lo protestantisme e lo catolicisme americans contra l'ortodòxia russa. Es mentre qu'espotits per un temps per Alemanha, los païses colonials, dont França, pèrdon lor prestigi e los païses colonizats se revòltan los unes après los autres. En reparacion dels patiments patits pels josieus, America que ne compta un nombre grand dins son país, organiza per vòte, lo retorn dels josieus sus lor sòl istoric vengut après lor partença, Palestina. Euròpa es en patz, o quasi, mas la guèrra opausa ara l'Estat Juif als palestinians. Es a aquel moment de l'istòria que « lo rei del miègjorn » d'aquel verset se lèva. Los trucs profetizats contra l'occident crestian van prene, en primièr, la forma dels détournements dels avions toristics occidentals de linhas. Palestina, de religion musulmana, lucha pel piratatge, s'atacant al comèrci toristic occidental. Aqueles trucs se van perlongar puèi per las luchas dels Fronts Liberators Nacionals colonizats ; Indochina, Africa, e sustot Maghreb de religion « musulmana », çò qu'en fach un partenari del camp del « rei del miègjorn ». Aquel truc concernís tot particularament França qu'a pas sauput reglar eficaçament sa relacion amb l'islam. Mas amb los acòrdis d'Évian, a preparat de novèls problèmas relacionals per mai tard, en favorizant lo desvolopament d'aquela religion sus son territòri europèu. Sa posicion laïca l'a empachada de comprene lo dangièr que l'islam constituís per un país crestian, quitament jos una forma agnostica laïca.

L'Esperit resumís las fasas grandas de la Tresena Guèrra Mondiala, perque la dicha populara « jamai doas sens tres » es tanben, un principi aplicat per Dieu, primièr, a prepaus dels josieus, en – 605, en – 597, e en – 586, las datas de las tres deportacions successivas del pòble a Babylone. Per Dieu, los castigs dels pecats de l'anciana e de l'aliança novèla devon èsser los meteisses e l'organizacion d'aqueles castigs, identic. Dempuèi lo verset 36, l'Esperit cibra l'entitat papala romana, ja denunciada dins los capítols 7 e 8, principalament. La cibra de sa colèra e de las atacas citadas es donc Itàlia ont la papautat a son Estat del Vatican. Dins Apo.18:24, Dieu declara a son subjècte : « e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. » Aquí perqué ocupa la plaça principala pontualament del castig. Malgrat que cible la religion catolica europèa, cal tenir compte de çò que la profecia es balhada als josieus ; çò qu'èra Daniel el

meteï. Aiçò d'autant mai que, dins aquel castig final, l'Estat josieu restaurat es tanben concernit. Atal, las precisions « miègjorn e septentrion » devon èsser identificadas a partir d'aquel Estat josieu. E que trobam al Sud d'Israèl ? Arabia e la Mecque luòc d'origina de l'aparicion de l'islam. Que trobam al Nòrd d'Israèl ? L'immens territòri del país rus. Aquelas donadas nos an permés d'identificar los tres « reis » mes en scèna dins aquel verset. E l'Esperit los identifica per lors identitats religiosas siá, dins l'òrdre de presentacion, lo catolicisme roman, l'islam arab, e l'ortodoxia russa. Aquele verset 40 presenta un resumit de las accions que conduson al compliment d'aquela Tresena Guèrra Mondiala, o « seisena trompeta » d'Apo.9:13 a 21. Las friccions entre l'Occident e l'islam guerrièr revenjaire an pas cessat, mas dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, una debuta de las agressions comesas per Russia a començat per son intervencion contra Ucraïna.

La primièra intervencion de l'annada 2014, desliura un messatge important, puèi que, dins un primièr temps, Russia annèxa Crimèa ; una accion que fach referéncia al tractat de Yalta, maltractat après 1945 pel camp occidental dominat per America. Las avançadas successivas de l'OTAN cap al sòl de Russia son las causas de la dintrada en guèrra d'aquela Russia que se sentiá de mai en mai menaçada per aquel OTAN conquistant. La set de poténcia d'America revelada dins Apo.13:11 a 18 li balha pas tòrt. Al departiment de Yalta, Russia a pres jos sa dominacion, Polonha e los ucraïnians catolics de l'oèst que l'avián combatuda als costats de las armadas alemandas nazis. Aqueles dos païses son estats atal esplechats per Russia e privats d'una reala autonomia. N'an conservat d'òdi e de rancòr. Aquí perqué, Polonha liberada d'aquela tutèla a la favor de la casuda del soviètisme a tanlèu volgut rejónher lo camp de l'OTAN, en se plaçant jos la proteccion d'America. Dintrada dins l'OTAN, son comportament a incitat Ucraïna a voler far tot parièr. Mas Russia podí pas acceptar que son territòri venga dirèctament frontalièr de l'OTAN.

Dins lo verset 40, la profecia evòca lo moment ont « lo rei del septentrion », la Russia ortodòxa, va obèrtament atacar los païses europèus ; çò que serà la consequéncia de las sancions unanimes, o quasi, presas pels dirigents d'Euròpa e sos caps nacionals. E cal tenir compte estant qu'Euròpa s'es bastida suls tractats de « Roma », en mena que las nacions de l'U.E. partejan la culpabilitat catolica romana amb lo regim papal roman. De maniera que tota ataca contra Euròpa es tanben una ataca contra la fe catolica italiana e romana. L'agression russa contra Euròpa es encara davant nosautras, mas es pas mai plan luènh, perque la fornidura d'armas poderosas als ucraïnians calada dels soldats russes e destrutz lor armament, tanben, quiti a patir momentanèament una malescaduda militar, Russia menaçada de roïna se'n prendrà lèu dirèctament als fornidors. Es solament a aquel moment que se complirà aquela segonda partida del verset : « E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls; s'avançarà dins las tèrras, s'espandirà coma un torrent e versarà ». Russia se lança alara, dins una reconquista granda que concernís Israèl e Egipte.

Verset 41 : « Dintrará dins lo mai polit dels païses, e mantun sucombirà ; mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man. »,

Après aver evocat son agression contra l'Euròpa occidentala, l'Esperit anónia l'intervencion russa contra Israèl, « lo mai polit dels païses ». L'aliança dels americans amb los josieus, justifica la logica d'aquela agression. Remetent en causa lor aliança amb l'occident e Israèl, « Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon », que representan l'actuala Jordania, vesina musulmana d'Israèl, son estalviats pels russes.

Verset 42 : « Espandirà sa man sus divèrs país, e lo país d'Egipte escaparà pas ponch. »

Lo fach de trobar « Egipte » envasida per Russia es confòrma a l'aliança qu'a passada amb Israèl en 1979. Aquela causida oportunista es suggerida pel fach que Dieu li imputa una temptativa « d'escapar », en rejonhent lor camp, a las colèras de las poténcias occidentalas dominantas a aquela epòca.

Verset 43 : « Se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians seràn a sa seguida. »

Aquel pilhatge imputat als russes tròba una justificacion dempuèi l'ataca russa contra Ucraïna. La fòrta resisténcia que los ucraïnians li opausan, consumís sos equipaments militars, vaissèls, carris d'assaut, avions, e los combatents eles meteïsses. En mai, dempuèi la debuta d'aquel conflicte, las sancions economicas presas pel camp occidental, contra ela, an començat de reduire sa riquesa amb la tòca assumida de l'arroïnar. Lo pilhatge de las riquesas del camp occidental serà donc sa responsa per compensar las pèrdas patidas. Relèvi uèi solament, l'importància d'aquela precision : « los libians e los etiopians seràn a sa seguida ». Los « libians » son los pòbles musulmans del nòrd d'Africa, mentre que los « etiopians » representan los pòbles negres de la rèsta d'Africa, en granda majoritat ara, egalament musulmans. La precision, « seràn a sa seguida », nos permet de reconstituïr l'òrdre cronologic de las accions profetizadas. Los pòbles musulmans s'engatjan dins la guèrra, solament, après l'ataca russa portada contra las nacions europèas e Israèl. Plan logicament e oportunament,

profièchan del desrei de las nacions del sud de l'U.E. constrenchas a combatre doas agressions simultanèas. Dins aquela ataca de l'Africa musulmana, França, ancian país colonial, es particularament mirada pels pòbles qu'a colonizats. Sas regions sud van èsser pilhadas e sas poblacions seràn, parcialament massacradas en divèrses luòcs profetizats per Michel Nostradamus. Coma lo verset 40 l'a dich, lo « rei del septentrion » rus envasís tota Euròpa e se libre al pilhatge. Confòrmament a sa decision actuala, dins un primièr temps, America interven pas per empachar aquela invasion, e daissa Russia s'expandir sus las tèrras de las nacions europèas. Fins a aquel moment, los combatents utilizan pas que d'armas del tip convencional. E los païses vencuts son someses al pilhatge. Russia es dotada de poderosas armas nuclearas terrifiants, mas desira pas los utilizar, sabent qu'aquel emplec conduirà a un genocidi terrèstre. Mas dins lo camp american, s'a pas aqueles escrupuls, e per avalir l'enemic rus de totjorn, van atomizar son país, en primièr.

Verset 44 : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multitudes. »

Per Euròpa, envasida pels russes, Russia es situada a son « orient », e per Israèl, se situa a sa « septentrion ». Atal l'envasidor rus apren qu'un terrible drama ven de frapar Russia sus son territòri qu'es, per aquelas direccions cardinalas, subtilament indicat. Russia essent atomizada, los combatents russes dintran dins una colèra murtrièra fòla. S'agís pas mai de pilhar, mas de « destruire e exterminar de multitudes », e per çò far, utilizan, a lor torn, lor esglasiant potencial nuclear contra los americans e contra las nacions europèas. Es aital que se complís la mòrt del « tèrç dels òmes » profetizada e ordenada per Jèsus-Crist, dins lo messatge de la « seisena trompeta » dins Apo.9:13-14 : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. ». Lo verset 16 d'aquel tèma precisa encara l'implicacion de 200 milions de combatents dins aquela ultima guèrra universalas. Legissèm : « lo nombre dels cavalièrs de l'armada èra de doas miriadas de miriadas : n'ausiguèri lo nombre. » Los òrdres de destruccions nuclearas ordenats pels dirigents, dels Estats, de las nacions e dels pòbles, son profetizats per aquela expression del verset 18 : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas. » Los afrontaments religioses son designats pel mot « fumada » que simboliza las pregàrias dins Apo.8:4 : « lo fum dels perfums montèt, amb las pregàrias dels sants, de la man de l'àngel davant Dieu. » La fin de las capitalas occidentalas es donc pròcha, imminente. En particular, ciblada per la colèra de Dieu que l'a nomenada « Sodome e Egipte » dins Apo.11:7, París serà frapada e destrucha pel fuòc nuclear rus.

Verset 45 : « Dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha puèi arribarà a la fin, sens que degun li siá en ajuda. »

Aquel còp, es dins Ezé.38:22, que trobam la confirmacion d'aquela destruccion de las tropas russas sul sòl d'Israèl : « Exercirai mos jutjaments contra l'usida per la pèsta e per la sang, per una pluèja violenta e per de pèiras de granissa ; farai plòure lo fuòc e lo sofre sus el e sus sas tropas, e suls pòbles nombroses que seràn amb el. » Atal contunhadas fins en Israèl per las armadas americanas e los subrevivents europèus, las tropas russas i son avalidas amb los pòbles musulmans que los an sostengudas.

Aicí s'acaba la revelacion balhada per Dieu dins Daniel 11 : Russia es avalida. Mas après aquela accion, Daniel 12:1 comença en disent : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parièr dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats. » Solament, entre lo temps d'aquel gloriós retorn e l'avalida de Russia que l'a precedit, Dieu organiza sus la tèrra la darrièra espròva de fe qu'a per tòca de separar, pel darrièr còp, los elegits dels descasuts. A aquel moment, los elegits seràn totes venguts « adventistas » dins lo sens ont espèran lo retorn del Crist per la prima 2030, mas devon tanben testimoniar que son « de seten jorn ». A aquela fin, lor fe deu èsser esprovada e demostrada en onorant lo sabat, e mai e sustot quand son menaçats de mòrt per aquela obesissença de cap a Dieu. Aquela espròva es profetizada per Dieu e revelada dins Apo.3:10, en aqueles tèrmes : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. »

Lo « temps de la fin » profetizat concernís « lo temps de las nacions » que son destruchas per las atacas successivas divinas, dels virus tuaires, de las faminas degudas als blocatges economics provocats per las guèrras, e per las armas d'aquelas guèrras. Coma Jèsus l'a declarat, « entendre parlar de guèrras e de bruches de guèrras » definís pas la fin del mond, mas solament « la fin del temps de las nacions ». Aquela « fin de las nacions » es donc provocada per una diminucion considerabla de la representacion de la vida umana sus la tèrra. Terriblament decimats, los pòbles auràn perdut tota forma de potècia e d'organizacion. Aquí perqué, los subrevivents d'aquel darrièr conflicte atomic, son obligas per la situacion a renonciar a lor identitat nacionala e a formar una

aliança universal capelada per America demorada fòrta.

America va enfin realizar son sòmi dominator universal, e son regim de « bèstia que monta de tèrra », citat dins Apo.13:11, va dintrar en accion per plan pauc de temps : « Puèi vivi montar de tèrra una altra bèstia, qu'aviá doas banas parièras a las d'un anhel, e que parlava coma un dragon. » La lei rendent obligatòria lo repaus del dimenge roman, los elegits fidèls al sabat divin seràn secutats e victimas del boicòt comercial tipicament american, segon lo verset 17 ; de notar qu'aquel comportament es ja aplicat contra Russia e los russes pel camp occidental e mai França dicha democrata e republicana ; dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 : « e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. » ; aiçò abans de se veire condemnats a èsser tuats, segon lo verset 15 : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats ». Apo.9:20-21 descriu la nòrma dels subrevivents del genocidi terrèstre : « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans, de faison a adorar pas ponch los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar ; e se repentiguèron pas de lors murtres, ni de lors encantaments, ni de lor impudicité ni de lors panatòris.»

Lo retorn gloriós del Crist metrà fin a las falsas esperanças e falsas analisis del subjècte religiós. Los elegits tirats al cèl, los descasuts son sus la tèrra exterminats en se massacrant las unes las autres e en se regetant la responsabilitat de la pèrda comuna.

Arribat a la fin d'aquelas explicacions devi ajustar aquela darrièra idèa.

Sens remetre en causa la valor de la data 1945, lo « temps de la fin » pòt aver començat tre la prima 1843, perque sus las tres religions concernidas dins Dan.11:40, las doas religions crestianas se son rendudas colpablas de fautas plan grèvas perque aqueles pecats son imputadas al servici de Jèsus-Crist, e patisson un castig en relacion amb aquelas fautas. Tot sembla pausar sus aquel principi de la justícia divina de la lei del talion que Dieu modifica dins son aplicacion contra la Roma papala dins Apo.18:6 : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. ». Es pas mai uèlh per uèlh, dent per dent, mas dos uèlhs per un uèlh e doas dents per una dent. Dins sa perfiecha justícia Dieu velha a çò que los castigs s'aplican segon lo principi de la reciprocitat.

En primièra, a partir de 1830, França, venguda mai tard fondatritz de l'union europèa, a pres possession de territòris poblats de musulmans ; seguida a aquela accion, l'Esperit profetiza la reaccion del pòble colonizat : una agressivitat de cap a l'ancian colon e dels massacres fins a obtenir l'independéncia exigida : « lo rei del miègjorn se truca contra el ». Perque la colonizacion es una mena de mesa en « captivitat » de tot un pòble per s'apropriar son territòri. Rampèli que quand Dieu a volgut balhar a son pòble Israèl, la tèrra de Canaan, per li evitar de problèmas futurs, a pres suènh de far se morir totes sos abitants, organizant l'exterminacion, per las picaduras dels forsalons, e las tustadas, per l'espasa de las armadas josievas. Devia pas demorar vivent cap d'abitant que pòsca cercar de venjar aquel genocidi. Mas aquela duretad exigida per aquela situacion fa fremir d'orror los esperits umans tròp umanistas.

Tot parièr, de la popa de l'OTAN, Euròpa a plan esplechat l'aflaquiment passadís de la Russia sovietica per amplificar son mercat e arroinar Russia. Aquesta marrida accion recep, en responsa, la reaccion armada de Russia relevada. Amb totas sas fòrças armadas « lo rei del septentrion fondrà sus el e l'inondarà coma una tempèsta ».

A son torn, Russia a volgut profechar de sa victòria contra lo camp nazi per assujettir los pòbles poloneses e ucraïnian. E en retorn, en reaccion, ela patida la colèra de l'òdi vengeresse d'aqueles païses...e d'America que serà castigada en darrièra, e exterminada per Dieu el meteís.

Una tresena rason fa de prima 1843, lo començament del « temps de la fin », egalament espiritual, puèi qu'aquela data es causida per Dieu per restablir las vertats desformadas per la glèisa catolica romana. Daniel 8 :14, la bastit mas Daniel 12 :11-12 ne relèva l'importància. E segon Apocalipsi 3:2, a aquela epòca, Dieu exigís d'òbras de fe « perfiechas » ; çò qu'es confòrm a una exigéncia restacada al « temps de la fin ».

Una quatrena justificacion pausa sus l'evident despèrt del desenvolopament tecnologic, que va èsser causa de pollucion fins a la fin del mond, en mena que prepara el-tanben la destruccion de l'umanitat.

La parabòla del « fils prodig »...invertida

Aquela parabòla del « fils prodig » ensenhada per Jèsus-Crist es tan coneguda en occident qu'es venguda una expression simbolica correnta. Vau donc reprene aquela parabòla dont la debuta imatge perfiechament la situacion que ven de concernir Russia e Ucraïna engatjats dins una guèrra fraticida a causa del desir d'emancipacion d'aquela republica jove dels païses de l'Èst.

La parabòla originala es presentada dins Luc 15 :11 a 32, mas tant estonant coma la causa siá, lo mot « prodig » i apareis pas.

Verset 11 : « Ditz encara : Un òme aviá dos filhs. »

Verset 12 : « lo mai jove dich a son paire : Mon paire, balha-me la part de plan que me deu tornar. E lo paire lor partegèt son ben. »

Verset 13 : « Pauc de jorns après, lo mai jove filh, avent tot amassat, partiguèt per un país alunhat, ont dissipèt son ben en vivent dins lo desengatjament. »

Aicí, s'arrèsta la comparason amb la parabòla originala, perque aquela parabòla balhada per Jèsus-Crist voliá ensenhar la benediccion divina de la « penedença » coma l'indica lo verset 10 : « Tot parièr, o vos disi, i a de jòia davant los àngels de Dieu per un sol pecador que se repentís. ». Solament, lo filh ucraïnian de nòstra realitat a descobèrt las jòias de la libertat totala, l'oblit dels tabós religioses siá, la vida liberticide ja desenvolopada dins las societats del mond occidental. S'es tant estacat a aquela libertat qu'al contra del filh de la vertadièra parabòla, s'es tornat contra son paire, Russia dins la quala Ucraïna teniá un ròtle favorizat plan important.

La vida reala actuala met en scèna de societats amoralas, als còrs endurcits, venguts realament incapables de penedença. E aquela situacion reprodutz la que prevaliá just abans lo deluvi d'aigas suscitats per Dieu al temps de Noèr. Dins l'énervement degut a las contrarietats continualas que constituïsson las atacas viralas e los conflictes jamai ganhats, las pensadas occidentalas prenon d'aspèctes fascisants plan inquietants. Mas perqué se n'estonar ? Las meteissas causas acaban pas per produire los meteisses efieches ? E aiçò, amb d'aitant mai de facilitat, qu'amb lo temps, los dirigents son remplaçats per de joves e de joves femnas que son pas estats marcats per las experiéncias dolorosas del passat. Dins lo camp rebèl occidental, se tròba ara que de joves de mai o mens trenta ans, totes nascuts dins un temps de patz prospèra. E totes, privats de la saviesa de Dieu, se compòrtan de façons arrogantas e coma de dictators, impausan a lors pòbles, lors perilhosas opinions. Vesèm cada jorn, jos nòstres uèlhs e a grand sosten mediatic, s'organizar lo conflicte mai terrible de tota l'istòria de l'umanitat. Pels ancians, dont soi, la causa èra pensada impossibla, mas èra sens comptar sul renovelament de las generacions dirigentas. E las darrièras constituïsson dins la nòrma çò que i a de pièger. Lo mesprètz testimoniat de cap al grand Dieu creator invisible acaba per costar a l'umanitat lo prètz de son avalida progressiva mas, pasmens, profetizat e certan.

Coneissent la causa de la rompedura del pòble ucraïnian amb Russia, podèm comprene çò que Dieu repròchi a nòstras societats occidentalas que sostenga la causida ucraïniana. Lo president jove Zelenski aviá declarat publicament als pòbles de l'U.E. : « Sèm coma vosautres ». E aquel crit sortit de son còr es, tristament, la confirmacion e l'expression d'una vertadièra condemnacion divina. Perque aquelas causidas confirman lo bon sens d'aquel ensenhament de Pro.29:18 : « Quand i a pas de revelacion, lo pòble es sens fren ; Urós s'obsèrva la lei ! » Dins aquel verset, lo mot es « revelacion o vision ». Pensi qu'es generalament incompris perque l'autor divin met en oposicion la « vision » e « la lei ». Dins aquel cas la « vision » designa la direccion divina visuala tala coma èra quand Dieu devisava amb Moïse. Çò que Dieu dich es donc que quitament sens sa preséncia visibla, lo pòble serà benesit se se mòstre obesissent de cap a sas leis. Aquele verset exalta donc la fe del qu'obesís a la lei divina dins totas las epòcas. Nos permet de comprene la causa de l'avançada de la corrupcion e de las perversions morales de nòstras societats occidentalas consideradas pels pòbles de la tèrra coma « crestianas » mas jutjadas per Dieu, falsament, « crestianas ». En Euròpa, la fe crestiana es pas estada noirida per la vertat balhada per Jèsus-Crist dont l'òbra foguèt empachada per la preséncia visibla d'un cap terrèstre papal a partir de 538. Uèi, cadun o pòt constatar, « lo pòble es sens fren » dins tota l'U.E. mas, unicament, sul plan moral, perque la libertat individuala de sos abitants non fach en realitat que se reduire, per respondre a d'imperatius financièrs economics e politics. La quasi imposicion del sistèma « internet », pel qual s'efectuan los pagaments de las crompas, remplaça progressivament, l'utilizacion dels bilhets de bancas. En mena que la direccion economica americana pren lo contraròtle absolut del subjècte e pòdes, ja, autorizar o pas « de crompar e de vendre », segon son bon voler e son jutjament. Ja, en responsa a la demanda dels USA, las bancas europèas impausan a lors clients la declaracion sossignada d'una atestacion fiscala individuala. En cas de refús, los pagaments seràn pas mai efectuats. L'invenccion de la ret de comunicacion « Internet », d'usatge militar a son origina, es estada utilizada per America, coma un fialat qu'a atrapat totes los abitants de la tèrra. Ara, plaçats jos aquela dependéncia, pòt obtenir d'eles tot çò que vòl. Mas uèi aquela dependéncia concernís pas que los pòbles de l'U.E. perque los USA dominan pas encara l'ensemble de la planeta Entèrra. E s'assistís a de separacions e de

regropaments dels camps que la Guèrra Mondiala va lèu opausar amb violéncias e terriblas consequéncias. Lo consumaire es donc ja vengut l'esclau dels organismes financiers, e lor pòt pas mai resistir. La novèla Atlantide organiza sos principis e sas leis ; s'obesís o se crèba.

Atal, lo « fils prodig » ucraïnian de 2022, es estat sedusit a son torn per la nòrma americana de la libertat, après los europèus, primièrs sedusits, après la Segonda Guèrra Mondiala. Dins la baia de Nòva Lòrc, la preséncia de l'estatua d'aquel nom, « Libertat », confirma son destin e sa vocacion. Los unes après los autres, totes los que se semblan acaban per s'amassar, non pas pel melhor, mas pel pièger afrontament final que deu demesir d'un « tèrç » simbolic lor nombre, segon Apo.9:15.

En França, a las eleccions presidencials, Dieu a trobat bon de replaçar la nacion jos la presidéncia del jove Emmanuel Macron elegit, contra la causida francesa, per un segond còp perque la causida opausada concernissiá, pel segond còp, lo « Front Nacional » encara mai detestat, rebatejat entre temps « Amassada Nacionala ». En fin d'aquela jornada del 16 de Mai de 2022, lo famós arrogant, orgulhós e ambiciós jove, que vei en cada òme « un gallés refractari », s'es assegurad d'èsser pas dominat, en causissent, aquel còp, per primièr ministre, una femna demest los mai fidèls e incondicionalas de son partit nomenat « la Republica en Marcha ». Amb aquel partit politic, l'umanitat es plan en marcha, mas pas cap a la capitada e lo bonaür esperats.

Mas puèi que lo títol d'aquel article es la parabòla del « fils prodig », profecham d'aquesta per relevar las polidas leiçons balhadas per Jèsus-Crist. A aquela fin, contunham l'estudi dels versets 14 e següents.

Verset 14 : « Quand aguèt tot despensat, una famina granda subrevenguèt dins aquel país, e comencèt de se trobar dins lo besonh. »

Verset 15 : « S'anèt metre al servici d'un dels abitants del país, que l'envièt dins sos camps gardar los pourceaux. »

Verset 16 : « S'auriá plan s'assadolar de carouges que manjavan los pourceaux, mas degun li'n balhava pas. »

Verset 17 : « Essent tornat en el meteís, se ditz : Quant de mercenaris en çò de mon paire an de pan en abonde, e ieu, aici, me morissi de fam ! »

Dins aquel exemple prepausat per Jèsus-Crist, la reflexion del filh prodig es qualque pauc oportunista. Aquí perqué devèm balhar al « pan » que li manca un sens purament espiritual segon que « lo òme deu viure de tota paraula sortida de la boca de Dieu ».

Verset 18 : « Me levarai, anarai cap a mon paire, e li dirai : Mon paire, ai pecat contra lo cèl e contra tu, »

Lo pecat cometèri contra lo paire es, en primièr, un pecat cometèri contra lo cèl.

Verset 19 : « soi pas mai digne d'èsser apelat ton filh ; tracta-me coma l'un de tos mercenaris. »

Dieu nos balha un exemple de vertadièra penedença. Lo filh reconeis non solament sa culpabilitat mas tanben la legitimitat de pèdre sos dreches de fils.

Verset 20 : « E se levèt, e anèt cap a son paire. Coma èra encara luènh, son paire o vegèt e fuguèt esmogut de compassion, corrèt se getar a son còl e o baisèt. »

Dins lo comportament d'aquel paire, Dieu revèla son pròpri comportament de cap al pecador penedent. Son amor es tanben fòrt e grand que sa justícia. E sa longa paciéncia de cap als pecadors fa pròva de son excepcionala compassion.

Verset 21 : « lo filh li ditz : Mon paire, ai pecat contra lo cèl e contra tu, soi pas mai digne d'èsser apelat ton filh. »

Verset 22 : « Mas lo paire dich a sos servidors : Portatz lèu la mai polida rauba, e la ne revestissètz ; metètz-li un anèl al det, e dels sabatons als pès. »

Pel filh prodig, la suspresa es granda perque aquí que son paire li adreça pas cap dels repròchis que s'èra adreçat el meteís. Coma repròchi, l'onora mai qu'un filh demorat fidèl e digne.

Verset 23 : « Menatz lo vedèl gras, e tuatz-o. Manjam e regaudissèm ; »

L'organizacion d'una taulejada tròba son explicacion dins aqueles dos vèrbs « manjam e regaudissèm ». La leiçon serà exprimida a la fin del raconte mas ja aquel vèrb « regaudissèm » fa pròva del regaudiment esprovat pel Paire celèst ; un regaudiment causat per la penedença d'aquel filh que semblava èsser estat perdut.

Verset 24 : « perque mon filh qu'aquí èra mòrt, e es tornat a la vida ; èra perdut, e es retrobat. E comencèron de se regaudir. »

Lo principi es confirmat : retrobar çò qu'èra perdut, suscita una jòia encara mai granda que çò qu'es conservat de façon perlongada. Aiçò nos apren qu'una nafra garida pòt procurar mai de bonaür que lo fach d'èsser ben portant.

Verset 25 : « Solament, lo filh ainat èra dins los camps. Quand tornèt e aprochèt d'ostal, ausiguèt la musica e las danças. »

Verset 26 : « Cridèt un dels servidors, e li demandèt çò qu'èra. »

Verset 27 : « Aquei servidor li ditz : Ton fraire es de retorn, e, perque l'a retrobat en bona santat, ton paire a tuat lo vedèl gras. »

Verset 28 : « S'encolerèt, e volguèt pas dintrar. Son paire sortiguèt, e o preguèt de dintrar. »

Verset 29 : « Mas respondèt a son paire : Aquí, i a tant d'annadas que te servissi, sens aver jamai transgredit tos òrdres, e jamai m'as pas balhat un cabrit per que me regaudiguèsse amb mos amics. »

Verset 30 : « E quand ton filh es arribat, lo qu'a manjat ton ben amb de prostituïdas, es per el qu'as tuat lo vedèl gras ! »

Verset 31 : « Mon mainatge, el ditz lo paire, ès totjorn amb ieu, e tot çò qu'ai es tieu ; »

Verset 32 : « mas se caliá plan esgaiar e se regaudir, perque ton fraire qu'aquí èra mòrt e qu'es tornat a la vida, perque èra perdut e qu'es retrobat. »

Dins aquela parabòla, lo comportament e lo rasonament del filh demorat fidèl dins l'ostal del paire a pas res d'anormal e pòt pas qu'èsser estonat de veire tant d'onors balhats al que s'èra comportat de faïçon indigna. Dins aquela leiçon, Dieu nos fa descobrir lo pes que l'amor a dins son jutjament suls umans. Aquele leiçon èra particularament adaptada per obrir los còrs dels josieus formats per la letra de la lei. L'Anciana aliança foncionava pas que jos la règla de la justícia basada sus las ordenanças divinas ; l'amor e la compassion i apareissian pas. Aquele parabòla preparava los còrs dels josieus per la demostracion de l'amor incommensurable de Dieu per sas creaturas dont coneis tota la feblesa e l'atraccion naturala cap al pecat. En Jèsus-Crist, Dieu va poder far beneficiar del perdon e dels onors, totes los pecadors vertadièrament penedents ; aiçò confòrmament a l'ensenhament d'aquele parabòla.

Dins lo ròtle del filh demorat fidèl, Dieu designa los josieus de l'anciana aliança ensenhats per la lei dempuèi la sortida d'Egipte. Lor estatut de filh ainat lor balha fins a Jèsus-Crist una prioritat sus totes los autres òmes. Aquí perqué, lo Messias s'es presentat a Jerusalèm que l'a entendut parlar e testimoniar e pasmens a acabat per o far crucificar sus la demanda del clergat josieu. Dins aquela scèna l'indignacion del filh ainat va caracterizar los josieus de l'anciana aliança que van esprovar d'òdi de cap als elegits de la novèla aliança seleccionats demest los pagans. Perque, per aqueles josieusaquí, aquela revindicacion dels pagans de servir lor Dieu es intolerable e inacceptable. Çò que ditz pas la parabòla, es qu'aquele incompreension de la compassion divina complida en Jèsus-Crist lor va costar la pèrda de la vida etèrna que lor obesissença lor deviá far obtenir. Mas, lo messatge es estat balhat pasmens, e Jèsus l'a fach profetizar per la boca dels josieus a los quals a presentat sa parabòla del « mèstre de la vinha e dels vinhairons » segon qu'es eschrich dins Matt.21:41: « Li respondèron : Farà perir miserablament aqueles miserables, e el affermera la vinha a d'autres vinhairons, que li'n balharàn lo produch al temps de la recòlta. »

Libertat, Egalitat, Fraternitat ... lo mite republican

Uèi, lo soldat del Crist que soi, pòrta lo fèrre contra aquei mite de l'utopia republicana que constituís l'antidòt de la vertadièra fe.

Es enganaire en aquei sens qu'aluca la falsa esperança. Crèa l'illusion de l'imatge del bonaür, tanben veni desmontar e demostrar en qué constituís una vertadièra escrocariá que sedusís una majoritat dins tota l'espècia umana.

Vertat es qu'atal amassadas, aquelas tres qualitats amassadas pòdon far somiar. E se lo resultat èra obtengut, l'òme atenhèria un bonaür grand. Ailàs coma totas las ideologias concebudas pels òmes pecadors, aquesta a pas per fruch que lo contrari de çò que pretendia ofrir. La libertat se càmbia en cadenas ; l'egalitat en escarts abissals ; e la fraternitat en luchas perpetualas.

La libertat.

Amb la diversitat que crèa de nombroses problèmas de coexisténcia, la libertat s'estrecida de mai en mai. Egalament, la libertat es una illusion enganaira perque la Bíblia nosautras dich dins 2 Pierre 2:19 : « lor prometon la libertat, quand son eles meteisses esclaus de la corrupcion, perque cadun es esclau de çò qu'a trionfat d'el. » E a aqueste prepaus, tot òme, separat per son pecat de Dieu, es esclau de son pecat. La libertat qu'utiliza per pecar masca una terribla condemnacion divina ; aquí perqué, aquele libertat es realament enganaira. Mas lo pecador impénitent se contenta d'aquele condicion e utiliza egoïstement sa libertat per esplechar a son profièch la de son venent. E aquele espleitacion constituís una escrocariá per las victimas del sistèma. La libertat es encara plan restrencha per las condicions de la vida modèrna economica. La noiridura s'obten pas qu'a prèmi d'argent, atal coma lo vestit e l'abitacion, aquei teulat indispensable per trobar sus la tèrra un minimum de proteccion. Lo desvolopament de las vilas al detriment de las campanhas a intensificat lo problèma. Lo trabalh de la tèrra noirissia fòrça gents que dependon uèi unicament d'un salari e de

grandas botigas per contentar a lors imperioses besonhs. La libertat es encara illusòria en aquel sens que cada èsser uman obesís a sa natura eretada. Cadun es portaire de gèns eretats sas familhas ancestralas, e lo blond als uèlhs blaus serà pas jamai lo brun als uèlhs negres. E aquí se presenta lo problèma dels critàis de beutat, lo dels gostes e de las colors dont cadun a sa pròpria concepcion, de las causas que se discutisson pas. Solament se se discutisson pas, per contra, pòdon aisidament engendrar de disputas e de conflictes murtrièrs.

L'egalitat

La natura nos balha tre nòstra naissença una inegalitat fisica, e psiquica. Mas segur l'ideologia republicana estaca a la sciéncia e la medecina cirurgicala lo suènh de portar remèdi a a aquelas causas. Pretend ofrir als òmes dels dreches egals e s'esfòrça de combatre lo valat creat entre lo ric e lo paure, lo ben portant e l'infirm. Logam aqueles esfòrces perque son defendables mas en defòra d'un principi ideal, qual es lo resultat obtengut ? Lo ric favoriza son enriquiment e lo paure tirassa totjorn son inseparabla pauretat. Aicí, relèvi una primièra incompatibilitat entre los mots « libertat » e « egalitat », perque es precisament a causa de la libertat que l'egalitat es renduda impossibla. Jèsus a pas balhat als umans cap de falsa illusion perque a dich el meteís dins Matt.26:11 : « perque avètz totjorn de paures amb vosautres, mas m'avètz pas totjorn » Tot parièr profetizant los darrièrs jorns, l'Esperit declara dins Apo.13:16 : « E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, » Relèva dins aquel verset la preséncia de gents « liuras » e de gents « esclavas » per aquestes jorns de l'istòria terrèstra umana que concernisson nòstra epòca e las uèch annadas que demòran a se complir. Es clar que l'egalitat demorarà per totes un mite, e aiçò d'autant mai que la marridesa dels còrs umans fa pas que créisser dins lo temps que passa.

L'egalitat dels dreches es encara un miratge present dins lo desèrt republican perque cadun pòt constatar que lo ric crompa lo poder, l'avocat performant plan costós, e l'assentiment dels jutges corromputs. Tanben, es-aquel pas sens rason que Jèsus a declarat, dins Luc 6:24 : « Mas, malaür vòstre, rics, perque avètz vòstra consolacion ! » E Jac.5:1 confirma, disent : « A vosautres ara, rics ! Ploratz e gemissètz, a causa dels malaürs que vendràn sus vosautres. » L'egalitat en matèria de justícia es pas donc pas obtenguda mas la Republica ofrís a totes dels astres egals, çò ditz. Mas los cervèls son egals per obtenir las meteissas causas pels meteisses mejans ? Non, ben evidentament. E lo problèma de la Republica es qu'a fach la causida de favorizar, demest totas las activitats possiblas e utilas, los èssers mai ensenhats. Lo diplòma fa tota la diferéncia e la riquesa que, ela meteissa, crompa o poder. Atal la bocla infernala se torna barrar e dins la democracia republicana s'installa una societat dirigenta superiora compausada de gents ricas e nautament diplomats. Amb las annadas que passan, aquela situacion reproduz la societat dels privilègis que la democracia republicana aviá per tòca de destruire. En França, la 5na Republica a reproduch una societat de privilègi organizat sus un principi plan semblant al de l'anciana monarquia. Mas lo critèri de l'accès al poder es ara, lo saber, lo diplòma obtengut dins las nautas escòlas formatrises de la nacion. Atal, las gents politicas possan lors mainatges dins aquela via politica e de paire de fils, la novèla noblesa estatala se relèva a las comandas del poder.

Lo jove Octavi, nebot del dictator Cesar aviá, coma son oncle, comprés l'importància d'obtenir lo sosten del pòble, la plèba romana. Solament, per obtenir lo sosten popular, lo metòde es demorat la meteissa, li cal ofrir la possibilitat de s'amuser, de se divertir, e de regetar los limits de las causas de plaser individuals e collectius. La calma e la longa patz de 77 ans qu'an prevalgut fins a nòstra epòca son estats obtenguts per aqueles meteisses mejans. Es dins la consomacion dels produches creats e de contunh renovelats que las societats occidentalas son vengudas pacificas e docilas a vòt per las classas dirigentas. Del temps que los paures s'abestisson davant las cadenas televisadas e dins los estadis esportius, aquelas classas dirigentas organizan e crèan lor enriquiment individual e collectiu. Dempuèi 1976, l'acuèlh de las poblacions d'origina africana, nòrd e sud, a plaçat en coabitacion de las gents d'una totala inegalitat. Las aspiracions dels unes son pas partejadas pels autres, mas totes an en comun, lo desir de s'enriquir. Perque mes en contacte dirècte amb los rics, los paures descobrisson l'amlor de lor pauretat e d'unes son prèstes a tot per obtenir la riquesa cobejada. Atal, l'inegalitat prepara los afrontaments de las gents inegalas dins la Republica francesa.

La fraternitat

Es dificila, per dire pas, impossible, d'aténher aquela tresena tòca republicana, ja a causa de la malescaduda de las doas qualitats estudiadas anteriorament. La fraternitat dont la Republica parla, es la de l'umanitat globala. Solament, es bon de se rebrembar que tre los primièrs mainatges d'Adam e Eve, l'ainat Caïn a tuat per gelosiá son fraire jove Abel. E aquel testimoniatge dich a el sol que lo sòmi de la fraternitat universal demorarà perpetualament un mite irrealizable. Lo mot fraternitat rampèla que sèm fraires mas los fraires se disputen e mai se se tuen pas totjorn. E quand en mai dels

eretatges racials s'ajustan las diferéncias religiosas, la possibilitat de l'ententa fraternala esperada desapareis completament. Çò que d'unes tenon per sacrat, d'autres l'estiman profan e sens justificacion. E quand lo sacrat es atacat per l'incredul, la profanacion ven causa d'afrontaments guerrièrs mortals. L'incredul pòt pas comprene l'indignacion ressentida pel crescent. La mescla etnica consistís a mesclar dels produches nautament explosius. Jèsus-Crist aviá dich dins Matt.28:19-20 : « Anatz, fachas de totas las nacions dels discípols, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond. » L'òrdre èra plan de « far de discípols de totas las nacions » mas pas de los metre en esclavatge, ni de los colonizar. Los primièrs missionaris portèron atal l'Evangèli del salut mas darrièr eles, las armadas son vengudas injustament sometre los pòbles demorats fins aquí liures. La colonizacion a remplaçat los missionaris e los pòbles liures son estats someses a l'esclavatge de las condicions economicas occidentalas. Quitament après la fin de la colonizacion, aqueles pòbles son demorats los esclaus de lors caps novèls d'Estats africans qu'an égoïstement gardat per eles sols las riquesas esplechadas pels ancians colons. En mena qu'aqueles païses patissent las leis economicas se podián pas enriqueir ni quitament far participar los pòbles als produches de lor tèrra. La nègritude es estada dolorosament marcada pel comol de l'inegalitat : l'esclavatge. De filas de negres encadenats èran dirigidas pels negrièrs musulmans de Nigèr cap a lors païses. Dins un segond temps, los portugueses puèi mai tard d'autres pòbles europèus an fach tot parièr e conducián las columnas d'esclaus negres cap als embarcadèrs dels pòrts africans, demest los quals Ouidah a Benin, ont èran cargats, coma de bestiar, dins las calas dels vaissèls qu'alimentavan Brasil en trabalhaires per esplechar los camps de las canas a sucre, e mai tard, per amassar lo coton dins lo sud dels Estats Units d'America del Nòrd. Los negres son estats atal marcats per doas experiéncias diferentas segon que son estats conduches en esclavatge en Occident o que son demorats dins lor país jos la colonizacion. Mas, dins nòstra epòca modèrna, las presas de consciéncia favorizadas per l'accion mediatica an creat la mescla d'aquelas doas experiéncias e los negres ne retiran una leiçon identica : lo mal es estat portat pels blancs. Son totas aquelas injustícias practicadas davant Dieu e los òmes que Jèsus-Crist esplecha en nòstre temps de la fin, per provocar l'òdi e la guèrra. E an totas per causa, una escandalosa espleitacion de l'inegalitat naturala que caracteriza l'umanitat, segon la volontat de Dieu, dempuèi lo començament de son istòria. De maniera qu'a la fin la devise republicana, libertat egalitat fraternitat s'aplica a una societat d'esclaus, inegals, inamicaux e adversaris. Lo pièger es qu'amb l'union que fa la fòrça, aquela fòrça pren la forma d'una societat dirigenta autoritària pròcha del fascisme. Lo drech de la pensada e de l'opinion individuala es uèi combatut e perseguit per las leis republicanas. E atal coma la capacitat a suportar l'oposicion s'aflaquirà amb la tustada dels flagèls de Dieu dins los darrièrs jorns, la capacitat a acceptar las opinions individualas demesís a causa dels conflictes e de las menaças que pesan dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 suls pòbles de l'OTAN. Lo fascisme es de retorn e a encara qualques jorns polits davant el. Sembla que la fraternitat non siá reconeguda qu'als qu'accèpten e legitimen las nòrmas establidas per aquel novèl fascisme collectiu american e europèu ; lo mèstre e son vailèt.

Entre las mans del Dieu Totpoderós

Environ siá nòstre estatut espiritual, nosautres, los èssers umans, somas totes entre las mans del Dieu Totpoderós. Qué siam benesits per el o renegat per son jutjament perfiechament just e equitable, podèm pas que patir lo compliment de sa volontat suprèma inevitabla e indestructibla. E aquela situacion concernís egalament totes los àngels celèstes, los bons demorats fidèls e los marrits qu'an seguit Satan dins sa rebellion contra lo Dieu creator unic e Sobeiran.

Pendent longtemps e fins a nòstres tempses modèrns, l'existéncia de Dieu èra aisidament admesa per l'èsser uman normal ; aiçò, fins al ponch, qu'inspirats pels demònis, an servit dels falses dieus o los an inventats eles meteisses, perque la vida fa tant pròva de d'intelligéncia dins sos aspèctes visuals e sos foncionaments que l'òme, testimòni receptor e beneficiari d'aquelas causas, sabíá qu'èra pas el meteís l'autor d'aquela creacion ; en consequéncia de qué, de las intelligéncias amagadas, mai poderosas qu'el, devián èsser a l'origina d'aquelas construccions. Tanben, çò o cal relevar, malgrat lor ignorància del vertadièr Dieu creator, fasián pròvas de mai d'intelligéncia que los umans agnostics o atèus actuals que s'accontentan, eles, d'imputar de las construccions fòrça complèxas a l'azard e a çò qu'apèlan « la natura ». Avent constatat que la nautor del sòl s'auçava amb lo temps que passa, ne tiren la conclusion qu'es possible de balhar a la tèrra una existéncia de milions o miliards d'annadas. Tanben, pausi aquela question, d'ont son vengudas las jaças de tèrras e de pèiras que recòbran lo nuclèu abrandat central de la Tèrra ? E aquel nuclèu, coma s'es format ? Qual èra lo nivèl del sòl de la naissença de la tèrra ?

Urosament per nosautres qu'avèm la vertadièra fe, avèm pas a esperar d'òmes que pòrtan las responsas a aquelas legitimas questions. Los umans dels temps modèrns an inventat la ficcion, tèrme que designa çò qu'es fals e unicament imaginat per l'òme. Mas dins tota lor capacitat imaginativa, son demorats plan deçà de la realitat ; perque l'imaginacion umana es limitada, mentre que la vida creada per Dieu non l'èst que provisòriament dins sa forma actuala. Al dessús de tota ficcion, Dieu es realament illimitat, e li sufís d'ordenar per crear la vida o la matèria. E après la fin de l'istòria terrèstra, quand cessarà lo seten millenari celèst, al renovelament de tota causa, los elegits recrompats per Jèsus-Crist assistiran meravilhats a la potència de lor Dieu creator que transformarà, subte, sus son òrdre, la vièlha tèrra caotica en jardin d'Eden idillica etèrn.

Vertat es qu'amb lo temps e los tempèris, las pluèjas e los aurtges violents transpòrtan de massas de tèrras e de fanga que venon recobrir de luòcs desèrts o abitats. E te cal comprene que davant de tals flagèls, los umans baissavan los braces e s'adaptavan a la novèla situacion impausada per l'imperiosa potència dels fenomèns naturals. Uèi, l'òme modèrn dispausa de poderoses engenhhs coma los buldosèrs capables d'arrancar pacientament una montanha entièra. Èra pas lo cas un còp èra, e los rajadas de fanga cambiavan definitivament l'aspècte del terren. Lo recobriment de qualques mètres a donc una explicacion naturala, mas las jaças multiplas de la tèrra n'an pas. E las pretensiosas falsas teorias ensenhadas pels scientifics qu'atribuïsson a la Tèrra una existéncia de miliards d'annadas son pas aparegudas que per desviar los èssers umans de la crenhença deguda al Dieu creator revelat per la Bíblia escricha ela meteissa pels testimònis del pòble ebrèu josieu.

Pausa-te aquela question : perqué aqueles scientifics aplican pas lor intelligéncia per cercar de comprene los embarrassants e estonants testimoniats presentats dins la Bíblia ? I a pasmens dins aquelas revelacions de las causas interpellantes ; e ja, l'existéncia d'aquel pòble Juif ? Lor intelligéncia es donc selectiva, e sola, lor voluntat individuala e collectiva es en causa : fan la causida de la sciéncia contra Dieu.

Avent fach dempuèi ma naissença la causida contrària, perque ai agut l'astre benesit per Dieu, de nàisser dins una atmosfèra religiosa deguda al zèl de mon oncle e ma tanta del costat pairal, d'obediéncia protestanta darbyste. Ai pas jamai dobtat de l'existéncia de Dieu tot lo long de ma vida, malgrat qu'ignorant pendent longtemps la forma reala de sa vertat doctrinala. Sabiái que la font de sa revelacion èra la Bíblia e res que la Bíblia. Tanben, quand Dieu l'a trobat bon, après d'experiéncias terrèstras escosentas, a l'edat adulta ai legit e estudiat entièrament la Bíblia, aquela paraula del Dieu viu escricha per sos elegits.

Dirigit puèi cap a la fe adventista, ai descobèrt las responsas a las incoeréncias qu'aviái relevadas dins la falsa fe crestiana. Lo ròtle del sabat foguèt determinant e las basas de las explicacions profeticas m'an totalament convencut. Tanben, soi ara consternat en vesent dins aquel mond tant d'intelligéncia desaviada, desviada del Dieu viu, e mesa al servici de Satan e sos demònhs. Parallèlament, mesuri e aprècia cada jorn, e de mai en mai, la nautor de mon privilègi que me condutz a comprene la pensada amagada, malgrat que revelada, del Dieu creator rédempteur. Çò es vertat ! Jèsus salva sos elegits per la sang versada sus la crotz sus la quala s'es ofèrt, voluntàriament, en sacrifici expiatòri, e aquela accion es l'unica basa del salut prepausat per Dieu. Mas perqué a fa pròva de tant de generositat e de compassion ? Que pòt dire que l'a fach per que lo qu'el salva siá autorizat a contunhar de pecar, voluntàriament, contra los comandaments e las ordenanças de Dieu ? Degun a pas segur çò toupet arrogant, e pasmens, sens res dire, es exactament çò que la falsa fe legitima e legaliza per sas òbras. Atal sa culpabilitat concernís los testimoniats de l'aliança novèla, perque es Paul que declara, dins ròm.6:1-2-12-15 : « Que direm donc ? Demorariam dins lo pecat, per fin que la gràcia abonde ? Luènh d'ailà ! Nosautres que sèm mòrts al pecat, coma viuriam encara dins lo pecat ? .../ ... Qué lo pecat regna pas donc ponch dins vòstre còs mortal, e obesissètz pas a sas cobesiás. .../...Qué donc ! Pecariam, perque sèm, non jos la lei, mas jos la gràcia ? Luènh d'ailà ! » E al verset 23, Paul nos balha una bona rason de pecar pas mai voluntàriament : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. » E aquela « mòrt » serà d'aitant mai meritada pels rebèls desobesissents, qu'en se reclamant de sa justícia e de son salut, fan de Jèsus-Crist, el meteiss, segon Gal.2:17, « lo ministre del pecat » siá, cometon de mena l'afront pièger que li pòsca èsser fach : « Mas, mentre que cercam a èsser justificat per Crist, s'èrem tanben nosautres meteisses trobats pecadors, Crist seriá un ministre del pecat ? Luènh d'ailà ! ».

Es plan interessant de relevar qu'aquel subjècte del « pecat », contra lo qual Paul met en garda los elegits del Crist, apareis principalament dins la letra qu'adreça als romans. Perque nòstre Occident crestian actual es la descendéncia d'aqueles pòbles someses als romans que compausan uèi l'Union Europèa e sas extensions anglesas dels USA e d'Austràlia, mas tanben, la fe ortodòxa dels païses de l'Èst. En fach, aquelas mesas en gardas de Paul los condemnan totes, puèi qu'onoran totes l'odiós fals « jorn del Senhor » vengut, lo primièr jorn, remplaçar lo seten, santificat per Dieu dempuèi sa

creacion del mond ; son sant sabat. La colèra divina que ven contra aquelas nacions rebèllas es pas atal justificada ?

Dempuèi lo primièr jorn de sa creacion per Dieu, l'òme, inicialament faïçonat dins l'argela per las mans del Creator, se tròba entre sas mans. Abans de li balhar l'aspècte carn e òs, Dieu l'a format inicialament coma l'olièr forma un vas d'argela sus un torn. Aquela sola revelacion fixa los limits de l'estatut de l'òme de cap al Dieu que crèa tot, bastit tot, e projècta lo plan de las causas que va far complir en lor temps. Devi aici testimoniar quant l'estudi aprigondit de sas profecias biblicas a noirit ma fe e m'a fach descobrir lo vertadièr repaus de l'arma. Perque lo secrèt del vertadièr repaus ten dins lo fach d'obtenir de responsas sul sens de las causas e dels eveniments que vesèm se metre en plaça, jorn après jorn, dins nòstra vida contemporanèa. Mentre que los saberuts cercan las responsas dins lor epòca, los elegits del Crist, tròban las que los esclairan, eficaçament, dins l'estudi del temps passat ; causas reveladas dins las profecias que daïssan freg e indiferent l'adèpte de la falsa fe. Aquesta a resumit la fe crestiana a sa mai simpla expression, en reprenent la resposta citada dins aqueles versets biblics d'Actes 16:30-31 : « los faguèt sortir, e diguèt : Senhors, que cal que faga per èsser salvat ? Paul e Silas respondèron : Crei al Senhor Jèsus, e seràs salvat, tu e ta familha. » Mas per comprene aquela corta resposta, devèm portar tota nòstra atencion suls versets que seguisson e ja lo verset 32 : « E li anoncièron la paraula del Senhor, aital coma a totes los qu'èran dins son ostal. » Per aquela familha pagana que viviá a Philippes en Macedònia, la conversion èra reala e sincèra, e li calguèt pas qu'ausir « la paraula del Senhor », per èsser jutjada digne del baptisme administrat puèi. Mas aquela conversion fasiá d'ela de las gents novèlas dont la vida anava èsser cambiada e transformada per las valors divinas a las qualas anavan d'ara enlà obesir. « la paraula del Senhor » lor a fach descobrir los comandaments e las defenses ensenhats per Dieu. Èra la condicion per que lo salut del Crist lor siá atribuït. E ne foguèt tot parièr dins totes los tempses, e fins a nòstra epòca.

La paraula profetica balha lo repaus de l'arma perque nos ofrís la certitud qu'en despièch de las aparéncias enganairas, lo mond entièr demòra aquela argela que Dieu faïçona per salvar o per pèrdre. Dins sas profecias, a pas cessat de proclamar sa victòria finala sus totes sos enemics, sustot, dins Esa.45:23 : « O juri per ieu meteís, la vertat sortís de ma boca e ma paraula serà pas ponch revocada : tot genolh plegarà davant ieu, tota lenga jurarà per ieu. » Paul repren aquel verset dins ròm.14:11. Mas Dieu s'acontenta pas d'anonciar sa victòria, perque per que sos elegits sián tanben victorioses, dins sas revelacions profeticas, lor revèle en retrachèt robòt, per de simbòls, l'identitat de sos e de lors enemics. E per sortir venceire del combat de la fe aquela condicion es indispensabla. A títol de principi, que pòt véncer l'enemic non identificat ? Degun, ni sus la tèrra, ni dins lo cèl.

Aquí perqué, conèisser l'istòria complèta de la fe crestiana es uèi indispensabla, per comprene la situacion religiosa mondiala. Abans de dintrar dins la fe adventista, aviái demandat a un pastor protestant dels documents contant l'istòria de la fe crestiana. Es aital qu'ai après l'istòria de las luchas opausant los catolics als protestants. Puèi, per la fe adventista, ai descobèrt lo decret de Daniel 8:14, e ai atal pogut comprene que la fe protestanta es estada regetada a son torn per Dieu, dempuèi la Prima 1843. La paraula profetica m'a esclairat, faïçonat, en balhant a ma fe, de las certituds inesperadas. Dins aquela experiéncia, compreni la justificacion d'aqueles versets de 1 Agacín.2:14 a 16 : « Mas l'òme animal recep pas las causas de l'Esperit de Dieu, perque son una folia per el, e los pòt pas conèisser, perque es espiritualmente que se'n jutja. L'òme espiritual, al contrari, jutge de tot, e es pas el meteís jutjat per persona. Perque qu'a conegut la pensada del Senhor, per l'ensenhar ? Solament nosautres, avèm la pensada de Crist. »

Dins sa construccion progressiva de sas profecias, Dieu a sagement permés a totes, l'interpretacion de la basa d'aquela construccion. Los simbòls son aisidament identificats per d'explicacions formuladas clarament pel profèta Daniel. N'es atal de succession dels empèris pagans dominators dins Daniel 2, Daniel 7 e Daniel 8. Mas las revelacions pertocant los tempses crestians recorron a fòrça mai de subtilitat de sa part. Lo secrèt de l'excepcionala compreson d'aqueles mistèrs que m'es estada balhada pausa sus l'analisi de sintèsi qu'ai facha en metent en parallèla los ensenhaments entièrament descriptats que concernissián, dins cada capítol, los meteisses periòdes profetizats sòus dels simbòls diferents. En amassant los ensenhaments fins aquí separats, los retraches-robòts foguèron realizats per aquel metòde basat sus la complementaritat dels detalhs dispersats. Es aital que l'identificacion romana de la « bana pichona » de Daniel 7 e la de Daniel 8 a pogut èsser obtenguda de faïçon convaincante e confondante per la fe catolica papala romana. L'aspècte inicial misteriós d'aquela construccion profetica deviá permetre a la fe catolica de complir son òbra malefica sens èsser confonduda per una identificacion tròp precisa e irrefutable. En mai, l'Esperit divin a causit l'epòca de patz religiosa qu'a succedit a la Revolucion francesa per dirigir l'esperit de sos elegits cap a l'estudi d'aqueles profecias especializadas suls tempses crestians fins al « temps de la fin ». E son primièr instrument uman foguèt l'american, William Miller. La construccion del libre Apocalipsi, que significa clarament Revelacion, es bastida sus las basas definidas pel libre de

Daniel, e perque aquela Apocalipsi revèla encara mai de detalhs sus tota l'èra crestiana, las subtilitats divinas i son encara mai nombrosas, en mena que lo libre es aparentament incompreensible ; çò qu'escarta e décourage atal, avantageusement, los curioses mal inspirats e mal intencionats.

Mon esperit es uèi estat sasit per aquel imatge del Dieu creator que ten tota causa entre sas mans. E contunha perpetualament a faïçonar los eveniments de la vida dels òmes, en lor balhant la forma que los a anonciats dins sas profecias. Aquelas profecias revèlan pas que l'essencial, perque sos elegits descobriscan al fil dels jorns dels eveniments non profetizats. Pasmens, son encara faïçonats pel Dieu Totpoderós que decidís de lor compliment. Vivi en França, dins aquel país que pòt encara ofrir uèi, lo melhor, que Dieu li a portat a Valença sus Ròse jos la forma de sas revelacions profeticas descriptadas, e lo pièger, l'arrogància LGBT dels pèrverses sexuals que mesprèsan Dieu e la religion, o la practican jos sas mai odiosas e òrras formas. Es aquí, lo fruch final de l'eretatge de l'ateïsme nacional e dels liures pensaires de sas cinc Republicas successivas. E logicament, la darrièra forma es la mai excessiva e la mai endurcada. Mon pel gris e blanc fa pròva d'una experiéncia atentiva continua de l'istòria de França compresa entre la fin de la Segonda Guèrra Mondiala e nòstra epòca. L'obertura de mon esperit per las profecias m'a permés de comprene melhor coma Dieu a preparat los dramas que patissèm uèi. Perque las intencions de Dieu se bastisson sus de sègles e globalament sus sèt millenaris. Tanben, lo que mesprèsa l'istòria passada a pas cap d'astre de comprene çò que se complís en son temps. Reprenent l'imatge de l'olièr, la preparacion del vas que va èsser modelat e virat comença per l'amassatge de l'argela dins la natura. Es puèi trabalhat, assoplit, e plaçat sul torn. Del meteis biais, a calgut las agressions de las crosadas crestianas contra los musulmans installats a Jerusalèm per obtenir un òdi duradís de l'islam contra lo cristianisme rebèl. E aquel òdi desvelhat e amplificat pren la forma de las agressions dels musulmans integristas guerriers contra los païses crestians occidentals e contra los païses pagans asiatics. La religion es l'arma suprèma que Dieu mania als temps causits per el per punir l'umanitat rebèl. Lo fanatisme religiós es fòrça mai perilhós que l'esperit dominator territorial qu'a caracterizat las doas primièras Guèrras Mondialas. Aquí perqué, aquel fanatisme religiós va tenir dins aquela Tresena Guèrra Mondiala que comença en Ucraïna un ròtle principal e va èsser terriblament devastator e destructor de vidas umanas militaras e civilas. Dins aquel conflicte ucraïnian, las quatre religions regetadas per Dieu prenon ja part als combats. Lo protestantisme dels USA, associat al catolicisme roman, europèu, polonés e ucraïnian, sens oblidar los josieus, s'opausa a Russia ortodòxa assistida pels chechèns musulmans. E dins l'alargament a venir d'aquel conflicte, los aliats religioses vendràn sostenir lors coreligionnaires, en obrissent endacòm mai qu'en Ucraïna dels conflictes locals multiples. Mas la religion monoteïsta serà pas sola a èsser concernida per aquela guèrra. En orient, l'Índia indoïsta afrontarà lo Paquistàn musulman, China combatrà contra Japon e Índia. La vision d'aquel avenir es facil de determinar, perque cadun d'aqueles païses a son enemic ereditari potencial identificat dempuèi la Segonda Guèrra Mondiala. E per coitar la destruccion finala que precedís e prepara la fin del mond, Dieu desvelha totes aqueles vièlhas òdis e rancunas momentanèament endormidas.

Pòdes atal comprene que, totes essent entre las mans de Dieu, lo sòrt de sos enemics es una causa desesperada. Mas aquelas meteissas mans divinas protegisson, jorn après jorn, sos elegits, fins a l'ora de lor raubatòri cap a son reialme celèst ont, segon sa promessa, Jèsus lor a preparat una plaça per una durada provisòria de « mila ans ». Puèi, l'eternitat serà viscuda sus la tèrra regenerada, la « tèrra novèla ».

Lo que faïçona la vida de sas creaturas a causit de demorar invisible. E en aquò, revèla son excepcionala e unica saviesa que los ancians nommavan sapience. En efièch, Dieu a per tòca de seleccionar d'elegits per l'acompanhar dins l'eternitat. Aquela seleccion exigís una esprovada de cadun d'aqueles elegits. Aquí perqué, dins un primièr temps, Dieu daissa sas creaturas errar e cometre de pecats perque espèra lor reaccion e lo resultat de lor experiéncia. Dins la practica del pecat, l'elegit retira un patiment que lo conduch a crénher lo pecat e lo brot cap a la bona conducha ; la via de la penedença. A l'opausat, l'indigne del salut, tròba dins la practica del pecat una satisfaccion. Adòpta alara lo pecat que ven la nòrma de sa vida. Dins l'estat de patiment que deu al pecat, l'elegit es madur per la conversion. Dieu pòt alara se presentar dins sa vida e li far descobrir sas vertats salutàrias. Pòdes relevar lo fach que dins sos ensenhaments en parabòlas, Jèsus a insistit sul principi dels efièches deguts al perdon de Dieu. Lo pecador penedent es lo perfièch modèl de l'elegit aimat pel Totpoderós. E Jèsus a resumit aquel ensenhament en disant dins Luc 7:47, a prepaus de la femna adultèra : « Aquí perqué, t'o disi, sos nombroses pecats son estats perdonats : perque a fòrça aimat. Mas lo a que se perdona pauc aima pauc. ». E a plan precisat : « Mas lo a que se perdona pauc aima pauc ». E aquela precision revèla la causa de son invisibilitat, perque se Dieu èra visible, pauc nombrós serián los que gausarián o desfiar e o contradire coma Satan o a gausat far, el que vesia e servissia Dieu al començament de son existéncia. Dieu s'es impausat sièis mila ans per seleccionar los àngels e los umans dignes de son eternitat. E sièis mila ans per obtenir aquel

resultat, es ja, quitament per el, plan long. Perque, per salvar qualques milions d'armas, a degut suportar las exaccions colpablas insuportablas de miliards d'autres que se son succedidas sus la tèrra, o se son activadas dins lo cèl. La paciència de Dieu es a la nòrma de son eternitat, valent a dire, enòrma, mas pas infinida.

Ai portat aquí, una responsa a aquela question sovent pausada : « perqué Dieu s'amaga, s'existís ? ». E repreni aquel imatge que resumís sa responsa : « perque es quand lo gat es pas aquí que las mirgas dançan ». E rasseguradas per son invisibilitat, las mirgas umanas an efectivament dançat de multiplas faïçons se voludant a vòt dins los pecats de carn e d'esperit, en mena que Dieu pòt, ara, decidir de lor balhar la mòrt, en lor aplicant, après la nacion josieva en l'an 70, lo castig citat dins Ezé.14:21 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias,... ».

Lo Mèstre olièr forma los vases d'onors mas tanben, los vases creats per la perdicion. Los dos an un ròtle a emplenar. Per conduire las nacions a lor pèrda ; dins nòstres darrièrs tempses, a plaçat al poder fòrça joves e de femnas que sedusisson e agradan fòrça a las poblacions. Aquesta son inconscientas del dangièr portat per aquela causida, perque malgrat qu'aparentament intelligentas e ensenhadas, bardadas de diplòmas e formadas dins de Nautas escòlas, an totas en comun lor joventut e son inconvenient principal ignorat. E la causa es d'una importància capitala que soslinhi amb fòrça e insistència : lo jove es inexperimentat en mena que tot li sembla possible, e mai cò qu'es impossible. Perque sola l'experiéncia de la vida forma en cò de l'òme l'aptitud a identificar lo possible e l'impossible. Es a causa d'aquel principi que dins la Bíblia, Dieu presenta « lo pel blanc coma essent una corona d'onor » a condicion qu'aquel « pel » aja « blanquit » en marchant dins « lo camin de justícia » traçat per Jèsus-Crist segon Pro.16:31 : « lo pel blanc es una corona d'onor ; Es dins lo camin de la justícia que se la tròba. ». E cal comprene, aquela leiçon balhada dins Job 32:7 a 9 : « Disiái en ieu meteís : los jorns parlaràn, lo nombre grand de las annadas ensenharà la saviesa. Mas en realitat, dins l'òme, es l'esperit, l'alèn del Tot Poderós, que balha l'intelligéncia ; es pas l'edat que procura la saviesa, es pas la vielhesa que rend capabla de jutjar. » Tanben, confirmant aquel vejaire inspirat per Dieu, vesèm de vièlhs al pel blanc èsser sedusits per una joventut arroganta e maladrecha a la quala totas las fautas e las marridas causidas son perdonadas. Aquel pel blanc aquí manca, visiblament, de la saviesa divina perque sostenon los que preparan lor comuna destruccion. Mas aici, devi portar una explicacion pels que poiàran veire una injustícia divina dins lo fach que Dieu balha l'intelligéncia a las unes e pas als autres. Dieu agís segon aquelas paraulas de Jèsus-Crist : « perque se balharà al qu'a e se tirarà cò qu'a al qu'a pas ». La causa donada es l'intelligéncia de la saviesa. Los òmes son, tre lor naissença, portaires de las meteissas possibilitats de causida, mas es lor liure arbitre que fixa lor causida segon lor personalitat. Atal, lo qu'a ja en el, apreciat la saviesa, pòt veire aumentar aquela saviesa per Dieu. A l'opausat, lo que mesprèsa la saviesa, Dieu va reduire son intelligéncia e o privar de tota forma de saviesa. E per aquel apòrt o aquel retirament de saviesa e d'intelligéncia, Dieu mòstra que faïçona sas creaturas coma l'olièr faïçone l'argela sus son torn.

Lo « Cap a bofas »

Aquela expression designa lo mainatge desobesissent qu'exaspèra e torna « calucs » sos parents. Sabon pas mai que far, perque an tot ensajat : la doçor, lo blaime, e fin finala la correccion carnala. E lo mainatge braque son agach rebèl cap a sos parents e lor décoche un : « quitament pas paura ! » Los parents s'interrojan : « Coma ne's es arribat aquí ? » Mas cap de responsa ven pas, e an l'impression d'aver mes al mond un drac totalament insensible e indomptable. Aquela experiéncia, es la de milièrs o milions de cobles que vivon en Occident, principalament. E la causa d'aquel problèma, la podèm trobar dins una succession d'eveniments que se son complits dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. Ai ja agut l'escasença del dire, mas lo començament d'aquela deriva s'es produch als USA. Es aquí que lo jeunisme es aparegut dins una atmosfèra de lucha raciala ont se batián los grops clanics de las comunautats blancas, negras, e ispanicas, e particularament, las Portoricains. Aquela violéncia urbana prenguèt la forma de films que sedusiguèron la joventut europèa coma « la furor de viure ». A son torn, Euròpa vegèt sa joventut dintrar dins la violéncia, lo costum calcat sul modèl american èra lo blondon de cuèr negre, los boots als pès ; lo Jean per bragas, e la cench a clavèls per o tenir. Los mai violents ajustavan pel combat, la cadena en bicicleta, lo còp de ponh metallic american e l'immancable, cotèl a òsca d'arrèt a obertura automatica. S'a pena a creire qu'aquela joventut de las annadas 60 (1960) veniá d'escapar al desastre de la Segonda Guèrra Mondiala amb sos 60 milions de mòrts. Mas l'aspècte mental d'aquela joventut èra profetic perque afichava l'imatge del temps de la fin, en lo qual aquela violéncia precedís e favoriza lo desvolopament de la Tresena

Guèrra Mondiala. Aquela violéncia de 1960 se desenvolopava en parallèla amb la musica del Rock and Roll (Balançar e rotlar), una version brutala binària de l'estil Jazz creat pels negres. La capitada emportada per aquelas novetats foguèt segur deguda a una intensa activitat démoniaque, mas tanben, a las invencions d'aquel instrument que coneissi plan, la guitarra, electricada e amplificada amb l'ajuda d'amplificadors de mai en mai poderoses. Lo ritme e la poténcia sonòra formavan un coctèl explosiu que sasissia las folas e los fasiá dintrar en estransis individuals e collectivas. L'usatge de las drògas es vengut facilitar e afortir los efieches e es aital qu'un mal novèl es vengut dempuèi lo mond novèl s'expandir en tota Euròpa.

Elegit president en 1958, en França, lo General de Gaulle se truquèt en 1968 a un soslevament dels estudiants joves. Una set de libertat totala quasi anarquica es apareguda dins la joventut e dintrèron en revolucion, arrancant los pavats de las carrièras e auçant de barricadas, s'opausavan violentament als CRS los grops de securitat republicans, protector de l'òrdre e de l'Estat, en proclamant e afichant lors eslogans : « Es defendut de defendre », « Ni Dieu ni mèstre ». Dins las annadas 60, la joventut beneficièt del desenvolopament de la ràdio. De ràdios privadas difusavan lor musica, lors debats, expandissian lors idèas e de la mena lo valat entre aquela joventut e lors ainats se cavèt de mai en mai ; se parlèt alara « de mal dels joves », « d'èrsa novèla », e los parents de mai en mai absorbits pels laguis professionals baissèron los braces e se daissèron envasir e dominar per aquela imprecisa onda de mar. Los joves an profечат estant que mai que lors parents, èran sedusits per las novetats creadas per la tecnica. E lo sistèma profechant d'aqueles novèls clients plan fidèls, lo jeunisme es estat de mai en mai privilegiat.

Dins aquelas annadas 60 s'es produch quicòm de fonamental : l'esperit de contestacion. Fins aquí, la joventut èra demorada dins l'estacament a la familha, mas puèi, la joventut s'es mesa a contestar totas las valors familialas tradicionalament eretadas. Los joves cercavan pas que la companhiá d'autres joves e lo valat amb la familha se cavava totjorn mai, al desespèr grand dels parents. En França, las guèrras colonialas engatjavan de joves de mai en mai ostils a la demarcha. Dins lor set de libertat, la colonizacion èra pas concebible. Tanben, après la guèrra liurada a Argeria, los franceses joves faguèron bon acuelh als joves immigrants argerians, puèi tunisians e marroquins. La generacion « tòca pas mon amic » se desenvolopava jos la presidéncia de Giscard d'Estaing e la de François Mitterrand. Perque una causa essenciala acompanhèt aquela conquista de la joventut : lo regèt de Dieu e de tota religion.

Dins aquel cambiament de nòrma, los psicòlògs en totes genres an tengut un ròtle amplificador fòrça important, perque ja a aquela epòca, la sciéncia e sas gents diplomadas fasián autoritat. E trobèron pas res de melhor a far que de justificar las exigéncias de la joventut. Li balhavan rason en totas escasenças. L'un d'eles, d'origina magrebina, justificuèt lor violéncia en disent qu'èra un signe de bona santat... Mas d'autras ataquèron lo drech dels parents a corregir carnalament lo mainatge desobesissent, obtenent sa quita defensa per la lei. De la part d'una societat sens Dieu, i a pas res d'estonant a la causa, mas contradire un conselh divin podia pas que produire a tèrme una situacion ingerible. Perque de son costat, Dieu declara, dins Pro.22:15 : « la folia es estacada al còr del mainatge ; la verga de la correccion l'alunharà d'el. », dins Pro.23:13 : « Estàlvia pas la correccion al mainatge ; s'o frapas de verga, se morirà pas ponch. », e dins Pro.29:15 : « la verga e la correccion balhan la saviesa, mas lo mainatge liurat a el meteís fach vergonha a sa maire. »

Uèi, lo 24 de Mai de 2022, los mainatges rebèls de 1968 son escartats del poder, remplaçats per una generacion novèla encara mai rebèlla qu'eles. Los dos partits politics principals que jos diverses noms an format la França actuala an acabat per èsser regetats pel vòte del pòble. Mas a pas trobat lo remplaçant ideal avent pas la causida qu'entre dos candidats detestats per la mitat de la nacion. En fach, lo problèma, es mens los dirigents que lo pòble el meteís, perque es dividit en de multiples corrents de pensadas civilas e religiosas, universalistes e europeïstas o nacionalistas. En mena que cap de majoritat pòt pas capitair a unificar la nacion. Las causidas purament politics son remplaçadas per de causidas ideologicas fòrça mai agressivas e incompatiblas. Dins son jutjament revelat sus Israèl, abans de liurar Jerusalèm a la destruccion de las armadas del rei Nébucadnetsar, Dieu aviá pres l'imatge d'una houlette nòmada « union » e diguèt a son subjècte dins Zac.11:14, que la copava : « Puèi copèri ma segonda houlette Union, per rompre la fraternitat entre Juda e Israèl. » La meteissa malediccion tustada uèi lo pòble francés e la discòrdia gallesa ne testimònia.

En 2022, « lo cap a bofas » es pertot, dempuèi la presidéncia fins a l'elector de basa, indecís e perpetual insatisfach. Es lo desenvolopament logic de l'umanitat, que vòl que lo mal non sonhat acaba per corrompre lo còs entièr, qu'explica çò desconsolant constat. Ailàs per l'umanitat, la lei defend « las bofas », un elector n'a volgut aplicar una al president Macron qu'o li a fach pagar car. Pasmens, fòrça gents n'an esprovat una secrèta satisfaccion, perque l'arrogància favoriza pas lo sosten ni l'apreciacion. E coma recebria pas lo baston quand sa concepcion del vèrb governar consistís a, citi sos prepauses que miran sos contradicteurs, « de Gallesees refractaris » : « los vau emmerdar ». La

politica dels darrièrs jorns a plan cambiat, e los dialògs escambiats son durs e insolents, e quitament, porcasses. La comunicacion sus las rets socialas i es per quicòm. Perque es sul « Net » que, dins l'anonimat, dels contactes seductors e messorguièrs son estats establits. Los arpians ne son fòls, e las armas esseulées i venon cercar l'arma sòrre. Mas las paraulas s'afichan e s'espandisson amb totas las consequéncias bonas e marridas que pòdon portar. Après las nòrmas de la vida, la paraula a son torn s'es liberada. E la consequéncia pièger es estada portada, lo 7 de Genièr de 2015, pels dessenhaires umoristas de « Charlie Hebdo » dont l'umor sacrilèg es pas estat suportat pels musulmans integristas guerrièrs. Après çò massacre, volent justificar d'imatges dont l'una èra almens escabrosa, lo professor d'istòria Samuel Paty s'es fach descapitat, en plena carrièra, tre sa sortida del collègi ont ensenhava. Una leiçon ne deuriá èsser tirada, la d'aquela dicha : « la paraula es d'argent, mas lo silenci es d'aur ». Mas las dichas e los provèrbis ensenhan pas que los savis, pas los « caps a bofas ». Los defensors de l'islam an provat e provaràn encara que los caps de lors enemics recebon pas de bofas...tomban. E es aquí que lo mainatge del Senhor Jèsus-Crist deu comprene que, fauta de penedença de la part dels pecadors occidentals, es el, l'amor e la justícia incarnats, qu'ordena las accions e los massacres complits per aqueles adoradors bellicosos de Maomet.

Lo Dieu grand séparateur esplecha las separacions, e lors causas son tan nombrosas, que manca pas de causida, sus tota la tèrra, per qualques annadas encara, abitada.

L'actualitat americana del 24 de Mai de 2022 nos ofrís un exemple caracteriza de sa version del « cap a bofas ». Annadit de 18 ans, Salvador Ramos armat e tractat per la polícia, entre dins una escòla e calada 19 mainatges e dos adults. E un còp mai aquel eveniment subrengut a Uvalde dins l'Estat de Tèxas lèva lo problèma de l'autorizacion balhada al pòble de detenir d'armas. Aquel fach nos renvia a l'origina de l'installacion dels blancs europèus sus de tèrras ostilas pobladas pels vertadièrs e autentics « americans » falsament cridats los indians. Çò pòbla envasidor vengut d'Euròpa, principalament, èra compausat de gents sens escrupul, avids de riquesas e d'autras venián simplement trobar una tèrra noiriguièra. Tre la debuta, la violéncia a caracterizat aquel país. De mai en mai nombrós, los blancs an decimat las « pèls-rojas », e los bandits desvalisavan los viatjaires, desapareissent après lors forfaches dins l'immens « Far West », (Luènh Oèst). L'invencion de l'arma de fuòc a facilitat lo mejan de balhar la mòrt. Lo tir a distància es mai facil que lo combat raprochat. America s'es dotada de leis e de tribunals e la societat populara es estada atal un pauc estalviada. Mas aquel país meriti plan son nom perque pòrta en el « l'amarum ». Bat totes los recòrds mondials sul plan de l'inseguritat e sus las estatisticas dels murtres crapuleux. Acusar la possession de las armas es la mai facil, mas los censors an pas d'autra causida. En fach, ignòran totes que lor país es frapat per la malediccion de Dieu d'una faïçon especifica dempuèi la prima 1843. Los tuaires joves de mainatges son considerats coma las victimas de malautiás psiquicas e mentalas ; mentre que s'agís simplement de la frucha portada per de gents possedidas pels demònis que Dieu libèra progressivament. Los psiquiatres s'entèten a ignorar aquela existéncia dels esperits celèstes separats de Dieu, e a default, imputan las accions constatadas a de malautiás. Lo problèma es pas l'arma mas plan « lo cap a bofas » que la possedís e l'utiliza, per far lo mai de mal possible. Solament, aquela volontat de far de mal als èssers umans es dins la pensada dels demònis asiroses qu'an Satan per cap. Coma l'indica Apo.12:12, dempuèi la victòria de Jèsus-Crist, sabon qu'an « pauc de temps », essent a tèrme, condemnats a se morir. Aquel fruch que crèa lo patiment e la tristesa testimònia quant lo mesprètz per Dieu e sas valors es domageable. Mas, l'elegit esclarat, es pas enganat per las interpretacions dels sens Dieu. Perque, la profecia l'a prevengut a prepaus del destín funèst e malefic dels USA seductors. La destruccion venenta de la poderosa Russia e sos aliats li permetrà de complir, contra Dieu e sos elegits fidèls, son darrièr combat espiritual universal qu'Apo.16:16 nomma « Harmaguèdon ». Lo complirà al títol de « la bèstia que monta de tèrra », citada e desvolopada dins Apo.13:11 a 18.

Atal, fauta d'aver rebut al temps favorable las « bofas » o los « còps de vergas » meritats, « lo cap a bofas », modèl american e mai rarament europèu, acaba sa vida, en òrre tuaire de mainatges e d'adults. Mas d'autras versions de « caps a bofas » existisson dins totes los païses de la tèrra. Son los fruches de la malediccion divina universala ; armadas o pas. Dins los païses ont l'accès a las armas de fuòc es defendut o rendut dificil, lo cotèl los remplaça. E s'i morís, egalament, a causa de la marridesa e de l'esperit violent expandits sus tota la Tèrra.

Es la tecnologia americana que difusa sus tota la tèrra son saber qu'es a l'origina del desvolopament enòrme dels videojòcs. D'èssers umans de totas edats, passan d'oras sus aqueles jòcs ont se liuran a de combats virtuals. La tòca es de « tuar », far « explosar » las ciblas umanas adversàrias. Aqueles jòcs prenon tant los esperits d'aqueles jogaires que prenon possession de lors esperits en mena qu'al final, se crèa en eles una confusion entre lo real e lo virtual... Dangier...Dangier...Dangier...per aqueles jogaires e la societat umana entièra. Perque aquela America es estada presa per modèl per totas las nacions occidentals e se retròba en çò lor aquelas meteissas valors per la capitada, o

desfaguèt, la batèsta e lo gost pels jòcs d'argent d'azard. Rebremba-te qu'a Tèxas e dins tot lo « Far West », de nombroses òmes son mòrts, simplement per desfisar un tiraire famós plan rapid. Uèi los desfises se perlongan dins los tribunals, e opausan de poderoses interèsses financers. Los desfises armats demòran una especialitat del pòble pichon totjorn ne lucha per s'opausar a una altra comunautat. En fach, lo temps a passat, las autos an remplaçat los cavals, mas res a cambiat als USA, l'estat d'espirit dels òmes es demorat lo meteís.

Negar l'existéncia de Dieu a tot pèdre

Volent demorar dins son imatge de societat toleranta ideala, la Republica secuta pas las religions. Oficialament, tot europèu pòt liurament practicar la religion eretada per sas originas. La Republica fa pas cap de diferéncia entre las religions monoteïstas e los politeïstas. Gerís lo país de França d'una faïçon estrictament laïc. Pasmens sa preferéncia va a l'agnosticisme e l'ateïsme. Aquela aparenta tolerància escondon en fach una ferotja lucha qu'a per tòca de destruire la crença en Dieu. Las emissions religiosas autorizadas presentan pas que los testimoniats de las cinc pensadas religiosas principalas : en cap, dins la matinada del fals « jorn del Senhor », la fe catolica romana, la fe protestanta, la fe ortodòxa, e la religion josieva, e lo darrièr arribat, l'islam. Dispausan atal d'un moment pichon favorizant lor propaganda cada « dimenge » matin. Mas, la rèsta del temps es dévoué als rasonaments tumultuosos dels sens Dieu, politics, mediatics. En França, se parla fòrça, en vertat, per res dire, mas aquelas discussions balhan a d'unes l'illusion de lor utilitat ; los ambiciosos e los orgulhosos son flatats e onorats. Los Musulmans exceptats, dins sa quasi totalitat, lo pòble de França d'origina crestiana parla pas de Dieu, ni pensa pas a el. E tot es fach per que ne siá atal.

L'exemple de la « Guèrra dels Balcans » demòstra aquel fach eficaçament. Dins l'èx-logoslavia, après la mòrt del Maréchal Tito que l'aviá unificada, de conflictes an separat las etnias que la compausavan. I aviá la Serbia ortodòxa, la Croàcia catolica, e la Bòsnia musulmana. Solament en despièch d'aquelas religions diferentas concernidas, los comentaires politics e mediatics volián pas entendre parlar de conflictes religioses. De vièlhs òdis, estrictament religioses, que s'avián ja fach combatre las Oustachis (Soldats) Croats catolics contra los sèrbis ortodòxes pendent la Segonda Guèrra Mondiala, se son renoveladas après aver coabitat, coma iugoslaves, dins la patz. Mas, non ! Per las politics e los jornalistas, lo problèma èra pas religiós. Una tala negacion de l'evidéncia a forçadament una justificacion. E òc ! I a plan una explicacion que presenti aici : La laïcitat pòt pas foncionar que se lo pòble demòre laïc. E per que demòre laïc, lo cal empachar de creire a l'existéncia de Dieu. Solament, reconéisser lo caractèr religiós d'una guèrra pòt favorizar l'agach cap al Dieu invisible, perque per el, la tòca de las guèrras es precisament de cabussar l'òme dins la destressa, per fin que dins lo malaür, se meta a soscar sus las causas dels dramas qu'o frapan. Es escrich dins Ecc.7:14 : « al temps del bonaür, regaudís-te, al temps del malaür, soscats ». Dieu sap fòrça plan que quand lo sòl se rauba jos sos pès, l'èsser uman se met subte a creire a l'existéncia de Dieu, e sovent, quitament de badas, dins sa situacion desesperada, el en apèl sieu. Aquí donc perqué, la Republica crenh d'aver a evocar lo subjècte religiós. E i a pas que dins lo cas de las guèrras qu'agís atal. Fa tot parièr per cada atemptat terrorista perpetrat per l'islam guerrièr. Los primièrs comentaires suggerisson quand es possible, l'accion d'un desequilibrat, un fòl, un fanatic. La responsabilitat religiosa es atal sovent escartada. A Tolosa, per la meteissa rason, un atemptat portat contra l'usina AZF es estat interpretat per decision del president e del governament transmesa pel prefècte del luòc coma un accident imputat a la direccion de l'usina. Aiçò en despièch del testimoniatge dels RG, las Entresenhas Generalas dissolgudas mai tard pel president Sarkozy. Lo sosten de la laïcitat necessita la messorga d'Estat e la desinformacion mediatica permanentament.

La Guèrra dobèrta en Ucraïna es encara un exemple. Los mèdias veson pas principalament que l'afrontament dels dos nacionalismes ucraïnian e rus. De testimoniés an pr'aquò confirmat que los dos belligerants avián de practicas religioses diferentas. Mas an pas presentat aquelas causidas religioses coma causas principalas de l'afrontament. E es plan damatge, perque las causidas religioses son la causa de l'empach de l'unitat. Dins lo cas d'Ucraïna, es plan una causida religiosa qu'explica perqué los russes ucraïnians s'opausan als russes de Moscòu. An fach secession e an cessat de reconéisser per cap espiritual lo pòpe Kirill de Moscòu ; atal la causa de l'adversitat es fonamentalament religiosa. En mai, a l'Oèst d'Ucraïna se tròban dels ucraïnians, de religion catolica, aparentats a Polonha catolica frontièra e i a tanben de comunautats josievas dispersadas en tota Ucraïna.

Per subreviure a las bregas religioses, la laïcitat es obligada de mentir a las poblacions. Mas tot es pas messorga, perque es facil de dirigir las pensadas umanas cap als elements non religioses, coma lo caractèr del president rus que Dieu manipula coma l'a revelat dins Ezé.38.

Ausissi pas suls platèls de las televisions especializadas dins l'informacion contunha que de

desinformacion. D'ancians generals i van de lors comentaris mas lors vièlhas experiéncias son completament despassadas per la situacion d'aquela Guèrra contemporanèa. De minusculs « drònes » favorizan la destruccion, dels vaissèls, dels elicoptèrs, dels carris e dels canons, de maniera que l'imatge donada es la de David amb sa fonda que tuèt net d'una sola pèira lo gigant philistin Goliath. Levat qué, dins aquela guèrra, i a pas, ni David, ni Goliath, mas dos païses decidits a vèncer l'adversari, e Dieu benesís pas mai l'un que l'autre, e malgrat qu'ignorant pels comentaires, es el qu'a bastit las causas d'aquel afrontament. Mas o rampèli, son projècte destructor mira Euròpa, aquela vièlha enemiga qu'a onorat lo catolicisme, religion messorguièra qu'a secutat sos profètas e sos elegits : coma abans ela, la nacion josieva colpabla e rebèlla l'aviá fach en son temps.

Los uèlhs dels òmes lors son una trapèla e la causa divina invisibla es fòrça desfavorizada. Pasmens, Dieu va pas cambiar aquela situacion perque per el , es pas question d'« obligar » dels rebèls a reconèisser son existéncia. Çò que lo simple bon sens devíá crear li sufís. Qué crega en Dieu o pas, pauc li impòrta, l'òme insensat se morís tot coma lo fals cresent. Als uèlhs de Dieu, sols sos elegits recrompats per la vertadièra fe comptan. Los sentiments e los jutjaments dels qu'o mesprèsan acaban per tornar tombar sus lors pròpris caps.

Aquelas explicacions te permeton de comprene melhor perqué los politicians republicans evitan d'evocar lo tèma de la religion, e fins a lor darrièr alen, eles persévèreront dins aquela demarcha. Per eles, mens se parla de Dieu, melhor la laïcitat se pòrta.

Aquel factor « temps » que càmbia de longa

presenta un problèma per l'umanitat perque engendra de consequéncias progressivas que grossisson tan lentament que passan desapercubudas. Los scientifics an pasmens plan consciéncia d'aquel principi dempuèi que se son liurats a l'experiéncia de la granhòta cabussada dins un banh progressivament calfat fins a borir : se morís sens reagir a la calor perque aquesta aumenta de faïçon progressiva. Coma o mòstra lo sòrt final d'aquela granhòta, aquel principi pòrta de consequéncias mortalas. Dins lo domeni de l'economia, los umans sabon far de calculs sus la projeccion dins lo temps. Ailàs per eles, aquela precaucion ven vana, a causa dels brusques cambiaments portats per las crisis e las guèrras. L'actualitat mondiala testimònia cada jorn dels cambaviments que remeton en causa, los projèctes de patz e de prosperitat dels pòbles, dels reialmes, e de las nacions.

S'a dich d'aur, qu'èra la valor refugi e aiçò a causa de l'estabilitat qu'ofrissiá als economistas mondials. La causida de « l'aur » èra d'aitant mai judiciós que simboliza per Dieu, « la fe purificada per l'espròva », dins 1 Pierre 1:7 : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà, » Lo Dòlar american que l'a remplaçat es, de l'autre costat de l'aur, lo gatge de l'instabilitat. E aquel remplaçament constituís un signe revelator de l'estatut espiritual d'America que plaça son Dòlar, lo novèl Mammon, en plaça de la vertadièra fe que produz pas mai. E constituís lo gatge de l'instabilitat, tot simplement, perque sa valor reala depend de la bona santat de l'economia americana. Quand çò país demesís en riquesa, son Dòlar es surévalué. E sufís alara d'una panica borsièra per que totes las valors monetàrias s'abausonen e se metan a fluctuar. America tira sa riquesa de l'espleitacion de son sossòl, de sas empresas grandas, e dels plaçaments financièrs mondials dont los famoses « fonzes de pensions » que, prestats a tausses d'usura, finançan las retiradas dels obrièrs e dels emplegats americans, las retiradas de totes sos trabalhaires. Atal, amb lo temps que passa, los cambiaments de situacion provòcan de las crisis e las fluctuacions monetàrias dempuèi lo Dòlar el meteís. Mas essent l'étalon monetari, es protegit e s'i tòca pas ; malgrat sos inconvenients.

En comparason, la fe en Crist, la vertadièra, es una valor segura que fluctua pas dins lo temps. Lo que l'avalora es etèrn e a fixat sa valor tre la fondacion del mond ; los libres de la Bíblia ne testimònian. La fe catolica romana, instaurada en 538 e pausant sus la basa doctrinala impausada per l'emperador pagan roman Constantin 1èr, a pas jamai agut de valor per Dieu e la granda e longa istòria d'aquela primièra forma de la fe crestiana, qu'a concernit França, a pas donc estada per Dieu qu'una longa mesa en scèna enganaira dirigida pel drac. Son trabalh èra facilitat per l'indisponibilitat dels escraches biblics, gardats pels monges escribas dins los monastèris. Après la glèisa catolica, la fe protestanta es l'imatge caracteriza d'una valor monetària provisòria dont la bona avaloracion devíá cessar a partir de 1843, data ont l'exigéncia doctrinala perfiècha per Dieu li a retirat sa valor que concerniguèt pas mai que la fe adventista. Aquel pichon e rapid subrevòl del temps testimònia aital coma pura e perfiècha als tempses dels apòstols, amb lo temps, successivament, la fe perdèt sa valor, puèi la retrobèt en partida, e en entièr en 1843. Mas lo constat atal relevat mòstra que lo nombre dels vertadièrs elegits de Jèsus-Crist, es tot lo long de l'istòria, la nòrma d'un pichon « rèsta ».

Dins l'istòria de França complida dempuèi la fin de la Segonda Guèrra mondiala, lo factor temps a

encara agut de grèvas consequéncias. L'istòria de la 5na Republica es la de nòstra « granhòta », aquel animal impur, de color verda, a lo qual lo teatre umoristic politic satiric televisat del « Bébête Espectacle » aviá estacat lo president de França, François Mitterrand. Es en efiech, l'arribada al poder d'aquel president socialista en 1981 que portèt a França un enòrme cambiament. Instaurèt una nòrma umanista quilhant l'imatge de « la ròsa », aquel simbòl floral de l'amor. Respondèt atal als vòts e exigéncias de la joventut dintrada en efervescència. Un vièlh « savi » balhèt atal poder e autoritat als joves « fòls ». Imaginava pas ont aquela demarcha anava conduire lo país tot entièr. Perque lo jeunisme devòra la man tibada, puèi lo braç e fins al còs tot entièr, puèi se devòra el meteís.

Lo factor temps a agit contra França dempuèi 1976 ont a autorizat lo regropament de las familhas de sos trabalhaires immigrats venguts, principalament, d'Argeria, de Tunisia, e de Marròc. En 1976, en pichona minoritat, aquela immigracion, es l'aiga freja dins la quala nòstra « granhòta » francesa es plaçada. Mas aquela minoritat va créisser e s'acréisser al ponch de venir una compausanta exigenta del pòble francés. Aicí, la comparason amb la « granhòta » atench sa forma finala, perque l'aiga freja es venguda bouillante, e crèma e tua la « granhòta » francesa. Entre lo començament e la fin de l'immigracion restacada a nòstra annada 2022, 66 annadas se son escorrudas, al cors de las qualas, de trucs frequents permetián de preveire la situacion finala.

Lo partit socialista a volgut incarnar un umanisme perfiech, irreprochable, perque lo passat colonialista de França pesava sus las consciéncias. Aquí perqué, per recrompar aquela fauta, a fach pròva d'una indulgència granda de cap a las malafachas complidas per de ciutadans d'aquela immigracion. A, el meteís, favorizat la lucha contra l'òdi racial, fins qu'aquela lucha se vèrsa e càmbia de camp. Mas, quand los darrièrs fruches apareisson, es ja tròp tard. Tròp tard, per de dirigents orgulhoses per reconéisser lors errors, tròp tard per retirar a SOS Racisme los dreches que li son estats balhats. Perque incontestablament, lo socialisme copat de Dieu a volgut ganhar l'amor dels estrangiers en practicant l'injustícia. Perque l'indulgència demostrada de cap a eles afichava pas qu'una feblesa incitant a obtenir encara mai. Lo bon comportament de cap a l'estrangièr es d'aplicar de cap a el, las leis que punisson e recompensan los ciutadans originaris del país, ni mai, ni mens. E los primièrs signes de rebellion e de marrit comportament aurián degut èsser punits sevèrament, e de faïçon coneguda, per tal de balhar un exemple dissuasiu adreçats a totes los estrangiers aculhits sul sòl de França.

La leiçon a retenir es la seguenta : l'islam minoritari se fa discret e docil, mas quand ven majoritari, càmbia e ven agressiu, exigissent, e obligant, e acaba per exigir l'aplicacion de la « charia », las règlas establidas dins l'Alcoran e l'eretatge coutumier. En Euròpa, la practica del proselitisme religiós es defenduda, e fins aquí, los falses crestians an respectat aquela defensa. Mas l'islam, coma la fe crestiana, a una vocacion a far de prosélytes e a convertir l'infidèl a la religion de Maomet, e an ja provat que las decisions dels infidèls avián pas cap d'efiech sus eles. Aquí perqué lo combat de la laïcitat ganhat suls crestians es remés en causa amb l'islam, fòrça mens docil e terriblament mai bellicós.

Aquela experiéncia viscuda per nòstre país condemna la vida sens Dieu e exalta la glòria de sa perfiecha justícia. Perque, Dieu càmbia pas son jutjament. L'adapta pas en foncion de subjècte jutjat. La meteissa lei, las meteissas règlas, son impausats a totes, elegits e descasuts.

Suls chaines televisadas francesas « Tf1 e LCI », una entrevista exclusiva, acordada pel ministre rus Serguei LAVROV, es estada presentada. A exprimit tot çò que Russia a retengut de comportament del camp occidental de l'OTAN dempuèi 1945. A denonciat, las constantas e successivas violacions dels acòrdis passats a aquela epòca. Soi pas rus, mas ai ieu meteís relevat aquelas meteissas violacions e empresas arrogantas realizadas pel camp occidental plaçat jos l'influéncia americana. Los aviái constatadas e condemnadas, caduna en son temps. Ai pas entendut sortir de la boca del representant rus que l'evocacion de faches confirmats per l'istòria. Atal, amb lo factor temps, l'aiga freja russa de la debuta es venguda cauda prèsta a borir. Mas los autors d'aqueles forfaches confessant qualques còps en partida la vertat istorica, acusan pasmens Russia de mentir. Mòstran atal quant, entre eles e lo sens de la vertat, s'es constituït un abisme infranchissable. E la dicha es encara confirmada : « Que vòl tuar son can l'acusa de la ràbia ». En bons e insensats umanistas, creson que lor dever es de sostenir lo mai feble contra lo mai fòrt, lo paure contra lo ric, mas quitament dins aquela demarcha, son dins una entièra incoeréncia, perque sostenon a prepaus d'Ucraïna, totes las valors nacionalistas e autras, que condemnan e contra las qualas luchan en França e dins los païses europèus. Lo paure es defendut contra lo ric, en Euròpa e als USA, aquel fèu del capitalisme e del Comèrci Mondial ? Segon aquelas personas, V.Putin fa de chantatge, mas las sancions europèas e americanas e la fornidura d'armas als ucraïnians, que son, senon de chantatge economic e militar fach a Russia ? La paura a pas forçadament rason contra lo ric e Dieu pòt justificar un ric e condemnar un paure s'o merita. La justícia, la vertadièra, pausa pas sus de postulats o d'aprioris. Condemna las marridas accions e justifica las bonas. Los cambaviments creats per de

revelhs nacionalistas tumultuoses son sovent estats a l'origina de guèrras espantosas. Nòstre Euròpa s'es bastida sus de causas pàrièras e nòstra França i a tengut un ròtle plan important. Mas l'unificacion de França es un aquesit plan superficial. La França actuala es lo produch d'una amassada de regions originàirement independentas. Coma justificar, « a l'encòp », segon la formula macronienne, lo sosten al nacionalisme ucraïnian e lo refús del nacionalisme als còrss ?

Lo marrit a tibad el meteís los fialats dins los quals acaba per èsser pres. Es la consequéncia dels comportaments injustes que, volent èsser mai justes que Dieu, s'afonsen dins la contradiccion e la confusion dont « Babel » foguèt lo signe precursor profetic.

Ara qu'aquelas vertats son dichas, oblidam pas aquela exortacion de Jèsus-Crist que nosautres dich, dins ròm.12:18, per la boca de Paul : « s'es possible, aitant qu'aquò depend de vosautres, siatz en patz amb totes los òmes. » Podèm pas obligar los insensats nòstres aimar e a aprovar çò que nos aprovam. Tanben profecham dels savis conselhs escriví pel rei Salomon dont los de Pro.23:9 : « Parla pas a las aurelhas de l'insensat, perque mesprèsa la saviesa de tos discorses. » E i a tanben aqueles dos versets, d'aparéncia solament, contradictòrias, de Pro.26:4-5 : « Respondes pas a l'insensat segon sa folia, de paur que li semblas pas tu meteissa. Respond a l'insensat segon sa folia, per fin que s'agache pas coma savi. » En fach, çò que l'Esperit nos ditz, es de far pròva de çò qu'es vertat, mas d'insistir pas, inutilament, amb aquel o la que parteja pas nòstre vejaire. La vertat s'impausa pas als insensats, e nòstra coneissença del projècte divin nos es pas estada balhada per versar la situacion espirituala establida per las nacions de la tèrra. Los marrits increduls e incroyants an bastit, eles meteisses, per lor impiété, la situacion dramatica que ven tornar tombar, uèi e fins a la prima 2030, sus lors caps, jos diversas formas.

Lo factor temps resèrva als pòbles de la tèrra encara fòrça suspresas desagradivas. E en França, aquel dissabte 28 de Mai, dins lo temple pagan de l'estadi de França installat a Sant Danís, s'es produch un fiasco terrible per França. A causa de l'utilizacion de falses bilhets imprimits, los possessors de bilhets autentics son estats privats de la partida de la sason. Aquel problèma soslinha l'extrèma cupiditat que caracteriza lo desvolopament del fotbòl dins l'Euròpa Occidentala. Las malversions e escrocariás mesas en causa resultan del prèmi atench dins la venda dels bilhets, 70 € a 690 € per plaça mas tornats vendre sus las borsas d'escambis especializadas e al mercat negre fins a 5000€. L'escrocariá en causa revèla una iniquitat que passava fins aquí desapercebuda. Mas quant es escandalós pels que dins lo mond penan a se noirir per viure, aquel comol de l'opuléncia outrancière ! Es lo fruch d'una idolatria que condemna davant Dieu tota aquela societat. Dins lo baralh e lo rambalh creats, la polícia de securitat es intervinguda e lo pièger es estat atal evitat. Mas profechant de la situacion, dels paucvals o racalhas an agarrit los suportaires angleses e los an desvalisats. E aquela accion mòstra fins ont la cupiditat pòt conduire l'umanitat siá, al pilhatge. Aqueste conduch per l'immigracion estrangiera indomptée e indomptable, e dels visitaires estrangièrs, se complís just après l'eleccion del president Macron. Mas just abans las eleccions legislativas, solament aquelas accions de pilhatge venon confirmar los risques denunciats pels partits nacionalistas de la Drecha francesa. Assistissèm atal a un gra novèl d'elevacion de l'expression de l'òdi esprovat de cap a França, pels immigrants venguts de l'Africa entièra. E aquel òdi farà pas que créisser amb lo factor temps. França s'es atal cobèrta de vergonha davant los telespectators del mond entièr ; un discredít portat per son jove president momentanèament plaçat coma cap d'Euròpa.

Lo factor temps es vist plan diferentament segon que la fe es presenta o pas dins l'èsser uman que l'analisa. Per l'uman sens fe, çò que lo passat a bastit es un aquesit. E balha a aquel aquesit la possibilitat de se perlongar dins lo temps que ven. Es per aquel principi, que los pòbles occidentals beneficiaris de 77 annadas de patz, an pensat aver atench un nivèl de cultura e d'experiéncia que podíá garantir la prolongacion d'aquela patz. Mas, tot al contrari, l'òme de fe sap que la patz pòt pas èsser que provisòria, quand regna sus una societat que Dieu desapròva e condemna. Mas per comprene aquel jutjament divin, çò o cal encara descobrir per l'estudi de sas revelacions biblicas. Tanben, la saviesa eretada de Dieu, permet a l'òme esclarat de dire : Fins aquí, la patz a regnat. Mas après ela, tanben longa siáela, los vents de las colèras de las guèrras umanas van tornarmai bufar e son pas que l'aspècte visual terrèstre de la colèra del Dieu Totpoderós celèst e invisible siá, las pròvas concrètas de sa malediccion.

Çò qu'es estat, es çò que serà

Lo títol d'aquel article es pres dins Ecc.1:9 : « Çò qu'es estat, es çò que serà, e çò que s'es fach, es

çò que se farà, i a pas res tornarmai jol solelh. » Justifica a el sol, l'interès de nòstra lectura de la Bíblia qu'es, pels vertadièrs cresents, la paraula de Dieu escricha per d'òmes, jos dictada o inspiracion. Dins aquela revelacion biblica, Dieu a volgut favorizar la compreson de sos elegits fidèls, en organizant los faches istorics, per que reprodugan, en compliment, las meteissas aparéncias de faïçon evidentada per las doas alianças, successivament instauradas per el amb sos servidors. Aquela demarcha presenta un doble interès. Lo primièr es lo de provar que los faches complits son pas lo produch de l'azard, mas lo d'una intelligéncia bastida divina. Lo segond, es qu'en legissent l'experiéncia de l'anciana aliança, l'elegit fidèl del Crist sasisca clarament lo sens dels messatges desliurats per d'imatges analògs concernissent de faches complits dins l'aliança novèla.

Per verificar aquela explicacion, pòdes relevar, coma ieu, aquelas semblanças del destin complit dins las doas alianças.

Las doas alianças començan lor experiéncia dins l'unitat nacionala o l'unitat religiosa ; Las 12 tribús d'Israèl, per l'anciana ; los 12 apòstols josieus de Jèsus-Crist, per la novèla. Pendent lor istòria, un esquisma religiós se produz ; las dètz tribús d'Israèl se separan de las tribús de Juda e dels Levitas al temps de Roboam, filh del rei Salomon. Dins l'aliança novèla, dins lo fals crestianisme infidèl, a partir del sègle 12en, la fe reformada se separa de la fe catolica romana. E dins las doas alianças, aquelas separacions favorizan pas la vertat divina, ni per las dètz tribús d'Israèl que causisson la rompedura, ni per la fe protestanta. Sabi que presentar atal l'istòria religiosa pòt estonar, mas aquel estonament pause unicament sus la desconissença del jutjament portat per Dieu sus aquel protestantisme, majoritàriament considerat per el « ipocrita ». Perque, dins aquela epòca, los vertadièrs elegits lusisson pas per de faches guerriers glorioses ; accèptan tot simplament de patir, sens daissar lor nom a la posteritat, lo sòrt de martirs que Dieu lor prepausa. E aiçò explica perqué l'umanitat reten pas d'istòria que los grops religioses mai separats de Jèsus-Crist : la fe catolica romana e lo protestantisme calvinista ; e aiçò, unicament dins la zòna occidentala d'Euròpa designada dins Daniel e Apocalipsi, pel simbòl dels « dètz banas ». En marge d'aquelas doas religions, a l'Èst, l'ortodoxia, que s'es separat del catolicisme, en emportant amb ela lo « dimenge » renegat de Constantin 1èr, es, logicament, egalament frapada per la malediccion de Dieu dempuèi 1843, data ont la restauracion del sant sabat es estat prophétiquement exigida pel decret divin anticipat de Daniel 8:14.

Après lo començament e la separacion, la fin de las doas alianças se compliquèt sus tres guèrras punitivas successivas ; tres deportacions a Babylone, per l'anciana aliança, en – 605, en – 597, e en – 586 ; tres guèrras mondialas successivas per Euròpa catolica romana de l'aliança novèla, en 1914, en 1939, e en 2022. Rampèli que la guèrra actuala d'Ucràina a pas per tòca que lo d'implicar dins aquel conflicte, las nacions de l'U.E. que demòran las ciblas de la colèra de Jèsus-Crist. Existís pas de profecias biblicas qu'anóncian especificament las doas primièras guèrras mondialas. Mas es precisament aquí que l'anòncia de las tres deportacions a Babylone de l'anciana aliança nos esclaire e nos permet de comprene lo ròtle que las doas primièras guèrras mondialas prenon dins lo projècte de Dieu. Coma per l'anciana Aliança, an avertit sos elegits, del « temps de la fin », de sa preparacion d'una Tresena Guèrra Mondiala, dont lo ròtle destructor es tant important que Dieu la profetize, ela, de mantuna faïçon, dins Daniel 11:40 a 45, Apocalipsi 9:13 a 21, e Ezéchièl 38 e 39. Aquela tripla succession de guèrras mondialas confirma la significacion simbolica, de la chifra « tres » que designa, per Dieu e sos elegits esclairats, la perfeccion. L'identificacion de la Tresena Guèrra Mondiala pausa sus la mesa en parallèla dels ensenhaments de Lévitique 26 amb lo tèma dels « sèt trompetas » d'Apocalipsi 8 e 9. Dins las doas alianças, Dieu infligís de castigs successius per punir lo mesprètz manifestat de cap a « sas leis e sos comandaments », segon Lev.26:14-15-16 : « Mas se m'escotatz pas ponch e metètz pas ponch en practic totes aqueles comandaments, se mespresatz mas leis, e se vòstra arma a en orror mas ordenanças, en mena que practicàvetz pas ponch totes mos comandaments e que rompiatz mon aliança, aquí alara çò que vos farai. Enviarei sus vosautres la terror, la consommation e la fèbre, que tornaràn vòstres uèlhs languissants e vòstra arma sofrenta ; e semenaretz de badas vòstras semenças : vòstres enemics los devorarán. », çò que concernís dins l'actualitat lo blat d'Ucràina raubat pels russes. Dins Lévitique 26, los castigs se succedisson fins a la fin del capítol. E n'es tot parièr pels « sèt trompetas » dins Apocalipsi ; quitament reaccion divina de cap als cresents infidèls dins las doas alianças. Dieu confirma atal sa declaracion de Mal.3:6 : « Perque soi YaHWÉH, càmbii pas ; e vosautres, mainatges de Jacob, sètz pas estats consumits. »

Una altra leiçon es adreçada per Dieu a sos servidors del temps final : las experiéncias de las doas alianças son bastidas sus de formas identicas, plan ressemblantes, perque la nòrma del salut es tanben la meteissa ; totjorn basada sus l'obesissença perfiecha a la volontat de Dieu ; meteissas leis sanitàrias, meteissas leis morales e meteisses comandaments, abans Crist e après el ; solas las fèstas religiosas complidas en Crist cèssan e desapareisson. E totas aquelas revelacions calcadas l'una sus l'autre an pas qu'una sola tòca per Dieu ; lo de convèncer sos elegits e totes los òmes dignes d'aquel tèrme, qu'es plan l'organizador de la vida e de sas espròvas ; las dels darrièrs jorns

essent particularament duras e terriblas, pels umans, los animals e la natura entièra.

Las tres darrièras guèrras mondialas an tanben en comun, amb las tres deportacions de l'ancian Israèl, l'estat d'esperit rebèl e crudèl de lors contemporanèus respectius. Aquel estat d'esperit es estat particularament identificat pel mot « nazi » dins la segonda guèrra mondiala, mas aquel tèrme esglàsia pas que los que son estats marcats durablament per aquela guèrra centrada sus Euròpa. Pren consciéncia estant que per la novèla generacion plaçada al poder dels pòbles actuals, lo « nazi » es pas que lo fantasma que terrorizava lors paires, la paur ancestrala del « papà ». Pel renovelament de las personas, las experiéncias del passat son rendudas vanas e nullas. E los dirigents novèls son prèstes per renovar las fautas e las errors del passat. Uèi, la joventut ucraïniana defend farouchement lo drech de son nacionalisme guerrièr crudèl e despietadós, del meteis biais que lo pòble alemand entièr o quasi sosteniá las guèrras enterprises per sa « Führer ». E en França e dins las autras nacions europèas, Ongria exceptada, lo meteis sosten es balhat a la causa ucraïniana. Los regiments « SS » son remplaçats pel grop Azov que supervisa l'armada ucraïniana oficiala, coma los « SS » d'Adolf Hitler supervisavan los oficièrs de la « Wehrmacht » ; l'armada alemanda regulara. Mas siás pas estonat que dins totas las grandas guèrras, dels òmes se distinguiscan per de comportaments extremistas espaventoses. Ne fuguèt tot parièr dins totas las epòcas dramaticas. Menaçats per l'invasion de las armadas del rei Nébucadnetsar, los josieus secutavan a mòrt, los que, tal Jérémie, èran considerats coma desfachistas e donc nosibles per la nacion entièra. Amb la meteissa determinacion e per las meteissas rasons, dins « la nuèch dels longs cotèls », los grops armats « nazis » assassinèron los caps dels grops « S.A. » jutjats tròp pacifics e immorals. E a la reflexion, aqueles comportaments extremistas assumits son preferibles, perque prèstan pas a confusion. Jèsus, el meteis, accèpta pas la mièg-mesura, puèi que demanda a l'Adventista dels darrièrs tempses de se mostrar « freg o borissent », dins Apo.3:15-16. Mas nòstres jornalistas e nòstres òmes e politicianas identifican pas aquel nacionalisme extremista al nazisme, perque que pren pas publicament la causa josieva per cibla ; e l'identificacion nazi es renduda encara mai dificila pel fach que lo president ucraïnian es el meteis josieu. En mai, per la joventut arribada al poder, lo nazisme es ignorat e representa pas res d'autre que lo sovenir d'un temps de guèrra passat e despassat. Lo nazisme novèl a donc un avenidor polit puèi qu'es legitimat pels pòbles dites democratas. Lo nazisme es estat e es tornarmai, confirmant atal lo verset de la Bíblia, « çò qu'es estada es çò que serà ».

La nacion jove ucraïniana nos permet de relevar totas las consequéncias del renovelament de las generacions. S'a volgut liberar de règlas de vida estrictas protegidas per Russia al caractèr plan conservator, en mai, tornada venir religiosa. E dins son independéncia, a experimentat, coma França l'a fach en son temps revolucionari, las dificultats de conciliar e far viure amassa de las gents qu'an cadun lor pròpria concepcion de la libertat. E demest sa joventut, s'es trobat, coma pertot, de las personas qu'admiran la violéncia, la fòrça e la poténcia que caracterizava, en 1939, los grops nazis alemands. Mas inutil d'agachar tan luènh endarrièr, perque es aquel quitament gost del plaser de dominar e de poder legitimament tuar e escotelar lors enemics qu'es a l'origina de las conversions a l'islam radical extremista de joves blancs occidentals. E es plan en França que s'es format l'embrion del grop Estat Islamic, dont los mai celèbres executors èran franceses. Cada còp que venon independents, los pòbles descobrisson las meteissas consequéncias de la libertat, e reproduson a lor torn, las experiéncias violentas ja descobèrtas per d'autres pòbles abans eles. E o cal plan constatar, l'experiéncia dels autres es pas jamai presa per modèl. En dintrant dins la vida, tot òme reïnventa sa pròpria experiéncia e çò qu'es vertat per la Bíblia mespresada l'es tot aitant per las experiéncias dels autres. Es çò qu'explica que, malgrat sa longa experiéncia de la libertat, França fa pas excepcion e subte ela-tanben la consequéncia del renovelament de sa poblacion jove. Siam fòrça conscients que tot çò qu'es novèl presenta un risc de dangièr, perque la novetat es encara l'inconegut. E aiçò explica perqué, en prenent d'edat, los umans venon plan conservators. E aquela crenhença de la novetat es sens cap de dobte la causa qu'explica la subrevida de l'umanitat fins a nòstre temps final. Uèi, perque lo poder politic es passat entre las mans d'una joventut ambiciosa, orgullosa e inexperimentada, dins de païses ont la mescla etnica e religiosa es la nòrma, los afrontaments umans son tornats venir, non pas, possibles, mas inevitables. La simpatia dels europèus de cap a Ucraïna pausa sul fach qu'es victima d'una ataca militar russa. Mas çò qu'aqueles europèus ignòran, es que dins aquela jove Ucraïna liberada, se passe de las causas qu'escandalizarián aqueles meteisses europèus. De testimoniages video e fotografica circulan pasmens sus internet mostrant dels practics moyenâgeuses de punicions publicas aplicadas contra d'opausants o de membres jutjats pas pro zeloses per la causa d'Ucraïna. Un testimoni ocular a quitament denonciat de practicas tipicament nazis de cap als soldats russes faches presonièrs. Mas es la guèrra que favoriza aquel desenvolopament d'òdi absolut e sas exaccions crudèlas. Per encoratjar la violéncia umana, lo drac met a sa disposicion, dins las mòstras de son supermercat, de nombrosas causidas o motivacions ;

causas religiosas, causas ideologicas multiplas demest las qualas la del nacionalisme extremista sovent legitimada mas quant murtrièra. I a tanben, la dels anarquistas que vòlon pas « ni Dieu, ni mèstre » mas exigisson una libertat totala per cadun e caduna.

Copada de Dieu, l'umanitat animala viu segon la lei dels animals que balha rason al mai fòrt. Lo feble es donc tengut de se sometre a son venceire, o de se morir, o de se despatriar luènh de l'adversari. Fòrça conscient de la causa, Jean de la Font, contemporanèu de Loís XIV, a escrich : « la rason del mai fòrt es totjorn la melhora » ; e aplicada per Dieu, « lo mai fòrt », aquela devisa pòt pas qu'èsser aprovada per totes sos vertadièrs elegits. Dins la posicion intermediària, se tròban los indecises, los esitants, trebols e ipocritas, incapables d'assumir clarament lor posicion sus diferents subjèctes. Es en çò lor que se revèlan d'enòrmes jutjaments incoerents, mascant lors pensadas prigondas sòus de las aparéncias umanistas. En vertat, son coards e assumisson pas plenament las consequéncias de lors opinions.

En dintrant un pauc mai prigondament dins las revelacions de la Bíblia, trobam d'autres subjèctes semblant dins las doas alianças. Sustot, lo nom de la « femna Jézabel » dont lo modèl original foguèt l'esposa pagana del rei Achab. En legissent lo raconte que la concernís dins 1 Reis 16:31 e fins a 2 Reis 9:37, podèm comprene en qué ven lo simbòl de la glèisa papala catolica romana dins l'èra crestiana. Los dos « Jézabel » an en comun, un combat diabolic dirigit contra los vertadièrs servidors de Dieu que cercan d'avalir. E es aquela accion persécutrice qu'a permés als primièrs Protestants de nommar « prigondors de Satan » sa doctrina romana falsament crestiana e realament pagana. En mai, lo nom « Jézabel » significant « aquí ont es polit (o Baal) », Dieu acusa subtilament la glèisa papala d'èsser en realitat una adoradora del drac designat pel nom « Baal » o « Bel ». Per aquel ligam logic, va li poder egalament balhar lo nom de « Babylone la grand » puèi que qu'en novèla « Babel » animatritz de confusion religiosa, manifestà « l'orguèlh e l'arrogància » punidas en çò del rei Nébucadnetsar, constructor e embellisseur de la vila antica portaira d'aquel nom. Mas en la nommant, « Babylone la grand », Dieu denòncia tanben la religion catolica coma una poténcia pagana, perque èra lo cas de la vila antica bastida pel rei Nébucadnetsar que foguèt, puèi, sol a se convertir al Dieu de Daniel. En ofrissent la possibilitat a sos adèptes d'adorar de multiples « sants », la religion catolica pren un aspècte parièr a las religions politeïstas paganas.

Un autre imatge reproduch concernís l'adventisme instaurat a partir de 1843, mas institucionalizat als USA solament, en 1863. Dins Apo.7, Dieu li balha l'aspècte de « dotze tribús » que, concernissent de crestians d'origina pagana de la novèla aliança basada suls 12 apòstols, an pas de ligam carnal real amb las 12 tribús josievas d'origina. Mas en prenent aquel imatge, Dieu nos ditz que retròba après 1843, dins sos elegits adventistas triats e seleccionats per doas espròvas de fe successivas, a la prima 1843 e a la davalada 1844, l'Israèl espiritual que son amor exigissiá. Atal, après la desobesissença totala catolica e la desobesissença parciala protestanta, Dieu exigissiá, per Dan.8:14, la restauracion de totas sas vertats doctrinalas e las generacions adventistas, trobadas dignas per el, an recebut e restaurat, al fil del temps, totas aquelas vertats remembradas. Perque Dieu aima plan fòrt sos elegits qu'aiman plan fòrça sa persona, sa redempcion e sas leis. E son projècte etèrn es unicament de partejar aquel immens amor amb los que l'aiman. Mas aquel amor es pas unicament teorici e espiritual, perque es, logicament, plan exigent e en relacion dirècta amb la forma excepcionala que sa pròpria demostracion d'amor a presa. Son incarnacion en Jèsus-Crist necessita una capacitat d'abnegacion fòra nòrma. Aquí perqué, la reconeissença de sos elegits passa per la ceremonia del baptisme, dins lo qual l'òme pecador es supausat se morir, per ressuscitar en Crist e viure dins l'estatut d'esclau per Lui. Dieu testimònia que tròba son Elegida dins la fe adventista, pel fach que balha a aquela darrièra institucion fondada en 1863 als USA, lo nom « Adventista del Seten Jorn ». Se retròba dins aquel nom, lo mot « adventista » que confirma l'espròva de l'espèra del retorn del Crist qu'es a l'origina de sa seleccion ; una espèra o « adventus » latina, dos còps profetizats, en 1843 e 1844. Puèi, segond causa de sa santificacion, la mencion del « seten jorn » confirma la restauracion del sant sabat divin instaurat tre la fin de la primièra setmana de jorns de la creacion terrèstra pel Dieu creator, lo Totpoderós. L'afront, qu'a constituït lo repaus del primièr jorn impausat per l'emperador roman pagan Constantin 1èr « lo Grand » dempuèi lo 7 de Març de 321, foguèt atal, tirat tre l'auton 1844, mas dins lo sol camp dels « Adventistas » qu'anavan en 1863 se regropar oficialament jol nom institucional de glèisa « Adventista del Seten Jorn ». Una altra expression causida per Dieu presenta aquela nòrma de fe restaurada jos aqueles tèrmes dins Apo.14:12 : « Es aicí la perseverança dels sants, que gardan los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus. » De cap a aquela definicion, l'imposture es pas possible, perque los onors tornats al « dimenge » roman constituïsson una transgression del quaten comandament relatiu al sabat del seten jorn. D'aquel fach, los qu'onoran aquel dimenge respondon pas a aquel critèri fixat per Dieu. E quand ditz « que gardan los comandaments de Dieu », evòca lo respècte dels dètz ; pas lo dels nòu, o dels uèch. La

restauracion del sabat exigít a partir de 1843, aviá precisament per tòca d'obtenir aquel respècte per aquel comandament encara transgredit pels crestians catolics, ortodòxes e protestants, descasuts. Mas, lo pièger per eles es que dempuèi 1843, aquela sola transgression rend vana e inutil la revindicacion dels nòu autres comandaments de Dieu. Es çò que Jacques nos ensenja en disent, dins Jac.2:10 : « Perque qual que siá obsèrva tota la lei, mas pèca contra un sol comandament, ven culpable de totes. » Aquela afirmacion necessita una explicacion. Lo que transgredís lo comandament del repaus del vertadièr seten jorn pòt pas pretendre qu'onora Dieu e li obesís exclusivament, coma lo primièr comandament l'exigísca, en disent a l'èsser uman : « Auràs pas d'autre dieu davant ma fàcia ». En efiech, se lo vertadièr Dieu creator exigís lo respècte del repaus del seten jorn, l'obesissença al repaus del primièr jorn es donc facha al benefici d'un autre dieu qu'el, en l'ocurréncia, Satan, lo cap del camp rebèl. E après la transgression del primièr comandament, es lo respècte dels dètz que s'abausona e la revindicacion d'obesissença pèrd alara tota legitimitat. Perque en simbolizant sa darrièra glèisa pel simbòl dels « dotze tribús », cadun o pòt comprene, los devers d'aquel darrièr Israèl espiritual son pas inferiors als del primièr. Dempuèi que Dieu es vengut se morir pels pecats en Crist, sas exigéncias de cap als pecadors graciats se son pas reduchas, an aumentat segon Mat.5:21-22 : « Avètz ausit qu'es estat dich als ancians : Tuaràs pas ponch ; lo que tuarà meriti d'èsser punit pels jutges. Mas ieu , vos disi que qual que siá s'encolèra contra son fraire merita d'èsser punit pels jutges; que lo que dirà a son fraire: Raca! meriti d'èsser punit pel sanhédin; e que lo que li dirà: Insensat! meriti d'èsser punit pel fuòc de la géhenne. »

Lo principi « çò qu'es estat es çò que serà » concernís egalament l'aparicion de dirigents dominators marcats per la passion del teatre e de la scèna. Aquelas personas se transforman en despòtas capables de grandas crudelitats ; tal Neron, lo filh de Messalina que portèt al poder en assassinant per empoisonament l'emperador Claude e son eretièr legitim Britannicus. Lo dangièr d'aquel gost pel teatre pausa sul fach qu'aqueles personatges fan pas mai de diferéncia entre la vida normala e la scèna. Jògan constantament un ròtle e son unicament preocupats de sedusir e d'agradar a lor entorn. Los artistas son de gents perfeccionistas que se senton obligats d'anar fins al cap dins tot çò qu'entreprenon. E aquel besonh imperiós faguèt de Neron, aquel sinistre e celèbre Boucher sanguinari matricide, digne de sa maire. Après el, trobam dins l'istòria, en França, lo mainatge vengut rei a cinc ans, non mens sinistre, Loís XIV. Se retròba en çò sieu, tot çò que caracterizèt Neron, la deméncia en mens. Mas son desir d'agradar e de sedusir son entorn èra lo meteís. Juguèt sa vida que venguèt sa scèna. E son orguèlh diabolic o possèt a se comparar al « solelh », lo simbòl de Dieu pels òmes que salva. En consequéncia, Dieu placèt son long regne sòus de las condicions tenebrosas e ivernalas excepcionalament frejas que fan pròva de son indignacion e de sa colèra perque secutèt la Bíblia e sos defensors mai que tot autre rei de França ; enavant fins a crear lo còs punitiu dels « Dragons » per percaçar los protestants fins dins las montanhas isoladas e las campanhas del país. Tanlèu mòrt, lo temps reprenguèt son aspècte normal. E fôrça mai tard, en obrissent son ataüc, son còs apareguèt en bon estat mas unifòrmament negre ; lo comol pel « rei solelh ». E aquela color negra o religa al sinistre Neron dont lo nom original, « Nero », significa negre en latin e en italian. Aqueles dos personatges an secutat los servidors del Dieu de vertat, essent eles meteisses al servici de la messorga tenebrosa establida pel drac. En nòstre temps modèrn, als USA, lo president Ronald Reagan passèt el-tanben de la scèna de la vida artistica a la presidéncia del país. Foguèt remarcat, el tanben, per son caractèr autoritari e son òdi de cap a Russia, soviética a aquela epòca. Puèi arribam a nòstra epòca en la quala ven d'aparéisser en Ucraïna lo president jove Volodímir Zelenski. Es passat el tanben de la scèna al poder. E en nòstra epòca de grand e publica informacion, aquela venguda al poder es estada precedida per un ròtle presidencial dins una ficcion televisada qu'a per nom « servidor del pòble ». Pichon detalh profetic important a relevar ; a la fin d'aquela seria, lo president abat totes sos collaborators politics utilitzant dos pistolets mitralhaires. Coma Neron e Loís XIV, lo president jove, desirós d'agradar e de sedusir gauta dins la vida son ròtle coma o fasiá en scèna, ja « extremista » sul plan licenciós. Per defendre la libertat nacionala de son país, s'es transformat en cap de guèrra e sa diabolica seduccion opèra tan plan, que totes los caps d'estats o quasi de l'OTAN son sedusits per son coratge e sos incessants discorses e apèls. Derogarà pas de son ròtle e o tendrà fins al cap siá, fins a sa mòrt. Sa natura artistica l'exigís e l'i obliga. E un còp mai, l'artista provòca per son autoritat e sa seduccion, la mòrt de milièrs de soldats, de civils e la devastacion de son país, espotit jos las bombas e los missils russes. En França, dempuèi 2017, un jove passionat per la vida artistica qu'a seguit dels corses dins l'art teatral, Emmanuel Macron, es vengut lo president dels franceses avent « reivindicat » el meteís, abans son eleccion, e segon sas paraulas, « son inexperiéncia e son immaturité ». Paradoxalament, sa concepcion autoritària e autocrata del poder a abotit a una crisi provocant las manifestacions ostilas e exigentas dels « gilets jaunes ». Aquel gilet a, a l'origina, lo ròtle de favorizar la vista dels automobilistas en pana sus las vias de circulacion aital coma los conductors de las doas ròdas. Aquela partida de las Franceses victimas

de las causidas economicas fachas pels dirigents, èra plan daissada « sul bòrd de la rota » e lor « gilet jaune » los a fach descobrir pel pòble entièr. Après aqueles problèmas, Dieu es dintrat en Guèrra amb las nacions de la tèrra, e los a somesas a la paur de la malautiá pandemica per çò qu'es pas estat qu'una epidèmia mondiala deguda al virus Covid-19. L'economia foguèt atal blocada pendent doas annadas, per decision del president jove « immature » desvariât. E a pena sortida d'aquela crisi ruineuse, lo conflicte entre Ucraïna e Russia a esclatat. Al meteís moment, nòstre president jove a assegurât la presidéncia viradissa de l'U.E. E jos son autoritat e la decision del comissariat europèu, Euròpa a pres causa e partit per Ucraïna contra Russia, fornissent a son enemiga de las armas que tuan de russes militars e civils. Perque çò conflicte es partit d'una guèrra civila, dins la quala lo poder es passat a las mans del camp catolic ucraïnian de l'Oèst d'Ucraïna plaçat jos l'influéncia de sos ligams amb Polonha catolica romana, tradicionalament ostila a la religion ortodòxa russa. Constantament alimentat per las armas ofèrtas, generosament, mas pas sens interès, pels USA e los europèus, lo conflicte ganha en intensitat murtrièra e l'aspècte òrre que pren Ucraïna devastada fa pas que presentar l'aspècte futur de l'Euròpa entièra estralhada e destrucha a son torn per Russia irritada per aquela ajuda militara e las sancions economicas adoptadas contra ela. Òc, los artistas, gents de l'espectacle, son plan de las gents terriblament perilhosas a los quals lo poder politic auriá pas jamai degut èsser fisat. Son naturalament dotats per sedusir las folas que venon dels espectadors ipnotizats manipulats e mestrejan redoutablement l'art de la paraula e dels discorses publics. Mas al contra de çò que pensan e pretendon, an pas per lor pòble qu'una influéncia nefasta que los conduch a la destruccion. Dins la parabòla non biblica de l'« entalha e la mosca », incarnan perfiechament lo ròtle tenguda per la mosca. Mentre que los cavals penan a tirar una pesuga carròça plan cargats dins una còsta, una mosca las harcèle e las pica. Arribats a la cima de la còsta, los cavals agotats per l'esfòrc ausisson la mosca secutaira nosibla dire : « Urosament qu'èri aquí ». Talas èran las leiçons de l'istòria que l'umanitat pécheresse a pas sauput ni volgut retenir, ni tenir compte. Es donc conducha a revivre los meteisses dramas destructors e ja, jorn après jorn, en Ucraïna, la tragica darrièra « escalada » es engatjada e a començat. E pasmens Dieu aviá plan fa escriure dins sa Bíblia : « çò qu'es estat es çò que serà ». Tanben, sos elegits que creson en sa paraula son pas estonats, ni suspreses, per las reaparicions dels mostres tuaires. Son los testimònis del Dieu que los esclaire e fa pas res sens aver avertir sos servidors los profètas coma l'ensenha Amos 3:7 : « Perque lo Senhor, YahWéH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas. » E atal prevenguts, res los pòt pas sedusir, segon Matt.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits ».

L'amor, segon Dieu

Quand l'amor se fa un dever d'èsser, tanben, perfiechament just, la situacion pren una forma complicada que sola la saviesa divina podiá resòlvre.

Quand l'èsser uman tempta d'emplenar aquela condicion, se truca a un problèma natural qu'es lo de sa parcialitat. En efiech, tota creatura a un ponch de vista personal sus tota causa qu'o rend parcial. Los psicòlogs glosent sus l'objectivitat e la subjectivitat de las personas, mas l'objectivitat reala absoluta existís pas, perque nòstras opinions son condicionadas per nòstra natura individuala entièrament liura. Atal, aquel o la qu'a la fe es condicionat per aquel critèri. E es alara incapable de justificar lo rasonament del qu'a pas la fe. Es aquel critèri fonamental que fa que jos l'agach de Dieu, sèm a l'imatge de granas semenadas en tèrra, dont las unas grellharàn e produiràn un bon plan, e d'autres secaràn e grellharàn pas jamai, o balharem un plan caitiu malautís. Nòstra natura umana, totalament subjectiva, nos pòrta a favorizar l'un de las doas causidas al detriment de l'autre, d'aquí enlà que semblan èsser en complèta oposicion ; çò que caracterize l'amor e la justícia. Mas cal encara que compreniam plan çò que vòl dire lo mot justícia, perque al contra del mot amor, lo mot justícia pòrta dos senses puèi que son aplicacion consistís a punir o gracià. Dins la pensada umana, lo mot justícia es pas ressentit que dins lo sens del castig ; lo que conduch lo raubaire o l'assassin davant los jutges per èsser conduch en preson. Aquela sola concepcion masca l'autre aspècte plan positiu de la justícia que permet a Dieu d'onorar e benesir sos elegits obesissents. La personalitat individuala de cada creatura rend impossibla lo governament collectiu uman. Los dirigents umans son tròp imperfièches per poder contentar las massas umanas compausadas de gents plan diferentas. E aquela impossibilitat es traducha per de remesas en causas politicas perpetualas ; la contestacion essent la nòrma de la natura umana rebèlla e capriciosa. L'unitat perfiecha es pas donc possibla qu'après una seleccion e una tria de las armas umanas, dins lo qual Dieu retendrà los e las qu'a trobats moralament confòrms a son modèl ideal qu'a presentat dins la persona de Jèsus-Crist. Sens

aquela conformitat, la vida etèrna es pas possibla.

Dins Apo.3:19, Jèsus-Crist, « lo Testimòni Fidèl », dich : « Ieu , repreni e castigui totes los qu'aimi. Aja donc de zèl, e repentis-te. » Jèsus balha a l'umanitat entièra una leiçon que contraditz los filosòfs e los psiquiatres modèrns. Segon son divin vejaire, l'amor consistís a castigar los culpables. Mas totes son pas castigats per amor e Dieu el meteís fa una distincion plan neta entre los que l'aiman e los que l'aiman pas pro. Dins aquel verset, s'adreça als crestians batejats dins sa darrièra institucion de l'istòria umana : la glèisa adventista del seten jorn. Se dintra dins aquela glèisa per diferentas rasons : ereditaris, azards de la vida, o causida de conviccion personal après aver estudiat lo subjècte. E quitament dins aquel darrièr cas, l'estudi va portar de frucha plan diferenta segon la natura individuala del postulant ; l'estudi pòt èsser superficiala o al contrari fòrça aprigondida. Aquí perqué, las paraulas d'exortacion del Crist s'adreçan a totes mas auràn pas d'efièches que sus sos vertadièrs elegits. Perque, per beneficiar d'aquela exortacion, cal saber en qué consistisson, concretament, los repròchis adreçats pel divin Jèsus-Crist. En aquel temps ont èri membre d'aquela glèisa oficiala, ai ausit e vist un òme plorar dins sa predicacion e sa pregària. Evocava aquela manca d'amor que Jèsus repròcha a sa darrièra institucion. Mas s'enganava a prepaus d'aquel amor absent perque l'interpretava coma essent l'amor fraternal, mentre que Dieu li balha lo sens d'amor de la veritat. E la transmission permanenta de las interpretacions profeticas eretadas dempuèi las teorias elaboradas pels pionièrs de l'òbra, sens que lors errors sián corregidas, n'es encara uèi, l'explicacion e la justificacion. Amb lo temps, Dieu a esperat un revelh espiritual qu'es pas vengut e es aital que mon ministèri a trobat sa rason d'èsser. Dintrat dins la glèisa, ai estudiat las profecias per Jèsus-Crist, sos elegits e ieu meteís. Lo lum m'es estat balhat e la profecia a parlat de faïçon clara e intelligibla. Malgrat aquela claror, l'anòncia del retorn del Crist per 1994 es estada regetada amb l'ensemble del messatge ; segon l'imatge profan : « lo nenet es partit amb l'aiga del banh ». E aquela manca de saviesa que consistissiá a triar abans de getar li es estada fatal. Perque aquela revelacion qu'ai recebuda de Crist dempuèi 1982 representava la forma contemporanèa de son amor incommensurable. E l'aliança de la descasuda amb los descasuts precedents a pas, dempuèi 1995, que confirmat sa « vòmit » per l'unic Salvaire e Senhor.

L'amor divin es incomparable perque es al dessús de tot e a l'origina de tot. Somiam a çò qu'a costat al Dieu creator lo projècte de contentar son besonh d'amor. Dempuèi l'eternitat, viviá sol, e podiá crear tot çò que voliá en aspècte visual coma l'òme o pòt uèi parcialament far de faïçon virtuala sus un ecran d'ordenador ; pasmens, amb fòrça trabalh al contra de Dieu qu'obten instantanèament e sens fatiga çò que creà. Dins son esséncia d'amor, Dieu s'acontentèt pas mai de sas creacions estaticas, esprovèt lo besonh d'un retorn d'amor que las causas tornan pas. La solitud, quand es totala, acabèt per aparéisser coma una preson e Dieu se metèt a la poder pas mai suportar. Es mentre que son Esperit illimitat a concebut son projècte de crear de vidas liuras en fàcia d'el. Mas en permetent lo retorn d'amor de la part de d'unas d'aquelas vidas liuras, aquela libertat anava aver l'inconvenient de permetre tanben l'indiferéncia, quitament l'ostilitat, de la part de fòrça autres. E ja aquela consequéncia explica las causas de la coexisténcia de las gents del ben e dels del mal. Lo ben e lo mal devián coexistir per un temps dont ignoram la valor totala. Mas d'aquel temps Dieu anava poder seleccionar d'elegits esprovats demest los àngels celèstes e puèi, après eles, demest las creaturas terrèstras. Es aital que Dieu balhèt la vida al primièr àngel dont lòga la perfeccion originala dins Ezé.28:12 : « Fils de l'òme, Pronóncia un planh sul rei de Tyr ! Li diràs : Atal parla lo Senhor, YaHWéH : Metiás lo sagèl a la perfeccion, Èras plen de saviesa, perfièch en beutat. » Dieu compara son primièr àngel al rei de Tyr dont fa un antitype analòg. Relevam aquela precision : « Metiás lo sagèl a la perfeccion, Èras plen de saviesa, perfièch en beutat. ». Coma n'auriá poguda èsser autrament ? Dins aquel prototip de la creatura, Dieu a plaçat tot son amor, l'a creat perfièch e es pas que per causida personala, entièrament liura, qu'aquel àngel perfièch es vengut mai tard l'enemic de Dieu, lo drac, son adversari nommat Satan. Aquela fasa es egalament profetizada per Dieu que diguèt puèi al verset 15 : « Ès estat intègre dins tas vias, dempuèi lo jorn ont foguères creat fins a aquel ont l'iniquitat es estada trobada en çò tieu. » L'iniquitat trobada, puèi, en çò de Satan èra dins la libertat totala dont gaudissiá coma totes las creaturas de Dieu après el. E es donc plan important per Dieu que, quand d'increduls o de candidats al salut nos questionan en disent : Perqué lo mal existís ? Poscam respondre : « Perque Dieu a balhat a totes sas creaturas una entièra libertat. Aiçò perque es la condicion per que la causida del ben o del mal per caduna d'elas siá rendut possible e visible ». Rampèli que las nòrmes del ben e del mal son exclusivament definidas per Dieu e reveladas als Terrenals per sa santa Bíblia e sas doas alianças o dos testimoniats.

Vist sa natura divina perfièchament illimitada, Dieu a conegut d'avança totes los futurs desenvolopaments de la vida liura creada per el. A sauput, abans quitament d'o crear, que son primièr àngel perfièch acabariá en drac. E qu'en consequéncia, la mòrt finala li seriá reservada e impausada. Mas a gardat en el aquela coneissença e s'es comportat de cap a el segon son comportament del

moment ; multiplicant las marcas de son amor per el al temps de sa perfeccion. Mas l'experiéncia del drac confirma lo principi del jutjament de Dieu dels pecadors, tal coma o revèla Ezé.18:24 (just abans d'evocar lo cas de Satan dins Ezé.19:15) : « Se lo just se desvia de sa justícia e comet l'iniquitat, s'imita totes las abominacions del marrit, çò viurà ? Tota sa justícia serà oblidada, perque s'es liurat a l'iniquitat e al pecat ; a causa d'aquò, se morirà. » La justícia de Dieu s'aplica donc del meteis biais als àngels e als òmes. E es precisament per explicar la situacion que s'es aplicada al drac qu'aquela explicacion nos es balhada.

Un autre verset revèla un principi divin dins 1 Pierre 4:17 : « Perque es lo moment ont lo jutjament va començar per l'ostal de Dieu. Solament, s'es per nosautres que comença, quala serà la fin dels qu'obesiguèsson pas a l'Evangèli de Dieu ? » A l'escala de son entièra creacion de la vida liura, la primièra « ostal de Dieu » es angelic e celèst. Es donc ela que va èsser jutjada en primièra. Dieu garda en secrèt son òbra de redempcion que demòra entièrament ignorada per sos àngels. Tanben, es-çò en tota libertat que los clans se forman perque d'àngels celèstes apròvan las contestacions presentadas pel seductor cap dels àngels. Los camps essent establits, Dieu crèa la dimension terrèstra e i crèa l'òme e sa descendéncia renegada a causa del pecat de desobesissença resultant de l'espròva de fe basada sus la defensa de manjar de fruch de l'arbre de la coneissença del ben e del mal ; el meteis imatge simbolic e supòrt istoric de la persona del drac revoltat. Aquel còp, per l'instauracion de la setmana de sèt jorns, Dieu fixa lo limit del temps que condutz a la fin del temps d'espròva global siá, al tèrme de sèt mila ans. En creant la tèrra e sos abitants, los òmes e las femnas, Dieu va revelar de façons simbolicas multiplicadas sa futura incarnacion umana e sa recrompa dels pecats obtengut per l'ofrenda a la mòrt expiatòria de sa vida perfièchament justa. Mas aquel messatge demòra ignorat dels àngels e dels òmes. Aquestes veson pas dins los rites divins que de causas exigidas pel Dieu terrible e autoritari a lo qual es preferable d'obesir. Mas d'autres, s'engatjan dins la via del drac e causisson de li desobesir. Pendent los dos primièrs millenaris l'umanitat entièra profetiza e confirma la natura rebèlla naturala de la creatura de Dieu. Tanben, profetizant, a son torn, lo jutjament d'aqueles rebèls, Dieu a fach perir tota l'umanitat dins las aigas del deluvi en 1655 dempuèi lo pecat d'Adam. Mas confòrmament a son projècte global, « una rèsta » seleccionat per sa fe obesissenta es estat estalviat e salvat dins l'arca bastida per Noè e sos filhs.

Aquel exemple del deluvi fa pròva de las valors amor e justícia de Dieu. Es pas sa primièra demostracion, mas aquesta pren un caractèr oficial e universal que los fossils marins, trobats encara uèi sus la tèrra seca fins sus las mai nautas montanhas, pròven de façon incontestabla.

Après aquela leiçon universala, ven la segonda encara mai importanta sus la fin de l'an 4000 dempuèi lo pecat d'Adam. Es l'ora ont Dieu descobrís son jòc contra son enemic lo drac. Ven en Crist relevar lo desfís e ven provar que l'obesissença perfiècha salva lo pecador qu'a la vertadièra fe. Dieu a pas mai res a provar al drac dont coneis l'endurcissement dempuèi sa creacion. Mas sa victòria obtenguda per son acceptacion de la mòrt li permet de salvar los pecadors penedents perque l'exigéncia de mòrt de la transgression de la lei es contentada per sa mòrt voluntària. Per salvar de multituds de vidas umanas, una vida normala umana auriá pas pogut sufire. Mas lo Crist crucificat èra pas qu'un òme ; èra tanben Dieu, lo Totpoderós Creator en lo qual se forman e s'animen totes las vidas.

La mòrt de Jèsus-Crist demòstra d'una façon sublima coma Dieu capitèt a respectar l'exigéncia de sa justícia tot en demostrant la fòrça impensabla de son amor. Mas, se pels òmes de fe, comença una aliança novèla, a l'opausat, pels àngels rebèls e Satan lor cap, lo jutjament comença per lor expulsion del cèl, la primièra « ostal de Dieu » ; aiçò en esperant la mòrt d'ara enlà inevitabla. Son getats sus la tèrra e donc pèrdon la possibilitat de dintrar en contacte amb los àngels demorats dins lo reialme dels cèls a causa de lor liura causida de demorar fidèls a Dieu. Va de se que, acantonats sus la tèrra dels umans e se sabent condemnats a mòrt, lors comportaments e las òbras de marridesa se van amplificar e aténher de nivèls d'orrs encara mai grands qu'abans la victòria de Jèsus-Crist. Es pas res de pièger que de condemnats a mòrt autorizats a agir liurament. Aquel ensenhament es revelat dins Apo.12:7 a 12 : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, mas foguèron pas los mai fòrts, e lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl. E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. E ausiguèri dins lo cèl una votz fòrta que disiá : Ara lo salut es arribat, e la poténcia, e lo regne de nòstre Dieu, e l'autoritat de son Crist; perque es estat precipitat, l'acusator de nòstres fraires, lo que los acusava davant nòstre Dieu jorn e nuèch. L'an vengut a causa de la sang de l'anhèl e a causa de la paraula de lor testimoniatge, e an pas aimat lor vida fins a crénher la mòrt. Aquí perqué regaudissètz, cèls, e vosautres qu'abitatz dins los cèls. Malaür a la tèrra e a la mar ! Perque lo drac es davalat cap a vosautres, animat d'una colèra granda, sabent qu'a pauc de temps. » Es donc aquela situacion que s'aplica a l'umanitat entièra après la victòria de Jèsus-Crist. Pasmens, aquela libertat demorarà jol

contraròtle e lo limit impausats per Dieu coma ne testimònia Apo.7:3 : « Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. ».

Es aital que « lo ostal de Dieu » celèst es estat, en primièra, jutjada e que lo temps de gràcia acordat als àngels a pres fin. Lo dels òmes se deurà pas acabar qu'en 2029, abans lo retorn del Crist fixat a la prima 2030 en lo qual los sièis mila primièras dels sèt mila annadas del projècte divin prendràn fin. Atal, amb rason, Jèsus-Crist, tornat venir « Micaël » per sos àngels fidèls, pòt encoratjar lor regaudiment e lor alegrança. Per eles, lo risc de se pèrdre a pres fin. La victòria del Crist a donc agut per eles de las consequéncias enòrmas, mas jamai sa mòrt expiatòria a pas justificat lor seleccion. Es unicament per lor liura causida qu'an decidits de demorar fidèls al Dieu que costejavan sens mistèri, ni invisibilitat, al contra dels èssers umans. Sus la tèrra, la fe al Crist ten lo ròtle principal per la seleccion dels elegits, a causa d'aquela invisibilitat del Dieu creator. Que pòt explicar perqué d'òmes son creduls e d'autres creson pas que çò que veson, coma l'apòstol Tomàs ? Las meteissas donadas presentadas a aquelas doas menas d'èssers umans obtenon de resultats diferents ; çò que pròva que lo factor agissent es plan la natura individuala liura de cadun d'eles. E s'ajusta a aqueles dos cases, lo del drac e de sos demònis qu'an vist Dieu e an pr'aquò causit la via de la rebellion. Vista jos aquel angle, quant la libertat balhada per Dieu nos apareis polida e sàvia ! Abans los scientifics modèrns, Dieu a creat lo principi de l'experiéncia e de l'observacion. E dins son cas, las causas aurián pogut èsser rendudas mai simplas puèi que coneissent d'avança la frucha portada per sas creaturas, Dieu auriá pogut causar de crear unicament sos futurs elegits en natura unicament angelic. Mas aquela causida auriá pres una forma arbitrària non confòrma a son amor. Volent pas en res aparéisser coma tal, a pres, sus el, la consequéncia mortala de sa causida. E en acceptant el meteis de se morir per salvar sos elegits, s'es balhat lo drech legitim d'eliminar, per la mòrt, las creaturas rebèllas descasudas angelicas e umanas. Es per obtenir l'adesion e l'aprobacion d'aqueles àngels que Dieu obliga totes sas creaturas a revelar concretament la natura de lor personalitat individuala. Cada arma es unica e merita los meteisses astres que los autres d'èsser salvada. Encara cal qu'aja beneficiat del bon ensenhament religiós e qu'aja fach causida d'obesir a Dieu. E quand es pas lo cas, la causa es perduda d'avança o quasi.

Sus la tèrra abitada, ara, per de marrits àngels, l'aliança novèla comença dins un temps de persecucions practicadas, en primièr, pels josieus rebèls, puèi pels romans, a los quals avián ja recorrut per crucificar lor Messias. A sos fidèls martirs, sos testimònies, frapats pel baston, Jèsus-Crist ofrís la « carròta » de l'espèra de son retorn gloriós. An pas cap de coneissença del temps fixat per son retorn, mas espèran totes que se va complir del temps que son encara en vida. Aquel genre de precision es gardat pels elegits del « temps de la fin ». Après las terriblas persecucions impausadas als elegits crestians per Neron, lo drac fach òme, emperador dels romans, en fin del primièr sègle Jèsus presenta en vision a l'apòstol Joan sa Revelacion profetica coneguda jol nom Apocalipsi. Los angleses la nomma « Revelation » siá, per sa traduccion, mas los pòbles latins an conservat sa forma escura originala grèca « Apocalipsi ». Aquelas doas causidas son revelatrides de doas experiéncias espiritualas istoricas. Dins lo projècte de Dieu, l'interès e l'estudi d'aquela profecia se complirà en primièr als USA protestants e de lenga anglesa. Es lor que la Revelacion de Jèsus-Crist començarà de parlar jos l'aspècte de la fe adventista a partir de 1816 ; William Miller essent son primièr messatgièr. Dins los païses latins europèus marcats per la fe catolica romana, la Revelacion de Jèsus-Crist es pas demorada que « la Apocalipsi » crencha per sas anóncias de catastròfas. Atal, aquelas doas concepcions umanas fan pròva d'un jutjament divin qu'apròva l'un e condemna l'autre. Es encara aquí, una diferéncia que concernís l'amor de Dieu e sa justícia.

Dins aquela « Revelacion » suprèment importanta, Jèsus presenta dins son prològ, lo tèma de son gloriós retorn : la « carròta » es tornarmai presentada per una durada perpetuala. E se'n cal pas estonar, perque l'interès e l'aspiracion a viure aquel retorn es una pròva constanta de l'amor de l'òme pel Dieu Jèsus-Crist. Esperar aquel retorn gloriós e dintrar dins la patz etèrna es l'esperança de totes los vertadièrs elegits. E los que sosestimán la valor d'aquel subjècte, rendon vana lor fe, perque Jèsus a precisament acceptat la mòrt per ofrir aquel retorn gloriós als que l'aiman vertadièrament. Pendent tota l'èra crestiana, a la fin de la Bíblia, aquel libre, quitament non descriptat, a presentat aquela « carròta » prepausada a la vertadièra fe, tan rara coma l'aur d'Ophir. Mas dempuèi 1843, sas revelacions an pas fach que créisser ; perque dempuèi 1983, e dins la dissidéncia dempuèi 1991, l'ai entièrament descriptat e presentat als apelats adventistas qu'ai pogut encontrar, l'ai rendut disponible tanben sus de sits internet. E en coneissença del subjècte, t'o pòdi presentar coma una forma concrèta de l'amor e la justícia del Dieu Plan-Naut unic ; una pròva d'amor prepausada e recebuda pels qu'aima. Sol, l'amor de la vertat concretiza l'amor esprovat pel Salvaire e Senhor Jèsus-Crist. Los que mesprèsan aquela divina « Revelacion » aiman Dieu en paraulas solament, e se n'acontenta pas.

Lo castig pòt prene mantuna significacion. Venent d'un òme incroyant, pòt èsser causat pel desir de venjar una irritacion e èsser pas que lo fruch degut a la sola colèra. A la fin del mond e pendent sos castigs d'avertiments simbolizats per las sièis primièras « trompetas » d'Apo.8 e 9, Dieu exprimis

egalament sa divina colèra contra los pòbles rebèls. Mas quand ditz dins Apo.3:16, « leu repreni e castigui totes los qu'aimi », son castig pren la forma del testimoniatge de son amor siá, la pròva de son interès per la persona castigada. Es aquí, la sola forma positiva del castig qu'es pas alara pas que colèra, mas sustot expression d'un desir de cambiament de conducha de la part del subjècte castigat. Los elegits e los mainatges intelligents aprenon a far la diferéncia entre la reaccion guidada per la colèra e la que resulta de la simpla indignacion justificada. Los castigs infligits per de parents atencionats e plens d'amor son acceptats e aprovats pels mainatges que los patisson. E quand los comprenon pas mainatges, los comprenon en madurant, en prenent d'edat. Comparat amb l'amor de Dieu franc de tota marridesa, l'amor uman es ailàs sovent portaire, el, de marridesa, e encara ailàs, l'administracion dels castigs rèsta tròp sovent una reaccion colerica. Aquí perquè, los èssers umans an fòrça a aprene e a recebre de Dieu perfiech Totpoderós e invisible, mas invisible unicament per nòstres uèlhs ; perque nòstre esperit es del tot capable d'o concebre e de partejar de pensadas amb el, d'autant mai que los coneis abans nosautres ; aiçò dins l'espèra de sa venguda ont o veirem de nòstres uèlhs, tal coma es, dins tota sa poténcia e sa glòria divina.

Dieu es tant amor que balhar lo patiment li es plan desagradu e aquí perquè, aquel genre d'accion es fisada a de creaturas sens escrupul e sens retenguda : los marrits àngels. Far de mal als umans e a la natura es lor unic plaser. S'averan atal, plan utils per Dieu, per rendre plan desagradu la vida dels qu'o mesprèsan. E aquela utilitat justifica lor manten en vida fins al retorn del Crist, a la prima 2030. Poiràn alara se morir e desaparéisser amb los autres rebèls umans, dins l'espèra del jutjament darrièr. Mas lo cap dels àngels rebèls, el, se morirà pas al retorn del Crist. Dieu li a reservat una vida de solitud absoluta sus la tèrra desolada pendent « mila ans ». De longa pendent lo qual los elegits al cèl van jutjar los àngels e los òmes rebèls condemnats a la « segonda mòrt », segon Apo.20:2 a 4 : « Sasiguèt lo dragon, la sèrp anciana, qu'es lo drac e Satan, e o liguèt per mila ans. O getèt dins l'abisme, barrèt e sagelèt la dintrada al dessús d'el, per fin que sedusiguèsse pas mai las nacions, fins que los mila ans foguèsson complits. Après aquò, cal que siá desligat per un pauc de temps. E vivi dels trònes ; e als que s'i seguèron fuguèt balhat lo poder de jutjar. E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu, e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. Tornèron a la vida, e regnèron amb Crist pendent mila ans. ». Dins aquel verset, las « nacions » designan los elegits recrompats per Jèsus-Crist e jol nom « abisme », Dieu designa la tèrra desolada, privada de tota vida, tornada venir caotica coma abans la creacion de la vida terrèstra, segon Gen.1:2 : « la tèrra èra infòrma e void : i aviá de tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Dieu se moviá al dessús de las aigas. »

L'amor perfiech de Dieu serà encara fin finala confirmat per una accion de justícia egalament perfiecha. De pròvas relevadas pels bons àngels seràn presentadas als sants jutges e los marrits seràn totes perfiechament jutjats ; Dieu condusent e supervisant, el meteís, los examèns de cada cas. I aurà pas dins aquel jutjament, ni error procedurière, ni vici de forma quala que siá ; lo jutjament serà segur e divinament just. Las basas legalas d'aquel jutjament son totas descrichas e escrichas dins la santa Bíblia, la paraula escricha del Dieu viu. Aquí perquè Jèsus a declarat, dins Jean 12:48 : « lo que me regèta e que recep pas mas paraulas a son jutge ; la paraula qu'ai anonciada, es ela qu'o jutjarà al darrièr jorn ».

La vertat : una nòrma estrictament divina

S'a fòrça dich e escrich a prepaus de « la vertat », mas lo subjècte es tan grand qu'es pas estat agatat. Per o far, cal èsser Dieu dont l'Esperit es illimitat e dins aquel cas, lo sens que balha al mot « vertat » l'es probablament egalament. Mas per nòstre pichon esperit uman carnal terrèstre, es important de comprene, çò qu'es demorat a nòstra portada. Nos rebrembam d'aquela question del procurateur roman Ponce Pilate e de son cort escambi amb Jèsus, qu'anava far crucificar.

Per Ponce Pilate, tot comencèt quand los josieus en colèra li presentèron lo cas de Jèsus-Crist, segon Jean 18:28 : « Conduguèron Jèsus d'en çò de Caiphe al prétoire : èra lo matin. Dintrèron pas ponch eles meteisses dins lo prétoire, per tal de se solhar pas, e de poder manjar la Pâque. » L'Esperit inspirador d'aquel raconte, mòstra aici l'ipocrisia d'aquel clergat religiós josieu. Segon la letra de la lei, se solhan pas, mas en liurant lo just coma s'èra culpable, fan pièger que transgredir la lei e revèlan los negres sentiments de lors armas. Aici comença lo primièr contacte entre Ponce Pilate, lo procurateur roman postat a Jerusalèm per l'emperador de Roma, e Jèsus-Crist. Jean 18:29 : « Pilate sortiguèt donc per anar lor, e ditz : Quala acusacion portatz contra aquel òme ? » Pagan, es segur, mas Pilate representa la civilizacion avançada de l'epòca e cada cas de malfaitor deu èsser jutjat, e defendut per un avocat. La responsa dels josieus ven dins lo verset 30 que seguís : « Li respondèron :

S'èra pas un malfaitor, te l'auriam pas liurat. » Dempuèi l'arribada dels romans, los josieus avián pas mai lo drech de tuar per lapidacion los malfaitors arrestats, e aiçò explica lo verset 30 : « Sus qué Pilate lor ditz : Prenètz-o vosautres meteisses, e jutjatz-o segon vòstra lei. Los josieus li diguèron : Nos es pas permés de metre degun a mòrt. » Aquel verset revèla l'òrra marridesa dels josieus rebèls perque la lapidacion lor semblava tròp doça pel qu'asiravan de tota lor fòrça. Çò que venián reclamar al prè de Pilate èra la crucifixion que sols los romans practicavan legalament dins l'empèri entièr. Aquel cas es plan interessant de relevar, perque aqueles josieus se mòstran preocupats « de se solhar pas » dins lo verset 28. Solament, la falta dont acusan Jèsus es una falta religiosa que, segon la lei josieva, pòt èsser punida de la mòrt infligida per lapidacion pel pòble josieu. Aquel apèl al procurateur roman es pas donc ni legal, ni legitimat, per la lei divina escricha. Sa causa es donc unicament la marridesa ipocrita de gents qu'utilizan la religion, non per la glòria de Dieu, mas per satisfar lor desir de dominar de las creaturas umanas en profechant de lor títol religiós. Los josieus nos presentan aquí, lo modèl que la Roma catolica papala reproduirà pendent « 1260 » annadas de regne despotic persécuteur, entre 538 e 1798. Verset 31 : «Èra per fin que se compliguèsse la paraula que Jèsus aviá dicha, quand indiquèt de quala mòrt se deviá morir. » Aquela precision confirma lo fach que, s'èra estat un impostor, Jèsus meritava segon l'interpretacion de la lei la mòrt per lapidacion. Mas Dieu esplecha la marridesa josieva rebèlla per s'impausar en Messias rédempteur, lo tip de mòrt lo mai òrra d'aquela epòca : la crucifixion, dins la quala, lo còs del supliciat, suspendut per tres clavèls se voida lentament de sa sang, e s'asfixia progressivament dins una lenta e dolorosa agonia. Gràcias a las revelacions portadas per las descobèrtas de Ron Wyatt en 1982, sabèm que lo luòc d'aquela crucifixion susplombava l'arca de l'aliança amagada dins una cauna sosterranha qualques mètres al dejós de la crotz. Una fendascla, dins lo sòl provocada pel tèrratrem, a permés que sa sang davale sul propitiatoire de l'arca. Es aital que lo simbolisme del rite del « Jorn dels expiations » qu'ordenava aquela causa foguèt literalament complit. Per revelar son jutjament portat contra lo pecat, Dieu s'es impausat la mai òrra de las mesas a mòrt. Foguèt lo mejan que trobèt per aprener a sos elegits a asirar lo pecat coma el meteís.

Jean 18:33-34 : « Pilate tornèt dins lo prétoire, cridèt Jèsus, e li diguèt : Ès lo rei dels josieus ? Jèsus respondèt : Es-çò de tu meteís que dises aquò, o d'autres te l'an dich d'ieu ? » Aicí nos devèm rebrembar qu'a la debuta de la setmana, Jèsus foguèt aculhit gloriosament per la fola dels josieus qu'o proclamavan « rei dels josieus ». Una setmana abans, Jèsus aviá ressuscitat Lazare e la fola pensèt que son Messias anonciat èra demest ela e o glorifiquèt al títol de « Rei dels josieus ». E Jèsus los aviá pas contradiches. Jean 12:12 : « L'endeman, una fola nombrosa de gents vengudas a la fèsta avent entendut dire que Jèsus anava a Jerusalèm, prenguèron de brancas de palmièrs, e anèron a l'endavant d'el, en cridant : Hosanna ! Benesit siá lo que ven al nom del Senhor, lo rei d'Israèl ! » Aquela fola vesia en Jèsus un rei novèl Dàvid qu'anava getar los romans fòra de la tèrra d'Israèl. E los patiments endurats a causa de l'ocupant roman justificavan lor estrambòrd e lor alegrança. Es aital qu'a la fin dels tres ans e mièg de son ministèri terrèstre, lo Messias anonciat per Daniel 9:24 a 27 foguèt pendent un cort moment reconegut per una partida del pòble josieu. Mas aquela reconeissença foguèt pas de gost dels caps religioses dont lo pòble s'anava desviar. Es aital que trobèron dins la lei escricha per Moïse jos la dictada de Dieu, lo mejan de l'acusar de blasfèmia, siá de messorga, perque pretendia èsser « lo rei dels josieus », mentre que presentava pas qu'una simpla aparéncia umana. I aviá plan en sa favor de nombroses miracles mas causiguèron de los imputar a la poténcia del drac que nomenavan « Bel-Zebul ». E aquí, lor cas èra sens cap de remèdi, lor condemnacion per Dieu èra definitiva. Jèsus ditz donc a Pilate dins Jean 18:34 : « Es-çò de tu meteís que dises aquò, o d'autres te l'an dich d'ieu ? » Remarca coma Jèsus respond a Pilate per una question que conten sa responsa. En efiech, coma jutge cargat de jutjar Jèsus, los testimoniatges expandits a son subjècte son d'una importància màger, dont a lo dever de tenir compte. Aquela saviesa divina es remirable e lo poderós procurateur es embabotit e trebolat per aquela tactica divina, puèi que finament, la question pausada per Jèsus es una acusacion portada contra el, contra sa manca de probitat e sa demarcha superficiala. Se lo pòble o ten per rei, es lo pòble que Pilate deu questionar e non Jèsus. La situacion l'agaça mas l'òme que se ten davant el, fach tant pròva de d'intelligéncia misteriosa que lo dur e inflexible Pilate s'interessa a el, coma o pròva lo verset 35 que ven : « Pilate respondèt : Ieu, çò soi Juif ? Ta nacion e los principals sacrificateurs t'an liurat a ieu : qué as fach ? » Jèsus auria pogut respondre, « ai garit, ai sonhat, ai aimat, ai ressuscitat de mòrts e ara vau salvar mos elegits ». Mas en plaça d'aquò, li diguèt aquela estonanta vertat : « Mon reialme es pas d'aquel mond, respondèt Jèsus. Se mon reialme èra d'aquel mond, mos servidors aurian combatut per ieu per fin que foguèsse pas liurat als josieus ; mas ara mon reialme es pas ponch d'aicibàs. » En disent « ma « reialme es pas d'aquel mond », Jèsus confirma sa reialtat mas li retira totas sas formas terrèstras e un dialòg impossible s'engatja entre l'òme de carn e lo Dieu Esperit celèst e creator de tota forma de vida. Dins lo testimoniatge de sa vida, Jèsus a demostrat que

condemna las formas balhadas a las diverssas reialtats terrèstras bastidas, tre lor origina, sus un modèl diabolic pagan que los josieus avián envejat e volgut per remplaçar la preséncia de Dieu. Dins son explicacion, Jèsus precisa « ara mon reialme es pas ponch d'aicibàs ». E aquela precision « ara » conten l'anóncia d'un reialme crestian que serà un jorn installat sus aquela tèrra, « d'aicibàs ». Dieu a plan format lo projècte de s'installar sus la tèrra regenerada e glorificada, segon Apo.21:3 : « E ausiguèri de trône una fòrta votz que disiá : Aquí lo tabernacle de Dieu amb los òmes ! Abitarà amb eles, e seràn son pòble, e Dieu el meteís serà amb eles. », e Apo.22. Mas sens la mòrt expiatòria del Messias res serà pas possible. Aquí perqué, Jèsus recor pas a sos àngels plan poderoses per o desliurar de mans romanas. Per el, l'ora es pas venguda de reivindicar un reialme terrèstre qu'es gerit provisòriament pel drac, « lo prince d'aquel mond ». Aquí perqué, dins sos prepauses, Jèsus nomma sos elegits « ciutadans del reialme dels cèls », pas « de tèrra ». Los « reis de la tèrra » avián pas a aquel moment de son arrestacion res a crénher de sa part, mas aquí encara, dins lo temps, la situacion cambiarà e los jutjarà e los destruirà als jorns previstes per aquò. Jean 18:36 : « Pilate li ditz : Ès donc rei ? Jèsus respondèt : O dises, soi rei. Soi nascut e soi vengut dins lo mond per tornar testimoniatar a la veritat. Qual que siá es de veritat escota ma votz ». Jèsus fa pròva d'un respècte grand de cap al roman Pilate perque es pas Juif. L'idèa d'un Dieu unic Esperit, li es estrangiera e Jèsus li parla en tota franquesa de causas celèstas realas confòrmas a la veritat de la situacion de la vida universala celèsta e terrèstra. Aquela veritat que li fa partejar es l'astre de sa vida o la causa de sa mòrt etèrna. Pilate auria degut cercar de comprene mai prigondament lo sens de las paraulas pronunciadas per Jèsus, e aiçò d'aitant mai, que trobava pas ponch en el de motiu qu'o renda digne de mòrt, coma lo panatòri, o lo murtre. Lo verset que ven nos revèla sa natura superficiala. Jean 18:38 : « Pilate li ditz : Què la veritat ? Après aver dich aquò, sortiguèt tornarmai per anar cap als josieus, e lor ditz : Tròbi pas cap de crimi en el. » Pilate comet aquí l'error de sa vida. Après aver dich, « qué la veritat ? », auria degut esperar de Jèsus una responsa, mas non, sa pròpria responsa li sufís e lo subjècte l'estaca perplèxa perque es incapable de li balhar un sens precis. Tornarem sus aquela « veritat » a la quala Jèsus es « vengut tornar testimoniatar » segon sas pròprias paraulas.

Es alara la fin del primièr escambi entre Pilate e Jèsus. E Pilate abituat a far se morir sens pietat los enemics de Roma, vei pas en Jèsus un tal enemic. Lum meteís que las acusacions portadas contra el son visiblament sens fondament, va temptar de li salvar la vida. E es aquí que los josieus rebèls meton lo comol a lor iniquitat ; lor ignominia atenh una cima d'error. Jean 18:39-40 : « Mas, coma es demest vosautres una costuma que vos destibi qualqu'un a la fèsta de Pâque, çò volètz que vos destibi lo rei dels josieus? Alara tornarmai totes s'écrièren : Non pas el, mas Barabbas. Solament, Barabbas èra un brigand. » Relèva malgrat que Pilate designe Jèsus coma « rei dels josieus ». Pertocant lo poder roman, Pilate a comprés qu'aquel títol espiritual representava pas cap de dangièr per Roma e son empèri. Tanben, jos l'inspiracion divina, va conservar aquela expression per o designar fins sus sa croz ont aquel títol serà escrich sus una pancarta dins las tres lengas del luòc e de l'epòca, l'ebreu, lo grèc e lo latin. Serà egalament dins aquelas tres lengas que mai tard, lo testimoniatar divin serà ensenhat al nom de Jèsus-Crist. Calia que los esperits umans foguèsson enténèbrés per preferir salvar un brigand assassin puslèu que lo doç e serviciable Jèsus. Mas es paradoxalament aqueles excèsses que constituïsson lo mai poderós testimoniatar en favor de l'autenticitat de son divin ministèri. Sòmi qu'èra un òme perfiech, irreprochable, perque divin, qu'es estat atal condemnat e preferit a un assassin per patir la mòrt de la crucifixion ; çò qu'en fach un cas unic dins tota l'istòria de la vida terrèstra. Un tal déferement d'òdi popular sens causa se reproduirà pas jamai mai senon contra d'elegits del Crist, pecadors graciats per sa sang.

Jean 19:1 : « Alara Pilate prenguèt Jèsus, e o faguèt batre de vergas. » Pilate cedís a la demanda del pòble, mas pensa encara poder calmar sa furor contra Jèsus en o sometent al foet dont las tres correjas de cuèr pòrtan a lor extremitats dels òsses o dels tròces de fèrre qu'esquican la carn del supliciat. La practica autorizava un fum de foetada e lo còs del Crist reproduch sul lençòl de Turin atèsta de marca de 120 impactes sanguins provocats per las extremitats metallicas del foet utilizat. Pilate comet aquí, sa primièra error, perque sa nauta posicion li balhava tota legitimitat de preservar la vida innocent de Jèsus. Mas avent pas la fe, crenhiá la colèra del pòble mai que la del vertadièr Dieu amb lo qual sens o comprene aviá parlat. Coma procurateur roman, aviá de comptes a tornar al poderós emperador roman entre las mans de lo qual se trobava sa vida. Avent paur d'èsser tengut per responsable de trebols e sedicions organizats en Israèl, faguèt la causida de respondre als josieus en lor acordant progressivament la mòrt del divin Messias.

Jean 19:2 : « los soldats trenèron una corona d'espinas que pausèron sus son cap, e o revestiguèron d'un mantèl de porpre ; puèi, s'aprochant d'el, » Sos òmes rufs e crudèls abituats a versar la sang se dobtèron pas de çò que lors accions èran volgudas e inspiradas per Dieu el meteís. Perque en pausant sus son cap aquela « corona d'espina », Jèsus a ganhat e meritat son títol de rei dels josieus e lo mantèl de porpre dont l'an revestit portava una significacion espiritual de la mai importanta :

recebiá per aquel mantèl de porpre los pecats de sos elegits passats e futurs, complissent atal literalament e simbolicament çò que lo rite del « Jorn dels Expiations » profetizava, per l'imposicion dels pecats sul cap del boc causit per emportar los pecats al desèrt, ont anava perir. « la porpra » e « lo cremesin » son las colors simbolicas del « pecat », segon Esa.1:18 : « Venètz e plaidegem ! dich YaHWéH. Se vòstres pecats son coma lo cremesin, vendràn blancs coma la nèu ; se son rogs coma la porpra, vendràn coma la lana. » N'es tot parièr de « l'escarlata » segon Apo.17:4 : « Aquea femna èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Teniá dins sa man una copa d'aur, emplenada d'abominacions e de las impuretats de sa prostitucion. » La color roja es la de la sang umana que deu èsser versat per expiar lo pecat, aquí perquè, lo pecat es restacat simbolicament a aquela color roja. Atal, una bandièra que conten aquela color roja reivindica sens o saber lo ligam del pòble a lo qual apartenís amb lo pecat. E cadun pòt remarcar uèi qu'aquel rog apareis dins un fum de país sus la tèrra.

Res foguèt pas estalviat a nòstre Salvaire coma ne testimònia Jean 19:3 : « disián : Salut, rei dels josieus ! E li balhavan de bufets. » Aqueles òmes carnals sens ligam amb lo vertadièr Dieu ni coneissença de sas leis trobavan en Jèsus un subjècte d'amusament crudèl. Per comprene aquela marridesa gratuita, nos cal realizar l'enjòc del combat dins lo qual Jèsus es engatjat. Es expausat a tot çò qu'o poiriá far renonciar a anar fins al cap del projècte expiatòri qu'incarna a aquela ora sus la tèrra del pecat. Lo drac se pren encara a esperar que Jèsus va dire : « es tròp dur, arrèste, e sasissi ma divina poténcia per sortir d'aquela terribla e insuportabla situacion ». Mas Jèsus supòrta l'injustícia aparenta qu'o frapa e resistís sens res dire. Sap que portaire dels pecats, la violéncia que l'aclapa punís lo pecat mas pas sa perfiècha justícia que li va permetre de se ressuscitar après sa crucifixion. Deu tenir per poder salvar per aquela expiation que patís a lor plaça, la vida de sos elegits que lo van acompanhar pendent l'eternitat. E en seguissent aquel raconte, pòdes comprene que la fe crestiana pòt pas en cap de cas se restrénher a una simpla etiqueta e perquè Jèsus demanda a sos elegits de renonciar a eles meteisses e a venir divinament obesissants.

Jean 19:4 : « Pilate sortiguèt tornarmai, e diguèt als josieus : Aquí, lo vos meni defòra, per fin que sapiatz que tròbi pas en el cap de crimi. » A aquel moment, Pilate espèra encara que lo castig del foet va sufire per calmar la colèra de la fola josieva amassada. Mas profiècha d'aquel moment per exprimir clarament son pròpri jutjament a prepaus de Jèsus : « Tròbi pas en el cap de crimi ». Atèsta atal de perfiècha innocéncia d'aquel dont se reclama donc injustament, la mòrt. Aquea reconeissença oficiala del procurateur roman plaça donc tota la responsabilitat de l'injustícia a venir sul pòble Juif e sos caps religioses. Pasmens en fasent pròva de l'innocéncia de Jèsus, Pilate se va cargar el meteís d'un pecat d'injustícia en acceptant la crucifixion del Messias. Malgrat que mai pichon que lo dels josieus, lo pecat d'injustícia serà imputat al procurateur coma Jèsus o li va suggerir dins lo verset 11.

Jean 19:5 : « Jèsus sortiguèt donc, portant la corona d'espinas e lo mantèl de porpre. E Pilate lor ditz : Aquí l'òme. » Aquea scèna es d'una plan granda importància. Lo Messias que se presenta es sanguinós, de sang macula sa cara a causa de las espinas de la corona enfonsada sus son crani, e a pena a se tenir de pè. Pilate presenta al pòble Juif son Messias jos un aspècte qu'Esaie 53 descrich amb una precision granda :

Esa.53:1 : « Qu'a cregut a çò que nos èra anonciat ? Qu'a reconegut lo braç de YaHWéH ? »

Esa.53:2 : « S'es auçat davant el coma una febla planta, coma un descendent que sortís d'una tèrra desséchée ; aviá pas ni beutat, ni esclat per atirar nòstres agaches, e son aspècte aviá pas res per nos agradar. »

Esa.53:3 : « Mespresat e abandonat dels òmes, òme de dolor e abituat al patiment, parièr a aquel dont se desvia la cara, l'avèm dédaigné, avèm pas fach d'el cap de cas. »

Esa.53:4 : « Pasmens, son nòstres patiments qu'a portadas, es de nòstras dolors que s'es cargat ; e l'avèm considerat coma punit, frapat de Dieu, e umiliat. »

En aquela velha de la Pâque josieva, lo destin de la nacion s'es jogat. Aquea jorn, son incredulitat es estada decelada per Dieu, perque, prevenguts per la descripcion citada dins Esaie 53, la nacion e son clergat religiós se son renduts colpables d'un terrible mesprèt per la paraula profetica. E Israèl foguèt, en primièr, victima d'aquel mesprèt profetic, retrobat puèi, en 1843 per la fe protestanta installada als USA principalament.

La presentacion de Jèsus a la fola constituís un moment clau del projècte salvateur preparat per Dieu. Las nafras, que fan ja enfonsar sa sang, son ja los signes del castig dels pecats que pòrta en plaça de sos sols elegits. Jèsus es atal presentat a la fe dels òmes, presenta o absent. Lo sens de sas nafras es clarament notificat dins Esa.53:4 : « Pasmens, son nòstres patiments qu'a portadas, es de nòstras dolors que s'es cargat ; e l'avèm considerat coma punit, frapat de Dieu, e umiliat. ». S'aquel tèxt existissiá pas, Israèl seriá desencusat sus sa mespresa egalament profetizada dins aquel verset. Mas es pas lo cas, e aquel verset testimònia contra la nacion josieva, perque existís e balha d'explicacions ofèrtas per Dieu a prepaus de la mission preparada pel Messias josieu.

Esa.53:6 : « Èrem totes errants coma de fedas, cadun seguissiá sa pròpria via ; e YaHWÉH a fach tornar tombar sus el l'iniquitat de nosautras totes. » Esaïe nos mòstra lo Messias jos l'imatge de « l'anhèl que tira lo pecat del mond », mas egalament lo « bon Berger » que « balha sa vida per sas fedas » segon Jean 10:14-15 : « Coneissi mas fedas, e me coneisson, coma lo Paire me coneis e coma coneissi lo Paire ; e balhi ma vida per mas fedas. » Mas los versets que seguisson completan aquel projècte : Verset 16 : « Ai encara d'autras fedas, que son pas d'aquela jaça ; aquelas, cal que los mene ; ausiràn ma votz, e i aurà un sol tropèl, un sol pastor. » Aquel verset pròva que lo salut anava èsser presentat a las nacions paganas e la causa s'es complida per las condicions establidas per la novèla aliança basada sus la sang expiatòria del Messias o Crist, nommat Jèsus ; nom que significa : YaHWÉH salve. Nòta çò qu'implica la precision : « cal que los mene ». Pròva que lo projècte de Dieu consistís a menar los pagans a rejónher l'Israèl josieu ; e non l'invers. Los versets 17 e 18 ajustan : « lo Paire m'aima, perque balhi ma vida, per tal de la reprene. Degun me lo tira pas, mas la balhi d'ieu meteís ; ai lo poder de la balhar, e ai lo poder de la reprene : tal es l'òrdre qu'ai rebut de mon Paire. » Las aparéncias èran terriblament enganairas ; qu'auriá pogut pensar qu'aquel òme macat e descarát, aviá en el « lo poder de balhar sa vida e de la reprene ? » Un legidor de la Bíblia coneissent lo projècte de Dieu, e coma existissiá pas aquel genre de personatge, es Jèsus el meteís qu'explicarà aquelas causas a sos discípolos e sos apòstols après s'èsser ressuscitat.

Al moment d'aquela presentacion de Jèsus, Pilate o presenta en disent : « Aquí l'òme ! ». Lo moment es solemne, dins son aspècte pietadós, Jèsus pòrta e representa lo sòrt de l'umanitat jutjada digna de son eternitat. S'aprèsta a balhar sa vida dins la dolor extrèma, per tal de pagar la falta d'Adam e Eve ; lo pecat que faguèt pèrdre lo drech de viure eternalament. E la valor unica de sa vida personala, franca de tot pecat siá, perfiechament just, li balha la possibilitat de salvar, non pas una arma, mas la multitud de las armas de sos elegits. La vida obtenguda per aquela recrompa concernís las doas vidas successivas, la vida terrèstra e la vida celèsta que se perlongarà eternalament. Espiritualament, l'òme qu'es presentat a la fola josieva es lo novèl Adam que ven capitar aquí ont Adam e Eve avián mal escasut. La causa de lor malescaduda foguèt la desobesissença a la defensa de Dieu « de manjar de fruch de l'arbre de la coneissença del ben e del mal ». Aquel còp lo competidor coneis son enemic a lo qual a sauput totjorn resistir. Dempuèi sa naissença, Jèsus sap qu'es vengut combatre lo drac e sos instruments umans e angelics. A la debuta de son ministèri, quand foguèt temptat en vision, a pas cedit davant el, a resistit e a emportat victoriosament sa batalha. La que deu emportar ara es fòrça mai dura, la mòrt que l'espèra es dels mai atròces sul plan dolor. Mas dempuèi la velha al ser, dins lo jardin de Gèthsémané, a fin finala pres sa decision e anarà fins al cap per salvar sos elegits. Agacham encara aquela descripcion del Crist presentat a la fola josieva : « Jèsus sortiguèt donc, portant la corona d'espinas e lo mantèl de porpre. E Pilate lor ditz : Aquí l'òme. » Lo mantèl de porpre es pas sa pròpria carn ; es pas qu'un vestit getat sus sas espatlas que li balha l'aspècte d'un rei mas a l'encòp que simboliza totes los pecats de sos elegits confessats sus sa persona. Dins aquel aspècte, Jèsus representa lo contrari absolut de çò que la reialtat representa dins la vida dels pecadors. E lo mai estonant per la pensada terrèstra es que Jèsus s'es volontàriament liurat per aquela umiliacion e aquela degradacion de sa persona. Qual rei terrèstre seriá prèst de far tot parièr ? Pendant tot son ministèri, Jèsus s'es esforçat de far descobrir las valors celèstas a sos elegits. En darrièr, la velha, al ser d'aquela jornada, a lavat los pès de sos apòstols, versant de mena, totas las valors de las costumas en vigor sus la tèrra dels umans rebèls separats de Dieu. Per la boca de Pilate, Dieu designa lo Crist obesissent fins a la mòrt per o presentar coma lo modèl perfiech de l'òme segon son còr e totas sas valors.

Lo segond escambi

Jean 19:7-8 : « los josieus li respondèron : Avèm una lei ; e, segon nòstra lei, se deu morir, perque s'es fach Filh de Dieu. Quand Pilate ausiguèt aquela paraula, son esglasi aumentèt. » Aquel esglasi s'explica pel fach que Jèsus a ja confirmat son títol de « rei dels josieus » e en mai, Pilate apren que reivindica èsser lo « Fils de Dieu ». Solament, al contra dels josieus que creson pas qu'al sol Dieu creator unic, Ponce Pilate es un òme pagan abituat als rites dedicats a d'innombrablas divinitats que los pòbles pagans servisson e crenhon. L'idèa meteissa qu'una d'aquelas divinitats se presenta sus sa rota aviá de qué « l'espaurir ». Perque dins aquel afar, los increduls èran de costat josieu, pas del costat roman. Simplement, aqueles romans èran pas estats ensenhats d'una faison josieva, e lor religiositat consistissiá a servir de las divinitats especializadas, coma Bacchus lo dieu de la vinha, o Esculapi lo dieu sèrp ; se divinizava totas menas de qualitats, de defaults, e aquela oposicion constatada en çò de l'òme preniá atal una origina en çò dels dieus invisibles, perque los imatges èran pas per aqueles pagans que de supòrts visuals representant las vertadièras divinitats amagadas.

Pres de panica, aquel còp, es Pilate que se prèissa per questionar Jèsus. Jean 19:9 : « Tornèt dins lo prétoire, e diguèt a Jèsus : D'ont ès ? Mas Jèsus li balhèt pas ponch de responsa. » L'inquietud de

Pilate se legís dins la question que pausa a Jèsus, « d'ont ès ? » e non, « qu'ès ? » S'esperava a una responsa del genre, « de l'Olimp ont viviái demest los dieus », mas Jèsus se cala e respond pas. Puslèu rassegurad per aquel silenci, l'énervement remplaça en çò de Pilate l'esglasi, e legissèm, dins Jean 19:10 : « Pilate li ditz : Es-aquel mieu que parlas pas ? Sabes pas qu'ai lo poder de te crucificar, e qu'ai lo poder de te destibar ? » Son aquelas paraulas que van condemnar Ponce Pilate davant Dieu puèi que reconeis aver tota autoritat per « o crucificar o o destibar ». Aquelas paraulas avián de qué espaventar qual que siá òme normal. E davant aquela menaça, Pilate aviá totjorn vist en çò dels que los ausissián dels comportaments de terror o a l'opausat, mai rars, d'arrogància. Mas Jèsus o desconcèrta perque reagís pas ni per la terror ni per l'arrogància e de sa votz calma e pasibla, li diguèt la vertat : Jean 19:11 : « Jèsus respondèt : Auriás pas sus ieu cap de poder, se t'èra pas estat balhat d'ennaut. Aquí perqué lo que me libre tieu comet un mai grand pecat. » Sa responsa a pas res d'arrogant, es tot simplament logic e en mai, en evocant « lo poder balhat d'ennaut », Jèsus mòstra que crei el tanben al poder invisible divin ; causa que lo pagan adorador de falsas divinitats despartiment. Mas las paraulas de Jèsus confirman la condemnacion de Pilate que comet, el tanben, « un pecat », en liurant a la mòrt un innocent. La culpabilitat dels josieus organizators e demandaires d'aquela mòrt es pasmens fòrça superiora, lor pecat es plan « mai grand ». Lo pecat es fòrça « mai grand » e aquela falta serà pagada per la mòrt de la nacion josieva ; la mòrt de sa populacion e la dispersion de sos subrevivents sus tota la tèrra abitada a partir de l'an 70 e fins en 1948.

Intrigat pel comportament nòble e pasible de Jèsus, Pilate vei pas dins sas responsas que de saviesa e una logica de vertat desconcertanta e désarmante. Pel primièr còp de sa vida, vei de sos uèlhs un òme perfiechament innocent que los josieus li demandan de crucificar. E Jean 19:12 fa pròva de son jutjament : « Tre aquel moment, Pilate cercava d'o destibar. Mas los josieus cridavan : S'o destibas, ès pas amic de Cesar. Qual que siá se fa rei se declara contra Cesar. » La crenhença d'aquel Cesar roman va definitivament conduire Pilate a obesir en tot ponch a la demanda dels josieus e Jèsus serà conduch al pè del Mont Golgotha per i èsser crucificat.

D'aquel escambi tant important entre Jèsus e Pilate, cal retenir l'extrèma franquesa dels dos interlocutors. E dins un temps ont parlava als josieus en parabòlas sovent incomprises, Jèsus s'es exprimit en lengatge perfiechament clar dins sos prepauses tenguts a Pilate. Aiçò, mentre que sabíá que sas explicacions cambiarián pas res a son destin mortal qu'aviá acceptat. E son caractèr, entièr e drech marca encara aquí son excepcionala divina personalitat. Demòra franc e drech en tota situacion e fa pròva de la mena qu'es realament l'expression visibla de la vertat divina.

Es temps de tornar sus aquela declaracion de Jèsus disent a Pilate : « Soi nascut e soi vengut sus tèrra per tornar testimoniatar a la vertat ». La Bíblia cita sovent aquel mot « vertat » totjorn restacat a Dieu el meteís, sa lei, sos comandaments e aici jos la forma del compliment de son projècte salvateur. Aquel mot merita d'èsser plaçat en oposicion absoluta de la messorga que caracteriza lo drac e sas valors, sos manipulís e sas enganas. Mas per comprene lo sens real d'aquel mot, devèm descobrir lo foncionament de l'Esperit de Dieu en lo qual lo mot messorga es totalament exclusiva. Sa pensada e sa paraula son creatrises e çò que crèa aquela pensada o aquela paraula es dins una conformitat perfiecha amb çò que devíá èsser. Dieu supòrta pas l'incoeréncia perque es de natura unicament coerent. Aquí perqué, davant sa fàcia, sos projèctes se devon complir en perfiecha conformitat amb çò que devíán èsser dins sa pensada. Aquela desformacion de son projècte foguèt pagada oficialament e publicament car per Moïse condemnat per Dieu a dintrar pas dins la tèrra de Canaan. Aiçò, perque frapèt dos còps lo ròc de Horeb, mentre que lo segond còp, l'òrdre balhat per Dieu èra simplament de li parlar per obtenir la preciosa aiga sens la quala tota carn se morís desidratada. Per Dieu, la vertat a aquela exigéncia e o comprenent, sos elegits vèlhan a respectar aquel principi. Dieu aprècia nòstre respècte del detalh quand aquel respècte a pas que la tòca de li agradar. Sos elegits se preparan per viure l'eternitat en sa companhiá, e aquela preparacion consistís a saber çò que lusida plaít, çò que fa sa jòia e son bonaür. E de la debuta fins a sa fin, la Bíblia testimònia que Dieu identifica l'amor de sos elegits a lor obesissença. Es aquel Paire divin a lo qual sos mainatges devon legitimament e logicament obesir sens desformar ni traïr son espèra. La vertat exigís de mainatges de Dieu que se compòrten coma o devon dels mainatges de Dieu dins tota la logica de lor divin Paire. Dieu a declarat, « aitant mas vias son opausadas a vòstras vias ... ». L'origina de Dieu es la puretat perfiecha mas los umans que recrompa sus la tèrra son nascuts pecadors e donc solhats pel pecat. Podèm alara prene consciéncia de las enòrmas transformacions que nòstras naturas terrèstras devon patir. E aquela transformacion de nòstras marridas naturas es renduda dificila pel fach que vivèm dins un ambient collectiu detestable marcada pel pecat. L'umanitat vòl totjorn mai de libertat e produitz totjorn mai de mals e de patiments. Las religions crestianas oficialas se retròban dins la situacion de Ponce Pilate que sabíá pas que parlava amb Dieu. Sens l'obesissença e lo desir de li obesir, la fe crestiana val pas mai que lo pièger del paganisme roman o autre, e en mai aquela basa de coneissença la rend encara mai colpabla. De tot temps, la vertadièra fe, a pausat sus un ligam

individual teissut amb aquel Dieu revelator, plan exigent al nom de sa perfeccion. Son projècte etèrn pausa entièrament sus la començada d'aquela perfeccion. Coneissent sas exigéncias, lo candidat per la vida etèrna se deu adaptar o renonciar a ela.

Dins sa revelacion, Dieu simboliza « la vertat » viscuda per sos elegits d'origina celèsta e terrèstra per l'imatge d'una « mar de veire transparenta coma de cristal », dins Apo.4:6. Melhor que tota paraula, aquel imatge revèla lo ligam que religa « la vertat e la puretat perfiecha » que son doas qualitats indissociablas per Dieu. Dins Jean 13, jol nom « caritat » o « carisme », Jèsus nos balha una descripcion de las qualitats de « la vertat » viscuda segon Dieu. E aquelas qualitats determinan la possibilitat del bonaür collectiu dont sols los elegits profeccharàn perque amb lor collaboracion, Jèsus los aurà transformats a son imatge, la de son divin caractèr.

Dieu es Esperit e un esperit pensant illimitat. De l'autre costat d'el, l'òme depend de sos uèlhs e de sos cinc senses ; Las pensadas dels autres òmes son gardadas secrètas e misteriosas, perque son pas visiblas per l'uèlh uman. Mas se la causa es impossibla als òmes, l'es pas per Dieu pel qual la coneissença comença al nivèl de la pensada e quitament abans que se forme dins l'esperit de sas creaturas. Es aquela situacion que condutz Jèsus nòstre aprene que lo pecat comença a partir de l'aparicion de son idèa dins lor esperit. Dins Matt.5:27-28, Jèsus nos balha aquel exemple : « Avètz après qu'es estat dich : Cometràs pas ponch d'adultèri. Mas ieu , vos disi que qual que siá agacha una femna per la cobejar a ja comés un adultèri amb ela dins son còr. » La causa pòt estonar los òmes mas per Dieu, la pensada de sas creaturas es ja una expression de lor vida. Aquí perqué al contra de la practica umana, fa pas cap de diferéncia entre la pensada marrida formada dins l'esperit e son compliment en fach real siá, lo passatge a l'accion. Jèsus a revelat aquela nocion e exòrta sos elegits a purificar lors pensadas. La vertat segon Dieu concernís la puretat de la pensada fôrça mai que la puretat de la carn a la quala los èssers umans acòrdan la mai granda importància. Mas dins Matt.15:20, Jèsus a ensenhat lo contrari justificant sos apòstols que se lavavan pas las mans abans de manjar coma lo lor reprochavan los pharisiens ipocritas, eles meteisses essent solhats per las paraulas sortidas de lors còrs. La puretat que compta per Dieu es un tot, a l'encòp carnal e espiritual. Dins sos repròchis, Jèsus designa lo fach de lavar lo planièr exteriorament mas de negligir son estat interior. Es encara aquí, una consequéncia de la puretat de la vertat mesa en practica. Per Dieu l'estat mental val aitant que l'estat fisic dont los suènhs passan pel respècte de las règlas alimentàrias e sanitàrias qu'a fach escriure per Moïse. La mesa en practica d'aquelas causas constituís encara una forma de la vertat viscuda exigida per Dieu e atal, s'o pòt comprene, sa concepcion de la vertat engloba totes los aspèctes de la vida. Creada liura, la vida de sas creaturas pren aisidament de libertats amb aquela nòrma divina de la vertat, perque la vida liura s'engatja dins de camins perilhoses per l'arma e benefícia pas de la securitat d'una via forçada coma los ralhs d'un tren. Aquí perqué, Jèsus convida sos elegits a velhar e far pròva de prudéncia perque la rota es lisanta e la sortida de rota es aisida e facil.

La vertat segon Dieu es tanben dins sa causida de separacion de las espècias. Tre la debuta de sa creacion, Dieu a creat d'espècias animalas abans de formar l'òme a son imatge. Las espècias animalas coneisson pas lo comportament pervers ; se reproduson dins lor espècia e fan pas lo mal. La perversion es un defecte estrictament uman perque es la consequéncia de l'intelligéncia umana que se perversís d'quí enlà qu'aquesta enfanta de pensadas marridas, contra natura e contra las règlas establidas per Dieu. Las desviacions sexualas cambian la vertat viscuda en messorga viscut ; segon l'imatge, lo tren es sortit dels ralhs qu'asseguravan sa securitat. L'arma victima d'aquel fruch creat per la libertat ven un astre errant que se desplaça sens saber ont va. Jèsus es vengut per arrancar de las armas a las diferentas trapèlas tibadas per la libertat individuala dels òmes. Nos a presentat la nòrma divina de sa vertat e dempuèi aquel jorn, los qu'ausisson e respondon a son apèl « renaisson dins la vertat », mas dins un estatut causit d'esclau de Dieu. Aquela expression plan espirituala significa que se considèran coma mòrts per las nòrmas de la vida del pecat e tornan bastir amb Dieu lor vida sus las valors divinas reveladas per Jèsus-Crist. Mas aquelas valors son pas novèlas, los tèxtes de l'anciana aliança los an ja exprimidas per la letra de la Bíblia, la letra de la lei escricha per Moïse. Çò que mancava a aqueles testimoniages escraches, èra un modèl perfiech de lor aplicacion ; e Jèsus es vengut l'incarnar. Atal, « la vertat » a pres una forma umana concrèta visibla e a tanben ganhat una eficacitat per conquistar los còrs dels elegits seleccionats per Dieu, per l'unic nom de Jèsus e sa sang versada a Golgotha. Jèsus a el meteís resumit aquel principi en disant d'el : « Soi lo camin, la vertat e la vida ; nul ven pas al Paire que per ieu ». Aquel ensenhament l'a precedit puèi que, dins l'anciana aliança, la vertat divina èra ja ensenhada, e la persona del Crist crucificat èra egalament presenta, prophétiquement, jos l'aspècte de l'anhèl ofèrt en olocaust cada jorn, e dos còps per jorn de 24 oras, lo ser e lo matin. Aquela ofrenda èra « perpetuala » e deviá pas cessar que remplaçada per Jèsus-Crist dont la mòrt a complit l'ultima ofrenda « perpetuala ». En el, Dieu a condemnat lo pecat, e après el, lo sacrifici animalier es vengut entièrament inutil. Sa prolongacion constituissiá pas mai qu'una

pròva de refús de reconeissença del plan salvateur concebut e complit per Dieu. Après Jèsus-Crist, l'ofrenda de sacrificis animaliers venguèt causa de condemnacion per Dieu e sa malediccion a atal frapat la nacion josieva rebèlla entièra, destrucha en 70 per las tropas romanas, confòrmament a l'anòncia profetica citada dins Dan.9:26 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor degun per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inondacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. »

Lo mesprètz manifestat de cap a « la vertat » de Dieu es totjorn estat pagat plan car pels pòbles, e fins dins nòstra epòca ont un castig collectiu se ven d'engatjar en començant en Ucraïna. D'aquí enlà, l'Occident infidèlment crestian se retròba dins la situacion del pòble josieu, dins lo contèxte de sa destruccion progressiva dirigida pel rei Nébucadnetsar, lo V.Putin de l'epòca.

Jérémie 8:14-15 : « Perqué demoram assetats ? Amassatz-vos, e anem dins las vilas fòrtas, per i perir ! Perque YaHWÉH, nòstre Dieu, nos destina a la mòrt, nos fa beure d'aigas empoisonadas, perque avèm pecat contra YaHWÉH. Esperàvem la patz, e arriba pas res d'urós ; un temps de garison, e aquí la terror ! »

Aquel subjècte de la vertat es vast e la rompedura facha amb Dieu pòrta de las consequéncias immensas. Mentre que Dieu exalta la puretat, la transparéncia, lo caractèr drech e entièr, las poblacions separadas d'el se desvolopan dins de caractèrs opausats dins l'absolut. Los èssers umans son venguts falses, sornaruts, enganaires, fenhon d'èsser qualqu'un mai qu'eles meteisses, vivon lor vida coma un ròtle per semblar al modèl admirat de l'epòca. La consequéncia d'aquela falsetat basica generalizada es l'intensificacion dels divòrcis e de las rompeduras dels cobles que vivon amassa sens èsser maridats oficialament. La rason es simpla : esposan o coabiton amb una persona fins al jorn ont descobrisson qu'aquela persona es pas mai la meteissa. Es la consequéncia inevitabla de jogar sa vida coma un ròtle, en plaça d'acceptar simplement nòstra natura e nòstra personalitat reala. Dins la decepcion encontrada, de las reaccions de violéncias son generadas. Las relacions umanas modèrnas basadas sus l'utilizacion de las rets « internet » an fòrça favorizat aquela mascarada qu'amaga la personalitat. E tròp sovent decebuts per lors relacions, los umans se replegan sus eles meteisses dins una agror comunicativa. Es alara, que lor cal realizar qu'aquel fruch detestable de lor societat es unicament degut a lor mesprètz del Dieu de vertat, que constituís un potz de saviesa sens fons e coneis, sol, las règlas que favorizan lo bonaür. Dins la Bíblia, totes los òmes que Dieu a aimats avián aquela droiture naturala e aquela simplicitat que los rendon aimables. Jèsus a pas dich : « Urós los còrs purs, perque veiràn Dieu » ? E aquí, devi rampelar que la puretat exaltada per Dieu es primièr morala e secondement carnala. Rectifiqui aici l'òrdre ensenhat per la falsa fe catolica qu'a pas jamai cessat d'enganar los crestians en favorizant l'atencion sul pecat de carn. A l'origina, a començat d'expandir dins los esperits umans l'idèa que lo pecat original èra de caractèr sexual imagé per l'expression venguda populara « cruscra la poma ». E rampèli qu'aquela demarcha es estada confirmada pel desdoblament del pecat carnal dins sa version transformada dels dètz comandaments de Dieu. Aiçò, puèi que sa supression pura e simpla del segond comandament l'a obligada a n'inventar un, per o remplaçar. A atal pres lo subjècte de la sexualitat, per ne far lo pecat carnal per excelléncia. Pasmens, debes comprene que sa practica de l'agenouillement, davant dels fals sants venguts esperits celèstes que son pas en realitat que de marrits àngels, constituís plan un pecat de carn e d'esperit ; puèi que concernís una actitud fisica e mentala idolatra condemnada per Dieu dins aquel segond comandament qu'a pas desaparegut dins las escrituras de la Bíblia e dins la pensada de Dieu ; Exo.20:4 a 6 : « Te faràs pas ponch d'imatge talhat, ni de representacion quala que siá de las causas que son ennaut dins los cèls, que son en bas sus la tèrra, e que son dins las aigas mai basses que la tèrra. Te prosternaràs pas ponch davant elas, e los serviràs pas ponch ; perque ieu, YaHWÉH, ton Dieu, soi un Dieu gelós, que punissi l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion dels que m'asiran, e que fau misericòrdia fins en mila generacions als que m'aiman e que gardan mos comandaments. » S'a pena a creire que l'èsser uman aja gausat suprimir un tèxt escrich a l'origina del det de Dieu sus las taulas de pèira, mas es çò que lo poder papal a fach. Pasmens, aquela engana càmbia pas res e Dieu imputa lo pecat e la mòrt que l'acompanha als transgresseurs de sos comandaments. Es mentre que nos cal realizar, que lo trist estat de nòstras societats occidentalas es degut als falses ensenhaments de nòstras falsas religions crestianas que, abans los umans, an pres una falsa aparéncia de santetat que Jèsus-Crist denòncia amb fòrça insisténcia dins sa Revelacion. En efiech, dins Apo.9: 1 a 11, ont Jèsus presenta lo tèma de la « cinquena trompeta » que concernís la fe protestanta regetada e liurada al drac dempuèi la prima 1843, se relèva l'emplec del tèrme « coma » 9 còps en 11 versets ; exemple lo verset 8 : « Elles avián de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons. » Descriptat, aquel messatge dich : « avián una aparéncia exteriora (pel) de glèisas (femnas) mas èran, paradoxalament,

ferotjas (dents) e fòrtas (leons) ». Aquela insisténcia denóncia una falsa aparéncia enganaira que Jèsus exprimís clarament dins Apo.3:2, en disent : « Passas per èsser vivent e ès mòrt ». Mas cal egalament relevar que dins Apo.8:8, l'instauracion papala en 538 de la « segonda trompeta » compòrta egalament lo tèrme « coma » : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrandida pel fuòc foguèt getat dins la mar; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, » E la mencion d'aquel tèrme « coma » es d'aitant mai justificada que la fe catolica papala romana es estada la primièra forma de l'usurpacion enganaira e falsa de l'Elegida, la Glèisa o Amassada del Crist, de tota l'istòria del crestianisme. Per acabar, nos cal plan retenir lo fach qu'aquel fruch de falsetat enganaira apareis pas dins l'institucion concernida qu'après èsser estada regetada per Crist per èsser abandonada al drac. Tanben, çò o devi rampelar, aquel trist sòrt a concernit en darrièra l'institucion oficiala de la fe « adventista del seten jorn » dempuèi l'annada 1994 determinada pels « cinc meses » profetics o 150 annadas d'Apo.9:5-10. Avent rejonch l'aliança ecumenica renegada per Dieu en 1995, presenta donc, a son torn, aquela falsa aparéncia denunciada per Jèsus-Crist, lo Dieu de Vertat e de la transparéncia.

Mon comentari sus l'actualitat del 15 de Junh de 2022

Los fourberies del Scapin francés

Las eleccions presidencials an replaçat E.Macron per cinc ans a la direccion de França. Dins aquel país prophétiquement renegat per Dieu, per son gost per la libertat outrancière, la causida umana es pas que lo rebat exterior d'una volontat divina que cadun pòt relevar, pel fach que, per dos còps consecutius, E.Macron es estat elegit, per default, de cap al Front Nacional representat per Marine Le Pen. Per aquel jove arrogant, arribista e presumptuós, aquò rai lo nombre dels franceses qu'o sostenon ; sol lo resultat compta, es elegit. Avia ja revelat sa natura injusta, en provant que se preocupava pauc de l'inegalitat de la mesura que prepausèt a las empresas. Segon sas paraulas, aquelas « qu'o podían » devian balhar a títol d'ajuda cent euros a lors trabalhaires paures, al temps dels « gilets jaunes » victimas de la crisi economica. Tant pièg pels que la recebèron pas. Avèm aquí un ben polit exemple d'abséncia d'equitat en çò d'aquel personatge. A quitament terrador, pendent son primièr mandat, que las voses votadas per el, per regèt de Marine Le Pen, li èran favorablas. E tornarmei elegit, a pensat que tot èra ganhat d'avança. E vaquí qu'a l'escasença de las eleccions legislativas, descobrís qu'una quantitat granda de francés e francesas desiran balhar pas a son partit LREM la majoritat absoluta. Fins ara, a sauput enganar e manipular las opinions del pòble en organisant de sessions televisadas que li son totjorn favorablas, coma la mascarada de sos « debats grands » ont puslèu « grands monòlgs ». Malin coma un monard o un Satan, fugís las situacions inconfortablas e tempta de desviar l'atencion del pòble francés coma o demòstran los faches complits pendent aquela setmana situada entre las doas torres de nòstras eleccions legislativas. L'opinion del public sondat, avent revelat una posicion ostila, lo president jove, a descobèrt qu'una partida importanta majoritària del pòble l'aima pas, quitament o detèste. Tanben que fa ? Fugís la situacion desagradiva e organiza en Romania un desplaçament per encontrar los soldats franceses basats, dins aquel país, dins una basa de l'OTAN. En lengatge militar, practica l'estrategia de la diversion e sabent que totes los mèdias centran lor atencion sus el , los utilize per convèncer los franceses, qu'en cap de guèrra, lor sosten parcialament perdut fa besonh. Dich tanben mai simplament, el « fa lo mus » los franceses e part cercar en çò dels estrangiers, l'adoracion e las marcas d'onors dont es fòl. O poder décisionnaire es grisant e « l'apetis ven en manjant » dich la dicha populara. Perque es per obtenir aquela deferéncia respectuosa e somesa qu'a volgut èsser lo president dels franceses ; malgrat qu'aja reconegut e reivindicat el meteís, « son inexperiéncia e son immaturité ». Lo resultat obtengut per sas competéncias atèsta sos prepauses. Pendent los dos ans de l'ataca del virus Covid-19, a blocat lo foncionament economic de la França docila e somesa qu'a arroïnada, se metent a l'abric en se fortificant darrièr las decisions d'una junta sanitària. Quand la guèrra d'Ucràina a esclatat, après qu'aja excitat lo gigant rus, segon son celèbre principi de l'« a l'encòp », a obèrtament pres partit per Ucràina, seguent atal la posicion presa per la comission europèa. Las nacions avent seguit en quasi totalitat, d'armas son estadas balhadas per tuar de rus. Mas aiçò l'a pas empachat de creire que podia « a l'encòp » salvagardar sa neutralitat en parlant al cap rus per telefòn. Dins aquel embornament general, que relèva, abans tot, d'una poténcia d'égarement impausada per Dieu, nos demòra a constatar qu'en armant son adversària, França e sos « partenaris », o puslèu « concurrents », europèus, an capitat a far de la poderosa Russia lor enemiga mortala. Lo futur plan pròche confirmarà aquela terribla vision de las causas ja profetizada per Dieu. Aiçò d'aitant mai, qu'en aquel jorn, cadun pòt ja constatar l'aflaquiment de las fòrças ucraïnianas e l'avança conquistaira, lenta mas reala, de las fòrças russas.

La vida resèrva per cada jorn d'estonantas suspresas. Apreni que dins una declaracion publica, interrogat a prepaus de la guèrra en Ucraïna, lo papa Francés partege los tòrts entre l'OTAN e Russia. Aquela estonanta analisi justa tròba probable son explicacion dins lo fach qu'aquel papa a d'originas sud americanas ; es pas un papa d'origina europèa o melhor, italiana coma la majoritat de sos predecessors. Mas cò que cal relevar, es que lo papa parteja pas lo ponch de vista de Polonha plan catolica e sosten incondicional de sa « fraire siamés » ucraïnian. Çaquelà, es encara luènh de saber e reconéisser que la causa del drama, que s'intensifica, ven castigar son repaus del « dimenge » practicat sul primièr jorn de la setmana de l'òrdre del temps establitzat per Dieu. Aiçò, al detriment de son vertadièr sabat ordenat per son quatren comandament. Mas son jutjament equilibrat pròva son intelligéncia personala ; cò qu'o rend encara mai culpable davant Dieu.

Ausissi de contunh suls mèdias dels jornalistas, dels òmes politics e dels pretenduts « especialistas » cridats dels « consultants » repetir inlassablament que França e Euròpa son pas en guèrra amb Russia. Quala òrra ipocrisia ! Aquelas gents sabon que quand nòstres canons, nòstres tancs, totas nòstras armas tuan de soldats russes, prenèm part a la guèrra, mas cal tranquillizar los pòbles per conservar lor aprobacion. E la pròva melhora es qu'aquel sosten armat aja per mira de far capitular fauta de la poder destruire, Russia, tròp poderosa per èsser avalada. E l'acarniment a sostenir lo combat menat contra ela a per causa la paur d'èsser un jorn destruch per ela.

L'incredulitat e l'arrogància de la societat de consumacion creada en Occident, se son traduchas per una consequéncia qu'apareis pas qu'ara. Longtemps convencuda que la creacion de l'U.E. aviá escartat lo risc d'una guèrra granda en Euròpa, França a mes fin al servici militar generalizat e totes los dirigents politics e militars franceses èran convencuts que las armas convencionals anavan pas mai èsser utilizadas, senon dins de pichonas operacions dins de territòris exteriors a Euròpa. La consequéncia d'aquela enganaira illusion es qu'uei, Euròpa e los USA dispausan pas mai pro de cò tip d'equipament, mentre que preparada per Dieu dins aquela tòca, Russia a fabricat un arsenal de milièrs d'ancianas armas e de novèlas mai eficaças e mai terriblas. Aquí perqué, sa victòria contra las nacions europèas es certana e ja profetizada per Dieu. De faïçon evident, las poténcias occidentals l'an sosestimada e aquela error lor serà fatala.

Ausissèm pas cò que pensa individualament cada europèu e cada francés. Mas de las divergéncias d'opinion a prepaus de la guèrra en Ucraïna començan d'aparéisser. Suls platèls dels mèdias, se succedisson de las gents victimas del principi segon lo qual « l'union fa la fòrça ». Mas pertocant Euròpa, sa fòrça e sa poténcia son illusòrias. L'argent que fa la riquesa del mond occidental es sens efiech contra las bombas e las balas. E ja, nòstre Euròpa entièra presenta l'aspècte d'aquel « colosse als pès d'argela e de fèrre », que Dieu a presentat al profèta Daniel per profetizar la reala feblesa del mond ric occidental de nòstra epòca que precedís d'8 annadas cò que conven d'apelar « la fin del mond ».

Aqueles « pès » compausats en partida « d'argela » e en partida « de fèrre » profetizan de caractèrs binaris opausats que retrobam dins las composicions politics dels païses occidentals, dont lo cas mai tipic es lo dels USA ont la politica es partejada entre lo camp « dur » dels Republicans e lo camp « mòl » siá, mai social, dels Democratas. En França, lo meteis fenomèn opausa la Drecha e l'Esquèrra e aiçò caracteriza mai o mens totes las democracias occidentals. La règla de la majoritat s'aplica mas quand los dos camps son quasi egals, coma es lo cas als USA, la règla ven mai dificila a acceptar e la democracia ela meteissa es menaçada ; lo risc d'afrontaments violents s'acrisce perilhosament. (La causa se confirma per l'abrogacion de la lei federala autorizant l'avortament als USA, ne data del 24 de junh de 2022.)

Se tròba qu'Euròpa se dividís a causa d'Ucraïna sostenguda per Polonha, catolica dont lo simbòl es « lo fèrre », e lo camp per la patz, representat per Itàlia e Alemanha, es digna, el, dins aquel cas, del simbòl « d'argela ». Ont plaçar França d'E.Macron ? Segon son principi seductor de « camaleon » qu'o torna inclassable, França de Sénher « a l'encòp » es dins los dos camps. Dempuèi qu'escoti sos discorses, ai releuat sa capacitat a dire a totes, cò que desiran ausir. Parla, parla, inventa e ditz qué que siá, mas tot passa e fin finala, capita a sedusir sos interlocutors, mas pas totes. De tot biais, sap evitar la confrontacion amb sos adversaris mai competents. En fach, agís pas solament en « camaleon », es tanben, aitant insasible qu'una « anguila ». L'actualitat d'aquel 15 de Junh, balha un exemple polit d'aquela descripcion. Dins son discors oficial presentat en Romania, evocant lo problèma d'Ucraïna, lo president Macron vei pas que doas possibilitats : la de sostenir per de fornaduras d'armas Ucraïna fins a sa victòria e ne segonda, la de trobar un acòrdi diplomatic amb Russia. Incresablament, aquel jove exclutz una tresena possibilitat ; la que Russia empòrta la victòria contra Ucraïna, dins aquel conflicte. E totes ignòran encara mai, Russia compresa, que deu tanben véncer e esptotir l'Euròpa entièra dont França d'E.Macron. Jamai son prenom « Emmanuel », que significa « Dieu amb nosautres », es pas estat tanben mal portat, perque es evident que Dieu es pas amb el. Mas lo títol presidencial e son respècte de la part dels franceses eissorbits li permet tot,

pòdes comprene perqué, tre son arribada al poder, li aviái balhat per nom : « Enterraire » de França ; lo darrièr cap nacional de son istòria de qualques 1600 ans que va atal prene fin, al temps de la « fin de las nacions » profetizat per Dieu. Sa vision binària es renegada e ignòra que, per Dieu e sos elegits, o chifre dos simbolize l'imperfeccion e o chifre tres, lo simbòl de la perfeccion.

Pendent de decennias, après la Segonda Guèrra Mondiala, Euròpa s'es dividida en dos camps e a l'Èst, la Russia sovietica s'es replegada e tornada barrar darrièr sa « cortina de fèrre ». Longtemps esplechada e dominada per ela, Polonha li a vodat un òdi que ressortís uèi dins la guèrra d'Ucraïna. Son imatge simbolic « de fèrre » e sa duresa actuala an lor font dins l'epòca ont èra darrièr aquela « cortina de fèrre ». L'extension de l'U.E. vai donc far pagar als europèus l'adesion de las ancianas nacions conquistadas pels russes. Perque en rejonhent Euròpa, li an portat lor òdi de Russia e lor desir de venjança. Lo temps que ven acabarà pasmens per balhar rason a la posicion extremista defenduda pels ucraïnians joves. Puèi qu'a tèrme, los USA destruiràn Russia per una ataca nucleara de son territòri. E en fach, aqueles ucraïnians an encara rason en reprochant a las nacions europèas de renovar la falta de « Munic » de la Segonda Guèrra Mondiala, perque un còp mai, la paur e la caponariá de las nacions ricas occidentalas favorizan l'expansion del conquistaire novèl ; aquel còp rus. Pasmens, aquela paur es pas aquel còp illegitim, perque es motivada per la menaça russa que pausa sus sa detencion de terriblas armas nuclearas. E lo comol, es que serà destrucha en primièra per l'arma nucleara. Mas en fach, s'agís plan de paur e de caponariá ? E ben non perque la causa reala, es que las nacions son pas unidas malgrat lor pretension a l'èsser (ONU). En fach, es Dieu que los a separadas per de lengas e d'interèsses personals individuals. E es a causa d'aqueles interèsses particulars que l'engatjament collectiu espontaneu es rendut impossible, en despièch de las alianças e dels acòrdis passats. O cal relevar, es lo darrièr còp que la separacion de las nacions empacha lor engatjament comun dins una accion guerrièra perque la que s'engatja va totas los destruire. Après ela, vendrà lo temps del darrièr governament universal format pels escaps subvivents a la guèrra nucleara.

Dempuèi 1958, França es passada jol regim de la 5na Republica. E aquel regim a preparat sa destruccion. L'instrument d'aquela destruccion es estada la creacion de l'Union Europèa. Perque, los unes après los autres, los presidents de França an privilegiat las relacions amb lors omològs europèus, e an negligits de protegir los interèsses del pòble francés. França a atal pagat per sa roïna economica e financièra son zèl ideologic umanista universaliste. A volgut aculhir « tota la misèria del mond » e acaba uèi per partejar aquela misèria que pòt pas d'ara enlà que s'intensificar. A pas mai o pauc d'industrias, depend de las importacions chinesas e asiaticas, e arroïnada financièrament, viu sus son endeutament colossal. En mai, es pas pro armada e ven atal plan vulnerabla a las atacas de sos enemics, fòrça mai nombroses qu'a volgut, o fench, d'o creire.

La guèrra engatjada en Ucraïna interpèla totas las nacions de la tèrra e lors dirigents e cadun pòt aver sus aquel subjècte sa responsa. Mas, un còp mai, Dieu a organizat las causas de faïçon tala coma la situacion sembla sens solucion, de faïçon identica a la qu'a creada en tornant los josieus sus la tèrra de Palestina en 1948. Mas en prenent per modèl, l'ensenhament de Dieu balhat al profèta Jérémie, lo qual disiá « que ta vida siá ton pilha » e qu'exortava lo pòble a resistir pas davant lo conquistaire Nébucadnetsar, aurai pas personalament qu'aquela question a pausar al pòble ucraïnian : Lo desir d'independéncia de cap a Russia, çò valíá lo prèmi ja pagat pel pòble ucraïnian ; un desastre de destruccion, de mòrts e de patiments que va encara aumentar ? E mai simplement encara, la libertat, çò merita que se morís encara per ela ? Respondre òc, es la plaçar al nivèl del martir per Crist ; çò que li saupriá pas agradar. Quant de temps calrà encara a totes aqueles dirigents senats èsser « intelligents » per admetre que Russia es imbatabla per las armas convencionals dont dispause en mai granda quantitat que tot autre pòble sus la tèrra ? Pertocant sa determinacion a véncer, es de meteís nivèl que la d'Ucraïna. Anam donc assistir a pas mal de gesticulacions politics e militaras fins a l'afrontament global inevitable. E a prepaus de França e de son destin, saludi e torni glòria a Jèsus-Crist l'inspirador del nom balhat per E.Macron a son partit politic presidencial : « la Republica En marcha » ; simplement li a pas dich qu'èra cap a « l'abisme » siá, la déshumanisation de son país e a tèrme, de la tèrra entièra. E los que se regaudisson en vista dels jutjaments dels crims de guèrra aprendràn a lors dépens que sola la justícia del venceire s'impausa.

En fach, en Occident, lo problèma de nòstra generacion es qu'es venguda incapabla de se resignar de cap a una granda dificultat insolubla. Es lo resultat de 77 annadas de patz e de conquistas de libertats egoïstas de las societats dichas « liberalas » bastidas sul modèl american. Lo mainatge rebèl, « lo cap a bofas » que ne recep pas mai, ven capricioses e caput. Mas lo pòt de tèrra acaba per se copar quand se truca a un pòt de fèrre.

De simbòls d'animals son estats un còp èra atribuïts als païses principals del mond occidental, ja per Michel Nostradamus. Per França, lo gal ; per Alemanha, lo lop ; per Anglatèrra, lo leon ; per America, l'agla ; mas sustot, per Russia, l'ors. Solament, aquel ors risca pas d'èsser vencut per cap dels autres

animals, quitament per una ataca gropada.

En darrièra novèla, aquel Dijòus 16 de Junh, los caps d'Estat de França, d'Alemanha, d'Itàlia, e de Romania son anats a Kyiv per tal d'encontrar lo president Zélensky. De promessas impossiblas a tenir sus la durada del temps son estadas fachas, relançant la guèrra, e la falsa esperança d'una victòria ucraïniana. Perque per Euròpa, son temps es comptat, e son destructor es encara plen per fòrça e de poténcia, perque Dieu l'a preparat per aquela òbra destructritz. Dins un messatge plan ostil e menaçaire adreçat als dirigents e als europèus que ten segon sos mots per « degenerats », l'expresident rus Medvedev (traduccion : Ors) a conclús sos prepauses per aqueles mots : « lo relòtge vire ... » ; Dieu diria pas melhor, mas en fach, es plan el que parla e qu'inspira aquela avertiment. I aurà per Ucraïna de novèlas liurasons d'armas e la promessa vana d'una candidatura europèa acceptada e sostenguda ... etc

Las ordenanças de Dieu : las vertadièras e las falsas

Las vertadièras ordenanças de Dieu son sortidas de sa boca, quand los a dictadas a Moïse l'ebreu. Après el, totas sas revelacions son estadas inspiradas a sos servidors, los profètas, e Dieu a, el meteís, organizat lor regropament dins sa santa Bíblia, dont la primièra aliança foguèt redigida, a l'origina, en lenga ebraïca e la segonda o novèla aliança, en lenga grèca.

Al contra de çò que la falsa fe demòstra en accion, totas las ordenanças de Dieu son a prene en consideracion. Meteisses quand son vengudas caducas a causa de las nòrmas establidas pel context universal de l'aliança novèla. Descobrir lo projècte entièr redigit per la volontat de Dieu, es pas pèrdre son temps, es noirir sa fe. En efiech, la fe se noiriguèt de certitud, pas del docte. E aquela certitud se bastís per la coneissença del subjècte religiós. Es pas que per aquel mejan que l'elegit se pòt distinguir del cridat que, segon los dires de Jèsus, son eles, plan nombroses, mas de badas. Sens aprigondir l'estudi de las doas alianças, l'anciana e l'aliança novèla prenon l'aspècte de doas religions concurrentas. Mas dins lo jutjament de Dieu, aquela vision de las causas es falsa, perque la novèla es venguda remplaçar l'anciana qu'a donc perdut tota legitimitat, e pòt pas mai salvar qual que siá a ela sola. Mas dins l'autre sens, lo ministèri de Jèsus-Crist e lo salut qu'es vengut ofrir e complir prenon pas de sens que dins las anóncias d'aquel projècte jos las formas simbolicas qu'a pres dins l'anciana aliança.

L'Evangèli ensenja que Jèsus-Crist es lo Salvaire, mas salvar de qué e perqué ? L'aliança novèla ditz qu'es de pecat, mas qué lo pecat ? 1 Jean 3:4 balha aquela responsa : « Perque lo pecat es la transgression de la lei ». Plan, mas qué la lei ? Pels josieus, son los cinc tèxtes sacrats escrites per Moïse e los libres dels profètas, los libres istorics, los Salms e lo libre dels Proverbis escrich per Salomon. Ailàs, per aquelas gents, la lei de Dieu s'es pas arrestada aquí, perque après aqueles tèxtes, Dieu exigís lo respècte e l'observacion de tot çò qu'es escrich dins l'aliança novèla. E demest aqueles tèxtes se tròba, dins Marc 16:16, aquel verset ont Jèsus ditz : « lo que creirà e que serà batejat serà salvat, mas lo que creirà pas serà condemnat. ». Per un josieu ja plan ensenhat, coma l'èran los apòstols seleccionats per Jèsus, « creire » consistissiá simplament a reconèisser en la mòrt de Jèsus-Crist, lo compliment perfiech del « sacrifici perpetuèl » o « olocaust perpetuèl » al cors de lo qual, prefigurant « l'anhèl que tira los pecats del mond » un « anhèl » èra ofèrt en sacrifici perpetuèlment, cada jorn, ser e matin siá, al colcar e al levar del solelh. Per aquel rite, Dieu mostrava que la justícia obtenguda mai tard per Jèsus venia perpetuèlment prepausar lo salut per sos elegits e eles sols. Insistissi sus aquel ponch, perque la falsa fe, coma una faula agradiva, a enganat de las multituds de gents que pensan que seràn salvats, puèi que lors pastors e lors prèires o lors an dich. De multituds fan fisança al baptisme per èsser salvats. Mas an pas plan legit çò que ditz lo tèxte e an pas comprés çò que Dieu ausís per « lo que creirà ». Vau ensajar d'èsser lo mai clar possible, per Dieu « creire » consistís a obesir. Mas a obesir a tota la lei divina escricha, anciana e novèla aliança. Çò que significa que per èsser « lo que creirà », cal aver legit e comprés, tota aquela lei escricha. Los mistèris amagats dins los rites ordenats per Dieu, balhavan a la nòrma de l'anciana aliança un imatge parièr a « la nuèch » e son « escur ». E quand Jèsus-Crist a començat son ministèri, l'alba d'una jornada ensolelhada s'es mesa a poindre. Puèi, Jèsus-Crist es mòrt crucificat s'essent el meteís ofèrt en sacrifici, e tres jorns e tres nuèchs mai tard, s'essent el meteís ressuscitat, es aparegut a sos discípols. Lo plen « jorn » es alara vengut perque lo Totpoderós « solelh » espiritual lor a explicat, coma sa mòrt fasiá besonh per los salvar, perque avia, sola, lo poder de validar, totes los pecats dels vertadièrs elegits de Dieu seleccionats dempuèi Adam e Eve. A « la nuèch » de l'anciana aliança, venguèt atal succedir « lo jorn » ensolelhat de la novèla. Aquele projècte divin del salut èra escrich dels lo primièr jorn de 24 oras de la creacion, dins son aspècte de succession ; primièr, « nuèch » ; segondament, « jorn ». Aquele jornada simbolica cobrís los 6000 ans del projècte salvateur de Dieu

sus la basa de la proporcion 2/3 de nuèch e 1/3 de jorn, segon la durada de 4000 ans que condutz al Crist e al fondament de son aliança novèla. Mas aquela proporcion, es la d'un jorn del plen Ivèrn qu'es apelat la sason mòrta. De mena los 6000 ans de seleccion dels elegits del projècte de Dieu son entièrament plaçats jol signe de la mòrt, e donc ligat al temps del pecat que n'es estat la causa. Al començament de son Evangèli, Jean evòca « lo lum vengut dins las tenèbras » siá, la nòrma del salut de l'aliança novèla que ven esclairar l'anciana aliança als rites « escurs ». Aquela « nuèch » aviá començat tre lo pecat comés per Adam e Eve quand an descobèrt qu'èran nuds. E dins la nuèch espirituala que tombava alara sus l'umanitat, un rai d'esperança foguèt balhat al copa pecador quand Dieu immolèt la primièra vida animala per far de sa pèl dels vestits per cobrir lor nuditat ; foguètaquí lo primièr signe balhat als umans de l'ofèrta del salut que vendrà en Crist. Après aquela experiéncia nautament simbolica, es venguda una segonda de meteissa importància, dins los primièrs tempses de la creacion amb la misteriosa preferéncia de Dieu pel sacrifici d'Abel ; lo de son fraire Caïn essent estat mespresat per Dieu. La rason d'aquela preferéncia es revelada unicament quand sus l'òrdre de Dieu, Abram consent a ofrir son filh legitim unic en sacrifici. Al darrièr moment, son filh Isaac es remplaçat per un marran jove que Dieu balha a Abram per èsser immolat. Es aquela accion qu'esclaira la preferéncia de Dieu pel sacrifici animal presentat per Abel, perque aquel sacrifici ont la sang animala foguèt versada profetizava la mòrt del Crist, « l'anhèl de Dieu », atal triplament prefigurant per las experiéncias successivas d'Adam e Eve, puèi d'Abel e d'Abram dont, sens azard possible, los dos noms debutan per l'ebreu « ab » que significa paire. Abel significa : Paire es Dieu ; e Abram : paire d'un pòble. Après aver mes sa fe e son obesissença a l'espròva, Dieu cambiarà son nom en Abraam : paire d'una multitud. Lo mistèri d'aquelas tres experiéncias va donc èsser desvolopat mas non esclarit dins l'ensenhament de l'anciana aliança. Sola l'experiéncia terrèstra complida per Jèsus-Crist es venguda balhar l'explicacion e lo sens d'aquelas ancianas causas. Los fruches de la tèrra presentats per Caïn simbolizavan pas res per Dieu ; res d'autre que lo fruch del trabalh de la tèrra. Al contrari, l'animal immolat ofèrt per Abel èra simbolic del projècte salvateur que Dieu aviá ja previst de complir en Crist, pontualament causida per el, per o far. En resumit, l'ofèrta del salut portat per Jèsus-Crist foguèt ela meteissa l'imatge d'una jornada ensolelhada ivernal, perque lo ministèri de la mòrt se perlonga après el, pels abitants de la tèrra, fins a son retorn gloriós. Aquela mòrt balha explicacion a nòstre besonh de dormir. De gents an cridat lo sòm, « pichona mòrt ». E foguèron plan inspirats, perque lo besonh de dormir es causat per la fatiga apareguda après lo pecat. E es Dieu el meteís qu'a comparat « la mòrt » al sòm en disant a Daniel per la boca de son àngel Gabriel, dins Dan.12:2 : « Mantun dels que dormisson dins la posca de la tèrra se desvelharàn, las unes per la vida etèrna, e los autres per l'opprobre, per la vergonha etèrna. » Puèi reprenent aquela pensada, l'apòstol Pau a escrich a son torn, dins 1 Thes.4:13 : « Volèm pas, fraires, que siatz dins l'ignorància a prepaus dels que dormisson, per fin que vos afligiscatz pas coma los autres qu'an pas ponch d'esperança. » Mas la comparason de « la mòrt » amb lo sòm a son limit, perque l'arma mòrta, privada de consciéncia perque tornada al neient, a pas mai la possibilitat de somiar. « Sa memòria es oblidada » dich Salomon dins Eccl.9:5-6 : « los vivents, en efiech, sabon que se moriràn ; mas los mòrts sabon pas res, e i a pas per eles mai de salari, puèi que lor memòria es oblidada. E lor amor, e lor òdi, e lor enveja, an ja perit ; e auràn pas jamai pus cap de part a tot çò que se fa jol solelh. » S'aquela darrièra vertat èra presa en compte per l'umanitat occidentala, se veiriá pas mai de gents parlar, stupidement e vanament, a lors mòrts venguts poscas davant los tombèls dins los cementèris ; e lor portarián pas mai, ni flor, ni coronas, ni somptuosas cobèrtas de marmes. Pertocant las croses plaçadas sus aquelas tombas, constituïsson pas que la pròva d'una falsa revindicacion de salut que Jèsus contradiirà al jorn del « jutjament darrièr », en los desvelhant per patir la « segonda mòrt », ultim salari del pecat, dont son demorats portaires.

La fe se bastís pas sus la d'una altra persona, s'es pas jos son aspècte « etiqueta » que la calada. Çò que Dieu ausís pel mot « fe », es un engatjament complèt, integral de l'arma de sos elegits, compausada d'un còs de carn e d'un esperit pensant. Lo còs e l'esperit apartenisson totes dos al Dieu creator e los dos an besonh de lor noiridura especifica. E es encara Dieu qu'a provesit a l'un e a l'autre. Al contra de la falsa fe, la vertadièra crei que « lo òme viurà pas de pan solament mas de tota paraula sortida de la boca de Dieu » Mat.4:4. Ausisses plan ! « De tota paraula » siá, tot çò que conten la Bíblia, anciana e novèla aliança a las qualas cal ajustar, las dels messatgièrs que contunha d'esclairar e inspirar per los utilizar fins a la fin del mond. E dempuèi 1994, aquel obratge que tu liri es d'aquel nombre. Mos escriches son estats precedits entre 1843 e 1994 pels escriches d'Ellen G.White. Los dos an beneficiats de la meteissa inspiracion revelatritz de nòstre divin Senhor Jèsus-Crist.

Aviái 36 ans quand, enfin, ai trobat, dins la fe adventista del seten jorn, una rason per me far batejar al nom de Jèsus-Crist. Ai pas, a la glòria de Dieu, pas estat batejat mainatge e m'èri pas jamai de per abans decidit a o far, perque la fe manifestada, pels crestians de mon epòca, me semblava plan al

dejós del nivèl que Dieu èra en drech d'exigir de la part dels que salve. Son pròpri sacrifici èra tant al dessús de tot. Pichona precision necessària, estudiavi ja l'Apocalipsi abans de dintrar dins la glèisa adventista mas compreniái pas sos messatges. En me fasant descobrir, son exigéncia del sabat, totas causas prenguèron un sens ; lo marrit fruch aviá plan son explicacion : lo mesprètz per sa lei. Un amic cantaire que m'aviá ja iniciat al vegetarisme se convertiguèt a l'adventisme en primièr e m'o faguèt descobrir pel libre far d'Ellen Gould White : « la Tragèdia Dels Sègles ». Aquela noiridura espirituala me portèt las basas e mon desir de comprene m'a possat puèi a estudiar, fòrça mai prigondament, l'Apocalipsi e lo libre de Daniel, perque, curiosament, es plan dins aquel òrdre que la causa s'es complida. E ne compreni uèi lo sens ; lo lum, es l'Apocalipsi e Daniel, èra encara fòrça, l'escur. En 1982, los dos libres èran descritats e lo messatge de la « cinquena trompeta » d'Apo.9 prepausava la data 1994. Èra obtenguda en prenent las « cinc meses » profetizats dins Apo.9:5-10, designant 150 annadas realas adicionadas a la data 1844 (en aquel temps ; 1843 après correccion). Aquela addicion èra logica puèi que lo decopatge dels tèmas de l'Apocalipsi es establìt sus aquela data bastida dins Dan.8:14. Dins aquel tèma de las « trompetas », la data 1843, ara definida, separa Apo.8 d'Apo.9 ; e aqueles dos capítols cobrisson en continuïtat tota l'èra crestiana, dempuèi l'an 321 ont lo « pecat », citat dins Dan.8:12, foguèt establìt per l'emperador Constantin Ièr. Es escrich dins Apo.10:6-7 : « ... e jurèt pel que vegèt als sègles dels sègles, qu'a creat lo cèl e las causas que i son, la tèrra e las causas que i son, e la mar e las causas que i son, que i auria pas mai de temps, mas qu'als jorns de la votz del seten àngel, quand sonariá de trompeta, lo mistèri de Dieu se compliria, coma l'a anonciat a sos servidors, los profètas. » Amb de talas donadas e l'afirmacion de Dieu « que i auria pas mai de temps », foguèt facil al Senhor de me convèncer, que los « 150 annadas », citadas, constituissián un delai d'espèra del vertadièr retorn de Jèsus-Crist. E aquel argument masquèt dins mon esperit, la precision que permetiá pas pasmens pas de restacar 1994 al retorn del Crist. Es donc eissorbat parcialament per Dieu qu'ai presentat segon sa volontat a que lo voliá ausir que Jèsus s'aprestava a tornar en 1994. Foguèt la causa de ma radiacion de la Glèisa oficiala de Valença sus Ròse, en França, dins l'auton 1991. Pasmens la data 1994, èra estada presentada, oficialament, a l'organizacion que veniá del còp responsable, puèi colpable, de son regèt mespresant d'un lum autenticament divin. Lo refús s'essent perlongat fins en 1994, lo jutjament de Dieu es tombat sus ela ; non pel refús de creire al retorn del Crist, encara que ... mas sustot per aver mespresat la data en la quala Dieu es vengut prophétiquement l'esprovar e qu'es venguda atal la de son regèt e segon Apo.3:16, de sa « vomit » per Jèsus-Crist : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. » Nòta que se vomís que çò qu'es ja en se ; çò que confirme la succession de l'identitat adventista dempuèi la debuta del capítol 3 : Dins « sards » : « quelques òmes qu'an pas solhat lors vestits » ; puèi, « Filadèlfia », puèi, « Laodicée ». Nòta egalament que la declaracion del Crist prenes pas una forma condicionala mas una forma afirmativa, la que resulte d'un constat sus una situacion que cambiarà pas, la condemnacion es donc arrestada e definitiva.

Entre 1982 e 1991, me soi trucat a la fredor denunciada per Jèsus dins aquel verset, e ai pas encontrat que qualques personas qu'an rebut en aquel temps aquel messatge. En 1991, soi estat rejonch per tres fraires, avèm organizat de conferéncias, e aquí encara, lo mond incredul de Noèr m'es aparegut dins sa trista realitat ; dins l'annada 1992, cinc conferéncias per mostrar la sublima explicacion de las profecias divinas e cinc désolants malesscadudas. A l'apròchi de 1994, la Tresena Guèrra Mondiala o « seisena trompeta » s'essent pas complida, ai comprés que Jèsus vendriá pas en 1994. E la data essent passada, l'Esperit m'a permés de sasir la tòca divina d'aquela « error » d'interpretacion. Per pur respècte de la vertat, cal plan comprene qu'aquela interpretacion èra pas una « error », puèi que Dieu la desirava dins aquel temps precis jos aquela forma. En fach, 150 annadas après William Miller, ai portat e anonciat per Dieu lo retorn de Jèsus-Crist per la meteissa rason que l'aviá fach abans ieu. Sa predicacion aviá permés de crivelar e esprovar la fe de las diversas glèisas protestantas de son epòca. Après el, entre 1982 e 1991, ma predicacion aviá per cibla, la fe adventista, prioritària per recebre lo lum del Crist, e l'experiéncia s'es complida dins lo mai vièlh fèu adventista de França ; dins la tota primièra glèisa oficiala instaurada dins aquel país. Dins la dissidéncia, al fil del temps, de constants melhoraments son estadas portadas a aquel darrièr messatge adventista. Mas es a la prima 2018 que lo Senhor m'a esclarat per tal de me far conéisser l'explicacion que justifica l'anòncia de son vertadièr retorn per la prima 2030. Es dempuèi aquela data, un tresaur qu'ai plaser a partejar amb qualques fraires e sòrres. Çò que semblava desesperat de conéisser es arribat, al temps causit pel Totpoderós al nom de Jèsus-Crist. Mas es pas sens rason que nos a ofèrt aquel divin present. A vist dins nòstres comportaments, lo fruch de la vertadièra fe noirida per l'estudi de tota sa santa Bíblia e sas misteriosas e extraordinàrias profecias. Dins mon esperit, malgrat son invisibilitat, Dieu a en ieu una consisténcia reala, que se pòt pas tocar mas unicament imaginar. Nòstra relacion pausa sus aquel principi : pensi e pensa e dirigís mas pensadas coma l'empenta dirigís un vaissèl. Las idèas venon de YaHWeH (nombre de son nom = 26) coma

totas sas explicacions demoradas inexplicadas dempuèi l'epòca de Daniel siá, lo sègle 6en abans Jèsus-Crist, valent a dire 26 sègles abans nòstra epòca e dins lo departament de Droma dont lo numèro es 26.

Pertocant l'alimentacion del còs, Dieu a definit e establìt sa seleccion de çò qu'es consomable dins Lévitique 11 : çò qu'es pur es consomable, çò qu'es impur l'es pas. Mas aquel regim prepausat als josieus èra justificat per doas rasons. La primièra, perque dempuèi la fin del deluvi, Dieu a autorizat l'òme a consumir de carn animala s'es classada pura. La segonda es qu'aquela autorizacion foguèt balhada per tal de permetre als josieus de manjar, entre autres, la carn d'animals que, sacrificats, simbolizavan lo futur « còs » físic e espiritual del Messias Jèsus. D'anhèls, dels marrans, prefiguravan atal simbolicament lo principi de la santa Cène de l'aliança novèla ; causa ordenada per Jèsus. Lo pan simbòl de son còs e lo chuc del rasim simbòl de sa sang son consumits en amassada solemna pels vertadièrs crestians dempuèi la velha de la Pâque ont Crist l'a instaurada. Mas sols, los adventistas fan precedir aquel repais espiritual per la cerimonia del lavement dels pès que rampèla l'exigéncia de Dieu d'una perfiecha umilitat que va trobar unicament dins lo caractèr e la natura de sos elegits, mas pas de totes los cridats. Los falses semblants existisson mas Dieu jutja las pensadas e los còrs. Segon lo principi, lo còs es fach de çò dont se noirís. Manjar lo còs del Crist simbolicament significa donc que la personalitat de Jèsus se deu inscriure en nosautres per aparéisser dins nòstra existéncia. Nòstra personalitat e nòstre caractèr devon venir confòrms al sieu. Aquelas leiçons amagadas seràn pas profechosas, segur, qu'als vertadièrs fidèls apelats, jutjats per Dieu dignes de l'eleccion finala ; çò qu'apareisserà pas qu'a la fin, a la sortida de la darrièra espròva de fe universal. Perque, per èsser digne del salut, l'òme animal pecador, qu'es tot èsser uman per ereditat tre sa naissença, deu tornar bastir e retrobar en el l'imatge del caractèr de Dieu ; causa impossibla sens l'ajuda de Jèsus-Crist.

Pasmens, dempuèi 1843, Dieu a intensificat sas exigéncias de cap a sos elegits. Los mai intelligents discernisson çò qu'es bon e preferable, quitament quand Dieu non en fach pas un òrdre. Solament, la lectura de la Bíblia entièra comença dins Genèsi 1 e 2. E aquí, vesèm, qu'après èsser estat format per Dieu, l'òme deviá pas manjar que d'aliments vegetaliens que la natura li ofrissiá generosament sens fatiga. Aquel tip d'alimentacion èra donc idealament concebut per l'òme, la femna, e lor descendéncia. L'ideal segon Dieu favorizant la qualitat de la vida entièra, còs e esperit, aquela causida alimentària ven un acte de fe autèntica, e siás segur que Dieu s'i engane pas. Onorar çò qu'a declarat « bon » pòt pas qu'èsser apreciat e benesit per el. E se lo còs recep una noiridura ideal, alara l'esperit, tan preciós per discernir lo lum divin, serà, el meteís, lo primièr beneficiari. Ai evocat las solas obligacions que Dieu impausa coma critèris de fe als elegits de l'aliança novèla. En Jèsus-Crist, après lo baptisme per immersion totala del còs, los rites se restrenhon al repaus del sabat del dissabte e al rite passadís aleatòri de la santa Cène. Crist a plan, realament, afranquit sos discípols de las pesantors dels rites de l'anciana aliança e lor a balhat l'accès a la vertadièra libertat.

Après aquel exemple de vertadièra fe que Dieu a manifestament e concretament benesida, vau abordar lo subjècte de la falsa fe qu'ensenha de falsas ordenanças imputadas al Dieu creator.

Inutil d'o precisar, aquela falsa fe es entièrament renegada per Dieu. Mas compren ben ja çò qu'implica aquela malediccion. De gents ploran sus lors pecats e demandan dins d'ardentas pregàrias a Dieu de los perdonar. Es esmovent es pas-aquel pas ! Mas aquelas meteissas personas accèptan pas d'ausir d'explicacions qu'identifican, de façon precisa, los pecats que Dieu lors imputa. Se Pòt imaginar causa mai terribla, per aquel o la qu'espèra lo salut de Dieu, que de recebre sa colèra a sa plaça ? L'idèa d'èsser salvat es agradiva per qual que siá crei a l'existéncia d'un jutjament divin. E pendent longtemps, la falsa fe a fach lo fals bonaür de multitudes de gents non ensenhadas mas creduls. La curia romana n'a plan profecat e ne profiècha encara. Pendent nòstra èra, la fe crestiana es estada, primièr, secutada al temps dels apòstols per la Roma pagana imperiala, puèi, secondement, encara secutada, mas aquel còp, per la Roma papala catolica, fins qu'ela siá frapada, ela meteissa, pels sanguinaris Revolucionaris franceses e lor ateïsme en 1793-1794. Aqueles eveniments nos conduson cap a la prima 1843. En aquela epòca, la falsa fe catolica es rejoncha per la falsa fe protestanta e lo camp de la falsa fe fa pas que créisser en fòrça e poténcia ; lors doctrinas son condemnadas definitivament per Dieu, perque esprovadas per l'anòncia del retorn del Crist per 1843 e 1844, los dos an mepresat lo profèta, son messatge, e Dieu que l'a missionné. Pasmens la libertat de consciéncia instaurada e reconeguda dins lo mond occidental va favorizar la mescla entre la falsa fe crestiana e l'ateïsme dels liures pensaires revolucionaris. En 1994, l'adventisme oficial esprovat e « vomit » los rejonch a son torn, e dins lo meteís temps, la societat occidentala càmbia sas costumas e sas valors ; la liura sexualitat es reivindicada après la mini-revolucion de Mai 1968, en França. Mesa en scèna e al teatre, l'omosexualitat fa rire e ven pauc a cha pauc la nòrma acceptada. En 2013, lo maridatge omosexual es legalizat e protegit per la lei francesa après de nombroses autres

païses occidentals. Entre 2013 e 2022, la proteccion dels LGBT (Lesbianas, Gais, Bi-sexuals e Trans) dels occidentals avia un mesprètz de la part del pòble rus e de son cap V.Putin. L'Occident d'ara enlà jutjat « degenerat » e depravat sembla de mai en mai a la vila de Sodome destrucha pel fuòc del cèl tombat jos la forma de pèiras de sofre enflamat, segon lo testimoniatge biblic de Gen.19:24 e 28 : « Alara YaHWéH faguèt plòure del cèl sus Sodome e sus Gomorrhe del sofre e del fuòc, de per YaHWéH... Portèt sos agaches del costat de Sodome e de Gomorrhe, e sus tot lo territòri de la plana ; e aquí, vegèt s'auçar de la tèrra un fum, coma lo fum d'un fornàs. » Aquesta expression mesa en gras es represa per Dieu a la debuta del tèma de la « cinquena trompeta » d'Apo.9. Dieu a per aquò mantuna rason. Aquel fuòc vengut del cèl ven destruire l'umanitat totalament corrompuda e aquel nivèl de corrupcion es retrobat a la fin del mond en Occident, a causa dels regèts successius de Dieu per las religions protestanta e catolica liuradas al drac dempuèi la data 1843, qu'es atal encara confirmada coma basa del començament de la « cinquena trompeta ». E de la mena, la data 1994 es a son torn confirmada e legitimada ; lo camp òrre recep l'adventisme infidèl regetat per Dieu per partejar son sòrt funèst.

Qual fruch, autre que lo de Sodome, la falsa fe auriá poguda portar ? Los meteisses pecats implican una meteissa punicion dins lo jutjament de Dieu. E precisament, America foguèt lo primièr país qu'a pogut reproduire per la mestresa de l'arma nucleara, en 1945, e contra Japon, los efieches destructors del « defunt del cèl » getat per Dieu. Solament, aquela America es l'entitat nacionala concernida per la fe protestanta ciblada dins la « cinquena trompeta ». Lo messatge divin ven clar : a son torn, patirà lo fuòc del cèl coma l'ensenha Apo.20:9 : « E montèron sus la susfàcia de la tèrra, e investiguèron lo camp dels sants e la vila plan-aimada. Mas un fuòc davalèt del cèl, e los devorèt. » E prendrà, a son torn, l'aspècte de la val ont s'auçavan las doas vilas marridas de Sodome e Gomorrhe. Dins son cas, s'agirà pas d'un « defunt coma un fornàs » mas segon la nòrma universal de l'accion, d'un « defunt coma un fornàs grand ». A retenir : l'aflaquiment de las costumas e los cambiaments en favor de la perversitat morala associada a l'egoïsme economic, constituïsson las pròvas mai evidentas de la natura diabolica dels pòbles eissits de la fe crestiana. Acaban per copiar, e quitament despassar, l'immoralitat dels pòbles demorats pagans. Dins son Apocalipsi, Jèsus-Crist soslinha la succession de la « cinquena trompeta » que ven atal, darrièr la Revolucion francesa e son ateïsme de la « quatrena trompeta ». Sugerís, d'aquela faïçon, l'influéncia de l'ateïsme sus la fe protestanta americana regetada en 1843. A atal confirmat e profetizat l'odiosa mescla de fe religiosa formaliste e d'incredulitat que pòrta uèi son fruch final desastrós per la fe, e que se retròba en çò sieu, jos l'etiqueta de la francmaçonariá, que, coma l'aliança ecumenica formada pel catolicisme après ela, amassa dins una aliança dels ponches de vista religiós diferents e personals ; un supermercat religiós favorable als afars. E per confirmar la causa, los simbòls d'aquela francmaçonariá se retròban imprimits sul Dòlar, la moneda americana.

La falsa fe o falsa religion monoteïsta ten pas compte de las voluntats exprimidas per Dieu dins son unic libre sant, la Bíblia, mas a la plaça, inventan de rites qu'es util d'identificar. Las falsas religions se distinguïsson per lors fèstas religiosas. La fèsta amassa e regaudís los adèptes. Los ligams fraternals establits entre gents egoïstas son atal afortits dins aquela sola escasença. Perque tanlèu la fèsta acabada, cadun torna cap a sa vida personala marrida e cap a sos pecats. Dins la religion monoteïsta, totes los adèptes son encoratjats a pregar lo Dieu unic. Mas a ne jutjar per las diferéncias que los caracterizan e los separan, aquel Dieu unic sembla pas èsser tant unic coma o pretendan aquelas gents « inicas ». Perque « l'iniquitat » es precisament la falta que Jèsus-Crist repròcha e reprocharà als crestians infidèls pendent son gloriós retorn, coma l'a el meteïs ensenhat, dins Matt.7:23 : « Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat. » E es qué « l'iniquitat » ? Jèsus nos balha l'exemple del jutge inic que torna justícia al justiciable, non perque o merita per son innocéncia, mas per se desbarrassar lèu d'una carga desagradiva, d'un dever professional mal suportat e ressentit penós. En fach, li balha justícia per se desbarrassar d'el, per fin que cèssen sos apèls insistents. Visiblament, aquel jutge es pas digne de sa carga e los prèires e los pastors que traïsson Dieu, sas leis, sas nòrmas e totes sas valors son tanben indignas de lor carga professionala qu'aquel marrit jutge. Quand transgredisson la lei divina en desobesissent a sos comandaments, cometon « l'iniquitat » que consistís donc a practicar lo pecat, seguida a una falta de compreson de la demanda exigida per Dieu. Lo pretèxt utilizat per legitimar la desobesissença es lo mai sovent la causa de la practica tradicionala eretada. Mas, Dieu a condemnat la fe josieva per aver, en primièra, preferit sos rites tradicionals a la nòrma de lors compliments en Crist. Son donc inexcusables. Mai los umans son ensenhats, mai son dotats per complicar çò qu'es simple. Dins lo servici de las armadas nacionalas, l'òrdre exigís una obesissença de totes los momentons e degun gausa pas remetre en question aquel principi. Mas profechant de l'invisibilitat de Dieu, las falsas religions s'autorizan totes las formas de mesprètz de cap a el. Las pregàrias que li son adreçadas demòran atal non escotadas e jamai enausidas. Mas, a l'escota, los

demònis temptan de realizar d'exaucements que van atal confortar e legitimar la religion messorguièra ; perque la falsa fe exigís tanben sa noiridura ; e falta de lum divin, los miraculoses exaucements los remplaçan. E es aital que las responsas balhadas pel drac e sos demònis se substituïsson a la responsa de Dieu. Enganar los umans es lor sola activitat e es per fin qu'agiguèsson atal, de cap als infidèls, que Dieu los a daissats subreviure fins a sa venguda gloriosa.

Abòrdi aici la practica del june a lo qual la falsa fe balha fòrça valor. Senhali en primièr que Dieu a ordenat aquel rite a son sol pòble ebrèu e qu'a pas jamai ordenat als autres umans de junar. La practica del june pren sa logica dins la pensada umana. L'òme pòt provar al Dieu creator l'intensitat d'una demanda exprimida pel fach qu'es capable de se privar de noiridura fins a ne's morir, tan necessària ... Escota çò que Dieu pensa de jove ; Esa.58:3 : « Que nos servís de junar, s'o veses pas ? De mortificar nòstra arma, s'i as pas ponch esgard ? Aquí, lo jorn de vòstre june, vos liuratz a vòstras inclinacions, e tractatz durament totes vòstres mercenaris. 4 : Aquí, junatz per disputar e vosautres quereller, per frapar malament de ponh ; junatz pas coma o vòl aquel jorn, per que vòstra votz siá ausida ennaut. 5 : Es-aquel aquí lo june a lo qual preni plaser, un jorn ont l'òme umília son arma ? Corbar lo cap coma un jonc, e se colcar sul sac e la cendre, es-aquel aquí çò que cridaràs un june, un jorn agradiu a YaHWÉH ? 6 : Aquí lo june a lo qual preni plaser : Destaca las cadenas de la marridesa, desnosa los ligams de la servitud, renvia liuras las oprimits, e que se rompa tota espècia de jo ; 7 : despartiment ton pan amb lo qu'a fam, e fau dintrar dins ton ostal los maluroses sens asil ; se veses un òme nud, cobrís-o, e te desvie pas de ton parièr. 8 : Alara ton lum poindra coma l'auròra, e ta garison grelharà lèstament ; ta justícia marcharà davant tu, e la glòria de YaHWÉH t'acompanharà. » En son ora, Jèsus-Crist complirà dins sa perfeccion la nòrma d'aquel june. Serà alara imitat per sos mai fidèls discípolos. Pasmens, se cal mesfisar de la lectura literala d'aquel tèxt, perque Dieu parla pas aici d'indigents als comportaments manifestament rebèls, que meritan donc lor sòrt. En mai, en lengatge simbolic nautament espiritual, la nuditat designa l'abséncia de la gràcia del Crist, e la noiridura concernís la vertat biblica.

Çò que Dieu nos ditz aquí, es que lo june es un mai, que l'elegit agradiu pòt practicar, per mostrar a Dieu que la noiridura de son esperit es superiora a la qu'exigisca son còs. Va de se, qu'en defòra d'aquel cas, lo june religiós a pas mai de sens. Dieu lo pòt aprovar unicament se lo qu'o fa l'onora ja per son obesissença e son amor. E en defòra d'aquel cas, lo june es pas mai que l'alibi d'una enganaira e falsa actitud religiosa. Dins aquel autre cas, los cresents infidèls junan de badas, coma Dieu l'imputa, dins Esaïe 58, als josieus « marrits e querelleurs ». E es çò que l'òme occidental crestian o pas es vengut. Pasmens, sul plan sanitari, lo june a d'efièches guérisseurs puèi que favoriza lo repaus dels organs digestius e repara atal de las errors alimentàrias en evitant de grèvas malautiás dificilas quitament impossiblas a sonhar.

La fe catolica a establít sas fèstas religiosas sus de datas de fèstas de son anciana religion romana pagana. En mena que los onorar reconcília pas lo pecador amb lo Dieu creator ofensat en primièr per son repaus dominical eretat l'emperador pagan Constantin 1èr, dempuèi lo 7 de Març de 321. Son adoracion de la falsa « Verge » balha luòc a de novèlas fèstas e son totes aqueles rites que li balhan artificialament un prestigi religiós universal important. Notam que, dins son Apocalipsi, Dieu compara sas messas a d'« encantaments », dins Apo.18:23 : « lo lum de la lampa lusirà pas mai en çò tieu, e la votz de l'espós e de l'esposa serà pas mai entenduda en çò tieu, perque tos mercands èran los grands de la tèrra, perque totes las nacions son estadas sedusidas per tos encantaments, »

Per acabar aquel tèma de las ordenanças, atiri ton atencion sus aquel ponch. Admira la superioritat del Dieu creator qu'a sauput compausar de tèxtes de lei que gardan perpetualament lor valor e lor eficacitat. En fàcia d'el, los deputats de nòstras Republicas crèan de contunh de novèlas leis, abrogant d'ancians tèxtes per los remplaçar pels que convenon a la novèla majoritat presidenciala. Creson que de tèxtes de leis pòdon reglar totes los problèmas e son plan los sols que contunhan a o creire ; los sols, en fàcia de Dieu, perque en çò qu'o concernisca, i a pas jamai cregut, e l'a provat, en declarant dins 2 Agacin.3:6, per la boca de Paul : « Nos a tanben renduts capables d'èsser ministres d'una aliança novèla, non de la letra, mas de l'esperit ; perque la letra calada, mas l'esperit vivifica. Solament, se lo ministèr de la mòrt, gravat amb de letras sus de pèiras, es estada gloriose, al ponch que los filhs d'Israël podían pas fixar los agaches sus la cara de Moïse, a causa de la glòria de sa cara, malgrat qu'aquela glòria bota passadissa, quant lo ministèr de l'esperit serà pas mai gloriós ! »

Dieu nos ditz que la letra calada. E de quala letra parla ? De las que forman lo tèxt de sos dètz comandaments originalament gravats de son divin det sus de taulas de pèira qu'a el meteïs remesas a Moïse. Te cal comprene lo contèxt de l'anciana aliança jos la quala la mòrt domina. Coma los pagans, l'ebreu a eretat de pecat original qu'o rend digne de la mòrt. Dins son aliança, Dieu presenta als ebrèus sa lei dont cada comandament es una condemnacion a mòrt perque l'òme normal l'a transgredit e o va encara transgredir, quitament après n'aver agut coneissença. Çò ponch es

essencial per comprene l'imperatiu besonh d'un Salvaire, perque lo rencontre de Dieu per l'òme li fa descobrir qu'es nascut per se morir. E aquel Salvaire indispensable vendrà en Jèsus-Crist, mas es ja, dins l'anciana aliança, present per l'anhèl del « sacrifici perpetuel » coma l'ai ja rampelat. Se la mòrt es revelada, la possibilitat del perdon del grand Jutge divin es ja egalament presentada al pecador contrit e còrmacat de desonorar son Dieu. Tot es previst, per obtenir lo perdon, sens qu'o sàpia, al nom de la justícia del Crist que vendrà en Jèsus, deu ofrir una vida animala en sacrifici, e s'es paure, una ofrenda mens costosa ; una vida animala perfièchament innocentia coma o serà la vida perfiècha, sens cap de pecat, de Jèsus-Crist. Pòdes atal comprene que totes los rituals de l'anciana aliança avián pas una valor que dins la perspectiva de la mòrt de Jèsus, basa de l'aliança novèla. Tanben, plan logicament, après la mòrt de Jèsus, totes aqueles ancians rites religioses desapareisson abandonats, senon oblidats. Aquí perqué, la sang del Crist a salvat totes los pecadors qu'a reconegut per sos elegits, dempuèi Adam e Eve.

Après èsser estat abandonats e liurats als romans, los josieus an constatat que Dieu los esclairava pas mai ; an donc decidit de reglar lors problèmas totes sols. E lo problèma principal a reglar èra d'arribar a pecar pas mai contra la lei divina. Es aital que d'eminents rabins e dels escribas an creat lo libre del Talmud ; un obratge dins lo qual an temptat de recensar totas las possibilitats de transgredir la lei, prevesent de situacions absurdas. Atal, per exemple tip, per aumentar lo nombre de pas autorizats a far dins lo jorn del sabbat, lo viatge se deviá complir los pès dins una bacina d'aiga... Arrèsti aquí. Avèm aquí una consequéncia de lor regèt del Crist que los a privats de la sàvia inspiracion de l'Esperit divin balhat al nom d'aquel sol Crist. Perque per reglar totes sos problèmas, l'òme deviá trobar las solucions dins l'Esperit de saviesa del Dieu creator prèst a guidar, conduire, e inspirar sos sols plan-aimats elegits. Es una certitud, aquela lei del Talmud es plan 100% umana e atira lo desonor sus Dieu. Çò que justifica aqueles repròchis citats dins Ezé.22:26 e 36:22 : « Sos sacrificateurs violent ma lei e profanan mos santuaris, distinguisson pas çò qu'es sant de çò qu'es profan, fan pas conéisser la diferéncia entre çò qu'es impur e çò qu'es pur, desvian los uèlhs de mos sabats, e soi profanat al mièg d'eles .../... Aquí perqué disi a l'ostal d'Israèl : Atal parla lo Senhor, YaHWéH : Es pas a causa de vosautres qu'agissi de la mena, ostal d'Israèl ; es a causa de mon sant nom, qu'avètz profanat demest las nacions ont sètz anats. »

Aicí, relèvi, la falta principal del dògma del catolicisme roman. En plena novèla aliança, a recreat de rites copiats sus l'anciana aliança, tornant atal, cap de, sa pretension de servir Dieu al nom de Jèsus-Crist. Per exemple, prepausi aquel cas. Lo mainatge, o l'adult, ven confessar sos pecats al prèire qu'o recep dins lo confessional. En punicion, li impausa de recitar dels « Avé » e dels « pater noster ». L'idèa meteissa d'una punicion, rend caduca la mòrt expiatòria del Crist. En mai, d'unas d'aquelas punicions son corporalas e dolorosas, donc encara mens legitimas. Tot parièr lo principi catolic de la confession, renouvèl e met tanben en practica lo rite de l'anciana aliança ; mentre que dempuèi Jèsus-Crist, la confession e lo perdon dels pecats son unicament a el, perque a sol, lo poder de perdonar los pecats. Cap d'òme es pas pro just e perfièch per acordar lo perdon al nom de Dieu. Per sa victòria sul pecat e la mòrt, Jèsus a meritat aquel drech exclusiu perque es Dieu. Pendant longtemps, los adèptes del catolicisme an ignorat los ensenhaments dels tèxtes biblics dels Evangèlis, çò que ne fasiá de victimas facilas per se sometre a l'autoritat pretenduda dels prèires e dels papas. En mai, per la confession dels pecats, lo prèire preniá autoritat sul confessat. Las confessions d'accions vergonhosas o plaçavan jos la dependéncia dels prèires e de tot lo clergat roman. Aquela acusacion contra la glèisa catolica romana, Dieu l'a presentada en primièr, en disant dins Apo.13:6 : « E obliguèt sa boca per proferir de blasfèmias contra Dieu, per blasfemar son nom, e son tabernacle, e los qu'abitan dins lo cèl. » ; « blasfemar » siá, mentir en insultant « son tabernacle ». Ont es la messorga ? Dins lo fach de recrear çò a qué Dieu a mes fin. Ont es l'insult ? En atribuissent a Dieu la paternitat de sos cultes idolatras que son segond comandament condemna particularament ; mas en fach, son totes transgredits. Pertocant « los qu'abitan dins lo cèl », se tròba pas dins lo cèl, al prè de Dieu, que sos àngels demorats fidèls e demest eles, lo vièlh Enoch, Moïse, Elie, e dempuèi la mòrt del Crist, qualques sants anonims, mas es tot. Perque totes los autres discípolos e apòstols mòrts realament dins lo Senhor dormisson e espèran, dins lo neient, d'èsser ressuscitats per Jèsus-Crist, pendant son gloriós retorn ; coma l'aviá tan clarament exprimit Marie, sòrre de Lazare. Aquí perqué, per Dieu, l'adoracion dels sants que canoniza constituís una enòrma messorga, e aquí encara, un insult, a causa de las nòrmas romanas idolatras exigidas per la canonizacion ; demest eles, dels assassins, vertadièrs mostres.

L'iniciativa catolica de restablir sus la tèrra, los rites religioses del clergat josieu a constituït, a l'encòp, un otratge de cap a Dieu, e una trapèla seductor redoutablement eficaç per entrapelar los òmes superficials e idolatras. Es pas sens rason, qu'en l'an 70 siá, après 40 annadas simbolicas de l'espròva de fe, acordada als josieus de l'anciana aliança per dintrar dins l'aliança novèla, ela meteissa instaurada en l'an 30 per la mòrt e la resurreccion del Crist, Dieu a fach destruire, pels

romans, la vila e son infidèla e caduca santetat ; infidèl, pertocant lo clergat, e caduc pertocant lo Temple e sos rites religioses. Aqueles rites devián cessar sus la tèrra perque lor ròtle profetic èra complit. Los agaches e las relacions amb Dieu passavan ara individualament cap al divin dominator e venceire tornat venir celèst : Jèsus-Crist, l'unic intercesseur celèst, sol capable e digne de poder perdonar los pecats de sos elegits que selecciona e causís el meteís, segon las basas de son unic divin jutjament.

L'instruccion torna pas las gents mai intelligentas ; los torna solament pluses ensenhats ; mas mai ensenhats per qué ? Unicament, per de causas utilas per de tacas professionalas de la vida profana. Perque sul plan religiós, l'òme a pas evoluat, a quitament fòrça regressat. En 2022, es lo meteís qu'a l'epòca de Noèr. Rampèli qu'aquela experiéncia del deluvi es un testimoniatge balhat per Dieu, per fin qu'aqueles, que creson a aquel raconte biblic, creson egalament a son projècte de destruccion globala de l'umanitat dels darrièrs jorns. Donc, coma al temps de Noèr, l'òme se daïssa totjorn sedusir per las faulas enganairas d'inspiracion pagana diabolica. Sa cresença en l'immortalitat de l'arma, en fach una victima facil pels esperits démoniaques acantonats sus nòstra tèrra e nòstra dimension terrèstra. Apareisson en « sants » puèi en « Verge » e sedusisson los cresents sens coneissença biblica. Las trapèlas vièlhas del paganisme ancian foncionan encara tanben plan amb los òmes ensenhats de nòstra epòca. L'instruccion a pas donc res cambiat. Se, en nòstra epòca, i a encara mai d'increduls atèus. Mas atèus per quant de temps ? Lo temps que los dramas destructors tornan los agaches dels esperits umans cap al cèl. Mas aquí encara, los qu'an pas en eles l'amor de la vertat per èsser salvats per Jèsus-Crist, seràn sedusits per de ruses satanicas redobtablas e rejonheràn los nombroses camps de la falsa fe.

La malediccion divina provada

Sas pròvas son multiplas, mas l'umanitat separada de Dieu los pòt pas identificar coma talas, perque sas analisis de la vida demòran unicament civilas e profanas. Las formas religiosas existisson encara, mas son de cap d'utilitat, puèi que lo jutjament de Dieu es ignorat quitament per las institucions crestianas ; la via crestiana essent la sola qu'es senada poder revelar los oracles divins. E es plan aital coma las causas se passan, mas la votz que parla en son nom se ten dins la dissidència de l'adventisme del seten jorn, ignorada e mespresada per la majoritat dels que descobrisson son existéncia e sos messatges. E puèi qu'ai lo privilègi de los conéisser e de los partejar amb un embrion de l'Elegida del Crist, los vau aici citar, en començant per las pròvas recentas presas dins l'actualitat de nòstra vida francesa.

Dempuèi 1958, los franceses an adoptat la constitucion de la 5na Republica a causa de las dificultats encontradas per la 4na per reglar lo problèma de la colonizacion d'Argeria per França. Una guèrra se perlongava dempuèi 8 ans entre lo FLN argerian e l'armada regulara francesa. Al cap de 130 annadas mai o mens de colonizacion, l'assimilacion e la fonta de las doas originas èra totjorn pas estada obtenguda e çò qu'ignoravan las autoritats francesas, es qu'èra simplement impossibla ; aiçò, a causa de lor religion musulmana tradicionalament eretada çò qu'en fach una mena de nacionalitat que vòl protegir sa practica religiosa. Aquela malescaduda a pas fach que profetizar lo que constata uèi, après l'acuèlh dels musulmans sul sòl de la França metropolitana. La reünion de doas societats renegadas per Dieu a per fruch, la guèrra, aquel fruch visible de sa malediccion divina. Mas la malediccion de la 5na Republica s'arrèsta pas a aquela guèrra. Perque la Constitucion de la 4na Republica aviá l'avantatge sus la 5na de limitar o poder d'executiu del governament executiu. Per obtenir lo sosten dels deputats, las mesuras e las leis prepausadas devián èsser rasonablas e obtenir lo consensus d'una majoritat de votz. Dins la 5na Republica, lo pòble francés a un rendèt-vos grand, primièr cada sèt ans puèi cada cinc ans dempuèi Jacques Chirac, per elegir son president. Fa pas que presidir, d'ara enlà, govèrna e fa aplicar sas decisions personalas per una majoritat presidenciala, de deputats « godillots » qu'existisson pas que dins aquela tòca. De maniera que l'aspècte democrata republican siá present e visible. Entre 1958 e 2017, l'usatge de l'article 49-3 permetiá de passar una mesura ne fòrça tant de còp que necessari. Dempuèi 2017, çò drech es autorizat un sol còp per annada. La consequéncia d'aquela 5na Constitucion es que França es estada liurada a las solas decisions presas per uèch presidents consecutius. Uèch òmes suls quals pausan lo declin e lo desastre economic e politic constatables uèi dins aquel país, e aiçò, malgrat los relais dels grops politics de « drecha » e d'« esquèr ». La causa d'aquel desastre es la recèrca de la riquesa a tot pèrdre e per l'obtenir, las relacions internacionalas son estadas privilegiadas per tal de favorizar los escambis comercials. Ailàs, l'escambi a progressivament cambiat e França a exportat de mens en mens e importat de mai en mai, fins a venir entièrament dependenta de sas importacions chinesas e asiaticas. E son energia es entièrament egalament importada, darrièrament, lo gas rus, e dempuèi

mai longtemps, lo d'Argeria. De son costat, la drecha a temptat de far creire a sa novetat en cambiant mantun còp de nom, çò que lo darrièr president e l'èx-Front Nacional an egalament fach. Mas cambiar lo nom del bocal càmbia pas son contengut que demòra perpetualament lo meteís.

En 2017 e 2022, Dieu a balhat a sos elegits, l'escasença de relevar una pròva de sa malediccion que frapa França dempuèi son origina. Aquí, que dins aquelas doas datas, lo president jove Emmanuel Macron s'es retrobat al segond torn de las eleccions presidencials de cap a Marina lo Pen candidata del FN (Front Nacional) vengut entre temps lo RN (Amassada Nacionala). Lo meteís scenari a cinc ans d'interval ; i a pasmens aquí quicòm a relevar. Quicòm que deuriá passar los èssers umans a s'interrogar sus aquel curiós, segon eles, azard. Mas sabi malgrat que l'azard es pas en causa, e que sola la malediccion divina justifica aqueles faches. En fach, que se passa ? Entre 1958 e 2022, d'unes franceses, progressivament de mai en mai nombroses, an remarcat que los cambiaments presidencials e lors alternanças politics cambiavan pas lor sòrt. En mai, la creacion de l'Union Europèa los a plaçats jos sas directivas superiors a las de lor nacion. Diabolizant pendent longtemps la pensada nacionalista e son partit oficial, los partits de « drecha e d'esquèrra » an confiscat successivament lo poder, en rèsta somesa a las decisions dels comissaris e dels deputats de l'U.E. Puèi que tot cambiament semblava e sembla encara impossible a obtenir, perqué votar ? Es aital que 52% d'electors per la presidenciala de 2022, e puèi, 54% per l'eleccion legislativa dels deputats an decidit de « zapar » lo drech de vòte e se son abstenguts de votar. L'ostal França es atal daissada a l'abandon, liurada a las làmias politics qu'« a l'encòp » claman lor desir d'enriqueir França e la libre a las concurréncias europèas e mondials que la destruson. L'elevacion constanta del taus d'abstencion a tanben una altra causa. La disparicion de las valors religiosas conduch los pòbles, dont França, a creire que lo temps de la patz universal es arribat, e que gràcias als acòrdis internacionals, lo pièger es pas mai a crénher. Vertat es que la « Tresena Guèrra Mondiala » ven de començar en Ucraïna, lo 24 de Febrièr de 2022. Mas que crei a aquela interpretacion de çò que rèsta encara per fòrça, una guèrra qu'agacha pas que los ucraïnians e Russia. lor repetís pas t'òm pas a longor de jornada sus las ondas ràdio e televisadas que, segon lo vejaire esclarat dels òmes politics, lo fach de fornir d'armas a Ucraïna es pas una accion d'engatjament dins aquel conflicte ? Per aquela reala messorga basada sus una esperança solament d'aquelas gents politics e dels jornalistas que los expandisson, los pòbles recebon una vision desformada de la situacion de lors païses. S'agís pas malgrat que d'una esperança perque nul sap pas fins ont la paciéncia del cap rus Vladimir Putin pòt anar. E darrièr l'afichatge d'una actitud desinvòlta, aquel subjècte los tormenta e l'inquieta. Aquelas gents enganairas jògan amb lo fuòc, e pas qual que siá fuòc ; lo que Dieu va alucar per los consumir, eles e lors òbras. Mas la malediccion de Dieu es pas unicament suls caps e los mèdias, es abans tot suls pòbles eles meteïsses e obtenon de Dieu los caps renegats que meritan, collectivament e individualament.

En mai del taus d'abstencion de 54% dels electors, lo resultat final del segond torn de las Legislativas es amar e dolorós pel camp presidencial que pèrd sa majoritat absoluta. Dieu nos balha encara aquí, una pròva de sa malediccion que frapa França e son destin. Copa l'empenta, al moment que lo vaissèl França patís la tempèsta dels problèmas intèrns e dels que son provocats per de grands cambiaments conflictuals internacionals dins lo mond ; visiblament per l'enviar pel fons. Atal, França tan facil a dirigir fins aquí, o serà pas mai aital. Al moment meteís ont la gravetat de la situacion nacionala e internacionala s'auça, la possibilitat de dirigir França s'abaïssa. E sens desaparéisser completament, aquela possibilitat va venir almens plan dificila, perque las opinions dels grops representats son plan divergentas e opausadas de còps dins l'absolut. En descobrissent aquel resultat del vòte, suls mèdias, los jornalistas e las gents politics an elaborat plen de scenari per la reaccion del president jove, visiblament regetat e detestat per fòrça dels electors. An relevat, son arrogància e o nomma de còps « Jupitèr » ; çò qu'es pas démerité, e aiçò après aver nommat « dieu » François Mitterrand pendent sos dos mandats presidencials que constituïsson un autre ligam entre aquelas doas personas. E plan, se son enganats en pensant que lo jove « arrogant » anava balhar de signes d'umiliacion en disent que lor vòte sancion èra entendut e rebut. Anem donc ! « Jupitèr » se pòt pas abaïssar a se reconéisser punit per son pòble ! Après una abséncia plan remarcada, dins un discors d'uèch minutas, fòrça drech dins sas bòtas e segur de son jutjament infalhible, « Jupitèr » a reportat, sul pòble, la responsabilitat del resultat obtengut. Es sa falta, perque a pas comprés los interèsses e los enjòcs de França ligadas, pel melhor e lo pièger, al destin d'Euròpa. Per el, aquel segond mandat es lo darrièr possible e a pas mai res a pèdre, mas espèra encara poder tot ganhar. Dins lo malentendut d'aquela relacion, França va viure sas darrièras ajustas politics exacerbadas pels problèmas novèls que se van impausar, sus son territòri, dins Euròpa, e dins lo mond entièr.

A prepaus dels jornalistas politics, devi far remarcar lor utilizacion frequentas de l'expression « los franceses aiçò, los franceses aquò ». Pertocant lo taus d'abstencion, es solament mas majoritàriament, 54 % de totes los franceses qu'an fach aquela causida ; e encara cadun per una causa personala. Los deputats reprenon egalament aquela expression totalament falsa, perque lo

resultat obtengut pel vòte es pas lo fruch d'una concertacion de totes los franceses, mas solament lo resultat de divèrsas causidas personalas. E o rampèli, lo resultat obtengut es lo que Dieu a favorizat per son accion suls esperits dels òmes, sabent que cap d'entre eles s'i pòt pas tirar. Es aital que se deu comprene la dicha : « los pòbles an los dirigents que meritan ». En mai, signe d'una extrèma malediccion, Euròpa e França son governadas per de femnas dintradas massissament en foncion politica ; Ursula Von der Leyen, presidenta de la comission europèa, e Elizabeth Borne, primièra ministra en França e fòrça autres dins la majoritat presidenciala e los autres partits politics dont lo R.N. Atal la que, segon Dieu, dins Gen.3:16, deviá èsser « somesa e dominada » per son marit, domina Euròpa e las nacions europèas occidentalas : « Ditz a la femna : Aumentarai lo patiment de tas grossessas, enfançaràs amb dolor, e tos desirs se portaràn cap a ton marit, mas dominarà sus tu. » Segon Gen.2:18, èra pas qu'una « ajuda » mas es vengut dirigenta e domina uèi sus l'òme : « YaHWÉH Dieu dich : Es pas bon que l'òme siá sol ; li farai una ajuda parièra siá. » Se tròba qu'aquela nòrma fa d'Euròpa, una cibla de la colèra musulmana universala perque los musulmans l'accepten pas. E, al nom de l'amor, pauc de crestians o comprenon, mas dins la Bíblia, aquelas nòrmas instauradas per Dieu a la debuta de la creacion son perpetualas. Son pas ni facultativas ni subjèctas a una causida personala coma lo d'un repais a la carta.

L'origina de la malediccion de França pausa sus son apertenéncia a Euròpa occidentala plaçada dempuèi 538 jos l'influéncia religiosa renegada de la Roma papala. En efièch, França, anciana Gàllia, es dins Daniel 7, l'una dels « dètz banas » plaçadas, dins un primièr temps, jos la dominacion imperiala de Roma representada pel simbòl « pichona bana » dins Dan.8:9. E dins Daniel 7, demòra jos la malediccion de Roma, mas aquel còp, jos son aspècte religiós crestian papal simbolizat egalament per la formula « pichona bana » dins Dan.7:8 : « Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana ; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància. » L'Esperit precisa plan, « una altra », perque Itàlia figura ja dins las « dètz banas », e aquela novèla « pichona bana » es donc una onzena « bana ». Lo regim papal roman es en efièch independent de cap a Itàlia. Constituís un Estat liure e independent plaçat prè de Roma e pòrta lo nom de ciutat del Vatican.

La malediccion de França remonta donc a son origina, a la conversion al catolicisme papal roman de son primièr rei sortit del pòble dels francs, nommat Clodovèu 1èr. Es aquela primièra somission monarquica e nacionala al regim papal qu'a valgut a França lo títol de « filha ainada de la glèisa ». E aquel sosten de « la filha ainada » li mancarà pas que rarament dins tota l'istòria de França. Ignorant lo jutjament de Dieu, las gents d'aquel pòble an legitimat las successions monarquicas. Pasmens, dels signes de malediccions èran balhats per Dieu. E ja lo mai important e lo mai visible èra lo comportament, la natura injusta e crudèla dels caps religioses e dels monarcas eretièrs d'aquela religion dicha « crestiana ». Perque, pasmens, coma imputar aquela religion ferotja al doç e aimant Jèsus, qu'acaba sa vida en l'ofrissent volontàriament en sacrifici expiatòri ? Perque l'amor del Crist èra pas amagat, de multiplas croses rampelavan son sacrifici, mas sa vida èra pas imitada. La dels caps èra quitament a l'opausat absoluta de la del Crist. Èra pas-aquel pas, una pròva de malediccion evident ? Çò n'èra plan una, mas la religion èra impausada a de gents que la causissian pas. Aquí perqué, aquela mena de crestianisme portava e pòrta encara uèi, los fruches de la vida dels pagans. Dins Jean 10, Jèsus a insistit sus aquel ponch, « lo pastor crida sas fedas », mas demest totas, solas las que « coneisson » sa « votz » venon a el per o seguir.

La persecucion dels « Templièrs » a balhat encara de las pròvas de la malediccion de la França catolica. Son rei, Felip lo polit, èra pas devòt mas son besonh de riquesa l'a conduch a far aliança amb la papautat per condemnar a mòrt l'òrdre del « Temple » e sos adèptes, dont lor cap, Jacques de Molay e qualques autres, foguèron cremats sus de lenhièrs ; aiçò, per doas causas plan diferentas ; per la glèisa papala, l'eliminacion d'una concurréncia perilhosa per ela ; e pel rei de França, lo pilhatge e la confiscacion de las riquesas possedidas per l'òrdre e sos adèptes. Qué dire ? Dins aquel temps encara plan tenebrós, l'òrdre del « Temple » èra luènh d'èsser perfiech, mas çò qu'es segur, es qu'èra pas ciblat, el, per la colèra de Dieu, dins sa profecia de Daniel e Apocalipsi, al contra de la glèisa papala romana, complícia del braç secular reial. Es quitament permís de pensar que Dieu a trobat aquela terribla accion fòrça injusta al ponch que li a agradat d'enausir la malediccion pronunciada per Jacques de Molay del naut de son lenhièr ; abans de se morir e de tornar son esperit a Dieu. Dins sas paraulas, profetizèt que Dieu venjariá lor mòrt suls que ne portavan la responsabilitat. Es pas qu'al sègle 16en que li foguèt imputada l'anòncia per l'annada en cors, de la mòrt de Felip lo Polit, del papa complici Clamenç V, e Guillaume de Nogaret, l'acusator del rei. E la malediccion anonciada per Jacques de Molay foguèt complida, sus Felip lo polit e sos tres filhs, perque los faches se son perlongats sus la familha del rei dont doas bèlas-filhas foguèron las eroïnas de dos escandals sexuals adultèrs que conduguèron lors dos galants a patir las piègers atrocitats imaginadas en aquel temps,

per los metre a mòrt. La causa es tan coneguda en França que lo cinèma de la television s'es apoderat del subjècte e n'a fach una seria televisada que pòrta lo nom significatiu « los reis renegats ». En fach, la malediccion prenguèt per forma l'extincion de l'eretatge de Felip lo Polit, sos successors perissent totes fins al darrièr. Atal se son succedidas, jos la meteissa malediccion, totes las dinastias successivas dels reis, merovingians, carolingians, capecians (lo darrièr essent Felip lo polit), valois, e tornarnai, capecians ; lo darrièr rei essent estat Carles X.

Al moment de la Reforma protestanta secutada en primièr pel rei Francés 1èr, d'autres signes de malediccion an frapat la monarquia catolica de França particularament ligada per maridatge a la familha italiana dels Médicis. Es atal, que Catherine de Médicis, a vist se morir los unes après los autres, sos tres filhs eretièrs, vesent atal se complir una profecia que Michel Nostradamus li aviá presentada. Ajustam a aquelas malediccions, las epidèmias de las pèstas terriblament mortals e devastatrisas e lo recensament de las malediccions divinas es ja plan evident e parlant.

Cal relevar que dins sa Revelacion profetica pro detalhada dins Apocalipsi, Dieu reten pas que quatre signes principals de la malediccion venguda frapar l'Euròpa occidentala dempuèi l'adulteri espiritual comés lo 7 de Març de 321 siá, l'abandon de son sant sabat al profièch del « jorn del solelh » pagan. A revelat jol simbolisme dels « quatre » primièras « trompetas » successivas : las invasions barbaras vengudas del nòrd d'Euròpa ; l'instauracion del regim papal de Roma en 538, las guèrras de las religions catolicas e protestantas començadas tre lo sègle 12en contra los Vaudois del Piemont italian ; la fin del poder persécuteur de la papautat frapada, per l'intolerància irrèligieuse de l'ateïsme liure-pensaire dels Revolucionaris franceses, a partir de 1793.

L'istòria viscuda fins a nòstres jorns fa pròva de çò que sens la coneissença portada per las profecias de Daniel e Apocalipsi, las malediccions divinas son pas identificadas per çò que son. E sos signes poirián pas prene fin que per una presa de consciéncia dels pòbles que deurián encara, cambiar de conducha, e presentar a Dieu, lo vertadièr fruch digne e revelator de la vertadièra penedença. Mas aqueles signes de malediccions son pas vistes que per sos elegits, e los autres ? Per lor incredulitat, fan pas que renovar lo comportament dels increduls que la tèrra a portats dempuèi lo començament ; de genre Caïn e encara mai de Lémec, lo murtrièr trufandièr « arrogant », el tanben, coma la papautat de Dan.7:8 e mai prèu de nosautres, lo president jove de la França actuala.

Es encara aquela ignorància del jutjament divin revelat dins sas profecias que permetèt a Loís XIV de venir per son pòble, lo celèbre « rei solelh ». En França coma endacòm mai, la monarquia essent estada trompeusement agachada coma un drech divin, las gents del pòble an sostengut las voluntats reialas, quitament dins las persecucions impausadas als Uganauds e autres reformators ; d'unes l'an fach, per dever religiós, d'autres, per plaser de tuar. Perque Jèsus-Crist aviá profetizat aquelas causas en disant dins Jean 16:1-2-3 : « Vos ai dich aquelas causas, per fin que sián pas per vosautres una escasença de casuda. Vos excluràn de sinagògas; e la quita ora ven ont qual que siá vos farà se morir creirà tornar un culte a Dieu. E agiràn atal, perque an pas conegut ni lo Paire ni ieu. » Es aital que los elegits convidats a abjurar lor fe protestanta son estats cremats suls lenhièrs de l'inquisicion. Als costats de lors borrèls, de monges religioses brandissián una crotz davant lor uèlhs per los incitar, fins a lor darrièr alen, a rejónher lor camp que reivindica l'unica representacion del Crist e son autoritat. Çò que Dieu contradich e desmentís clarament, en fasant de Roma, dins sas profecias, la cibla de sa colèra perpetuala.

En opausat absoluta, a sos elegits fidèls, Jèsus ofrís sa patz. Qué significa aquela patz ? Ja, Jèsus ditz als que l'aiman e qu'aima e apròva : Vos fau pas la guèrra. Perque Dieu es en guèrra continuala dempuèi la rebellion del cap dels àngels e sos enemics son plan nombroses ; lo desir de libertat a fach de degalhs dins lo cèl primièr e sus la tèrra ; ont la darrièra victima de l'actualitat, es Ucraïna. La patz balhada per Jèsus a pas res de miraculós, es pas que la consequéncia de la tranquillitat obtenguda per la fisança absoluta en lo que nos jutge. La patz balhada per Jèsus, es la garantida d'un estatut d'aprobacion. Ofrís sa patz a totes coma ofrís son amor mas coma lo lançaire de bala, cal que lo a que la proposicion es facha se'n sasisca. Balha sa patz perque essent amor dins tota sa natura, ofrís çò qu'es. En agissent atal, cap de responsabilitat del refús o regèt de la part de son cara e cara li pòt pas èsser imputat a carga. Amor es, Amor demòra. E los que respondon pas a aquel Amor son los sols responsables de la pèrda de lor arma. En creant dels cara e cara liures, aquel Dieu Amor a fach dintrar dins sa vida, la marridesa e l'òdi. Après aver seleccionat d'elegits renduts confòrms a sa natura Amor e destrutz lo pecat e los pecadors, totes los que son estats marcats per la marridesa, Dieu retrobarà la patz perfiecha e la puresa de son Amor original per l'eternitat, aquel còp, partejada amb sos sols elegits, triats e seleccionats.

Ucraïna : l'imatge d'una parabòla biblica

Tous los agaches dels pòbles de la tèrra se pòrtan actualament sul conflicte engatjat entre Ucraïna e Russia. Perqué aquel interès collectiu ? Perque aquel conflicte pòrta de consequéncias que concernisson totes los que vivon sus la tèrra entièra.

Los occidentals europèus e americans se son creguts ben inspirats de portar una ajuda a Ucraïna per li fornir d'armas. Ufanosament, quitament orgueilleusement, an volgut sostenir la causa d'aquel país grand, per sa susfàcia, perque èra atacat per un país, rus detestat per l'Occident, encara fòrça mai grand e vast qu'el. L'exemple biblic del josieu David tuant amb sa fonda lo gigant philistin Goliath a fach esperar un miracle novèl. Mas ailàs pels que se son premuts aquela esperança, los belligerants que s'afrontan son pas ni David, ni Goliath mas doas nacions plaçadas jos la malediccion de Dieu. David, el, aviá realament Dieu amb el, çò qu'es pas lo cas, quitament pels nombroses « Emmanuel », dont lo nom significa : Dieu amb nosautres. En l'abséncia de miracle, lo resultat final es previsible : lo mai fòrt destruirà lo mai feble, confòrmament a la règla producha e seguida dins la societat animala umana.

Dins l'oposicion dels dos pòbles, cadun fach estat de sa poténcia, e de jorn en jorn, la de Russia se revèla fòrça superiora. Los occidentals l'avián oblidada perque avián pas conservat d'ela que l'imatge d'aquel país arroinat dins l'epòca del menaire Gorbachov e del president rus Ieltsin. Mas an pas relevat lo fach que, malgrat qu'arroïnada e en petaces sul plan economica e politica, aquela Russia a pas jamai cessat de produire d'armas per se defendre contra una ataca constantament crencha venent de l'Occident ; en fach, dels USA. Amassada en petaces, dins un trist estat de corrupcion del genre « Western » o « Chicago », lo president jove Vladimir Putin a remés de l'òrdre dins una situacion mafiosa. L'autoritat sevèra a produch sos efieches, los oligarcas russes son estats someses de grat o per fòrça al novèl regim nacional dins lo qual la libertat contrarotlada a remplaçat lo modèl comunista de l'epòca soviética. Mas çò qu'a pas cambiat en çò dels russes, es lor estacament a lor nacion que plaçan al dessús de tot. E del temps que Russia s'es tornada bastir sus aquela valor nacionala, que se passava del costat occidental ? Tot lo contrari. Jos l'influéncia americana, lo mond es estat somés a « l'economia de mercat ». S'agiguèt d'una novetat ? A primièra vista se poiria dire, non, perque fins a aquel moment, los escambis internacionals existissian ja, mas s'efectuavan en tota libertat e sus de basas de mercandejatges individuals, entre lo fornidor e lo cromptaire. Amb lo regim american mes en plaça, los escambis realizats pausan sus de contractes e d'alianças que ligan los pòbles e los obligan a d'obligacions. L'exemple melhor a balhar es lo dels acòrdis del « GATT » (Acòrdi General sus las Tarifas doanièrs e lo Comèrci) signat pels europèus e America. Dins aqueles acòrdis, França èra tenguda de crompar una certana quantitat de cerealas a America, aiçò al prètz de deure reduire las susfàcias esplechadas de sa pròpria produccion ; çò que s'apèla metre la tèrra en garaches. Atal, sus tota la tèrra, se son organizats d'escambis entre de nacions que se son especializadas dins qualques especialitats de produccion, çò que los an rendudas dependentas d'autres païses per las causas que produsian pas mai elas meteissas. Per exemple, après aver enfonsat volontàriament son industria textila al benefici d'Asia, França a daïssat destruire son potencial siderurgic (produccion d'acièr de l'Èst). Puèi, a causa de las deslocalizacions intra-europèas e cap a China, son teissut economic s'es reduch a sa mai simpla expression ; la d'un pòble vengut entièrament dependent de sas importacions chinesas. Alara lo revelh es dur e talhant ; la roïna apareis de mai en mai clarament e concretament, mascada pasmens per un endeutament colossal. Segur, de novèls emplecs son estats creats dins aquela adaptacion, mas de quals tips d'emplecs s'agís ? D'emplecs necessaris per far viure França, mas pas per l'enriquir per remorsar sos enòrmes deutes. La vida locala necessita dels emplecs qu'an una utilitat certana pel foncionament de la vida del pòble, mas que fan pas çaquela aumentar la riquesa nacionala que sola l'exportacion pòrta a un país. E foguèt la causa del desastre economic que frapa França e d'autres païses qu'impòrtan mai qu'expòrtan. La balança economica ven atal deficitària e lo país viu pas mai mentre que suls prèstes e l'endeutament.

Liurar d'armas a Ucraïna portava ja una consequéncia plan grèva. Perque en agissent atal, los païses europèus se son clarament posicionats en enemics de Russia, e aquela error de jutjament serà pagada plan car dins lo temps que ven. Mas, en primièrs mals ressentits, se tròban las consequéncias de las sancions economicas e financièras presas contra Russia. Perque, la tèrra entièra essent dintrada dins l'economia de mercat fixada pels USA, la desestabilizacion, creada per aqueles sancions, destruch los equilibris comercials obtenguts malaisidament e fòrça duplicitat de la part dels caps d'estat del mond, d'Euròpa e de França. Per obesir a aquela règla comerciala, aqueles presidents e reis an degut renonciar a lor libertat e an liurat lors païses a una dictatura comerciala americana. Uèi, a causa de las sancions presas contra Russia, lo desequilibri comercial entraïna la roïna e provòca lo desrei dins de nombrosas nacions terrèstras vengudas entièrament dependentas del bon estat de la prosperitat de las nacions occidentalas europèas e americanas. Las nacions europèas son representadas jol simbòl dels « dètz banas » renegadas per Dieu dins Apo.17:3 : « Me

transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. » Dieu cibra los pòbles suls quals son nom es evocat en la persona de Jèsus-Crist. Aquí perqué, dins aquel verset, jos l'imatge de la « femna assetada », designa la glèisa de la religion catolica romana que desforma la nòrma de sa vertat. Es « assetada » sus Euròpa amassada per sos esfòrces diplomatics internacionals. Perque los acòrdis d'aquela amassada pòrtan lo nom de « tractats de Roma ». E dins aqueles simbòls, la vila de Roma es illustrada pel simbòl dels « sèt caps », çò qu'es confirmat per l'expression « vila a las sèt sèrras » que li foguèt atribuïda dempuèi de temps.

Seguida a las sancions, lo castèl de cartas bastit a grand pena e damatges, s'abausona. Per Euròpa e sa riquesa lo temps pren fin. La crisi provocada per aquela pèrda de marca ven escanar los pòbles europèus abituats a la vida tranquilla e prospèra. Los mercats s'afolisson e lo prètz de las causas fa pas qu'aumentar. Lo desequilibri de la situacion concernís los vendeires coma los cromptaires, nul es pas estalviat. E dins aquel desastre, s'ajusta la consequéncia de la causida portada sus l'espleitacion de l'informatica, venguda fondamentalala dins la gestion economica, politica e sociala de las nacions ricas. Las valors tomban en cascada. D'entrepresas de l'estil « start-up », dintradas ne parasita dins l'economia intèrna de las nacions, fan falhida e cèssan lor activitat. Lo desrei es donc generalizat dins totes los païses qu'an dominat per lor riquesa los autres pòbles de la tèrra. E se la crisi es dolorosament ressentida per aqueles païses rics, l'es encara mai e immensament portaira de consequéncias mortalas dins los païses paures que dependían d'aqueles païses occidentals. Las micras reculhidas fins aquí desapareisson e per aqueles païses dependents, la roïna es mortala.

Mas dins una tala situacion, las victimas cercan d'identificar los responsables qu'an provocat lo desastre. Los occidentals acusan Russia, mas Russia rampèla que son los occidentals qu'an creat los desequilibris mondials en prenent de sancions contra ela. E en efiech, son plan los occidentals qu'an enfonsat los equilibris comercials en decidissent de crompar pas mai a Russia son gas e son petròli acaminats cap a Euròpa per de costosas construccions de gasoductes e d'oleoductes. Es plan aquí qu'es lo problèma, dins nòstre Euròpa dirigida per de tecnocratas, dels tecnicians sens saviesa als jutjaments corts e textuels. Venon de demostrar lor capacitat a prene de decisions sens ne preveire las consequéncias per Euròpa ela meteissa e los païses paures expandits sus tota la tèrra. Per crear una tala situacion, cal qu'aqueles responsables europèus sián desprovesits de tota saviesa. Mas la causa es inevitabla quand se los sap plaçats jos la malediccion de Dieu. Sus qué a pausat la causida de sancionar Russia ? Sus la necessitat de defendre lo drech internacional a la libertat, un drech agarrit per Russia en Ucraïna. Una tala decision es estonanta de la part de dirigents que se son daissats eles meteisses encadenats per d'obligacions multiplas e recipròcas impausadas dins l'U.E. E conscients de lor feblesa militara, aqueles pòbles se regropan, pensant atal espaurugar a Russia. Los cans coma los lops lairan e braman en tropas. Mas l'argent tant util en temps de patz fa pas la fòrça dins lo combat ; remplaça pas las fusadas e los missils destructors que Russia possedís en plan grand nombre. De l'autre costat de las nacions europèas, las poblacions dels païses paures son pas de tecnocratas e rasonan simplement en foncion dels faches constatats. Lor colèra e lor òdi se van virar contra los pòbles occidentals que van tenir per responsablas de lor malaür, de lor roïna, e de lor fam.

Atal coma en França, la fam conduguèt lo pòble en colèra dins lo palais del rei Loís XVI, lo sòl europèu va veire venir sus el, la colèra africana designada dins Dan.11:43 per « Libia e Etiopia » : « Se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totas las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians seràn a sa seguida. ». La causa se complirà, al moment qu'Euròpa patirà l'ocupacion russa venguda pilhar las riquesas occidentalas per se remborsar dels damatges patits per las sancions europèas.

Lo compliment dels faches actuals esclaire de mai en mai aquel programa profetizat per Dieu. En efiech, las sancions presas contra Russia li an fach pèrdre fòrça argent e de valors confiscadas pels païses occidentals. Qué en mai logic e natural, qu'après aver impausat sa poténcia a Ucraïna, venga en Occident punir e pilhar las poblacions per se remborsar dels tòrts patits ? Tot es vengut logica e lo compliment d'aqueles causas es ara sulcòp davant nosautras, entre uèi e l'an 2028, perque 2029 serà l'ora de la fin del temps de gràcia e la prima 2030, l'ora ont Jèsus-Crist vendrà tirar de tèrra sos elegits e destruire l'umanitat entièra. L'imminenta colèra africana recep dins l'actualitat son explicacion dins l'arrèst de fornidura del blat cultivat e produch per Ucraïna que, per protegir son pòrt comercial d'Odessa dels vaissèls russes, a plaçat de las minas explosivas marinas dins las aigas de la « mar Negra ». En consequéncia de qué, lo blat pòt pas mai èsser liurat als païses paures cromptaires que van conèisser, inevitablament, la famina. Es mentre que te't cal rebrembar que la « famina » es l'un dels « quatre castigs terribles » de YaHWÉH, lo Dieu Totpoderós, segon Ezé.14:21 : « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, ... ». Autra

coïncidència que relèva pas tanpau de l'azard, dins las Lamentacions de Jérémie la color « negra » es restacada a la « famina ». Legissèm dins Lam.4:8-9 : « Lor aspècte es mai escur que lo negre ; se los reconeis pas dins las carrièras ; An la pèl pegada suls òsses, seca coma de fusta. Los que perisson per l'espasa son mai uroses que los que periguèsson per la fam, que tomben anequelits, privats del fruch dels camps. » La « mar negra » nosautras libre donc lo secrèt amagat dins son nom. Profetizava lo moment ont deviá venir la causa d'una terribla mortalitat deguda a la « famina ». Conjonchament als mòrts tuats per « l'espasa » destructritz de la Tresena Guèrra Mondiala o « seisen trompeta » de Dieu que, coma la « quatrena trompeta », ven, segon Lévi.26:25-26, tala una « espasa », « venjar l'aliança » de Dieu : « Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautres, e seretz liurats a las mans de l'enemic. Quand vos coparai lo baston del pan, dètz femnas coseràn vòstre pan dins un sol forn e raportaràn vòstre pan al pes ; manjaretz, e seretz pas ponch sadols. » Relevam encara dins aquel verset, la mencion de tres dels quatre castigs terribles de Dieu, mas dins l'òrdre : « espasa, pèsta, baston del pan brigalhat siá, famina ». Rampèli que Dieu nos suggerís un ligam entre la « quatrena e la seisen trompeta », en nomenant « segond malaür » la « quatrena » dins Apo.11:14 : « lo segond malaür es passat. Aquí, lo tresen malaür ven lèu. ». Aiçò, malgrat qu'aquela expression concernís la « seisen », segon Apo.9:12-13 : « lo primièr malaür es passat. Aquí ven encara dos malaürs après aquò. Lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, » En mai, en plaçant lo tèma de la Revolucion francesa, trompeusement apelat « segond malaür » just abans de citar per « tresen malaür » la « setena trompeta », l'Esperit subtil de Dieu confirma encara lo ligam qu'establís entre la Revolucion francesa e la Tresena Guèrra Mondiala. Complidas dins de contèxtes istorics plan diferents, lo de França per la Revolucion e lo d'Euròpa e del mond entièr per la Tresena Guèrra Mondiala, aquelas doas accions venon venjar l'aliança de Dieu. Caduna interven per castigar l'umanitat infidèla de cap a Jèsus-Crist a la fin de las doas epòcas profeticas separadas per la data 1843 ; la Revolucion es venguda punir la fe catolica e la Tresena Guèrra Mondiala ven per punir las infidelitats individualas o partejadas de las religions, catolica, ortodòxa, protestanta, anglicana, e adventista.

Per acabar l'estudi d'aquel subjècte que concernís la Tresena Guèrra Mondiala començada sul territòri disputat entre Ucraïna e Russia, anam portar nòstra atencion sul raconte de la parabòla que concernís la « fin del mond » dins Matt.13:40-41 : « Solament, coma s'arranca l'ivraie e que se la gèta al fuòc, ne serà tot parièr a la fin del mond. »

Tròbi fòrça interessant, lo fach que lo cap rus Vladimir Putin aja engatjat una guèrra amb la tòca de « desnazificar » Ucraïna, perque aquela motivacion es parièra a l'idèa « d'arrancar l'ivraie », ucraïniana, dins nòstre cas actual. Lo president rus agís en foncion del jutjament que pòrta sus l'esperit nazi, atal coma Dieu jutja l'ivraie per son marrit fruch espiritual. Russia a publicament prononciat son jutjament de las societats occidentals que jutja degeneradas e corromputs ; e Dieu jutja l'ivraie espirituala per las meteissas causas. Aiçò, en mena que lo camp occidental pren lo ròtle de l'ivraie de la parabòla ; çò qu'a pas res d'estonant en se. E aqueles autres versets afortisson encara aquela comparason : verset 28-29-30 : « Lor respondèt : Es un enemic qu'a fach aquò. E los servidors li diguèron : Vòles que l'anem arrancar ? Non, çò ditz, de paur qu'en arrancant l'ivraie, desrasigàvètz pas a l'encòp lo blat. Daissatz créisser amassa l'un e l'autre fins a la sèga, e, a l'epòca de la sèga, dirai als meissonièrs : Arrancatz primièr l'ivraie, e ligatz-la en garbas per la cremar, mas amassatz lo blat dins mon pusaut. »

Aquela crenhença de « destruire lo blat en arrancant l'ivraie » existís egalament en çò del president rus, perque ataca Ucraïna, per tal de preservar, a lo-mièg d'ela, las gents que desiran la victòria de Russia per èsser tirats a las marridas influéncias vengudas de l'occident siá, per èsser desliurats de pensadas e de costumas de « l'ivraie ». Gausi aquela comparason, en agissent coma o fa, Vladimir Putin ven cercar en Ucraïna çò qu'es a sos uèlhs e dins son jutjament « la feda perduda », coma Jèsus lo fach, per las meteissas rasons ; las de l'arrancar a l'immoralitat ambienta del luòc ont viu. E aquela motivacion del president Putin escapa als rasonaments dels occidentals que s'agachan pas coma de degenerats, e en consequéncia d'aquò, interpretan coma una feblesa russa, la lentor de la conquista d'Ucraïna. An pas comprés que sens aquela motivacion, Ucraïna seriá estada conquistada tre los primièrs jorns del conflicte. La lentor presa resulta, unicament, del lagui del cap rus, d'estalviar « lo bon gran » que viu al mièg de « l'ivraie ». S'aquò èra pas estat lo cas, auriam assistit a un genocidi en Ucraïna. En fach, la fin d'Ucraïna es un imatge que profetiza e anónia la venguda de la « fin del mond ». Coma Dieu, V.Putin a pacientat dempuèi lo putsch popular ucraïnian de la « plaça Maidan » qu'a versat entre 2013 e 2014, per la fòrça e las armas, lo president rus legitimament elegit e establìt sus Ucraïna. Es dins aquela accion que lo rambalh e l'ostilitat dels ucraïnians de cap a Russia an començat. En 2014, indignat, lo president rus es vengut liberar d'Ucraïna la poblacion majoritàriament russa de Crimèa. Èra ja un avertiment adreçat a la fogosa Ucraïna e a son cap jove,

Volodímir Zélensky. Mas tanben obstinats e caputs que « lo ivraie », los dos demorèron sords a las menaças russas. Es aital que lo 24 de Febrièr de 2022, los apèls cap a l'Occident, que volián rejónher en entrant dins l'OTAN, foguèron la mesura de tròp ; la qu'a obligat Russia a engatjar la guèrra sul sòl d'Ucraïna. Per V.Putin, lo 24 de Febrièr foguèt la data del començament de sa « sèga » e coma Dieu a la fin del mond, a per tasca « d'arrancar l'ivraie per la cremar » ; per fin que sos partisans russes retròben lor libertat e las valors de lor anciana nacion russa. Tal « lo bon gran », retròban dins Russia, lo « pusaut » de lor vòt e de lor esperança.

Mas dins aquel contèxt guerrièr, « lo blat », tant important dins la parabòla, ven tenir un ròtle fòrça important pel mond entièr dins nòstra epòca. Mentre que los òmes se disputan dels estòcs de blat per o tornar vendre, aquel blat se tròba blocat e non transportat, s'es pas en febla quantitat. Çò qu'escapa encara als èssers umans degenerats o pas, es que lo sol proprietari d'aquel blat es pas ni Ucraïna, ni Russia, ni l'Occident, mas unicament e souverainement, Dieu. Es el, lo Gloríós, ignorat e mespresat per totes los pòbles de la tèrra qu'a decidit, ara, d'afamar l'umanitat, en organitzant de situacions inextricablas e insolublas qu'entrapèlan tota l'umanitat. Se la Tresena Guèrra Mondiala constituís pas a ela sola, « la fin del mond », çò qu'es segur, es que la prepara, en destruent las nacions e lors alianças. Perque segon Apo.9:13-14-15, « la sèga del mond » es complida quand la colèra e l'indignacion de Jèsus-Crist son a lor comol : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand d'Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. »

Dins aqueles simbòls, la colèra de Jèsus-Crist, sortit del « temple » celèst, imatge de son ròtle d'intercesseur per son pòble, s'identifica per la mesura mortala qu'ordena : « per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » Demorarà donc après aquela ecatombe, plan pauc de subrevivents per viure la darrièra espròva universal de la fe en Jèsus-Crist. S'agís pas de saber s'a existit mas de provar dins l'accion que totas sas leiçons seràn plan estadas apresas e mesas en practica dins la nòrma del camin de sa vertat. Alara los que seràn seleccionats dintraràn, mas eles sols, dins l'eternitat plaçada al cap del camin nommat Crist.

De sòmi a la vertat

Soi nascut pendent la fin de la Segonda Guèrra Mondiala dont gardi pas cap de sovenir senon, las roïnas causadas pels bombardaments americans encara sinistrament demorats qualques annadas visiblas après aquela guèrra. Ai agut en ieu, tre ma naissença, l'amor de la patz que me semblava desirable entre totes los òmes. Perque en aquela fin de guèrra, dels films, mostrant lo comportament brutal de las armadas alemandas e de la terribla « gestapo » (la polícia de l'Alemanha nazi) revèrs dels adults e quitament dels mainatges, èran projectats sus de lençòls blancs tibats dins de reünions publicas. Atal sens los aver viscudas, las orrors de la guèrra m'èran reveladas. Mon besonh de patz èra donc immensa per compensar aquela terribla influéncia. La fe Darbyste de la familha de mon paire m'a après l'istòria de Jèsus-Crist, revelada dins los quatre Evangèlis. Las magnificas parabòlas ensenhadas per Jèsus exaltavan la doçor, e aquela patz dont mon esperit aviá lo mai grand besonh. Es vertat, que mainatge, nos interessam realament qu'a çò que se cerca e desira. Reteniái pas d'aqueles Evangèlis qu'aquel immens amor que se desgatjava de Jèsus-Crist, lo « Fils de Dieu ». En creissent, m'escartant temporàriament del tèxt biblic, aquel ideal de patz es demorat en ieu, e es mentre que me soi pres a « somiar » d'una ententa internacionala entre los òmes de totas las colors e de totas las raças ; aiçò, per-dessús, lors diferéncias religiosas, pensant que l'amor podíá dominar e véncer aqueles obstacles. Èri donc, adolescent, un perfièch umanista, mas èri tanben, un vertadièr crescent. Puèi, los problèmas professionals contrariats m'an alara conduch a retrobar, dins la lectura de la Bíblia, lo reconfort dont mon arma aviá grand besonh. E ai donc entreprenguèri aquela lectura, en començant per la debuta de la Bíblia, lo libre de la Genèsi. E aquela lectura personala, sens influéncia exteriora, a favorizat en çò mieu la presa de consciéncia de l'importància del pecat original comés per Eve, puèi Adam. Pasmens pontualament de tornar dels comptes per aquel pecat de desobesissença, es plan Adam que Dieu interròga en primièr, a causa de la dominacion del mascle sus l'uman femèl. Perque Adam foguèt creat en primièr e Eve foguèt formada de l'una de sas « còstas », çò que significava per Dieu que seriá una « ajuda » plaçada a sa « costat » ; una

« ajuda », mas pas una egala sul plan carnal. Se l'egalitat èra estada la causida de Dieu, l'òme auríá agut per companhiá un autre òme creat per Dieu coma l'a fach pels àngels celèstes. Aquí perqué, l'egalitat entre òme e femna reclamada pels grops feministas es un pecat comés contra l'òrdre instaurat per Dieu, tre sa creacion terrèstra. Sabi malgrat qu'aquela causida de Dieu pausèt abans tota altra rason, sus son projècte profetic que fasiá d'Adam l'imatge profetic de Jèsus-Crist e d'Eve, la de son Elegida, son Amassada d'armas elegidas per viure eternalament dins sa companhiá. La femna a pasmens los meteisses dreches que l'òme al nivèl espiritual, lo meteïs destin etèrn li es prepausat en Jèsus-Crist. Se distinguís pas de l'òme que per sa feminitat sexuala e a l'imatge de l'Elegida del Crist, pòrte, enfanta e noírís los mainatges de l'òme imatge de Jèsus-Crist.

Lo fach, que Dieu revèla la creacion de l'òme, en prenent per imatge l'accion del « formar » a partir de l'argela de la tèrra, « la posca de la tèrra », èra portaire d'un doble messatge ; l'un funèst e sinistre, e l'autre, l'esperança d'una possibilitat de reformaton. Perque çò que Dieu forma, o pòt desformar e o destruire, e es tragicament lo sòrt que li va arribar après son pecat ; pel primièr còp dempuèi que crèa del cara e cara liure, Dieu tua sa creatura, la mòrt apareis en oposicion absoluta a la vida. Éras pas res, nasquères e vives, e tornas venir res ; tot aquò jos l'agach e lo jutjament de Dieu. Mas a l'invèrs, res essent pas impossible a Dieu, l'argela trabalhada pòt èsser rectificada per el per tirar sos defaults. Çò que me semblava tan logic èra pas pasmens pas partejat per totes. Perque étonnamment, los crestians de mon epòca cresián a l'immortalitat de l'arma ensenhada per aquel pagan de filosòf grèc nommat Platon ; causa que la Bíblia contradiguèt formalament e sens apèl. La pensada umana e diabolica d'aquel filosòf a pas sa plaça dins la vertat religiosa del projècte de Dieu. Aquel cristianisme aviá donc de gròsses problèmas de relacion amb lo grand Dieu creator. E ja lo ròtle nefast de la religion catolica prenguèt per ieu un sens logic, en mai, aviá refusat la nòrma presentada pels protestants reformators. Lo problèma èra ça que la pas reglat, perque los protestants creson eles-tanben a aquela immortalitat de l'arma.

Es aital qu'après lo sòmi de la patz universala, ma lectura de la Bíblia, libre de la vertat divina, m'a permés de descobrir la realitat e sas consequéncias. Perque la mòrt e la marridesa aviá una causa : un jutjament divin. Per l'òme, tot èra pas donc pas possible, e sos sòmis de patz èran irrealizables sens Dieu. Tala èra la trista realitat. E ai contunhat, capítol après capítol, e libre après libre, ma lectura de tota la Bíblia, descobrissent atal, dins un subrevòl dels sègles e dels millenaris, lo sublim projècte de Dieu. Tot me semblava clar, levat que, las profecias me semblavan ermeticas, malgrat mos esfòrces per capitar a ne sasir lo sens. Pòdi ara, e dempuèi 1980, explicar la causa d'aquel blocatge : l'ignorància de l'importància de l'abandon del vertadièr sabat. Coma fòrça sabíai que los josieus se pausavan lo dissabte e que los crestians onoravan lor repaus setmanièr, lo primièr jorn, apelat « dimenge ». Coma pels autres crestians, lo dimenge eretat levava pas per ieu cap de problèma, pasmens, me rebrembi aver testimoniàt a ma maire de mon estonament, citi : coma justificar aquel jorn de repaus diferent mentre que la fe crestiana es una extension eretada la fe josieva ? Ma maire aviá pas la responsa, mas Dieu l'aviá, aquí perqué, me faguèt descobrir la fe adventista dins l'annada 1979. Lo Dieu de vertat m'a fach descobrir que la coneissença de la realitat nos qualifica per sa vertat ; la darrièra etapa de la construccion de la vida etèrna.

Pòdi ara testimoniàt que tota causa a una explicacion que cadun pòt descobrir dins las valors e las nòrmas instauradas per Dieu. Lo marrit pòt tramer sos complòts sens qu'o sàpia fins al jorn ont Dieu decidís de m'o far saber. Perque, vèlha, e el ignòra pas res de tot çò que se passa dins totes sos univèrses, sas dimensions celèstas, dont la de nòstra tèrra ont los complòts e la corrupcion se multiplican a l'extrèm. Es pausant per l'arma d'un discípol plan-aimat de saber que tota marridesa sus tèrra es identificada, consignada en espèra del jutjament darrièr.

Desbarrassat de mas illusions de patz e de bonaür universal, èri prèst per descobrir l'aspècte justícia del grand Dieu creator ofensat pels esperits rebèls, dempuèi Satan fins al darrièr pecador uman. Perque per fòrça, e per lor malaür, de crestians an de Dieu l'imatge que desira e non, son imatge real. Lo Dieu que la Bíblia revèla es aitant amor que justícia. Mas sa primièra aliança èra carnala, son pòble èra compausat de gents cresentas, d'increduls e d'indiferents egoïstas siá, un escapolon de l'umanitat globala. Amb aquel tip de societat, Dieu s'es esforçat de mostrar aitant son amor que sa justícia punitiva. E o cal plan reconéisser, dins aquela anciana aliança, pendent la quala, quelques reis solament l'an onorat, Dieu a sustot degut resumir lo passatge sus tèrra d'aqueles nombroses reis de Juda e d'Israèl, en disant de cadun d'eles : « faguèt entièrament lo mal coma l'aviá fach abans el son paire, e se moriguèt ». Aiçò explica perqué, lo testimoniatge de l'anciana aliança es pauc apreciat per de nombroses crestians que preferisson de luènh las paraulas agradivas sortidas de la boca de Jèsus-Crist. Mas aquí encara, s'enganan, perque Jèsus-Crist a destinat sos prepauses a l'atencion de sos sols vertadièrs servidors, o per èsser mai precises, sos sols vertadièrs esclaus. Atal, devon èsser compresas las paraulas de sos béatitudes declaradas solennelment dins Mattieu 5 dont anam far l'estudi detalhat de caduna d'entre elas. Mas abans aquò, vòli demostrar l'importància de legir la Bíblia

entiera dempuèi sa debuta e fins a sa fin. Solas las revelacions contengudas dins los tèxtes de l'anciana aliança mòstran Dieu dins d'accions destructrises, balhant òrdre de « tuar », « òmes, femnas, vièlhs e mainatges ». Es lo cas, en primièr, per l'umanitat del deluvi, puèi après Moïse al temps de Josué, serà lo cas de las poblacions que vivían en Canaan. Per Dieu, segon sas paraulas dichas a Abraam, « l'iniquitat dels Amoréens èra arribada a son comol ». Devían totes èsser exterminats per que lor tèrra venga l'Israèl de Dieu. E en darrièr, segon Ezéchièl 9, foguèron « los òmes, las femnas, los vièlhs, e los mainatges » d'Israèl que foguèron frapats per l'espasa caldèa a la tresena intervencion del rei Nébucadnetsar siá, en – 586. Fa absolutament besonh de conéisser aqueles faches per tombar pas dins la trapèla de l'unica bontat divina demostrada en Jèsus-Crist. E es d'aitant mai necessari, que lo Dieu ordonnateur d'aqueles massacres èra lo meteís Esperit incarnat dins lo doç Jèsus-Crist. Jèsus avent el meteís declarat dins Jean 17:3 : « Solament, la vida etèrna, es que te coneisson, tu, lo sol verai Dieu, e lo qu'as enviat, Jèsus Crist. ». Sens la coneissença de las òbras ordenadas per Dieu dins l'anciana aliança, aquela coneissença, del « sol verai Dieu e de Jèsus-Crist », que fa la « vida etèrna », es tornada cap d'e inexistenta. Atal, las doas alianças successivament establidas per Dieu son los dos platèls de la balança de son jutjament ; se completan mas s'opausan pas, perque amassa, revèlan lo caractèr complèt del Dieu creator. Relèva, pasmens, que Dieu s'i fasent metre a mòrt el meteís en Crist per pagar lo rescot del pecat, l'aliança novèla es aitant justícia qu'amor e bontat. Tot son ensenhament culmina sul versament de la sang mai preciosa per Dieu ; lo de Jèsus-Crist lo Just. Aquelas causas essent dichas e compresas, pòdi abordar l'estudi d'aqueles magnifics nòu béatitudes dedicadas, per Jèsus, a sos sols Benuroses e sants fidèls esclaus, sos vertadièrs elegits, dins Matthieu 5. Ai remplaçat lo tèrme « Urós » pel de « Benurós » que pòrta una significacion mai espirituala justificada dins aquel cas e que designa una autentica santetat.

Verset 3 : « Benurós los paures en esperit, perque lo reialme dels cèls es lor ! » De las gents totalament copadas de Dieu an gausat interpretar aquelas paraulas en disent : Benurós los fòls. Mas que diguèt Jèsus realament ? « Benurós » los que ressenton en eles la manca de l'Esperit divin. Vesèm pas mai fòrça gents que balhan l'impression de se preocupar d'una tala manca. Personalament, los cerqui e los tròba pas o que plan rarament. Donc, actualament, los beneficiaris d'aquela béatitud son tan rars coma l'aur amagat dins l'aiga dels rius aurifèrs o de las venas minièras de las montanhas. Lo qu'espròva la manca dont parla Jèsus, s'esfòrça de tot far per l'obtenir e la primièra causa a far es de descobrir çò qu'empacha aquela comunion amb lo Dieu Esperit. Per ieu, en 1979, ai descobèrt qu'èra mon infidelitat de cap a son sabat, perque aviái ignorat fins a aquela epòca, que Dieu aviá exigít sa restauracion dempuèi l'annada 1844 en aquel temps (mas 1843 après rectificacion). E aquela experiéncia que foguèt la miá, revèla lo jutjament de Dieu, tal coma s'es aplicat a l'integralitat de las gents que forman lo crestianisme. A totes, Dieu imputa aquela transgression de son sant sabat, renovelat als josieus après la creacion, dins lo quatern de sos dètz comandaments ; e donc, logicament e legitimament rampelat puèi dempuèi 1843 a sos fidèls elegits per son decret de Dan.8:14 : « la santetat justificada ».

Verset 4 : « Benurós los afligits, perque seràn consolats ! » Aquí encara, los legidors privats de l'Esperit veson dins sos afligits los que son victimas de la marridesa umana e solament eles. Mas que ditz Jèsus ? Urós los que se desconsòlan d'arribar pas a respondre a las exigéncias de santetat presentadas per Dieu. Aquela impossibilitat es la causa de lor sincèra afliccion ; çò que justifica dins l'exemple qu'ensenhèt dins Luc 18:13-14, la preferéncia del Crist pel pecador contrit perdonat al contra del pròpri just pharisiè. Prevesent l'ajuda que sa mòrt li anava permetre de lor portar, Jèsus anóncia a sos sols elegits, son imminente consolacion ; que se perlongarà après son retorn al cèl, per son ministèri celèst de « Consolair » cridat lo « Sant Esperit ».

Verset 5 : « Benurós los bonasses, perque eretaràn la tèrra ! » Los « bonasses » son, segon lo diccionari Larousse, los que son bons fins a la « feblesa ». Pensi pas que Jèsus siá d'acòrdi amb aquela definicion. Perque l'eleccion recor pas a la « feblesa » mas a una fòrça granda d'arma capabla de resistir al drac e sas subtilas temptacions. Per Jèsus, lo « bonàs » es naturalament bon, d'una bontat comparabla a la de Dieu qu'es tot, levat « feblesa ». Es aquela semblança e perfiecha compatibilitat entre las doas bontats divina e umana que permetrà als sols elegits del Crist « d'eretar la tèrra ». Mas essent somesa a la justícia, la bontat pòt pas demorar febla e son aplicacion es donc reducha e dependenta de l'intelligéncia. Precisi que la bontat naturala umana es perfectibla, al contra de la de Dieu qu'es naturalament perfiecha.

Verset 6 : « Benurós los qu'an fam e set de la justícia, perque seràn sadols ! » Los tribunals umans son, per natura, incapablas de respondre a aquela « fam » e aquela « set de justícia » ; es pas donc pas lor que las paraulas de Jèsus alludisson. Jèsus anóncia l'obtencion de la « justícia » divina desirabla e desirabla perque es perfiecha ; apte a « assadolar » l'arma afamada o assedada. Mas en mai d'aquel aspècte general de la « justícia », lo pecador es menaçat de mòrt per sa practica e son eretatge del « pecat ». Jèsus anóncia aital coma aquel problèma va èsser reglat, per sa mòrt

expiatòria venenta. Un escambi se va téner, Jèsus va portar los « pecats » de sos elegits, mas precisi encara, de sos sols elegits, a los quals va imputar sa « justícia » perfiecha, sens cap de taca. Lo besonh de « justícia » de sos elegits serà atal, perfiechament, satisfach e seràn, plenament, « sadols ».

Verset 7 : « Benurós los miséricordieux, perque obtendrán misericòrdia ! » Aquel mot misericòrdia suggerís un testimoniatge de cordialité dins una situacion de misèria. Los reis, los poderoses, e la majoritat dels rics son incapablas de practicar la misericòrdia. L'istòria umana ne testimònia, los rics onoran los rics e daissan darrièr eles los paures se desembolhar amb lor pauretat. La misericòrdia es una qualitat unicament divina, mas gràcias a la reconciliacion dels elegits e Dieu, que per sa mòrt expiatòria Jèsus va rendre possible, la misericòrdia divina va èsser implantada en eles. E tornat bastir a l'imatge del Crist, sos elegits pòràn far pròva de misericòrdia perque auràn apreciat a sa justa valor aquela qualitat de Dieu. Balha a sos elegits, per pròva de sa « misericòrdia » de cap a eles, la mòrt voluntària de Jèsus-Crist, « l'anhèl de Dieu que tira los pecats del mond ». Qu'es mai pauràs que lo pecador condemnat a mòrt per son pecat ? Qu'a mai besonh de misericòrdia divina qu'el ? Un còp mai, aquela béatitute promet e anòncia que lo problèma va èsser reglat.

Verset 8 : « Benurós los qu'an lo còr pur, perque veiràn Dieu ! » Ja, que d'autre que Dieu pòt jutjar la qualitat d'un còr e l'estimar pur ? Degun. Las falsas pretensions umanas a respondre a aquel critèri son donc vanas, sens cap de valor. Dieu sol a la possibilitat de jutjar la puresa dels sentiments de sas creaturas, perque son Esperit los « escaneriza » melhor qu'un rai lasèr. Per Dieu, un còr pur es un còr dont reconeis la puresa siá, la reala sinceritat. Aquí encara, s'agís pas de la sinceritat reivindicada per l'èsser uman mas plan de la que Dieu autentifica. E per el, la causa es renduda aisidament demostrabla : lo còr pur obesís a sos comandaments tre que descobrís lor existéncia. Lo còr pur obesís a sa consciéncia e a çò que son intelligença li comanda de far. Un tal estat permetrà als sols elegits de poder « veire Dieu » quand tornarà en Crist los cercar per los far dintrar dins son eternitat, dins un primièr temps, pendent « mila ans » dins lo cèl per jutjar los marrits mòrts avalits, puèi sus la tèrra regenerada, pendent l'eternitat.

Verset 9 : « Benurós los que procuran la patz, perque seràn apelats fils de Dieu ! » Aicí, se cal pas enganar a prepaus d'aquel mot patz, perque Jèsus declara tanben a sos discípols : « soi pas vengut portar la patz, mas l'espasa ... Mat.10:34 » La « patz » dont parla dins sa béatitute es donc especiala e de natura divina. Aquel tèrme « patz » a per contrari absolut lo mot « guèrra ». E es un ponch vital de son messatge, Jèsus nos apren que nòstre estat pecador nos liga al drac contra lo qual Dieu es en « guèrra ». Coma creatura umana cadun de nos deu liurament causir son camp, en sabent que i a pas causida qu'entre dos camps ; lo de Dieu e lo de Satan. Per que Dieu cèsse de nos far la guèrra, devèm obligatòriament respondre a sas exigéncias, en dintrant dins son camp, puèi que la mòrt de Jèsus-Crist a tornat aquela dintrada possibla. Mas aquí encara, atencion a las falsas conversions, perque après lo ministèri de Jèsus, lo drac a cambiat las tactics de sas estratègias, e après l'ataca persécutora dobèrta del « dragon », es dintrat, en « sèrp » seductor, dins las glèisas per las qualas sedusís e engana de las gents que pensan se convertir a la fe crestiana, mas son pas reconeguts per Dieu. Una vièlha dicha plena de saviesa dich « que se pòt balhar que çò que s'a rebut ». Tanben, mes en practica, sols los que recebon realament la patz de Dieu pòdon a lor torn la transmetre a d'autras cridats. E aquí encara, la seleccion es efectuada per Dieu que balha sa patz, unicament, als crestians qu'obesisson a sas ordenanças e totas sas voluntats reveladas. Solament aquela nòrma es la de Jèsus-Crist, lo primièr « Fils de Dieu ». Tanben, sos elegits qu'o daissan reformar en eles son imatge al nivèl de son caractèr, venon a lor torn, per adopcion divina, dels « fils de Dieu ». Lo Pare es sol apte a reconéisser la filialité de sos filhs.

Verset 10 : « Benurós los que son secutats per la justícia, perque lo reialme dels cèls es lor ! » Per aquel verset, Jèsus a volgut balhar a sos elegits una motivacion per que accèpten e supòrten las persecucions del drac e de sos agents terrèstres que combaton lo projècte salvateur dirigit e organizat per Dieu. Jèsus exalta lo modèl que va el meteís, en primièr, incarnar abans sos elegits que lo van imitar per o seguir sul camin de vertat qu'a traçat per eles. Los elegits del Crist son fòrça conscients de se trobar sus la tèrra plaçada jos la dominacion provisòria del drac e de sos demònis. Sabon que, coma contra Jèsus, la lei dels marrits s'aplica e domina. Lo reialme dels cèls que lor es atribuït es un drech sul futur victoriós del camp de Dieu. S'aprècia pas que per la vertadièra fe e Paul a rason de nos rampelar dins ròm.8:24 qu'« es en esperança solament que sèm salvats ». Es donc egalament en esperança que « lo reialme de Dieu apartenirà a los e las que son secutats per la justícia » ensenhada per Dieu, dins sa santa Bíblia entièra. Relèva que dins aquel verset, lo beneficiari de la béatitute deu pas tornar los còps que li son portats, mas suportar amb paciéncia e resignacion, los que li son, injustament, infligits. Se saupriá estimar a sa justa valor l'accion de tota forma de violéncia qu'identifica lo « marrit arbre e son fruch ».

Verset 11 : « Benurós seretz, quand qualqu'un vos otatjarà, que qualqu'un vos secutarà e que se

dirà falsament de vosautres tota mena de mal, a causa d'ieu. » Aquí encara, lo primièr òme « Benurós » serà Jèsus el meteís puèi qu'en primièr, serà l'objècte d'acusacion de tota mena de mal de la part dels josieus a causa de son apertenéncia a Dieu. Foguèt secutat e acusat de blasfèmia de cap a Dieu pels josieus e crucificat pels romans. Mas dins aquel verset, Jèsus preven sos fidèls elegits que lor fidelitat lor valrà d'èsser tractats del meteís biais pel camp del drac. Jèsus precisa : « e que se dirà falsament de vosautres tota mena de mal ». La béatitute beneficiarà pas qu'als crestians acusats « falsament », perque lo mal, pres per una persecucion, pòt tanben venir de Dieu el meteís e èsser pas qu'un just castig meritat pel que lo subte. Es lo sòrt que frapa sos enemics que se presentan jos l'etiqueta crestiana. Dins nòstra epòca de granda confusion religiosa, los falses martirs son plan nombroses e balhan una falsa legitimitat a de movements religioses que ne son pas dignes. La falsa acusacion serà pas sovent identificada que per Dieu, tant las aparéncias son enganairas pels èssers umans. Mas es plan son sol jutjament qu'impòrta, perque es impossible d'o enganar. Al jorn de sa victòria finala, poirà atal atribuir sos béatitudes a d'elegits que ne seràn estats realament dignes pendent los sièis mila annadas de la vida terrèstra.

Aqueles nòu béatitudes declaradas per Jèsus definisson perfiechament çò qu'a sovent cridat la vertat. A mes en practica el meteís totes aqueles critèris qu'es donc en drech d'exigir dels que salva. Constituïsson la nòrma del salut prepausat universalament a totes los èssers umans ; imagéas pel vestit de nòças de la parabòla.

Existís sus la tèrra, de las formas enganairas d'aqueles béatitudes legidas unicament de faïçon superficiala carnala e intellectuala. Totas las valors divinas son interpretadas de faïçon terrèstra e es aital que naisson los òrdres religioses catolics de bienfaisance. La glèisa que secutèt longtemps la vertat se drape uèi dins una aparéncia d'exercici de caritat professionala per mascar sa nauta culpabilitat de cap a Dieu. Aquela demarcha engana segurament los òmes, mas engana pas lo Dieu creator que la jutja.

Dins Jean 17:17 : Jèsus a dich en s'adreçant al Paire : « Santifica-los per ta vertat : ta paraula es la vertat. » Es unicament lo respècte d'aquela vertat o paraula de Dieu revelada que li permet puèi de pregar per l'unitat de sos fraires dins lo verset 21 : « per fin que totes sián un, coma tu, Paire, ès en ieu, e coma soi en tu, per fin qu'eles tanben sián un en nosautres, per que lo mond crega que m'as enviat. » Es donc facil e logic de comprene qu'aquela unitat serà realizabla, unicament, dins lo tropèl pichon que forman los vertadièrs elegits. Mas lo mond es uèi enganat per las falsas alianças realizadas per las glèisas descasudas que se regropan dins l'aliança ecumenica organizada per l'iniciativa de la fe catolica romana : la principala enemiga de Dieu ciblada dins sa profecia, dins Daniel e Apocalipsi. Jos totes sas formas e sos corrents de pensadas, la religion protestanta es tombada, après 1843, dins sa trapèla atal, qu'en darrièra, la fe adventista, ela, dempuèi 1994.

Las rasons de la colèra

La colèra de Dieu es luènh d'èsser injustificada e per la comprene melhor, sufís de ne descobrir las causas. A títol d'exemple del castig previst pels rebèls umans, Dieu a daïssat dins sa santa Bíblia, lo testimoniatge terrible del deluvi d'aigas qu'a emportat dins lo mòrt tota l'umanitat que viviá alara sus la tèrra, gardant pas en vida qu'uèch personas : Noèr, sa femna, sos tres filhs e lors femnas. L'umanitat foguèt destrucha perque l'esperit dels òmes èra segon Gen.6:5 « de contunh virat cap al mal » ; çò que supausa que lo ben definit per Dieu èra conegut e ensenhat, e la pròva se tròbe dins lo comportament fidèl e obesissent de Noèr. Mas en aquel temps, lo salut basat sus la mòrt de Jèsus-Crist èra quitament pas imaginat. La desobesissença existissiá ja e malgrat los apèls a de cambiaments de conducha reïterats per Hénoc, puèi per Noèr, l'endurcissement dels esperits umans èra a son comol, sens remèdi, e sens espèr. Nòstre grand Dieu creator creèt dempuèi lo neient tot lo volum d'aiga necessària per recobrir sus la tèrra entièra, las mai nautas montanhas dont la mai nauta cresta èra cobèrta per 15 pès d'aiga. Es aquí lo poder grand del Dieu creator que creà a partir de res (veire Psa.33:9 : « Perque ditz, e la causa arriba ; Ordena, e existís ») e balha aparéncia a çò qu'ordena d'èsser. Nòstra tèrra foguèt creada per el del meteís biais, a partir del neient.

Pontualament del retorn grand de nòstre Senhor e Salvaire Jèsus-Crist, esperat dempuèi 2018 per la prima 2030, l'umanitat rebèlla serà, ela, fòrça mai colpabla que las antédiluviens de Noèr, perque aurà refusat de tenir compte de tot lo lum venguda e revelada en e per Jèsus-Crist ; Evangèli desformat, profecias mespresadas, avertiments divins ignorats, totes aquelas fautas practicadas pels ensenhaires religioses atiren sus eles una colèra divina especifica. Perque mai lo lum balhat per Dieu es granda, mai son mesprètz dels òmes los rend dignes d'un mai grand castig. E aquel castig especial s'apèla dins Apo.14, la « vendèmia » perque los que Jèsus va « trepejar » son per el « los rasims de sa colèra ». S'agís pas mai de mòrt doça mas de massacres sagnoses. Aquela « vendèmia » se

complís après que los elegits demorats vius e los que seràn ressuscitats ajan quitat la tèrra per dintrar dins lo reialme celèst de Dieu. Jèsus lor estalviarà aquel espectacle sagnós. Mas perqué tant de sang versada ? Perque los qu'o fan rajar son estats victimas de las messorgas religiosas que lor son estats presentats per sos falses pastors. Què an pas ausit aquel avertiment de l'apòstol Jacques citat dins Jac.3:1 : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament. » Un tal avertiment auria pogut cambiar lor destin, mas los esperits rebèls ausisson pas jamai los apèls que Dieu lor lança per la boca de sos servidors fidèls. Non solament los escotan pas, mas en mai, se tornan contra eles e los secutan. Tanben, qualque siá l'intensitat de lor futur castig, serà amplement justificat. Lo tèma d'aquela « vendèmia » es estat desvolopat dins lo libre profetic de l'anciana aliança, dins Esaïe 63 ont Jèsus declara :

Verset 1 : « Qu'es aqueste que ven d'Édom, de Botsra, en vestits rogs, en vestits manifèstes, e se redreçant amb glòria dins la plenitud de sa fôrça ? Soi ieu qu'ai promés lo salut, qu'aja lo poder de desliurar. »

« Edom » : De faïçon simbolica, Dieu plaça l'accion de la « vendèmia » jol signe « d'Edom », a l'origina país d'Esau, l'òme que mespresèt son drech espiritual d'aïnesse e o escambièt contra un plat de « ros siá, de lentilhas » preparat per son fraire Jacob. Relevam que lo nom « Edom », que significa rog, a lo meteís sens que lo de l'Adam creat per Dieu. Aquela color roja o « ros » caracteriza Esau totalament : son pel e son pel dont son còs èra cobèrt èran eles-tanben « rosses » ; e dins Apocalipsi, aquel « ros » es restacat al drac e als agents terrèstres que domina e utiliza per combatre Dieu e sa vertat salvaira ; lo « caval ros » del « 2ème sagèl » d'Apo.6:2 ; lo « dragon ros », dins Apo.12:3. La causa del castig es atal identificada : lo mesprètz uman de cap al subjècte espiritual, siá lo projècte salvateur concebut per Dieu.

« Botsra » : Legissèm dins Jér.49:13 : « Perque o juri per ieu meteís, dich YaHWÉH, Botsra serà un objècte de desolacion, d'opprobre, de devastacion e de malediccion, e totas sas vilas vendràn de las roïnas etèrnas. » Aquela vila « d'Edom » ven donc un simbòl de la malediccion de Dieu ; una malediccion que resulta del comportament rebèl idolatra de sos abitants egalament comparats als de « Sodome e Gomorre » dins Jér.49:18, ont Dieu diguèt al subjècte « d'Edom » : « Coma Sodome e Gomorre e las vilas vesinas, que foguèron destruchas, diguèt YaHWÉH, serà pas mai abitat, serà pas lo sejoir de cap d'òme. ».

Puèi, l'Esperit fix e definís lo tèma de basa d'aquel capítol siá, lo tèma del subjècte espiritual mespresat : lo salut portat de faïçon exclusiva per Jèsus-Crist que ditz : « Soi ieu qu'ai promés lo salut, qu'ai lo poder de desliurar ». Pren l'aparéncia de l'executor d'una senténcia divina essent Dieu el meteís. Dins lo contèxte d'aquel castig, los que dobtavan almens de son existéncia veson Jèsus-Crist « fisar e dins la plenitud de sa fôrça ». Es pas mai question d'amor ni de misericòrdia, l'ora es a la « fôrça » constrenhenta e contra la quala cap de carn ni esperit celèst pòdon pas resistir.

Verset 2 : « Perqué tos vestits son rogs, e tos vestits coma los vestits del que cauca dins la tina ? » Es aquela question que revèla e confirma aici lo desvolopament del tèma de la « vendèmia » evocat dins Apo.14:18 a 20. Relèvi que dins Apo.14:15 a 20, dins los dos tèmas successius presentats, « la sèga » o lo raubatòri al cèl dels elegits, e « la vendèmia », lo castig dels falses pastors, l'àngel executor utiliza una « fauç », la segonda essent precisada « talhanta ». L'imatge de la fauç balha a l'accion un caractèr definitiu que correspond perfiechament a la fin del mond marcada pel retorn gloriós de Jèsus-Crist. « l'àngel » executor d'aquelas dos tèmas es identificat a Jèsus-Crist dins Esaïe 63:1. Los « vestits rogs » venon après lo mot « Edom », confirmar la cibla de la colèra divina : la sang umana que deu èsser versat per expiar sos pecats que Jèsus a pas expiats a sa plaça.

Verset 3 : « Soi estat sol de caucar a la premsa, e cap d'òme d'entre los pòbles èra pas amb ieu ; los ai caucats dins ma colèra, los ai esotits dins ma furor ; lor sang a gisclat sus mos vestits, e ai solhat totes mos vestits. »

Çò que Jèsus ditz dins aquel verset, es qu'es l'organizador e l'ordonnateur divin d'aquel massacre que pren per cibla principala los falses pastors, « rasims de la colèra ». En realitat, l'accion es complida pels autres òmes que son estats victimas de lors messorgas religiosas. Lo retorn del Crist e lo raubatòri de sos elegits de la « sèga » an fach tombar las mascas e la crudèla realitat s'es impausada a totas aquelas victimas enganadas, mas perdudas pasmens. Perque la paraula de Dieu, sa santa Bíblia èra pertot disponibla, e los que se pèrdon, o faràn en tota responsabilitat.

Dins l'expression, « Soi estat sol de caucar a la premsa », distinguissi dos messatges. Lo primièr : Jèsus a « sol » portat la crotz que li a balhat la victòria e lo drech de destruire los increduls rebèls falsament religioses. Lo segond : Après lo raubatòri al cèl dels elegits, los « sols » vertadièrs òmes recreats a l'imatge de Dieu ; sus la tèrra, Jèsus vei pas mai d'òmes, mas dels animals que marchan sus lors dos pès. Dins aquel darrièr castig que marca la fin de sièis mila ans de rebellions umanas terrèstras, Jèsus-Crist « venja » lo mesprètz testimoniât de cap a la sublima demostracion de son amor que fach plaça ara a « sa colèra e sa furor ».

Verset 4 : « Perque un jorn de venjança èra dins mon còr, e l'annada de mos recrompats es venguda. » La motivacion de la « venjança » de la part del Crist mespresat e traït es atal confirmada. Mas son espèra principala èra de far dintrar sos benuroses « recrompats » dins son eternitat. E « l'annada » tant esperada vendrà en 2030. Es aquel besonh de « venjança » que s'exprimís contra l'umanitat culpabla per « sa colèra e sa furor ».

Verset 5 : « Agachavi, e degun per m'ajudar ; èri estonat, e degun per me sostenir ; alara mon braç m'es estat en ajuda, e ma furor m'a servit de supòrt. »

Dins aquel verset, Dieu evòca sa solitud plan reala de cap a totas sas creaturas ; s'exprimís coma Dieu, lo Paire, mas en evocant sa « braç », alludís son incarnacion en « Fils » de Dieu, dins la carn umana de Jèsus-Crist. Aquel meteís tèrme « braç » designa Crist dins Esa.53:1 ont lo Paire dich : « Qu'a cregut a çò que nos èra anonciat ? Qu'a reconegut lo braç de YaHWÉH ? » Profetiza las questions que se pausaran un jorn, los ebrèus increduls de l'Israèl de l'anciana aliança.

Anam retrobar las causas d'aquela furor dins la doctrina religiosa del catolicisme papal roman que los concentra totas ; las religions protestantas avent pas conservat per eretatge que d'unes de sos pecats, mas ja fatals.

Ai ja agut l'escasença de denonciar, sa reproduccion dels rites eretats dels josieus de l'anciana aliança ; causa que parteja amb lo clergat ortodòx, tot aital qu'ela, aital coma lo de la religion anglicana. Lo subjècte principal de mon estudi es uèi « sas messas ». La « messa » catolica es per aquela religion lo moment mai fòrt, lo mai solemne de sos rites. Son nom es d'origina latina, « missa » que significa : renviar. A l'origina, las amassadas religiosas s'acabavan per l'expression latina : « ite, es missa », que significa : « anatz, es lo remandament ». Aquel mot « missa » a balhat lo mot mission. Personalament, o tròbi plan semblant al mot « messias » qu'aquel rite ataca particularament. Ja perque dins la santa Cène, instaurada per Jèsus, lo ròtle de la sang simbolizada pel vin, que totes los adèptes crestians devon beure, es fonamental, puèi qu'es l'element de basa de la novèla « aliança » segon l'ensenhament de Jèsus descriu dins Mat.26:27-28 : « Prenguèt puèi una copa ; e, après aver tornat gràcias, la lor balhèt, en disent : Bevètz-ne totes ; perque aiçò es ma sang, la sang de l'aliança, qu'es esparidit per mantuns, per la remission dels pecats. » Aquel quitament tèrme « mantuns » concernís los beneficiaris de l'aliança del Crist citats dins Dan.9:27. Solament, dins la messa, sol lo prèire beu lo vin qu'es en mai, coma en çò dels protestants, alcoolisé siá, toxic e nociu. Totjorn es que la messa a per tòca de celebrar, per l'eucaristia, la glòria de la resurreccion del Crist, e aquí, ja, relève aquela contradiccion amb aquelas paraulas de Jèsus que diguèt per la boca de Paul, dins 1 Agacin.11:26 : « Perque totes los còps que manjatz aquel pan e que bevètz aquela copa, anonciatz la mòrt del Senhor, fins que venga. » Es evident que Jèsus plaça sa santa Cène jos la glorificacion de « sa mòrt » e non jos la de sa resurreccion. En mai la resurreccion de Jèsus desapareis al profièch de sa promessa de tornar ; prepara atal lo tèma adventista dels darrièrs jorns. D'aquel irrespect fonamental va resultar la glorificacion del « dimenge », mot que significa « jorn del Senhor » ; lo de sa resurreccion mas pas de « sa mòrt ». La relacion amb Dieu ven ja impossibla, mas la doctrina catolica s'arrèsta pas aquí ; i a pièger. En s'atribuissent los poders de Dieu, proclama son dògma de la transsubstanciacion pel qual la substància de l'ostie ven miraculosament lo vertadièr còs del Crist. Jèsus i aviá pas pensat, mas perqué renovar pas lo plaser de se morir pel pecat ? Perque es çò que pretend complir l'eucaristia de la messa. Aiçò en oposicion amb aquel tèxte de Héb.9:27-28 : « E coma es reservat als òmes de se morir un sol còp, après qué ven lo jutjament, tot parièr Crist, que s'es ofèrt un sol còp per portar los pecats de mantuns, apareisserà sens pecat un segond còp als que l'espèran per lor salut. » De cap a aquel constat, nos cal rampelar coma la meteissa error, dins un moment ont las reclamacions d'aiga del pòble l'aviá excedit, Moïse tornèt cap al ròc de Horeb, e en plaça de li parlar coma Dieu li aviá dich d'o far per aquela segonda demanda, a frapat lo ròc, un segond còp. Per aquela error, Moïse vení de desformar lo futur ròtle salvateur de Jèsus-Crist simbolizat pel « ròc » frapat. Tanben, per daissar après el, una sevèra leiçon a títol d'avertiment, Dieu l'a punit davant tot son pòble en l'empachant de dintrar amb el dins la tèrra promesa, la tèrra de Canaan. Pertocant la fe catolica, es pas dos còps qu'a frapat lo « ròc », mas dels milions de còp, puèi que la causa es repetida dins totas sas messas dempuèi « mila sièis cents » annadas d'activitats, a las qualas Dieu alludit dins sa « vendèmia » en disent, dins Apo.14:20 : « E la tina foguèt torçada fòra de la vila ; e de la sang sortiguèt de la tina, fins als mòrs dels cavals, sus una esparidida de mila sièis cents estadis. » Rampèli que l'expression « los mòrs dels cavals » designa los pastors religioses conductors dels pòbles dins Jac.3:3 : « se metèm lo mòrs dins la boca dels cavals per que nos obesiguèsson, dirigissèm tanben lor còs tot entièr. » Las ciblas de la colèra divina, o « rasims de la colèra », son donc plan los que « dirigisson » los grops religioses que lor « obesisson ». Mas après aquela obesissença vendrà lor colèra murtrièra.

La vertadièra religion, la qu'autoriza la relacion entre lo pecador uman e Dieu, son creator e Jutge, pausa unicament sus l'estat de son esperit, sus sa sinceritat que Dieu reconeis reala o pas. Las falsas

religions recercan una legitimitat dins las practicas dels rites a los quals lors adèptes obesisson sens çaquela èsser reconciliats amb Dieu. Aquí perqué, lor desillusion finala prendrà la forma d'una justa colèra qu'exprimirà la de Jèsus-Crist, lo sol verai Dieu. En fach, la religion catolica a restablìt l'esclavatge d'un formalisme ritual que vòl mascar lo manten dins l'esclavatge del pecat de lo qual Jèsus vòl, el, tirar sos recrompats per los far beneficiar de sa gloriosa libertat, obtenguda unicament dins son obesissença reproducha per cadun d'eles. Lo modèl de sa vida terrèstra deu èsser lo modèl reproduch per sos elegits recrompats. E l'amor de totas sas vertats se sufís a el meteís, per tornar bastir amb son ajuda miséricordieuse, l'arma que vendrà digna de son salut etèrn.

Dins Apo.18, ont patís lo castig de la « vendémia » finala, Dieu dich d'ela al verset 5 : « Perque sos pecats se son amolonats fins al cèl, e Dieu s'es rebrembat de sas iniquitats. » Son donc tan nombroses que pòdi pas citar que los mai evidents. Mas en li atribuïssent l'imatge d'una torre constituïda de pecats que s'auçan fins al cèl, Dieu li balha la natura d'una torre novèla de Babel. La primièra, coma ela, aviá per tòca d'amassar l'umanitat dispersada ; la religion catolica fa tot parièr en cercant d'amassar, jos sa dominacion, las divèrsas formas de la religion crestiana. A Babel, l'amassada aviá per mira de tirar l'umanitat a las punicions divinas. Per la Roma catolica, l'esperança illusòria es identica ; compta sus l'union per véncer per la fòrça del grop amassat ; mas crenh pas los castigs de Dieu, puèi que pensa que l'apròva e l'inspire. Dins Apo.13:2, l'Esperit contradiguèt sa pretension en disent : « ...Lo dragon li balhèt sa poténcia, e son trône, e una autoritat granda » Dins lo ròtle del « dragon » se ten « lo drac », segon Apo.12:9, mas tanben lo regim imperial roman que l'a precedit, segon Apo.12:3. Li a efectivament « balhat » en relai de succession, « son trône » ; e en mai son títol : Sobeiran pontife, o en latin : Pontifex maximus.

Aquel autre pecat, dirigit contra Dieu, meriti d'èsser remembrat. Jèsus declara dins Mat.23:9-10 : « E cridatz pas degun sus la tèrra vòstre paire ; perque un sol es vòstre Paire, lo qu'es dins los cèls. vos fasètz pas cridar directors ; perque un sol es vòstre Director, lo Crist. » Es aital que per tal d'irritar Dieu, lo drac fa cridar lo papa catolic « plan sant paire » e sos assistents del clergat « paires ». Pretendon egalament al títol de « directors de consciéncia » e designan lo Papa jol títol de « Sa santetat », causa contradicha dins Apo.15:4 : « Que crenheriá pas, Senhor, e glorificariá pas ton nom ? Perque sol ès sant ». Aquel mesprètz pels òrdres balhats per Jèsus revèla a el sol la natura diabolica d'aquela religion.

Un culte agradiu a Dieu

Cadun de nos a sa pròpria concepcion de çò que jutja agradiu e nòstre Creator escapa pas a aquel principi. Dins sa santa Bíblia nos a revelat çò que li es agradiu en li balhant lo qualificatiu de « plan ». E logicament, a l'invers absolut, çò que li es desagradiu es apelat « mal ». Tota sa divina revelacion consistís a nosautras presentar d'exemples d'aquel « plan » e d'aquel « mal ». Lo ben li procura de jòia, mentre que lo mal li impausa de patiment. Podèm aisidament comprene çò que ressent perque nos a creats, nosautres los èssers umans après los àngels celèstes, a son imatge. Nòstra semblança amb Dieu se limita a aquelas foncionalitats de principi, perque es Totpoderós, omniscient, omnipresent e illimitat e nosautres sas creaturas terrèstras, sèm tot lo contrari d'aquelas causas. Un rencontre fisic amb Dieu es pas donc pas util puèi que nos a fach saber çò qu'espèra de nosautres pendent sas doas alianças successivas. Dins la forma de la primièra aliança, Dieu a pausat e expausat las nòrmas de sas règlas que compausan sa lei e plaça atal l'èsser uman dins una espròva d'obesissença. Obesir, necessita pas de comprene, e la dolorosa mas benesida, espròva de fe d'Abraam es l'exemple melhor que li val plan lo títol de paire dels cresents. Aquela experiéncia d'Abraam es vertadièrament revelatritz de la nòrma del comportament que Dieu exigís e recerca demest sas creaturas. A pas balhat cap d'explicacion a Abraam, li a solament balhat un òrdre. E tan terrible coma èra aquel òrdre, Abraam a obesit a Dieu sens comprene coma Dieu li podiá demandar una causa tan terribla coma la d'ofrir en sacrifici Isaac son unic filh legitim. Mes al mond, mentre qu'aviá cent ans, la naissença d'aquel mainatge èra estada un present miraculós de Dieu, aiçò d'autant mai que Sara, son esposa legitima, èra, fins aquí, esterila. Foguèt donc lo primièr a reagir coma Job que, après èsser estat frapat per Satan sens que sàpia perqué, dich, dins Job.1:21 : « ...Soi sortit nud de la popa de ma maire, e nud tornarai dins la popa de la tèrra. YaHWÉH a balhat, e YaHWÉH a tirat ; que lo nom de YaHWÉH siá benesit ! » A l'epòca d'Abraam, la tèrra pòrta de multitudes de vidas umanas incapablas de rasonar e agir coma el. La diferéncia d'aqueles comportaments pausa sus doas causas : la natura personala de Noèr e l'experiéncia de vida practica qu'a viscuda en escotant e en obesissent tojorn a sos òrdres. Compren malgrat que Dieu a causit Abram demest totes sos contemporanèus a causa de son caractèr docil, somés e fidèl excepcional a son epòca. Abraam a lèu descobèrt l'amor que Dieu li testimoniava e una reala amistat a pogut èsser

recipròcament escambiada. Per Dieu, l'obesissença d'Abraam e la de Job èran dos exemples de cultes que li èran agradius. E mai tard, en Jèsus-Crist, Dieu es vengut mostrar lo culte agradiu perfiech ; lo modèl per excelléncia. Pendent son ministèri terrèstre, en Jèsus, Dieu se fa tant servidor de Dieu, qu'arriba a mascar sa divinitat. En efiech, dins totas sas paraulas e sas accions, l'òme de carn apelat Jèsus dirigís los agaches de sos contemporanèus cap al Dieu celèst, Paire de tota vida. Viu son ministèri dins una perfiecha e totala abnegacion. Pasmens sa divinitat se devina dins la forma de sos prepauses dins los quals parla totjorn d'el a la « tresena persona »...lo filh de l'òme fach aiçò, lo filh de l'òme fach aquò ; desapareis totalament darrièr aquel « filh de l'òme » qu'es tanben realament « lo Filh de Dieu ». Jèsus a tot resumit son ministèri terrèstre en disent, dins Matt.20:28 : «Es aital que lo Filh de l'òme es vengut, non per èsser servit, mas per servir e balhar sa vida coma lo rescate de mantun. »

« Servir e non èsser servit e prèst a balhar sa vida » ; tala es la definicion d'un elegit dont la vida va prene, per Dieu, un caractèr agradiu e venir un culte agradiu. Lo mot culte pren aici tota sa valor, perque lo vertadièr culte es viscut dins la continuitat de la vida que cèssa en çò de l'òme unicament quand dormís. Perque meteís pendent son sòm, Dieu velha sus el. Ignòra pas res de sos sòmís e de còps los organiza. E tre son revelh, lo culte tornat a Dieu comença perque es aquel còp en plena consciéncia que dirigís son existéncia dins lo camin del ben o lo del mal. Dins lo culte tornat per Jèsus-Crist, i aguèt pas jamai de pas marchat dins lo camin del mal e es a aquela excepcionala qualitat de culte que devèm la possibilitat d'èsser salvats per el.

En descobrissent la perfeccion e la nòrma del modèl Jèsus-Crist, podèm identificar aisidament los cultes que Dieu ten per desagadius. L'égo, l'ieu, i es omnipresent. E son innombrables los umans que pretendon far plaser a lor venent mas recercan en realitat unicament lor pròpri plaser. Es d'autre biais aquel principi qu'explica las malescadudas de las vidas en cobles. N'es de meteís de las relacions entre los parents e los mainatges e la fèsta romana de Nadal es un exemple polit. Lo mainatge es victima d'un « maravilhós » messorgas, mas los parents tiran tant de plaser de veire las reaccions dels mainatges enganats. Qué ne resulta ? De mainatges capricioses a los quals tot es degut, levat que dins la vida d'après, descobrisson que res es pas gratuit, ni obtengut miraculosament. Los parents lor an fach creire al « paire Nadal » mas la vida lor impausa sa dura realitat. En consequéncia d'aquela engana, van venir mesfisants e increduls. E lors armas seràn perdudas per Dieu. Perque la fe exigís çò dont son pas mai capables : la credulitat. Perque l'explicacion de la realitat de la vida despassa totes los contes inventats per la pensada umana e las dels demònis. E per la sasir, l'òme adult deu poder agir coma lo mainatge a lo qual se fa creire al « paire Nadal ». Perque las pròvas d'una vida celèsta son amagadas e perceptiblas unicament en esperit e en reflexion mentala.

Per la desobesissença del pecat, Adam e Eve an practicat la primièra forma terrèstra del culte desagadiu per Dieu. E la senténcia divina pronunciada foguèt la mòrt precedida per una vida de patiment. En mena que Dieu fasiá descobrir a l'òme çò que son pecat aviá provocat en çò sieu ; un patiment que deviá anava fins a sa mòrt en Jèsus-Crist. La vida del pecador venguèt atal l'escòla de la vida divina ; apren dins sa pròpria vida çò qu'impausa a son Paire celèst.

Los sacrificis ofèrts per Abel e Caïn testimònian en primièrs de doas menas de cultes tornats a Dieu : l'agradu e lo desagradu. Solament, sens lo ministèri de Jèsus-Crist lo jutjament portat per Dieu sus aqueles dos sacrificis es impossible de comprene. Al pièger, sens aquel lum, son jutjament pren una forma injusta. En efiech, sol la coneissença del projècte salvateur complit en Jèsus-Crist, « l'anhèl que tira los pecats del mond », permet de comprene perqué l'ofrenda d'un anhèl o una feda per Abel foguèt recebuda coma un culte agradiu per Dieu, pel qual los fruches de la tèrra ofèrts per Caïn representavan pas res. Aquela situacion èra comparabla a la de Job, siá inexplicable pels dos pecadors, mas Dieu aviá sa rason per justificar sa preferéncia per la sang versada per l'animal ofèrt per Abel.

Uèi en Julhet de 2022, Dieu establís encara sa preferéncia pel culte que li es agradiu e el dédaigne del meteís còp, totas las multiplas formas de cultes dont las nòrmas li son pas agrativas. Aquí perqué lo leïçon balhada per Abel e Caïn a portat e portarà fins al darrièr jorn de gràcia, un ensenhament permanent e perpetual sus son jutjament de la fe religiosa umana. En bastissent sa Glèisa, son Amassada d'elegits, suls ensenhaments compreses per sos apòstols, Dieu a fixat la nòrma del culte que li es agradiu. Mas al fil del temps, jos la dominacion romana successivament imperiala e papala lo pecat es estat reïnstallat dins la religion crestiana dempuèi lo 7 de Març de 321 per l'indigne emperador pagan, Constantin 1èr lo grand, mas unicament sus la tèrra dels òmes pecadors. Dempuèi l'instauracion papala romana complida a Roma en 538, pendent 1260 longas annadas Dieu a daissat la religion catolica ensenhar lo pecat jos l'etiqueta religiosa crestiana. E en 1798, per la Revolucion francesa a mes fin a son poder despotic persécuteur. A jutjat l'experiéncia protestanta del 12en al 18en sègle tant imperfiecha que fa pas qu'una pichona allusion siá dins Dan.11 :33-34 : « e los mai

savis demest eles balharàn instruccion a la multitud. N'es que sucombiràn per un temps a l'espasa e a la flama, a la captivitat e al pilhatge. Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » Ai soslinhat en « gras » aquelas doas precisions que son a l'origina del grand culte desagradu tornats a Dieu pels protestants encara uèi. Nos cal amassar dins aquel verset los mots « un pauc secorruts » e « ipocrisia ». Perqué los amassar ? Perque los primièrs explican lo darrièr. Dins lo programa de Dieu, es pas previst de secors pels vertadièrs martirs de la fe. Es çò que revèla dins lo messatge qu'adreça a sos elegits de l'epòca de las persecucions impausadas per Dioclecian e sa tetrarchie entre 303 e 313, perque lor ditz, dins Apo.2:10 : « Crenhes pas çò que vas sofrir. Aquí, lo drac getarà qualques unes de vosautres en preson, per fin que siatz esprovats, e auretz una tribulacion de dètz jorns. Siá fidèl fins a la mòrt, e te balharai la corona de vida. » Se vei cap de secors de previst per Dieu en aquela epòca. Mas dins Apo.12 :16, lo secors dels ipocritas apareis : « E la tèrra secorrèt la femna, e la tèrra obriguèt sa boca e englotiguèt lo flui que lo dragon aviá lançat de sa boca. » « la tèrra » d'aquel verset representa la fe protestanta jutjada per Dieu « ipocrita » a causa de l'usatge de las armas e de las tuadas dels combatents catolics. Dins la « guèrra de las Religions » engatjada, Dieu distinguís tres camps separats que son donc ; « la tèrra » siá la religion protestanta ipocrita ; « la femna » siá, la religion protestanta fidèla ; e « lo flui » siá, las ligas catolicas reialas. E l'istòria testimònia qu'aquelas guèrras de religions se son perlongadas e complidas entre 1200 e 1798. Un segond « secors » es vengut puèi en 1793-1794 jos la forma de la guilhotina de l'ateïsme revolucionari francés. En frapant a mòrt la monarquia e la religion catolica, coma anonciada dins Apo.2:20, Dieu balha una pròva de çò que jutja la fe catolica fòrça desagradiva e lo dels protestants diches « ipocritas » tot parièr : « Aquí, la vau getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de sas òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras. » Solament aquela accion ven frapar la religion falsa e ipocrita puèi que dins Lévi.26, en analogia amb la « quatrena trompeta » d'Apo.8:12, Dieu balha a aquela accion la nòrma de « l'espasa que ven venjar son aliança » siá, respondre a la demanda simbolica de « venjança » dels sants d'Apo.6:9-10 : « Quand obriguèt lo cinquen sagèl, vivi jos l'autar las armas dels qu'èran estats immolats a causa de la paraula de Dieu e a causa del testimoniatge qu'avián tornat. Cridèron d'una votz fòrta, en disent : Jusques a quora, Mèstre sant e vertadièr, çò trigas a jutjar, e a tirar venjança de nòstra sang suls abitants de la tèrra ? »

Insistissi sus aquel ponch, perque la logica del plan profetizat per Dieu ven clara e evident. Dieu profetiza 1260 annadas pel regne persécuteur de la Roma papala. Mas, qu'aplica la senténcia religiosa ? La monarquia. Aquí perqué, la « venjança », reclamada pels injustes mesas a mòrt de sos sants, va frapar en primièra aquela monarquia, per la guilhotina dels Revolucionaris franceses entre 1793 e 1794 principalament. Lo cap de Loís XVI rei de França es tombada per traïson, pels òmes, mas per causa « d'adultèr » espiritual, per Dieu. L'accion es profetizada per « la tribulacion granda » dins Apo.2:22 : « Aquí, la vau getar sus un lièch, e enviar una tribulacion granda als que cometon adultèr amb ela, levat que se repentisson pas de sas òbras. Farai se morir de mòrt sos mainatges ; e totas las Glèisas coneisseràn que soi lo que sonde los rens e los còrs, e vos tornarai a cadun segon vòstras òbras. » L'expression « se morir de mòrt » pòt estonar, mas a son explicacion. Dieu vòl dire qu'aquela « mòrt » profetizada fa enfonsar la sang umana, perque s'agís de la primièra « mòrt » e non de la « segonda », la del jutjament darrièr, a la quala alludís, en disent, aquel còp, als meteisses protestants, après la prima 1843, l'epòca « sardas », dins Apo.3:2 : « ...Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. » Atal, o pòdes constatar, aquel castig arriba just abans la data 1798, en la quala lo temps persécuteur de Roma s'acaba, amb per pròva, l'arrestacion del papa Piu VI qu'es mòrt l'annada seguenta, en 1799, en preson a Valença sus Ròse, ont viví. E es egalament amb lo nom de « la bèstia que monta d'abisme » qu'aquela revolucion francesa es designada dins Apo.11:7 : « Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra, los vencrà, e los tuarà. » La cibla d'aquela « guèrra », es la santa Bíblia divina, apelada « mos dos testimònis », dins Apo.11:3 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. »

En règla generala, lo culte desagradu per Dieu es lo que pausa pas sus l'estudi e la mesa en practica de çò que li a declarat èsser agradiu. E jos l'etiqueta crestiana o pas, aquel tip de religion es regetat e condemnat per el. E perque Dieu a sas preferéncias e que son salut passa unicament sus Jèsus-Crist qu'a clarament dich « Nul ven pas al Paire que per ieu », sa revelacion profetica cibla unicament la religion crestiana ; la vertadièra e las falsas, perque segon Apo.17:5, la religion catolica simbolizada pel nom « Babylone la grand » es « maire » d'autras religions dichas egalament « impudiques » : « Sus son front èra escrich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. » E segur, aqueles « impudiques » son las divèrsas religions crestianas dont las identitats protestantas que Dieu jutge « ipocritas ».

Aquela religion crestiana caracteriza lo camp occidental que s'opausa actualament a la poderosa Russia dont las menaças contra l'Occident venon de mai en mai frequentas e precisas. Aquela setmana, Vladimir Putin desfisa los occidentals : « se vòlon far la guèrra a Russia qu'ensajan ! » E devi a un jornalista qu'a relevat la causa, la confirmacion que lo camp occidental representa lo « tèrç » de la poblacion umana de la tèrra, e que las « dos tèrces » demorant li son opausat e mai o mens ostils. Aiçò balha al « tèrç dels òmes » ciblat per èsser « tuat » dins Apo.9:15, l'identitat crestiana occidentala infidèla : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » En fach, aquel camp occidental es compausat dels « dètz banas » europèas, mas tanben de lors immenses excroissances que son los USA, America del sud e Austràlia. Aquel « tèrç » es pas donc pas que simbolic, cibla, realament, los pòbles crestians que, a causa de lor impièté e de lors cultes particularament desagradius, deuràn èsser imperativament destruchos pel jutjament de colèra de Jèsus-Crist. Las autras nacions de la tèrra apareisson pas dins la revelacion balhada per Jèsus-Crist que los ignòra totalament ; çò que los empacharà pas de se destruire egalament los unas pels autres. Mas la cibla de sa colèra demòra la religion crestiana desformada, aquí perqué l'aviada de la Tresena Guèrra Mondiala o « seisena trompeta » de l'Apocalipsi de Jèsus-Crist se deviá produire en Euròpa coma las doas guèrras mondials precedentas. La Tresena Guèrra Mondiala avalirà pas çaquela la poblacion d'aquel camp occidental. Mas sos subrevivents li subreviuràn pas que lo temps de viure l'experiéncia de la darrièra espròva de fe e desapareisseràn quand Jèsus vendrà salvar, de lors marridas mans, sos darrièrs elegits subrevivents, a la prima 2030.

Lo culte qu'es agradiu a Dieu pausa donc sus la simplicitat d'una relacion d'amor ont los prévenances son recipròcs, viscudas dins la perfiecha umilitat e la fidelitat demostrada per Jèsus. Lo ligam que se tei entre Dieu e son elegit es invisible e personal coma lo que ligava Dieu e Abraam. L'abnegacion totala es egalament requerida, perque lo que servís Dieu o fa pas per èsser admirat pels òmes perque, per el, sola l'opinion del divin Paire compte. En mai, sa fidelitat en fach la cibla de l'òdi del drac e dels pecadors umans rebèls. L'anonimat es donc grandament preferible a la notorietat. Segon la dicha populara : « per viure urós vivèm amagats ».

Lo culte dels crestians es vengut subte desagradu per Dieu dempuèi lo 7 de Març de 321, jorn ont per decret imperial, Constantin 1èr a oficializat lo remplaçament del repaus del sabat del seten jorn pel primièr jorn consacrat dins sa pròpria religion romana pagana a l'adoracion del SÒL INVICTUS, lo dieu solar eretat dels egipcians. Lo culte del dieu solar s'es espandit dins tot l'orient ; a Japon, l'empèri del « solelh levant », l'emperador èra divinizat coma un filh del dieu solar apelat « Banzai ». Lo solelh ofrís als òmes tant de benfaches qu'es facil pel drac e sos demònis de possar los umans a l'adorar al títol de divinitat. E sabent quant aquela accion déplait al Dieu creator que l'a condemnat a mòrt, oficialament, dempuèi la victòria de Jèsus-Crist, Satan a implantat aquela odiosa adoracion pagana dins la religion crestiana, d'aquí enlà reprovada per Dieu. Mas lo problèma del sabat transgredit es mascat pel ròtle fondamental qu'es balhat a Jèsus-Crist dins la quasi-totalitat de las confessions crestianas. L'amor divin manifestat per el fa oblidar l'exigéncia de sa perfiecha justícia perque l'òme reten pas de son òbra que çò que vòl retenir : son ofèrta de salut. Solament, la causa de la malediccion e donc l'acusacion portada per Dieu contra lo cristianisme infidèl apareis pas que dins sas revelacions profeticas presentadas de faïçon subtila e escura. Es aquí que los crestians cometon collectivament e individualament lor primièra error : sosestimen l'importància dels tèxtes profetics dont sasiguèsson pas lo sens. Tanben, prevesent aquel comportament, Jèsus-Crist a inspirat a l'apòstol Pèire aquel solemne avertiment citat dins 2 Pierre 1:19-20-21 : « E tenèm per d'aitant mai certana la paraula profetica, a la quala vosautres faches plan de prestar atencion, coma a una lampa que lusís dins un luòc escur, fins que lo jorn venga a paréisser e que l'estela del matin se lèva dins vòstres còrs ; sabent bèl primièr vosautres meteisses que cap de profecia de l'Escritura pòt pas èsser un objècte d'interpretacion particulara, perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes an parlat de la part de Dieu. »

Aquel tèxt es admirablament concebut per Dieu, perque exòrta los discípolos de Jèsus-Crist a balhar a las profecias tota l'importància que meritan, mas en mai, nos ditz clarament per qual metòde pòdon èsser descriptadas : aquelas profecias concebudas per l'Esperit divin utilizan un lengatge parabolic emplegat per aquel meteiss Esperit dins la redaccion de la plan santa Bíblia entièra, apelada a bon drech anar : la paraula de Dieu. E aquela paraula de Dieu exprimís la pensada de son Esperit.

Relèva l'importància d'aquel avertiment citat dins un testimoniatge de l'aliança novèla. Es pas amagat dins los libres de l'anciana aliança, mas presentat clarament a totes los que se reclaman de l'aliança novèla : lor jos-estimacion d'aquel solemne avertiment los torna donc nautament colpables de cap a Dieu lo Paire e Dieu lo Filh al nom de lo qual es presentat. Solament, un autre verset citat per Paul dins 1 Thes.5:19-20-21 e 22, es egalament ignorat e mespresat per eles : « perque es pas per una volontat d'òme qu'una profecia es jamai estada portada, mas es possats pel Sant Esperit que d'òmes

an parlat de la part de Dieu. Mespresatz pas las profecias. Mas examinatz totas causas; retenètz çò qu'es bon ; abstenètz-vos de tota espècia de mal. » Dins sa divina saviesa, Dieu a volgut suggerir la relacion del tèma profetic las doas citacions de Pierre e Paul, en atribuïssent dins cada cas, las meteissas chifras dels versets 19-20-21. E en mai, l'importància de la « profecia » es remembrada dins Apo.19:10, en aqueles tèrmes : «...perque lo testimoniatge de Jèsus es l'esperit de la profecia ». La compreneson de la profecia permet puèi dins Apo.20 d'evocar lor jutjament dels marrits dont seràn cargats pendent « mila ans » ; siá, pendent lo sabat grand del seten millenari celèst. E dins Apo.21, son designats per l'imatge simbolic de « dotze pèrlas », tant son precioses als uèlhs de Dieu en Jèsus-Crist. Constatam atal, que l'Esperit de Dieu s'exprimís aitant per las chifras, que pels mots e los imatges comparatius. L'apòstol Pèire nos a donc clarament informats sul fach que lo descriptatge de las profecias biblicas podí pas èsser realizat qu'a partir de las santas Escrituras. E dempuèi 1982, data en la quala ai presentat los primièrs resultats de mas òbras a mos fraires adventistas del seten jorn, la demostracion de l'autenticitat d'aquel metòde es estada confirmada. Aquí perquè, la presa ne compte dels avertiments balhats per Dieu dins sa Bíblia entièra constituís una partida importanta del culte tornat a Dieu, que li es, dins aquel cas, agradiu. Aquela condicion emplenada e onorada los santifica. Perque la vertadièra santetat pausa sus d'òbras exigidas per Dieu. Aquí perquè, dins sos jutjaments dels sants de las sèt epòcas, dins Apo.2 e 3, Jèsus lor ditz : « Coneissi tas òbras ». Confirma atal los prepauses tenguts per Jacques, dins Jac.2:17 : « N'es atal de fe : s'a pas las òbras, es mòrta en ela meteissa. »

La mòrt expiatòria de Jèsus-Crist a obèrt e instaurat las basas de l'aliança novèla a la debuta de la quala l'Esperit divin del Crist a inspirat las santas Escrituras a sos testimònis novèls. De mena, la lei divina es estada aumentada per l'apondi d'aqueles novèls testimoniages literaris. Solament, reconciliats amb Dieu per Jèsus-Crist, los recrompats an logicament lo dever de metre en practica tota la lei divina coma abans eles Jèsus l'aviá perfiechament fach al títol de modèl de l'òme perfiech, agradiu a Dieu. E es per justificar aquela logica que l'apòstol Pau a escrich dins rò.8:7 : « perque l'afeccion de la carn es enemistat contra Dieu, perque se somet pas a la lei de Dieu, e qu'o pòt quitament pas. » Es donc facil de comprene, qu'a l'invèrs, l'obesissença « a la lei de Dieu » entièra renduda possible en Crist, constituís lo sol fruch de la vertadièra « fe » recebuda agradivament per Dieu.

Dins rò.12:1, Paul nos ditz : « Vos exòrte donc, fraires, per las compassions de Dieu, a ofrir vòstres còsses coma un sacrifici viu, sant, agradiu a Dieu, çò que serà de vòstra part un culte rasonable. » Lo culte agradiu a Dieu es pas donc qu'un culte dich rasonable siá, un fruch portat per una analisi simpla, logica per la rason umana.

Dins rò.12:2, Paul ditz encara : « vos conformatz pas al sègle present, mas siatz transformats pel renovelament de l'intelligéncia, per fin que discernissatz quala es la voluntat de Dieu, çò qu'es bon, agradiu e perfiech. » Quant aquel verset es important ! Nos exòrta a far pròva d'intelligéncia en nos mostrant capablas de nos adaptar als cambiaments d'estrategia del drac e de sos demònis. Perque, totas las Escrituras biblicas de l'aliança novèla son estadas inspiradas e escrichas dins un contèxte ont lo drac combatiá obèrtament la fe crestiana per sos agents umans josieus e romans. Tanben, d'unas d'aquelas citacions an perdut lor legitimitat quand lo drac a cambiat la forma de son combat en combatent la fe crestiana en agissent a l'interior de l'amassada crestiana siá, çò que Dieu revèla dins sa profecia de Dan.7 e tota son Apocalipsi. Aquel cambiament a començat per l'instauracion del regim papal de Roma, en 538. A títol d'exemple de verset avent perdut sa validitat citi 1 Jean 4 :2 : « Reconeissètz a açò l'Esperit de Dieu : tot esperit que confèssa Jèsus Crist vengut en carn es de Dieu ; » Çò èra vertat a l'epòca de Jean ; a nòstra epòca çò es pas mai vertat ; es quitament totalament fals e trompeusement mortal. Perque, totas las religions crestianas vengudas colpablas per lor transgression del sabat dempuèi 1843, confèssan totas « Jèsus Crist vengut en carn ». Tot parièr, abans 1843, la fe protestanta non armada, mas pacifica e somesa, èra acceptada provisòriament per Dieu coma l'ensenha Apo.2 :24-25 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga.» Mas la dintrada en aplicacion del decret de Dan.8:14, en 1843, a cambiat la nòrma d'aquela agradança divina, e del jorn a l'endeman, a la prima 1843, lor situacion espirituala es estada cambiada ; un novèl « carga », lo sabat santificat dempuèi la fondacion del mond èra exigít per Dieu dins la nòrma de la fe crestiana ; las institucions son estadas collectivament regetadas e abandonadas a las seduccions e fruches del drac e dels demònis qu'o seguisson e partejan sa mortala destinada.

Aquel tèrme « carga » pròva que Dieu coneis plan la pensada umana. Presentat coma una obligacion, puèi que tèma del quaten dels dètz comandaments de Dieu, lo sabat èra agachat e considerat per l'òme carnal coma una « carga » ; perque l'òme supòrta plan mal l'idèa meteissa de deure obesir, aitant a Dieu qu'als autres òmes. Solament, Jèsus-Crist a volgut balhar a sos elegits

recrompats una altra significacion a aquel tèrme « carga », perque l'obesissença es pas desagradiva pels qu'obesisson per respondre a l'amor de Dieu. A dich dins Matt.11:28-29-30 : « Venètz a ieu, vosautres totes que sètz fatigats e cargats, e vos balharai de repaus. Prenètz mon jo sus vosautres e recebètz mas instruccions, perque soi doç e umila de còr ; e trobaretz de repaus per vòstras armas. Perque mon jo es doç, e ma carga leugièra ». Çò que torna aquela « carga », « leugièr », es unicament l'estat d'esperit del que lo jutge.

Relèva, dins aquel verset, lo ligam que religa l'ofèrta del « repaus » a l'acceptacion de portar « la carga » de l'obesissença a sas instruccions divinas. Jèsus anonciava atal, coma la fe en sa persona obtendriá lo grand « repaus » sabatic del seten millenari profetizat, fins a sa segonda venguda en 2030, per « lo sabat » setmanier de sa santa lei. Aquí perqué, al contra de las autras fèstas establidas dins l'anciana aliança, la practica del « sabat » setmanier consèrva en Jèsus-Crist tota sa legitimitat davant Dieu, los òmes e los àngels celèstes. E dins aquela unica compreson mesa en practica, lo culte del recrompat ven realament agradiu pel Dieu creator a lo qual o presenta, puèi que retròba la nòrma practica per Jèsus-Crist el meteís.

Rampèli qu'aquela compreson foguèt la dels apòstols de Jèsus pels quals la practica del sabat èra pas en res contestada ni remesa en question. A la prima 1843, Dieu a pas fach qu'exigir la restauracion d'aquela practica abandonada injustament pels crestians, que preferiguèron onorar dempuèi lo 7 de Març de 321 l'emperador Constantin 1èr, puslèu que lo grand Dieu creator de tota causa e de tota vida. Las malediccions dels « sèt trompetas » de son Apocalipsi son sas responsas a aquel odiós e injusta causida. E après la « seisena », las « sèt darrièrs flagèls » d'Apo.16 vendràn frapar los darrièrs rebèls demorats vius après la Tresena Guèrra Mondiala d'aquela « seisena trompeta ».

Perqué l'umanitat pren tant de risc de cap al Dieu creator ? Tot simplement perque demòra invisible per lors uèlhs. E en l'abséncia de responsas visiblas de sa part, los esperits rebèls umans l'ignòran o fenhon de l'ignorar. Agisson pas d'aquela faïçon de cap a l'òme que veson e qu'es pasmens plan luènh d'èsser aïtant redobtable. E aquela causida de comportament revèla res mens que lor manca d'intelligéncia. De maniera que, paradoxalament, las massas umanas son conduchas e dirigidas per d'èssers umans desprovesits de la vertadièra intelligéncia que serián profechosas a totes. E la paradoxa pausa sul fach qu'aqueles dirigents son elegits perque son supausats èsser los mai intelligents dels èssers umans e ja, almens, los mai ensenhats. Es donc a justa rason que Dieu pren l'imatge del « sable de la mar » per designar l'umanitat apelada al salut mas somesa al drac dins Apo.12:17 : « e se tenguèt sul sable de la mar ». E dins aquel cas precís, s'agís de « sables » movedisses dins los quals l'umanitat ela meteissa va desaparéisser a causa del drac que domina sus ela. Dins lo domeni profan coma dins lo domeni espiritual, los òmes plaçan lor fisança sus d'autres òmes e es aital que tota l'umanitat se prepara a s'afonsar dins un grand naufragi universal, perque aurà pas conegut o tengut compte d'aquel verset citat dins Jér.17:5-6 : « Atal parla YahWéH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, e que desvia son còr de YahWéH ! Es coma un miserable dins lo desèrt, e vei pas ponch arribar lo bonaür ; abita los luòcs cremats del desèrt, una tèrra salada e sens abitants. » « lo supòrt » que deviá prene èra, unicament, la santa Bíblia entièra, l'unica paraula escricha del Dieu viu, l'unica nòrma de sa vertat. Aquel autre sòrt, descrich dins los versets 7 e 8, es pas preferible ? : « Benesit siá l'òme que se fisa dins YahWéH, e dont YahWéH es l'esperança ! Es coma un arbre plantat prè de las aigas, e qu'espandís sas raïces cap al corrent ; apercep pas ponch la calor quand ven, e son fulham demòra verd ; dins l'annada de la secada, a pas ponch de crenhença, e cèssa pas de portar de fruch. »

L'actualitat me condutz a declarar que l'optimisme uman es la pièger de las causas. Perque l'optimista ten pas compte de la realitat de la situacion que se presenta en fàcia d'el, al contra del realista que li ten compte d'aquela realitat. L'optimista exprimís çò que desira, mentre que lo realista exprimís çò que se va complir ; a donc reagit de faïçon logica e intelligent. La guèrra qu'opausa, per Ucraïna interpausada, lo camp occidental de l'OTAN a Russia, balha una demostracion d'aqueles dos comportaments. Los optimistas espèran la victòria ucraïniana ; los realistas sabon que Russia va véncer Ucraïna, e los elegits esclarats per Dieu sabon qu'aquela Russia va envasir e esptir las potèncias europèas coma Dieu l'a profetizat dins Dan.11:40 a 45.

« lo mainatge-rei » al poder

Aquel tèma novèl m'es inspirat per la vision de l'amassada dels deputats ucraïnians pendent la visita apreciada del president del Senat francés, Mr. Gérard Larcher. Soi estat sasit per l'immensa representacion de joves e aiçò explica, perfiechament e logicament, lo comportament e las decisions presas per las autoritats ucraïnianas.

En França, « lo mainatge-rei » es una expression sortida pels mèdias de las annadas 70 qu'an relevat, a bon drech anar, lo comportament capriciós dels mainatges e parallèlament, l'aflaquiment de l'autoritat pairala. Dins la meteissa epòca, los psiquiatres e los psicòlgs se son meses a justificar la libertat e los dreches del mainatge, condemnant d'aquí enlà, los castigs corporals infligits pels parents que, en consequéncia, an perdut tota autoritat sus lors pròpris mainatges. Los parents magrebins qu'an totjorn de faïçon seculara sauput obtenir la somission de lors mainatges son estadas obligadas per la lei de renonciar a lor metòde dur mas eficaç. La cenchà del paire fasiá sovent ofici de foet.

A calgut que s'escorrèsson pas mal d'annadas abans que las consequéncias irrattrapables d'aquelas decisions de las flors francesas aparescan clarament jos l'aspècte d'una joventut, delinquent, rebèlla e enemiga, perque lo fanatisme religiós s'ajustant, los grops religioses islamistas se son formats e son dintrats en accion, tuant e descapitant lors enemics.

En 1981, lo governament socialista a volgut agradar als joves e lor a acordat la libertat sexuala que reclamavan. La joventut atal satisfacha s'es engatjada en politica per sostenir lo governament d'aquel president Mitterrand tan comprensiu.

En 2012, la joventut turbulenta, revolucionària e libertària de Mai 68 es arribada al poder amb lo president jove Nicolas Sarkozy. Sulcòp, l'estil de la presidéncia a cambiat e las arengas popularas grossièras son aparegudas, trucant pas que las personas escartadas del poder per l'edat avançada. Cal dire qu'amb lo desenvolopament d'internet e de las rets socialas, aquel genre d'escambi vocal brutal es vengut una nòrma abituala a la quala las « vièlhs » s'abituèn pas ; perque los bons vièlhs principis de correccion demòren estacats a lor natura. Mas aqueles vièlhs son escartats e desapareisson dins las esfèras governamentals. Mai lo temps avança, mai la joventut pren los rèns del poder. E l'influéncia d'aquela joventut pren una importància qu'explica los eveniments tragics qu'avèm començats de descobrir dempuèi l'annada 2017.

A las eleccions presidencials de 2017, los vièlhs partits politics tradicionals, responsables en relai de las malescadudas economicas e politics del país França, se son mutualament destruchas dins lo jutjament popular del país. Los òdis e las rancòrs esprovasas contra lo partit nacionalista francés, lo mai ancian, lo Front Nacional, an suscitats d'alianças realizadas dins la sola tòca d'escartar « aquel drac » del poder. Mas Jèsus-Crist, organizator de tota la vida umana, a impausat als franceses renegats per el, lo president jove E. Macron, encara mai jove que lo president N. Sarkozy, e sustot, fòrça mai perillhós pel país que lo partit FN detestat e escartat. Se retrobant de cap al Front Nacional asirat per totes los autres òmes e politicianas, lo jove arrogant e sens experiéncia es estat preferit e portat al poder ; paradoxalament, fòrça elegit, mas non causit. En fach, es pas mai lo pòble que causís son cap, es Dieu que li impausa sa causida. Segon la dicha plan coneguda : « los pòbles an los caps que meritan ».

Aicí, ven la necessitat de definir çò qu'es la joventut. Relèva ja, coma veni del dire, l'abséncia d'experiéncia en tot domeni, rets socialas e internet exceptats. Perque la joventut a tot a descobrir, e las personas annadidas pòdon testimoniar qu'aprenon fins al tèrme de lor vida ; es dire çò qu'es la manca en çò d'un jove o una femna jove. La societat qualifica aquela joventut pels diplòmas que los joves an obtenguts. Mas que conten lor instruccion ? Unicament de las causas teoricas plan dificilas a començar dins la vida practica reala, regia per las exigéncias de las grandas fortunas industrials, comercialas e financièras, impausadas per la Comission europèa. Es aquí, l'avantatge grand de las gents mejanament annadidas : an ja concretament descobèrt lo limit de las causas e son aptas de prene de decisions rasonablas. Ailàs, amb los joves, es pas lo cas ; sustot dins nòstras darrièras annadas ont son venguts particularament rebèls e arrogants, vanitoses e plens d'eles meteisses. Amb aquel tip de caractèr, es pas mai possible de reconéisser de tòrts. E puslèu que d'acceptar de s'umiliar e de reconéisser sas errors, lo jove dirigent caractériel avança mai prigondament dins son error, fins a provocar lo naufragi nacional de tot son país. Dins sa confrontacion amb los faches reals, lo jove pren sos desirs per de realitats ; sap pas reconéisser los limits que deu balhar a sas decisions ; tot li sembla possible e sap pas identificar las consequéncias de sas decisions. E quand apareisson, es ja tròp tard per tornar endarrièr, çò qu'es d'autre biais per natura, exclús. Lo jove fonciona coma una automobila dotada de cinc velocitats mas ont la marcha rèira existís pas. Fauta de poder recular, deu avançar fins a s'espotir contra una paret ; la paret de l'inevitable realitat. Aquí perqué, gausi l'afirmar, lo poder remetèri a la joventut es pas que lo fruch d'una terribla malediccion de Dieu en Jèsus-Crist ; çò que confirma Ecc.10:16 : « Malaür tieu, país dont lo rei es un mainatge, e dont los princes manjan tre lo matin ! ». Es per el, lo mejan de conduire França dins un desastre que la va destruir ; ela, e las autras nacions europèas ciblas per sa divina colèra.

Dempuèi 1945, a calgut per Dieu 77 annadas per que los fils e las filhas de la generacion rebèlla de l'aprèp-guèrra arriben al poder dins totòm occidental e que las generacions annadidas, qu'an conegut la Segonda Guèrra Mondiala, ajan desaparegut dins lo sòm de la mòrt. Çò es vertat per França, çò es vertat per Euròpa, mas tanben per totes los autres pòbles de la tèrra qu'an pas conegut, eles, aquela

revolucion de lor joventut demorada atal somesa e respectuosa de lors tradicions. Lo cambiament de comportament constatat en Occident existís pas dins la rèsta del mond ont lo drech patriarcal es estat conservat. Las mentalitats i son donc plan diferentas e las valors morales los separan plan fòrça de l'Occident. Coma s'estonar dins aquel cas d'un tust de las civilizacions ? Èra en preparacion e èra inevitable. Pasmens, çò que l'a rendut possible, es la natura jove dels dirigents arribats pertot al poder.

Evocavi a la debuta d'aquel messatge, l'amassada dels deputats ucraïnians. Es visible que lo desir de libertat nacionala d'aquel pòble a atench un nivèl d'exigéncia maximum, a causa de la joventut prèsta a tot per obtenir çò que vòl. Lo carcan politic rus li conveniá pas mai e possats pels demònis qu'esperavan pas qu'aquò, an exigít successivament, lo revirament del president rus legitim d'Ucraïna, e son restacament a Euròpa e l'OTAN dominat pels USA. En Russia, darrièr sa « cortina de fèrre » virtual, lo president Vladimir Putin a observat los eveniments e las derivas de las valors morales occidentalas. Per el, Ucraïna podí demorar independenta, mas unicament dins l'aliança russa. Solament, en reclamant son restacament a l'OTAN, Ucraïna anava traïr lo pacte moral que religa las republicas dels païses de l'Èst. Malgrat qu'oficialament en situacion de patz, l'Èst e l'Oèst son en oposicion politica e economica dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, en 1945. En fach, amb Ucraïna e jos sosten armat de l'OTAN, l'anciana « guèrra freja » se rescaufa fins a l'inflamacion generala de la Tresena Guèrra Mondiala.

Retròbi en çò del jove president ucraïnian Volodímir Zélensky totes los traches caractéiels de la joventut, e sustot aquela determinacion absoluta e aquela fisança imperturbable en la possibilitat de véncer Russia. Aquel jutjament es tipicament degut a sa joventut, perque a pas conegut Russia en guèrra. Russia qu'a coneguda s'es lentament, mas segurament, relevada d'una umilianta roïna politica e economica. E es dins aquela epòca, que l'Occident e sas valors an excitat de cobesiás de libertats dins los pòbles de l'Èst unificats per l'eretatge de las tradicions secularas. Dins son desastre, Russia a daïssat los Païses Baltics e Polonha reprene lor independéncia e an rejonch l'OTAN per se plaçar jos l'escut protector dels USA. Mas a aquela epòca, la demanda d'Ucraïna foguèt refusada pel camp occidental. Es donc demorada dins lo pacte dels païses de l'Èst units a Russia. En 2013, en Ucraïna, una revolucion populara vèrsa son president rus e après mantuna malescaduda de presidéncias, l'artista jove V.Zélensky es elegit president en 2019. Sa joventut va justificar tot son comportament. Pren sos desirs per de realitats e desira rejónher l'OTAN e l'Union Europèa, qual qu'en siá lo prèmi. Las menaças de las tropas russas amassadas, prè de la frontièra d'Ucraïna, en Bielorussia, cambian pas res a sa determinacion. E aquel testarditge a las consequéncias terriblas me fa pensar a l'endurcissement del còr del Faraon de l'exòde d'Egipte dels ebrèus. E es Dieu qu'endurcís alara son còr après tres refuses de daïssar partir son pòble d'esclaus. Aquel testarditge absolut aviá una tòca precisa ; Dieu preparava la roïna d'Egipte. Tot parièr, lo testarditge del president Zélensky a preparat la roïna del camp europèu occidental que vòl rejónher e qu'o sosten dins sa guèrra contra Russia. La joventut al poder es plan determinada de far respectar sas decisions, e mai se pòrtan de consequéncias desastrosas. Totes los joves dirigents europèus o quasi an lo meteis comportament. Se sentent onorats per la demanda d'Ucraïna que los vòl rejónher, meton en jòc lor pròpria securitat en balhant d'armas destinadas a tuar de soldats russes, e imaginan sottement aver pas res a crénher de Russia dont se fan una enemiga. Quala inconsequéncia ! Vesi pas dins aquela unanimitat de comportament, o quasi, qu'una explicacion : la folia d'una joventut, en mai, eissorbada per l'Esperit de Jèsus-Crist que mesprèsa e ignòra totalament. E aiçò, totjorn amb la tòca de provocar lor destruccion, coma per faraon.

La comparason, entre l'exòde dels ebrèus e nòstra epòca, es a aquel ponch ressemblante, que la primièra experiéncia nos balha totas las claus, per comprene la segonda. Relèvi aqueles ponches comuns : lo faraon jove qu'arriba al poder a pas conegut Joseph ; los joves, Macron e Zélensky an pas conegut la Segonda Guèrra Mondiala e la poténcia de l'URSS, la Russia soviética. Los faches lor son estats raportats, mas los an pas viscuts. Çò es vertat pel faraon coma per nòstres joves dirigents actuals. Solament, es aquí tota la diferéncia entre la formacion per l'instruccion e la formacion per l'experiéncia viscuda. La primièra es pas que teorica e sens efiech sus l'esperit uman, mentre que la segonda marca prigondament l'arma entièra d'una persona. Lo Faraon qu'aviá conegut Joseph aviá agut personalament una rason d'apreciar sos servicis tornats a l'Egipte entièr, puèi que Faraon li aviá fisat lo governament de son país entièr. Los dons que Dieu aviá balhats a Joseph l'aviá fach apreciar e onorar. De multituds de vidas dont las de sa familha ebrèu foguèron salvadas de la famina e podían pas que li n'èsser reconeissentas. Sens aquela experiéncia, lo jove novèl faraon vei pas en aquel pòble ebrèu que lo dangièr que son nombre grand representa a son epòca per son país e sa populacion. Tot parièr, nòstres joves dirigents actuals son solament estats informats a prepaus de l'anciana poténcia de la Russia soviética ; mas lor pròpria experiéncia coneis pas qu'una Russia mespresada per l'Occident conquistaire e trionfant. Per la joventut, lo restacament a un pòble

mespresat es pas gratificant e los mai ambiciosos desiran pas que cambiar aquela situacion. Per eles, la solucion es donc de rejónher lo camp occidental ric e liure, mas tanben, pervers e corromput. E aquelas doas darrièras marridas qualitats se son efectivament retrobadas dins Ucraïna liberada e venguda independenta de la nacion russa ; çò que justifica las destitucions de las presidéncias successivas. De cap a l'arribada al poder de la joventut dins lo camp occidental, en Russia, lo poder demòra longtemps entre las mans d'un òme de l'ancian KGB de la Russia sovietica. Avèm donc cap e cap, l'inexperiéncia e l'experiéncia viscuda. Podèm donc ja comprene que los dos camps se pòiràn pas jamai comprene, ni partejar un meteís jutjament. La Guèrra opausa l'ambiciós jove que pren sos sòmis per de realitats amb lo testarditge de faraon e a en fàcia d'el, un vièlh savi experimentat, tot aitant determinat a véncer qu'el. Aquel vièlh savi desirava pas la guèrra que destrutz tota prosperitat e fach de nombroses mòrts. Mas, relevant la perversion de la societat occidentala, voliá protegir son país dont Ucraïna èra membre associat dempuèi son independéncia. Lo vièlh savi podí pas imaginar las consequéncias del rejueniment dels dirigents occidentals. Amb los dirigents vièlhs, las causas de rompedura totala èran sagement evitadas e podí pas un sol momenton preveire que la joventut dirigenta europèa seriá pro fòla per o desfisar, en fornissent d'armas a son adversària e novèla enemiga, Ucraïna. Aiçò explica lo sens de sa demarcha iniciala, « lo bruch de las bòtas e dels carris » a la frontièra ucraïniana auriá degut sufir per calmar las ambicions d'aquel pòble jove. Mas lo vièlh savi ignòra lo ròtle que Dieu li a preparat per complir son intencion funèsta e purificatritz. Tanben, se retròba embarcat el meteís dins una espirala d'escaladas guerrièras qu'aviá pas premeditada. Anarà fins al cap del projècte de Dieu que degun sus la tèrra ni dins lo cèl pòt pas empachar de se complir. Dempuèi de temps, ai remarcat coma lo temps favoriza l'acceptacion del cambiament de las valors morales, mas aviá pas realizat que l'arribada al poder de la joventut dirigenta anava permetre l'aviada de la Tresena Guèrra Mondiala. Uèi, la demostracion es compresa e facha. Las 77 annadas de patz se devián escórrer per fin que los darrièrs testimònis de la Segonda Guèrra Mondiala ajan desaparegut o ajan pas mai d'influéncia sus las decisions presas per la joventut dirigenta. E aiçò explica perqué, per dos còps consecutius, Dieu a impausat a França e sa poblacion, lo president jove E. Macron, tipicament, orgulhós, arrogant, ambiciós e rebèl. Pòdes comprene atal, perqué, escotant pas que son inexperiéncia, sa natura o possa a desfisar la poderosa Russia, perque vegèt son sòmi, un mond ont los òmes arriban totjorn a evitar lo pièger, per de longas mas eficàças negociacions. Pendent sa vida jove, es pas-aquel pas çò que l'istòria complida a confirmat ? En escartant Dieu e sa poderosa accion, l'esperit uman se noirís de las experiéncias viscudas. E las dels joves arribats al poder èran pas que la patz e los arrencaments diplomatics. Coma aqueles joves increduls noirits unicament de laïcitat pòirían comprene que lo Totpoderós, lo Dieu invisible, utiliza lor feblesa e lors defauts per complir son projècte destructor punitiu ? Aquela compreson es lo privilègi balhat unicament als qu'aima, perque aima lors òbras que tornan lor fe viva, donc ; un modèl de fe agradiva a Dieu.

Dempuèi lo modèl del jove novèl Faraon, en França, un primièr « mainatge-rei » s'es presentat a l'edat de cinc ans, amb lo nom de Loís XIV. La negror morala e religiosa de son regne es estada mascada per las fèstas somptuosas qu'a organizadas dins son palais de Versalhas. Atirant dins son palais totes los rics nòbles per l'entornejar, es vengut « lo rei-solelh » remplaçant a Versalhas lo vertadièr solelh que Dieu a rendut rar e pauc calorifique pendent tot son long regne de 70 ans. Froidure, gèl e glaç èran dins lo climat del temps que lo rei se bragava dins l'alèa dels glaces, dins son palais, entre doas guèrras que foguèron costosas e permanentas, vertadièras malediccions per la poblacion francesa. Dins aquela experiéncia Dieu a adreçat a França un messatge non rebut e non comprés. Mas aquel messatge pren tot son sens en nòstra epòca ont lo meteís principi se renovèla : annadit de trenta ans (cases de Zélensky), un dirigent possedís pas ni l'experiéncia viscuda, ni la saviesa de las gents annadidas, malgrat qu'aquela saviesa siá pas automatica, coma o pròve lo fogós e bellicós Joe Biden president dels USA. Coma qué, se pòt èsser vièlh e enrabià, en país democrata. La vertadièra saviesa es un don de Dieu, pòt pas donc èsser trobada que plan rarament vist l'impie'té generalizada de nòstre mond. Pòt pas èsser balhada a una societat incredula e laïca qu'a expulsat Dieu de sas pensadas. Mas aquò l'empacharà pas de li impausar son programa dins lo qual li a preparat una trista e terribla fin. « lo mainatge-rei » es una istòria qu'acaba mal ; lo sòmi impossible s'acaba en cachavièlha.

Ai relevat una estonanta similitud dins los eveniments subrevenguts successivament en França, en 2017, puèi en Ucraïna en 2019, a prepaus de las eleccions de dos joves presidents annadits de mai o mens una quarantena d'annadas. Lors eleccions son estadas marcadas per un renovelament de lors deputats compausats egalament d'una esclafadoira majoritat de joves qu'an desirat rejónher l'òme confòrm a lor ideal : jove, diplomat, modèrn e segur d'el. Dins aquela causida, la pensada politica tradicionala desapareis, la situacion pausa mai sus l'imatge de la groupie que rejonh son idòla. Aqueles cambiaments son estats favorizats per l'exasperacion dels pòbles deguda a las

malescadudas electorales precedentes, tant en França qu'en Ucraïna.

Autra similitud, los dos presidents se presentan sols, sens l'ajuda d'un partit politic preexistent. E après lor victòria electorala, amassan lors fans pel mejan de las eleccions legislativas. Pas un sol d'aqueles deputats fans es pas prèst de contestar l'autoritat de son idòla. Son coma de clòns de lor personalitat. Lor balharàn rason e mai se an tòrt. França en 2017, e Ucraïna en 2019, passan jos un regim mistic mas irrèligieux. Dins aquelas doas datas, lo principi politic democratic occidental tradicional cèssa e desapareis e lo poder passa entre las mans d'una joventut fanatisée al poder immens sus las doas nacions.

Ai dreçat aquel retrach robòt de nòstres deputats presidencials franceses :

Son per Euròpa e mai, aspiran a una union universal. Ensenhats e diplomats, parlan al minimum l'anglés correntament e la lenga estrangiera los destorba pas. Governant d'una façon tecnocratica, los detalhs son ignorats cinicament. Òc, lo cinisme los caracteriza particularament. Dins un precedent messatge, ai evocat la désinvolture del president Macron a prepaus de sa proposicion de la prima de cent euros versada als trabalhaires, mas unicament per las empresas qu'acceptavan de la versar ; tant pièg pels autres salariats. Lo cinisme de la declaracion es evident. Aquel cinisme se manifestà egalament dins la reaccion dels elegits joves. Malgrat que contestats parcialament, per una partida granda dels electors e sostenguts per mens de 15% del total dels electors inscriches, puèi que los 52% e 54 % d'abstencion de las presidencials e de las legislativas son pas comptats, reagiguèsson amb arrogància en reivindicant lo taus naut del segond torn de las eleccions, chifra justificada unicament per obtenir lo regèt del R.N. detestat. E aquela détestation pròva que França apartenís pas ja mai als vertadièrs franceses ; e aiçò, dempuèi ja longtemps. L'òme d'edat madura sap tenir compte de las vertadièras chifras qu'o pòrtan al poder, mas la joventut novèla, ela, ignòra aquel critèri e se compòrta cinicament en autocrata puissamment sostengut. Solas sas idèas e voluntats comptan, e la Constitucion de la 5na Republica favoriza aquela folia injusta.

Per mascar lors mancas, glorioses de lor carga, s'exprimisson de façon rapida, pensant qu'aquela ondada de paraulas demòstra lor perfiecha mestresa dels subjèctes suls quals pausan lors discorses. Mas en reprenent al ralenti lor prepaus, se descobrís d'errors e de las messorgas que los jornalistas interviewers relèvan quitament pas. En aquel jorn meteís, convidat sus una television-cadena Info, lo rapportaire novèl del governament, Olivier Véran, autentic clòn del president Macron, dins son debit rapid de paraulas, a volgut tranquillizar los franceses a prepaus de l'aumentacion del prètz dels loguièrs de 3,5%, en disent que l'APL (Ajuda Personalizada al Lotjament) anava èsser, ela tanben, aumentada del meteís taus. E dins la meteissa rapiditat, n'a gausat conclure que l'auça seriá de mena anulada. Sap plan comptar aquel òme ? Seria lo cas se l'APL cobrissiá l'integralitat del prètz del logièr ; mas aquela ajuda ne cobrís pas qu'una partida solament. Son messatge èra donc fals e enganaire. Mas lo caractèr superficial e cinic d'aqueles novèls seductors publics es atal demostrat. Los jornalistas presents an pas, segur, res relevat, ni en sa preséncia, ni après sa partença del platèl... Cal dire que tòcan pas l'APL, lors appointments nauts los rendon inutills.

Los joves novèls deputats son prigondament umanistas e lor pensada universaliste las pòrta a detestar lo nacionalisme que privilègia lo vertadièr francés. La situacion es donc paradoxala, perque lor sòmi universaliste qu'incita a l'acuèlh deu èsser finançat unicament per lor país, dont los interèsses financièrs son estats, dempuèi de temps, destruches per la mondializacion del comèrci e sas multiplas deslocalizacions cap a China, principalament, mas tanben a l'interior, cap a las autras nacions de l'U.E. E nòstres joves politics cultivan a plen camp la paradoxa, perque detestant lo nacionalisme francés, lo de lor país, apròvan las despensas ruineuses ofèrtas a Ucraïna per son combat qu'es pas res d'autre que lo nacionalisme absolut del pièger testarditge manifestat dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. La paradoxa e l'inconséquence regnan donc sus França e per que escape a sa destruccion, calriá un miracle que vendrà pas jamai. Çò qu'es segur, es que l'equipa capabla de l'acabar es efectivament en plaça. E s'i arriba, serà degut a la Constitucion de la 5na Republica francesa a la quala fòrça jornalistas politics repròchan ja son caractèr tròp monarquic ; mas aquelas recentas reaccions fan pas que s'adaptar al testimoniatge popular de las darrièras eleccions pauc favorablas al partit LREM sortissent, qu'es estada pr'aquò reconduch per d'alianças electorales de circumstàncias. La leiçon que retiri d'aquelas causas, es que dempuèi 1958, debuta de la 5na Republica, lo sistèma democratic es utilizat per d'autocratas, unicament, per accedir al poder. Après qué, particularament dempuèi 2012, « lo mainatge-rei » rebèl govèrna e fa aplicar unicament sas solas voluntats. Aiçò ditz, lo tip del regim que govèrna es segondari ; çò qu'es principal, es la benediccion divina qu'es sul dirigent ; e aquí, s'explican totes las malescadudas constatats per totes los regims, perque existís pas sus tota la tèrra, cap de dirigent benesit per Dieu, ni cap de pòble que lo siá.

Al poder, la joventut vòl agradar e sedusir lo pòble pichon. Lo taus del sosten depend d'aquela capitada. Tanben, son governament se mòstra agradiu en distribuissent de chècs d'ajudas,

suprimissent d'impòstes e de taxas coma las gents pòdon getar de pan als rits reconeissents e criards. Mas a l'encòp, la presa de sas decisions de blocar l'economia e lo país pendent 2 ans dins lo contèxte de l'epidèmia del Covid-19 a arroïnât França. Uèi es l'ajuda militara portada a Ucraïna e las sancions presas contra Russia que van acabar la nacion França, sens que se pòsca pas jamai relevar.

Per far complir son projècte destructor profetizat, Dieu a creat sus la tèrra las situacions especialas favorablas ; sustot, l'arribada subta al poder de la joventut arroganta e inexperimentada. Mas, lo mejan que ressortís lo mai, es la separacion de las lengas qu'es a la basa de totas las reivindicacions nacionalistas. Pòrta atal un còp fatal a l'esperit de « Babel » qu'a amassat de pòbles dins « d'alianças umanas ». E malgrat aquelas « alianças », la separacion e la guèrra tornan e s'impausan. Mas coma aquelas « alianças » tendrián ? Quand se sap que Dieu a dich dins Dan.2:43 : « As vist lo fèrre mesclat amb l'argela, perque se mesclaràn per d'alianças umanas ; mas seràn pas ponch unisses l'un a l'autre, atal coma lo fèrre s'alia pas ponch amb l'argela. »

La separacion de las lengas es soslinhada dins Apo.10:11 : « Puèi qualqu'un me ditz: Cal que profetizas tornarmai sus fòrça pòbles, de nacions, de lengas, e de reis. » Aquelas « lengas » separan las nacions dintradas dins l'U.E. e justifican « l'aliança » superficiala revelada per Dieu. Al contra de l'U.E., los USA son unificats per la « lenga » anglesa oficiala del país, mas lor union es ja menaçada per l'extension de la « lenga » espanhòla. Atal, dempuèi « Babel », Dieu possedís aquela arma redobtable per rompre las « alianças umanas » : la « lenga » parlada qu'es lo ciment unificador de cada pòble. E pertot en Euròpa, mas sustot en França, l'acuèlh massís e obligat dels estrangièrs, qu'impòrtan lor « lenga », lor cultura e lor religion, es vengut tuar l'unificacion, creant de causas de disputas intèrnas suplementàrias, encara mai perilhosas que las qu'opausavan entre eles los franceses de tèrra e de sang.

Los presidents del 3en e 4na Republicas èran totes elegits a una edat avançada. Dins la 5na, es encara lo cas dels dos primièrs presidents : lo general de brigada Charles de Gaulle e lo financièr Georges Pompidou. Lo tresen Valéry Giscard d'Estaing foguèt elegit fòrça mai jove, en 1974. Avia alara 48 ans e venguèt lo mai jove president elegit en França dempuèi 1845. Dins lo governament precedent, èra ministre de la finança e de l'economia. Las consequéncias de sa joventut son relevables e ja plan nefastas pel país. En creant amb Alemanha las basas de l'U.E., priva França de sa vertadièra independéncia. Vòl agradar e cedís a las exigéncias liberticides de la joventut del pòble. Autoriza en França l'installacion de las familhas dels trabalhaires magrebins per sa lei del regropament familiar entre 1976 e l'8/12/1978 ont pren sa forma actuala. La lei es mesa en plaça pel primièr ministre Jacques Chirac en 1976 per respondre a la demanda del poderós grop de construccion d'abitacions Francis Bouygues, membre de son partit politica lo RPR. Dins aquelas circumstàncias, l'islam magrebin s'installa en nombre en França fins a nòstra epòca. Lo quatern president es un avocat, François Mitterrand. Es elegit a 65 ans en 1981 e obrís lo governament socialista per dos septennats complèts jos l'egida de la « ròsa » simbòl de l'amor. Òme de cultura e plan umanista, favoriza el tanben las demandas liberticides de la joventut. La « ròsa » va cambiar las mentalitats e favorizar la legitimitat de las abominacions sexualas. Jos son governament, los immigrats magrebins son mai protegits que jamai, mentre que lors accions delinquentas fan pas qu'augmentar ; e apareis l'expression « tòca pas mon amic ». A notar : per sa prestança e son autoritat, recep lo chafre « dieu » de la part dels jornalistas umoristas e lo simbòl d'una granhòta verda, fòrça meritat, puèi que la granhòta es classada impura per Dieu. Solament, es jos son governament que los principis divins son atacats. En cinquen president, Jacques Chirac li succedís, annadit de 63 ans, en 1995. Es un autentic òme politic format per l'ENA. Fogós e dur dins sa joventut, a 63 ans vòl abans tot agradar a totes. Après el, lo seisen president Nicolas Sarkozy es elegit annadit de 52 ans en 2007. Èra avocat d'afars. Amb el, França es governada per un òme d'origina ongesa que foguèt tre 1968 un pòrta-votz de la joventut fan del RPR de Jacques Chirac. Son arribada al poder marca donc lo moment ont la generacion contestatària de Mai 1968 dirigís lo país França. E la malediccion per França s'intensifica. Per sas causidas politicas, priva França de la proteccion libiana e favoriza las conquistas islamicas en Libia. Lo seten president, François Hollande, pasmens fòrça francés, es elegit annadit de 58 ans en 2012. Es el tanben un pur produch de l'ENA. Amb el, lo partit de la « ròsa » govèrna tornarmai. E pòrta a França, lo comol de las abominacions sexualas condemnadas per Dieu, en legalizant lo maridatge per totes, eterosexual, omosexual, bi-sexual, transexual ...etc. E l'ochen e darrièr actual president de França es Emmanuel Macron. Es elegit annadit de 39 ans en 2017. Financièr dins la banca Rothschild (coma lo segond president Georges Pompidou), èra conselhièr del president Olanda e puèi ministra de l'economia, de l'industria e del numeric. Ven del còp mai jove president dempuèi 1845. E incarna lo sòmi american e sedusís la joventut que representa el meteís. Per instaurar e desvolopar la societat del numeric, desestabiliza l'equilibri societal francés. Aiçò, al

moment que las deslocalizacions cap a China privan los franceses d'emplecs. Amb désinvolture e cinisme, impausa de cambiaments inspirats per son esperit europeïsta e universaliste. Arroïna França, en la metent en arrèst d'activitat pendent doas annadas, a causa de l'epidèmia deguda al virus Covid-19. Puèi, l'acaba, en ofrissent son sosten armat e financièr balhat a Ucraïna. Las sancions adoptadas contra Russia se tornan contra los franceses e los autres concurrents europèus. França es prèsta per èsser liurada a sos enemics.

Segon Ezéchièl 2, dins lo qual sus dètz versets lo mot « rebèls » apareis sièis còps, lo temps de la fin de las alianças divinas es marcat per aquel critèri de comportament « rebèl ». Mas a l'epòca de la fin de Jerusalèm que precediguèt la darrièra deportacion a Babylone siá, entre – 605 e – 586, cal relevar l'edat dels tres darrièrs reis al moment que debuta lor regne.

Lo primièr, Jojakim, aviá 25 ans segon 2 Reis 23:36-37 : « Jojakim aviá vint e cinc ans quand venguèt rei, e regnèt onze ans a Jerusalèm. Sa maire s'apelava Zebudda, filha de Pedaja, de Ruma. Faguèt çò qu'es mal als uèlhs de YaHWÉH, entièrament coma avián fach sos paires.»

Lo second, Jojakim, aviá 18 ans segon 2 Reis 24:8-9 (o 8 ans segon 2 Cronicas 36:9, aquela excepcionala divergència es pr'aquò estada legitimada per Dieu de faïçon a esprovar la fe) : « Jojakim aviá dètz e uèch ans quand venguèt rei, e regnèt tres meses a Jerusalèm. Sa maire s'apelava Nehuschtha, filha d'Elnathan, de Jerusalèm. Faguèt çò qu'es mal als uèlhs de YaHWÉH, entièrament coma aviá fach son paire. »

Lo tresen, Sédécias, aviá 21 ans segon 2 Reis 24:18-19-20 : « Sédécias aviá vint e un ans quand venguèt rei, e regnèt onze ans a Jerusalèm. Sa maire s'apelava Hamuthal, filha de Jérémie, de Libna. Faguèt çò qu'es mal als uèlhs de YaHWÉH, entièrament coma aviá fach Jojakim. E aquò arribèt a causa de la colèra de YaHWÉH contra Jerusalèm e contra Juda, que voliá regetar de davant sa fàcia. E Sédécias se revoltèt contra lo rei de Babylone. »

En nòstra epòca, nòstra « Sédécias » se nomma Emmanuel Macron. El tanben s'engatja e engatja França dins una « revòlta » guerrièra contra nòstra « Nébucadnetsar », Vladimir Putin ; president de Russia, primièra potència nucleara de la tèrra. Coma al temps de Jérémie, de Daniel e Ezéchièl, amb l'U.E., França « fach » e legaliza « lo mal », coma l'ancian Israèl en son temps e la natura « rebèlla » de la joventut es cada còp mes en causa. La fin de las nacions es identica a la fin de l'ancian Israèl del Dieu viu. Las meteissas causas engendran los meteisses jutjaments e castigs divins.

La leiçon a retenir es que l'usatge de l'autoritat es diferent segon l'edat del dirigent a causa de la construccion progressiva de l'experiéncia qu'o forma e o moline. Los presidents qu'an conegut lo regim de la 4na Republica an fach un usatge moderat dels poders que la 5na Republica lor balhava. Mas lo darrièr a pas viscut aquela experiéncia e, entre sas mans, la Constitucion pren la forma concrèta e reala del regim autocrata instaurat pel General de Gaulle ; la d'una monarquia parlamentària que pòrta totes los inconvenients d'un poder absolut, personal, capriciós e rebèl. Lo malaür es pels pòbles ciblat per la justa colèra de Dieu : França laïca republicana e l'Union Europèa del tractat de Roma siá, la « bèstia escarlata » d'Apo.17:3 sus la quala es « assetada » la Roma catolica papala ; Roma, « la vila a las sèt sèrras » : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. »

En creant l'Union Europèa, l'union fasent la fòrça, los païses europèus son venguts fisançoses e arrogants de cap a las autras nacions terrèstras. Se sentent protegits per l'escut de l'OTAN dins la quala lo president jove Sarkozy a tornat França, los europèus se son balhats lo drech d'intervenir dins de guèrras exterioras e d'i impausar lor justícia. Es encara un fruch imputable a la joventut renduda encara mai arroganta quand realiza d'unions. La construccion europèa foguèt facilitat per la causida del mai jove president de la Republica francesa dempuèi 1845 siá, Valéry Giscard d'Estaing. Mas lo darrièr president francés, Emmanuel Macron, encara mai jove, es encara mai arrogant e autoritari. E aquel drech d'intervenir en conflicte estrangier, qu'es vengut una costuma naturala en Euròpa, drech apelat « drech d'ingeréncia umanitària », explica son sosten actual e lo de las joves autoritats europèas a Ucraïna. Ailàs per eles, la poderosa Russia nucleara es pas la febla Serbia a la quala l'OTAN a impausat l'arrancament de Kosova per o balhar als albaneses. L'union fa benlèu plan la fòrça, mas fa tanben perilhosament, l'arrogància que condutz la mirga a atacar lo gat, e dins nòstre cas, lo gal gallés a irritar l'ors rus.

En resumit, cadun pòt constatar la causa de « l'arrogància » de la joventut ; fa pas la diferéncia entre « lo voler » e lo « poder » e sap pas reconéisser lo moment ont cal renonciar e se remetre en causa. Dins Dan.7:8, après l'aver reprochat e condemnat al rei Nébucadnetsar dins Dan.5:20, « l'arrogància » es imputada per Dieu al regim papal, e la comparason amb aquela joventut actuala es rica d'ensenhaments. La papautat agís amb « arrogància », perque se crei investida e sostenguda per Dieu, mentre qu'o traís per sas desobesissenças. La joventut agís amb « arrogància », perque crei pas a l'existéncia de Dieu e ignòra sas exigéncias. Atal, la falsa fe e l'ateïsme pòrtan lo meteís fruch

« d'arrogància » qu'es lo fruch de l'orguèlh uman qu'el meteís o separa de Dieu. Puèi qu'el « resistís als orgulhoses e fach gràcias als umils » segon 2 Pierre 5:5 dont lo messatge cibra, particularament, la joventut naturalament « arroganta » : « Tot parièr, vosautres que sètz joves, siatz someses als ancians. E totes, dins vòstres rapòrts mutuals, revestissètz-vos d'umilitat ; perque Dieu resistís als orgulhoses, mas fa gràcias als umils. »

Aicí s'acaba aquel estudi plaçat jol tèma dels « mainatges-reis » arrogants.

La fin del mond : un tèst de fe

Dins lo mond, las religions monoteïstas se disputan l'autenticitat de lor representacion de Dieu sus la tèrra. E s'ajustan a lor batalha, diversas formas de religions mai o mens filosoficas. Dempuèi 1843, la religion protestanta a esclatat en de multiples grops independents que la dividisson e crèan una confusion nefasta a la causa del Crist. Lo mèstre de la division, es lo drac, perque de son costat, Jèsus benesís dins l'unitat perfiecha de sa vertat, sos vertadièrs elegits. A pregat sus tèrra per aquela unitat amb granda insisténcia segon Jean 17 :21-22-23 : « per fin que totes sián un, coma tu, Paire, ès en ieu, e coma soi en tu, per fin qu'eles tanben sián un en nosautres, per que lo mond crega que m'as enviat. Lor ai balhat la glòria que m'as balhada, per fin que sián un coma sèm un, ieu en eles, e tu en ieu, per fin que sián perfiechament un, e que lo mond conesca que m'as enviat e que los as aimats coma m'as aimat. » Relèva qu'es unicament dins aquela unitat de vertat confòrma a son modèl perfiech que lo mond pòt identificar sos vertadièrs elegits. Dempuèi 1843, la religion protestanta devesida es de l'autre costat d'aqueles critèris e dins Apo.9, Jèsus denóncia aquela intoxicacion religiosa enganaira jol tèma de la « cinquena trompeta ». Las « trompetas » son de castigs divins. En qué consistís lo castig d'aquela « cinquena trompeta » ? La responsa es balhat dins los versets 5-6 e 11 : « Lor foguèt balhat, non de los tuar, mas de los tormentar pendent cinc meses ; e lo torment que causavan èra coma lo torment que causa l'escorpion, quand el pica un òme. » Dieu descriu las condicions de « la segonda mòrt » ja evocada dins lo messatge de « sards » d'Apo.3:1 : « passas per èsser vivent e ès mòrt ». Lo verset 6 descrich « la segonda mòrt », disent : « En aqueles jorns, los òmes cercaràn la mòrt, e la trobaràn pas ; desiraràn se morir, e la mòrt fugirà luènh d'eles. » E lo verset 11 revèla lor abandon al drac : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » E en plaçant l'òbra del Destructor designat en ebrèu e en grèc, Dieu denóncia la traïson de la Bíblia que val als protestants d'èsser liurats al drac : lo Destructor en cap. Lo resultat d'aquela destruccion de la Bíblia es donc la multiplicacion de grops que l'interprètan a lor faïçon. Aquí perqué, la situacion aparenta es la d'una aliança ipocrita, puèi que cadun condemna dins sa pensada la causida facha per l'autre. Ieu libre aici una idèa novèla exclusiva que m'es inspirada dins lo moment. Los mots Abaddon e Apollyon signifcan, respectivament en ebrèu e en grèc, « Destructor » e « que fa perir ». Mas es pas tot, perque lo mot ebrèu « Abaddon » se compausa de doas raïces ebraïcas que son : « Ab » significant « Paire » e « Adon » que significa Senhor ; puèi lo mot grèc « Apollyon » es, el, compausat de doas raïces grècas que son : « Apo » e « Lion » siá, per « apo », un advèrbi suggerissent un alunhament, una partença, o una separacion, del « Lion, de la tribú de Juda », segon Apo.5:5 : « E l'un dels vièlhs me ditz : Plora pas ponch ; aquí, lo leon de la tribú de Juda, lo descendent de David, a vencut per obrir lo libre e sos sèt sagèls. ». Atal lo testimoniatge biblic de l'anciana aliança es plaçat jos l'egida del Paire Senhor e lo de l'aliança novèla jos l'egida de la Separacion del Leon de Juda o la partença, lo començament de son testimoniatge. E aquela separacion es fòrça confirmada puèi que Dieu a regetat en primièra la nacion josieva a causa de son regèt del Messias Jèsus, « lo leon de la tribú de Juda » e son testimoniatge de l'aliança novèla. Mas aquel messatge concernís, aquel còp, la fe protestanta que reconeissent Jèsus mesprèsa l'anciana aliança, testimoniatge del « Paire Senhor ». Tanben, logicament, patís, a son torn, lo regèt per Dieu. Aquela descobèrta m'a conduch a recercar la significacion prigonda del mot « Apocalipsi ». Aquí encara doas raïces grècas compausan aquel mot. Retrobam l'advèrbi « apo » associat al vèrb « calypto » que significa cobrir, amagar. L'advèrbi « apo » qu'o precedís suggerís lo retirament o l'alunhament del vel o cabucèla qu'amaga d'ont sa significacion globala de : revelacion. Aquelas novèlas preciosas pèrlas essent depausadas, pel mond observator e victima, la confusion religiosa es totala, tant las opcions prepausadas son nombrosas e diferentas. Dieu nos prepausa pasmens, dempuèi 1843, un mejan plan simple per escartar lo camp de sos enemics falsament crestians : o servisson e l'adòran lo dimenge, lo jorn del repaus establìt lo 7 de Març de 321 per l'òme Constantin 1èr emperador de las conquistas romanas.

Pasmens, existís un mejan de metre totòm d'acòrdi a condicion que totes accèptan de tenir compte de d'unas evidéncias. A l'epòca de Salomon, la reputacion de la saviesa d'aquel rei dels ebrèus,

menèt, dempuèi Etiopia, la reina de Séba a o venir encontrar en persona. Lo rencontre foguèt tant eficaç que tornèt partir cap a son país adoradora del vertadièr Dieu creator coma ne testimònièn sas paraulas dins aquel verset de 1 Reis 10:9 : « Benesit siá YaHWÉH, ton Dieu, que t'a acordat la favor de te plaçar sul trône d'Israèl ! Es perque YaHWÉH aima a totjorn Israèl, que t'a establìt rei per que fagas drech e justícia. ». Puèi, a l'epòca de Jèsus, l'Esperit a conduch Philippe sus una rota sus la quala a encontrat un eunuc etiopian qu'a ensenhat e batejat al nom de Jèsus-Crist segon Actes 8:34 a 39 : versets 37-38 : « Philippe ditz : Se creses de tot ton còr, aquò es possible. L'eunuc respondèt : Cresi que Jèsus Crist es lo Filh de Dieu. Faguèt arrestar lo carri ; Philippe e l'eunuc davalèron totes dos dins l'aiga, e Philippe bategèt l'eunuc. ». La Bíblia es pas qu'un simple libre, es abans tot, la « paraula de Dieu » escricha qu'utiliza dirèctament el meteís, puissamment, per son Esperit per ensenhar los que convertís. L'explicacion del nombre pichon de gents esclaradas es pas dins la limitacion de la compreson de la Bíblia. Dins nòstra epòca, es dins lo real desinterès de las massas umanas per la vida invisibla, es sustot, lo cas en Occident, e dins l'enrasigament de las tradicions eretadas, en Orient e al Maghreb.

Pasmens, es un messatge vital dont tot òme a besonh sus aquela tèrra. Es de saber que Dieu a profetizat una fin per l'experiéncia de la vida terrèstra. En efiech, la manca umana principala es l'ignorància de la programacion d'aquela fin del mond per Dieu. Los increduls, que creson pas a la lectura literala del raconte de la Genèsi, escotan los scientifics qu'atribuïsson a nòstra tèrra una existéncia que remonta a de milions e miliards d'annadas ; es entièrament fals, mas sens la fe en Dieu, son victimas de lors falses rasonaments. Mas aquelas personas considèran pas ges una fin del mond, e annada après annada, los entièr bastir de projèctes per l'an 2050 e quitament, darrièrament, per 2100, mentre qu'an pas al maximum mai qu'uèch annadas de vida davant eles ; e fòrça mens per las futuras victimas de la Tresena Guèrra Mondiala que ven.

Considèri donc, que l'element mai important que Dieu revèla als òmes es sa programacion d'una fin del mond que metrà un tèrme a tota falsa esperança o falsa interpretacion de la vida umana. En recompensa ofèrta a sos vertadièrs elegits recrompats plan-aimats, Dieu va mai luènh, puèi qu'aviá previst de lor revelar la data d'aquela fin del mond. E perqué son sos fòrça-aimats ? Perque an cregut, en primièr a aquela fin del mond. Lo que crei a la fin del mond pròva que crei realament a l'existéncia de Dieu qu'o pòt atal benesir en tota legitimitat ; es la nòrma de la vertadièra fe. La seguida es una continuitat logica : se cresi en Dieu cresi a çò que ditz e estudii tot çò qu'a dich. Lo plus apareis dins sos tèxtes profetics. Descobrir que de profecias ancianas son estadas perfiechament complidas en lor temps noirís la fisança per las qu'o son pas encara.

La fin del mond apareis, fòrça anonciada, dins Daniel 2, dins l'ensenhament portat per l'estatua que profetiza cinc dominacions terrèstras fins al retorn del Crist. E l'anóncia de la desintegracion de l'estatua entièra deguda a la tustada de la pèira proclama clarament la fin de l'umanitat sus la tèrra. En descobrissent aquel ensenhament, l'òme apren que lo temps li apartenís pas. Es Dieu e el-sol que l'a establìt sus sièis mila ans cobèrts pel raconte biblic. La fin del mond es tan logica coma son començament. Suscitada en un virat d'uèlh e sortissent del neient, la tèrra es apareguda jos la forma d'una simpla bòla d'aiga creada dins un void absolut. Al fil dels sièis jorns que seguïsson, totjorn sus son òrdre, l'a organizada fins al seisen jorn en lo qual a format l'òme a son imatge. E aquel òme èra supèrb, gloriós e perfiech ; en cap de cas, un peis o un monard. Mas a causa del pecat original, la desobesissença a un òrdre de Dieu, aquela glòria foguèt pas qu'efemèra. La mòrt salari del pecat, segon ròm 6:23, es dintrada dins l'òme e dins tota la creacion terrèstra. Un deluvi es vengut destrusent tota vida ganhada irremediablament pel mal mas per Noèr e sa familha la coneissença de Dieu e de sas leis morales e fisicas es estada transmesa dins lo temps e fins a nosautres.

Cal plan èsser conscient que la vida umana banala e normala permet pas de pensar a una fin del mond. Los òmes se morisson e d'autres naisson ; a vista umana lo procediment sembla illimitat dins lo temps. D'autre biais al temps de Noèr, ganhats per la meteissa conviccion que la vida collectiva aviá pas cap de limit, los antédiluvians cresián pas Noèr quand lor anonciava la venguda d'un deluvi d'aiga. Tanben, se pòt imaginar los rires e los sarcasmes dels qu'o vesián bastir un bastiment destinat a flotar ; aiçò sus una tèrra perfiechament seca. E lor mòrt es estada deguda a una accion miraculosa de Dieu, perque a creat tant d'aiga que necessària per recobrir las mai nautas montanhas de la tèrra. La fin del mond qu'es davant nos serà deguda egalament a un poderós miracle, mas aquel còp, Dieu recorrerà pas a l'aiga, ni al fuòc, apareisserà plenament visible a sos enemics per los combatre e los destruire el meteís.

L'anóncia d'una fin del mond es una exclusivitat biblica divina. En revelant aquel projècte final, Dieu obliga los òmes e las femnas a reconéisser lor estatut de creaturas. Nos ditz a totes que nòstra vida se debana segon un plan qu'a programat. E aquel programa se tròba resumit dins lo tèxt del sabat del quaten de sos dètz comandaments segon Exòde 20:8-9 : « Rebrema-te del jorn del repaus, per o santificar. Trabalharàs sièis jorns, e faràs tot ton obratge. » La setmana essent bastida sul modèl dels

sièis mila ans del temps uman, per aquel messatge, Dieu dich a l'òme : « as sièis mila ans per agir sus la tèrra, puèi vendrà la fin del mond ». E aquela fin del mond marcarà la dintrada dels sols elegits dins los « mila ans » del seten millenari terrèstre que constituirà lo repaus grand o grand sabat per Dieu e sos elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist ; « mila ans » citats dins Apo.20.

L'anòncia de la fin del mond representa donc, per sos sols elegits, la dintrada dins un bonaür inexprimable, mas pels increduls, es, a l'invèrs, detestable e crencha, perque marcarà la fin de lor vida frivòla e cupide, la fin de totes lors plasiers carnals terrèstres. Aquí perqué, aquel sol subjècte de la fin del mond pòt servir de tèst per identificar las pensadas secrètas dels còrs umans.

A mièg camin entre lo crescent e l'incroyant, d'unes vòlon creire a la possibilitat de la fin d'un mond siá, la fin d'una nòrma terrèstra que seriá remplaçada per una altra nòrma terrèstra. Perque dins la falsa fe, de multitudes creson a l'instauracion del reialme de Jèsus-Crist sus la tèrra enganats pels tèxtes de las citacions que l'anòncian. Çò es vertat, mas cal dintrar dins las subtilas revelacions d'Apocalipsi 20 per comprene qu'entre lo retorn gloriós de Jèsus-Crist e l'installacion dels elegits sus la tèrra novèla, i a l'insercion dels « mila ans » de jutjament celèst. Los contestataris diràn que res precisa pas qu'aquel jutjament se complís dins lo cèl dins aquel capítol 20. Es encara verai, mas aquela precision es clarament indicada dins Apo.4 :1 : « Après aquò, agachèri, e aquí, una pòrta èra obèrta dins lo cèl. La primièra votz qu'aviái ausida, coma lo son d'una trompeta, e que me parlava, dich : Monte aici, e te farai veire çò que deu arribar dins la seguida. » Seguissètz lo guida : Çò que precedís aquel messatge èra la darrièra epòca terrèstra de la Glèisa del Crist, designada pel nom Laodicée nom que significa : jutjament del pòble. En darrièra, la fe adventista es esprovada en 1994 e la benediccion de Jèsus-Crist se perlonga per la fe adventista dissident fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist. En mena qu'après aquel jutjament del pòble adventista ven, après lo retorn del Crist, lo jutjament celèst dels « mila ans » del seten millenari. E dins aquel capítol 4, Dieu insistís pesugament sus l'idèa « celèsta » : « una pòrta dobèrta dins lo cèl » e « monta-aici ». Mas en mai, dins lo verset que seguís, son los sants recrompats que se tròban, « dins lo cèl », « assetat sus de trònes » citats egalament dins Apo.20:4. Atal aquel subjècte del jutjament celèst evocat en simbòl dins Apo.4 es desvolopat dins Apo.20:4. Compara donc aqueles dos versets perfiechament complementaris :

Apo.4:4 : « A l'entorn del trône vivi vint e quatre trònes, e sus aqueles trònes vint e quatre vièlhs assetats, revestits de vestits blancs, e sus lors caps de las coronas d'aur. »

Apo.20:4 : « E vivi dels trònes ; e als que s'i seguèron foguèt balhat lo poder de jutjar. E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu, e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. Tornèron a la vida, e regnèron amb Crist pendent mila ans. » Dins aquel verset, trobam l'explicacion dels « vint e quatre trònes » de l'autre verset e la confirmacion del jutjament celèst : « lo poder de jutjar ». Pel periòde plaçat abans 1843 : 12 trònes : « E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu ». Pel periòde plaçat après 1843 : 12 trònes : « e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. » ; siá, en tot, « 24 trònes ».

Per comprene la forma que la fin del mond va prene, la reconeissença del jutjament « celèst » es donc indispensable, perque sola, confirma l'arrèst total de tota existéncia umana sus la tèrra, pendent las « mila ans » citats ; çò qu'implica una destruccion de tota vida umana al retorn gloriós del Crist, al tèrme de las primièras sièis mila annadas programadas e profetizadas per las successions dels sièis jorns profans de nòstras setmanas de sèt jorns. Demòra una question qu'es jutjat pels sants elegits ? La responsa se tròba dins Apo.11:18 : « las nacions se son irritadas; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. » La responsa es : « e lo temps es vengut de jutjar los mòrts ». Aqueles « mòrts » son estats tuats al retorn del Crist. e segon Apo.20:5 : « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits. Es la primièra resurreccion. » Atencion ! Aquel verset conten una trapèla perque l'expression, « es la primièra resurreccion », es restacada al verset 6 que seguís. Los mòrts descasuts, eles, participan a la « segonda » « resurreccion », puèi que la « primièra » se complís abans « los mila ans » e la « segonda » après « los mila ans ».

Es impossible per una persona que crei pas a la fin del mond de prene al seriós l'anòncia de la Tresena Guèrra Mondiala. Perque sens aquel agach objectiu del futur, la guèrra mondiala es agachada de façon optimista e l'utilizacion de las armas nuclearas es jutjada pessimista e excessiva. Mentre que la que crei a la fin del mond accèpta logicament l'anòncia de l'utilizacion d'aqueles armas terriblament destructrises, capablas d'eliminar de milions d'èssers umans amb una sola bomba atomica.

La vertadièra fe deu acceptar e se preparar al pièger, puèi que Dieu l'a volgut e profetizat. E als crestians pòdes rampelar que lo primièr qu'a evocat « la fin del mond », es Jèsus-Crist, dins

Matt.13:39 : « l'enemic que l'a semenada, es lo drac; la sèga, es la fin del mond ; los meissonièrs, son los àngels. » E aquela sèga es lo tèma d'Apo.14:15-16 : « E un autre àngel sortiguèt del temple, cridant d'una votz fòrta al qu'èra segut sus la nivolada : Lance ta fauç, e sèga ; perque l'ora de segar es venguda, perque la sèga de la tèrra es madura. E lo qu'èra segut sus la nivolada getèt sa fauç sus la tèrra. E la tèrra foguèt segada. » « l'ora de segar », es l'ora de « la fin del mond » ; la prima 2030.

Per la fin del mond, Dieu aviá preparat una « noiridura » espirituala especiala adaptada per aquel contèxte per sos darrièrs elegits : sa Revelacion profetica biblica complèta. Perque, aquela Revelacion concernís la Bíblia dempuèi lo raconte de la creacion de Genèsi 1 e 2 fins a Daniel e Apocalipsi ; de Revelacions especificas divinas qu'ai lo privilègi e la responsabilitat de presentar dins mos obratges que grossisson al fil dels jorns que passan. Ai demostrat l'importància vitala d'aquela Revelacion sens la quala seriam victimas de las subtilas rusas del drac. E rampèli que dins Matt.24 :45-46, profetiza l'existéncia d'una « noiridura » per « lo temps convenable » de « son arribada » : « Qual es donc lo servidor fidèl e prudent, que son mèstre a establìt sus sas gents, per lor balhar la noiridura al temps convenable ? Uròs çò servidor, que son mèstre, a son arribada, trobarà fasent atal ! » Aquei verset seriá mai clarament comprés en disent : « la noiridura convenable al temps de son arribada ». Perque es plan la noiridura que se deu adaptar al temps e non l'invèrs. En fach, la noiridura preparada pel retorn del Crist es una noiridura rica, plan eficaça, basada sus de revelacions divinas especificas. Es pas mai lo lach dels Evangèlis, e los que se son acontentats d'aquel lach son demorats dels nenets espirituals. E ne pèrdon la vertadièra fe e sa recompensa : la vida etèrna.

Dieu a grandament facilitat lo mejan d'identificar sos vertadièrs servidors del temps de la fin. En efiech ! Se Pòt pretendre appartenir al Senhor Jèsus-Crist sens tenir compte dels critèris particulars pels quals los definís dins Apo.12 :17 : « E lo dragon foguèt irritat contra la femna, e s'enanèt far la guèrra contra lo residú de la semença de la femna, los que gardan los comandaments de Dieu e qu'an lo testimoniatge de Jèsus. ». Primièr, los vertadièrs « sants » reconeguts per Jèsus-Crist son pas de persècutors mas dels secutats. Segondament, « retenon lo testimoniatge de Jèsus » que lo drac lor vòl arrancar. E es dins Apo.19:10, qu'aquel « testimoniatge de Jèsus » indispensable vital es identificat a « l'esperit de la profecia » : « E tombèri davant sos pès per li far omenatge. E me ditz : Garda-te d'o far ; soi ton companh d'esclavatge e lo de tos fraires qu'an lo testimoniatge de Jèsus : fai omenatge a Dieu, perque l'esperit de profecia es lo testimoniatge de Jèsus. » Aicí, Dieu nos balha en imatge çò que sos vertadièrs elegits dels darrièrs jorns devon pas en cap de cas far ; causa que caracteriza justament l'enemiga granda de Dieu, la fe catolica papala romana, perque « la prosternation » davant una creatura angelica o autra, es defenduda pat lo segond de sos dètz divins comandaments ; lo qual es estat precisament suprimìt per l'autoritat papala coma l'aviá profetizat lo profèta Daniel, dins Dan.7:25 : « Il prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los temps e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels temps, e la mitat d'un temps. » La sola version valabla dels dètz comandaments de Dieu es la que nos presenta Exòde 20, dins la santa Bíblia, exclusivament. Lo tèxte escrich en Ebrèu a pas jamai variat e deu pas patir cap de cambiament coma Jèsus l'a profetizat dins Matt.5:17-18-19 : « Cresètz pas que siá vengut per abolir la lei o los profètas; soi vengut non per abolir, mas per complir. Perque, o vos disi en vertat, tant que lo cèl e la tèrra passaràn pas ponch, desapareisserà pas de la lei un sol iòta o un sol trach de letra, fins que tot siá arribat. Aquei donc que suprimirà l'un d'aqueles mai pichons comandaments, e qu'ensenharà als òmes a far tot parièr, serà apelat lo mai pichon dins lo reialme dels cèls; mas lo que los observarà, e qu'ensenharà a los observar, aquei serà apelat grand dins lo reialme dels cèls .». Lo Senhor a tot dich se pòt pas mai clarament. E dins aqueles versets, met en garda los crestians desobesissents del fals cristianisme dels tempses tenebroses e dels darrièrs jorns. Atencion ! t'i enganas pas ! Èsser jutjat « pichon » dins lo reialme dels cèls » significa : tròp « pichon » per i dintrar.

Lo jorn ont lo cèl tombèt suls caps dels Galleses

Sufiguèt d'una crisi provocada per una guèrra per que se complisca aquel fenomèn crench per nòstres ancessors los Galleses, qu'èran, a mon vejaire, ja un pauc profètas. Perque Dieu sabí ja a lor epòca lo ròtle de primièr plan que lor territòri jogariá pendent l'èra crestiana.

Avèm vist coma, la crisi actuala es provocada, en França, per las causidas autoritàrias fachas pel jove que dirigís sol França dempuèi 2017. Se s'escota sos discorses atentivament, se relèva una inquietanta fisança en el meteís. Pendent son primièr quinquennat, a confirmat aquela autoritat mostrant que sol son jutjament es just e digne d'èsser aplicat. Es aital qu'après « dieu » siá, François Mitterrand, es nascut « Jupitèr » siá, Emmanuel Macron atal nommat pels jornalistas observadors de son comportament. Lo cèl es tombat sul cap dels Galleses a la debuta de l'annada 2020 en terrorizant las instàncias dirigentas per las atacas epidemicas mortalas del Covid-19. E davant aquel flagèl

contra lo qual la sciéncia èra desarmada, lo president jove a decidit d'acantonar tota sa nacion imitant lo comportament del cap d'Israèl. Aquela decision foguèt anonciada precedida per un discors presidencial dins lo qual E.Macron ditz aquela frasa inoblidabla : « Sèm en guèrra ». L'enemic de l'ora èra pas qu'un virus escapat d'un laboratòri chinés dins la vila de Yuhan frapada en primièra per un fum de mòrts. Lo problèma grand d'aquel president jove es sa formacion professionala originala ; Financière dins la banca Rotschild. Es estat atal formatat per la pensada del mai pur capitalisme liberal del modèl american. En aquel cas, que fasiá dins l'equipa del president socialista François Hollande ? Es aquí, que la situacion del socialisme francés se revèla enganaira e paradoxala. A l'epòca de François Mitterrand, primièr president socialista, lo socialisme emportèt la victòria essent minoritària dins son aliança amb l'important partit comunista. L'importanta representacion comunista es a l'origina de las mesuras socialas instauradas en França dempuèi lo General de Gaulle. Mas pendent los dos mandats del president Mitterrand la proporcion de l'aliança d'esquèrra s'es invertida, de manièra qu'al temps del president Olanda en 2012, lo socialisme es vengut plan capitalista e plan liberal coma François Mitterrand avocat dins son mestier civil. Los jornalistas qualificavan aquel socialisme, d'« esquèr caviar » ; çò que daissa pauc d'apetència pel social. Quand l'esquèrra es de drecha, los jòcs electorals son desavenguts e enganaires pels electors. Mas relèva que dins lo meteis temps las leis autorizan çò qu'èra considerat fins aquí per tota la societat, òrra e defendut. Es l'ora ont lo ben es apelat mal e lo mal apelat plan ; siá, tot çò que Dieu condemna nautament lo mai. Concretament, al nom del drech de la libertat individuala, l'omosexualitat e lo maridatge omosexual, o maridatge per totes, son legitimats. Los opausants son venguts minoritaris e de tot biais, la Constitucion de la 5na Republica, se trufa dels opausants, l'article 9-43 autoriza de far passar en fòrça la mesura sostenguda pel president. Qué dire ? Se'n Cal desconsolar ? Quitament pas, e aquí perqué. L'avantatge d'aquela totala libertat es de favorizar l'accion de cada creatura ; una accion fondada sus sa liura causida. Lo testimoniatge collectiu ven atal visible e va poder responsabilizar individualament las causidas efectuadas. Rebremba-te que Dieu a creat la tèrra per obtenir aquela demostracion collectiva del mal inspirat pel drac e sos demònis. Aquela entièra libertat èra donc necessària. E es aquel còp sus de pròvas publicas que Dieu a pogut engatjar sa « guèrra » contra l'Occident infidèl e corromput. E sa primièra mesura a pres la forma del Covid-19 amb de milions de mòrts sus l'ensemble de la tèrra. Mas èra pas que lo començament de « sa guèrra ». En mai, l'aflaquiment economic provocat pels blocatges economics deguts a aquel virus, va jogar un ròtle màger dins sa segonda ataca. Preparant una guèrra mondiala centrada pel tresen còp sus Euròpa, aquel aflaquiment economic va liurar a Russia, una Euròpa arroïnada e desarmada. França parteja sa malediccion divina amb totas las autras nacions occidentalas puèi que tot aquel camp es renegat per Dieu a causa de sos eretages religioses catolics romans. Mas « la filha ainada de la glèisa » papala es demorada dins lo temps la nacion « far » de la libertat dins Euròpa e lo mond. Mas la paradoxa es qu'aquel pòble campion de la libertat es pas jamai estat tan pauc liura. E lo context dramatic va pas favorizar son retorn a la libertat. Uèi, 14 de Julhet, me soi impausat una ora de patiment en escotant atentivament los prepauses tenguts pel president jove dins un entrevista virat dins lo pargue de l'Elisèu. De patiment, perque las doas femnas jornalistas en preséncia, malgrat que pugnaces sus d'unes subjèctes l'an daïssat dire de causas indefendablas sens reagir. Citi aquel exemple, E.Macron ditz : « Non, V.Putin copa pas lo gas a causa de nòstras sancions. Se servís del gas per nos far de chantatge ». Aquel òme a un cervèl ? Qué aquel chantatge senon una sancion russa presa en responsa a nòstras sancions europèas ? Aquel exemple, constituís una pròva inquietanta qu'es convencut per de rasonaments incomprendibles e injustificats ; comportament digne d'un dement. E la deméncia es pas qu'una forma de la possession diabolica qu'es aquí pas a metre en dobte, ni en çò qu'o concernisca personalament, ni per las poblacions europèas los òmes e politicianas, los artistas e totes los jornalistas. Es pas donc pas estonant que cap d'eles relèva pas sos prepauses absurds. Lo discors es son arma absoluta e l'impausa al nom de sa legitimitat de president elegit pel pòble. Se mòstra realament incapable d'admetre una remesa en causa populara qu'o concernís en persona. Fenhant d'ignorar aquela situacion, avança reial e determinat, monopolizant lo discors per una ondata d'explicacion qu'estabosís e endormís sos interlocutors. Atacat sus de mesuras injustas sostengudas per el a prepaus de son sosten balhat al servici taxi numeric UBER, luènh de s'emendar, justifica sa causida, convencut en mena qu'un trabalhaires esclau val melhor qu'un caumaire. S'es pas de chantatge capitalista es qué ? La banca Rotschild pòt pas qu'aprovar aquel cinic causida. Perque a l'origina del social francés, envejat per fòrça pòbles, i a agut de poderosas resisténcias contra aquela ideologia capitalista. Ofrir a Uber la possibilitat de s'enriquir sul trabalh precari balhat a de caumaires franceses, torna a el balhar d'esclaus que van enriquir los USA ont se ten son sèti societal. E aquela posicion d'E.Macron confirma son incapacitat a rasonar justament. Avèm realament al cap de França, un robòt uman formatat per l'esperit de profièch del mai pur capitalisme dont lo principi es « l'espleitacion de l'òme per l'òme ». Pasmens de cap a la pauretat que s'impausa dins son país, salpica de las ajudas

aicí e aquí, sens atacar las causas realas d'aquela pauretat. Perque las causa son estructuralas e son estadas instauradas plan abans l'usida pels politics liberals que se desinteressant de França, an pas esitat a la liurar, o mai precisament, a la vendre, als interèsses estrangièrs. Èra la consequéncia de la mondializacion del comèrci qu'a fach que los païses mai rics e mai socials an vist lors emplecs se deslocalizar cap a de païses paures, ont lo capitalisme a fach trabalhar, per son profièch, sos esclaus novèls. E es unicament al moment que lo cèl li tomba sul cap que lo Gallés mejan, fins a son president, descobrís la roïna deguda a aquela desastrosa politica. Mas es tròp tard, l'esperit del president es incapable de remetre en causa son estacament a l'union collectiva de l'U.E. França a d'autre biais pas vocacion a se relevar, mas al contrari, a beure fins a la liga, la copa de malediccion que Dieu li a preparada.

Ara per ara, lo cèl tombat suls Galleses, es pas encara dins sa fasa mai terribla, lo pièger es a venir e se pòt comprene que la solidaritat de cap a aquel malurós pòble ucraïnian atacat sus son territòri es justificada. Mas aquel sosten serà lèu discutit quand las vertadièras consequéncias de las sancions impausadas als russes seràn ressentidas dolorosament pels franceses e totes los europèus eles meteisses. Per aquò, calrà esperar encara qualques tempses, en fach, solament qualques meses. Perque la panica serà creada per l'auça brutalada del prètz de l'energia e la limitacion de las quantitats disponibles.

La fasa seguenta serà lo rambalh e l'inseguritat provocats per la pauretat mal partejada. E a tèrme de las luchas intèrnas se van produire ; las comunautats se van dreçar las unas contra los autres.

Lo drama seguent serà l'afrontament guerrièr contra Russia que profecharà avantageusement del contèxte insurreccionnel establìt en França per l'ocupar amb sas armadas.

En darrièr, lo cèl tombarà sul cap dels galleses parisencs jos la forma d'un campairòl nuclear désintegrateur. Per París e sa region, lo temps es comptat. La que Dieu nomma simbolicament « Sodome e Egipte » dins Apo.11:7 acabarà jol fuòc del cèl coma la vila antica d'aquel nom. E vertadièrament aquel jorn, los Galleses parisencs recebràn la colèra del Dieu del cèl sus lors caps.

Lo castig infligit per Dieu es terrible mas es proporcional als oiratges qu'a patits de la part dels rebèls. An mespresat la sublima pròva d'amor que lor es estat presentat en la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist que ven dins tota sa divinitat lor Jutge e lor Borrèl. Avent estudiat aquel subjècte sabi quant lo tòrt fach al Dieu creator es enòrme e injustificat. Aquí perqué, l'estudi dels escruches de l'anciana aliança es indispensable perque es dins aquel contèxte que son reveladas las incessantas e multiplas rebellions de l'umanitat e de l'Israèl carnal alara quitament que Dieu viviá al mièg de son pòble. Qué ne podíà èsser, quand s'es retirat e es vengut invisible ? Nòstra societat actuala nos renvia l'imatge d'aquel Israèl condutz per de reis, mai rebèls los unes que los autres. Visible, Dieu espaurugat, mas invisible, es ignorat e mespresat. Los uèlhs dels òmes se transforman de pèira d'achoppement perque balhan pas d'importància qu'a çò que lor cinc sens pòdon apreciar. Mas Dieu es pas visible dins aqueles cinc sences carnals. Lo seisen sens es la pensada umana e es unicament per aquela pensada capabla de rasonar, de calcular, de jutjar que fa d'òme un animal al dessús dels autres. Alara quand aquela facultat balhada per Dieu es mal utilizada, son indignacion se transforma en colèra justicièra. E lo cas desesperat deu èsser eliminat.

Dins l'anciana aliança Dieu dich sus Juda dins Zac.11:8 : « Exterminèri los tres pastors en un mes ; mon arma èra impacienta a lor subjècte, e lor arma aviá tanben per ieu del fàstic. » A nòstra epòca, l'exterminacion es fòrça mai rapida ; pontualament atomic, es instantanèa. Mas siam segurs que Jèsus vei aquel quitament fàstic per sa persona dins nòstras societats occidentalas actualas. E perque son majoritaris los qu'espròvan aquel fàstic gerisson e dirigisson los pòbles e lors societats nacionalas. Los que partejan pas aquel fàstic son tròp minoritaris per poder influenciar las causidas realizadas. En França, l'exemple de la lei del maridatge per totes a permès de constatar l'existéncia d'una oposicion qu'essent tròp febla es estada mespresada e ignorada. Cal que l'otratge siá grand per que dins Apo.9:13-14-15, metent fin a son intercession celèsta, lo Crist ordena que « lo tèrç dels òmes siá tuat ». E l'arrèst d'aquela intercession marca lo temps de la fin de las nacions, mas pas encara, lo de l'umanitat. Pasmens, per Dieu, lo scellage dels elegits es acabat, e pòt afectar sos sants àngels a la proteccion dels elegits sagelats que poiràn traversar sens èsser tuats lo genocidi organizat per Dieu jol simbòl de sa « seisen trompeta ». La primièra mòrt infligida al rebèl règla pas lor sòrt, perque après los mila ans de lor jutjament pels sants elegits, seràn ressuscitats e someses a la « segonda mòrt » complida ans « l'estanh de fuòc ». Es a aquel « estanh de fuòc » citat dins Apo.20:14 que Pierre compara lo deluvi de las aigas dins 2 Pierre 3:5-6-7 : « Vòlon ignorar, en efiech, que de cèls existiguèron un còp èra per la paraula de Dieu, atal coma una tèrra tirada de l'aiga e formada pel mejan de l'aiga, e que per aquelas causas lo mond d'alara periguèt, submergit per l'aiga, mentre que, per la meteissa paraula, los cèls e la tèrra d'a present son gardats e reservats pel fuòc, pel jorn del jutjament e de la roïna dels òmes impius. »

Enfin, per comprene la necessitat d'aquela exterminacion, te cal tenir compte de çò que Dieu a creat

la tèrra dins la sola tòca finala que pòrta pendent l'eternitat lo tròne de sa poténcia e la de totes sos fidèls recrompats.

Ai après sul banc de l'escòla que nòstres ancessors los Gallese avían pas paur que d'aquela sola causa ; que lo cèl tomba sus lor cap. En aquel temps, ne risiái. Uèi, pensi qu'aquela informacion aviá una tòca profetica qu'anonciava son estat d'esperit final del tip « Babel ». Perque Gallés o Francés presentan un caractèr frondeur, indocile e rebèl. Tanben, sa creacion del primièr ateisme nacional de l'istòria terrèstra a portat França en cap del combat menat contra la vertat divina. E a excitar sa colèra se pòt ganhar que de flagèls enviats pel governament divin celèst.

Quels foguèron los ganhs de la libertat ? En primièr, un banh de sang memorabla, perque la libertat de l'un es pas la de l'autre e a calgut fòrça mòrts abans de trobar un terren d'acceptacion obtengut pels compromeses. Mas la libertat a pas jamai sauput reglar lo problèma del despartiment de las riquesas creadas per la nacion. Lèu, los mai rics an représ las comandas de la nacion e las cinc Republicas de França son estadas provocadas per aquel combat permanent qu'a opausat los rics als paures. Perque los paures se son pas resignats a se daïssar esplechar pels rics. E actualament, la crisi economica, aviada per las mesuras presas contra Russia, va agravar la situacion dels paures dont la justa colèra se va desvelhar. A la favor d'aquela crisi, descobrissèm, en França, las consequéncias de las opcions politicas seguidas pendent de decennias d'enganaira prosperitat. Mas qu'a profечат d'aquelas causidas ? Los investisseires cupides del mond entièr. En consequéncia, las empresas francesas an desaparegut los unas après los autres. E a calgut que França siá acantonada pendent dos ans per que los òmes politics descobrisca la situacion reala de lor país. Aquela descobèrta me rampèla coma, dins una emission televisada, lo president Jacques Chirac a dich son estonament en vesent la joventut dins un estat d'esperit plan pessimista. Compreniá pas aquela reaccion. E aquel testimoniatge pròva quant las flors politicas francesas èran e demòran separadas financièrament e ideologicament del pòble francés. Après la drecha religiosa del general de Gaulle, es venguda la drecha afairista, relevada a son torn pel socialisme de François Mitterrand a son torn lèu transformat en esquèr caviar. Lo mal es donc fonamentalament dins l'egoïsme uman que possa los rics a voler venir totjorn mai rics. E sens argent, lo poder es fòra portada de paures. L'injustícia es donc lo fruch principal de l'accès a la libertat.

La demostracion facha en França, es confirmada per la division del mond en dos camps principals que son estats meses en plaça après la fin de la Segonda Guèrra Mondiala ; a l'Oèst, lo camp dels rics venceires de l'OTAN format pels USA e las nacions europèas occidentalas ; a l'Èst, los paures dirigits pel sistèma comunista, las nacions plaçadas jos la direccion de la Russia soviética. Aquela division binària a permés a Dieu de demostrar que ni lo capitalisme ni lo comunisme, son opausat absolut, èran pas en mesura d'ofrir lo bonaür als èssers umans. Aquela demostracion divina a pres fin amb la casuda de l'URSS cap a 1992. Après aquela casuda, Russia s'es lentament tornada bastir dempuèi la presidéncia de V.Putin. Lo regim actual es demorat marcat per l'esperit comunista malgrat que desvolopat sus de basas capitalistas. Es tanben lo cas de China. En mena que las oposicions dreçan pas mai lo capitalisme contra lo comunisme, mas dels capitalistas nacionalistas los unes contra los autres. E es aquel tip d'oposicions nacionalistas, que se fan concurréncia e desiran eliminar l'adversari per dominar lo mond, que met en plaça las condicions favorablas a una ultima Tresena Guèrra Mondiala. E dins son contèxte, rics e paures, Gallese o autres, van efectivament aver l'impression que « lo cèl tomba sus lors caps » sus tota la tèrra abitada. Ja, granda es la suspresa dels occidentals de descobrir que Russia es capabla d'enviar 50000 bombas per jorn sus Ucraïna. Mas aquela capacitat es deguda a una preparacion constanta de Russia ; aiçò confòrmament al ròtle que deviá jogar dins lo projècte justicièr de Dieu. Mas Russia ignòra lo projècte de Jèsus que la concernís e son amassement d'armas es degut a sa paur d'una ataca dels USA. Fin finala, nòstres Gallese se seràn pas tant enganats, puèi qu'al retorn del Crist, « lo seten dels darrièrs flagèls de Dieu » se va complir per una pluèja de « gròssas » pèiras de « granissa », segon Apo.16:21: « E una gròssa granissa, dont las pèiras pesavan un talent, tombèt del cèl sus los òmes ; e los òmes blasfemèron Dieu, a causa del flagèl de la granissa, perque aquel flagèl èra plan grand. »

La malescaduda umana essent demostrada, lo modèl perfièch concebut per Dieu pòt reialament e gloriosament ofrir lo bonaür perfièch als recrompats elegits qu'an agut l'intelligéncia de comprene qu'èra sol de lo poder ofrir. Mas Jèsus nos a mes en garda dins Marc 10:23 : « Jèsus, agachant a l'entorn d'el, dich a sos discípols : Qué serà dificil als qu'an de riquesas de dintrar dins lo reialme de Dieu ! ». Mas soi ieu qu'ajusti après el qu'aquel camin es pas mai accessible als paures « rebèls ». Perque al jutjament darrièr, demest los descasuts e los elegits se tròban dels « grands », los rics e dels « pichons », los paures », segon Apo.20:12 : « E vivi los mòrts, los grands e los pichons, que se tenián davant lo tròne. De libres foguèron dobèrts. E un autre libre foguèt dobèrt, lo qu'es lo libre de vida. E los mòrts foguèron jutjats segon lors òbras, segon çò qu'èra escrich dins aqueles libres ». Relèva que lo jutjament pausa sus las « òbras », de la fe, que Dieu cita quitament pas. La riquesa e la

pauretat son jutjadas del meteis biais, per la meteissa lei biblica divina, per Jèsus-Crist lo Jutge perfiech suprèm.

Pòdes imaginar de condicions de vida mai maravilhosas qu'aquela ont lo Dieu creator de l'univèrs se fa servidor de sos elegits recrompats fins a lavar lors pès lordejats per la posca del sòl ? E ont, aquel quitament Dieu ofrís sa vida umana, per recrompar los pecats dels que l'aiman e aiman tota sa vertat ? De jorn en jorn, la vida va venir mai dura a afrontar, pels justes e los injustes, mas los justes sabon, eles, perquè çò mal es impausat, al contra dels injustes que l'ignòran.

LA RELIGION : LO MELHOR E LO PIÈGER

La religion constituís la sola accion que fa pròva d'un desir de nos religar al Dieu creator o, pertocant lo paganisme, de pretendudas mas falsas divinitats. Representa la melhora de las causas quand es vertadièra e permet un ligam real amb l'Esperit del Dieu viu, mas ven la pièger de las causas, quand religa l'òme al drac e sos demònis perque practica d'accions defendudas e condemnadas pel vertadièr Dieu. Dins aquel segond cas, sa responsa demòra invariablament la meteissa, la vida es frapada per las multiplas formas de sa malediccion.

Lo melhor de la religion apareis plan rarament dins la Bíblia, mas lo mai polit exemple es lo regne del rei Salomon, particularament, a causa de sa causida per la saviesa mentre que Dieu li daissèt una entièra libertat de causida segon 2 Chr.1:7 a 10 : « Pendent la nuèch, Dieu apareguèt a Salomon e li diguèt : Demanda çò que vòles que te balhi. Salomon respondèt a Dieu: As tractat David, mon paire, amb una benvolença granda, e m'as fach regnar a sa plaça. Ara, YaHWÉH Dieu, que ta promessa a David, mon paire, se complisca, puèi que m'as fach regnar sus un pòble nombrós coma la posca de la tèrra ! Acòrda-me donc de saviesa e d'intelligéncia, per fin que me sàpia conduire al cap d'aquel pòble ! Perque que poiriá jutjar ton pòble, aquel pòble tan grand ? Dieu ditz a Salomon: Puèi qu'es aquí çò qu'es dins ton còr, puèi que demandas pas ni de las riquesas, ni dels bens, ni de la glòria, ni la mòrt de tos enemics, ni quitament una longa vida, e que demandes per tu de la saviesa e de l'intelligéncia per tal de jutjar mon pòble sul qual t'ai fach regnar, la saviesa e l'intelligéncia te son acordadas. Te balharai, en mai, de las riquesas, dels bens e de la glòria, coma n'a pas jamai agut cap de rei abans tu e coma non n'aura cap d'après tu. » Aquela experiéncia viscuda per Salomon m'a totjorn captivat e esbleugit. E Dieu precisa malgrat que dins tota l'istòria umana es unica e se reproduirà pas. La saviesa es en efiech la mai nauta valor que la vida pòt ofrir mas sol Dieu la pòt balhar e sabèm que balha al qu'a ; çò que significa que la saviesa es balhada al vertadièr savi segon Dieu e non segon las nòrmasumanas. Perque l'umanitat se balha tanben dels savis mas aquestes son tan corromputs coma la rèsta de l'umanitat, en mena que lors conselhs condugan al pièger crench. En causissent la saviesa e en l'obtenent de Dieu, Salomon foguèt per son pòble, una benediccion concretizada per un temps excepcional de patz e de prosperitat. A través el, totes los pòbles ribairens e frontalièrs beneficièron d'aquela patz e d'aquela prosperitat : èra quasi lo paradís sus la tèrra. Cal realizar çò que significa lo zèl del rei de Liban que fornís la fusta per la construccion del temple, l'abitacion nauta per Dieu. Tota la tèrra e sos reialmes semblavan uroses e desiroses d'onorar Salomon reputat per sa divina saviesa. E totes coma un sol pòble an participat d'un biais o d'un autre a l'edificacion d'aquel ostal del vertadièr Dieu, sens çaquela, s'èsser convertit a el. Mas dins aquela experiéncia, Dieu a demostrat que la patz pòt èsser renduda possible quand vòl. Çò que significa que quand desapareis, remplaçada per la guèrra, es egalament perque o vòl. Podiá pas demostrar melhor sa poténcia sus tota vida. Ailàs aquel tablèu idillic cambièt amb lo Salomon vielhissent e pequet abondosament contra Dieu coma ne testimònia lo raconte de 1 Reis 11 dont citi aici los versets 9 a 13 : « YaHWÉH foguèt irritat contra Salomon, perque aviá desviat son còr de YaHWÉH, lo Dieu d'Israèl, que li èra aparegut dos còps. Li aviá a aquel esgard defendut d'anar après d'autres dieus; mas Salomon observèt pas ponch los òrdres de YaHWÉH. E YaHWÉH ditz a Salomon: Puèi qu'as agit de la mena, e qu'as pas ponch observat mon aliança e mas leis que t'aviái prescrichas, esquiçarai lo reialme de dessus tu e o balharai a ton servidor. Solament, o farai pas ponch pendent ta vida, a causa de David, ton paire. Es de man de ton filh que l'arrancarai. Arrancarai pas pasmens pas tot lo reialme; daissarai una tribú a ton filh, a causa de David, mon servidor, e a causa de Jerusalèm, qu'ai causida. » Après Salomon e sa saviesa, es venguda l'ora de la contestacion, de la détestation, e fin finala, de la rompedura entre las tribús d'Israèl e las de Juda sus la quala regnèt lo rei Roboam. Nòta que per complir son projècte de rompedura, Dieu torna lo filh de Salomon bellicós de cap a las tribús d'Israèl a las qualas ditz dins 1 Reis 12:11 : « Ara, mon paire vos a cargats d'un jo pesuc, e ieu o vos rendrai mai pesuc ; mon paire vos a castigats amb de foets, e ieu vos castigarai amb d'escorpions. » La vida entièra de Salomon es una leiçon qu'ensenha la benediccion de la saviesa e de l'obesissença puèi la malediccion de la desobesissença. Dins aqueles testimoniatges biblics, apareis que sa vida acaba plan mal e que sa

vièlha edat demesís pas per Dieu l'importància de sas darrièras infidelitats. Tanben coma l'ensenha Ezé.18:24, sa justícia precedenta es estada oblidada per Dieu e son passatge sus tèrra s'acaba dins una condemnacion divina mortala : « Se lo just se desvia de sa justícia e comet l'iniquitat, s'imita totas las abominacions del marrit, çò viurà ? Tota sa justícia serà oblidada, perque s'es liurat a l'iniquitat e al pecat ; a causa d'aquò, se morirà. »

Puèi que Dieu dirigís tota la vida, en respectant las liuras causidas de sas creaturas, cada situacion estudiada lo deu èsser de faïçon religiosa. Es clar que la bona o marrida natura religiosa condicione lo bon fruch o lo marrit. E dins l'istòria de França, las guèrras de religions dins las qualas protestants e catolics se combatían e se tuavan féroçement, aquel fruch engendrat per las doas religions adversas èra la guèrra e la crudelitat. La patz del Crist èra pas ni suls unes ni suls autres d'aquelles combatents. Dins la meteissa epòca èra pas que sus aqueles dont la panoplia guerrièra èra pas qu'espirituala e portaira del fruch de doçor pasibla del Crist. Dins l'embornament que las tustada dempuèi 1843, los protestants demorats fidèlament estacats al repaus dominical roman an pas relevat la diferéncia entre lo soldat espiritual pacific e lo que calada e tira de vidas. Mas Jèsus-Crist, el, a relevat aquelas causas e coneis los que li apartenisson perque retenon sas leiçons.

Es donc encara, per la religion que podèm comprene melhor las situacions conflictualas de nòstre temps modèrn. En fach, per comprene en 2022, la situacion d'Ucraïna, nos cal ja aver comprés la guèrra dels Balcans complida del 31 de Març de 1991 fins al 12 de Novembre de 2001 siá, dètz annadas de guèrra, ja, a las pòrtas de l'Union Europèa. A l'origina del problèma, la mòrt del manescal Tito, dictador d'un regim comunista establít sus l'Iogoslavia qu'èra compausada de la Serbia ortodòxa, de la Croàcia catolica, de la Bòsnia e Ercegovina musulmana e de l'Eslovènia catolica. Aquesta prenguèt son independéncia reconeguda per Alemanha, en primièra, après la mòrt del manescal Tito. Mas las oposicions religiosas dels autres camps conduguèron a la guèrra. Una primièra leiçon a retirar consistís a comprene que la religion renegada per Dieu engendre la guèrra. La patz que precediguèt e unifiquèt l'Iogoslavia èra deguda al regim comunista qu'empachava las revindicacions religiosas. Tanben, aquela Iogoslavia èra parièra a una ola emplenada d'aigas bouillantes retengudas per una cabucèla representada pel manescal Tito. A sa mòrt, la cabucèla sauta e lo natural religiós dels camps amassats se desvelha e dreça las religions las unas contra los autres. Las religions renegadas per Dieu retròban lor ròtle nosible per lors adèptes ; la guèrra produz sos mòrts novèls. Mas ailàs per las poblacions occidentalas e lors armadas intervengudas en gendarmas de patz en despièch dels bombardaments americans e franceses de Serbia, los observators e comentaires dels mèdias e de las Politicas volián pas veire l'aspècte religiós dels conflictes engatjats. En mena que cap de leiçon ne foguèt pas retenguda. Solament en 2022, lo 24 de Febrièr, Russia dintra amb sas armadas e sos carris sul territòri d'Ucraïna ; tanlèu, totòm se desvelha e s'afolis. Un còp mai, la guèrra produz son efiech. E per fòrça aquela guèrra pren sa font dins aquela agression de l'armada russa. Pasmens, aquela iniciativa russa es pas qu'una reaccion a d'autres faches qu'an precedits aquel moment. Aquí perqué, prepausi una explicacion que nosautras conduch a examinar l'origina de la presa d'independéncia d'Ucraïna seguida al desmembrament de l'URSS lo 25 de Decembre de 1991. Foguèt probable pels occidentals mai polit present de Nadal que recebèron de cèl. E lo cambiament de la bandièra russa que se'n seguiguèt es plan significatiu ; l'estela, la fauç e lo martèl de la bandièra roja del dirigisme proletari tombava, remplaçat pels dos bendèls horizontals de color blau e roja ; Lo blau de las falsas religions e lo rog del pecat republican del pòble pecador davant Dieu. Mai recentament una pichona benda blanca es venguda separar lo rog del blau. Comparativament, dins la bandièra francesa, las tres colors son de talhas egalas. E l'impausanta partida blanca confirma lo gost dels franceses pel governament de tip monarquic que demòra pasmens enquadrada pel blau religiós e lo rog del pecat republican popular. Pels occidentals, una pagina dolorosa e inquietanta èra virada, l'avenidor semblava venir radiós e prospèr. Lo risc d'una guèrra contra Russia desapareissiá ; çò que lor permetèt d'intervenir amb arrogància dins la guèrra dels Balcans debutada a la debuta de la prima de la meteissa annada 1991 ; l'annada ont foguèri raiat de la glèisa adventista siá, una annada rica en eveniments importants. E per ieu, qu'ensenhavas lo retorn gloriós de Jèsus-Crist per 1994, aquela guèrra dels Balcans podíá derivar en guèrra mondiala, levat que l'agent rus èra provisòriament neutralizat.

Lo fach important a relevar es aqueste. Quand Ucraïna a pres son independéncia en 1991, dels russofòns ortodòxes e dels ucraïnians catolics l'abitavan. Aquí encara, coma per l'Iogoslavia, la cabucèla comunista aviá estofat las revindicacions e apertenéncias religiosas. Mas en desapareissent, los problèmas ancians podían pas que reaparéisser. E es plan çò que s'es produch. Mas te cal plan comprene qu'en 1991, los dreches dels russofòns e dels ucraïnians son egals e tanben legitims los unes que los autres. Al començament, aqueles dreches son respectats, mas lo temps passant, lo camp catolic ucraïnian vòl dominar los russofòns e passant als actes, en 2014, vèrsa lo president russofòn establít e se met pel cap d'impausar en lenga unica l'ucraïnian. Los

russofòns s'opausan a aqueles cambiaments e se regropan dins l'Èst del país dins la region del Donbass. De qual drech la compausanta catolica dispausa per estofar e far desaparéisser la lenga e la cultura religiosa de la compausanta russofòna ? Èran pas presents e egals al moment de la presa d'independéncia ? Aquela culpabilitat de l'Ucràina catolica es pas presa en compte pels òmes e politicianas e mediaticas de l'Occident. Pasmens, es plan a causa d'aqueles accions injustas que se van engatjar, successivament, a partir de 2014, la guèrra del Donbass que condutz Russia a annexar Crimèa e lo 24 de febrèr de 2022, la guèrra o « operacion especiala » menada contra l'Ucràina putschista e intoleranta per Russia.

Sens cap de partit-pres pel camp rus o ucrainian, retròbi dins aquel accés brutal a la dominacion dels ucrainians decidits a tuar fisicament la compausanta russofòna, causa confirmada per la guèrra del Donbass pendent 8 longas e penosas annadas, una semblança amb la conquista del poder pels nazis hitlériens d'Alemanha qu'obtinguèron aquel poder en eliminant fisicament totes lors opausants. Mas per relevar aquela comparason, se cal apelar Vladimir Putin o Samuel, l'òme que discernís las consequéncias de las accions degudas a las falsas religions, segon lo don espiritual que Dieu li a balhat.

Per favorizar la patz religiosa quand o vòl, Dieu suscita de regims poderoses e autoritaris que musèlent los zèls religioses excessius, exemples, lo regim republican puèi imperial roman que saupèt mâtèr l'agressivitat josieva, e en son temps, lo regim atèu revolucionari francés qu'a mes fin al despotisme del catolicisme papal. Mas per èsser mai precis la tòca de Dieu èra pas d'ofrir la patz que l'umanitat rebèlla e desobesissent meritava pas. Es aital que per far cessar las exaccions comesas per la coalicion de la papautat e de la monarquia qu'Apo.13 :1 simboliza jos l'aspècte de « la bèstia que monta de mar », Dieu a suscitât un autre mostre, l'ateïsme nacional francés, que designa dins Apo.11:7 coma « la bèstia que monta d'abisme ». Pòdes comprene que la clau de l'interpretacion es amagada dins aqueles dos mots « mar e abisme » citat dins Genèsi 1, dins l'òrdre invèrs « abisme » puèi « mar » quand la « tèrra » foguèt creada sortissent de la « mar ». Lo messatge es volontàriament infantil, mas plen de subtilitat, perque Dieu destina sa compreson a un òme realament simple e logic avent gardat aqueles critéris de l'enfança. E Jèsus a prevengut que n'èra atal segon Matt.19:14 : « E Jèsus ditz : Daissatz los mainatges pichons, e los empachatz pas de venir a ieu ; perque lo reialme dels cèls es pels que lor semblan. » Es donc aquela simplicitat infantila que m'a qualificat per portar las explicacions balhadas per l'Esperit de Dieu al nom de Jèsus-Crist. Perque aquela simplicitat es absenta en çò dels pastors formats dins las escòlas de las institucions oficialas religiosas. Un fraire plan pròche aviá quitament jutjat mas explicacions « simplistas » e foguèt pas aquí sa sola error, per son malaür. Òc, lo Dieu creator aima la simplicitat e l'umilitat en çò de sas creaturas e met sas revelacions a lor portada. Los qu'aiman las causas complicadas ne seràn per lors fraïsses, lo lum divin serà pas rebutat per eles. Atal dins la Genèsi Dieu presenta en imatge, dins aquel òrdre, las relacions de succession que religa « l'abisme, la tèrra e la mar ». Mas dins l'èra crestiana l'òrdre d'aparicion es diferent : « la mar, l'abisme, e la tèrra ». Cadun d'aqueles mots pren un sens dins la creacion. « la mar » es lo nom novèl balhat a las aigas apeladas fins aquí « abisme » e jos aquel nom abisme Dieu designava la tèrra recobèrta d'aiga coma dins lo deluvi, mas una tèrra sens cap de vida meteissa dins l'aiga. L'abisme es balhat atal coma referéncia a l'estadi original de la tèrra novèlament creada. Dins la profecia, espiritualmente, l'abisme serà lo nivèl del neient espiritual, aquí perqué, dins Apo.17 :8, Dieu profetiza las successions dels tres « bèstias » que designan tota tres dels regims intolerants. Te cal comprene qu'aquel messatge es concebut dins la logica de la situacion que prevalrà entre 1980 e 1991, data ont aquela explicacion m'es estada balhada. Dieu me ditz, per l'apòstol Joan : « la bèstia qu'as vista èra », s'agís de « la bèstia que monta de mar » que designa la religion catolica del regim papal roman coalizada amb la monarquia francesa que la sosteniá particularament ; ela « èra » entre 538 e 1798 ; « e es pas mai » en 1980, quand, batejat, entrepreni l'òbra del descriptatge de la profecia. Es pas mai perque « la bèstia que monta d'abisme » d'Apo.11:7 l'a destrucha. La revolucion francesa e son ateïsme nacional an successivament guillotiné lo rei Loís XVI e fa se morir lo papa Piu VI dins la preson de la Ciutadèla de ma vila de Valença sus Ròse en 1799. « Elle deu montar d'abisme, e anar a la perdicion ». Aquela montada dempuèi l'abisme imatge l'influéncia de l'ateïsme intolerant sus la religion protestanta jos la dominacion de la quala la darrièra intolerància religiosa crestiana tornarà paréisser. « E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser ». Las tres fasas principalas son atal resumidas a la fin del verset : « èra, es pas mai, e tornarà paréisser » Resumissi donc : èra entre 538 e 1798, es pas mai en 1980, tornarà paréisser en 2029, l'annada ont aquela coalicion protestanta e catolica intoleranta serà frapada per « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ». Las doas aparicions de las bèstias siá doas intoleràncias religiosas crestianas concernisson successivament la fe catolica, puèi la fe protestanta qu'Apo.13 presenta successivament als versets 1 e 11. E relèva aquela impressionanta subtilitat :

Dins Apo.13, la bèstia que monta de tèrra pren per supòrt lo verset 11 ; çò que la religa a Apo.11 ont al verset 7, Dieu presenta « la bèstia que monta d'abisme ». Per aquel jòc subtil de construccion, confirma encara sa precision « deu montar d'abisme e anar a la perdicion ». Mas dins una altra explicacion, aquela expression pòt concernir « la bèstia que monta de mar ». E dins aquel cas sa « montada » dempuèi « l'abisme » a per tòca de confirmar lo neient espiritual de son accion e sas doctrinas religiosas. En fach, per aquela precision, Dieu plaça la religion catolica al meteís nivèl espiritual que l'ateisme francés. Es donc normal que conduga sos adèptes « a la perdicion ». Aquela interpretacion manca pas d'interès quand se sap qu'aquela religion catolica es la cibla principala de la colèra divina, puèi que declara a son subjècte dins Apo.18 :24 : « ... e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. » Avèm ben aquí, lo PIÈGER de la RELIGION. E a la fin del mond, lo PIÈGER de la RELIGION reapareisserà dominat aquel còp per la fe protestanta que « formarà un imatge a la bèstia » ; çò que significa que lo principi de l'intolerància serà tornarmai aplicat après la fin de la Tresena Guèrra Mondiala pels subvivents protestants e catolics coalizats. Cal que rampèle çò que constituísca la « bèstia ». Es l'intolerància religiosa renduda possible per l'associacion del poder civil amb lo poder religiós. Las decisions presas pels religioses son impausadas per las autoritats civilas e militaras jos divèrsas formas de constrencha ; la darrièra essent la mòrt. Dins lo cas de « la bèstia que monta de tèrra » protestanta, lo poder civil es pas lo dels reis, mas lo dels caps d'Estats, dirigents laïcs o religioses. Aquela darrièra intolerància « bestiala » se perlongarà pas plan longtemps, una annada maximum, mas jos la colèra divina que la fraparà constantament per sos darrièrs flagèls, atènerà un nivèl maximum en acabant per decretar la mòrt pels opausants al dimenge roman. Pels contactes tenebroses de l'espiritisme que Jean nomma « lo culte dels àngels », los demònis acusaràn los observators del sabat que presentaràn coma responsables dels flagèls divins. Ne calrà pas mai per que lor condemnacion a mòrt siá adoptada e collectivament aprovada. Aquí çò que l'apòstol Pau declara a prepaus d'aquel « culte dels àngels » dins Col.2:18-19 : « Que cap d'òme, jos una aparéncia d'umilitat e per un culte dels àngels, vos encante pas a son grat lo prètze de la corsa, mentre que s'abandona a sas visions e qu'es conflat d'un van orguèlh per sas pensadas carnalas, sens s'estacar al cap, dont tot lo còs, assistit e solidament assemblat per de junturas e de ligams, tira lo creis que Dieu balha ». Aquel còs del Crist es l'Amassada dels Elegits. E dins aquel ensenhament Paul met los cridats en garda contra las seduccions de la PIÈGER RELIGION sedusenta e enganaira.

Es pas res de PIÈGER a crénher que la falsa RELIGION. Perque es capabla del pièger e de còps per enganar las aparéncias del « melhor » qu'agrada als umanistas. Son mesprètze per la vertat revelada per Dieu la plaça jos las decisions del drac. E tant que Dieu apareis pas per denonciar e decelar la situacion, las massas umanas superficialas li balhan tota lor fisança.

E aquelas massas umanas aïman pas res aïtant que la patz.

Dempuèi 1945, Dieu a balhat als europèus una patz relativa, mas pasmens, perlongada pendent 77 annadas, çò qu'es considerabla e rara dins l'istòria dels pòbles. Aquel periòde es profetizat coma essent lo temps ont, « la bèstia es pas mai », coma o venèm de veire mai naut. Mas aquela patz foguèt pas deguda a la construccion de l'U.E. coma se l'a tan longtemps entendut dire pels europeïstas convencuts. Non, aquela patz es estada balhada per Dieu per permetre als rebèls occidentals d'anar fins al cap de las exigéncias de lor libertat conquistadas e legitimadas, progressivament mas de faïçon plan accelerada, dempuèi l'annada 1994 en la quala, parallèlament, la glèisa adventista del seten jorn es estat « vomida » per Jèsus-Crist. La frucha renegada pel cèl s'es donc intensificats.

Segon qu'es vertadièra o falsa, la religion condutz l'arma umana al bonaür etèrn o al malaür definitiu de l'avalida, es donc just de li atribuir : LO MELHOR o LO PIÈGER.

Las indignacions dels incroyants e dels increduls

Dins la pensada dels incroyants e dels increduls, una nòrma de l'acceptable s'es installada que ben evidentament ten pas compte de l'opinion del Dieu a lo qual los mai nombroses cridan quitament pas o mai qu'existís e los que cregan a son existéncia tengan pas compte de sas voluntats reveladas. La pensada umanista domina e malaür a qual que siá la parteja pas. Del ponch de vista dels umanistas es forçadament un fanatic mai o mens perilhós mas perilhós ça que la.

Uèi, dimenge 17 de Julhet de 2022, en França, es commemorada lo 50en anniversari de la rafla josieva del « Vel de Hiv » nom d'un grand velodrom cobèrt de París. Obesissent als alemands, lo governament del manescal Pétain organizèt lo regropament de nombroses josieus que lor devían èsser remés. Dempuèi 1942, la « solucion finala » aviá començat e los josieus èran massissament

exterminats dins los camps « SS » taulièrs en Polonha. De mena, la populacion alemanda podiá ignorar aquel drama e la responsabilitat èra unicament sus Hitler e son partit nazi. E per aquela pensada umanista la causa apareis mostruosa e inumana.

Aicí, quiti aquela pensada umanista e examini aquel subjècte en fàcia de la Bíblia qu'exprimis totas las revelacions que Dieu balha a l'umanitat per li permetre de comprene lo sens de las causas e dels eveniments que se complisson. E la primièra de las causas que me ven a l'esperit es que lo pòble josieu es pas un pòble normal al mièg dels autres. Es lo sol pòble que siá estat creat per l'intervencion dirècta de Dieu sus la tèrra. A fixat sa causida sus Abraam, son filh Isaac, son filh Jacob vengut Israèl e dont faguèt un pòble basat sus sos dotze filhs patriarcas de dotze tribús. Alara tot çò que tòca aquel pòble es pas ordinari. Per li ofrir una patria Dieu a exterminat, òme, femnas, vièlhs e mainatge que vivián en Canaan. Foguèt lo primièr genocidi divin dempuèi lo deluvi al temps de Noèr. E aquel sacrifici grand de vida balha a Dieu dels dreches particulars sus las vidas de son pòble Israèl ; aiçò d'autant mai qu'aquel Israèl es estat organizat per constituïr un modèl dont l'experiéncia amb Dieu deviá servir d'ensenhament per las generacions que s'anavan succedir fins a la fin del mond. I aguèt léser de jutges, lo dels reis, e tant de malescadudas que Dieu a acabat per liurar son pòble als pagans caldèus de Babylone dont lo rei Nébucadnetsar s'es convertit a Dieu gràcias al testimoniatge del profèta Daniel. I aguèt encara fòrça mòrts en çò dels josieus e sols los subrevivents foguèron conduches a Babylone e son immens territòri. Pels josieus, la mòrt balhada per Dieu, a pas res d'anormal, res d'escandalós car la mòrt es lo salari que balha al pecat. E aquel pòble pèca abondosament, tanben en consequéncia, es sovent frapat per la mòrt. A la fin de l'anciana aliança, en refusant son Messias Jèsus-Crist, regèt la novèla aliança prepausada per Dieu ; es un enòrme pecat que condemna aquel còp la nacion josieva entièra : deu desaparéisser. En 70, los romans se cargan de l'afar ; Jerusalèm, son temple, sa santetat levita, son destruches e lo pòble en granda partida massacràt. Pendent l'èra crestiana, son dispersats demest las nacions e particularament en Espanha, son preses a partit e grandament secutats. Fins a la guèrra de 1939-1945 ont Hitler fa d'eles la cibla de son òdi vengeresse. E aquí, aquel còp, de metòdes modèrns son organizadas per los asfixiar e lors còsses mòrts son cremats dins de cremadors, los forns crematòris. Se compta los mòrts als mai o mens de sièis milions d'armas. Segur, çò que truca l'umanista es de veire tuar de civils, perque en occident, la guèrra tua pas oficialament, segon de convencions, que de soldats, dels militars. Es aquí que te't cal rampelar dels castigs precedents qu'èran pas que de punicions divinas. E la darrièra ne data fa pas excepcion, lo genocidi organizat pels nazis èra realizat per d'òmes mas jos inspiracion divina, perque Dieu voliá adreçar a tota l'umanitat un messatge de rampèl exprimissent sa justícia abans de preparar lo temps de las darrièras espròvas programadas per la fin del mond.

E per que creis en Dieu, en qué aquela accion es mai mostruosa que lo genocidi dels abitants de Canaan ? Dieu aviá pas prevengut Abraam que « sos descendents recebrián aquel país per eretatge, mas que l'iniquitat dels Amoréens que l'abitavan èra pas encara a son comol » ? Quatre cents ans mai tard, l'èra, e Dieu los faguèt totes perir per de forsalons verenosos e d'autras malautiás mortals. Rampèli qu'aquela raça umana avit gardat la talha gigantesca dels gigants antédiluviens. Dieu aviá donc una segonda rason per los eliminar. Sens Dieu, los israelitas de pichona talha avián pas cap d'astre de los poder véncer, aquí perqué Dieu s'es cargat d'o far. En 1942, a causit per instrument de mòrt, la pensada nazi alemanda. Aquela istòria nos renvia a l'espròva de fe a la quala Israèl foguèt somés après sa sortida d'Egipte. Los increduls demest eles reculavan davant las limitacionsumanas mentre que los vertadièrs cresents tals Moïses, Josué e Caleb sabián que per Dieu res es pas impossible.

Uèi, en julhet de 2022 e fins al retorn del Crist esperat per la prima 2030, aquela fisança plaçada dins lo Dieu per que res es pas impossibla marca encara la vertadièra fe agradiva a Dieu.

Mas lo mond sens Dieu s'indigna per tot çò que contradich e ataca sas valors, ignorant que de son costat Dieu fach de meteis revèrs eles. Solament en qualques annadas solament las valors del mond an fòrça cambiat. Coma se pòt explicar aqueles enòrmes e rapids cambiaments ? Un còp mai los incroyants auràn pas la vertadièra responsa mas probable explicaràn la causa en disent que son venguts de mai en mai intelligents. Èra pas-aquel pas çò que Satan aviá daissat entendre a Eve, momentanèament isolat e separada de son espós Adam, per la possar a desobesir a l'òrdre de Dieu : « Ne manjaràs pas » ? E òc, tot çò qu'a pas d'explicacion logica umana a son explicacion dins la vida celèsta invisibla dels marrits àngels ; invisibles, òc, mas plan actius e plan eficaces. Sabent que per eles coma per nosautres, 2030 va marcar la fin de lor vida celèsta, es pas dificil de comprene que lo pauc de temps que lor demòra los conduch a redoblar lors esfòrces per pervertir l'umanitat e sustot quand es « falsament » crestiana ; çò qu'es lo cas de las nacions occidentalas.

Las perversions sexualas son totjorn estadas lo critèri que marca lo limit del suportable per Dieu. Çò foguèt vertat pel deluvi, coma per la fin dels cananèus, e la de l'Israèl ebrèus. Mai prè de nosautres, los nazis massacrèron los grops déviants omosexuels dels « S.A. » alemands. E dins nòstra

actualitat, los grops armats tchéchènes se son balhats amb Russia la mission de ne far aitant. Lor òdi de cap a aquelas practicas, que plaçan l'òme al dejós de l'animal que los fa pas, es animada per l'Esperit del Dieu, sant, pur e perfiech. Los primièrs signes d'una ataca del cèl contra los abitants de la tèrra son venguts visibles amb la panica dels dirigents politics confrontats a una fòrta epidèmia del Covid-19. Dins lor panica l'an combatuda coma una pandemia a las consequéncias mortals immensament mai nautas. An arroïnats lors economias e aflaquit per de longs periòdes d'acantonaments espandidas sus dos ans, començats a la debuta de l'annada 2020, de maniera que lor potencial financièr a fondut coma la nèu al solelh. Abans aquò, dins una inchalhença granda, forma de l'embornament, an deslocalizat cap a China d'innombrables emplecs fasant atal créisser lo caumatge que tua las nacions. Es aquí que cal relevar l'importància de la construccion de l'U.E. Abans aquela construccion, l'agach del cap d'Estat èra unicament sus son pròpri país e deviá metre en plaça los equilibris socials e industrials qu'enriquissian dins l'armonia tota sa nacion. En fasant dintrar China dins lo comèrci mondiala, e en deslocalizant lor produccion en cò sieu, los USA an en primièrs realizat d'enòrmes profièches financièrs qu'an sedusit los investisseires de tota la planeta. Los investisseires europèus an desviat lor investiment d'Euròpa qu'a donc començat a declinar e a s'apaurir. Mas la causa èra pas visible sulcòp, perque los profièches realizats èran en partida consumits en Euròpa. En Euròpa ont lo principi de la deslocalizacion s'efectuava de mai en mai en favor de novèls païses membres causit demest los mai paures per tal de dispausar d'una man d'òbra totjorn mens cara e mens reivindicativa sul plan social. Brèu, la cupiditat regnava en mèstra absoluta dins totes los governaments e las presidéncias occidentals.

En 2012, França a elegit per president, François Hollande, un òme de l'ENA, l'Escòla Nacionala de l'Administracion, que decernís pas un diplòma de moralitat perque aquel president n'es totalament desprovesit. Incarna a el sol, dels molons de personatges scenics per son cinisme, sa fourberie digna del Scapin de Molière, e infidèls, dins sa vida de coble e de cap a sos electors ; imatge del traïdor absolut. Aquel òme qu'aviá dich a sos electors « mon enemig es la finança » a acabat per favorizar doblament la finança. D'una part, en rendent obligatòri la proteccion de santat de las mutualas que son vengudas doblar l'accion del servici nacionalizat de la Seguritat Sociala ; doblant atal lo còst de la gestion sanitària en França. E d'autra part, en favorizant la carrièra politica del jove financièr Emmanuel Macron vengut president en 2017. Cò presidisson Olanda es tant remarcabla per sas innombrablas mancas de caractèr que lo profèta Michel Nostradamus li a consacrat lo quatrín qu'aquí : lo quatrín de la centurie 2 numèro 88 :

Lo circuit del fach grand ruineux,
Lo nom seten del cinquen serà,
D'un tèrç mai grand l'estrangh bellicós
Moton Lutèce Ais garantirà pas.

Tradusi atal aquel quatrín :

Lo circuit : lo procediment o l'itinerari sostengut amb repeticion.

De fach grand ruineux : d'accion granda ruineuse.

Lo nom : l'òme, lo personatge : François Hollande.

Seten : lo seten president en activitat

Del cinquen serà : de cinquen regim republican siá, la 5na Republica. François Hollande (lo nom) « serà » en activitat presidenciala.

D'un tèrç: lo mai grand sortit del tèrç-mond o del tèrç-estat siá, del pòble francés. Degun estrangiera a l'afar, segon lo diccionari Larousse. Aquela definicion conven perfiechament a l'islam installat dins un país originalament crestian.

Mai grand : Mai onorable e mai dominator que França pervertida.

L'estrangh : l'estrangier musulman.

Bellicós : rebèl e ostil

Moton : moton escotelat per l'Aïd de l'islam : siá, lo qu'es escotelat pels Musulmans. Egorgements collectius de las victimas d'ESTAT ISLAMIC projectats sus internet.

Lutèce : París, sèti reial del nòrd de França al temps de Nostradamus siá, actual centre de l'autoritat nacionala republicana del Nòrd.

Ais : Ais en Provença, sèti reial del Sud de França al temps de Nostradamus siá, centre de l'autoritat nacionala republicana del Sud.

Garantirà pas : sauprà pas protegir. Lo president François Hollande (lo nom) sauprà pas protegir las victimas francesas.

Lo circuit (l'itinerari istoric o procediment seguit) del fach grand (d'accion) ruineux (que causa la roïna) ; lo nom (François Hollande) seten (president) del cinquen (regim republican), serà (en activitat, siá lo responsable). D'un tèrç (tèrç-mond o tèrç-estat, o tierce degun), mai grand (mai onorable perque

religiós e dominator), l'estrangièr bellicós (l'arab musulman, siá l'islam guerrièr) Moton (escotelat per l'Aid dins l'islam) Lutèce (París), ni Ais (vila de l'autoritat reiala del Sud de França) garantirà pas (Coma de « motons » liurats a la mòrt, las poblacions nordistas e sudistas francesas seràn pas protegits de las atacas lançadas per l'islamisme integrista : atemptats islamistas del grop del Califat ESTAT ISLAMIC : A París, lo 7 de Genièr de 2015, contra los umoristas de Charlie Hebdo : 12 mòrts ; e lo 13 de Novembre de 2015, contra l'estadi de França : 1 mòrt ; contra lo Dancing lo Bataclan e dels bars : 130 mòrts - 413 nafrats ; a Niça al Sud, lo 14 de Julhet de 2016 : conduch per un islamista, un camion se ronça sus la fola : 86 mòrts – 458 nafrats). Lo mot « moton », plaçat davant « Lutèce e Ais », cibla per aquelas doas vilas, « los que seràn escotelats al Nòrd e al Sud de França » ; pel Nòrd, la causa es en partida complida, mas pel Sud, los massacres son encara a venir. La roïna suggerís donc, a l'encòp, la roïna de las devastacions guerrièras de la nacion França, mas tanben sa roïna moral, puèi qu'es aquel president escabrós qu'a impausat la lei del « maridatge per totes », per son sosten legislatiu majoritari. La causida egoïsta d'un sol òme es estada impausada, coma lei nacionala, a l'ensemble del pòble francés, malgrat qu'una quantitat granda de ciutadans i èra fèrmament opausada. Aquela lei qu'es venguda justificar e legalizar una causa tenguda per abominacion per Dieu, a donc ben agut, per consequéncia, de justificar la roïna que Dieu li va far patir. Dins aquel quatrín, Nostradamus profetiza que França serà frapada per una roïna granda a causa del seten president de la cinquena Republica. Lo fach es pro excepcional e pòrta de consequéncias definitivas que Dieu a volgudas anonciar d'avança. Aquela roïna es tanben profetizada de faïçon mai amagada dins Apo.11:7 ont designant París jol nom « Sodome », profetiza sa destruccion per un fuòc nuclear, lo « defunt del cèl » version modèrna. Aquel quatrín de Nostradamus fa pas que confirmar lo ròtle del « rei del miègjorn » citat dins la profecia de Dan.11:40 a 45. En mai pertocant lo mot « circuit », lo profèta suggerís l'idèa de la repeticion e donc l'insisténcia d'una causida umanista òrb e imprudent que va conduire a la roïna la França entièra. E aquela insisténcia cibla dirèctament l'acuèlh d'aquel estrangièr bellicós sul territòri de França ; aiçò après que l'aja, el meteís caçada de son país. Perque França a colonizat, efectivament, lo Maghreb dont en darrièr Argeria, mas tanben Africa, Liban, e dels païses asiatics dont s'a pertot se retirar al fil del temps.

Es donc facil d'o comprene, luènh d'adocir lor sòrt, los umanistas intensifican lor culpabilitat de cap a Dieu en multiplicant lors indignacions que desapròva. Eles, que son pas que de pòts de tèrra, agarrisson, per lor legalizacion del pecat, lo Dieu creator qu'es un pòt de fèrre. Aquí perqué, a multiplicat las formas de sas revelacions destinadas a sos elegits, per lor far saber, que sa victòria contra totes sos enemics es certana e programada dins son projècte terrèstre. Qué pòdon contra los mainatges de Dieu que desapròvan lors odiosas e pudentas iniciativas ? Res que çò que Dieu lor permetrà. E se Dieu l'autoriza, alara tot ven acceptable e suportable per sos elegits plan-aimats.

I a ja longtemps que lo regim republican impausa sas leis al gents religiosas crestianas e josieus. Mas dempuèi 1962, l'acuèlh massís de l'islam argerian e mai largament magrebin, pausa a la laïcitat dels problèmas que França pensava aver resolguts. Mas los faches pròvan, per eles meteisses, que n'es pas res. L'islam e sas valors incompatiblas amb las valors republicanas, coma la del vertadièr crestianisme divin, provòcan un tust de civilizacion a l'interior meteissa del país França. L'islam se plega pas davant la nòrma laica republicana e per causa ; lo nom islam significa : somission ; mas somission a Dieu, pas a la Republica de França. Aquí perqué, en s'installant en França, los musulmans son venguts installar lors valors e consenton pas qu'a « coabitar » amb los franceses republican laïcs o crestians. Perque ja, la coabitacion amb los josieus es venguda problematica e agressiva, perque los problèmas creats entre Israèl e los palestinians son importats en França, ont las doas comunautats son presentas. Las reaccions dels musulmans, venent lèu violentas quand son agarrits, profièchan a la libertat religiosa del país ; perque los dirigents politics crenhon las consequéncias sagnosas de mesuras constrenhentas que lor serián impausadas. Causisson donc « de cauçar en tòca » coma o fan los fotbolaires per calmar lo jòc. Perque cap de musulman digne d'aquel nom es pas prèst de legitimar la practica omosexuala. E tròba pas dins aquela lei que la legaliza qu'un subjècte en mai per mespresar mai los que son ja per eles « los cans, los infidèls ». Soi convencut que, sens lor preséncia en França, las leis serián vengudas encara mai coercitivas e aplicadas amb fòrça mai per fòrça constrenhenta. Per nosautres, los fòrça-aimats de Jèsus-Crist, aquela preséncia es donc protectritz ; es almens lo cas fins uèi, mas es bon d'o comprene. Lo vertadièr musulman espròva de respècte pels que crenhon Dieu coma eles. Lor enemic, es l'impiau, lo sens Dieu, òrre dins sas pensadas e sas òbras. En mai, los vertadièrs elegits an en Jèsus-Crist la proteccion suprèma qu'an pas los musulmans.

Al fil dels jorns, dels meses, de las annadas e dels sègles, Dieu a enregistrat e amolonat dins sa memòria illimitada totes las odiosas indignacions proferidas per la boca dels impius e es aital que pren, per illustrar la situacion, l'imatge d'una « torre » constituïda d'acumulacion de « pecats », dins Apo.18:5 : « Perque sos pecats se son amolonats fins al cèl, e Dieu s'es rebrembat de sas

iniquitats. » Aquela « acumulacion » dels « pecats » nos rampèla que Dieu reagís pas automaticament cada còp qu'un « pecat » grèu es comés, mas dins aquel messatge profetic, nos ditz que cap d'eles es pas oblidat per el, e que lo castig vendrà a la fin, per far rendre compte de totes los que son estats comeses al fil del temps. Aquò es vertat, collectivament, per la glèisa catolica papala romana mirada per aquel verset, mas tanben, individualament, per cada creatura venguda a la vida dins lo cèl e sus la tèrra. Mas aquò concernís pas los vertadièrs elegits, perque lors « pecats » involontaris son estats expiats a lor plaça per Jèsus-Crist.

Aquela setena presidéncia de la cinquena Republica de França meritava a mantun títol d'èsser relevada, perque la roïna a concernida, en primièr, lo partit socialista del president Olanda son ancian secretari presentat en candidat de remplaçament del candidat favorit Dominique Strauss-Kahn, escartat a causa d'un escandal sexual comés dins una ostalariá a Nòva Lòrc. Fins en 2012, lo partit socialista s'èra vist imputar lo nom d'« esquèr caviar », mas a partir de 2012, li cal ajustar « jouisseuse », tant la sexualitat a caracterizat lo quinquennat d'aquel seten president francés ; dempuèi sas sortidas secrètas en escotèr del palais de l'Elisèu per rejónher sa mèstra novèla, causas filmadas pels jornalistas, fins a son imposicion de la lei del maridatge per totes. E fin finala, sas infidelitats, autenticas traïsons electorals, an tuat son partit socialista qu'a definitivament perdut la fisança dels electors : la roïna a donc fòrça estada constatada sus totes los plans. Es aital que, profechant del desrei generalizat, dels electors, que vegèron arribar en segond lo Front Nacional, causiguèron, per despièch, d'elegir lo jove financièr, èx-ministre al prè de François Hollande qu'a comprés qu'èra inutil per el de se representar a la candidatura presidenciala. La roïna morala precedís totjorn la roïna economica. Èra ja lo cas, en Euròpa, demest totes las nacions, la frivolité dominava e la guèrra es arribada causant la roïna per las destruccions de sos bombardaments. Vesèm lo procediment se renovar ; après la roïna morala « hollandienne », ven la roïna guerrièra afiscada e provocada per las iniciativas bellicosas adoptadas contra Russia, pel president jove Macron e las autoritats europèas, après son ataca contra Ucraïna. Esperam donc la seguida ...

Per l'istòria de França, lo ròtle del partit socialista vengut al poder serà estat particularament nefast pels vertadièrs franceses de soca e de longs linhatges familials. La presidéncia de François Mitterrand e de son simbòl « la ròsa », es estada ganhada per d'idèas « populistas » possant l'umanisme a l'extrèm. Es per aquel mejan, qu'a sauput ganhar las voses comunistas, alara plan nombrosas. Aquel animal politic, avocat dins lo civil, a conegut dins sa vida los engatjaments politics mai opausats e los mai extrèm : d'extrèma drecha a l'extrèma esquèrra. Mas, la religion provòca tanben de grandas conversions, e lo fach de poder cambiar d'opinion es natural en çò de l'òme. Lo drama de sa presidéncia pausa mens sus el e sa « divina » personalitat, que sus l'arrogància de sos ministres sortits de l'ENA. Dont l'una gausèt dire als jornalistas que l'entrevistavan sus una chaine informacion a prepaus del vòte sus l'immigracion reclamat a 80 % pels franceses, citi, mot per mot : « los parents sabon melhor que los mainatges çò qu'es bon per eles ». En 2015, los franceses atal mespresats an plorat lors centenas de mòrts tuats pels jdhadistes del grop islamic ESTAT ISLAMIC.

Tot parièr, ai pas res contra los josieus coma individús, son d'òmes coma totes los autres, levat que religiosament, la Bíblia nos apren que son estats en primièrs renegats per Dieu. E aquí, mon agach sus eles cambi. Per la boca de l'apòstol Pau, autentic Juif el meteís, Dieu nos diguèt dins ròm.10:1 a 4 : « Fraïres, lo vòt de mon còr e ma pregària a Dieu per eles, es que sián salvats. Lor torni lo testimoniatge qu'an de zèl per Dieu, mas sens intelligéncia : coneissent pas la justícia de Dieu, e cercant d'establir lor pròpria justícia, se son pas someses a la justícia de Dieu ; perque Crist es la fin de la lei, per la justificacion de totes los que creson » ; çò que lo conduch a dire dins ròm.2:9-10 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc ! Glòria, onor e patz per qual que siá fa lo ben, pel josieu primièr, puèi pel grèc ! » E segon lo plan profetizat per Dieu dins Daniel 9 :24, far lo ben consistissiá a reconéisser Jèsus-Crist per Messias enviat per Dieu e far lo mal, o regetar ; e es çò que la nacion entièra a fach a l'excepcion dels apòstols e dels primièrs discípolos apelats per Jèsus-Crist. Se l'òme aviá obesit al projècte divin, i auriá pas mai sus la tèrra de representacion josieva particulara coma l'ensenha encara Paul dins ròm.3 :28-29 : « I a pas mai ni Juif ni Grèc, i a pas mai ni esclau ni liure, i a pas mai ni òme ni femna; perque totes sètz un en Jèsus Crist. E se sètz a Crist, sètz donc la posteritat d'Abraam, eretièrs segon la promessa. » Perque èra el meteís un autentic josieu, Paul aviá fòrça dificultat per exprimir la condemnacion divina de la nacion josieva. Aquí perqué plen d'esperança per son pòble cita la casuda de « qualques brancas » josievas dins ròm.11:17-18 : « Mas se qualques unas de las brancas son estadas fortificadas, e se tu, qu'èra un olivièr salvatge, ès estat enté a lor plaça, e tornat participant de la raïç e de la graïssa de l'olivièr, te glorifica pas al despens d'aquelas brancas. Se te glorificas, sàpia qu'ès pas tu que pòrtas la raïç, mas qu'es la raïç que te pòrta. » Puèi, Paul balha de situacion una explicacion que remet en causa, perque ditz : « Diràs donc : Las brancas son estadas fortificadas, per fin qu'ieu foguésse enté. » Es fals ! en efiech, es pas l'incredulitat dels josieus qu'a permés la conversion dels pagans ;

aquesta foguèt pas que lo fruch del projècte de Dieu. E mon analisi, pausant sus las revelacions de las profecias, torna un verdicte divin fòrça legits talhant e sevèr que lo que Paul exprimissiá per sa nacion. Confirma pasmens, clarament, la condemnacion divina dels josieus « per incredulitat », disent dins ròm.11:20 a 22 : « Cèla es vertat ; son estadas fortificadas per incredulitat, e tu , subsistisses per la fe. t'abandona pas a l'orguèlh, mas crenhes; perque se Dieu a pas estalviat las brancas naturalas, t'estalviarà pas tanpauc. Considera donc la bontat e la severitat de Dieu: severitat de cap als que son tombats, e bontat de Dieu de cap a tu, se demòras bòria dins aquela bontat; autrament, seràs tanben fortificat. » Puèi relèva plan l'importància del « se » dins aquel verset 23 : « Eles tot parièr, se persistisson pas dins l'incredulitat, seràn entés ; perque Dieu es poderós pels enter tornarmai. ». La poténcia de Dieu es pas en causa perque Dieu eissòrba pas los òmes sens que refusen en primièrs son lum. Lor transplantacion dependrà pas que de lor fe individuala, perque una conversion collectiva es impossibla. Tanben, çò te devi metre en garda contra l'optimisme de l'apòstol Pau. Vertat es qu'als darrièrs jorns de la darrièra espròva de fe, de faïçon individuala, de josieus sincèrs acabaràn per reconéisser Jèsus-Crist e l'amassada de sos vertadièrs elegits crestians coma o profetiza Apo.3 :9 : « Aquí, te balhi dels de la sinagòga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat. » Aquí, almens un jutjament dels josieus formulat clarament per l'Esperit del Crist. La darrièra conversion possibla vendrà pontualament ont la practica del sabat serà passibla de mòrt. La fe reala serà alara manifestada concretament pels vertadièrs elegits de tota origina religiosa, josieva compresa. Dins Jér.26 :6, Dieu aviá profetizat : « alara tractarai aquel ostal coma Silo, e farai d'aquela vila un objècte de malediccion per totes las nacions de la tèrra. » Forma concrèta d'aquela « malediccion », la vila foguèt destrucha per las tropas del rei Nébucadnetsar, après dos ans de sèti, en – 586. Lo refús del Crist es estat pagat e confirmat pel meteís signe, en 70, per l'accion de las tropas romanas de l'emperador Vespasian, segon Dan.9:26 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e la santetat lo santuari, e sa fin arribarà coma per una inondacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. »

Çò que crèa la confusion religiosa sus nòstra tèrra es lo manten de causida religiosa que Dieu condemna, successivament, dins la progression de son projècte salvateur terrèstre. L'aliança novèla a tirat tota legitimitat a l'anciana de se perlongar. Puèi la vertat crestiana dels apòstols s'auriá degut perlongar fins al retorn del Crist. Mas la dominacion falsament crestiana del regim catolic papal roman es venguda embolhar aquel programa divin. Aiçò explica la necessitat d'una Reforma que debutada cap a la fin de las 1260 annadas profetizadas del regne papal, aquela Reforma se deviá acabar e se completar per l'òbra adventista fondada a partir de 1843. Lo programa divin reconeis pas donc pendent l'èra crestiana que quatre estatuts religioses successius oficials : lo dels josieus, dels Apòstols, dels Protestants, e dels Adventistas. Tot manten, après aqueles relais es illegitim. Dins Apocalipsi, l'adventisme final es ciblat jos son començament benesit, dins Apo.3:7 e sa fin renegada, dins Apo.3:14. Aquí perqué, al temps de la fin, los vertadièrs elegits adventistas se pòdon reconéisser dins los critéris revelats dins l'epòca « Filadèlfia » del començament de la fe « adventista del seten jorn » benesida per Jèsus-Crist que descriu atal las nòrmas dels adventistas que poirà salvar a son retorn gloriós.

L'estatut de malediccion dels josieus essent atal bibliquement clarament demostrat, te cal realizar quant lor accion politica pòt venir nefast per l'umanitat globala e ja dins totes los païses ont de ròtles importants lor son balhats. Als USA, lor importanta representacion e lor riquesa an obtengut la reconstrucció de l'Estat Israèl sus la tèrra de lors ancessors venguda Palestina. E es a aquel retorn que devèm la colèra musulmana que s'es desvelhada e desenvolopada contra lo mond occidental. En França, jol governament socialista, d'autres josieus an fach prene de mesuras nefastas, lo jutge Badinter a fach suprimir la pena de mòrt, pensant èsser mai just que Dieu que l'a instituïda ; consequéncia : lo mal coneis una creissença exponenciala. Un autre Juif, Bernard Kouchner, mètge dins lo civil, a fach adoptar lo principi de l'ingeréncia umanitària qu'a justificat atal las operacions militaras dins los Balcans. Un autre Juif, Bernard Henri Lévi, a convencut lo president Nicolas Sarkozy de destruir nòstre defensor libian, lo Coronèl Kadhafi. E dins l'actualitat, en Ucraïna, los apèls amb l'ajuda del president Zelenski, egalament josieu, enflama los pòbles que condutz a provocar la Tresena Guèrra Mondiala. En fach de malediccion : se pòt far melhor. E aquela actualitat me torna al problèma actual que constituís lo poder politic de la joventut.

Sabent que l'òme es bastit per las experiéncias viscudas, se'n pòt voler a de joves incapables d'agir autrament que çò que lor corta experiéncia de la vida a fach d'eles. Lo jeunisme a lo qual assistissèm tant en Ucraïna qu'en França es responsabla, mas pas colpabla. La vertadièra culpabilitat es dins la natura irrèligieuse de nòstras societats occidentalas. L'explicacion es tanben dins la fatalitat del temps que fa que los joves remplaçan los vièlhs. E los tempses modèrns an favorizat la rompedura entre los gostes musicals dels joves e los dels ancians. En 1930, lo Be-bop, lo charleston, provocavan ja

l'indignacion dels ancians abituats a la valsa. En Ucraïna, lo president a l'edat de sa nacion dempuèi qu'es venguda liura e independenta de Russia. S'es bastit dins aquela pensada d'independéncia, perque a pas viscut l'epòca ont Ucraïna èra pas qu'un territòri de la poderosa Russia soviética ; causa que Vladimir Putin, el, a pas oblidat avent viscut dolorosament la malescaduda d'aquel pacte soviètic. En França, Emmanuel Macron es nascut dins Euròpa, a pas viscut qu'aquel contèxte ; aiçò justifica son estacament a l'Union Europèa e sa paur d'una França isolada que foguèt pasmens son temps de glòria e de poténcia. Concep pas la securitat que dins l'union que fa la fòrça. Çò es vertat s'aquela union s'aplica a de païses fòrts, mas es luènh d'èsser lo cas per una Euròpa unicament comerciala.

Aqueles joves son arribats al poder en temps de patz e ignoravan eles meteisses coma se comportarián en temps de guèrra. E çò es vertat, tanben, per cadun de nosautres, perque es pas qu'en situacion establida que descobrissèm nòstre coratge o nòstra paur. Aquí perqué, los discorses polits e testimoniats tornats en temps de patz conduson d'unes de lors autors a revelar lor caponariá, unicament, en temps de guèrra. La vida resèrva d'enòrmas suspresas dins lo melhor coma dins lo pièger. E las indignacions dels èssers umans an pas acabat d'èsser exprimidas, perque l'èsser uman s'indigna contra tot çò que s'opausa a sas valors ; e Dieu e sos elegits agisson tot parièr. mas per lors valors celèstas.

Ai presentat dins aquel messatge un quatrín del profèta Michel Nostradamus. Sabi que d'unes servidors de Dieu pòdon èsser trebolats quitament trucats per aquela demarcha. Tanben me cal explicar aquela causida. Te cal ja plan comprene que Dieu es sol capable d'anonciar l'avenidor amb la precision qu'apareis de faïçon evidentada dins las profecias presentadas per Michel Nostradamus. L'òme èra pas un modèl de puretat e de santetat, mas lo profèta Balaam l'èra pas mai ; e Dieu los a utilizats l'un e l'autre ; çò que significa pas que los salvarà. Aqueles personatges trebols presentavan per el, l'avantatge d'aprochar los reis, las reinas, los grands d'aquel mond, e Catherine de Médicis aviá fach de Nostradamus son conselhièr e son astrològa que consultava sovent. En mai a son epòca, centrada sus la publicacion de sas òbras en 1555, la fe crestiana èra encara plan tenebrosa, en particular, a causa del mesprètz de fòrça protestants calvinistas guerrièrs, de cap als òrdres balhats pel Cap celèst dels crestians, Jèsus-Crist. Aqueles protestants aquí, defendián lor vida per las armas, agissent amb la meteissa crudelitat que las ligas catolicas. E dins aquel cas, la religion es egala a un engatjament politic profan. Cal pas sosestimar lo ròtle positiu de las profecias de Nostradamus. N'aviái agut coneissença abans de servir Dieu dins la fe adventista. E l'interès que suscitavan en çò mieu las profecias m'a preparat per aquel servici per Dieu. En mai, tot èsser uman plaçat davant l'evidéncia de l'anòncia d'un fach confirmat dels sègles mai tard es obligat de reconéisser l'existéncia d'un esperit invisible qu'organiza los eveniments. E dins aquela reflexion, se bastís la basa de çò que pòt produire la vertadièra fe se lo que la conduch es tanben obesissent, e non, rebèl.

En mai, aquela profecia es utila per Dieu sus un plan estrategic. Perque a volgut dirigir la pensada umana sus l'importància balhada a la naissença del Crist e non a sa crucifixion ; aiçò per tal de reservar per sa flor d'elegits del temps de la fin l'exclusivitat de conéisser lo vertadièr temps de son gloriós retorn. Solament, precisament, dins la 10na de sos centúries, Nostradamus presenta son 72en quatrín qu'encoratja l'importància de la data de la naissença del Crist tala coma es estada falsament determinada pel monge catolic Denys-le Pichon al sègle 6en. Aquí lo tèxte d'aquel quatrín :

L'an mila nòu cents nonante nòu sèt meses
Del cèl vendrà un rei grand d'effrayeur,
Ressuscitar lo rei grand d'Angoulmois,
Abans après Mart regnar per bonaür
Recompausi l'estructura d'aquel verset e l'interprèt atal :
L'an mila nòu cents nonante nòu e sèt mes
Ressuscitat, lo rei grand dels àngels (latin : angélus),
Lo rei grand qu'espaurís (los pecadors) vendrà del cèl
Regnar pel bonaür (de sols elegits) abans Mart e après la guèrra (Mart : dieu de la guèrra).

Dins aquel quatrín l'an 1999 e 7 meses confirma las 2000 annadas restacadas tradicionalament a l'èra del Crist ; nòrma sus la quala me soi longtemps apiejat fins en 2018. Tot sembla donc verai, levat lo calendari roman utilizat. Mas la durada indicada es confòrma al projècte divin bastit sus 6000 ans per la seleccion dels elegits. En realitat, çò qu'aquela data 1999 e 7 meses anòncia se complirà realament dins l'annada 2029 siá, en 5999, dempuèi lo pecat original. En aquel jorn de glòria e victòria totala de Jèsus-Crist, las indignacions dels incroyants e dels increduls « espaurits » fusaràn pel darrièr còp de lors messorguièras bocas. Pensi quitament poder dire que los « sèt meses » citats marca lo començament dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra » divina del Crist Jèsus siá, l'ora de la fin del temps de gràcia collectiva e individuala. En fach, aquela profecia restaca lo retorn del Crist als sèt meses que la precedisson çò qu'explica l'enigma « abans Mart ». Lo vertadièr retorn del Crist se

complirà lo 20 de Març de 2030 al jorn de la prima siá, « après Mart ».

Pòdes atal apreciar lo fach de trobar dins las profecias de Nostradamus totes los detalhs istorics que las profecias de Daniel e Apocalipsi revèlan pas. Lo ròtle d'aqueles tèxtes profetics biblics es de revelar lo jutjament de Dieu coma l'indica la significacion del nom Daniel : Dieu es mon Jutge. De son costat, Nostradamus revèla los dramas continuals que los jutjaments de Dieu fan patir a las creaturas rebèllas que jutja. Las doas originas e tips de profecias son donc complementàrias e s'excluson pas mutualament.

Dins sa posicion d'astrològ, Nostradamus pren pas cap de partit, ni pel catolicisme, ni pel protestantisme. S'acontenta de dire çò que recep. E dins sa letra adreçada a Henri rei de França segond qu'es pas Enric II, crenh pas pasmens de li dire que cap de catolic dintrarà pas al cèl. Rampèli que sa reputacion granda a pausat sus l'anòncia de la mòrt d'Enric II, dins de condicions perfiechament descrichas per el un an abans los faches. Dins una ajusta amistosa, la lança de son adversària se copèt, lisèt e penetrèt dins son uèlh pel heaume daurat de son casco. Avia escrich dins la centurie 1 quatrín 35 :

Lo lyon jove lo vièlh dominarà
En camps bellique per singular duala,
Dins gàbia d'aur los uèlhs li crebarà
Doas classas una, puèi se morir de mòrt crudèla.

Lo lyon jove èra lo Comte de Montgomery, un protestant, dont las armas de son escudet familial e personal èran un leon d'aur. Lo vièlh designa Enric II. Dins lo torneg, doas classas o atacas son portadas, a la tresena o a la segonda, lo drama arriba e Enric II se morís d'una mòrt crudèla, lenta e dolorosa.

Aquí encara un drama anonciat qu'exprimis un jutjament divin dins sa redaccion. Se va lèu complir e nos concernís donc, particularament, en nòstra epòca ont lo subjècte del remplaçament grand a tresvirat lo subjècte dels debats de las eleccions presidencials recentas. S'agís del quatrín 18 de la centurie 1 :

Per la discòrdia negligéncia Gallesa
Serà passatge a Maomet obèrt,
De sang trempada la tèrra e mar Sénoise,
Lo pòrt focèu de velas e naus cobèrt.

Aqueles galleses son los franceses als vejaires plan diferents que son donc sovent dins la discòrdia coma lors ancessors : los Galleses. Mas s'ajusta, pels darrièrs jorns, « la negligéncia ». Un comportament que nòstra epòca revèla plan clarament e que los a conduches a la roïna economica. E a l'eleccion dels joves tant inexperimentats coma imprevisibles, orgulhoses e caputs. Dins l'actualitat, pres dins lor sòmi universaliste umanista, aquela « negligéncia » s'aplica al dangièr representat per l'installacion de l'islam ne tèrra de França ont donc, lo « passatge a Maomet es estat obèrt ». L'impossible acòrdi amb aquela comunautat aurà las consequéncias anonciadas dins aquel quatrín, quand França serà atacada per Russia, al Sud se presentaràn las multituds arabas armadas vengudas sus de « naus qu'emplenaràn lo pòrt focèu siá, Marselha » e los combats menats auràn aquel resultat : « la tèrra e la mar Sénoise () seràn trempadas de sang umana ». La « discòrdia e la negligéncia Gallesa » van donc èsser pagadas plan car. Aquel luòc, La Seyne sus Mar, es estat marcat coma ponch de partença de la colonizacion del Maghreb. Relevam qu'aquel quatrín ven completar e confirmar lo de la Centurie II quatrín 88 qu'evòca « l'estrangièr bellicós ».

S'a fòrça parlat e escrich, en per e contra, Nostradamus. Lo conselh biblic citat dins 1 Thes.5:20-21, nosautres dich : « Mespresatz pas las profecias. Mas examinatz totas causas ; retenètz çò qu'es bon », dins aquel examèn, çò qu'ieu « reteni de bon » e d'intelligent, es que lo non compliment d'una profecia constituís pas una pròva qu'es falsa, perque lo sol critèri que condutz a la jutjar es la data per la quala l'interprèt la restaca. Çò que se complís pas uèi, o s'es pas encara complit fins uèi, se pòt encara complir deman o mai tard. Pertocant mon òbra, m'a calguèt esperar 1996 per comprene que 1994 profetizava pas lo retorn del Crist, mas la condemnacion de l'institucion adventista qu'a refusat, sens justificar son refús, l'anòncia de son retorn per aquela data ; perque la fe en aquel retorn, quitament erronèa, èra un acte de fe agradiva, esperat e exigít, pel Senhor.

Las maladreças dels mal-convertits

L'intolerància a pas de legitimitat que de cap a se meteís, mas en cap de cas de cap als autres. La transgression d'aquel principi es estat sovent, legitimament, a l'origina de las reaccions brutalas per

las qualas debutan las persecucions aplicadas sistematicament. La causa d'un retorn de violéncia es sovent deguda a un comportament brutal dels servidors de Dieu, perque son mal convertits e aplican, sens intelligéncia, çò que de servidors zeloses de l'anciana aliança practicavan per la glòria de Dieu. Es a aquel nivèl de las causas qu'apareis lo besonh vital del « renovelament de l'intelligéncia » dont a parlat l'apòstol Pau, dins ròm.12:2 : « vos conformatz pas al sègle present, mas siatz transformats pel renovelament de l'intelligéncia, per fin que discernissiatz quala es la volontat de Dieu, çò qu'es bon, agradiu e perfiech ». En efiech, los contèxtes de las doas alianças successivas son plan diferents.

Dins l'anciana aliança, los servidors son regropats dins una nacion qu'apartenís a Dieu, perque l'a creada e instaurada el meteis dins aquela tòca. Israèl èra sa propietat exclusiva, una nacion modèla dins la quala lo pecat èra illegitim, al nivèl del principi solament, perque la realitat èra tota altra. Dins aquel Israèl, los servidors zeloses de Dieu avián lo drech de destruire las idòlas auçadas pels idolatras del país. E los reis d'Israèl e de Juda èran tenguts per colpables e responsables d'aquelas causas jutjadas « òrras » per Dieu. Aquí perqué, los libres de las Cronicas e los dels Reis son estats escraches per fin que lo sovenir d'aqueles comportaments infidèls sián conservat e pòsca ensenhar los servidors de Dieu fins a la fin del mond per que practiquen pas lors pecats. Pasmens, lo contèxt de l'anciana aliança es ligat a aquel aspècte nacional carnal terrèstre de l'Israèl de Dieu ; aiçò al ponch de los amassar per los distinguir dels autres pòbles pel signe de la circoncision de la carn.

Dins l'aliança novèla, lo contèxt es entièrament cambiat. Jèsus envia sos servidors « coma de fedas al mièg dels lops », segon Matt.10:16 : «Aquí, vos envii coma de fedas al mièg dels lops. Siatz donc prudents coma las sèrps, e simplas coma las colombras ». Vivon pas mai dins la nacion qu'apartenissiá exclusivament a Dieu ; vivon al mièg de las autras nacions paganas o falsament crestianas de la tèrra. Devon pas alara lor securitat e lor patz qu'a l'usatge intelligent de lor libertat d'accion. Dins l'aliança novèla, l'evangelizacion pausa sul comportament modèl dels cridats al salut. An pas ges lo drech d'impasar, d'obligar, e encara mens, de destruire las idòlas paganas. An, per contra, lo dever de presentar a lor entorn, un modèl lo mai semblant possible al Crist, al nivèl de la sola obesissença. Perque lo servidor es pas son divin Mèstre. Sus la tèrra, Jèsus agissiá non solament en òme, mas tanben en divinitat. Aquí perqué, aviá lo drech de caçar amb un foet los animals dels vendeires del temple, çò que sos discípols an pas lo drech de far. La vertadièra religion pausa sus l'aprobacion per se meteis, jamai pels autres que se. Es al pecador contrit e repentissent que torna de destruire sas idòlas el meteis e degun d'autre. Segon Matt.22:9, l'evangelizacion deu demorar unicament un « apèl » : « Anatz donc dins los caireforcs, e cridatz a las nòças totes los que trobaretz ». La sola constrencha legitima es la qu'utiliza la fòrça de la persuasion que possedis l'amor de la vertat. Lo en que se tròba aquel amor de la vertat pòt pas resistir a la necessitat d'obesir als òrdres de Dieu. Las explicacions que nos balha per sas profecias constituïsson una poderosa fòrça constrenhenta en çò de totes los que i son sensibles. E es aquí, la sola constrencha que pòsca èsser legitimat en çò del cridat en vista de l'eleccion. La doçor e l'argument biblic son las solas armas que Dieu balha als qu'o servisson e o vòlon dignament representar sus la tèrra dels pecadors.

Dins un passat encara recent, en Iraq, los combatents islamistas an balhat un exemple de çò que los vertadièrs mainatges de Dieu en Crist devon pas far. An destruch, amb grand zèl religiós, las estatuas gigantas de dos Bouddha. Als Musulmans integristas de l'islam aquò es permís e Dieu los utiliza per complir aquela accion que sos elegits en Crist son pas autorizats a far.

Pendent las guèrras de religions, los protestants mal convertits, se son creguts autorizats a tornar los còps portats per las ligas catolicas. Se pòt atal relevar lo fach qu'aquelas guèrras de las religions an pres forma e se son perlongadas a causa de l'escalada entretenguda per las reaccions guerrièras del camp protestant. Dins l'istòria del protestantisme, se pòt relevar doas epòcas successivas. E los comportaments de tres òmes los illustran perfiechament : lo pacifisme de Pierre Valdo (1190) fins a Martin Luther (1521), e la violéncia del Genevès Jean Calvin (1541-1564). Aqueste cresiá servir Dieu per un zèl brutal e quitament crudèl. Avia completament oblidat lo modèl de doçor e de patz que Jèsus aviá presentat coma modèl a reproduire. Es çò que conduch Dieu a evocar dins Dan.11:34, los que « se jonheràn a eles per ipocrisia » ; « eles », essent los vertadièrs elegits pacifics e doces : « Dins lo temps ont sucumbiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia ». L'ipocrita fenh d'èsser çò qu'es pas. E per la causa de Dieu, son ròtle es devastator. Son modèl es reproduch a una escala granda e acaba per mascar e far oblidar la nòrma del comportament dels vertadièrs elegits. Pasmens, la pensada meteissa de la Reforma a per mira de restablir las vertadièras valors e dògmas del cristianisme apostolic original. En mena que pòdi definir l'adventisme instaurat per Dieu, a partir de 1843, coma essent la darrièra forma d'un protestantisme demorat protestant, perque lo protestantisme oficial, el, protèsta pas mai dempuèi de temps ; e pièger, s'es aliat amb son enemiga religiosa, la fe catolica papala romana demorada colpabla dels pecats comeses al temps de la Reforma ; pecats qu'a contunhar a practicar e legitimar, e a pas jamai abandonats ni condemnats. Aquí perqué, en rejonhent aquela aliança a partir de 1995, l'institucion « adventista del seten jorn »

oficiala a testimoniàt, inconscientament, de sa « vòmit » per Jèsus-Crist, confirmant atal las paraulas que li a adreçadas, dins Apo.3:16 : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca ».

Fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist, sos servidors elegits zeloses sabon que son pas en çò lor sus aquela tèrra dominada pels marrits pecadors. Tota forma de violéncia lor es defenduda perque la violéncia tornariá tombar sus eles. « Feda al mièg dels lops » lor securitat es dins la « prudéncia » a la quala Jèsus los a exortats dins Matt.10:16 : « Aquí, vos envii coma de fedas al mièg dels lops. Siatz donc prudents coma las sèrps, e simplas coma las colombras ». E aquela « prudéncia » se concretiza per un comportament doç e pasible que s'opausa pas a la difusion e la proclamacion de la vertat revelada. Fòrça marrits s'irritan solament quand lor libertat d'agir es empachada, mas pòdon demorar indiferents a las paraulas de vertat que los remeton simplament en causa. Es particularament verai, dins los periòdes de patz religiosa ofèrtas per Dieu. E es pas mai verai, quand libèra los demònis, per fin que la patz religiosa cèsse. Solament, dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, lo contèxte de la guèrra, començada en Ucraïna, influís suls esperits dels èssers umans que se van irritar de mai en mai e venir de mens en mens tolerants. Los demònis son destibats. Los servidors zeloses de Jèsus-Crist van donc deure redoblar de prudéncia dins lor comportament per atirar pas, inutilament, la colèra populara contra eles. Rampèli aquel conselh de l'Esperit ensenhat per Paul, dins ròm.12:18 : « s'es possible, aitant qu'aquò depend de vosautres, siatz en patz amb totes los òmes ». En Vertat !

Un autre tip de maladreça pausa sul fach de creire que l'acumulacion dels arguments de la vertat va obligatòriament permetre de convèncer un interlocutor. Es pas absolutament lo cas perque res pausa sul principi automatic. Dins la vida umana, i a fòrça de factors agissants e principalament la nòrma del caractèr de l'individú que deu èsser convertit es sola, determinanta. E Dieu sol possedís la coneissença del resultat final ; l'òme qu'es a son servici, a pas aquela coneissença ; a pas que l'esperança de veire lo qu'ensenhe se convertir e acceptar la vertat presentada. Es important de saber aquela causa per fin que l'ensenhant s'impute pas la culpabilitat de la malescaduda constatada. Jèsus el meteís, poderós en vertat, arribava pas a convertir totes los que l'entendián parlar o assistissián a sos miracles. La vida es atal facha, la libertat totala, donada per Dieu a totas sas creaturas, justifica la capitada de cap a d'unes e la malescaduda de cap a d'autras ; aiçò, en lor presentant las meteissas donadas de la vertat divina. Per un servidor de Dieu, lo ponch capital es de saber discernir lo limit de son insisténcia dins sa presentacion de la vertat. En principi, aquel o la qu'es convertissable va lèu reagir en pausant de questions e en demandant d'explicacions ; s'es pas lo cas, « parla de la pluèja e del temps polit », perque seràn los sols subjèctes abordables. Dins tota la Bíblia, l'aspècte binari del projècte divin es constantament remembrat : Dieu e Satan ; « l'arbre de vida e l'arbre de la coneissença del ben e del mal », e aiçò fins a la darrièra espròva de fe que met en lucha opausada, constantament dempuèi 1843 e al retorn del Crist, « lo sagèl del Dieu viu », lo repaus del vertadièr seten jorn, lo dissabte, o sabat santificat divin e « la marca de la bèstia », lo repaus consacrat del primièr jorn, lo dimenge, fals sabat uman e èx-jorn del « Solelh Invencit », dieu pagan roman.

La volontat : tot lo problèma

S'a dich de Dieu creator qu'es lo « Vèrb ». E aquò es just perque a creat la vida de totas sas creaturas, la possedissent el meteís per sa natura etèrna, e que la vida es l'accion, lo movement, dins l'espaci e dins lo temps. Mas, Sol, pòt dire : « Vòli e obteni ». Sas creaturas celèstas e terrèstras ne pòdon pas dire aitant, perque totes lors desirs son someses a sa volontat suprèma. E se son jutjament tombava sus sas creaturas tre que pècan contra el, degun poiriá pas dobtar de son existéncia. Mas sa saviesa l'a conduch cap a una altra causida ; lo de s'amagar per daissar sas creaturas terrèstras liura d'agir, coma s'existissiá pas. De mena, sens cap de pression venent de per el, pòt jutjar las òbras espontaneas produchas per caduna d'elas. La natura de cadun es atal revelada. Causa estonanta per d'unes mas la pensada es una òbra. Dieu seguís nòstra pensada coma seguís nòstres passes e nòstras iniciativas profanas o religiosas. Quitament en barrant nòstra boca, nòstras pensadas nos acusan o nos justifican. Mas, Dieu es sol de los conéisser, e coma es pas egoïsta mas assòcia sos àngels fidèls a son jutjament, condutz los èssers umans a formular de faïçon visibla e auditiva, las causidas de lors còrs. Aiçò explica, l'importància que balha dins sas revelacions profeticas a las « òbras » per las qualas la fe o l'abséncia de fe son reveladas. Las òbras son exprimidas per de « vèrbs » que los definisson de faïçon precisa. Atal, positivament, dins sos comandaments, Dieu diguèt : « Auràs pas, te faràs pas, te prosternaràs pas, rebremba-te, garda, ». Dins totas las lengas suscitadas per Dieu après la rebellion de Babel, los vèrbs exprimisson de faïçon diferenta las meteissas accions començadas. Es lo subjècte a meditar que nos rampèla aquel ponch de semblança que nos religa jos l'agach de Dieu. Aquí perqué, dins una frasa, lo vèrb es l'element essencial, los

autres tèrmes o completan e constituïsson lo decòr. Se los òmes venián subte muts, mai res los distinguiria pas los unes dels autres en defòra dels aspèctes fisics. E es çò que Dieu ressent de cap a sas creaturas a las qualas a balhat nòstras diferentas lengas.

Sol Dieu pòt dire : « Vòli e obteni » ; mas, pasmens pas de totas sas creaturas, perque exigís de lor part una perfiècha obesissença qu'obten pas qu'en çò de sos elegits. Las autras creaturas el « desobesisson » e deuràn definitivament « se morir ». Qualques sián las originas e las raças, dins lo cèl e sus la tèrra, aqueles dos vèrbs « desobesir e se morir » se van aplicar a totes los comportaments rebèls que complisson pas la nòrma fixada per Dieu. La vertat salvaira es una, exclusiva e indiscutibla, perque Dieu a pres suènh de l'expausar clarament dins sa santa Bíblia, e dins lo compliment de sas profecias dins las qualas l'òbra terrèstra expiatòria de son Messias Jèsus es profetizada. Amb totas aquelas pròvas, la non-conformitat a l'espèra e l'exigéncia de Dieu, es inexcusable. En mena que totes los que « desobesisson » deuràn « se morir ».

L'òme natural pren pas la mesura de la limitacion de sas capacitats a aplicar los vèrbs « voler e poder ». « Voler » una causa es possibla mas « poder » « l'obtenir » l'es pas obligatòriament. Sol Dieu, e encara a tèrme, obtendrà çò qu'a volgut. L'experiéncia umana es plan diferenta perque entre lo « voler » e lo « poder », fòrça critèris dintran en jòc. Mas lo « voler » es present dins totes los esperits vius creats per Dieu e es çò qu'a per nom, la « voluntat ». Dieu benesís « los òmes de bona voluntat », mas la que jutja « bona » es unicament la qu'apròva per çò que l'exigís. Lo qualificatiu « bona » s'aplica al vèrb « voler » de cada voluntat. Abans Jèsus-Crist, la situacion d'un josieu piós se tradutz atal : « vòli » far de bonas òbras agradivas a Dieu, mas sol « pòdi pas » pas, o o pòt pas pro. L'apòstol Pau a magnificament exprimit aquela causa disant dins ròm.7 : 14 a : « Sabèm, en efièch, que la lei es espirituala ; mas ieu , soi carnal, vendut al pecat. Perque sabi pas çò que fau : fau pas ponch çò que vòli, e fau çò qu'asiri. Solament, se fau çò que vòli pas, reconeissi per aquí que la lei es bona. E ara soi pas mai ieu qu'o fas, mas es lo pecat qu'abita en ieu. Çò qu'es bon, o sabi, abita pas en ieu, valent a dire dins ma carn : ai la voluntat, mas non lo poder de far lo ben. Perque fau pas lo malgrat que vòli, e fau lo mal que vòli pas. E se fau çò que vòli pas, soi pas mai ieu qu'o fau, es lo pecat qu'abita en ieu. Tròbi donc en ieu aquela lei : quand vòli far lo ben, lo mal es estacat a ieu. Perque preni plaser a la lei de Dieu, segon l'òme interior ; mas vesi dins mos membres una altra lei, que lucha contra la lei de mon entendement, e que me rend captiu de la lei del pecat, qu'es dins mos membres. Miserable que soi ! Que me desliurará de còs d'aquela mòrt ?... » Dins aquela remirabla e perfiècha construccion del rasonament uman, l'Esperit nos dich per Paul quant la situacion del pecador terrèstre es desesperada. Mas la responsa en Crist es evocada après aquel verset : « Gràcias sián tornadas a Dieu per Jèsus Crist nòstre Senhor !... Atal donc, ieu meteís, soi per l'entendement esclau de la lei de Dieu, e soi per la carn esclava de la lei del pecat. » Un conflicte opausa donc entre eles « la lei de la carn » e « la lei de l'entendement » siá, de la voluntat de l'esperit uman. E es per portar son ajuda indispensable que Jèsus es vengut, d'una part, se morir per expiar los pecats involontàriament comés per sos elegits, e en primièr, lo pecat original eretat d'Adam e Eve, d'autra part, en ressuscitant per los ajudar a vèncer lo pecat actiu dins lor còs de carn. Aquela ajuda es tant indispensable coma la precedenta perque ofrís, sola, la possibilitat d'aténher lo nivèl de la santetat exigida per Dieu dels elegits per que beneficien del perdon en Crist e de la vida etèrna qu'a ganhada per eles. Per resumir aquel ensenhament, reteni dos vèrbs « vèncer » e « viure » eternalament o non « pas vèncer » e « se morir » dins una totala avalida qu'es lo sol sens de la primièra e de la segonda mòrt, segon Dieu.

Sa voluntat condutz l'òme orgulhós a amolonar de las riquesas per obtenir lo respècte e lo servici de las gents umilas somesas ; mas aquela apeténcia per las causas terrèstras li barra lo cèl e son avenir etèrn. Dins aquela categoria de creaturas se retròban totas las falsas religions, lors dirigents e las gents non espiritualas profanas o laïcs. Aquela causida es particularament onorada e promogut dins nòstras societats occidentals dins las qualas, de mai en mai, sola la capitada professionala es venguda onorabla e exaltada. En folas nombrosas, de las gents que se dison « crestians » sostenon aquelas valors mondanas, perque aquelas an pas relevat e an pas comprés las leiçons balhadas per Jèsus-Crist. An pas retengut qu'una causa de son passatge sus la tèrra : es mòrt per portar mon pecat, e ara, lo cèl m'es dobèrt. Quela tragica e terribla mespresa ! La mòrt de Jèsus a mascat dins lors esperits tota l'exigéncia dels cambiaments de valor qu'apròva e va aplicar pendent l'eternitat. Qu'a ausit la leiçon del Crist sap que la capitada professionala es segondària e que çò que prima abans tot, es d'ofrir a Dieu una somission exemplara confòrma al modèl representat per Jèsus. A qué servís un modèl, senon a èsser reproduch ? Es pas la cresença o las etiquetas religiosas que separan los umans de Dieu, es la nòrma de çò qu'apròvan e desiran començar. Resumissi la causa en disant : es la nòrma de lor « voluntat » qu'es diferenta de la de Dieu. Perque cal plan comprene que per viure amb Dieu pendent l'eternitat, cal prioritàriament, s'acordar amb el al nivèl de sas valors. Qu'aima s'auçar respond pas a sos critèris puèi qu'en Jèsus, Dieu a lavat los pès poscoses de sos apòstols, se

fasent atal, concretament e carnalament, lo servidor de sos servidors. Sufís de tenir compte d'aquel comportament del divin Crist per comprene a que Dieu barra son cèl e a que l'obris.

Lo « testimoniatge de Jèsus », o « la fe de Jèsus », expressions citadas dins l'Apocalipsi, es pas que « lo esperit de la profecia » evocat dins Apo.19:10. Lo testimoniatge de Jèsus es tanben lo testimoniatge tornat sus la tèrra per Jèsus-Crist e a aquel títol, constituís lo modèl que reproduson après Jèsus, Jean e totes los elegits fins a la fin del mond. N'es tot parièr per « la fe de Jèsus » siá, « la fe » testimoniada per Jèsus-Crist, per sas òbras terrèstras. Dins son ensenhament, Jèsus es vengut mostrar en carn e en esperit çò que los elegits devon venir, per poder dintrar dins son eternitat. Aquí perqué, la fe crestiana autentica s'acompanha de grands cambiaments de conducha e de compreson de las causas divinas, perque s'agís de començar una autentica preparacion dont la tòca es l'aptitud per l'eternitat celèsta. Dins Apo.19:7-8, se legís : « Regaudissèm e siam dins l'alegrança, e balhem-li glòria ; perque las nòças de l'anhèl son vengudas, e son esposa s'es preparada, e li es estat balhat de se revestir d'un fin lin, esclatant, pur. Perque lo fin lin, son las òbras justas dels sants. » Dins sos imatges simbolicas, Jèsus a balhat a aquela preparacion concrèta, lo nom « vestit de las nòças » de « l'anhèl ». Per apiejat aquela leiçon, preni aquela partida de la parabòla de Jèsus presentada dins Matt.22:11 a 14 : « lo rei dintrèt per veire los qu'èran a taula, e apercebèt aquí un òme qu'aviá pas revestit un vestit de nòças. Li ditz : Mon amic, coma ès dintrat aici sens aver un vestit de nòças ? Aquel òme aguèt la boca barrada. Alara lo rei dich als servidors : Ligatz-li los pès e las mans, e getatz-o dins las tenèbras del defòra, ont i aurà de plors e dels grincements de dents. Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits. » Dins aquel ensenhament, « lo vestit de nòças » identifica los elegits e decela los cridats. Aquel òme que se presenta sens « lo vestit de nòças » se reclama pasmens de salut del Crist. Aquel messatge confirma l'existéncia de doas menas de crestians, los unes, los elegits, essent recebuts, e los rebèls, los cridats non elegits, que son regetats. La diferéncia entre los dos camps pausa sus la sensibilitat espirituala dels èssers umans, los unes ausissent e respondent a las exigéncias reveladas per Dieu dins sos messatges profetics dont, fonamentalament, la restauracion de sas vertats doctrinalas dempuèi 1843, e los autres, ignorant aquelas exigéncias profetizadas o refusant de s'i conformar.

Entre elegits e descasuts, çò que fa la diferéncia, es la nòrma de la liura « voluntat ». Los elegits esitan pas a remetre en causa los eretatges espirituals eretats e lors mancas de caractèr, quand la causa ven necessari e quand es bibliquement e divinament justificada ; çò qu'exigís, dels estudis e dels examèns aprigondits. Los descasuts, per pigresa o crenhença espiritualas injustificadas, preferisson se'n tenir a l'eretatge rebut e practicat dempuèi de sègles ; tomban dins la trapèla del conservisme. Ailàs per eles, la fe depend abans tot de « l'intelligéncia », la mai basica : l'instint de conservacion que Dieu a quitament balhat a las bèstias. Es encara aquí un ensenhament balhat per Jèsus dins sa parabòla dels talents. Lo marrit mal jutjat amaga lo talent rebut e o garda tal coma l'a rebut. A l'opausat, l'elegit benesit o fa fructificar.

Son los àngels enviats per Dieu qu'an anonciat la naissença del messias esperat a de pastors que velhavan al prè de lors tropèls. Aquesta causida divina èra justificada a causa del ròtle tengut pel messias, venent el meteís, coma Berger fidèl vengut per païsser sas fedas umanas. Lo messatge dels àngels disiá dins Luc 2 :14 : « Glòria a Dieu al mai naut dels cèls, e, sus la tèrra, patz als òmes de bona voluntat. » S'agiguèt de la version biblica Vigouroux fòrça traducha del grèc. I a donc per Dieu, dels òmes de « bona voluntat », los que tròban « bonas », sa divina degun e sas leis, e dels òmes de « marrida voluntat », que tròban pas res d'agradiu dins lo fach de li deure obesir. E remembra-te que dins lo cèl, aquela meteissa situacion a ja partejat los àngels celèstes en dos camps, l'un per Dieu, l'autre per Satan. Te vesi ja pausar aquela question : Mas coma explicar aquelas causidas e comportaments tan diferents ? La responsa es dins lo mot « libertat ». Mas per comprene melhor, reprenèm l'examen de la natura de Dieu. Abans de crear dels cara e cara liures, viu sol. E dins aquela solitud etèrna lo mot temps a pas cap de sens. Va prene un sens unicament quand va crear en fàcia d'el, de las creaturas vivas e liuras, perque destinadas a èsser esprovadas e criveladas, lo temps lor va èsser comptat, e pels rebèls, descomptat. Serà encara mai verai sus la tèrra, quand lo pecat serà punit per la mòrt dels umans : l'imatge del sablièr pren alara tot son sens e son utilitat, perque aquel còp entre naissença e mòrt, de faison visibla e concrèta, lo temps de la vida s'escor coma lo sable del sablièr. Totas las creaturas creadas per Dieu son dotadas de l'intelligéncia que permet de pesar lo per e lo contra, de cap als problèmas someses a lor reflexion. L'exemple dels àngels es revelator perque se reproduson pas e pòdon pas donc pas imputar lor causida a un present ereditari. Es donc clarament l'utilizacion de lor liura intelligéncia qu'a conduch los unes, cap a l'obesissença e l'amor de Dieu, e los autres, cap a la rebellion e l'espèra d'una exterminacion aitant justificada que necessària, per la patz etèrna que seguirà lo temps de l'espròva universala.

Sus la tèrra, l'eretatge genetic concernís principalament d'aspèctes fisics. De tendéncias caractérielles pòdon èsser transmesas pels parents, mas l'intelligéncia umana demòra mèstra de sas

causidas. Es atal, que Dieu tròba de còps de vertadièra fe en çò dels mainatges d'un coble atèu liure pensaire. D'ont ven aquela fe, dins aquel cas ? D'intelligéncia personala del mainatge en çò del qual, l'instint de conservacion e la reconeissença de cap a Dieu o son venent foncionan perfiechament plan. Sufís en vertat, de descobrir l'amor de Dieu manifestat en la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist, per o voler seguir e de viure eternalament en sa companhiá. Segur, la creatura que tròba pas son plaser qu'a s'auçar al dessús dels autres es incapable d'esprovar aquela enveja dels elegits, , e aquela incapacitat la desqualifique per la vocacion celèsta ; foguèt lo drama del drac e de totes los que l'an seguit. Lo cèl e son bonaür etèrn se barran davant ela, perque pòrta pas « lo vestit de nòças », l'esperit de « bona voluntat » que favoriza la somission a las justas exigéncias de Dieu.

Actualitat fin Juillet 2022 : d'un tust petrolièr a l'autre

Demest los joves arribats al poder governamental e al poder mediatic tròp al servici del primièr, pauc d'entre eles son pro annadits per aver viscut lo primièr tust petrolièr patit per França en 1973. Foguèt lo resultat de la presa del contraròtle total de la gestion petrolièra pels païses arabs descolonizats. En un sol mes, lo petròli aumentèt de 40%, enriquissent, non solament los païses arabs, mas tanben America dels USA, plan gròs productor de petròli. Aquela aumentacion se repercutiguèt en cadena sus tot lo comèrci e l'industria. Foguèt pels franceses un moment dificil a passar, mas al fil del temps, la dificultat foguèt avalada e dominada. Mas aquela annada es estada marcada coma essent la primièra ont lo budgèt de França es estada deficitària e qu'a començat de manlevar e donc a s'endeutar.

Dempuèi 1973, cada annada, aquel deute a aumentat. Las condicions mondials del comèrci impausadas pels USA son estats de mens en mens favorable als païses rics ; França demorant d'aquel nombre malgrat un còst social mai naut que pertot endacòm mai. L'economia de mercat suprimís las taxas establidas entre los païses de nivèl de riquesa diferent. La concurréncia es alara despietadosa ; quand l'ofèrta es inferiora a la demanda, los prèses s'envòlan perque i a pas de fren a la cupiditat dins lo sistèma establiment en Occident. Sa dominacion sostenguda pels USA s'impausa sus quasi totes los païses del mond, totalament dependents de las règlas fixadas pel país venceire de la Segonda Guèrra Mondiala. Quitament la Russia comunista acaba per acceptar aquela règle en adoptant lo doble sistèma exterior capitalista e interior comunista. Lo Japon vencut se plega a la directiva, e Russia s'abausona en roïna economica cap a 1990. Los USA trionfan e China absorbís las produccions del mond occidental al detriment dels trabalhaires dels païses occidentals. Es l'urós temps dels capitalistes e dels investisseires que realizan de profièches enòrmes gràcias a las deslocalizacions de las produccions cap a China, que ven de mai en mai rica e de mai en mai immancabla e exclusiva. Aiçò a tal ponch, qu'als USA, lo mercat intèrn comença de ne sofrir d'aquela concurréncia chinesa fòra nòrma. Es aital que los USA an començat de crénher la concurréncia chinesa qu'an eles meteisses favorizat en sostenent sa dintrada dins l'OMC (Organizacion Mondiala del Comèrci). Los USA lançaires de las idèas son tanben totjorn los primièrs a descobrir las consequéncias nefastas de lors decisions. Euròpa seguís totjorn amb un descalatge de mai en mai cort, las meteissas experiéncias que las dels USA. Euròpa es estada sedusida pel regim capitalista en vesent los fruches de riquesas portats en Alemanha demorada jos l'influéncia politica e economica dels USA. França, plan fòrça comunista après la Guèrra Mondiala a lisat a son torn cap al liberalisme capitalista e aquí tanben, mandature après mandature, lo socialisme liberal a acabat per s'impausar al detriment del partit comunista qu'es pas en 2022, mai que l'ombra de per el. Après mantuna alternança entre l'esquèrra socialista liberala e la drecha afairista egalament liberala, los franceses an acabat per regetar aqueles dos poderoses partits politics qu'an perdut tota legitimitat a lors uèlhs ; e pas sens causa. Pendent aquelas alternanças, França es estada venduda, especejada, e consumida pels investisseires dispersats sus tota la tèrra. Nòstres governants oblidan que l'argent prestada rapòrte pas qu'als prestaires que repatrian lors profièches dins lor pròpri luòc de residéncia siá, cap a totes los païses de la tèrra ont abitan. D'autres prèstes plaçats a tausses d'usura pels fonzes de pension americans retiran de somptuoses profièches que finançan las retiradas dels trabalhaires americans. E las entpresas qu'an acceptat aqueles prèstes se'n son sovent pas relevadas. Arroïnadas, los fonzes de pension los an tornadas vendre a las mai offrants, estrangiers o mai rarament, franceses. Las entpresas son atal vengudas de mai en mai estrangieras e de mens en mens purament francesas. Es dins aquel estat ja fòrça endeutada que França es estada plaçada jos la dominacion d'un jove qu'a profecat en consequéncia de se trobar en segond torn de las eleccions de cap al Front Nacional francés que los partits liberals se son acarnassits a diabolizar pendent de longas annadas. De manièra que, l'elector d'origina estrangiera votant de mai en mai, aquel partit nacionalista a perdut tot astre d'obtenir o poder. E per que la causa siá ben compresa, lo Dieu creator

a reproduch en 2022, la meteissa situacion qu'en 2017. Amb aquela chifra 17, l'annada èra plaçada jol signe del jutjament divin. E l'arribada al poder d'aquel jove sens reala experiéncia de la vida, preparava per França, lo pièger e non lo melhor. Perque dempuèi de sègles, França es dins lo visor de Dieu ; sos sostens successius per la religion catolica papala romana puèi per l'ateïsme liure pensaire, n'an fach sa cibla principala, après la vila de Roma ont sièta la papautat.

Lo novèl jove president èra financièr dins la banca Rotschild, es dire se pòt partejar las posicions europèas entièrament dirigidas pel comissariat europèu plaçat el meteïs al servici dels grands financièrs europèus e mondials. Perque t'i engana pas, Euròpa es pas estada creada pel bonaür dels pòbles, mas unicament, per favorizar los escambis comercials e financièrs sus l'ensemble dels territòris dels païses amassats. Los deputats europèus, coma dins nòstra 5na Republica son pas aquí que per servir d'alibis democratics per tal de mascar la dictatura dels grands interèsses financièrs que son sols de profèchar d'aquela U.E. E per profèchar, profièchan, e an fòrça encoratjat las deslocalizacions qu'an destruch en França nòstres emplecs industrials, principalament, perque lo comèrci se contenta tant de vendre çò qu'es importat que çò qu'es produch sus plaça, sul sòl francés. Es çò qu'explica lo taus actual del caumatge qu'après s'èsser plan naut pendent l'acantonament degut al Covid-19, s'es reduch amb la represa. Ailàs, aquel constat va lèu èsser avalit per la roïna provocada per las sancions presas contra Russia dempuèi son agression contra Ucraïna. Dins son domeni, lo president rus demòstra una intelligéncia redobtable, calma e soscat, fa çò qu'anóncia, dich çò que va far, e tira las consequéncias de las sancions ; e anóncia que las mesuras occidentalas presas contra el se van tornar contra los pòbles d'aqueles païses ; e los faches li balhen 100% rason. Pres a lor pròpria trapèla, los mèdias occidentals acusan lo president rus de far de chantatge. Mas lors sancions son pas passes del chantatge contra Russia ? Lors fornaduras d'armas a son enemiga, son pas mai murtrièras que lo chantatge ? Soi conscient que mon ponch de vista es inacceptable e quitament insuportable per de gents qu'an decidits qu'avián rason d'agir coma l'an fach. Mas ieu , sabi qu'aqueles decisions an per sola tòca, lo de preparar lor castig divin dont l'instrument serà las colèras murtrièras de Russia e sos aliats musulmans.

Abans que los païses europèus o fagan, los prenent de cors, lo cap rus a reduch drasticament sa liurason de gas, provocant la panica demest eles. Las consequéncias anonciadas essent catastroficas, Euròpa compta sos amics demest los pòbles e descobrís que luènh d'èsser isolada coma lo voliá obtenir, Russia es sostenguda per totes los païses de l'Orient, e qu'en fach, es Euròpa que se tròba isolada amb los USA e Austràlia. Retròba contra ela, los ancians païses colonizats africans, los païses musulmans, Índia e China aital coma qualques païses de l'America Centrala e del Sud. Entièrament dependenta d'energias importadas, Euròpa descobrís son ponch feble e cerca desesperadament de fornidors per remplaçar Russia. E per l'arroïnar, se vira cap a de païses productors encara mens respectables que Russia ; n'es pas a sa darrièra presa de decision incoerenta e paradoxala. De solucions existisson, mas seràn fòrça costosas e longas a metre en plaça. Mentre que lo temps prèissa, perque la copadura del gas rus a raprochat brutalament l'ora dels problèmas. D'operacions de calpres son temptadas mas los òdis ancians los van conduire a la malescaduda e pels europèus d'enòrmas dificultats financièras e economicas van totalament remetre en causa lors condicions de vida prospèras inchalhentas. Visiblament, la malediccion divina s'abat sus Euròpa principalament. E dins lo mond entièr se vei se regropar los partisans dels dos camps principals opausats. Dins lo meteïs temps, la menaça de l'usatge de l'arma nucleara es agitada per Russia mas tanben per Corèa del Nòrd que crenh pas de menaçar obèrtament America. China que projècta de reprene l'illa de Taiwan jos sa dominacion risca una intervencion americana. Los foguièrs potencials s'alucan pertot.

E aquel revelh es pas que l'expression de la colèra justificada del Totpoderós Senhor Dieu Jèsus-Crist momentanèament solament reduch e aflaquit pendent son ministèri terrèstre. Tanben, lo temps del Crist crucificat, sanguinós, clavelat sus sa crotz, es acabat. Dempuèi sos apòstols l'an vist, ressuscitat e plan viu e dempuèi lo cèl, a puèi assistit sos vertadièrs servidors, los a sostengut dins lo martiri. A balhat a l'occident un long temps de patz qu'es pas estat utilizat que per intensificar sas valors cupides e sensualas al detriment de la fe en el. Lo mesprètz dont es objècte justifica sa colèra divina, mas a aquela ora, es pas son aspècte qu'es redobtable, son sas paraulas citadas dins Apo.9:13 : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » Mas anonciar la guèrra e sas multituds de mòrts es inutila se se restaca pas aquela anóncia a una causa precisa. Aiçò d'autant mai que los faches son constatats per de nombrós contemporanèus pas forçadament religioses. L'avantatge qu'ai sus eles es de far remarcar qu'aquel drama que ven al títol de « seisena trompeta » tròba sa justificacion abans lo compliment de la « primièra » d'aqueles « sièis trompetas ». E aquela « primièra trompeta » s'es complida per las diversas invasions d'Euròpa que l'an mes dins sa partida nòrd, a fuòc e sang entre 375 e la debuta del sègle 5en. E aquí, una suspresa deu èsser relevada, las Huns crudèls e

sanguinaris que son venguts terrorizar los pòbles de l'Euròpa centrala èran ja sus la tèrra d'Ucraïna. Çò qu'establiguèt un ligam entre la « primièra » e la « seisena trompeta ». Se dins la « primièra », an agit personalament contra l'Euròpa infidèla, dins la « seisena », atiran la colèra russa sus Euròpa que la destruirà amb encara mai de poténcia. La causa d'aqueles flagèls devastators se tròba lo 7 de Març de 321, data ont lo sant sabat divin es estat remplaçat per nòstre dimenge actual, en aquel temps amb lo nom de « jorn del solelh » adorat per l'emperador Constantin 1èr, ordonnateur del decret promulgant aquel cambiament. S'es installat en 330 a Constantinòple a l'Èst d'Euròpa. E es lo Nòrd d'aquela zòna Èst que las Huns son venguts salvatjament devastar après 375. S'a pres per una conversion crestiana son associacion del Crist amb son dieu solar ; mas es pas la vertat del Crist qu'a causida d'onorar ; sa causida s'es portada sus sa « dieu » solar pagan apelat lo « Sol Invictus » en latin roman siá, lo « Solelh Invencit » qu'a fach subtilament adorar pels crestians de l'empèri, per son decret que l'a impausat coma jorn del repaus setmanier. Mas per Dieu, foguèt lo començament d'una umiliacion que los colpables anavan deure pagar per de malediccions qu'anavan sièis còps consecutius, entre lo 7 de Març de 321 e lo 24 de Febrièr de 2022-2028, frapar los crestians europèus solhats pel repaus consacrat a aquel dieu pagan. Lo seisen còp ven de començar lo 22 de Febrièr de 2022 a partir d'Ucraïna. En mai, dins aquela « seisena trompeta », segon Dan.11:40 a 45, los pòbles arabs, pilleurs per vocacion, son dins l'accion en seguida de l'armada russa. De mena, la « seisena trompeta » apareis coma un renovelament de la « primièra » amb de degalhs nuclears terriblament mai importants e una participacion dels ancians Huns. E aiçò es fòrça important a comprene : a l'epòca de las invasions dels Huns, lo celèbre Atila afirmava qu'agissiá sus l'òrdre de Dieu ; çò que li valguèt lo chafre « Atila, lo flagèl de Dieu ». Rampèli aici sa terribla devisa : « Aquí ont mon caval passa, l'èrba regèta pas ». Après la « seisena » e son fuòc nuclear, « l'èrba regetarà pas tanpau ». Dempuèi mon descriptatge de las « trompetas » d'Apocalipsi siá, cap a 1982, ai pogut demostrar qu'es estat efectivament mandat per Dieu per sacatjar Euròpa al títol meritat de « flagèl de Dieu ». E lo parallelisme establert amb la « seisena trompeta » fach d'aquesta un « seisen » « flagèl de Dieu » que pausa aquel còp sus la « barbaria » ucraïniana e russa e sus lors caps e lors aliats. Mas dont los efieches son, aquel còp, al nivèl de l'Euròpa entiera e de la rèsta del mond.

Es donc necessari d'establir e d'identificar la cadena de las culpabilitats que va conduire los pòbles europèus al pièger ; en « causa » : « lo pecat », coma Dan.8:12 permet d'o comprene : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici (sacerdòci celèst del Crist) perpetual, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas. ». « A causa del pecat » de 321, « l'armada dels sants » es estada liurada al regim papal roman, « la bana », en 538. Tot a començat lo 7 de Març de 321, quand per decret, l'emperador Constantin 1èr a instaurat la transgression del quaten dels dètz comandaments de Dieu relatiu al repaus del sabat del seten jorn ; çò que conduch, uèi, Jèsus-Crist a organizar, après cinc flagèls precedents, lo conflicte entre Ucraïna e Russia dins nòstra epòca finala. A organizat, en 1991, l'independéncia d'Ucraïna, e, en 2022, sa demanda de restacament a l'OTAN que Russia a considerada coma un acte de traïson inacceptable. La guèrra a esclatat, Russia es dintrada sul sòl ucraïnian. Los apèls amb l'ajuda d'Ucraïna als europèus an fach dintrar l'U.E. dins lo conflicte, e Russia va acabar per devastar Euròpa ajudada pels pòbles musulmans de l'Èst e los pòbles musulmans arabs e africans. Segon Dan.11:44, Russia es puèi destrucha pel fuòc nuclear enviat pels USA. La tèrra es alara devastada per de multiplas destruccions nuclearas localizadas suls grands centres urbans e las zònas militarizadas. Confòrmament a l'anòncia del Crist : « lo tèrç (simbolic, mas probablament fòrça mai) dels òmes » es « tuat pel fuòc e lo sofre » de las armas atomicas. Non protegidas per Dieu, las autras nacions paganas se destruson mutualament. Los subrevivents son prèstes per la darrièra espròva de fe terrèstra. Plan logicament, après èsser estat la « causa » dels castigs de « sièis trompetas », serà fondada sus la glorificacion del « sant sabat de Dieu » dont la glòria pausa sul testimoniatge de fidelitat de sos sants elegits ; fidèls fins a acceptar lo risc de mòrt que pesarà sus eles. En darrièra extremitat, Jèsus-Crist pareisserà per los desliurar de la mòrt promulgada pels subrevivents rebèls. E après lor raubatòri cap al reialme dels cèls, sus la tèrra, los subrevivents rebèls s'exterminaràn dins de reglaments de comptes venjadors. O devi encara rampelar : per Dieu, al contra de las convencions umanas, la cibla de sa colèra es pas unicament militara ; es tanben civila, perque totas las creaturas umanas vivas an a rendre compte de lor comportament de cap a el e sas divinas santas leis. Es çò que distinguís aquela Tresena e darrièra Guèrra Mondiala de las precedentas, dins las qualas las convencions umanas an prevalgut e son estats, mai o mens, reconegudas e respectadas.

Plan d'ora, ai relevat lo caractèr progressiu e gradualament intensiu de las successions dels « sèt trompetas » de l'Apocalipsi ; causas que fan pròva de la saviesa de Dieu :

Primièra trompeta : entre 321 e 538, Euròpa crestiana venguda colpabla es agarrida per de persécuteurs pagans venguts de l'exterior : los Barbars venguts de l'Èst siá, una estrategia qu'illustra : Euròpa « ---

Segonda trompeta : en 538, lo regim papal es instaurat ; secuta, per los convertir, los pòbles pagans exteriors : entre 700 e 1200, los germans e los Musulmans. Illustracion : Euròpa --- »

Tresena trompeta : entre lo 12en e lo sègle 18en : Lo regim papal secuta los crestians reformats europèus ; l'agression es virada cap a l'interior d'Euròpa. Illustracion : Euròpa « --- » Euròpa.

Quatrena trompeta : entre 1789 e 1798 : Dieu destrutz la poténcia del regim papal catolic roman. Fin de l'agression religiosa crestiana.

Cinquena trompeta : après l'espròva de fe viscuda als USA en 1843 e 1844, la religion protestanta eretièra del repaus dominical roman es liurada al drac per Jèsus-Crist.

Seisena trompeta : a partir del 24 de Febrièr de 2022, Euròpa catolic infidèl totjorn culpable es liurada a una destruccion parciala ; sos agressors venon de l'Èst e del Miègjorn. Es lo darrièr « avertiment » balhat per Dieu.

Setena trompeta : après la fin del temps de gràcia individuala e collectiva, Jèsus-Crist torna salvar sos elegits e destruire totes los rebèls terrèstres e celèstes, Satan levat, perque deu demorat presonier pendent « mila ans » sus la tèrra desolada, abans d'èsser avalit amb totes los autres rebèls ressuscitats per patir lo castig de la « segonda mòrt » dins « l'estanh de fuòc » ; lo fuòc volcanic o magma sosterranh expandit sus tota la tèrra.

Se pòt atal seguir lo desvolopament de l'agressivitat del regim papal catolic roman que, pas encara identificat diabolic al temps de la « segonda trompeta », agarrís dels pòbles pagans estrangiers per los convertir per fòrça ; çò que Dieu a pas jamai ordenat. Puèi, pontualament de la « tresena trompeta » ; sa natura satanica essent denunciada oficialament pel monge ensenhant alemand Martin Luther, son agression se pòrta contra los que la decelan : los reformators protestants. Mas demest aquestes, segon Dan.11:34, los pluses « ipocritas » s'arman e li tornan sos còps. Après l'accion de la « quatrena trompeta », la Revolucion francesa, la parentèsi pertocant la fe catolica es tornada barrar. Al moment de la « cinquena trompeta », la cibla novèla de Dieu va èsser la fe protestanta, dont la Reforma es pas estada acabada ; es demorada unicament parciala e Dieu s'acontenta pas de çò qu'es solament parcial ; exigís totjorn a tèrme, la perfeccion. Aquí perqué, lo criblage basat sus las espròvas adventistas americanas li permet de liurar al drac los descasuts de las espròvas e parallèlament, de far completar e acabar la Reforma per la fe adventista del seten jorn. Perque çò nom resumís a el-sol, las doas vertats mespresadas per la fe protestanta eretièra del repaus dominical roman : l'interès per l'anòncia profetica del retorn gloriós de nòstre Senhor Jèsus-Crist, e la santificacion mesa en practica per son sant sabat del seten jorn, que profetiza lo repaus grand del seten millenari qu'a ganhat, per sa mòrt expiatòria, per sos sols fidèls elegits.

Pontualament de la « seisena trompeta » siá, lo 24 de Febrièr de 2022, per de rasons diferentas o partejadas, las religions catolicas, protestantas e adventistas occidentalas an totas estiu regetadas per Dieu e donc liuradas al drac e a sos demònis. L'imperfeccion de lor fe essent constatada, demòra pas a Dieu mai qu'a lor adreçar un ultim sevèr avertiment que repren, en mai grand, la forma de la « primièra trompeta » : la Barbaria de totes las originas torna frapar l'Euròpa occidentala marcada pel pecat comés per Roma ; son jorn pagan vengut remplaçar lo sabat santificat pel totpoderós Dieu creator. La penedença e lo fruch de penedença, es ara ; pontualament de la « setena trompeta », serà definitivament tròp tard.

Caque setmana, la television nacionala francesa favoriza los cultes religioses practicats dins çò que lo catolicisme a cridat : « lo jorn del Senhor » çò qu'es la traduccion del mot « dimenge », version francesa del nom latin : « dies dominica ». Atal presentat, que poiriá suspectar aquel Senhor d'èsser lo drac ? Perque dempuèi 1843, lo vertadièr Senhor Dieu, Jèsus-Crist, accèpta pas que lo culte del dissabte eretat la practica ordenada als josieus. Tanben, rampèli aici qu'aquel « jorn del Senhor » foguèt pas que lo jorn en lo qual, pel primièr còp après sa mesa al tombèl, Jèsus es aparegut ressuscitat a sos apòstols e sos discípols. Una debuta de setmana per marcar una debuta d'aliança, la novèla, e res d'autre. En mai, lo primièr jorn de la setmana de la creacion terrèstra, Dieu a creat la tèrra e lo principi de la « separacion » entre « lo lum e las tenèbras » ; en mena qu'aquel « primièr jorn » es restacat a las « tenèbras », en oposicion absoluta al sabat del « seten jorn » que, santificat per Dieu, es l'imatge meteiss de « lo lum » e de la perfiècha « santetat ». La perfiècha santificacion dels sants es donc restacada a la santificacion del repaus del seten jorn dins una perfiècha logica del tot tanben perfièch projècte salvateur concebut per Dieu. Lo que balha son arma entièra a son Creator vei pas de dificultat insurmontabla per adaptar sa vida a l'exigéncia de son Dieu. Aquí perqué, los que reganhan e refusan aquela adaptacion testimonian contra eles meteisses que refusan de li apartenir, còs e esperit siá, arma entièra.

Aquel subjècte relevant de la fe, abòrdi aici lo problèma del climat que ven de mai en mai caud. Los pagans increduls o incroyants an trobat lor explicacion : la pollucion producha per l'òme. Sens negar l'existéncia d'aquela pollucion, rampèli que i a dos mila ans, sus una barca amb sos apòstols

testimònis del fach, Jèsus a arrestat la tempèsta que los menaçava ; sus son òrdre, s'es calmada, instantanèament. Sens oblidar aquel autre exemple, lo del profèta Elie que faguèt tornar la pluèja per sa paraula quand agradèt a Dieu d'o far, segon 1Reis 17:1 : « Élie, lo Thischbite, l'un dels abitants de Galaad, dich a Achab : L'Etèrn es viu, lo Dieu d'Israèl, dont soi lo servidor ! I aurà pas aquestas annadas ni rosal ni pluèja, senon a ma paraula... » /1Reis 18:44 : « A lo seten còp, ditz : Aquí un nívol pichon que s'auça de la mar, e qu'es coma la palma de la man d'un òme. Élie ditz : Monte, e dises a Achab : Atèla e davalas, per fin que la pluèja t'arrèste pas. » Tan desagradu coma el siá, lo climat es impausat per Dieu, al títol de flagèl que frapa los pòbles que punís e s'aprèsta a destruire. Dieu es pas lo Creator d'aquela natura dins la quala evoluam ? Aquela natura, que contròla per sa paraula e sa pensada, sens las qualas cap de volcan dintra pas en erupcion, cap de vent se met a bufar dins una direccion o dins una altra, es pas pas entre sas mans per que ne faga d'armas redobtablas ? Que reten o envia la pluèja benfasenta o devastatritz senon el ? Cercant endacòm mai las causas dels fenomèns constatats, los incroyants imputan la situacion a un rescalfament climatic progressiu provocat per l'acumulacion de la produccion de gas carbonic pels èssers umans. Mas a aquela teoria, Dieu opausa lo testimoniatge istoric passat en lo qual, sens la tecnologia polluenta, de las epòcas de grandas calors son estadas viscudas sus la tèrra. E mai prè de nosautres, coma explicar la subta annada de secada qu'a marcat la sola annada 1976 ? E après ela, lo climat es tornat venir normal fins a nòstras annadas 2020. E per far desaparéisser tot dobte a aqueste prepaus, rampèli que dins Apo.16:8-9, « lo quatren dels sèt darrièrs flagèls de Dieu » va concernir lo « solelh » e Dieu nos ditz que dins aquel contèxte va intensificar sa calor. S'acontenarà pas de calfar, mas alara, « cremarà » mortalament de las carns : « lo quatren versèt sa copa sul solelh. E li foguèt balhat de cremar los òmes pel fuòc ; e los òmes foguèron cremats per una calor granda, e blasfemèron lo nom del Dieu qu'a l'autoritat sus aqueles flagèls, e se repentiguèron pas per li balhar glòria. » Relèva que dins aquel contèxte, los rebèls increduls sabon a que lo solelh obesís. Coma los « sièis trompetas » abans eles, « los sèt darrièrs flagèls de Dieu » son progressivament intensius coma los qu'aviá profetizats per l'anciana aliança dins Lévi.26:18, o l'expression « sèt còps mai » que separa las plagas, o pròva, puèi que se la retròba dins los versets 21, 24, 28 : « Se, malgrat aquò, m'escotatz pas ponch, vos castigarai sèt còps mai per vòstres pecats. » En fach, la chifra « sèt » designa la santificacion de Dieu e donc lo repaus sabatic qu'a restacat al seten jorn perque profetiza lo jorn de sa victòria sus totes sos enemics ; aquel seten jorn profetizant lo seten millenari de son grand repaus celèst partejat amb sos recrompats, sos elegits fidèls. Atal darrièr aquela chifra « sèt » se tròba lo Dieu Esperit qu'a « santificat » son sabat e que castiga sa transgression. E la transgression del sant sabat divin èra ja en causa dins l'anciana aliança, coma aqueles versets 34 e 35 de Lévi.26 o pròvan : « Alara lo país gaudirà de sos sabats, de longa que serà devastat e que seretz dins lo país de vòstres enemics ; alara lo país se pausarà, e gaudirà de sos sabats. De longa que serà devastat, aurà lo repaus qu'aviá pas agut dins vòstres sabats, mentre que l'abitàvetz. ». L'ai ja dich mas o repetissi aici, se cal trobar una causa a un real rescalfament de la temperatura de l'aire terrèstre, es mai dins las 2100 explosions nuclearas realizadas en ensag dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala que dins los regèts de gas carbonic de nòstres veïculs e nòstras industrias modèrnas. D'autant mai que lo gas carbonic es transformat en oxigèn per las fuèlhas verdas dels arbres qu'o consumisson e atal o transforma per nòstre mai grand besonh. E malgrat que plan diminuidas en susfàcia, demòre encara fòrça bòsques sus la tèrra.

A prepaus de las accions enganairas, citi aquela intoxicacion religiosa que pausa sul fach de plaçar una crotz sus totes las tombas dels occidentals. Tanben o devi rampelar, mas segon Ezéchièl 14, los elegits salvats per Jèsus-Crist devon èsser de nivèl de « Noé, Daniel e Job ». Aquel messatge deuriá far cessar de las multituds d'illusions e de falsas esperanças ; falsas perque non fondadas e totalament contradichas per aquel tèxte d'Ezé.14:13-14 ; 15-16 ; 17-18 : « Fils de l'òme, quand un país pecariá contra ieu en se liurant a l'infidelitat, e qu'espandiriái ma man sus el, se copavi per el lo baston del pan, se li enviavi la famina, se n'exterminavi los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, Noé, Daniel e Job, salvarían lor arma per lor justícia, diguèt lo Senhor, YahWéH. Se fasiái córrer lo país per de bèstias ferotjas qu'o despoblarián, se veniá un desèrt ont degun passariá pas a causa d'aquelas bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, soi viu! dich lo Senhor, YahWéH, salvarían pas ni fils ni dròllas, eles sols serián salvats, e lo país vendriá un desèrt. O se menavi l'espasa contra aquel país, se disiái : Qué l'espasa corra lo país ! Se n'exterminavi los òmes e las bèstias, e que i aguèsse al mièg d'el aqueles tres òmes, soi viu ! dich lo Senhor, YahWéH, salvarían pas ni fils ni dròllas, mas eles sols serián salvats. » E aquel messatge es repetit tres còps, çò que revèla son importància per Dieu e sos elegits dels darrièrs jorns. Perque, en efiech, las experiéncias d'aquelas tres òmes son de critèris exigits per Dieu de la part de sos darrièrs elegits :

Noèr : fidelitat pontualament de la separacion abans l'exterminacion de l'umanitat.

Daniel : lo testimoniatge de l'esperit de la profecia.
Trabalh : la victima del testimoniatge per Dieu contra Satan.

La religion ortodòxa

Las profecias biblicas centradas sul temps de la fin l'ignòran e dison pas res d'especial sus sa doctrina. Pasmens, las leiçons reveladas a prepaus del creştianisme li son aplicables per mantuna rason. E ja, perque s'agís plan d'una religion creştiana e perque sa separacion del creştianisme occidental s'es efectuada après 321, en mena qu'a aplicat, en Euròpa orientala lo repaus del dimenge renegat per Dieu, instaurat per l'emperador Constantin 1èr. Las diferéncias religiosas respècte a Roma son donc minimas e segondàrias. Perque la malediccion del fals jorn de repaus s'aplica a totas las religions qu'onoran pas lo seten jorn santificat per Dieu. En consequéncia, son nom « ortodòx » que significa : « opinion drecha » es contradich pels faches puèi que sa « droiture » es contradicha per la vertat biblica.

En 1917, en Russia, una granda revolucion populara a versat lo Tsar e son sistèma monarquic transmés pels sègles. Çò qu'es arribat en Russia l'es estada per las meteissas causas que çò que s'es complit en França. Pels observators que sèm, la leiçon divina aplicada es la meteissa. E pòdi quitament dire que pertot ont de las revolucions se produson, intervenon contra de regims religioses corromputs non benesits per Dieu. A Mexic, a Cuba, la causa es totjorn la meteissa ; la religion a versar, es encara e totjorn la religion catolica. Pertot, sosten lo regim dels rics e dels poderoses injustes e egoïstas. Aquí perqué, Dieu los fa versar per de revolucionaris. Çò dont la profecia parla pas es pas dich, perque Dieu recorrut a nòstra intelligéncia. Nos torna de comprene que las leiçons balhadas per Dieu s'apliquen a totes los òmes, totes los regims, e totes las religions. Lo retrach robòt de la religion perfiecha es revelat pel comportament de Jèsus-Crist ; es lo de la nòrma exclusiva qu'obrís lo salut e conduch cap a el.

En Russia, lo regim dels Tsars èra a l'imatge de nòstras monarquias occidentalas, fòrt amb los febles e melicoses amb lo clergat, e aiçò per las meteissas rasons qu'avián los reis occidentals : la paura de se veire barrar la pòrta del salut celèst. La falta principala de totes aqueles regims reials es estat de far fisança als representants religioses, per establir un bon rapòrt amb lo Dieu del cèl. An comés l'error de se fisar dins l'òme e an mespresat los avertiments citats dins la Bíblia, exclusivament : Jér.17:5 : « Atal parla YahWÉH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, e que desvia son còr de YahWÉH ! » Aurián totes degut la legir personalament, per prudéncia, per tal d'èsser segurs d'èsser pas enganats. Mas l'avent pas fach, an mespresat lo Dieu creator que l'a inspirada al fil dels sègles. E aquel comportament a revelat l'importància que balhava a la religion, malgrat que paradoxalament, per crenhença e supersticion, an lo mai sovent cercat d'evitar de s'opausar als papas e als pòpes. Atal coma essent separada momentanèament d'Adam, Eve foguèt sedusida pels arguments del drac, los òmes que legisson pas la paraula de Dieu eles meteisses, del prince al mendicaire, se daissan sedusir per las messorgas proferidas pels clergats religioses, los prèires e los pastors. La Bíblia, aquelas « dos testimònis » de Dieu segon Apo.11:3, es nòstra salvagarda, la font dels arguments que destruson las messorgas del drac. Aquela arma preciosa es a la disposicion de totes ; cal encara decidir de l'utilizar. E aquí, cada creatura ven responsabla de sa causida amb totes las consequéncias que ne resultan per ela.

Lo regim papal catolic roman a fòrça lèu comprés lo dangièr que la Bíblia representava per sa subrevida, tre que, per sa lectura dirècta personala, los vertadièrs reformators apelats per Dieu an publicament denonciat sas messorgas e son usurpacion religiosa, e sa natura diabolica. Tanlèu, s'es aplicada a secutar los legidors d'aquela preciosa « paraula de Dieu » que sos pròpris monges escribas reprodusián dins sas clastras e sos monastèris. La mòrt o la pena de las galèras èran los risques encorrruts per tot possessor de la santa Bíblia. E gràcias a l'invencion de l'estampariá, se multiplicava esbandissent, de faison irreversible, la paraula de vertat de Dieu.

En Russia, l'extrèma pauretat e la manca d'instruccion an fach que la Bíblia a pas pogut esclarir las massas popularas. A defect, la religion ortodòxa a bastit son ensenhament suls imatges de sos « santas » icones ; a l'origina, un sistèma educatiu a la portada de las gents non ensenhadas, perversit de faison idolatra puèi. Russia e las tèrras de l'Èst europèu an portat lo nom d'Esclavonie, perque lo sistèma moyenâgeux i a perdurat fins al temps del darrièr Tsar Nicolau II tuat amb sa familha pels revolucionaris bolchevics. Dins aquela zòna d'Euròpa, los paisans son demorats dels « sèrvs » suls quals de poderoses e rics senhors an dominat, còs e armas. Èra d'autentics esclaus d'ont lo nom balhat en plaça d'Esclavonie. Sabent pas ni legir, ni escriure, lor ensenhament religiós èra oral e podiá pas èsser basat que sus d'imatges, de las ilustracions de las scènas istoricas testimoniadas dins la Bíblia. Podián pas comptar que sus lor memòria e retenián pas que çò que las

icònas creadas lor presentavan. Es çò qu'explica la capitada de l'adopcion del comunisme e son ateïsme nacional instaurats en seguida de França. A la casuda del regim sovietic, dins la libertat retrobada, la religion ortodòxa e sas icones son estadas restablidas dins la novèla Russia relevada per Vladimir Putin.

Es important de comprene lo despartiment religiós d'Euròpa de l'Occident e de l'Orient. En 313, fin de las dètz annadas de las persecucions imperials romanas dels crestians, a Roma, Constantin legaliza la practica religiosa crestiana. Resident a Milan, en 321, establís son decret qu'ordena lo cambiament del jorn del repaus setmanièr. Son forfach comés, quita Milan per residir a Bizanci que renovada per el pren lo nom Constantinòple (tornada nomenar mai tard Istambul après la conquista dels turcs). Aquela installacion de l'emperador a l'Èst luènh de Roma, estaca a Roma l'exclusivitat de la representacion religiosa crestiana. Es pas encara lo prestigi papal, mas ja lo simple avesque de Roma benefícia sus sos egals dispersats dins l'empèri del prestigi restacat a Roma, l'èx-vila imperiala. Atal, l'emperador titular a quitat Roma per daissar plaça al futur emperador papal que s'i establirà en 538 per decret de l'emperador Justinian que residís el totjorn dins l'Orient d'Euròpa. Pòdes atal comprene coma l'autoritat papala parteja, tre lo començament, sa culpabilitat de cap a Dieu amb la zòna orientala de l'Euròpa crestiana, fins qu'en 1054, un esquisma oficial ven separar la fe catolica romana occidentala de la fe ortodòxa de l'Orient ; los de l'Orient avent refusat de se sometre a l'autoritat del papa roman. Dins una totala independéncia, an reorganizat un clergat dirigit per de « pòpes », mas aquestes se pòdon maridar e aver de mainatges, al contra dels papas occidentals e lors prèires ; en mai la glèisa impausa pas lo celibat a sos servidors. Aquí perqué, aquela ortodoxia practica lo « dimenge » èx-jorn del solelh invencit de l'emperador Constantin. Dins son alunhament de Roma, Constantin aviá emportat son fruch renegat cap a l'Euròpa orientala e dempuèi 1843 ont Dieu a exigít la restauracion de son sant sabat, aquel crestianisme parteja la falta d'o transgredir, exactament coma o fa lo crestianisme occidental catolic e protestant.

L'Orient a pagat plan car, l'instauracion papala ordenada per Justinian. La malediccion de Dieu, que pasmens l'a el meteís volguda, es estada manifestada amb poténcia, per d'epidèmias mortals de pèstas, de faminas, causas essent estadas causadas per un climat tenebrós e freg degut a doas poderosas erupcions volcanicas situadas sus l'equator, l'una en Indonesia nommada « Krakatoa », l'autre en America Centrala, apelada « Ilopango ». En mai, la zòna Èst d'Euròpa foguèt somesa a d'atacas turcas musulmanas e de conquistas territorials que justifican la preséncia musulmana en Albania e en Bòsnia e Ercegovina, zòna venguda explosiva al moment de la Guèrra dels Balcans dins las annadas 1990 ; una guèrra que sembla en via de se desvelhar, segon las darrièras novèlas de l'actualitat.

En resumit, l'esquisma pel qual la fe ortodòxa s'es separada de la fe catolica romana, li es pas estada profechosa e a pas cambiat sa relacion amb Dieu, tot coma la separacion de las dètz tribús d'Israèl de Juda, aviá pas tanpau portat de benediccion divina a aquelas dètz tribús.

PARÍS, vila renegada de totes tempses

Òc, aquela vila es plan estada suscitada per Dieu per un destin funèst calcinat. En nòstres tempses modèrns, es venguda un luòc envejat per d'innombrablas creaturas dispersadas sus la tèrra a causa de sa reputacion de capitala del país de la libertat : França, país fondator dels dreches de l'òme e del ciutadan. Tanben, çò es venguda una tèrra de refugi sus la quala coabitan de las gents a las lengas d'originas estrangieras ; çò que li balha un imatge ressemblante a la Roma italiana dels conquistaires romans pagans d'abans nòstra èra e après ela. Roma a fòrça conquistat de pòbles mas sa civilizacion a tanben fòrça atirat en çò sieu las gents que partejavan sas valors mercandas ; çò que la rendiá encara mai rica e attirante.

La melhora suggestion divina de la tragica fin reservada a la vila polida de París pausa sul nom Sodome que Dieu li imputa dins Apo.11:7 : « E lors cadavres seràn sus la plaça de la vila granda, qu'es apelada, dins un sens espiritual, Sodome e Egipte, aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat. » La fin del verset es voluntàriament enganaira perque l'expression sembla designar Jerusalèm, la vila ont lo Senhor Jèsus foguèt efectivament crucificat lo Dimècres 3 d'Abril de l'an 30 de nòstra èra. Solament, segon Apo.11:3 ; la vila concernida se tròba sus la fin dels 1260 jorns-annadas del regne papal roman persécuteur siá, un pauc abans 1798 data de la fin d'aquel periòde profetizat per Dieu. En regropant aquelas donadas, la vila de París es mirada e ciblada e fòrça designada coma luòc ont lo combat portat contra lo salut prepausat per Jèsus-Crist a atench son mai naut nivèl. Per comprene melhor l'expression utilizada per Dieu, se cal rebrembar que Jèsus a dich un jorn a sos auditors contemporanèus, sos apòstols e sos discípols, dins Matt.25:40 : « E lo rei lor

respondrà : O vos disi en vertat, totes los còps qu'avètz fach aquelas causas a l'un d'aqueles mai pichons de mos fraires, es mieu que los avètz fachas. » E dins Apo.11:3, Jèsus s'identifica a la santa Bíblia, sa paraula divina que nomma sos « dos testimònis ». E son aqueles escribes biblics que foguèron cremats en autodafés sus la plaça Loís XV, venguda alara plaça de la Revolucion, e dempuèi Napoleon, plaça de la Concòrdia. Los revolucionaris volián pas mai ni del rei, ni del Dieu dont reivindicava son drech sobeiran. L'ateïsme nacional establît se plaçava jol principi de « la rason », malgrat que sas debutas foguèron tot, levat rasonables. L'òdi de cap a l'ancian poder conduguèt a un genocidi de tota la classa nòbla o quasi, mas lo clergat catolic roman foguèt sa principala cibla. Los revolucionaris atèus republicans regnavan en Mèstre sus la capitala e en tota França, exceptat sul sòl vendean. E aquí, se trobèt amassats dins lo meteís combat, la classa paisana e la classa rica dels Senhors esplechaires ; totes units al nom del « còr sacrat de Jèsus » e dels prèires catolics refractaris. Perque paradoxalament, aquel polit mond pregava pas que la « santa Verge ». Los combats foguèron atròces dins aquela Vendèa que prenguèt alara per nom « Venjada ». Mas en fach de venjança, es solament la de Jèsus que frapava a l'encòp, los vendeans per lor catolicisme e los Republicans per lor ateïsme. Sabent qu'aqueste foguèt suscitât per Dieu per destruire lo poder de la coalicion persécutrice de la monarquia e del clergat catolic papal roman. Un nombre grand d'armas foguèron atal guillotínées, negadas, o traucadas per las lamas e las balas dels combatents. Après aquelas debutas dificilas, entre los empèris e las Republicas, França a acabat per trobar jos la quatrena Republica un estat de patz e de libertat de consciéncia qu'a fach sa reputacion mondiala.

D'originas de París

Se las òbras de l'ateïsme parisenc an balhat a Dieu la justificacion de comparar París a la Sodome antica, i a de bons astres de relevar d'autres ponches de similitud que religan aquelas doas vilas. E aquí, l'istòria nos apren qu'abans d'èsser apelada París, aquela vila granda foguèt la pichona « Lutèce » en latin : « Lutetia », dont la significacion revelatritz èra : marescatge pudent. En efiech, ja a l'epòca gallesa, la zòna del bacin parisenc èra fòrça asagada per son fluví grand : Sèina. E liurada als capricis sasonièrs, son lièch versava e de las zònas se presentavan jos l'aspècte de marescatges fangoses pudents, propicis a las malautiás e a las picaduras crenchas dels mosquilhs. Aquela quantitat granda d'aigas èra deguda al relèu de plana que caracteriza tot lo bacin parisenc. E relèvi en aquò una segonda semblança amb la Sodome antica de la Bíblia que s'auçava tanben dins una plana rica e fertila. Nos rebrembam que se partejant la causida, Òlt causís égoïstement la plana e Abraam privilegièt la montanha dins aquel testimoniâtge citat dins Gen.13:12-13 : « Abram abitèt dins lo país de Canaan ; e Òlt abitèt dins las vilas de la plana, e drecèt sas tendas fins a Sodome. Las gents de Sodome èran marridas, e de grands pecadors contra YaHWÉH. » Aquela liura causida balhada a Òlt per Abram, nos permet de descobrir son caractèr egoïsta e convoiteur. Malgrat aquò, son estacament a Dieu es sincèr mas sa causida li va far viure de terribles patiments, de las decepcions, e acabarà per fugir aquel luòc renegat per Dieu, coma un tison arrancat del fuòc celèst punisseur, sus l'òrdre balhat per dos sants àngels enviats cap a el.

Podèm aisidament comprene l'interès de viure en plana puslèu qu'en montanha. En plana, los desplaçaments son mens fatigants e los camps asagats asseguran la prosperitat e la riquesa materiala ; Òlt foguèt atirat per aquela perspectiva. De son costat, en causissent la montanha, Abram preservava sa tranquillitat, perque la vida i essent mai dificila, pauc de gents s'i tornarián per cobejar sas tèrras ; priorizava de sa causida a la securitat per el e son pòble compausat essencialament de pastors.

De l'autre costat d'aquela sàvia causida, la plana ofrissiá lo mejan de contentar totes las cobesiás. E dins la riquesa, fins a nòstra epòca, los pòbles se pervertisson, cercant totjorn de sensacions novèlas dins totes los domenis, e en primièr, al nivèl de las perversions sexualas dont Sodome es venguda una nòrma de practica sexuala contra natura, entre femna e òme, femna e femna, e sustot òme e òme. Es aital que dins lo París liberat dels tabós e dels defenduts biblics, aquel atrach per la perversion del tip Sodome s'es renovelat e los jutjaments portats per Dieu contra los abitants de l'antic Sodome se son alara aplicats pels abitants de París del temps revolucionari mas egalament, de nòstra epòca del temps de la fin. Aiçò, perque subtilament, l'Esperit de Dieu suggerís un renovelament d'aquel tip de situacion en plaçant coma « Segond malaür », aquela situacion revolucionària ja simbolizada per la « quatrena trompeta » mentre que lo vertadièr « segond malaür » concernís lo compliment de la « seisena trompeta » Per aquela construccion cerebrala suggerida, Dieu religa e denòncia la similitud de la degradacion moralâ dels abitants d'aqueles « quatren e seisena trompetas ». I a pas donc pas que « lo drac qu'es dins los detalhs » e aqueles, que l'Esperit divin nos suggerís d'aquela faïçon amagada subtila, son los mai precioses per sos elegits pels quals

« lo testimoniatge de Jèsus » pren un sens concrèt inimitable. Dieu designa París per la formula « la vila granda ». Jos aquela forma, designa per principi las capitalas grandas de las nacions que s'espandisson fôrça en mégapoles sus de grandas susfàcias de tèrras abitadas.

Una altra « granda vila » es tanben citada dins Apo.17:18 : « E la femna qu'as vista, es la vila granda qu'a la reialtat suls reis de la tèrra. » Aquel còp, aquela capitala es Roma que Dieu designa, al verset 5, coma « maire de las prostituïdas e de las abominacions de la tèrra ». Aquel estatut de « maire » cibra amb ela sas filhas egalament « prostituïdas », coma ela. E cal relevar que la glèisa catolica ten, oficialament, per sa « dròlla ainée », França, qu'en confirmacion d'aquel ligam a embessonat a Roma sa capitala París ; aquela capitala París d'ont es vengut son sosten monarquic, dempuèi lo rei merovingian Clodovèu 1èr, primièr rei dels francs se convertissent a la fe catolica romana. Pòrta atal lo primièr sosten armat a la causa del papa roman que li deu atal sas victòrias contra sos enemics locals, las familhas dels lombards. Lo reialme Franc serà atal progressivament totalament unificat e oficialament convertit a la religion crestiana establida sus la nòrma papala romana. Es alara, que París serà definitivament estacat a la catholicité. Solament, après aver vist la traduccion del mot Lutèce, aquí las originas del nom « París ». Una granda tribú cèlta respondent al nom de « Parisii », significant « los del pairòl » (confirmant son funèst destin final), es venguda s'installar dins Lutèce e lor nom a remplaçat aqueste pel de París. Aquela tribú cèlta èra purament pagana e per un jòc de mot en latin, son nom a pres per sens : « Per Isis », nom de la divessa d'origina egipciana « Isis » dont son venguts adoradors ; una divinitat femenina poderosa, e marrida, que las Ephésians de la Bíblia apelavan « Diana ». Atal las religions paganas s'espandissian sus tota la tèrra abitada e per çò far, Roma joguèt un ròtle grand. Luènh de combatre las divinitats de sos enemics, los adoptava e los ajustava als que coneissiá ja. La religion èra pas donc pas un subjècte de disputa e se pòt atal comprene melhor perqué, Dieu voliá empachar los umans de viure regropats en un sol luòc, pel primièr còp, a Babel. Aquí perqué, a la confusion de las divinitats multiplicadas, respondèt per la separacion de las lengas. Mas al temps del regropament dins Roma, las lengas estrangieras coabitavan amassa jos l'autoritat de Roma que s'opausa pas a la causa. Roma, en primièra, recruta sos soldats legionaris demest totes los pòbles conquistats restacats a l'empèri. Los legionaris engatjats devon aprener lèu los òrdres dels comandaments lançats en latin e la rèsta es facultativa. Autre ponch de semblança entre París e Roma, las doas organizan de legions compausadas per d'estrangers engatjats voluntàriament. França se distinguís per sa prestigiosa « legion estrangiera ». Isis, o Diana, es tanben representada en maire portant dins sos braces sa mainatja, e es aital que jos aquela representacion, la « santa Verge » del catolicisme va aisidament èsser adoptada pels adoradors de Diana, Isis. Los Parisis van poder atal aisidament adoptar la religion prepausada per Roma e lèu impausada per ela e lo braç secular reial. A l'epòca de la renaissença, jos François 1èr, lo revelh evangelic protestant es vengut ofrir un astre als abitants de París de se convertir a la fe crestiana romana reformada. Mas li resistiguèron farouchement se penjant coma lo pendolant a sa còrda a sa religion catolica idolatra. L'idolatria l'a pas d'autre biais jamai geinat, aquel pòble idolatra per tradicion. Los parisencs èran e son encara dels « Per Isis ». An asirat los protestants e an participat a lor mesa a mòrt al massacre del Sant-Barthélemy en 1572. An plenament aprovat las tuadas perpetradas per la familha de las Guisas dont l'un dels membres èra Cardinal. « la Bèstia » revelada dins Apo.13:1 prenguèt alara sa forma profetizada ; la d'una religion ont lo pòble civil e la compausanta religiosa del clergat sostenián amassa lo principi de la religion obligatòria per constrencha dels còsses e dels esperits umans. Ai una proposicion per explicar lo nom París acorchat de Parisis. Dieu pren de còps per supòrt de sos messatges de las leçons eretats dels ensenhaments grècs, sustot, la famosa estrategia del « caval de Tròia » que consistís a far dintrar sos soldats dins la ciutat, imprenabla per la fôrça, pel mejan de la rusa ; açò en fasent en mena que l'enemic los faga dintrar el meteís sens que se'n dobte. Aquela leçon concernís la religion crestiana dins l'epòca « Pergam », nom que designa l'adultèri siá per dos mots grècs, la transgression del maridatge. La rusa grèca s'es alara aplicada a la vertadièra fe crestiana, la quala foguèt victima d'un aparent sosten de la part de l'emperador Constantin 1èr ne data de l'an 313. Es aquela rusa diabolica qu'a preparat la forma de la religion catolica que coneissèm, eretièra del « repaus del dimenge » impausat en 321 per aquel emperador. Es puèi estada plaçada jos la dominacion del poder papal, oficialament en 538, pel decret de Justinian 1èr, autre emperador roman. Per Dieu, aquela acusacion d'adultèri espiritual es tant importanta que lo mot es citat clarament dins Apo.2:22 ont es balhat pel castig de la « tribulacion granda » restacada als dos compliments successius dins las epòcas dels « quatren e seisena trompetas ». Aquel ròtle fondamental de l'acte de l'adultèri ven encara mai justificar aquel nom París, qu'èra lo del jove troian grèc filh del rei Priam ; aquel París avent sedusit e menat a Tròia la polida Hélène, femna del rei grèc Agamèmnon. Aquela accion foguèt a l'origina de la « Guèrra de Tròia ». Mas l'experiéncia es fin finala punida per la mòrt dels Troians idolatras que faguèron dintrar dins las parets de Tròia, lo caval de fusta, daissat sus la plaja pels grècs partits. E dins aquel caval de fusta,

de soldats grècs amagats esperèron la nuèch ont los Troians èran copats per la fatiga, l'alcoòl, e las fèstas ; la vila endormida èra sens defensa. Sortent alara de caval, los soldats grècs obriguèron las pòrtas de la vila a las tropas grècas tornats silenciosament sul luòc. Atal, la familha reiala troiana periguèt amb tot son pòble, e la vila foguèt incendiada e mesa en roïna per la furia destructritz dels soldats grècs. Aquel testimoniatge eretat d'Omèr, un talentós istorian e poèta grèc es plan util per comprene lo comportament dels franceses dins lor istòria. Dieu profetiza per França e sa capitala París, que farà dintrar ela meteissa sos enemics dins sas parets après qué, la destruiràn coma los grècs ulcerats del raconte d'Omèr.

Al títol simbolic de « quatren trompeta », la Revolucion Francesa a punit lo primièr « adultèri » comís pel sosten reial balhat a la religion catolica papala romana. Mancant de pans, los parisencs reprochèron al rei Loís XVI de los laisser, en preferissent viure al palais de Versalhas puslèu qu'al Louvre dins París ; e la fugida mancada descobèrta a Varennes o condemnèt a mòrt per traïson. La segonda punicion ven amb la « seisena trompeta » siá, la Tresena Guèrra Mondiala. Aquel còp « l'adultèri » condemna totas las religions crestianas, lo catolicisme e lo protestantisme, l'adventisme oficial e l'ortodoxia, los quals protèstan pas cap mai, fins a tractar en egala, la religion de l'islam installada sus son territòri. La culpabilitat de las religions crestianas arriba donc a son apogèu o quasi, e los genocidis nuclears profetizats son donc, per Dieu e sos elegits, perfiechament justificats ; una fin digna de la dels Troians e dels abitants de Jerusalèm.

Pendent son istòria, París s'es fach remarcar per son intolerància e son sosten balhat al regim catolic de sos reis successius. Al temps de la fin de sas cinc Republicas, dins un comportament entièrament opausat al precedent, es venguda aculhenta e toleranta al delà del normal e de la prudéncia. En fach, progressivament, la pensada atèa dels liures-pensaires es venguda remplaçar l'adoracion religiosa pel catolicisme roman. Pasmens, per las ceremonias oficialas, d'onors li son encara tornats mas per pur eretatge tradicional, res mai. Solament, per Dieu, onorar l'ateïsme o lo catolicisme torna al meteís resultat e donc a la meteissa culpabilitat de cap a el e sa religion vertadièra. Lo desenvolopament de l'instruccion umana a pas favorizat lo retorn de la vertadièra fe ; ben al contrari, lo saber es vengut, a el sol, una divinitat novèla a la quala se consacràn los idolatras novèls del temps final.

Lo cambiament grand de comportament dels parisencs es estat provocat per l'experiéncia dolorosa de la Segonda Guèrra Mondiala jos la quala París es estada ocupada pels soldats enemics alemands. A la meteissa epòca, après sa liberacion, París a descobèrt America e sas nòrmas de vida basadas sus la capitada materiala e la capitada comerciala ; aquelas causas essent realizadas dins un ambient de patz favorabla a l'optimisme. Es dins aquel contèxte que França a descobèrt los grands « mercands de la tèrra » citats dins Apo.18. E beneficiant de 77 annadas de patz « mondiala », lo comèrci es vengut la valor a la quala l'occident a tot sacrificat. Tanben, après sas darrièras guèrras colonias, París a pas volgut qu'agradar e atirar de toristas per l'enriqueir. Es venguda lo far internacionala de la beutat, del lux e dels plasers defenduts fins que los justifica totes e los rendon legals. E aquí, la bocla se va tornar barrar en rampelant sas originas, perque la Lutèce o « marescatge pudent » a conservat en París una zòna apelada « la Palun » dins la quala se regropan e s'aglutinan dels artistas en totes genres, mas tanben, dels èssers perverses sexuals a las costumas òrras multiplas. S'inspirant de la vida del Mejan-edat, l'escrivan Victor Hugo a creat sa celèbra òbra « Nòstra Dòna de París ». Dins son raconte, menciona l'existéncia de la « cort dels miracles » compausada de cocarros, d'égorgeurs, de raubaires e de femnas leugièras. L'imatge del marescatge pudent l'a donc de contunh marcada. Tornada bastir e embelida pel Baron Haussmann, jos Napoleon III, la vila a ganhat sa reputacion en mai polida vila del mond, mas sul plan moral, es demorada la meteissa, las demòras polidas, los immòbles polits an pas fach desaparéisser sa negror morala condemnada per Dieu.

En 2022, la pensada atèa es tant implantada dins los esperits umans que degun pensa pas a cercar en Dieu las causas de las malediccions successivas constatadas que s'encadenan l'una après l'autre : Covid-19, Guèrra d'Ucraïna, inflacion recòrd mondiala, crisis energeticas, risques de faminas deguts als blocatges de las exportacions de blats e autres cerealas mas tanben a las marridas condicions climatologicas, secada dels sòls, e desacòrd entre los USA e China. Es donc encara tròp d'ora per que los esperits umans se desvelhen e mai precisament, los que se degan desvelhar, perque per d'autres, lo revelh s'efectuarà pas jamai.

En conclusion, Dieu presenta París coma la vila rebèlla caracteriza. Mas aquela « filha ainada » de la glèisa catolica a de nombrosas sòrres que son estadas sedusidas per sa libertat ; e aquela seduccion a permés l'organizacion de l'U.E. dont la capitada a conduch los europèus a creire que la prolongacion de la patz li èra deguda. Tanben, amara es lor suspresa de veire subte la guèrra esclatar tornarmai en Euròpa, çò que pensavan vengut impossible. Relèvi donc aquela comparason amb los Troians que coneguèron lor castig al moment meteís ont celebravan dins la fèsta lor aparenta e enganaira victòria. La causa se reprodutz per l'Euròpa conquistaira e aculhenta, passada de sièis a 27 nacions membres en l'estiu 2022. E es efectivament sa capitada que l'a conducha a sostenir

l'adesion europèa d'Ucràina arrancada a l'aliança russa. E Russia courroucée metrà fin a totas sas arrogantas esperanças en destruent sos pòbles, sos soldats e lors armas. Un darrièr còp, l'actitud rebèlla de París e son governament serà causa de sa destruccion nucleara finala. París, la vila rebèlla serà pas mai e serà pas jamai pus. Demorà pas mai d'ela que l'aspècte del « pairòl » de la Lutèce originala, mas aquel còp, sens sos abitants.

L'incroyance e l'incredulitat son pas legitimas

Al fil dels jorns que passan e presentan de dramas, las illusions solidament implantadas dins los esperits dels occidentals començan de trantalhar perque son confrontats als faches de l'actualitat. Pasmens, se produz pas encara, la descliquetada que los conduirà a acceptar de remetre en causa lors conviccions e lors opinions. Pasmens, la concentracion de las malescadudas patidas deuriá dirigir los esperits increduls a se pausar la question e a cercar l'explicacion d'aquela amassada de causas en cascadas dins lo mond invisible dels esperits, perque es aquí que Dieu los espèra.

Fòrça gents incredulas s'auto justifican d'aquí enlà que jutjan que fan pas de mal a degun ; a degun de visible e carnal, çò cal precisar. Solament, es aquí que comença lor error de jutjament, perque en ignorant Dieu e sas ordenanças, se fan del mal a eles meteisses e a Dieu qu'es atal mespresat. I a donc ja dins aquela actitud doas victimas : l'incredul e Dieu. Es donc important de comprene que Dieu condemna pas solament la marrida accion comesa mas tanben l'abséncia de practica de las bonas òbras que deurián èsser produchas. Lo jutjament de l'individu per el meteís es donc sens cap de valor, perque sola, la nòrma del jutjament de Dieu compte.

Los esperits rebèls se manifestan per lor testarditge, lor obstinacion irraisonnée, quitament de cap a las evidéncias que començan uèi d'abondar. Perque après 77 annadas de patz e de prosperitat relatives, l'occidental es obligat de reconéisser un encadenament de malaürs successius que s'abaton sus el. Mas fidèl a sa natura rebèlla, « quitament pas paur », se desconsòla, mas rèsta al nivèl del constat ; es pas question d'anar mai luènh. Pasmens, se son intelligéncia o li permetiá, realizariá que la situacion que se presenta uèi es pas que la consequéncia de sos multiples e permanents refuses de tenir compte dels signes avertisseurs que se son presentats a el al fil del temps passat.

Se tròba que lo divendres 12 Aout, als USA, a Nòva Iòrc, lo celèbre escrivan indo-musulman Salman Rushdie es estat frapat de còps de cotèl, al còl e a l'abdomèn, mentre que s'aprestava a prene la paraula dins una amassada. L'agressor es un jove musulman de 24 ans. E atal, 33 ans après son anòncia, lo decret de l'Aiatollà Khomeini es estada mesa en accion. Pendent aqueles 33 ans escorruts, la non aplicacion d'aquel decret a favorizat las falsas illusions dels increduls occidentals. Pendent totas aquelas annadas, se son persuadits que lors valors umanistas podián vèncer totes los obstacles ; la capitada deviá pas èsser qu'una question de temps. E lo temps que lor èra favorable semblava lor balhar rason. La conviccion creada èra donc venguda plan fòrta e en consequéncia, l'esperança preniá la forma arroganta de l'affirmacion e de la fisança en la victòria finala. Aquela conviccion èra d'aitant mai fòrta que l'experiéncia occidentala a ofèrta un exemple polit d'aquela capitada. La fe crestiana, s'es pas adaptada a las exigéncias d'una societat laïca ? Perqué, l'islam seriá pas changeable a l'imatge dels Crestians ? La patz religiosa europèa es estada obtenguda per aquela acceptacion de las règlas laïcas civilas. Mas, te fau remarcar qu'aquel rasonament oblida una causa importantas ; es qu'es la societat laïca que s'es bastida sul modèl crestian, e non l'invers. La republica es estada solidament instaurada per las nòrmas del Concordat ordenat per Napoleon 1èr, e per basa de sa laïcitat, l'emperador a pres la de la societat crestiana e unicament ela. Aquel crestianisme èra catolic e protestant e lo poder laïc civil a impausat als dos ancians belligerants la patz e la tolerància. Mas en defòra d'aquela obligacion de patz, las doas religions an pas agut cap de compromés a passar, lors dògmas e doctrines demorant entièrament liuras. Es çò qu'explica que la laïcitat a pas pausat cap de problèma, fins a sa confrontacion modèrna amb l'islam e sustot dempuèi sa legalizacion de las perversions sexualas dont los autors son autorizats a se maridar, òmes amb òme, femna amb femna. La laïcitat a donc recentament adoptat dels cambiaments que truncan las valors de las gents religiosas crestianas o musulmans. La situacion es donc clara : abans sas leis òrras, la laïcitat èra compatible amb la fe monoteïsta ; dempuèi l'adopcion d'aquelas leis, l'es pas mai. La causida laïca es denunciada pels musulmans solament e aiçò s'explica per l'apostasia crestiana generalizada que caracteriza las religions catolica e protestanta dempuèi 1844 e l'adventisme institucional, dempuèi 1994.

Dins lo camp laïc, s'es convencut que las religions an vocacion a s'adaptar a las exigéncias novèlas qu'aparescan amb lo progrès. E aquí encara, perque los falses crestians an acceptat de comprometre lors valors crestianas, aquela pensada es estada legitimada e justificada. Ailàs per el, l'islam a pas vocacion a s'adaptar a las règlas fixadas pels « infidèls » laïcs republicans ; son organizacion, sens

cap suprèm terrèstre, torna aquela religion indomptable. Dins l'islam que significa « soumission », a Dieu solament, cadun es liure de sos faches d'aquí enlà que reconeis per profèta Maomet e per libre sacrat, l'Alcoran. Es donc unicament a son mesprètz pel subjècte religiós que lo camp laïc a pas vist ni comprés que l'islam e li èra incompatible, del fach meteís de lor principi opausat ; mas çò es tanben vertat per la vertadièra fe crestiana. Pasmens la nòrma de patz ensenhada per Jèsus a acabat per balhar als crestians una nòrma de creaturas manipulablas e docilas, e dins l'apostasia actuala, o son venguts encara mai. Las valors de puresa ensenhadas per Dieu son atal totalament ignoradas coma s'èran pas jamai estadas ensenhadas.

Es aicí, que l'islam es util per Dieu ; sa natura indomptable en fach l'element guerrièr que met fin a la patz religiosa de las societats occidentalas. Per nòstre Creator, i a un temps per tota causa. Fins que son ròtle agressiu dintra en accion, entre 1958 e 1995, l'islam endormit magrebin s'es installat progressivament en França, e dempuèi 1945, dins Alemanha ont s'es installada una granda comunautat turca. E dins aqueles dos païses, la compausanta musulmana s'es longtemps adaptada a las règlas laïcas dels païses d'acuèlh. Aquela docilitat èra pas que provisòria e deguda a un aflaquiment momentanèu de la practica de l'islam. De faison progressiva, dempuèi 1948, lo retorn dels josieus dins l'Israèl vengut entre temps, Palestina, a provocat una guèrra permanenta entre josieus e palestiniens. Pertot, dins los païses musulmans, aquel retorn ressentit coma una injustícia a desvelhat lo comportament religiós e las accions guerrièras extremistas que se son progressivament exportats dins las nacions occidentalas. La primièra nacion del pecat es donc venguda causa d'una malediccion per totas las nacions occidentalas e orientalas. Lo projècte de Dieu s'es complit segon son vòt. Totas las condicions favorablas a la guèrra son establidas e prèstas a frapar los pòbles colpables de divèrses pecats ; per l'islam e lo judaïsme, lor refús del messias Jèsus e pels pòbles crestians, lor mesprètz pel Crist e son modèl d'obesissença.

La colèra de Dieu es donc plan granda, e mai se se'n vei qu'una partida pichona solament dins las malediccions actualas. Aquela colèra es d'aitant mai granda, que l'umanitat a rebut d'innombrables testimoniatges regetats e mespresats. Non, l'òme es pas legitim quand causís de creire pas a l'existéncia de Dieu, malgrat que siá daïssat liure de far aquela causida. Mas aquela libertat o protegís pas contra las consequéncias encorridas ; perque Dieu condemna a mòrt lo culpable que gausa o mespresar. Es aquí que la malediccion divina se distinguís per las formas qu'aquela mòrt va prene : l'espasa o las balas, las bombas, lo fuòc, la negada, totas menas de mòrts non naturalas.

Dieu ten per culpable l'òme modèrn que refusa de tenir compte dels testimoniatges del passat : lo dels martirs de la fe dont los darrièrs remontan a un pauc mai de dos cents ans solament. Son tenguts per culpables de creire qu'aqueles fidèls servidors de Dieu an fach don de lor vida per res ; sens cap de rason d'agir atal. Mentre qu'a l'origina d'aquel heroïsme, i a l'experiéncia de la mòrt e de la resurreccion de Jèsus-Crist, imitats en primièrs per sos apòstols, los testimònis oculars d'aquela mòrt per crucifixion e d'aquela resurreccion. Dins l'ensenhament laïc, las meteissas gents accèptan de creire a plan de las causas mens importantas sus de testimoniatges tanben dignes de lors dobles.

Lo doble es pas legitim qu'a la debuta de la reflexion ; en cap de cas per sa fin. Perque entre la debuta de la reflexion e sa fin, l'òme pòt bastir sa fe en tenent compte de nombrosas donadas que Dieu ofèrta a l'intelligéncia de sos elegits qu'o cercan. Es aital qu'ai pogut descobrir dins ma pròpria experiéncia, qu'en mai dels paramètres revelats pels tèxtes dels quatre Evangèlis, Dieu podíá ofrir encara mai, dins sos messatges profetics qu'anóncian l'avenidor amb una tala precision que los faches prenon la fòrça de la realitat del viscut. Tanben, a causa de l'immensa quantitat de donadas favorablas a la fe mesas a la disposicion de l'incredul, son incredulitat es nautament, e de faison immancabla, injustificada e condemnada per Dieu.

La vertadièra fe es mesa a la disposicion de tot òme realament onèst de cap a el meteís e son venent. La vertadièra onestetat es una fòrça constrenhenta contra la quala es impossible de luchar. Çò que distinguís un elegit d'un autre òme, es aquela propension a obesir a sa pròpria consciéncia. A l'opausat, l'incredul resistís a sa consciéncia qu'estofa en causissent de tenir pas compte dels arguments de vertat que recep. Malgrat qu'essent estats creats sus un meteís principi modèl de vida fisica e mentala, l'elegit se diferéncia del descasut en çò que pòt pas resistir a çò que sa consciéncia li presente en plan o en mal ; lo ben e lo mal essent definits unicament pel jutjament de l'Esperit de Dieu. S'existissiá pas, lo ben e lo mal poirí pas èsser definits. E es çò que se passa, precisament dins nòstras societats occidentalas que se son entièrament separadas de Dieu. Lo fruch dirècte d'aquela separacion es aquela incapacitat a definir lo mal. Avent pas mai lo limit fixat per Dieu, l'uman pòt avançar sens limitacion dins sos excèsses e sas otranças. E cadun pòt relevar que lo primièr signe d'aquela separacion totala d'amb Dieu es estat la causida de legalizar lo maridatge omosexual e sos déviances condemnats per la meteissa societat fins aquí.

Fremissi d'horror a la pensada que dins aquel procediment, la societat poirí anava encara mai luènh e acabar per legalizar las relacions pedofilas coma los pòbles asiatics separats dempuèi totjorn de Dieu

o fan ja. Tot es pas qu'una question de temps balhat per Dieu, mas sabèm ara qu'aqueste s'arrestarà a la prima 2030, sus la tèrra, pels bons, los justes, e los marrits.

Dieu a mes dins l'aspècte balhat a la natura, d'innombrablas pròvas que l'a creada. De fossils marins trobats sus las mai nautas montanhas fan pròva del deluvi d'aiga revelat per Dieu a Moïse. Mas dins l'incredulitat, aquela natura es associada a de fantasmas évolutionnistes dempuèi Charles Darwin, perque fins a el, la natura èra considerada coma una creacion divina. Copat de Dieu, l'incredul es victima de nombrosas falsas teorias qu'an per mira d'o rassegar. Los scientifics li asseguran qu'existís pas un Dieu a crénher e que tota vida evolua coma la natura ela meteissa. Se vei que lo principi de l'adaptacion es l'element fondamental d'aquela pensada incredula e es a causa d'aquela opinion que l'incredul pensa que son las religions que se devon adaptar a la sciéncia e non l'invers. Levat qué, dins sa reflexion, la sciéncia se priva de las consequéncias de l'existéncia del Dieu creator a lo qual devèm lo miracle permanent de la vida. Scientifics e cresents agachan las meteissas causas en lor balhant d'explicacions diferentas, e urosament que Dieu es viu per intervenir e metre fin a aquela perpetuala confrontacion, pel bonaür e lo salut de sos fidèls elegits. Perque, cap d'autoritat umana es pas competent a far a sa plaça. Çò qu'es segur, es que Dieu a per principi de far tornar tombar las òbras del marrit sus son pròpri cap, e qu'a aquela darrièra extremitat, son destin es sagelat de faïçon definitiva.

Los increduls veson lor incredulitat encoratjada pels scientifics que lor balhan d'explicacions racionalas sus çò que los uèlhs veson. Mas que se vei d'aquela natura que nos parla ? Unicament l'aspècte superior de sa crosta terrèstra, la quala a patit al fil dels 6000 ans terrèstres fòrça cambiaments deguts a de tèrratremes qu'an format o desformat de las montanhas, de las planas, dins los quals, las aigas de las nèus fondudas se son creat dels torrents, dels rius e dels fluvis. La religion s'opausa pas al constat dels estrats superpausats que constituïsson las montanhas e totes los sòls. Mas s'opausa a las teorias que balhan a aquelas causas una existéncia de milions e miliards d'annadas, perque Dieu a afirmat lo contrari, en revelant son projècte de sièis mila ans, dempuèi sa creacion fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist. Los estrats visibles testimònian, al plus, de las darrièras centenas de successions d'annadas d'aqueles quasi 6000 ans, e res mai ; la rèsta es pas que lo fruch de l'esperit uman inspirat pel drac, totjorn a l'òbra per contradire e destruire las vertats divinas. Mas es precisament per aquela òbra enganaira que pren a la trapèla l'incredul que Dieu l'a daïssat encara en vida, el e sos demònis rebèls.

A lusit sol, lo deluvi d'aiga subrevengut en l'an 1655 dempuèi lo pecat original a balhat al sossòl terrèstre un aspècte especific verificable. Perque cal realizar çò qu'implica aquel deluvi d'aiga qu'a recobèrt pendent mai o mens una annada lo sòl de la tèrra. La primièra consequéncia es estada la mòrt de tot çò que viviá alara sus la tèrra. La segonda consequéncia es estada lo ramollissement del sòl e del sossòl de la tèrra d'aquela epòca. D'estrats ancians se son mescladas a las diversas cauquilhas e ossaments d'animals mòrts terrèstres e marins. Es certan qu'aquela annada del deluvi a creat un estrat de plan gròssa espessor unica en son genre. En França, prè de Nimes, de carrièras ofrisson aquel aspècte : sus de desenats de mètres la pèira es constituïda d'una compression de cauquilhas marinas mai o mens brighalhats mesclats a de sable jaune, aquela pèira plan especiala a per nom « travertin » ; e Nimes es pas en bordadura de mar, mas a mai o mens quaranta quilomètres de la mar mèditerranée. Aquela preséncia de fossils marins suls luòcs mai nauts de la tèrra seca atèsta de realitat del deluvi biblic. Perque dins son raconte de la Genèsi, Dieu revèla las fasas de sa creacion terrèstra e al moment que la tèrra seca es sortida de la massa d'aiga i a pas de vida ni sus tèrra ni dins l'aiga. Tanben, sens deluvi, se pòt pas justificar la preséncia d'aqueles fossils marins creats dins l'aiga après aquela separacion de la tèrra seca. Aquí perqué cadun d'aqueles fossils e d'aqueles cauquilhas marinas constituís un testimòni visible, que justifica e confirma l'existéncia del Dieu Esperit invisible, o visible jos un aspècte carnal terrèstre, coma es aparegut en Jèsus-Crist abans e après sa resurreccion. Dins las montanhas joves, talas los Alps, dels pics e de las agulhas fan pròva d'un grand caos organizat per Dieu e los estrats dels ròcs versats e dispersats confirman la marca de las annadas e dels sègles de las successions annalas del temps terrèstre. Mas cap d'aqueles causas autoriza pas l'òme a far Dieu messorguièr perque res en ela ven pas contradire lo compliment de son projècte global de sièis mila ans a los quals succedirà lo sabat grand del seten millenari ; un temps global bastit sus la nòrma de la setmana de sèt jorns. E aquela analogia balha al repaus del sabat setmanier tota sa significacion gloriosa de recompensa de la victòria obtenguda sul pecat, per nòstre divin e uman Senhor, Jèsus-Crist.

L'incredul a plan tòrt de negar l'existéncia de Dieu, perque la sciéncia e la coneissença tecnica de la vida e la matèria an avançat. Tot çò que l'òme descobrís es pas que çò que Dieu a creat en primièr. Se lo que descobrís una causa reivindica una glòria, quant mai, lo qu'a creat tota causa e tota vida es digna, el, de la mai nauta glòria concebible e demostrable. E dempuèi las primièras agressions islamicas dels GIA en 1995, sul sòl de França, los dirigents franceses an rebut la pròva del dangièr

que constituïssia per eles l'extremisme o integrisme religiós de l'islam. Avent comprés la dificultat d'o neutralizar, los unes après los autres, los caps republicans an pas sauput que deplorar e constatar la progression del dangièr. Lor esperit umanista es estat entrapelat pel doble aspècte de l'islam ; d'unes musulmans se mostrant pacífics, los autres essent agressius e assassins. Çò dobla cara a conduch las instàncias dirigentas a l'immobilitat qu'a favorizat l'iper desenvolopament dels grops islamistas ; aiçò, fins a l'ora de l'afrontament final inevitable qu'es, en mai, profetizat per Dieu. Perque Dieu a pas volgut amagar als increduls franceses lo sòrt que lor a reservat. E al contra de las profecias biblicas, bibliquement codadas, per Michel Nostradamus, lor a dich dins lo 18en quatrín de la 1ra Centúrie :

« Per la discòrdia negligéncia Gallesa

Serà passatge a Maomet obèrt,

De sang trempada la tèrra e mar Sénoise,

Lo pòrt focèu de velas e naus cobèrt ».

L'interès d'aquel quatrín es doble, perque non solament anóncia clarament lo drama que ven, mas en mai, exprimís un jutjament divin sul comportament dels franceses, a los quals imputa, non sens rason, un esperit de « discòrdia » e un comportament « negligent » qu'atribuïssi a aquel orguèlh de l'umanisme conquistaire que los a longtemps, e fins en nòstres jorns actuals, caracterizats. L'avertiment balhat èra plan preciós, perque son ignorància es justament la causa d'aquela negligéncia evocada. Conven tanben de relevar que, coma los Galleses ancessors, pels franceses actuals, la discòrdia es la consequéncia del desir de libertat que cadun reclama, mas jos una forma e una opinion estricte individualas. E la consequéncia d'aquelas confrontacions d'idèas, es l'immobilitat, l'empach de reglar eficaçament los problèmas levats ; los « per » e los « contra » se neutralizan e a tèrme, destruson lor nacion, facilitant las accions de lors enemics mortals.

Lo títol d'aquel messatge cita dels « increduls » e dels « incroyants » dont cal relevar la diferéncia.

Dins la Bíblia, es pas question que d'incredulitat, perque aquel tèrme designa l'abséncia de fe obesissenta en çò de d'èssers cresents. Perque l'incroyance es una bizarrerie apareguda en França pendent lo desenvolopament de la Revolucion francesa de 1789. Fins a aquela data, los èssers umans èran totes cresents en un dieu o mantuns, mas totes cresián a de dominacions divinas amagadas ; los imatges e las estatuas que los representavan èran pas pels adoradors que los supòrts visibles dels esperits de las divinitats invisiblas. Es d'autre biais, sus aquel ponch que lo culte del vertadièr Dieu se distinguís. Demòra el-tanben invisible, mas defend a sos fidèls d'adorar lo mendre imatge lo representant. La fe en el es demostrada per la mesa en practica de son ensenhament e aquò sufís, perque lo vertadièr Dieu vòl pas seleccionar que d'elegits recrompats intelligents e obesissents siá, l'exacte contrari del drac e de sos demònis rebèls condemnats a mòrt n'ajornèt, en primièrs, per l'exemple. Atal, Israèl a fach pròva d'incredulitat en refusant de reconéisser Jèsus per Messias o Crist divin. Mas foguèt pas la sola falta comesa per la nacion e son clergat perque Jèsus a denonciat lors nombroses autres pecats pendent son ministèri terrèstre. Solament, lo regèt del Messias èra lo darrièr pecat qu'anava portar una consequéncia definitiva per l'existéncia de la nacion josieva, destrucha en 70 per las tropas romanas per tal de confirmar lo jutjament arrestat per Dieu.

Per l'òme occidental de nòstra epòca, es difícil de realizar que son comportament es una anomalia umana, perque la bizarrerie de l'incroyance es venguda la normalitat per la quasi generalitat dels èssers umans occidentals de nòstre temps. Mas insistissi sus aquel ponch, aquò s'aplica unicament al camp occidental eretièr de las falsas « lums » ensenhadas pels liures pensaires incroyants del sègle 18en. Perque a l'opausat, los orientals son demorats plan religioses e fanatiquement per d'unes, quitament la majoritat d'entre eles. Atal, segon lo modèl de l'incroyance dels franceses, en qualques dos sègles, tot los occidentals se son daissats ganhats progressivament pel regèt del Dieu viu. En mena que mai Dieu demòstra sa bontat e son amor, mai l'umanitat ensenhada per la sciéncia o regèta e o mesprèsa. En Occident en 2022, la bontat e l'amor fan pas mai recèpta. Mas a l'opausat, en Orient e en Africa, las falsas divinitats marridas e crudèlas son fidèlament onoradas e servidas. L'incroyance occidentala s'es considerablament acrescuda en qualques decennias e mai particularament dins la darrièra decada en la quala de mainatges recebon pas mai cap d'ensenhament religiós dins las familhas europèas e sustot en França ont aquela incroyance es estada nacionalizada pel primièr còp de tota l'istòria de l'umanitat. Mas atencion relevam malgrat que los liures pensaires del sègle 18en an pas regetat lo Dieu d'amor e de bontat, an regetat los tribunals de l'inquisicion catolica papala e romana, injustas e crudèls, que pretendián o representar, mas favorizavan lo ric nòble contra lo paure. E es aital qu'escartant lo Dieu creator se son balhats per divinitat la divessa « rason » alara quitament que balhavan per lor comportament l'exemple meteís de la « déraison ». Perque, lor error, dont las consequéncias se perlongan encara uèi, foguèt de far pas la diferéncia entre Jèsus-Crist lo Dieu dels Evangèls e l'odiosa e impura falsa santetat papala que reivindica falsament son títol de « vicari o servidor del Filh de Dieu ». En mai, a lor epòca, la fe protestanta dels ipocritas armats, que tornavan còp per còp a las ligas catolicas, mascava lo

testimoniatge dels vertadièrs elegits, martirs docils e pacífics. Las Guèrras de las religions espantosas per las orrors comesas dins los dos camps, protestant e catolic, revelavan un Dieu creator crudèl e bellicós digne d'òdi. Mas, la Bíblia e sos Evangèls presentavan per Dieu la vertadièra cara del Dieu creator, en mena que son regèt pels liures pensaires fa pròva de lor natura rebèlla e an profecat del pretèxt justificat de las exaccions comesas pels falses crestians per regetar Dieu e l'obesissença que li es deguda per totas sas creaturas. Tot parièr, uèi, la sciéncia e sas explicacions tecnicas son pas que los pretèxtes darrièr los quals se tròba lo desir de libertat outrancière dels umans venguts incroyants per liura causida. Perque en mai de la Bíblia, lo testimoniatge dels martirs escraches amb lor sang es ignorat e mespresat per una societat rebèlla que practica lo revisionisme davant la fàcia de Dieu ; puèi que tornan escriure l'istòria, s'esforçant de far desaparéisser las referéncias religiosas istoricas. Rampèli, dempuèi 1981, l'atribucion de la plaça de seten jorn al « dimenge » roman, primièr jorn de la setmana establida per Dieu ; mas tanben, dempuèi pauc de temps de temps, l'eliminacion del restacament de nòstra èra al nom de Jèsus-Crist ; causa observada dempuèi la creacion del calendari crestian establît pel monge catolic Denys lo Pichon, al sègle VI. Lo nom del Crist deu desaparéisser per agradar a las comunautats musulmanas, nombrosas ara en França, atal coma la comunautat josieva. Lo sincretisme del compromés recercat conduch al cretinisme abjècte e absolut. Mas, sèm, uèch ans abans lo retorn gloriós del Messias atal atacat, e sa colèra contra los colpables ne serà pas que plus justificada. Lo necitge dirigís los esperits rebèls, puèi que las gents ensenhadas gausan imputar l'intelligéncia e sas formas complèxas al sol azard ; l'èsser uman essent, dins sa composicion, per el meteís, un modèl d'aquela complexitat creada pel Dieu creator etèrn, Sage, Intelligent, Suprèm e Totpoderós.

Segon Pro.22:6, Dieu aviá ordenat als josieus d'ensenyar sas leis a lors mainatges, per fin qu'essent vièlhs se'n desvien pas : « Ensenha lo mainatge segon la via que deu seguir ; e quand serà vièlh, se'n desviarà pas. ». Mas uèi, vengut vièlh, lo mainatge non ensenhat pòt pas que demorar embarrat dins son incroyance atèa, fruch de son ignorància del subjècte religiós. E aquel comportament que Dieu punís de mòrt es lo fruch tardiu rebèl de la libertària revolucion de las costumas complidas en França en Mai de 1968.

La vida e la mòrt

Dieu presenta al jorn del jutjament doas experiéncias complidas successivament dins lo cèl e sus la tèrra. La primièra pòrta lo testimoniatge del comportament dels àngels ; es plaçada jol signe de la vida perque los àngels se morisson pas e se reproduson pas tanpauc entre eles. Son estats creats al nombre volgut per Dieu, un còp per totas. E totes los àngels creats per Dieu an agut la coneissença de Dieu, de sas leis, e de sas ordenanças a las qualas sas creaturas devon obesir per crear lo bonaür partejat. Perque lo bonaür depend de l'obesissença a de règlas que s'aplican a totes. E segur, aquela necessitat s'impausant a de creaturas volgudas liuras de causida pel Creator, d'esperits egoïstas podían pas que contestar aquela necessària obesissença. E en primièr, lo primièr àngel creat es tombat dins la trapèla de sa libertat. Es pas falta de conéisser pas Dieu e sa bontat qu'a justificat sa rebellion ; es sa liura causida, lo qu'es lo fruch de son caractèr e de tot çò que fa sa personalitat. Ignoram, lo nombre exacte d'àngels creats per Dieu, mas l'experiéncia viscuda sus la tèrra fa pròva de çò que lo nombre dels contestataris es fòrça mai grand que lo nombre dels elegits, obesissents, someses dins l'amor de Dieu. Perque çò qu'es vertat per la tèrra l'es estada tot aitant per la vida del cèl : « I a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits » ; confòrmament a çò que Jèsus a dich dins Matt.22:14. L'interès d'aquela experiéncia celèsta es de demostrar lo fruch natural portat liurament per cada creatura non somesa a la menaça de la mòrt. Atal dins lo cèl, los que se semblan se son amassats e atal dos grops opausats dins l'absolut se son formats e afrontat. Lo mal podí pas que s'exprimir per de pensadas e d'idèas puèi que los còsses espirituals èran protegits contra tota forma de patiment fisic. Mas aquelas causidas fachas per d'esperits liures an agut de consequéncias fin finala mortals pel camp dels àngels rebellats. E es a aquel nivèl qu'interven la necessitat de l'experiéncia terrèstra, perque es solament sus la tèrra que la marridesa rebèlla va prene sas formas mai terriblas ; los umans essent possats al pièger per las inspiracions dels demònis satanics.

Sus l'ensemble del temps dels 6000 ans fixats per Dieu per sa seleccion d'elegits terrèstres, 4000 ans son estats balhats als àngels per causir lor camp. Puèi que lor condemnacion definitiva es pas arribada qu'al moment de la victòria de Crist sul pecat e sus la mòrt qu'es son salari. E malgrat que demorant en vida de faïçon sursitaire, la « segonda mòrt » lor es estada reservada. An atal après ont

condutz l'esperit de rebellion e ressentit dins lor arma quant la mòrt es redobtabla. Mas ja abans d'èsser definitivament concernits per la mòrt, dempuèi 4000 ans, an vist çò que la mòrt es estada pels èssers umans e an comprés que la mòrt èra una menaça divina eficaça per obligar l'òme a li obesir. Per tal de copar aquela eficacitat, an inspirat als umans de las falsas cresenças qu'an totas en comun la tòca de tranquillizar l'umanitat a prepaus de la mòrt. La granda civilizacion grèca de l'antiquitat a ensenhat als òmes, pel filosòf Platon, que l'arma umana es immortala. Aquí de qué tranquillizar la creatura que se vei pas mai coma tala. E pasmens, aquela tranquillitat d'esperit pausa pas que sus un estupid rasonament que vòl que çò que viu un jorn viu totjorn. Dins la realitat, las causas son plan diferentas, puèi que Dieu crèa una vida a partir del neient e que res l'empacha pas d'avalir aquela vida, en la renviant dins lo neient, sens que demòre la mendre traça de son existéncia momentanèa.

Sus la tèrra, Dieu a encara experimentat mantuna condicion de vidas umanas : las longas vidas dels gigants, abans lo deluvi, e las cortas vidas de lors successors de talhas mai reduchas. Dins las doas experiéncias, la mòrt a contunhat de tormentar l'esperit dels èssers umans, tornant los docils cap a Dieu, e conduent los rebèls cap a las faulas messorgièras del drac e de sos demònis celèstes e terrèstres umans persécuteurs. 2000 ans après lo pecat d'Adam e Eve, e après lo deluvi d'aigas, la posteritat d'Abraam a fach pròva de son ligam amb lo Dieu del cèl. Son ròtle es estat de preparar l'umanitat per fin que reconesca lo Crist que deviá venir per metre fin al pecat e a sa consequéncia, la mòrt. Solament, un còp mai, lo drac es dintrat dins aquel projècte, per balhar a aquela recrompa dels elegits, una aplicacion fòrça mai larja que la que Dieu li balhe, segon son principi : « i a fòrça de cridats mas pauc d'elegits » ; causa que lo drac a capitat a transformat en : « i a fòrça de cridats e totes son elegits ». En presentant la garantida del salut a las personas que justifican lor practica del pecat, lo drac atench doblament sa tòca : mena a la mòrt de las creaturas umanas e sabòta l'òbra rédemptrice de Dieu en Jèsus-Crist. Mas per creire a las faulas inventadas pel drac, l'èsser uman deu, siá, ignorar lo tèxt biblic, siá, o sosestimar. E dins los dos cases, la situacion es la meteissa per el, perque la Bíblia a pas d'interès que s'es presa al seriós per son legidor e recebuda per son esperit, coma una letra escricha per son Dieu que la li adreça personalament, en tota intimitat.

Atal, pendent 4000 ans, los esperits celèstes rebèls an somés los esperits umans rebèls als capricis e jòcs que lor an inspirats, conduent los unes a adorar lo Solelh, coma los egipcians e totas autras menas de falsas divinitats ; ajustant a aquò, de las relacions amb l'esperit dels mòrts darrièr los quals se son eles meteisses de còps presentats. E aquel fals testimoniatge es estat plan eficaç per arrancar la paur de la mòrt dins l'esperit dels èssers umans. Que pòt arrancar a una arma macada, lo plaser d'entretenir amb son car desaparegut una relacion que se perlonga dins la mòrt après la vida ? Lo paganisme permetiá a d'innombrablas formas religiosas paganas d'entretenir aquelas sedusentas illusions. Tanben, Jèsus es vengut, revelant la poténcia e las accions degudas als marrits àngels satànics. Amb aquela revelacion, s'auriá pogut esperar que l'umanitat escapariá als sofismes e enganats dels demònis, mas non, es pas çò que s'es passat ; es l'invèrs que s'es produch. La preséncia rara de l'amor de la vertat que torna los elegits pauc nombroses, es estada confirmada per l'adopcion de las nòrmas paganas pels cridats del Crist. Perque la religion dominante a sauput esplechar per son compte la menaça de la mòrt dins una tòca opausada al de Dieu. En efiech, Dieu menaça de mòrt, per tornar cap a son obesissença, los esperits umans naturalament rebèls. Mas la religion catolica menaça de mòrt per obligar d'èssers umans a obesir a sos dògmas diabolics que van tornar lor salut impossible. La menaça de la mòrt es donc presenta dins los dos camps per de tòcas evidentament diametralament opausats. Un long temps d'ignorància totala del contengut de la santa Bíblia a pogut justificar la capitada d'aquela engana catolica papala romana. Mas al sègle XVI, la produccion de la Bíblia, per las premsas de l'estampariá, a permés de multiplicar la difusion del tèxt biblic, portant als òmes las vertadièras paraulas tengudas per Dieu. Tanben se sentent en dangièr d'èsser confonduda e regetada, la glèisa catolica a redoblat sas atacas e sas persecucions, menaçant pas mai solament de mòrt, mas la balhant a de multitudes que li resistissían. L'encara, l'actitud de cap a la mòrt, a permés d'identificar los elegits dels cridats : pauc nombrós, los elegits an suportat lo martiri e sas diversas formas, mas las cridats, fòrça mai nombroses, an reagit en volent salvar eles meteisses lor vida. E a aquela fin, an pres las armas e an tornat còp per còp a las armadas catolicas que los atacavan al nom dels reis e dels papas. Es aital qu'un crestianisme enganaire, compausat segon Dieu de gents « ipocritas » segon Dan.11:34, a subreviscut fins a nòstra epòca ont domina dempuèi los USA, totas las nacions e los pòbles de la tèrra. Son actuala « ipocrisia » se revèla dins sa revindicacion religiosa crestiana e son adoracion reala per Mammon lo dieu de l'argent que se nomma en çò sieu, lo Dòlar. E aquela religion es pas que l'eretatge del calvinisme crudèl nascut e desvolopat dins la vila de Genèva al sègle XVI. Son besonh vital de riquesa es a l'origina de sa doctrina capitalista que li balha lo drech d'esplechar los òmes e totes los pòbles de la tèrra. E aquí encara, la vida umana de son pòble justifica lo sacrifici de las vidas umanas dels autres pòbles. Avent longtemps combatut per sèire son poder sus tota la tèrra, a pas fin finala reculhit que lo sosten de l'Euròpa

occidentala aital coma qualques autres ponches d'importància estrategica en Orient fins a Japon e dins l'anciana illa chinesa nòmada Formosa, venguda dempuèi Taiwan. Dins l'actualitat, una visita d'una politicaiana americana a la dirigenta del país, ven de provocar l'irritacion de la China populara. Aquel fach isòla encara mai los USA que se retròban sols amb l'Euròpa occidentala e Austràlia, de cap als nombroses pòbles longtemps qualificats de « tèrç-mond » per aquel camp esplechaire dominator. L'operacion militar menada per Russia en Ucraïna pòrta de consequéncias enòrmas, causadas per las reaccions del camp occidental dont las sancions presas contra Russia se tornan contra el. Los aliats dels dos camps se regropan e de jorn en jorn l'ora ont se van afrontar fins a far perir lo « tèrç de l'umanitat » segon Apo.9:15, apròchi. Dins un discors recent, lo president Macron, a evocat « una guèrra en Euròpa » en la restacant a l'agression russa d'Ucraïna del 24 de Febrièr de 2022. Es pas exacte, perque aquela guèrra ferotja aviá començat dins l'annada 2014 jos la forma d'una guèrra civila opausant los ucraïnians anti-russes prò-poloneses als ucraïnians prò-russes replegats dins la region del Donbass. Aquela fasa foguèt completament ignorada pels occidentals mas quand en 2022 Russia es dintrada sul territòri ucraïnian, an reagit, perque se son sentits eles meteisses menaçats. Aquel comportament caracteriza tot lo camp occidental qu'esplecha los pòbles de la tèrra, mas egoïstement, ten a preservar sos privilègis. Aquel còp, es mancat, perque los occidentals an eles meteisses balhat a l'afar la forma d'una desestabilizacion de tota l'economia del mond. Las consequéncias de las mesuras e sancions presas contra Russia pesan sus totas las nacions de la tèrra. E lo mal-èsser atal expandit provòca lo revelh dels vièlhs òdis estofats o retengudas, de las vièlhas rancòrs esprovadas contra los pòbles colonialistas esplechaires. Dins sa divina saviesa, Dieu acaba per far tornar tombar sul marrit sa pròpria marridesa.

Dins aquela situacion novèla, degun o pauc, es pas conscient qu'aquel cap rus, Vladimir Putin, subte, el tanben, las directives del Dieu totpoderós que li dicte sas accions. Segon Ezéchièl 38, Dieu a mes « un anèl a sa maissa » per l'engatjar dins una guèrra preparada e profetizada d'avança dins Dan.11:40 a 45 siá, 26 sègles abans nòstra epòca. Aquí ont los occidentals li prèstan un projècte plan preparat, en realitat, Vladimir Putin se daïssa conduire per las reaccions del camp advèrs, crenhent el meteís, un embrasement universal ; çò que confirma son desir de balhar a son accion, unicament la forma d'una operacion especiala e non d'una guèrra.

De cap a la mòrt, los comportaments de las gents se revèlan dins totas lors diferéncias. En Ucraïna, lo camp presidencial encoratja la guèrra a l'excès, cridant a l'esperit de sacrifici sos combatents, dont lo nombre se redutz al fil del temps. Darrièr el, se tròban los ipocritas occidentals americans e europèus qu'encoratjan lo combat e sos mòrts en fornissent d'argent, de las armas, mas sustot pas, dels òmes que riscarián de se morir. Pasmens, Dieu a mes tanben a lors « maïssas una bocla » e se retrobaràn engatjats fisicament dins lo conflicte qu'auràn encoratjat materialament. En primièr plan, los USA a per mira d'esplechar lo sacrifici dels combatents ucraïnians per tal d'aflaquir al maximum Russia, lor enemiga de totjorn dont an ja ciamament provocat la roïna dins las annadas 1980. L'imperialisme american es real, l'agla es son simbòl. Apareis sus sas armas e son Dòlar. Solament aquela mirada imperialista pòt pas abotir qu'en destruent los pòbles concurrents per l'economia o la guèrra. E après aver vengut Japon e en partida solament Alemanha, dins aquela concurréncia, se retròba uèi, Russia, l'autre venceire d'Alemanha e China ; China qu'America a fach dintrar dins l'Organizacion del Comèrci Mondial per esplechar sa man d'òbra esclava. Aquela China rica e poderosa es donc lo fruch portat per sas òbras. E uèi, l'esclau rivaliza amb son ancian mèstre, mas sustot fòrt d'una populacion d'un miliard quatre cents milions d'armas. Índia a egalament profecat dels investiments estrangiers e es venguda ela-tanben una poténcia granda coma son concurrent religiós musulman, Paquistàn.

La situacion universala novèla actuala nos permet de comprene melhor lo ròtle del long temps de patz religiosa que Dieu a balhat a las societats occidentalas. Aquela patz de 77 ans a favorizat l'enriquiment e la fortificacion en poténcia militar e economica dels ancians païses colonizadors. Ja en 1973, lo tust petrolièr aviá enriqueit los païses arabs musulmans al detriment dels poderoses gestionaris europèus. Lo besonh vital de l'energia dels europèus a emplenat las caïssas d'aqueles païses arabs, perque s'Euròpa a plan profecat de l'aiga e de la verdura, per contra, Dieu li a pas balhat lo petròli dont es venguda, amb lo gas, completament dependenta. E aquela dependéncia es a un tal nivèl que la rompedura de son aprovesiment pòt pas que provocar sa roïna entièra. Aquel risc essent real, las consequéncias van tornar tombar sus las poblacions abituadas al lux e a la prosperitat. Mas, mentre qu'es agradiu de s'enriqueir, es plan dificilament suportat de s'apaurir. Es dins aquelas condicions que las guèrras civilas intèrnas se declaran e prenon forma. Los afrontaments murtriers se bastisson donc jorn après jorn per de multiplas causas. Aiçò d'aitant mai, qu'impausant als païses temperats de las temperaturas divinament nautas que causa la secada, dels incendis nombroses se declaran e consumisson de milièrs d'ectaras de bòsc e de verdura assecadas. La destruccion de la susfàcia de la tèrra es efectivament ja engatjada. Mas aqueles degalhs ja visibles

son pas res al costat dels que las armas concebudas pels òmes van provocar.

Dieu a mes davant l'òme dos camins imatges de doas causidas « la vida e lo ben ; la mòrt e lo mal » segon Deut.30:19. Lo sòrt que l'òme subte uèi testimònia que sa causida es estada lo de « la mòrt e del mal ». Perque se la causida èra estada lo de la vida, lo ben dominariá e lo mal seriá submergit pel benestar e las bonas pensadas. La vida e la mòrt seràn estadas plan utilas dins lo plan de Dieu qu'a creat l'una e l'autre. La vida permet de descobrir tot çò qu'es apreciable ; la mòrt a permés a Dieu de reduire lo temps d'accions marridas portadas per de marrits rebèls. E dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala siá, 1945, la causida de far desaparéisser las execucions mortals dins lor concepcion de la justícia es estada fòrça revelator dels esperits e de las pensadas umanas. Lor lucha contra Dieu los a conduch a destruire, abolir o desformar tot çò que Dieu a ordenat dins sa saviesa. An atal bastit de societats liberticides dins las qualas lo mal segon Dieu podiá pas que profechar e multiplicar. Sus las ondas e los platèls de las televisions, entrevistats, los umans constatan e deploran, l'aggravacion de las violéncias de totes òrdres, l'inseguritat, los panatòris e los violòs, mas coma ne seriá autrament quand la saviesa divina es ignorada e regetada ?

Las demostracions divinas concernisson tanben las experiéncias politicas diferentas prepausadas al fil del temps per de regims monarquics, republicans, dels regims capitalistes o en contrari absolut, comunists. En mena que totes los modèls de societats imaginablas son estats experimentats, provant que cap d'eles èra pas en mesura de balhar lo bonaür a l'òme e la femna. Dempuèi 1945, los USA e Russia an adoptat de regims absolutament opausats. A l'egoïsme del capitalisme dels USA, Russia a opausat son modèl comunista ont lo pòble a partejat, dins l'egalitat, sa pauretat. L'egoïsme èra pas mai en causa, mas la nacion tombada dins l'ateïsme nacional, après França, podiá pas portar lo fruch benesit per Dieu. Aquí perqué, lo despartiment es estat lo del patiment e de la « Terror » coma França de l'estiu 1793 fins a l'estiu 1794. Lo guida nacional Joseph Stalin desirava far lo bonaür de son pòble, mas essent el meteís copat de Dieu, que combatiá, n'èra incapable e es vengut lo mostre sanguinari freg e impassible qu'a fach se morir dels milions de gents en Siberia e endacòm mai, ja tanben en Ucraïna. La China comunista ont lo « dragon » es adorat pòt pas ofrir tanpauç lo bonaür a son pòble, pas mai que Corèa del Nòrd ont pasmens lo jove novèl dirigent Kim Jong-un a capitat a conquistar lo còr de son pòble tot en l'expausant a la mòrt d'un engatjament guerrièr portat contra sos enemics del camp occidental detestat ; precisam qu'amb son omonim biblic Koré, aquel país es entièrament opausat a la religion crestiana, qu'a totjorn combatuda.

A totes, al camp occidental que vòl eradicar la mòrt e als orientals qu'aiman la mòrt, en Jèsus-Crist, Dieu anòncia una Tresena Guèrra Mondiala que va tirar als abitants de la tèrra tota esperança d'i perlongar lor vida durablament. « lo tèrç dels òmes » simbolic va èsser « tuat » e probablament mai en chifras realas. Seràn aquí, los darrièrs mòrts de l'istòria umana, mas seràn assurément plan nombroses, puèi que lo retorn en glòria de Jèsus-Crist marcarà una complèta exterminacion de la vida umana sus la tèrra. Los subrevivents poiràn èsser pauc nombroses mas a causa de la fin del temps de gràcia, Dieu permetrà pas mai la mòrt de cap de sos elegits fidèls. Aquí perqué, dins la darrièra espròva de fe universal, los darrièrs elegits seràn « solament » menaçats de se morir per lors jutges rebèls. E los darrièrs « mòrts » de l'istòria terrèstra seràn eles : lors jutges. Patiràn atal lo sòrt mortal que Haman destinava al josieu Mardochee al temps de la reina Esther e qu'a patit el meteís.

LA REVELATION DE LA SEPTIEME ORA e las QUATRE « Jean »

Pontualament ont lo drama absolut es a mand de se complir, te presenti aquel testimoniatge que revèla l'evolució de l'experiéncia seguida per « lo testimoniatge de Jèsus » que concernís e constituís sa revelacion profetica en escritura e en compliment. Perque coma lo Dieu creator que l'a concebut, lo projècte de Dieu se bastís dins una evolució progressiva qu'es la característica de tot çò qu'es viu. Aquel verset de Pro.4:18 o pròva : « lo caminòl dels justes es coma lo lum resplendissant, dont l'esclat va creissent fins al mièg del jorn ».

La « Revelacion de la setena ora » es lo nom balhat a la darrièra forma de mas explicacions profeticas prepausada a la Glèisa adventista oficiala nomenada ela meteissa « adventista del seten jorn ». Atal amb la progression del temps, après lo jorn ven l'ora. Aquel nom de « seten ora » es entièrament justificat puèi que confòrm al sens de seten temps de la revelacion divina, precisament restacat dins Apo.3:14 al messatge adreçat als adventistas de l'epòca dicha « Laodicée », nom grèc que significa : jutjament del pòble. L'imatge d'un relòtge marcant una successió de sèt oras es suggerida per la presentacion de sèt messatges dins Apo.2 e 3. La cobèrta de l'era crestiana entièra d'aquelas « letras » profeticas es confirmada pels noms de la primièra e de la setena e darrièra epòca ; « Efès » e « Laodicée » que signifiquen dins l'òrdre : Lançament (de Glèisa) e Jutjament del

pòble (de Glèisa).

Aquela nocion d'ora es fòrça importanta, perque es ja sus una error de concepcion d'ora que la nacion josieva deu sa malediccion al temps del ministèri de Jèsus. L'error josieva consistissiá en aiçò : los josieus cresián se trobar pontualament de la « venjança » de Dieu profetizada dins Esaïe 61:2 : mentre qu'èran pas que dins la primièra ora del projècte divin ; la de « l'annada de gràcia » citada que precedís l'ora de la « venjança » de Dieu dins lo tèxt d'aquela profecia : Esaïe 61:1-2 : « l'esperit del Senhor, YaHWÉH, es sus ieu, Perque YaHWÉH m'a onchat per portar de bonas novèlas als malurosos ; M'a enviat per garir los qu'an lo còr brighat, Per proclamar als captius la libertat, E als presonièrs la desliurança ; Per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; Per consolar totes los afligits ; » Aquí perqué, dins sa lectura d'aquel tèxt dins la sinagoga de Nazaret, Jèsus arrestèt sa lectura après « l'annada de gràcia » citada e tornèt barrar lo rotlèu biblic. Mai tard, per confirmar la malediccion que s'anava abatre sus la nacion entièra, Jèsus a renegat un « figuier » qualificat d'« esteril » perque portava pas de fruch, çò qu'èra normal puèi qu'es precisat dins lo tèxt qu'èra pas la sason favorable pel fruch del figuier. E per afortir e confirmar lo just jutjament de Dieu contra aquela nacion josieva, los discípols del Crist an constatat, qu'en seguida de la malediccion pronunciada contra el, lo figuier aviá sec e èra mòrt ; imatge del funèst destin de la nacion josieva victima de son estacament irraisonné a las nòrmas de l'anciana aliança. Pendent lo temps e fins a nòstra epòca, l'estacament a la tradicion a constantament empachat los cresents de recebre amb fe, los novèls lums presentats per Dieu.

Aquela leiçon tragica per la nacion josieva s'es renovelada e complida un primièr còp per la religion catolica al sègle 16en e en 1844 per la religion protestanta, puèi, en darrièr, per l'adventisme institucional oficial en 1994. Entre 1982 e 1991, data de ma radiacion oficiala (Novembre de 1991), ai prepausat una interpretacion novèla pertocant las datas atribuïdas a las tres darrièras glèisas d'Apo.3 : « sards, Filadèlfia, e Laodicée ». Fins aquí, de faïçon tradicionala, l'adventisme oficial aviá restacat son existéncia a la sola epòca nommada « Laodicée ». L'institucion aviá conservat l'interpretacion dels adventistas que plaçavan lo retorn del Crist, siá, la fin del mond, sus l'annada 1844. Mon trabalh a consistit a demostrar qu'aquela interpretacion èra falsa, perque en tota logica, la profecia inspirada e escricha cobrisca lo temps fins al verai e efectiu retorn de Jèsus. En consequéncia de qué, las datas non marcadadas per son vertadièr retorn concernisson las epòcas de sards e Filadèlfia e en partida solament, la de Laodicée. Lo lum, venguda esclarir ma compreson de Daniel, m'a permés de fixar la data de sards sus 1844 (1843) e la de Filadèlfia sus 1873. Fins a mon ministèri, cap d'explicacion es pas estada balhada per aquel capítol 12 de Daniel dins l'adventisme oficial. En conservant l'interpretacion profetica dels pionièrs de l'òbra, aquel adventisme oficial s'es privat de la compreson de tres messatges qu'o concernís dins las epòcas « sards, Filadèlfia e Laodicée ». S'es plan atal enganat suls tempses del projècte de Dieu coma la nacion josieva abans el. E lo pièger, per el, es qu'aquela error se paga pel meteís prètz : la malediccion divina e la mòrt espirituala.

Entre 1980, data de mon baptisme, e 1994, data establida per la fin dels « cinc meses » profetics siá 150 annadas realas del messatge de la « cinquena trompeta » d'Apo.9:5-10, una espròva de fe es venguda esprovar l'adventisme oficial ; un tèst que balha tot son sens al messatge que Jèsus li adreça dins « Laodicée » ; un messatge que sanciona atal, lo temps de son vòmit de l'institucion oficiala, mas pas del moviment adventista que s'anava perlongar dins la dissidéncia, en defòra d'ela. Aquelas causas son ara darrièr nosautras, e fa besonh de retirar las leiçons balhadas per Dieu per aquelas experiéncias.

La primièra leiçon consistís a comprene que las datas bastidas sus de cadenas profeticas establidas per Daniel e Apocalipsi avián pas mission a fixar de faïçon precise la data del vertadièr retorn de Jèsus-Crist. Per contra, Dieu s'es servit d'aquel mobil per testar la fe de sos servidors en 1843, 1844 e 1994. Es solament après aqueles tres tèstes istorics successius que Jèsus a revelat als qu'aime e que l'aiman e o serviscan dins la dissidéncia, en 2018, la data de son vertadièr retorn, la prima 2030, qu'es pas bastida sus cap de cadena profetica prealablament establida. Devi tanben precisar que mon estudi de las profecias es pas jamai estat motivat per la recèrca de la data del retorn del Crist. Sol, mon desir de comprene l'ensemble dels mistèris revelats èra en causa. E la consequéncia d'aquel estudi es estat la descobèrta d'aquel delai de « cinc meses » profetics de la « cinquena trompeta » dont l'utilizacion, dempuèi la data 1844, m'a impausat la data 1994. E coma foguèt lo cas per 1844 pels protestants, la data 1994 es autenticada per Dieu e pòrta per l'adventisme tradicional una consequéncia espirituala mortala.

La segonda leiçon concernís las tres datas profeticas obtengudas, 1844 (en realitat : 1843-1844), 1873, e 1994. Bastidas sus la meteissa chaine de Daniel 9 e 8 e Apo.9:5-10, las datas 1844 e 1994 marcan de fins dramaticas de l'aliança divina pertocant, successivament, los crestians protestants, puèi los crestians adventistas. Aquelas doas datas son donc marcadadas per la malediccion divina. Mas

bastida sus la chaine de Daniel 12:12, la data 1873 marca sola un messatge de benediccion totala qu'a concernit la glèisa « adventista del seten jorn » quand, venguda institucion americana dempuèi 1863, es dintrada dins una mission de testimoniatge universal. Aquelas interpretacions permeton de retrobar tota la logica dels messatges profetizats. Atal, dins l'epòca 1843-1844 de « sards », Jèsus benesís los adventistas perseverants e fidèls, mas precisa : « marcharàn amb ieu en vestits blancs ». Relèva-o, s'agís del temps futur, perque practicant pas encara lo sabat, mas lo dimenge roman eretat, pòdon pas encara obtenir una plena santificacion simbolizada per aqueles « vestits blancs ». Es pas qu'entre 1844 e 1863 que lo sabat es rebut e adoptat per aqueles pionièrs de l'òbra adventista. E es en adoptant la practica del sant sabat de Dieu que recebon aqueles « vestits blancs » de la santificacion. En 1873, la santificacion totala e perfècha dels « adventistas del seten jorn » es exprimida e autenticada per Dieu per son messatge adreçat a « Filadèlfia », dont la significacion « amor fraternal » constituís lo fruch portat per l'Esperit. Aquí perqué, aquel messatge conten pas cap de malediccion. Pasmens, conten un messatge de mesa en garda dont l'ignorància va costar a l'adventisme de l'epòca seguenta, « Laodicée », en 1994, sa malediccion e son vòmit per Jèsus-Crist : « Veni lèu. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona. ». Las paraulas del Crist an un caractèr paradoxal que cal plan comprene. En disent « retenes çò qu'as », Jèsus cibra pas las interpretacions profeticas, mas l'actitud de fe e d'interès demostrada per aquela paraula profetica per sos pionièrs. E la paradòxa consistís dins lo fach qu'aquela interès consistís precisament a saber abandonar una explicacion eretada venguda caduca e injustificada, quand una novèla explicacion mai coerenta e justificada es presentada ; çò qu'es lo cas que s'es presentat a l'adventisme oficial entre 1982 e 1994. Per ma radiacion oficiala en Novembre de 1991, l'institucion « adventista del seten jorn » a confirmat e autenticat son regèt dels darrièrs lums que Jèsus li a prepausadas per ieu. Es aital que, s'enganant d'ora, coma los josieus abans ela, l'institucion adventista es estada victima de son marrit jutjament portat contra la « Revelacion de la Setena Ora ». Aquela « Setena Ora » èra la de la fin de son aliança amb Dieu en Jèsus-Crist.

Fidèl a son engatjament, Jèsus a perlongat sa benediccion sus mon trabalh e la « Revelacion de la Setena Ora » a obtengut una mai clara explicacion de sa part e dempuèi 2018, s'es ajustada la coneissença de l'annada del vertadièr retorn de Jèsus-Crist e aquel còp, l'imminent compliment de la Guèrra mondiala de la « seisena trompeta » va confirmar son retorn per la « setena trompeta » a la data de la prima 2030.

L'evocacion d'aquela « seisena trompeta » me condutz ara a explicar lo mistèri dels « quatre Jean », expression citada dins lo títol d'aquel messatge.

En 1989, de joves adventistas son estats batejats a Valença, e son estats tanlèu interessats per mon messatge presentat dins un document entitolat « Daniel e Apocalipsi » ; un obratge plan complèt explicant aqueles dos libres. Aquel ligam s'es perlongat après ma radiacion oficiala en Novembre de 1991, e an tengut a testimoniar al prè de l'institucion del sosten que me portavan e de lor desir d'èsser raiats a lor torn dels registres oficials de l'institucion. L'un d'aqueles fraires, Jean-Philippe a convertit un collèga de trabalh nommat Jean-François e es aital qu'amb Jean-Marie, un autre amic de Jean-Philippe, batejat en 1991, amb ieu, mon nom de baptisme essent Jean-Claude, nos sèm amassats formant los « quatre Jean » evocats. Un autre fraire, lo tot jove Joël (+ Jean) batejat a 13 ans aquel quitament-jorn, es estat plan interessat per mon messatge dins lo jorn meteís de son baptisme e après diversas experiéncias e del temps, m'a rejonch e portat son sosten e sa fidelitat permanenta aital coma sas multiplas competéncias. Après son baptisme, per tal de copar nòstra relacion espirituala, lo pastor de la glèisa a pas esitat a far intervenir las autoritats policièras, mas aiçò, de badas, gràcias a Dieu. Rapòrti aquel testimoniatge perque constituís una pròva de l'òbra dirècta del Dieu que parla per de simbòls. Perqué a volgut amassar « quatre Jean » ? A causa del simbolisme de la chifra quatre : l'universalitat, e a causa de la significacion del nom Jean : Dieu a balhat. Rebremba-te que la profecia Apocalipsi es ja estada revelada inicialament a « l'apòstol Joan ». Atal per portar oficialament son messatge de la « Setena Ora », « Dieu a balhat » son lum a quatre servidors qu'èran atal « quatre apòstols » autenticats per el dins aquel moment. Aiçò, qualques sián lors comportaments dins la seguida del temps. Son quatre testimònis oficials balhats a son òbra al moment de son lançament. Dos demest eles, Jean-Philippe e Jean-François son de nautas talhas e lors longas cambas an servit amb zèl e bonaür lo Senhor, quand avèm organizat cinc conferéncias publicas despartidas sus l'annada 1992. An, per caduna, distribuït dins los ranquejas a las letras 5000 prospèctus de convits e de messatges denonciant la traïson del crestianisme oficial catolic e protestant. Aquel zèl demostrat èra lo fruch concrèt de la certitud de nòstra fe al retorn del Crist per 1994 e aviam la meteissa conviccion qu'en l'annada 1993 anàvem veire se complir la darrièra o Tresena Guèrra Mondiala. Cap de nosautres dobtava pas d'aquelas causas. En 1991, al ser del jorn ont, abans ma radiacion, ai pogut presentar al pastor ma posicion assistit de tres testimònis adventistas, Mireille, la sòrre de Jean-Philippe que participèt a aquel testimoniatge a rebut de Dieu

en vision, « una estela tombant del cèl » verticalament, en recuperant son domicili. La « Revelacion de la Setena Ora » a donc encara estada autenticada per Dieu al nivèl de las consequéncias de son regèl oficial per l'institucion, e sa presentacion assistida per tres testimònis, Jean-Marie, Jean-Philippe e sa sòrre Mireille, èra confòrma a la nòrma establida per Dieu qu'a fach escriure que « lo testimoniatge de dos òmes es vertat », coma Jèsus l'a dich en çò que concernissiá son ministèri e son testimoniatge personal : Jean 8:17 : « Es escrich dins vòstra lei que lo testimoniatge de dos òmes es vertat ; » solament, èrem quatre per far pròva del lum balhat per Jèsus-Crist.

Lo temps a passat e après 1994, sèm pas demorats que « quatre » a contunhar a creire dins la valor de nòstras datas profeticas, mas es solament en 1996 que l'Esperit m'a conduch a relevar la malediccion de l'institucion adventista siá, lo vertadièr sens del messatge restacat a la data 1994. Aquela data èra la darrièra qu'èra possible d'establir per las duradas profetizadas dins Daniel e Apocalipsi. Amb lo temps, Jean-Marie s'es escartat en primièr, puèi l'espèra perlongada produsent sos efieches, lo grop a esclatat, perque mos fraires acceptavan pas e suportavan pas mai l'ineficacitat de nòstra mission. Jean-Philippe s'es virat cap als crestians de diversès grops e particularament cap als josieus. Jean-François s'es lançat dins un testimoniatge personal e sens regetar mas explicacions, a ajustat una interpretacion novèla qu'ai regetada dins un primièr temps perque lo tèxt biblic la justificava pas. E es aquí qu'aquela experiéncia ven util a comprene. A atribuït a la « seisena trompeta », las « cinc meses » profetics de la « cinquena », en prenent per debuta, la data 1873 atribuïda en aquel temps « Filadèlfia ». Sul plan de la construccion de la profecia, aquela demarcha es totalament injustificada, puèi que 1844 es pas 1873. Pasmens, çò que ditz pas la profecia, es que res empacha pas Dieu de causir aquel quitament delai de 150 annadas realas per far complir aquela « seisena trompeta » en 2023. Recompensa, de la mena, la fe dels adventistas eretièrs de la benediccion divina de 1873 que veson, enfin, se complir lo drama profetizat de la Tresena Guèrra Mondiala qu'esperavan e per la quala s'acaba lo temps de las nacions, destruchas per las armas modèrnas terriblament destructrises. Es aital que, tot darrièrament, e dempuèi la debuta de la guèrra en Ucraïna, ai adoptat aquela possibilitat que fixa la Guèrra Mondiala en l'annada 2023. Se la logica textuelle la justifica pas, per contra la logica espirituala pòt en efiech establir un ligam entre la benediccion divina e lo compliment de la « seisena trompeta » que constituís la pròva de l'apertenéncia al Dieu creator revelator, segon qu'Apo.17:8 precisa : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. » La causa de « l'estonament » es doble : l'ignorància del projècte de Dieu mas tanben, l'ignorància de la data de son compliment. E es a aquel nivèl que la coneissença d'aquela data ven lo signe de la benediccion profetica divina dels vertadièrs adventistas dissidents. Son eretièrs de las benediccions de « Filadèlfia » la fòrça-aimada de Jèsus, mentre que viron dins lo perlongament de l'epòca « Laodicée », la tebesa e formaliste regetada.

Dins Apo.17:8, lo tèrme « abisme » favoriza l'identificacion de la « seisena trompeta » que constituís la segonda forma de « la bèstia que monta d'abisme » ; l'originala que concernís la Terror revolucionària francesa de la « quatrena trompeta ». Mas, lo contèxt del messatge d'Apo.17:8 cibra egalament lo retorn de « la bèstia que monta de mar » jos la forma de « la bèstia que monta de tèrra ». Per que la causa siá ben compresa, o rampèle : al títol de « testimoniatge de Jèsus », Dieu revèla, als elegits adventistas, la venguda de quatre « bèstias » o regims tuaires ; dins l'òrdre cronologic, lo primièr : « la bèstia que monta de mar » (coalicion de la papautat e de la monarquia catolica) ; lo segond : « la bèstia que monta d'abisme » (Terror francesa e quatrena trompeta) ; lo tresen, e causa d'estonament pels adventistas descasuts : « la bèstia que monta d'abisme » : una segonda forma e autentica « segond malaür » d'Apo.9 (Tresen Guèrra Mondiala : segond malaür e seisena trompeta) ; lo quatren : « la bèstia que monta de tèrra » (Regim protestant e catolic del governament universal : l'imatge de la primièra bèstia).

Profièchi d'aquel messatge per rampelar que lo projècte revelat per Dieu es segur e que sos servidors se devon pas daissar influenciar a causa dels revèrses actuals patits per Russia dins aquela guèrra d'Ucraïna. Perque, coma los pòbles occidentals amb los quals a nosat de ligams e de relacions comercialas, Russia s'es abituada a la patz e al comèrci, las doas valors que son estadas recercadas e favorizadas pendent 77 annadas per l'Occident. Las darrièras annadas viscudas abans 2018 èran caracterizadas per una aparenta capitada. Aiçò explica l'aflaquiment de las formacions militaras, dins lo mond occidental e dins Russia egalament. Mas mentre qu'aquela Russia es demorada sus d'armas convencionals pauc melhoradas, preferissent desvolopar de poderosas armas destructrises nuclearas en rason meteissa del ròtle final que Dieu li destina, en Occident dels progrèsses tecnicos an permés la construccion d'armas sofisticadas basada sus l'electronica e los processors numerics ; gròs avantatge en matèria de precision, mas armas particularament vulnerablas a las influéncias magneticas de l'entornament. Aquela primièra annada de combat entre Russia e Ucraïna nos a fach

descobrir l'incredibla eficacitat dels drònes observadors e tuaires que remeton en question la potència dels tancs, dels canons, e dels vaissèls. Aquela annada aurà tanben favorizat l'agotament dels estòcs d'armament aitant en Occident qu'en Russia que ça que la dispausa d'un estòc superior. La croma de drònes als iranians per Russia redreça lo desequilibri que l'a momentanèament aflaquida. Lo cap rus compte suls efieches de l'ivèrn per veire plegar las resisténcias occidentalas qu'an resolgut de se privar del gas rus. Mas los occidentals obstinats plegaràn pas malgrat los trebols provocats demest los pòbles. Aquí perqué, Russia obligarà las nacions occidentalas a s'implicar dirèctament dins lo conflicte dirigit contra ela ; siá en los atacant, siá en los obligant a l'atacar. 2023 serà l'annada del grand drama occidental, perque d'escalada n'escalada, lo pièger arribarà quand dominarà lo camp europèu, coma Dieu l'a anonciat dins Daniel 11:44, son territòri rus serà destruch pel fuòc nuclear dels USA. E es dins una accion desesperada e condemnada que las fòrças russas demoradas replicaràn contra l'enemic occidental de faïçon nucleara per lors sosmarins e lors basas amagadas demoradas operantes. En li imputant l'accion « d'exterminar de multituds », dins Dan.11:44, Dieu confirma lo temps marcat per « exterminar » l'umanitat rebèlla : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendràn espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. »

Al contra dels prepauses tenguts suls platèls de las emissions televisadas, Russia a pas res programat d'avança, perque dempuèi la casuda de l'URSS e son decopatge en republicas democraticas independentas, coma l'Occident, a cercat la capitada comerciala favorizada per la patz amb los pòbles ; Russia aviá pas cap d'interès a dintrar en guèrra contra sos rics clients occidentals. Dempuèi 2022, la resisténcia de las armadas ucraïnianas, equipadas per l'Occident, fa créisser progressivament la colèra russa. Las malescadudas e revèrses patits fan créisser aquela colèra ; çò que confirma las paraulas divinas que profetizan l'abséncia de sa preparacion per l'agression guerrièra puèi que, segon l'imatge presentat dins Ezé.38:4, « una bocla mesa a sas maissas », Dieu obliga la Russia favorable a la patz a dintrar en guèrra contra sas ciblas occidentalas : « T'entrenarai, e metrai una bocla a tas maissas; Te farai sortir, tu e tota ton armada, cavals e cavalièrs, totes vestits magnificament, tropa nombrosa portant lo grand e l'escut pichon, totes manejant l'espasa ; » E lo verset 5 que seguís es confirmat pel regropament de las alianças a lo qual assistissèm dins l'actualitat : « E amb eles los de Pèrsia, d'Etiopia e de Puth, totes portant l'escut e lo casco; » Per « Pèrsia » siá, Iran, e « Etiopia » siá, l'Africa negra, es ja confirmat ; rèsta l'accion de « Puth » siá, Africa del Nòrd que va rejónher lo camp rus a causa de son ligam religiós amb Chechenia a l'encòp musulmana e russa engatjada als costats de Russia crestiana ortodòxa.

La fe s'exprimís per una actitud de fisança totala que plaçam en Dieu e dins sas anóncias profeticas. E l'apòstol Pau l'a ensenhat dins Héb.11:6, « sens la fe es impossible d'èsser agradiu a Dieu » : « Solament sens la fe es impossible de li èsser agradiu ; perque cal que lo que s'apròche de Dieu crega que Dieu existís, e qu'es lo rémunérateur dels qu'o cerquen. » Aquela fe pòt donc nos tirar als efieches destructors dels faches constatats dins l'immediat que pòdon, momentanèament, semblar anonciar lo contrari de çò qu'es profetizat. Mas lo viscut es organizat per Dieu, segon son projècte qu'acaba, a tèrme, per se complir dins tota sa precision. E nòstre Dieu compta sus la demostracion de nòstra fisança en el per èsser glorificat en fàcia de sos enemics que son tanben los nòstres. Son projècte per sos elegits es magnific e sas revelacions profeticas son vitalas pels de lor camp que demòran encara vius.

Es encara Dieu e el sol que causís lo temps ont la compreson de sas revelacions profetizadas devon èsser compresas o cambiadas e es el que torna los esperits de sos elegits capables de s'adaptar a aqueles cambiaments. Es bon d'o comprene perque demoram a totes esgards sos umils e febles creaturas dependentas d'el en tota causa.

Al temps actual, los aspèctes de la vida s'accelèran : tot va mai lèu. L'informacion s'espandís sus tota la tèrra en temps real. Aquí perqué, la Tresena Guèrra Mondiala pòt pas èsser, ela tanben, que rapida e se complir dins un cors temps de faïçon fòrça destructritz. Las debutas son lentas, mas las fins son rapidas e aquela rapiditat concernís egalament Dieu per la fin de sas alianças. L'a formulat a prepaus de l'anciana aliança e serà lo cas egalament per la novèla, perque o rampèli, la destruccion de la « seisena trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala es, per l'aliança novèla, comparable dins sos efieches e sa motivacion divina, al tresen castig que causa la destruccion de la nacion josieva, pel rei Caldèu Nébucadnetsar e sas armadas, en – 586.

Dins aquel conflicte, las alianças de las religions condemnadas per Dieu confirman lor malediccion comuna revelada per la Bíblia. E per lors accions que revèlan e confirman lor estatut espiritual, aquelas religions se decelan e los elegits son atal preparats a los seguir pas dins las decisions qu'adoptaràn en contèxt de governament universal sus l'extrèm fin, en 2029. Mas aquel governament universal se pòt organizar tre 2024 ont va començar lo regropament dels subrevivents de l'ecatombe universal. L'espròva de fe, la darrièra, s'organizarà sus la fin de las sèt annadas que son encara davant nosautras.

Atiri encara ton atencion sus aquela error comesa per l'adventisme oficial institucional. A considerat a tòrt que lo dimenge roman prendriá significacion de « marca de la bèstia » unicament pontualament de l'espròva de fe finala. A atal aflaquit la nauta culpabilitat d'aquela « marca » rebèl satanic oblidant qu'aquel « dimenge » es ja estat, dempuèi 321, la causa dels castigs de las cinc primièras « trompetas » e va demorar la causa dels castigs mortals dels « seisen e setena trompetas » que venon. E aquel oblit li còsta son vòmit per Jèsus-Crist. Aquí perqué, tre que la natura vertadièra d'aquel jorn e son origina son coneguts d'eles, los cridats del Crist se devon separar de sa practica e adoptar la del vertadièr sabat, sens esperar e sens pèrdre de temps. Perque lo temps cambiarà pas la natura e la condemnacion divina que concernís « lo repaus del primièr jorn », dempuèi son adopcion al títol de « Jorn del Solelh » pagan, decretat lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman Constantin 1èr dich « lo Grand ». Pòdes atal comprene, la justificacion de la colèra de Jèsus-Crist, puèi qu'en Dieu creator e legislator, a patit l'otratge d'aquel fals jorn del repaus dempuèi aquela data e que l'adventisme oficial li impausa d'o suportar encara, dempuèi 1994 fins a son gloriós retorn, per denonciar sa vertadièra natura. Perque sa pensada s'exprimís per sas accions ; dempuèi 1995, sas bonas relacions e son aliança amb las religions qu'onoran aquela « marca » renegada per Dieu ne testimònian, l'acusar e o condemnar. Mas un còp dintrat dins aquela aliança rebèlla, poirà pas, ni volrà pas, denonciar la natura diabolica del jorn de repaus de sos aliats. L'Esperit l'avent abandonat dempuèi 1994, deurà patir e partejar amb eles la justa colèra del Dieu viu, YaHWÉH, Micaël, Emmanuel, Jèsus-Crist.

Entre 1983 e 1991, pendent una reünion generala de la federacion adventista del Sud tenguda a Grenòble, Jèsus a tibad la pèrca a l'adventisme ne naufragi pel mejan d'una question que m'a fach pausar davant tota l'amassada al pastor qu'animava lo rencontre e lo culte. Aquela question conteníá ja la responsa e èra de genre de la que lo mainatge Jèsus pausava a l'edat de 12 ans als ancians e als prèires josieus de son epòca. Disi donc al pastor : « Fraire, se se ten lo sabat per sagèl de Dieu dempuèi 1844, pòt pasòm pas dire mentre que lo dimenge es dempuèi aquela data la marca de la bèstia ? » Un momenton desaparulat, lo pastor respondèt quicòm coma : « De faïçon dont presentatz las causas, seriá dificil de dire lo contrari ». Ma question èra qualque pauc geinanta e pasmens après l'estonament general, produguèt pas, ailàs, cap d'efièch salutari. Pasmens aquela question èra un repròchi adreçat a l'adventisme umanista que recercava en primièr l'instauracion de bonas relacions amb los que la profecia biblica nos revèla èsser los enemics de Dieu. Lo vòmit d'aquela mena d'adventisme per Jèsus en 1994 es donc perfiechament justificat.

Lo ponch sus Ucraïna al 24/10/2022

Mentre que lo temps avança e que las armas modèrnas balhadas a Ucraïna pels occidentals de l'OTAN semblen li balhar momentanèament avantatge contra los russes, de raras voses rampèlen de las vertats que paugàs vòlon ausir. En efiech, dins lo camp occidental, se se'n ten unicament al fach qu'Ucraïna, nacion sobeirana, es estada atacada sus son sòl per Russia lo 24 de Febrièr de 2022 ; i a uèi 8 meses. Mas de las voses objectivas, e dins aquel nombre dels testimònis ucraïnians eles meteisses, rampèlan que la guèrra en Ucraïna a començat en 2014, siá uèch annadas mai d'ora, al cors de las qualas lo camp nacionalista ucraïnian a combatut de contunh lo camp ucraïnian pròrus tornat plegar sus la region del Donbass situada sus l'Èst del país. Solament, los USA, Alemanha, e França an passat un acòrdi amb lo governament ucraïnian e Russia, en 2014 ; s'agís dels acòrdis de « Minsk ». Aqueles païses occidentals se son engatjats a garantir la securitat d'Ucraïna, jos condicion d'un reglament amigable amb los pròrusses del Donbass. En plaça d'onorar son engatjament, lo governament ucraïnian a représ en 2015 sa guèrra contra aqueles pròrusses aïtant ucraïnians qu'eles. Dins aquel cas, çò èran dignes d'èsser sostenguts pels occidentals ? Mr Zélensky a dich la vertat quand a declarat als occidentals : « Sèm coma vosautres ». Sul plan moral, la causa es evidenta, son meteisses piègers que nosautres, mas sul plan politic, Euròpa exigís de sos membres lo respècte de lors engatjaments. Aquel subjècte a completament èra ignorat pels décideurs occidentals de l'OTAN. Aquí donc un subjècte que torna las posicions dels unes e dels autres irreconciliables, mas los faches son los faches, es Dieu qu'es Jutge e qu'a ja condemnat los unes e los autres per de rasons espiritualas dont an quitament pas consciéncia. Alara la marrida fe a plan justament sa plaça dins aquel scenari que ven punir, precisament, l'abséncia de fe de totes los actors participants, que sián actius o sostens bellicosos.

A la sortida d'uèch meses de guèrra, un constat s'impausa a totes : la guèrra a completament cambiat de forma, a causa dels progrèsses tecnicos basats sus l'informatica ; canons ultra precis e drònes teleguidats fàcia a los quals tancs, vaissèls, pòdon pas res e venon de las ciblas vulnerablas. Tanben, per aquela annada 2022, totes los scenariés son possibles, e mai una desfacha e un replec de

las tropas russas, pasmens pauc probablas a causa de lor determinacion largament tan granda coma la dels ucraïnians. Mas quala qu'en siá la sortida, la colèra de Russia contra los occidentals serà estada intensificada a son maximum ; e en consequéncia, 2023 serà l'annada del castig de l'Occident tròp conquistaire e « arrogant » ; a l'imatge de la « bana pichona » papala romana de Daniel 7:8 qu'es a la basa de totas sas malediccions.

Mon estudi de la Bíblia e de sas profecias m'a fach descobrir l'importància dels noms balhats a las causas per Dieu, e se tròba que lo d'Ucraïna significa : frontièra. Per un país coma Russia, sa frontièra es lo subjècte mai sensible ; es intocabla e pòt pas èsser desplaçada sens levar una colèra nacionala entièra. Es aital que se son comportats las nacions sus tota la tèrra de totes tempses. Pasmens en Occident, dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, la roïna de la destruccion a prigondament cambiat l'estat d'esperit dels abitants e lo nacionalisme responsable d'aquel drama es estat crench e combatut. Es çò qu'a favorizat lo renonciament a las frontièras nacionalas e l'acceptacion de la creacion de l'Union Europèa. D'aquela faïçon, los occidentals an perdut de vista çò que lo mot « frontièra » podíá encara representar pel pòble rus e sos partenaris orientals. L'Occident i a renonciat mas l'Orient l'a conservat coma una valor intocabla, prèst a combatre per la defendre. L'Occident a cambiat sas valors, se pervertissent de mai en mai, mas l'Orient a conservat intactas las siás ; demòran confòrmas a çò qu'es totjorn estada. Sèm donc ben confrontats al delà de la Guèrra en Ucraïna a un « tust de civilizacion » de mai en mai evocat suls platèls de las televisions. Lo progrès tecnic es dintrat dins de nombroses païses mas es incapable d'unir los èssers umans dividits per lors religions e lors costumas. En despièch de las aparéncias, als USA, modèl del genre, los abitants son plan devesits e racistas. Lo comèrci sembla unir totòm mas la violéncia opausa los blancs protestants als ispanics catolics e amb eles, lo grop dels negres, fòrça desvolopat, es encara victima o actor de violéncias racials. Sus tota la tèrra, lo comèrci amaga de mai en mai mal, lo desvolopament dels esperits intolerants e fanatics que los demònis liberats per Dieu exacèrben al maximum. La Tresena Guèrra Mondiala mesa en rota dempuèi lo 24/02/2022 pòrta la pròva que los interèsses comercials son impotents per empachar la confrontacion guerrièra de las nacions que se dizon « las mai civilizadas ». Aiçò après la Segonda Guèrra Mondiala que foguèt lo fruch del nacionalisme fanatisé. La demostracion es facha que los presidents actuals reprodugan las òbras dels ancians monarcas e que l'organizacion en nacion democratas cambie pas res : « lo temps de las nacions » pòt donc oficialament prene « fin » coma nòstre Senhor Jèsus-Crist l'a dich e profetizat dins Matt.24:14 : « Aquela bona novèla del reialme serà presicada dins lo mond entièr, per servir de testimoniatge a totas las nacions. Alara vendrà la fin. » ; mas tanben dins Ezé.30:3 : « Perque lo jorn apròcha, lo jorn de YaHWÉH apròchi, jorn tenebrós : serà lo temps de las nacions. »

Aquel subjècte es delicat e contra subèrna de la pensada majoritària del moment, mas darrièr l'actor sedusent Volodímir Zélensky s'amaga un personatge fòrça mai inquietant. Aquel jutjament pausa sus un fach real : sa campanha presidenciala es estada finançada per un oligarca ucraïnian que finança tanben lo partit nazi « Azov ». E dins son programa figurava l'engatjament de destruire la resisténcia pròrusa del Donbass. Lo Dieu grand se plaït a umiliar sos enemics en los menant a sostenir una novèla causa nazi. E aquí encara o rampèli, dins son origina hitlérienne, lo nazisme a capitat a sedusir lo pòble alemand entièr o quasi ; aiçò, fins a la descobèrta dels camps d'exterminacion amb lors cambras de gases qu'an fach fremir d'horror l'Euròpa entièra. Mas es indispensable d'o comprene : abans d'organizar aquelas destruiccions de massas del pòble josieu, lo nazisme sedusissíá per la fermetat de sos caps e dins los moments d'incertitud, los pòbles nordics disciplinats espròvan aquel besonh del cap fòrt e talhant. Abans lo modèl alemand, lo fascisme es estat italian mas lo pòble l'a pas apreciat longtemps. Pasmens, aqueles fascismes sedusisson quand relèvan l'economia e restauran la prosperitat del pòble. Lo 24 de Febrièr de 2022, la presidenta de la comission europèa, Ursula Von der Leyen e Charles Michel president del conselh europèu an pres de cort los dirigents de las nacions europèas, en prenent sulcòp partit per Ucraïna, seguent atal, docilament, la causida ja facha pels USA. Après aquela presa de posicion publica, los autres membres podían pas que se plegar a aquela causida e o sostenir. L'Occident s'èra desinteressat de çò que se passava en Ucraïna, e cal pasmens tenir compte d'aqueles faches per comprene çò que se complís dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022.

Dins lo ramalh de la roïna de l'URSS, en 1991, de las republicas se son constituïdas. Polonha liberada es venguda se plaçar jos la proteccion de l'OTAN. Romania e los païses baltics an fach tot parièr, Ucraïna èra ja candidata mas son nivèl de corrupcion tornava son adopcion impossibla. En fach, es nascuda dins un climat anarquic qu'explica perqué Ucraïna èra lo sol país dins lo qual un grop nazi èra oficialament e publicament reivindicat e representat : lo grop « Azov ». Dempuèi de temps Ucraïna onorava e onora l'imatge de Stefan Bandera, ucraïnian engatjat dins l'armada SS alemanda pendent la segonda guèrra mondiala. E aquela oposicion entre ucraïnians catolics e russes comunistas o ortodòxes es apareguda a cada còp que l'escasença se presentada. La patz provisòria

èra pas deguda qu'a la poténcia del venceire del moment, rus o polonés. Lo comportament de nòstra umanitat actuala s'explica pel fach qu'a pas viscut las orrors nazis de la Segonda Guèrra Mondiala. E es a causa del remplaçament de las generacions que las meteissas trapèlas foncionan dins totas las epòcas. Lo nazisme comença per son jòc de seduccion e los discorses persuasius que ralian los esperits a sa causa, e a aquel títol los que ten Zélensky son perfiechament eficaces. Ordena, fach pression suls dirigents e los pòbles qu'el culpabilise obèrtament per obtenir lor ajuda financièra e militara. E per aquel metòde, los entraïna e los engatja dins son combat. En mena que, los enemics de Hitler d'ièr sostenon, en s'arroïnant, la novèla causa nazi de nòstre temps. Aiçò es la consequéncia de l'embornament de las generacions novèlas e quitament de las ancianas qu'an pas personalament viscut lo drama de la Segonda Guèrra Mondiala. Los esperits dels occidentals se son pas interessats qu'al comèrci e a la capitada materialista. An dédaigné las leiçons de l'istòria e los dangièrs de las ideologias del meteïs biaïes qu'an mespresat los eretatges religioses dont las vitalas revelacions profeticas, nadant dins lo void de l'ateïsme e vivent pas que per satisfar lors fantasmas. Tanben, Dieu los a preses dins sas trapèlas e son ara confrontats a un conflicte qu'arriban pas mai a arrestar, victimas de lor pròpria causida ipocrita avent realament perdut tota possibilitat d'agir liurament a causa de las « alianças umanas » totas tanben ipocritas de l'U.E. e de l'OTAN que los ligan pès e mans. Es aquí que se cal rebrembar d'aquelas paraulas balhadas per Dieu a Daniel per son explicacion al rei Nébucadnetsar, perque èra per nòstra epòca que foguèron reveladas ; Daniel 2:43 : « As vist lo fèrre mesclat amb l'argela, perque se mesclaràn per d'alianças umanas ; mas seràn pas ponch unisses l'un a l'autre, atal coma lo fèrre s'alie pas ponch amb l'argela. »

Los que sostenián la creacion de l'U.E. an longtemps pretendut qu'aquò aviá ofèrt e ofririá encara la patz als europèus. Uèi, es Euròpa que causís liurament de sostenir e entretenir la guèrra. L'Euròpa Unida l'a pas empachada, l'a provocada e cal relevar, pichon detalh important, que la primièra autoritat responsabla d'aquela causida es alemanda. La situacion desfavorabla actuala favoriza la revelacion de la vertat : lo coble francoalemand èra pas que dins la pensada gallesa. Après la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, colonizada pels USA capitalistas, Alemanha s'es servida de França per se redreçar politicament e sas causidas van cap als que li son personalament los mai profechoses economicament. França recercava lo prestigi fins al sacrifici ruineux, Alemanha, lo profièch e l'enriquiment. Pendent un temps, los dos païses an obtengut çò que volián, fins a nòstra ora ont las doas van partejar la roïna e la destruccion. La penuria de las energias va grandament favorizar las fraccions europèas tre aquel ivèrn s'es plan freg. Pertocant la guèrra en Ucraïna, se va perseguir amb sas diverssas rebombidas e extensions.

Pertocant lo país França, qu'auriá pogut creire que lo president Macron, enemic del Front o Amassada nacionala francesa, engatjariá l'existéncia de sa nacion per sostenir lo nacionalisme forsenat ucraïnian ? Quala paradòxa revelatritz de las incoeréncias degudas a la malediccion divina que frapa la nacion e son cap dempuèi son primièr rei, Clodovèu 1èr ! N'es reduch a se virar cap al papa Francés e sos bons ofis per temptar d'obtenir una patz impossibla, en aquel jorn meteïs. Mas ignòra que s'adreça al cap de la primièra religion terrèstra colpabla de cap a Dieu e « primo » responsable de la malediccion que justifica la Tresena Guèrra Mondiala, lo castig nommat « seisena trompeta » dins Apo.9:13.

Una menaça plana sus Ucraïna e Euròpa a causa de las eleccions dels representants del Congrès e del Senat americans que se van téner l'8 de Novembre venent a l'escasença de las eleccions de mièg mandat nommat « eleccions de mièg mandat ». En cas de victòria del camp dels « Republicans », las ajudas acordadas a Ucraïna pel camp demòcrata presidencial actual deurián èsser interrompudas. E los sondatges van dins lo sens d'aquel funèst scenari per Euròpa que va deure portar sola la carga de l'entreten dels besonhs militars d'Ucraïna. Es aquí qu'Euròpa se va sens cap de dobte dividir cap als quatre vents dels cèls : fin de l'ententa polida dels membres de l'U.E.

Dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, lo mond occidental es la presa d'una seduccion satanica dont l'egal remonta a las originas de la tèrra dins la seduccion d'Eve per la sèrp utilizada en mèdiu per Satan el meteïs. E aquò nos deu pas estonar puèi qu'aquela seduccion incarnada dins Volodímir Zélensky a per tòca de metre en rota l'ultim conflicte mondial de l'istòria terrèstra. Confirmant lo títol del libre prestigiós e plan preciós escrich per nòstra sòrre en Crist, Ellen Gould-White, sa « Tragèdia dels sègles », aquela tragèdia comença son acabament sus una dramatica tuada massisa mondiala debutada en tèrra ucraïniana. A son origina, un actor, autentic comedian que passa de ròtle d'amuseur public al de cap de guèrra seductor autoritari, portat al poder per una causa nazi qu'esmòu pas mai degun en l'Occident de 2022 e dempuèi 2014 ont aquela preséncia nazi es estada senhalada pels reportaires dels mèdias. La situacion universala internacionala passa atal de la comèdia granda a la granda tragèdia murtrièra, del rire a las lagremas versadas per la mòrt de las victimas civilas e militaras. Perque o rampèli, aquel conflicte es abans tot altra causa, un castig de Dieu que punís l'impiété dels civils coma la dels militars. E aquel jutjament concernís totes los camps dels

antagonistas e de lors sostens perque son totes davant el religiosament culpables. Dempuèi l'extension dels mejans d'informacion, los eveniments de la vida terrèstra son coneguts de totes los abitants de la tèrra ont que se tròban, en temps real dins l'immèdiateté. Las reaccions popularas suscitadas reduson las possibilitats d'accion dels dirigents dels pòbles. Lo vertadièr e lo fals son expandits amb la meteissa poténcia e se neutralizan mutualament, en mena que l'umanitat benefícia pas de l'avantatge de son aspècte transparent. Los dirigents son victimas de la pression mediatica e prenon a la corsa lors decisions politicas e economicas e dins aquela acceleracion impausada, cometon d'errors irreparablas. Vaquí, resumits, los avantatges de çò que los umans cridan, paradoxalament : lo progrès.

Mas aquel tèrme « progrès » nos ofrís la possibilitat de comprene la situacion de l'umanitat de 2022-2023 perque l'estat d'esperit dels occidentals es constantament estat en « progression » siá, en cambiament que l'a progressivament transformat ; en consequéncia de qué, l'òme de nòstre temps es plan diferent del de 1945, data o lo despartiment territorial europèu es estat organizat pels païses venceires. L'òme de 1945 èra estat en patriòta a son país e sa bandièra nacionala. Las doas primièras guèrras mondials avián agut per causa, l'expansionisme nacionalista prussian e alemand de l'emperador Guilhèm 2 e d'Adolf Hitler. A aquela epòca, la nacion èra una valor defenduda per totes, perque la menaça d'una ataca enemiga obligava los ciutadans a favorizar la proteccion de lors frontièras darrièr las qualas podián viure en patz e prosperar. Dins la patz qu'a seguit, la Segonda Guèrra Mondiala, las relacions internacionals destibadas an raprochat las nacions e d'ailà es nascut un esperit universaliste. En França, particularament, aquela pensada universaliste es estada causa d'una recuperacion del tèma dels « dreches de l'òme » dont lo sens nacionalista francés original es vengut universaliste. Çò ponch es plan important de comprene perque, a son origina, aquel dògma dels « dreches de l'òme » mirava pas qu'a restablir una egalitat entre las diferentas classas formadas en França : los nòbles, los magistrats, los comerçants, los roturièrs, totas sas classas son estats someses als meteisses dreches e meteisses devers per la carta dels « dreches de l'òme e del ciutadan », mas s'aplicava pas qu'en França e en França colonialista blanca, encara esclavagista en aquela epòca revolucionària e meteissa après ela. Amb lo temps, l'esclavatge es estat condemnat e es solament après la revòlta dels estudiants franceses de Mai 1968 que dins un climat semi-anarquic, los « dreches de l'òme » francés son venguts los « dreches de l'òme » universal. L'esquèrra politica francesa a enforçat aquela ideologia e la pensada universaliste a dominat e fach detestar la pensada nacionalista. L'umanitat fonciona totjorn en reaccion opausada absolut, segon l'oscillacion d'una balançadoira. Aitant la pensada nacionalista aviá unit la nacion, aitant la caliá d'aquí enlà detestar e favorizar l'acuèlh dels estrangiers sus la tèrra nacionala ; aquel brutal cambiament essent justificat al nom de la carta dels « dreches de l'òme ». Se Cal estonar d'aquel cambiament de nòrma ? Ges, perque per delai los sègles e los millenaris, la pensada dels contemporanèus del rei Nimrod, qu'aucèron la torre de Babel per temptar d'escapar a las malediccions divinas, ressorgiguèt après 1968. Al costat de l'eslogan de la joventut « es defendut de defendre » se trobava egalament aquel inquietant « ni Dieu ni Mèstre », perque èra l'expression de la pensada dels abitants de Babel. Aquí perqué, l'acuèlh massís d'immigrants venguts de totas las nacions de la tèrra es vengut en França la nòrma defenduda, bèc e unglas contra los opausants nacionalistas. Mas atencion, en Mai de 1968, los estudiants franceses èran fòrça plaçats jos l'influéncia de la vida dels americans ont aquela mescla etnica universaliste èra ja visibla dins sa prestigiosa vila de la còsta Èst : Nòva Iòrc. Solament que poiria creire que Dieu aja punit, Babel per la confusion de las lengas, sens punir sa darrièra novèla expression ? La leiçon escricha dins la Bíblia culpabilise las « babélisants » de nòstre sègle 20en e aquela culpabilitat va recebre son castig. Mas aquel còp, Dieu se va pas accontentar de separar los umans per de lengas diferentas, aquel còp, va mesclar lor sang versada sus la tèrra de las novèlas « Babel ».

En 77 annadas, beneficiant de la malediccion divina, Satan a capitat a transformar a 180° la societat occidentala. Sostèn uèi çò qu'a combatut ièr e condemna ara çò qu'a sostengut abans sa « cambiament grand », qu'en fach es dins los caps, coma dins las etnias, los pòbles, las costumas, los cobles e los còsses. Tanben, amb un tal cambiament de comportament, se cal pas estonar de çò que quand de novèls nazis apareisson, sián pas identificats, ni crenches, mas ajudats e secoruts. Urosament, que lo ridicul tua pas, perque s'èra lo cas l'Euròpa entièra seriá ja despoblada. En efiech la situacion actuala dels europèus es la seguenta : Zélensky lor ditz « Balhatz-me d'armas, e calatz-vos ! » e que vejам-nos : balhen d'armas e se calen ; las causas essent dichas en lengatge corrècte ; te daisse imaginar çò qu'aquò balhe en lengatge porcàs.

Dieu a separat las nacions per de lengas per tal de los jutjar independentament los unas dels autres. Per el, cap de nacion a pas d'obligacion de cap a una altra. Mas totas las nacions son jutjadas per el amb las meteissas exigéncias de sa part e las meteissas leis, perque an totas de las obligacions e dels devers de cap a el.

L'actualitat me permet de relevar un ligam que religa la Tresena Guèrra Mondiala o « seisena trompeta » amb la « quatrena trompeta ». Rampèli que dins Apo.11, al verset 14, lo tèrme « second malaür » balhat al verset 7 a la « bèstia que monta d'abisme », que designa la quatrena trompeta o Revolucion francesa, designa realament dins Apo.9, la « seisena trompeta ».

Dins los dos « trompetas » que Dieu religa, avèm un efièch « tèrratrem » citat dins Apo.11 :13 : « A aquela ora, i aguèt un tèrratrem grand, e la desena partida de la vila, tombèt; sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem, e los autres foguèron espaurits e balhèron glòria al Dieu del cèl. » Ai ja balhat l'explicacion d'aquel imatge dins « Explica-me Daniel e Apocalipsi » e la rampèli aici : l'efièch « tèrratrem » consistís a versar o poder dominator en mena qu'es dominat pels que dominava. Solament, dins lo desenvolopament de las consequéncias de la guèrra que se debana en Ucraïna, vesèm se formar dels sostens pels dos camps que s'afrontan. E demest eles, los pòbles del tèrç mond longtemps dominats per l'Occident sostenon Russia contra lo camp occidental dels ancians colons. Atal, la « seisena trompeta » va prene la forma de la Revolucion Francesa, mas aquel còp a l'escala internacionala. Lo sosten del tèrç mond va prene una forma guerrièra activa que va susprene las nacions occidentalas, perque aquel tèrç mond en desir de venjança, plen de rancòr, es majoritàriament musulman e concernís los ancians pòbles colonizats ; l'accion atribuïda al « rei del miègjorn » de Daniel 11:40 serà de mena confirmada. Atal coma los « sens-culòta » revolucionàrias versèron lo rei de França, los pòbles magrebins e africans versaràn per un temps los ancians colons dominators. E los dos eveniments partejan en comun, un climat de « terror » pel camp occidental ciblat per la colèra de Dieu en Jèsus-Crist. E tot aquò, perque los pòbles eretièrs de la religion crestiana persistisson a onorar lo fals jorn del repaus instaurat per Roma en 321 e institutionnellement en 538, mespresant atal lo sant sabat del seten jorn santificat per Dieu dempuèi sa creacion del mond i aurà d'aquò, 6000 ans, lo jorn de la prima 2030.

Los ligams de semblança dels « 4en e 6na trompetas » son nombroses e plan significatius. Aquela subtilitat que Dieu a volgut far partejar unicament a sos darrièrs « fils de la vertat » es rica d'ensenhaments. Lo parallelisme de la « 4na trompeta » e del « quatren castig » de Lévi.26:25 revèla lo sens que Dieu balha a sa « castig » : sa « venjança » contra los que traïsson son « aliança » : « Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautras, e seretz liurats a las mans de l'enemic ». Relèva que Dieu jutge del meteis biais, l'anciana e la novèla « aliança », confirmant atal lo fach qu'el « cambïa pas », coma o ditz dins Mal.3:6. Dins aquel messatge de Lévi.26:25, « l'espasa » designa la guèrra, lo soslevament armat civil o militar, segon lo cas. E cal relevar tanben lo caractèr de semblança de la « seisena trompeta » amb la « primièra » : dins los dos cases, l'invasion d'Euròpa pels pòbles del Nòrd-èst, l'ancian territòri dels celèbres e crenches Huns conduches per lor cap Atila qu'agissiá al títol, ara confirmat, de « flagèl de Dieu ». Atal coma la darrièra leiçon adreçada per Dieu als crestians infidèls de l'epòca que s'acaba en 1844 es venguda en 1793-1794 jos la forma de la « Terror » revolucionària francesa, pel periòde que comença en 1844, lo castig mortal ven dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 per la « seisena trompeta » que repren la forma de la « primièra », e per aquela semblança, l'Esperit renovèla son acusacion contra l'abandon injustificable del sant sabat de sa divina lei. La « seisena trompeta » pausa sus doas fasas successivas : la debuta que concernís la guèrra en Ucraïna, per la quala l'Euròpa occidentala ven l'enemiga de Russia, per son sosten e son armament d'Ucraïna, son enemiga. La segonda fasa serà marcada tre la prima 2023 per una guèrra dirèctament portada per Russia contra las nacions europèas. Dins lo meteis temps, la rèsta del mond s'enflamarà en opausant los sostens orientals musulmans o autres als païses del camp occidental : los USA, Corèa del Sud, Japon e Taiwan, contra Russia, China e Corèa del Nòrd, Índia contra Paquistàn e d'autres antagonismes internacionals.

L'idèa de « venjança » es fundamentala, perque implica la responsa a una injustícia comesa. Injustícia de cap a Dieu a prepaus del sabat, mas tanben, injustícia de cap als pòbles del tèrç mond, longtemps esplechats, mes en esclavatge, e colonizats per las poténcias occidentalas ricas e puissamment armadas. La patz qu'es estada impausada puèi l'es estada pel país occidental venceire de la Segonda Guèrra Mondiala : los USA mercantils e cupides, pauc sensibles a la vertadièra justícia divina. Lor capitalisme freg e impassible es vengut la nòrma e per el l'espleitacion de l'òme s'es perlongada. Es a causa d'aquel despotisme politic e economic que los pòbles musulmans òm apelat « lo grand Satan ». E la revelacion de Jèsus-Crist confirma la justesa d'aquel jutjament, sens çaquela justificar ni legitimar l'islam que nèga la mòrt voluntària de nòstre sol e universal Salvaire, lo divin Senhor Jèsus-Crist.

Lo tèma de la libertat religa tanben las « 4na e 6na trompetas ». Après l'accès a la libertat dels revoltats americans ne lucha contra la monarquia anglesa aquel subjècte a ganhat Euròpa a partir de França e de sa Revolucion abans de contaminar e conquistar tota l'Euròpa occidentala e aiçò fins a Russia en 1917. La libertat a fach enfonsar fòrça sang e es insaciabla. Es ela qu'explica las derivas

perversas de las costumas occidentalas e es encara ela qu'es la causa de l'aviada de la Tresena Guèrra Mondiala. Es en efiech per desir de libertat extrèma qu'Ucraïna es sortida de son aliança amb Russia. Apreciam, cèrtas, la libertat, mas devèm pas oblidar qu'es per de multituds una causa de pèrda ; Dieu l'avent jutjada coma pecat per sos excèsses libertaris e liberticides. A sos uèlhs, aquel tèma de la libertat es tant important qu'alludís aquela idòla erigida en estatua ofèrta per França als USA dins aquel verset d'Apo.11:10 : « E a causa d'eles los abitants de la tèrra se regaudiràn e seràn dins l'alegrança, e s'enviaràn dels presents los unes als autres, perque aqueles dos profètas an tormentat los abitants de la tèrra. »

Oficialament, al contra dels franceses de 1793, los americans an pas regetat Dieu e sa santa Bíblia, sas « dos testimònhs » o « dos profètas », mas lor crestianisme de tip calvinista èra pas dins la nòrma divina. E en favorizant, segon sa doctrina, lo drech a l'enriquiment pres coma signe de la benediccion divina, podiá pas èsser benesit per Dieu e podiá pas favorizar que de derivas libertàrias, segon que Dieu declare per la boca de l'apòstol Pau dins 1 Tim.6:9-10 : « Mas los que se vòlon enriquir tomban dins la temptacion, dins la trapèla, e dins fòrça desirs insensats e perniciosos que cabussan los òmes dins la roïna e la perdicion. Perque l'amor de l'argent es una raïç de totes los mals ; e qualques unes, en essent possedits, se son fòrviats luènh de la fe, e se son getats eles meteisses dins plan dels torments. » En França e pertot endacòm mai, l'accès a la libertat excessiva a tuat la fe, perque mai l'òme se libèra, mai Dieu s'aluènh d'el. En realitat es pas l'òme que regèta Dieu ; es Dieu que regèta l'òme rebèl perque se mòstra indigne de son amor.

Per Dieu, la vertadièra « libertat » de sas creaturas se tròba dins lor somission a sas justas leis e principis coma l'ensenha 2 Agacín.3:17 : « Solament, lo Senhor es l'Esperit ; e aquí ont es l'Esperit del Senhor, aquí es la libertat. » E encara Gal.5:1 : « Es per la libertat que Crist nos a afranquits. Demoratz donc fèrms, e vos daissatz pas metre tornarmai jol jo de la servitud. » ; Jac.2 :12 : « Parlatz e agissètz coma divent èsser jutjats per una lei de libertat, » En defòra d'aquela nòrma de « libertat », l'òme ven victima d'un principi anarquic que regèta totjorn mai luènh sos limits a las qualas sola la mòrt met una fin.

Dieu jutja los còrs e las pensadas

Dieu essent invisible, l'òme incredul o incroyant crei que sas pensadas son inviolablas ; es aital que pòt aisidament enganar sos parièrs en lor tenent de fals prepaus. Pòt mentir mas tanben dire la vertat sens l'aprovar, e dins aquel cas, la vertat ela meteissa pren per el valor de messorga. La messorga es lo fruch d'una perversion mentala. L'òme ideal segon Dieu deu pas èsser desformat per cap de perversion mentala o fisica. La rectitud exigida es de reagir de faïçon naturala e espontanèa sens calcul a l'imatge de l'aiga de font que sortís de la montanha e que seguís lo camin mai facil per ela en se dirigissent totjorn cap al bas : calcula pas mas obesís a la lei de la pesantor terrèstra incapabla de li resistir. Es aital que dins las zònas mai bassas, las aigas de las fonts se rejonhon e forman amassa, successivament, los rius e los fluvis. Atal coma l'aiga pòt pas remontar cap a sa font, l'arma agradiva a Dieu es incapabla de se rebellar contra el e sas leis, morales, fisicas, quimicas e espiritualas. Dieu coneis las pensadas de sas creaturas e aquí perqué, la vida dels elegits es cargada e comolada de ricas experiéncias, mentre qu'en çò de l'incredul ignorat per Dieu, se passa pas res. Es son Esperit Sant que fa la diferéncia perque Jèsus l'a plan dich dins Matt.13:12 : « se balharà al qu'a » ; mas qu'a qué ? La fe, res que la fe mas tota la fe. E çò tot mot pichon « fe » representa fòrça causas, dont precisament, las reaccions logicas e simplas de cap a las vertats reveladas per Dieu. Perque confrontats a las vertats celèstas, l'elegit se compòrta coma la font d'aiga. Se daissa guidar per l'Esperit de Dieu qu'inspira e bastís sas reflexions e sa compreson dels mistèrs revelats.

La fe es pas ligada a la sensiblerie de l'esperit uman, perque aquí ont Dieu la tròba, obrís l'intelligéncia. Lo fruch de la fe es donc l'obertura de l'intelligéncia de l'elegit. Mas aquela intelligéncia balhada per Dieu s'ajusta a nòstra intelligéncia naturala. Tanben segon lo principi, « se balharà al qu'a », lo que fa una bona utilizacion de son intelligéncia naturala obten de Dieu un surcroit d'intelligéncia pels subjèctes espirituals, mas tanben terrèstres e carnals. Perque lo que Dieu esclaire espiritualament deu èsser tanben capable de jutjar las accions complidas dins son environament terrèstre. L'intelligéncia es donc lo don mai preciós que Dieu pòsca ofrir als qu'aime. Precisi plan, als qu'aima, perque sol son jutjament impòrta. Las aparéncias son enganairas perque nombroses son los èssers umans que pretendon aimar Dieu mentre qu'ignòran coma los jutja. Coma l'exigís la vida d'un coble uman, l'amor deu èsser recipròc perque se fonciona pas qu'a sens unic, l'amor es pas qu'una enganaira illusion. Los cresents infidèls cometon l'error de recercar pas pro la responsa de Dieu a lor amor per el. Lo Dieu creator, font de tota intelligéncia condemna aquela manca d'intelligéncia, perque lo qu'aima vertadièrament exigís las pròvas d'un retorn d'amor. La relacion que se bastís amb Dieu,

es parièr a la d'un òme e d'una femna apelats a non « formar qu'una sola carn ». E coma pel coble uman, lo coble espiritual format de l'elegit e de son Dieu creator s'entretien per lor laqui constant de balhar de pròvas de l'amor balhat e de l'amor ressentit.

Amb rason, dins 1 Agacin.13, l'Esperit ensenha una definicion multipla de l'amor, la caritat o mai precisament del « carisme » siá del « don » de Dieu, lo mai excellent, tal coma o concep. Descriu çò qu'es e çò qu'es pas, denonciant lo quite fals « don » basat sus la coneissença estrictament intellectuála de la vertat, que dins aquel cas « confla l'arma » en flatant son orguèlh. En oposicion a aquela reaccion, en çò del vertadièr elegit, la coneissença de la vertat pòrta dins l'arma, la jòia, l'alegrança, un grand bonaür rebut en tota umilitat.

Pendent los sièis mila annadas de la vida sus la tèrra, Dieu organiza de tèstes successius qu'an totes per tòca d'esprovar las armas umanas per lor permetre de revelar lor fe o lor abséncia de fe de cap a el. E dins totas sas espròvas, decela los falses cresents e permet als vertadièrs de se desmarcar dels autres. Tot son projècte es somés a la pensada collectiva e las espròvas que suscita ofrison de pròvas a sos elegits celèstes e terrèstres. Perque se l'aviá volgut, Dieu auríá pogut far viure unicament dels elegits e empachar los descasuts de nàisser. Mas son projècte pausa sus la jòia del departiment e es per obtenir aquela jòia que nòstre Paire s'es balhat dels fils, en granda partida venguts rebèllas de cap a el, sas leis e sos principis. La seleccion de sos elegits que pausa sul terrible sacrifici de sa vida en Jèsus-Crist nos revèla l'amlor d'aquel desir de partejar son existéncia amb de cara e cara liures. Aquela pensada es la principala que devèm retenir perque es al centre de totas las espròvas qu'a organizadas al fil del temps.

A prepaus de l'amor, Dieu es fòrça e sublimement exigissent. Es prioritari al dessus de tot autre èsser vivent. E aiçò justifica aquelas paraulas del Crist citadas dins Matt.10:37 : « lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ». Per un òme, aimar sa femna constituís pas un obstacle a son amor per Dieu e çò es tanben vertat a l'invers per sa femna. Mas lo coble terrèstre deu en acòrdi aimar Dieu en primièr, al dessus de lor amor l'un per l'autre e donc al dessus de l'amor portat a lors mainatges. Aquelas doas amors son complementàrias e non opausats. Mas lo problèma se presenta quand l'un dels dos membres del coble frustra Dieu de sa prioritat, e ailàs, es lo cas de quasi totes los cobles formats pels josieus e los crestians sus tota la tèrra. Los elegits son rars sus la tèrra entièra e los cobles d'elegits encara mai rars. La relacion amb Dieu es tant individuala e tant exigenta que tròba pas son espendiment mai gaire que dins la vida isolada dels celibataris o conjonches separats. Pasmens, la situacion es pas desesperada, perque las darrièras oras de l'umanitat tornaràn venir favorablas a la vertadièra fe per totes los darrièrs elegits maridats o pas. Jèsus a confirmat aquel jutjament individual disant dins Luc 17:34 : « de doas personas se trobant dins un meteís lièch, l'una serà presa, l'autra daissada ». La fe es pas carnalament partejada e lo jutjament de cada arma es donc ben estrictament individual.

L'espròva de fe de 1843-1844 es un modèl del genre ; un modèl vertadièrament revelator, perque pel primièr còp, aquela espròva es estada profetizada per Dieu dins la Bíblia, revelada al profèta Daniel e en son temps al profèta Jean, a la fin del primièr sègle de nòstra èra crestiana. Dins sas profecias, Dieu revèla totas las consequéncias d'una espròva de fe. Una situacion tenebrosa ven luminosa, perque al lum de sas revelacions, l'elegit del moment identifica clarament qu'es renegat per Dieu e qu'es benesit. Es lo privilègi de l'eleccion divina. Mas atencion, las espròvas de fe se succedisson e lo que demorarà de pè a la darrièra serà sol realament un elegit del Crist. Pendent nòstra vida, lo drac dreça de trapèlas e de tracanards per nos far tombar e pèdre nòstra eleccion. Çò es vertat al nivèl individual mas çò es tanben vertat al nivèl collectiu. Istoriquement, la fe crestiana apostolica es venguda collectivament la religion catolica romana per son malaür. Sa supremacia e son autoritat an atestat de sa malediccion divina ; sa capitada èra profetizada per Dieu a Daniel coma una mesa en garda : Dan.8:24-25 : « Sa poténcia s'acrerà, mas non per sa pròpria fòrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants. A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivían pasiblament, e s'auçarà contra lo cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man. ». Aquel regim papal roman es atal profetizat per un long regne cobrissent 16 sègles de nòstra istòria europèa ; 16 sègles que s'acabaràn al retorn gloriós de nòstre poderós Salvaire e Senhor, Jèsus-Crist, e es el que, en Dieu Totpoderós siá, « sens l'esfòrc de cap de man » umana, destruirà son cap, son clergat, son pòble e lo luòc de son tròne : Roma, la ciutat e l'Estat del Vatican. En Euròpa, lo modèl de la religion crestiana que s'es impausat tre 538 foguèt aquela nòrma catolica dins la quala lo drac a installat las formas ancianas del paganisme roman. Aquela denóncia biblica me permet d'afirmar qu'aquela religion es pas jamai estada reconeguda per Dieu e que los que s'estacan abusivament a ela, o fan al prètze de la pèrda de lor vida etèrna. Per confirmar aquel jutjament divin, al sègle 16en, Dieu a suscitá la contestacion biblica de l'òbra de la Reforma. E luènh de se repentir de sas òbras, la fe catolica de Roma, que Dieu nomma « Babylone la Grand », s'es tornada amb

violència contra los Reformators, e demest eles, de vertadièrs profètas per Dieu dins aquela epòca. Los òmes vivon e se morisson ; lo temps de lor vida es cort e pendent lor corta existéncia, lo mai grand nombre ignòra e sosestima las causas complidas abans el. Es aquel desinterès pel passat istoric que los conduch a ignorar las fautas que Dieu imputa a la religion catolica dempuèi son instauracion, en 538. L'avantatge de la profecia inspirada per Dieu es de retrobar dins sas revelacions l'identificacion de las fautas amolonadas per Roma al fil del temps. En fach, l'instauracion del regim papal en 538 es pas que la consequéncia siá, lo segond castig que Dieu infligís al pòble crestian europèu per punir son adopcion del « jorn del solelh » pagan impausat per Constantin Ièr per remplaçar lo repaus del seten jorn santificat per Dieu dempuèi sa creacion del mond. Lo comun dels mortals contemporanèus es luènh de se preocupar de l'origina del jorn de repaus, transmés de generacion en generacion dempuèi lo 7 de Març de 321, data qu'ignòra totalament. Mas pel Dieu etèrn es altra causa, la malediccion demòra estacada al « jorn del solelh » rebatejat « dimenge » siá, « Jorn del Senhor » e las consequéncias d'aquel grèu pecat comés contra el, sa glòria e son projècte salvateur, se prolongan fins a la fin del mond.

Avèm uèi, lo privilègi de beneficiar de la revelacion divina profetica entièrament descodada o descriptada. Aiçò al ponch que la compreson de son jutjament per nòstre temps es tan clara coma possible.

La fe catolica foguèt denunciada pels Reformators del sègle 16en puèi après la Revolucion Francesa e las dichas « lums », las pensadas filosoficas dels liures pensaires, la denòncia del catolicisme a pres fin. Pòdi donc dire que la fe protestanta s'es dissolguda dins la pensada dels liures pensaires e d'aquí enlà, l'umanisme materialista a unit los esperits umans dels tres grops atal units e reconciliats dins una fraternitat diabolica. La causa es passada desapercebuda, mas en obrissent mon intelligéncia sus aqueles subjèctes, Dieu m'a permés de confirmar aquela analisi en retrobant aquelas causas profetizadas dins lo libre « Apocalipsi » que merita plan son nom : « Revelacion ». E es aital qu'en « sards » dins Apo.3:1, ai retrobat la confirmacion de la condemnacion d'un protestantisme essencialament american que protestava pas mai contra los pecats de Roma en 1843, mas onorava sens vergonha son dimenge, lo signe meteís de son autoritat e de sa malediccion.

La malediccion es tombada sus la fe protestanta en 1843 seguida a un doble jutjament de la part de Dieu que « sonda los rens, los còrs e las pensadas » segon 2 Chr.28 :9 dont aquí lo tèxt entièr : « E tu, Salomon, mon filh, coneisses lo Dieu de ton paire, e servís-o d'un còr dévoué e d'una arma plan dispausada, perque YaHWÉH sonda totes los còrs e penètra totas las intencions e totas las pensadas. S'o cercas, se daissarà trobar per tu ; mas se l'abandonas, te regetarà per totjorn. » Relèva aquela precision « totas las intencions » çò que significa que coneis un projècte qu'apareis dins l'esperit de l'òme abans sa mesa en execucion. En çò dels protestants, Dieu trobava los fruches de Roma e ja aquò sufisiá per los renegar totes, pasmens per salvar çò que lo podíá èsser, a organizat l'espròva « adventista » per la quala, individualament, de protestants podían manifestar lor amor per Jèsus en s'estacant al projècte de son retorn profetizat per la prima 1843, per William Miller lo bordièr prédicant american. Mai o mens 30 000 armas an cregut momentanèament a la possibilitat d'aquel retorn del Crist. Mas aqueste venent pas a la data anonciada, la fe es tornada tombar après aquela decepcion. D'unes, mai solaçats que decebuts, son tornats cap als afars terrèstres. Mas pretextant d'una error, l'Esperit a relançat l'esperança d'un retorn de Jèsus-Crist per l'auton 1844. E aquí, pel segond còp, Jèsus s'essent pas presentat, lo messatge adventista es estat regetat per totes los participants ; totes levat 50 personas. Atal, amb l'ajuda de doas espròvas consecutivas, Dieu a pogut decelar la fe ipocrita de 30000 armas e la fe reala de 50 armas es estada revelada, sens oblidar, los autres protestants e cresents crestians qu'an pas pres part a cap de sos apèls e revelhs profetics.

Dins aquelas doas espèras adventistas, Dieu a cercat la jòia ressentida per son retorn en Crist e sus l'ensemble dels crestians protestants americans, dont solament 30000 l'an esperat per un temps ; 50 solament demest eles avián en eles l'amor de la vertat e portavan lo fruch benesit dins 1Agacin.13 : « l'amor » o lo « carisme » que « se regaudiguèt de la vertat ». E per èsser d'aquel nombre, l'elegit deu acceptar de Dieu totas las estrategias, e mai la del « bluf », perque la causa es fòrça coneguda e quitament practicada per Dieu dins aquelas espròvas adventistas : « cal presicar lo fals per saber lo vertadièr ». Es en agissent atal, que lo rei Salomon, ordenant que se copa lo mainatge disputat en doas partidas per los remetre a las doas maires pretendentas, venguèt celèbra e onorat per la divina saviesa qu'a recebuda de Dieu. Dieu aviá ja dich a prepaus d'Israèl dins Esaïe 29:13 : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana ». Qué significa aquel repròchi ? Dieu nos ditz que dins aquela condicion, la religion josieva a pas mai de valor que las religions paganas. Aquele repròchi concernís, a lor torn, totes los crestians regetats après que Dieu aja mes lor fe a l'espròva al fil del temps. Après los protestants en 1843 e 1844, es la fe adventista del seten jorn qu'es estat a son torn esprovada entre 1982 e 1991. En 1994, data del tèrme de l'espèra basada sus mon

interpretacion d'Apo.9:5-10, lo jutjament de Dieu es tombat sus l'organizacion mondiala oficiala : « vomida » per Jèsus-Crist, per las meteissas rasons que los protestants abans eles : l'abséncia de l'amor de la vertat demostrada per sas òbras : lo regèl del lum profetic.

Lo mesprètz de cap als testimoniatges de la Bíblia

Mentre que las exigéncias divinas establidas sus la restauracion doctrinala de la vertat religiosa profetizada dins Daniel 8:14 dirigís los esperits dels elegits cap a las vertadièras nòrmas de la lei divina, lo mesprètz de cap a la Bíblia condutz l'incredul a se cargar d'una pesuga culpabilitat : l'ignorància. Dins lo jutjament dels umans, l'ignorància es considerada coma una causa que demesís la valor de la falta comesa pel culpable ; mas pertocant lo mesprètz per la santa Bíblia, per Dieu, aquela culpabilitat es pas diminuida. L'ignorància es deguda, siá a l'eretatge d'una religion pagana, siá al mesprètz e al desinterès dels umans que vivon dins l'eretatge del crestianisme.

Çò que culpabilise, en primièr, l'incredul mespresant, es son actitud revèrs dels testimoniatges escriches per d'òmes qu'an tengut a legar a la posteritat lo testimoniatge de lor vida religiosa emplenada d'experiéncias fruches de lor rencontre amb Dieu, lo Sant invisible. Coma Dieu puniriá pas lo que vòl pas saber, que vòl pas ni conéisser ni recebre las pròvas de sas accions ? Perque la vista es pas indispensable per justificar la crença, las accions de Dieu sufison per comprene qu'existís e agís amb una poténcia illimitada.

Demest aqueles testimoniatges biblics, reteni lo del rei caldèu Nébucadnetsar dont la conversion al Dieu creator es un modèl unic portaire d'una autoritat granda. Aquel rei grand que dominava sus tot l'Orient Mejau actual èra l'eretièr natural d'una religion pagana fins que descobrís lo testimoniatge dels quatre joves ebrèus venguts amb de nombroses autres a Babylone en captius. Sa conversion va prene de temps, mas tre la debuta en exigissent de sos savis de las pròvas de lors poders subrenaturals, fa pròva el meteís d'una intelligéncia rara. A ja un rasonament logic qu'o rendrà digne de l'eleccion divina quand se convertirà completament al Dieu creator que Daniel e sos tres companhs li revèlan. La vida del rei Nébucadnetsar a pas res d'ordinari, es quitament excepcionala. Dieu l'a causit, per que li torne lo mai poderós testimoniatge demest totes los pecadors umans. Son poder èra absolut e son governament èra apreciat per son pòble. Portava en el lo sens de l'equitat e a mostrat qu'èra capable de frapar los rics, los savis, coma los paures, quand la causa èra justificada per las leis dels caldèus. Los sòmis que Dieu li balhava èra explicats per Daniel, e aqueles testimoniatges o trebolavan mas pas pro per se convertir. Alara, Dieu a emplegat la mesura fòrta, çò que pròva l'importància qu'a el meteís balhada a la conversion e al testimoniatge d'aquel prestigiós rei eretièr del paganisme. Per o punir e li far prene consciéncia de son orguèlh, Dieu l'a abestit pendent sèt annadas. Dins aquel estat, ont pensava èsser un animal e se comportava coma tal, compreniá pas encara la leçon que Dieu li balhava. Mas a la fin de las sèt annadas son esperit d'òme li es estat tornat, a alara descobèrt, per l'estonament de son entorn, lo sòrt que Dieu li veniá de far patir. E la leçon portèt son urós fruch, se convertiguèt alara totalament al Dieu creator dont a experimentat l'immensa poténcia. Es-çò a dire que sufiriá a Dieu de far passar totes los umans per la meteissa experiéncia per obtenir lor conversion ? Ges, perque Dieu a agit de la mena de cap al rei Nébucadnetsar perque, coneissent la natura de son arma, l'a jutjat digne d'èsser conduch a el. Mas çò es pas vertat per totes los òmes, d'unes son irremediablament rebèls coma l'àngel démoniaque Satan e cap d'espròva cambiariá pas lor natura rebèlla.

Jèsus èra pas encara vengut sus tèrra, mas ja, sa divinitat agissiá en « bon Berger que recerca sa feda fòrviada », en l'ocurréncia, dins l'eretatge pagan. Lo rei a confirmat sa dignitat per l'eleccion divina e al nom del Dieu creator, nos a adreçat aquel magnific testimoniatge raportat per Daniel dins sos escriches : Dan.4:34 a 37 : « Après lo temps marcat, ieu, Nebucadnetsar, levèri los uèlhs cap al cèl, e la rason me tornèt. Ai benesit lo Plan Naut, ai logat e glorificat lo que viu eternalament, aquel dont la dominacion es una dominacion etèrna, e dont lo regne subsistís de generacion en generacion. Totes los abitants de la tèrra son pas a sos uèlhs que neient : agís coma li agrada amb l'armada dels cèls e amb los abitants de la tèrra, e i a pas degun que resistís a sa man e que li diga : Què fas ? En aquel temps, la rason me tornèt ; la glòria de mon reialme, ma magnificéncia e mon esplendor me foguèron tornadas ; mos conselhièrs e mos grands me redemandèren ; foguèri restablit dins mon reialme, e ma poténcia faguèt pas que s'acréisser. Ara, ieu, Nébucadnetsar, lògui, exalti e glorifiqui lo rei dels cèls, dont totas las òbras son vertadièras e las vias justas, e que pòt abaissar los que marchan amb orguèlh. »

Es donc facil de comprene, l'importància que Dieu balha a aqueles paraulas que deurián convèncer tot òme non rebèl cap a el, per sa conversion e son salut. Es tanben, tot tanben facil de comprene la

plan nauta culpabilitat de l'aurelha que refusa d'ausir aquelas paraulas que fan pròva de l'existéncia del grand Dieu invisible. Lo refús d'ausir o de veire constituís lo primièr nivèl de la culpabilitat umana que condemna a la mòrt etèrna e definitiva totes los que cometon aquela error de comportament.

Fòrça tròp d'èssers umans pensan se protegir jos color d'ignorància, mas en tèrra crestiana ont la Bíblia es esandida e de còps ofèrta gratuïtament, aquel pretèxte los condemna. Pertocant los pòbles non crestians, an lo dever de recercar lo vertadièr Dieu e son pas justificats per l'estacament a lor tradicion religiosa. La fe crestiana presenta sola un camin logic bastit sul testimoniatge del pòble Ebrèu revelator del Dieu unic e creator de tot çò qu'es e que viu. E tot èsser uman, avent rebut de Dieu l'intelligéncia que l'escolan al dessús de la bèstia, l'animal, a lo dever de rasonar logicament. Dins l'istòria de Jèricho, la prostituïda Rahab, eretièra del paganisme de sa nacion, a causit de l'abandonar per se restacar al pòble del vertadièr Dieu. Aquele testimoniatge culpabilise encara uèi totes los qu'imitan pas son comportament demest los pòbles de la tèrra. Perque en efiech, creire a l'existéncia de Dieu e reconéisser qu'al títol de creatura, tot uman a de comptes a li tornar es lo primièr nivèl que condutz cap a l'eleccion. Es solament après aquela primièra etapa que la creatura va descobrir sas leis e sas ordenanças que règlan la vida entièra dels elegits. La pedagogia espirituala pausa donc sus mantun nivèl gradual successiu e dins totes aqueles nivèls, la marrida causida se tradutz per la culpabilitat de cap a Dieu : lo pagan mesprèsa la Bíblia e sos testimoniages ; en l'an 30, lo josieu tradicional refusa lo projècte salvateur profetizat e complit per Dieu en Jèsus-Crist e en consequéncia, dins sa Revelacion l'Apocalipsi, Jèsus l'identifica a « la sinagoga de Satan », dins Apo.2:9 e 3:9 ; en l'an 538, lo crestian catolic roman cambïa la nòrma religiosa crestiana e restablís de nòrmas paganas (causas eretadas dins las nòrmas ortodòxa e anglicana) ; en l'an 1843, lo protestantisme justifica lo dimenge catolic ; en l'an 1994, l'adventisme favoriza los rapòrts umans amb los enemics de Dieu. Dins totes sas experiéncias, los fautius refusan de tenir compte del lum divin portat dins lor temps. Las autras religions an pas de legitimitat dins lo projècte salvateur preparat per Dieu e profetizat per sos servidors profètas dins la sola Bíblia o dins d'escriches que l'esclairan.

DIEU : LO MAI GRAND DELS STRATEGES

Perque contròla tot, organiza tot, Dieu es assurément lo mai grand dels estratègs. Son plan del salut pausa sus una estrategia bastida sus la reaccion de son o sas cara e cara. Dins l'imatge d'un jogaire « de malescadudas », prepara sos jòcs sus de multiplas successions de causida que li permeton de véncer l'adversari e d'o far « malescaduda e mat ». Quand l'òme rebèl causís de desobesir a Dieu o quitament de l'ignorar, fa pas de tòrt qu'a el meteís. Dieu permet a l'òme d'o regetar, de li desobesir, d'o mespresar pendent de longa de sa vida ; en consequéncia, se morirà coma un animal se pòt morir siá, sens esperança. Òc, Dieu pòt suportar longtemps aquel comportament ostil, perque s'interessa pas realament qu'als dels èssers umans que se mòstran dignes de son eleccion, dignas de son amor, dignes de la vida etèrna que se perlongarà en sa preséncia.

Lo divin estratèg a organizat son plan de salut en condusent sos elegits de las tenèbras cap al lum ; çò qu'explica sa causida de revelar son amor salvateur solament après 4000 annadas de tenèbras. Se la Bíblia presenta l'aliança novèla coma un temps de libertat, es perque l'anciana aliança fasiá figura d'esclavatge doctrinal religiós. Los nombroses rites complits per las Levitas dins lo santuari bastit pels òmes èran pesucs e perilhoses pels fautius irrespectuosos dels detalhs prescriches per Dieu. E devèm retenir d'aquela experiéncia que Dieu es demorat lo meteís, après aver balhat sa vida en rescot pel salut de sos elegits seleccionats pendent los 6000 ans de son programa profetizat cada setmana per sos sièis primièrs jorns ; lo seten jorn o sabat, santificat per Dieu, concernissent pas que los elegits e lor dintrada victoriosa e gloriosa dins lo seten millenari. E aquel subjècte me condutz a te far remarcar aquel ponch important. Per Dieu, lo mai grèu es pas l'adoracion del « solelh » practcada pel culte religiós del « dimenge » roman. Çò qu'es grèu, es l'irrespect del sant jorn qu'a santificat dempuèi la creacion del mond perque aquel sant jorn es plaçat sus la fin de la setmana en rason meteissa de sa significacion profetica qu'es de marcar la fin del projècte grand del salut preparat pel grand Dieu creator. La punicion infligida a Moïse nos a ensenhat que Dieu non insupporte res aitant que la desformacion de son plan e de sos projèctes per la tèrra e sos abitants. E pretendre que lo jorn del solelh es lo jorn final tire tot sens profetic a son organizacion de la setmana.

Fòrça pòbles an adorat lo solelh fins en 321 ont Constantin 1èr a fach adoptar, pels crestians de l'empèri roman, lo primièr jorn qu'o celebrava. Dieu a pas destruch Egipte a causa de son adoracion de « Ré », son dieu solar, mas a causa de las persecucions impausadas a son pòble ebrèu. Aqueles pòbles èran totes pagans aïtant qu'es possible de l'èsser siá, sens cap de relacion amb Dieu. Aquí perqué la causida de lor adoracion èra de pauc d'importància per el. Mas quand en 321, lo jorn del solelh es estat adoptat per de crestians, la situacion es estada plan diferenta perque aquel còp la fe crestiana del pòble engatjava lo vertadièr Dieu gloriós, son onor èra atacat e son nom restacat al paganisme. Aquel verset d'Esaië 1 :13 nos permet de comprene la causa de sa colèra e dels castigs de las « trompetas e dels darrièrs flagèls » que ne van resultar : « Cessatz de portar de vanas ofrendas : ai en orror l'encens, las lunas novèlas, los sabats e las amassadas ; pòdi pas veire lo crimi s'associar a las solemnitats. » S'agís segur d'un verset de l'anciana aliança e los fautius diràn encara que concernissiá solament los josieus, mas sos vertadièrs mainatges que l'aiman sabon que n'es pas res. Aquel messatge concernís l'aliança novèla tanben malgrat que l'anciana. Sabèm que « lo encens » dels rites del santuari simbolizava la pregària d'odor agradiva que monta cap a Dieu al nom del sacrifici de l'anhèl Jèsus-Crist. Uèi, en 2022 e dempuèi 321 mas de faïçon imperativa dempuèi 1843, las « amassadas » organizadas al « jorn del solelh » son « en orror » al Dieu creator nommat sus la tèrra Jèsus-Crist. Aquela odiosa practica es a sos uèlhs un « crimi » que de crestians rebèls « assòcian » a son òbra de salut que pausa sus son sacrifici en Crist. En citant, « los sabats », Dieu cibla totes « los sabats » siá, totes las fèstas religiosas qu'a ordenadas o las que los umans an inventadas per los li dedicar. Dieu espèra pas d'òme, de las ofrendas e dels jorns de fèstas, exigís pas que la simpla obesissença a çò qu'a ordenat en Jèsus-Crist. E demòra pas dels ancians precèptes que pauc de causas, mas tot çò qu'es a sos uèlhs, l'essencial ; de nòrmas de vida sanas alimentària e igienica, lo respècte de son òrdre pertocant lo temps, e lo dever de miralhar dins l'amor e la compassion la glòria de sa natura divina. Solament aquelas causas s'impausan pas, son causidas per sos vertadièrs elegits. Es çò que permet a aqueles vertadièrs elegits d'èsser de mainatges de la patz perque l'amor s'obten pas per la guèrra o la persecucion. Lo fruch de la marridesa es portat pel fals crestianisme qu'utiliza de dògmas religioses per secutar los èssers febles e docils. E en primièrs, los josieus an manifestat aquel fruch de marridesa a la contra dels primièrs crestians, puèi après eles los romans an agit tot parièr, fins a la patz sornaruda e enganaira acordada per l'emperador Constantin 1èr, lo fals convertit demorat tota sa vida adorador del « Solelh Invencit » onorat per sos paires e sa maire que foguèt granda preiressa d'aquela divinitat. Es dempuèi aquel eretatge que lo solelh e sos rais solars apareisson dins los imatges sacrats del culte catolic roman per simbolizar la glòria del Crist.

Dins l'anciana e l'aliança novèla los elegits son pauc nombroses e rars, Dieu l'a clarament exprimit dins aquel verset d'Esaië que Paul cita dins ròm.9:27 : « Ésaïe, de son costat, s'écrite a prepaus d'Israël : Quand lo nombre dels filhs d'Israël seriá coma lo sable de la mar, una rèsta solament serà salvat. » L'apertenéncia al pòble Israël ofrissiá pas donc cap de garantida d'eleccion divina, e Dieu permetiá a sos elegits d'o saber d'avança. Aquí perqué, a balhat en 538 a la Roma papala una dominacion falsament crestiana que regropava jos son autoritat totes los crestians frapats per la malediccion del « jorn del solelh » de l'emperador Constantin, e aiçò dempuèi lo 7 de Març de 321. Jos la dominacion papala aquel nom foguèt cambiat pel de « jorn del Senhor », en latin original « dies dominica », traduch en francés per : dimenge. Pasmens dins la lenga anglesa utilizada pels USA lo nom pagan es estat conservat. E es pas sens rason, perque es America que va defendre lo fals jorn del Senhor dins la darrièra espròva de fe profetizada per Dieu per l'ora del retorn del Crist gloriós. S'o pòt comprene, la preséncia en clar del nom « jorn del solelh » dins son calendari setmanièr, en anglés « Sunday », li va tirar tota excusa quand Dieu va rampelar son exigéncia de la practica de son sant sabat pel darrièr còp. La lenga anglesa farà pròva del subterfugi en favor del sant sabat e totes los que tendràn pas compte d'aquel fach patiràn la justa colèra de Dieu e seràn destruchas per el.

Al fil del temps, perque sonda los esperits umans Dieu a totjorn la possibilitat de jutjar los èssers umans e de saber qu'es realament cadun d'eles. Sa justícia s'aplica donc sens possibilitat d'error per totes. Es perque cresiái en el e a sa poténcia illimitada qu'ai entreprés l'estudi de sas profecias que m'a fach descobrir lo remirable e Totpoderós Estratèg qu'es. Aquel mot estrategia conven al melhor per definir son projècte salvateur perque a en oposicion contra el, un sol enemic : lo camp rebèl e sas multituds de formas. La responsabilitat d'aquela rebellion multiforme es plaçada sus l'àngel descasut apelat uèi Satan, perque foguèt, dins l'istòria de la vida, la primièra creatura colpabla de rebellion de cap a Dieu. Los que demest los àngels l'an imitat e seguit son pas mens colpables, perque la causida de se rebellar es vengut d'eles en coneissença de l'amor divin. Sus tèrra, l'ignorància de la vertat biblica confiscada pels monges e lo clergat catolics a pas empachat Dieu d'identificar las polidas armas dignas de son amor. Dieu garda lo secrèt sus aquel genre de causa, mas la publicacion de la santa Bíblia al sègle 16en a cambiat la situacion. Lo respècte de las ordenanças prescrichas es

vengut la nòrma de l'eleccion dins aquela epòca e al mièg d'autras contrefaçons guerrièras, la vertadièra fe protestanta pacifica s'a pogut manifestar concretament en tornant al Crist son ròtle salvateur minorat dins la doctrina catolica.

Après de nombroses massacres perfiechament inutills, lo temps de la Revolucion francesa a fach cessar lo despotisme persécuteur del catolicisme papal roman. En espasa vengeresse a destruch massissament lo camp de la catholicité dempuèi lo monarca francés Loís XVI fins al papa Piu VI mòrt a Valença en 1799 presonier per òrdre del Directòri republican. La patz religiosa s'es alara impausada sus totòm occidental crestian. Perque en oposicion, la guèrra destruchida a opausat totas aquelas nacions occidentalas europèas al regim imperial francés establìt per Napoleon 1èr Bonaparte. Las guèrras de conquistas territorialas se van encadenar e se succedir mas la religion es pas mai lo motiu de las agressions. Es dins aquel contèxte de patz religiosa que Dieu plaça lo tèma d'Apo.7, un contèxte de patz religiosa occidentala dins lo qual en 1844, fa descobrir a Joseph Bates, un elegit de l'espròva adventista, la practica del sabat, abandonat dempuèi lo 7 de Març de 321. Pasmens un grop non adventista aviá restaurat e adoptat sa practica, se regropavan al nom de « Baptistes del seten jorn ». Dieu s'es donc servit d'aquel grop per presentar lo sabat a l'un dels que l'espròva de fe adventista aviá seleccionat e que s'es mostrat atal digne d'èsser santificat per aquel « sagèl » visible del « Dieu viu » invisible. Aquela experiéncia nos apren que la practica del sabat acompanhada del mesprètz per la votz profetica a pas per Dieu cap de valor. Per son bonaür etèrn, Joseph Bates aviá en sa favor los dos subjèctes, son amor per la vertat divina èra perfiechament demostrat. E èra atal digne de beneficiar de l'amor divin e de totas sas benediccions. Après el entre 1844 e 1867, d'autres adventistas an adoptat egalament la practica del sabat, mas relèva malgrat qu'èran totes « adventistas » en primièr çò que significa que balhavan un interès grand a las revelacions profeticas qu'avián anonciat lo retorn del Crist successivament per la prima 1843 e l'auton 1844. Es aquela leiçon que va terriblament culpabiliser los crestians adventistas del seten jorn testats a lor torn per mon anòncia del retorn del Crist per 1994 ; manifestant pas aquel quitament interès, Jèsus los a vomits e abandonats a las alianças diabolicas.

La patz religiosa establida cap a 1800 va veire se complir de las guèrras, mas sustot las duas primièras Guèrras Mondialas, respectivament, de 1914-1918 e de 1939-1945. Solament aquelas duas guèrras ja plan mortalas son la frucha dirècta de la malediccion de Dieu que frapan los pòbles catolics e protestants europèus. Dieu significa als europèus que son pas en règla amb el, sos principis e sas leis. E o cal relevar, aquelas duas guèrras plan raprochadas son dins l'aliança novèla, l'equivalent de las duas primièras deportacions d'Israèl a Babylone complidas successivament, al temps del rei Jojakim en – 605 e al temps del rei Jojakim, son successor, en – 597. A la tresena deportacion, al temps del rei Sédécias, en – 586, Israèl existís pas mai coma nacion, la vila e lo temple son estats destruchits, lo pòble es entièrament deportat e presonier dins las tèrras dominadas pel rei Nébucadnetsar. Plan logicament, l'equivalent dins nòstra èra crestiana es la Tresena Guèrra Mondiala. Dins las duas experiéncias, Dieu revèla al nivèl tres, lo limit de sa paciéncia de cap als culpables e cada còp sa colèra se revèla per una immensa destruccion de vidas umanas e de bens terrèstres. Per la Tresena Guèrra Mondiala que profetiza pel simbòl de la « seisena trompeta » Jèsus lança un òrdre murtrièr dins Apo.9:13 a 15 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand d'Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » Aquel verset presenta l'interès de citar los « los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada » ja presentats dins Apo.7 ont Dieu instaura sa longa patz religiosa : verset 2-3 : « E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que teniá lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. » En consequéncia de qué, podèm comprene qu'en liberant aqueles « quatre àngels » démoniaques en 2022 e 2023, l'òbra del scellage dels elegits del Crist es acabada ; çò que significa que Dieu a seleccionat demest totes los que viscan actualament los rars elegits dignes de son salut. A ja jutjat lors còrs e lors pensadas qu'espèran pas qu'en el e espèran amb paciéncia l'ora gloriosa de sa venguda en Jèsus-Crist, divinizat e glorificat.

En fach de patz, la que Dieu a balhada a l'Euròpa occidentala entre 1945 e 2022 es excepcionala e remarcabla. Mas quala estrategia se tròba darrièr aquela ofèrta tant agradiva ? Es doble, avent un sens benesit per favorizar lo despartiment del lum cap a sos elegits e un sens contrari de malediccion pels autres, perque la longa patz lor va permetre d'anar fins al cap dins la via de la perdicion. La patz tua la fe, l'òme acaba per creire que l'a obtenguda per sas òbras, Dieu es ignorat, escartat, raiat de las pensadas umanas que veson l'avenidor etèrn lor appartenir. Dins aquel estat d'esperit, pòdon balhar liure cors a lor imaginacion alimentada per las multituds de demònis invisibles, mas plan actius. Es

mentre que reapareisson la frucha ja portada dins Sodome e Gomorrhe, l'omosexualitat e sas derivas multi-genres condemnadas pels pòbles russes e musulmans. Per aténher aquel naut nivèl d'impieté, a calgut esperar que los darrièrs testimònis oculars de la Segonda Guèrra Mondiala ajan quasi tot desaparegut d'ont aquel long temps de patz de 77 annadas.

Considèra donc ton avantatge, perque presenti en clar l'estrategia que Dieu a revelada per aquela terribla Tresena Guèrra Mondiala, la darrièra que los falses crestians identifican totes a la batalha « Harmaguédon » citada dins Apo.16:16. A lor torn, s'enganan a prepaus del temps perque « Harmaguédon » es precedit per la « seisen trompeta » e aqueles, nombroses, que va tuar viuràn pas aquela darrièra espròva de fe apelada « Harmaguedon ».

Escoti cada jorn las reflexions e las analisis fachas pels comentaires dites « especialistas » suls mèdias especializats dins l'informacion. Ausissi pas que de paraulas qu'exprimisson l'esperança de lors armas : la victòria d'Ucràina e la desfacha de Russia. Relèva ton avantatge, perque al lum de las revelacions divinas, sabes abans que la causa se complisca que Russia va vèncer sos enemics occidentals, que va envasir Israël e Egipte dont pilharà las riquesas arqueologicas que l'an tant enriquida. Sabes egalament qu'après aver utilizat sa fòrça destructritz contra las nacions europèas, Dieu farà destruire Russia per l'arma nucleara dels USA. Qué valon donc las opinions dels que Dieu esclaire pas e inspira pas ? Lor part serà fins a lor fin, la desillusion. Sabora donc amb ieu, ta coneissença de l'estrategia divina revelada perque a la poténcia de far complir tot çò qu'anóncia per la profecia e los que recebon sa « sagèl » reial seràn pas jamai pus subjècte a la desillusion, « Perque lo Senhor, YaHWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas », coma l'a proclamat Amos 3:7. La desillusion serà la part dels que descobrís lo debanament de la guèrra jorn après jorn e que tomban dins la trapèla de las situacions momentanèament favorablas perque après elas, de situacions invèrsas se van presentar. Mas es aquí tot l'interès de l'estrategia divina : la situacion favorable revèla los comportaments naturals de l'èsser uman. La dominacion ucraïniana aparenta per un temps condutz los òmes a manifestar lor sosten e lor aprobacion per sa causa. Russia trobarà donc en aquò de bonas rasons de far se morir e sofrir aquel tip de degun. L'estrategia divina a justament favorizat, dins lo long temps de patz establida dempuèi 1945, l'esfondrament de la Russia sovietica, entre las annadas 1989 e 1991, mas comprenes l'interès d'aquela casuda : los USA son venguts arrogants e dominators, revelant lor vertadièra natura aital coma las de las nacions occidentals aliadas que los an sostenguts. Russia essent aflaquida, lo camp de l'OTAN n'a profecat per expandir sa zòna d'influéncia per la guèrra dels Balcans, lo bombardament de la Serbia aliada de Russia, l'acuèlh dels païses baltics e de Polonha, sens oblidar la guèrra menada contra Iraq jol fals pretèxte messorguier d'una preparacion de l'arma nucleara per aquel país. E las pròvas d'aquela acusacion pausavan ja sus una enganaira interpretacion de fòtos presas pels satellits americans. Es aital qu'Iraq foguèt envasida, sas armadas destruchas, son cap tuat, e son petròli controlat pels USA. Se Russia s'èra pas abausonada, cap d'aquelas causas auria pas tengut. Mas gràcias a aquel esfondrament passadís, lo despotisme del capitalisme american es aparegut, revelant un caractèr american mascat dins sos rapòrts amistoses amb sos aliats de l'OTAN. Esclairats per las profecias, los elegits del Senhor sabon eles a qu'an a far. Los USA seràn los darrièrs persécuteurs de l'istòria umana. Quand auràn destruch entièrament Russia, lor poténcia inégalée lor permetrà d'organizar la vida dels subrevivents del darrièr conflicte mondial. « la bèstia que monta de tèrra » d'Apo.13:11, complirà son òbra menada contra los observators del sant sabat de Dieu e las sancions presas en 2022 contra Russia, après Iraq e Iran, confirman la duresa de las mesuras que son capables de prene contra lors opausants religioses. Dieu los a profetizadas dins Apo.13:17 : « e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. » Totas aquelas causas son profetizadas e anonciadas pel grand Dieu suprèm, al nom de Jèsus-Crist, mai o mens vint sègles abans que se compliguèsson pas. Tanben, comprenes e realiza quant la coneissença de son estrategia es importanta e vitala.

Dins sa saviesa inégalée, Dieu sap quant es important de tranquillizar sos servidors, tanben lor anóncia totjorn coma, a la fin, auràn amb el la victòria contra lors enemics. Aiçò l'a conduch a inspirar aquel verset al savi rei Salomon que l'a escrich dins Ecc.7:8 : « Melhor val la fin d'una causa que son començament ; melhor val un esperit pacient qu'un esperit auturós. » E a aqueles critèris, l'elegit ajusta sa fe siá, la fisança que plaça dins las promessas de Dieu. Aquí perqué, los detalhs del debanament dels faches son pas coneguts que dins lor compliment observat jorn après jorn, en accions concrètas. En d'autres tèrmes una dicha populara dicha : « rirà plan que rirà en darrièr ».

En fach d'estrategia, ai relevat mantun exemple dins los racontes de la Bíblia, dins los quals la destruccion es precedida per una illusion de jòia exuberanta. Lo primièr cas concernís los soldats egipcians que se regaudisson estant que dins lor exòde, los ebrèus se son eles meteisses entrapelats en afrontant la mar. Vist la situacion, èra segur, anavan poder èsser totes massacrats. Pasmens l'imprevisible es arribat, Dieu a obèrt la mar roja davant son pòble e quand los egipcians se son

engatjats a lor torn dins lo passatge dobèrt, la mar s'es tornada barrar sus eles ; e son eles que son mòrts. Al temps de la reina Esther, lo governador Aman aviá preparat la poténcia pel josieu Mardochee, mas es el que foguèt pendolant. Dins Dan.11 :29-30-31, pel tresen còp, segur de sa victòria imminenta, lo rei grèc seleucida Antiochos IV lancèt una ataca contra Egipte en – 168. Mas un legat roman l'empachèt d'agir çò qu'o encolerèt fòrt. Es mentre qu'aprenguèt qu'una rumor o disent mòrt aviá balhat luòc a de regaudiments publics en çò dels josieus. Una segonda causa de colèra s'ajustèt a la precedent e en repassant dins lor país, o frapèt per una dura e excepcionala persecucion sagnosa. Dieu aviá profetizat aquel eveniment a Daniel al títol de « granda calamitat ». L'infidelitat de l'aliança novèla meritava tanben sa « calamitat granda » e Jèsus l'anóncia en imatge dins lo primièr capítol de sa Revelacion. Es pas mai grèca mas pren figura del « Solelh » que deviá venir la causa de la malediccion dels crestians a partir del 7 de Març de 321 ont lo primièr jorn que li èra dedicat a remplaçar lo sant sabat de Dieu. Pontualament del seisen castig d'aquela arroganta accion, la « calamitat granda » es particularament punida. Retrobam uèi la succession « illusion » per 2022, e « punicion » per 2023. Es donc normal que dins l'ora « illusion » lo futur persècuteur rus patisca de revèrses ; çò que met en jòia publica los comentaires dels mèdias, mas t'i engane pas, çò que fa la diferéncia sul terren d'Ucraïna, es pas lo soldat, es lo canon american o francés de nauta precision, mas tanben l'agach d'agla dels satellits dels païses occidentals que permeton d'identificar las ciblas russas sus las qualas los tirs devon èsser ponchats ; en mena que lo discors rus a rason quand ditz qu'es l'OTAN que combat contra Russia. Lo que domina, o deu a la tecnica modèrna emplegada e son los canons precises e los drònes qu'obligan los russes a se deure retirar del prat batalhièr, per moments, per endreches, e momentanèament, abans que se tornen pas contra los fornidors d'aquela nauta tecnologia per l'assaut grand e l'invasion dels païses de l'Euròpa occidentala. Aquel 11 de Novembre de 2022, en Ucraïna, per causida estrategica, l'armada russa s'es retirada de la vila Kherson qu'era pas mai possible de defendre falta de poder acaminar cap a ela, las armas e las municions. Aquela vila del bòrd occidental del fluví Dnièpre torna tombar donc entre las mans dels ucraïnians qu'aparentament an pas totes estats deportats pels russes cap a lor camp oriental. En efiech, sus la plaça de Kherson, los abitants favorables a Ucraïna exulta ; se dança e canta a l'entorn d'un fuòc. Pasmens, Russia renóncia pas a aquela vila e l'avenidor de sos abitants serà probablament pas longtemps tanben gaujós. Mas aquela demostracion de jòia pròva, un còp mai, que las acusacions, portadas contra los russes pels ucraïnians e lors aliats occidentals, son pas justificadas pels faches. Serián mai marrits que los russes eles meteisses ? Ditz pasòm pas que lo que vòl tuar son can l'acuse de la ràbia ?

En aquel 11 de Novembre, la Republica francesa celèbra l'Armistici de 1918 amb tot son cérémonial tradicional. Mas que ne pensarián aqueles « peluts » mòrts dins las trencadas de Verdun e endacòm mai per defendre l'independéncia de lor país, mentre qu'après lor mòrt, los subrevivents politics an renonciat a aquela independéncia en se ligant las mans, los pès e lo cap, per una aliança europèa que li dicta sos devers e sas leis ; e aiçò, per de sordids interèsses comercials e financièrs ? E lo pièger es qu'uèi Alemanha dos còp vengut s'es enriquit, e França, arroïnada. Vertat es que la guèrra murtrièra d'Ucraïna rampèla al francés l'interès de possedir una armada per los defendre, çò que pòt justificar lo sondatge segon lo qual 80% d'entre eles aïman lors armadas e la celebracion de l'11 de Novembre. Mas, aquela fèsta presenta pas un caractèr corporatiu que la rend apreciabla sustot pels òmes politics e las armadas que desfilan ufanosament aquel jorn, e pels mèdias que tròban en aquela escasença un subjècte qu'atira l'atencion del pòble cap a lors comentaris.

En vertat, la Tresena Guèrra Mondiala cibla pas que los pòbles renegats per Dieu e sos mainatges fidèls son pas mirats. En aquela circumstància, lo doç Jèsus va daissar parlar sa furor, en liurant los òmes los unes a las mans dels autres. Per explicar aquel comportament furiós, nos cal realitzar que sa sublima demostracion d'amor es escarnida, mespresada, regetada o ignorada per la quasi-totalitat de nòstres contemporanèus. Aquela actitud a pas d'egala que la del pòble Juif, en – 586 e en 70. Aquí perqué, los rebèls injustes e mespresants actuals seràn liurats a la mòrt per la meteissa colèra divina, la meteissa furor causada per sa justa indignacion.

Per aqueles moments terribles, Dieu adreça a sos mainatges fidèls aquel messatge d'Esaïe 26:20-21 : « Vai, mon pòble, entre dins ta cambra, e barra la pòrta darrièr tu ; amaga-te per qualques momentons, fins que la colèra siá passada. Perque aquí, YahWÉH sortís de sa demòra, per punir los crims dels abitants de la tèrra ; e la tèrra metrà la sang a nud, cobrirà pas mai los murtres. » Compara aquel verset amb lo d'Apo.9:13 a 15 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta: Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand d'Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrc dels òmes. »

Aqueles versets, citats dins Salms 2:10 a 12, nos presentan un aspècte de Jèsus-Crist pauc conegut

ni expandit : « E ara, reis, condusètz-vos amb saviesa ! Jutges de la tèrra, recebètz instruccion ! Servissètz YAHWÉH amb crenhença, e regaudissètz amb tremolum. Baisatz lo filh, de paur que s'irrita pas, e que perissiatz pas dins vòstra via, perque sa colèra es prompta de s'enflamar. Urós totes los que se fisan en el ! »

L'experiéncia de la « solucion finala » menada pels nazis hitlériens contra los josieus constituís de la part de Dieu un messatge adreçat a sos darrièrs mainatges fidèls. Lor a mostrat qu'es perfièchament possible per un regim uman de decretar l'exterminacion d'un pòble, d'una raça o d'un grop particular ; çò que serà lo cas dels darrièrs observators del sabat dins la darrièra espròva de fe terrèstra. Pasmens, aquesta se debanant dins lo contèxte de la fin de l'ofèrta de la gràcia collectiva e individuala, los darrièrs nazis seràn pas autorizats per Jèsus de metre lor projècte mortal en execucion. Es son intervencion justicièra e vengeresse que farà de jutges e de borrèls de l'ora, las victimas de sa colèra murtrièra. E los « fils de la fidelitat » dintraràn dins l'eternitat del sabat grand del seten millenari, a la prima 2030. Totes los autres seràn destruchas « per l'esclat de son aveniment », son « adventus » ; aiçò conformament al programa profetizat dins 2 Thes.2:8 : « E alara pareisserà l'impiau, que lo Senhor Jèsus destruirà per l'alèn de sa boca, e qu'avalirà per l'esclat de son aveniment. ».

Abòrdi aici, dels critèris especifics de la « seisença trompeta » sonada per Jèsus-Crist.

Aquel conflicte mondial opausa de pòbles ja separats per lor causida religiosa. Puèi, ignorant lo projècte revelat per Dieu e l'apròchi de la fin del mond, los pòbles son convencuts que lo moment de las negociacions que metran fin al conflicte va arribar d'ora o tard ; malgrat que sa prolongacion comence de los inquietar de mai en mai. Aquel conflicte que s'engatja après un long temps de patz, 77 ans, a ja en Ucraïna per causa una mescla etnica de las originas russas ortodòxas e polonesas catolicas romanas. Imagina çò qu'en França la mescla cosmopolite de las etnias pòt produire pontualament causida per Dieu ! Ai ja comparat aqueles acuèlhs universalistes a de bombas a retardement.

Sul plan militar, descobrissèm en Ucraïna, l'importància estrategica de las avançadas tecnologicas, non solament los drònes e los satellits de contraròtle, mas tanben aquel telefòn mobil qu'equipa l'èsser uman fins sul luòc ont combat e l'utiliza. L'usatge de lor telefòn a causat la mòrt de soldats russes, lo GPS de lor portable avent permès a l'USA e als ucraïnians de los localizar e de los tuar per de drònes tuaires o dels bombardaments plan precisos. Las costumas de la vida civila correnta devon èsser imperiosament abandonadas perque aquel mòde de vida compromet la del soldat e la de son unitat. En aquel temps de guèrra, descobrissèm los avantatges tecnicos dels USA proprietaris de las rets telefonicas del mond entièr, totes los pòbles de la tèrra recorron a lor servici « internet » e lor servici satellitari dont an sols lo complèt contraròtle. La guèrra convencionala a sos limits. Vesèm en Ucraïna que las potèncias militaras se neutralizan perque dispausan dins los dos camps d'armas pàrièras. A vista umana la guèrra pòt donc se perlongar tant que los dos camps dispausan de soldats e d'armament. Aquí perqué, dins son estrategia, Dieu a previst una agravacion de la situacion, en fasent que, d'escalada n'escalada, los pòbles occidentals se retròben engatjats dirèctament dins aquela guèrra ; aiçò fins que los USA destrugan Russia e sos aliats per l'arma nucleara e que las fòrças russas subviventas dispersadas tornen còp per còp amb lor enòrme potencial atomic, abans de desaparéisser entièrament. A tèrme, lo just jutge Jèsus-Crist aurà obtengut lo resultat profetizat : « lo tèrç dels òmes serà estat tuat ». Perque çò tèrç d'òme concernís lo civil coma lo militar, l'un e l'autre essent jutjat per Dieu. Aquí perqué, l'usatge de las armas nuclearas es indispensable per complir son funèst projècte.

Çò qu'es estat, es çò que serà

Dieu a inspirat al savi Salomon aquel verset citat dins Ecc.1:9 : « Çò qu'es estat, es çò que serà, e çò que s'es fach, es çò que se farà, i a pas res tornarmai jol solelh. » Segur, Salomon podia pas imaginar lo progrès tecnic desvolopat de faïçon accelerada a partir del mièg del sègle 19en. A son epòca, la coneissença umana èra plan limitada e establa. Mas, nos cal comprene uèi que Dieu parla pas de las invencions tecnicas mas de çò qu'es realament permanent siá, lo principi de la vida. Perque en efiech, dempuèi Adam e Eve, aquel principi de vida plaça la creatura que ven de nàisser davant aqueles dos camins que Dieu menciona ; dos camins que se presentan davant el : l'obesissença e la vida ; la desobesissença e la mòrt. La creatura es nascuda per exercir aquela liura causida. Mas aquela causida pòt pas èsser fa qu'en coneissença de la nòrma d'aqueles dos camins ; un temps d'educacion e d'instruccion es donc prealablament indispensable. Aquel autre verset de Pro.29:18 : « Quand i a pas de revelacion, lo pòble es sens fren ; Urós s'obsèrva la lei ! » Sans coneissença de la revelacion divina, l'arma umana plaça pas cap de limit a sa libertat. E aquel principi se renovèla en totes tempeses e totas epòcas, perpetualament. La causa es particularament renduda evidenta dins nòstra societat

occidentala actuala que s'es afranquida ela meteissa de tota obligacion de cap a Dieu jol pretèxte que dobla o creï pas mai a son existéncia.

Aquela seduccion operada pel desir de libertat es pas novèla perque a pres forma dins la primièra creatura creada per Dieu, l'àngel de lum vengut dempuèi sa revòlta, lo drac e Satan. Solament lo drac foguèt lo primièr portaire de la déviance cridada mal a causa de son desir de libertat. Èra pas lo mal, mas son propagateur. E après el, de las multituds de creaturas celèstas puèi terrèstras an fach la meteissa causida de contentar lor desir de libertat. Èra donc d'aquel asservissement al desir de libertat que l'Esperit parlava per Salomon. Li èra facil de profetizar lo renovelament de sa preséncia pendent l'istòria de la vida terrèstra. Mentre que la libertat nos engatja a anar totjorn mai luènh, a l'opausat, Dieu dich a sos elegits : « Frena ! Restrenh ta libertat ! » Aquel fren pren una forma teorica eschicha dins la Bíblia jos l'aspècte de leis e ordenanças que l'elegit met en practica.

Aquela causida voluntària de l'elegit de restrénher sa libertat es imagé dins la leiçon presentada dins Exo.21:5-6 : « Se l'esclau ditz : Aimi mon mèstre, ma femna e mos mainatges, vòli pas sortir liure, alara son mèstre o conduirà davant Dieu, e o farà aprochar de pòrta o de postèl, e son mèstre li traucarà l'aurelha amb un poinçon, e l'esclau serà per totjorn a son servici. » Retenes ja aquel messatge : l'elegit es « l'esclau » de Dieu en Jèsus-Crist pel qual es estat recrompat. L'elegit causís liurament de venir « l'esclau del Mèstre » perque el « l'aima ». Al lum d'aquel ensenhament, pòdes comprene perqué l'imposicion d'una religion per la fòrça a pas cap de sens, e que totes los que practican aquel metòde testimòni en contra lor religion. Dins aquela illustracion cérémonielle, Dieu poinçonne « l'aurelha » de son elegit. Pren possession d'aquela « aurelha » ; çò que significa que l'elegit deu pas mai escotar qu'el. E aquel interès per « l'aurelha » umana es justificat pel fach que lo pecat original es estat comés per Eve, perque a « escotat » las paraulas enganairas de la « sèrp » mèdiu, pel qual Satan, l'àngel rebèl descasat li parlava. Pendent la Pâque de la sortida d'Egipte, la sang de l'anhèl devíà èsser aspergit contra los linteaus de las pòrtas dels ostals dels ebrèus cresents e obesissents. Tot parièr, la sang de l'elegit es restacada per son escota, a « la pòrta, lo postèl » de l'ostal de Dieu. Nos rebrembam que Jèsus a dich, dins Jean 10:9 : « Soi la pòrta. Se qualqu'un entre per ieu, serà salvat ; dintrarà e sortirà, e trobarà de pastencs » ; en d'autres tèrmes, « trobarà » dins la vida etèrna lo vertadièr bonaür de viure.

La demostracion per la quala la tèrra es estada creada per Dieu se va acabar dins lèu, sèt annadas. Tanben, çò trobam dins aquel periòde un comportament uman rebèl a l'extrèm, fruch de 77 annadas de patz e de libertat religiosas. Après mantuna generacion, en Occident dels mainatges son nascuts e an crescut entièrament sens l'ensenhament de Dieu. Coma d'espongas, avalan totes los aspèctes perverses de las avançadas de la libertat ; totes causas que lo cap de Russia denóncia e proclama dins sos discorses publics. E aquel tèma que ditz « çò qu'es estat es çò que serà » m'a conduch a realizar çò que seguís. L'umanitat es totjorn estada sedusida pel fascisme autoritari. Foguèt ja lo cas, en França, en 1806, Napoleon 1èr e son autoritat fasián la glòria de la França conquistaira. Puèi, cap a 1930, en Itàlia, foguèt çò meteís amb lo regim de las « camisas negras » instaurat per Benito Mussolini. Sa fòrta personalitat sedusissí los italians e las italianas. Tot parièr, après el, en 1933, los discorses grands mascant los crimis, lo regim nazi d'Adolf Hitler a sedusit los alemands. E o cal relevar, en França, ja, en aquel temps, la naissença d'aquel regim nazi a pas levat d'inquietud ; pas mai que lo nazisme present dins Ucraïna de 2014 ; una preséncia pasmens remarcada e revelada dins los mèdias testimònis del « putsch » que versava l'òrdre presidencial legitimament establít. Mas qué lo nazisme ? Lo mot es estat inventat per Adolf Hitler per definir sa nòrma governamental que s'apièja exclusivament sus la fòrça e la persuasion. Lo nazisme exalta lo grop al detriment de l'individú ; se vanta de defendre una causa nacionalista, es en recèrca de puretat de sa raça originala e de sas caracteristicas fisicas e psiquicas. Lo nazisme novèl pòt comportar de diferéncias amb l'ancian, mas garda en comun lo supòrt sus la fòrça e lo besonh d'eliminar fisicament los opausants. Me soi pres a pensar que s'Adolf Hitler tornava a la vida, seriá eissordat de veire, en 2022, los descendents dels que l'an combatut e an jutjat sos companhs « SS » e sos ministres al tribunal de Nuremberg en 1945 sostenir e defendre amb lors armas lo novèl nazisme ucraïnian. Cal dire que pels occidentals, lo nazisme es pas restacat qu'a son agression d'un autre país, çò que faguèt Hitler de cap als Sudets e Polonha. Tanben uèi, per eles, lo nazi es rus. En mai, coma identificar un nazi quand es de religion josieva mentre que lo nazisme es restacat principalament a la « Shoah », la temptativa de l'exterminacion dels josieus per l'Alemanha nazi ? Per ieu, es ja, en primièr, nazi, lo qu'o reivindica ; çò que fa lo grop militarizat « Azov » en Ucraïna. E que lo pòble ucraïnian tenon aqueles nazis per sos eròis a pas res d'estonant en se, puèi que los alemands an fach tot parièr entre 1933 e 1945. Cèrtas lo camp occidental es pas dins la revindicacion del nazisme coma los ucraïnians d'« Azov » e los ucraïnians son pas tanpauc totes dels nazis reivindicats e assumits, mas en situacion de guèrra, lo besonh de combatents zeloses e eficaces los fa apreciar per lor pòble. En son temps, lo sanguinari Neron encantava son pòble en li ofrissent d'espectacles ensagnosits dins las arenas de

Roma e de l'empèri. E lo nazisme hitlèrien èra pas en fach qu'una resurgéncia d'aqueles regims que s'impausan per un temps per la fòrça e la poténcia constrenhentas.

Pel mainatge de Dieu qu'obsèrva aquelas causas, una sola es a retenir : es que l'aparicion d'aquelas poténcias bellicosas es volguda e organizada per Dieu perque n'a besonh per castigar l'umanitat colpabla. Quand volguèt liberar Israèl de l'ocupacion dels Philistins, Dieu organizèt lo pretèxte a disputa que conduguèt Samson a los combatre fins a los destruire. En 2022, a fach tot parièr, en esplechant l'estacament dels occidentals a lors règlas internacionalas, que coma venceires de la Segonda Guèrra Mondiala, los USA an fach adoptadas en Occident, en temptant de los impausar a la rèsta de las nacions e dels pòbles de la tèrra pel mejan oficial de l'ONU. E demest aquelas règlas, las del drech dels pòbles a dispausar d'eles meteisses e l'inviolabilitat de lor territòri son vengudas la causa d'una roïna progressiva per totas las nacions terrèstras.

Alara en resumit, reteni que « çò qu'es estat e que serà » concernís lo comportament rebèl uman que Dieu a degut mantun còp castigar e castigarà encara fins al darrièr de sos castigs.

A aquela data del 17/11/2022, per Russia, la situacion es pas brillhanta, perque s'es pas preparada per un afrontament militar convencional. Es la rason per la quala, obligat per l'acceleracion dels eveniments siá, la demanda d'Ucràina a rejónher lo camp de l'OTAN, Vladimir Putin a volgut balhar a son intervencion lo nom d'« operacion especiala » e pas lo de guèrra. Al sòl, sos equipaments son estats destruchos pels drònes utilizats pels ucraïnians e puèi sos estòcs de municions e de carburant son estats destruchos a lor torn pels canons Cesar e Himars ultra precis. Aquela guèrra calada fòrça mas sustot per bombardaments a distància dins los dos camps. Las avançadas ucraïnianas resultan abans tot del retirament de las armadas russas privadas d'armas e de municions. Las avançadas russas èran tanben degudas a la reculada dels ucraïnians. La patz establida tròp longtemps a aflaquit l'ardor guerrièra de la Russia actuala. Se desvelha tal un ors après de meses de hibernacion e descobrís que los ancians equipaments de guèrra son despassats. Mas a léser e la demografia siá, lo nombre, per ela. Ja, son equipament novèl de drònes iranians li ven de permetre la destruccion d'un canon Cesar francés en desplaçament a 40 kms a l'interior de la zòna d'Ucràina controlada pels ucraïnians. Seràn atal lèu en capacitat d'agir, a lor torn coma los ucraïnians. Mas per obtenir aquel resultat, Vladimir Putin va deure respondre als besonhs imperioses exprimits per sos soldats, en matèria d'equipament d'ivèrn, de municions e d'armas modernas eficaças e de caps capables d'organizar estrategicament las accions de sas tropas confrontadas a una vertadièra guèrra, pas una simpla « operacion especiala ». Perque las tropas russas son victimas de son desir de limitar son accion dempuèi la debuta de son intervencion sul sòl d'Ucràina. En fach, Dieu a preparat Russia en vista de las intervencions grandas contra Euròpa dins las qualas sas armas especialas, sus las qualas a bastit son especialitat, seràn plan eficaças e plan murtrièras. Perque segon Jèsus-Crist, dins Euròpa infidèlment crestiana, « lo tèrç dels òmes va èsser tuat » ; particularament a causa del mesprètz testimoniât pels falses crestians pel sant sabat del vertadièr seten jorn, lo dissabte, santificat per Dieu tre son instauracion originala, a la fin de la primièra setmana de la creacion e objècte del quaten dels dètz comandaments de sa lei reiala ; mas tanben, a causa de lor desinterès manifestat de cap a sas profecias biblicas qu'apèla « testimoniatge de Jèsus » dins Apo.19:10 : « E tombèri a sos pès per l'adorar; mas me diguèt : Garda-te d'o far ! Soi ton companh de servici, e lo de tos fraires qu'an lo testimoniatge de Jèsus. Adòra Dieu. Perque lo testimoniatge de Jèsus es l'esperit de la profecia ».

La situacion d'Euròpa

La situacion actuala d'Euròpa pausa sus las experiéncias viscudas individualament pels païses que regropa dempuèi 1945 fins a nosautras.

Vesèm dempuèi de temps Alemanha caracoler en cap d'aquela union europèa. A aquò mantuna explicacion, e ja lo fach que coma Japon vencut pels USA a la Segonda Guèrra Mondiala, es estada presa en carga per aquel poderós país economic e financièr al nivèl militar. A beneficiat del protectorat american e a pogut atal s'evitar de couteuses cargas militaras ; economias investidas dins lo desenvolopament industrial de la nacion. Rampèli que pontualament de la creacion de l'union europèa, la moneda alemanda, lo « marc », èra quatre còp superior a nòstre « franc » francés. Tanben faguèt la causida de balhar a l'Euro, una valor encara mai fòrta siá, mai o mens 6,60 francs. Aquel taus de cambi l'avantatjava perque èra rica, mas desavantatjava un país mens ric coma França e las autras nacions europèas. S'es engatjada d'a fons dins la mondializacion del comèrci e a començat per esplechar a la popa meteissa d'Euròpa, Portugal al moment de sa dintrada dins Euròpa,

lo mens ric dels sièis païses amassats al començament. Los comissaris europèus an encoratjat los entrepreneires a deslocalizar lo sèti de lor empresa dins los païses europèus mens exigents en matèria de taxas e d'imposicion. Lo valat s'es donc accentuat a la popa meteissa d'Euròpa dins la quala los païses mejanament rics an vist partir las fonts d'enriquiment cap als païses mai paures. En 1990, la riquesa d'Alemanha li a permés d'assimilar lo retorn d'Alemanha de l'Èst dont l'espleitacion l'a puèi encara mai enriquida.

Una segonda rason qu'explica la situacion economica de França e d'Anglatèrra es a la basa, lo fach qu'aqueles dos païses an bastit lor enriquiment sus la colonizacion ; en mena que la descolonizacion los a plaçats dins una situacion redevable de cap als pòbles colonizats. Aqueles dos païses se son sentits obligats d'aculhir tota la misèria emigrada de lors ancianas colonias. E dels dos païses, França n'a patit lo mai, dels damatges, perque sos principis republicans, sa devise « libertat, egalitat, fraternitat » e sa defensa dels dreches de l'òme, aplicada de faïçon universalas per las darrièras generacions, an fach d'aquel acuelh sistematic, una pesuga carga que l'a arroïnada. Lo caumatge dels nacionals a aumentat d'autant mai que los òmes e las femnas son dintrats en concurréncia dins l'activitat professionala ; en mai, dins un còble, lo mai sovent, dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, l'ostalièra es venguda rara, preferissent o necessitant una activitat professionala. Per justificar aquel acuelh, se ditz en França que los trabalhaires estrangièrs rauban pas los emplecs dels franceses perque ocupan d'emplecs que los franceses refusan de far. Çò es vertat, mas en cedissent a aquela obligacion, es la França entièra que ne paga lo prèmi. Coma fan las nacions que vòlon pas recebre l'immigracion ? Los mens ensenhats ocupan aqueles emplecs pauc gratifiants, e la nacion ne retira avantatge e evita atal de grèus inconvenients. Mas lo fach qu'un trabalh presenta un aspècte desagradu o rend pas mens indispensable e a aquel títol, digne d'èsser convenientament remunerat.

Dieu a separat los pòbles per de lengas, èra-çò sens rason ? L'òme pòt enfrànher aquel principi sens ne patir d'inconvenients ? En preservant la puresa racia de son pòble Israël a lo qual a defendut los maridatges amb los estrangièrs, Dieu a pas balhat als umans de tota la tèrra, un modèl a imitar ? Perqué la mescla racia e etnica representa un dangièr grand ? Tot simplament perque de multituds de demònis invisibles esplechan aquela situacion per ne far un problèma. Òbran e s'activan dins los esperits umans s'esforçant de los convèncer que la diferéncia es insuportabla. Dieu los daissa agir liurament e las consequéncias de lors activitats son pas que las del mesprètz manifestat de cap a la nòrma prescrita per Dieu. Lo racisme inspirat pels demònis es diabolic, mas lo racisme inspirat per Dieu mira pas qu'a evitar de problèmas. Sos elegits son seleccionats demest totes los pòbles, las nacions, las lengas, las tribús de la tèrra, pòdon pas donc pas èsser acusats de « racisme » al sens pejoratiu del tèrme. Darrièr la color de la pèl o de la lenga se tròba una arma umana convidat pel Dieu celèst a dintrar dins la glòria d'un còs celèst qu'o rendrà identic als àngels fidèls. Aquí perqué, per sos elegits, l'aspècte fisic a pas cap d'importància. N'es pas tot pàrièr a prepaus de la religion diferenta portada per l'emigrat. Ven far concurréncia al projècte divin, pòrta la mòrt amb ela ; la primièra e « la segonda mòrt » encara mai redobtabla perque pòrta de consequéncias etèrnas.

A la popa meteissa d'aquela Euròpa compausada de nacions ricas e de nacions paucas, la concurréncia regna, perque los pretenduts partenaris rivalizan los unes contra los autres. E la guèrra comerciala intèrna profiècha al plus ric e mens social siá, un còp mai, Alemanha. Ocupa dins Euròpa la cima d'una piramida atal coma los USA al nivèl occidental e quitament mondial. Los pòbles intermediaris son esplechats e mantenguts a un nivèl inferior. Tal es lo principi piramidal. L'Alemanha vencuda a rebut lo lach politic dels USA e es pas donc pas estonant que de fèrre de lança reproduga en Euròpa lor modèl, fins dins sa forma ; sos « länder » semblant als « Estats » que compausan los USA.

Dins lo temps present, l'engatjament d'Alemanha pel sosten de la causa ucraïniana es estada determinant ; la presidenta actuala de la comission europèa essent alemanda. Agacha, Hitler, ton tresen « Reich » es vengut una quatrena realitat ! Darrièr Alemanha, las autras nacions europèas se son raliadas a sa causida, Ongria exceptada. Que d'autre gausariá la contradire ? Es encara e totjorn lo mai ric qu'impausa sas causidas.

Cada pòble es marcat per son experiéncia. França es en cap de nòrma umanista dempuèi sa Revolucion mas o rampèli un còp mai, a l'origina sas « dreches de l'òme » concernissian pas que los òmes franceses e l'aplicacion universalas es recenta. Los franceses an assimilat aquela nòrma al ponch que lor sembla universalas, mas es luènh d'èsser lo cas. En realitat lor concepcion d'aqueles dreches es una excepcion francesa. Pels USA, aqueles dreches empachan pas de l'esplechar aquel òme e se'n son pas privats. La rèsta de las nacions reconeis en partida solament aquelas « dreches de l'òme » e d'unes païses orientals los contèstan entièrament. Aiçò, en mena qu'aquel drech ven causa de disputa e d'oposicion guerrièra. Convencuts de prepausar lo modèl perfiech als èssers umans, los franceses an fòrça dificultat a acceptar lo fach que lor causida personala es pas partejada per totes los pòbles. E aquel comportament se retròba al nivèl europèu e meteiss occidental, America e

Canadà comprés. Los païses orientals se desvelhan, enriquets e venguts poderoses e fan conéisser lor opinion e lor drech a la diferéncia. E es lo principi de libertat, tan car als occidentals, que lor balha aqueles dreches. En mena, que l'Occident es pres a la trapèla de sa pensada liberala venguda « libertària » e mai grèvement, « liberticide », presentant segon son modèl american, los tausses de criminalitat e las formas d'inseguritat los mai nauts.

Las datas fixadas per YaHWÉH

Quand lo besonh de crear l'umanitat terrèstra s'es presentat, lo grand Dieu creator YaHWÉH a preparat per sos elegits plan-aimats una mena de jòc de pista espiritual. Las experiéncias viscudas pels umans al fil del temps e dempuèi lo començament son estadas contadas per Dieu a Moïse que los a escrichas e presentadas a las generacions futuras dins sos cinc libres : Genèsi, Exòde, Lévitique, Nombres, Deutéronome. Aquel testimoniatge, balhat per Dieu el meteïs, meriti e exigís nòstra fisança. E nòstra fisança apelada espiritualament « fe » es recompensada, perque aquel testimoniatge constituís la font e lo mejan de permetre a nòstras armas de traversar lo trajècte terrèstre, en sabent d'ont venèm, ont sèm, e ont nos tornam. Aquelas tres responsas constituïsson lo triptic del repaus de l'arma. Los faches visibles, dûment relevats, son terriblament enganaires e la rota de la vida etèrna es bastida abans tot sus las promessas d'aquel Dieu invisible, pasmens omnipresent e omniscient.

Dins son projècte, Dieu s'es raprochat de l'umanitat en natura divina poderosa, en organizant l'Exòde de son pòble ebrèu, causit per onorar sa promessa facha a Abraam. A balhat de pròvas de sa tota-poténcia, en destrusent l'armada dels egipcians esclavagistas. Puèi avent mes al repaus aquela amassada arrancada a l'esclavatge e a la mòrt, l'a ensenhada e li a fach conéisser sas leis, sas ordenanças, sos precèptes. Atal après aver assistit a la mòrt dels soldats egipcians, an après de Dieu l'experiéncia terribla dels antédiluvians totes destruchas per las aigas del deluvi. Tanben, aqueles ebrèus avián una coneissença complèta de Dieu : avián rebut una pròva de son amor, sa proteccion, e sa fidelitat constanta, per lor desliurança d'Egipte e avián tanben coneissença de sa capacitat a destruire los que li resistisson. D'ara enlà, sola lor natura individuala s'anava exprimir : los rebèls agisson en rebèls e los elegits se compòrtan en elegits. Los meses, las annadas e los sègles passan al cors de los quals, de profètas recebon de Dieu per inspiracion dels messatges qu'anóncian en lengatge mai o mens clar, l'avenidor del pòble ebrèu e lo del pòble dels elegits. Separi plan aquelas doas expressions, perque o rampèli e es plan important, l'Israèl carnal es pas lo pòble elegit mas simplament lo pòble que davala per eretatge del patriarca Abraam. E Dieu a volgut far per sos vertadièrs futurs elegits, d'aquel pòble un simbòl, un imatge desformat del vertadièr pòble elegit. Dieu a de contunh reprochat a l'Israèl unit puèi a Juda e a las dètz tribús d'Israèl lors frequentas e permanentas rebellions ; res que corresponda al comportament de vertadièrs elegits. E se devèm retirar una leiçon de l'experiéncia viscuda dins l'anciana aliança, es malgrat que Dieu jutge e tria entre los umans que se reclaman d'el, los que jutge dignes de son eleccion per la vida etèrna. Aquel agach portat sus l'anciana aliança, o podèm portar sus la vida en general. Sèm nascuts per èsser, siá elegits, siá descasuts. E la responsa es dins nòstra natura individuala.

En fasent escriure la Bíblia, Dieu a pas cercat de respondre a la curiositat umana profana. Es estada redigida a l'intencion de sos vertadièrs elegits, perque eles-sols son guidats per el, per ne tirar un profièch salutari. Nòstra epòca modèrna a favorizat la divulgacion de la Bíblia escricha en de multiplas lengas espandidas sus tota la tèrra abitada, e malgrat aquò, sa lectura es per aquelas multituds, ineficàça perque lor natura es rebèlla. L'istòria ne testimònia, a la debuta de l'èra crestiana, la Bíblia es absenta e mascada, e ja, la fe dels apòstols es perversada per la mescla a las tradicions paganas. Quand la Bíblia es espandida al sègle 16en, es sulcòp secutada amb lo que la possedís e encara, tre aquel moment, pauc de gents reproduson lo pacifisme demostrat per Jèsus-Crist pendent son passatge sus la tèrra. Jèsus a pas dich dins Matt.22:14 : « i a fòrça de cridats mas pauc d'elegits » ; çò que tradusi per : i a fòrça legidors de la Bíblia mas pauc d'elegits que ne tiran e retenon las leiçons balhadas per Dieu.

La Bíblia es constituïda de milièrs de paginas utilas a conéisser perque contenon las responsas a las enigmas qu'apareisson dins los tèxtes profetics espiritualament codats. Lo descriptatge es d'una facilitat granda, quasi a la portada d'un mainatge, solament es pas estat rendut possible qu'als elegits causits per Dieu que los met a despart per aquela tasca. E sos elegits comprenon pas que çò que vòl que comprenan en lor temps e lor epòca. Es aital que la construccion de la revelacion de sas profecias biblicas pren l'aspècte d'un jòc de pista dins lo qual cada arrèst es marcat per una vertat contextuala estacada a son temps. E coma marcam lo temps ? Per de datas que religan entre elas las epòcas successivas de l'istòria umana.

Nascut al mièg del sègle 20en, ai après d'umans occidentals que nòstre calcul del temps èra basat sus la naissença presumida del Crist. Aquel postulat èra prigondament gravat dins mon esperit e dins lo de totes mos contemporanèus. E sol, Dieu me podiá desliurar, segon sa volontat, d'aquel rasonament. Mas l'a pas fach abans d'ora causida per el, perque deviái ajustar ma pèira sus la construccion profetica establida pel pòble adventista, mes a despart per Dieu dins aquela tòca e aquela foncion de revelador de las profecias biblicas ; aiçò après las doas espròvas de fe de las espèras del retorn del Crist anonciadas successivament per la prima 1843 e l'auton 1844.

Ai, enfin, una explicacion plan clara a balhar al ròtle d'aquelas doas datas autenticadas per dos eveniments visquèri als Estats Units d'America del Nòrd. La primièra, 1843, es establida coma tèrme dels « 2300 ser-matin » citats dins Daniel 8:14 ont es eschich en bona traduccion de l'ebrau : « Fins a 2300 ser-matin e la santetat serà justificada ». Segon lo verset 13 que precedís, aquela « santetat » designa lo pòble dels sants eles meteisses, e a partir de la data definida, comença una òbra de restauracion de grandas vertats que concernís lo sacerdoti « perpetual » intransmissible de Jèsus-Crist e la revelacion de la condemnacion del dimenge per Dieu que restaura a sa plaça en çò de sos elegits, la practica de son sant sabat del seten jorn. Mas subtilament, lo sabat es pas nommat, es identificat unicament per son opausat, simbòl del pecat, que constituís lo repaus dominical establhit per Roma : per l'emperador roman Constantin 1èr lo 7 de Març de 321 e pel papa Vigile 1èr en 538, dins la Roma desliurada dels ostrogòts.

Ressortís de totes aqueles elements que lo decret de Daniel 8:14 determina la data del començament d'una accion de restauracion de las vertats biblicas. E aquel començament va prene fin, a la fin de la segonda espròva viscuda lo 22 d'Octobre de 1844. Solament, ai darrièrament evocat aquel verset d'Ecc.7:8 : « Melhor val la fin d'una causa que son començament ; melhor val un esperit pacient qu'un esperit aurós. » ; çò que tradusi per : melhor val 1844 que 1843. Es aici que cal reveire l'escala de las grandors e de las prioritats. Jèsus a el meteis declarat dins Marc 2:27-28 : « Puèi lor ditz : Lo sabat es estat fach per l'òme, e non l'òme pel sabat, de maniera que lo filh de l'òme es mèstre meteis del sabat ». Nos ditz clarament que dins l'escala de las valors, Dieu plaça l'òme al dessús del sabat, mas pas qual que siá òme ; unicament lo que Dieu seleccione per la vida etèrna. Ne retiri la conclusion que Daniel 8:14 atribuís lo mot « santetat », en prioritat als sants elegits recrompats per Jèsus-Crist. E los faches complits als USA en 1843 e 1844 atèstan d'aquela prioritat perque après lo 22 d'Octobre de 1844, Dieu balha lo sabat per signe de son aprobacion als adventistas venceires dins l'espròva ; l'impausa pas, o balha. En fach, agís amb lo sabat coma l'a fach amb la gràcia obtenguda per sa crucifixion. Lo sabat es estat fach per l'òme elegit e a pas de sens que per el atal coma Jèsus a balhat sa vida per recrompar la siá sens li demandar son vejaire. L'iniciativa es estada presa per Dieu e atribuís aquelas doas causas inseparablas als sols elegits que ne jutja dignes coma o revèla dins Apo.3:3 dins lo messatge desliurat a sards. En fach, lo sabat deu pas amagar e recobrir l'òme per que Jèsus es mòrt e ressuscitat. Pendent longtemps, avèm agachat lo sabat coma un òrdre, un comandament perque es plan jos la forma d'un comandament qu'es estat presentat, mas a que ? A un pòble rebèl qu'irritava Dieu cada jorn fins qu'o destruga pels romans en 70 de nòstra èra. L'Israèl carnal de l'anciana aliança èra pas qu'un escapolon de l'ensemble de l'umanitat dont portava los traches caractèriels principals. Darrièr lo comandament, Dieu amagava dins son sant « sagèl » lo signe de la recompensa reservada a sos elegits que l'aiman e espèran pas qu'en el, esperant en « adventistas » dignes, son vertadièr retorn dont lor a fin finala fach conéisser la data exacta : la prima 2030.

Dieu sabí que sos comandaments serián regetats e mepresats per totes los èssers rebèls. Tanben, l'existéncia d'aqueles comandaments aviá pas per tòca que de tornar e organizar de faïçon legala la justa condemnacion a mòrt dels umans desobesissents, perque lor desobesissença los rend indignes e inadaptats per la vida etèrna viscuda en sa preséncia. Pasmens, subtilament, segon lo principi dels contraris, las nòrmas dels comandaments de Dieu agradan fòrça a sos elegits perque revèlan son caractèr : amorós gelós, espós fidèl adorable, e nòstra coneissença del vertadièr sens de son sant sabat que profetiza lo repaus celèst dels elegits del seten millenari es nòstre present del cèl, nòstre privilègi reservat per nòstre temps de la fin.

Atal, la leiçon de Daniel 8:14 es mai inscricha dins los faches complits que dins lo tèxt de Daniel el meteis. 1843 es pas donc que l'ora del començament d'una restauracion progressiva de las vertats deformadas o abandonadas dins l'ensenhament de la religion catolica romana. Solament, aquel començament mira pas una condemnacion mas l'ofèrta als elegits de se desmarcar de la massa dels cresents per un comportament aprovat per Dieu. E en 1843, es pas question, ni del sabat santificat per Dieu, ni del dimenge roman, mas solament e la causa es digna d'èsser relevada, que d'interès portat a una anòncia profetica que fixa una data al retorn de Jèsus-Crist. La causida facha per Dieu per començar son tèst dels cresents revèla sa prioritat : los vertadièrs elegits devon abans tot autre causa, aimar l'idèa de son retorn gloriós e lor interès manifestat revèla, egalament, a l'encòp, la fe que

plaçan dins los escriches de la santa Bíblia. La responsa a aqueles dos critèris fach plan de 1843 una espròva de fe. Mas s'agiguèt pas que d'una primièra espròva que, seguida de la decepcion del non-retorn de Jèsus-Crist, condemne pas encara definitivament los concurrents, totes mai o mens decebuts. Aquí perqué, en rectificant la data, lo profèta de l'ora, William Miller, relança per Dieu una espèra pel 22 d'Octobre de 1844. Sabèm dempuèi 2018 qu'aquela data 1844 es pas legitima perque lo calcul definís plan la prima 1843. Mas per Dieu, aquelas datas an pas d'importància al nivèl de lor exactitud puèi qu'anóncian totas doas un eveniment que se produirà pas de tot biais. Presentan pas per el que l'interès de l'efièch que produson suls crestians interpelats. Aquí perqué, per Dieu, 1844 va prene una valor espirituala superiora a la de 1843, perque va afortir la valor de l'espròva de fe organizada dins aquelas doas datas e quitament marcar la fin de l'espròva profetica oficiala e permetre fin finala la seleccions dels elegits dignes. Al contra de 1843, l'espròva de 1844 pòrta de las consequéncias oficialas definitivas pels crestians de l'epòca. E es en aquel auton 1844, que lo 22 d'Octobre Dieu a santificats 50 adventistas suls 30 000 engatjats dins l'esperança del retorn del Crist. Los a santificats siá, los a meses a despart per el, perque sa lectura de lor arma li a permès de conéisser la prigondor de lor sinceritat. E aquela coneissença qu'aviá sol, l'a facha partejar a sos sants àngels pel mejan de las doas espròvas de fe successivas. Los àngels an donc conegut son jutjament mas sus tèrra, los òmes ignoravan çò que se passava dins la vida invisibla. Alara, atal coma dins sa bontat, Dieu metèt un signe sus Caïn, per tal de protegir sa vida, a balhat a sos elegits adventistas lo sabat coma signe de lor aprobacion. Lo vaquí, lo vertadièr ròtle del sabat ; es pas una ordenança, es una recompensa. Dins aquela practica, cada fin de setmana, Dieu se va encontrar amb sos vertadièrs mainatges que l'aiman e espèran son retorn coma una certitud. Lor va atal ofrir l'experiéncia d'una autentica comunion al nom de Jèsus-Crist. Son Esperit, lo Sant Esperit anonciat per Jèsus, los va ensenhar, los inspirar, per fin que lo lum divin los esclaire e los emplene de jòia e d'alegrança. La construccion e la preparacion de la vida celèsta començan ja sus la tèrra. Dieu es sens cap de dobte invisible mas demòra lo Dieu viu, lo Totpoderós en paraulas e en accions.

La mesa a despart de 1844 va portar sos efièches ; en 1863, als USA, la glèisa « adventista del seten jorn » es estat oficialament instaurada. Mas lo projècte de Dieu revelat dins Daniel 12:12 pòrta una nòrma universala e es aital que la data 1873 obtenguda per la fin dels « 1335 jorns » -annadas d'aquel verset va definir la dedicacion del messatge adreçat als adventistas de « Filadèlfia » dins Apo.3:7. Jos l'esclairatge de la pluma inspirada d'Ellen Gould White, l'adventisme es enriquit d'un lum santificat per Dieu en Jèsus-Crist. Sos nombroses escriches lèvan lo vel sus d'experiéncias passadas totalament ignoradas dels òmes. Pertot ont la causa es possible, « l'adventisme del seten jorn » es representat, mas rarament en grand nombre ; çò qu'es d'autre biais pro rassegurant, puèi que i a « fòrça de cridats mas pauc d'elegits ». Ailàs, aquel nombre oficial es encara tròp grand car lo nombre dels membres aumenta per l'eretatge al detriment de la vertadièra fe qu'es revelada unicament quand es esprovada coma en 1843 e 1844.

Es mentre qu'en 1980, soi conduch per l'Esperit cap a la glèisa « Adventista del Seten Jorn ». Cinc ans de per abans soi estat l'objècte d'una poderosa vision demorada sens explicacion biblica. T temptavi alara de comprene la profecia de l'Apocalipsi convencut qu'aquel messatge estranh e escur amagava un autentic lum divin. Tanben, ma descobèrta de las explicacions adventistas respondiá a ma set de comprene. Es mentre qu'aquel còp batejat, conduch per Dieu, l'Apocalipsi preniá per ieu un sens e una explicacion renduda logica pel messatge de Daniel 8:14 ; lo verset clau de l'experiéncia adventista de 1843 e 1844. En bastissent de tablèus metent en parallèla los tèmas de las Letras dels Sagèls e de las trompetas, lo compliment del projècte profetizat per Dieu apareissiá, clar e logic. L'experiéncia viscuda a confirmat lo sens de la vision recebuda en 1975 ; Dieu m'a santificat per una òbra profetica. Las explicacions balhadas a las profecias de Daniel e Apocalipsi èran ensenhadas dempuèi las teorias elaboradas pels pionièrs de l'òbra. Fòrça temps s'èra escorrut e de nombroses grands events permetián de balhar un sens novèl als tèxtes profetics. Es atal, que la mesa en parallèla dels tres tèmas d'Apocalipsi m'a conduch a descobrir e establir la data 1994 coma tèrme dels « cinc meses » profetizats dins Apo.9:5-10. La data 1844 essent dins l'Apocalipsi la carnièra de doas epòcas jutjadas per Dieu, los « cinc meses » o 150 annadas realas acaban en 1994. E aquela data es tanben importanta per l'adventisme en 1994 que 1844 o foguèt pels crestians protestants, anglicans e catolics esprovats a aquela epòca. En 1994, lo tèt basat sus l'anóncia del retorn del Crist s'es mostrat tanben eficaç per decelar la fe dels ipocritas qu'en 1843 e 1844. Aquelas tres experiéncias son successivas mas d'importància creissenta perque, lo lum regetat e mespresat en 1994 es infinidament superiora a la de 1843 e 1844. Amb paciéncia, Dieu a esperat aquela data per ofrir a sos elegits un esclaratge complèt de totas sas profecias de Daniel e Apocalipsi e l'adventisme tradicional e institucional o a gausat mespresar e o regetar, confirmant lo refús per la radiacion del portaire del messatge. L'oposicion sistematica a una data anonciant lo retorn de Jèsus-Crist a agut per consequéncia l'ignorància de totas las explicacions que tornan la profecia clara, poderosa e logica siá,

digna de fe. Tanben, Dieu los a regetats el meteís e los a liurats al camp dels descasuts ja prealablement testats e jutjats. Pels elegits de l'espròva de fe de 1994, es pas mai question de prene la forma d'una institucion, la forma oficiala regetada èra plan la darrièra. Lo ligam establít amb lo Dieu del cèl pausa pas sus una etiqueta, totas las qu'existisson son enganairas e messorguieras. Lo ligam, lo vertadièr, pausa sus una comunión dels esperits celèstes e terrèstres. E quand aquela comunión es reala, lo fruch de lum abonda. Es aital que segon lo principi « se balha al qu'a », en 2018, lo Senhor m'a fach descobrir de meravilhas a las qualas aviái quitament pas pensat, pertocant las subtilitats profeticas de sa santa e reiala lei dels dètz comandaments, e la data del vertadièr retorn del Crist programada per la prima 2030.

Dempuèi 1980, soi totjorn estat convencut que l'istòria terrèstra èra bastida sus sièis mila annadas, solament, en prenent per basa de calcul la data de la naissença de Jèsus-Crist e non la de sa mòrt, mos calculs podían pas abotir. Aiçò en despièch de la rectificacion de la data de sa vertadièra naissença que s'es tengut sièis annadas abans la data que li es tradicionalament atribuïda. E aquela rectificacion fasiá de data 1994, l'annada 2000 de nòstra èra siá, en teoria, l'annada 6000 del programa divin. L'error amagada per Dieu concernissiá la causida de la naissença e non lo de sa mòrt qu'una bona lectura dels escraches d'Ellen G.White suggerissiá ja, perque a sovent fach mencion dels « sièis mila annadas » mas aviái pas relevat l'idèa de plaçar la fin dels quatre mila primièras annadas al moment de la mòrt de Jèsus-Crist. E per èsser precis e franc, regetavi aquela idèa que regetava tròp luènh lo retorn esperat e esperat del Crist divin glorificat. Mas los faches son caputs e lo temps a avançat e en 2018, l'idèa regetada a acabat per s'impausar a mon esperit. En descobrissent la data oficiala de la mòrt de Jèsus dins un calendari josieu, la data de son retorn es estada compresa. Mas aquí encara, la fe plaçada sus la bona interpretacion de Daniel 9:27 justifica la descobèrta e l'autenticacion de la data del 3 d'Abril de 30. En efiech, segon Daniel 9:27, Jèsus es mòrt al mièg d'una « setmana » profetica de sèt annadas, mas tanben, de sèt jorns reals. Nos a sufís amb mon companh de servici e fraire en Crist Joël de retrobar dins aquel calendari josieu, la setmana dins la quala la Pâque josieva s'es presentada al mièg de la setmana siá, del dimècres ser al Dijòus ser : lo 3 d'Abril de 30 respondiá perfiechament a aquela configuracion. Jèsus tornarà donc 2000 annadas mai tard siá, a la prima 2030, e non per la Pâque 2030 que ven 14 jorns mai tard ; çò que balha un sens a aquelas paraulas de Jèsus citadas dins Matt.24:22 : « E, s'aqueles jorns èran pas abreujats, degun seriá pas salvat ; mas, a causa dels elegits, aqueles jorns seràn abreujats. ». Las fèstas son establidas per Dieu sus la basa de las valors chifradas simbolicament. La chifra « 14 » representa dos còps la chifra « 7 » qu'es lo « sagèl de Dieu ». Mas lo calcul global del temps dels sièis mila ans pausa pas sus aquel simbolisme, puèi qu'es l'imatge profetizat pels sièis jorns profans de la setmana. Al lum de la coneissença de la forma que deu prene la darrièra espròva de fe basada sus la fidelitat al sant sabat santificat per Dieu, l'expression, « mas a causa dels elegits, aqueles jorns seràn abreujats », pren la forma d'una confirmacion de la promessa de Jèsus d'intervenir per salvar sos darrièrs elegits, abans que lo decret mortal promulgat pels rebèls siá aplicat contra eles. En fach, Dieu a gravat dins la vida terrèstra e celèsta son programa per l'umanitat, en fasant començar l'annada e las sièis mila ans per l'equinòcci de la prima que significa etimologicament : primièr temps ; lo que Dieu a causit per son pòble vertadièrament elegit e recrompat per sa mòrt expiatòria en Jèsus-Crist, « l'anhèl de Dieu que tira los pecats del mond » de lo qual arranca sos elegits.

La leiçon a retenir, a prepaus de las datas bastidas per las profecias sus las chifras causidas per Dieu, es qu'an pas de valor qu'al títol que marcan d'eveniments espirituals als plan grèus e importantas consequéncias. En 1844, la fe protestanta, jos totas sas denominacions, es condemnada e regetada per Dieu. Lo ligam amb el es pas possible que pel camin adventista del seten jorn. Mas en 1994, a son torn, la darrièra institucion es esprovada e regetada per Dieu. E aquel còp, lo ligam amb Dieu demòra pas possible que pels adventistas dissidents que testimònian per lors òbras d'un real amor per la vertat revelada per son Esperit. Las falsas reivindicacions religiosas son vengudas totalament inutilas. La profecia a revelat la nòrma dels que Dieu salva e la dels que condemna. Lo que coneis las explicacions de Daniel e Apocalipsi despartiment amb Dieu la coneissença de son jutjament : Daniel significa pas, « Dieu es mon Jutge » ? E Apocalipsi significa pas, « Revelacion » ? Amassa aqueles dos libres « revèlan » a sos elegits, lo vertadièr « Jutjament » que Dieu pòrta sus l'umanitat e las religions de la tèrra perque son pas confòrmas al modèl exigít revelat.

Ai pas tractat fins aquí que de datas bastidas a partir de 1844, mas abans aquela epòca de restauracion de sa vertat, dins Daniel, Dieu permet a sos elegits de descobrir la data de son ministèri terrèstre pel mejan dels « 70 setmanas » citadas dins Daniel 9:24 : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. » Las precisions permetent lo calcul son balhadas al verset 25 que seguís : « Sàpia-o donc, e compren ! Dempuèi lo moment ont la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir fins a

l'Onchat, al Conductor, fa sèt setmanas e seissanta doas setmanas, las plaças e los valats seràn restablits, mas en de tempses desplaçaments. »

Se Dieu a pas volgut amagar la possibilitat d'obtenir la data del ministèri terrèstre de Jèsus siá, la data de sa primièra venguda, es per nosautras, la pròva melhora de son intencion de revelar, egalament, mas solament al temps causit per el, la coneissença de la data de son vertadièr retorn gloriós. Tanben s'ès de nombre de sos elegits, es tan tieu coma ditz encara : « Sàpia-o donc, e compren ! ». Las explicacions son nombrosas e ara, solidament edificadas.

Aquelas causas essent dichas, quals son la valor, lo ròtle e la plaça del sabat ? Sa valor es immensa per Dieu e sos elegits perque es estat santificat per Dieu coma seten jorn l'endeman de la creacion o formacion divina de l'òme. Jèsus aviá donc rason en disent que lo sabat es estat fach per l'òme e non l'invers. Mas precisament se Dieu l'a fach per l'òme, es que ten a çò que siá observat escrupolosament per sas creaturas umanas e lo sabat va èsser onorat tota l'istòria de la vida pels òmes que dintran en relacion benesida amb el. N'es atal per tota la descendéncia d'Adam que passa per son tresen filh nommat Seth (coma lo sèt santificat) fins a Noèr qu'o transmet a son torn a sos descendents. Puèi, Dieu apèla Abram a o servir e li ensenha sas leis, sos estatuts e sos comandaments dont segur e plan logicament, lo sabat. La coneissença e lo respècte de l'òrdre del temps basat sus la setmana de sèt jorns n'atèsta la pròva. A lor torn sos descendents Isaac e Jacob van perlongar aquela practica de las ordenanças divinas mas après l'installacion del pòble ebrèu en Egipte, ganhats per la corrupcion egipciana e fin finala somés a l'esclavatge egipcian, los ebrèus an completament abandonat las règlas divinas. L'esclau aviá pas drech a cap de jorn de repaus e èra privat del benfach que constituïssiá lo repaus del seten jorn. Tanlèu liberat del jo egipcian, lo pòble ebrèu es conduch per Dieu dins lo desèrt arid e sec fins al mont Sinaï situat en Arabia (Gal.4.25), e non dins lo sud de la peninsula egipciana coma o pretend la tradicion umana, per li presentar sa lei dels dètz comandaments e revelar puèi en rencontres privats las originas de la creacion a Moïse. Aicí, te cal plan comprene que dins aquela anciana aliança, Israèl es constituït e format d'un escapolon de l'umanitat rebèlla, pel qual obesir es fòrça desagradu. Sabent a qu'a a far, Dieu crèa per aquela proclamacion oficiala publica un contèxt esglasiant : transforma lo mont Sinaï en fornàs, fa tremolar la tèrra, e fa ressonar dins l'aire lo bruch dels còps de trons al mièg dels liuces. Lo pòble qu'assistís a aquelas causas es a aquel ponch espaventat que demanda a Moïse que Dieu se cale. Amb lo quatren comandament Dieu ordena un repaus dins lo seten jorn, mas malgrat son caractèr benefic pel qu'o practica, lo sabat es mal rebut pels esperits rebèls perque es ordenat per Dieu ; çò que li balha per eles l'aspècte pesuc e pesuc d'una « carga », tèrme que Dieu utiliza per o designar subtilament dins Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; » A l'ora d'ara la meteissa détestation de l'obesissença a balhat dempuèi Mai 1968, en França, aquel eslogan reivindicatiu dels estudiants ne revòlta : « es defendut de defendre ». Son pas donc pas eles que van prene plaser a obesir a Dieu, d'autant mai qu'un de lors autres eslogans es : « ni Dieu ni mèstre ». A l'opausat sos darrièrs elegits que banhan dins son meravilhós lum celèst aiman obesir a Dieu. Perque l'obesissença es lo sol mejan dont dispausan per tornar una responsa a l'amor testimoniât per eles, per Dieu en Jèsus-Crist. L'obesissença constituís donc una « carga » pesant per totes los esperits rebèls, mas « una carga doça e leugièra » pels qu'aiman Dieu a l'imatge del testimoniâtge balhat per Jèsus-Crist. En mena qu'aqueles comandaments divins prenon per eles l'aspècte de savis convits a s'engatjar sul camin del vertadièr bonaür partejat.

Dins Daniel 8:13, Dieu cita dins l'òrdre, la « causa » e las consequéncias « de pecat » çò que ditz precisament lo verset 12 qu'o precedís : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuâl, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas. » En citant « lo pecat » coma « causa » de la malediccion, l'Esperit revèla l'origina del mal : en 321, l'abandon de la practica de son sant sabat tèma del quatren de sos dètz comandaments dont la transgression constituís precisament, a sos uèlhs, un plan grèu « pecat » portaire e donc « causa » de grèus e terriblas consequéncias pels crestians colpables d'aquela transgression. La primièra d'aquelas consequéncias es que son liurats en 538, al despotisme persécuteur de la « bana » papala romana citada dins aquel verset. « la vertat getada per tèrra » concernís lo plan del salut crestian, los comandaments e las ordenanças de Dieu ; accions que tornan lo salut impossible. Dins Apo.8, aquel castig es precedit per un autre castig, lo primièr del tèma de las « trompetas » qu'es vengut frapar l'Occident crestian colpable jos la forma de las invasions barbaras venguts de l'Èst e del Nòrd.

Dins Daniel 8:13, Dieu nos dich per Daniel : « Entendèri parlar un sant ; e un autre sant dich al que parlava : Pendant quant de temps se complirà la vision sul sacrifici perpetuâl e sul pecat devastator ? Jusques a quora la santetat e l'armada seràn caucadas ? » Rampèli aici que lo mot « sacrifici » es barrat, raiat, a causa de son abséncia dins lo tèxt original ebrèu. Son apondi faussa lo sens del messatge divin e o rend inexplicable. Dins aquela scèna, Dieu fa parlar dos sants que reapareisseràn

dins Daniel 12:5 coma òmes : « E ieu, Daniel, agachèri, e aquí, dos autres òmes se tenián de pè, l'un deçà del bòrd del fluvi, e l'autre al delai del bòrd del fluvi. » La meteissa interrogacion es represa per aqueles « dos òmes » al verset 6 : « l'un d'eles dich a l'òme vestit de lin, que se teniá al dessús de las aigas del fluvi : Quand serà la fin d'aqueles prodigis ? » Atal jos dos imatges, Dieu ilustra lo temps de la data carnièra 1843-1844, periòde pendent la quala se complís l'espròva de fe basada sus la restauracion de la vertat doctrinala del salut en Crist ; aiçò, amb la tòca de restaurar la compreson que n'avián sos apòstols. Dins Daniel 12:11 e 12, l'Esperit cita de las duradas de jorns-annadas, 1280 e 1335 que, debutant en 538, data del raubatòri del « perpetual » a Jèsus-Crist pel papisme regnant, bastisson las doas datas 1828 e 1873 qu'entornejan las datas carnièras 1843-1844 ; temps que marcan la transicion entre la fe que practica lo repaus dominical e los primièrs sants elegits que gardan lo sabat restaurat siá, los ròtles tenguts pels « dos òmes » de la vision de Daniel 12:5. Apareisson separats pel fluvi tuaire, puèi que nommat Tigre, traduccion del nom « Hiddékel » citat dins Daniel 10:4 : « lo vint-quatre jorn del primièr mes, èri a la broa de fluvi grand qu'es Hiddékel. » E aquel imatge de Tigre tuaire e manjaire d'òmes balhat a l'espròva de fe basada sus Daniel 8 :14 es confirmada per l'imatge de la casuda de las estelas que l'a profetizada als USA en 1833 complissent atal l'anòncia profetica del « seisen sagèl » dins Apo.6:13 : «e las estelas del cèl tombèron sus la tèrra, coma quand un figuier brandit per un vent violent gèta sas figas verdas. »

Lo sabat es estat fach per l'òme e son utilitat es provisòria e perpetuala, restacada al temps de la seleccion dels elegits umans. E las figas verdas del verset citat simbolizan los crestians qu'an refusat entre autras vertats divinas, la practica del vertadièr sabat ; preferissent de mena onorar lo dimenge de la tradicion catolica romana que lo vertadièr seten jorn santificat per Dieu. Nos cal distinguir lo sabat del seten jorn, provisòri e limitat dins lo temps amb lo que profetiza : lo sabat grand del seten millenari que Dieu presenta e profetiza coma un seten jorn. Lo seten millenari rèsta pasmens encara ligat amb lo tèma del pecat puèi que los sants seràn ocupats dins lo cèl a jutjar los pecadors mòrts. A donc el-tanben un caractèr provisòri. Es pas qu'après lo « jutjament darrièr » e l'exterminacion dels descasuts dins « l'estanh de fuòc de la segonda mòrt » que començarà sus la tèrra renovelada e glorificada per Dieu, per sos elegits, lo temps etèrn ont lo pecat demorarà pas mai que dins lors sovenirs ; perque la recrompa dels elegits per Jèsus-Crist serà conservat pendent tota l'eternitat dins las memòrias dels beneficiaris ; e serà la rason melhora de perlongar eternalament lor amor per sa persona, tant per sa mòrt expiatòria dolorosa, sa demostracion d'amor per eles foguèt sublima, incomparable e inolidable.

Lo decret de Daniel 8:14 establiguèt plan lo començament de la restauracion de la vertat desformada per Roma. E la data obtenguda, la prima 1843, marca la fin de la relacion provisòria, fins al novèl « carga », de Dieu amb las diferentas formas crestianas del protestantisme. En aquela prima 1843, Dieu met fin a sas alianças precedentas e ofrís als crestians de totas las confessions un meteís astre de perlongar lor relacion amb el. Per obtenir aquel urós resultat, van deure respondre a sas exigéncias novèlas : lo zèl per sa vertat e l'escota atentiva e passionada per sas revelacions profeticas, fauta de qué seràn regetats per el definitivament en 1844. Aquela remesa en causa de la fe protestanta a de qué estonar de las multitudes d'òmes e de femnas, mas n'èra pas mens anonciada e programada per Dieu, per la prima 1843 dins Daniel 8:14. Aquela data 1843 a donc estiu fatala pel protestantisme remés en question mas a l'opausat, la data 1844 a marcat la fin de l'espròva e la seleccion dels primièrs adventistas qu'an rebut la practica del sabat coma signe de lor apertenéncia al Dieu creator, après qu'aja somés lor fe a l'espròva. Mas la meteissa data a egalament confirmat lo regèt collectiu definitiu de las doctrinas protestantas qu'onoran lo dimenge establert per Roma.

L'agach celèst

L'agach celèst es a l'opausat absolut de l'agach terrèstre, e per apiejar aquela vertat, vesi pas res de melhor qu'aquela declaracion del Dieu viu citada dins Esaïe 55:8-9 : « Perque mas pensadas son pas vòstras pensadas, e vòstras vias son pas mas vias, dich YaHWÉH. Aitant los cèls son auçats al dessús de la tèrra, aitant mas vias son auçadas al dessús de vòstras vias, e mas pensadas al dessús de vòstras pensadas. »

Las diferéncias s'aplican dins totes los domenis : l'òme es mortal, Dieu es immortal, etèrn ; l'òme es faillible, Dieu es infalhible ; l'òme es pèrvèr e corruptible, Dieu es sant e drech, perfiechament incorruptible.

Dins lo cèl de Dieu, los àngels demorats fidèls son pas qu'un còr e qu'una arma que vibran a l'unisson al ritme balhat pel Dieu Esperit etèrn. A l'opausat, sus la tèrra, los òmes constituïsson de trapèlas las unes pels autres. Plaçan stupidement lor fisança dins la lei del nombre e acaban per tombar dins la trapèla de la fòrça obtenguda per l'union. Tota l'istòria terrèstra de l'umanitat

pécheresse pausa sul principi presentat per Jean de la Font dins sas faulas tan vertadièras, tan pedagogicas : « la rason del mai fòrt es totjorn la melhora ». E lo títol poiria èsser biblic : « lo lop e l'anhèl ». Paul nos a mes en garda contra los « lops ravisseurs que se desguisan en feda » dins Matt.7:15 : « Gardatz de falses profètas. Venon a vosautres en vestit de feda, mas al dedins son de lops ravisseurs. » Aquela mesa en garda es balhada per Dieu, el que coneis tan plan la realitat de las causas. E s'aquel conselh èra estat mai pres al seriós, de multitudes umanas aurián pogut evitar de tombar dins de trapèlas seductors. Tanben devi atirar ton atencion sus la trapèla del sentimentalisme sens çaquela condemnar lo ressentit dels sentiments. Lo sentiment d'amor es perfiechament legitim entre lo marit e sa femna e entre lo coble e lors mainatges ; es encara mai legitim quand es esprovat per nòstre Paire celèst, lo vertadièr Paire de nòstras vidas.

Quand lo sentiment tomba dins lo sentimentalisme que constituís sa forma pervertida ? Quand rend òrb e sord a tot autre argument de vertat qu'explica la realitat d'una situacion. Aquele embornament espiritual empacha nòstre cervèl de rasonar e nòstre instint de subrevida es paralisat. Es mentre que « la feda es prèsta a èsser devorada pel lop ». Dins aquel estat, l'arma umana se defend pas mai, los demònis pòdon prene entièrament son contraròtle. E inutil de dire que, quand aquela arma umana fa usatge de dròga o de tranquillizants mai o mens medicals, lo trabalh d'aqueles demònis es grandament simplificat. Venon los vertadièrs pilòts de l'arma diabolicament ocupada e abitada. Mas aquí encara, aqueles demònis son pas obligats de revelar lor preséncia per de comportaments anormals suspèctes. Per fòrça gents, los diabolicos o démoniaques bavan, tremòlan o cridan d'insanitats. Vertat es que pendent lo ministèri de Jèsus sus la tèrra, de tals cases se son presentats e Jèsus los a garits. Mas aqueles exemples son pas exhaustius e unics ; totas las situacions, quitament los mai calms e aparentament normalas amagan la vertadièra possession démoniaque. Per pròva, citi lo cas de Pierre per la boca de lo qual, pendent un momenton, lo drac a parlat al Crist en tenent dels prepauses que sortissián del còr de Pierre, plen d'amor per Jèsus : fa pas que li dire a prepaus de sa mòrt expiatòria qu'anóncia : « A Dieu agrade pas, Senhor ! Aquò t'arribarà pas ! » e Jèsus li ditz tanlèu aqueles prepauses terribles a ausir : « Arrièr d'ieu, Satan ! » ; mas revesèm dins Matt.16:21 a 23, l'encadenament dels faches : « D'aquí enlà Jèsus comencèt de far conéisser a sos discípolos que calia qu'anèsse a Jerusalèm, que sofriguèsse fòrça la part dels ancians, dels principals sacrificateurs e dels escribas, qu'el bota mesa a mòrt, e que ressuscitèsse lo tresen jorn. » Relèva ben coma, dins aquela experiéncia, retrobam l'estrategia utilizada pel drac amb Eve la primièra pécheresse de l'istòria umana. Dins aquel verset, Jèsus anoncia lo programa salvateur del projècte de Dieu als discípolos amassats qu'ausisson totes collectivament sos prepauses. Lo verset que ven ara nos balha una precision importanta : per parlar a Jèsus, Pierre o pren a despart : « Pierre, l'avent pres a despart de, se metèt a o reprene, e dich : A Dieu agrade pas, Senhor ! Aquò t'arribarà pas. » Pierre daissa parlar son còr d'òme perque aima Jèsus e l'idèa d'o veire se morir l'atrasta ; la regèta. Lo drac ignòra pas sos sentiments, mas los va utilizar per temptar Jèsus pel mejan sentimental per tal d'o passar a renonciar a aquela mòrt que va atristar los que l'aiman. Sap que Jèsus es pas insensible a l'amor que li testimònian sos discípolos. Mas Jèsus resistís a sos pròpris sentiments e compren d'ont ven aquela temptacion e reagís lèstament : « Mas Jèsus, se tornant, dich a Pierre : Arrièr d'ieu, Satan ! M'ès en escandal ; perque tas pensadas son pas las pensadas de Dieu, mas las dels òmes. » Aquela darrièra expression soslinhada en gras revèla la situacion terrèstra ont se combaton dos camps : lo de Dieu e sas pensadas e lo dels òmes amb lors pensadas démoniaques. En realitat, Jèsus adreça son messatge al drac que lo tenda per Pierre qu'o agacha e li parla. Jèsus devia mai que tot autre se mesfisar dels que l'aimen, mas èra-aquel unicament son cas ? N'es pas tot parièr per nosautres, sos discípolos e fraires dels darrièrs jorns ? Perqué lo drac nos estalviaria ? Son perlongament de vida sus la tèrra, a pas per tòca de far pèdre lo salut a totes sos discípolos, tan possible, e fins a la fin ? Aquelas questions son pas que de responsas afirmativas. Òc, lo meteís enemig ròda per nos devorar tal lo lop que devòra las fedas, jamai sadol. Dins nòstra epòca modèrna, lo sentimentalisme es a la basa de las pensadas e dels movements umanistas. Soi adventista, pas umanista perque deïsta. E ma causida es rasonada e rasonable perque degun vòl pas e a pas aitant fach que Dieu per salvar l'òme e li prepausar un vertadièr bonaür etèrn. L'umanisme plaça l'òme al dessus de totas las valors. Desolat pels umanistas, mas per ieu, lo mai grand, lo mai naut es Dieu dont « las vias son plan nautas al dessus de las vias » umanas. Aimi la concepcion que Dieu se fa de l'òme e que nos a presentat en Jèsus-Crist, l'Òme perfiech sensible a l'amor dels que l'aiman e aiman totes sas valors de justícia, de compassion e d'abnegacion ; lo modèl unic e perfiech que devèm imitar.

La mestresa dels sentiments es lo subjècte principal que caracteriza lo camp dels elegits. Lo primièr que foguèt sus la tèrra confrontat al problèma sentimental foguèt Adam e beneficiava pas de leiçon prealablament viscuda e experimentada. Aimava Eve d'un amor passional e se sentiá incapable de viure sens ela. La tòca de Dieu èra atenchuda : dins lor estat fusionnel, fasián pas vertadièrament « qu'una sola carn ». Mas aquel resultat que tòca al sublim dins son interpretacion profetica de Jèsus-

Crist e sa Glèisa, son Elegida, èra sul plan uman desastrós e la primièra demostracion que la poténcia sentimentala podiá pèrdre l'èsser uman. Dempuèi Adam, de las multituds umanas dels dos sèxes an refusat de s'engatjar sul camin del salut a causa dels sentiments que los dominavan. Crenhi lo sentimentalisme e la sensiblerie coma la pèsta tant son funèstes per l'arma umana. Sensible, o soi al ponch de versar de lagremas dins de situacions particularament emotivas, mas a prepaus de la vertat biblica, soi dur coma un ròc e inflexible. Ai pagat per veire e aprene, per agir de la mena. Ai vist un fraire particularament perfeccionista pèrdre lo sosten de Dieu a causa de son caractèr plan e tròp sentimental. L'amor, lo vertadièr, es lo que Jèsus demòstra : plora en vident lo patiment, mas renóncia pas jamai a respectar sos principis de justícia. E es aquí, çò que l'òme arriba pas que plan rarament a far. Aimar, tot en demorant de longa just, sens l'ajuda de Dieu en Jèsus-Crist, es tot simplament impossible. Los demònis an suls umans un avantatge grand : son pas carnals e son asexuats. La sola causa que partejan amb los umans al nivèl de lor esperit, es lo desir de libertat que los a conduches a se rebellar contra Dieu e son governament. Los èssers umans agisson donc tot parièr, mas son en mai victimas de las leis carnalas, lo desir, l'enveja, la cobesiá, la marridesa, la crudelitat, la violéncia fins al murtre, quand lor sembla necessari.

Abans de se presentar en Jèsus-Crist, Dieu aviá fach conéisser la nòrma de son agach celèst quand a dirigit son Israèl dempuèi lo sant tabernacle pendent las 40 annadas d'espròvas. A fach regnar la vertadièra justícia, balhant a cadun segon son besonh, mas defendent lo demai coma o confirma aquel exemple trobat dins Exo.16:18-19-20 : « Se mesurava puèi amb l'omer ; lo qu'aviá amassat mai aviá pas res de tròp, e lo qu'aviá amassat mens ne mancava pas. Cadun amassava çò que caliá per sa noiridura. Moïse lor diguèt : Qué degun non n'estaca fins al matin. Escotèron pas Moïse, e i aguèt de gents que ne daissèron fins al matin ; mas s'i metèt dels vèrms, e aquò venguèt infècte. Moïse foguèt irritat contra aquelas gents. ». A balhat atal a l'umanitat una leiçon preciosa sul plan individual perque, dirigida pel drac, l'umanitat es incapabla de la metre en practica collectivament. Tot lo malaür uman ten dins lo desir de d'unes èssers de dominar lors parièrs e d'aumentar de contunh lor riquesa ; e aqueles dominators ne sòm o en poténcia activa se confrontan entre eles, fins a se combatre dins de guèrras costosas en vidas e en materials. La leiçon divina balhada per l'ofèrta de la manna convida l'elegit a se pausar pas sus son aquesit. Deu aprene a comptar sus Dieu en tota causa, en totes besonhs, jorn après jorn. Lo que s'enriquís se desvia de Dieu perque plaça sa fisança dins çò que possedís sus la tèrra. se sentent pas mai dependent de la bontat generosa de Dieu, se desvia d'el fins a l'oblidar e al pièger, acaba per creire pas mai a son existéncia.

Pendent lo regne del rei Salomon, la patz balhada per Dieu favorizèt provisòriament la vida del pòble que respectava la lei divina. Mas après la mòrt de Salomon, las bregas reprenquèron fins a la separacion d'Israèl en dos camps. La situacion viscuda jos Salomon s'es pas jamai renovelada, dempuèi son epòca fins a la nòstra. La separacion es venguda lo signe extrèm de la malediccion divina. E a aquel títol, cal relevar las innombrablas separacions que podèm relevar dins nòstra societat umana occidentala en aquela fin de l'annada 2022. Citi, la separacion dels blòcs politics venguts bipolars ; la separacion de las familhas e dels cobles, aumentacion dels divòrcis e refuses del maridatge al profièch del concubinatge ; la separacion de las religions, totes causas degudas al drech a la diferéncia e sustot a l'egocentrisme, mas al meteis moment s'assistís a d'alianças contrenatures. Òme maridat amb òme, femna amb femna, triolisme legalizat, copulacion amb d'animals ; nacions amb nacions per d'alianças que prenon tanben un aspècte bipolar que s'es bastit tre la fin de la Segonda Guèrra Mondiala a partir de 1945 ; blòcs opausats de l'Èst e de l'Oèst. Mas d'unes d'aquelas mesclas etnicas e religiosas preparan de vertadièrs dramas, tant son potencialament explosius. França qu'exalta las valors umanistas, fidèla a aquel principi, a aculhit sus son sòl, d'emigrats venent de tota la tèrra. Atal, coabitan de còsta dels franceses individualistas per que la familha a pas mai de valor e qu'adòptan totes las costumas pèrverses modèrnes e ancians, e dels estrangièrs conservators a las valors patriarcalas e religiosas tradicionalament eretadas de paire de fils dempuèi de sègles e de millenaris. Dempuèi 1995, sporadicament, dels eveniments sagnoses perpetrats pels musulmans guerrièrs son venguts, en escapolons, prevenir lo país del risc final que representa aquela mescla incongrua. Mas tanben sord a aqueles avertiments qu'o foguèron los josieus pendent lor existéncia, los franceses an pas volgut cambiar ; mas o poiarián ? Es pas ja tròp tard per far marcha rèira ? La responsa ten encara dins la coneissença de las revelacions divinas. La question se pausa pas en aqueles tèrmes e pèrd sa quita rason d'èsser, perque Dieu a resolgut sa pèrda dempuèi ben longtemps, e sas causidas riscadas fan pas que confirmar son sòrt final decidit pel Dieu de la justícia. A aculhit, albergat, noirit, vestit e ensenha una partida de sos futurs executors.

L'agach celèst es opausat a l'agach terrèstre qu'es son enemig. Perque meteis en temps de patz, entre Dieu e los umans, es la guèrra que se perlonga de contunh. Aquí perqué las longas annadas de patz, religiosa dempuèi 1798, e civila dempuèi 1945, son estadas enganairas, al ponch que la religion es grandament abandonada e quand se manifèsta encara, es pas que per enganar los umans a

prepaus del jutjament de Dieu siá, de l'agach celèst, sus la vida umana e sos eveniments. Los falses religioses non démordent pas d'afirmar que Dieu balha pas que la patz e lor testimoniatge engana de las multituds que desiran pas qu'ausir aquel tip de messatge. Perque ignorant la Bíblia, sas subtilitats divinas e sas profecias escuras, las victimas sabon pas qu'en 2022, après aver longtemps « cada jorn, tibats sos braces vèrms dels pòbles rebèls », Jèsus-Crist a lançat la debuta de l'eliminacion de l'espècia umana. Serà progressiva fins en 2030 e serà deguda en partida, a la guèrra nucleara, a la famina, e a las epidèmias mortals e en darrièr, a sos sèt darrièrs flagèls. Mas a tèrme, après la prima 2030, demorarà pas mai sus tèrra una sola arma umana que viva encara. Mas segon çò qu'es profetizat, conservarà pendent « mila ans » per unic abitant, Satan, lo drac. Serà pendent « mila ans » sa preson universal. Mas tornem legir aquel passatge complèt d'Esaïe 65: 1 a 5, tant sembla concernir nòstra epòca : « Ai enausit los que demandavan pas res, me soi daissat trobar pels que me cercavan pas ; ai dich : m'aquí, m'aquí ! A una nacion que s'apelava pas de mon nom. Ai parat mas mans cada jorn cap a un pòble rebèl, que marcha dins una via marrida, a l'agrat de sas pensadas ; cap a un pòble que cèsses pas de m'irritar en fàcia, sacrificant dins los jardins, e cremant de l'encens sus las bricas : que fa de sepulcres sa demòra, e passa la nuèch dins las caunas, manjant de carn de pòrc, e avent dins sos vases dels plats impurs ; que diguèt : Retira-te, m'apròcha pas, perque soi sant ! ... De parièras causas, es un fum dins mas narras, es un fuòc que crèma totjorn. Aquí çò qu'ai resolgut per devers ieu : luènh de me calar, lor farai portar la pena, ...»

Tanben, te jónher pas als que prègan Dieu per obtenir la patz sus la tèrra, perque mai que jamai, Jèsus s'activa amb sos àngels « per portar sus la tèrra, non pas, la patz, mas l'espasa ». Sa justícia mespresada exigís de multituds de mòrts e los obtendrà. Coma agiriá pas atal mentre qu'a dich dins Esaïe 5:20 a 24 : « Malaür als que cridan lo mal plan, e lo ben mal, que càmbian las tenèbras en lum, e lo lum en tenèbras, que càmbian l'amarum en doçor, e la doçor en amarum ! Malaür als que son savis a lors uèlhs, e que se creson intelligents ! Malaür als qu'an de coratge per beure de vin, e de la vaillance per mesclar de las liquors fòrtas ; que justifican lo culpable per un present, e tiran als innocents lors dreches ! Aquí perqué, coma una lenga de fuòc devòra lo restolh, e coma la flama consumís l'èrba seca, atal lor raïç serà coma de poiridura, e lor flor se dissiparà coma de posca ; perque an dédaigné la lei de YaHWÉH de las armadas, e an mespresat la paraula del Sant d'Israèl. »

A la debuta d'aquel verset, Dieu repròcha la confusion facha entre lo « plan e lo mal » ; çò que nos renvia a la debuta de la creacion, contèxt dins lo qual « lo fruch de l'arbre de la coneissença del ben e del mal », defendut per Dieu, es estat manjat per Eve, puèi per Adam. An atal obèrt la pòrta a la mòrt qu'acaba per emportar tota l'umanitat a la fin del mond perque a manjat a son torn d'aquel fruch defendut..., tota l'umanitat merita donc la mòrt, levat, los elegits salvats per la gràcia acordada per Jèsus-Crist. Mas aquela gràcia benefícia pas qu'a las cridats que reconeis per sieus e qu'accedisson atal a l'estatut espirital d'elegits.

Jèsus-Crist lo Mètge dels elegits

En aquel Dijòus 1èr Decembre de 2022, nòstre divin Senhor m'a acordat la gràcia de balhar d'explicacions a prepaus dels mals fisicas que fan sofrir sos mainatges. Nos rampèla de la mena qu'es plan lo Mètge suprèm ; lo doctor, dont la coneissença es illimitada dins totas las sciéncias. E possedís sol totas las responsas pertocant la vida e sos principis. Coma lo títol d'aquel obratge o rampèla, malgrat que separats per de desenats ,de centenas e de milièrs de quilomètres, los elegits del Crist dispersats sus tota la tèrra abitada constituïscan son novèl Israèl que condutz jorn après jorn cap a sa Canaan celèst. E, atal coma tirèt una glòria granda, en rampelant que pendent sas 40 annadas d'errància dins lo desèrt d'Arabia, la malautiá aviá pas tocat son pòble, uèi, mas ja pels eschiches d'Ellen G.White, nos revèla las causas de nòstres patiments.

En 2022, lo mal d'esquina es vengut un mal esprovat per quasi totes los èssers umans e en realitat aquel mal especific existís dempuèi la creacion de l'òme perque resulta de sa constitucion. Lo còs uman se compausa de dos blòcs superpausats religats per la columna vertebrala : la partida inferiora es lo bacin, la partida superiora es la gàbia toracica. Entre aqueles dos elements se tròban las vertèbras « lombas » que son las mai concernidas dins nòstra existéncia de jorn coma de nuèch. Son elas que supòrtan lo pes e los movements de la gàbia toracica que se pòt inclinar orizontalament dins los 360 gras. Essent plan sollicitadas, son las primièras a patir las consequéncias de nòstres movements. Sol exemple demest totes los mamifèrs, la posicion naturala de l'òme es de viure de pè. E aquela actitud exigís un contraròtle grand de l'equilibri qu'es mantengut per una adaptacion permanenta d'aquela columna vertebrala. Curiosament, l'òme se fa mens de mal pendent sas jornadas que dins las nuèchs quand dormís alongat sul sòl o sus un lièch. Per poder remediar a nòstres mals devèm absoludament plan comprene çò que los causa. Perqué nòstras nuèchs son atal

destruïsses mentre que pensàvem trobar dins lo sòm una benfasenta reparacion ? L'explicacion es la seguenta, ten en dos mots : posicion e renovelament de las cellulas. Devèm al renovelament de las cellulas de nòstre organisme lo pièger e lo melhor segon qu'aquel renovelament de nòstras cellulas s'efectua dins una posicion naturala positiva de nòstre còs entièr o dins una posicion negativa nociva per nòstre còs entièr o una partida especifica localizada. Què se passa quand nos colcam per dormir ? Nòstre còs reagís en foncion de la lei de la pesantor terrèstra : las zònas pesugas s'enfonan dins lo matalàs, puèi dins lo sòm, nòstres muscles, nòstres tendons, se destiban e per lor pròpri pes, lo bacin e la gàbia toracica s'incurvent e las vertèbras lombaras que los separan favorizan aquel arredondit de l'esquina. En posicion, colcat sul costat, la partida superiora de la joncion de doas vertèbras s'estrecís e a l'invers, la partida inferiora s'escarta. Seria sens importància se la posicion èra tenguda cinc o dètz minutas, mas nòstras nuèchs de repaus se perlongan pendent al minimum 6 oras, fins a 8 a 10 oras per d'unas personas que n'espròvan lo besonh. En mai, se d'unes cambian sovent de posicion pendent lor nuèch, d'autras coma ieu, privilègian una costuma de se colcar sul costat drech o lo costat esquèr ; l'un e l'autre essent tanben nocius quand tenon l'òme en dependéncia. Demest los primièrs cants que Dieu m'a inspirats se tròba « los encadenats » dins lo qual disi aiçò : « la costuma es una lei a la quala s'escapa pas ; e quand se crei i arribar, nos domina mai que jamai ». Aquí perqué, devèm combatre e tirar nòstra vida a la dependéncia de la costuma per de nombrosas rasons. Perque nòstre cervèl transforma en costuma tot çò qu'es sovent renovelat. Ont es lo dangièr ? Dins lo cas del sòm viscut dins una torcedura vertebrala, aquel dangièr pausa sul renovelament de las cellulas. Nòstre organisme renovèla constantament las cellulas qu'o compausan. Las cellulas mòrtas son drenadas e evacuadas per la sang e de las cellulas nòvas se forman per los remplaçar. Aquela accion permanenta que se debana sens que n'ajam consciéncia rampèla que Dieu contunha nòstre crear. A en primièr format l'òme mas dempuèi lo pecat mortal, assegura lo renovelament de las cellulas que se morisson dins los còsses umans. E aquel miracle se reproduz dels miliards de còp. Se nòstre còs es dins una posicion corrècta, aquel renovelament es pas que benefic, mas se la posicion es incorrècta, sas consequéncias vengan desastrosas. Què se passa quand l'articulacion de nòstras vertèbras es desformada ? Entre las vertèbras se tròba lo disc vertebral qu'amortís los contactes entre doas vertèbras contigüas. Dins la partida superiora estranglada en posicion colcat sul costat, lo renovelament de las cellulas del disc es limitat e dins la partida inferiora alargada, lo renovelament de las cellulas d'aquel disc es amplificat e lo disc expansé, perque profiècha d'un espaci agrandit. La nuèch, lo renovelament de las cellulas transforma lentament mas segurament una accion benefica en accion malefica que va venir una autentica causa de patiment. Perque pendent lo jorn patissèm lo mal que se bastís de faïçon inconscienta pendent nòstras nuèchs. E cal relevar qu'aquela desformacion de l'articulacion de las vertèbras lombaras ven a tèrme cunhar lo nèrvi sciatic que sortís de la vertèbra per la mesolha épinière, çò que provòque de las dolors al nivèl de l'esquina fins dins las cambas e los pès. E lo mal es ressentit del costat o lo disc lombar es espotit. Quala es donc la solucion ? Torna a l'òme de prene d'iniciativas per protegir lo bon alinhamet de sas vertèbras. En posicion de pè o assetat, lo supòrt sus la columna deu demorar fòrça drech e vertical. Cal evitar los canapès que favorizan l'arredondit de l'esquina o plaçar al nivèl dels rens un coïssin fèrm e resistent. Un còp èra, las cadièras èran provesidas d'un naut dossièr vertical pauc confortable qu'obligava la persona assetada a balhar a sa columna vertebrala un alinhamet vertical benefic. Aquela practica a desapareguda perque l'òme a preferit lo confòrt destructor de l'afloquiment (dins totes los domenis : fisica e esperit). Mas per la nuèch, una adaptacion ven necessari. Devèm empachar nòstre còs de s'arredondir quand dormissèm alongat sus un costat. Prepausi mantun metòde que consistisson a adaptar lo lièch o nòstre pròpri còs. Pel lièch : metre una cala entre lo saumièr e lo matalàs al nivèl de nòstra talha, entre las ancas e la gàbia toracica per fin que lo matalàs s'enfonse pas dins aquela zòna. Se pòt tanben plaçar jol lençòl de dejós una servieta voludada o tot autre produch tal un rotlèu de mossas mas dins totes los cases, cal evitar tota sensacion de dolor qu'es ressentida se la cala es mal situada. Aquí perqué, l'autre metòde consistís a equipar lo còs el meteís ; en entornejant nòstra talha de farda servieta espongosa o lençòl de lièch fins a balhar a nòstra talha la dimension de nòstras ancas e nòstre bacin. Nòstre còs essent atal afortit e mantengut, l'arredondit de la columna vertebrala es evitat. Es mentre que lo miracle de la vida opèra, garisses ton mal en dormissent, sens medicament, sens cap de dròga, sens cap de quinesiterapeuta o chiropracteur o mai simplement adobaire. Es encara lo renovelament de las cellulas que va recargar lo disc lombar dins son just equilibri sus 360 gras. Aquel renovelament de las cellulas se perlonga fins a la fin de la vida umana, es dire a qual ponch la situacion creada pel mal es luènh d'èsser desesperada.

La presa de consciéncia de l'importància de la posicion presa pendent lo sòm m'a conduch a realitzar l'existéncia de fòrça autras consequéncias. Somiam que dormissèm entre un quart e un tèrç de nòstra existéncia e ne veni a dire : « diga-me coma dormisses e te dirai çò qu'ès ». Se ditz que las cellulas

de nòstre còs entièr son entièrament renouveladas al cap de sèt ans. Es cap a 40 ans qu'apareisson los totas primièras consequéncias de las marridas costumats practicadas dempuèi la naissença ; e segur, en règla inevitabla, e primièra causa, la posicion del còs presa pendent lo sòm nocturn. En posicion colcat sul costat, los disques dels lombars son pas sols de patir de damatges, n'es tot parièr per nòstra cara e nòstres uèlhs. Pendent la nuèch, lo cap s'apièja sus l'un de sos dos costats sus la coissinèra qu'aconselhi espès e fèrma per atrapar las 10 a 15 centimètres que separan lo costat de la cara del bòrd extrèm de l'espatla ; e aquel costat inferior que pausa sus la coissinèra es espotit pendent de longa del sòm ; de cambiaments musculars son operats pel principi del renouvelament de las cellulas ; sus de desenats d'annadas, cambiam d'aspècte e de morfologia. Los muscles oculars patisson, eles-tanben, aqueles cambiaments e apareisson los primièrs signes concrets d'aqueles cambiaments : la modificacion de la vista deguda a la desformacion dels muscles orbitals. L'uèlh plan redond a l'origina s'es mai o mens ovalisé. Mas aquel mal, a pas vertadièrament de remèdi e comença alara l'esclavatge del pòrt de las lunetas que farà pas qu'empèjorar al fil del temps. Malgrat sos inconvenients, lo sòm colcat sul costat presenta un avantatge pel repaus muscular de las cambas qu'es pas obtengut que per una leugièra flexion d'aquestas ; çò que lo sòm d'esquinas permet pas. Mas a l'opausat, dormir d'esquinas entraïna pas cap d'inconvenient per las vertèbras lombaras o los muscles de la cara. En règla generala, per que lo sòm venga realament réparateur cal que lo couchage siá adaptat a la forma del còs uman sul principi de l'ergonomia. Nòstre cap a pas besonh d'una coissinèra de plumas o de mosca tròp plegadissa perque la zòna que deu èsser sostenguda fèrmament es la del còl e del copet e aquí encara aconselhi l'utilizacion d'una placa de mosca a fèrma densitat o d'una coissinèra pro fèrma. Dormir d'esquinas presenta fòrça interès e pòrta pauc d'inconvenient. En règla generala, es lo cambiament de la posicion del còs qu'es l'ideal en mena qu'escapàvem al condicionament de la costuma. E d'aquela faïçon, cap de partida de nòstre còs aurà pas a sofrir d'una tròp longa exposicion nociva. Dins aquela posicion, la coissinèra ven inutil levat qu'el siá motlat e ergonomic. Pasmens, pel confòrt e la proteccion del copet, aconselhi de plaçar a sa nautor l'espessor d'una servieta espessa voludada. Cal obtenir lo sòm, quin que siá la posicion presa per nòstre còs. E quand los mejans qu'ai prepausats per remediar al problèma de l'arredondit de la columna vertebrala son aplicats, lo còs se pòt virar a drecha, a esquèrra o d'esquinas, sens inconvenients per el. Ai escartat volontàriament lo cas que consistís a dormir sul ventre, perque dins aquela posicion l'inconvenient concernís los muscles del còl e del copet. Atal perlongada pendent la nuèch, la posicion tòrta del cap, a 90 gras, es sovent causa d'aquel famós « torticòli » ressentit dolorosament al reveilh pel dormeur.

Las adaptacions prepausadas fins aquí an mai lo ròtle d'evitar lo mal de l'esquina que d'o sonhar quand es dolorosament ja ressentit. La garison del problèma dolorós necessita un metòde un pauc mai musclat. E a aqueste prepaus, los mainatges del Dieu creator se devon pas daissar infantilizar pels doctors de la sciéncia medicala umana. Lo bon sens e l'intelligéncia que Dieu nos balha val fòrça mai que las leiçons apresas e repetidas pels doctors medicals, papagais arrogants e orgulhoses. Per Dieu, lo primièr pas cap a la garison es l'arrèt de la causa del mal que deu donc èsser clarament identificada. Puèi, per garir lo pincement articular vertebral, anam esplechar lo principi de l'arredondit favorizat per la soplesa del lièch, en invertissent la posicion del còs e en accentuant lo clòt format. Se la dolor sciatica es ressentida del costat esquèr, se cal colcar sul costat esquèr e favorizar l'arredondit de la columna en plaçant un coissin jol bas de las ancas e un autre jos la gàbia toracica. Dins aquela posicion, las vertèbras pecics son obligats a s'escartar. Dins una destenda musculara absoluta, un aflaquiment complèt de relaxacion, lo pes del còs fòrça aquela obertura. E tan necessari e disponible, l'ajuda d'un tèrç pòt èsser plan util, en apiejant per de brandidas pichonas sus la talha de la persona alongada dont la destenda musculara fa absolutament besonh per tal de nafrar pas los tendons e los muscles que religan aquelas vertèbras. Veni de descobrir dins un document televisat, lo metòde d'un mèstre massaire Thaï que fach usatge d'un maillet ne fusta amb lo qual frapa los muscles de son client. Los còps son amortits e portats sus una massa de teissut sarrat prenent una forma cilindrica per l'enroulement d'una cordelette. Son explicacion es plan convaincante. Provòca atal dins los muscles de las ondas de tust de granda prigondor que desvelhan l'organisme per una afluéncia de sang que constituís la respiracion del muscle. Lo resultat final obtengut èra mai qu'estonant. Lo pacient que sofrissiá se sentiá entièrament destibat a la fin de la session e a mostrat son ganh de soplesa en se corbant e en tocant lo sòl de sos dets, las cambas tibadas. Lo massaire jonhiá a sa tecnica fisica de las incantacions religiosas paganas adreçadas als esperits, mas en fasant abstraccion d'aquela causa, lo metòde es digne d'èsser retenguda e practicada. En Orient, la garison pòt èsser obtenguda per de practicas brutalas non acceptadas en Occident. Mas aquelas practicas brutalas demòstran lor eficacitat ; çò qu'es pas totjorn lo cas amb las tecnicas occidentalas. En fach, nos cal comprene lo comportament de nòstre cervèl que revèla los senhals enviats per l'ensemble del còs fisic. Sens dolor particulara, lo cervèl sembla ignorar l'existéncia del còs, mas s'un traumatisme

subreven per un tust o un pincement, los nèrvis envian al cervèl un messatge que senhala una agression anormala que lo cervèl exprimis alara per la dolor. La dolor es fòrça ressentida quand tota la rèsta del còs es en estat normal de repaus. Mas se d'autres ponches se meton a senhalar eles tanben de las agressions, la primièra dolor es ressentida de faïçon aflauida. Tot se passa segon aquel imatge : dins la nuèch negra, una candèla esclairada atira l'atencion sus ela. Mas se mila candèlas s'esclairan al meteis temps qu'ela desapareis dins la massa e es pas mai repérable e identificabla. Es çò que provòca la multiplicacion dels còps de maillet d'aquel massaire Thaï sus totes los ponches vitals musculars del còs de sos pacients. Mas se'n ten pas unicament a aquelas tustadas. Amb son pè, apièja fòrça suls muscles qualques segondas puèi pausa sa pression. De mena, bloca e desblòca la circulacion de la sang, cadun son torn, dels pompilhs, de las cuèissas e dels dorsals fins al copet. Aprècii aquel apròchi purament mecanic del còs uman, perque es plan çò que nos sèm : de mecanicas provesidas de l'esperit de vida balhat per Dieu. Ai experimentat sus ieu meteis aquela tustada dirècta al maillet de fusta e se la tustada es pas tròp fòrta, provòca pas de dolor, mas desvelha de segur, la circulacion de la sang dins los muscles endormiguèri. E pensi qu'aquel metòde pòt permetre d'evitar de taps dins las artèrias e donc de grèus problèmas circulatòris tals coma l'infarctus cardiac o l'aneurisma cerebral. Detalh a precisar, l'objècte utilizat pel massaire Thaï, per amortir los còps, èra compausat atal : al mièg d'un carrat de tela blanca, amassava d'èrbas odoriférantes talas coma la menta e d'autras èrbas sens los trissar o los espotir ; relevant los cantons de la tela una bòla se formava, tornada barrar per una cordelette dont entornejava la tela fins a la cima. En frapant sus aquela cima, l'esséncia de las plantas contengudas dins la bòla inferiora s'expandissiá sus la pèl e dins los muscles frapats. Lo massatge Thaï es pas una careça, mas una accion brutalada dosada e contrarotlada que provòca una reaccion benefica dins los muscles tractats e una garison reala obtenguda sens cap de medicament quimic. Reteni pas d'aquel testimoniatge que « çò qu'es bon », coma Dieu nos convida a o far dins aquel verset de 1 Thes.5:21 : « Mas examinatz totes causas ; retenètz çò qu'es bon ; ». Malgrat qu'aquel verset concernisca principalament, « las profecias », pensi que se pòt tanben aplicar a tot çò que pòt èsser bon, dins totes los aspèctes de la vida. Regèti las teorias religiosas Thaï, mas reteni las practicas fisicas de lors suènhs medicals. Los demònis los an fach beneficiar de lor rica coneissença de la vida umana, de son còs e de sos organs. Mon interès per aquel metòde es justificat pel fach que dempuèi qualques annadas, ai ja pres la costuma de sonhar ma dolor sciatica per de còps de ponh portats sus la zòna dolorosa pròcha de las vertèbras lomboas.

La segonda leiçon de santat d'aquel estudi concernís l'alimentacion e a aqueste prepaus, avèm pas retirat de la Bíblia, totes las leiçons que nos ensenha. Vivi en Occident, en França, zòna mondiala frapada per la malediccion de Dieu dempuèi l'an 321, oficialament. E nòstras costumas e tradicions alimentàrias son estadas eretadas e transmesas d'edat en edat, pendent de sègles, fins a nòstra epòca modèrna o se retròba la nòrma de tres repaisses per jorn : lo dejunar, o dinar o diner, e lo diner o sopar. Aqueles tres repaïs pres per jorn per tradicion fan pas absolutadament besonh, mas dins l'Euròpa amonedada e prospèra l'òme manja mai per plaser que per besonh. Quand èri mainatge, qualqu'un m'a ensenhat de provèrbis e de dichas talas coma aqueste : cal manjar per viure e non viure per manjar. Coma la màger part de las dichas de saviesa, aqueste es estat completament mespresat e oblidat pels èssers umans. Aquí perqué lo bon modèl serà pas trobat en çò dels òmes mas unicament dins la Bíblia, dins las leiçons divinas. Dieu lo nos a presentat aquel modèl ideal quand a noirit son pòble Israèl pendent 40 ans dins lo desèrt. La noiridura prescricha èra exclusivament la manna dont lo gost semblava, se legís dins Exòde 16:31, « a una còca al mèl » : « l'ostal d'Israèl balhèt a aquela noiridura lo nom de manna. Semblava a de grana de coriandre ; èra blanca, e aviá lo gost d'una còca al mèl. ». La noiridura èra pas balhada qu'un sol còp per jorn après lo rosol del matin. Aquela leiçon nos concernís particularament nosautres que correràn per l'eleccion celèsta guidats per Dieu cap a sa Canaan celèst. Qué nosautres dich Dieu dins aquela experiéncia ? Nos ditz que los besonhs calorifiques de l'èsser uman per una durada de 24 oras pòdon èsser contentats en un sol repaïs pres al matin pichon. Adieu los tres repaisses que, aconselhats pel drac, venon subrecargar l'organisme en encadenant d'oras de digestion que se cavalan pendent tota la jornada e quitament pendent la nuèch. Quala qualitat de repaus pòt aver lo sòm quand lo còs contunha a gerir pendent mantuna ora son procediment de digestion ? Una qualitat tan bassa que lo besonh de drògas apaisantes e soporificas ven indispensable. Mas al revelh, lo toxic cafè ven a son torn indispensable per mantenir lo còs en despèrt e en excitacion. De mena, la maquina umana es somesa a un enchainement ciclic de frenadas e de brutalas acceleracions qu'absorbisson tota son energia e favorizan l'estrès ; aiçò, fins al clash final, la depression nervosa o l'aneurisma coronarien, o autres problèmas del genre mai o mens mortals.

De l'autre costat d'aquelas nòrmas negativas de vida, Dieu ordena a sos elegits, per lor mai grand ben, de far lo plen de las calorias necessàrias per 24 oras, unicament al matin pichon. La noiridura

absorbada va permetre al còs uman d'efectuar tota sas tacas, totas sas activitats, pendent 24 oras. Lo còs aprècia aquel principi perque lo repais copiós pres, la noiridura es tanlèu transformada en energia que va atal èsser disponibla fins al moment de dormir. L'activitat diürna non gèn en res la de la digestion ; los dos son controladas pel cervèl dins sa fasa conscienta. E quand lo temps de dormir arriba, lo còs a pas besonh de noiridura mas unicament del repaus fisic e mental. Dins aquela fasa de l'inconsciéncia, lo cervèl balha als organs un repaus plan meritat. Un repais pres entre 6 e 7 oras del matin es entièrament digerit cap a 13 oras. Mas lo còs es normalament capable de fornir l'energia necessitada per las 5 o 6 oras d'activitat que demòran encara a efectuar fins a la fin de la jornada de trabalh. E aquel temps es encara reduch dins lo cas d'una jornada contunha d'8 oras ; l'activitat qu'a començat a 8 oras s'acaba alara a 16 oras. Ai personalament experimentat professionalament aquel ritme de trabalh en 1976. Liberat a 16 oras, dispausavi atal de 3 oras per far mas crompas e aitant per preparar mon repais per l'endeman de matin ; après qué, podíai recuperar per un sòm nocturn plan necessari e meritat. Aquel regim particular foguèt acceptat per mon emplegaire perque trabalhavi sol, sens consequéncia per d'autres trabalhaires. Ailàs, uèi, los fils de Dieu son dependents de l'organizacion de l'umanitat renegada e devon respectar los principis establits collectivament. Pasmens, la causida del metòde alimentari demòra, el, individual e lo modèl ordenat per Dieu, o suggerit per el, es donc aplicable per qual que siá o vòl far. Dins la societat, los modèls adoptats son los que lo drac e sos demònis an inspirats als òmes rebèls. Son destructors de las vidas e dels esperits. A l'opausat, Dieu nos mòstra çò qu'es bon, agradiu e perfiech per nosautres e sols sos elegits o comprenon e l'apròvan per lor mai grand ben, ja sus aquela tèrra marcada per la malediccion umana. Tanben, lo mesprètz testimoniat per sa seleccion del pur e de l'impur alimentari torna tombar sus lor cap jos forma de malautiás que favorizan lor marcha cap a la mòrt.

Dins una leiçon precedenta, lo verset d'Exòde nos a rampelat que los besonhs en noiridura de cadun son individuals e diferents. En fach, dins l'espècia umana, avèm pas en comun que l'aspècte general perque de diferéncias existisson dins totes los domenis exteriors visibles, mas tanben, dins los comportaments e las reaccions de nòstres organs : en foncion de lors gèns eretats tre lor naissença, d'unes mangen fôrça sens que lor còs profièche e en çò de d'autres, es lo contrari, un res manjat los conduch a grossir, e dels cases deguts a las ormònas pòdon justificar l'obesitat. Es per aquela rason que Dieu estaca a cadun dels ebrèus la possibilitat de s'assadolar de manna segon son besonh personal fixat per sa natura. Agís tot parièr per nosautres uèi, cadun de nosautres fix la quantitat de noiridura que pensa deure consumir mas aquela causida liura per la quantitat l'es pas per sa qualitat, Dieu avent prescrich a aqueste prepaus de las règlas que sos elegits pòdon pas qu'onorar e aplicar amb plaser e fisança.

Es una causa que marca la diferéncia entre la garison balhada per Dieu e la que balhan los doctors d'aquel mond. Dieu pòt portar una garison totala perfiecha mentre que los òmes miran pas qu'a far desaparéisser la dolor causada pel mal. Mas per obtenir de Dieu una garison entièra, exigís del que sofrís que meta fin a çò que li fa de mal ; e applique aquel principi, tant al mal fisic qu'al mal espiritual. Per comprene aquela necessitat, l'imatge de « Pénélope » la femna del grèc « Ulysse », del poèta « Omèr », conven perfiechament : ela détricotait de nuèch l'eissarpa que brocava lo jor per retardar lo maridatge que son pòble li voliá impausar ; agissiá atal perque esperava totjorn lo retorn d'Ulisses, son espós, partit nombre d'annadas abans per participar a la guèrra de Tròia. Atal, se la causa del mal desapareis pas entièrament, los suènhs recebuts demòran pas que de palliatius successius incapables de conduire a l'entièra garison. Avent personalament sofrit qualques còps de las dolors sciaticas, reteni d'aquelas experiéncias, qu'avent agut recors a de manipulacions practicadas amb capitada per d'adobaires, jamai l'un d'eles a pas pensat a me balhar de conselhs per versar e far desaparéisser la causa de mon mal vengut cronica. Veniái cercar lo solaç, m'o balhava, e res mai.

Es donc al Mètge grand Jèsus-Crist que devi de poder realitzar uèi que totes los mals son guérissables se las causas que los provòcan son eliminadas ; e solament dins aquela unica condicion.

En soscant, pòdi atribuir la desformacion de ma columna vertebrala al saumièr metallic dins lo qual dormissiái esquina a esquina amb mon fraire ainat, essent ieu meteís colcat sul costat drech, quand èri mainatge. Nuèch après nuèch, lo mal s'es bastit fins a prene una forma cronica quand lo disc lombar s'es atrophié del costat esquèr. L'identificacion de l'origina del mal indica lo mejan de garir d'aquel mal : sufís d'invertir la situacion. E se l'ai pas pas fach mai d'ora, es perque aquela costuma, venguda naturala, m'apareissiá coma favorizant lo sòm. Aquel rasonament aviá per consequéncia de perlongar e d'accentuar lo mal.

N'es tot parièr de pecat. Dins lo mond del drac, los falses crestians pensan poder èsser salvats per la sang del Crist en practicant encara lo pecat ; es pas çò que dison, mas es çò que fan. Lo Mètge grand de las armas pòt pas donc pas los salvar coma l'espèran, çò pensan, amb fe. Mas lo manten de la practica del pecat testimònia contra çò que nomman « lor fe » e los nombroses tèxtes avertisseurs

citats dins la santa Bíblia, la paraula de Dieu, dins los escriches de la novèla e l'anciana aliança, los condemnan a la mai crudèla de las desillusions. Jèsus-Crist es vengut « metre fin al pecat » segon Dan.9:24, pas solament per « l'expiar ». E « lo pecat » a lo qual a mes « fin », es lo que sos elegits abandonan en o plaçant sus « l'anhèl de Dieu que tira los pecats del mond » ; en fasant expiation pel benefici d'aqueles sols elegits ; es aquí, tot l'ensenhament del cérémonial josieu del « Yom Kippur » o « Jorn dels expiations, lo tèma revelat en imatge dins Lévi.23:16 a 32, e de la Pâque josieva. La tòca de çò cérémonial mes en scèna es resumit pel sol verset de Jérémie 31:34 : « Aqueste ensenharà pas mai son venent, ni aquel son fraire, en disent : Coneissètz YahWéH ! Perque totes me coneisseràn, dempuèi lo mai pichon fins al mai grand, diguèt YahWéH ; perque perdonarai lor iniquitat, e me rebrembarai pas mai de lor pecat. » ; un projècte salvateur dont lo compliment en Jèsus-Crist es confirmat dins Ebrèus 8:8 a 13. Al lum d'aquel verset, disi als que pensan èsser salvats « dins lor pecat » : coma Dieu pòt « oblidar » vòstre « pecat », s'es encara practicat e demòra visible jos son just agach de Jutge suprèm ? Dieu pòt pas « oblidar » que çò qu'a desaparegut. Es lo cas del « pecat » que desapareis pas qu'après èsser estat abandonat per l'èsser uman culpable.

Relèvi que dins aquel verset, Dieu cita « lo pecat » e non, « los pecats ». Aiçò confirma l'idèa que per el, « lo pecat » designa, globalament, una actitud rebèlla que pòt prene de multiplas formas. E aquela pensada es exprimida per l'apòstol Jacques quand declara dins Jac.2:10 : « Perque qual que siá obsèrva tota la lei, mas pèca contra un sol comandament, ven culpable de totes. » Aquel tèxte confirma donc l'exigéncia de Dieu de veire entièrament desaparéisser dins la vida dels que salva en Crist, la practica del « pecat » qu'es, segon 1 Jean 3:4 : « la transgression de la lei divina » : « Qual que siá pèca transgredís la lei, e lo pecat es la transgression de la lei. » ; la quala designa tota paraula sortida de la boca de Dieu dins sas doas alianças successivas.

La vida confirma la necessitat de l'abandon de la causa del mal dins totes los domenis. Lo bevedor alcoholic pòt èsser garit sens arrestar de beure d'alcoòl ? Lo fumaire, çò pòt èsser desliurat de sa dependéncia se contunha a fumar ? Aqueles dos exemples demòstran la necessitat de l'abandon absolut de las practicas que causan lo mal. E aquelas garisons son pas obtengudas que per l'esfòrc e lo combat contra la costuma e sa dependéncia. Per obtenir aquela victòria, cal que la victima siá perseveranta e resolguda a véncer siá, capabla « de renonciar a ela meteissa e de se cargar de sa crotz per seguir » Jèsus-Crist, lo sol grand Mètge dels còsses e dels esperits victimas de las malautiás totas degudas al « pecat » eretat dempuèi Adam e practicat per totes los èssers umans, après el.

A ne jutjar pel resultat, lo projècte de Dieu de far desaparéisser lo pecat a completament mal escasut. Es çò que balha l'aparéncia de la situacion mondiala del mond. Mas lo projècte de Dieu a pas jamai agut per tòca de convertir l'umanitat entièra per la salvar. Son projècte salvateur se realiza pas que dins la vida dels rars elegits dispersats sus tota la tèrra demest totes las nacions. Pòt salvar aqueles elegits perque an ausit, rebut, comprés e acceptat d'obesir a sas exigéncias ; çò que los rend digne de viure en sa preséncia, dins l'amor partejat, l'eternitat que ven e que lor balha.

LO TEMPS DE LA FIN

Lo « temps de la fin » es evocat mantun còp dins lo libre de Daniel, mas tanben dins lo testimoniatge personal portat pel Senhor Jèsus-Crist. Vau estudiar uèi los diverses senses que Dieu balha a aquela expression, malgrat que pense que per Dieu, n'a pas qu'una : per el, lo « temps de la fin » arriba quand tot es estat fach per arrancar a la mòrt las armas fidèlas dignas d'èsser salvadas. Per apiejar aquel rasonament, avèm l'istòria dels antédiluviens destruchas per las aigas del deluvi. Solament, la causa d'aquela destruccion foguèt l'impossibilitat de los salvar en despièch del testimoniatge tornat per Noèr e sos filhs. L'umanitat entièra de l'epòca o coneissiá e se trufava obèrtament de sa construccion de l'arca qu'o anava salvar, el e sa familha. Mas, pontualament causida per Dieu, las resclausas dels cèls son estadas obèrtas e l'umanitat entièra a perit negada coma de rats amb totes los animals terrèstres expandits sus la tèrra ; levat los que montèron dins l'arca per salvar lor espècia. Lo testimoniatge del deluvi es fòrça important perque per aquela accion, Dieu a balhat als òmes una pròva de sa capacitat a destruire la vida qu'a creada. Après lo deluvi, la menaça pesa pesugament sus l'umanitat rebèlla e incredula, mas es fòrça mai qu'una simpla menaça : es un avertiment, perque a programat per « lo temps de la fin » una exterminacion novèla al retorn de Jèsus-Crist a la debuta del seten millenari, mas tanben, a la fin d'aquel seten millenari après lo jutjament darrièr, pel « deluvi de fuòc » profetizat dins 2 Pierre 3:7 : « mentre que, per la meteissa paraula, los cèls e la tèrra d'a present son gardats e reservats pel fuòc, pel jorn del jutjament e de la roïna dels òmes impius ». Aquel « deluvi de fuòc » cobrirà la tèrra del magma jos-terren, çò que li balharà l'aspècte de l'« estanh de fuòc » citat dins Apo.20:14, dins lo qual totes los rebèls jutjats per Dieu e sos elegits

recebràn aquel castig de la « segonda mòrt ». Aquela exterminacion per un autentic « deluvi de fuòc » marcarà la vertadièra fin del projècte salvateur terrèstre, lo temps omèga o « Z » respècte al començament alfa o « A » qu'en realitat es pas unicament lo de la creacion terrèstra, mas qu'es aquel ont Dieu creèt son primièr cara e cara liure l'àngel apelat « Astre del matin » e que se va morir en « Satan » e « drac », l'adversari e l'enemic de Dieu e de tota l'umanitat ; quitament de la qu'o servís mai o mens inconscientament.

Dins l'actualitat de Febrièr de 2022, avèm vist que los russes an pintrat sus lors veïculs militars un gròs « Z » blanc. Degun a pas realament balhat l'explicacion d'aquela letra « Z » qu'existís pas dins la lenga russa mas qu'es plan la darrièra letra de l'Alfabet de las lengas occidentalas. Aquí perqué, pensi qu'aquela causa es un signe balhat per Dieu a l'intencion de sos elegits que partejan sos secrets. En fach, lo signe es sinistre puèi qu'anóncia « la fin » per aquel Occident que concentra sus el tota la colèra de Dieu. La color blanca es divina e signe de puretat : Dieu decreta la fin de la dominacion dels pòbles occidentals qu'an traït e desformat son projècte de salut basat sus la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist. Lo « Z » anóncia plan un messatge relatiu al « temps de la fin ». Aquel « Z » especificament occidental revèla la logica de la motivacion de « l'operacion especiala » engatjada pels russes, contra Ucraïna a la quala repròcha precisament son aliança amb los païses occidentals europèus e americans. En denonciant las derivas pèrvèrsas de las costumas occidentalas, los russes fan pas que proclamar en mots concrets la pensada del jutjament de Dieu. Es evident qu'en Occident, aquelas acusacions pòdon pas èsser entendudas ni justificadas, pas mai que la nacion josieva podiá pas acceptar e reconéisser los justes repròchs que Dieu li a adreçat per sos profètas, fins a la fin de la nacion, destrucha, perque avent perdut tota eficacitat, los apèls venián inútils ; sol lo castig final s'impausava.

Dins Matt.24:14, Jèsus a declarat : « Aquela bona novèla del reialme serà presicada dins lo mond entièr, per servir de testimoniatge a totes las nacions. Alara vendrà la fin. » Coma la bona novèla del reialme a estada presicada dins lo mond entièr ? La responsa es : per la difusion de la santa Bíblia. D'aquí enlà qu'aquesta foguèt imprimida, esandida e disponibla en tota lenga per eles, totes los abitants de la tèrra son estats responsabilizats davant Dieu. La Bíblia, paraula escricha de Dieu, pòrta de responsas unicas al just questionament dels èssers umans ; Dieu pòt pas res far en mai per eles. L'evangelizacion a perdut son sens quand entre las mans dels Protestants, la Bíblia e sa vertat divina son estadas desformadas e traïdas. Mas aquela traïson èra pas la darrièra, perque a son torn somesa a una espròva de fe profetica entre 1980 e 1994, la fe de l'adventisme institucional a balhat la pròva de son mesprètz per l'avertiment profetic balhat per Dieu dins sa santa Bíblia. E aquela darrièra traïson es pièger que las precedentas perque lo lum a abondat per balhar un sens al projècte salvateur de Dieu. La coneissença e la restauracion de la practica del sabat an esclarat las causas dels dramatics patiments deguts a las persecucions religiosas impausadas per la religion catolica quand los reis la sostenián per lor fòrça armada. Solament, après aver revelat als pionièrs de l'òbra l'identificacion d'aquela religion catolica a la « bèstia que monta de mar » dins Apo.13, cadun son torn successivament, la religion protestanta e l'adventisme oficial an fach una aliança amb ela. Aiçò, determina realament per Dieu la data del començament del « temps de la fin » siá l'ora ont la traïson umana atenh son comol. E aquela data es 1994, puèi que las demarchas secrètas adventistas qu'a per mira d'establir aquela aliança contra-natura qu'es estada oficialament revelada als adventistas a la debuta de l'annada 1995.

Anam trobar dins Daniel 11, mantuna citacion del « temps de la fin » que van donc totes designar aquela annada 1995. Devèm comprene la pensada de nòstre Creator qu'a compausat la construccion de tota sa revelacion profetica biblica que destina en realitat unicament a sos darrièrs elegits del « temps de la fin ». E aquel tèrme m'oblga a rampelar aquel verset ont Dieu dich per Salomon, « la fin d'una causa val melhor que son començament » ; es tan logic : lo començament es plen de question en situacion escura mentre que lo « temps de la fin » es plen de responsas per totes las questions. En efiech, tota la profecia deviá pas èsser ben compresa que quand tot çò qu'es profetizat anava èsser complit o a mand de l'èsser. Perque es aquí lo vertadièr beguèt de tota profecia : es son compliment esperat amb fe per sos servidors que noirís encara mai lor fe pontualament ont las causas profetizadas se complisson. Mas s'espèra que çò que se sap deure esperar ; çò qu'es impossible pels que mesprèn las profecias. La profecia es pels darrièrs jorns de l'umanitat la sola expression de la vertadièra fe. De citacions nombrosas exòrtan los candidats al salut divin a « velhar » ; çò que consistís precisament a recebre e comprene las anóncias profetizadas per Dieu dins sa santa Bíblia. Lo que « velha » es en espèra e es pas susprés per l'eveniment qu'espèra.

Aqueles dos versets de Daniel citan « lo temps de la fin » : Dan.11:27 : « los dos reis cercaràn en lor còr a far lo mal, e a la meteissa taula parlaràn amb falsetat. Mas aquò capitarà pas, perque la fin arribarà pas qu'al temps marcat ». Lo context concernís Antiochos IV e son nebot Ptolemèu rei d'Egipte que son respectivament per aquel context antic lo « rei del septentrion » e lo « rei del

miègjorn » dins la profecia. La meteissa expression « perque la fin arribarà pas qu'al temps marcat » es tornarmai citada dins lo verset 35 : «Qualques unes dels òmes savis sucombiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin, perque arribarà pas qu'al temps marcat. » Mas aquel còp, lo contèxte qu'aquela « fin » cibra es lo del « temps de la fin » que lo verset 40 va desenvolopar. L'expression « temps marcat » suggerís un temps o una data bastida per las duradas profetizadas en « jorn-annada » per Dieu dins sas profecias. Aquelas datas bastidas son donc doblament marcadas perque representan per Dieu dels eveniments programats de primièra importància e son reveladas a sos elegits. E la que marca lo començament del « temps de la fin » siá, 1994, es de tota primièra importància, perque es la darrièra que la profecia permet de bastir. Dieu balha a sos darrièrs elegits aquela marca que permet d'interpretar lo conflicte descrich dins los versets 40 a 45 dins los quals, lo contèxte es lo de la fin de l'evangelizacion de la fe crestiana. Aquel còp, dins aquel contèxte final, lo « rei del septentrion » designa Russia e las republicas de l'Èst musulmanas que la sostenon e lo « rei del miègjorn » representa las nacions musulmanas situadas principalament al sud de la mar Mediterranèa, los arabs e los africans. Es apelat « rei del miègjorn » a causa de l'origina araba de la religion de l'islam nascuda a la Mecque a la debuta del sègle VII. Al verset 27, mentre qu'evòca un contèxte antic, Dieu adreça a l'intencion de sos darrièrs elegits una allusion que va concernir egalament al « temps de la fin », los dos darrièrs « reis del septentrion e del miègjorn » siá, Russia crestiana ortodòxa e las nacions musulmanas unidas dins una aliança contra-natura, complisson, a lor torn, dels escambis basats sus « la falsetat » denunciada per l'Esperit dins aquel verset 27. Aquela allusion es la sola revelacion d'un jutjament divin portat contra la fe ortodòxa, perque en defòra d'aquel cas, la profecia de Daniel e Apocalipsi ignòra l'existéncia d'aquela fe crestiana ortodòxa reivindicada e practicada dins los païses de l'Èst europèu. La profecia cibra pas que la fe catolica romana, e la fe protestanta que nais de la Reforma d'aquela glèisa catolica e en darrièra, sa forma « adventista », forma oficiala qu'acabèt « vomida » per Jèsus-Crist. Aquel vèrb « vomir » confirma son estat benesit original. En oposicion, la fe catolica e la fe protestanta son pas estadas « vomidas » per Jèsus, perque a pas jamai reconegut la primièra e a pas fach qu'aculhir provisòriament la segonda, a causa de son imperfeccion doctrinala fins en 1844, data de l'espròva de sa fe.

Al lum d'aquela donada que fa de 1994 la data del començament del « temps de la fin » de Daniel 11:40, lo truc del « rei del miègjorn » portat contra lo « rei » papal ciblat dins la profecia dempuèi lo verset 36, cibra la fe falsament crestiana de tota l'Euròpa occidentala ; e dins aquela Euròpa, França, sola poténcia militar e « filha ainada de la glèisa catolica, sa maire ».

De cap a Dieu, França deu pagar chèremment son constant sosten balhat a la glèisa catolica papala romana. De cap a « lo rei del miègjorn » musulman, deu pagar tot tanben chèremment son anciana colonizacion dels païses musulmans de la còsta nòrd d'Africa. Tanben retrobam, lo 25 de Julhet de 1995, una tota primièra ataca murtrièra musulmana del GIA siá, del grop islamista argerian, que condutz sul sòl de França, un atemptat a la bomba dins l'estacion « Sant Miquèl Nòstra Dòna » del RER B parisenc ; Jèsus-Crist lo vertadièr Sant Miquèl essent lo comanditari d'aquela accion punitiva portada contra l'adoracion de la Verge Marie designada pel nom « Nòstra Dòna ». Après aquela ataca, d'autras an seguit, perpetradas successivament pel grop Al Qaida e lo grop Estat Islamic. L'ostitat musulmana de cap a la religion crestiana es pas mai a demostrar, es evident. L'11 de Setembre de 2001, a Nòva Iòrc, la destruccion de las doas torres del World Trade Center percutidas per dos aviam de linha, utilizats en accion suicidària del tip « camicaze » japonés, an confirmat aquela oposicion asirosa contra tot l'Occident crestian.

La profecia revèla doas fasas principalas de l'agression dels enemics d'Euròpa. E la segonda concernís l'agression russa que se prepara dins la guèrra actuala en Ucraïna. Dieu profetiza aital coma, successivament, Euròpa va èsser atacada per las nacions musulmanas, puèi fin finala, per las nacions de l'Èst russes, que la destruiràn grandament.

Lo « temps de la fin » es lo de la fin de la dominacion arroganta de l'Euròpa occidentala de la quala son sortits mantuna nacion giganta, los USA e Canadà, Austràlia e America del Sud. La pròva qu'Euròpa es la cibla principala de la colèra de Dieu en Jèsus-Crist es dins lo simbòl « Euphrate » que la designa dins lo castig de la « seisena trompeta » dins Apo.9:13. E jos aquel simbòl « Euphrate », Dieu cibra lo sosten europèu balhat a la religion catolica papala romana dont lo nom simbolic es justament « Babylone la Grand » siá, lo de la vila assetada sul fluví « Euphrate » dels ancians caldèus.

Lo « temps de la fin » constituís, en el meteís, un poderós supòrt per la vertadièra fe dels elegits e una pròva concrèta de son existéncia. Dins los camps rebèls, degun crei pas, ni vòl pas creire, a una reala « fin » del mond. Tanben, las pensadas son constantament viradas cap a l'esperança e l'espèra del temps de las negociacions finalas, per las qualas una urosa « fin » serà balhada al conflicte actual. Cal vertadièrament conéisser e partèjar amb Dieu son projècte global revelat per saber

qu'aquelas negociacions vendràn pas jamai. Sols los elegits que partejan la coneissença de sas intencions sabon que l'istòria umana s'inscriu entre « un començament e una fin » que serà urosa pels elegits e mortala pels rebèls. E tota aquela revelacion s'es bastida entre la creacion de la Genèsi e l'ultima revelacion del Crist nommada « Apocalipsi ».

Dins Daniel 11:44-45, Dieu profetiza : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendràn espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. Dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha. Puèi arribarà a la fin, sens que degun li siá en ajuda.» ; Atal après aver « destruch e exterminat de las multituds » europèas e americanas, la poderosa Russia serà ela meteissa avalida per America. Sas tropas seràn perseguidas e exterminadas sus la tèrra d'Israèl. A aquel nivèl de destruccion, l'umanitat serà fòrça reducha. En Euròpa, « lo tèrç dels òmes » serà estat tuat e benlèu mai. Mas que ne serà de pòbles non crestians ? Seràn pas estalviats, e s'agarriràn entre eles. Perque totes los pòbles de la tèrra an un enemic potencial contra lo qual combatràn e s'entretueront. Los subrevivents seràn someses a una ultima espròva de fe basada sus la fe crestiana e josieva. Las nacions paganas deurián donc aver desaparegut ; la darrièra espròva los concernissent pas.

Èsser pas victima de las falsas illusions demòra lo privilègi indenegable de l'elegit dels darrièrs jorns. Es la part que Dieu balha al qu'aima sa vertat e la vertat en tota causa.

Lo « temps de la fin » es encara aquò : 2 Tim.3:1 a 7 : « Sàpia que, dins los darrièrs jorns, i aurà de tempses dificils. Perque los òmes seràn egoïstas, amics de l'argent, fanfarrons, auturoses, blasfémateurs, rebèls a lors parents, ingrats, irrèligieus, insensibles, déloyaux, calomniateurs, intempérants, crudèls, enemics de las gents de plan, traïdors, emportats, confles d'orguèlh, aimant lo plaser mai que Dieu, avent l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fòrça. Aluènha-te d'aqueles òmes. N'es demest eles que s'introduson dins los ostals, e que captivan de femnas d'un esperit feble e bornat, cargadas de pecats, agitadas per de passions de tota espècia, aprenent totjorn e podent pas jamai arribar a la coneissença de la vertat.» A qué degam-nos aquel trist tablèu descrivent la generalitat del caractèr dels umans del « temps de la fin » ? A las 77 annadas de pases obtengudas de Dieu après la fin de la Segonda Guèrra Mondiala siá, dempuèi 1945. Dempuèi aquela data, tot l'Occident s'es daïssat formatar pel poderós venceire de l'epòca, America liberala capitalista. Pel primièr còp de l'istòria umana, l'òme es vengut una causa esplechabla, un esplech d'enriquiment per una societat organizada de faïçon piramidala inspirada pel drac a la francmaçonariá régnante dins aquel país. L'uman es vengut per son malaür un « consumaire ». Lo comèrci e l'industria o possa a consumir e per far dintrar los mai paures dins aquel principi, se lor ofrís los prèstes a crèdits. Quand çò paure es cobèrt de deutes, a pas mai la causida e deu imperativament trabalhar a las condicions desavantatjadas prepausadas pel « patronat » qu'a per raïç, lo mot latin « pater » que significa paire ; mas aquel nom es tanben eretat del mot « patrician » que designava lo protector de gents mai feblas en çò dels romans, e dins lo qual tròbi una semblança de forma e de sens amb lo vèrb « païsser », e qu'aqueles « patres » çò- van « païsser » ? Los motons segur siá, los mai febles que son liurats a l'egoïsme e la cupiditat d'aqueles novèls pastors especials. Es dins aquel país ont lo president elegit s'engatja la man sus la Bíblia, que los comandaments de Dieu van èsser lo mai atacats, a causa de l'enriquiment encoratjat que suscita la cobesiá en çò de las desmunits. O rampèli : s'agís de la concepcion religiosa ensenhada pel Genevès protestant, Jean Calvin pel qual l'enriquiment constituís la pròva de la benediccion de Dieu siá, l'exacte contrari de çò qu'apròva, coma l'indica aquel verset de 1 Tim.6:10 : « Perque l'amor de l'argent es una raïç de totes los mals ; e qualques unes, en essent possedits, se son fòrviats luènh de la fe, e se son getats eles meteisses dins plan dels torments » ; e Jac.5:1 confirma disant : « A vosautres ara, rics ! Ploratz e gemissètz, a causa dels malaürs que vendràn sus vosautres ». E per contentar aquela cobesiá, la responsa mai simpla pel paure es lo panatòri e lo crimi, lo murtre crapuleux. Aquel modèl american desastrós de societat es estat reproduch dins totes los païses occidentals, mas totjorn amb un nivèl inferior e un retard de qualques annadas. De part las originas de son instauracion, lo pòble american s'es bastit sus la multiplicitat etnica, los emigrants novèls avent totes un quitament drech environ siá lor origina. Çò es vertat al nivèl del principi, mas dins la realitat, la coabitacion a pres una forma racista e los negres tenguts en aquel temps per esclaus, an particularament patit las otranças dels blancs. Los indigènas rogs son pas estats mai plan tractats puèi que son estats quasi completament exterminats. Es en America del Nòrd que los dreches de l'òme establits en França republicana son estats desviats de lor sens original, precisament a causa de sa mescla etnica qu'existissiá pas encara en Euròpa a aquel nivèl, dins cap de país. Aqueles dreches de l'òme, qu'avián per mira de nivelar las classas e a abolir los privilègis dels monarquistas e del clergat catolic roman en França, son venguts, en America, dels dreches internacionals impausats a las nacions terrèstras. Los franceses an establìt aquela carta per tal de reglar un problèma nacional, estrictament intèrn, mas représ per America aquel drech nacional es vengut internacional. Influenciats pels USA, los pòbles europèus an adoptats los unes après los

autres la conception americana d'aqueles dreches. E paradoxalament, es pels dreches de l'òme qu'America vassalise las nacions que venon los « consumaires » dels produches qu'inventa e que sedusisson los pòbles europèus, mas pas solament, perque son modèl de societat capita a conquistar quasi totas las nacions de la tèrra. Es pas donc pas per asard que, dins Apo.18, Jèsus cita mantun còp, l'expression « mercands de la tèrra », en alludissent aquela natura comerçanta tipicament americana.

Lo pietadós e terrible tablèu que Paul anóncia a Timothée es visible uèi dins totas nòstras societats occidentalas. Mas lo pièger es encara en America ont son apareguts los « gangs » e ont se tròba dins sas grandas vilas dichas civilizadas dels tausses de criminalitat plan nauts, fòrça mai que dins totes los païses europèus. Aiçò al ponch que, dins las carrièras d'aquelas vilas, l'incessant bruch de las serenats dels veïculs de la polícia subrepassa lo bruch ambient de las autos que circulan pegadas las unas darrièr los autres. Aquelas serenats an remplaçat lo gazouillis dels aucèls que desèrtan aquelas zònas inhospitalières e perilhosas per eles. Sus tot lo territòri, mas sustot dins aquelas vilas grandas, lo « sòmi » american se transforma en cachavièlha. E en vesent aquelas causas, pòdi pas que los comparar a la situacion que precedissiá l'ora del deluvi d'aigas al temps de Noèr, mas tanben a la que caracterizava Sodome e Gomorrhe al temps de Lòt e Abraam, situacion d'iniquitat reproducha per la legalizacion americana e occidentala del « maridatge omosexual » e dels dreches LGBT exigits pel movement Woke e las ligas feministas « Me too ». Coma Òlt foguèt sedusit per la riquesa de Sodome situada dins una val fèrtila, las « Òlt » de nòstra epòca son sedusits per la brillança aparenta dels USA, tèrra ont lo mai perseverant dels convoiteurs pòt realitzar son sòmi d'enriquiment ; tèrra dels jòcs d'argent ont sens cap de fatiga, lo mai enganaire ganha segon lo principi del jòc de cartas nommat « Poquèr ».

En 2022 del « temps de la fin », America se pòt flatar d'aver capitat a impausar son modèl a totas las nacions europèas, levat l'Ongria reguignaira. Tot parièr, Polonha exceptada, totes los autres païses d'origina monarquica an adoptat son modèl multiethnique en obrissent lors frontièras. D'aquel fach, patisson totas los inconvenients d'aquelas coabitacions insupportées, mas cap pòt pas tornar endarrièr, perque son totas emmorralladas pel governament supranacional de l'Union Europèa que los ten en brida per sas subvencions financièras. Las experiéncias americanas e europèas diferentas conduson pas al meteís resultat. Al contra d'America, Euròpa amassa d'ancianas monarquias independentas e los avantatges nacionals d'aquela independéncia son encara ressentits de faïçon nostalgica pels pòbles d'aquelas nacions ; aiçò al ponch de favorizar la possibilitat de fracturar l'union obtenguda. Perque Euròpa pòt pas salvar son union qu'en essent la mai fòrta, e es pas lo cas, perque a aqueste repaus, America es, ela, realament unida s'es pas pel melhor, almens, l'es pel pièger, per complir las òbras funèstas que Dieu li a preparadas e qu'a reveladas als que l'aimen e li obesiuguesson.

Lo « temps de la fin », es encara lo de las darrièras déconstructions, e abans las dels bens materials que de bombardaments van destruire, venon las que ciblan las causas ensenhadas per Dieu. Perque s'a vist coma lo drac a fach mespresar e abandonar lo respècte de las leis sanitàrias e lo dels dètz comandaments de Dieu a partir de 321 siá mai largament, dempuèi la debuta del sègle IV. Puèi al sègle XVI, l'aparicion de la concurréncia dels Reformators protestants a conduch la glèisa papala romana a destruire, per reaccion opausada, l'ensenhament del salut obtengut per la sola gràcia portada per Jèsus-Crist. Puèi en 1844, pontualament ont Dieu a exigut la restauracion del vertadièr seten jorn del repaus sabatic, lo camp renegat per Dieu l'a regetat e s'es encara mai estacat a justificar son dimenge, lo primièr jorn de la setmana divina, eretat al títol de « jorn del Solelh » divinizat dempuèi Constantin 1èr. Enfin en 2022, jos l'instigacion revenjaira de la joventut negra americana que practica un racisme anti-blanc, las règlas establidas pels blancs son remesas en causa, atacant l'òrdre sexual establir per Dieu tre la debuta de sa creacion terrèstra. Los mots « femna e òme » son pas mai acceptats perque la libertat reivindicada ataca fins a aquela definicion establida pel grand Dieu creator. Jos l'inspiracion dels demònis, aquestes rebèls vòlon impausar la libertat de causir son genre sexual ; aiçò, a causa dels progrèsses obtenguts per la cirurgia medicala. Après lo « lifting » facial ofèrt a las femnas, es venguda l'ofèrta de reconstruccions de las popas e d'autras partidas del còs dont las partidas sexualas, sens oblidar l'òrra possibilitat ofèrta als òmes dich « transsexuals » de far passar e grossir de las popas de femna, e de crear quirurgicament en çò de l'òme una vagina artificiala.

t'i engana pas ! Aquelas causas son abans tot lo fruch del combat del drac e dels demònis contra Dieu, e los òmes e femnas qu'utilizan son pas que las victimas inconscientas de lor mesprètz per aquel meteís Dieu ; çò qu'es lor reala culpabilitat que los rend digne de la mòrt etèrna, perque definitiva.

Lo « temps de la fin » es tanben marcat per de mots, dels noms dont la significacion profetiza subtilament de causas. Atal, n'es de nom « Renaissance » jol qual, per son segond mandat

presidencial, Emmanuel Macron a fach elegir son partida LREM associat al partit « Orizzonti » fondat per son èx-primièr ministre Édouard Philippe. Dins l'istòria de França, aquel nom « Renaissance » es restacat al regne de « François 1èr ». Mantuna causa es a relevar a son subjècte. A unificat lo pòble francés en impausant dins totas las províncias la lenga francesa. A obèrt l'ostilitat e las persecucions aplicadas contra los Reformators protestants. Renegat el meteís, precedís los « reis renegats » coma l'istòria nomma los tres filhs de la reina Catarina de Medicis d'origina italiana e de religion catolica papala romana. Sos tres filhs (Enric II, Carles IX, Enric III) son mòrts brutalament los unes après los autres. Dieu podí pas balhar un signe melhor per confirmar la malediccion de la religion catolica romana. Solament que constatam ? Aquel partit politic nommat « Renaissance » se compòrta d'una faïçon autocrata particulara, puèi que refusant los compromeses passats amb los opausants, segon de principis democratics, son darrièr governament dirigit per una femna fa usatge, per votar lo budgèt nacional de 2023, dètz còps consecutius (ne data del 17-12-2022), de l'article 49-3 de la Constitucion francesa ; article que permet de passar en fòrça una lei e que fa de « 5na Republica » una autentica « dictatura » concebuda pel General de Gaulle, aquel cap grand de la Republica. E amb fòrça aplomb e d'arrogància, dóna se permet de dire als franceses que desespèra pas d'obtenir una majoritat que los electors li an refusada. Declara donc, implicitament, que per ela, la sola faïçon de governar es d'aver una majoritat absoluta o de requerir a l'article 49-3. Mas dins los dos cases, l'oposicion presenta dins l'assada nacionala es pas aquí que per ofrir a aquel governament e als franceses, l'enganaira afirmacion que son encara en regim republican democratic. En vertat, aquela oposicion es pas mai qu'un alibi democratic, puèi que son vejaire es totalament e sistematicament ignorat pel governament. Aiçò es vertat pels deputats de l'oposicion del governament de França, mas lo meteís principi s'aplica per aquel governament autocrata qu'es el meteís somés a las directivas impausadas pels comissaris europèus pel mejan dels deputats del parlament europèu, los quals son eles-tanben, dels alibis democratics pel governament europèu. Atal, o constatam, dempuèi 2012, Dieu a plaçat al poder, una joventut autocrata qu'a per mission de destruire lentament mas segurament los principis republicans. La libertat e sos dreches aquerits pels franceses s'estrecís jorn après jorn per respectar la dels immigrants a las costumas, costumas e religions diferents totjorn mai nombroses. La libertat republicana es donc visiblament liberticide.

Dins aquel darrièr temps de « Renaissance », lo governament autocrata es restaurada e lo contèxt guerrièr ucraïnian va favorizar aquel governament autoritari fins a las oras de destruccions dels bens e de las vidas programadas per Dieu, contra los « dètz banas » o dètz reialmes dont d'unes son venguts dempuèi de nacions republicanas, mas avent conservat en eretatge, la malediccion de lor somission religiosa a Roma ; en mena qu'avèm pas mai « tres reis renegats » mas « dètz » que, simbolicament, representan dins Daniel 7:8 e 24, e Apo.13:1, los ancians reialmes formant las nacions republicanas occidentalas europèas catolicas e protestantas actualas e lors poderosas excoissances dels USA, de Canadà, d'Austràlia, d'America del Sud, e de l'America Centrala. La fe ortodòxa de l'Èst escapa pas a aquela malediccion puèi qu'a eretat e adoptat la practica del dimenge catolic abans de se separar de la glèisa papala romana per un esquisma religiós que s'es perlongat fins a nòstra epòca marcada per lor afrontament guerrièr asirós e destructor. De mena, « lo temps de la fin » es confirmat coma temps de « Renaissance » ont l'intolerància religiosa manifestada per François 1èr reapareís dins tota sa violéncia, lèu, dins l'Euròpa entièra. Mas « los reis renegats » èran de reis de França tanben los de nòstra « renaissance finala » son en prioritat los presidents e los primièrs ministres qu'an governat successivament aquel país dempuèi 1995. En fach, aquelas successions se semblan totas, perque lo modèl instaurat pel socialista François Mitterrand a partir de 1981, modèl caracterizat per l'humanisme social, se va perlongar fins a nòstra epòca ; es quitament estat adoptat al nivèl europèu. Aquí perqué, son simbòl basat sus « la ròsa », la flor de l'amor, designa encara lo modèl europèu uèi ; çò que justifica lo quatrín escrich per Michel Nostradamus, lo profèta, que ditz : « Romain pontife, garda-te d'aprochar la vila que dos flus asagan ; ta sang vendrà escupir aquí, tu e los tieus, quand florirà la ròsa ». Per fugir l'agression portada contra Itàlia, lo papa actual, « François 1èr », se vendrà refugiar a Lion. Mas perirà en aquel luòc amb de catolics que l'onoran. Pichon detalh important a relevar : Lion es la vila de Marie, la santa verge de la religion catolica dont l'adoracion es una abominacion per Dieu.

Se los reis o presidents renegats precedents an plan eles preparat la roïna de França, lo darrièr dels reis renegats es l'actual jove president de França, e es sus el que torna tombar la consequéncia de las causidas fachas per sos predecessors. En mai, fa pas res per versar la situacion e confirma la direccion impausada dempuèi François Mitterrand, çò que son successor, Jacques Chirac, nomenava « la pensada unica ». Qué disiá-donc aquela « pensada unica » ? Disiá : « França obrís-te e sacrificas ta prosperitat sus l'autar de la construccion europèa. Privatiza tas societats nacionalizadas e aculhis tota la misèria del mond que ven cap a tu ». E aquò foguèt fach. Se Jacques Chirac lor saupèt resistir, per contra, son successor Nicolas Sarkozy es estat sedusit pel cant de las Serenas del capitalisme

american a lo qual a liurat França en reïntegrant l'aliança de l'OTAN. A combatut contra Libia del coronèl Kadhafi tuat per sos enemics, mentre que s'èra plaçat en defensor de França contra las atacas islamistas. Se Pòt trobar melhor fruch de malediccion ? Après el, lo president François Hollande a liurat França al sector financer en generalizant l'assegurança privada de las Mutualas e a impausat al país entièr l'abominacion del maridatge dels omosexuals en totes genres. E en darrièr, Emmanuel Macron confirma totas aquelas causidas, arroïnant son país per un blocatge sanitari de l'economia (Covid-19) e fach de França una cibla per la colèra russa en balhant d'armas modèrnas plan eficaças a Ucraïna atacada per aquela Russia vengeresse dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022. Son aquí, la frucha portada per nòstres « reis renegats » de l'epòca « Renaissance » del « temps de la fin ».

Mas per sos elegits, Dieu a balhat al nom « Renaissance » un sens fòrça mai positiu, perque es a aquela epòca del sègle XVI, que sa santa Bíblia revelatritz es estada estampada, esandida, e donc mesa a la disposicion de sos servidors protestants. Es estada, dempuèi aquel moment, a l'origina del revelh religiós e la causa de la « renaissance » espirituala o conversion dels elegits a la « naissença novèla », fins a nòstra epòca. Li devèm tot e en particular, de las revelacions profeticas que nos fan partejar la pensada del jutjament de nòstre Dieu e sens ela, poiriam pas obesir a sa volontat, puèi qu'ela sola la revèla.

Enfin, relevam qu'en nòstra epòca « Renaissance », lo papa ne pòst pòrta el meteís lo nom « François 1èr ». Cal vertadièrament lo voler per ignorar aquel messatge prepausat pel grand Dieu subtil, al nom de Jèsus-Crist.

Per resumir totas aquelas causas, i a plan en nòstra epòca del « temps de la fin », una « renaissance » de l'agressivitat religiosa deguda, aquel còp, a l'accion dels marrits àngels, enfin destibats per Dieu (çò qu'espèran dempuèi l'Auton 1844 segon Apo.7:1 a 3), per fin que destrugan e « tuen » principalament, dins l'Euròpa occidentala designada simbolicament pel nom « Euphrate », un tot tanben simbolic « tèrç dels òmes », segon l'anóncia d'Apo.9:13 a 16 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèr una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. Lo nombre dels cavalièrs de l'armada èra de doas miriadas de miriadas : n'ausiguèr lo nombre ». La darrièra frasa revèla lo nombre dels combatents d'aquela guèrra : dos cents milions. Aquela precision permet de regetar totas las falsas interpretacions balhadas a aquel conflicte fins a nòstre « temps de la fin » siá, dempuèi 1995. Mas a que degam-nos aquel retorn de l'intolerància religiosa ? A una religion que reconeis pas la tolerància : l'islam. E es aquí tota la paradoxa de la situacion qu'es renduda incomprendibla per tot autre que l'elegit de Dieu en Jèsus-Crist. Perque als uèlhs dels òmes, l'enemiga actuala principala de Dieu, la cibla de sa divina colèra, se compòrta de la faïçon mai pacifica e la mai umanista de totas las religions de la tèrra. Sas fautas son de pecats comeses de cap a Dieu, identificables solament de faïçon doctrinala. Mas que sus tèrra, levat sos elegits, se preocupa e se preocupa de las atacas portadas contra Dieu e sos principis ? En Occident degun o quasi, e en Orient, manca la justícia de Jèsus-Crist e la revelacion de la santa Bíblia ; en mena que las indignacions musulmanas, non fondadas sus la vertat del projècte salvateur divin, justifican pas los que los demòstran e los afichan amb zèl, violéncia e grand bruch.

L'aiga de la vida

En causissent de simbolizar la vida umana per « l'aiga », Dieu, nòstre Creator, a volgut balhar als que li apartenisson, sos esclaus voluntaris, de nombroses ensenhaments utils a recebre e a comprene.

Coneissèm totes çò que caracteriza « l'aiga » e sul plan espiritual, Dieu nos a revelat que la tèrra foguèt creada a l'origina jos la forma d'una bòla « d'aigas ». Aquela vertat primièra es ensenhada dins Gen.1:2 : « la tèrra èra infòrma e void ; i aviá de tenèbras a la susfàcia de l'abisme, e l'esperit de Dieu se moviá al dessús de las aigas. » Aquela precision deviá èsser importanta puèi que la causa es remembrada dins 2 Pierre 3:5 : « Vòlon ignorar, en efièch, que de cèls existiguèron un còp èra per la paraula de Dieu, atal coma una tèrra tirada de l'aiga e formada pel mejan de l'aiga ». Lo verset que succedís dona una primièra justificacion balhada a aquela importància de « l'aiga » : « e que per aquelas causas lo mond d'alara perís, submergit per l'aiga, ... » « l'aiga » pren aici son sens mai terrible puèi que balha alara, la mòrt siá, la cessacion complèta de la vida ; la quala se perlonga pas tanlèu dins una dimension celèsta o un qual que siá « nirvana » inspirat als òmes pels demònics celèstes. Es aquel aspècte definitiu que torna la mòrt tan redobtable pels èssers umans ; çò qu'es pas estat obtengut pendent sa vida sus la tèrra es perdut per totjorn per l'èsser uman òme o femna. Ostil ne massa per l'umanitat, « l'aiga » la nèga e la fa se morir. E dins Gen.1:9-10, legissèm : « Dieu dich :

Qué las aigas que son al dejós del cèl s'amassan en un sol luòc, e que lo sec paresca. E aquò foguèt atal. Dieu cridèt lo sec tèrra, e cridèt l'amàs de las aigas mars. Dieu vegèt qu'aquò èra bon». Per obtenir aquela « amassada de las aigas en un meteís luòc », Dieu fach se cavar la susfàcia de la rusca terrèstra recobèrta per l'aiga fins aquí. E ja, obesissent a la lei de la pesantor creada per Dieu, l'aiga somesa a aquela lei se met a seguir lo camin mai facil que la conduch a aténher lo nivèl mai bas, lo mai raprochat del centre axial del glòb terrèstre e lo mai alunhat del cèl e dels astres solars que Dieu va crear al quaten jorn. E Dieu balha a aquela « amassada d'aigas », lo nom « mar ». Es aquel nivèl de la « mar » que va servir de marca als òmes per establir e mesurar la nautor dels nivèls del sòl « sec » apelat « tèrra ». Ara, aplicam la definicion de l'aiga que ven d'èsser facha a l'umanitat que simboliza. Aiçò esclairei aquel messatge citat dins aquel verset d'Apo.8:8-9 : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrandida pel fuòc foguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, e lo tèrç de las creaturas qu'èran dins la mar e qu'avián vida se moriguèt, e lo tèrç dels vaissèls periguèt. » Precedida per « coma », aquel imatge es nautament simbolic e concernís pas donc pas la « mar » sus la quala vògan los batèls o la concernís tot almens qu'en partida solament. En fach, jos aquel simbòl « mar », Dieu designa l'umanitat pagana espandida sus tota la tèrra abitada e, particularament, la qu'es pròcha del luòc esclarat per son lum ; çò que designa l'Euròpa occidentala e l'Orient Mejan d'ont es sortida son divin lum e suprèma coneissença religiosa. Son atal concernits, totes los pòbles e tribús que vivián sus totes las còstas de « la mar » Mediterranèa, al Nòrd, al Sud e a l'Orient, perque l'Occident d'aquela « mar » gardava encara, en aquel temps ciblada, tot son mistèri. Dins la pensada de Dieu, las vidas paganas son atal amassadas e plaçadas jos un meteís estatut espiritual : lo de sa condemnacion a la mòrt etèrna, a causa de l'eretatge del pecat transmés dempuèi Adam e Eve. E çò qu'aqueles pòbles pagans an en comun amb « las aigas », es que seguisson eles-tanben, las vias mai facilas e las mai naturalas, que la lei de l'eretatge tradicionala lor impausa. Res es pas mai facil per l'òme que lo fach de se conformar a las tradicions de son pòble e de sos paires. Dins lor immensa majoritat, las creaturas de Dieu obesisson a aquela lei imperiosa de la tradicion que provòca lor pèrda. En çò dels animals, aquel principi es una normalitat naturala e legitima, perque obesisson pas qu'al sol principi de « la conservacion de la vida » ; la màger part d'entre eles tuen pas que per se noïrir, per una necessitat venguda indispensable, dempuèi que lo pecat es dintrat dins la vida terrèstra per la falta de l'òme. Mas l'èsser uman diferís de l'animal en aiçò que Dieu l'a dotat d'una intelligéncia superiora que se tradutz per sa capacitat, a jutjar, a causir, a resistir o cedir, davant totes las situacions que se presentan dins sa vida. Los engatjaments religioses, e mai lors formas paganas, confirma la preséncia d'aquela consciéncia de lor precariat, perque Dieu l'afirma, a mes dins « lo còr » de l'òme « la pensada de l'eternitat » ; çò que confirma Ecc.3:11 : « Fa tota causa bona en son temps ; quitament a mes dins lo còr la pensada de l'eternitat, malgrat que l'òme pòsca pas sasir l'òbra que Dieu fach, del començament fins a la fin. ». Aquela pensada es plaçada per Dieu dins « lo còr » de l'òme çò que significa qu'afecciona naturalament aquela pensada. Aquela afinitat naturala esprovada per « l'eternitat » es la consequéncia d'un eretatge tradicional natural transmés pels gèns als èssers umans per Adam e Eve que l'an perduda. Mas jos l'inspiracion e l'intensa activitat dels demònis celèstes, los òmes an pensat obtenir aquela « eternitat » per de nombroses mejans que Dieu reconeis pas. Los que Dieu amassa jol simbòl « mar » son d'aqueles. Son totes, de façons diferentas, dels idolatras. E d'aquel nombre es « la montanha abrandida » siá, « Babylone la grand », l'institucion papala catolica romana, quand es instaurada en 538 dins l'Euròpa occidentala, en Itàlia, a Roma.

Conven de relevar l'emplec al plural del mot « aigas » dins totes las citacions divinas. En oposicion, dins l'usatge uman, coma matèria, « l'aiga » es un singular. Aquela causida divina del plural es justificada per son sens simbolic que designa una amassada d'èssers umans. E dins Apo.8:11, aquela interpretacion es confirmada : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras ». Dins aquel verset, Dieu balha a las « aigas » un doble sens, perque lo messatge de son projècte salvateur es el-tanben comparat a « l'aiga de la vida » dins las paraulas dichas per Jèsus-Crist dins Apo.21:6 : « E me ditz : Es fach ! Soi l'alfa e l'omèga, lo començament e la fin. Al qu'a set balharai de font de l'aiga de la vida, gratuïtament. » ; e encara, dins Apo.22:17 : « E l'Esperit e l'esposa dison : Viens. E que lo qu'ausís diga : Viens. E que lo qu'a set venga ; que lo que vòl, prenga d'aiga de la vida, gratuïtament. » ; aiçò perque Dieu a dich de Jèsus, lo primièr just, e sos vertadièrs elegits, dins Pro.10:11 : « la boca del just es una font de vida, mas la violéncia cobrís la boca dels marrits. » ; tot parièr, dins Pro.13:14 : « l'ensenhament del savi es una font de vida, per desviar de trapèlas de la mòrt. » Lo vertadièr Evangèli es donc el tanben comparat a una « font » de las « aigas de la vida ». Quand jutja l'òme e l'examina, Dieu agacha en primièr son esperit, aquela causa immateriala que produz lo foncionament de nòstre cervèl. E aquí, tròba nòstras pensadas, nòstras afinitats, nòstras afeccions, nòstras amors, nòstras détestacions siá, totes nòstras aspiracions prigondas realas

secrètas amagadas a la coneissença umana, mas tanben, als àngels celèstes del ben coma los del mal. Dieu pòt, sol, lira dins nòstras pensadas silenciosas. Per el, l'arma umana es pas donc principalament que çò que contenen sas pensadas. Jèsus a atirat l'atencion de sos apòstols sus l'importància d'aquelas pensadas secrètas amagadas, dins Mat.15:18 a 20 : « Mas çò que sòrt de la boca ven del còr, e es çò que solha l'òme. Perque es de còr que venon las marridas pensadas, los murtres, los adultèris, los impudicités, los panatòris, los falses testimoniats, las calomnias. Vaquí las causas que solhan l'òme ; mas manjar sens s'èsser lavat las mans, aquò solha pas ponch l'òme.» En çò de l'òme, lo « còr » fa pas qu'exprimir, pel ritme de sos batements, las emocions ressentidas dins « sa pensada » siá, en realitat, dins son cervèl. Mas justament qu'es-çò que fa batre lo còr dels òmes e de las femnas ? L'amor de Dieu e de sas vertats o las valors del mond rebèl ? Dieu sol coneis la responsa e pòt respondre a aquela question que fa la diferéncia entre l'elegit e lo rebèl ; los dos son capables d'aimar... mas pas las meteissas causas, ni las meteissas personas. Atal, las pensadas dels elegits van èsser emplenadas d'amor per Dieu e sa vertat doctrinala aital coma sas profecias, e las dels rebèls occidentals son estadas emplenadas d'adoracions òrras de la creatura umana e de son autoritat religiosa pretenduda pel regim papal catolic roman dont l'ensenhament messorgièr es comparat dins aquel verset d'Apo.8:11 a aquel beuratge toxic, alcoolisé mortal que constituís la bevenda embriagadoira nommada « Absinti » realizada a partir d'una mescla d'alcoòl e d'extraches de la planta « absinti ». Al XVI sègle concernit per la profecia, « lo vin d'absinti » plan « amar » èra utilizat per sonhar, se ditz, eficaçament los mals d'estomac. E aquel detalh es important, perque la vertadièra paraula de Dieu es, ela meteissa, comparada a « la doçor del mèl » dins Apo.10:9 : « E anèri cap a l'àngel, en li disent de me balhar lo libre pichon. E me diguèt : Pren-o, e avala-o ; serà amar a tas entralhas, mas dins ta boca serà doç coma de mèl. » Aquel verset nos revèla çò que constituís « l'amarum » citada dins lo verset d'Apo.8:11 : l'oposicion religiosa persécitrice organizada contra « la doçor del mèl » del vertadièr Evangèli apostolic confirmat e restaurat al temps final dels darrièrs elegits esclarats per la profecia. Aitant la boca de l'elegit exprimis la doçor de l'amor divin, aitant la de l'enemic catolic exprimis l'òdi, l'amarum e la crudelitat inspiradas pel drac als dirigents e als adèptes fanatics d'aquela religion, fruch de l'apostasia crestiana. Mas deman, aquel fruch serà tanben lo dels protestants apostatas e dels adventistas « vomits » per Jèsus-Crist. Dins Apo.10:9, Dieu religa las « entralhas » de l'òme, sèti de las dolors ventralas fisicas a las persecucions egalament fisicas e mentalas que los provòcan. Dins l'exemple balhat, lo messatge de vertat, rebut pel que Jean representa e profetiza, atirarà sus el, l'òdi del drac e dels instruments umans qu'utiliza. La contrarietat e la lucha menadas contra el crearàn dins son còs aqueles patiments « amaras ». Atal, dins « l'Absinti » que causa « l'amarum » dins los « còrs » dels òmes e dins « l'aiga » revelada qu'a lo « gost del mèl », se tròban doas concepcions religiosas crestianas, diametralament opausadas, coma la nuèch e lo jorn, las tenèbras e lo lum. Las doas concepcions religiosas conduson donc l'umanitat a ressentir l'amarum, mas lo remèdi prepausat es opausat dins l'absolut. Lo que Dieu prepausa a l'avantatge d'ofrir als elegits, dins lor « boca », un agradiu e « doç gost del mèl ». Lo messatge divin a retirar es que la religion nommada « Absinti » es una version fermentada concurrenta de la pura vertat de l'Evangèli del salut ensenhat a l'origina corèctament pels apòstols de Jèsus-Crist. « l'amarum » es, ela meteissa, lo fruch de marridesa e de crudelitat portat per las ligas catolicas e los tribunals de l'inquisicion papala romana de l'epòca del XVI sègle ciblada per la profecia. Los òmes son influenciats per l'ensenhament religiós que recebon e lo qu'es balhat per la religion catolica romana es de nòrma pagana ; es mortifèr e a l'imatge d'aquel vin dich « esperitoses » dont l'usatge immoderat pren l'efièch d'una dròga qu'a conduch dels artistas a se morir dins una folia anormala ; coma o confirma, entre autres, lo cas del pintre Van Gogh.

« las aigas »umanas intoxicadas per l'ensenhament « amar Absinti » van atacar e far se morir d'autres « aigas amaras » que los combaton al nom de l'Evangèli, perque l'esperit de las gents que prenon las armas dins lo camp protestant despartiment, amb lo catolic, una meteissa « amarum » e una meteissa crudelitat. Dins la meteissa epòca de las « Guèrras de religions », los elegits de Dieu son conduches lo mai sovent en captivitat, dins las presons o las galèras dels reis. E d'autres se morisson dins lo Senhor en autentics martirs de la fe.

La comparason de « l'aiga » amb l'òme es encara justificada pel fach que l'òme es fisicament compausat de 75% d'aiga, çò que significa que completament desidratat, un còs uman de 100 kg pese pas mai que 25 kg. Aquí perqué, l'òme pòt demorar sens noiridura dels meses entièrs, mas subreviu pas a una privacion d'aiga d'una setmana e per d'unes se ditz pas mai de tres jorns. « l'aiga » es donc plan una compausanta fonamentalament importanta de la vida umana. E son caractèr indispensable en fach l'imatge perfièch per simbolizar la paraula divina revelada, segon Matt.4:4 : « Jèsus respondèt : Es eschrich : L'òme viurà pas de pan solament, mas de tota paraula que sortís de la boca de Dieu. » Çò qu'es vertat pel « pan » citat dins aquel verset l'es encara mai per l'indispensable « aiga » que nos compausa. E la paraula de Dieu en Crist es a l'encòp « pan » nutritiu

per la fe e « aiga de la font de la vida ».

Dins sa composicion moleculara fisica, « l'aiga » es compausada de dos gases principals que son l'idrogèn e l'oxigèn : H_2O . Tanben lo contacte de l'oxigèn de l'aiga amb l'oxigèn de l'aire favoriza un desplaçament dels atòms qu'explica lo procediment de l'evaporacion, lo qual es un fenomèn constant que s'amplifica amb la calor o lo vent. Mas aquela « aiga », que s'evapora de las mars e dels lacs, es remplaçada per d'apòrts d'aigas que tornan jos l'aspècte de las pluèjas, dels torrents de las montanhas, dels rius e dels fluvis. N'es tot parièr per l'umanitat : tiradas per la mòrt, las armas umanas desaparegudas s'evaporan e son remplaçadas per de novèlas naissenças de creaturas umanas. E aquel principi de renovelament es el tanben constant, tant que la vida umana se perlonga sus la tèrra dins las condicions actualas.

Es dins Dan.7:2, que lo mot « mar » apareis pel primièr còp per designar, simbolicament, l'amassada globala de l'umanitat pagana dins sas profecias destinats a sos darrièrs elegits : « Daniel comencèt e ditz : Agachavi pendent ma vision nocturna, e aquí, los quatre vents dels cèls se roncèron sus la mar granda. » En precisant la « mar granda », l'Esperit designa plan la « granda » umanitat perlongada al fil del temps per de successions de grands dominators fins al temps final que serà marcat pel retorn de Jèsus-Crist. Lo verset 3 que seguís confirma en disant : « E quatre grands animals sortiguèron de la mar, diferents l'un de l'autre. » Las sortidas successivas d'aqueles animals son confirmadas per l'òrdre numeric de lors aparicions respectivas : « lo primièr » ; « lo segond » ; « lo tresen » ; « lo quaten ».

Lo messatge que se desgatja d'aquela comparason de « la mar » amb l'umanitat sens Dieu es terribla. Perque « la mar » es emplenada de vidas animalas que vivon o se morisson sul principi que vòl que lo mai gròs mange lo mai pichon. Tanben degam pas nos pas nos estonar, en retrobant dins las societats umanas, l'aplicacion d'aquel meteís principi fondator : los mai rics prospèran per l'espleitacion de la vida dels mai paures. Per compensar e reduire aquel principi de la vida animala, l'umanitat a instaurat d'autoritats de justícia, mas coma la justícia poiriá èsser aplicada se los òmes se mòstran pas capables que de crear de leis injustas ? Perque coma Mr Jean de la Font l'a formulat : « la rason del mai fòrt es totjorn la melhora ».

« l'aiga de la vida » designa la vida etèrna que demòra l'enjòc del combat de la fe dels cridats que respondon positivament a l'apèl lançat per Dieu. Aquela vida etèrna es encara, a l'ora d'ara, ofèrta unicament al nom de Jèsus-Crist, mas encara, jos condicion que Jèsus estima e jutge digne de son salut, los candidats que reivindican los beneficis de sa gràcia. Solament, la situacion es terriblament e tragicament enganaira. La responsa balhada per Dieu a aquela revindicacion es absenta, mas quitament sens responsa de sa part, l'esperit uman rebèl, persistís e signa ; se reclama de las promessas de Dieu, mas oblida o refusa de prene en compte, las condicions impausadas per Dieu per los obtenir. Pasmens, tre la debuta de sa demarcha religiosa, sa causa es perduda d'avança, siá a causa de l'ensenhament messorgièr rebut d'una institucion condemnada per Dieu, siá a causa de son incapacitat personala a produire lo fruch de la fe agradiva al Senhor de la vertat. Lo risc de pèrdre la vida etèrna es pas que pels que l'an recebuda en promessa, perque lor comportament es estat aprovat per Jèsus-Crist. E es aquí que cadun o deu comprene, « aquí ont es lo Senhor, aquí es sa vertat », « aquí ont lo sant Esperit de Jèsus demòra, las responsas a las questions religiosas abonden », e sas profecias recépián totas las explicacions que rendon clara lor compreson ; aiçò, perque Dieu es viu e non mòrt ; perque l'esperit viu agís mentre que lo mòrt agís pas mai o pas. Tot òme sincèr e jutjat digne obten una responsa de Dieu pendent son existéncia. Dieu coneis lo nom dels elegits dempuèi la debuta de sa creacion de la vida liura, aquí perquè cap d'arma digna de son salut mancarà pas a l'amassada finala dels elegits transmués en partença pel reialme celèst ont Jèsus lor a « preparat una plaça » segon Jean 14 ; mas d'innombrables cresents enganats coneisseràn l'experiéncia de la mai amara desillusion, perque auràn sosestimat los apèls recebuts als temps favorables. Solament, aqueles avertiments, Dieu los transmet pas dirèctament el meteís. Per aquela taca, utiliza sos servidors fidèls umans e es per lor boca que lança sos apèls. La recepcion de l'ensenhament de la vertat prepausada per Dieu necessita donc una reala umilitat de la part dels candidats, perque devon recebre l'ensenhament presentat e transmés per d'òmes simples, sens diplòma, sens aspècte seductor fisic ; lor aptitud a explicar las causas divinas es lor sol critèri d'autenticitat.

En aquel jorn del 13/12/2022, lo Dieu del lum e de la vertat que servissi al nom de Jèsus-Crist m'a acordat l'immensa gràcia d'una revelacion vertadièrament excepcionala qu'esclaira d'una faïçon insospèchada lo raconte del primièr jorn de la creacion terrèstra. Aquel messatge pertocant « l'aiga de la vida » l'a preparat. Es clar e ara demostrat que « las aigas » representan de pòbles, de las massas umanas vivas. Lo Senhor de vertat me ven de permetre de comprene la significacion de la forma balhada a son raconte de sa creacion que comença per una bòla d'aigas. Aquelas « aigas » representant de las vidas, dins aquel imatge, la tèrra es cobèrta de vidas e aquela precision fa pas

que profetizar l'aspècte qu'aurà la tèrra novèla que Dieu crearà a partir de la tèrra actuala. Perque en efiech, dins Apo.21:1 legissèm : « Puèi vivi un cèl novèl e una tèrra novèla; perque lo primièr cèl e la primièra tèrra aviàn desaparegut, e la mar èra pas mai. » La fin d'aquel verset precisa : « e la mar èra pas mai ». Serà pas « mai » perque la vida dels elegits que profetizava dins Genèsi 1:1-2 la remplaçarà per recobrir « la tèrra novèla ». Atal, al moment que Dieu l'a creada, la « tèrra » actuala, recobèrta al començament per « las aigas » profetizava son futur estat etèrn glorificat de « novèla tèrra » qu'aculhirà après lo seten millenari, lo trône de Dieu e sos elegits qu'a recrompats e seleccionats per Jèsus-Crist, pendent las 6000 primièras annadas programadas dins aquela tòca.

Lo raconte dels primièrs jorns de la creacion citat dins Genèsi 1 a donc una portada fòrça mai granda que la qu'a per mira de conéisser l'origina de la tèrra. Conten a l'intencion de sos darrièrs elegits, una promessa que se complirà unicament a la fin de totas las espròvas e que concernís la « tèrra novèla » que serà lo paradís novèl, lo novèl Eden, lo jardin etèrn de Dieu que serà la part dels elegits que venceràn lo pecat coma Jèsus-Crist a sauput, en primièr, o véncer. Atal, l'aspècte que la tèrra a, tre lo començament, profetiza lo qu'aurà a la fin, al renouvelament de tota causa. La causa essent compresa, dins lo primièr jorn, Dieu revèla son projècte que consistís a « separar lo lum de las tenèbras », que van caracterizar, totas las doas, las vidas liuras umanas que van recobrir la tèrra pendent 6000 ans. E aquel messatge es restacat al primièr jorn de la setmana que serà pendent l'èra crestiana « la marca de la bèstia » dins la Revelacion Apocalipsi de Jèsus-Crist. Lo primièr jorn consacrat al repaus va fin finala venir la « marca » del camp de las « tenèbras ». Dieu o profetiza tre aquel primièr jorn de la creacion. En aquel meteís jorn, declara « bona » son « lum » que designa sa volontat, sas revelacions, sas leis, sos comandaments siá, totas las formas de sa vertat que sos elegits auràn suenh d'onorar per lor obesissença.

Al segond jorn, Dieu separa las « aigas del bas » de las « aigas del naut ». Aquí encara, lo destin de tèrra del pecat es confirmat. Las aigas del bas ciblan l'umanitat terrèstra clavelada al sòl, sus la tèrra. Las « aigas del naut » designan las vidas angelicas celèstas a las qualas l'èsser uman a pas accès. Mas l'imatge profetiza encara lo fin perque « lo naut » es lo cèl dins lo qual pendent « mila ans » los elegits « aigas del naut » jutjaràn « las aigas del bas » que designan los rebèls demorats per totjorn sus la tèrra, perque dintraràn pas jamai dins lo cèl. Es encara aici, la separacion del camp « lum del naut », del camp « tenèbras del bas ». Apareis ja qu'aquela lectura del raconte biblic pren lo cors de l'istòria al revèrs. En efiech, abans que la « tèrra novèla » pòrta los elegits, una separacion definitiva, dels dos camps « lum » e « tenèbras », serà estada realizada.

Al tresen jorn la creacion nos ensenja qu'abans aquela darrièra separacion, i aurà agut sus la tèrra ela meteissa separacion per de causas religiosas, çò que profetize la separacion del « sec » nommat « tèrra » e de las « aigas » apeladas « mar ». Sortent de « l'aiga de la mar », la « tèrra seca » profetiza la sortida de la fe reformada protestanta de la fe de la glèisa catolica papala romana non reformada.

En reculant encara dins lo temps, dins lo quaten jorn, Dieu crèa los astres del cèl, demest los quals e en primièr ven « lo solelh », que precisament la vida umana animala renegada va onorar coma divinitat pagana. E avèmaquí, la causa de la malediccion de la religion catolica papala romana. Perque precisament, dins aquel quaten jorn, Dieu confirma aver creat los astres qu'emplan nòstre cèl, e a aquel títol, pòdon pas èsser de divinitats. Los qu'o fan fan pas que manifestar e afichar un total mesprèt de cap a Dieu e sa revelacion biblica. Auràn donc a patir sa justa colèra.

En reculant encara dins lo temps, lo cinquen jorn, Dieu ordena la produccion de totas formas de vida dins la mar e dins l'aire. Dins « l'aire », Dieu crèa los aucèls, imatge profetic dels àngels celèstes dont lo cap del camp démoniaque es apelat « prince de la potècia de l'aire » dins Eph.2:2. Apocalipsi 18:2 confirmarà aquela interpretacion : « Cridèt d'una votz fòrta, disent: Es tombada, es tombada, Babylone la grand ! Es venguda una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós ». Per la « produccion » de vidas animalas espandidas dins la « mar », l'Esperit revèla lo jutjament que pòrta sus la fe catolica papala romana. Perque domina religiosament la monarquia que la sosten e secuta per ela, los sants fidèls qu'apartenisson a Jèsus-Crist. Dins aquel comportament « òrre », l'òme pèrd sa valor d'òme e ven per Dieu un animal, çò que confirma 1 Agacin.2:14 : « Mas l'òme animal recep pas las causas de l'Esperit de Dieu, perque son una folia per el, e los pòt pas conéisser, perque es espiritualament que se'n jutja ». Aquel uman animal es mai o mens ferotge e carnassier, e confirma son nom : « la bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1.

En remontant encara dins l'istòria, subjècte del seisen jorn, trobam primièr la creacion dels animals terrèstres. S'agís encara de vidas animalas e açò revèla encara lo jutjament que Dieu pòrta aquel còp sus la religion protestanta que lo mot « tèrra » designa simbolicament. Podèm atal comprene que los elegits protestants son pas estats nombroses, perque los que Dieu a salvats demest eles, la son estadas en despièch d'una imperfeccion granda de la vertat doctrinala. E Apo.2:24 confirma aquela favor divina provisòria, en disent « meti pas sus tu d'autra carga ; solament, reteni çò qu'as, fins que

venga ». Globalament, la fe protestanta es demorada dins sa malediccion dempuèi 1844, perque a pas acceptat l'exigéncia de Dieu que consistís a restaurar la practica de son repaus sabatic del seten jorn. La fe protestanta demòra donc per el, sens valor e sos adèptes pèrdon eles-tanben lor estatut d'òme e recépia un estatut animal qu'Apo.13:13 confirma en lo cridant, la « bèstia que monta de tèrra ».

Puèi, dins aquel quitament seisen jorn, Dieu creà « l'òme format a son imatge » ; çò que nos propulsa a la debuta de l'èra crestiana, quand Jèsus-Crist, lo « novèl Adam », en perfiecha « imatge de Dieu », es dintrat dins son ministèri terrèstre e l'a acabat en ofrissent sa vida perfiecha en sacrifici, per expiar los pecats de sos sols elegits, que selecciona e causís, quand se mòstran dignes de son salut. Collectivament, sos recrompats constituís son « Esposa » siá, son Eve, qu'es nascuda, formada d'el e per el en recebent son Sant Esperit.

E aquel raconte s'acaba amb la fin de Genèsi 1. Perque, dins Genèsi 2, se ten l'imatge del seten millenari ont las separacions son pas mai a far, perque son estadas fachas al moment del retorn de Jèsus-Crist, a la debuta d'aquestes « mila ans ». Aquel tèma es lo del sabat que profetiza, a la fin de cada setmana, lo repaus grand de « mila ans » dins lo qual Dieu e sos recrompats dintraràn a l'encòp ; aquel repaus resultant de la destruccion dels rebèls celèstes e terrèstres, totes mòrts expandits sus la tèrra, levat lo cap del camp del mal : Satan, lo drac que demòra sol, isolat per « mila ans » sus la tèrra desolada venguda sa preson, dins l'espèra de son exterminacion al jutjament darrièr.

Per Dieu e sos elegits, lo sens d'aquel repaus sabatic es la cessacion del mal; l'arrèst de tot patiment fisic o mental. E aquela urosa perspectiva justificava plan la « santificacion » del « seten jorn », per Dieu.

Aquela leiçon novèla basada sus la lectura al revèrs del temps me condutz a realizar mantuna causa. E ja, lo fach qu'aquela demarcha concernís la succession dels capítols 7, 8 e 9 del libre de Daniel puèi que dins lo 7en, lo tèma ciblat es lo regim papal de Roma ; dins l'8en, lo tèma es lo relai de las doas fasas successivas de la Roma imperiala e la Roma papala ; e dins lo 9en, trobam lo tèma del ministèri terrèstre de Jèsus-Crist, lo fondator de la religion crestiana ciblada per Dieu jos totes sos aspèctes, dins tota sa construccion profetica de Daniel e Apocalipsi. E ja se podíá trobar dins Daniel 2:44 lo messatge de la promessa divina que concernís sos sants recrompats : «Dins lo temps d'aqueles reis, lo Dieu dels cèls suscitarà un reialme que serà pas jamai destruch, e que passarà pas ponch jos la dominacion d'un autre pòble ; coparà e avalirà totes aqueles reialmes, e el meteís subsistirà eternalament. » La fin del verset concernís ja lo novèl « Eden » de « la tèrra novèla » presentada dins Apo.21 e 22. Serà solament a aquel moment de l'istòria umana siá, al tèrme de las 7000 annadas programadas, que lo paradís de Dieu prendrà forma e existéncia. E, çò cal que los òmes sián sords e caputs per afirmar e creire lo contrari, perque Jèsus a declarat a sos apòstols e sos sants servidors, sos esclaus volontaris, dins Jean 14:1 a 3 : « Que vòstre còr non se trebol ponch. Cresètz en Dieu, e cresètz en ieu. I a mantuna demòra dins l'ostal de mon Paire. S'aquò èra pas, lo vos auríai dich. Vos vau preparar una plaça. E, quand me serai enanat, e que vos aurai preparat una plaça, tornarai, e vos prendrai amb ieu, per fin qu'aquí ont soi i siatz tanben. » Jèsus a plan precisat, « tornarai, e vos prendrai amb ieu », çò que significa que la globalitat collectiva dels elegits dintre pas al paradís abans que Jèsus torne la prene amb el. Lo dògma, fondat sus l'interpretacion, « uèi seràs amb ieu dins lo paradís », s'abausona, perque Jèsus aviá dich : « uèi t'o disi : Seràs amb ieu dins lo paradís » ...quand serà creat siá al renovelament de tota causa, après la fin del seten millenari. De raras excepcions senhaladas per la Bíblia existisson, e concernisson successivament los cases de Hénoc, de Moïse, d'Elie, e dels sants que Dieu ressuscita a Jerusalèm al moment meteís de la mòrt de Jèsus. E es tot. Totes los autres espèran dins lo sòm e l'avalida de la mòrt l'ora de la primièra resurreccion reservada als sants e la de la segonda resurreccion reservada als umans rebèls descasuts ; las doas resurreccions essent separadas per « mila ans » segon Apo.20:4 a 7.

Aquel estudi pòrta la pròva qu'en creant la tèrra actuala, Dieu virava sa pensada sus son projècte de « novèla tèrra ». Mas la primièra forma devíá portar lo pecat e l'aiga de la mar que la recobrí anava balhar la mòrt als pecadors pontualament del deluvi. La « primièra tèrra » concernís lo començament, mentre que la « tèrra novèla » apareis pas, jos sa forma purificada e glorificada, qu'a la fin. Solament, aqueles mots « començament e fin » balhan un sens novèl a aquela expression que Jèsus cita fòrça dins sa Revelacion Apocalipsi ont apareis tanben jos la forma : « l'alfa e l'omèga » que designan donc respectivament, dins l'òrdre citat, la tèrra originala e son renovelament final. Legissèm, dins Apo.20:14 : « E la mòrt e lo sejoir dels mòrts fogueron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. » Lo ròtle de la mòrt, que punís lo pecat, cèssa, çò que justifica la disparicion de la « mar » tuaira sus la « tèrra novèla ».

Torni ara sus la creacion dels astres per Dieu, al quaten jorn. A aquel moment de la creacion, Dieu

plaça davant l'òme son projècte salvateur que se va complir sus 7000 annadas. L'òme va donc aver besonh de marcas per se situar dins lo temps que passa. Amb las estelas e los astres del cèl, li ofrís un relòtge al foncionament precís e perpetual indestructible que li va permetre de bastir un calendari, segon çò que l'Esperit declara dins Gen.1:14 : « Dieu dich : Qué i aja de luminaris dins l'espandida del cèl, per separar lo jorn d'amb la nuèch ; que sián de signes per marcar las epòcas, los jorns e las annadas ; »

Demòra que los scientifics van deure rendre compte a Dieu per lor incredulitat, perque lo foncionament d'aquelles astres, lor desplaçament, lors orbitas circularas o el·lipticas, lors senses e velocitats de rotacions, son plan diferents los unes dels autres e semblan obesir pas a cap de lei logica ; çò que los culpabilise. Perque çò caos aparent es organizat e controlat per la sola pensada del grand Dieu creator, lo Totpoderós ; perque a creat las leis fisicas e quimicas constatadas pels scientifics umans, mas es pas el meteís somés a aquelas leis ; çò qu'explica los miracles complits per Jèsus-Crist e sos apòstols.

Avèm pas besonh de cercar dins lo cèl, lo testimoniatge d'aquel foncionament illogic, perque concernís ja la tèrra sus la quala vivèm. Aquel il·logisme apareís amb lo pecat, quand l'inclinason de la tèrra de 23° 26' sus son ais, a mes en rota, per sèt mila ans lo principi de las quatre sasons successivas. Abans lo pecat, l'equator de nòstre glòb terrèstre recebiá lo lum del solelh a 90° siá, la calor maximala. E nòstre 45en gra parallèl de l'emisfèri Nòrd, ont vivi, èra mai rescaufat qu'uèi. A partir del pecat, la tèrra s'es mesa a virar a l'entorn del solelh per marcar lo cicle annal en avançant sus una orbita circulara. Mas a l'encòp, coma s'una man de fèrre l'i obligava, vira sus son ais en 24 oras, en mantenent son ais dins un alinhamet parallèl constant, gardat pendent tot son cicle annal solar de mai o mens 365 jorns. Aquel manten parallèl es l'explicacion de las sasons e cap de lei gravitacionala o pòt pas justificar. Lo testimoniatge balhat per la natura es donc confondent e dramatica pels esperits rebèls scientifics e scientistes. Aquela inclinason parallèla constanta crèa de part e d'autre del solelh, en opausat absolut siá, lo temps de sièis meses, las sasons de la prima e de l'auton que marcan dos equinòccis (jorn e nuèch egals) opausats e a mis-trajectes d'aquel orbita, l'estiu e l'ivèrn que marcan dos solsticis (escart maximum entre jorn e nuèch) opausats e invertits. Cal plan comprene que l'ais de la tèrra ponche pas cap al solelh que per son pòl Sud, en estiu, per l'emisfèri Sud çò que plaça al meteís moment l'emisfèri nòrd en sason Ivèrn ; e sièis meses mai tard, de l'autre costat del solelh, l'òrdre es invertit. A la debuta de las sasons Primas e Auton, aquel ais de la tèrra poncha pas cap al solelh, es parallèl al solelh. E pendent tot lo cicle solar, las sasons dels emisfèris Nòrd e Sud son invertidas. Es vertadièrament un sistèma complèx que s'explica pas que perque Dieu l'a volgut atal. Lo cicle annal solar comença per la naissença de la vegetacion e acaba per sa mòrt. Profetiza atal a l'umanitat lo sens que Dieu balha a son existéncia precària perque momentanèa. Cada annada, la natura ven profèta e rampèla als umans que « la mòrt es lo salari del pecat » segon ròm.6:23 : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. »

Dieu a causit, per partença del temps, la debuta de l'equinòcci de la Prima. L'a ensenhat a son pòble ebrèu pendent son exòde del país d'Egipte segon, Exo.12:1-2 : « YaHWÉH diguèt a Moïse e a Aaron dins lo país d'Egipte : aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses ; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada. » A atal plaçat la fèsta de Pâque al 14en jorn de la Prima, çò qu'en fach la fèsta de la desliurança del pecat d'Egipte. E es solament per confirmar l'opausat absolut de la justícia e del pecat que Dieu va instaurar la fèsta de « l'expiation del pecat », o en ebrèu « Yom Kippour », sul seten mes de l'annada siá, l'escart maximum que la pòt separar de la fèsta de Pâque que celèbra l'ofèrta de la justícia divina ofèrta al pecador, pel perdon de sos pecats. Tanben, aquela fèsta del Yom Kippour se deviá perlongar unicament, fins a la primièra venguda del Messias dont la mòrt volontària l'a complida dins sa perfeccion, la tornant atal, après Jèsus, caduc e inutil. En fach, avèm ja, dins la Pâque, la representacion del pecat, perque es el, lo pecat, que rend necessari lo sacrifici mortal expiatòri de « l'anhèl de Dieu » e l'ofèrta de sa justícia perfiècha etèrna als pecadors penedents sincèrs qu'accepta de recrompar a condicion qu'obesiguèsson a Dieu.

Atal, començada a la Prima, o descompta dels sèt mila annadas d'istòria del pecat terrèstre s'acabarà, daissant plaça a una Prima renovatritz ont d'« aigas vivas », autenticas « aigas de la vida » recrompadas per la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist, vendràn remplaçar « la mar » sus la « tèrra novèla » atal nomenclada, perque Dieu balharà un aspècte gloriós, pur, e perfièchament sant, a l'anciana tèrra, sus la quala « lo fuòc de la segonda mòrt » aurà prealablament destruch e avalit per tojorn los marrits rebèls, àngels e umans.

La pròva es atal balhada que lo raconte de Genèsi 1 desliura un messatge puslèu literal dins sa lectura creissenta del temps, e al contrari, sa lectura al revèrs revèla un messatge amagat nautament espiritual que ven confirmar, en darrièr, l'ensenhamet revelat dins sa Revelacion nomenclada Apocalipsi.

La preparacion per Dieu de sos messatges basats sus la lectura al revèrs del temps nos revèla son intencion de permetre a sos sols servidors del « temps de la fin » de descobrir e comprene las leiçons ensenhadas per aquel mejan. E aquela explicacion es justificada pel fach que, dins lo prològ de son Apocalipsi, l'Esperit encanta e transpòrta l'esperit de Jean « al temps de la fin », precisament, al temps del retorn gloriós de nòstre Senhor Dieu e Mèstre Totpoderós, Jèsus-Crist e coma l'indica aquel verset, son retorn, ont torna prene amb el los que sa sang versada a recrompats, serà visible sus tota la tèrra e sens contestacion possibla : Apo.1:7 : « Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an traucat ; e totas las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn ! » Comprenes : « los que l'an traucat » siá, sos enemics de totes tempes que l'an combatut en secutant sos recrompats dins tota l'istòria terrèstra.

L'aliança dels mercands de la tèrra

Aquela aliança s'es formada de faison progressiva dempuèi 1945, data de la fin de la Segonda Guèrra Mondiala. A Yalta, en Crimèa, los venceires se son partejat Euròpa e en pilha e indemnizacion de guèrra, Russia a annexat los Païses Baltics e ocupat Polonha aital coma la partida Èst d'Alemanha ; los USA an pres alara ne carga, la rèsta occidentala d'Alemanha, e an un pauc colonizat las autras nacions de l'Euròpa occidentala. E sulcòp metent en rota, lo plan « Marshall », los USA an mes fòrça argent per redreçar la situacion d'Euròpa devastada e arroïnada per quatre annadas de guèrra. An balhat a aquela reconstruccion la nòrma qu'afeccionan, nòrma que favoriza lo comèrci e l'enriquiment de lor pròpri país e secondairement, las nacions atal educadas. Las concepcions politicas e economicas opausadas dins l'absolut an creat una paret de fèrre entre lo camp occidental capitalista e lo camp oriental septentrional sovietic rus comunista e obèrtament atèu.

Alemanha hitlérienne nazi essent estada causa d'aquel conflicte europèu, lo nazisme es vengut universalament « la bèstia negra », l'objècte de l'exécracion de totes los pòbles...o quasi, almens en aparéncia. Perque d'unas personas avent sostengut aquel nazisme, an plangut sa casuda e en òm gardat un sovenir nostalgic ; sustot, dins las nacions que fasián partida de l'aliança de « l'ais », dont Alemanha, Polonha, Croàcia, Eslovènia, Itàlia e Espanha del general Franco demorada pasmens dins la neutralitat ; Soïssa egalament neutra, a fòrça profecat de la situacion guerrièra dins sas relacions amb los dos camps adversaris. Lo nazisme a donc estiu diversement interpretat pels pòbles. Dins lo camp occidental, e particularament en França, a aviat l'òdi del nacionalisme, mas sustot, es vengut l'imatge de la temptativa d'avalida dels josieus europèus. Mas cal retenir aiçò, es que tre la fin de la guèrra, los USA an organizat la fugida dels « cervèls grands » nazis e los an aculhits sul sòl american. Demest aqueles cervèls grands, se trôba lo celèbre Von Braun a lo qual los USA devon lo desenvolopament e las capitadas espacials de lor « NASA ». Cal dire que l'òme aviá d'experiéncia puèi qu'èra l'inventor de las fusadas destruchtrises qu'èran las V1 e las V2 utilizadas per Alemanha contra Anglatèrra e particularament, sa capitala, Londres.

Què èra donc realament aquel nazisme alemand ? Un sòmi fanatic de puretat perfiecha. Un « sòmi », perque irrealizable ; « fanatic », perque la puretat legitima es possada a l'extrèm ; « de puretat perfiecha », perque la puretat perfiecha es pas accessibla per l'umanitat, e lo sol que l'a incarnada, Jèsus-Crist, es vengut del cèl, nàisser dins lo còs d'una jove verge nommada Marie. Puèi, es tanben un revelh nacionalista excepcional perque Hitler aviá lo desir de venjar l'umiliacion de la signatura de l'armistici de la fin de la Primièra Guèrra Mondiala. Dins son testimoniatge literari nommat « Mein Kampf » siá « Mon Combat », ja inspirat per l'antisemitisme rus del libre « Protocòls dels Savis de Sion » escrich per de policièrs extremistas ortodòxes, Hitler aviá pas res amagat de sas intencions atal reveladas a son pòble alemand, mas tanben a las autras nacions de la tèrra. Lo drama a venir èra donc de mena anonciat. Mas coma ne's es arribat a la guèrra mondiala ? Dins un primièr temps, Alemanha menacèt Checoslovaquia a prepaus de las « Sudets » qu'Alemanha reivindicava coma el apartenissent. Vaquí una demarcha que se reproduz lo 24 de Febrièr de 2022 per Russia a prepaus d'Ucràina. Mas que se passèt alara ? Quand Hitler atacèt Polonha, Anglatèrra e França declarèron oficialament la guèrra a Alemanha e lo conflicte s'espandiguèt fins a concernir tota l'Euròpa occidentala e orientala. Uèi, en 2022, s'amagant darrièr una illegitima e messorguèra actitud non-cobelligeranta qu'engana pas qu'el meteís, lo camp occidental combat per sas armas modèrnas la Russia reivindicativa ; çò que daisse preveire un desenvolopament dins l'Euròpa entièra, mas tanben en foncion del contèxt final de nòstre temps, un desenvolopament universal.

Agacham ara l'istòria complida après 1945, dins lo camp sovietic rus. Traïda per l'Alemanha nazi amb la quala aviá fach un pacte, Russia a sofrit al dessús de totas las nacions de la ferocitat destruchtritz de las armadas alemandas. Tanben, en 1945, sa venjança èra decuplada e son òdi del nazisme, portada al paroxisme. Mas son aliança momentanèa amb Hitler a son explicacion : s'acordavan sul projècte de

se partejar Polonha e los Païses Baltics ; en mai, mentre que Polonha los aculhissiá, en Russia, los josieus èran pas aimats e ja fòrça secutats, aquel aspècte del nazisme constituissiá pas donc pas un obstacle. E aquel òdi rus dels josieus balha a Russia ela meteissa, un aspècte nazi eretat e conservat, quitament en nòstra epòca.

La situacion actuala es tan confusa, que cadun s'envia a la figura l'etiqueta de « nazi » que remplaça pels pòbles incroyants actuals lo mot « drac ». Ven dificil de jutjar los actors tant las reivindicacions dels dos camps que s'afrontan son legitims. Dieu possedís lo mejan de crear aquel genre de situacion insoluble e n'a balhat una primièra pròva amb lo problèma del pòble palestinian victima del retorn dels josieus sus l'ancian territòri de lor pòble : Israèl essent estat restaurat sus son ancian sòl nacional, dempuèi 1947. E ne balha uèi en 2022 una segonda pròva amb lo problèma insoluble d'Ucraïna e Russia que se disputan la legitimitat de la possession del Donbass.

En fàcia de totas aquelas reivindicacions legitimas, Dieu se ten, poderós, drech e bòria dins sa divina legitimitat. E nòstras societats actualas que l'ignòran o o mesprèsan poirián pas qu'èsser escandalizadas, espaventadas, esglasiadas, de saber qu'a, el meteís, organizat lo genocidi del deluvi e mai tard lo dels Amoréens, los abitants de la tèrra de Canaan. E o serián encara mai en aprenent que Dieu a organizat la « Shoah » dels josieus entre 1942 e 1945.

Aquí perqué, devèm sagement analisar las causas d'aqueles divèrses tips de genocidis. E en primièr, en tota legitimitat, comprenes ja perqué Dieu organiza de tuadas massisas d'èssers umans qu'a creats. En creant de vidas angelicas celèstas e terrèstras liuras, Dieu ofèrta a aquelas creaturas la possibilitat d'o causir per Mèstre e Senhor. Las que fan pas aquela causida pèrdon alara tota importància per el, perque son pas mai que de creaturas que beneficián d'un ajornament de vida abans de se morir, avalidas definitivament. La relacion que s'establís entre Dieu e los que venon voluntàriament sos esclaus pren lo nom « religion » que significa « religar » del latin « religare ». La relacion establida amb Dieu implica de devers e de recompensas, e aqueles devers se presentan jos l'aspècte de leis, precèptes e ordenanças ; los dètz comandaments de Dieu resumisson los devers essencials de sos servidors. Las recompensas son, ja sus la tèrra, la patz amb Dieu per l'esperit, la santat pel còs e la proteccion divina per tota l'arma noirida de son lum. Puèi vendrà, al retorn del Crist, la dintrada dins la dimension celèsta per l'eternitat.

Dins l'anciana aliança, Israèl es una amassada carnala bastida sus l'hereditat religiosa e nacionala. E Dieu organiza sa proteccion religiosa per de defenduts dont lo maridatge amb un conjonch estrangier. Es pas per una rason racista al sens d'uèi qu'impausa aquela defensa, la justificacion es pel risc religiós representat per la religion idolatra del conjonch estrangier. La motivacion d'aquel defendut per Dieu es justificada per son desir de salvar la vida de sas creaturas ; que deurà daissar marchar cap a la mòrt se transgredisson sas defenduts. Lo primièr Israèl, malgrat que carnal foguèt format de còps d'estrangers qu'an volgut dintrar dins lo pòble de Dieu per tal d'onorar lo vertadièr Dieu. E dempuèi sa dispersion dins totas las nacions de la tèrra, aquel Israèl carnal regropa de gents de totas las raças. Es atal, trompeusement, comparable amb lo vertadièr Israèl de Dieu qu'es una nacion espirituala formada per de membres crestians egalament dispersats sus tota la tèrra : la diferéncia entre aquelas doas Israèl pausa sus la preséncia o l'abséncia de la fe en Jèsus-Crist, e particularament en nòstre temps de la fin, de sa « testimoniatge » qu'es « l'esperit de la profecia » segon Apo.19:10.

Atal, mantun còp, lo Dieu creator de tota forma de vida, de matèrias e de leis se resigna a destruiure en massa de creaturas vengudas irrecuperablas.

N'es pas atal dins las accions umanas dins las qualas la motivacion es de faison basica, l'òdi, la detestacion de las nòrmas diferentas. Hitler exaltava la puretat de la raça ariana dont se fasiá una descripcion precisa, pel blond, uèlhs blaus, etc... Relèva al passatge qu'èra pas el meteís pas blond. Dins son sòmi, voliá transformar l'Alemanha entièra per fin que sa poblacion prenga coma de clòns aquel aspècte idealizat. Son alimentacion vegetariana l'a pas empachat d'agir de faison mostruosa. Mas aquí encara, quand la situacion l'exigís, Dieu suscita aquel genre de mostre util per complir son intencion destructritz ; es çò que confirma ròm.9:17 : « Perque l'Escritura ditz a Faraon : T'ai suscitá a intencion per mostrar en tu ma poténcia, e per fin que mon nom siá publicat per tota la tèrra. »

Se Pòt portar un jutjament sus d'accions volgudas per Dieu ? Evidentament, non. Sos mainatges fidèls devon e pòdon acceptar l'idèa que Dieu tanben al dever d'avalir de vidas rebèllas irrecuperablas. E el que sonda los esperits e las pensadas umanas sap quand la situacion es tanben desesperada. Perque avèm darrièr nosautres 77 annadas de pases destructrises de la fe en Dieu. E dins la multitud actuala, d'innombrablas vidas umanas son ja irrecuperablas. Aquí perqué, en fàcia de las motivacions divinas, trobam las innombrablas motivacions umanas que conduson, de la detestacion a l'exterminacion, la destruccion dels que son pas mai suportats.

L'avèm vist, dins lo camp de Dieu, l'òrdre pausa sul respècte de las règlas establidas per el. Dins l'organizacion mondiala, aquel principi fa tanben besonh, mas aquí se presenta lo problèma : totes accèptan pas las règlas establidas en realitat pels USA jos l'alibi de l'ONU. Es aital que dins los dos

camps, occidental e oriental septentrional, las règlas reconegudas e justificadas son pas los meteisses e cadun reivindica sa legitimitat. Es tot lo drama de l'istòria umana ; patís de cambiaments perpetualament. Vertat es qu'aflauida e arroïnada, Russia de 1991 aviá acceptat las règlas USA de l'ONU mas dempuèi aquela data, relevada per Vladimir Putin, es tornada venir poderosa e nacionalista. Garda dins son còr lo sovenir d'una umiliacion nacionala marcada per l'instauracion d'una insecuritat granda quand un gangstèrisme d'Estat li a impausat una nòrma capitalista. E lo pòble a pas retengut de modèl occidental que l'insecuritat qu'aquel modèl li a portada en situacion de roïna. Jol regim soviètic, aquela insecuritat existissiá pas e passant d'un modèl a l'autre, lo pòble rus pòt jutjar la diferéncia. La màger partida del pòble rus balha a la securitat de sa societat prioritat sus la prosperitat. E dins lo camp occidental, la causida es invertida, perque los pòbles an pas viscut a l'encòp la roïna e l'insecuritat. En França, ont vivi, l'insecuritat es dintrada dins un temps de granda prosperitat e la causa d'aquela insecuritat es dempuèi 1962, l'installacion de l'islam en França metropolitana amb una acceleracion en 1976, a causa de l'adopcion de la lei del regropament familiar. D'aquel fach, l'insecuritat fa pas que créisser dins aquel país de mai en mai apaurit. Pendent las annadas que passan, los governaments conscients del problèma fenhon de l'ignorar del temps qu'an lo poder executiu : coma los gats, « fan la gròssa esquina » e se desvian del subjècte, fasant calar los acusators inquiets en los tractant de « racistas » ; siá lo pièger dels mals, dempuèi la Segonda Guèrra Mondiala. Pasmens lo temps passa, la situacion empejora, e patirem collectivament lèu, fòrça mai dramaticament, la consequéncia d'aquela « discòrdia e negligéncia gallesa qu'a obèrt passatge a Maomet » segon los tèrmes del quatrin profetizat per Michel Nostradamus.

Dins los camps que s'afrontan, cadun reivindica sos dreches sus la basa de las règlas que justifica. En occident, la règle es lo drech dels pòbles a dispausar d'eles meteisses. Mas se tal es lo cas, cars amics occidentals americans e europèus, que sètz anats far en Corèa e a Vietnam, en Iraq, en Iugoslavia, en Afganistan, e darrièrament en Libia ? Çò drech es plan perilhós, perque autoriza de minoritats concentradas e regropadas a far secession e reclamar lo drech a l'independéncia. Lo modèl es estat legitimat pels occidentals en ofrissent als albaneses la Kosova sèrbia, mentre que nos opausam uèi a çò que lo Donbass rus faga secession d'Ucraïna. Que decidís de legitimitat de la demanda ? Respona unica dins totes los cases : lo mai fòrt, lo mai poderós, lo mai armat. Las règlas e los tractats an pas de valor que pels que los accèptan en esperant que s'impausa un cambiament de situacion. Es çò que tot òme deuriá comprene en escartant tota falsa illusion a causa del testimoniatge istoric del temps passat. E es justament aquí qu'es lo problèma. L'umanitat actuala reagiguèt coma s'aviá pas de passat. Aquela jos-estimacion del testimoniatge istoric explica lo comportament societal occidental actual, tant sul plan civil que sul plan religiós. Sa sola valor es l'umanisme e al nom d'aquel dieu novèl, pensa poder cometre lo pièger sens aver a ne portar las consequéncias. M'expliqui : amassa de religions concurrentas dont d'unas son animadas d'òdi de cap als autres e pensa çà que la, poder evitar los afrontaments. Mas las gents pacificas son incapablas de tornar las gents agressivas, pacificas coma eles. Lo long temps de patz, dont avèm beneficiat en Occident, a pas contribuït qu'a agravar lo problèma. En França, la nacionalitat es estada acordada a d'enemics religioses asiroses e revenjaires dont lo nombre a pas fach que créisser amb las annadas.

L'umanisme nascut e desvolopat en França es estat représ als USA mas aquí, a rebut una altra valor : l'escambi comercial e lo gost e la recèrca del profièch. Es aquela nòrma que los USA an importat en Euròpa dempuèi 1945. E aquelas doas valors son pas vertadièrament compatiblas, mas es pasmens lo primièr modèl basat sul d'ara enlà celèbre « a l'encòp » que caracteriza nòstre president jove Emmanuel Macron, e que s'es impausat per nòstra epòca a de gents chucadas per la cultura americana. Nòstre president francés n'es l'imatge caracteriza, lo modèl del francés americanizat, e a son imatge, tota una joventut dirigenta ocupant los pòsts directors de nòstras societats. « la pensada unica » denunciada pel president Jacques Chirac èra ja aquel modèl d'Euròpa americanizada. En consequéncia, las frontièras nacionalas son estadas sacrificadas perque en despièch de la subrevida de las nacions separadas per lors lengas, las poblacions occidentalas forman pas mai qu'una sola « pensada unica », lo sol modèl legitimat es lo del « mercand de la tèrra », a l'encòp, umanista. E per respondre a la set d'enriquiment d'aqueles « mercands », lo pòble deu venir imperativament un consumaire. E las invencions tecnologicas son aquí per excitar sa cobesiá. Aquí perqué, pensant que totes los pòbles de la tèrra son tanben convoiteurs e consumaires qu'eles, los occidentals utilizan lo boicòt american per punir los pòbles que resistisson e s'opausen a lors valors e directives. Los USA avián utilizat aquel boicòt contra Iraq dins lor guèrra, uèi en 2022, avèm vist, lo blòc europèu e los USA adoptar contra Russia aquel tip de sancions comercialas e aquel testimoniatge istoric actual balha tot son sens a aquela expression « mercands de la tèrra » citada dins Apo.18:3 ; çò que pròva que lo compliment de las causas profetizadas es pròche, imminent. E aiçò confirma la venguda del Crist en glòria per la Prima 2030. Los « signes dels temps » actuals anóncian lo compliment dels darrièrs grands eveniments programats per organizar la fin del mond. Lo

conflicte que se bastís jos nòstres uèlhs opausa pas de nacions entre elas, opausa e dreça los unes contra los autres dels blòcs politics e religioses regropant de nombroses pòbles. Lo tust dels « Titans » modèrns se preparan perque l'interès del profièch es l'enjòc. Aqueles blòcs de l'Occident, de l'Orient septentrional, de l'Orient Mejan e de l'Extrèm Orient son en concurréncia politica, economica e religiosa ; las tres rasons de se combatre per tal d'eliminar la concurréncia. Mas es pas solament la concurréncia que va èsser eliminada, es una partida granda de l'umanitat entièra. Paradoxalament, es al moment que la tèrra es arribada a portar uèch miliards d'èssers umans que l'exterminacion de sa populacion es engatjada. Se va complir pendent las 7 darrièras annadas que van començar a la Prima 2023. Dins sa profecia, Dieu nos a anonciat los eveniments que se van d'aquí enlà succedir ; a saber segon Apo.11:18 : « las nacions irritadas », « la colèra de Dieu » versada jos la forma de las « sèt darrièrs flagèls » d'Apo.16, puèi al retorn del Crist, per sos elegits vendrà, segon Apo.11:18, « lo temps de jutjar los mòrts » al cèl dins las demòras preparadas per Jèsus.

Lo privilègi de la vertadièra fe benesida e reconeguda pel Senhor de glòria es d'esperar lo compliment de totas aquelas causas que son amor a fach conéisser a sos sols vertadièrs elegits. Aurem lèu la sensacion de viure una autentica cachavièlha a lo qual anam èsser somés sens lo poder evitar. Mas al cap d'aquela espèra, nòstra recompensa ven dins la poténcia del retorn de nòstre Dieu plan-aimat perque sas promessas son tengudas e sa fidelitat es segura e perfiècha.

Copada de Dieu, l'umanitat es capabla de tot e sustot de se destruire. Aiçò arriba al moment que los òmes venon incapables d'ausir los rasonaments dels que los acusan e lor adreçan de justes repròchis. Mas perqué s'escotarián s'an ja fach pròva de saber pas escotar Dieu e sos apèls miséricordieux ? Pendent de decennias, l'interès comercial es estat un ciment artificial qu'a trompeusement balhat l'impression d'una ententa universal e actualament, aquel ligam subsistís encara per pauc de temps. Las valors familialas essent estadas destruchas o aflaquidas, demòra pas entre los umans qu'aquel ligam comercial. Als USA, l'òme es estimat segon sa valor en Dòlars ; çò que balha a lor umanisme una singulara nòrma. La vièlha Euròpa resistís encara un pauc, mas lo modèl USA s'impausa de mai en mai. Las deslocalizacions dels emplecs cap a China an reduch las ofèrtas d'emplecs en Euròpa e particularament en França a causa de las causidas fachas pels dirigents. Pasmens, los meteisses dirigents incitan los estudiants joves a se far una plaça al solelh en luchant per obtenir la capitada e l'enriquiment. L'emplec es atal tractat coma los bilhets de la Lotariá ont fòrça pagan mas ont un sol amassa lo prèmi. Lo comèrci a totjorn existit sus la tèrra coma mejan d'escambiar de produches e de matèrias. Mas es totjorn estat liure e non organizat de faïçon impausada. Los prèses dels escambis èran obtenguts per de mercandejatges e fin finala concluses per l'acòrdi del vendeire e del crompaire. Lo malaür es vengut amb la creacion de l'OMC organizada segur pels USA, los venceires de la Segonda Guèrra Mondiala a los quals Euròpa arroïnada se podíá pas opausar. Los USA an primièr fach adoptar lor moneda, lo Dòlar per étalon en remplaçament de l'aur. Amb l'autoritat de l'OMC, an pres lo contraròtle comercial de tota la planeta entèrra. Obligats de respectar lors règlas e lors tribunals comercials, totes los païses de la tèrra son estadas vassalisés e venguts dependents de lor autoritat. Alara, jol testimoniatge d'aqueles faches, òc, los comercçants dels USA e lor progenitura europèa forman ben amassa « los mercands de la tèrra » citats dins Apo.18:3. E la profecia nos ditz que se desconsòlan en assistent a la destruccion de la vila de Roma, « se tenent alunhats dins la crenhença de son torment », precisa lo tèxt ; aquela crenhença es plan justificada. Perque se Roma es destrucha a causa de son ensenhament religiós messorguièr, qual va èsser lor sòrt, eles qu'an abandonat la religion protestanta eretada per onorar lo dieu del « comèrci » ? Jèsus-Crist lor dich coma als josieus de son epòca, dins Mat.6:24 e Luc 16:13 : « Podètz pas servir Dieu e Mamon ». E es encara a aquel interès comercial que los USA devon lo desenvolopament de la religion catolica romana sus lor territòri. Lors esperits essent virats cap al comèrci e son profièch, lo dangièr de la conquista dels USA per la religion catolica es estat ignorat. E aquela situacion novèla es venguda una normalitat sostenguda per l'esperit umanista totjorn favorable a l'acuèlh dels immigrats ispanics catolics venguts del Mexic frontièr. Atal, sus tota la tèrra somesa a l'influéncia de son modèl, las leiçons divinas inscrichas dins l'istòria e dins sas profecias son estadas ignoradas. Protestantisme e catolicisme fan pas mai qu'un e seràn donc prèstes per menar amassa jos l'egida de « la bèstia que monta de tèrra » d'Apo.13:11, lor darrièra guèrra religiosa contra lo sant sabat de Dieu e sos observators fidèls : « Puèi vivi montar de tèrra una altra bèstia, qu'aviá doas banas parièras a las d'un anhel, e que parlava coma un dragon. Exercissiá tota l'autoritat de la primièra bèstia en sa preséncia, e fasiá que la tèrra e sos abitants adoravan la primièra bèstia, dont la nafra mortala èra estada garida. Operava de grands prodigis, quitament fins a far davalalar del fuòc del cèl sus la tèrra, a la vista dels òmes. E sedusissiá los abitants de la tèrra pels prodigis que li èra balhat d'operar en preséncia de bèstia, disent als abitants de la tèrra de far un imatge a la bèstia qu'aviá la nafra de l'espasa e que viviá. E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que

l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. Es aici la saviesa. Què lo qu'a d'intelligéncia calcula lo nombre de la bèstia. Perque es un nombre d'òme, e son nombre es sièis cents seissanta sièis ».

Los « mercands de la tèrra » podián pas acabar lor existéncia terrèstra que coma dirigents e organizators de la darrièra persecucion de l'istòria terrèstra jol nom simbolic de la « bèstia que monta de tèrra ». E l'expression « de tèrra » es la signatura que la designa dins aquelas doas expressions, coma eretièrs de la religion protestanta siá, çò que fuguèron los USA tre lor construccion istorica. Dins lo verset citat, es fach referéncia a « la primièra bèstia » dont lo nom es segon Apo.13:1, « la bèstia que monta de mar » e que designa lo regim coalizat de la papautat catolica e dels dètz reialmes de l'Euròpa occidentala. Los mots claus, « mar e tèrra », que los diferéncian prenon senses dins lo raconte de la Creacion : s'i vei « la tèrra sortir de la mar », tot parièr la fe protestanta o fe reformada es sortida de la religion catolica papala romana en prenent al sègle XVI lo nom de glèisa reformada.

Lo retorn de Jèsus-Crist

Ja, anonciar lo retorn de Jèsus-Crist implica lo fach qu'el siá ja vengut sus la tèrra dels èssers umans. Los qu'an pas reconegut aquela primièra venguda, coma los josieus eretièrs actuals o tot autre religion, an pas pogut beneficiar de l'ofèrta de gràcia, obtenguda per son sacrifici expiatòri voluntari. Mas, quitament per aquelas personas, la situacion es pas tornada barrar, perque la fe pòt aparéisser fins a l'ora de la fin collectiva e individuala del temps programat per Dieu per l'ofèrta d'aquela gràcia. Al darrièr moment, quand la fe serà debatuda publicament, los darrièrs elegits del Crist realitzaràn la perfiecha armonia del plan grand salvateur concebut pel Dieu de vertat sus tres fasas complidas pendent l'istòria umana.

La primièra fasa concernís lo temps de la sortida d'Egipte ont Dieu es vengut en persona conduire son pòble cap a la libertat en l'arrancant a l'esclavatge egipcian, imatge de l'esclavatge del pecat que la proclamacion de sos comandaments a clarament definit. « Perque lo pecat es la transgression de la lei », segon 1 Jean 3:4. Dins aquela experiéncia, Dieu a profetizat la tòca finala de son projècte salvateur. Va organizar lo salut de sos elegits que conduirà, non pas en Canaan terrèstre, mas en Canaan espiritual celèsta siá, dins son reialme celèst. L'experiéncia terrèstra d'aquela primièra fasa concernís los ebrèus descendents d'Abraam, e aquel escapolon de l'umanitat es compausat d'òmes e de femnas qu'an pas eretat de qualitats del caractèr de lor patriarca benesit per Dieu. En consequéncia, la fe imputada a justícia manca dins aquel tropèl e aprenèm que sols Caleb e Josué seràn trobats dignes de dintrar dins la tèrra de Canaan que Dieu balha a son pòble experimental per tèrra nacionala. Precisi qu'aquel nombre de dos ebrèus benesits concernisca pas la multitud dels ebrèus mas los dos en çò dels quals Dieu a trobat la fe e la fisança en el, suls 12 ebrèus enviats en espions sus la tèrra de Canaan. Dieu causís de metre en evidéncia Caleb e Josué perque lor fe es revelada per lor comportament dins una espròva de fe oficiala a la quala 12 ebrèus representant las 12 tribús d'Israèl son estats someSES. Se pòt ja remarcar qu'après l'esquisma produch après Salomon, anam retrobar aquelas chifras 2 e 10 siá, las tribús de Juda e los Levitas dins un camp e los 10 autres tribús que constituïsson los primièrs rebèls ebrèus dins l'autre camp. Ja, aquel esquisma séparateur de l'Israèl de Dieu èra pas de bon augura pels dos camps formats. E sabèm que las 10 tribús tombèron dins l'apostasia en primièr, seguidas, de pauc de temps, pels dos autres tribús qu'acabèron egalament dins l'apostasia ; aiçò al ponch que la nacion fuguèt liurada als rei Caldèu Nébucadnetsar lo qual après aver destruch Jerusalèm e son sant temple en – 586, a menat en captivitat a Babylone, la rèsta dels ebrèus subrevivents. Te cal comprene qu'aquela experiéncia de l'anciana aliança aviá pas per Dieu qu'una tòca pedagogica perque la santetat organizada jos forma de rites religioses èra unicament fictiva e teorica. Totes aqueles rites avián pas per tòca que de profetizar per de simbòls lo mejan pel qual Dieu anava recrompar las armas de sos elegits. En consequéncia de qué, la vertadièra santetat va concernir l'aliança novèla que Dieu va bastir sus l'òbra complida en Jèsus-Crist.

La segonda fasa del projècte salvateur concernís donc l'instauracion de l'aliança novèla que començarà pas qu'après la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist. Perque pendent los tres ans e mièg de son ministèri terrèstre, las règlas que s'impausan son encara las de l'anciana aliança. Imagina donc la dificultat a la quala es confrontat : Pendent tres ans e mièg, deu afichar una obesissença perfiecha de cap a las leis e los rites religioses de l'anciana aliança, tot en preparant dins son

ensenhament sos apòstols e sos discípolos a abandonar aquelas practicas ritualas quand dintrarán dins lo temps de l'aliança novèla siá, après sa mòrt. Atencion ! Tot va pas deure èsser abandonat ! Mas unicament çò que la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist an perfiechament complit ; çò que concernís solament de rites religioses festius. E coma la precisa Daniel 9:27, cèssan, prioritàriament, los rites religioses « de sacrificis e d'ofrendas » animaliers. Lo sacrifici que profetizavan aqueles maluroses animals es ara perfiechament complit per la mòrt d'un autentic perfiech sant òme e balha per sa perfeccion naissença a la vertadièra santetat. Aquel còp la santetat es pas mai animala, es umana e divina coma l'èra la natura reala de nòstre Senhor Jèsus-Crist. L'anciana aliança, fasa profetica, desapareis coma l'ombra davant la realitat complida per Jèsus-Crist. Nos cal absoludament realizar la dificultat esprovada per l'ebreus de son epòca que l'entend dire, « avètz entendut dire que ... mas ieu vos disi que ... ». Las paraulas qu'ausisson sortisson de la boca d'un òme, simple e sens artifici. De tals prepauses prenián un aspècte provocaire contra l'òrdre religiós establí dempuèi mai o mens 1500 o 1600 annadas. Tanben, tant qu'èra viu sos messatges podían pas portar e convèncer qual que siá demest sos auditors, e mai los 12 apòstols qu'aviá causits per testimoni de son òbra. O sabiá, l'avent fach profetizar per Daniel dins Dan.9;25 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari, e sa fin arribarà coma per una inundacion; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » A causa de la malediccion que pesava ja sus la religion protestanta, dins sa traduccion d'aquel verset Louis Segond a traduch l'ebreu per l'expression « e aurà pas de successor ». Pasmens dins una anotacion en marge, a escrich : Literalament : « degun o res per el ». E segur, es aquela traduccion literala que devèm retenir, perque confirma lo fach que Dieu sabiá que, de son vivent, Jèsus convenceriá pas degun ; realament degun. En fach, es pas que per sa resurreccion e son aparicion al mièg de sos apòstols e discípolos que la fe reala a pres forma e desenvolopament. An totes degut veire per creire, e lo cas de Thomas èra pas unic mas generalizat. Aquela leiçon me permet de realizar que la vertadièra fe pren pas forma qu'après aver vist. La causa a veire pòt èsser diferenta e prene, uèi, la forma de veire coma una longa construccion profetica revèla l'existéncia de l'intelligéncia divina que l'a concebuda. Aquela descobèrta equival a l'aparicion del Crist a sos apòstols après son mòrt perque produz sus l'esperit uman la meteissa certitud indiscutibla. Es plan important d'o comprene, Dieu a pas jamai exigit d'òme que crega a qué que siá sens pròva. Aquela concepcion de la fe es totalament falsa perque la vertadièra fe se pòt pas bastir que sus un element concrèt convencent. E en realizant aquelas causas, compreni que los increduls possan lors mainatges a creire a las faulas e al paire Nadal perque creson eles meteisses en Dieu del meteis biais idolatra injustificada. En mena que lo resultat d'aquela fe bastís un imatge de Dieu facha segon la concepcion desirada per l'òme e non la de Dieu tal coma es realament. E es aquí, l'explicacion de las aparicions de las multituds de denominacions religiosas crestianas puèi que i a tant de concepcions diferentas de Dieu que i a d'increduls. Mas mercé a Diu ! Per sos elegits, sa santa Bíblia balha d'el, lo retrach robòt lo mai exacte, lo mai precís, lo mai verai e los protegís contra las concepcions divinas messorguièras. La vertadièra fe s'autoriza pas a imaginar o crear de dògmas novèls non confòrms als escruches de la Bíblia. S'acontenta de seguir pas a pas lo camin espiritual bastit per las profecias que Dieu a inspiradas a sos elegits al fil del temps de l'istòria. Aquel camin es lo camin de vertat traçat per Jèsus-Crist ; es logic e totjorn perfiechament coerent.

A la fin de son ministèri, après sa resurreccion, Jèsus a quitat sos apòstols e sos discípolos, per montar al cèl e desaparéisser a lors uèlhs. Legissèm dins Actes 1:10-11 : « E coma avián los agaches fixats cap al cèl del temps que s'enanava, aquí, dos òmes vestits de blanc lor apareguèron, e diguèron : Òmes Galiléens, perqué arrestatz vosautres a agachar al cèl ? Aquel Jèsus, qu'es estat tirat al cèl del mièg de vosautres, vendrà del meteis biais que l'avètz vist anant al cèl. » Aquela afirmacion celèsta entenduda e transmesa per d'èssers umans es a la basa de nòstra fe adventista puèi qu'aquel mot significa aveniment. E es per viure aquela experiéncia excepcionala que Dieu nos noirís de sa vertat profetica. Trabalha atal constantament a nòstra preparacion tanben es necessari e salutari per cadun de nosautres de gardar aquelas causas constantament a nòstre esperit. Lo mond e sas perversions seguisson lor rota que los mena a lor perdicion, mas protegit per una cortina de fèrre invisible, nosautres sos elegits qu'aimam e onoram sa volontat, nòstra rota, son camin, nosautres conduch al salut etèrn.

En tresena fasa, Dieu prepara son rencontre amb sos elegits.

Tre 1843 e 1844, a organizat las espròvas de fe adventistas per balhar a sos elegits una primièra forma institucionala estrictament americana en 1863. Dètz ans mai tard, en 1873, a balhat a son òbra una mission universal per tal de far conéisser a totes los crestians apelats a s'i conformar son exigéncia dogmatica religiosa ; los dos tèmas principals essent l'espèra del retorn del Crist e la restauracion de son sant sabat. En 1994, testada a son torn per una espròva de fe basada sus

l'anóncia del retorn de Jèsus per 1994, l'Adventisme oficial trobat « tebés » e « nud » es « vomit » per Jèsus-Crist. L'òbra adventista se perlonga jos una forma dissidentia pels elegits que selecciona dins l'adventisme puèi dins la multitud umana ont se tròban encara de faïçon anonima sos darrièrs elegits.

Sus la tèrra, la situacion s'agrava e après las doas Guèrra Mondialas precedentas, a partir del 24 de Febrièr de 2022, dins Euròpa de l'Èst, un conflicte esclata dins Ucraïna agarrida per Rússia. Progressivament lo conflicte pren una extension europèa entièra e quitament mondiala e après usatge de las armas nuclearas, Euròpa destrucha, Rússia avalida, los subrevivents se reorganizan jos la tutèla del venceire american. Reteni pas dins aquel resumit que los ensenhaments profetizats que ciblan exclusivament las nacions crestianas. Va de se que las nacions paganas son pas estalviadas dins aquel programa destructor conduch per Dieu e los demònis liberats per aquela taca.

Dempuèi la prima 2018, lo Dieu de vertat a fach conéisser a sos elegits la data exacta de son retorn siá, la Prima 2030. E per beneficiar d'aquel ensenhament, la fe dels elegits pausa sus doas vertats principalas que son : la fe en la reconeissença de las 6000 annadas cobèrtas per las revelacions divinas biblicas, e la reconeissença del temps de la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist siá, lo dimècres 3 d'Abril de 30 de nòstre calendari crestian usual. Aquel messatge pausa pas sus las logicas de las espròvas adventistas precedentas, totas bastidas sus la data estimada de la naissença de Jèsus-Crist e essent estat personalament portaire del darrièr messatge pertocant la data 1994, pòdi confirmar aquela causida de la naissença de Jèsus-Crist. E aquel rasonament es estat sostengut per Jèsus fins en 2018. A aqueste prepaus, un quatrín profetic de Michel Nostradamus balha la pròva que Dieu voliá encoratjar los òmes a prene la naissença de Jèsus per basa dels calculs profetics. Aquí lo tèxt del 72en quatrín de sa X Centúria : « l'an mila nòu cents nonante nòu sèt meses, de cèl vendrà un Rei grand d'effrayeur, Ressuscitar lo Rei grand d'Engolmés, Abans après Mart regnar per bonaür ». Aquel estil un pauc telegrafic demòra pro clar per èsser interpretat. Lo profèta anóncia pel mes d'agost (lo 7en mes siá, julhet, essent escorrut) de l'annada 1999 la venguda de Jèsus-Crist, lo Rei que ven del cèl espaurir los umans, ressuscitant atal lo Rei grand dels àngels (allusion a son nom Micaël) e atal abans e après Mart, dieu greco-roman de la guèrra o sason de la prima, son regne establirà (per sos sols elegits) lo bonaür. Nostradamus a tojorn profetizat de datas correspondentas a nòstre calendari usual. Cambiarai pas donc res a aquel principi. La tòca es de descripar son messatge e m'apartenís de l'adaptar puèi al temps real fixat per Dieu siá a l'an 2029.

La data 1999 supausa l'an 1999 dempuèi la naissença del Crist estimada falsament sièis annadas tròp tard dins nòstre actual e usual calendari elaborat pel monge catolic Denys lo Pichon. Mas oblidam aquelas errors qu'an pas mai d'importància. Dins lo real programa de Dieu, aquela data 1999 designa l'annada 2029 en la quala 6000 annadas de pecat terrèstre prendràn fin. Nostradamus es precis, fixa per data de « l'an 1999 sèt meses » lo mes d'Agost de 1999. Pasmens tot es fals dins aquel calendari, non solament la data 1999 designa 2029, mas aquel « seten mes » designa en realitat dempuèi la prima siá, dempuèi lo 20 de Març, lo 20 o 21 de Setembre del calendari real establít per Dieu per son Israèl. Relèva que lo mot setembre conten la chifra sèt que rampèla als òmes sa reala posicion dins la nòrma del temps basat sus las sasons terrèstras. Mas aquelas subtilitats son ignoradas per Nostradamus e dintran pas dins la compreson de son messatge. Plaça son anóncia jol tèma de l'esglasi e sembla voler indicar aquela data del mes d'Agost que succedís al mes de julhet escorrut, coma aquela ont del cèl, de las òbras dels àngels de Dieu començaràn a « espaurir » los èssers umans rebèls. E aquela anóncia es confirmada dins Apo.6:15 a 17 : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? » Apo.1:7 confirma egalament aquel esglasi per las « tribús » crestianes e josievas infidèlas : « Aquí, ven amb las nivoladas. E tot uèlh o veirà, quitament los que l'an traucat ; e totes las tribús de la tèrra se lamentaràn a causa d'el. Òc. Amèn ! » L'« esglasi » es donc fòrça confirmada e Apo.16 presenta « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » que van provocar e irritar, de mai en mai, los rebèls abans que Jèsus paresca per los condemnar e los destruire. L'expression « tribús de la tèrra » designa subtilament las « tribús » espiritualas que forma la religion protestanta simbolizada pel mot « tèrra ». Mas aquela apellacion « tribú » fach referéncia a las dotze tribús d'Israèl siá al pòble de Dieu dont se reclaman totes las religions crestianes regetadas per el, e demest elas totes, la darrièra, la de l'adventisme oficial. Es « vomida » e regetada per Jèsus-Crist perque es pas mai dins la nòrma de la santetat dels vertadièrs sants qu'Apo.7 imatge per « 12 tribús » simbolicas que recebon en testimoniatge de lor aprobacion, lo « sagèl del Dieu viu ».

L'« esglasi » anonciat per Nostradamus pòt donc englobar lo temps plaçat jol signe de « la fin del temps de gràcia » oficiala que poiria començar en Aout 2029 amb la casuda del primièr dels « sèt darrièrs flagèls de Dieu ». Frapa los rebèls jos la forma d'una « ulcèra fina » plan dolorós e confòrm al

que frapèt en lor temps los egipcians rebèls. Resumissi l'encadenament dels faches complits : En Agost de 2029, la lei dels rebèls defend lo repaus del vertadièr sabat santificat per Dieu sus son seten jorn en rendent obligatòri lo repaus del « dimenge » roman qu'o remplaça dempuèi lo 7 de Març de 321. Aquela lei promulgada, dins lo cèl, Jèsus met fin a son servici d'intercesseur definitivament ; i aurà pas d'ara enlà mai de conversion per obtenir lo salut per sa gràcia. E revestissent dels vestits de venjança, envia sos àngels frapar los rebèls per sos « sèt darrièrs flagèls ». Un flagèl novèl frapa cada mes los umans rebèls e s'ajustan atal al fil del temps, intensificant atal l'òdi e la colèra de las ciblas frapadas. Lo « seisen flagèl » es preparat pels òmes rebèls eles meteisses. De concertacions entre los demònis, l'autoritat papala catolica e l'autoritat americana protestanta s'acòrdan per balhar un delai als observators del sabat per se sometre a la lei promulgada, sens qué seràn frapats de mòrt e exterminats.

Après çò temps d'esglasi, Nostradamus profetiza lo bonaür per « abans après Mart ». Nòstra esperança s'es bastida sus las donadas profetizadas e sul testimoniatge istoric qu'an ja establìt la Prima, coma temps de la venguda gloriosa de Jèsus-Crist. Qual sens cal balhar al nom Mart ? Aquí es tota la question. Dins la profecia Apo.19 presenta lo retorn del Crist jos l'imatge d'un « combat » menat contra « los reis de la tèrra ». A aquel títol, « Mart » designa alara aquela guèrra, aquel « combat » e l'expression « abans après » pòt significar que la venguda de Jèsus pòrta lo bonaür a sos elegits en los protegissent de la mòrt que los anava frapar, aiçò « abans » que son combat se torna contra lors enemics per los destruire. Mas a aquela ora, los elegits son ja partits al cèl dins lo reialme de Dieu. E per eles lo bonaür etèrn a començat e s'acabarà pas jamai. Mas a l'encòp, la mencion del mes de « Mart » confirma lo temps del retorn del Crist salvaire de sos elegits bienaimés siá, lo subjècte del « seten » dels « sèt darrièrs flagèls » ; lo qual constituís egalament lo moment del compliment de la « setena trompeta » citada dins Apo.11:15. Los elegits dintrats al cèl, sus la tèrra, « los reis de la tèrra » sedusits e enganats complisson per Dieu lo castig de la « vendèmia » que consistís a massacrar los falses pastors e falses doctors de la religion crestiana e josieva siá, los prèires e los pastors qu'an ensenhat e justificat las messorgas religiosas del catolicisme roman. Totes los abitants de la tèrra perisson puèi jos una pluèja d'enòrmas pèiras que tomban e marcan la fin del « seten » dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ». Es citat dins Apo.16:21.

En fach, l'expression « abans après Mart » desliura un messatge plan important, perque que significa « abans un après » ? Tot simplament que lo temps de la data fixada per « l'après Mart », siá, la de la Pâque del 3 d'Abril de 2030, va èsser « abreujada » e tornada al jorn de la Prima , lo davant d'aquel après qu'es la sola marca del calcul del temps ordenat per Dieu a son pòble Israèl dins Exòde 12:2 : « aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada. » E de son costat, Mat.24:22 nos confirma l'intencion de Jèsus « d'abreujar los temps » fixats per la logica de la construccion profetica siá, la Pâque del 3 d'Abril de 2030 : « E, s'aqueles jorns èran pas abreujats, degun seriá pas salvat; mas, a causa dels elegits, aqueles jorns seràn abreujats. » Dins Matthieu 24, Jèsus embolha voluntàriament la responsa que balha a sos apòstols qu'o questionan al subjècte « de signes del temps de la fin ». Perque après aver profetizat las persecucions que van venir frapar sos elegits sus l'ensemble de l'èra crestiana après lo lançament de sa Glèisa, repren mantun còp sa descripcion dels faches que se van complir al « temps de la fin » clarament definit pel verset 14 : «Aquela bona novèla del reialme serà presicada dins lo mond entièr, per servir de testimoniatge a todas las nacions. Alara vendrà la fin. ». E dins l'una d'aquelas represas, lisa al verset 22 aquela importanta precision adreçada a sos servidors del temps final : « E, s'aqueles jorns èran pas abreujats, degun seriá pas salvat ; mas, a causa dels elegits, aqueles jorns seràn abreujats ». Perque seràn personalament concernits pel decret de mòrt promulgat pels darrièrs rebèls de l'istòria del pecat terrèstre. Per la rèsta, podèm comptar sus la poténcia de Dieu per velar las intelligéncias e obligar los rebèls a balhar d'importància unicament a aquela data de la Pâque del 3 d'Abril de 2030 qu'es la data logicament fixada per la resulta de las 2000 annadas començadas lo 3 d'Abril de 30, data de la mòrt expiatòria del Salvaire dels elegits. Que pòt escapar a l'embornament ordenat pel Dieu Totpoderós ? Cap de sas creaturas e sustot pas sos enemics. Ne pòdi testimoniar, essent estat personalament somés a aquela poténcia divina quand segon son intencion, deviái èsser convencut del retorn de Jèsus-Crist per l'annada 1994, e los arguments en favor d'aquela esperança mancavan pas. En mai, quala data melhora pòdon causir per far se morir los darrièrs elegits que la de l'anniversari de la mòrt de Jèsus ? E ajusti encara aquel argument qu'exprimís lo possible rasonament d'aqueles marrits rebèls : « Puèi que pretendon esperar lo retorn de Jèsus pel 3 d'Abril de 2030, segon lor calcul, balham lor fins a aquela data, e se Jèsus es pas intervengut per los salvar, aurem alara tota legitimitat per los tuar ».

Es genial de relevar coma la responsa portada per Jèsus a sos contemporanèus aviá una dobla portada per eles e per nosautres. Car relevem-o per eles tanben lo temps foguèt abreujat per tal d'escapar al massacre qu'a frapat los abitants de Jerusalèm en 70 liurats a las armadas romanas.

Perque abans de destruire la vila, an levat lo sèti e son partits e es a aquela partença organizada per Dieu coma un temps abreujat que lor a permès de quitar la vila abans que de retorn, los romans massacen totes sos abitants e destruson la vila e son sant Temple. Tanben, dins Matt.24:15 a, 20, las anóncias de Jèsus los concernissián tot particularament : « Aquí perqué, quand veiretz l'abominacion de la desolacion, dont a parlat lo profèta Daniel, establida en luòc sant, -que lo que lièch faga atencion ! Alara, que los que seràn en Judèa fugisson dins las montanhas; que lo que serà sul teulat davale pas per prene çò qu'es dins son ostal ; e que lo que serà dins los camps torne pas endarrièr per prene son mantèl. Malaür a las femnas que seràn empenhadas e a las qu'alacharàn en aqueles jorns ! Pregatz per que vòstra fugida arribe pas en ivèrn, ni un jorn de sabat. » Dins lor contèxte istoric, l'urgéncia èra la condicion del salut. Al temps de la fin, la situacion serà plan diferenta perque las mesuras adoptadas contra los darrièrs sants seràn presas de faïçon progressiva fins a la decision finala de balhar la mòrt als insosmeses injustament tenguts per responsables de la justa colèra divina. En mai, lo salut dels darrièrs sants dependrà unicament de l'intervencion de Jèsus-Crist. Dins son messatge Jèsus cita Daniel ne referéncia a l'anóncia de Dan.9:26-27 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inundacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » Puèi la primièra partida del verset 27 concernís lo ministèri del Messias Jèsus subjècte principal de la profecia : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda; » Puèi la segonda partida del verset cibla tornarmai las accions « òrras » comisas per Roma dins sas doas fasas successivas imperiala e papala : « lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondon sul devastator ». Aquela traduccion prepausada per Louis Segond es incorrècta ; aquí la bona traduccion : « E jos l'ala [seràn] de las abominacions de la desolacion ; e fins a una entièra destruccion e serà brigalhada [segon] çò qu'es estat decretat, sus la [tèrra] desolada ». Lo fach d'intercalar lo tèma del ministèri de Jèsus entre las doas evocacions de las accions romanas balha al verset entièr una seguida cronologica dels eveniments profetizats. Lo ministèri de Jèsus se situa entre l'auton 26 e sa mòrt que se complís lo 3 d'Abril de 30. Puèi, en consequéncia de l'incredulitat josieva profetizada al verset 26, « e degun per el », la nacion es destrucha en 70 per las tropas romanas que destruson de faïçon « òrra », mas sus l'òrdre de Dieu, lo Temple sant de Jerusalèm e tot çò que representa « la santetat » de l'anciana aliança, dont lo clergat josieu particularament culpable d'aquela incredulitat jutjada e condemnada per Dieu.

Lo procès del Nadal idolatra

Dempuèi la debuta de mon ministèri profetic a lo qual lo Senhor Dieu Jèsus-Crist m'a cridat, soi anat de descobèrta en descobèrta e al fil del temps ai comprés l'enòrma importància que Dieu balha prophétiquement a las causas qu'a organizadas après los aver creadas. En fach, per el, tot pren valor profetica perque dins sa pensada Dieu teís de ligams multiples entre lo passat lo present e lo futur de la vida.

Uèi, lanci l'obertura del procès del Nadal idolatra. E vau presentar aquel procès jos l'aspècte que prendriá dins un tribunal, tal coma apareisson sus la tèrra. Cadun a son torn, dos avocats, lo de l'acusacion e lo de la defensa, van presentar lors arguments als jurats que representas. Los escambis se debanan jos la presidéncia del Dieu de vertat.

La paraula es a la defensa :

« Vòstre Onor, Sénhers los jurats, la fèsta es anciana e regaudís los òmes que la celèbra e l'onora ; fa la jòia dels mainatges e dels parents ».

La paraula es a l'acusacion :

« lo temps transforma pas la messorga en vertat e balha pas luòc a cap de legitimitat ; fa la jòia dels òmes e dels mainatges, mas atrista lo Dieu de vertat ».

La paraula es a la defensa :

« Elle a lo meriti de rampelar la naissença de Jèsus-Crist ».

La paraula es a l'acusacion :

« Jèsus es pas vengut sus tèrra per far celebrar sa naissença, mas sa mòrt expiatòria ; solament lo rampèl de sa mòrt implica per el meteís la necessitat de sa naissença ; sa naissença balha pas res a l'òme pecador, mentre que sa mòrt o pòt salvar. ».

La paraula es a la defensa :

« la fèsta installada en tradicion annala obliga l'umanitat a se rebrembar de la venguda de Jèsus sus la tèrra ».

La paraula es a l'acusacion :

« Jèsus es pas vengut sus la tèrra per obligar qual que siá a tenir compte d'aquela venguda. Es vengut far una demostracion de l'amor divin daissant los èssers umans liures de ne tenir compte o pas. Ajusti que, per mantenir lo sovenir de la naissença e de la mòrt de Jèsus, Dieu a instaurat tre la creacion del mond, lo repaus santificat del vertadièr seten jorn nommat dempuèi sabat. Lo quatren comandament, que lo prescrich e l'ordena, comença precisament per l'expression : Rebremba-te del jorn del repaus per o santificar... L'obesissença a aquel òdre favoriza donc lo sovenir de l'òbra complida per Jèsus-Crist ; aiçò d'autant mai que lo sabat setmanier profetiza lo repaus final del seten millenari dins lo qual, recrompats per son sacrifici expiatòri, sos elegits dintraràn per l'eternitat ».

La paraula es a la defensa :

« Nadal privilègia un moment de comunion e de rapprochement dels òmes e dels pòbles, e dels parents amb lors mainatges »

La paraula es a l'acusacion :

« A qué bon aquel cort temps d'ententa, puèi que lo natural marrit dels umans domina tornarmai tre que la fèsta es passada, e de còps quitament pendent lo repais festiu ? Aquel moment d'ententa pren un caractèr ipocrita illusòri ».

La paraula es a la defensa :

« Aquela tradicion agrada als èssers umans qu'aiman s'ofrir dels presents e los mainatges aiman ne recebre ».

La paraula es a l'acusacion :

« Dempuèi quasi 6000 ans, los umans prenon plaser a pecar contra Dieu, aquò torna lo pecat legitim ? E qualas consequéncias pòrtan aqueles escambis de presents e quals efièches an pels mainatges ? Los esperits umans, dont lors mainatges, son atal formatats a la necessitat e l'espèra de la recompensa. Es pas-aquel pas, la faïçon dont se dreça los animals domestics o salvatges ? Seria pas mai benefic per lor construccion mentala d'ofrir de presents puslèu que de ne recebre ? Es en totes cases çò que fach Dieu per sas creaturas ».

La paraula es a la defensa :

« Aquela fèsta es plan utila perque favoriza lo comèrci e permet a fòrça gents de ganhar lor vida ».

La paraula es a l'acusacion :

« Aquel argument es precisament lo que torna aquela fèsta particularament desagradiva a Dieu. Perque Nadal, coma totes las fèstas religiosas instauradas per la religion romana catolica papala, constituís lo pretèxt religiós qu'enriquís al fil del temps, los « mercands del temple » que ne profièchan. Es precisament en lor ofrissent aqueles mejans d'enrichiment que la falsa religion catolica s'es facha apreciar pels umans occidentals. Agacham çò qu'es venguda aquela fèsta pendent lo sègle XX ; los USA se'n son apoderada, per crear de tota pèça lo personatge del paire Nadal mascat per una barba blanca e revestit d'un mantèl rog, segon las colors de lor celèbra bevenda, lo sòda Coca-Cola ; lo rog essent precisament la color simbolica del pecat. Tanben, que fariá Jèsus se se presentava uèi al mièg de la fèsta de Nadal ? Prendriá un foet e caçariá fòra de son aira, totes los « mercands de la tèrra » citats dins Apo.18:3 perque son en nòstra epòca, los novèls « mercands del temple » que solhan per lor actitud lo subjècte religiós ».

La paraula es a la defensa :

« Mercé vòstre Onor, mas ai pas mai d'argument ».

L'acusacion pòt donc contunhar :

« la fèsta de Nadal a pas cap de legitimitat religiosa perque per sa mòrt, Jèsus-Crist a fach cessar totes las fèstas religiosas de l'anciana aliança e los a pas remplaçadas per de novèlas fèstas. La religion consistís pas a onorar de fèstas, mas a onorar lo sacrifici de Jèsus-Crist, çò que consistís a tornar nosar una relacion d'amor amb Dieu, lo vertadièr Paire que nos a creats en Adam e Eve, nòstres primièrs parents carnals. Darrièr la fèsta de Nadal se tròba un eretatge pagan que préexistait ja dins la Roma imperiala, que cridava aquel periòde, « la fèsta dels Saturnales ». Celebrava la naissença del solelh après lo moment del solstici d'ivèrn. Lo jorn ensolelhat reduch a son temps mai cort, se metiá a reprene son cicle d'augmentacion, e los pagans plaçavan aquelas causas jol culte de Tammuz eretat dempuèi lo rei Nimrod del temps de la « torre de Babel ». Tammuz èra son filh, divinizat après sa mòrt, e pretendut aver rejonch lo solelh. A nòstra epòca, la forma d'aquelas ancianas fèstas paganas, caracterizadas per d'orgias alimentàrias e sexualas, reapareis per son aspècte generalizat de mens en mens religiós. La tòca que rèsta es de far la fèsta e de se liurar a de novèls repaisses totalament irrespectuosas de las règlas sanitàrias establidas per Dieu. Perque o rampèli, la mòrt de Jèsus-Crist a pas fach de pòrc classat dins Lévitique 11 coma aliment impur, un aliment pur ; n'es tot parièr pels crustacèus e los fruches de mar que son sovent a l'origina de grèvas intoxicacions alimentàrias, de còps mortals, perque coma filtres marins, concentran totes las impuretats marinas que constituïsson lor noiridura. Demòra encara un aspècte de Nadal que li tira tota legitimitat. S'agís de sa data qu'es senada celebrar l'anniversari de la naissença de Jèsus. Solament,

se tròba que Dieu a pas permés als òmes d'establir amb precision aquela data. Me sembla legitim d'i veire son desir que siá pas festejada. En fach, tota l'umanitat, sos darrièrs servidors fidèls compreses, es estat victima d'aquel interès balhat a la naissença de Jèsus. Los falses crestians l'an volgut festejar, e sos elegits an totjorn pensat qu'aquela data de la naissença èra importanta dins los calculs profetics. Solament, que n'a estat ? Aquela data ignorada s'es averada totalament inutil, perque los calculs realizats a partir de las duradas profeticas citadas dins las profecias de la Bíblia, s'apièjan unicament suls eveniments que marcan la debuta e la fin d'aquelas duradas. La data de la naissença de Jèsus èra atal ignorada e subrevolada sens cap d'inconvenient ; la construccion profetica èra possibla, sens la conéisser, alara quitament que las marcas istoricas pausavan sus un calendari entièrament fals taulièr al sègle VI, pel monge catolic Denys-lo-Pichon. La tèrra es venguda tre lo començament una tèrra del pecat, mas uèi, a la fin dels jorns, es en mai, la tèrra de la messorga. Se reconeis atal en ela o retracha de son vertadièr paire, lo drac, Satan, « messorguier e murtrièr tre lo començament », segon los prepauses tenguts per Jèsus, dins Jean 8:44 : « Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la veritat, perque i a pas de veritat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fonzes ; perque es messorguier e lo paire de la messorga ». Vòstre Onor, Sénhers los jurats, ma plaidariá a carga s'arrestarà donc aquí, e persistissi e signa per declarar Nadal fèsta illegitima dels idolatras ».

Los jurats que representas an pas donc mai qu'a jutjar la fèsta presumida e demostrada colpabla. Pertocant Dieu lo president del tribunal, i a de temps que l'a jutjada e condemnada, mas sens çaquela empachar los umans de la celebrar ; e n'es atal per d'innombrables pecats, marridas accions e marridas pensadas que daissa liurament se desvolopar sens los aprovar. Es solament quand ven l'ora del reglament dels comptes que, per sos castigs, sa colèra longtemps contenguda e retenguda se mesura a son just nivèl.

Dins aquela segonda partida, te prepausi de portar un agach profetic suls eveniments que marcan la naissença de Jèsus. L'Evangèli de Luc cobrís particularament aquel moment de la naissença del Salvaire dels elegits. Garda a l'esperit que los eveniments son entièrament organizats per Dieu, perque son portaires de messatges profetics fòrça importants coma o vas veire.

En primièr, relèvi lo fach, qu'un recensament del pòble josieu, l'Israèl de Dieu, es organizat. Los archius romans e josieus van donc enregistrar aquela accion e normalament permetre de datar l'annada de la naissença de Jèsus-Crist. Solament, n'a pas res estiu. E a causa d'un amoncellement d'errors, la data oficiala causida es estada faussada de sièis annadas. Jèsus es nascut sièis ans abans la debuta de l'an 1 que li es atribuït dins nòstre calendari catolic roman. Puèi, lo recensament provòca una saturacion de las plaças liuras dins las aubèrgas e las ostalariás dispersadas sus la tèrra d'Israèl, de maniera que Joseph e Marie tròban pas una cambra per dormir e es dins aquela situacion que Marie va enfantar e metre al mond son divin filh, Jèsus. Al darrièr moment, se lor prepausa per gite, un estable, lo luòc qu'abriga los animals. Discernissi dins çò fa una terribla anòncia profetica que Dieu adreça al pòble josieu primièr, mas tanben a l'ensemble de l'umanitat. Qual es donc son messatge ? Lo mond entièr es liurat al drac e lo filh de Dieu i a pas sa plaça. Serà, sus la tèrra, tractat coma un animal, en fach, « un anhel » que serà liurat a la mòrt, après de multituds d'anhels sacrificats per profetizar son òbra salvaira. A sa naissença, Jèsus es pas plaçat dins un brèç, mas dins la grèpia dels buòus, alongat dins la palha ; avèmaquí, l'anòncia que son còs serà prepausat coma noiridura, çò que confirmarà en disant la velha de sa mòrt a sos apòstols a los quals presentèt de pan non levat, « aiçò es mon còs ; manjatz-ne totes ». Dieu a tota rason de favorizar los pastors de Betleèm, perque, en Jèsus, va venir lo « Bon Berger » suprèm. Es a aquelas personas de bas reng, que Dieu acòrda lo privilègi de tornar glòria al nenet Messias. En aquela ora de la Prima, a las nuèchs encara fraiches, los pastors escambiavan entre eles, probablament, a l'entorn d'un fuòc, quand, a l'entorn d'eles, lo cèl s'illuminèt pel lum subnatural creat pels sants àngels enviats cap a eles per Dieu. Aquel lum angelic veniá far pròva de la naissença, sus la tèrra, de Jèsus-Crist, « lo lum del mond ». Mas ja, l'impossibilitat de trobar plaça dins una ostalariá profetizava aquelas paraulas de Jean, « mas las tenèbras l'an pas ponch recebuda ». Çò escur presagi èra ja confirmat dempuèi lo temps de Daniel qu'aviá escrich a prepaus del « Messias fortificat », dins Dan.9:26 : «...degun per el ». Mas precisava tanlèu çò que seriá la responsa de Dieu, de cap a aquela demostracion d'incredulitat rebèlla : « lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inundacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » La pròva de l'incredulitat demostrada en l'an 30, recebèt son castig en l'an 70 per las mans e las armas romanas. Aquelas 40 annadas de delai final rampèlan las 40 annadas de sejoir dins lo desèrt d'Arabia de la naissença nacionala d'Israèl ; los dos marcant atal los tempses « Alfa e Omèga » de l'anciana aliança. L'Evangèli de Matthieu completa lo de Luc, en revelant la visita dels magicians orientals que venguèron salutar, onorar, e far ofrenda « d'aur, d'encens e de mirra » al mainatge Jèsus. La santa

família abitèt 40 jorns a Betleèm, mas après aquel temps de la purificacion, partiguèt en Egipte sus l'òrdre de Dieu, e a son retorn abitèt a Nazaret, lor vila.

Après los pastors, la naissença de Jèsus es onorada per d'estrangièrs orientals, en fach dels astrològs que s'interessavan particularament als faches pertocant Israèl. Perque çò pòble intrigava totes los pòbles de la tèrra a causa de son culte tornat a un Dieu unic. Atal, coma los Samaritans del ministèri de Jèsus, d'òmes estrangièrs envejavan la glòria religiosa dels josieus. Desiravan eles-tanben servir e onorar lo grand Dieu creator revelat pels josieus. En realitat, essent creator de tota vida, Dieu se disiá Rei d'Israèl que per far enveja als autres pòbles esclaus del pecat e de lors practicas paganas idolatras. Los tres mages o magicians practicavan l'astrologia, una sciéncia que los conduciá a observar lo cèl que los fascinava. E davant aquela immensitat, se desvelhava en eles la « pensada de l'eternitat » qu'atribuissián al Dieu unic d'Israèl. Aqueles tres mages qu'èran pas de « reis », nos son presentats coma un signe precursor de la dintrada dels pagans dins la gràcia del Crist, mentre que paradoxalament, los josieus qu'èran los depositaris oficials de sos oracles e ordenanças anavan eles meteisses s'exclure de son aliança. Las ofrendas portadas al mainatge Jèsus èran portairas de messatges profetics. « l'aur » profetizava la fe qu'aqueles pagans mespresats pels josieus li anavan testimoniar. « l'encens » profetizava l'embaumement de son còs preparat per sejoir, pendent « tres jorns e tres nuèchs », las qualas foguèron en realitat « tres nuèchs e tres jorns », dins lo tombèl de Joseph d'Arimatea. E « la mirra » profetizava que sa vida e sa mòrt serián ressentidas per Dieu e totes sos elegits coma « un parfum d'agradiva odor » que fariá d'el, l'intercesseur ideal, perfiech en tota causa, per tornar recevables pel grand Dieu creator ofensat pels pecats comeses, las pregàrias dels sants elegits penedents.

Après aquela visita, avertits en sòmi per Dieu, recuperèron dirèctament lor país en Orient. De lor costat, Joseph, Marie e Jèsus partiguèron viure en Egipte sus l'òrdre d'un àngel fins a la mòrt del rei Hérode lo Grand. Aqueste obtenguèt pas donc pas la responsa qu'esperava de mages. Mas segon Matt.2:16, sabèm que « dos ans » après aquela visita, dintrèt dins una colèra murtrièra que provoquèt lo massacre de totes los mainatges annadits de « dos ans e en dejós » dins la vila ont Jèsus es nascut : Betleèm en Judèa. Se moriguèt pauc de temps après aquela terribla accion e es aquela data de sa mòrt que lo monge Denys lo pichon atribuiguèt a la naissença de Jèsus. Establistent son calendari sus la fondacion de Roma sus la quala s'enganèt de 4 ans, amb los 2 ans citats dins Matthieu 16, obtenèm los 6 ans d'error totala de nòstre calendari usual. Dieu, çò faguèt pagar per aquel massacre de mainatges l'indiferéncia dels abitants de la region de cap a la naissença de lor Messias ? Vesi mai dins aquela accion, un escur presagi que va concernissiá la nacion entièra en l'an 70, perque pagarà a aquel moment, son regèt del Messias presentat per Dieu. Lo massacre dels mainatges cibla prophétiquement la generacion de Jèsus. Quand se morirà crucificat a l'edat de 35 ans e 14 jorns, las gents de son edat de la nacion entièra portaràn de cargas autoritàrias, que los rendràn particularament responsables e colpables de l'incredulitat nacionala del país. Del meteís biais ; la generacion francesa rebèlla de Mai 1968 s'es retrobada a las comandas del país França pels darrièrs temps de malediccion.

Après la visita dels mages, quaranta jorns après la naissença de Jèsus, sa família terrèstra la presenta al temple de Jerusalèm. E aquel jorn-la, Jèsus es reconegut e adorat per doas personas plan annadidas. L'òme piós Siméon e la profetessa Anne li tornan cadun son torn lors omenatges. Los parents recebon atal una confirmacion novèla que Jèsus, lor filh prestat per Dieu, es plan lo Messias esperat e esperat per lor pòble Israèl. Çaquela causa desvelha pas la nacion endormida dins sos rites tradicionals, e la prediccion facha per Siméon dins Luc 2:34 se complirà ric a ric : quand se desvelharà a son subjècte, serà per la disputa, la controvèrsia murtrièra : « Siméon los benesís, e dich a Marie, sa maire : Aquí, aquel mainatge es destinat a menar la casuda e lo relèvement de mantun en Israèl, e a venir un signe que provocarà la contradiccion ».

La justa colèra divina

Per fòrça gents, Dieu pòt pas èsser subjècte a la colèra, perque es amor. Los que rasonan atal s'enganan eles meteisses perque dins la Bíblia, Dieu parla sovent de sa colèra mas es indispensable de la qualificar de « just » ; perque sens aquel qualificatiu, se poiria pas conciliar amb sa natura de Dieu amor. Aqueles personas cometon l'error d'interpretar la colèra divina segon lo modèl uman. Mas oblidan qu'entre eles e Dieu, i a de diferéncias enòrmas fondamentalas e en primièr aquesta : son marrit e Dieu es bon. La colèra de l'uman es injusta, perque es la consequéncia d'un esperit marrit. E a l'opausat absolut contrari, la colèra de Dieu es just perque es bon e realament amor. Quand l'òme es frustrat dins son desir, dintra en colèra e ressent en el lo besonh de far de mal, als autres que l'entornejan, mas tanben, a el meteís. Per Dieu, quand es frustrat al nivèl de l'obesissença que li es

deguda, perque es lo Dieu creator a lo qual tota vida deu son existéncia, sa frustracion o met en patiment e ne pena. Son patiment pausa sus la necessitat de deure punir e d'aver a causar de patiments a sas creaturas. Per prene un imatge, Dieu es un leon que tua unicament per manjar, mentre que l'òme marrit es un tigre que tua per plaser de tuar.

Jèsus a testimoniàt per sos prepauses d'aquel desplaçar divin que consistís a frapar sas creaturas dins Luc 9:54-55 : « los discípols Jacques e Jean, vesent aquò, diguèron : Senhor, çò vòles que comandem que lo fuòc davale del cèl e los consumisca, coma tanben faguèt Élie ? Jèsus se virèt cap a eles, e los reprenguèt, disent : Sabètz pas de qual esperit sètz animats. Perque lo Filh de l'òme es vengut, non per pèdre las armas dels òmes, mas per los salvar. E anèron dins un autre borg ». Aquele exemple nos revèla perqué la nacion josieva va regetar son Messias. Jacques e Jean son dos òmes josieus dont l'esperit es estat noirit del passat gloriós de l'Israèl de Dieu. Son glorioses d'apartenir a aquel pòble que Dieu a desliurat d'esclavatge egipcian e son egalament glorioses de conèisser las revelacions fachas a Moïse per Dieu. An rebut amb fe lo testimoniatge pertocant la destruccion dels enemics de Dieu pel « defunt del cèl », lo cas de Sodome e Gomorrhe e lo cas complit per Elie, lo profèta segon 2 Reis 1:10 : « Élie respondèt al cap de cinquanta : Se soi un òme de Dieu, que lo fuòc davale del cèl e te consumís, tu e tos cinquanta òmes ! E lo fuòc davalèt del cèl e o consumiguèt, el e sos cinquanta òmes. » E la causa se repetiguèt dos còps, Jacques e Jean fasián pas donc que far pròva de lor fe en Dieu e en sas revelacions biblicas. Pasmens, coma dins lo cas de Pierre, a lo qual a dich « arrièr d'ieu Satan ! », Jèsus ditz a Jacques e Jean : « Sabètz pas de qual esperit sètz animats » ; del del drac o l'un de sos demònis o encara de lor pròpri esperit marrit. E balha la rason per la quala es pas encara temps d'activar lo « defunt del cèl » : « Perque lo Filh de l'òme es vengut, non per pèdre las armas dels òmes, mas per los salvar ». A l'epòca del ministèri de Jèsus, cap d'òme sabia que lo Messias venia demest eles unicament per se morir ; çò qu'era l'unic mejan de salvar lors armas. Sos apòstols eles meteisses o devian pas comprene qu'après sa resurreccion, après lo compliment de sa mòrt expiatòria. Mas, dins sa responsa, Jèsus restaca plan aquela impossibilitat d'activar lo « defunt del cèl » al sol temps de sa venguda sus tèrra. En fach aquel ministèri terrèstre ven revelar lo Dieu amor que lo Dieu justícia avia mscat dins l'esperit dels òmes. Lo « defunt del cèl » èra davalat sus d'òmes rebèls per testimoniàr que Dieu pòt destruire la vida qu'a balhada quand es desobesissenta. Mas après sa demostracion d'amor en Crist, lo « defunt del cèl » tombarà pas mai, perque aquel testimoniatge a pas mai de sens per el. Es aquí, un critèri plan important que caracteriza çò que Dieu crida : « l'aliança novèla » e çò que la torna « novèla » es precisament, sa demostracion d'amor per sos sols elegits, perque pòt pas profechar qu'a eles-sols.

A partir d'aquela pròva balhada de son amor, coma un pecador que gèta dins la mar son fialat, Dieu espèra pacientament que son fialat siá emplenat de peisses e quand o retirarà emplenat a vòt, per l'umanitat entièra serà la fin del temps de gràcia. L'intercesseur divin cessarà d'intercedir, sos elegits seràn gardats e protegits per sos àngels sants e fidèls ; riscaran pas mai res de la part dels marrits umans e dels marrits àngels. Mas dins aquela situacion novèla, Jèsus revestirà son vestit de « venjança », la quala es profetizada dins Esaïe 61:2 : « Per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; Per consolar totes los afligits ». « l'annada » o temps « de gràcia » acabada, l'ora de la « venjança » se presenta e Dieu pòt daissar s'exprimir tota sa « justa » colèra.

L'exemple d'aquela justa colèra es lo castig de « Babylone la Grand, la prostituïda » evocada dins Apo.17 e 18. Aquele tèma es anonciat jos mantun simbòl pendent aquela revelacion profetica. Aquele primièr verset d'Apo.10:2 revèla las doas causas principals de la colèra de Dieu en Crist : « Vivi un autre àngel poderós, que davalava del cèl, envelopat d'una nivolada ; al dessus de son cap èra l'arcolan, e sa cara èra coma lo solelh, e sos pès coma de columnas de fuòc ». La primièra d'aquelas doas causas concernís l'usatge pervers òrre que los LGBT an fach d'imatge de « l'arc-en cèl » qu'an pres per simbòl universal. Per comprene la « justa colèra » qu'aquela causa avia en Dieu, se cal remembrar que balhèt « l'arc-en cèl » als òmes per signe que destruiria pas mai los esperits marrits rebèls per un « deluvi d'aigas ». Solament, als jorns del « temps de la fin », los darrièrs rebèls s'apoderan d'aquel simbòl per representar lors revendicacions libertàrias, libertinas, depravadas e perversas, jutjadas per Dieu e sos elegits, coma « òrres ». La segonda causa es lo culte del repaus del primièr jorn de la setmana que constituís lo dimenge roman originairament adoptat al títol de « jorn del solelh invencit » pagan lo 7 de Març de 321, per òrdre e decret de l'emperador Constantin 1èr dich « lo Grand ». Relèva malgrat que « sos pès » son coma de « columnas de fuòc » siá, segon l'aparéncia jos la quala Dieu avia retengut las armadas egipcianas, lo temps d'obrir a son pòble ebrèu un camin per traversar « la mar Rog », per fin que passe en Arabia e se tròbe en securitat. Mas aici, aquelas « columnas de fuòc » van frapar sos dos enemics principals de l'era crestiana e los que fan aliança amb eles. Lo verset 2 nosautres dich : « Tenia dins sa man un pichon libre dobèrt. Pausèt son pè drech sus la mar, e son pè esquèr sus la tèrra ; » Sos dos enemics son dins l'òrdre de grandor e

cronologicament : la religion catolica papala e romana, autoritat religiosa del primièr regim coalizat persécuteur, simbolizat per « la mar » ; e en segond, simbolizat per « la tèrra », lo protestantisme, organizator del darrièr regim coalizat persécuteur. Lo catolicisme e lo protestantisme se reclaman totes los dos del salut portat per Jèsus-Crist e lors accions « òrras » son donc imputadas a Jèsus el meteís ; es çò que fach d'eles, sos mai grands enemics de l'istòria religiosa. Mas Apo.10:1-2 cibra lo temps de son retorn, e a aquela epòca de venjança, Jèsus se presenta amb « un pichon libre dobèrt » que designa tota sa revelacion profetica que l'un e l'autre an mespresada. Aquel « libre pichon » èra a l'origina barrat per « sèt sagèls » segon Apo.5:1 : « Puèi vivi dins la man drecha del qu'èra segut sul trône un libre esrich en dedins e en defòra, sagelat de sèt sagèls. » Aqueles « sagèls » son descellés pendent lo temps e de la compreson dels subjèctes revelats segon Apo.6. E lo darrièr, siá lo « seten », designa lo « sagèl del Dieu viu » tèma d'Apo.7, siá sa « sabat del seten jorn » que la darrièra coalicion falsament crestiana volrà destruire e far desaparéisser entièrament. Aquelas precisions nos permeton de comprene a qual ponch la colèra finala exprimida per Dieu serà justificada. E o serà d'autant mai qu'aqueles dos falses crestianismes prescan lo Dieu amor e justifican lor desobesissença al nom d'un cambiament d'aliança. E a aquel lum, podèm comprene perquè dins Apo.6:15 a 17, aquestes rebèls terrèstres son presa d'un terrible esglasi en vident Jèsus aparéisser : « los reis de la tèrra, los grands, los caps militars, los rics, los poderoses, totes los esclaus e los òmes liures, s'amaguèron dins las caunas e dins los ròcs de las montanhas. E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul trône, e davant la colèra de l'anhèl ; perque lo jorn grand de sa colèra es vengut, e que pòt subsistir ? » Apo.7 pòrta la responsa a aquela question : poiràn subsistir, perque aprovats per Dieu, los sols darrièrs representants demorats vius de l'òbra divina e non de l'institucion « adventista del seten jorn ». Aquela colèra divina es encara profetizada dins Apo.11:18, ont cobrís las accions divinas complidas après la fin del temps de gràcia, tèma d'Apo.15 : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. » Aquel verset presenta l'interès de revelar l'òrdre cronologic de la successon de la Tresena e darrièra « Guèrra Mondiala », dins la quala « las nacions se son irritadas ». Ven puèi la fin del temps de gràcia plaçat jol signe de la colèra de Dieu ; « colèra » exprimida per sos « sèt darrièrs flagèls ». Revelant encara l'òrdre cronologic, en primièr, Jèsus ressuscita sos elegits mòrts e amb eles, los elegits demorats vius recebon un còs celèst incorruptible e montan al cèl ont accedisson per l'eternitat ; çò que constituís lor recompensa e que concernís pas que « sos servidors profètas, los sants e los que crenhon son nom ». N'an balhat la pròva en obesissent a sos comandaments e totas sas ordenanças pendent lor vida benesida per Dieu sus la tèrra. Dins aquela lista, Dieu plaça en cap « sos servidors los profètas », perque al « temps de la fin », l'amor de la vertat revelada dins sas profecias biblicas es la nòrma de la vertadièra fe e de la santetat autentica. La necessitat de retrobar « la crenhença de Dieu » es dins lo messatge del primièr àngel d'Apo.14:7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. ». Coma per la traversada de la mar Rog, Dieu met sos elegits en securitat absoluta, en los fasant dintrar dins son reialme celèst. Assistiràn pas als massacres dels prèires e dels pastors apostatas. E aquela fasa de la « venjança » divina es designada, dins Apo.14:18, pel simbòl de la « vendèmia » : « E un autre àngel, qu'aviá autoritat sul fuòc, sortiguèt de l'autar, e s'adrecèt d'una votz fòrta al qu'aviá la fauç talhanta, disent : Lance ta fauç talhanta, e vendèmia los rasims de la vinha de la tèrra ; perque los rasims de la tèrra son madurs » ; çò que significa que l'iniquitat umana es arribada a son comol. Relèva qu'aquela accion de « vendèmia » es ligada al « defunt » siá a las « colonnas de fuòc » que designan los « pès » destructors de Jèsus dins Apo.10:1. Aquel temps de « colèra » finala dirigida contra las falsas religions crestianas apareis encara dins Apo.16 ont se complís après lo « seten dels sèt darrièrs flagèls ». Succedís al retorn gloriós de Jèsus-Crist que plaça aquela accion punitiva entre las mans de las victimas enganadas pels falses ensenhaments religioses crestians. Dins Apo.16:19, Dieu diguèt : « E la vila granda foguèt dividida en tres partidas, e las vilas de las nacions tombèron, e Dieu, se rebrembèt de Babylone la grand, per li balhar la copa del vin de son ardenta colèra. » Confrontats al Crist gloriós vengut visible e a son sosten en favor de sos elegits qu'èra decidida a exterminar, la coalicion rebèlla se « dividís en tres partidas » ; los « tres » que s'èra unidas dins Apo.16:13 : « E vivi sortir de la boca del dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca del fals profèta, tres esperits impurs, parièrs a de granhòtas. » Jos sos tres simbòls, retrobam dins l'òrdre citat, lo drac Satan, la religion catolica, ja simbolizada per « la mar », e la religion protestanta, ja simbolizada per « la tèrra ».

L'accion d'aquela « vendèmia » es desenvolopada dins Apo.18 e los elegits essent eles al cèl en securitat e ja dintrats dins l'eternitat, las paraulas de Dieu s'adreçan a las victimas de las messorgas religiosas crestianas que van complir per el lo castig de lors falses pastors religioses. Dieu lor ditz,

dins Apo.18:6: « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. » Se pòt trobar alara estonant que Dieu frapa pas sas marridas personas qu'al doble de lors marridas e crudèlas accions. Per comprene aquela limitacion devèm ja tenir compte qu'aqueles marridesa concernís pas los tòrts faches als elegits de Jèsus-Crist puèi qu'a empachat l'accion de se complir integralament. Lo tòrt principal causat a las victimas sedusidas e enganadas es donc la pèrda definitiva de l'esperança de l'eternitat. En escotant las messorgas que pensavan èsser la vertat, de gents pensavan dintrar un jorn dins aquela eternitat celèsta o terrèstra. Avent perduts la possibilitat de viure eternalament, es just que tiren la vida als messorguièrs que los an ensenhats. Mas per justificar la punicion dobla, cal imputar la segonda dòsi a la colèra de Dieu qu'es justificada pel fach qu'aqueles messorguièrs, que condemna a mòrt uèi, o frustran del plaser de lor ofrir la vida etèrna. La dobla dòsa s'explica per la dobla culpabilitat dels falses ensenhaires de cap a Dieu, primièr e de cap a l'òme, segondament, mas egalament coma un signe de la « segonda mòrt » que lor es reservada pel « jutjament darrièr ». Retrobam dins Apo.18:8, lo castig pel « defunt » profetizat dempuèi Apo.10:1 : « A causa d'aquò, en un meteís jorn, sos flagèls arribaràn, la mòrt, lo dòl e la famina, e serà consumida pel fuòc. Perque es poderós, lo Senhor Dieu que l'a jutjada ». Mas après « la vendèmia », los executors de la senténcia divina seràn a lor torn destruchers e tuats per Jèsus-Crist e son terrible darrièr flagèl : la pluèja de pèira de « granissa » a las pèiras enòrmas plan eficaças segon Apo.16:21 : « E una gròssa granissa, dont las pèiras pesavan un talent, tombèt del cèl suls òmes; e los òmes blasfemèron Dieu, a causa del flagèl de la granissa, perque aquel flagèl èra plan grand ». Lo pes d'un « talent » correspondiá a mai o mens 42 quilogramas en çò dels romans.

Al jutjament darrièr, la colèra divina serà desvelhada perque Dieu se retrobarà amb sos elegits tornarmai en preséncia dels marrits rebèls ressuscitats, unicament per ausir e descobrir lo jutjament dels sants e de Jèsus-Crist que los concernís individualament e patir « la segonda mòrt dins l'estanh de fuòc » coma l'ensenha Apo.19:20 : « E la bèstia foguèt presa, e amb ela lo fals profèta, qu'aviá fach davant ela los prodigis pels quals aviá sedusit los qu'avián pres la marca de la bèstia e adorat son imatge. Foguèron totes los dos getats vius dins l'estanh ardent de fuòc e de sofre. » ; e tanben dins Apo.20:10 : « E lo drac, que los sedusissiá, foguèt getat dins l'estanh de fuòc e de sofre, ont son la bèstia e lo fals profèta. E seràn tormentats jorn e nuèch, als sègles dels sègles. » Apo.20:12 resumís lo principi del jutjament dels marrits ressuscitats a la fin del seten millenari apelat « mila ans » dins Apo.20:5 : « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits. Es la primièra resurreccion. » Lo montatge d'aquel verset es voluntàriament enganaire. Aqueles precisiones soslinhada en gras, que concernís la « segonda resurreccion » a la quala participan los rebèls condemnats per Dieu, apareis coma una mesa entre parentèsi a la popa meteissa del messatge principal qu'es la « primièra resurreccion » reservada, ela, unicament als elegits de Jèsus-Crist. Legissèm donc dins Apo.20:12 : « E vivi los mòrts, los grands e los pichons, que se tenián davant lo trône. De libres foguèron dobèrts. E un autre libre foguèt dobèrt, lo qu'es lo libre de vida. E los mòrts foguèron jutjats segon lors òbras, segon çò qu'era escrich dins aqueles libres. » La fin de la colèra divina es evocada per la destruccion de la mòrt dins lo verset 13 : « la mar tornèt los mòrts qu'èran en ela, la mòrt e lo sejoir dels mòrts tornèron los mòrts qu'èran en eles ; e cadun foguèt jutjat segon sas òbras. » Relèva l'interpretacion literala del mot « mar » e del nom « sejoir dels mòrts » que designa aici, la posca de la tèrra. Lo verset 14 precisa encara : « E la mòrt e lo sejoir dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. » E lo tèma de la justa colèra divina s'acaba amb lo verset 15 : « Qual que siá foguèt pas trobat escrich dins lo libre de vida foguèt getat dins l'estanh de fuòc. » Aqueles darrièras precisiones confirma lo fach que Dieu a realament plaçat davant las causas humanas que dos camins opausats dins l'extrèm absolut : l'un menant a la vida etèrna, l'autre a « la segonda mòrt » egalament etèrna perque definitiva.

Va de se que coma Dieu Amor nòstre Creator, siá, nòstre Paire celèst sofrís terriblament de deure dintrar en colèra a causa de la natura rebèlla de la majoritat de las creaturas qu'a creadas dins lo cèl e sus la tèrra. Tanben lor ne vòl fòrça perque dins aquela situacion, el lo Dieu totpoderós subte e sofrís de fach meteís d'aver balhat existéncia a de vidas liuras. E quand Dieu sofrís, coma sas creaturas, aspira a retrobar lo repaus per son Esperit. Perque l'oblida pas, abans tot autre causa Dieu es Esperit ; lo concèpte dels còsses celèstes e terrèstres es estat pensat e creat per el. E essent pas el meteís absolutament dependent de las leis que creà, pòt prene la forma d'un còs celèst e aparéisser als àngels jos l'aspècte de « Micaël » o la d'un còs uman coma l'a fach dos còps ; la primièra en visitant, acompanyat de dos àngels, Abraam per li anonciar la destruccion de Sodome e Gomorrhe, e lo segond còp, en s'incarnant dins la carn de l'uman nommat « Jèsus ». E o rampèli en prenent aquel nom « Jèsus » que significa « YaHWÉH salva », Dieu se defendiá el meteís tota accion punitiva pendent son ministèri terrèstre, mas solament pendent aquel periòde de tres ans e pendent sièis meses la quala testimonièt abans sa mòrt. Pasmens, segon Dan.9:27, lo temps d'aquela aliança de

patz es estada de « sèt » ans siá, « una setmana » profetica entièra que s'es acabada amb la lapidacion del diacre Étienne.

Aquí coma podèm comprene perqué Dieu aspirava ja al repaus per son arma, son Esperit sant o Sant Esperit, al moment de sa creacion de nòstra tèrra. Satan, lo drac, complotava ja al prè dels àngels contra el. Viviá encara dins la companhiá dels àngels e Dieu o confirma en disant dins Gen.3:22 : « YaHWéH Dieu dich : Aquí, l'òme es vengut coma l'un de nosautres, per la coneissença del ben e del mal. Empachem-o ara d'avançar sa man, de prene d'arbre de vida, de ne manjar, e de viure eternalament. » Aquel « l'un de nosautres » designava Satan. La rebellion, de mai en mai dobèrta, atristava Dieu e o fasiá sofrir. Mas son patiment aumentava encara en pensant als patiments fisics que deuriá endurar en Jèsus-Crist, per salvar sos elegits que sa mòrt expiatòria voluntària anava recrompar. Sabent lo prèmi qu'anava deure pagar en persona, son inflexibilitat, demostrada dins lo temps de l'anciana aliança e abans el, abans lo deluvi de las aigas, se justifica perfiechament.

A son patiment personal s'ajustava la de sas creaturas sedusidas e enganadas, e pels umans, la de sos elegits qu'anavan èsser secutats. Es aquela carga de patiments qu'anava deure viure pendent los 6000 ans de sa seleccion d'elegits terrèstres que l'a conduch a benesir e santificar, lo seten millenari, al començament de lo qual, segon son projècte, sus la tèrra e dins lo cèl, la contestacion e la rebellion cessarián pel mejan de la destruccion dels agents rebèls. Aquelas causas se complirían amb lo retorn gloriós de Jèsus-Crist ; un retorn rendut visible per totes los abitants de la tèrra. Va de se, que crear balha pas cap de fatiga al Dieu creator Esperit. Aquí perqué, sa « santificacion » del « seten jorn » de la « setmana » es justificada, unicament, per son caractèr profetic que profetiza lo « seten » millenari de patz universal celèsta e terrèstra. La patz atal obtenguda serà apreciada unicament pels elegits trobats encara en vida e aquela patz serà d'aitant mai apreciada per eles que, per l'obtenir, auràn del sofrir fisicament e psiquicament, a causa de las persecucions e tribulacions organizadas per lors enemics celèstes e terrèstres.

Las colèras de Dieu son donc totalament justificadas, perque resultan d'un sentiment d'indignacion comprensibla, vist que son amor demostrat es mespresat e dédaigné pels increduls e los incroyants. Dieu a creat l'òme a son imatge, valent a dire perfiech a son origina, mas dempuèi lo pecat, malgrat qu'avent perdut aquela perfeccion, pòt encara esprovar, coma son imatge divin, lo sentiment d'indignacion. E justament, es aquela indignacion que caracteriza las armas dels elegits, coma aquel exemple citat dins Ezéchièl 9:4 o confirma : « YaHWéH li ditz : Passa al mièg de la vila, al mièg de Jerusalèm, e fas una marca sul front dels òmes que sospiran e que gemisson a causa de totes las abominacions que s'i cometon. » Aquel messatge nos revèla la vertadièra natura del « sagèl de Dieu », perque lo sabat n'es pas que l'aspècte « òbra ». Lo vertadièr sens del « sagèl del Dieu viu » es dins lo sentiment ressentit dins los esperits dels elegits, perque condemnant las òbras òrras fachas pels umans rebèls, testimònian, dins lor esperit e sas pensadas, de lor aptitud a viure eternalament al prè de Dieu, jos sa benvolenta e tibar autoritat suprèma.

Dins nòstra carn e nòstre esperit uman, sabèm apreciar l'obesissença de nòstres pròches. I relevam, agradivament, lo signe de la fisança que nos es acordada. E quand aquela fisança manca, la relacion es pas duradissa, e en totes cases, pas agradiu. Avèm donc perfiechament la possibilitat de comprene çò que Dieu espròva segon que li obesissèm o li desobesissèm. Sabèm alara çò qu'avia sos « justes colèras ». E es aquí, la rason per la quala Jèsus a dich a sos apòstols que l'aimavan e li obesissian en tota causa, segon Jean 15:14-15 : « Sèt mos amics, se vosautres fachas çò que vos comandí. Vos cridi pas mai servidors, perque lo servidor sap pas çò que fa son mèstre ; mas vos ai cridats amics, perque vos ai fach conéisser tot çò qu'ai après de mon Paire. » E Jèsus precisa encara al verset 16 que seguís, aquela causa que cal comprene : « Sèt pas vosautres que m'avètz causit ; mas ieu , vos ai causits, e vos ai establits, per fin qu'anàvetz, e que portàvetz de fruch, e que vòstre fruch demòra, per fin que çò que vos demandaretz al Paire en mon nom, o vos balhe. » N'es atal, per totes sos elegits, fins a la fin del mond.

Tres jorns e tres nuèchs...coma Jonas

Trobam, dins Matt.12:40, aquela expression profetica citada per Jèsus-Crist : « Perque, atal coma Jonas foguèt tres jorns e tres nuèchs dins lo ventre d'un peis grand, tot parièr lo Filh de l'òme serà tres jorns e tres nuèchs dins la popa de la tèrra. » Anonciava en aqueles tèrmes lo temps total pendent lo qual a causa de sa mòrt, anava èsser separat de sos apòstols e sos discípols. Mas en fach, en seguissent la cronologia dels faches complits, devèm redreçar l'expression « tres jorns e tres nuèchs » per la remplaçar per « tres nuèchs e tres jorns ». Dins son incarnation terrèstra, Jèsus adoptèt l'òrdre « jorn-nuèch » preferit per l'umanitat, mas los faches complits son demorats conòrms a la forma « nuèch-jorn » instaurada per Dieu dempuèi la primièra setmana de sa creacion terrèstra. E

aquela falsa forma va enganar, eficaçament, las falsas religions crestianas frapadas per sa malediccion fins al temps del lum adventista.

Podèm remarcar que sa comparason amb lo Jonas de la Bíblia se limita al nivèl d'aquela durada de mòrt aparenta ; perque als uèlhs dels òmes Jonas desapareguèt efectivament el-tanben pendent « tres jorns e tres nuèchs », mentre que subreviviá, sens que qual que siá sus la tèrra o sàpia pas, dins lo ventre d'un peis grand. Mas las comparasons s'arrèstan aquí, perque aitant Jonas fugís per desir de presentar pas als crudèls Ninivites l'avertiment del Dieu viu, una menaça de mòrt, aitant Jèsus se mòstra zelós per anonciar a l'Israèl pescaire lo salut possible ofèrt al nom de la gràcia divina, dins la quala son mòrt expiatrice voluntari va servir de rescate. Aquelas causas essent dichas e compresas, anam descobrir qu'aquela anòncia facha per Jèsus-Crist pòrta al projècte profetizat per Dieu un lum grand.

En primièr, « tres nuèchs e tres jorns » essent concernits, la teoria de la Pâque del divendres, velha del sabat setmanier ensenhada dins la religion catolica romana, pèrd tota justificacion. Mas al contrari aqueles « tres nuèchs e tres jorns » confirman un compliment literal per la « mitat de la setmana » pendent la quala lo Messias deví far « una solida aliança amb mantuns » segon Dan.9:27 : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; ... » ; lo compliment d'aquela « setmana » es donc literal e en mai, espiritualmente, profetic d'una « setmana » de « sèt jorns » d'annadas realas. Mas las causas s'arrèstan pas aquí, perque « un jorn essent mila ans, e mila ans essent un jorn » per Dieu, segon 2 Pierre 3:8 : « Mas es una causa, fòrça-aimats, que devètz pas ignorar, es que, davant lo Senhor, un jorn es coma mila ans, e mila ans son coma un jorn » ; ne resulta qu'aquela setmana de solida aliança cobrí la totalitat dels sèt mila ans del pecat terrèstre programats per seleccionar « mantuns » elegits dont los noms son estats inscriches dins lo libre de vida per Dieu, tre lo començament de l'execucion de son projècte salvateur. Son atal concernits per aquel salut unic universal obtengut per la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist, dels antédiluvians, dels postdiluvians, dels israelitas de l'anciana e l'aliança novèla, e dels pagans convertits dintrats dins aquela aliança novèla.

Fins al ministèri terrèstre de Jèsus-Crist lo pòble de Dieu aviá pas cap d'idèa del temps que l'experiéncia terrèstra deví durar. Pendent son ministèri messianic, Jèsus a portat de precisions que demoravan incomprises e es solament, pel lum de l'Apocalipsi revelada a Jean, qu'ofrís a sos darrièrs elegits, la possibilitat de comprene que lo temps global profetizat èra de sèt mila ans. E lo mot clau de l'enigma es lo periòde de « mila ans » citada sièis còps dins Apo.20:2-3-4-5-6-e 7 siá, 6 còps coma los « sièis mila ans » que precedisson aquel darrièr periòde de « mila ans ». E aqueles « sièis mila ans » son confirmats per l'istòria complida siá, 4000 ans que van de la creacion a la fin de l'anciana aliança, e 2000 ans que cobrisson l'aliança novèla fins al « retorn gloriós del Crist Jèsus » esperat per sos elegits per la Prima 2030.

Atal al fil del temps, la setmana de sèt jorns a pres, successivament, la valor de « sèt jorns reals » de vint e quatre oras, puèi prophétiquement, de « sèt annadas » e enfin, fin finala, de « sèt mila ans ». Logiquement, Dieu aviá reservat per sos sols darrièrs elegits, aquela coneissença dels « sèt mila ans » de son projècte salvateur perque van viure al temps del retorn gloriós de Jèsus-Crist, lo « Micaël » Cap suprèm dels àngels, segon Apo.12:7 : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel (Micaël) e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, ». Nòstra coneissença del temps del projècte de Dieu nos va permetre de comprene melhor lo debanament dels faches complits pendent los « tres nuèchs e tres jorns » que cobrisson als uèlhs dels èssers umans lo temps de la disparicion de Jèsus-Crist.

Al sens espiritual profetic d'annadas realas, las « sèt » jorns de « la setmana » de Daniel 9:27 cobrissiá « sèt » annadas compresas entre l'Auton 26 e l'Auton 33. Jèsus foguèt crucificat « al mièg » d'aqueles « sèt » annadas siá, al matin de la velha de la Pâque de la Prima de l'an 30.

Aquela « setmana » pascale pren parallèlament, egalament, lo sens de las 4000 annadas consacradas a las doas alianças successivas que Dieu fach amb sos elegits recrompats sus la tèrra. Perque l'anciana aliança pren sa basa sus l'aliança que Dieu a fach amb Abraam, 2000 ans abans la mòrt de Jèsus-Crist, al moment que deví ofrir en sacrifici son filh unic Isaac ; segon Gen.22:16 a 18 : « e (Dieu) dich : O juri per ieu meteis, paraula de YaHWÉH ! Perque tu as fau aquò, e qu'as pas refusat ton filh, ton unica, te benesirai e multiplicarai ta posteritat, coma las estelas del cèl e coma lo sable qu'es sul bòrd de la mar; e ta posteritat possedirà la pòrta de sos enemics. Totas las nacions de la tèrra seràn benesidas en ta posteritat, perque as obesit a ma votz. ». La chifra « 7 » de la « setmana », de Dan.9:27, pòrta alara la significacion de la plenitud de la santificacion divina qu'es la vertadièra significacion simbolica de la chifra « 7 » ; aiçò, dempuèi la « santificacion del seten jorn » pel Dieu creator, dins Genèsi 2:2 : « Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santifiquèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasent ». Aqueles 4000 ans se compausan atal : dempuèi Abraam e lo sacrifici d'Isaac fins a la mòrt de Jèsus avèm 2000 ans, e dempuèi sa mòrt fins

a son retorn avèm egalament 2000 ans ; amb una perfiecha precision digna de Dieu, lo Crist rédempteur s'es ofèrt en sacrifici sus l'exacta « mitat » de las doas alianças divinas. Dins Apo.3, Dieu confirma sa « santificacion » de l'òbra adventista del seten jorn, sa darrièra institucion oficiala reconeguda per el al nivèl de la doctrina establida per sos pionièrs testats en 1843 e 1844 ; aiçò, en marcant per las chifras « 7 e 14 », los versets que concernisson « la debuta e la fin » siá, « l'alfa e l'omèga » d'aquela institucion, expressions soslinhadas insistentament per Jèsus dins « lo prològ e l'epilòg » de sa revelacion Apocalipsi. En 1994, de novèls lums redreçant de las errors son regetadas e provòcan la casuda de l'organizacion institucionala universala « adventista del seten jorn ».

Es util de relevar lo fach que, dins Gen.2:2 e 3, « la santificacion del seten jorn » es pas justificada que per « lo repaus » obtenguda per Dieu ; se tròbe, cap de formulacion d'una quala que siá ordenança facha als primièrs èssers umans creats e formats per Dieu, Adam e Eve, per que observèn aquel « repaus », malgrat qu'ajan rebut de sa part aquela ordenança. La rason es la seguenta : en concernissent pas que « lo repaus » per Dieu, lo messatge confirma lo sens profetic del seten millenari en lo qual, sola la cessacion d'activitat dels pecadors, dins lo cèl e sus la tèrra, aurà balhat a Dieu lo « repaus » mental e la patz perfiecha que son amor e sa natura divina privilègian e exigisson. Sa « repaus » serà perfiech, quand serà pas mai contrariat per las odiosas accions de sos enemics celèstes e terrèstres.

Al sens literal, la « setmana de l'aliança passada amb mantuns », de Dan.9:27, cobrissiá la « setmana » anant, après lo sabat del 30 de Març de l'annada 30, del colcar del solelh del primièr jorn, nòstre dimenge actual, lo 31 de Març, fins a la fin del jorn del sabat del 6 d'Abril de 30. Remarca qu'aquela setmana pascale s'es presentada jos la meteissa forma que la de la creacion : de primièr fins al seten jorn santificat al repaus de Dieu. Aiçò confirma la possibilitat de balhar al mot « setmana » la valor profetica dels sèt mila annadas reservadas per Dieu pel tractament del pecat siá, dempuèi lo pecat d'Adam e Eve fins a la « segonda mòrt » del jutjament darrièr qu'avaliguèt totes los pecadors a la fin del seten millenari. Pels elegits en Crist, los sièis mila primièras annadas son decisivas, perque es lo temps ont Dieu fa sa seleccion d'elegits. Aquí perqué, dins lo raconte de la creacion, los sièis primièrs jorns son regropats dins Genèsi 1. E concernissent pas que los elegits dintrats dins la vida etèrna, lo seten jorn es citat dins Genèsi 2, de la mena separat e mes a despart de siá, « santificat ». Rampèli encara aici, qu'a causa de son imatge del seten millenari ont los elegits son ja dintrats dins la vida etèrna, dins Genèsi 2, lo tèma del « seten jorn » es pas tornat barrar per l'expression, « i aguèt ser, i aguèt matin ... » En mai, la rason es justificada pel fach que i aurà pas « mai de nuèch » pendent aquel seten millenari, coma l'Esperit l'ensenha dins Apo.21:25 « Sas pòrtas se barraràn pas ponch lo jorn, perque aquí i aurà pas ponch de nuèch. ».

Jèsus-Crist es estat crucificat a 9 oras, al mièg d'aquela « setmana » particularament santa, lo Dimècres 3 d'Abril de 30 ; e expirèt aquel quitament jorn a 15 oras. Son sejoir dins la popa de la tèrra comencèt donc per « la nuèch » del Dijòus 4 d'Abril de 30. E en evocant aquela explicacion, teni a senhal qu'avent mes en practica aquel verset de 1Thes.5:21 : « Mas examinatz totes causas ; retenètz çò qu'es bon ; », ai retengut una interpretacion de la Pâque del Crist revelada dins un estudi paregut dins una revista editada jol nom « la pura vertat ». Malgrat que novèl adventista del seten jorn, en aquel temps, ai retengut una explicacion presentada per una altra denominacion religiosa crestiana, perque sas explicacions me son aparegudas plan convincants, confòrmas e dignas del mot « vertat ». En aquel temps, aquel grop religiós onorava encara lo vertadièr sabat divin, lo dissabte, seten jorn de la setmana divina. Podiá donc a aquel títol recebre lo lum del Crist.

Sabèm que Jèsus es aparegut a sos discípolos e sos apòstols, vivent e ressuscitat, lo 7 d'Abril de 30, a punta d'alba del « primièr jorn » de la setmana segon la de la Pâque siá, lo « dimenge » que cridam dins nòstre grop « Soldi » per rampelar sa nòrma pagana ; atal coma en anglés, aquel jorn es apelat « Sunday » siá, « Jorn del Solelh ». Mas res es pas revelat a prepaus de çò que s'es realament passat pendent aqueles « tres nuèchs e tres jorns » cobèrts pel secrèt del tombèl. Pasmens, al lum de lors valors profeticas en « annadas » realas e en « mila ans », anam poder levar aquel secrèt.

Dempuèi sa mòrt fins a sa resurreccion, retrobam « tres jorns entièrs » a l'imatge dels « tres mila annadas » que van prene la forma de dos còps « mila ans » fins a son retorn gloriós e los darrièrs « mila ans » celèstes del seten millenari. Aqueste es representat pel sabat del seten jorn de la setmana santa pascale. Solament, a la debuta del sabat del seten millenari los recrompats de Jèsus-Crist van èsser ressuscitats, segon Apo.20:4 : « E vivi dels trònes ; e als que s'i seguèron foguèt balhat lo poder de jutjar. E vivi las armas dels qu'èran estats descapitats a causa del testimoniatge de Jèsus e a causa de la paraula de Dieu, e dels qu'avián pas adorat la bèstia ni son imatge, e qu'avián pas rebut la marca sus lor front e sus lor man. Tornèron a la vida, e regnèron amb Crist pendent mila ans. ». Dempuèi sa debuta, aquel sabat simbòl d'aquestes « mila ans » del seten millenari es donc plaçat jol signe de la vida retrobada, Jèsus aviá pas donc cap de rason d'èsser retengut per la mòrt, dins l'inconsciéncia, en aquel darrièr sabat de la setmana pascale. Perque lo sabat es l'imatge

del repaus de Dieu e de sos elegits qu'amassa, los vivents e los mòrts en Crist, Jèsus s'es ressuscitat, el meteís coma l'aviá dich abans sa mòrt a sos discípol, mas l'a fach a la debuta d'aquel sabat setmanier de la setmana pascale, per retrobar la companhiá agradiva e imanta de sos àngels demorats fidèls. Es pas donc realament demorat mòrt dins lo tombèl que pendent « dos jorns entiers », atal coma oficiè après sa mòrt dins lo cèl, copat e separat dels òmes pendent « dos mila annadas » fins a sa venguda trionfala, justicièra per arrancar a la mòrt sos ultims elegits fidèls demorats vius.

Dins aquela setmana pascale plan santa, un sabat excepcional restacat a la fèsta de la Pâque s'es presentat tre lo ser ont Jèsus es dintrat al tombèl. Es vengut confirmar lo ligam que religa lo sacrifici expiatòri del Crist a la resurreccion dels sants del seten millenari celèst que recebràn la vida etèrna siá, dempuèi l'ora ont lo pecat foguèt expiat per Jèsus-Crist e lo temps ont ofrirà la vida etèrna a sos elegits ; aiçò après la fin del temps de gràcia que metrà fin, definitivament, a l'ofèrta del salut. Pels pecadors non convertits a las exigéncias divinas, serà alara tròp tard.

En efiech, suls « dos mila ans » que conduson a son retorn, 16 sègles son estats marcats per la dominacion de las religions crestianas tenebrosas ; çò que plaça aqueles « dos mila ans », en majoritat, jos l'aspècte d'una mòrt espirituala, e mai particularament, « setze sègles » suggerits pel mot « estadis » e lo sens del temps balhat al mot « expandida » dins aquel verset d'Apo.14:20 : « E la tina foguèt torçada fòra de la vila ; e de la sang sortiguèt de la tina, fins als mòrts dels cavals, sus una expandida de mila sièis cents estadis. » Aquele periòde de « setze » sègles o « estadis » cobrí dempuèi lo sègle quatren, lo temps de l'apostasia catolica e de l'apostasia protestanta siá, los ensenhaires religioses suls quals la colèra de Jèsus-Crist demòra, segon l'imatge indicat per aquele verset de Jac.3:1 a 3 : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament. Nosautres bronchons totes de mantuna faïçon. Se qualqu'un non bronqui ponch en paraulas, es un òme perfiech, capable de tenir tot son còs en brida. Se metèm lo mòrt dins la boca dels cavals per que nos obesiguèsson, dirigissèm tanben lor còs tot entièr. »

Dins lo castig de la « vendèmia », « l'ensenhament » religiós es la causa principala. Es en l'acusant « d'ensenhar sos servidors » que Jèsus revèla l'identitat catolica romana de « la femna Jézabel », dins Apo.2:20 : « Mas çò qu'ai contra tu, es que daisses la femna Jézabel, que se ditz profetessa, ensenhar e sedusir mos servidors, per que se liuren a l'impudicité e que manjan de carns sacrificadas a las idòlas. » Atal, avertits del mal complit per la religion catolica papala romana, sos servidors de la Reforma vendràn, a lor torn, nautament colpables de las meteissas acusacions a partir de 1844, quand preferiràn onorar lo repaus del dimenge catolic al repaus del dissabte santificat per Dieu dempuèi sa creacion del mond. Pasmens, l'espròva de fe de 1844, a pausat fòrça mai subtilament e logicament sus una demostracion d'interès per sa paraula profetica biblica e en 1844 e 1994, los protestants e los adventistas qu'an oblidat que Jèsus justifica pas que la santetat de la fe jutjada digna per el, son regetats e liurats al drac e son catholicisme roman.

En revelant l'origina protestanta de l'autoritat de « la bèstia que monta de tèrra », d'Apo.13:11, Dieu confirma la casuda e l'apostasia dempuèi 1844 de la religion reformada e desformada. En consequéncia d'aquela casuda, acaba per reproduire lo comportament persécuteur del regim papal roman quand èra sostengut per las monarquias òrbas e somesas. Amassats per l'aliança dicha ecumenica, las doas religions que s'opausavan, van collaborar per impausar durament l'obligacion d'onorar lo dimenge coma unic jorn de repaus setmanier. Mas los elegits esclairats per Jèsus-Crist saupràn resistir fins a lor desliurança obtenguda per son retorn poderós e gloriós.

Atal, sols los sants àngels an assistit a la resurreccion de Jèsus-Crist al ser del divendres 5 d'Abril siá, a la debuta del sabat del 6 d'Abril ; aiçò, mentre que la pesuga pèira redonda contunhava a tenir barrat l'accès al tombèl, lo qual èra gardat per dos gardas romans afectats a aquela taca a la demanda dels caps religioses josieus. Pòdes imaginar, la jòia dels àngels retrobant, vivent, lor divin cap « Micaël ». Foguèt sens cap de dobte tan granda coma la de las doas Marie, de Jean e de Pierre que l'an revist solament al matin del primièr jorn de la setmana novèla que succedissiá a la setmana pascale. Es per aquela umanitat renduda naturalament òrba per Dieu, qu'anavan començar los « dos mila ans » de l'aliança crestiana o novèla aliança. Avian davant eles, los « tres mila » darrièras annadas dels « sèt mila » del projècte terrèstre concernit pel pecat e son castig final. E pontualament ont escrivi aquelas causas s'apròcha la Prima 2023 que nos va situar, sèt annadas abans la dintrada dins aquele seten millenari ; çò que significa que, dempuèi lo pecat d'Adam e Eve, anam dintrar dins l'annada 5994 dels 6000 ans al cors de las qualas Dieu a efectuat la seleccion de totes sos elegits recrompats sus la tèrra.

Relèvi encara aquele detalh que profetiza la malediccion del calendari establìt per Roma. Mentre que los numèros dels jorns d'aquela setmana pascale obesisson a la nòrma divina establida a la creacion siá, del primièr jorn al sabat del seten jorn, los numèros del calendari roman aplicats a aqueles jorns

obesisson a la nòrma de l'apostasia actuala que balha al primièr jorn la valor de « seten jorn » ; puèi qu'aquel primièr jorn ont Jèsus es aparegut vivent a sos discípols foguèt lo primièr jorn o dimenge actual del « 7 » Avril 30. Per èsser ben comprés, l'atribucion de la chifra « 7 » al 1èr jorn de la setmana profetiza son estatut de « seten jorn » adoptat dempuèi l'annada 1981 dins l'Euròpa occidentala ; una accion que favorizarà son imposicion pel regim apostata universal que l'impausarà de faïçon legala per marcar la fin del temps de gràcia collectiva e individuala.

leu , repreni e castigui totes los qu'aimi

En abordant aquel subjècte, te devi rampelar qu'al nom de l'interès nacional collectiu e de còps al d'interès plan privats del domeni profan, las nacions de la tèrra s'autorizen a punir mai o mens sevèrament las fautas e los crims cometèri al mièg d'elas per tot òme, tota femna, tot vièlh e de còps, tot mainatge. Vesi pas donc pas de rason que justificariá que lo grand Dieu creator agisca pas tot parièr. Aiçò, d'autant mai qu'al contra de las nacions que profièchan dels individús, Dieu s'es incarnat en la persona de Jèsus-Crist per venir sus la tèrra recrompar, per la mòrt volontària de sa vida perfiecha exemplara, las armas umanas sensiblas a sa demarcha dont pòt cambiar l'estatut mortal en estatut etèrn. Es aquí lo sol sens que devèm balhar al mot « eleccion » qu'es l'estatut de sos « elegits » siá, lo dels companhs que selecciona per viure en sa companhiá pendent l'eternitat que ven e qu'es ara a 7 annadas e mai o mens 3 meses davant nosautres. Lo drech de castigar de Jèsus-Crist es d'aitant mai justificat qu'a el meteís estat atrocement torturat, per obtenir a l'encòp lo salut de sos elegits dont a expiat los pecats comeses de cap a Dieu, mas tanben lo drech legitim de destruire, sens misericòrdia, los umans qu'afichan un comportament rebèl identic al qu'a demostrat l'àngel rebèl, « lo drac e Satan », e sos suppòts angelics, dins la vida celèsta e sus la tèrra. Perque après sa victòria sul pecat e sus la mòrt, Jèsus lor a defendut de viure dins lo cèl e los a acantonats dins la dimension terrèstra. Los patiments endurats per Jèsus son estats òrres e an atench lo mai naut nivèl possible de l'epòca romana ; sa crucifixion foguèt precedida per una flagellation practcada amb un foet compausat de tres correjas de cuèr al cap de las qualas d'elements de fèrre èran penjats per esquiçar la carn del supliciat. Sul lençòl de Turin, Dieu a daissat en imatge la traça de cent vint còps portats sul còs de Jèsus-Crist. La nuèch de son arrestacion, puguèt pas dormir essent dirigit cap a las diferentas autoritats josievas e romanas de l'ora per obtenir la decision d'o far se morir. Es donc après una nuèch fatiganta que foguèt flagellat puèi mes en crotz a 9 oras del matin. Son agonia durèt 6 oras, çò que foguèt cort per l'epòca, mas la flagellation patida a favorizat çò raccourcissement de son temps de patiment. D'autra part, Jèsus a sofrit fòrça en consequéncia de se sentir abandonat per Dieu. L'a exprimit en disent : « Mon Dieu ! Mon Dieu ! Perqué m'as abandonat ? » Dins sa dolor deliranta, Jèsus a oblidat momentanèament perqué deviá èsser « abandonat » del Paire. La responsa de Dieu a la question pausada per Jèsus es simple : « perque dempuèi ton arrestacion, en portant los pecats de mos sols elegits, los salvas, mas ès vengut l'imatge del pecat que ma santetat execra e pòdes pas veire sens esprovar un sentiment de repulsion ». E dins un darrièr alen ont retròba sa luciditat, acaba per dire : « Paire entre tas mans, remeti mon esperit. Tot es complit ». Aquelas causas essent dichas e fòrça compresas, retrobam lo verset dins lo qual Jèsus ditz a sos elegits : «leu , repreni e castigui totes los qu'aimi ».

Aquela declaracion es facha per Jèsus-Crist dins Apo.3:19 : « leu , repreni e castigui totes los qu'aimi. Aja donc de zèl, e repentís-te. » Aquela precision ven confirmar que l'organizacion religiosa a la quala parla es estada reconeguda per el, fins al moment ont, segon lo verset 16, va la « vomir » : «Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. » Aquela precision es utila perque confirma lo ligam d'identitat amb lo messatge precedent que concernís la fasa de la debuta de « l'adventisme del seten jorn » simbolizat per « l'amor fraternal » que tradutz son nom simbolic « Filadèlfia ». Atal « l'adventisme del seten jorn » comença dins « l'amor fraternal » del nom « Filadèlfia » e acaba tristament e espiritualmente, mortalament, dins la fasa del « jutjament del pòble » o del « pòble jutjat » simbolizat pel nom « Laodicée ». Notam que Jèsus metiá en garda l'organizacion oficiala contra lo risc de se far « prene sa corona ». L'avertiment èra pas van mas plan justificat, puèi que « vomida » en « Laodicée », « la corona » es efectivament perduda per l'institucion qu'en « servidor infidèl » Jèsus dich « nud » siá, sens lo vestit de sa « justícia etèrna » obtenguda per son sacrifici segon Dan.9:24 : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. ». Aquel verset revèla als elegits la tòca que Dieu balha a son ministèri salvateur complit en Jèsus-Crist. Per obtenir aquel resultat, lor pòrta la naissença novèla, siá la possibilitat de transformar concretament lor estat natural de pecadors en lo d'èssers purs e sants e sans de còs e d'esperit. Veses aital coma la vertadièra fe es

pas una etiqueta ; es un cambiament concrèt de comportament e de natura ; aquel cambiament essent motivat per l'amor per Dieu e son concèpte de vida. En obtenent aquel resultat, Dieu justifica totes sos patiments enduradas en Jèsus-Crist, aital coma las qu'o fan mentalament sofrir pendent las sièis mila annadas de pecats practicats jos son agach pels èssers umans e los marrits àngels.

Lo decopatge en capítols e versets del raconte de l'Apocalipsi es justificat, per Dieu, per de rasons espiritualas precisas : las chifras pòrtan de significacions espiritualas tant importantas coma los mots e los noms. La pensada divina engloba e mestreja tot çò qu'existís e s'organiza dins lo cèl e sus la tèrra. Aiçò concernís egalament, la creacion de las lengas e sabent que lo francés seriá la lenga per la quala portariá las darrièras explicacions de sas profecias de Daniel e Apocalipsi, dels jòcs d'esperit basats sus l'expression fonetica aparescan en lenga francesa, exemple : Luther e « la tèrra » que concernisson totes dos la fe reformada, oficialament, en 1517.

L'expression « te vomirai de ma boca » es subtila e enganaira perque aquel vèrb conjugat al futur seguís lo constat de « tièdeur » evocat al temps present de l'indicatiu. S'i pòt segur veire un encadenament logic de causa e consequéncia, mas aquel futur suggerís sustot lo moment tragic de la darrièra espròva de fe. Serà a aquel moment que la fe adventista aura grand besonh del sosten e de tota la benediccion de Jèsus. E serà a aquela ora decisiva que Jèsus refusarà son ajuda als cresents adventistas dont lo comportament es jutjat « tebé » mas tanben « malurós, miserable, paure, òrb e nud ». Dins aquel messatge de « Laodicée », Jèsus anulla la promessa facha a « Filadèlfia » ; una promessa citada dins Apo.3:10 : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. » La promessa de Jèsus èra condicionala. Per la conservar, l'adventisme oficial deviá « gardar la paraula de la perseverança en son nom » e pontualament ont l'a testat, entre 1982 e 1994, èra pas mai lo cas. Trobant pas mai en aquel temps « Laodicée » la qualitat de la fe constatada en aquel temps « Filadèlfia », Jèsus pòt en tota justícia anullar la promessa que concernissiá los adventistas de l'epòca del lançament de l'adventisme oficial del seten jorn. Serà la forma jos la quala son vòmit serà concretament complit. Mas los elegits esclarats pòdon ja relevar un signe d'aquel vòmit espiritual rendut visible per la dintrada de l'adventisme oficial dins l'aliança protestanta condemnada dempuèi 1843 e 1844 ; aiçò, dempuèi la debuta de l'annada 1995 siá, l'annada que seguís la casuda de l'espròva de fe de 1994.

Dins sa Revelacion de l'Apocalipsi, e ja dins Daniel, Dieu confirma sa relacion amb sos vertadièrs servidors, e mai se son solament reconeguts momentanèament abans lor casuda e lor apostasia, pel fach que s'adreça lor dirèctament. Los tuteja coma un amic parla a son amic. En tenent compte d'aquela règla, podèm seguir son jutjament sus la religion crestiana sus totes los dos mila ans de son èra. Atal, Jèsus tuteja sos servidors del temps « Efès » mas i evòca Roma son enemiga amb lo nom de las « Nicolaïtes » dont condemna las òbras ; aquel nom « Nicolaïtes » significa pòble victoriós siá, lo pòble que fa de Victòria una divinitat pagana adorada. Tuteja egalament, e sustot, los que son terriblament secutats a causa de son nom entre 303 e 313, dins l'epòca « Esmirna », en la quala son enemiga Roma es citada coma « lo drac » ; dins aquel meteís messatge, Jèsus afirma sa condemnacion dels josieus rebèls que « calómnia » los crestians fidèls e que nomma obèrtament « la sinagoga de Satan ». Puèi, dins l'epòca « Pergam », tuteja sos darrièrs servidors fidèls que resistisson a l'ensenhament roman, eretat de Constantin 1èr ; l'ensenhament religiós catolic que s'impausa per la fòrça e lo sosten de l'emperador Justinian. E encara, dins aquel messatge, designa son enemiga perpetuala, Roma, a la quala atribuí aquel còp, lo « trône de Satan » e « la doctrina dels Nicolaïtes » ; amb lo cambiament d'epòca, las « òbras dels Nicolaïtes » del temps « Efès » son vengudas al temps « Pergam », « la doctrina dels Nicolaïtes » ; aiçò confirma l'aparenta conversion de Roma a la religion crestiana. Mas Jèsus la reconeis pas e li parla pas dirèctament.

Après de longs sègles de tenèbras, jos l'epòca « Thyatire », retròba, esclarats per la Bíblia estampada e esandida, dels interlocutors jutjats imperfièches, mas pasmens dignes de son salut dins d'unes servidors fidèls del temps de la Reforma protestanta, los primièrs essent los Vaudois convertits per Pierre Vaudés ditz Valdo ont, tre 1170, se desmarcan de lors successors per una compreson teologica e doctrinala perfiècha. La Reforma atenh son apogèu amb las declaracions publicas efectuadas pel monge ensenhant alemand Martin Luther en 1517. Mas, lo calvinisme protestant, imatge crudèl del catolicisme, trionf e s'impausa en s'installant als USA novèlament descobèrt. Malgrat l'apostasia massisa de la fe protestanta, Jèsus tròba al mièg de las persecucions catolicas qualques vertadièrs servidors e sirventas que jutja dignes de son amor e de sa justícia etèrna. Aquelas armas salvadas son arrancadas a la condemnacion del pecat de faïçon « excepcionala », çò que Jèsus soslinha en disant dins Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; » mas precisa per confirmar aquela excepcion : « solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga. »

Aquela precision, donada per Jèsus, merita un desenvolupament al caractèr vital. Cada persona intelligent e rasonabla pòt comprene que lo Dieu creator tot poderós se pòt pas contentar d'una obesissença parciala a l'ensemble de son ideal legal. Çò qu'es acceptat provisòriament va donc patir una remesa en causa inevitabla e previsible. La « carga » reportada a mai tard concernissiá l'observacion del vertadièr sabat, lo dissabte vertadièr seten jorn de l'òrdre de la setmana organizada per Dieu. Mas en disent, « solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga », Jèsus a volgut confirmar sa benediccion per la devisa adoptada pels vertadièrs protestants : en latin « sola scriptura » siá en francés « l'Escritura sola ». Sosten aquel jutjament e encoratja sos servidors a demorar fèrms e resolguts dins aquela concepcion de fe fins a son retorn. E tre 1843 e 1844, en organitzant sas espròvas de fe adventistas, balha a sos servidors protestants americans d'aquela epòca la possibilitat de demostrar que lor fe es encara fondada sul principi « l'Escritura sola ». Mas lo temps a passat dempuèi Luther, e la fe es venguda mòrta e sens supòrt. Es aital que sus 30000 adventistas engatjats dins l'espèra del retorn de Jèsus pel 22 d'Octobre de 1844, sols 50, son recebuts e jutjats dignes per Dieu de dintrar dins la santetat de son sabat, signe profetic de sa recompensa del seten millenari. Van venir los pionièrs fondadors de la glèisa « adventista del seten jorn » instituïda als USA en 1873. Aqueles resultats, revelats per Jèsus-Crist a sa sirventa de l'epòca Ellen G.White, demòstran encara uèi la nautor de l'exigéncia de Dieu en nòrma de fe. Los elegits del Crist, los vertadièrs, se mòstran sensibles a aquela revelacion, mas al temps de la fin e d'una faïçon creissenta dempuèi 1844, las religions crestianas reivindican d'eretatges dont se mòstran totalament indignas. E en particular, en primièra, la plan poderosa religion catolica se reclama de l'eretatge de Sant Pèire, trompeusement e injustament, perque Pierre, lo zelós servidor de Jèsus-Crist es pas jamai estat de son vivent « cap » de la glèisa crestiana » perque a son epòca, la Glèisa dels vertadièrs elegits reconeissiá pas qu'un sol « cap » : Jèsus-Crist ; causa que Paul confirme, dins Eph.5:23 : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. »

En dintrant dins Apocalipsi 3, nòstre subrevòl e avançada dins l'èra crestiana nos condutz en 1843 e 1844, las doas datas de las doas espròvas de fe adventistas successivas de l'epòca. O rampèli encara, se la Prima 1843 determina lo començament de l'espròva, la data del 23 d'Octobre de 1844 fix, ela, la fin d'aquelas espròvas de fe adventistas. Es donc, a aquela data 1844, que Jèsus revèla son jutjament suls participants e pronóncia son verdicte suprèm contra los qu'an mal escasut al tèst patit. Organizada als USA, las doas espròvas concernissián en prioritat los crestians de fe protestanta, tanben es-aquel lor qu'en « servidor marrit e infidèl » profetizat dins sas parabòlas, Jèsus s'adreça dins un tutejament qu'a pas mai res d'amistós, en li disent : « Passes per èsser vivent e ès mòrt ». Après çò messatge de « Pergam », la fe protestanta serà pas jamai pus tutejada, serà tractada coma la Glèisa catolica romana. Çaquela, la fe crestiana autenticada per Jèsus desapareis pas completament ; s'es perlongada per las benediccions dels victorioses de las doas espròvas siá, las 50 personas reveladas per Jèsus-Crist a sa sirventa Ellen G.White. E dempuèi aquela epòca fins al retorn del Crist, la fe adventista va sola beneficiar de la recepcion del lum divin prepausat per Jèsus-Crist. Segur, aqueles jutjaments divins essent ignorats de las multituds umanas, sus la tèrra, las religions regetadas multiplan e balha a la religion crestiana l'aspècte d'una confusion del tip « Babel » dins la quala nos parlam, s'engana, se sedusís, dins la mai perfiècha ipocrisia.

Los comportaments umans se reproduisent dins totas las epòcas en foncion del temps que passa, la darrièra institucion adventista del seten jorn podiá pas escapar a aquela règla sistematica. Testada entre 1982 e 1994 al nivèl de sa fe adventista e del critèri protestant « l'Escritura sola », a mal escasuda e es estada « vomida » per Jèsus-Crist coma la fe protestanta abans ela en 1844. La patz umanista sostenguda per las falsas religions crestianas e los increduls republicans e democratas a sedusit los adventistas sensibles a aquelas valors umanistas. Coma las religions que l'an precedida, la fe adventista es venguda tradicionala e sens vida, çò que Jèsus crida la « tiédeur » que lo conduch a la « vomir ». Mas pòt pas « vomir » dins l'epòca « Laodicée » que çò qu'a « avalat » anteriorament, siá, « reconegut » ; çò que caracteriza l'adventisme benesit del temps « Filadèlfia ». E paradoxalament, puèi que la patz sus tèrra a tuat la vertadièra fe, la situacion de la guèrra mondiala que s'installa va favorizar son revelh e de vertadièras conversions. La patz endormís, mas la guèrra desvelha los òmes en los desliurant de las trapèlas seductors de la consomacion dels bens materials. De cap al risc de mòrt, las vertadièras valors reprenon de l'interès, e l'existéncia del Dieu totpoderós torna venir lo supòrt de la fe e de l'esperança del salut de l'òme mortal. Totes reagiran pas segon aquel scenari, mas los darrièrs elegits convertits agiràn atal pel salut etèrn de lor arma e la glòria del Dieu de vertat, lo Totpoderós revelat en la persona de Jèsus-Crist. Dempuèi 1994, mai que jamai, la Glèisa, l'Elegida del Crist, es dispersada sus tota la tèrra abitada. Lo darrièr Israel espiritual es invisible e anonim, perque es pas mai representat de faïçon institucionala. Lo ròtle de l'institucion es acabat e remplaçat per la fe esprovada dels adventistas dissidents que « retenon » lo darrièr

« testimoniatge de Jèsus ». Aqueste rèsta encara segon Apo.19:10, « l'esperit de la profecia ». Lo Dieu que los reconeis e los amassa, espiritualmente dins sa benediccion, es l'Esperit Sant que jutja e inspira lors esperits, lor fasant descobrir los secrets de sa santetat per tal d'autenticar lor « santificacion » que sola permetrà de veire Dieu e de viure en sa plan santa companhiá coma nos i engatja Paul disent dins Hébr.12:14 : « Recercatz la patz amb totes, e la santificacion, sens la quala degun veirà pas lo Senhor ». La fin d'aquel verset fa pròva de l'importància vitala d'aquela « santificacion » exigida per Dieu, concretament exprimida en nòstra epòca, per l'amor de la veritat de las revelacions profeticas biblicas presentadas, per Dieu, al nom de Jèsus-Crist.

Dins sa Revelacion biblica, Dieu ignòra completament la religion de l'islam, çò que significa que la reconeis pas absolutament. Son projècte de salut, valable per tot òme, tota femna, mainatja o vièlh viu en qualque luòc sus la tèrra, passa e pausa unicament sus l'òbra de recrompa efectuada per el meteís amb lo nom de Jèsus-Crist. Actes 4:12 confirma disent : « I a pas de salut en cap d'autre ; perque i a pas jol cèl cap d'autre nom que siá estat balhat demest los òmes, pel qual deviam èsser salvats. » Lo salut divin passa donc unicament per Jèsus-Crist crucificat e ressuscitat e tota pretension contrària es donc messorgièra e mortala pels subjèctes sedusits e enganats.

Dins sas Revelacions de Daniel e Apocalipsi, Dieu nos a après a identificar las doctinas religiosas crestianas qu'aima o aime pas o mai. Quand ditz « repreni e castigui totes los qu'aimi », Jèsus revèla son amor de Paire que se carga d'educar sos mainatges. Los arrancant al pecat e a la vida del pecat, coma de fragils arbustes fruchièrs, los talha, los émonde per tal de transformar lor aspècte espiritual qu'es lo fruch desirat per Dieu segon la nòrma que vòl obtenir. Mas que n'es dels qu'aima pas o mai ? Los ignòra e cerca pas de los transformar, perque respècta lor causida per lor malaür. Aiçò lor evitarà pas d'èsser castigar per lor mesprèt e lor indiferéncia e encara mai, per lor desir de desobesir. Mas aquel tip de castig arriba sovent per balhar una mòrt definitiva, perque lo perlongament de lor vida seriá, per aqueles rebèls, incapable de los conduire a la penedença necessitada. Aquela mena de castig a frapat durament la fe catolica representada en 1789 pel clergat catolic e lo regim monarquic de Loís XVI. Aquel paure rei, puslèu pacific, es vengut lo boc emissari sul qual las fautas e los pecats de totes sos predecessors son tombats ; precisament, sus son cap descapitat a causa d'aquela culpabilitat que consistissiá simplament a sostenir una falsa religion crestiana. Aquela execucion se tenguèt lo 21 de Genièr de 1793 siá, 258 ans jorn per jorn, après lo 21 de genièr de 1535, ont al meteís endrech lo rei plan catolic François 1er faguèt executar los primièrs martirs protestants arrestats a Meaux. La causa d'aquelas execucions èra lo refús de participar a la messa catolica. E dins la meteissa epòca, lo cap papal d'aquela falsa glèisa es mòrt en preson dins ma vila de Valença en França, en 1799. Dins la decapitacion quasi mecanica organizada pendent una annada, del 27 de Julhet de 1793 al 27 de Julhet de 1794, dels milièrs de caps catolics de prèires e d'aristocratas monarquics son tombadas. Per aquela mena de mesa a mòrt, Dieu a revelat sa condemnacion de las pensadas religiosas formadas pel modèl del catolicisme roman. Lo cap separat del còs pòt pas mai pensar e Dieu se solacha d'una contrarietat continuala causada per d'individús rebèls que desforman son imatge divin e, se reivindicant d'el, o definisson coma un Dieu arbitrari, inconstant, e injust. Tot lo contrari absolut de sa vertadièra natura perque es pacient, amor, miséricordieux e capable de la mai nauta abnegacion, coma n'a testimoniàt per son ministèri salvateur en Jèsus-Crist. En signe de la malediccion que contunhava de pesar sus las falsas religions crestianas occidentalas, Dieu a organizat de guèrras mas sustot las Primièra e Segonda Guèrras Mondialas, respectivament dins l'òrdre, en 1914 e en 1939. Aquelas guèrras fan pas l'objècte d'una revelacion divina biblica mas l'esperit uman esclairat pòt discernir una reproduccion de las tres deportacions del pòble josieu a Babylone. E logicament, la tresena deportacion a las consequéncias terribles per la nacion josieva momentanèament destrucha retròba son tip dins lo compliment de la Tresena Guèrra Mondiala que s'es engatjada en opausant Russia a Ucraïna dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022. En anonciant la mòrt del « tèrç dels òmes » vivent en Euròpa occidentala dins aquel tresen conflicte mondial, Dieu organiza tornarmai una tuada de massa per tal de castigar aquel còp, non solament la religion catolica, mas tanben, la religion protestanta, l'anglicana, l'ortodòx, la religion josieva, la darrièra, l'adventista, mas tanben son enemic permanent, l'islam. Totas jutjadas colpablas per Dieu, lo meteís castig los mira e los conduch a s'entre-destruire per tal de daissar pas en vida qu'un pichon escapolon representatiu dels elegits e dels descasuts de las religions crestianas. Tot çò que Dieu organiza a de sens e una justificacion. L'experiéncia terrèstra umana es organizada e supervisada per l'èsser que representa la font infinida de l'intelligéncia. Aquí perqué, al lum de totes sas revelacions, lo projècte salvateur qu'a concebut e fach complir ven clar e comprensible. Mas per mestrejar aquel subjècte, l'òme se'n deu noirir de contunh. Coma en matèria profana, la mestresa dins lo domeni religiós exigís un engatjament prigond e entièr de tota l'arma umana ; las gents superficialas e artificieus son donc inadapats per obtenir de Dieu lor eleccion per son eternitat.

Dempuèi 1995 e pendent las annadas qu'an precedit lo 24 de Febrièr, l'islam dich « integrista »,

representat per de grops armats « islamistas », es dintrat en guèrra religiosa contra l'Occident catolic autor de las crosadas menadas contra los musulmans installats en Palestina e a Jerusalèm al Mejan-edat. Aquelas vièlhas rancunas son estadas afortidas per l'epòca de las colonizacions del sòl african del Nòrd, del centre e de tota Africa. Los responsables occidentals an aisidament oblidat lor culpabilitat, mas las victimas d'aquelas colonizacions n'an conservat una rancuna tenaça e un desir inassouvi de venjança. Dieu tròba en aquelas etnias e aqueles pòbles ancianament colonizats, dels instruments plan preparats per venjar son onor escarnit e mespresat per l'Occident incredul rebèl e pèrvèr.

En aquela debuta de l'annada 2023, lo castig dels que Jèsus aima pas mai o a pas jamai aimat se prepara e s'apròcha. Dins lo camp rus, la religion de l'islam es grandament representada e una ententa tant injustificada coma estonanta unís la fe crestiana ortodòxa e la fe musulmana estacada a son identitat russa. Las òrdas barbaras de las ancianas epòcas van reaparèisser per renovar lo castig dels europèus colpables d'incredulitat e de perversion. D'òmes van donc se venjar tot en venjant Dieu après què, se moriràn a lor torn sens esperança de salut o dins una enganaira esperança.

Dins la setmana de las fèstas de fin d'annada, un fach grèu ven de confirmar lo tragic destin de França e de sa capitala París. En visita amb dos camaradas russes dins lo Donbass dins la region de Donetsk, dels oligarcas del poder rus son estats victimas d'un bombardament ucraïnian lançat per un canon Caesar balhat per França a Ucraïna. Dos de sos oligarcas son mòrts e lo tresen, subvivent a l'accion, es estat nafrat e dels escapolons de l'obús tirat son estats tirats e retirats de son còs. L'examen d'aqueles esclats confirma l'utilizacion d'un obús francés tirat per un canon Caesar. En mena qu'aquel subvivent nommat Dmitri Rogovine a decidit d'enviar un esclat retirat de son còs a l'Elisèu a l'atencion del president francés Emmanuel Macron. Aquela accion culpabilise dirèctament França e cap de dobte que lo desir de venjança d'aquel òme e de son pòble serà satisfach. Atal se confirma al fil dels jorns lo projècte de Dieu de destruire París la capitala qu'a fach de libertat sa divinitat partejada amb lo pòble american, mas tanben amb los pòbles units dins l'aliança europèa.

Dins un embornament complèt sul subjècte de lor victòria, los occidentals europèus, australians, aliats d'America pel pacte de l'OTAN venon de mai en mai arrogants e desiroses d'obtenir la desfacha del camp rus. E s'i cal pas enganar, la feblesa actuala de l'armada russa engatjada fins en aquela debuta 2023 es pas representativa de la fòrça dont aquel país es capable. Principalament perque Vladimir Putin a volgut balhar a son intervencion lo caractèr minimum d'una « operacion especiala ». Cercant d'evitar de mobilizacions massisas de las poblacions russas, a recorrut a de mercenaris, mas es pas sol d'agir atal, perque las potèncias occidentals utilizan elas meteissas Ucraïna coma de mercenaris que combaton per la glòria de l'Occident e de sas valors que Dieu el meteís jutge pèrvèrsas e òrres. En portant d'ajudas militaras e d'armas de mai en mai poderosas, los occidentals meton d'òli sul fuòc, mentre que la situacion necessita de l'aiga. En consequéncia, « l'operacion especiala » acabarà en vertadièra « Guèrra Mondiala » e los occidentals descobriràn amb terror la potència de las armadas russas, quand dintraràn sus lors territòris per los pilhar e los estralhar ; aiçò, abans que s'engatge una destruccion de vida d'una amplor jamai atenchta, quand los USA destruiràn per l'arma nucleara lo territòri de Russia, perque se los russes esiten a l'emplegar dins lor guèrra, davant l'aumentacion de la potència de la Russia conquistaira, los USA auràn pas mai la causida ni los escrupuls per o far pas. E de la mena, l'usatge de las armas atomicas balharàn al Crist umiliat la mòrt del « tèrç » de las poblacions occidentals infidèlment crestianas, e endacòm mai dins lo mond, encara fòrça mai de victimas demest los pòbles pagans orientals. Cal pas pèrdre de vista lo fach que l'umanitat deurà entièrament desaparèisser sus nòstra tèrra al jorn del retorn gloriós venjador de Jèsus-Crist. Los « mila ans » profetizats dins Apo.20 an fach esperar falsament un millénium terrèstre apelat l'edat d'aur. Ne serà pas res, perque pendent aqueles « mila ans » la tèrra entièrament desolada portarà pas per abitant que Satan, lo drac ; serà venguda sa preson, lo corredor de la mòrt dins l'espèra del jutjament darrièr ont serà executat amb totes los autres rebèls condemnats, àngels e umans.

Après las decapitacions de las autoritats revolucionàrias rebèllas de 1793 e 1794, los grops armats islamistas practican eles-tanben la decapitacion de lors presonièrs. Coma al temps dels Revolucionaris, aquel tip de mesa a mòrt pòrta lo meteís messatge de la part de Dieu. Las primièras victimas foguèron sèt prèires catolics tirats e descapitats en Argeria, pel grop GIA : lo Grop Islamic Argerian. Après las accions menadas contra l'Occident e lo « grand Satan » american per « Al Qaida », las decapitacions massisas son vengudas la marca d'identitat del Califat del grop ESTAT ISLAMIC. Aquelas accions fan pròva de çò que Dieu càmbia vertadièrament pas : fa tombar los caps qu'onoran çò que detèsta e que detèstan çò qu'auça al mai naut nivèl de santetat siá, tota sa vertat, sas ordenanças, sos comandaments e sas profecias.

Desformats per lor natura incredula massissament generalizada, los occidentals comprenon pas lo

retorn del religiós dins lo pòble rus. An oblidat las leiçons balhadas per l'experiéncia de lors « paires », los quals après lo sagnós regim revolucionari francés son tornats cercar lo secors de la pensada religiosa coma l'Esperit o rampèla en o citant dins aqueles versets d'Apo.11:13 : « A aquela ora, i aguèt un tèrratrem grand, e la desena partida de la vila, tombèt ; sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem, e los autres foguèron espaurits e balhèron glòria al Dieu del cèl. » L'expression « A aquela ora » cibra particularament l'epòca de las doas grands « Terrors » viscudas del 27 de Julhet de 1793 al 27 de Julhet de 1794. Puèi, Dieu compara los efieches d'aquela Revolucion nacionala francesa a un « tèrratrem grand » que l'anonièt prophétiquement pel que frapèt la vila catolica de Portugal, Lisbona en 1755. Mas aquel tèrratrem es egalament lo simbòl d'aquela Revolucion dins Apo.12:16 : « E la tèrra secorrèt la femna, e la tèrra obriguèt sa boca e englotiguèt lo flui que lo dragon aviá lançat de sa boca. » Dins lo desèrt, après la sortida d'Egipte, los rebèls « Koré, Dathan e Abiram » foguèron eles tanben englotits e avalats per la tèrra qu'« obriguèt sa boca » siá, sas falhas, segon Nom.16:19 a 33 : « E Koré convoquèt tota l'amassada contra Moïse e Aaron, a la dintrada de la tenda d'assignacion. Alara la glòria de YaHWéH apareguèt a tota l'amassada. E YaHWéH parlèt a Moïse e a Aaron, e dich : Separatz de mièg d'aquela amassada, e los consumirai en un sol momenton.../... YaHWéH parlèt a Moïse, e dich : Parla a l'amassada, e disi : Retiratz de totas parts luènh de la demòra de Koré, de Dathan e d'Abiram. .../... Moïse ditz : A aiçò vos coneisseretz que YaHWéH m'a enviat per far totas aquelas causas, e qu'agissi pas d'ieu meteís. S'aquelas gents se morisson coma totes los òmes se morisson, se patisson lo sòrt comun a totes los òmes, es pas YaHWéH que m'a enviat ; mas se YaHWéH fa una causa inausida, se la tèrra obrís sa boca per los englotir amb tot çò que lor apartenís, e que davalan vius dins lo sejoir dels mòrts, saupretz mentre qu'aquelas gents an mespresat YaHWéH. Coma acabava de prononciar totas aquelas paraulas, la tèrra qu'èra jos eles se fendèt. La tèrra obriguèt sa boca, e los englotiguèt, eles e lors ostals, amb totas las gents de Koré e totes lors bens. Davalèron vius dins lo sejoir dels mòrts, eles e tot çò que lor apartenissiá ; la tèrra los recobriguèt, e desapareguèron al mièg de l'amassada. » Ja, la precision « davalèron vius » profetiza « la segonda mòrt de l'estanh de fuòc » reservada als grands colpables religioses crestians simbolizats dins Apo.19:20 per « la bèstia e lo fals profèta ». Profièchi d'aquel darrièr verset, per confirmar que dins Apo.20:14, « lo sejoir dels mòrts » designa plan la tèrra e sas poscas que son jos nòstres pès : « E la mòrt e lo sejoir dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. » Dins aquel contèxt istoric, « la tèrra obriguèt sa boca » realament, mas aquela accion preparava una leiçon espirituala que Dieu vòl atribuir a la religion catolica romana ciblada per sa colèra pel mejan dels furioses Revolucionaris de 1789 a 1798 siá, a l'extrèm fin dels « 1260 jorns » annadas del regne catolic papal, coma la precisa lo montatge cronologic profetizat dins Apo.11:3 e 7 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. .../... Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra, los vencerà, e los tuarà. E lors cadavres seràn sus la plaça de la vila granda, qu'es apelada, dins un sens espiritual, Sodome e Egipte, aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat. » Aqueles versets meritan d'èsser encara estudiats perque lor revelacion pren dins nòstra epòca una importància vitala. Los « dos testimònis » designan la Bíblia, la santa Paraula divina escricha. La Bíblia es estada en efiech ignorada e tirada a la lectura de l'òme ordinari, perque èra amagada dins las cloitres religioses catolics ont de monges la reprodusián a man. L'expression « revestits de sac » alludit la practica dels josieus, quand volián mostrar a Dieu lor afliccion. La santa Bíblia foguèt en efiech secutada e afligida, quand foguèt imprimida e difusada pels colporteurs Protestants expausats, eles meteisses, a la menaça de mòrt, a l'empresonament, o a las galèras del rei. Après çò temps de predicacion dolorosa, jol nom simbolic de « bèstia que monta d'abisme », l'ateïsme revolucionari francés a temptat de far desaparéisser totes los escruches religioses e en primièr, la santa Bíblia ; totes essent consumits dins de fuòcs alucats sus la granda e prestigiosa plaça de París, apelada en aquel temps « plaça de la Revolucion » ; aiçò, après aver portat lo nom de « plaça Louis 15 ». Puèi, dempuèi Napoleon, es venguda la « plaça de la Concòrdia » ; siá, tant de noms que d'experiéncias. Qué Dieu ne venga a el balhar simbolicament los noms « Sodome e Egipte » a pas res d'estonant quand se sap que crescent s'èsser liberats de la menaça divina, sos ciutadans an pas mai agut de limit dins lors comportaments sexuals e la practica de la sodomia jutjada òrra per Dieu, es venguda, coma dins nòstra darrièra epòca, una nòrma naturala, legitimada e, uèi, legalizada. Cap de rebellion parièra s'èra pas producha dempuèi la del faraon d'« Egipte » del temps de Moïse. En mena que París es venguda, per Dieu e sos vertadièrs elegits, l'imatge real actualizat del « pecat d'Egipte ». Puèi, Dieu nos balha una precision confondante. Ditz : « aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat. » Aqueles prepauses semblan designar Jerusalèm a primièra vista. Mas s'agís plan de París perque l'expression « lor Senhor » designa un pòble crestian, çò qu'es pas jamai estat lo cas de Jerusalèm. L'explicacion d'aquela expression es la seguenta : Crist s'es liurat a la « crucifixion » per « metre fin al pecat » segon Dan.9:24. Solament, en

restablisson lo « pecat » que son combat contra Jèsus-Crist representa, lo pòble Parisien, fins aquí sosten permanent de la religion catolica, « crucifica » Jèsus tornamai. E es çò que fa encara en nòstre temps de la fin, en justificant las abominacions e las piègers perversions sexualas e mentalas. Aquí perqué, França es totjorn endavant-garda dins las iniciativas que preparan sa destruccion. Lo tèma del « castig » d'aquel estudi la concernís tot particularament a causa de son ròtle nefast exemplar que las nacions occidentalas an volgut reproduire los unas après los autres. Sos tèxtes dels « Dreches de l'Òme », son venguts la basa de las leis occidentalas. E malgrat que mai pichona ne nombre e en poténcia, per son ròtle istoric, França es la principala cibla de la colèra divina après Roma mas davant los USA que son pas qu'una excroissance d'Euròpa renegada pel divin Jèsus-Crist. Per analogia amb los castigs profetizats per Israël dins Lévitique 26, lo del verset 25 correspond a l'accion de « la bèstia que monta d'abisme », « la bèstia » revolucionari atèu : « Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautres, e seretz liurats a las mans de l'enemic. » Mas dins l'èra crestiana, Dieu devíá renovar dos còps l'aplicacion d'aquel castig. La primièra concernís la « quatrena trompeta » d'Apo.8:12, que dintra 1789 e 1798 marca la fin del regne del catolicisme papal enemic de Dieu. Après lusida coma signe de marca del temps, entre 1798 e 1844, « l'agla » imperial de Napoleon 1èr a dominat las guèrras europèas, confòrmament a l'ensenhament balhat dins Apo.8:13 : « Agachèri, e ausiguèri una agla que volava al mièg del cèl, disent d'una votz fòrta : Malaür, malaür, malaür als abitants de la tèrra, a causa dels autres sons de la trompeta dels tres àngels que van sonar ! ». E arriba darrièr aquel signe, en 1844, la data carnièra preparada per Dieu dins Daniel 8:14, per marcar la debuta de la debuta del « temps de la fin ». E aquí perqué, dins Dan.11:40, lo començament del verai « temps de la fin » es marcat per una guèrra a la quala Dieu balha lo meteís ròtle que lo de la Revolucion Francesa. Es per demostrar aquel ligam, qu'organiza una confusion entre « la quatrena e la seisena trompeta », en atribuissent a la « quatrena trompeta » dins Apocalipsi 11, lo nom de « segond malaür » que concernís en realitat la « seisena trompeta » dins Apo.9. La consequéncia d'aquela subtilitat es que podèm alara comprene que Dieu balha dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 a Russia, la meteissa mission « sagnosa » que balhèt entre 1793 e 1794 als Revolucionaris franceses, al títol « d'espasa que ven venjar son aliança » segon Lévi.26:25. França e Russia partejan en comun d'aver conegut la Revolucion granda de lor pòble ; per Russia foguèt en 1917, l'annada ont versèt e executèt son Tsar Nicolau II e tota sa familha, son filh e sas filhas compreses. Del meteís biais en 1793, en França, Loís XVI foguèt guillotiné e sa femna o foguèt a son torn qualques meses mai tard. Podèm atal comprene que Dieu balha a aquelas doas execucions oficialas la meteissa causa : la religion colpabla ; çò que met sus un plan d'egalitat nefasta, la fe catolica romana e l'ortodoxia russa ; las qualas se combaton ja en Ucraïna e lèu en tota Euròpa e lo mond. La culpabilitat que los dos camps pòrtan concernís lo repaus dominical eretat, successivament, de Constantin 1èr dempuèi lo 7 de Març de 321 e Justinian 1èr dempuèi l'an 538 de nòstre fals calendari catolic roman. Qué valon donc las conversions religiosas russas ? Pòdon èsser de còps sincèras mas seràn pas pasmens benesidas per Dieu tant que la vertat pertocant la practica del sabat es pas restaurada. Lo pòble rus a eretat una natura idolatra eretada de Roma abans l'esquisma que l'a separat de catolicisme occidental ; d'ont son estacament a las santas icones. Mas los dos colpables se semblan fòrça e lor concurréncia explica largament lor desacòrd ; l'apparat gauta en çò de las doas una importància màger, mas es sustot l'oposicion del papa e dels pòpes qu'entreten la division.

Regna en Occident actualament un climat tibet presqu'insurrectionnel. Perque los esperits umans son de mai en mai « rebèls e egoïstas » al ponch que las règlas democraticas son de mens en mens suportadas e respectadas. E dins lo meteís temps, los bens materials afeccionats còstan de mai en mai car e venon de mens en mens accessibles. Donc las gents son de mai en mai frustradas e irritables. Dins aquel mond occidental un dangièr grand va frapar sos pòbles rebèls, perque dins cada país se retròba de las divisions qu'opausan 50% del pòble a son oposicion. Lo risc de grandas guèrras civilas se precisa e es donc imminent. Cal ajustar a aquò, la consequéncia d'aver fach al cinèma dels eròis malfasents rebèls e òrres coma lo film « lo Pairin » qu'onora la màfia siciliana installada en America. Lo messorgièr es onorat e ven un modèl reproduch sus una escala granda. Mas dins una societat abituada a la messorga, que pòt far fisança e a que ?

Vertadièra e falsa legitimitats

Es pas res mai dificil per una creatura del Dieu creator que de reconéisser sos tòrts. Dins aquel exercici, lo drac, l'àngel de lum primièr creatura creada, a mal escasut. Per contentar a aquela necessitat, cal èsser vertadièrament umil, e quitament aquí, la glòria remplaça lo plen orguèlh e torna

la causa pauc facil. Pasmens aquela aptitud a reconéisser sos pròpris tòrts es exigida per Dieu tant la nòrma de la perfiecha umilitat es exigida per el de la part d'aqueles a los quals va far partejar son eternitat. E aquí, inutil de se contar de las istòrias, sonda e coneis de faïçon integrala, las pensadas e lo caractèr de cada candidat e de tot çò que viu dins lo cèl e sus la tèrra. Condemna l'orguèlh relevat en çò de Satan e de las multituds de marrits àngels que partejan son opinion e son caractèr. E sus la tèrra, la meteissa libertat produz los meteisses efieches, al ponch que l'umanitat entièra, o quasi, despartiment egalament las pensadas e lo caractèr de Satan. E al mièg d'aquela multitud, Dieu selecciona quelques elegits tan rars coma l'aur o las pèiras preciosas trobadas enterradas dins quelques venas de la tèrra e sortidas per èsser tornadas a la susfàcia al prètz de grandas fatigas e grands dangièrs accidentals e mortals. L'arma per la quala Jèsus a acceptat de sofrir en martir voluntari per la salvar es per el a aquel imatge ; coma l'ensenha dins Apo.21:19 a 21 : « los fondaments de la muralha de la vila èran ornats de pèiras preciosas de tota espècia : lo primièr fondament èra de jaspí, lo segond de safir, lo tresen de calcédoine, lo quaten d'esmeralda, lo cinquen de sardonix, lo seis de sardoine, lo seten de chrysolithe, l'ochen de béryl, lo noven de topazi, lo desen de chrysoprase, l'onzen de hyacinthe, lo dotzen d'améthyste. Las dotze pòrtas èran dotze pèrlas ; cada pòrta èra d'una sola pèrta. La plaça de la vila èra d'aur pur, coma de veire transparent. » Vaquí donc coma Dieu jutja sos elegits e se la causa èra incomprise i auria encara aquel autre verset : Zac.2:8 : « Perque atal parla Yahwéh de las armadas : Après aquò, vendrà la glòria ! M'a enviat cap a las nacions que vos an despolhats ; perque lo que vosautres tòca tòca lo prunèl de son uèlh. » Dins l'imatge de l'Apocalipsi, lo decopatge de las doas fasas de l'èra crestiana justifica la diferéncia dels simbòls que representan los elegits : los que son seleccionats abans 1844 son imagés per de « pèiras preciosas » que necessitan una talha per desliurar e revelar lor remirable beutat. Mas en rason meteissa de l'importància que balha al sabat, enfin restaurat, Dieu balha als que salva après 1844, l'aspècte de la « pèrta » que necessita pas cap de trabalh uman per revelar sa beutat. Naturalament, los elegits beneficien totes del meteïs amor de la part de Dieu, mas aquel grand Jutge suprèm nos revèla quant la restauracion de son sant sabat e lo plen amor de sa vertat, l'encantan e o comolan. Dins sa parabòla, Jèsus compara la vertat del salut a una « pèrta » de grand prèmi. De mena, lo simbòl de « pèrta », qu'illustra la concepcion de la fe dels darrièrs elegits, mòstra que lo « pecat » installat, pendent « 1260 » annadas entre l'epòca apostolica doctrinalment perfiecha e la fin, es estada completament eliminat. La tòca pel qual Jèsus es vengut sofrir sus la tèrra es estat atench ; segon Dan.9:24 : « ... per metre fin al pecat ». Dins lor vida, los darrièrs elegits an « mes fin al pecat ». En oposicion, lo simbòl de las « pèiras preciosas » que devon èsser talhadas revelava la preséncia parciala del pecat roman, ciblant atal la practica del repaus dominical del primièr jorn eretada dels dos Roma : l'imperiala de Constantin 1èr e la papala de Vigile 1èr jos l'emperador Justinian 1èr. Rampèl : Vigile 1èr foguèt pas lo primièr avesque de Roma, mas lo tot primièr papa titular e poder temporal. Dieu a atal confirmat lo caractèr excepcional del salut ofèrt, provisòriament, als elegits de la Reforma imperfiecha del sègle 16en segon Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; ».

Lo camp de Dieu tira sa legitimitat estant que Dieu es creator de tota causa e de tota vida. Es donc legitim que sa concepcion de las nòrmas balhadas a l'existéncia siá reconeguda per totas sas creaturas. E es çò qu'acaba per obtenir de sos elegits qu'ajuda a se perfeccionar pendent lor trajecte terrèstre. Qu'es mai digne d'onor e d'adoracion qu'aquel Dieu Amor e Justice que sol sosten la vertadièra egalitat per totes sos elegits ? Çò qu'el lor ofèrta es sens parièr e incomparable, perque met lo sagèl de la perfeccion dins totes los subjèctes imaginables o abordats. A donc en sa favor, per natura, lo drech a la legitimitat en tota causa.

Dins lo camp de l'adversari, lo drac, falta de legitimitat justa e naturala, se creà una falsa legitimitat que va èsser unicament basada sul nombre e la fòrça dels que la sostenon. Dins aquel camp, se regropan los èssers glorioses e orgulhoses incapables de reconéisser individualament lors tòrts, tanben, collectivament, se'n mòstran encara mens capables, mas lo nombre fa l'union e l'union fa la fòrça ; e aquela fòrça permet d'impausar la falsa legitimitat a las massas umanas manipuladas a l'extrèm.

Après sa creacion de l'òme, Dieu a pas ordenat la nominacion de cap fins al deluvi d'aigas del temps de Noèr. Mas jos l'inspiracion del drac, los èssers umans an adoptat lo principi de se'n remetre a un cap causit entre eles. Legitimament, lo mai ancian aviá una mena de drech natural que Dieu a confirmat mai tard dins sas alianças. Mas dins lo camp del drac, aquel cap es vengut un rei que podí transmetre sa dominacion a sa descendéncia ; en mena qu'aquel poder fasiá pas que créisser, aital coma la riquesa del rei e de sos eretièrs. Devi aici rampelar la posicion de Dieu sus aquelas causas. Èra visiblement pas en favor del regne d'aqueles reis, puèi que prenent en carga e en organitzant son pòble Israël, li balhèt pas cap de rei, mas solament, un guida, Moïse e après el, Josué, per fin que

sián los pastors de son tropèl. E en organizant son Israël d'aquela faïçon, Dieu a aplicat una nòrma celèsta que serà la que se perlongarà, pels sols elegits, dins l'eternitat portada per Jèsus-Crist. Rampèli que, dins son testimoniatge personal dirècte, a mes en practica concrèta aquela lei del cèl que pausa sus la complèta abnegacion dels èssers vius. Jèsus-Crist, lo grand « Rei dels reis e Senhors dels senhors » d'Apo.19:16 (Avia sus son vestit e sus sa cuèissa un nom escrich : Rei dels reis e Senhor dels senhors), a volgut lavar los pès de sos discípols, la velha de sa mòrt, per tal de balhar un exemple d'aquela lei celèsta, opausada dins l'absolut a las nòrmas de las leis umanas terrèstras. Dins lo cèl tot es gratuit, la valor mercanda existís pas donc pas, pas mai que los profièches e presas d'interèsses. Aiçò permet a las creaturas celèstas de viure dins una perfiècha egalitat de drech e de poder. Dins Dan.10:13 : « Micaël », qu'es Dieu jos l'aspècte d'un àngel, es designat coma « l'un dels principals caps » : « lo cap del reialme de Pèrsia m'a resistit vint e un jorns; mas aquí, Micaël, l'un dels principals caps, es vengut a mon secors, e soi demorat aquí al prè dels reis de Pèrsia. ». Sus la tèrra, es pas qu'après de multiplas rebellions qu'aquel pòble d'Israël reclamèt al prè de Dieu lo drech d'èsser dirigit per un rei « coma las autras nacions » paganas de la tèrra. Traduch en clar, aquela demanda volia dire : « Dieu, desapareis e daïssa-nos entre òmes ! » Aquei primièr regèt de Dieu profetizava lo futur regèt del Messias Jèsus, per la descendéncia carnala d'aquel pòble. Comprenent clarament la situacion, Dieu a cedit e respondut favorablament a aquela exigéncia umana. Mas lo prèmi a pagar foguèt inclús dins lo contracte, perque prevenguèt Israël que lor rei aurà los meteisses dreches que los dels autres pòbles pagans que fan de lors pòbles dels esclaus durament tractats. E l'esclavatge voluntari dels ebrèus comencèt, fins a son acabament jol tiran Hérode lo Grand, a l'epòca de la naissença de Jèsus-Crist per sa mission terrèstra.

Aquela reflexion sus la legitimitat nos pòt ajudar a comprene los eveniments mondials que se complisson actualament en aquela debuta de l'annada 2023. E bèl primièr, prenes consciéncia de l'origina de nòstre eretatge. Nosautres que vivèm en Euròpa occidentala, avèm eretat d'una falsa legitimitat ; tre l'origina, d'aquela falsa legitimitat monarquica d'inspiracion pagana que faguèt de Clodovèu 1èr, lo primièr rei dels francs. Aquei rei pagan foguèt sedusit per la falsa fe crestiana, en mena que son engatjament crestian èra egalament fals e enganaire. Aguèt la desfortuna d'èsser convertit en 496 pels enviats de Roma que trobèt, amb el, un defensor secular per son autoritat. Atal sostenguda per una poténcia militar, fòrça armada, la religion prepausada per l'avesque de Roma ne marcha cap al poder papal, a rebut al prè dels umans una altra falsa legitimitat. Perque, ailàs per nosautres totes, dempuèi lo 7 de Març de 321, aquela fe crestiana èra estada intoxicada e es venguda un poison mortal, a causa de l'adopcion del repaus del primièr jorn impausat per l'emperador Constantin 1èr e consacrat, per el, e los adoradors pagans, al culte del « jorn del Solelh Invencit ». E la consequéncia d'aquela adopcion èra que la pretenduda representanta de Jèsus-Crist èra pas qu'un regim de pecat enganaire e seductor. Aquelas basas pausadas a aquela epòca son a l'origina de tota la falsa legitimitat religiosa reivindicada pel regim catolic papal roman fins a nòstra epòca actuala.

Après aver versat la monarquia dins un banh grand de sang, la França republicana s'es tornarmai balhat una legitimitat democratica ; basada, un còp mai, sul nombre qu'emporta totjorn la victòria contra los opausants. Los unes somiant d'egalitat, los autres volent conservar lors privilègis e lors avantatges, la França republicana a ensajat de trobar son modèl, en passant per cinc republicas. Jos la tresena republica, los rics possédants an encoratjat las iniciativas de las colonizacions obtengudas gràcias al sosten militar del país, que venguèt atal encara mai ric e prospèr. E aquí encara, lo pòble de França s'es balhat una falsa legitimitat en se balhant lo drech de colonizar d'autres pòbles estrangiers a las religions e costumas diferentas ; se preparant atal de terribles problèmas. Perque aquí, França es tombada dins la trapèla de son mesprètz religiós, perque a pas realizat que la fe crestiana d'un fum de sos ciutadans èra pas compatible, ni amb l'islam nòrd-african, ni amb las religions paganas asiaticas de sas colonias. Tanben, aquelas incompatibilitats an produch a mai o mens long tèrme, la rompedura previsible, per un agach espiritual. La colonizacion avia portat França al reng envejat de quatrena poténcia mondiala, darrièr los USA, la Russia sovietica e Anglatèrra ; la descolonizacion e l'acuèlh umanista e social l'an lentament arroïnada e se la classa uèl al 15en reng de las nacions europèas. Qué representa donc França en 2023 ? Representa pas mai França, mas una pensada umanista unica europèa siá, europeïsta. Un signe evident es estat balhat per l'abandon del franc, coma moneda nacionala, al detriment de l'Euro. Somiam pas mai, França es mòrta e Euròpa viu. Dieu l'a organizada, per tal d'ammassar dins un meteïs camp, los eretatges dels « dètz banas » plaçadas jos la malediccion de la « 11na » o « pichona bana » de Dan.7:7-8 e 24-25. En Genièr de 2023, lo president de França, Emmanuel Macron, que d'unes russes irritats nomman dins l'actualitat « Emmanuel Hitler », fach figura de cap dirigent del còs europèu, simplament, perque, quitament arroïnada, França demòra la sola poténcia militar d'Euròpa ; aiçò, d'aitant mai, dempuèi qu'Anglatèrra es sortida de l'Union Europèa. Pasmens, aquela poténcia militar francesa es tota relativa ; èra sufisenta per colonizar de pòbles del tèrç mond, mas ges capable d'afrontar una poténcia

coma Russia. Solament, dempuèi lo sosten oficial balhat a la causa ucraïniana, França cèssa pas d'irritar Russia per sas ofèrtas d'armas a son enemiga. E dins l'actualitat del jorn, ausissi de mèdias russes evocar lo desir d'atacar França, de li enviar un missil per far un exemple e calmar la rèsta de las nacions europèas que se son engatjadas elas-tanben dins una mena de concurréncia ; es a qu'armarà çò melhor Ucraïna.

Per comprene coma se n'es arribats aquí, cal tenir compte del drech de la falsa legitimitat que l'èsser uman ereta tre sa naissença, perque es condicionat pel climat politic que descobrís en entrant dins la vida. Los èssers umans son pas jamai portats a s'interrogar sus la legitimitat dels dreches que se balhan. Eretan aquela legitimitat que fa partida d'eles. Cal donc prene de reculada sus la vida umana e sus se meteis per descobrir l'existéncia de la falsa legitimitat. En fach, mai agachi cap al cèl, mai escoti sos messatges, mai realizi quant l'òrdre terrèstre pausa sus d'oposicions de dreches illegitims. Cada còp, lo que ganha, ganha a causa de sa fòrça, e aquela fòrça legitima, falsament, son drech a s'impausar als mai febles qu'el.

Parallèlament a aquelas oposicions de las poténcias terrèstras, Dieu interven per far complir sos projèctes. Solament, o rampèli, en dividissent los umans per de lengas estrangieras a « Babel », i a mai o mens un pauc mai de 4000 annadas, Dieu voliá separar los pòbles per los poder jutjar e los castigar independentament los unes dels autres. Aqueles castigs èran naturals : secada e calimàs, o a l'opausat, grands aigats e inondacions, auratges e ciclòns gastadors, ondas de mar, tèrratremes, erupcions volcanicas, freg glacial, devastacion per las langostas. Mancava pas de mejan per far mal a sas creaturas rebèllas. Solament, dins nòstre temps de la fin, lo desenvolopament tecnologic essent en causa, la tèrra entièra es venguda coma un vilatge, cadun seguent sus son telefòn intelligent, son PC, o sa television, l'actualitat mondiala, en dirècte, en temps real ; çò dont profièchi tanben.

Las falsas legitimitats se son regropadas en dos camps per s'afrentar e permetre que la guèrra faga « tuar lo tèrç dels òmes » segon lo desir de Dieu en Jèsus-Crist revelat dins Apo.9:15 : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. ». Solament, la guèrra qu'opausa Ucraïna e Russia es dirèctament causada per l'oposicion de doas legitimitats que se son bastidas dins un camin de malediccion divina. Aqueles doas falsas legitimitats podían pas donc que conduire a la guèrra los dos camps concernits. E existís pas sus la tèrra degun qu'aja l'autoritat e la saviesa per arbitrar las doas reivindicacions dintradas en conflicte. Dieu nos a balhat, amb l'exemple de la situacion creada pel retorn dels josieus en tèrra palestiniana dempuèi 1947, una pròva de sa capacitat a crear de situacions insolublas conflictualas. Uèi, renovèla la causa, e dins lo camp de Russia e dels païses de l'Orient, i a un regèt de las valors occidentalas dont la poténcia actuala s'es establida per la fòrça, en colonizant momentanèament de pòbles, en Africa, en Asia e a l'Orient Mejan. Après la victòria dels USA, los venceires de la Segonda Guèrra Mondiala s'èran partejat lo mond e sos pòbles ; almens, al nivèl de lor influéncia politica e economica. Subtilament, los USA an pres suènh d'evitar de balhar, a lor demarcha, la forma detestada de la colonizacion. An simplement volgut plaçar los pòbles dins una actitud de cooperacion economica basada sus l'acceptacion de las règlas fixadas pel capitalisme anglo-americain. La tèrra los interessava pas ; solas las finanças avián d'interès per eles. Mas per obtenir aquela somission, an pas esitat a provocar de las guèrras murtrièras, de las revòltas, dels soslevaments, qu'a per mira de plaçar dels dirigents favorables a lor capitalisme, dins los païses reguitnaires. Aiçò al nom d'una falsa legitimitat.

Lo president jove E. Macron a eretat tre sa naissença de la concepcion de la legitimitat dels dreches que sa nacion França s'èra balhats a aquela epòca. A creis dins un contèxt ont aqueles dreches fundamentals èran la règlà absoluta e es certan que li es pas jamai vengut en cap la pensada de jutjar o de remetre en causa la legitimitat reconeguda e adoptada per França e sa populacion. Pasmens, sufís de reveire l'istòria, per comprene coma lo drech nacional a derivat de faïçon pèrvèrsa, en cercant de s'impausar per la guèrra a d'autres pòbles. Pasmens, devi reconéisser que la França revolucionària foguèt entrapelada en essent ela meteissa objècte de l'ataca de las autras monarquias europèas. Mas a aquela epòca, blocar las atacas dels enemics sufiguèron pas e es pasmens çò que lo camp occidental demanda uèi a Ucraïna. Lo conflicte balhant la victòria als Republicans franceses a Valmy, la guèrra s'auriá degut arrestar aquí. Mas Àustria, país d'origina de la reina francesa Marie-Antoinette executada, afrontèt encara la republica francesa e Napoleon 1èr emportèt momentanèament la victòria sus las monarquias europèas ; just lo temps de far descobrir la libertat republicana als pòbles d'aqueles monarquias vencudas. Es aital que l'ideal republican a ganhat los esperits en Euròpa, segon lo modèl produch per França. Solament, per Dieu, aquel modèl es lo d'un regim del « pecat » legalizat e legitimat, simbolizat per la color « escarlata » de la « bèstia » republicana del temps de la fin presentada dins Apo.17:3 : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. ». França va donc demorar la cibla principal de la colèra divina fins a son castig final que

Russia li va infligir. Perque las menaças verbalas qu'apareisson suls mèdias russes fan pas que confirmar la condemnacion e la destruccion de París, la capitala de França, ont, pendent los sègles, dempuèi lo Louvre fins al palais de l'Elisèu, sèt presidencials actual, totas las decisions nacionalas dirigidas contra Dieu o d'autres pòbles son estadas presas. Perque Dieu reconeis pas qu'una sola legitimitat : la siá.

En fach de legitimitat, per la vida creada per Dieu, la causa se resumís per aquela celèbra expression tirada d'una faula del Sénher Jean de la Font : « la rason del mai fòrt es totjorn la melhora ». E urosament per sos elegits, lo mai fòrt, es lo Dieu creator, es tanben lo mai fidèl, lo mai just e lo plus aimant. Jèsus es « partit en venceire e per véncer » segon Apo.6:2 : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval blanc. Lo qu'o montava aviá un arc ; una corona li foguèt balhada, e partiguèt en venceire e per véncer. » Dins son ministèri terrèstre, a vengut, successivament, per sa vida perfiecha, « lo drac », e per sa mòrt voluntària, « lo pecat ». Li demòra pas mai qu'a destruire « los pecadors » que constituïsson las multituds umanas expandidas sus la tèrra. Los destruirà en partida per la guèrra e la rèsta dels subrevivents serà destrucha a son retorn poderós e gloriós. Puèi après los « mila ans » del seten millenari al cors de lo qual, dins lo cèl, los elegits recrompats jutjaràn los umans e los àngels mai colposables, los ressuscitarà dins una segonda « resurreccion », per fin que patiguèsson l'avalida de la « segonda mòrt » dins « l'estanh de fuòc » format per la tèrra recobèrta del magma sosterranh actual, vist de temps en temps dins los rajadas volcanicas. Atal periràn tot los qu'an pensat, aprovat, sostengut la « messorga » dont lo « paire es lo drac » segon Jean 8:44 : « Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la vertat, perque i a pas de vertat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fonzes ; perque es messorguier e lo paire de la messorga. » En darrièr, Jèsus-Crist declara dins Apo.22:15 : « Defòra los cans, los encantaires, los impudiques, los murtrièrs, los idolatras, e qual que siá aima e practica la messorga ! » Los que condemna an totes viscut sòus de las falsas legitimitats siá, dins « lo pecat ».

Aquel subjècte de la « messorga » pren dins nòstra actualitat una importància granda, perque lo camp occidental cèssa pas de presentar lo cap de Russia, Vladimir Putin, coma un « messorguier » natural. Solament, que se passa en realitat ? Mr. Putin adreça de menaças a l'Occident e precisa « qu'el non bluffe pas ». Ont es donc la « messorga » ? Lo problèma es dins lo camp occidental tant abituat a las messorgas politics que sas populacions e sos responsables politics e mediatics pensan que lo cap rus lor sembla, segon aquela dicha vièlha : « se jutge los autres segon se meteís ». Perque, qu'onora los presidents messorguiers qu'enganan lors electors, es pas-aquel pas los franceses ont lo plus « messorguier » fins a son epòca es estada Jacques Chirac nommat pels mèdias « Super-messorguier » ? E après el, lo president Olanda a pas estada elegit al nom de sa declaracion : « mon enemiga es la finança » ? Mentre qu'a causit per aconselhar e ministre Emmanuel Macron, un financièr de la banca Rotschild, e puèi, a impausat lo regim de las asseguranças malautiás de las mutualas, çò qu'a doblat lo còst de la gestion ja pres en carga pel servici nacionalizat de la « securitat sociala ». Alara, òc, lo camp de la « messorga » es plan aquel Occident simbolizat dempuèi Daniel 2 e 7 pels simbòls de « dètz dets de pès » e « dètz banas » que Dieu vòl ara frapar durament en organizant lo compliment de la « seisena trompeta » de son Apocalipsi siá, lo tèma jol qual Apo.6:11 simboliza la Tresena Guèrra Mondiala mesa en rota dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, en Ucraïna.

Dins los païses principalament concernits per aquela guèrra, la nòrma de la legitimitat es establida per cadun d'eles segon lor ateïsme, lor religion, e lors costumas. L'Occident se plaça jos la nòrma establida pels USA e dels acòrdis regisson las règlas impausadas a la guèrra ela meteissa. Dins l'Orient e los païses ligats a Russia aquelas règlas occidentalas son pas reconegudas e lors guèrras an pas de règlas. Tanben, los occidentals se mòstran plan trucats en vesent Russia enviar al combat lo grop armat privat nommat « Wagner ». Russia a volgut limitar los engatjaments dels joves apelats de son pòble. Mas dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, los occidentals utilizan plan los combatents ucraïnians coma de mercenaris fornits en armas e remunerats pels capitals occidentals. E en aquela debuta de l'annada 2023 del fals calendari, las causas càmbian, perque Russia mobiliza ara, massissament, en vista de sevèras ofensivas que seràn menadas jos pauc contra l'armada d'Ucraïna. Per l'Occident ja tròp engatjat per sas ajudas e sas armas remesas als ucraïnians, es d'ara enlà tròp tard per far marcha-rèira...

Abòrdi ara una altra il·legitimitat que concernís la practica del « vosejament » quand un individú parla a un autre individú. La causa pòt paréisser benigna, mas n'es pas res. Perque tot al contrari, avèmaquí, un signe que revèla « l'orguèlh » de tota la societat occidentala contemporanèa. Solament, Dieu a declarat ; solennelment ; sa détestation de « l'orguèlh » qu'es estat causa de la casuda del primièr àngel creat per el. Aquel verset de 1 Pierre 5:5 représ dins Jac.4:6 exprimis una pensada divina fondamental : « De meteïsses, vosautres que sètz joves, siatz someses als ancians. E totes, dins vòstres rapòrts mutuels, revestissètz-vos d'umilitat ; perque Dieu resistís als orgulhoses, Mas fa

gràcias als umils. » Aquela descripcion del caractèr benesit per Dieu es lo contrari de las valors instauradas per la glèisa catolica papala romana. E òc ! Es encara d'ela, que l'orguèlh actualament manifestat es eretat. Rampèli que lo regim papal es estat obtengut en primièr, per un intrigant nommat Vigile. A obtengut aquel títol a causa de sas relacions intimas amb la prostituïda nòmada Théodora, que l'emperador Justinian Ièr a esposat. Es aital que costejant los grands e los poderoses, lo regim papal a partejat lor gost pel benestar material, lo confòrt e las riquesas. Mas es realament a l'associacion de Loís XIV e de sos prèires, avesques e cardinals felons, que devèm nòstra actuala practica del « vosejament ». Aquel rei despòta, dont l'orguèlh e la megalomania an despassat totes los autres regnes de l'istòria terrèstra, èra un fervorós defensor de la religion catolica. E es el que, dins sos edictes, foguèt lo primièr a s'exprimir, personalament, en disent, « Nosautres, Louis, catorzen del nom, nosautres ... ». E çò nos auríá pogut justificar la legion de demònis qu'abitava en el, mas èra plan a prepaus de sa sola persona qu'utilizava aquel tèrme « nosautres ». Fins a aquela epòca, dins la lenga francesa, cada francés aviá a sa disposicion tres formas pel singular, « ieu, tu, el o ela », e tres formas pel plural, « nosautres, vosautres, eles o elas ». E en perfiecha logica, quitament per s'adreçar a un rei, lo « tutejament » èra utilizat. Dins la Bíblia, vesèm, Daniel tutejar lo grand e poderós rei Nébucadnetsar, tot parièr Paul tuteja lo rei Hérode Agrippa e degun trobava pas a tornar dire contra aquela practica. A donc calgut que venga sul tròne de França, un mainatge annadit de 5 ans, per que l'orguèlh desmesurat s'apodere dels esperits umans, e en primièr, segur, los dels rics, dels possédants, dels poderoses, los que Dieu apèle « los grands ». Es aital que, subjugant los reis de son epòca, per son lux, son aparat, sas fèstas somptuosas organizadas dins son palais bastit a Versalhas, lo rei Loís XIV es estat imitat e reproduch dins totes los autres reialmes de son epòca. Atal, dins la lenga anglesa, lo tèrme « thou » qu'exprimissiá nòstre « tu » es estat progressivament abandonat al profièch del sol tèrme « you » que, originalament, designava unicament nòstre « vosautres ». Per Dieu aquel « vosejament » injustificat, e unicament justificat pel motiu de l'orguèlh, es tant detestat e insupporté per el, que, quand sus son òrdre, lo castig de la Revolucion francesa es tombat sus l'aristocracia entièra, la primièra causa qu'aquelas revoltats an fach es estat de remplaçar lo vosejament pel tutejament. Aquela òbra, practicada pels Revolucionaris, èra realament volguda e organizada per Dieu, perque a sos uèlhs, l'orguèlh de sas creaturas es lo pièger de lors mals ; perque per la creatura orgulhosa, la vida etèrna jol governament de Dieu es impossibla.

Me fau pas cap d'illusion a prepaus del mond, per que abandone aquela practica del vosejament, mas adrece de la part de Dieu, aquel messatge a sos vertadièrs mainatges que desiran realament li agradar, per tal de respondre a son amor. Individualament, disèm « tu » en nos adreçant al Dieu creator totpoderós. Se Pòt balhar mai d'onor a sas creaturas qu'a el meteís en nòmman per un tèrme plural l'individú al caractèr e natura del singular ? Lo vosejament d'un sol individú es una perversion mentala, e lo pretèxte d'aquel usatge per rason de cortesiá es illegitim e non fondat. Lo tutejament empacha pas la cortesiá, atal coma lo vosejament empacha pas la descortesiá e las injúrias. Lo vosejament es un signe de superioritat eretat l'aristocracia e dins d'unas familhas aristocratas, lo vosejament es aplicat per de mainatges quand s'adreçan a lors parents ; quala deriva pèrvèrsa ! Tot aquò, perque de prèires ignorats per Dieu an après a lors parents a dire « vosautres » al Dieu del cèl. Dins nòstra actualitat, lo mot « Sénher » es tant illegitim coma lo vosejament, perque es l'acorchi de l'expression « mon senhor ». Aquí encara, aquel tèrme nos renvia a l'epòca de Loís XIV, perque lo nom « Sénher » designava particularament son fraire puíne, Felip d'Orleans, qu'aviá tant d'afinitats amb sos « polidets » que son fraire, lo rei, n'aviá amb sas nombrosas cortesanas. Lo constat d'aquelas causas fa pròva de la vertadièra situacion del concèpte de la vida modèrna actuala : al temps de la 5na Republica, tot çò que la 1ra Republica a destruch e fach judiciosament e justament abandonar, es estat tornat bastir e restaurat. Alara, rampèli, que de son costat, nòstre Dieu creator, a bon drech anar e a justa rason, exigís, el-tanben, de la part de sos vertadièrs mainatges, que produgan lo fruch de la vertadièra fe, en obesissent a son desir de restaurar totes sas valors divinas. Demest aquestas, lo repaus del sabat es pas qu'un aspècte doctrinal e signa de son aprobacion que pòt pasmens conservar fins a la darrièra espròva de fe, un caractèr encara enganaire. Perque dempuèi 1994, lo repaus del vertadièr sabat, lo dissabte, ten lo ròtle del « sagèl de Dieu », que pels que manifèstan l'amor per sas darrièras revelacions profeticas.

Demest los cridats de Dieu, los que, coma ieu, son nascuts en França o dins l'Euròpa occidentala, o devon comprene, avèm totes eretat de valors que Dieu apròva pas. Sèm estats formats per nòstre environament societal e avèm ara lo dever de jutjar aquel eretatge, per tal de produire, dins nòstres esperits, la pensada d'un jutjament partejat amb Dieu ; perque es l'Esperit sant que sonda nòstras pensadas e nòstres còrs. Dieu escarta e regèta los esperits que contèstan la saviesa e la justícia de sas pensadas ; la perfiecha adesion a son opinion es donc totalament exigida per el per dintrar dins son eternitat. Dins la construccion de çò que nos sèm venguts, lo cinèma a tengut lo ròtle principal. Los films de capas e d'espasas, coma las « tres mosquetaires » nos an fach somiar, mas tanben,

insidiosament, nos an fach acceptar las nòrmas dels regims despòtas de las monarquias aprovadas e dirigidas pel papisme roman. En França, lo periòde de la Reforma a començat dins lo temps apelat « la Renaissance ». Dieu a judiciosament causit lo nom que deviá portar. Perque l'arribada del vertadièr lum de la Bíblia, a aquela epòca del sègle 16en, mas istoricament dempuèi lo sègle 12en, a precisament creat la possibilitat de retrobar lo salut ofèrt per Dieu per gràcias al nom de Jèsus-Crist siá, la « naissença novèla ». Los umans increduls imputan aquel nom, a aquela epòca, per de rasons culturalas. E aquí encara, aquel novelum cultural es degut al maridatge de François 1èr amb l'italiana, plan catolica, Marie de Médicis. Es dins aquel rencontre, que lo rei de França a descobèrt l'estil de vida refinada que caracterizava ja Itàlia de son epòca. A Roma, dels pintres e escultors de talent ornavan de lors òbras prestigiosas las carrièras e los palais italians. Es atal, que lo celèbre Léonard de Vinci es vengut pintrar pel rei de França en s'installant dins aquel país. La seduccion catolica italiana a atench alara en França son apogèu. E l'admiracion per las òbras culturalas a favorizat l'apreciacion de la religion italiana : lo catolicisme papal roman ja ben sostengut n'a encara mai beneficiat. Mas darrièr lo vernís aparent d'una societat refinada, lo modèl italian, importat e adoptat, portava sa natura d'organizacion del crimi ; causa que caracterizava lo ministèri papal d'Alexandre 6 nascut Borgia que fasiá tuar sas victimas per son filh Cesar nommat, el meteís, cardinal, per son paire. Aquel modèl mes en plaça en França, pontualament quitament ont lo lum biblic veníá contestar la valor de la religion catolica, falsa e illegitima, las persecucions mortals dels vertadièrs profètas de Dieu podían pas èsser evitadas. E atal, a causa de d'unes protestants mal convertits, de luchas sagradas opausèron las ligas catolicas als combatents Uganauds protestants. De totes aquelas terriblas causas, nos es demorat lo testimoniatge istoric de las « Guèrras de religions », tèma e subjècte de la « tresena trompeta » d'Apo.8:10 e 11. E es precisament en 1572, que lo crimi e la perfidie an atench una cima d'horror amb lo massacre de la « Sant-Barthélemy », ont convidats a París al Louvre per celebrar las acordalhas del futur rei Enric IV amb la princessa Margarida ditz « Margot », los caps protestants son estats massacrats per las ligas catolicas de las Guisas e dels parisencs, al tòca-senh de mièjanuèch : « l'ora del crimi ». Mas a l'encòp, aquel fach revèla lo jutjament de Dieu sul protestantisme armat de l'epòca, reivindicava la fe reformada mas o fasiá l'arma a man, çò que Jèsus a formalament defendut a sos vertadièrs elegits al ser meteís de son arrestacion pels gardas josieus, abans d'ofrir sa vida en sacrifici d'expiacion per eles. E nòstre totes, contunha de dire « A ieu la venjança e la retribucion ! » ; nos es pas permés de nos venjar nosautres meteisses. Al temps causit per el , confís aquela tasca punitiva a las victimas descasudas, sedusidas e enganadas per la messorga religiosa.

L'unic VERITE

Mentre que nòstras societats occidentals s'unisson e s'amassan al nom del despartiment d'una « pensada unica » bastida sus l'eretatge del modèl republican e del regim democrata, en fàcia d'eles, se dreça l'unic Dieu de VERITE dont lo modèl de pensada es egalament « unica ». Lo subjècte que desvolopi aquí, concernís un aspècte de la VERITE detestat per la falsa fe que s'assembla dins l'aliança ecumenica. Dins aquela aliança, es pas res que se detèsta e combata lo mai, que l'òme que pretend detenir tota la VERITE. E ja, en son temps, nòstre Senhor Jèsus-Crist, es estat detestat pel clergat josieu en rason meteissa de sa capacitat a portar de responsas a totes causas. Aquí perquè, los fils de Dieu de nòstra epòca se distingisson dels del drac pel fach qu'imputan al sol Dieu creator una sola e unica pensada. Perque Dieu pensa pas tot e son contrari, coma o poirá far creire las reivindicacions de benediccions de totes aquelas doctrinas religiosas opausadas las unas als autres. Tot lo long de la Bíblia, Dieu fa pròva d'una constanta e inchangeable pensada : apròva o blaima e condemna.

En règla generala, los èssers umans an legitimament lo drech d'aver d'opinions suls subjèctes e las causas del domeni profan. E, coma l'ensenha aquela vièlha dicha francesa, a bon drech anar : « los gostes e las colors se discutisson pas » ; mas aquel principi s'aplica, unicament, per las causas profanas. Pel subjècte religiós, es tot lo contrari, perque la pensada unica del Dieu unic se discutís pas. Dieu demòra constantament dins un meteís jutjament de las causas e de las valors morales. E te cal realitzar que quand emetes un vejaire sus un subjècte religiós, exprimisses pas solament ton opinion, impliques lo Dieu creator que jutja aquelas causas el meteís en li atribuissent tas pròprias pensadas. Solament, es pas res que Dieu detèsta aitant que de se veire imputar las pensadas que parteja pas e apròve pas. Tot al contrari, se li apartenisses, tas pensadas son las siás, los parteja e los inspira, e pòt atal, a bon drech anar, los benesir. Jèsus a pregat per obtenir la comunion de sos elegits, « per fin que sián un », segon Jean 17:21-22 : « per fin que totes sián un, coma tu, Paire, ès

en ieu, e coma soi en tu, per fin qu'eles tanben sián un en nosautres, per que lo mond crega que m'as enviat. Lor aí balhat la glòria que m'as balhada, per fin que sián un coma sèm un, ...». Jèsus ajusta e precisa encara al verset 24 : « Paire, vòli qu'aquí ont soi los que m'as balhats sián tanben amb ieu, per fin que vejan ma glòria, la glòria que m'as balhada, perque m'as aimat abans la fondacion del mond. » Copi ara aquel verset tant important dins son ensenhament, Jèsus ditz : « Paire, vòli qu'aquí ont soi los que m'as balhats sián tanben amb ieu ». Los elegits seràn, efectivament, tirats de tèrra e mes en preséncia de Jèsus al temps de la « primièra resurreccion », mas aiçò serà obtengut, unicament, jos condicion que « la unitat » siá estada reala e confòrma a la pensada divina. Aquel ensenhament es plan alunhat de l'idèa que suggerisson las innombrablas croses de fusta, de pèira, de fèrre o de marme, que s'auçan dins totes los cementèris. Totas aquelas croses confirman la valor « etiqueta » que la falsa religion balha a la fe crestiana. Aquelas nombrosas croses fan pas que confirmar l'aspècte « supermercat » qu'aquela falsa religion imputa a la causida del Dieu creator. Pòdes atal comprene las rasons de son ardenta colèra que ven punir los pecadors, pendent las 10 darrièras annadas de la fin dels sièis mila annadas de pecat qu'an mes e meton encara sa paciéncia a l'espròva. Atal coma los òmes supòrtan pas que se los faga passar per çò que son pas, Dieu condemnen e puniguèt de mòrt etèrna siá, definitiva, los que li atribuïscan d'accions e de las pensadas que son pas las siás.

La VERITE, es pas solament un mot, es sustot una persona, una entitat unica, que definís la pensada e lo jutjament del Dieu creator. Aquí perqué, la doctrina de la « Trinité » es lo fruch d'una apostasia religiosa quand definís Dieu coma « tres personas », mentre que Dieu exprimís son unicitat revelada dins son plan del salut. Perque la « Trinité » « de Paire del Filh e del Sant Esperit » rampèla als elegits, los tres ròtles successius del Dieu unic dins lo compliment d'aquel plan del salut. Jol nom « Paire », Jèsus rampelava lo Dieu de l'anciana aliança siá, lo Dieu creator e legislator, ordonnateur de sos dètz comandaments e de totes las ordenanças e precèptes d'aquela anciana aliança. Pel nom del « Fils », Jèsus rampelava als elegits que lor salut èra obtengut unicament per el, per sa mòrt volontària, son sacrifici expiatòri ofèrt per la recrompa de lor pecat. Puèi, pel nom « Sant Esperit », anonciava lo ròtle qu'el, Jèsus, anava tenir per agir en favor de sos elegits, après sa mòrt e sa resurreccion. I a accion de tres personas ? Non ! Perque lo meteís esperit de Dieu condutz aquelas tres accions. Aquela precision es plan importanta : Dieu es esperit e pòt pas èsser en realitat e en natura que perfiechament Sant e l'Esperit. Çò que fa una persona, es solament son esperit. Son aspècte pòt èsser indiferentament, celèst o terrèstre, mas cada creatura de Dieu es jutjada coma esperit. Las aparéncias fisicas comptan pas donc pas pel Jutge grand perque jutja las pensadas e los còrs siá, las causidas de las causas afeccionadas per sas creaturas. Successivament, Dieu s'es presentat als àngels jos l'aspècte de l'àngel « Micaël », puèi als èssers umans, jos l'aspècte de l'òme nommat « Jèsus de Nazaret ». Atal, « Micaël » a quitat sos àngels celèstes per nàisser dins lo còs de la verge jove Maria, miraculosament, jol nom « Jèsus ». « Micaël e Jèsus » son donc un sol e quitament esperit divin. Doas formas jos las qualas l'Esperit, lo Dieu creator, se revèla a sas creaturas. Lo que creà la vida e los aspèctes que li balha pòt atal a son grat prene l'aparéncia que vòl quand o vòl. Aquela logica escapa als musulmans que refusan de creire a la divinitat de Jèsus-Crist perque veson pas en el que l'aparéncia de l'òme. Mas pendent son ministèri terrèstre, Jèsus fasiá pas que referéncia al Paire que s'amagava en el. La fe pausa sus l'acceptacion de l'existéncia del Dieu creator pel qual res es pas impossible. E es atal, qu'en negant l'existéncia d'aquela impossibilitat divina, la falsa fe se decela e se revèla per çò qu'es realament.

Dins lo perlongament d'aquela idèa, lo fals crestianisme produz pas lo cambiament del comportament de sos adèptes que lo Dieu creator exigís de la part de sos vertadièrs elegits que salva per la mòrt de Jèsus-Crist. En mai, son desinterès per la paraula de Dieu e sas profecias o ten dins l'ignorància de son intencion d'exigir de sos elegits, un acabament complèt de la Reforma engatjada al 15en e sègle 16en ; aiçò, dempuèi l'annada 1843 establida dins Dan.8:14. Aquel resultat es dirèctament la consequéncia de lor concepcion erronèa a prepaus del caractèr de Dieu e de sas possibilitats illimitadas. Comprenon pas l'absoluta necessitat del cambiament d'estatut obtengut per un cambiament concrèt del caractèr mental del cridat del Crist ; cambiament complèt que Jèsus crida la « naissença novèla ». La falsa fe presenta la fe coma un principi teoric basat sus la cresença al fach que Dieu existís e qu'es vengut en Crist expiar los pecats dels que cregan a aquela accion divina. La formulacion es corrècta mas çò qu'implica aquela ofèrta de salut manca : lo cambiament concrèt que fa d'un pecador desobesissent un elegit obesissent, sant e fidèl de cap a Dieu e sas ordenanças.

Trobam dins l'Apocalipsi, sa divina revelacion, las causas que Dieu repròchi a sos servidors e las qu'imputa a la falsa religion, la quala, segon l'exemple de la glèisa catolica romana, reivindica un poder temporal, rompent atal amb la nòrma establida per Jèsus-Crist qu'a clarament dich al procurateur roman Ponce Pilate, dins Jean 18:36 : « Mon reialme es pas d'aquel mond, respondèt

Jèsus. Se mon reialme èra d'aquel mond, mos servidors aurián combatut per ieu per fin que foguèsse pas liurat als josieus ; mas ara mon reialme es pas ponch d'aicibàs. », Sa « reialme » a pas donc pas un caractèr temporal, reivindica pas de dreches dins lo domeni profan civil, mas unicament dins lo domeni espiritual religiós. Fins a son retorn gloriós, Jèsus daissa al drac e sos representants terrèstres la dominacion e la poténcia del governament de las causas terrèstras. Confirmèt aquela leiçon en disant als josieus dins Marc 12:17 : « Alara lor diguèt : Tornatz a Cesar çò qu'es a Cesar, e a Dieu çò qu'es a Dieu. E foguèron a son esgard dins l'estonament. ». « l'estonament » relevat aviá per causa lo fach que los josieus esperavan de veire Jèsus destruire lo poder roman installat en Israèl. Aquel « estonament » s'anava lèu transformar en decepcion e pels mai decebuts, en òdi contra Jèsus, perque los desliurava pas de l'ocupacion dura e crudèla dels soldats romans.

Los repròchis que Jèsus adreça a sos servidors pròvan qu'exigís dels que salve, un sant comportament que deu remplaçar lo de l'èsser pecador. Malgrat que los repròchis citats concerniscan sos servidors pendent lo temps de l'èra crestiana, podèm pasmens los amassar coma una leiçon globala adreçada a totes sos elegits de totes los tempses.

Legissèm, dins Apo.2:4 : « Mas çò qu'ai contra tu, es qu'as abandonat ton primièr amor. » Jèsus fa aici un repròchi que tòca quasi totes los Crestians victimas del temps que passa. Perque, lo moment del baptisme, ora de jòia e d'estrambòrd, pels que ne fan la demanda a l'edat adulta, cedís la plaça a la rutina e la costuma que tornan la fe formaliste e tebesa. Aquel aflaquiment de l'engatjament dels cridats va causar lor pèrda etèrna coma la menaça del verset 5 que seguís l'ensenha : « Rebremba-te donc d'ont ès tombat, repentís-te, e practica tas primièras òbras ; senon, vendrai a tu, e tirarai ton candelièr de sa plaça, levat que te repentiscas pas. » Aquela leiçon que concernís « l'abandon del primièr amor » se va aplicar dins Apo.3:7 e 14 ; las doas epòcas de la debuta e de la fin de la glèisa oficiala e institucionala de l'adventisme del seten jorn siá, las epòcas nommadas « Filadèlfia e Laodicée ». Lo « primièr amor » concernís l'epòca « Filadèlfia » benesida l'an 1873, segon Dan.12:12, e « l'abandon d'aquel primièr amor » s'aplica a l'epòca finala de « Laodicée » en 1994, annada definida coma fin dels « cinc meses » o 150 annadas del delai balhat per Dieu a sa darrièra glèisa institucionala, dins Apo.9:5-10, per jutjar la valor de sa fe que, jutjada « tebesa », lo conduch a la liurar al camp dels « falses profètas » del crestianisme universal.

Los contèxtes istorics d'aquelas doas epòcas de l'èra crestiana plaça lo temps « Efès » dins un temps de crudèlas persecucions degudas a l'emperador roman de l'epòca, Domician. A l'opausat, lo temps de la fin de « Filadèlfia e Laodicée » es caracterizat per la patz religiosa. De notar que la guèrra religiosa repren en 1995, tre que « Laodicée » es « vomida » per Jèsus-Crist siá, en 1994. L'oposicion religiosa que se manifestà alara es musulmana. E a aquela epòca, la patz regna entre los enemics catolics e protestants reconciliats per lor aliança ecumenica, rejoncha per la falsa fe adventista, oficialament, en 1995. La patz a pas donc pas favorizat la fe, l'a, al contrari, tuada. Es aquí que podèm comprene que la valor de la fe depend pas del contèxt del temps. Las persecucions o la patz càmbian pas res al resultat, perque la fe depend de la natura individuala dels èssers umans. Sèm çò que nos sèm, e Dieu o sap dempuèi sa creacion del mond. Per el , i a pas cap de suspresa ; la suspresa es unicament per nosautras, sas creaturas, que descobrissèm nòstre destin individual, jorn après jorn.

Dieu selecciona sos elegits en foncion de lor capacitat a se mostrar fidèlas e zeloses siá, « bouillants » permanentament perpetualament. Dins son jutjament, lo cas de « Laodicée » es pièger, fòrça mai grèu, que lo del temps « Efès », a lo qual Jèsus reconeis la nòrma de sa vertat doctrinala, dins los versets 2 e 3 : « Coneissi tas òbras, ton trabalh, e ta perseverança. Sabi que pòdes pas suportar los marrits ; qu'as esprovat los que se digan apòstols e qu'o son pas, e que los as trobats messorguièrs ; qu'as de perseverança, qu'as sofrit a causa de mon nom, e que t'ès pas ponch alassat. » N'es pas tot parièr dins lo temps « Laodicée », ont ditz a son servidor oficial institucional, dins Apo.3:17 : « Perque dises : Soi ric, me soi enriqueit, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, » Aquelas expressions condemnan e remeton en causa tot l'eretatge doctrinal de l'adventisme institucional oficial universal, que, o disant « nud », Jèsus confirma son refús de li imputar lo « vestit » de sa « justícia etèrna ».

Ai ja fach remarcar, las diferéncias de las òbras relevadas per Jèsus-Crist, òbras qu'atribuís a l'adventisme de la debuta e de la fin dins las epòcas « Filadèlfia e Laodicée ». Los dos messatges son dins l'opausat absolut. Te vas probable interrogar e voler comprene perqué e coma l'ensenhament balhat per Dieu al temps « Filadèlfia » pòt èsser a aquel ponch contestat per Jèsus dins l'epòca « Laodicée ». E aquela explicacion es legitima e necessària. La causa principala del cambiament relevat pausa sul comportament dels adventistas a prepaus de l'interès balhat a la paraula profetica, perque aquel tèma es vengut fonamentalament important dempuèi la data 1844, en la quala, sola, « la vertadièra « santetat » estimada per Dieu obten la proteccion de sa « justícia etèrna » ; çò que Daniel 8:44 exprimís en aqueles tèrmes : « Fins a dos mila tres cents ser-matin e la santetat serà

justificada » ; es la vertadièra e autentica bona traduccion d'aquel verset segon lo tèxt original ebrèu. Relèva donc ja, lo fach que l'adventisme oficial s'es bastit, dempuèi sa debuta, sus una falsa traduccion d'aquel verset que constituís la plataforma de tot son ensenhament doctrinal. L'adventisme oficial a pas reconegut que la falsa traduccion prepausada fins a ieu dins las diferentas versions de las traduccions de la Bíblia siá : « Fins a dos mila tres cents sers e matins e lo santuari serà purificat ». Solament, dins lo tèxt ebrèu, es pas question de « santuari purificat », mas de « santetat justificada ». En mai sus aquela falsa basa del « santuari purificat », l'adventisme a bastit son dògma del jutjament dich « investigatif » en mal interpretant los imatges presentats dins Daniel 7:9-10 : « Agachèri, del temps que se plaçava dels trònes. E l'ancian dels jorns se seguèt. Son vestit èra blanc coma la nèu, e lo pel de son cap èra coma de lana pura ; son trône èra coma de flamas de fuòc, e las ròdas coma un fuòc ardent. Un flui de fuòc rajava e sortissiá de davant el. Mila milièrs o servissián, e dètz mila milions se tenián en sa preséncia. Los jutges se seguèron, e los libres foguèron dobèrts. » Dins aquel verset, l'expression « Un flui de fuòc rajava e sortissiá de davant el » concernís lo jutjament dels marrits ressuscitats per la 2ème resurreccion, aiçò en oposicion a l'expression d'Apo.22:1, « E me mostrèt un flui d'aiga de la vida, clara coma de cristal, que sortissiá del trône de Dieu e de l'anhèl », çò qu'illustre lo jutjament que Dieu pòrta sus sos sants recrompats sus la « tèrra novèla ». « Un flui d'aiga de la vida » remplaça « un flui de fuòc » destructor. « l'obertura dels libres » foguèt interpretada coma una accion celèsta engatjada per Jèsus a partir de 1844, mentre que profetiza l'accion dels sants que jutjaràn los marrits descasuts pendent lo « seten millenari » que ven e va començar, pontualament del grand e verai retorn de Jèsus-Crist, a la prima 2030. L'adventisme oficial a atal cumulat e ensenhat, fins a son jutjament per Dieu, en 1994, la normalizacion d'interpretacions profeticas erronèas impausadas, per Dieu el meteís, fins al temps de son plen lum vengut entre 1980 e 1991, l'annada ont son refús de creire a la possibilitat del retorn del Crist en 1994, l'a condemnat a èsser « vomit » siá, abandonat, per Jèsus-Crist.

Atal coma Dieu balhèt en exemple la falta de Moïse que desformèt lo plan del salut profetizat per Dieu, en frapant una « segonda còp » lo « ròc de Horeb » e que perdèt atal lo drech de dintrar dins la Canaan terrèstre, Dieu puniguèt de defensa de dintrada dins sa Canaan celèst, l'adventisme oficial qu'a volgut privilegiar sas errors puslèu que las vertats polidas que li ai presentadas de sa part. Dieu càmbia pas ; son jutjament e sas exigéncias demòran eternalament los meteisses.

L'inegalitat dels sèxes dels cobles de l'umanitat

Rampèli que, dins aquel document, los prepauses tenguts exprimiscan pas un simple jutjament uman, mas qu'avent lors fonts dins la santa Bíblia, revèlen, clarament, lo jutjament del Dieu Totpoderós, nòstre Creator.

Anam poder constatar quant aquel jutjament divin es atacat e trepejat per una societat modèrna marcada per un esperit rebèl qu'atenh son apogèu. Perque pontualament de las reivindicacions feministas dels gropaments « M.L.F. », dels « Femen ucraïnianas », de « Me too », etc... , e dels grops « L.G.B.T. », lo jutjament de Dieu es visiblament, ignorat e mespresat per de multituds d'òmes, de femnas, de vièlhs e de mainatges destinats, per lor causida de las valors, a se morir de diferentas façons, fins al darrièr.

Dins de tèmas precedents, ai rampelat aquel verset, tant important, de Jac.4:6 e 1 Pierre 5:5, ont Dieu declara : qué « resistís als orgulhoses e fach gràcias als umils ». La necessitat d'aquela umilitat va donc èsser particularament exigida per Dieu, de la part de las femnas, a causa de l'estatut « d'ajuda » per l'òme, que li a balhat abans quitament qu'ela non siá formada a partir de l'una de las còstas d'Adam, lo primièr òme format a son imatge. Dieu confirma la causa dins Gen.2:18 : « YaHWÉH Dieu dich : Es pas bon que l'òme siá sol ; li farai una ajuda parièra siá. » Aquel estatut « d'ajuda » fa pas de femna maridada, l'egala de l'òme. Dieu balha vida a la femna per fin qu'assistisca e pòrte los mainatges de l'òme, son marit. Es clarament un ròtle de sirventa. Mas aquel tèrme a pas res de degradant, puèi que Jèsus, el meteís, s'es fach servidor de sos apòstols e sos discípols, anant fins a lavar lors pès solhats per la posca.

Pasmens, devi dire tota de seguida qu'aquel estudi concernís l'estatut de la femna unicament dins son ròtle d'esposa. Perque en estat celibatari o veusa, son estatut es estrictament egal al de l'òme, puèi que Dieu l'a creat femna unicament per las condicions terrèstras. Salvada per Jèsus-Crist, dins son eternitat, serà coma l'òme, venguda un àngel demest los autres àngels totes asexuats. Sus la tèrra, la femna a pas cap de rason d'èsser considerada coma la bona a tot far d'òmes mascles. Lo maltractament de las femnas es un abús pèrvèrs dels mascles de l'espècia umana. Tanben, aquestes pòdon comprene perqué, lasses de patir la lei dominatritz dels mascles, lo genre femenin se revòlta e

pas injustament. L'examen del subjècte que seguís concernís donc unicament l'estatut de la femna coma esposa de l'òme qu'aima e que l'aima ; los dos, vivent amassa, dins una fidelitat reciproca, çò que constituís la basa del vertadièr maridatge davant Dieu. La rèsta, las ceremonias e las convencions oficialas son l'afar dels umans per de rasons civilas.

L'òme modèrn deu comprene que la nòrma divina s'aplica doblament al sens espiritual e al sens literal. Perque l'un empacha pas l'autre, mas al contrari, los dos onoran lo Dieu qu'organiza lo projècte de salut per la vida umana creada. Al sens espiritual, « l'òme » representa e profetiza Jèsus-Crist e « la femna » fach tot parièr a prepaus de la Glèisa que constituïrà l'amassada dels elegits que son sacrifici expiatòri recromparà. Aquela leiçon foguèt compresa e revelada per l'apòstol Pau dins Eph.5:22-23 : « Femnas, siatz somesas a vòstres marits, coma al Senhor ; perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. » Nòta malgrat que Paul diguèt pas « l'òme », mas « lo marit », çò que confirme ma precedent explicacion, segon la quala l'estatut que Dieu balha a la femna la concernís pas que coma « femna » de sa « marit ». En fach, Paul auriá pogut dire : « perque lo marit es cap de sa femna ». Mas la portada de sos prepauses es egalament espiritual e dins aquel cas la forma qu'a causit conven melhor per designar Crist e la Glèisa qu'es unica : es l'Elegida, donc « la femna ».

Abans d'anar mai luènh, precisi qu'aquelas paraulas escrichas per l'apòstol Pau coma mos pròpris escriches, son adreçats als elegits de Jèsus-Crist, siá, a d'òmes e de femnas emplenats d'amor per sa persona e sa vertat, de las gents capablas de comprene la vertadièra justícia pensada per Dieu. Solament, çò que Paul nos ditz constituís un ideal de fe umana qu'es la nòrma divina exigida pel salut etèrn. La comparason amb « Crist e la Glèisa » s'aplica pas que pel cas ont los dos esposas son d'elegits recrompats per Jèsus-Crist ; e aquel cas es fòrça rar, s'existisca encara uèi... Los contestataris van donc èsser plan nombroses, mas es pas lor que mos escriches son adreçats. Lo filtratge permetent l'adesion a aquel jutjament divin es l'amor, lo vertadièr, lo pur amor de la vertat, e son testimoniatge concrèt que l'acompanha e o pròva, es la perfiecha umilitat. La preséncia del mendre orguèlh va donc tornar los cridats incapables d'obtenir l'estatut de l'eleccion. Solament, l'eleccion es pas obtenguda que dins la vertadièra « santificacion », e lo que decidís, en tota justícia, de « santificar » o non sa creatura esclava del pecat, es Dieu e res qu'el. Seguissèm donc los prepauses de l'apòstol Pau : verset 24 : « Solament, atal coma la Glèisa es somesa a Crist, las femnas tanben lo devon èsser a lors marits en totas causas. » Aicí, l'Esperit confirma la validacion del principi pel sens espiritual e son aplicacion literal, perque Dieu es un Dieu d'òrdre, e l'òrdre es pas obtengut que per l'acceptacion de la disciplina e lo principi de l'obesissença. Mas, per obtenir aquel resultat, l'amor deu agir dins lo còr de l'òme maridat o pas, e Dieu o va trobar dins los còrs dels vertadièrs elegits : verset 25 : « Marits, aimatz vòstras femnas, coma Crist a aimat la Glèisa, e s'es liurat el meteís per ela, » Aicí, l'Esperit revèla la condicion indispensable per que son ideal de la relacion marit e femna se complisca. Aquel verset autoriza pas brica l'òme de violentar son esposa, ni una altra femna. Quitament dins lo contracte del maridatge tradicional occidental francés, es dich que los « dos esposas se devon assisténcia, fidelitat e solidaritat e aiçò, fins que la mòrt los separe » ; Dieu pòt pas donc qu'aprovar aquela clausa del maridatge civil o del maridatge religiós. E en balhant per exemple la façon donc Crist a balhat sa vida per ofrir la vida etèrna a sa Glèisa, son Elegida, son Esposa, fa portar a l'òme una partida granda de responsabilitat dins sas relacions amb sa femna. Mas pòt arribar que l'amor de l'òme, quitament irrèpréhensible o quasi, siá ineficax e arribe pas a aténher la tòca ideala desirada per Dieu. Es lo cas ont la femna es « querelleuse » coma lo dich aquel provèrbi citat dins Pro.21:9 : « Melhor val abitar a l'angle d'un teulat, que de partejar la demòra d'una femna querelleuse. » Tanben, dins lo pièger dels cases, lo maridatge unís una femna « querelleuse » amb un òme incapable d'aimar coma Jèsus a aimat la Glèisa, e aquel tip de situacion explica lo creis del nombre de las gents celibatàrias dins nòstra societat occidentala contemporanèa. E endacòm mai dins lo mond, sens l'ajuda de Jèsus-Crist, las femnas son tractadas en esclaus per de marits injustes e de còps, torturaires, plan brutals. Paul ditz encara al verset 26-27 : « ... per tal de la santificar per la paraula, après l'aver purificada pel baptisme d'aiga, per tal de far paréisser davant el aquela Glèisa gloriosa, sens taca, ni rufa, ni res de parièr, mas santa e irrèpréhensible. » L'Esperit definís clarament aici son projècte del salut ; o resumís en aqueles dos versets que suggerisson, successivament, las doas fasas de « la purificacion » e de « la santificacion ». Lo « baptisme » imputa la justícia del Crist, mas l'abandon de la practica del pecat, que la torna concretament « irrèpréhensible », realiza l'etapa de la « santificacion » exigida per Dieu de la part dels elegits que salva. Dieu precisa encara sa pensada als versets 27 a 30 : « Es aital que los marits devon aimar lors femnas coma lors pròpris còsses. Lo qu'aima sa femna s'aima el meteís. Aquí perqué l'òme quitarà son paire e sa maire, e s'estacarà a sa femna, e las doas vendrán una sola carn. Aquel mistèri es grand ; disi aquò respècte a Crist e a la Glèisa. » A lo lum d'aquelas paraulas, la femna maridada es la primièra persona que son espós deu ganhar a l'Evangèli de Dieu ; la primièra que se deu esforçar de convertir per que siá

salvada. Mas la situacion es vertadièra dins l'autre sens, s'es lo marit que deu èsser convertit al salut del Crist. Aquel mistèri es ara comprés e fòrça esclarat per Dieu dins mos escriches. La relacion entre la realitat e lo sens profetic dels simbòls es definida e corrèctament interpretada. A aquel lum, Dieu es glorificat e l'umanitat es umiliada, perque pòrta, sola, la responsabilitat de sas malescadudas. En Jèsus-Crist, Dieu li a presentat de faison concrèta un modèl exemplar dont la perfeccion condemna l'imperfeccion umana. Las « pèiras » vulgaras l'an regetat e las « pèiras preciosas e las pèrlas » l'an rebut. Lo verset 33 torna barrar lo subjècte : « De rèsta, que cadun de vos aima sa femna coma el meteís, e que la femna respècta son marit. » E aquel darrièr verset confirma encara l'inegalitat de l'òme e de la femna : « De rèsta, que cadun de vos aima sa femna coma el meteís, e que la femna respècta son marit. » Ciblant estrictament l'aplicacion carnala del messatge, Paul exòrta l'òme a « aimar sa femna » e a la femna ditz qu'ela « respècta son marit ». Solament, « aimar » es lo dever del mai fòrt, e « respectar » es lo del mai feble. La « feblesa » de la femna es una causa naturala qu'a pas res de degradant, ni de vergonhós. Aquela « feblesa » fa pas qu'impausar a l'òme dels devers de sosten e de proteccion de cap a sa femna, perque Dieu l'a creat « fòrt » dins sa natura.

Trobam dins los personatges biblics dels elegits confòrms al modèl exigít per Dieu dont Abraam, que son esposa Sara nòmava « son senhor » segon 1 Pierre 3:5-6 : « Atal se paravan un còp èra las santas femnas qu'esperavan en Dieu, somesas a lors marits, coma Sara, qu'obesissia a Abraam e lo cridava son senhor. Es d'ela que sètz vengudas las dròllas, en fasant çò qu'es plan, sens vos daissar trebolat per cap de crenhença. »

Dins una recèrca, ai trobat aquel verset de Gen.24:36 : « Sara, la femna de mon senhor, a enfantat dins sa vielhesa un filh a mon senhor ; e li a balhat tot çò que possedís. » Se pòt relevar quant l'experiéncia viscuda per Isaac profetiza la de Jèsus-Crist. Abraam ten dins aquel verset lo ròtle de Dieu que profetiza la naissença tardiva del Crist Jèsus, dins sa vielhesa siá après quasi 4000 ans dempuèi lo pecat d'Adam e Eve. E Dieu va remetre al Crist venceire, sa « Fils », el-tanben, « tot çò que possedís ». Dins Jean 5:22, Jèsus confirma la causa : « lo Paire jutja pas degun, mas a remés tot jutjament al Filh, ... » I a un sol « Senhor » mas mantun « senhor » coma l'indica lo títol que Dieu se balha en Crist « Rei dels reis e Senhor dels senhors » dins Apo.19:16 : « Avia sus son vestit e sus sa cuèissa un nom escrich : Rei dels reis e Senhor dels senhors. ». Lo tèrme « senhor » es elogiós perque designa a l'origina lo ric e fòrt que defend lo paure e lo feble. Mas la marridesa naturala intensificada per la falsa religion crestiana a reivindicat indignament aquel nòble títol. Pasmens lo vertadièr modèl del « senhor » es totjorn discernible en la persona divina de nòstre Dieu creator revelat per Jèsus-Crist. L'expression « Senhor dels senhors » designa Dieu dins Deut.10:17 a 19 : « Perque YaHWÉH, vòstre Dieu, es lo Dieu dels dieus, lo Senhor dels senhors, lo Dieu grand, fòrt e terrible, que far pas ponch accepcion de las personas e que recep pas ponch de present, que fach drech a l'orfanèl e a la veusa, qu'aima l'estrangièr e li balha de noïdura e dels vestits. Aimaretz l'estrangièr, perque sètz estats estrangièrs dins lo país d'Egipte. » Aquel « amor » de « l'estrangièr » se limitarà a l'aculhir en nombre rasonable, perque a l'opausat, levat excepcion pel que se convertís al vertadièr Dieu, lo maridatge de l'estrangièr amb l'ebreu es demorat defendut per Dieu. Mas aquel verset definís perfiechament la natura morala d'un vertadièr « senhor » segon Dieu.

L'umanitat a fòrça perdut en tenent pas compte de Dieu e de sas vertadièras valors e es la causa de totas sas malescadudas. Lo long temps de patz balhat per Dieu entre 1945 e 2022 a permés als òmes e a las femnas de las societats dominantas occidentalas de portar al maximum las consequéncias de lors defaults ; fautas e pecats per Dieu. L'egoïsme, la mesfisança, la cupiditat e la violéncia, sabòtan la possibilitat de la vida armoniosa. Lo maridatge espaurugat als òmes coma a las femnas e de mai en mai, cadun preferís gardar sa libertat.

Dins lo domeni economic, los umans sens Dieu considèran la mesa en concurréncia coma una causa positiva. Deuriá favorizar una baissa dels còstes mas en realitat, fa pas qu'aumentar lo nombre dels esplechaires qu'acaban per s'acordar per favorizar l'auça dels prèses de venda al detriment dels consumaires. En fach, l'umanitat a pas besonh de concurréncia, mas de complementaritat. Perque viu en multitud los èssers umans se pòrtan dels talents complementarís utils per totes. Cada èsser uman es dependent dels talents recebuts per d'autres e es aquò que balha interès a la multiplicacion del nombre de sas creaturas, per Dieu el meteís, mas tanben, per las vidas que crèa. En primièr, la vida espirituala e l'òbra organizada per Dieu pausan suls talents especifics que balha a sos servidors fidèls, sos esclaus voluntaris. La complementaritat es la fòrça de la construccion de la vertat, la font de son edificacion.

La Bíblia balha fòrça pròvas de l'importància que Dieu balha a aquela complementaritat, particularament, pels testimoniats dels quatre Evangèls de l'Aliança Novèla. Mas après eles, la Revelacion, nòmada obscurément « Apocalipsi », es entièrament bastida sus aquel principi de complementaritat. Las doas alianças successivas an tanben una tòca pedagogica complementària, e n'es de meteís de las profecias de Daniel e Apocalipsi. E en primièr, dins sa concepcion, l'òme es lo

produch d'una complementaritat de totes los organs e los membres qu'o constituïsson ; aiçò, en mena que la vida entièra es pensada per Dieu per foncionar sul principi de la complementaritat. Dins 1 Agacin.12:17, l'Esperit nos dich per Paul : « l'uèlh pòt pas dire a man : Ai pas besonh de tu ; ni lo cap dire als pès : Ai pas besonh de vosautres. » E aquel constat definís la vida coma una mesa en comun, que lo « comunisme » politic a desformada e destrucha, perque Dieu èra regetat e absent. Los talents recebuts per cadun avent un ròtle complementari, pòdon pas èsser nauts los unes al dessus dels autres e justifican pas cap de privilègi superior. La vida segon Dieu es perfiechament egalitària e las inegalitats de sèxes actualas son pas que provisòriament establidas pel temps del pecat terrèstre. Perque, darrièr l'aspècte carnal diferent de la femna, i a l'esperit d'una vida que, s'es recrompada per la sang del Crist, vendrà, coma la dels òmes egalament recrompats, un èsser celèst asexuat a l'imatge dels àngels celèstes, segon çò que Jèsus ditz dins Matt.22:30 : « Perque, a la resurreccion, los òmes prendràn pas ponch de femnas, ni las femnas de marits, mas seràn coma los àngels de Dieu dins lo cèl. »

En dintrant en concurréncia amb lo sèxe mascle, las femnas an pres d'emplecs destinats als òmes. E, dins lo meteis temps, an daissat a d'estrangièrs lo suènh d'auçar lor progenitura. Aqueles mainatges auçats per de noiriças o d'organismes especializats an pas beneficiat de l'amor e la doçor de lor maire, ni de lors justes e utils repròchis e punicions. Los cambiaments dels bons principis fundamentals an entrainat de cambiaments dins las naturas dels mainatges frustrats de l'acompanhament de lor maire. Los efieches presentan un caractèr generalizat que se tradutz per la defensa dels dreches individuals, mas i a totjorn d'excepcions, perque independentament d'aqueles principis generals, la natura prigonda de l'èsser uman va far la diferéncia. Qu'a mancat d'amor dins son enfança o pòt trobar en Dieu per Jèsus-Crist e èsser, per el, comolat dins son besonh. Es a relevar que l'umanitat dintrada dins la modernitat a sacrificat sus l'autar de l'egoïsme la debuta e la fin de l'existéncia. La debuta, en daissant los mainatges pichons dins las grépias, e la fin, en plaçant los parents annadits dins d'ostals especializats del tip « EPHAD ». Aiçò, per obesir als imperatius d'una causida de societat contestabla ont l'activitat professionala absorbís lo temps de la vida de las gents. E l'egoïsme es en causa, perque aqueles abandons son la consequéncia de l'interès que l'òme e la femna maridats balhan a lor activitat professionala. D'unes cobles causisson sagement la solucion que l'un o l'autre cèssa de trabalhar per s'ocupar dels mainatges, e la natura ela meteissa balha la preferéncia a çò que çò siá la maire que los auça e los garda. Mentre que lo bon sens dich que cal manjar e trabalhar per viure, la perversion del temps apareis en çò que los cobles maridats viscan per trabalhar e manjar. La vida modèrna destaca los umans de las vertadièras valors de la vida, encoratja l'enriquiment material e lo plaser de consumir. Tanben lo besonh d'argent ven totjorn mai grand e las causas a crompar totjorn mai caras. Mas aquel cambiament es tanben la consequéncia del cambiament de tip de vida que, un còp èra viscuda en campanha dins de bòrias qu'asseguravan una bona partida dels besonhs nutricionals, se retròba dempuèi l'epòca industrial, cap a 1850, concentrada dins de vilas ont tot deu èsser crompat, dempuèi la noiridura fins al plaser dels amusements.

Dins la Bíblia, Dieu a pas ordenat la forma de la cerimonia del maridatge que foguèt organizat, de faïçon diferenta, dins los pòbles de la tèrra. Aquelas ceremonias presentan en comun lo caractèr del regaudiment e de la fèsta partejada amb las familhas e los amics dels esposos. La pensada de Dieu a prepaus del maridatge es revelada, tardivament, dins l'« Aliança Novèla », per la cerimonia del baptisme ordenat per Jèsus-Crist. Rampèli que lo baptisme concernís unicament d'èssers umans en edat de far una causida seriosa qu'engatja lor avenir etèrn. Dins lor estat d'adults o de grands adolescents, los batejats fan una aliança etèrna amb Dieu ; una aliança siá, un maridatge. Dintran, individualament, dins una comunautat d'elegits que l'Esperit nomma « l'Esposa » dins Apo.19:7-8 : « Regaudissèm e siam dins l'alegrança, e balhem-li glòria ; perque las nòças de l'anhèl son vengudas, e son esposa s'es preparada, e li es estat balhat de se revestir d'un fin lin, esclatant, pur. Perque lo fin lin, son las òbras justas dels sants. » Dins tota la Bíblia, podèm trobar en çò de Dieu l'exigéncia de la « fidelitat » ; aquela necessitat es remembrada constantament fins dins l'Apocalipsi. Dins Apo.2:10 : « Crenhes pas çò que vas sofrir. Aquí, lo drac getarà qualques unes de vosautres en preson, per fin que siatz esprovats, e auretz una tribulacion de dètz jorns. Siá fidèl fins a la mòrt, e te balharai la corona de vida » ; dins Apo.2:19 : « Coneissi tas òbras, ton amor, ta fe, ton fidèl servici, ta constància, e tas darrièras òbras mai nombrosas que las primièras » ; dins Apo.3:14 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Laodicée : Aquí çò que ditz l'Amèn, lo testimòni fidèl e vertadièr, lo començament de la creacion de Dieu : ». Dins aquela tresena mencion, Jèsus se presenta el meteis al títol de « testimòni fidèl e vertadièr ». Assòcia atal la « fidelitat a la vertat » que, dins la darrièra epòca, pren l'aspècte manifest d'un grand lum vengut esclarir l'intelligéncia dels darrièrs elegits ; de fach, las profecias son perfiechament compresas e lo projècte grand salvateur de Dieu es entièrament esclarat. Aqueles mots « fidelitat e vertat » constituïsson la condicion del manten de l'aliança etèrna passada amb Dieu

en Jèsus-Crist. Lo retorn de Jèsus es comparat al « retorn de l'Espós » dins « la parabòla de las dètz verges ». Què demanda « l'Espós a son Esposa » ? Sa « fidelitat » dins la « vertat ». Aquela demanda legitima son aplicacion dins los maridatges dels èssers umans. Tanben grandioses e solemnas que sián, las ceremonias dels maridatges terrèstres son enganairas e vodadas a la malescaduda dins la majoritat dels cases, perque Dieu es pas l'organizador del rencontre dels esposas. E la causa d'aquelas malescadudas serà lo mai sovent, « l'infidelitat e la messorga », los dos fruches del drac que dominan las creaturas non protegidas per Dieu en Jèsus-Crist.

En resumit, la « fidelitat » pòt permetre la capitada de l'union d'un coble, mas sola la « fidelitat » dins la « vertat » del Crist permet una union amb Dieu, per la vida etèrna. Mas coma una umanitat ganhada per l'esperit de la rebellion e de l'egoïsme poiriá venir sensible al dever d'aimar e practicar la « fidelitat » dins la « vertat » ? Collectivament, es ja tròp tard, mas individualament, la causa demòra possibla, esperada, e esperada fins a la fin del temps de gràcia, per Dieu en Jèsus-Crist.

Dins lo cas ont l'un dels dos conjonches del coble marit e femna obten pas la santificacion divina, pel qu'es santificat, la fidelitat de cap a Dieu es prioritària. Aquela prioritat concernís pas que l'aspècte religiós e la forma que Dieu exigís per sa practica concrèta. Tanben, la lucha del ben contra lo mal e del mal contra lo ben pòt conduire a de persecucions viscudas a l'interior dels cobles mal units o désunis. Es aquel tip de cas que condutz Jèsus-Crist a declarar çò que se passarà quand tornarà prene sos elegits, dins Luc 17:34 : « O vos disi, en aquela nuèch, de doas personas que seràn dins un meteís lièch, l'una serà presa e l'autra daissada ; ». « Aquela nuèch », la validitat de la fe farà la diferéncia. Mas aquel exemple pròva que Dieu s'opausa pas a una vida comuna ont la concepcion de la fe es pas unanimament partejada ; aiçò d'autant mai que, lo mai sovent, lo coble s'es unit abans la vertadièra conversion religiosa de l'espós o de l'esposa. D'autra part, en règla generala, Dieu convida sos elegits fidèls a recercar la patz e a fugir las situacions conflictualas e dins aquel cas, una bona separacion acceptada pels dos conjonches val fôrça melhor qu'una marrida union. Mas l'exemple balhat per Jèsus nosautres dich tanben que lo conjonch santificat a volgut respectar e onorar l'estatut que Dieu li a balhat ; qu'el siá òme o femna. Aquel respècte de l'estatut establir per Dieu, per l'òme, la femna, e los animals, tre la creacion del mond, es un fruch de la vertadièra fe que Dieu apròva, benesís e santifica. Dins la mesura ont es ordenada per Dieu, l'inegalitat pòt pas qu'èsser acceptada per sos vertadièrs elegits. Perque en fach, la sola egalitat que Dieu balha a l'òme e a la femna, es precisament lo dever d'acceptar l'inegalitat ; çò que concernís sos vertadièrs elegits, òmes o femnas, que pòt salvar, perque se'n mòstran dignes e es aquí un signe concrèt de la vertadièra fe e de la vertadièra religion. Jèsus a pas estat victima de fôrça mai que l'inegalitat ? Los qu'o seguisson devon tanben acceptar de portar « lor crotz ».

Pasmens, es bon de saber que Dieu impausa l'inegalitat a sos elegits unicament pendent lor sejoir sus la tèrra del pecat. Perque, Jèsus l'a demostrat concretament dins sas òbras e son comportament sus la tèrra ; pendent l'eternitat, segon la lei del cèl, lo mai grand se farà, el meteís, lo servidor de totes.

Euròpa e lo novèl « Atila »

« Aquí ont mon caval passa, l'èrba regèta pas » ; tala èra la devise d'aquel cap dels Huns vengut frapar l'Euròpa romana infidèlment crestiana, al títol de « primièra trompeta » dins Apo.8:7 : « lo primièr sonèt de trompeta. E i aguèt de granissa e del fuòc mesclats de sang que foguèron getats sus la tèrra ; e lo tèrç de la tèrra foguèt cremat, e lo tèrç dels arbres foguèt cremat, e tota èrba verda foguèt cremada. » Entre 375 e 538, d'autres caps barbars lancèron d'atacas contra las províncias de l'Empèri Romain de l'Euròpa occidentala actuala. Mas çò qu'interessa los « filhs e dròllas de Dieu » es que sol « Atila » recebèt lo nom de « flagèl de Dieu ». A el meteís confirmat aver lançat aquelas atacas sus l'òrdre de Dieu ; çò que la « primièra trompeta » confirma e autentifica. E rampèli que l'accion d'aquel « flagèl de Dieu » aviá per tòca de punir l'abandon del vertadièr sabat josieu ; abandon ordenat per l'emperador roman Constantin 1èr dempuèi lo 7 de Març de 321. Aquela data, a las chifras degressivas, sembla marcar la partença de la malediccion del « pecat » dont las consequéncias se van perlongar fins a la fin del mond que serà marcada pel retorn gloriós de Jèsus-Crist a la prima 2030.

Dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, un novèl « Atila » ven renovar l'accion del primièr del nom, per complir l'accion de la « seisena trompeta » d'Apo.9:11 a 21 ; aiçò, per la meteissa rason que lo precedent. E son accion deu èsser d'aitant mai granda que ven punir, per Dieu, l'indiferéncia religiosa manifestada per las quatre « trompetas » intermediàrias siá, quatre malediccions infligidas a títol d'avertiments simbolizats pel mot « trompeta ». La culpabilitat del « pecat » s'es intensificada ; aiçò, malgrat la mission de la Reforma protestanta e las espròvas de fe adventistas de 1843, 1844 e 1994.

Contestada e combatuda, lo lum balhat per Dieu es pas estada recebuda e las paraulas de Jean 1:5 se renovèlan : « lo lum lusís dins las tenèbras, e las tenèbras l'an pas ponch recebuda. » La justa colèra de Dieu es estat atal atisada per aqueles meteisses que se reclaman d'el ; coma dins l'anciana aliança. L'adventisme del seten jorn, darrièra forma institucionala de son Elegida, a rejonch lo camp dels colpables en essent vomit per Jèsus-Crist en 1994. Lo camp dels colpables essent atal al complèt, lo 24 de Febrièr de 2022, Dieu a lançat la mission punitiva del novèl « Atila ». E a ne jutjar pels imatges difusats pels mèdias, la devise del primièr Atila li conven perfiechament. Mas los occidentals se rassegran falsament en pensant que lo drama concernís pas qu'Ucraïna pauc a cha pauc destrucha e devastada. Ignòran çò que Jèsus a revelat a sos sols vertadièrs servidors dins sas profecias biblicas : son eles, los occidentals, que son la cibla principala d'aquela colèra destructritz divina. Lo deute a pagar es pesuga : en primièr, l'abandon del sabat santificat per Dieu tre la fondacion del mond e rampelat als ebrèus pel tèxt del 4en dels 10 comandaments sobeirans ; puèi, lo testarditge a sostenir la religion catolica papala romana e la practica de son dimenge d'origina pagana ; après aver « avalat aqueles camèls », « avalan » encara « los moscalhons » siá, tenon pas cap de compte de totas las ordenanças sanitàrias e alimentàrias, pasmens, segondàrias dins l'ensenhament divin. Qu'es donc aquel novèl « Atila » ? Es Russia e aquel còp aquò rai lo nom de son cap, qu'el siá l'actual president al poder dempuèi 23 ans, Vladimir Putin, o un successor, aquò rai, perque la mission divina deu e se va complir exactament coma Dieu o vòl e l'a fach saber. Ven complir la mission del « rei del septentrion » de Daniel 11:40 a 45 confirmat en « Gog » dins Ezé.38. Deu envasir e destruire l'Euròpa occidentala abans d'èsser, ela meteissa, destrucha per de tirs nuclears americans.

Mon país, França, a conegut de relacions tumultuosas amb aquela Russia. Après la desfacha de Napoleon 1èr, en 1812, los russes an envasit París en 1814 e es dempuèi aquel sejoir dins aquela capitala francesa que lo mot « tavèrna », que significa en rus, « lèu », es estat adoptat per designar las tavèrnas que volián lèu servir lors clients. A l'origina aquel mot « bistro » èra ordenat pels russes que pilhavan los bens dels parisencs. Los russes an fòrça apreciat la cultura francesa e son refinament e es a aquela apreciacion e admiracion que la vila de París deu d'èsser pas estat destrucha. França a atal pogut contunhar de sedusir e d'influenciar lo mond, per sos autors, dont los escribes son estats legits en de nombrosas lengas. An fach la reputacion de França : lo primièr país de la libertat al respècte de la monarquia, de la religion catolica romana, e de l'autoritat celèsta de Dieu.

Jos la 4na e la 5na Republica, las relacions entre França e Russia son estadas oficialament cortesas e bonas ; los dos païses avent patit la potècia murtrièra de l'Alemanha nazi. Mas lo prèmi pagat èra plan diferent, lo de Russia èra immensa, considerabla, dels milions d'armas civilas e militaras tuadas per l'ofensiva alemanda. Tanben, en 1945, la venjança de Russia foguèt terribla e Berlin entièrament destrucha, coma « Mariopòl » en Ucraïna, en 2022. Es segur que Dieu serà pas decebut per l'accion russa. Devastarà e metrà a nud l'orgulhosa « Europa » que cèssa pas de l'irritar. Dins un mes, serà l'anniversari d'aquela « seïsença trompeta » dintrada dins sa fasa preparatòria dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022. Perque los artificiers o sabon plan ; per far explosar una bomba, cal alucar una meca ; es lo ròtle de la guèrra engatjada en Ucraïna. Dins aquestes jorns, avèm vist Polonha tòrcer lo braç de la decision alemanda per obtenir son autorizacion de liurason de carris alemands « Leopard » a Ucraïna. E podèm ja realizar la trapèla que constituís l'aliança de l'OTAN. Cada membre crenh de se trobar isolat, convencut que lor aliança los protegís e lo país que fòrça la decision, es America dont lo sosten es fonamental per Alemanha. Tot fonciona coma un jòc de construccion dont las pèças amassadas son interdependentas las unas dels autres ; l'ensemble essent dependent de la decision americana. Aquí perqué, dins l'actualitat, l'Ucraïna combatenta, mercenària dels USA, entraïna totes los occidentals dins una guèrra menada contra Russia, l'enemiga potenciala permanenta d'America dempuèi 1945. Aquesta realiza atal lo vòt del general « Patton » que detestava los russes e los voliá combatre tre 1945, annada de sa mòrt, oficialament, accidental.

Jean de la Font a daïssat la faula de la granhòta que voliá venir tan gròssa coma lo buòu : se moriguèt en esclatant ; Euròpa va far tot parièr. Perque Euròpa foguèt constituïda a son origina per sièis païses solament, e d'adesion en adesion, regropa uèi 27 païses o nacions. Anglatèrra a ara quitat Euròpa e a retrobat sa totala independéncia, mas abans de la quitar a plan profecat de las mesuras privilegiadas que li son estadas acordadas per las direccions europèas. Son insularitat, sa moneda demorada nacionala, sos taulièrs orientals installats a las Índias e a Hong-Kong, an favorizat son comèrci e son enriquiment. Dins lo meteïs temps, França qu'a perdut sas colonias, deslocaliza sos emplecs cap a Romania, en Euròpa, puèi cap a la China populara. En consequéncia, crèa pas mai pro de riquesa e declina. Alemanha profiècha de l'escut armat dels USA e pren lo cap d'Euròpa al títol de país europèu lo mai ric. A atal avalat lo còst del restacament d'Alemanha de l'Èst demorada dempuèi 1945 fins en 1989, jos ocupacion russa. Fins aquí, Euròpa regropava pas majoritàriament

que de païses que representavan lo territòri dels dètz reialmes occidentals o « dètz banas » profetizats dempuèi Dan.7:7 : « Après aquò, agachèri pendent mas visions nocturnas, e aquí, i aviá un quatren animal, terrible, espaventable e extraordinàriament fòrt ; aviá de grandas dents de fèrre, manjava, copava, e trepejava çò que demorava ; èra diferent de totes los animals precedents, e aviá dètz banas. ». Las accions descrichas dins aquel verset concernissian principalament las que son imputadas a l'empèri Romain. Mas l'istòria o confirma, aquela poténcia europèa s'es perlongada dins lo temps, après l'empèri Romain, per l'empèri espiritual del regim papal roman instaurat en 538 sul sètge de Roma. La Revolucion francesa es venguda, per Dieu, metre fin a aqueles regnes despotics de la monarquia e del papisme en 1798 siá, lo tèrme dels 1260 jorns-annadas profetizats dins Dan.7:25 : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps ». Dins aquel verset, los 1260 jorns son presentats jos la forma : una annada, doas annadas, e la mitat d'una annada siá, 360 jorns + 720 jorns + 180 jorns = 1260 jorns d'annadas realas. Après l'acuèlh d'Alemanha de l'Èst, a son torn Polonha liberada per Russia a frapat a la pòrta d'Euròpa que l'a alara, per son futur malaür, coralement aculhida. Perque en dintrant dins Euròpa Unida, Polonha i a fach dintrar son òdi de Russia ; un òdi plan justificat d'un autre costat perque, après de grands massacres pendent la Segonda Guèrra Mondiala, foguèt terriblament esplechada per la Russia ocupanta, e sas riquesas, son elevatge, totes sas produccions, èran rasclats e expandits dins lo camp de las nacions sovieticas russas.

Cal dire qu'aquela malediccion foguèt pas immeritada perque, dins aquel país catholicisé, lo messatge adventista foguèt malament secutat entre 1919 e 1939. De cresents adventistas foguèron tuats, lo regim catolic polonés acceptant pas cap de concurréncia religiosa. Trobam aquí una bona rason per que Polonha venga una trapèla per la malediccion de totes las autras nacions crestianas fins al retorn de Jèsus-Crist. E la trapèla fonciona d'aitant melhor que Polonha a balhat al crestianisme catolic lo papa Joan Pau II, grand seductor dels pòbles.

Pels païses europèus d'origina, cada acuèlh novèl se tradusiá per l'autreg de novèlas ajudas financièras als païses mai paures entrants. De subvencions versadas a aqueles membres novèls èran finançadas pels ancians membres d'aquela Euròpa « granhòta ». Los ancians s'apaurissian e los novèls arribats s'enriquissian. E dins aquela situacion, sols los mai rics e los mai cupides d'aquelas nacions europèas an profecat d'aquel alargament europèu en deslocalizant lor produccion cap als païses ont la man d'òbra costava lo mens car ; ja a l'interior d'Euròpa puèi a l'exterior cap a l'Orient e China ; e Alemanha foguèt la primièra a voler profectar de l'aubenca favorizat pel dirigisme europèu : lo comissariat europèu installat a Brussèlas.

Es a relevar qu'America es a l'origina de la dintrada de China dins l'OMC, l'Organizacion Mondiala del Comèrci. A donc favorizat son enriquiment, a son detriment e al d'Euròpa e sos aliats de l'OTAN qu'an totes deslocalizat en çò sieu las principalas produccions industrialas de lors nacions. De maniera qu'apareis a l'ora d'ara coma la mai granda menaça pel camp occidental amb sas bombas nuclearas, sos missils, sas fusadas, sos satellits, sos carris de guèrras, sos drònes, e sustot sa poblacion d'un miliard e quatre cents milions d'abitants. Pòt donc d'aitant mai inquietar los USA, qu'amaga pas son projècte de reconquista de l'illa de Formose venguda la Taiwan amiga dels USA. La malediccion de Dieu que frapa lo camp occidental apareis atal clarament, puèi que las futuras victimas an, elas meteissas, finançat la presa de poténcia de lors futurs enemics russes e chineses, mas tanben musulmans, arabs, turcs, iranians, paquistaneses, etc...

Entre 1945 e 1990, Polonha catolica romana s'es trobada jos la dominacion de la Russia sovietica atèa. Polonha es estada liberada al moment qu'un papa la representava sul sètge de Roma : Karol Wojtyla o Joan Pau II. La fe catolica ganhèt donc en popularitat e en sosten nacional e en consequéncia, l'òdi de la religion ortodòxa russa deguda a l'anciana colonizacion s'es intensificada. Lo vèrs èra dintrat dins lo fruch o coma l'a dich un jorn Jèsus « lo levam » d'òdi de cap als russes es dintrat dins « la pasta » europèa, e pauc a cha pauc, en encoratjant l'independéncia d'Ucraïna, las nacions venguts de l'Èst, son arribadas a emplenar d'òdi contra Russia, totes las nacions europèas. Perque l'arma suprèma de Dieu es la religion. Es per el, lo mejan melhor de dreçar los unes contra los autres, los pòbles que li obesisson pas, fins que, per la guèrra, eles s'entretuent.

En França, suls platèls de las televisions informacions, ausissi d'escambis patetics ont los que s'exprimisson vòlon creire a la possibilitat de véncer Russia. Sèm pas mai dins lo realisme mas dins lo metòde dich Coué que vòl que çò qu'es repetit se transforme en realitat. Abans totes las guèrras, e de totes tempses, los umans exprimisson lor esperança abans d'èsser confrontats a la dura realitat. N'es encara atal abans aquela darrièra terribla Guèrra Mondiala. E amb l'ofèrta de carris pesucs, l'evidéncia de l'engranatge e de l'escalada infernala apareis de mai en mai clarament. Los mai caputs se rassegaran pel fach que Russia a pas encara reagit contra l'Occident de faïçon guerrièra. Mas aquelas personas insensadas oblidan que la linha roja es estada passada e que Russia es pas

obligada del dire a sos enemics. Cada causa arribarà en son temps, Russia ja ocupada amb Ucraïna cerca pas de combatre de tropas occidentalas. O farà pas qu'après aver reglat lo problèma d'Ucraïna a sa faïçon. Relèvi egalament dins aqueles reportatges que quand analisan las declaracions fachas pels russes, los comentaires s'interrojan pas sul fach que çò qu'es dich es vertat o fals. Es pasmens, la sola causa que conven de retenir dins un discors. Los jornalistas testimònian atal contra eles meteisses d'una manca vitala d'imparcialitat ; son parcials e an pres partit per Ucraïna contra Russia e los auditors e los espectadors que los escotan son victimas de lor propaganda. Essent totes mirats per la colèra de Dieu, aquel embornament generalizat los conduch a favorizar l'escalada guerrièra que va los venir destruire. Russia es pas legitima dins son agression contra l'Ucraïna liura e independenta mas dempuèi que la tèrra pòrta d'òmes e de femnas, lo mai fòrt impausa sa lei al mai feble. E dins lo mond occidental copat de Dieu, nos sèm pres a somiar d'un òrdre definitivament establìt, destinat a èsser reconegut per totes los pòbles de la tèrra. Mas entre lo sòmi e la realitat, i a un abisme. Atal se va complir, integralament, lo projècte destructor que Dieu crida sa « seïsenà trompeta », per la quala met fin al « temps de las nacions » ; e après ela, la « setena trompeta » avalirà los darrièrs rebèls « subrevivents » pel retorn en glòria de nòstre divin Senhor e Mèstre, Jèsus-Crist àlias Micaël, a la prima 2030 siá, 2000 ans – 14 jorns après sa crucifixion de la Pâque de l'an 30.

Atal, amb aquelas doas darrièras « trompetas » venon doas « Atila » darrièr los quals, « l'èrba regetarà pas ». Lo primièr es terrèstre ; lo segond es celèst e divin. Amb lo primièr, la destruccion serà realizada per las bombas nuclearas e a aqueste prepaus devi precisar qu'encara non adventista, ja dins ma lectura d'Apocalipsi 13:13, l'Esperit de Dieu m'a permès de comprene que l'actor de las accions citadas èra America dels USA : « Elle operava de grands prodigis, quitament fins a far davalat del fuòc del cèl sus la tèrra, a la vista dels òmes. » Aquel « fuòc davalat del cèl » es estat utilizat contra Japon sus las doas vilas Hiroshima e Nagasaki e a ofèrt als USA americans la victòria e la dominacion terrèstra. Mas aquela dominacion a pas pogut èsser complèta a causa de l'oposicion permanenta politica e economica de Russia. Aquel problèma serà donc resolgut quand los USA destruiràn lo territòri rus. Mas malurosament per l'Euròpa occidentala, aquela decision serà presa pels americans abans o après que los russes auràn devastat e destrucha Euròpa e sas capitalas, dont en particular París, que Dieu designa coma cibla privilegiada de sa colèra al títol de primièra nacion atèa de l'istòria umana, après èsser estada lo primièr sosten militar de son enemiga, la religion catolica papala romana. Aquela leiçon apareis dins Apo.11:7 ont Dieu designa París jols noms simbolicos de « Sodome e Egipte » siá, l'imatge caracteriza d'abominacion sexuala que Dieu punís pel « defunt del cèl » al temps d'Abraam e la del pecat : « E lors cadavres seràn sus la plaça de la vila granda, qu'es apelada, dins un sens espiitual, Sodome e Egipte, aquí quitament ont lor Senhor es estat crucificat. »

Me demòra a t'explicar coma las reaccions actualas dels païses europèus occidentals son estats progressivament preparadas. Las doas primièras Guèrras Mondialas an agut ja de las causas nacionalistas e dels desirs d'extension de la part dels dominators successius, per la primièra guèrra de 1914-1918, l'emperador alemand Guilhèm II e per la segonda, lo cancelièr alemand Adolf Hitler. Après aquela segonda guèrra las nacions encara independentas europèas aviá lor agach sul mond entièr e los dirigents avián consciéncia e respècte per las diferéncias e las opinions de cada pòble, de cada etnia representada sus la tèrra. Puèi, lo venceire american a organizat lo pacte de l'OTAN, ofrissent atal sa proteccion als païses membres jos la condicion qu'acceptan de se conformar a sas leis comercialas e sos principis culturals. En dintrant dins aquela proteccion, los païses membres son dintrats dins una botiòla protegida e an perdut de vista lo drech a l'independéncia totala dels autres païses poblant la tèrra. Annada après annada, l'autoritat de l'OTAN s'es impausada, anant fins a se balhar lo drech d'intervenir dins de païses non membres de son pacte. En mena que, jogant lo ròtle del redreçador de tòrt, en gendarma del mond, aquel OTAN es intervenguda per « reglar dels conflictes », mas en realitat per impausar son autoritat. En mena que l'OTAN a reconstituït la dominacion autoritària de l'anciana Roma republicana qu'enviava sas legions armadas per intervenir successivament cap a sa « miègjorn » en combatent Cartage, puèi cap a son « orient » en colonizant Grècia, e en colonizant Palestina « lo mai polit dels païses » segon l'ensenhament profetizat dins Dan.8:9 : « De l'una d'elas sortiguèt una bana pichona, que s'agrandiguèt fòrça cap al miègjorn, cap a l'orient, e cap al mai polit dels païses. » Uèi, las nacions membres de l'OTAN comprenon pas que Russia e fòrça autres pòbles e nacions de la tèrra accepten pas la cultura e l'autoritat d'aquela OTAN occidentala. Pas mai que los romans acceptavan de reconéisser lo drech a l'independéncia dels pòbles que conquistavan, dont los Galleses e Anglatèrra. Una segonda trapèla es estada tibada per Dieu davant los pòbles crestians infidèls pel mejan de la construccion de l'aliança europèa. Se li deu l'imposicion d'una pensada unica, formatada sul modèl aprovat pels USA. E l'actual besonh d'Alemanha de l'acòrdi e l'engatjament american per fornir ela meteissa sos carris « Leopard » a Ucraïna n'es la pròva melhora. Los USA an capitat a far de païses europèus dels vassals servils e obesissents a lor sola volontat. Çò que confirma ja l'imminent compliment de lor ròtle de « bèstia que

monta de tèrra », segon Apo.13:11 : « Puèi vivi montar de tèrra una altra bèstia, qu'aviá doas banas parièras a las d'un anhel, e que parlava coma un dragon. » Aquela « bèstia », incarnada pel protestantisme apostata american vengut persécuteur de sos opausants, a per projècte d'imitar la « primièra bèstia que monta de mar » ; podèm donc li imputar aquel tèxt qu'exprimis al verset 4, la pensada de sos defensors : « E adorèron lo dragon, perque aviá balhat l'autoritat a la bèstia ; adorèron la bèstia, en disent : Qu'es parièr a la bèstia, e que pòt combatre contra ela ? » Adaptat a nòstra situacion actuala, aquel verset ven : « Qu'es aquela Russia que gausa combatre contra la bèstia ? » Abans Russia, Iraq, Serbia, e Libia an pagat lo prètz de l'oposicion a la « bèstia » OTAN bastida pels USA. Aquel còp, es al torn dels membres de l'OTAN de pagar l'abús d'autoritat de lor regim dich « democratic ». Dieu a fisat aquela tasca a Russia demorada liura e independenta... e plan poderosa, ne nombre e en armas nuclearas, per tenir aquel ròtle de darrièr « Atila » uman terrestre.

En esperant lo pièger, de son costat, lo president jove d'Ucraïna Volodímir Zelenski, malgrat que Juif, met perfiechament en practica aquel messatge exprimit per Jèsus-Crist : « Demandatz, e qualqu'un vos balharà ». Fa atal una pesca miraculosa, e obten de camp occidental, finanças, tengudas de combat, municions, formacion militara, missils, canons, dempuèi lo 6 de Febrièr, promessa de liurason de carris pesucs e uèi reclama d'avions, lèu dels batèls, e perqué pas de las bombas atomicas ?

Dins los dos camps opausats, se compara lo conflicte d'Ucraïna a la segonda Guèrra Mondiala. Dins lo camp rus, l'arribada sul terren de carris alemands « Leopard » reviu lo sovenir de l'invasion dels « Panzers » portaire de la crotz alemanda nazi e dins lo camp europèu, se compara l'agression russa contra Ucraïna amb las agressions successivas ordenadas per Adolf Hitler. Vertat es qu'an fòrça causas en comun e en primièr lo fach qu'agisson totes los dos, en ignorant que son utilizats per Dieu per punir l'infidelitat crestiana occidentala. Puèi, dins los dos cases, lo dels Sudets, de Polonha e en nòstres jorns lo d'Ucraïna, de tèrras perdudas son reivindicadas e devon èsser represas. Mas las naturas dels dos caps son plan diferentas e opausadas ; aitant Hitler èra colerós e bramava, aitant Putin es pausat e soscat, determinat e pacient. Aquí perqué, l'engatjament de la guèrra pòt pas èsser imputat solament a l'òme qu'agís. Al dessús d'eles se ten Dieu, e es unicament una òbra divina que complisson amb lors caractèrs opausats. Ne trobam la pròva dins aquel tèxt d'Ezéchiel 38:4 ont Dieu dich al cap de Russia : « T'entrainarai, e metrai una bocla a tas maissas ; te farai sortir, tu e tota ton armada, cavals e cavalièrs, totes vestits magnificament, tropa nombrosa portant lo grand e l'escut pichon, totes manejant l'espasa ; » lo contèxt d'aquela accion es definís pel retorn dels josieus sus la tèrra d'Israèl segon lo verset 8 : « Après plan dels jorns, seràs a lor cap ; dins la seguida de las annadas, marcharàs contra lo país dont los abitants, escapats a l'espasa, seràn estats amassats d'entre mantun pòble sus las montanhas d'Israèl longtemps desèrtas ; retirats del mièg dels pòbles, seràn totes en securitat dins lors demòras. »

Los josieus e la venguda del Messias

Es utila e plan interessant de comprene l'interpretacion que los josieus podían balhar a lor lectura de Daniel 11, pendent l'anciana aliança. Perque a l'epòca de Daniel, los josieus esperavan ja la venguda del Messias e per eles aquela venguda èra unica e definitiva. En efièch, a calgut que Jèsus se daissèsse crucificar per que la coneissença de sa segonda venguda per son retorn gloriós siá revelada per el meteís a sos servidors crestians. Anam veire que Dieu aviá plan mascat aquela dobla venguda.

La progression del capítol 11 de Daniel nosautres conduch al verset 21 sul regne del rei seleucida grèc Antiochos IV Epiphane. En seguissent lo tèxt, al verset 30, la profecia evòca la dura persecucion que faguèt patir al pòble Juif en – 168 : « De vaissèls de Kittim s'avançaràn contra el ; découragé, el rebroussera. Puèi, furiós contra l'aliança santa, demorarà pas inactiu; a son retorn, portarà sos agaches suls qu'auràn abandonat l'aliança santa. De tropas se presentaràn sus son òrdre; profanaràn lo santuari, la fortalesa, faràn cessar lo sacrifici perpetual, e dreçaràn l'abominacion del devastator. ». Ignorant las subtilitats divinas que plaçan la succession papala après l'evocacion d'aquel rei, los josieus de l'epòca, interpretavan lo « levar de Micaël » de la fin del capítol coma l'anòncia de la sola e unica venguda del Messias que las Escrituras lor anonciavan. E rampèli que degun abans ieu es pas estat esclarat per l'Esperit de Dieu per comprene la subtilitat del montatge profetic que pausa sus la mesa en parallèla dels ensenhaments dels capítols 2, 7 e 8 del libre de Daniel. Los tablèus qu'ai realizats rendon evident aquela interpretacion biblica exclusiva. Aquelas causas essent estadas complidas après 1980, se pòt comprene qu'en primièrs, los josieus podían pas conèisser l'existéncia d'aquelas subtilitats. Aiçò d'autant mai que segon las paraulas de Dieu adreçadas a Daniel per l'àngel Gabriel, la compreneson de son libre èra gardada e reservada pel temps de la fin segon Dan.12:9 : « Respondèt : Vai, Daniel, perque aquelas paraulas seràn tengudas secrètas e sageladas fins al temps

de la fin. ». E per confirmar aquela causida de Dieu, lo libre de Daniel foguèt classat e plaçat dins la Bíblia dels ebrèus, la Thorah, amb los libres istorics mentre que son contengut meritava d'èsser jonch als libres profetics tals, Esaïe, Jérémie ...etc A calgut que Jèsus el meteís mencionèsse lo nom de Daniel en o nommant « profèta », per que aquel libre tròbe sa plaça amb los dels autres profètas de l'istòria biblica, e aiçò, unicament dins las versions crestianas de la Bíblia. Perque en efiech, Jèsus a declarat dins Matt.24 :15 : « Aquí perqué, quand veiretz l'abominacion de la desolacion, dont a parlat lo profèta Daniel, establida en luòc sant, - que lo que lièch faga atencion ! - » Ai après quant la causida dels mots e de las expressions utilizats dins la Bíblia son precises e revelators. E dins aquelas paraulas dichas per Jèsus-Crist, relèvi l'expression « que lo que lièch faga atencion ! » ; e aqueles mots son represes dins Apo.1:3 : « Urós lo que legís e los qu'ausisson las paraulas de la profecia, e que gardan las causas que i son escrichas ! Perque lo temps es pròche. » Visiblement, las paraulas de Jèsus mirava al delà de sos apòstols e de sos discipòls contemporanèus mon ministèri profetic programat pel temps de la fin. E pontualament del compliment d'aquel ministèri, Jèsus m'a dedicat aquela « béatitude » : « Urós lo que legís ». E pòdi far pròva d'aquel bonaür que me balha en me permetent de comprene totas las subtilitats amagadas dins sa Revelacion profetica biblica. En consequéncia d'aquel lum que m'es balhada, soi « urós » d'ofrir e far partejar aquel messatge divin a « los qu'ausisson » e pòdon atal « gardar » concretament los ensenhaments de la vertat biblica divina.

Lo libre de Daniel a pres d'interès, unicament, quand en 1816, William Miller, lo profèta, a trobat en el, las basas de son anòncia profetica qu'anunciava lo retorn de Jèsus-Crist per la prima 1843, puèi per l'auton 1844. Fins a aquela primièra data 1816, aquel libre a èra ignorat, successivament pels josieus e los Crestians. E dempuèi aquela data, coma Dieu l'aviá profetizat a Daniel, la coneissença de son ensenhament a progressivament « augmentat ». Legissèm dins Dan.12:4 : « Tu, Daniel, tieus secrètas aquelas paraulas, e sagèla lo libre fins al temps de la fin. Mantun alara o legiràn, e la coneissença augmentarà. » Ceci nos permet de comprene que lo tèxt biblic nos presenta mantun « temps de la fin » per tal d'embolhar la compreson de son messatge. Lo primièr « temps de la fin » concernís lo regne del rei persécuteur Antiochos IV Epiphane cap a – 175, dins Dan.11:27 : « los dos reis cercaràn en lor còr a far lo mal, e a la meteissa taula parlaràn amb falsetat. Mas aquò capitarà pas, perque la fin arribarà pas qu'al temps marcat. » Lo segond « temps de la fin » sembla concernir encara aquel rei grèc, mas evòca ja una generalitat que concernís la fe crestiana de l'Aliança Novèla : verset « Quelques unes dels òmes savis sucumbiràn, per fin que sián espurats, purificats e blanquits, fins al temps de la fin, perque arribarà pas qu'al temps marcat. ». Per aquel doble sens, aquel verset favoriza trompeusement l'idèa del perlongament de la cibla del regne del rei grèc. Çò que va conduire los josieus a interpretar lo levar de Micaël coma una sola e unica venguda del Messias esperat. Un tresen « temps de la fin » cibla lo ministèri istoric complit per William Miller fondator del movement « adventista » entre 1816 e 1844. Un tresen « temps de la fin » concernís l'epòca de mon ministèri complit entre 1980 e 2030. Aquel còp, es clarament citat dins Dan.11:40. : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls; s'avançarà dins las tèrras, s'espandirà coma un torrent e versarà. » E per pròva d'aquela interpretacion, trobam al verset 42 Egipte dins lo camp occidental frapat pel rei del septentrion rus : « Espandirà sa man sus divers país, e lo país d'Egipte escaparà pas ponch. » E la causa es pas venguda confòrma a aquela anòncia profetica qu'en 1979 data en la quala Egipte a fach aliança amb Israël e sos aliats occidentals, als USA, a « camp David ». La profecia es pas atal venguda interprètable que dempuèi l'annada qu'a precedit la de mon baptisme per l'institucion adventista del seten jorn de Valença sus Ròse, en França.

Las vertats establidas solidament sul tèxt biblic original, ebrèu e grèc, remeton en causa fòrça d'ensenhaments eretats de faïçon tradicionala. En mena que Jèsus pòt dire d'eretatge adventista de 1844 qu'a pas mai de valor dins son messatge adreçat a sa Glèisa per l'epòca « Laodicée » segon Apo.3:17 : « Perque dises : Soi ric, me soi enriquit, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, ... » Se la darrièra institucion creada per Jèsus-Crist es dins un tal estat espiritual, quant mai n'es pels josieus de l'anciana Aliança que Jèsus designa obèrtament coma essent « la sinagòga de Satan » dins Apo.2:9 : « Coneissi ta tribulacion e ta pauretat (malgrat que siás rica), e las calomnias de la part dels que se digan josieus e o son pas, mas que son una sinagòga de Satan. » ; e 3:9 : « Aquí, te balhi dels de la sinagòga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat » Relèvi, al passatge, aquela dobla referéncia a la chifra 9 qu'es crench pels josieus a causa del 9 Av qu'es estat sovent marcat per eles per d'eveniments dramatics catastrofics per lor nacion e lor etnia.

Aquela reflexion prealabla nos permet de comprene melhor l'estatut espiritual que Dieu a pogut balhar a son anciana o primièra Aliança dins la quala tot son projècte salvateur èra pas presentat que sòus de las formas simbolicas. E falta d'explicacions pertocant lo sens balhat a aqueles simbòls, los

josieus de l'anciana Aliança an falsament cregut que lors rites religioses avián vocacion a èsser perpetualament practicats sus la tèrra. Solament, sabèm uèi, e dempuèi lo temps dels apòstols de Jèsus-Crist qu'aqueles rites josieus èran pas que las ombas de la realitat complida en el sol : Jèsus-Crist. A partir d'aquel constat, anam comprene melhor aquel verset que los concernís dins Esaïe 9:2 : « lo pòble que marchava dins las tenèbras vei un lum grand ; suls qu'abitavan lo país de l'ombra de la mòrt un lum resplendís. » Aquel verset profetiza la primièra venguda del Crist qu'a declarat « Soi lo lum » dins Jean 8:12 : « Jèsus lor parlèt tornarmai, e diguèt : Soi lo lum del mond ; lo que me seguís foncionarà pas dins las tenèbras, mas aurà lo lum de la vida. » Aquel verset ven confirmar lo passatge « de tenèbras al lum » de sos elegits ; çò que se complís pel cambiament de l'Aliança divina ; la Novèla essent bastida sus son expiation dels pecats de sos sols elegits, los autres recrompats non elegits, los increduls e los incroyants, deuràn eles meteisses pagar per lor « mòrt » lo « salari del pecat » confòrmament a aquel verset de ròm.6:23 : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor ».

En rason meteissa de la valor que balhavan als sacrificis animaliers unicament simbolic per el, Dieu a fach profetizar per Daniel dins Dan.9 :27 l'arrèt rendut oficial dels rites sacrificiels del culte ebrèu : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondon sul devastator. » Las basas de la nòrma de l'Aliança Novèla son estadas atal solidament e oficialament bibliquement escrichas e profetizadas.

Incapables d'imaginar lo vertadièr programa salvateur concebut per Dieu lo simbòl es estat considerat coma una realitat e una tòca finala. Cal dire que Dieu lor facilitava pas la compreson de son projècte salvateur que lor amagava sonhosament. Lo salut pausant sus l'expiation voluntari del Crist èra jalousement tengut secrèt per Dieu, perque constituïssia l'element mèstre del combat que conduïa contra lo camp del drac. Aiçò me condutz a reveire per exemple l'interpretacion balhada a aquela citacion de Jèsus que concernissia Abraam, dins Jean 8 :56 : « Abraam, vòstre paire, a tresfolit de jòia de çò que veiria mon jorn : l'a vist, e s'es regaudit. » Que designa, dins aquel verset « mon jorn » e qu'a donc « vist » Abraam per èsser « regaudit » ? Aquel mot « jorn » causit per Jèsus designava sa « jorn de glòria », lo de son trionf final en lo qual Abraam el meteís seriá ressuscitat per obtenir sa recompensa : la vida etèrna. En efiech lo Senhor es totjorn plan precis dins sa causida dels mots. Atal, dins Esaïe 61:1 a 3, sas accions per sas doas vengudas son profetizadas en aqueles tèrmes : « l'esperit del Senhor, YaHWÉH, es sus ieu, perque YaHWÉH m'a onchat per portar de bonas novèlas als malurosos ; m'a enviat per garir los qu'an lo còr brigalhat, per proclamar als captius la libertat, e als presonièrs la desliurança ; per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; per acordar als afligits de Sion, per lor balhar un diadèma en plaça de la cendre, un òli de jòia en plaça del dòl, un vestit de lausenja en plaça d'un esperit abatut, per fin que se los cride de petelins de la justícia, una plantacion de YaHWÉH, per servir a sa glòria. » L'estructura d'aqueles tres versets revèla successivament las accions complidas per Jèsus, per sa primièra venguda, puèi après aver evocat los mots « jorn de venjança » lo tresen verset profetiza sas accions per sa segonda venguda visibla pels èssers umans. Definís aquel « jorn » coma un « jorn de venjança » contra sos enemics, persécuteurs de sos elegits. Puèi profetiza la glorificacion de sos recrompats vius e ressuscitats glorificats per lor recepcion d'un còs celèst. Se pòt relevar dins lo primièr verset la mencion de « bonas novèlas », çò qu'es la significacion del mot Evangèli citat dins l'Aliança Novèla per designar l'òbra salvaira de Jèsus-Crist. Las accions de Jèsus son estadas complidas literalament e espiritualament, perque sas garisons ciblavan aïtant lo mal fisic que lo pecat que ten las armas de sos elegits presonièras. Garissia las doas menas de mals, mas balhava una valor superiora a son accion espirituala que, desliurant de drac e de pecat, portava a sos elegits, la vida etèrna.

La forma de la coneissença que Dieu a balhada a sos elegits pendent lo temps a pas que pauc d'importància. La rason de lor seleccion es pas totjorn estada que l'amor qu'an portat a lor Creator. Es perque a aimat lo Dieu viu que lo vièlh Enoch a volgut marchar amb el, fidèlament, pendent las 300 annadas de sa vida terrèstra. E après el, Noèr, e après el Abraam, Elie, Job, Daniel...e totes aqueles dont lo nom es estat inscrich per Dieu dins son libre de vida. An totes follement aimat Dieu, sa vertat, sas leis, sas ordenanças, sos comandaments e sa concepcion del bonaür que se pòt pas realisar que dins de caractèrs formats a son imatge revelat en Jèsus-Crist : abnegacion, sens del servici e del sacrifici, sens del despartiment e acceptacion de la disciplina concretizada per la perfiècha obesissença a totes sas ordenanças.

La compreson de la vertat divina depend pas de l'òme mas unicament de Dieu. Jèsus ditz, dins Apo.3:7 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Filadèlfia : Aquí çò que ditz lo Sant, lo Vertadièr, lo qu'a la clau de David, lo qu'obris, e degun barrarà pas, lo que fèrm, e degun obrirà pas : » Cita atal aquel verset d'Esaïe 22 :22 : « Metrai sus son espatla la clau de l'ostal de David : quand obrirà, nul barrarà

pas ; quand barrarà, nul obrirà pas. » Darrièr l'imatge de « la clau de David » se ten lo principi de l'intelligéncia espirituala que Dieu fèrm o obrís a son grat en çò de sas creaturas. En presentant aquela « clau » coma essent plaçada sus « l'espatla » del Messias anonciat, Dieu alludit tanben la crotz siá, al « patibulum », que Jèsus a portat sus son espatla fins al moment ont sa feblesa li a pas mai permés d'o far. Foguèt alara remplaçat e Simon de Cirena la portèt per el fins al pè del mont Golgotha ont foguèt crucificat. « la clau de David » amassa en son imatge lo salut obtengut per gràcia e l'obertura de l'intelligéncia del vertadièr elegit seleccionat per Dieu. Aquesta « clau » permet egalament « l'accès » al reialme celèst preparat per Dieu pels elegits que va salvar. Seràn tirats de tèrra al jorn de son gloriós aveniment, per dintrar en aquel jorn, dins l'eternitat de la vida celèsta.

Dieu balhant pas a partejar son lum espiritual qu'a sos sols elegits, aquel e los que la partejan amb el son divinement onorats e aquel privilègi constituís l'inimitable, l'unic e oficial « testimoniatge de Jèsus-Crist ».

Puèi que Dieu a pas trobat digne que dos vièlhs, un òme e una femna, Siméon e Anne, per reconéisser en lo nenet Jèsus, lor Messias rédempteur, es logic que la rèsta dels josieus jutjat indigne d'aquel onor per Dieu balhe a las Escrituras una falsa interpretacion. Atal, aquel remirable e sant capítol d'Esaië 53, ont Dieu revèla pro clarament la mission de patiment de son Messias Jèsus, èra e rèsta desviada pels josieus que se plaçan, eles meteisses, dins lo ròtle del qu'es injustament secutat e sacrificat. Lor rasonament aviá de sens. Èran pas los membres de l'unic pòble causit per Dieu per representar son Israèl demest totas las nacions de la tèrra ? Aquel pòble s'agachava donc en martir sacrificat per expiar los pecats de l'umanitat entièra. Se pòt comprene alara sa dificultat a reconéisser, en « l'anhèl de Dieu » nommat Jèsus, lo Messias gloriós e poderós qu'esperavan per los desliurar de la dominacion dels durs e crudèls romans qu'ocupavan lor tèrra nacionala.

Insistissi sus l'importància d'aquesta causa que deu èsser ben compresa e recebuda. Es pas anormal que los mistèris profetizats sián pas compreses pels èssers umans. Perque aquela compreson es balhada per Dieu unicament als òmes que causís el meteís per los esclairar al títol de servidors profètas e avèm vist dins Apo.1:3 que son lum dintra dins l'umanitat per un sol òme que l'Esperit designa coma essent « lo que legís ». Es dempuèi aquela persona esclairada que Dieu va expandir son lum en la comunicant cap a sos autres servidors assedats que vèlhan e gachan l'arribada de las responsas que desiran obtenir de sa part. I a segur, un limit per las responsas divinas que son pas acordadas que per las causas que consent a revelar ; al delà d'aquel limit, Dieu garde sos secrèts. Es dins Esaïe 29 :11 que l'Esperit nos permet de comprene que balha en messatge profetic al vèrb legir lo sens de descriptar e de comprene clarament çò que sa volontat code per una basa purament e estrictament biblica, çò que fach de mon messatge descriptat un eretatge benesit de la fe protestanta autora de l'expression « l'Escritura e l'Escritura sola ». Aquí çò que dich Esaïe 29:11 a 14 : « Tota la revelacion es per vosautras coma los mots d'un libre sagelat que se balha a un òme que sap legir, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : O pòdi pas, perque es sagelat ; o coma un libre que se balha a un òme que sap pas legir, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : Sabi pas legir. » Dieu denóncia puèi lo fals amor que li es testimoniat e que justifica aquela incapacitat de comprene sos mistèris revelats : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts ; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana. Aquí perqué fraparai encara aquel pòble per de prodigis e de miracles ; e la saviesa de sos savis perirà, e l'intelligéncia de sos òmes intelligents desapareisserà. ».

Qué pel nom de Jèsus-Crist, lo Dieu viu siá donc logat e exaltat per son don mai preciós : sa sapience o divina saviesa !

La confusion romana

Roma, encara Roma e totjorn Roma ! Vas probable creire que fau una fixacion d'esperit sus ela, e es en efiech lo cas, mas per me comprene, agacha çò que Dieu declare a son subjècte dins Apo.18 :23-24 : « lo lum de la lampa lusirà pas mai en çò tieu, e la votz de l'espós e de l'esposa serà pas mai entenduda en çò tieu, perque tos mercands èran los grands de la tèrra, perque totas las nacions son estadas sedusidas per tos encantaments, e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. » Relèva en primièr la darrièra frasa d'aquel messatge : «e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. » E lo mai estonant es qu'aquesta acusacion es entièrament justificada. Alara comprenes qu'abans ieu lo Totpoderós a fach una fixacion de son Esperit divin contra « ela ». E te vau explicar en qué aquela acusacion se justifica perfiechament.

Roma es nascuda, oficialament en – 753. Foguèt una monarquia fins en – 510. A aquela epòca una revolucion versèt la monarquia per establir la Republica. E trobam aquí, un ponch comun amb l'istòria

de França gerida per la monarquia fins en 1789 e 1992 annada de sa proclamacion de la Republica. Après aver successivament ensajat divers tip de governament, lo consolat, la dictatura, lo triumvirat, es venguda imperiala dins lo temps de la naissença de Jèsus-Crist ; son primièr emperador essent, César Auguste de la familha riquissima dels Julius, son oncle essent lo celèbre Julius Cesar assassinat per una conjuracion de senadors republicans. Aquela dominacion imperiala romana foguèt impausada a totes los pòbles vencuts e conquistats. Las leis e la cultura romana foguèron impausats a totes los abitants de l'empèri. Daissant a cadun una larja causida d'adoracion religiosa, lo drac inspirador d'aquel poder roman atirèt la colèra del pòble contra lo grop religiós dels primièrs crestians acusats d'aver metut a Roma mentre que l'instigator d'aquela accion èra pas res d'autre que lo démoniaque emperador Neron el meteís. Trobamaquí, la primièra forma de las « calomnias » portadas contra lo pòble de Jèsus-Crist ; de calomnias que Dieu imputa als josieus de « la sinagoga de Satan » dont la gelosiá e la marridesa los condusián a organizar contra la Glèisa del Crist, de las acusacions messorguièras qu'acabèron per portar de fruch amar pels servidors de Dieu en Jèsus. Per amuser e amargar la colèra del pòble, Neron los faguèt devorar vius per de feràmias dins son arena del Colisèu, a Roma, la sagnosa. Roma aviá ja, crucificat lo cap de la Glèisa de Dieu, Jèsus-Crist, lo 3 d'Abril de 30, e fòrça autres darrièr el. E entre 65 e 68, a Roma quitament, la novèla comunautat formada dels sants subte massissament la mòrt de la part dels romans. Relèva, ja, qu'aqueles faches justifican la declaracion facha per Jèsus dins Apo.18:24 : « e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. » Mas es causas concernissian pas que las accions de la Roma venguda dempuèi pauc de temps de temps imperiala.

Amb lo temps, las annadas passant, l'empèri roman pèrd son unitat e sa poténcia a partir de 395. Dempuèi 313, l'empèri es dirigit per Constantin 1èr lo Grand. Preferís abitar a Constantinòple, l'ancian Bizanci raubada als turcs qu'a facha embelir e agrandir. A Roma quitament, la fe crestiana renduda legala per l'emperador dividís mai qu'amassa pas, perque dempuèi 321, l'abandon del sabat santificat per Dieu, sus òrdre e decret imperial, plaça aquel cristianisme en situacion de pecat contra Dieu. Lo fruch de malediccion pren alara la forma de la desunion e de l'oposicion. De bregas doctrinalas opausan las unes als autres. L'immensa majoritat dels novèls falses crestians « convertits » a obesit al decret imperial e a fach de primièr jorn de la setmana consacrat pels pagans a lor adoracion del « Solelh venerable invencit », lo jorn del repaus religiós setmanier. Es donc dins aquel temps de libertat religiosa que pren naissença e poténcia la doctrina catolica romana qu'es pas encara çaquela, papala. Dins l'empèri, las comunautats crestianas nomman « avesque » un cap local reconegut per sa coneissença e sa capacitat a justificar sa fe. E totes aqueles avesques s'encontran per confrontar lors opinions. Mas ja, l'avesque de Roma gaudís d'un prestigi superior, perque exercís sa fe dins la prestigiosa vila de Roma, l'anciana vila imperiala que governava tot l'empèri. Es donc, aquel sèti d'autoritat romana que va balhar una supremacia naturala a la concepcion religiosa reconeguda dins aquela vila : Roma.

Dins aquela epòca, ont es ja frapada per la malediccion del « jorn del solelh » pagan, aquela religion catolica romana obten lo sosten del primièr rei dels francs, Clodovèu el meteís convertit al catolicisme per sa femna Clotilde. Dins son zèl religiós, pòrta son sosten militar a la causa de l'avesque de Roma e vendrà fins a Roma o defendre contra sos enemics locals, los lombards. Es a aquela ajuda que li foguèt ofèrta en primièr, que França deu son chafre de « filha ainada de la glèisa ». E aquel títol, que totes coneisson, justifica la revelacion de Dieu que nosautres dich a prepaus de Roma que simboliza pel nom « Babylone la Grand », dins Apo.17:5 : « Sus son front èra escrich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. » Aquel « mistèri » es lo de « l'iniquitat » segon 2 Thess.2:17 : « Perque lo mistèri de l'iniquitat agís ja ; cal solament que lo qu'o reten encara aja desaparegut. » Se Dieu nomma la glèisa catolica romana « maire dels impudiques », sos impudiques son sas filhas e nos cal los poder identificar perque son elas que balhan a la religion son aspècte de « confusion » religiosa. Tornarai donc lèu sus aquel subjècte.

Segonda fasa : la Roma papala.

Entre 533 e 538, Roma es jos l'ocupacion dels ostrogòts. Dins aquel moment, l'intrigant Vigile, un amic de Théodora l'esposa novèla de l'emperador Justinian 1èr, vòl obtenir lo governament religiós de l'empèri e unificar la religion per una disciplina impausada dins tot l'empèri a totes sos abitants. Aquel mejan de far cessar las bregas entre las diferentas oposicions religiosas sedusís l'emperador Justinian que cedís a sa demanda. Un decret lo fach cap papal dotat del poder temporal ; çò que constituís una novetat granda per la fe crestiana demorada liura e toleranta fins aquí. Es aquela falsa religion crestiana que Dieu va prene d'ara enlà per cibla permanenta de sa guèrra concretizada pels castigs de sèt principals e primièrs flagèls nommats « trompeta » ; los sièis primièrs essent presentats dins Apo.8 e 9, e lo darrièr, lo « seten » essent revelat dins Apo.11:15. Dieu li adreça sos repròchis dins Dan.7:8 a 26. Reten sustot aquel verset 25, perque conten l'essencial de sa culpabilitat : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los

tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps. »

Fins a la Revolucion francesa, aquela enemiga religiosa de Dieu mascada per son aparéncia enganaira o etiqueta crestiana va èsser protegida e sostenguda per la poténcia militar dels monarcas franceses, meritant atal son chafre de « filha ainada de la glèisa ».

Examinam donc ara las « dròllas impudiques » d'aquela « maire impudique » romana. Aquelas « dròllas » son de grops religioses que, malgrat que s'essent separats d'ela al fil de son istòria, an pr'aquò conservat de signes de son autoritat. E la primièra religion crestiana qu'a romput son ligam amb ela es uèi aquela religion ortodòxa qu'a pr'aquò eretat de totas las malediccions que frapavan Roma pontualament de lor separacion. En comparant lor doctrina religiosa, se pòt atal constatar que son identicas, la primièra « dròlla » es a l'imatge de sa « maire » ; quitament practica del repaus al « jorn del solelh » rebatejat dimenge, quitament cultes idolatras virats cap als sants « mòrts », apareis clarament que la causa de la separacion es pas estada qu'una brega de caps. Los ortodòxes an pas volgut se sometre a la tutèla espirituala e temporal de la papa roman. Mas an establits pasmens, un cap ortodòx apelat Pope e quitament mantuns, çò que s'opausa a la verai doctrina que fa de « Jèsus-Crist l'unic cap de sa Glèisa », la quala concernís pas que l'amassada espirituala de sos vertadièrs elegits, çò qu'explique la diferéncia. De sègle XI fins uèi, la rompedura entre la fe occidentala e la fe orientala es estada totala. Las doas religions s'agachan encara en enemigas e opausan lo camp occidental a Russia. Mas l'ortodoxia es una còpia confòrma a son modèl catolic. Los dos reproduson lo modèl pagan oriental dels bonzes que vivon en comunautat barrada dins de monastèris. Las invocacions e los tornatz dire de las pregàrias los caracterizan egalament. Los bonzes utilizan quitament per remplaçar lors pregàrias, dels « molins a pregàrias ». E coneissent lor estatut frapat de malediccion divina, las pregàrias catolicas e ortodòxas an tant d'efièches qu'aqueles « molin pagans » al prè de Dieu.

Segonda fasa : la fe anglicana

Pendent lo sègle XVI, una segonda « dròlla » s'es destacada. S'agís de la religion anglicana. E aquí encara, la tòca èra de se desgatjar de la tutèla del papa, mas aquel còp, per una rason encara mens legitima, puèi que l'autor d'aquela accion, Enric VIII, a provocat sa rompedura, perque lo papa consentí pas a justificar son divòrci amb sa femna legitima, l'espanhòla Catarina d'Aragon, perque voliá esposar la jove e sedusenta Anne Boleyn. Atenhèm aquí, una cima dins l'abominacion. Imagina coma Dieu pòt jutjar una religion creada per justificar un adultèri del rei anglés ! Mas jos la constrencha e la paura del poder reial e de sos borrèls, la massa populara a pas agut la causida, ni la capacitat a jutjar la situacion, e amb lo temps, l'anglicanisme es vengut aumentar la « confusion de la religion romana ». Perque, a despart del refús de l'autoritat papala, la religion anglicana es, ela-tanben, una còpia confòrma al modèl catolic roman. Nomma d'avesques e un Arquevesque, cap de l'anglicanisme e onora, coma « sa maire e sas sòrres », la falsa « divina » Marie maire del Crist-Jèsus. E precisi a son subjècte que l'anglicanisme a secutat los crestians de la fe protestanta reformada a la quala se l'assimila a tòrt uèi, los avent quitament caçats d'Anglatèrra, en los obligant a s'exiliar cap a America a bòrd del celèbre vaissèl lo Mayflower.

Oficialament, dempuèi lo quitament XVI sègle, mas realament, dempuèi lo XII, la descobèrta del tèxte biblic es estat a l'origina de la vertadièra doctrina de la fe crestiana apostolica e la perfeccion de son aplicacion caracterizèt la fe dels Vaudois refugiats dins lo Piemont italian. De faïçon logica, l'òbra de Reforma doctrinala prenguèt lo nom de fe reformada o fe protestanta. Mas al sègle XVI, la perfeccion vaudoise aviá desaparegut e la Reforma ensenhada pel monge alemand Martin Luther restaurava pas lo sabat coma l'aviá fach abans el Pierre Vaudès dich Valdo tre 1170. Per la conservacion del repaus setmanier del fals « jorn del Senhor » instaurat per Roma, la religion protestanta demorèt una « dròlla impudique » de sa « maire » romana. La religion protestanta s'es espandida sòus de multiplas denominacions bastidas sus de menaires dont lo Genevès Jean Calvin de lo qual es nascut lo calvinisme dominator als USA. Totas sas denominacions diferentas an favorizat e intensificat la « confusion romana ». Car suportada per Dieu fins en 1843, al delà d'aquela data, l'exigéncia de Dieu de la restauracion teologica e practica de son sant sabat del vertadièr seten jorn, n'a fach, los dignes « dròllas » de lor « maire » romana. Dins Apo.2:24-25, Dieu adreça un messatge dins lo qual evòca una imperfeccion doctrinala de sa practica religiosa, alludissent atal la transgression de son vertadièr sabat totjorn practicat pels josieus, en totes tempses e totes luòcs. Jèsus declara : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga. » En disent « fins que venga », Jèsus-Crist confirma la dintrada imminente dins un temps ont l'espèra de son retorn va venir un subjècte de vida o de mòrt espirituala. Es en participant al revelh « adventista », nom tirat del latin « adventus » que significa aveniment, entre 1843 e 1844 qu'en plaça de tornar, Jèsus dintre en contacte espiritual amb los elegits que selecciona

dins aquelas doas espròvas de fe successivas ont l'elegit demòstra sa dignitat per l'amor que pòrta a las vertats profeticas prepausadas per Dieu dins sa santa Bíblia. Dins aquel contacte benesit, Jèsus los dirigís cap a la restauracion de la practica del repaus sabatic « santificat » per Dieu dempuèi sa creacion del mond segon Gen.2:1 a 3, e rampelat pel quaten d'aqueles dètz comandaments al pòble ebrèu de l'anciana aliança. Dins aquela experiéncia, lo sabat retròba lo sens de signe d'aprobacion divina que la Bíblia li balha dins Ezé.20:12 e 20 : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi YaHWÉH que los santifica .../... Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi YaHWÉH, vòstre Dieu. » Es important de comprene que nòstre desir d'onorar sa « sabat » es unicament l'òbra del Sant Esperit que s'activa en nosautres. Dieu nos sonda e nos coneis perfiechament e es el que nos dirigís cap a sa vertat e las personas que la pòrtan per el, perque los a causidas per èsser sos depositaris. Es a causa d'aquel ròtle de signe de son aprobacion divina que « lo sabat » balhat per Dieu constituís un signe exterior de sa santificacion de sos vertadièrs apelats en vista de lor eleccion finala. Mas per que lo sabat prenga aquel sens de santificacion, cal que lo cridat se en mòstra digna. Es aquí, que l'amor de la vertat divina biblica, e sustot, profetica, favoriza l'eleccion de son apelat. E perque aquel amor total es rar, Jèsus a dich dins Matt.22:14 : « perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits ». Dins Apo.9:1 a 12, jol simbòl de sa « cinquena trompeta » Jèsus imatge la profusion de las formas del protestantisme universal dempuèi sa sedença mondiala situada als USA, en comparant son accion a una « fumada qu'intoxica », dins lo verset 2 : « e obriguèt lo potz de l'abisme. E montèt de potz un fum, coma lo fum d'un fornàs grand ; e lo solelh e l'aire foguèron escurits pel fum del potz. » Se Dieu balhava pas el meteís lo còdi de transcripcion d'aqueles imatges, lo messatge seriá indeschifrabl. Mas o balha, dins aquel quitament libre Apocalipsi, la « fumada » simboliza « las pregàrias dels sants », lo « solelh », lo vertadièr lum e « l'aire », la zòna d'activitat del drac e de sos demònis, segon qu'es escrich dins Eph.2:1-2 : « Èretz mòrts per vòstras ofensas e per vòstres pecats, dins los quals marchàvetz un còp èra, segon lo tren d'aquel mond, segon lo prince de la poténcia de l'aire, de l'esperit qu'agís ara dins los fils de la rebellion ». Los tres simbòls assemblats revèlan que las pregàrias protestantas inspiradas pel drac emplenèsson « l'aire » l'element celèst de la tèrra dins lo qual amb sos demònis evolua e s'active per dominar los esperits de totes los abitants de la tèrra ; los vertadièrs elegits del Crist, exceptats perque Jèsus los protegisca. E aquel messatge va èsser confirmat al verset 11 d'Apo.9 ont se legís : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » Vau pas reprene aici l'estudi verset per verset ja efectuada e presentada dins l'obratge « Explica-me Daniel e Apocalipsi ». Rampèli aici dels arguments de vertat particularament precis e confondants pels subjèctes designats. Dins aquel verset 11, Dieu confirma aver, dempuèi 1843, liurat lo protestantisme universal al drac, lo futur « àngel de l'abisme » siá, Satan serà, segon Apo.20:2-3, ligat « pendent mila ans » sus la tèrra desolada que retrobarà son nom « abisme » perque après lo retorn gloriós de Jèsus-Crist, serà tornarmai desolada, sens cap de forma de vida, coma l'èra al « primièr jorn » de la Creacion, segon Gen.1:2. E los noms « Destructor » que Dieu li balha « en ebrèu e en grèc » suggerisson l'emplec destructor siá, injust e desformat, de la Bíblia entièra escricha « en ebrèu » per l'anciana aliança e « en grèc » per l'Aliança Novèla ; aiçò, segon l'inspiracion que lo drac e sos demònis balhan als Protestants abandonats per Dieu dempuèi 1843, la data de la dintrada en aplicacion del decret de Daniel 8:14.

Las « dròllas impudiques » de la « maire » catolica romana son tan nombrosas que m'es pas possible de ne far la lista, mas Dieu nos a simplificat la demarcha, perque nos sufís de saber que lo repaus setmanier practicat e justificat es lo dimenge roman per saber que son de nombre de las religions concernidas per sa malediccion. Puèi, aquí ont lo sabat es practicat, l'amor de la vertat deu èsser demostrat. Perque la practica del sabat, sola, pòt èsser justificada pel simple eretatge religiós, tanben, sens l'amor de la vertat profetica de la Bíblia, lo sabat practicat a pas mai de valor que la practica del dimenge roman. E aquela situacion es la dels josieus segon la carn e la nacion dempuèi l'an 30 e la de l'institucion universala nommada « adventista del seten jorn », dempuèi l'annada 1994. Foguèt benesida dempuèi son instauracion en 1863 als USA, e segon Apo.3:16 « vomida » per Jèsus-Crist, en 1994, seguida al constat dreçat per Jèsus-Crist qu'a esprovat sa fe profetica, per l'anóncia de son retorn per 1994, dins la glèisa adventista de Valença sus Ròse, en França. Atal, dins çò tot primièr fèu istoric francés de l'adventisme del seten jorn d'aquel país, los responsables religioses an pres lo risc d'oficializar lor refús de l'anóncia que lor presentavi tre l'annada 1991 en fin de la quala an raiat de lors membres, lo servidor inspirat de Jèsus-Crist que soi e demòstra dins aquelas paginas qu'escrivi ; obrant dins son lum creissent e son servici dempuèi 1980.

Quatrena fasa : l'adventisme institucional.

Dempuèi l'annada 1994, es vengut a son torn « una de las filhas de Babylone la Grand » en dintrant dins la federacion protestanta. E aquela falta merita d'èsser ben argumentada.

Per comprene melhor, se cal rebrembar que dins l'anciana aliança, Dieu a sevèrament reprochat a

Israèl son aliança passadissa amb Egipte caracterize e simbòl del pecat. Aquel blaine constituís un solemne avertiment adreçat als umans per fin que renovèlen pas aquela grèva error que punís per sa malediccion e son regèt. Solament, en grand silenci, de las tractacions amb las autoritats protestantas an abotit e es pas qu'a la debuta de l'annada 1995, que los oficials adventistas an fach conéisser lo restacament de l'adventisme del seten jorn a la federacion protestanta mondiala. Los pastors e lors presidents regionals an ignorat lo contengut exacte e precís de las Revelacions divinas de Daniel e Apocalipsi dins los quals, precisament, Dieu revèla son jutjament sus la fe protestanta e a la quala declara tre lo 23 d'Octobre de 1844 data de la fin de la segonda espèra del retorn de Jèsus, segon Apo.3 :1 : « Passas per èsser vivent e ès mòrt », precisant, « perque ai pas trobat tas òbras perfiechas davant mon Dieu ». Atal en dintrant dins l'aliança protestanta ja aliada de la fe catolica ecumenica, l'adventisme descasut a fach aliança amb la mòrt.

Vengut adventista dempuèi lo sabat del 14 de Junh de 1980, ai eretat d'interpretacions tradicionalas transmesas per la sirventa del Senhor Ellen Gould White. Mas sas explicacions profeticas èran las que Jèsus a volgut balhar provisòriament en esperant lo temps final del lum grand. E soi encara conduch uèi a remetre en question l'interpretacion dels tres messatges citats dins Apo.14 :7-8-9 e 10. Tradicionalament, aqueles messatges foguèron restacats a las doas anóncias del retorn del Crist per las datas de la prima 1843 e del 22 d'Octobre de 1844. Mas pòdes constatar que los messatges del primièr e del segond àngel alludisson pas lo retorn de Jèsus-Crist. L'interpretacion que balhi a aqueles dos messatges e quitament uèi al tresen, es fòrça mai logic. En fach, los àngels se « seguisson » dins un sens espiritual de relacion entre los messatges balhats. Lo segond presenta las consequéncias del primièr, e lo tresen, las consequéncias del segond. Desvolopi ma pensada : lo primièr messatge senhala lo començament d'un jutjament de Dieu de la fe crestiana tala coma es practicada pels Protestants en 1844 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » Dins son messatge, aquel àngel designa la practica del sabat qu'a, precisament dins lo tèxt del quatren dels dètz comandaments, per tòca, de « balhar glòria » al grand Dieu creator segon Exo.20:11 : « Perque en sièis jorns YaHWÉH a fach los cèls, la tèrra e la mar, e tot çò que i es contengut, e s'es pausat lo seten jorn : aquí perqué YaHWÉH a benesit lo jorn del repaus e l'a santificat. »

L'exigéncia de la restauracion de son sant sabat a per consequéncia la designacion de la glèisa catolica romana qu'a legitimat son abandon dempuèi lo 7 de Març de 321 e en 538, data ont es venguda papala. Aquí perqué, lo segond àngel la designa en disent a son subjècte : « E un autre, un segond àngel seguiguèt, en disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand, qu'a abeurat totas las nacions del vin de la furor de son impudicité ! » Dins aquel verset, las nacions abeuradas del vin de la furor de son impudicité designa las nacions catolicas mas tanben las nacions protestantas qu'onoran e practica son repaus del primièr jorn, l'ancian « jorn del solelh invencit » solhat per l'adoracion pagana. La falta es tan grèu e mortala qu'un tresen àngel seguís per presentar aquel messatge : « E un autre, un tresen àngel los seguiguèt, en disent d'una votz fòrta: Se qualqu'un adòre la bèstia e son imatge, e recep una marca sus son front o sus sa man, beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl. » Nos cal alara tirar totas las consequéncias d'aquel avertiment que Dieu adreça als Protestants mas egalament als Adventistas eles meteisses en precisant dins aquel verset « beurà, el-tanben ». Dins aquel messatge pòdes relevar un avertiment e la consequéncia de son mesprètz. Aquí perqué, soi conduch uèi a restacar lo messatge d'aquel tresen àngel a l'espròva de fe adventista de l'annada 1994, en la quala l'adventisme a perdut la gràcia del Crist qu'o designa « nud ». E son restacament a la federacion protestanta li fa prene una marca de l'autoritat romana que lo plaça dins la situacion pauc envejosa de victima destinada a patir la segonda mòrt dins l'estanh de fuòc ; confòrmament a l'avertiment liurat pel messatge del tresen àngel. Dins son messatge, l'àngel presenta l'accion de prene una marca en utilisant aquel vèrb al temps present, çò que concernís la fe protestanta tre 1843 e 1844 e l'adventisme oficial, a partir de la debuta de l'annada 1995, data de son aliança passada amb la federacion protestanta ja condemnada per son obesissença a l'autoritat catolica romana. Aquela aplicacion del messatge del tresen àngel per l'adventisme vomit exclutz pas çaquela son aplicacion pel contèxt final del governament universal que cercarà d'obligar totes los subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala nucleara a onorar lo dimenge roman. Los Adventistas coneissián tradicionalament l'anóncia d'aquela ultima espròva de fe restacada a la lei tornant lo repaus del dimenge obligatòri, mas ignoravan que l'avertiment del tresen àngel los anava condemnar en primièrs, tre 1995 siá, après l'espròva de fe acabada en 1994.

Comparam las experiéncias. En 1843 e 1844, los trufandièrs e los indiferents saupèron, sagement e dins la crenhença, esperar que las datas anonciadas sián passada per condemnar e çò trufar obèrtament de la credulitat dels Adventistas del primièr jorn, perque èra pas encara question del sabat, mas unicament d'una espèra del retorn gloriós de Jèsus-Crist. Las datas passadas, los

vertadièrs Adventistas foguèron raiats e regetats pels membres de lors glèisas, e Dieu los amassèt per formar, après lor adopcion de son sant sabat, sa glèisa adventista del seten jorn. Al contrari, dins l'espròva de fe basada sus l'espèra del retorn del Crist per l'annada 1994, l'adventisme tebesa e formaliste esperèt pas que la data 1994 siá passada per condemnar e regetar lo messatge de Dieu, perque tre la fin de l'annada 1991 siá, tres ans entièrs abans la data presentada, a causit de raiar lo messatgièr, confirmant son regèt definitiu del messatge profetizat. E aquí encara, lo messatge de Jèsus adreçat a Laodicée presenta sa responsa de cap a aquel odiós comportament. Aquí encara, utiliza per sos vèrbs lo temps del present e del futur qu'exprimisson successivament la causa e sa consequéncia : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. » Solament, lo constat es fach en fin de l'annada 1991 e la consequéncia, lo vòmit per Jèsus, vendrà tres ans mai tard a la debuta de l'annada 1995. Aquel vòmit es alara confirmat per l'adesion de l'Adventisme oficial al camp protestant dich « mòrt » per Jèsus-Crist dempuèi 1844, dins Apo.3:1 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt ».

L'Adventisme oficial a pas sauput tirar totas las leçons balhadas per las revelacions recebudas e transmesas per nòstra sòrre Ellen Gould-White. Dins son interpretacion dels messatges dels tres àngels, precisèt a prepaus del comportament dels umans de cap a las anóncias adventistas fachas per William Miller, que Jèsus balhèt a sos àngels l'òrdre de s'ocupar pas mai dels crestians que regetavan e mespresavan las anóncias proclamadas per son messatgièr. Lo meteís jutjament s'es abatut sus l'adventisme oficial en 1995, per la meteissa rason. E ja aquel messatge transmés per Ellen Gould-White dins sos eschiches a confirmat ma compreson de la descasença del camp protestant ja plan comprensible, per l'exigéncia divina del sabat dempuèi 1843 e 1844. Mas per realizar aquelas causas, lor caliá balhar tot nòstre còr e tota nòstra arma, fòrça temps e de la perseverança. Mas tanben, çò caliá èsser causit e guidat per Jèsus-Crist o son àngel Gabriel, nòstre companh de servici que fach pròva, el-tanben, d'una complèta abnegacion, dins son servici per Dieu en Jèsus-Crist.

Suls 2000 ans que conduson fins a sa segonda venguda gloriosa, Jèsus-Crist a pas conegut lo bonaür dins sa relacion amb sos recrompats que dins l'epòca apostolica e la de l'adventisme e la causa d'aquel bonaür es facil d'identificar : dins aquelas doas epòcas sos servidors fidèls an gardat e onorat son sant sabat. Aquí perqué tota sa Revelacion profetica es bastida sus aquelas doas basas de l'an 30 a 321 siá, 291 annadas e de l'an 1844 a 2030 siá, 186 annadas. Son doas epòcas en los quals sa « sacerdòci perpetual celèst » e la practica de son sabat santificat tre la fondacion del mond èran e son tornarmai reconegut e onorat per sos recrompats. Tanben, aqueles dos periòdes constituïsson las « pòrtas » e los « fondaments » de la « Novèla Jerusalèm », l'imatge simbolic de l'Elegida recrompada, dins Apo.21:12 e 14 : « Elle aviá una granda e nauta muralha. Aviá dotze pòrtas, e sus las pòrtas dotze àngels, e dels noms eschiches, los de las dotze tribús dels filhs d'Israël : .../...La muralha de la vila aviá dotze fondaments, e sus eles los dotze noms dels dotze apòstols de l'anhèl. » Entre aqueles dos periòdes, l'usurpaire papala a desviat sus el, los onors e las pregàrias dels cresents catolics e d'una majoritat granda de Protestants que Dieu a jutjats « ipocritas » dins Dan.11:34 : « Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » Tanben tota la Revelacion deu èsser analisada jos las nòrmas doctrinalas aplicadas dins aquelas doas epòcas, perque entre las doas, lo regim del « pecat » estigmatizat e denonciat per Dieu dins Dan.8:12 es vengut dominar la religion crestiana : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetual, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas entrepresas. » Lo mot « sacrifici » es pas citat dins lo tèxt original ebrèu. Ajustat injustament, faussa lo sens del messatge e suggerís lo contèxte de l'anciana aliança mentre que Dieu cibla per son messatge l'èra crestiana de l'Aliança Novèla.

A l'epòca de la restauracion del sabat siá, a partir de 1844, segon Apo.7:2, Dieu a entreprés son òbra del « scellage » de sos vertadièrs elegits qu'an descobèrt, per oposicion al sabat « sagèl del Dieu viu », que lo dimenge constituïssiá la principala « marca de la bèstia » citada dins Apo.13:15 : « E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, ». Relèva aquela precision, lo tèxt ditz pas « la marca » mas « una marca » ; çò que suggerís qu'aquela « marca » pòt prene mantuna forma concrèta, mas representen totas un signe de l'autoritat religiosa romana e papala. Dins aquel sens, lo repaus del primièr jorn instaurat per Constantin es « una marca », l'adoracion de Marie es « una marca », l'adoracion dels sants es « una marca », la messa catolica es « una marca » ...etc Ceci justifica la condemnacion de l'adventisme oficial que regèta lo lum divin en 1991 e fach aliança amb la fe protestanta renegada a causa de son respècte pel jorn del repaus roman ; çò que condutz l'adventisme oficial a prene, el meteís, « sus sa man e sus son front una marca » de l'autoritat romana ; « sus sa man » coma òbra e « sus son front » coma signe de sa pròpria volontat e causida personala responsabla.

Fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist, lo respècte e la mesa en practica del « repaus del seten jorn santificat » per Dieu, dins Gen.2:2-3, constituís, dins la profecia, « lo sagèl del Dieu viu », mas la Bíblia balha un sens complementari a aquel « sagèl de Dieu ». Legissèm dins 2 Tim.2:19 : « ... Pasmens, lo solid fondament de Dieu rèsta de pè, amb aquelas paraulas que li servisson de sagèl : Lo Senhor coneis los que li apartenisson ; e : Qual que siá pronóncia lo nom del Senhor, que s'aluèna de l'iniquitat. »

Après aquelas explicacions, la « confusion romana » ven tan transparenta coma lo cristal. Lo « mistèri de l'iniquitat » es clarament identificat.

En marcha cap a son governament mondial

Lo Dimenge 7 de Decembre de 1941, a partir de 10h causissent l'ora del culte religiós protestant, Japon lança una ataca aeriana contra la basa americana de Pearl Harbor dins l'ocean Pacific. Aquela ataca engatjada, Japon declara oficialament la Guèrra als USA, transgredissent las règlas convencionals adoptadas per la SDN, la Societat de las Nacions, organizada per l'Occident.

Los americans essent ajudats per lor mesa al ponch, per de saberuts josieus qu'avián fugit Alemanha abans la debuta de la Segonda Guèrra Mondiala, las 6 e 9 d'Agost de 1945, doas bombas nuclearas daissadas sus Hiroshima e Nagasaki obligan los japoneses a reconéisser la victòria americana. Bons princes, los USA van ajudar Japon a se relevar en li ofrissent lor protectorat ; la colonizacion americana dels esperits a començat. Mas per comprene coma s'es arribat aquí, cal tornar endarrièr, en 1944. Lo 6 de Junh d'aquela annada 1944, lo camp dels aliats occidentals desbarca en Normandia sus las plaças del Nòrd de França. Los russes dintran dins Berlin lo 2 de Mai de 1945 e los americans i dintran a lor torn dos meses mai tard. Los caps nazis son arrestats, seràn jutjats e penjats pel camp venceire après lo procès retronissent de Nuremberg que comença lo 20 de Novembre de 1945 e s'acaba lo 1èr d'Octobre de 1946. Mas tre lor dintrada dins Berlin, los americans evacuan las « cervèlas grises » del camp nazi alemand.

America dispausa atal, amb Japon, d'un terren de produccion industrial plan rendabla e d'enòrmes profièches son obtenguts per la deslocalizacion de las empresas americanas cap a aquel país. America va profechar de las coneissenças del celèbre Von Braun lo fisician qu'a mes al ponch los V1 e V2 alemands destructors de Londres. E totas las capitadas de las avançadas espacials de la NASA li son deguts.

En Euròpa, la guèrra a fòrça devastat, e totjorn bons princes, los USA ajudan a son relèvement. Organizan lo plan « Marshall » e investisson fòrça argent per ajudar los pòbles europèus del camp occidental, solament, perque dempuèi lo despartiment de Yalta, lo camp rus ocupa Polonha e Alemanha de l'Èst fins a Berlin. La poderosa maquina industrial e quimica d'America s'es mesa en rota e l'utilizacion del DDT favoriza los rendements de las recòltas en destruent la vermena e los insèctes qu'atacan los produches de la tèrra. La venda d'aquel produch american enriquís encara mai America. Mas en França, lo General de Gaulle, cap del país vei d'un marrit uèlh aquela forma novèla de colonizacion, perque dempuèi la fin de la guèrra, d'armadas americanas estacionan un pauc pertot dins l'Euròpa occidentala. E al prètz del reglament d'un pesuc deute de guèrra, obten fin finala lor partença del sòl de França. L'esperit republican va conduire los franceses a escartar del poder aquel cap militar. Mas França escapa pas çaquela a l'influéncia americana que sa joventut admira e pren per modèl. E avèm aquí, en tota l'Euròpa occidentala, una colonizacion novèla dels esperits umans.

Dins lo mond, una lucha d'influéncia opausa ara dos blòcs adversaris opausats dins totes los domenis, politics, economics e religioses : capitalisme american contra comunisme rus soviètic ; religion protestanta americana contra ateïsme del pòble rus. La « cortina de fèrre » separa los dos camps que se vòdan un òdi recipròc. Entre aqueles dos gigants, los europèus se dividisson per l'un o l'autre, fins a la popa de las nacions elas meteissas. Los dos mestrejan l'arma atomica de la suprèma dissuasion. E las nacions se tornan bastir dins una forma bipolara a l'imatge dels dos grands.

França pèrd sas colonias e lo retorn al poder del General de Gaulle en 1958, plaça aquel país jos una Constitucion novèla : sa 5na Republica. Aquel cap militar aviá besonh d'un poder absolut e foguèt rusat al ponch de concebre una Constitucion que li assegurava un poder autocrata tot en conservant de formas republicanas democratas. La cambra dels deputats perdiá son poder d'influéncia que d'ara enlà tornava al sol president e a sa deputacion majoritària obesissent ela meteissa al governament format per son primièr ministre. Ocupats a consumir de mai en mai, aquel regim novèl geinava pas los franceses, pauc interessats per las preocupacions politics. Mas la politica fixa las orientacions economics e d'annada en annada, los rics financièrs e los industrials grands an organizat la vida economica segon lors interèsses e lors profièches. D'ailà es nascut l'idèa de la creacion d'Euròpa

unida, dins un primièr temps estrictament comerciala ; jos la forma del « mercat comun ». França s'es premuda Alemanha tan demandaira coma ela, mas al contra de França, Alemanha èra demorada jol protectorat american. E fin finala, es a causa d'Euròpa que França a reïntegrat l'organizacion americana de l'OTAN de la quala lo General de Gaulle l'aviá fach sortir. Aquel retorn es estat causit per un sol òme, lo president Nicolas Sarkozy. La reïntegracion es confirmada las 3 e 4 d'Abril de 2009. Es dins aquela accion que pòdes realitzar, la malediccion que constituís aquela Constitucion de la 5na Republica. La nacion entièra vei son destin engatjada pel melhor o pel pièger sus la decision d'un sol òme. E lo pièger pel país França, es que Dieu o renèga dempuèi son primièr rei, Clodovèu lo rei dels francs. Las decisions presas per sos caps pòdon pas donc qu'o conduire a la catàstròfa e a sa destruccion. Mas, Dieu li daissa de temps e li a ja estalviat la roïna pendent la Segonda Guèrra Mondiala e son jutjament per ententa amb l'Alemanha nazi. La rason d'aquela proteccion es dins sas linhas qu'escriu encara uèi. Es a Valença sus Ròse que Dieu a causit de portar sa darrièra poderosa revelacion profetica e la causida d'aquel luòc es fondada suls faches següents : A Valença, son enemic de l'epòca, lo papa Piu VI, arrestat en 1798 (fin de las 1260 annadas del regne papal segon Dan 7:25) es mòrt dins la preson de la Ciutatèla en 1799. Dins la Catedrala d'aquela vila, se tròba una estela dins la quala son còr es estat conservat. Solament, la mòrt d'aquel papa es tanben un compliment d'aquela profecia d'Apo.13:3 : « E vivi l'una de sos caps coma nafrada a mòrt ; mas sa nafra mortala foguèt garida. E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia. » En fach, lo papa Piu VI èra lo « cap » religiós de la « bèstia » que constituïssian amassa lo poder religiós e lo poder monarquic civil ; l'autre « cap » d'aquel regim, la de Loís XVI, èra tombada lo 21 de Genièr de 1793, trencada per la guilhotina dels Revolucionaris franceses. Puèi, totjorn a Valença, trobam lo sejoir de l'oficièr jove d'artilhariá Bonaparte Napoleon que va venir en 1804, l'emperador dels franceses, Napoleon 1èr. Dieu o designa per l'imatge d'una « agla » que caracterizava l'estil imperial, dins Apo.8:13 : « Agachèri, e ausiguèri una agla que volava al mièg del cèl, disent d'una votz fòrta : Malaür, malaür, malaür als abitants de la tèrra, a causa dels autres sons de la trompeta dels tres àngels que van sonar ! » Ceci valguèt a son filh lo chafre de « l'aiglón ». Valença es donc, un còp mai, religada a la profecia, e segon aquel verset, per anonciar los « tres » darrièras « trompetas » presentadas, successivament, dins Apo.9, per la 5na e la 6na ; e dins Apo.11:15, per la 7na ; causas qu'ai efectivament identificadas, interpretadas e explicadas, dins mon obratge « Explica-me Daniel e Apocalipsi ». E s'aquel lum es estat portat a Valença, es a causa del fach que s'i tròba la mai anciana institucion adventista del seten jorn de França ; la primièra que i foguèt instaurada après Soïssa. E es aquí qu'ai demandat e rebut lo baptisme de Jèsus-Crist. Aquelas tres rasons justifican la causida de Dieu de portar son lum dins aquela vila de França. E lo caractèr excepcional de son istòria es encara confirmat pel fach qu'a Valença, la guilhotina dels Revolucionaris a pas fach tombar cap de cap ; al contra de totes las autras vilas de França d'aquela epòca. Es donc en vertut d'aquela causida divina que pòrti lo lum sus çò qu'es escur e ignorat ; confòrmament a çò qu'es escrit dins Amos 3:7 : « Perque lo Senhor, YahWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas. » Atal, « lo testimoniatge de Jèsus » pren per aqueles escriches, una forma concrèta, edificanta e salvaira.

Parlar d'imperialisme, renovelat en França per Napoleon 1èr, nos religa a l'imperialisme american contemporanèu. Perque los USA cobejan, eles tanben, aquela plaça suprèment nauta al dessús de totes los dominators de la tèrra. Après aver menat de guèrras saldadas per d'insuccèsses, successivament, contra Corèa del Nòrd e Vietnam, totes dos sostenguts pel camp soviètic rus e chinés ; los americans mal escason tornarmai contra Iraq, puèi contra l'Afganistan musulman. Los americans se son replegats sus eles meteisses e jol president Trump, an volgut metre fin a lor ròtle de gendarmas del mond ; çò qu'èra ja sens lo dire, una confession de culpabilitat. Mas non, èra unicament per una rason de còst financièr qu'aquel intervencionisme american devia cessar. Amb la concurréncia de Russia e de China, dintradas dins lo capitalisme internacional, las possibilitats d'aténher la dominacion mondiala se redusián. Mas vaquí qu'a la favor d'un cambiament de president, l'agression de Russia contra Ucraïna l'obliga a reprene son ròtle de gendarma del mond. Lo president demòcrata Joe Biden pòrta un interès a Euròpa e vòl conservar sa « lideratge », sa colonizacion dels esperits dels pòbles dintrats dins l'OTAN. E quand atacada per Russia, Ucraïna exprimis son desir de dintrar dins l'OTAN, America pòt pas que li venir en ajuda. Mas vòl a tot pèrdre, per ara, evitar un afrontament dirècte amb Russia puissamment nucleara. Tanben, se restrenh a fornir d'armas a Ucraïna que ne demanda totjorn mai, e ne demandarà totjorn mai, a causa de la poténcia del país rus que combat contra ela.

Jos la poténcia de Dieu, los europèus son conduches dins una escalada guerrièra a causa de las decisions presas per lors dirigents que reagisson en foncion de l'istòria e las experiéncias viscudas per lor país. Las relacions internacionalas lors balhan de mai en mai de poder e aquela característica modèrna actuala es revelada per Dieu dins son messatge, plan codat, de la « seisena trompeta »,

tèma d'Apo.9, als versets 17 a 19 : « E atal vivi los cavals dins la vision, e los que los montavan, avent de coirassas color de fuòc, de hyacinthe, e de sofre. Los caps dels cavals èran coma de caps de leons ; e de lors bocas sortissiá del fuòc, del fum, e del sofre. » Aquel messatge, al demorant, completament incomprendible, l'es pas mai. Per comprene, sufiguèt de remplaçar lo mot « cavals » per grop o tropa, segon Jac.3:3 ; « los que los montavan » per caps militars ; lo mot « coirassas » per justícia e proteccion ; lo mot « hyacinthe » es, simbolicament, la flor del dieu Solelh Apollon, e son origina es Turquia, Siria e Liban ; lo mot « caps », remplaçat per magistrats o dirigents, segon Esa.9:14 ; lo mot « leon », per fòrça, segon Judges 14:18 ; lo mot « bocas », per paraula siá, òrdres, decisions, e pregàrias ; lo mot « defunt », per destruccion ; lo mot « fumada », per pregària, segon Apo.8:4, mas tanben intoxicacion, obscurcissement, segon, Apo.9:2 ; lo mot « sofre », per nuclear, o « defunt del cèl » segon Apo.13:13, o fuòc sosterranh volcanic, lo magma de « l'estanh de fuòc e de sofre » segon Apo.20:15 siá, l'infèrn mitic del catolicisme e dels grècs. E lo verset 18 confirma e resumís disent : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas. » Lo verset 19 ven puèi fornir d'explicacions establissent los rapòrts d'aqueles simbòls. Prenent lo contrapè dels analistas civils, Dieu confirma la causa espirituala dels afrontaments evocats : « Perque lo poder dels cavals èra dins lors bocas e dins lors coas ; lors coas èran parièras a de sèrps avent de caps, e es amb elas que fasián de mal. » dins aquel verset, lo novèl simbòl citat, lo mot « coa », designa « lo profèta qu'ensenha la messorga », segon Esaie 9:14 ; e lo mot « sèrp » designa lo « rusat » e seductor « sèrp » utilizat en mèdiu pel drac per parlar a Eve per tal de la sedusir per sas messorgas, dins Gen.3:1. Traduch e reconstituït, aquel messatge significa : « perque lo poder de las tropas èra dins lor paraula e lors falses profètas qu'ensenhan la messorga ; lors falses profètas èran de seductors rusats que sedusissián dels magistrats e dirigents e es per aqueles magistrats e dirigents que los falses profètas fasián de mal ». Dieu fa pas aici que confirmar aquelas acusacions contra las falsas religions crestianas e musulmanas implicadas dins aquela Guèrra Mondiala orientada sus l'Euròpa occidentala. Pertocant lo mal qu'es fach, lo verset 18 l'a resumit en aqueles tèrmes : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas. » la falsa creença produitz dins aquela guèrra, « lo fuòc », la destruccion fisica ; « lo fum », la destruccion espirituala ; « lo sofre », la destruccion nucleara e la « segonda mòrt » dins « l'estanh de fuòc » ; totas causas ordenadas per las « bocas » dels caps d'Estats poderoses.

Dins aqueles messatges de la « seisena trompeta », retrobam los simbòls citats dins lo de la « cinquena trompeta ». Lo ligam espiritual que los religa es atal confirmat. Explicacion : Dempuèi 1844, Dieu a balhat 150 annadas, simbolizadas pels « cinc meses » d'Apo.9:5-10, als falses profètas crestians protestants, anglicans, ortodòxes, per entraïnar dins lor casuda los abitants de la tèrra. A la fin d'aquelas 150 annadas, en Genièr de 1995, l'adventisme del seten jorn oficial los a rejonches, en mena que lo nombre dels descasuts èra al complèt. Après qualques annadas, en 2022, Dieu met en accion la « seisena trompeta ». Libèra los marrits àngels e la guèrra comença en Euròpa per l'agression russa d'Ucraïna, en esperant l'extension d'aquela Tresena Guèrra Mondiala a totas las nacions europèas e los autres grandas nacions del mond.

En preparant aquel estudi, ai descobèrt l'importància del mot « hyacinthe », citat dins Apo.9:17. Aquel nom designa en simbòl la flor del dieu grèc Solelh Apollon o dieu grèc del Lum. Aquela significacion la religa a l'àngel destructor nommat « Apollyon » siá, Apollon, dins la « cinquena trompeta » al verset 11 : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » Darrièr aquel nom, Dieu designa lo drac, l'inspirador del culte pagan tornat al dieu Solelh. Mas los mots « ebrèu e grèc » designan la Bíblia qu'es en escritura lo Lum de Dieu. Imputa donc, a l'encòp, l'usatge destructor de la Bíblia e las destruccions comesas dins la Tresena Guèrra Mondiala, a la religion crestiana qu'onora l'ancian « Jorn del Solelh » instaurat per l'emperador roman Constantin 1èr lo grand, lo 7 de Març de 321. Lo projècte grand de Dieu se complís atal jos nòstres uèlhs. E après 150 annadas de pases programadas per las religions crestianas, la destruccion fisica dels colpables es engatjada amb la liberacion dels marrits àngels « prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada » dempuèi la debuta del scellage dels elegits d'Apo.7:2-3. Aquela expression designa, « l'ora » causida pel Dieu creator dins la nòrma de son calcul del temps que remet en causa las datas fixadas pel fals calendari dels òmes : « E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que teniá lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu ». Qué significa la fin del temps del scellage dels elegits ? En primièr, relèva qu'aquel temps del scellage s'acaba al moment que la Guèrra s'engatja. En segond, la dintrada en guèrra significa que lo nombre dels elegits es al complèt e que dempuèi aquel moment, las naissenças novèlas poiràn pas beneficiar de l'ofèrta del salut. L'umanitat entre alara dins lo procediment de sa destruccion progressiva que serà totala al retorn de

Jèsus-Crist.

Nos cal retenir lo ròtle fondamental de la reaccion d'America per justificar l'escalada guerrièra que condutz l'umanitat europèa a pèdre, simbolicament, « lo tèrç dels òmes » que la compausa. E aquela subredita continuala d'armament d'Ucraïna condutz la guèrra a prene una forma finala nucleara, fòrça destructritz de vidas, de bens, de territòris tornats defenduts a causa de la radioactivitat del sòl.

Après aver pres coneissença de l'anóncia d'aquel jutjament de Dieu, podèm retrobar concretament aquelas causas dins la situacion actuala mondiala. Als USA, lo cap d'Estat Joe Biden es catolic roman president d'un país oficialament protestant calvinista, en fàcia d'el, lo cap rus Vladimir Putin es crestian ortodòx, lo cap d'Estat d'Ucraïna, Volodímir Zelenski es josieu, d'origina russa e son nom es polonés. Polonha, son primièr sosten, es catolica romana, Anglatèrra es anglicana, França, oficialament, agnostica es constituïda d'una mescla religiosa d'ateïsme, de crestianisme catolic e protestant, e de l'islam. Mas la lista es pas exhaustiva, perque seriá mai facil de dire quala religion i es pas, vist qu'a aculhit sus son sòl e sos territòris d'otramar de las gents vengudas de totes las nacions de la tèrra.

En observant çò que se passa, vesi de dirigents prenguèri de panica, cercant pateticament una solucion, se sentent pres dins una trapèla que se torna barrar sus eles inexorablament. Aquela trapèla lor es estada dreçada pel grand Dieu creator qu'ausís lor far expiar lor mesprèt per son lum biblic, sas leis e sa persona, en despièch del testimoniatge d'amor que lor a ofèrt pel sacrifici mortal de sa vida en Jèsus-Crist. La situacion es inextricable, insolubla, perque doas causidas invèrsas s'impausan a eles : sostenir Ucraïna e s'expausar a la venjança russa o refusar d'ajudar Ucraïna e passar per un òme egoïsta, individualista e sens còr, e un traïtre, al prè dels partisans de l'ajuda a Ucraïna. L'esquizofrenia s'apodera dels esperits e ausissi lo president de França, Emmanuel Macron, tenir dels prepauses insensats reprenhèri en còr per sos sostens governamentals. Presenta atal, amb la tòca de rassegar los franceses, tres condicions per balhar dels aviam a Ucraïna. Mas essent totes eissorbatas per Dieu, realizan pas qu'aquelas condicions an totes los tres estiu ja transgredidas e contradichas pels faches : 1- Utilitat per Ucraïna : util per la far destruire de mai en mai pels bombardaments russes ; 2- Pas d'escalada : i a una escalada continuala dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022. Russia intensifica sas tustadas e mobiliza de mai en mai de combatents ; 3- Sans aflaquir França : tota ofèrta d'arma e despesa militara a un còst per França e l'afluquís, sens oblidar la venjança russa que vendrà sus ela.

L'embornament dels esperits per Dieu succedís a la colonizacion dels esperits europèus pels americans. Per America, lo moment d'aténher sa tòca dominator s'apròcha, mas l'ignòra. Perque totes los actors mondials ignòran lo projècte preparat pel grand Dieu creator. Aquel privilègi es gardat e reservat per sos mainatges fidèls e perseverants. Aiçò nos permet ja de veire la diferéncia que Dieu fach dintra : « lo qu'o servís e lo qu'o servís pas ». Mas la vertadièra diferéncia finala entre las doas serà la de la vida e la mòrt.

Dins lo ròtle de la « sèrp » seductor, lo president jove actor d'Ucraïna, ten lo ròtle principal. Dins tota l'istòria umana, jamai un sol òme a sedusit tant de caps d'Estats en los culpabilisant de faïçon publica. E lo secrèt de sa capitada pausa sus la dependéncia d'aquelas nacions amassadas dins l'OTAN que las vassalise e los obliga a seguir, docilament, las decisions americanas. Aquela dominacion americana actuala dels esperits europèus balha un apercebut del pes qu'aurà dins son regim universal de « bèstia » programada dins Apo.13:11. Los « gendarmas » de la tèrra, novèls romans, vendrán alara los « caps » dirigents qu'impausaràn lors idèas a totes los subrevivents de la granda destruccion guerrièra. E serem, nosautres los servidors de Dieu, las ciblas de la colèra dels èssers descasuts frapats pels « sèt darrièrs flagèls de Dieu » descriches dins Apo.16. Aiçò, a tal ponch, que nòstra mòrt serà decretada, confòrmament a l'anóncia d'Apo.13:15. E la sola precision que Dieu nos balha sus son intervencion per nos salvar, en darrièra extremitat, pausa sul nom « Benjamin » que balha a la dotzena dels « dotze tribús sageladas » per sa « sagèl » dins Apo.7:8 : « de tribú de Zabulon, dotze mila ; de tribú de Joseph, dotze mila ; de tribú de Benjamin, dotze mila marcats del sagèl. » Darrièr aquel nom « Benjamin » se tròba aquel messatge sul qual se deu bastir tota la fisança e la fe dels darrièrs elegits : Genèsi 35:18 : « E coma anava tornar l'arma, perque èra morenta, li balhèt lo nom de Ben Oni ; mas lo paire l'apelèt Benjamin. » Dins aquel imatge se retròba la situacion finala, en aparéncia desesperada, dels elegits condemnats a mòrt. Mas Dieu, « lo Paire », interven e càmbia lo destin de sos mainatges fidèls ; de « Ben-Oni » que significa « fils de ma dolor », los càmbia en « fils de ma drecha » traduccion del nom « Benjamin » ; la « drecha » costat de la « benediccion » divina balhada als elegits, segon Matt.25:32 a 34 : « Totes las nacions seràn assembladas davant el. Separarà los unes d'amb los autres, coma lo pastor separa las fedas d'amb los boccs ; e metrà las fedas a sa drecha, e los boccs a son esquèrra. Alara lo rei dirà als que seràn a sa drecha : Venètz, vosautres que sètz benesits de mon Paire ; prenètz possession del reialme que vos es estat preparat tre la fondacion del mond. »

Moi, que seguisses nascut sus la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, mesuri quant lo long temps de patz balhada per Dieu, entre 1945 e 2022, pòrta uèi de las consequéncias dramaticas, tant las gents en edat de governar son joves, perque fòrça d'entre eles son nascuts dins un context de « patz e de securitat » garantidas per l'Union Europèa e solidament dintradas e installadas dins los esperits umans. En mena qu'aquelas paraulas de Paul citadas dins 1 Thes.5:3 se complisson un primièr còp uèi, la segonda pertocant lo governament universal del temps del retorn gloriós de Jèsus-Crist : « Quand los òmes diràn : Patz e securitat ! Alara una roïna subta los susprendrà, coma las dolors de l'enfantement susprenon la femna empenhada, e escaparàn pas ponch. » La guèrra, la vertadièra, èra pas per eles qu'un sovenir de lors parents, atal coma lors parents avián crescut en ausissent lors paires contar las experiéncias terriblas de la Primièra Guèrra Mondiala de 1914-1918. Cada generacion aviá lo sovenir de sa guèrra ; la d'uèi n'a pas. E es tanben aquí, la causa de las reaccions arrogantas, imprudentas, e bellicosas de nòstres joves dirigents actuals. Cal tanben comprene que Dieu a preparat la Tresena Guèrra Mondiala tre la fin de la Segonda. Perque la Tresena debuta per la remesa ne causa del despartiment de Yalta de l'annada 1945. Russia a daissat sortir de son aliança mantun país, Polonha, los païses baltics, Checoslovaquia, Romania, mas Ucraïna... sa frontièra, èra un país de tròp.

Dins l'Occident ganhat per l'incrèdulitat e l'incroyance, l'anòncia d'una guèrra nucleara es venguda incredibla. Aquí perqué de multituds se van morir sens aver conegut la causa espirituala divina de la guèrra que los fa desaparéisser.

Pels occidentals, la decision d'armar Ucraïna pren la forma : fàcia, ganhi, pila, pèrdes. Aquí çò que constati : Ucraïna a l'avantatge, ajudamaquí a vèncer ; Ucraïna pèrd l'avantatge, ajudamaquí a èsser pas vencuda. Mentre que denóncii e rampèla l'inexperéncia e l'immaturité reivindicada pel president Macron, el meteís, abans sa primièra eleccion, apreni qu'una dirigenta russa comenta los prepauses de nòstre president francés que ditz que lo mandadís d'armas pesugas constituís pas una escalada de la guèrra. Ditz a son subjècte : « son pas aquí, los prepauses d'un adult ». Los limits de l'immaturité començan d'aparéisser e los primièrs a la descobrir son los novèls enemics russes ; per lor part, los franceses, eles, veson pas res. Es donc ja tròp tard ; la justícia del Dieu viu es « ne marcha » per destruire qu'es pas digna de viure.

A l'escasença d'aquel estudi, l'Esperit m'a fach descobrir de novèlas interpretacions del simbòl « solelh » citat mantun còp dins Apocalipsi. I apareis en primièr dins Apo.1:16 : « Avia dins sa man drecha sèt estelas. De sa boca sortissiá una espasa aguda, a dos talhs ; e sa cara èra coma lo solelh quand lusís dins sa fòrça. » E sa definicion de simbòl del dieu grèc del lum, « Apollon », enriqueís mas explicacions precedentas. La vision de la granda calamitat anonciada a Daniel, dins Dan.10:1, es confirmada. Aicí dins aquel context crestian « lo liuç » del dieu grèc Zèus, o Jupitèr roman de Daniel, es remplaçat pel « solelh » « Apollon », la causa de tota la malediccion que frapa lo fals crestianisme dempuèi lo 7 de Març de 321, fins al retorn del Crist. En oposicion completa amb son simbòl del vertadièr lum divin, aquel « solelh » designa lo culte solar pagan qu'atenh istoricament son apogeu amb lo regne del rei de França, Loís XIV ditz lo « rei solelh ». Tanben, dins Apo.8:12, « lo solelh coma un sac de crin » escurit cibra dirèctament la monarquia e la religion catolica romana papala sostenguda e practicada per aquel rei despòta, persécuteur de la vertadièra fe reformada e amb ela, la Bíblia ela meteissa, lo vertadièr lum divin. Tot parièr dins Apo.8:12, lo « tèrç del solelh frapat » pels Revolucionaris franceses concernís aquelas meteissas ciblas monarquicas catolicas. Mas lo verset entièr suggerís egalament, una ataca dels Revolucionaris contra l'òrdre divin del temps, segon qu'es eschrich dins Genèsi 1:14, a prepaus dels « astres e de las estelas » : « Dieu dich : Qué i aja de luminaris dins l'espandida del cèl, per separar lo jorn d'amb la nuèch ; que sián de signes per marcar las epòcas, los jorns e las annadas ; » Solament, pel primièr còp de l'istòria umana, los Revolucionaris franceses an volgut establir un calendari especial en remplaçant la setmana divina de sèt jorns per de setmanas de dètz jorns. Mas l'òrdre de la setmana divina es estat restablit après aquel temps revolucionari. Dieu met en malescaduda totas las temptativas umanas de destruire l'òrdre del temps fixat per el. E aquelas temptativas confirman aquel verset fonamental de la profecia qu'es Dan.7:25, perque revèla un projècte concebut per Satan, lo drac, l'enemic de Dieu e de sos elegits : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempes e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempes, e la mitat d'un temps. » A pasmens, civilament, e dempuèi 1981, en França, capitat a far atribuir lo nom « seten jorn » al « primièr jorn » del temps fixat per Dieu, çò que China, e en Euròpa los païses baltics, practicavan ja dempuèi de sègles, e a capitat a plaçar la debuta del jorn a mièjanuèch. La debuta de l'annada foguèt plaçada a la debuta de la sason « ivèrn » dempuèi l'annada 1564 ont aquela nòrma foguèt impausada pel concili de Rosselhon, en França, en preséncia de la reina Catarina de Medicis. La mesura foguèt generalizada pel papa Gregòri XIII en 1582. L'ataca del temps es donc constatable e constatada. L'implicacion dels tres reis renegats per la profecia de Michel

Nostradamus, dins aquelas modificacions del temps divin es confirmada, puèi qu'aquela darrièra mesura foguèt exigida per Carles IX, mòrt a 23 ans, frapat per Dieu.

Un eveniment s'es complit en 1986 al títol d'avertiment profetic. S'agiguèt de l'accident nuclear de la centrala situada a Chornobyl en Ucraïna. Lo nom Chornobyl significa « absinti » o èrbas « amaras », e en dos mots, lo nom significa : negre blanc, imatge d'oposicion absoluta del genre, « nuèch e jorn ; tenèbras e lum » Gen.1:4-5. L'accident profetizava qu'Ucraïna portariá un fruch « amar » pels occidentals ; « amar » coma lo fruch de la fe catolica romana que Dieu a comparat a « l'Absinti » dins lo messatge de la « tresena trompeta » dins Apo.8:11 : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras. » Solament, dins la guèrra actuala, Polonha, fèu del catolicisme roman dempuèi que lo papa Polonés Joan Pau II a ganhat la favor populara pendent son pontificat de 26 ans (26 : nombre del nom de Dieu : YaHWéH), es lo primièr país que sosten los ucraïnians e lo mai zelós per far la guèrra a Russia siá, la pèira d'achoppement qu'entraïna las nacions europèas cap a la roïna anonciada. E Polonha beneficia del sosten e de l'aprobacion de mantun pichon país vesin, totes zeloses per la fe catolica.

L'Occident s'aprèsta a descobrir qu'es mai facil de signar d'acòrdis comercials e d'alianças politicas que de far aderir d'esperits umans a las meteissas valors morales, politicas, economicas o religiosas.

L'Elegida e la lei divina

Dins Deut.6:5, nòstre Senhor a declarat per la boca de Moïse, son servidor e guida d'Israèl : « Escota, Israèl ! YaHWéH, nòstre Dieu, es lo sol YaHWéH. Aimaràs YaHWéH, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma e de tota ta fòrça. ». Mai tard a son torn, segon Matt.22:26 a 40, a la question que li foguèt pausada : « Mèstre, qual es lo mai grand comandament de la lei ? » Jèsus balhèt sa responsa : « Jèsus li respondèt : Aimaràs lo Senhor, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma, e de tota ta pensada. Es lo primièr e lo mai grand comandament. E aquí lo segond, que li es parièr : Aimaràs ton venent coma tu meteïs. D'aqueles dos comandaments dependon tota la lei e los profètas. »

La primièra causa a relevar, es l'òrdre « aimaràs » qu'es comuna e presenta dins aqueles tres comandaments. La segonda es qu'en metent dins la boca de Moïse e de Jèsus las meteissas paraulas, Dieu balhe a Moïse un imatge profetic de Jèsus-Crist ; çò que Moïse a confirmat el meteïs, en disent a prepaus de Jèsus lo Messias qu'anava venir, dins Deut.18:15 : « YaHWéH, ton Dieu, te suscitarà de mièg de tu, d'entre tos fraïres, un profèta coma ieu : l'escotaretz ! » Moïse e Jèsus son estats per Dieu dels profètas e dels guidas per conduire Israèl dins la vertat divina. Mas dins sas declaracions, Jèsus balha a la vertat divina una definicion precisa, fundamentala : « aimaràs ». La presenta jos la forma d'un comandament. Pasmens, nòstra intelligéncia umana sufís per comprene que l'amor e la capacitat d'aimar dependan pas d'un òrdre, mas d'un don natural. L'òme es atal fach, dins sa libertat, aima o aima pas las causas, o las gents. Qual es donc la tòca que Dieu balha a aquel tip de comandament ? La responsa es simpla : revèla a sos futurs elegits, çò qu'es sa pròpria natura : Amor ; mas Amor perfiech capable de se perlongar eternalament. D'aquí enlà, es facil de comprene que totas sas ordenanças s'adreçan pas qu'als que l'aiman, per fin que dins lor obesissença justificada per l'amor e la fisança absoluta que li pòrtan, pòscan beneficiar de totes los avantatges de sa perfiecha coneissença de las condicions que solas pòdon crear lo vertadièr bonaür.

La Bíblia es emplenada de paginas, dins las qualas Dieu presenta sas leis. E apareis que totas aquelas leis son justas e an per tòca de preservar la santat fisica e mentala de sa creatura umana. Es çò que condutz l'apòstol Jacques a evocar la « lei de libertat » dins Jac.2:12 : « Parlatz e agissètz coma divent èsser jutjats per una lei de libertat, » Parlar d'una « lei de libertat », exprimida per de multiples « comandaments e ordenanças », constituís una paradòxa que pòt estonar los èssers simples qu'an en mai naturalament la reaccion de considerar los òrdres coma de « cargas » pesugas e desagradivas a portar. Tanben, o nos cal comprene, aquelas ordenanças los concernisson pas vertadièrament, perque Dieu coneis d'avança coma los que l'aiman pas pro van reagir de cap a sas ordenanças e sos comandaments. E puèi qu'aquelas causas concernisson pas en realitat que sos elegits, es donc unicament per eles que las leis divinas representa la « lei de libertat ». Coma explicar aquela logica ? Plan simplament encara : dins l'esperit de l'elegit o l'Elegida collectiva, lo desir d'obesir fusiona amb lo dever d'obesir, en mena que lo comandament n'es pas mai un. L'elegit a pas besonh de se forçar a obesir a Dieu puèi qu'o fa per desir de li agradar.

Quand se compren aquelas causas, se realiza quant la falsa religion es vana e inutil. Perque per natura, tot çò qu'es fals a pas cap d'astre de realizar una relacion amb lo Dieu de vertat. Vana, l'evangelizacion forçada, van, l'endocrinament messorgièr, vanas, las formas religiosas instauradas

pels òmes, vanas, las religions de las falsas divinitats e vanas, totas las temptativas d'impausar per la constrencha dels còsses e dels esperits una religion, e mai se concernís lo vertadièr Dieu creator. Per Moïse e Jèsus qu'an totes dos dich : « aimaràs », Dieu a plaçat « l'amor » coma l'unica condicion que permet de comuniar amb el. Alara, en consequéncia d'aquela règle absoluta, totes los que dintran pas dins aquela nòrma comptan pas per el. Lo nombre a pas cap d'importància a sos uèlhs perque recerca e exigís la qualitat de l'arma. O es dins sa nòrma e la reten per son eternitat, o l'es pas, e demòra pas a sos uèlhs qu'un « alen » momentanèu que passa e desapareis coma son Esperit l'a fach dire dins Psalms.144:4 : « l'òme es parièr a un alen, sos jorns son coma l'ombra que passa. »

Dins 1 Corintians 13, l'apòstol Pau fa l'elogi de « l'amor » segon la concepcion de Dieu. Traduch per « caritat » o « amor », lo mot grèc d'origina designa lo carisme siá, lo don. E es certan que lo don mai excellent que Jèsus a confirmat, es lo don d'aimar, lo don de saber e poder aimar Dieu e nòstre venent. Paul dreça donc lo retrach robòt de l'elegit aimat e causit per Dieu. E una causa es segura, es que lo qu'aima vertadièrament Dieu discutisca pas son obesissença e contèste pas amb el. La disputa, que remplaça la discussion, es lo fruch dels èssers rebèls dont lo primièr àngel creat perfiech es vengut lo modèl tip, dins la seguida del temps.

Anam poder atal comprene melhor l'imatge del « pedagòg » que Paul balha a la lei divina dins Gal.3:24-25 : « Atal la lei es estada coma un pedagòg per nos conduire a Crist, per fin que foguèssim justificats per la fe. La fe essent venguda, sèm pas mai jos aquel pedagòg. » Què un « pedagòg » ? En çò dels grècs, aquel mot designava una persona cargada d'acompanhar un mainatge a l'escolà. Èra pas l'ensenhair el meteís, mas un servidor cargat de conduire lo mainatge fins al luòc de son escolà. Aiçò li balha un ròtle intermediari qu'es pas lo ròtle principal. E aquel ròtle inferior es atribuït per l'Esperit a la lei escricha. Son utilitat es donc realament provisòria e es malgrat aquò, necessària, a causa del fach que l'èsser uman creat coneis pas Dieu e ignòra son existéncia e son caractèr. La lei li fa descobrir son amor e las atencions benvolentas que Dieu li testimònia. E, dins son combat contra lo cap dels contestataris, vengut Satan o lo drac, Dieu va revelar en Jèsus-Crist e l'ofrenda voluntària de sa vida crucificada per pagar los pecats de sos elegits, eles-sols, l'immens amor dont es capable de far profèchar los que va salvar d'aquela faïçon. Es mentre que podèm comprene que los mots « fe e amor » constituïsson la tòca finala del projècte salvateur de Dieu, puèi que la lei divina condutz en « pedagòga » l'elegit cap a l'un e l'autre d'aqueles dos mots que concernisson e designan la nòrma « amor » definida per Dieu. Lo mai estonant es de realitzar que Dieu, autor de la lei, es l'èsser lo mens légaliste de totes los que vivon o an viscut. Perque, quand es practicat, l'amor perfiech torna la lei inutila. E Dieu nos n'a balhat la pròva en autorizant David a manjar de pans de proposicion santificats pel culte divin quand, percaçat pel rei Saül, dintrèt dins lo Temple e mangèt aqueles pans per amatigar sa fam ; causa que Jèsus rampèla dins Matt.12:3-4 : « Mas Jèsus lor respondèt : Avètz pas legit çò que faguèt David, quand aguèt fam, el e los qu'èran amb el ; coma dintrèt dins l'ostal de Dieu, e mangèt los pans de proposicion, que li èra pas permés de manjar, tanpauc qu'als qu'èran amb el, e qu'èran reservats als sacrificateurs sols ? » Dieu a mostrat dins aquela experiéncia que, per el, los que li son fidèls son mai importants que las règlas de sas leis, qu'an pas qu'un caractèr provisòri restacat a las condicions dels 6000 ans reservats pel « pecat » dels èssers celèstes e terrèstres. Mas de l'autre costat d'aquela excepcion que l'amor justifica, Dieu a balhat tanben dels exemples de destruccion de la vida de las creaturas umanas rebèllas. E aiçò, tre la debuta de la sortida d'Egipte, pendent la marcha d'Israël dins lo desèrt. « Koré, Datan e Abiram » davalèron vius dins la tèrra dobèrta jos lors pès, perque èran idolatras e contestavan l'autoritat que Dieu aviá balhada a Moïse. Dieu balhèt, dins aqueles circonstàncias, la pròva concrèta de la faïçon dont jutja los qu'o servisson e los qu'o servisson pas, e contèstan lor dever de li obesir.

La velha de la Pâque, Jèsus declarèt obèrtament a sos dotze apòstols que l'un d'eles èra un demòni ; o nommèt pas, mas sabíá qu'èra Judas e anèt fins a li dire en particular : « çò qu'as a far fai-o lèstament ! » Çò qu'aviá a far èra util per far complir lo projècte del salut, puèi que Jèsus es vengut sus la tèrra dels òmes per i se morir voluntàriament en sacrifici expiatòri pels pecats de sos elegits. Mas, los autres apòstols ignoravan la natura démoniaque de Judas qu'en aparéncia servissiá Jèsus coma eles. E aquel personatge de Judas es plan interessant perque representa a el sol de las multituds de falses cresents. Judas voliá simplament obligar son Mèstre a s'engatjar oficialament dins sa dominacion de rei dels josieus. Trobant que las causas anavan pas pro lèu a son grat, volguèt forçar Jèsus a agir. Solament, ignorava tot del vertadièr projècte salvateur de Dieu. A aquel moment meteís ont agiguèt en vendent Jèsus, los autres apòstols èran dins la meteissa ignorància d'aquel projècte salvateur, mas a la diferéncia de Judas, cerquèron pas d'obligar Jèsus a obesir a lor vòt. E es aquí que se ten tota la diferéncia entre lo Trauquet descasut e los onze autres apòstols elegits. Victimas de sègles de falses prejutjats, los apòstols pensavan que lo Messias seriá un rei coma David a lo qual las Escrituras profeticas o comparavan. E malgrat las explicacions clarament balhadas, ausissián pas sos prepauses. Serà pas qu'après sa mòrt e sa resurreccion que, davant l'evidéncia,

comprendràn lo projècte divin del salut balhat per gràcias al nom de l'expiation facha per l'òme divin perfiech, ofèrt en sacrifici perfiech per obtenir una perfiecha recrompa dels pecats de sos elegits. De son costat, vesent Jèsus crucificat e mòrt sus sa crotz, Judas viu s'abausonar totes sos sòmis de glòria dominatritz que comptava obtenir al servici del rei Jèsus. Son desespèr o conduguèt al suïcidi. Tanben, çò o podèm comprene, Judas aimava pas Jèsus e mai se o servissiá e Jèsus sabíá quitament qu'èra raubaire e pasmens li fisèt la trésoirie de lor grop. En Judas, Dieu nos balha un imatge profetic d'aquel fals crestianisme catolic roman vengut Papal en 538. L'amor de l'argent e de las richessas es a la basa de tota son organizacion. Puèi que lo primièr papa titular e en poder temporal, foguèt un intrigant nommat Vigile. Coma un raubaire, dintrèt dins un servici presentat oficialament coma essent somés al Senhor Jèsus-Crist. Mas dins aquel servici, instaurèt de formas e de rites preses als pagans e en partida als josieus. La construccion de l'òrdre religiós catolic, amb sas ierarquias e son clergat, èra pas legitim, perque après la mòrt de Jèsus e sa resurreccion, la recrompa dels pecats dels elegits essent obtenguda, l'òrdre religiós institucional èra inutil e per confirmar la causa, Dieu faguèt destruire Jerusalèm e son sant temple pels romans en l'an 70, e la profecia de Dan.9:26 o confirma : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas degun per el pas de successor. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari, e sa fin arribarà coma per una inundacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » La causa d'aquel castig es anonciada dins aquel meteís verset : « aurà pas degun per el » e es la traduccion literala del tèxt ebrèu que Louis Segond prepausa dins un comentari plaçat en marge dins sa version de la Bíblia. Uèi encara, en despièch de las multituds que se reclaman d'el, Dieu tròba pas que plan pauc de personas que sián per el. Perque èsser per el es l'aimar e l'aimar vertadièrament coma l'aimèron vertadièrament sos onze apòstols desesperats per sa mòrt. L'aimavan vertadièrament e o provavan en se remetent en tota causa a sa santa volontat. E quand compreguèron pas çò qu'arribava, sofriguèron terriblament fins que sa resurreccion los torna dins la jòia e lo bonaür. Èran ara liures, liberats e esclairsats e son demorats al servici de lor Mèstre plan-aimat fins a la fin de lor vida acabada dins lo martiri consentit e acceptat. La Glèisa del Crist es liura al respècte de tota forma institucionala, perque l'istòria l'a provat, la forma institucionala es un carcan qu'ensarra la vertat divina e empacha sa creissença, en s'opausant totjorn als novèls lums balhats per l'Esperit divin en Jèsus-Crist. En mena que l'umanitat se compausa encara uèi d'aqueles dos modèls de vidas humanas opausadas dins l'absolut, lo dels descasuts coma Judas e lo dels elegits coma los onze apòstols de la primièra ora. Los Trauquets vòlon se serviguèron de Dieu mentre que los elegits o servisson realament en esclaus volontaris que renóncian a lor pròpria volontat. Aquí perqué, se retròba los Trauquets amassats dins lo camp de l'aliança dicha ecumenica, aliança dels que Dieu a profetizats jol nom « ipocritas » dins Dan.11:34 : « Dins lo temps ont sucumbràn, seràn un pauc secoruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » Dins aqueles « ipocritas », Dieu amassa totas las institucions religiosas crestianas formadas dempuèi lo 7 de Març de 321 fins a nòstre temps de la preparacion de la fin del mond. An totes en comun, la culpabilitat d'aaver regetat lo lum divin en lor temps e lor mesprètz per la paraula profetica los a conduches a ignorar qu'aqueles profecias permetián de los identificar. Tanben, demòra pas per totes los Trauquets qu'a patir lo just castig de Dieu en Jèsus-Crist. E per sos vertadièrs elegits confòrms a l'imatge dels onze apòstols, Jèsus los gardarà jos sa benvolenta e fidèla proteccion fins a son retorn venjador poderós e gloriós, après qué los conduirà dins son reialme ont lor a « preparat una plaça », segon Jean 14:1 a 4 : « Que vòstre còr non se trebol ponch. Cresètz en Dieu, e cresètz en ieu. I a mantuna demòra dins l'ostal de mon Paire. S'aquò èra pas, lo vos auriái dich. Vos vau preparar una plaça. E, quand me serai enanat, e que vos aurai preparat una plaça, tornarai, e vos prendrai amb ieu, per fin qu'aquí ont soi i siatz tanben. Sabètz ont vau, e ne sabètz lo camin. » Aquel « camin » èra lo modèl de sa vida perfiecha exemplara. Trompeusement e eles meteisses essent enganats, de las multituds de Judas se reclaman del salut de Jèsus-Crist mas aqueles gents deuriá tirar profiech de la leiçon balhada per Jèsus dins Jean 8 dins son escambi amb de josieus pharisiens. Versets 39 a 44 : « Li respondèron : Nòstre paire, es Abraam. Jèsus lor ditz : S'èretz mainatges d'Abraam, fariatz las òbras d'Abraam. Mas ara cercatz de me far se morir, ieu que vos ai dich la vertat qu'ai ausida de Dieu. Aquò, Abraam l'a pas ponch fach. Vosautres fachas las òbras de vòstre paire. Li diguèron: Sèm pas de mainatges illegitims; avèm un sol Paire, Dieu. Jèsus lor ditz: Se Dieu èra vòstre Paire, m'aimariatz, perque es de Dieu que soi sortit e que veni; soi pas vengut d'ieu meteís, mas es el que m'a enviat. Perqué compregatz pas vos pas mon lengatge ? Perque podètz pas escotar ma paraula. Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la vertat, perque i a pas de vertat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fonzes ; perque es messorguier e lo paire de la messorga. E ieu, perque disi la vertat, me cresètz pas. »

Se Jèsus se presentava en fàcia dels novèls Judas, assistiriam al meteís dialòg del just esclairat e dels sords rebèls. Concretizant sa leiçon balhada per aquela experiéncia viscuda amb los josieus,

Jèsus nos a après a jutjar pas la religion sus son nom o sa revindicacion, mas unicament sus son fruch, siá sa conformitat al modèl revelat en e per Jèsus-Crist, lo perfiech divin modèl.

De faches istorics nautament profetics

Dempuèi lo 6 de Febrièr de 2023 dels faches istorics a nauta valor profetica se son complits. S'agís successivament dels tèrratremes de nauta magnitud que venon de frapar la frontièra entre Turquia e Siria. E lo Dimècres 8 de Febrièr lo president d'Ucraïna, Volodímir Zelenski s'es desplaçat successivament en Anglatèrra, puèi en França ont a encontrat lo cancelièr alemand Olaf Scholz, e lo president francés, Emmanuel Macron. L'endeman de matin, los tres òmes son anats a Brussèlas per encontrar l'amassada dels deputats europèus. Aquí, lo president d'Ucraïna a renovelat sos apèls e sos mercejaments als deputats presents. Mas ai pogut remarcar quant aquela amassada èra clara. Los amics d'Ucraïna èran totes aquí, mas los autres èran absents. E la fòto d'aquela amassada fasiá pròva de çò que lo subjècte ucraïnian podíá venir una causa de rompedura de l'Union Europèa.

Lo 6 de Febrièr, Turquia a donc estada victima d'un poderós seïsme terrèstre qu'a atench una magnitud de 7,8 sus l'escala de Richter que ne compta 9 en tot. D'autras brandidas an succedit après la primièra, entrainant una auça creissenta de victima e uèi, 18 de Febrièr, s'estima lo nombre de mòrts a mai de 44000, que montarà probablament a 60000, quitament mai. Aquela region es coutumièra dels seïsmes, mas nos trobant dins mens de dos meses, a sèt ans del retorn del Crist, aqueles faches d'actualitat prenon un caractèr profetic. Perque la zòna tocada pel seïsme es bordejada e traversada per « lo fluvi Euphrate ». Solament dins son Apocalipsi, Jèsus-Crist cita dos còps aquel nom a lo qual balha lo sens simbolic de pòble plaçat jos la dominacion del catolicisme roman papal siá, Euròpa e los USA que son una excroissance d'aquela Euròpa occidentala. En comparant los imatges prepausats per la profecia, Euròpa e sas excroissances de Canadà, dels USA e d'Austràlia constituïsson amassa la darrièra representacion dels « dètz banas » profetizadas dins Dan.7:7 e Apo.17:3 : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. » Dins aquela descripcion, Dieu ilustra lo camp occidental al complèt plaçat dins un temps d'espròva simbolizat pel mot « desèrt ».

La primièra espròva que li es impausada es lo castig de la « seïsen trompeta » segon Apo.9:14, ont aquel camp somés a « Babylone la grand » siá, Roma, es nommat simbolicament « Euphrate » : « e disent al seïsen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluvi grand Euphrate. » Per Dieu, aquel camp occidental reconstituís la nòrma de l'antica Roma imperiala, mas aquel còp s'apièja sus la potència militara dels USA, las legions novèlas de la novèla Roma. Perque tanben poderoses sián, los USA son las victimas inconscientas del dimenge roman eretat, conservat e onorat pels grops protestants. Aquela primièra espròva nos tòca de prèp puèi que se met en plaça dins nòstra actualitat, en consequéncia de l'escalada guerrièra del sosten portat a Ucraïna. Lo prèmi a pagar per aquela espròva es grand : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. »

La segonda espròva que li es preparada se va presentar jol simbòl del « seïsen dels sèt darrièrs flagèls de Dieu », dins Apo.16:12 ont lo camp dels romans novèls es encara simbolizat jol nom « Euphrate » : « lo seïsen versèt sa copa sul fluvi grand, l'Euphrate. E son aiga agota, per fin que lo camin dels reis venent de l'Orient foguèsse preparat. » Cal relevar la tòca que Dieu balha a aquel « seïsen dels sèt darrièrs flagèls de sa colèra ». Evòca los preparatius del combat « Harmaguedon » siá, l'espròva del decret de mòrt promulgat contra los observators fidèls del sabat divin.

Dins la superficialitat de lor estudi d'aquel subjècte de l'Apocalipsi, los falses crestians s'enganan a prepaus de « Harmaguedon » e l'interprètan coma la Tresena Guèrra Mondiala de la « seïsen trompeta ». E Dieu jòga d'aquela confusion, en balhant a la preparacion de la Tresena Guèrra Mondiala de las formas identicas a las qu'evòcan la preparacion del vertadièr « Harmaguédon ». Aquí perqué, pòdi retrobar dins lo raconte del vertadièr « Harmaguédon » una descripcion de faches que se complisson jos nòstres uèlhs dins l'actualitat per l'organizacion de la Tresena Guèrra Mondiala.

Atal, prenèm Apo.16:12 : « lo seïsen versèt sa copa sul fluvi grand, l'Euphrate. E son aiga agota, per fin que lo camin dels reis venent de l'Orient foguèsse preparat. » Es facil d'interpretar aqueles faches coma se complissent per l'actual tèrratrem que frapa la zòna del començament del fluvi Euphrate sus la frontièra de Turquia e de Siria. Mas es pas lo cas perque las plagas descrichas dins Apo.16 son los « darrièrs flagèls » segon Apo.15:1 : « Puèi vivi dins lo cèl un autre signe, grand e remirable : sèt àngels, que tenián sèt flagèls, los darrièrs, perque per eles se complís la colèra de Dieu. » Relèva malgrat que sens aquela precision « los darrièrs » donada per Dieu, la confusion entre los flagèls de las « trompetas e los darrièrs flagèls » d'Apo.16 seriá possible e quitament legitim. Mas las relacions

dels primèrs flagèls amb los darrièrs presentan en miralh de revelacions que partèjan. Es aital que lo « tarissement de l'aiga de l'Euphrate » pòt representar l'anòncia de la desaparicion parciala siá, del « tèrç », del pòble europèu simbolizat pel mot « aiga ». E aquela interpretacion crèa un ligam entre la Guèrra mondiala europèa e lo darrièr combat apelat « Harmaguedon » conduch pels « subrevivents » del camp europèu occidental contra los elegits demorats fidèls al sant sabat de Dieu.

Aquí perqué, la Tresena Guèrra Mondiala es tanben preparada per una tustada divina de Turquia al nivèl meteís del fluvi « Euphrate » que fa la riquesa de Siria e d'Iraq. Per aqueles païses musulmans, se va enseguir una roïna economica tragica que coagularà los òdis religioses e va favorizar lo regropament de las fòrças de l'islam universalament expandit. Van prene atal l'aparéncia d'aqueles « reis venguts de l'Orient » per combatre amb las fòrças russas, las armadas e los pòbles occidentals. E conven de relevar que lo luòc frapat pel tèrratrem concernisca la zòna ont se tròba la vila d'Antiòquia, dins la quala los discipòls de Jèsus-Crist an rebut pel primièr còp lo nom de « crestians ». Se pòt donc veire dins lo drama que tòca Turquia, un castig impausat per Jèsus-Crist contra l'islam vengut remplaçar e eradicar la fe crestiana dins aquel brèç del cristianisme. Torni barrar aquela reflexion.

Las semblanças s'arrèstan pas aquí ; contunhan dins Apo.16:13 e 14 : « E vivi sortir de la boca del dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca del fals profèta, tres esperits impurs, parièrs a de granhòtas. Perque son d'esperits de demònis, que fan de prodigis, e que van cap als reis de tota la tèrra, per tal de los amassar pel combat del jorn grand del Dieu tot poderós. » Aquí encara, dins aquela descripcion, es facil de veire l'imatge dels messatges d'apèls lançats pel president d'Ucraïna a totes los caps d'Estats del mond e del camp occidental particularament e donc sa visita dels 8 e 9 de Febrièr, en Anglatèrra, en França, e a Brussèlas. Un tal apèl seductor qu'a per mira d'« amassar » los pòbles contra Russia es novèl e excepcional. La tòca de s'amassada essent lo « combat del jorn grand del Dieu tot poderós », es facil de balhar a aquel « combat » lo compliment de la Tresena Guèrra Mondiala. Mas son pas aquí que de semblanças enganairas de dos compliments successius separats dins lo temps per la fin del temps de gràcia. Mas aqueles imatges miralhs de la Revelacion divina an pas per sola tòca d'enganar los increduls superficials, Dieu nos balha per aquí, una leiçon dins la quala nos ditz que los castigs de la « seïsen trompeta e del seïsen dels darrièrs flagèls » punisson la meteissa falta comesa contra sa « jorn grand », lo qu'a santificat dins una tòca profetica, lo « seten jorn » de sa creacion terrèstra. E al títol de « grand jorn del Dieu tot poderós », los colpables an a far amb la tota potècia d'aquel Dieu creator unic. Es el que los libre a la Guèrra nucleara que ven e serà encara el que destruirà lors subrevivents pendent son gloriós retorn, a la prima 2030, pel vertadièr combat « Harmaguedon ».

Cal relevar que lo president d'Ucraïna adapte son comportament segon los pòbles a los quals s'adreça. A plan comprés qu'en França, los deputats franceses representan pas res perque l'autoritat executiva s'i tròbe pas qu'entre las mans de son sol president. A pas donc pas perdut son temps a encontrar los deputats franceses, mas unicament lo president autocrata que decidís de tot.

Los ligams espirituals establits entre nòstra actualitat e los darrièrs eveniments del temps dels darrièrs flagèls profetizan de datas d'aquestes eveniments. Atal lo 6 de Febrièr de 2030, los rebèls se consultaràn en vista d'adoptar per la lei dominicala establida dempuèi la fin del temps de gràcia, un decret de mòrt contra los observators del sabat que resistiràn a l'obligacion d'onorar lo repaus del primièr jorn impausat per Roma dempuèi l'emperador Constantin lo Grand, lo 7 de Març de 321. Nòstra actualitat es donc fòrça profetica.

Profièchi d'aquel messatge que rampèla que la causa dels castigs de Dieu es la transgression de son grand e sant « seten jorn » nommat « sabat » per denonciar las atacas umanas portadas contra l'òrdre del temps instaurat per Dieu. E las atacas son ancianas puèi que ja los josieus demorats jos l'anciana aliança se son autorizats a adoptar al costat del calendari religiós ordenat per Dieu, un calendari civil diferent e opausat a l'extrèm. Segon Exo.12:1-2, e segon l'òrdre del temps establìt per Dieu, l'annada comença a la debuta de la prima, mentre que l'annada civila josieva comença a la debuta de l'auton. Solament, trobam pas dins las santas Escrituras cap d'ensenhament qu'a per mira d'establir un calendari civil. E aiçò per la simpla rason qu'en creant Israèl, Dieu a balhat a aquel pòble una vocacion religiosa. L'iniciativa èra pas donc pas d'el, mas aquela causida dels josieus a pres un sens profetic plan real. Perque Dieu privilègia la vida amb la prima, mentre que los josieus privilègian la mòrt amb l'auton dicha « la sason mòrta » en la quala al desen jorn, Dieu aviá plaçat sa fèsta del Yom Kippur que celebrava la fin del pecat. L'auton amassa donc los subjèctes del pecat e de la mòrt qu'es son salari segon ròm.6:23. Los qu'adòptan l'auton per debuta d'annada profetizan que van viure e se morir dins lor pecat. Se pòt atal comprene que l'adopcion d'aquel calendari civil realizada a la debuta del sègle IV de nòstra èra crestiana foguèt inspirada per Dieu per confirmar l'estatut novèl de pecadors del pòble josieu ; çò que Daniel 8:23 confirme : « A la fin de lor dominacion, quand los

pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux ». En contrari absolut, los elegits onoran la prima en lo qual lo 14en jorn, Jèsus-Crist l'anhèl de Dieu lor ofèrta sa justícia etèrna. En consequéncia, patiràn pas « la segonda mòrt » mas viuràn eternalament dins la justícia de Dieu.

L'expression « Dieu tot poderós » proclama que Dieu organiza tota causa dins la vida de sas creaturas en plan e en mal. Sa nòrma del ben es reservada per sos elegits seleccionats per l'amor que li pòrtan. Sa nòrma del mal es la part dels que regèta e qu'el libre a Satan e sos demònis dont a preparat las òbras, segon sos plans fins a lor avalida finala e totala.

Es sa poténcia e son intelligéncia, totes doas illimitadas, que permeton al grand Dieu creator d'organizar uèi la construccion de la Tresena Guèrra Mondiala per d'eveniments que profetizan e datan los eveniments que van concernir la darrièra espròva de fe. Dins aquel contèxt final, pres per cibla de l'irritacion de las nacions descasudas, los darrièrs representants del vertadièr adventisme del seten jorn auràn l'escasença de demostrar concretament la fisança de cap a Dieu que la coneissença de las profecias reveladas lor aurà balhada. Serà per Dieu en Jèsus-Crist lo subjècte d'una glòria granda contra lo drac e sos aliats celèstes e umans.

Ai relevat dins la data locala del tèrratrem subrevengut en Turquia lo 6 de Febrièr a 4h 17 mn la significacion de las chifras seguent : 6, 2, 4, 17 : 6na trompeta ; imperfeccion ; universal ; jutjament. Lo meteís eveniment es restacat en temps UTC a 1h 17 mn. La chifra 17 confirma encara lo mot « jutjament ».

Al fil del temps, l'Euròpa originala de las 6 nacions occidentalas catolicas a aculhit d'autres païses, al ponch de n'amassar, uèi, 27. Aquel grossiment es estat obtengut per la dintrada dels païses de l'Èst demorats longtemps jol governament e la politica comunista russa. Son venguts cercar la proteccion e la prosperitat del capitalisme american protector de 5 nacions sus las 6 originalas ; França se en essent momentanèament exclusiva. Mas que i auràn trobat ? La malediccion divina que frapa aquela Euròpa dempuèi l'an 321. E luènh d'i profèchar de la patz, aqueles païses de l'Èst auràn portat, dins Euròpa, la Guèrra e la mai tragica, la Tresena Guèrra Mondiala nucleara. L'Euròpa romana catolica, protestanta e anglicana dels « sèt caps e dètz banas » e sas poderosas excroissances partejaràn la colèra divina amb los autres pòbles de la tèrra, crestians ortodòxes, josieus, musulmans, indós, bodistas, shintoistas e autres, totes condemnats pel vertadièr Dieu per lor paganisme ereditari.

L'inversion umana de las valors divinas

Trobam dins la Bíblia, dins Esaïe 5:20, aquela imprecacion divina : « Malaür als que cridan lo mal plan, e lo ben mal, que càmbian las tenèbras en lum, e lo lum en tenèbras, que càmbian l'amarum en doçor, e la doçor en amarum ! » S'agís d'un cas tipic de l'inversion de las valors divinas qu'atira suls qu'agisson atal la malediccion e la colèra de Dieu. Solament, aquel comportament caracteriza tot particularament l'umanitat de nòstra epòca que preludi a la fin del mond.

Dins aquel estudi, vau desmontar e demostrar las causas qu'explican perqué, ne sèm arribats aquí.

La rason principala es l'incroyance que justifica l'ateïsme mas tanben l'incrèdulitat que concernís los que bastisson lor religion « a la carta » segon lors pròpris desirs. Lo problèma d'aquelas personas es que demòran limitadas per lor incapacitat a prene un autre modèl que l'èsser uman el meteís. Sabèm, nosautres que cresèm e creissèm en Dieu, que l'a creat èsser uman en limitant sas possibilitats. En consequéncia, los rasonaments umans viran dins un cercle viciós fòrça limitat. Son esperit constata l'existéncia de leis morales, fisicas e quimicas que son esperit rebèl o possa a contornejar e a despassar. Las leis constatadas o renvian a sa natura limitada en mena que lo mal coma lo plan son considerats coma de causas naturalas. E s'aquelas causas son naturalas, son pas mai a sos uèlhs condemnables. En prenent sos pròpris rasonaments per basas de sas reflexions, l'èsser uman se condemna a se morir dins sos pecats, sens poder beneficiar de la gràcia divina prepausada gratuïtament per Dieu en Jèsus-Crist.

Qué l'òme ? La Bíblia respond : « un alen ». Mas es sustot l'espècia viva superiora que Dieu a creat originalament « a son imatge » sus la tèrra venduda al pecat. Sus la tèrra, es un element vital per l'òme ; es « l'aire » qu'emplena a cada aspiracion sos palmons. Dins la Bíblia, lo mot ebrèu « ruah » designa indistinctement l'esperit o lo vent siá, l'alen. Es escrich a prepaus del drac qu'es « lo prince de la poténcia de l'aire ». « lo prince » mas pas « lo rei », perque lo vertadièr « rei » de « l'aire » es lo Dieu creator el meteís ; el, lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors ». Dieu se compara donc a « l'aire » qu'emplena tota l'atmosfèra de la tèrra. E aquel imatge confirma sa natura « Esperit ». Son Esperit es pertot, susvelha e contròla tot dins totes las dimensions siá, los concèptes de las creacions

qu'a creats.

Sus la tèrra, l'òme atribuís l'existéncia de son esperit al foncionament de son cervèl. Çò es pas vertat qu'en partida solament. Perque dins sa condicion umana, la consciéncia de son existéncia depend plan de son cervèl, mas aqueste es pas que l'enregistreur de donadas multiplas qu'estòca dins sa memòria. E es solament sus la tèrra qu'aquela memòria depend d'un cervèl. Solament lo cervèl es pas qu'un organ motor creat pel Dieu Esperit. En mena que la vida depend pas del cervèl mas de la poderosa volontat de Dieu qu'a creat l'òme. N'es tot parièr per totes nòstres organs ; son estats imaginats per la pensada de l'Esperit Dieu. E obesisson a de limitacions que Dieu lor a balhadas.

La nòrma reala de la vida es amagada dins las possibilitats illimitadas de l'Esperit de Dieu. Res li es pas impossible perque es el que fixa las règlas, las leis, las possibilitats e las impossibilitats atribuïdas a las vidas de sas creaturas de faïçon especificas per cada dimension creada.

L'Esperit de Dieu es la trama dins la quala teis sos projectes e lor balha existéncia. Jèsus a tengut a rampelar dins Jean 4:24 que « Dieu es Esperit », perque los èssers umans balhan tròp d'importància al còs e a sos organs que regisson sos cinc senses. Es aital que dins Jean 14:8 a 11, Philippe ditz a Jèsus : «Mòstra nosautras lo Paire. Jèsus li ditz : I a tan longtemps que soi amb vosautres, e m'as pas conegut, Philippe ! Lo que m'a vist a vist lo Paire ; coma dises : Mòstra-nos lo Paire ? Creses pas que soi dins lo Paire, e que lo Paire es en ieu ? Las paraulas que vos disi, los disi pas d'ieu meteís ; e lo Paire que demòra en ieu, es el que fa las òbras. Cresètz-me, soi dins lo Paire, e lo Paire es en ieu ; cresètz almens a causa d'aquelas òbras. ». Al mièg de sos dotze apòstols, en Jèsus-Crist, lo Paire manifestava son Esperit. E podèm atal comprene la leiçon balhada per Jèsus-Crist qu'èra Dieu dins un còs uman. Los elegits devon aprener a conèisser Dieu en esperit e a balhar mens d'importància a l'aspècte que son còs pòt prene. Perque es l'Esperit divin qu'a imaginat e creat lo concèpte del còs. Aquel tèrme aviá pas cap d'interès quand èra sol sens cap de cara e cara vivent liure. L'esperit de Dieu es illimitat al contra de l'aspècte d'un còs qu'o definís e o limita dins l'agach de son cara e cara. L'Esperit de Dieu a abitat dins lo còs celèst nommat Micaël, puèi dins lo còs terrèstre de Jèsus-Crist, mas dins totes sas representacions, Dieu se mòstra pas que parcialament. Son Esperit es insondable coma la Bíblia lo dich e es pas sondat que per el meteís. Per qualificar son Esperit, los mots « grand o pichon » pèrdon lor sens perque la talha de las causas s'aplica pas qu'a sas creacions de vidas e de matèrias. Pasmens, es lo mai grand al sens de las valors qu'apròva perque son sublimement perfiechas, e perque es l'Unic creator de tot çò qu'existís.

Nòstra dimension terrèstra fa pròva de las possibilitats illimitadas de las creacions divinas. Atal, sus tota la tèrra, las meteissas leis son aplicadas en totes luòcs sus tota sa susfàcia e dins lo volum de son atmosfèra. Mas en oposicion a aquela unanimitat de las condicions terrèstras, dins lo cèl, dins lo còsmos intersideral, se passa de las causas incrediblas ; los astres obesisson a de règlas individualas que s'aplican pas a l'ensemble dels astres, estelas, planetas, trauks negres de nòstre cèl. Los unes s'atiran, d'autres se regètan, viran sus eles meteisses o pas dins de tempes diversificats, e Dieu testimònia aital coma es efectivament lo creator de tota espècia e forma de lei qu'a impausadas dins lo cèl e sus la tèrra a totes sas creacions.

Se rebellar contra una tala poténcia, un tal poder infinit, fa pròva d'una terribla manca d'intelligéncia. Mas vertat es que l'orguèlh òrb e redutz las capacitats de rasonament dels èssers umans e ja abans eles, las del drac e de sos demònis celèstes. L'òme a l'astre de poder profèchar de l'experiéncia rebèlla dels marrits àngels que son estats definitivament condemnats a se morir a causa de la victòria de Jèsus-Crist sul pecat. L'eternitat qu'an perduda es encara disponibla per totes los dels òmes que rasonan realament intelligenment. E la reflexion es paganta perque l'estudi del subjècte permet de descobrir la natura imanta del vertadièr Dieu. Es pas mai question de reflèx de subrevida mas de desir de partèjar un bonaür perfiech unic e inimitable per l'eternitat amb el.

La comunion amb Dieu es possibla permanentament, perque es el meteís disponible 24h sus 24 ; pren pas sus rendètz-vos, mas se ten de longa prèst per comuniar a tota ora amb los que l'aiman. L'ai sovent dich e o repetissi aici : la realitat divina despassa tota ficcion imaginada per l'òme. E aiçò per la simpla rason qu'aquela imaginacion umana es limitada mentre que la de Dieu a pas cap de limit.

Aquí perqué, agachar cap a Dieu nos permet de redreçar l'òrdre de las valors divinas pervertit per la referéncia al modèl uman. Ai totjorn agut consciéncia de l'existéncia del Dieu totpoderós e sabíai que res li èra pas impossible. Aquí perqué, sabíai qu'aviá totes las responsas per mas questions e al fil de las annadas e de las experiéncias, a respondut al delà de totes mas esperanças. Tanben, es-çò per ieu un bonaür grand que d'o daissar m'ensenhar tre lo matin entre lo sòm e lo revelh complèt. Ieu m'empresse puèi de metre en eschich los ensenhaments recebuts per te los far partèjar.

Dins la Bíblia, Dieu nos ditz que crèa las causas per sa paraula. Aiçò perque son messatge es adreçat a sos cara e cara terrèstres que devon ausir sas revelacions. Mas en realitat, sas creacions son produchas per sa pensada creatritz e l'importància balhada a sa paraula a per tòca d'o presentar coma lo donaire d'òrdre. Lo a que l'èsser uman deu obesir per sa salvagarda e son bonaür. E es fin

finala plan per sa paraula escricha que lo Dieu Esperit revèla son projècte de salut a sos elegits. Aquí perquè la Bíblia merita plan son nom de « paraula de Dieu » que revèla sas pensadas secrètas e sos jutjaments de sas creaturas celèstas e terrèstras.

La revelacion de la Bíblia fasiá absolutament besonh perque, sens ela, la Creacion ofrís a las incroyants d'irresistiblas trapèlas. Mas a causa de l'existéncia d'aquela Bíblia, dins la quala Dieu a revelat las originas de la tèrra e de las vidas que pòrta, son sens excusa e condemnats per Dieu per lor causida de tenir pas compte de sas revelacions. En escartant Dieu e sas precisions, los scientifics tròban dins lo cèl dels astres e de las galaxias distantas las unas dels autres e aquelas distàncias se mesuran en centenas e milions d'annadas-lum. Atribuïsson donc aquelas nòrmas gigantesques a l'edat de nòstra tèrra e se pèrdon dins las chifras de milions o miliards d'annadas sens se poder mostrar precises. Perque, sabon que pòdon pas res provar e que lors explicacions son pas en fach que d'ipotèsis totalament improuvables. Tot aquò, perque tenon pas compte de l'existéncia del Dieu creator que creada dins l'instantanèu de las causas separadas per de centenas e milions d'annadas-lum. Mas aquela posicion es pas que la consequéncia d'un refús rebèl de reconéisser lor estatut de creatura que deu tornar dels comptes a son Creator, e ja a aquel títol, li tornar glòria e onor ; çò que Dieu exigís e rampèla, en 1844, per la votz del « primièr àngel », dins Apo.14:7 : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. ». Lors fumairas teorias entrapèlan, unicament, las gents que cercan, coma eles, a escapar al dever religiós. Los vertadièrs elegits tomban pas dins aquel tip de trapèla e tròban dins las revelacions divinas tota la securitat que manca dins l'autre camp. Respectar las valors divinas en remetent en causa las valors umanas conduch los elegits al vertadièr bonaür e a l'autentica patz amb Dieu en Jèsus-Crist ; la bona causida per lor arma.

Lo mal qu'es practicat uèi dins nòstra societat occidentala es pas novèl, puèi que Dieu l'a censurat per de castigs terribles ja mantun còp. La primièra foguèt exprimida per las aigas tuairas del deluvi. La segonda frapèt las doas vilas prospèras de la val de Jordan, Sodome e Gomorre, ont Òlt lo nebot d'Abraam s'aviá volgut installar, per una pluèja de pèiras de sofre enflamat que Dieu faguèt tombar del cèl. Dieu o faguèt sortir, per estalviar sa vida, al darrièr moment, nos balhant atal un imatge profetic que concernirà lo raubatòri dels darrièrs elegits abans que « lo seten dels sèt darrièrs flagèls » venga jos la meteissa forma destruire las darrièras vidas rebèllas terrèstras, après lo retorn gloriós de Jèsus-Crist. Lo tresen còp foguèt complit, segon l'imatge comparatiu balhat dins Lévi.26:25 : « Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautras, e seretz liurats a las mans de l'enemic ». Dins l'èra crestiana, aquel castig es renovelat per « l'espasa vengeresse » de la guilhotina dels Revolucionaris franceses pendent una annada entièra del 27 de Julhet de 1793 al 27 de Julhet de 1794 ; siá, 200 ans abans la darrièra data profetica prepausada per Dieu dins sa Bíblia. L'annada designada siá, 1994, marquèt donc la fin dels « cinc meses » profetics d'Apo.9:5-10 o 150 annadas realas qu'an mes fin a son aliança amb l'adventisme del seten jorn institucional oficial. Après aquela data, lo mal deviá encara prene un aspècte mai òrre, en França, jos la presidéncia de François Hollande per l'autoritat de lo qual, totas las formas del mal censurat per Dieu son estadas legalizadas. Es dins aquela legalizacion oficiala que l'umanitat pòrta a son paroxisme, lo principi evocat a la debuta de l'estudi d'aquel capítol siá, çò que condemna aquel verset d'Esaié 5:20 : « Malaür als que cridan lo mal plan, e lo ben mal, que càmbian las tenèbras en lum, e lo lum en tenèbras, que càmbian l'amarum en doçor, e la doçor en amarum ! » Mas, m'engani pas, Dieu anóncia malgrat que lo « malaür » puniguèt aquel genre de causa ? E ben òc, o fa e segon Apo.8:13, es precisament al títol de « segond malaür » que ven la « seisen trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala d'Apo.9:13 a 21. E l'Esperit a volgut soslinhar l'importància de la causa en disent dins Apo.9:12 : « lo primièr malaür es passat. Aquí ven encara dos malaürs après aquò. » O cal comprene, en 1994, lo mal èra pas encara al naut nivèl qu'a atench jos la presidéncia Olanda en França, mas tanben dins totes los autres païses occidentals qu'an legalizat, abans França, lo maridatge oficial dels omosexuels e autres LGBT. Lo « segond malaür » de la « seisen trompeta » dintra jos nòstres uèlhs en compliment a causa del fàstic que lo pòble de Russia e son cap Vladimir Putin espròvan de cap a las costumas decadents òrras dels pòbles occidentals. Perque es aquí, la causa principala del refús del cap rus de daissar Ucraïna rejónher aquel camp occidental que justifica çò que Dieu jutge òrre. Es en efiech una paradòxa granda, qu'aquel país longtemps atèu se dreça atal escandalizat per l'abominacion. Mas es precisament aquela rompedura provisòria de relacion amb Dieu que favoriza un retorn religiós dins aquela Russia longtemps separada dels occidentals per de parets e un simbolic significatiu « cortina de fèrre ». Aquele procediment de retorn cap a Dieu a ja caracterizat lo comportament dels « subvivents » de la « quatrena trompeta » nommada « la bèstia que monta d'abisme », coma l'indica e o confirma Apo.11:13 : « A aquela ora, i aguèt un tèrratrem grand, e la desena partida de la vila, tombèt ; sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem, e los autres foguèron espaurits e balhèron glòria al Dieu del

cèl. » E per indicar a son profèta que l'ecatombe d'aquela situacion espirituala e istorica de 1793-1794 se va reproduire dins lo contèxte istoric de la « seisena trompeta », Dieu balha a l'evocacion d'aquela « quatrena trompeta » lo nom « segond malaür » de la « seisena trompeta » ; Apo.11:14 : « lo segond malaür es passat. Aquí, lo tresen malaür ven lèu. » E çò que permet de confondre pas los dos compliments, es, precisament, lo comportament dels « subrevivents » dels dos castigs istorics divins. Perque al contra dels de 1794, los que « subrevivon », après la « seisena trompeta », « se repentisson pas mai », segon Apo.9:20-21 : « los autres òmes que foguèron pas tuats per aqueles flagèls se repentiguèron pas de las òbras de lors mans, de faison a adorar pas ponch los demònis, e las idòlas d'aur, d'argent, d'airain, de pèira e de fusta, que pòdon pas ni veire, ni ausir, ni marchar ; e se repentiguèron pas de lors murtres, ni de lors encantaments, ni de lor impudicidé ni de lors panatòris. ».

Un autre ponch caracteriza en comun los dos castigs 1793 e 2023, perque Dieu chifra lo nombre de las victimas frapadas de mòrt : en 1793-1794 segon Apo.11:13 : « A aquela ora, i aguèt un tèrratrem grand, e la desena partida de la vila, tombèt ; sèt mila òmes foguèron tuats dins aquel tèrratrem, e los autres foguèron espaurits e balhèron glòria al Dieu del cél. » E en 2022-2023, segon Apo.9:15 : « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » Lo contèxte nacional francés de la « quatrena trompeta » ven un contèxte europèu internacional dins la « seisena trompeta » e aquel còp, es « lo tèrç » de la poblacion europèa qu'es frapada de mòrt.

Arribats al temps de la fin, los elegits de Jèsus-Crist pòdon comprene que los salva, non solament per son sacrifici expiatòri en lor favor, mas tanben pel lum profetic qu'esclaira lor compreson suls eveniments que se complisson dins lor epòca. Aquela compreson es realament lo fruch portat per l'autentic « testimoniatge de Jèsus » siá, « lo testimoniatge » que recebon de la part del Dieu de vertat, lo Dieu Viu que los aima e la salva en los protegissent del mal degut a la messorga.

La concurréncia e la complementaritat

Aqueles dos mots « concurréncia e complementaritat » resumisson a eles sols los principis de vida opausats sostenguts pel drac e lo grand Dieu creator.

La causida del drac es lo que s'aplica sus la tèrra liurada a son governament dempuèi sièis mila ans lèu. Segon aquel principi, la concurréncia estimula lo desvolopament de las iniciativas e dins la concurréncia, i a de ganhants e dels perdents. La tòca recercada es lo dépassement de l'autre concurrent fins a son eliminacion. Perque la tòca finala de la concurréncia es l'obtencion del monopòli. E segon lo provèrbi « la fin vòl los mejans », lo que vòl ganhar a tot pèdre se defend pas cap de mejan. Lo principi de la concurréncia favoriza lo desvolopament de l'immoralitat. Dins nòstres tempses modèrns, aquela concurréncia es qualque pauc controlada per de règlas fixadas pels tribunals occidentals e principalament americans. Mas res dura pas plan longtemps e aquelas règlas càmbian a l'agrat dels desirs dels venceires de l'ora. Dempuèi 1990, en Occident, s'a vist las valors bascular per passar de censura a la libertat sexuala mai descabestrada e la mai pèrvèrsa. Tanben, los elegits del Crist an estats prevenguts per el, que devían pas èsser enganats per las nòrmas de las valors de lor temps ; uèi en patz, mas deman en guèrra ; uèi liure e deman esclau d'un regim universal despotic. Aquí perquè, nos devèm arrancar de nòstre contèxte contemporanèu e agachar amb de reculada l'istòria umana constituïda de guèrras incessantas. Nòstras 77 annadas de patz occidentala son estadas excepcionalament balhadas per Dieu per de rasons estrategicas, mas tanlèu passadas, lo natural dur e autoritari va tornar venir la nòrma de l'existéncia dels darrièrs umans demorats vius après l'ecatombe realizada per las armas nuclearas de la Tresena Guèrra Mondiala o « seisena trompeta » d'Apo.9.

Dins lo passat e fins a nòstres jorns, la concurréncia a conduch los òmes a se desfisar los unes los autres dins de jòcs organizats o de duèls sovent mortals. La concurréncia èra lo motor de la vida dins l'empèri roman. Per escalar las marches cap a la dominacion, los mai determinats esitan pas a recórrer a l'eliminacion fisica dels concurrents, per assassinats de totes mejans. Tanben de totes tempses, la concurréncia a engendrat per l'umanitat del patiment, dels crits de desespèr e dels plors inconsolables. La concurréncia es favorizada a causa del principi de la recompensa dont profiècha lo venceire e dins una totala injustícia, aquela recompensa es variabla e pòt aténher de cimas exorbitantas. Dins l'antiquitat, la riquesa èra pas possible que pels reis, los grands, dont los eretatges transmeses de generacion en generacion, fasián pas que créisser, levat qu'un eveniment brutal meta pas fin a aquela descendéncia.

En nòstra epòca, lo principi de la concurréncia explica a el sol lo foncionament de la societat

americana dels USA. E dins un embornament moral total, en majoritat, los americans tròban normal qu'un president de societat venga mai ric a el sol que de païses entièrs dins la rèsta del mond. E s'aquela situacion perdura sens tròp trucar los èssers umans, es perque la possibilitat de s'enriquir es ofèrta a totes, e que totes o quasi s'òmian de profèchar d'aquela ofèrta. La concurréncia provòca la gelosiá perque met en preséncia e ne concurréncia dels paures e dels rics. E lo mond del drac es organizat de faïçon tala, que l'argent es una necessitat vitala perque crompa tot : la noïridura, lo vestit, lo teulat, lo plaser, e lo poder politic. Es per son enòrma riquesa familiala que lo nebot de Juli Cesar, lo jove Octavi, cromptèt lo sosten de la plèba romana e venguèt lo primièr emperador roman de l'istòria jols noms César Auguste (illustre). Pendent lo Mejan-edat, la concurréncia drecèt los senhors locals los unes contra los autres e lo senhor batut veniá lo vassal del venceire, perdent una partida importanta de sos bens que tornavan al venceire. Es encara la concurréncia non suportada per la glèisa catolica romana qu'es estada causa de las guèrras de religions qu'an marcat lo temps de l'estampariá mecanizada de la Bíblia.

Après aver relevat los inconvenients de la concurréncia, es facil de comprene que per obtenir lo vertadièr bonaür, aquel principi de concurréncia deu desaparéisser entièrament. E lo principi de vida que la va remplaçar, es lo de la complementaritat que s'aplica a tota causa, los umans, los animals, los vegetals, los arbres, los legums, la frucha, etc... Mas tanben e sustot, la santa Bíblia dont lo principi essencial es justament aquela complementaritat dempuèi son primièr libre apelat Genèsi fins al darrièr nommat Apocalipsi.

En bastissent la Bíblia sus aquel principi de complementaritat, Dieu nos revèla pas solament lo raconte de l'istòria religiosa umana, nos revèla, principalament, lo principi motor sul qual va bastir lo bonaür perfiech de sos elegits e sos àngels per l'eternitat. La diferéncia portada per l'autre es un mai benefic per la comunautat entièra. E d'aquí enlà, que la recompensa es pas mai, l'apòrt d'una personalitat diferenta es entièrament positivée. L'imatge d'una cadena de bicicleta ilustra la situacion d'una societat bastida sul modèl complementari. Los malhons que forman aquela cadena son perfiechament egals. La vida segon Dieu conduch a la meteissa egalitat de drech, e mai se las tascas e l'òrdre ierarquic son diferents. L'eternitat es pas donc desirabla que per las personas que tròban plaser dins aquel despartiment complementari. Aquí perqué, Dieu a pas jamai temptat d'obtenir l'adesion de totes sas creaturas a sa nòrma. Sap, en primièr, que los convèncer totes es impossibla e se contenta plenament de seleccionar al fil del temps, los elegits qu'an lo perfil apte a sa nòrma del salut e de las condicions de la vida celèsta etèrna.

Tot lo long de sas paginas, la Bíblia nos fa descobrir las experiéncias terrèstras dels servidors de Dieu. Nòstra coneissença de Dieu comença amb nòstra lectura de la Bíblia dins Genèsi 1 e 2. E dins aqueles versets, aprenèm çò que Dieu apròva o condemna : apròva lo lum e condemna las tenèbras simbòls del ben e del mal. Dins Genèsi 2 : legissèm « e Dieu benesís lo seten jorn e o santifiquèt ». Es aquí, dins aquelas paraulas, qu'aprenèm quant lo repaus del « seten jorn » es important per el, e tanben per sos vertadièrs elegits que partèjan sos gostes e sas valors. Aquí perqué, après lo rampèl d'aquela importància degut a sa presentacion jos la forma del quatern dels dètz comandaments de Dieu, lo mot sabat serà pas jamai mencionat dins sas profecias de Daniel e Apocalipsi. Son identificacion, al « sagèl del Dieu viu » d'Apo.7:2, pausa sus un acte de fe, lo qual depend de la coneissença de Dieu. E aquel principi confirma aquela declaracion de Jèsus-Crist qu'a dich : « Solament, la vida etèrna es que te coneisson, tu, lo sol vrai Dieu e lo qu'as enviat, Jèsus-Crist ». Tot parièr, dins aquelas profecias, lo « pecat » es pas identificat perque lo mot « jorn del solelh » es pas mencionat e son identificacion demòra, ela tanben, dependenta de la fe que coneis Dieu o o coneis pas. La profecia divina menciona pas las causas en lengatge clar ; los suggerís solament e es l'Esperit de Jèsus-Crist que balha als legidors que l'estúdián la conviccion de l'interpretacion o la balha pas, segon que jutja que se'n mòstran dignes o pas. Nòstra coneissença de Dieu aumenta amb lo temps e las experiéncias reveladas. Ja dins Genèsi 3, aprenèm que las menaças presentadas per Dieu son pas a prene leugièrament, perque la desobesissença d'Eve e puèi d'Adam es efectivament estada punida de mòrt coma Dieu l'aviá dich a Adam. Tot parièr, la venguda del deluvi d'aiga en 1655 après lo pecat a confirmat aquela necessitat d'obesir a sa paraula jos pena de genocidi uman. Las quaranta annadas pendent las qualas Dieu a noirit son pòble al desèrt son vengudas encara confirmar sa capacitat a far viure o se morir. Puèi, pels jutges e los reis, la meteissa leiçon es estada renovelada tot lo long de l'anciana aliança. Puèi l'Israèl benesit per Dieu es dintrat dins la novèla aliança basat sus la sang versada per Jèsus-Crist. A aquel ponch de l'istòria, las paraulas del Crist se son complidas : « Tot es complit ». La reconciliacion de Dieu amb los elegits pecadors es venguda possibla, e aquestes renonciant al pecat, l'ofèrta de la sang justa a portat concretament son fruch de gràcia divina dins lors vidas. Jèsus los a literalament e espiritualament lavats de lors pecats. Ailàs, amb lo temps, lo 7 de Març de 321, lo joièl de Dieu, sa pèrta de grand prèmi, son sabat santificat, es abandonat per un decret imperial roman ordenat per l'emperador

Constantin 1èr lo grand. En consequéncia, las malediccions dels castigs divins se van succedir dins lo temps fins a la fin del mond, al retorn de Jèsus-Crist. Mas Dieu aviá profetizat son intencion de restaurar sa vertat, s'es pas sus tota la tèrra del pecat, dins un primièr temps, dins la fe adventista del seten jorn lo qual foguèt restaurat oficialament pel decret de Daniel 8 :14 que fixa la data d'aquela restauracion a la prima de l'annada 1843. Mas a aquela epòca, aquela restauracion es pas encara literalament realizada, pasmens condemna ja la practica del dimenge roman observada fins a aquela prima 1843. Lo sabat serà practicat pels elegits seleccionats unicament après la fin de la segonda espròva adventista del 22 d'Octobre de 1844, siá a partir del 23 d'Octobre de 1844.

Al meteis temps qu'a exigít la restauracion de la practica de son sant sabat del seten jorn, dempuèi la prima 1843 e l'auton 1844, Dieu a començat de portar a sos elegits, sa Revelacion granda. Què podiá portar tornarnai, après lo ministèri terrèstre de Jèsus-Crist ? Unicament, la revelacion de l'existéncia del « pecat » que lo drac a fach reïnstallar dins la Glèisa crestiana, après aquel ministèri de Jèsus-Crist. E per portar concretament aquela revelacion, Dieu l'a facha pausar sus dos libres profetics, Daniel dins l'anciana aliança, e Apocalipsi dins l'aliança novèla. E aquí encara, es impossible de balhar mai d'importància a l'un o l'autre d'aqueles dos libres, perque son incontestablament complementaris. Sans Daniel, Apocalipsi es incomprendibla, e sens l'Apocalipsi balhada a Jean, Daniel demòra imprecís e misteriós. Daniel libre fòrça mens de detalhs que l'Apocalipsi mas aquela manca de quantitat es compensada per la qualitat de sa revelacion, perque nos presenta las basas indispensablas per comprene lo jutjament que Dieu pòrta sus las religions josieva e crestiana. Per la religion crestiana, aquelas basas se resumisson plan simplement atal : Dan.8:12 : « l'armada foguèt liurada amb lo perpetual a causa del pecat » ; quand ? En 538 ; data de l'instauracion del « pecat » : lo 7 de Març de 321. Lo temps d'aquel abandon a la glèisa romana es de 1260 jorns-annadas presentats jos la forma « un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps » dins Dan.7:25 : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps. » La meteissa durada es presentada jos la forma « quaranta dos meses » e « 1260 jorns » dins Apo.11:2-3 : « Mas lo pòrge exterior del temple, daïssa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses. Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. »

Après aquelas 1260 annadas realas dels regnes persécuteurs dels papas romans e de las monarquias europèas, dins Daniel 8:14, Dieu fixa l'annada en la quala va començar la revelacion de son jutjament. La causa es renduda possibla per la seleccion d'elegits esprovats de la fe al ponch que Dieu los ne declara « dignes » dins Apo.3:4 : « Pasmens as a sards qualques òmes qu'an pas solhat lors vestits ; marcharàn amb ieu en vestits blancs, perque ne son dignes. » Sus qualas basas Dieu los jutja dignes ? Al contra de de multitudes de falses crestians tradicionalistas, los elegits de Dieu se distinguisson per la coeréncia de lor comportament en acòrdi amb lors paraulas. Se reclaman del salut de Jèsus-Crist e Dieu los autentifica perque se preocupan de li obesir e balha una importància vitala a sas revelacions biblicas profeticas. Las profecias divinas son estadas escrichas dins la Bíblia mas son pas comprendiblas que quand son Esperit sant ven esclarir las intelligéncias de sos elegits. Aquestes, que per natura desiran pas que far e complir sa divina volontat, descobrisson qu'es Dieu el meteis que, coneissent lor natura prigonda e reala, los a guidats e conduches cap a son obesissença. Segon l'imatge biblic, es pas la feda que cerca son mèstre, mas lo contrari : es « lo bon pastor » que « ven cercar sa feda fòrviada ». E Jèsus ajustèt : « mas fedas coneisson ma votz, los cridi e me seguisson ». Aquel subjècte me condutz a evocar la conversion de Paul. Foguèt renduda possibla perque Paul aimava sincèrament la vertat revelada a son pòble, Israël, que Dieu aviá fach depositari de sos oracles. Èra uèlhs clucats animat d'un zèl sincèr al contra de d'autres josieus falses e calculators, tals lo sobeiran sacrificateur Caïphe o autres Judas. Dieu, que sonda los rens, los còrs e los esperits, coneissiá perfiechament sa vertadièra natura. Aquí perqué, o obliga per una vision aveuglante a se convertir per o servir. Paul es lo cas tipic de la « feda fòrviada » que Jèsus ven arrancar al camp del drac perque n'es digna.

Coma la vertat divina, los elegits son de gents simplas e sustot, plan logicas. Per èsser compresa, la revelacion divina necessita pas cap de diplòma superior, perque las causas reveladas son accessiblas als mai simples dels òmes, l'intelligéncia lor essent balhada per Dieu.

Atal, après lo grand lum rebut en Jèsus, per sos primièrs apòstols, dels sègles de tenèbras espiritualas an dominat la vida umana fins al retorn del lum vengut après l'espròva de fe « adventista » de l'Auton 1844. Èra pas que la debuta del retorn del lum divin, mas l'essencial èra restaurat : la practica del vertadièr repaus del sabat del seten jorn e la consciéncia de l'importància de la revelacion profetica de la Bíblia que confirma l'anòncia del retorn final gloriós de Jèsus-Crist. Las interpretacions de las profecias èran encara falsas e provisórias, mas l'actitud dels servidors de Dieu

èra digna del salut del Crist. Perque sonda los còrs e las pensadas, Dieu selecciona sos elegits sus de critèris de vertat que tòcan a la natura dels èssers umans. La compreson reala dels mistèris revelats depend pas que de temps, perque se fa progressivament e atenh son apogèu unicament als darrièrs jorns annadas dels sièis mila ans de seleccion d'elegits del projècte divin.

Lo « pecat » revelat dins Dan.8:12, es lo ligam que religa los imatges d'Euròpa illustrada dins Apocalipsi pels simbòls « dètz banas e sèt caps » Aquele simbolisme dels « dètz banas », citat pel primièr còp dins Dan.7:7, es ciblat per Dieu, dins l'Apocalipsi, dins tres epòcas diferentas identificablas per l'abséncia o la preséncia de « diadèmas » plaçats sus « los caps » o sus « las banas ». E dins aquela demarcha, Dieu recorrut encara al principi de la complementaritat. Atal quand aqueles « diadèmas » son suls « sèt caps » dins Apo.12:3, Euròpa es ciblada dins sa fasa imperiala romana ; çò qu'evòca las persecucions dels primièrs crestians, fins a la patz falsa e enganaira instaurada per l'emperador Constantin, l'ordonnateur de l'abandon del sabat divin ne data del 7 de Març de 321. Es mentre qu'aquel « pecat » denonciat per Dieu dins Dan.8:12, es instaurat. Mas es mascat per l'adopcion del « jorn del solelh » qu'o remplaça lo primièr jorn de la setmana. E es aital que per aquel remplaçament del sant sabat divin, lo « jorn del solelh » onorat pels pagans romans, lo primièr jorn de la setmana divina, ven « la marca » de l'autoritat romana per oposicion al sabat que constituís, el, « lo sagèl reial del Dieu viu ». Te cal realizar quant la causa foguèt ressentida coma una traïson e un afront pel Dieu creator, e en consequéncia, la gràcia del Crist podiá pas mai èsser obtenguda per de pecadors que cometían un pecat voluntari. Perque, los mots « seten e primièr » culpabilisent los que legitiman lo cambiament portat per aquel emperador roman. Mas lo cambiament de jorn del repaus setmanier foguèt plan preparat per l'arrèst dels « dètz » annadas de terriblas persecucions, profetizadas dins Apo.2:10, perpetradas per l'emperador roman Dioclecian e sos emperadors associats dins sa tetrarchie, entre 303 e 313. Ordenat per Constantin, l'arrèst de las persecucions favorizèt lo desvolopament de la religion crestiana e en folas, de gents non convertidas son estats batejats, per tal de dintrar dins la novèla religion protegida per l'emperador el meteís. Totas aquelas conversions superficialas an acceptat lo cambiament del jorn de repaus sens cap de problèma. Perque a aquela epòca, los elegits, los vertadièrs, capables de resistir, èran tan pauc nombroses qu'en tota epòca, fins a la nòstra. Amb l'adopcion del repaus del primièr jorn, assistissèm a la formacion originala de la religion catolica romana. Coma lo vèrm es dins lo fruch, « la marca » diabolica es dintrada dins la doctrina e la practica religiosa crestiana, e per la perpetuitat terrèstra, fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist.

Subtilament, dins Apo.13:1, los « diadèmas » passan dels « sèt caps » als « dètz banas ». L'Esperit indica aital coma Euròpa de las monarquias es ciblada dins lo context de sa somission al regim papal roman instaurat dempuèi 538 fins a 1798 siá, çò que Dan.8:24 profetizava en disent : « las dètz banas, son dètz reis que s'auçaràn d'aquel reialme. Un autre s'auçarà après eles, serà diferent dels primièrs, e abaissarà tres reis. » Es donc aquel autre « rei » de Daniel qu'es designat pel simbòl dels « sèt caps » dins l'Apocalipsi. Dins aquel verset, cal relevar l'importància de la precision « serà diferent dels primièrs » perque aquela « diferéncia », es son poder religiós papal. Atal, al contra de las pretensions de la glèisa papala romana, los papas son pas de successors de l'apòstol Pèire, puèi que Dieu situa l'aparicion del regim papal après lo desmembrament de l'empèri roman ; çò que s'es complit a partir de l'annada 395. Lo ligam que religa aquela epòca d'Euròpa dels « dètz banas » es encara lo « pecat » instaurat per l'emperador Constantin. Mas aquel còp, lo « jorn del solelh », es impausat per una organizacion religiosa, e en mai, es estat rebatejat « jorn del Senhor » siá, en latin, « Dies Domenica » e en francés : « dimanche ». A partir de nòstra coneissença d'aqueles faches, la valor de nòstra fe va dependre de nòstra reaccion. Sèm, indignats, sonats, interpelats, estonats, trucats, indignats, o aquò nos daissa freg e indiferent ? Lo qu'a patit l'afront es pas qual que siá. S'agís del grand Dieu creator de tota vida, causa, lei o principi e lo prèmi a pagar es a la nautor de sa tota poténcia. Conscientia o pas del problèma, l'umanitat entièra paga las consequéncias d'aquel lesamajestat divin per de malediccions incessantas multiplas que la frapan de nombrosas façons, erupcions volcanicas, tèrratrems, tsunamis, ciclòns devastators, invasions d'insèctes gastadors, inondacions, granissa, e guèrras tuairas, etc... A la falta de l'emperador Constantin, la papautat romana a ajustat « l'arrogància » que Dan.7:8 e 20 li imputa, en gausant transformar lo tèxt original dels dètz comandaments de Dieu, anant fins a gausar suprimir lo tèxt del segond comandament, pel qual Dieu defend la prosternation davant dels imatges talhats de tota creatura terrèstra o celèsta. Ignorant aquela defensa divina, de las multituds de gents se prostèrnan davant dels imatges dels sants canonizats per la glèisa catolica papala romana, ela meteissa, cometent atal, religiosament, de las abominacions segon Dieu. Al fil del temps, los umans reproduson los meteisses comportaments, e mai se lo context istoric cambi. Mas en nòstra epòca, la longa patz perlongada fins en l'annada 2022 a accentuat lo fenomèn. Dieu e sos principis son injustament e odiosament ignorats e mespresats. La Glèisa papala a donc oficializat la forma pagana balhada al crestianisme dempuèi l'annada 321. E

quand entre 1170 e 1789, la vertat divina es estada expandida per la Bíblia, a secutat a mòrt los profètas protestants de Dieu e la Bíblia ela meteissa dont la lectura èra defenduda ; los contrevenants s'expausant a la mòrt, l'empresonament o las Galèras del rei.

Per metre fin a aquela dominacion òrra, Dieu a suscitât, la Revolucion francesa e son ecatombe vengeresse prenent per victimas los principals colpables : la monarquia e lo clergat del catolicisme roman dont lo papa Piu VI mòrt en preson a Valença en Droma, en 1799. La patz religiosa, establida per Dieu après aqueles massacres, devíá favorizar la restauracion de sa vertat doctrinala. Es donc dins aquel temps de patz religiosa, que las espròvas adventistas de 1843 e 1844 s'an pogut complir. Mas en defòra dels elegits seleccionats dins aquelas espròvas de fe profetica, la patz a sustot favorizat lo desenvolopament de la liura pensada e de l'ateïsme formats dins los esperits dels Revolucionaris franceses. E aquel modèl s'es expandit dins totas las nacions occidentalas d'Euròpa, pel mejan de las guèrras menadas per Napoleon 1èr, l'emperador de França. La situacion podíá pas qu'empejorar amb lo temps, fins al « temps de la fin » profetizat dins Dan.11:40 : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. ». Aquele « temps de la fin » se presenta a la fin del temps del scellage dels elegits segon Apo.7:3 : « Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu ». Un darrièr castig d'avertiment, comparat al genocidi francés de 1793-1794, ven alara frapar Euròpa e lo mond colpables.

La darrièra epòca d'Euròpa es designat per l'abséncia totala de « diadèmas » suls « dètz banas » e las « sèt caps » coma l'imatge Apo.17:3 : « Me transportèt en esperit dins un desèrt. E vivi una femna assetada sus una bèstia escarlata, plena de noms de blasfèmia, avent sèt caps e dètz banas. » La disparicion dels « diadèmas » suls « dètz banas » significa que l'Esperit cibla Euròpa dins un temps ont las monarquias son estadas remplaçadas majoritàriament per de regims republicans. Mas de l'epòca precedenta aquelas nacions republicanas an conservat las « blasfèmias » restacadas a las « sèt caps » siá, restacats a la vila papala romana. Tot parièr, la novèla « bèstia » dicha « escarlata » pòrta la color restacada al regim papal catolic roman nommat « Babylone la grand » dins Apo.17:4 : « Aquele femna èra vestida de porpre e d'escarlata, e parada d'aur, de pèiras preciosas e de pèrlas. Teníá dins sa man una copa d'aur, emplenada d'abominacions e de las impuretats de sa prostitucion. » E « l'escarlata » es, coma lo rog « cremesin » e la « porpra », la color del « pecat » segon Esa.1:18 : « Venètz e plaidegem ! dich YaHWÉH. Se vòstres pecats son coma lo cremesin, vendràn blancs coma la nèu ; Se son rogs coma la porpra, vendràn coma la lana. » Un « mantèl » de color roja « escarlata » simbolizèt lo « pecat » plaçat sus Jèsus dins Mat.27:28 : « Li tirèron sos vestits, e o cobriguèron d'un mantèl escarlata ». Mas aquel « mantèl escarlata » o confirmava tanben coma « rei dels josieus » ; « l'escarlata » essent tanben signe de la reialtat.

Aquele imatge balhat dins Apo.17:3 es la de nòstre camp occidental que parteja en comun l'eretatge religiós de la glèisa papala romana. Aquele departiment concernís egalament las nacions protestantas eretièras del repaus del primièr jorn ensenhat per la glèisa romana. Mas es tanben l'imatge del darrièr governament universal que serà format e instaurat pels rebèls subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala. Aquele darrièr regim autoritari terrèstre es simbolizat dins Apo.13:11 per la « bèstia que monta de tèrra ». Apareis, dins lo temps, après la « primièra bèstia » que, ela, « montava de mar » dins Apo.13:1. Dins aquela succession « mar tèrra », Dieu profetiza las dominacions successivas, catolica romana, puèi protestanta americana, segon l'imatge prepausat dins Gen.1:9-10 : « Dieu dich : qué las aigas que son al dejós del cèl s'amassan en un sol luòc, e que lo sec paresca. E aquò foguèt atal. Dieu cridèt lo sec tèrra, e cridèt l'amàs de las aigas mars. Dieu vegèt qu'aquò èra bon ».

Lo caractèr complementari del montatge profetic es demostrat per de represas successivas de subrevòl de l'èra crestiana sòus dels agaches diferents e totes aqueles subrevòls se superpausan per formar en complementaritat los messatges revelats per Dieu. L'importància de la profecia pòt aparéisser per d'unes elegits unicament quand constatan de pròvas convaincantes de las interpretacions que lor son prepausadas. Rampèli que per d'unes serà tròp tard quand la profecia se complirà, puèi que Dieu declara dins Ezé.33:33 : « Quand aquelas causas arribaràn, e aquí, arriban ! Saupràn que i aviá un profèta al mièg d'eles. » O saupràn, òc, mas tròp tard, perque aquel messatge concernís aqueles a los quals Dieu dich a son profèta, al verset 32 que precedís : « Aquí, ès per eles coma un cantaire agradiu, possedissent una votz polida, e abila dins la musica. Escotan tas paraulas, mas los meton pas ponch en practica. » Coneissi plan aquel verset puèi que foguèt presentat per l'Esperit a una persona qu'o questionava a mon subjècte. Los contèxtes cambian, mas los comportaments rebèls umans se perlongan dins l'incredulitat. Non, per èsser agradiu a Dieu l'òme deu pas esperar lo compliment de las causas profetizadas, deu creire a lor compliment abans de n'aver la pròva constatada. La fe es una fisança balhada a l'avança al Dieu revelator. E quand lo compliment de las causas ven, Dieu reten pas que la manca de fe manifestat prealablament pels increduls o, al

contrari, la fe relevada en çò de sos vertadièrs elegits. Aquí perqué, las pròvas ofèrtas als elegits per las profecias concernisson pas lor compliment, mas apareisson dins la descobèrta e la compreson de las subtilitats dont Dieu fach pròva dins son montatge profetic. Es aquí, la pròva que Dieu ten per agradiu, perque sos elegits descobrisson e admiran la saviesa e l'intelligéncia infinidas, illimitadas, de sa divinitat. La compreson de la profecia biblica constituís la remesa d'un diplòma espiritual que Dieu ofèrta a l'elegit que s'en mòstra digna. Perque las profecias biblicas condensan e reproduson d'ensenhaments fornits per la Bíblia entièra de Genèsi a Apocalipsi. Es aquel estudi profetic que permet d'afirmar que totes los libres que compausan la Bíblia son l'expression de l'inspiracion de l'unic Dieu Esperit que nos a visitats amagat dins un còs uman en Jèsus-Crist.

De lum pichon a la grand

Amb rason e utilitat balham d'importància a las datas 1843 e 1844 de las doas primièras espròvas adventistas. Mas es grand temps de saber que la data 1994 es estada marcada per una glòria superiora a aquelas doas datas. E aiçò en despièch del caractèr d'aquela experiéncia espirituala estofada e ignorada dels Adventistas expandits dins lo mond entièr. Pasmens, es a aquela data 1994, que Dieu a presentat lo grand lum profetizat dins la tota primièra vision qu'a balhada a sa profetessa Ellen Gould White e que relata e descriu dins son obratge « Primièrs escruches ». Aquele lum grand es digne d'aquela qualificacion, perque al contra de la precedentia establida entre 1844 e 1873, es definitiva e serà pas jamai remesa en causa. Son importància es confirmada pel fach que Dieu dénie la valor de l'eretatge adventista original en disant dins son messatge adreçat a « Laodicée », nom que designa la darrièra epòca de l'adventisme institucional oficial, dins Apo.3:17-18 : « Perque dises : Soi ric, me soi enriquit, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, t'aconselhe de crompar d'ieu de l'aur esprovat pel fuòc, per fin que vengas ric, e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas, e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas. » Dins aquel verset, lo besonh d'obtenir de Jèsus-Crist dels « vestits blancs » confirma la remesa ne causa de l'estatut dels pionièrs de l'adventisme que Dieu cibla e designa dins Apo.3:4, en disant a lor subjècte, aquelas paraulas de benediccion : « Pasmens as a sards qualques òmes qu'an pas solhat lors vestits ; marcharàn amb ieu en vestits blancs, perque ne son dignes. » Visiblament, aquela dignitat es estada perduda e la necessitat de remetre en causa l'eretatge doctrinal de la tradicion adventista es evident e apiejada. E aiçò, d'aitant mai, que lo verset fundador de l'adventisme siá, Daniel 8:14, deu èsser entièrament retraduit. L'anciana traduccion « Fins a doas mila tres cents sers e matins puèi lo santuari serà purificat » ven segon lo tèxt ebrèu : « Fins a ser matin dos mila tres cents ; e la santetat serà justificada » Es pas un simple toilettage mas una complèta retraduction. E aquel còp, lo messatge a l'avantatge de venir clar e comprensible, perque es pas mai question de santuari celèst a purificar, mas de « santetat » divina e umana a « justificar » per la « justícia etèrna » portada per Jèsus-Crist, segon Dan.9:24 : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. ». Lo messatge de Dan.8:14 ven logica e coerent puèi qu'apareis après las acusacions que Dieu pòrta contra lo fals crestianisme eretièr de las abominacions catolicas romanas citadas dins lo verset 13 qu'o precedís : « Entendèri parlar un sant ; e un autre sant dich al que parlava : Pendent quant de temps se complirà la vision sul sacrifici perpetuel e sul pecat devastator ? Jusques a quora lo santuari la santetat e l'armada seràn elas caucats ? ». Tre la prima 1843 tèrme dels 2300 ser-matin que començan a la prima de l'annada – 458, Dieu barra la pòrta de sa gràcias a aquel fals crestianisme que concernisson totes las religions crestianes oficialas que practican lo repaus del primièr jorn roman. La seleccion dels elegits adventistas pòt donc començar tre aquela prima 1843, e es la tòca de las doas falsas anóncias del retorn de Jèsus-Crist per las datas de la prima 1843 primièr, puèi pel 22 d'Octobre de 1844. Per Dieu aquò rai que Jèsus venga pas en aquelas doas datas, per el, la sola causa qu'impòrta, es la faison dont aquelas anóncias son aculhidas pels candidats de l'espròva de fe. E aquí, los discípol de Descartes son desqualificats d'ofici, perque lo rasonament de Dieu a pas res de cartesian mas es d'una extrèma subtilitat. Perque per el çò qu'es fals, ten lo ròtle de vertat, pendent un temps d'espròva limitat. Lo fals utilizat per Dieu es pas una messorga, perque Dieu l'utiliza per salvar sos elegits, al contra del drac qu'utiliza lo fals de sas messorgas per pèdre las armasumanas.

A prepaus de la compreson profetica, lo lum pichon de 1844 cridada simbolicament « lo crit de mièjanuèch » segon « la parabòla de las dètz verges » a pas mai res de comparable amb la grand. En efiech, en 1994, lo lum portat per Dieu es venguda esclairar integralament los 12 capítols del libre de Daniel e los 22 capítols del libre Apocalipsi. Es pas qu'en 2018 que de novèls lums m'an conduch a

estudiar e far partejar las pèrlas profeticas amagadas dins lo libre de la Genèsi. Es a aquela meteissa data que l'Esperit m'a permés de descobrir l'existéncia d'un messatge profetic contengut dins lo tèx original dels dètz comandaments de Dieu. E es encara, a la prima d'aquela annada 2018 que l'explicacion que condutz a fixar lo retorn de Jèsus-Crist per la prima 2030 m'es estada revelada a ieu, e a mon fraire en Crist Joël que me sosten e m'ajude eficaçament gràcias als dons e a la memòria istorica excepcionala que Dieu li a balhats.

Ai esperat dempuèi 1982, lo compliment de la Tresena Guèrra Mondiala que se prepara a partir d'Ucràina dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022. E la vesi enfin se complir. Non qu'èri preissat de dintrar dins aquel contèxt esglasiant, mas perque sabíai que l'eveniment èra inevitable, perque profetizat pel Dieu creator. Aquela terribla etapa èra davant ieu, e après ela, la mai terribla encara, la darrièra espròva de fe dins la quala un decret de mòrt serà promulgat contra totes los observators del sant sabat de Dieu. E en fin d'aquela espròva, enfin, la desliurança portada pel gloriós e divin Jèsus-Crist.

La creissença constanta del lum divin a fach parallèlament créisser ma coneissença de Dieu, e ai pogut realizar quant son imatge real es ignorat pels abitants de la tèrra e en primièr, vergonha lor, pels crestians fins als Adventistas del seten jorn, abandonats per Dieu dempuèi 1994. Amb lo temps e la tecnica, la tèrra es venguda un vilatjòt ont cadun descobrís l'existéncia e las costumas de l'autre. Resulta d'aqueles escambis internacionals qu'un tip uman internacional se desvolopa sus tota la tèrra. Meteisses gostes per la consomacion, quitament interès per la tecnica e sos progrèsses, meteisses tips d'alimentacion e de bevenda, e tanben e sustot, quitament falsa concepcion del Dieu creator. En China, lo país adorador del grand Dragon, lo « ying e lo yang » representan los principis opausats del ben e del mal. Las fòrças son egalas e lo venceire es totara l'un totara l'autre. Aquelas filosofias an penetrat nòstra societat occidentala. E la causa a d'aitant mai estat facilitada que la religion catolica romana a longtemps ela meteissa presentat la fe crestiana jos aquel principi : Dieu, es lo dieu del ben, Satan lo drac, es lo dieu del mal. Seríai mai just de dire : Dieu, es la vertat, Satan lo drac, es lo messorguièr e la messorga. Tot aquò, perque arriba a Dieu de far de mal als òmes rebèls e als marrits àngels. Tot parierà a l'invers, per arribar a sedusir sas victimas, Satan lor pòt ocasionalament far de ben. Mas lo temps del « lach pichon » es despassat, nos devèm ara liberar de falses prejutjats transmeses per las tradicions religiosas umanas. Non, existís pas un Dieu del ben e un dieu del mal coma de folas de gents occidentalas o concebon amb los orientals chineses o indós. La situacion reala es plan diferenta, perque existís pas qu'un sol Dieu Esperit creator, que balha lo ben o lo mal. Quand balha lo mal, o pòt far dirèctament el meteís pel mejan de la natura o pòt fisar l'accion al drac e sos demònis. Mas lo que decidís de tot, es el e res qu'el. Ja, los demònis an mostrat que pòdon pas resistir a la poténcia del Dieu creator incarnat en Jèsus-Crist. O crenhián e patissián son autoritat. Lo camp del ben e lo del mal son pas donc absoludament egals. Mas aquela falsa concepcion de las causas resistís, perque los òmes son victimas de lor ignorància biblica e de l'influéncia de las filosofias estrangières messorguièras.

En sintèsi finala de ma coneissença de la profecia biblica, relèvi de las semblanças entre las epòcas fixadas pel decopatge del temps profetic. La copa principala es orientada sus la data 1844. Avèm donc una epòca compresa entre lo temps apostolic e 1844, e una epòca compresa entre 1844 e lo retorn de Jèsus-Crist. Solament, aquelas doas epòcas seguisson una quitament doble experiéncia. Començan dins un temps de lum, passen per un temps de dominacion de las tenèbras, e lo lum divin torna reparar las errors doctrinalas adoptadas. Desvolopi aquela idèa per l'epòca plaçada abans 1844. Comença dins lo lum apostolic doctrinalament pura e perfiecha, passa puèi entre 538 e 1798 per un temps de prigondas tenèbras, mas per la Reforma del sègle XVI, lo lum biblic restaura de vertats evangelicas talas lo salut balhat per gràcia e la fe basada sus la sola Escritura biblica. Per l'epòca situada après 1844 : las espròvas adventistas produson la fe adventista del seten jorn zelosa per la vertat divina ; la fe adventista reproduz la fe perfiecha dels apòstols. Amb lo temps, l'adventisme se mondanise e pèrd son amor de la vertat, las tenèbras o dominan fins en 1994 data per la quala Dieu suscita una esperança novèla adventista del retorn de Jèsus-Crist. Lo grand lum profetic qu'acompanha aquela esperança es regetada e mespresada malgrat l'avertiment balhat per Dieu dins I Thes.5:19-20-21 : « Escantissètz pas l'Esperit. Mespresatz pas las profecias. Mas examinatz totas causas ; retenètz çò qu'es bon ; » E dins aquela espròva de fe, Dieu selecciona sos darrièrs elegits portaires de sa granda e inimitable lum. Dins l'epòca adventista, la data 1994 es donc comparabla a la del sègle XVI. Se pòt atal comprene melhor coma en 1844, Dieu remet los comptadors a zèro. Son exigéncia del vertadièr sabat del seten jorn instaura de novèlas basas que condicionan l'obtencion del salut. La gràcia es d'ara enlà obtenguda jos condicion que la cridat se mòstra digne de l'eleccion per son amor de la vertat biblica profetica. La coneissença del sabat adoptat progressivament reproduch, pel simbòl dels « dotze tribús » d'Apo.7, un estadi debutant de plen lum comparable a l'epòca dels « dotze apòstols ». Es atal, que la succession de las doas epòcas

justifican l'evocacion dels « 24 vièlhs » d'Apo.4:4 : « A l'entorn del trône vivi vint e quatre trônes, e sus aqueles trônes vint e quatre vièlhs assetats, revestits de vestits blancs, e sus lors caps de las coronas d'aur. » Aqueles « vièlhs » son « assetats » perque an obtengut la victòria coma Crist abans eles, a lo qual Dieu dich, prophétiquement, dins Psalms.110:1 : « De David. Salm. Paraula de YaHWéH a mon Senhor : Sèi-te a ma drecha, fins que faga de tos enemics ton marchapè. »

De 1844 fins a nòstres jorns actuals, la fe crestiana non combatenta es venguda tebesa, formaliste, tradicionala, e donc plan superficiala. Solament, dins lo capítol precedent, ai citat aquel verset ont Jèsus a dich : « la vida etèrna es que te coneisson tu lo sol verai Dieu e lo qu'as enviat, Jèsus-Crist ». Solament, dins Gen.4:1, l'Esperit nos diguèt : « Adam coneguèt Eve, sa femna ; concebèt, e enfantèt Caïn e diguèt : Ai format un òme amb l'ajuda de YaHWéH. » Dins aquel verset, lo vèrb « conéisser » pren una forma sexuala que pròva que Dieu pòt pas en cap de cas se contentar d'una relacion superficiala, perque exigisca de sos vertadièrs elegits una comunion prigonda, sincèra e maximala ; çò que desqualifique las religions crestianas tradicionalistas.

Pendent longtemps e fins al regèt per Dieu de l'adventisme institucional, sos teologians se son enganats a prepaus de lor interpretacion dels repròchis que Jèsus adreça a sos servidors, dins son messatge de « Laodicée ». An totjorn interpretat sa « tièdeur » coma una manca d'amor fraternal particularament relevat coma signe de benediccion, dins lo messatge de « Filadèlfia » dont lo nom significa precisament : amor fraternal. Ont es donc lor error ? Pausa sul fach que Jèsus pòt pas reprochar a son Elegida una manca d'amor fraternal, perque aquel fruch depend pas d'ela, perque l'amor fraternal es un don de Dieu : o balha o o balha pas. Per contra, l'Elegida pòrta la responsabilitat de çò qu'empacha Dieu de li far portar aquel fruch d'amor fraternal. Es tanben una manca d'amor, mas mai espiritualament, una manca d'amor per la vertat profetica divina dont Jèsus-Crist se reclama integralament coma « camin, que per la vertat condutz a la vida etèrna », segon Jean 14:6. Suprimissèm aquela « vertat », çò qu'es lo cas de l'Elegida « Laodicée » ; lo « camin » s'interromp e condutz pas mai a la « vida etèrna ». Dins aquela expression, « la vertat » pren una importància màger, puèi qu'es ela que religa « lo camin a la vida etèrna ».

Oblidam pas en confirmacion, aquela autra citacion, sovent mal traducha, lo mot « fidelitat » remplaçant lo mot « vertat » original : « la vertat de YaHVéH demòra a totjorn », segon Psalms.117:2.

Çò que l'adventisme oficial a pas comprés, es que lo messatge formulat per Jèsus-Crist pause sus una experiéncia precisa qu'es pas una generalitat. Dins de circonstàncias istoricas precisas siá, entre 1980 e 1991, per Dieu en Crist, ai presentat als responsables locals del fèu adventista de Valença en Droma, en França, lo lum de las profecias de Daniel e Apocalipsi perfiechament e integralament descriptadas pel sol mejan de la Bíblia, dont los ensenhaments dispersats pòrtan totas las responsas e las explicacions. E perque aquel lum èra acompanyat d'una anóncia del retorn del Crist per l'annada 1994, lo messatge es estat refusat e son messatgièr, valent a dire mon umila e simpla degun, es estat oficialament raiat de l'institucion, mas pas en 1994, quand los faches m'aurián balhat tòrt, mas sens esperar aquela data, tre l'auton de l'annada 1991 ; çò qu'es encara mai injustificat e donc suprèmement condemnable pel Dieu just e bon. Perque, o rampèli, en 1843 e 1844, es precisament per doas falsas anóncias del retorn del Crist que Dieu a esprovat la fe dels crestians d'aquelas epòcas. E perqué aquelas falsas anóncias ? Per metre a despart siá, santificar, sos vertadièrs elegits de l'epòca. Lo vertadièr o lo fals aviá pas qu'una tòca : revelar la natura espirituala prigonda e reala que cada crestian escondon en el. Aquelas experiéncias adventistas son parièras al calcul del rasonament inspirat per Dieu al savi Salomon dins l'afar del mainatge disputat per doas maires. En ordenant que lo mainatge siá copat en doas partidas, Salomon sabia que son òrdre auriá pas a èsser executat, perque la vertadièra maire anava preferir pèrdre son filh puslèu que d'o veire se morir. Tot parièr, Dieu sabia que Jèsus vendria pas, ni en 1843, ni en 1844 e ni en 1994, mas cada còp, dins la massa tenebrosa dels falses crestians ipocritas d'aquelas epòcas, talas las estelas dins lo cèl escur, las naturas invisiblas de sos vertadièrs elegits anavan lusir de totes lors fuòcs. E a obtengut en 1844 çò que voliá obtenir : una amassada d'elegits, mas elegits per un cort temps solament, fins que las tenèbras satanicas la contròlan e la mestrejan, de maniera que Dieu se tròba obligat a l'abandonar al camp del mal, en 1994. E tre la debuta de l'annada 1995, l'aliança oficiala de l'adventisme amb la federacion protestanta a consacrat concretament aquel abandon, la glèisa adventista essent venguda una amassada de descasuts. Segon los mots de Jèsus-Crist, foguèt alara « vomida » per el. E aquela causida del vèrb « vomir » es ric d'ensenhaments. Perque lo que vomís espròva un naut lo còr. Dins aquel imatge, l'amor de Jèsus-Crist regèta amb fàstic dels cridats indignes qu'o mesprèsan.

La posteritat d'Abraam

Aquel subjècte a fòrça fach parlar los crestians dempuèi l'apòstol Pau fins a nòstres jorns, mas uèi te prepausi de descobrir de novèls aspèctes ineditats a aqueste prepaus de reflexion.

Remeti pas en causa las explicacions balhadas per Paul segon lo qual, la posteritat d'Abraam, es Crist. Vau demostrar qu'existís en realitat dos tips de posteritat d'Abraam : l'una es carnala, l'autre es espirituala.

De faïçon literala, la primièra posteritat d'Abraam concernís son filh Isaac. E l'estudi que seguís va far aparéisser que las successions dels descendents d'Abraam reproduson una forma analòga a l'experiéncia viscuda per Adam. Çò que consistís a far d'Abraam el meteís un novèl Adam. Seguissèm aquelas etapas de sa posteritat.

Son filh Isaac nais coma Crist d'un miracle fach per Dieu.

Son filh Isaac es maltractat per son fraire Ismaèl coma Crist serà maltractat per sos fraires josieus.

Son filh Isaac consent a èsser sacrificat sus l'autar dreçat per son paire per obesir a l'òrdre de Dieu. Tot parièr Jèsus-Crist consent a ofrir sa vida per obesir a l'òrdre del Paire.

Adult, Isaac pren per femna, la que Dieu causís per el. Tot parièr, Jèsus-Crist aurà per femna, son Elegida formada de l'amassada de sos elegits recrompats per sa sang versada sus la crotz E aquela « Esposa » espirituala es compausada d'elegits que son causits per Dieu.

Aquela comparason amb Crist fonciona egalament amb Adam, lo primièr òme creat per Dieu a l'imatge del Crist.

Adam a pas tanpauc causit sa femna, es Dieu que la li a balhada.

Adam engendra dos filhs Caïn e Abel, tot parièr Abraam engendra dos filhs Ismaèl l'illegitim e Isaac lo filh legitim.

Caïn tua son fraire Abel per gelosiá ; tot parièr Ismaèl gelosa Isaac lo filh legitim eretièr e o maltracta.

Per remplaçar Abel tuat per son fraire Caïn, Dieu balha a Adam un novèl filh nommat « Seth ». Tot parièr, los dos filhs d'Isaac son l'opausat l'un de l'autre : Esaü es carnal, Jacob es espiritual. Jacob se sent menaçat de mòrt a causa de la malafacha qu'a fach a son fraire per li tirar a son profièch lo drech d'aïnesse. Es pas Esaü qu'o va combatre mas Dieu el meteís, e a l'eissit del combat, Dieu o tua espiritualament en o tornant nomenar Israèl. Jos aquel nom novèl, Israèl es comparable a Seth lo tresen filh d'Adam, el tan plan espiritual e benesit per Dieu.

Seth va engendrar una descendéncia de « fils de Dieu » fins a la mescla dels maridatges dels darrièrs descendents amb las « filhas dels òmes » segon Gen.6:2. Tot parièr, Israèl va engendrar dotze filhs que van venir los patriarcas fondators de las dotze tribús de l'Israèl carnal de l'anciana aliança condemnat a tèrme per Dieu per sas alianças contra-natura, sos pactes amb sos enemics e son regèt del messias Jèsus.

L'apostasia dels filhs de Seth es punida per las aigas del deluvi. Tot parièr, l'apostasia finala de l'Israèl carnal es punida per sa mòrt nacionala, après lo regèt de son messias.

Aquela demostracion pròva malgrat que sus Isaac, Dieu a entreprés una novèla construccion umana qu'a pres la forma de l'Israèl de l'anciana aliança dins la quala es nascut lo Crist rédempteur dels pecats de sos elegits.

Solament, la leiçon granda d'aquela demostracion consistís a comprene coma aquela anciana aliança èra programada per desaparéisser perque remplaçada per l'aliança novèla. E aiçò me condutz a far remarcar aquelas causas.

Qu'èra Abraam ? Un òme demest totes los pecadors que poblavan la tèrra dins son epòca. Viví a Ur en Caldèa al mièg de gents corrompudas e pecadors davant Dieu. Mas Dieu l'arranca a son mièg per o benesir perque n'es digne. E a aquel ponch de l'istòria terrèstra, Abraam es lo paire espiritual dels vertadièrs cresents, l'imatge dels elegits que la sang del Crist volrà e vendrà recrompar demest totes los pecadors de la tèrra. Es donc essencial de retenir qu'abans d'èsser lo fondator d'una posteritat que prendrà la forma de l'Israèl carnal, Abraam es l'imatge dels elegits seleccionats demest los pòbles pagans. Ignorant pendent longtemps l'istòria d'Abraam, las nacions paganas an ignorat lo vertadièr programa salvateur projectat per Dieu. Cal dire que, gelós de lor privilègi, los josieus èran pas e son totjorn pas partageurs. La gelosiá dels « josieus de la sinagoga de Satan » es remembrada per Jèsus-Crist dins son Apocalipsi, dins Apo.2:9 e 3:9. L'ofèrta crestiana del salut prepausat als pagans los irritava terriblament e luchavan contra aquela concurréncia novèla per d'odioses metòdes, dont la tòca èra de los far se morir, coma Jèsus-Crist lor Mèstre abans eles.

Ara qu'aquelas causas e aquela anciana aliança son demoradas darrièr nosautras, podèm plenament apreciar lo vertadièr projècte salvateur que Dieu a preparat per totes sos elegits. Perque en despièch de lors aparéncias o de lors lengatges, los elegits son seleccionats sus tota la tèrra, unicament, sus la basa de lor amor per la vertat de Dieu, e la vertat profana, perque jos totes sas formas, la messorga es haïssable ; aiçò per la rason que causa totjorn de patiment per qualqu'un. Es facil per un èsser

uman de n'enganar un autre, mas enganar Dieu es causa impossibla. Aquí perqué, dins sa nòrma del salut etèrn, la « messorga » a pas e mai sa plaça coma Jèsus o rampèla dins Apo.22:15 : « Defòra los cans, los encantaires, los impudiques, los murtrièrs, los idolatras, e qual que siá aima e practica la messorga ! »

Per Dieu, i a pas de pichons o de gròssas messorgas, i a pas que de messorgas, fruch de l'esperit diabolic de Satan e sos demònis condemnats a mòrt per Dieu. Aquí perqué en oposicion absoluta, exalta la puretat, la transparéncia perfiecha del caractèr requerit per sos elegits prenent l'imatge del « cristal », dins Apo.22:1 : « E me mostrèt un fluví d'aiga de la vida, clara coma de cristal, que sortissiá del trône de Dieu e de l'anhèl. » Que nosautres dich Dieu dins aquel imatge ? Traduccion : e me mostrèt un pòble viu, dont lo caractèr clar coma de cristal èra confòrm al jutjament (trône) de Dieu en Jèsus-Crist que l'a bastit e produch.

Al long dels sègles e dels millenaris, l'existéncia de l'Israèl carnal a frenat mas pas empachat los pagans de dintrar dins lo pòble de Dieu. Rahab la prostituïda de Jéricho n'es estat un exemple caracteriza. Ruth la veusa d'origina estrangiera n'es un autre. Dieu a pas jamai empachat un pagan jutjat digne de son salut de dintrar dins son pòble. Mas vertat es qu'a calgut esperar la mòrt e la resurreccion del Crist per los veire potonar la vertat en folas.

En sintèsi de la revelacion biblica, l'istòria plaçada jol signe de l'anciana aliança se presenta coma una experiéncia concrèta de la vida plaçada jos la nòrma de las leis divinas mesa en parentèsi entre las doas fasas del salut presentat als pagans. Dieu nos ofrís en exemple, aquela experiéncia, per tal de nos far conèisser, essencialament, çò que devèm pas absolutament tornar far. Perque dins aquela experiéncia los bons modèls a imitar son plan rars. E en majoritat, es sustot, las fautas, las errors de jutjament, e las accions rebèllas que nos son presentadas, per fin que la condemnacion divina d'aquelas causas siá revelada. Los vertadièrs elegits van pas produire aquelas fautas, perque lor natura obesissenta las ne protegís. Lor amor per Dieu e sa vertat es lor armadura e lor coirassa, perque espròvan pas cap de plaser a far de mal al Dieu qu'aiman de tota lor arma.

Aquel estudi permet de comprene melhor perqué, quand Jèsus se presentèt a eles, los josieus reivindiquèron èsser la posteritat d'Abraam. Avían completament oblidat qu'Abraam èra el meteís tre son origina un simple pagan. Lor concepcion carnala de lor Israèl los aviá orgueilleusement conduches a considerar los pagans coma de vulgars « pèiras » desprovesidas d'arma. E coneissent lors secrètas pensadas, Jèsus lor profetizèt la conversion dels pagans en lor disent, dins Mat.3:9 : « e pretendatz pas dire en vosautres meteïsses : Avèm Abraam per paire ! Perque vos declari que d'aquestas pèiras Dieu pòt suscitar de mainatges a Abraam. » E es precisament çò que s'aprestava a far.

Tròp estacat a sa judaïté, Paul a pas comprés aquela origina pagana del projècte salvateur divin, mas son ensenhament de ròm.11 rampèla las leiçons essencials ; sustot lo risc pels pagans convertits de reproduire las fautas de l'incredulitat josieva ; çò que resultariá d'un mesprètz per l'avertiment biblic e istoric pagat plan car pels josieus escartats del salut. Ailàs, los avertiments son sistematicament ignorats pels èssers umans naturalament rebèls e orgulhoses, o mai simplement, indiferents. La desobesissença dels increduls e dels incroyants es pas donc pas una suspresa, mas demòra lo subjècte d'un constat que justifica, a tèrme, lo jutjament de Dieu e son castig mortal.

En Abraam, Dieu crèa donc en parallèla amb la descendéncia d'Adam una umanitat novèla dins la quala a per projècte de se « revelar ». E aquel vèrb « revelar » resumís encara a el sol tot son programa, puèi que la revelacion biblica globala s'acaba precisament per sa granda Revelacion profetica nommada Apocalipsi que significa : Revelacion. E lo primièr verset del capítol 1 confirma son ròtle : « Revelacion de Jèsus Crist, que Dieu li a balhada per mostrar a sos servidors las causas que devon arribar lèu, e qu'a fach conèisser, pel mandadís de son àngel, a son servidor Jean, » Mas atencion, aquela Revelacion es pas que lo perlongament de sa Revelacion granda en Jèsus-Crist. Aquela profecia finala es utila per sos servidors que l'an reconegut en Jèsus-Crist. Lo ponch culminant de la revelacion de Dieu a donc estiu lo de son incarnacion dins la carn divina e umana nommada Jèsus de Nazaret. Perque malgrat tota son aparéncia e sa conformitat al modèl normal uman, aquel còs es estat marcat per Dieu per una particularitat al nivèl de son genòma. La descobèrta de l'arca portaira de sa sang per Ron Wyatt, a permés de saber que lo de Jèsus, comportava 23 cromosòmas X e un sol cromosòma Y. En defòra d'aquela particularitat, lo còs de Jèsus-Crist èra coma lo nòstre : quitament aptitud a sofrir, de la fam de la set o de las macaduras fisicas carnalas. Dieu es vengut revelar son caractèr amor que son aspècte divin terrorizant mascava parcialament dins l'anciana aliança. Pasmens, manifestava ja puïssamment son amor per sas creaturas, mas essent confrontat a d'umans rebèls, deguèt sovent castigar e punir. Moïse, Caleb e Josué an percebut e respondut a aquel amor divin. En mena que representavan en lor epòca, los elegits rars que Jèsus pòt reconèisser uèi coma sos mainatges a causa de lor obesissença deguda a l'amor que li pòrtan. Ven donc evident que de son costat, Dieu a pas cambiat, ni en Esperit ni en Vertat, ni en caractèr, ni en reaccion

punitiva, perque dins las paraulas de Jèsus-Crist, retrobam totas aquelas causas : tendresa de cap als que l'aimen, e avertiments sevèrs de cap a sos enemics.

La Revelacion de Dieu a donc pausat sus son incarnacion dins la carn e dins l'esperit de Jèsus-Crist. Aprenèm dins Gen.4 :26 que lo nom de Dieu, YaHWÉH, foguèt evocat unicament a partir del moment o Seth, lo tresen filh d'Adam engendrèt son filh Enosch : « Seth aguèt tanben un filh, e lo cridèt del nom d'Énosch. Es mentre que se comencèt d'invocar lo nom de YaHWÉH. » Ceci confirma lo ligam parallèl revelat mai naut amb la naissença de Jacob remplaçat per Israël que pren atal la forma d'un tresen filh d'Isaac. E aquel nom « YaHWÉH es el meteis revelator del projècte de Dieu de se revelar. Perque, la bona traduccion d'aquel mot es un vèrb èsser conjugat a l'encòp al present mas sustot al futur, çò que se tradutz alara per : Es e se revelarà, o plan, revelarà çò qu'es. Aquele nom que Dieu s'es atribuït tre l'epòca de Seth portava donc un messatge dont las religions josieva e crestiana se son privadas ; lo josieus o prononciant pas, los falses crestians l'avent cambiat pel nom « Etèrn ». Perque, per Dieu, son projècte de revelar sa natura amor e justícia èra mai important que de convèncer los èssers umans de son eternitat. La falsa fe a donc constantament frustrat lo Dieu creator en refusant de prononciar son vertadièr nom. E compreni, uèi, perqué, soi personalament possat a rectificar aquela error dins totes mos eschriches. Dieu a un nom : YaHWÉH, dont lo nombre chifrat es : 26 ; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Se tròba que lo departament de Droma ont vivi, pòrta el-tanben o nombre 26. E ai trobat dins Lévitique 26 las claus d'interpretacions de las « trompetas » de l'Apocalipsi. Mas i a encara mai a descobrir es que quand Dieu pronóncia el meteis son nom, ditz pas ; serà, mas serai, o plan, revelarai çò que soi. E dins l'ebreu, l'escritura de son nom càmbia e ven : AHHW, dont lo nombre es alara 17 : Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5 ; siá la chifra simbolica del « jutjament », segon Apo.17. E aquela chifra 17 es format d'un 1 e d'un 7, siá, doas chifras que caracterizan lo Dieu = 1, creator = 7. Mas 17, es tanben 10 + 7, 10 = la lei dels dètz comandaments + 7 Dieu creator ; aquí encara, las nòrmas de la justícia divina. Res de çò que tòca a Dieu es degut a l'azard, mas al contrari tot es calculat, pensat e organizat per l'Esperit illimitat del Dieu totpoderós. Mas atencion, l'aplicacion del chiffage de las letras val pas que per las lengas ont aquel principi es normalament existent siá ; l'ebreu, lo grèc e lo latin.

Nos cal donc retenir que Dieu a, per dos còps, anonciat son intencion de revelar son caractèr e sa natura. E a cada còp, a presentat aquela anòncia al linhatge portaire de sa benediccion, la de Seth, que Gen.6:2 designa coma « filh de Dieu », e al linhatge d'Israël dont Dieu a fach son pòble per sa demostracion istorica, pedagogica, universal. Foguèt, fins a son regèt de Jèsus-Crist, lo « pòble de Dieu » nommat tan plan sovent « los mainatges d'Israël », nom que rampèla la promessa divina facha a lor patriarca « Israël ». Mas aquel nom, los restaca a l'eretatge religiós tradicional e carnal ; çò que suggerís una durada provisòria. L'instauracion de l'aliança novèla va confirmar aquel caractèr momentanèu de l'anciana aliança.

Lo linhatge de Seth essent estada destrucha per las aigas del deluvi, lo linhatge d'Israël la ven relevar e la perlongar. La mòrt collectiva balhada pel deluvi daissa dins l'istòria un solemne e terrible avertiment divin. Mas la tòca principala de Dieu es de salvar los elegits per son incarnacion en Jèsus-Crist, e serà realizat dins lo linhatge bastit sus Israël, nascut Jacob, filh d'Isaac, filh d'Abraam.

La Roma perpetuala

Jos aquela presentacion, rampèli que Roma es pas « la vila etèrna » que sos adoradors li atribuïsson mas una vila dont la durada de vida serà estada longa mas solament perpetuala. A en mai lo privilègi de veire sa destruccion anonciada e descricha per Dieu dins sas revelacions profeticas de Daniel e Apocalipsi. Legissèm dins Apo.17:16-17 : « las dètz banas qu'as vistas e la bèstia asiraran la prostituïda, la despolharan e la metran a nud, manjaran sas carns, e la consumiran pel fuòc. Perque Dieu a mes dins lors còrs d'executar son intencion e d'executar una meteissa intencion, e de balhar lor reialtat a la bèstia, fins que las paraulas de Dieu sián complidas. » Puèi Apo.18 es entièrament consacrat a la descripcion de l'execucion del jutjament divin. Jèsus-Crist diguèt a las victimas de sas messorgas religiosas e de sas persecucions istoricament celèbras : Apo.18:6 a 8 : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. Aitant s'es glorificada e cabussada dins lo lux, aitant balhatz-li de torment e de dòl. Perque ditz en son còr : Soi seguda en reina, soi pas ponch veusa, e veirai pas ponch de dòl ! A causa d'aquò, en un meteis jorn, sos flagèls arribaran, la mòrt, lo dòl e la famina, e serà consumida pel fuòc. Perque es poderós, lo Senhor Dieu que l'a jutjada.» Dins aquel verset, Dieu soslinha sa pretension de « vila etèrna » : « veirai pas ponch de dòl ». Son castig vendrà après lo retorn gloriós de Jèsus-Crist que revèla a sas victimas sedusidas e enganadas sa vertadièra natura diabolica.

La primièra pròva d'aquel messatge, que Dieu nos adreça a prepaus del caractèr perpetul del tip de

dominacion de Roma, pausa sus son ròtle de « quatren » e darrièr empèri de las successions terrèstras anonciadas dins Dan.2, per l'imatge de « l'estatua », e dins Dan.7, ont l'empèri roman es egalament designat pel « quatren » e darrièr « animal ». Dins aqueles dos capitòls, l'empèri roman es presentat coma lo darrièr empèri dominator universal.

Nòstra vision e nòstra analisi umana son plan cortas, al contra de las de Dieu qu'engloban los eveniments fins a la fin del mond e après ela. E aquela diferéncia concernís nòstre agach istoric que concernís Roma. Los istorians nos ensenhan que l'empèri roman s'es partejat e desmembrat a partir de 395, jos Théodose. Vertat es que Roma a perdut sa forma imperiala, mas son esperit roman, el, s'es perlongat en tota l'Euròpa occidentala e orientala siá, pertot ont la civilizacion romana s'es implantada de grat o per fòrça. Es tan verai qu'aquelel dicha o rampèl : « Tous los camins menen a Roma ». E aiçò, perque totes las legions romanas conquistairas son partidas de Roma e an bastit de rotas menant cap a totes los païses conquistats e colonizats. Lo regim imperial succediguèt a las diversas formas del regim republican roman que portava ja en el lo caractèr imperialista qu'estigmatiza la civilizacion romana. Dieu li balha per simbòl « lo fèrre ». E aquel simbòl li va plan, perque ne reproduz la duretad al nivèl de la disciplina impausada als soldats mercenaris engatjats, mas tanben, a l'equipament d'aquestes, dont la peitrina e las espatlas son protegidas per d'armaduras de « fèrre » e de cuèr espès. Las espasas de bronze, tròp copadissas, son remplaçadas per de glasis romans, de las espasas cortas a doble talhant mas que possedisson la duretad e la resisténcia del « fèrre ». Los romans innòvan dins l'art de la guèrra gràcias a una engenhosa espleitacion de la disciplina : las legions prenon al combat, dels aspèctes inesperats per lors enemics : los romans se meton en forma de cercle, e lo grop pren l'aspècte d'una tartuga dont la clòsca es constituïda pels nauts escuts protectors. En fàcia d'eles, lors adversaris se lançan dins l'ataca en grand rambalh sens coesion collectiva. E las tactics romanas empòrtan la victòria, fasant atal créisser, de contunh, la poténcia de Roma. E aquela poténcia pòt pas que créisser puèi qu'après la victòria, Roma engatja de mercenaris demest l'armada del país vengut, per tal de conquistar de novèls territòris. La victòria suls josieus de Massada demòstra la tenacitat dels romans. Esitèron pas a auçar una rampa fins a aténher la cima del ròc sul platèl de lo qual lo rei Hérode aviá fach edificar una fortalesa dins la quala los primièrs rebèls josieus s'èran replegats e installats. La paciéncia e la determinacion absoluta, caracterizavan l'armada del pòble roman e o rendián victorios. Aquí perqué, dins Apo.2:6 e 15, Dieu designa lo pòble roman pel nom dels « Nicolaïtes », mot bastit a partir de dos tèrmes grècs : « Niké » : nom de la divinitat de la Victòria personificada e « Laos », que significa pòble. Lo desir de la victòria es lo signe d'identificacion de la civilizacion romana. Apo.2:6 : « As pasmens aiçò, es qu'asiras las òbras dels Nicolaïtes, òbras qu'asiri tanben. » Apo.2:15 : « Tot parièr, tu tanben, as de gents estacadas parièrament a la doctrina dels Nicolaïtes. » Nòta que dempuèi l'evangelizacion de Roma e sa dominacion papala, las « òbras dels Nicolaïtes » son vengudas una « doctrina » religiosa falsament crestiana.

Tot çò que veni de descriure es la nòrma de l'imperialisme roman. E nos es possible alara de comprene melhor çò que Dieu nos a volgut dire a prepaus de Roma dont lo caractèr se deviá perlongar fins a la fin del mond. Aquel caractèr roman estampa en Occident un tip de civilizacion dont l'esperit imperialista desapareisserà pas jamai fins a la fin del mond. Coma Roma abans ela, l'Euròpa occidentala va experimentar divers tips de governaments segon lo meteís procediment : Monarquias, Republicas, Dictaturas, e l'imperialisme. Pas forçadament dins aquel òrdre, puèi qu'après la monarquia, jos Carlesmanhe, l'Euròpa occidentala a, momentanèament, un emperador. Ne retrobarà d'autres, amb Charles Quint, Napoleon 1èr, puèi Napoleon III, abans qu'en França, la Republica s'installe definitivament.

Mas l'eretatge europèu, es sa civilizacion de tip roman. Roma s'es impausada per son engeni d'invençion e sa capacitat a far de sa concepcion de vida un modèl cultural, en defòra de lo qual, tot autre modèl es qualificat pejorativament de barbar. E aquel estat d'esperit s'es perlongat dins la majoritat dels abitants de l'Euròpa Occidentala. Jos nòstres uèlhs, uèi, s'aplica a prepaus de Russia e dels pòbles de l'Èst mespresats per l'orguèlh occidental.

En mai, aquel modèl mespresant, « arrogant » e orgulhós a beneficiat del sosten espiritual del primièr papa del catolicisme universal plaçat sus son sèti pontifical a Roma ; aiçò dempuèi l'an 538. Que pensariá a remetre en causa un tip de civilizacion aprovat pel reivindicat representant de Dieu sus la tèrra ?

Què èra donc lo modèl de la vida dels barbars ? Un tip de vida tribala dins lo qual, la division èra plan granda a causa de l'individualitat dels membres dels pòbles. Mas aquel individualisme èra ligat a l'estacament de la libertat de cadun. Lo recors a la fòrça èra utilizat per se defendre, tribú contra tribú, familha contra familha, individú contra individú. Mas lo desir de dominar totes los pòbles èra pas present dins l'esperit dels barbars. Los barbars, coma los romans, èran de pagans dont los cultes èran condemnats pel Dieu creator. E los unes e los autres podián èsser utilizats per el, coma

d'instruments de sa malediccion. E Dieu a fixat sa causida sus la vila de Roma, per manifestar, per ela, los fruches de sas malediccions contra l'infidelitat e l'incredulitat de son pòble. Prioritaris en totas causas, los josieus foguèron la cibla de las crudelitats romanas e Jèsus-Crist foguèt crucificat per aqueles instruments de la justa colèra divina que puniguèt lo pecat.

Al fil dels sègles, Euròpa a conservat, dins totes sos pòbles, lo caractèr roman bellicós conquistant. De guèrras an de contunh opausat los reialmes europèus entre eles, puèi lo desir de conquista a pres per cibla de las tèrras estrangièras e en primièr, los païses musulmans installats en Palestina suls luòcs sants del crestianisme. La falsa fe crestiana, que constituís lo catolicisme papal roman, a ordenat de « crosadas » totalament injustificadas, puèi qu'aqueles tèrras santas son estadas liuradas als pagans romans per la volontat de Dieu coma l'ensenha Dan.9:26 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor degun per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inundacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. »

Las agressions occidentals de las « Crosadas » seràn pas jamai oblidadas pels pòbles musulmans que consèrvan encara a l'ora d'ara una rancòr e un desir de venjança contra l'Occident dich « crestian ». Aquele accion de las « Crosadas » es un signe distintiu de la civilizacion conquistaira romana. L'escasença de se venjar va èsser balhada a aqueles pòbles agarrits, dins lo contèxte de la Tresena Guèrra Mondiala dont la cibla principal es precisament, l'Euròpa occidentala. Dins lo tèma de las « trompetas », l'agression dels païses estrangièrs mediterraneus caracteriza l'instauracion papala de la « segonda trompeta » : Apo.8:8-9 : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrondada pel fuòc foguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, e lo tèrç de las creaturas qu'èran dins la mar e qu'avián vida se moriguèt, e lo tèrç dels vaissèls periguèt. » La repeticion « dins la mar » confirma l'instauracion de « la bèstia que monta de mar », d'Apo.13:1. Mas, egalament, literalament, lo mot « vaissèls » cibla la zòna mediterranea dont l'Orient èra ja musulman. Pasmens, al delà de la mar Mediterranèa, aquel mot « vaissèls » cibla egalament las darrièras conquistas occidentals del continent sud-american partejat per la papautat entre Espanha e Portugal. Aquele expansion de la religion catolica èra encara profetizada per Dieu coma una accion de la civilizacion romana. En despièch de las aparéncias, l'imperialisme roman s'es donc perlongat fins a nòstres jorns. Aquel camp occidental regropa de nacions de divèrsas talhas e importàncias, mas, incontestablament, lo qu'o domina uèi o pòt far a causa de la demostracion de sa poténcia guerrièra segon un principi plan roman. Uèi, per obtenir lo sosten dels pòbles, los USA se presentan coma los defensors de la libertat. Mas la libertat que vòlon defendre es unicament la que los autoriza a esplechar los pòbles de la tèrra e en primièr, los que los sostenon. En lor temps, la Roma republicana e la Roma imperiala pensavan pas e agissían pas autrament. Roma aviá son capitol, e als USA, Washington a tanben son capitol. A Roma, los dictators e los emperadors s'esforçavan de sedusir lo pòble roman ; per sos discorses Joe Biden fa tot parièr, uèi, lo 21 de Febrièr, en Polonha, son novèl fèu american europèu. La seduccion fonciona perque los poloneses obtenon enfin lo sosten oficial american que son venguts cercar en entrant dins l'aliança de l'OTAN. Mas aquel rapprochement de Russia que constituís una avançada cap a son territòri balha entièrament rason a Vladimir Putin que cèssa pas de denonciar l'avança de l'OTAN cap a sa Russia. La subtilitat de l'avançada de l'Occident cap a Russia ten dins lo fach que resulta pas d'una invasion guerrièra dirècta dels païses de l'OTAN que pretendon simplament ajudar Ucraïna a defendre sa libertat nacionala. E lo pièger es que çò es vertat. Perque es plan Ucraïna qu'a frapat a la pòrta de l'OTAN e non lo contrari, almens, dins l'aparéncia de las causas.

Pendent l'èra crestiana, lo regne de Carlesmanhe emperador de las Gàllias e del sant empèri roman germanic a tot particularament representat lo modèl de l'ancian empèri roman. Encoratjat pel papisme diabolic, a impausat lo catolicisme per l'espasa de fèrre. Los Teutons germans devían acceptar lo baptisme o se morir. La paraula de Dieu veniá atal una espasa de fèrre e d'acièr que tua e trenca los caps. La culpabilitat del regim papal roman ateniá atal una cima d'horror e d'abominacion. E dins aquel contèxte e après el, compari las situacions. Lo senat de l'empèri roman ordenava e finançava las guèrras de las conquistas. Dins l'èra crestiana, lo regim papal remplaça lo senat roman e es el qu'ordena als reialmes vassals de conquistar de pòbles per los sometre a sa religion catolica romana. Legissèm dins Dan.11:39 : « Es amb lo dieu estrangièr qu'agirà contra los luòcs fortificats ; e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuïrà de tèrras per recompensa. » Aquel « dieu estrangièr » designa lo drac dont l'existéncia es revelada pel pòble josieu « estrangièr » per Roma. E Dieu revèla l'estrategia imaginada pel drac per obtenir lo sosten dels pòbles pel regim papal. Denóncia atal l'estrategia de la rusa e de la seduccion e nos revèla atal la vertadièra natura del principi denonciat que caracteriza tota la civilizacion occidentala : « e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuïrà de tèrras per recompensa ». Aqueles causas èran cobejadas e esperadas pel traïdor Judas, mas Dieu a pas respondut a son

esperança ; tanben son desespèr grand l'a conduch a se penjar. Mas çò que voliá Judas, lo papisme l'a instaurat sus un pedestal e n'a fach una valor tipicament occidentala. Lo departiment de las tèrras del continent sud-american es confirmat per la fin del verset : « lor distribuïrà de tèrras per recompensa ». Aquele poder temporal caracteriza perfiechament lo regim papal roman. Lo principi concernís egalament lo títol imperial acordat pel papisme als reis que fan créisser sa poténcia. Las conquistas ofrisson de tèrras al conquistaire e las conversions forçadas dels pòbles conquistats fan créisser la poténcia del regim catolic papal de Roma.

Es interessant de relevar qu'aquele poder de distribuïr de tèrras precedisca l'anóncia de la « Tresena Guèrra Mondiala » qu'es facha al verset 40 que seguís : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. » Aquele verset met en scèna tres reis : lo rei papal, « el » ; « lo rei del miègjorn » musulman e african ; e lo « rei del septentrion » rus. Solament, las relacions d'aqueles tres reis an concernit de conquistas de tèrras que los an opausats dins de guèrras sagnosas. La « Tresena Guèrra Mondiala » cumula totes los òdis amolonadas dins lo temps. Perque aqueles tres reis designan tres religions adversas concurrentas irreconciliablas : lo catolicisme dich crestian, lo crestianisme ortodòx, e l'islam. E ja dins la primièra annada de la guèrra en Ucraïna, lo mobil concernís una revindicacion de « tèrras » per la Russia ortodòxa. Dins un darrièr discors, lo cap rus parla de « tèrras istoricas ». Los USA e la Polonha catolica arman Ucraïna, e los Musulmans tchéchènes la combaton als costats de la Russia ortodòxa. Ont es donc lo « dieu estrangier » dins aquela guèrra ? Dins los tres camps dont la roïna finala es profetizada per Jèsus dins Mat.12:25-26 : « Coma Jèsus coneissiá lors pensadas, lor ditz : Tot reialme devesit contra el meteís es devastat, e tota vila oostal devesit contra ela meteissa pòt pas subsistir. Se Satan caça Satan, es dividit contra el meteís; coma donc son reialme subsistirà ? »

Relèvi que los americans son tant convencuts d'èsser los amics melhors del mond que dins lor lengatge aquele sentiment domina dins totes lors discorses. Presenta coma d'idèas sostengudas per la comunautat mondiala de las opinions reconegudas e sostengudas unicament pels pòbles de l'OTAN e encara pas totes. E aquele comportament es la consequéncia d'un long procediment. Venceire de la Segonda Guèrra Mondiala, an tot organizat, en primièr, las relacions mundias segon lor unic desir e modèl. L'ONU a sa sedença als USA ; remplaçant l'étalon solament, lo Dòlar, la moneda americana es venguda la valor étalon mondiala ; los tribunals dels USA son prioritaris per reglar los problèmas comercials internacionals ; que s'opausa als USA es frapat de sancions economicas. Los acòrdis comercials del GATT fasián obligacion pels « partenaris » europèus de crompar, en quantitats fixadas, de las cerealas e d'autres produches americans. Es aquí, lo modèl de libertat que los USA defendon. Lo gangstérisme mafiós agís autrament ? Sabent que, sedusida per aquele modèl, Euròpa lo tornat en çò sieu bastir, se pòt comprene quant lo jutjament divin que la ven frapar es just e meritat.

Dins nòstra epòca, lo regim papal òbra secretament per defendre sos interèsses, mas a pas mai la dominacion que las monarquias li reconeissián. Pasmens, dins lo temps, la religion catolica s'es fòrça desenvolopada als USA, oficialament, tèrras protestantas. Aiçò, essent degut a d'importantas successions d'immigracions ispanicas que venon quasi majoritàrias dins los Estats del Sud. Tanben, jos la presidéncia catolica de Joe Biden, los USA remplaçan la papautat e l'ancian Senat roman per ordenar e encoratjar la conquista de novèlas tèrras presas al camp rus o demoradas neutres fins a nòstra epòca. Coma l'ancian Senat, lo novèl e sos aliats europèus finançan la Guèrra e los combatents mercenaris prèstes a se morir per la libertat de la concepcion americana e del camp occidental entièr.

Las originas de Roma : los lops òmes

Per plan comprene la natura dels romans, nos cal tenir compte del raconte de l'origina de Roma. Nos pòt estonar, mas perque res es pas impossible a Dieu qu'a fach parlar la sèrp a Eve e l'ase de Balaam, podèm creire a l'autenticitat de son testimoniatge istoric. Roma foguèt fondada en – 753 dins nòstre calendari oficial, per dos bessons noirits pel lach d'una loba ; lors noms èran Romul e Remus. Ja, dins aquela originala experiéncia, podèm trobar la font d'una umanitat eretièra de la ferocitat carnassiera del lop, aquela feràmia plan agressiva e perilhós, dont conven de relevar lo caractèr disciplinat. Los lops vivon en clans dins lo respècte del cap dels lops. Manja en primièr e quand es sadol, los autres lops pòdon manjar a lor torn. Lo principi de la reialtat pausa sus aquela lei dels lops e se pòt atal comprene que Dieu aja desirat per son Israèl un autre modèl d'organizacion, mas dins lor malediccion, los ebrèus li preferiguèron un rei, malgrat totes los inconvenients qu'aquele causida representava. Los lops caçan en tropa d'una faïçon disciplinada organizada. Enemic predator dels motons, dins l'ataca menada contra un tropèl, d'unes lops son de guetteurs, mentre que d'autres

progrèssan silenciosament en serpejant lo ventre al sòl fins al moment ont pro près de las fedas, sautan sus elas e las « escotelan ». Dins tota lor istòria, los combatents romans, van reproduire aquel tip de comportament dels lops ravisseeurs e emportar de grandas victòrias. Van conquistar de colonias que los conduson cap a la dominacion imperiala. Tre l'origina, Roma es marcada doblament : en latin lo mot « lupa », que significa loba, designa egalament una « prostituïda », e de fils del « drac » « murtrièr tre lo començament » segon Jèsus, Romul tua son fraire Rème, coma lo cap dels lops tua un lop concurrent. Foguèt donc lo primièr rei de Roma e s'o diguèt bellicós e detestat. Detalh a relevar, lo darrièr emperador roman d'Occident, depausat pel rei dels Hérules Odoacre en 476, s'apelava Romul Augustus. Es donc a son eretatge del caractèr dels lops que Roma deu l'aspècte disciplinat e bastit de sas tacticas e estrategias guerrièras. Cap d'autre pòble a pas fach pròva de tant de disciplina e d'organizacion abans los romans. E la duresa de la lei animala dels lops s'es retrobada dins la maxima de las legions romanas : « la lei es dura, mas la lei es la lei », en latin : « DVRA LEX SED LEX ». Atal coma los lops « escotelan » las fedas, legissèm dins Apo.18:24 : « ...e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra ». Dieu atribuís a Roma, « la sang de totes los que son estats escotelats sus la tèrra », a l'imatge de las fedas « escoteladas » per « los lops ravisseeurs ». Los contra los quals Jèsus met sos elegits ne garda dins Matt.7:15 : « Gardatz de falses profètas. Venon a vosautres en vestit de feda, mas al dedins son de lops ravisseeurs. »

Los lops fan pròva d'una intelligéncia granda en s'atacant pas qu'als èssers febles que pòdon vèncer e tuar aisidament, sens riscar lor pròpria vida. Fugisson la preséncia de l'òme que crenh, mas lo pòdon atacar se se tròban en situacion avantatjosa. Mas atacan pas jamai d'animals fòrts e vigoroses. Aquela descripcion caracteriza encara lo regim roman bastit sus d'encadenaments d'intrigas, d'enganas, de rusas, e d'assassinats ; totes causas que caracterizan e explican egalament la capitada e la capitada del regim papal roman al près dels reis de totes los païses occidentals, coma Dan.8:24-25 o profetiza : « Sa poténcia s'acresce, mas non per sa pròpria fòrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants. A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblament, e s'auçarà contra lo cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man. » Las « fedas » de Jèsus, « escoteladas », son dins aquel verset « fòrça òmes que vivián pasiblament ».

Atal Roma es a l'origina d'una raça de lops òmes dont la natura ferotja s'es transmesa de sègle en sègle fins a nòstra epòca actuala, dempuèi l'annada – 753. Mas uèi, l'influéncia d'aquel caractèr roman a transformat totes los pòbles eretièrs de sas messorgas religiosas en lops ravisseeurs, coma ela. E Dieu nos revelà atal l'explicacion del comportament ferotge e crudèl de nòstra umanitat occidentala, bellicosa, arroganta, e orgulhosa. Perque es aquela Roma papala insaciabla que pòrta la responsabilitat de las agressions dels autres pòbles de l'Orient o del miègjorn, e son aquelas agressions que los an transformats a lor torn en bèstias ferotjas. Aquela transmission del caractèr roman es ensenhada dins aquel imatge de la « tresena trompeta » dins Apo.8:10-11 : « lo tresen àngel sonèt de trompeta. E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ; e tombèt sul tèrç dels fluvis e sus las fonts de las aigas. Lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras. » Aicí, presenti la logica de l'encadenament de las « trompetas ».

La « primièra trompeta » evòca las invasions barbaras que provòcan la casuda de l'empèri roman. Es la responsa que Dieu balha a l'abandon del respècte per son repaus sabatic del seten jorn, datat al 7 de Març de 321. La Gàllia patís un enòrme cambiament, las tribús cèltas que la poblavan son remplaçadas o conquistadas per : al Nòrd-èst, los francs venguts de la Belgica actuala ; al Sud-oèst, e fins a Léger, pels visigòts venguts de l'Orient de la mar Negra e installats en Espanha ; e al Sud-èst, per de gallo-romans siá, dels Galleses qu'an adoptat lo tip de civilizacion de Roma. Al Centre-es, lo reialme Germanic dels burgondes designa uèi l'actuala Borgonha. Progressivament, lo reialme dels francs se va espandir sus tot lo país e la conversion de son rei Clodovèu 1èr a la fe catolica romana va favorizar, per un primièr sosten militar civil, la reconeissença e la supremacia de l'avesque de Roma que va venir, en 538, lo primièr papa del regim papal roman. Mas tres païses s'opausan a l'avesque de Roma. Son vencuts successivament e convertits per la constrencha a se sometre a l'autoritat d'aquela religion catolica romana. En primièr en 535 los vandals de religion arienne ferotjas enemics del catolicisme son espotits ; en segond, los ostrogòts ariens installats a Roma son vencuts pel general Belisari enviat per Justinian 1èr entre 533 e 538 ; e en tresen, en 565, los Hérules, autres ariens, son vencuts a lor torn. Roma essent desliurada, lo primièr papa titular, l'intrigant Vigile, pòt sietar al palais del Latran, a Roma. E aquela accion compliguèt l'anóncia de la « segonda trompeta » d'Apo.8:8-9 : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrandida pel fuòc foguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, e lo tèrç de las creaturas

qu'èran dins la mar e qu'avián vida se moriguèt, e lo tèrç dels vaissèls periguèt. » Dieu compara l'instauracion del regim papal catolic roman amb « una granda montanha abrandada pel fuòc peirada dins la mar », « la mar » que simboliza l'umanitat. Se pòt comprene que « la mar » siá, l'umanitat, va a son torn « s'abrandar ». Istoricament, la causa se va complir per las agressions religiosas de las conversions forçadas e de las crosadas menadas contra l'Orient musulman. Dins aquela descripcion apareis lo mot « granda » que crèa un ligam amb « Babylone la grand » dins Apo.17:5 : « Sus son front èra eschich un nom, un mistèri : Babylone la grand, la maire dels impudiques e de las abominacions de la tèrra. » Mas uèi, aquel nom, « Babylone la grand » es pas mai « un mistèri » perque la profecia esclarida l'a esclarit e tirat. En fach de mistèri, èra lo de « l'iniquitat » profetizat dins 2 Thes.2:3 a 7 : « Que degun vos sedusisca pas de cap de faïçon ; perque cal que l'apostasia siá arribada de per abans, e que s'aja vist paréisser l'òme del pecat, lo filh de la perdicion, l'adversari que s'auça al dessús de tot çò que s'apèle Dieu o de çò que s'adòre, fins a se sèire dins lo temple de Dieu, se proclamant el meteís Dieu. vos rebrembez pas vos pas que vos disiái aquelas causas, quand èri encara en çò vòstre ? E ara sabètz çò qu'o reten, per fin que paresca pas qu'en son temps. Perque lo mistèri de l'iniquitat agís ja ; cal solament que lo qu'o reten encara aja desaparegut. E alara pareisserà l'impü, que lo Senhor Jèsus destruirà per l'alèn de sa boca, e qu'avalirà per l'esclat de son aveniment. ». Paul foguèt prevengut per Dieu de la venguda de l'apostasia instaurada pel regim papal de Roma. Perque, qu'es designat per « l'òme del pecat, lo filh de la perdicion, l'adversari que s'auça al dessús de tot çò que s'apèle Dieu o de çò que s'adòra, fins a se sèire dins lo temple de Dieu, se proclamant el meteís Dieu » ? Aquela « impia » pòt pas que designar, segon la Bíblia, lo regim papal roman profetizat dins Dan.7:8 : « Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana ; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància. »

Dins la « tresena trompeta » un combat opausa dos clans de lops òmes, lo clan dels lops catolics contra los lops protestants. E per explicar la causa d'aquel combat, Dieu nos ditz dins Apo.11:3 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. » Aqueles « dos testimònis » son las santas escrituras biblicas de l'anciana e de l'aliança novèla. Dieu profetiza l'òdi catolic de las revelacions de la Bíblia. La glèisa romana li preferís sa « missal ». Solament, amb l'invençion de l'estampariá al sègle XVI, la Bíblia es espendida e legida pels òmes ordinaris. En la legissent, descobrisson la mascariá e las messorgas de la religion catolica romana a prepaus de las condicions realas de l'obtencion del salut divin. Descobrisson que lo salut per la gràcia divina gratuita es vendut per la glèisa de Roma. Indignats a bon drech anar, denóncian alara per de protèstas las messorgas catolicas. Decelat, lo regim papal reagís amb colèra e crudelitat contra aqueles « Protestants ». Lèva contra eles la caça guerrièra dels reis e dels poderoses, e particularament, en França, ont los reis catolics successors de François 1èr defendon aquela religion papala. Lo sosten atenh son apogèu jos Loís XIV que defendent la causa de las tenèbras se compara el meteís amb lo solelh. Es aquela publicacion dels « dos testimònis » biblics que permet als Protestants de l'epòca « Thyatire » d'associar las « prigondors de Satan » a la religion catolica dominatritz de lor temps ; Apo.2:24 : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; » Atal, lo just jutjament de Dieu fa de josieus « la sinagoga de Satan » e de la doctrina catolica falsament crestiana, « las prigondors de Satan ». E aquela expression alludís a las menaças catolicas de la pena de « l'infèrn », dins lo qual, justament, Dieu li prepara una plaça pel jutjament darrièr, mentre que segon Jèsus, una plaça es preparada per sos elegits dins son ostal celèst.

En 1755, « lo tèrratrem » de Lisbona profetiza « lo tèrratrem » espiritual del genocidi de l'aristocracia francesa de 1793-1794. En 1780, lo « jorn escur » de 24 oras, profetiza, la fin del testimoniatge biblic dels « dos testimònis » anonciat dins Apo.11:7 : « Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra, los vencerà, e los tuarà. » Aquela precision es importanta : « Quand auràn acabat lor testimoniatge ». Per Dieu, la Bíblia, sa paraula eschicha, es disponibla ; sa publicacion ofrís a tot òme e tota femna, la possibilitat d'ausir la vertat bastida e revelada per el dins totes sos libres. En mai, sa publicacion a obligat son enemiga catolica a reagir violentament, revelant atal a totes sa natura diabolica. Son ròtle revelator es momentanèament acabat e l'ora de punir aquela religion diabolica es venguda. L'executor d'aquela senténcia divina serà lo regim republican revolucionari francés que va portar l'estocada e metre fin a las exaccions comesas per la monarquia francesa e estrangieras associadas al regim papal catolic roman. Los lops catolics se van morir jos la guilhotina en França de Juillet 1793 a Juillet 1794. Mas, per obtenir aquel resultat, cal recórrer a un mal encara mai grand : l'ateïsme e la liura pensada. En imatge simbolic « la bèstia que monta de mar » non benlèu destrucha que per « la bèstia que monta d'abisme » coma Dieu lo cride dins Apo.11:7 : « Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra,

los vencerà, e los tuarà ». E lo pièger es que l'ateïsme va « tuar » la fe dins la Bíblia durablament, fins a la fin del mond. Solament, dins lo raconte de la creacion, « l'abisme » designa « l'aiga » abans que recèpia lo nom « mar », e que pòrta lo mendre signe de vida. D'aquela faïçon Dieu presenta l'ateïsme coma una reculada religiosa respècte a la religion catolica. Foguèt un mal, òc, mas un mal necessari per castigar la culpabilitat comuna de la monarquia e del clergat catolic roman. Present del cèl, ma descobèrta dels messatges parallèls de Lévitique 26 e dels « sièis » primièras « trompetas » de l'Apocalipsi conferís a aquela « quatrena trompeta » o quatrena castig divin, d'Apo.8:12, lo ròtle d'una « espasa que venjarà l'aliança » divina ; Lévi.26:23 a 26 : « s'aqueles castigs vos corregisson pas ponch e se me resistissètz, vos resistirai tanben e vos fraparai sèt còps mai per vòstres pecats. Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautres, e seretz liurats a las mans de l'enemic. Quand vos coparai lo baston del pan, dètz femnas coseràn vòstre pan dins un sol forn e raportaràn vòstre pan al pes ; manjaretz, e seretz pas ponch sadols. » Es dins aqueles versets que Dieu profetiza, per una aplicacion literala per l'Israèl de l'anciana aliança, una aplicacion espirituala pel contèxte de l'aliança novèla. Atal, a causa del meteís fàstic testimoni per la veritat biblica divina, Dieu suscita lo genocidi aristocrata per la guilhotina que ven tala una « espasa » « venjar l'aliança santa » traïda e secutada. Mas aquel verset anóncia egalament la fin del testimoni biblic e sas consequéncias per las religions crestianes. La Bíblia es presentada coma lo « baston del pan brighat » per Dieu. E l'apostasia generala que ne va resultar es imagée pel messatge «dètz femnas coseràn vòstre pan dins un sol forn ». Aqueles « dètz femnas » son las glèisas protestantas de la parabòla dels « dètz verges » que van obrar dins lo « sol forn » catolic roman fins al començament del jutjament de 1844. E lor abandon per Dieu aurà per consequéncia espirituala : « manjaretz, e seretz pas ponch sadols ».

Dins Apo.8:12 : « l'espasa que venja l'aliança » ven « frapar » los colpables : « lo quatren àngel sonèt de trompeta. E lo tèrç del solelh foguèt frapat, e lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas, per fin que lo tèrç en bota escurit, e que lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr. » Relèva la preséncia del vèrb « frapar » que confirma lo ligam amb lo castig de Lévitique 26. Puèi, aquel verset nos balha sa significacion en disent : « lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr ». Aquela precision indica que lo camp del ben e lo del mal patisson de faïçon egale las consequéncias del genocidi organizat pels Revolucionaris franceses. Dins una vision recebuda per Joseph, Israèl, son paire, balhèt una interpretacion del « solelh, de la luna e de las estelas » dins Gen.37:9-10 : « Aguèt encara un autre sòmi, e o contèt a sos fraires. Ditz : Ai agut encara un sòmi ! E aquí, lo solelh, la luna e onze estelas se prosternavan davant ieu. O contèt a son paire e a sos fraires. Son paire o reprenguèt, e el dich : Qué significa aquel sòmi qu'as agut ? Cal que veniam, ieu, ta maire e tos fraires, nos prosternar en tèrra davant tu ? » Segon aquela interpretacion, « lo solelh » es l'imatge simbolic de Dieu, « lo Paire », « la luna », la de la femna del pecat, « Babylone la grand, la maire de las prostituïdas de la tèrra », segon Apo.17:5. Las « estelas » son los mainatges dels dos siá, los practicants catolics e protestants a los quals Dieu dich : « manjaretz, e seretz pas ponch sadols ».

Nos cal comprene qu'après lo genocidi aristocrata, l'umanitat se tròba dins un estat pièger qu'abans aquela accion. Los òmes lops prenon l'aparéncia de las fedas mas solament dins una enganaira aparéncia que Dieu revèla dins son messatge de la « cinquena trompeta » dins la quala los designa coma « fals profètas » simbolizats pel mot « coa », segon Esaïe 9:14 : « l'ancian e lo magistrat, es lo cap, E lo profèta qu'ensenha la messorga, es la coa. » Aquela « coa » es la dels « escorpions » que los designan coma « rebèls » segon Ezéchièl 2:6 : « E tu, fils d'òme, los crenhes pas, e crenhes pas lors paraulas ; perque as prè de tu dels romecs e de las espinas, e demòras demest d'escorpions : crenhes pas ponch lors paraulas e siás pas ponch espaurit de lors caras, perque son un ostal rebèl ». Dieu multiplica los imatges per las qualas presenta son jutjament dels rebèls religioses crestians. E revèla dins Apo.9:11 la rason per la quala lor lectura de la Bíblia los assadola pas o mai : « Elles an sus elas un rei, l'àngel de l'abisme, dont lo nom es en ebrèu : Abaddon, e en grèc a nom : Apollyon. » A causa de lor multituds, Dieu los compara a de « langostas », l'insècte nosible que devasta e destrutz las recòltas agricòlas umanas. Aquelas « langostas » simbolicas nòsen, espiritualament, a la causa de sa veritat. E la causa s'explica aisidament puèi que remplaçant Jèsus-Crist, dempuèi 1844 pel Protestantisme e 1994, per l'Adventisme « vomit », lo drac es vengut lor rei e inspira a aquel títol lor lectura de la Bíblia escricha « en ebrèu e en grèc ».

Dempuèi 1799, lo mond crestian es en patz religiosa, mas que son venguts los lops òmes d'abans aquela data ? Segon Apo.9:8, son venguts de feràrnas mascadas per d'aparéncias enganairas de glèisas crestianes : « e avián de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons ».

Las mascas enganairas tomban quand lo contèxte guerrièr de la « seisena trompeta » revèla lor natura prigonda reala : la dels « leons a las dents » aceradas. Aquel còp, Dieu permet als « falses profètas » crestians de « tuar » literalament de las creaturas umanas ; çò qu'èra defendut pendent los « cinc

meses » o 150 annadas de la « cinquena trompeta » segon Apo.9:5 : « Lor foguèt balhat, non de los tuar, mas de los tormentar pendent cinc meses ; e lo torment que causavan èra coma lo torment que causa l'escorpion, quand el pica un òme. » La presentacion de la causa es enganaira e subtila. Lo « torment » serà causat per la « segonda mòrt de l'estanh de fuòc » e vendrà pas que pontualament del jutjament darrièr, segon Apo.20:14 : « E la mòrt e lo sejojn dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc ». Perque es solament lo mejan de tombar jos aquela condemnacion finala qu'es balhat als « falses profètas » pendent 150 ans en multiplicant lo nombre dels membres de las glèisas fins que rejonches en darrièr per l'Adventisme oficial « vomit » al tèrme d'aquela durada siá, en 1994, lo nombre dels « falses profètas » siá al complèt.

L'òrdre de « tuar lo tèrç dels òmes » d'Euròpa catolica romana o atèa de la liura pensada ven dirèctament del cèl, de la boca de Dieu en Jèsus-Crist segon Apo.9:13 a 15 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand d'Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jor, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. » La cibla de la « tuada » es « lo fluví grand d'Euphrate » siá, traduch, lo pòble grand d'Euròpa plaçat jos la malediccion de la religion catolica de la glèisa papala nommada « Babylone la grand » dins Apo.17:5. Après los lops òmes, los leons òmes van s'entretuer a causa del mesprètz testimoniàt de cap al Dieu creator, son sant sabat del seten jor, e sa santa lei revelada per la Bíblia entièra.

Lo nom simbolic « Euphrate » que Dieu balha a l'Euròpa catolica ven un signe dins l'actualitat de nòstre temps. La zòna geografica del veri « fluví Euphrate » es, en Turquia e en Siria, frapat per de tremolums de tèrras plan murtrièrs. Lo messatge de Dieu cibla la zòna d'Antiòquia, la vila ont los discípols de Jèsus-Crist, recebèron lo nom de « Crestians ». Lo messatge divin es doblament adreçat a Turquia e la Siria musulmana, e als falses Crestians d'Euròpa. Lo castig de Dieu va frapar totes los qu'an desformat son projècte salvateur basat sus Jèsus-Crist e sa recrompa dels pecats de sos sols elegits que selecciona, souverainement, el meteis ; ignorant e punissent totas las falsas revindicacions que concernisson lo salut etèrn.

La leiçon principala que Jèsus es vengut portar per sa revelacion balhada a Jean, son Apocalipsi, concernís la malediccion del « jor del solelh » impausat lo primièr jor de la setmana coma jor de repaus religiós setmanier en remplaçament del sant sabat del seten jor dont la santificacion per Dieu es estat remembrat dins lo quatren de sos dètz comandaments reials e divins. Lo ròtle profetic de millenari seten del sabat del seten jor profetizava la recompensa dels elegits seleccionats per son plan del salut. Atacar lo sabat tornava donc a desformat lo projècte del salut e aiçò constituïssiá après la falta de Moïse que frapèt per error e exasperacion dos còps lo ròc de Horeb, la mai grèva falta que l'umanitat podiá cometre. E la gravetat dels dos cases pausa sus lor aplicacion pels servidors de Dieu eles meteisses. Qué los pòbles pagans pècan, per Dieu es causa logica e naturala puèi qu'o coneisson pas. Mas Moïse e la glèisa crestiana èran en relacion estrecha amb el. E atal coma Jèsus ditz que lo mal fach als que li aparteniscan es fach a el meteis, l'invèrs es tanben veri, lo mal fach pels sieus o tòque e l'implique personalament. Central dins sa posicion del libre, lo tèma de las trompetas es egalament central al nivèl de son importància dels subjèctes revelats. Perque, la leiçon balhada per Lévi.26 permet de comprene lo perlongament de la causa dels castigs successius profetizats. Mas segur, al fil del temps, lo contèxte istoric de cada trompeta cibla l'aparicion de novèlas causas de culpabilitat que s'encadenan e s'amolonan fins al temps del retorn de Jèsus, epòca de la « setena trompeta e del « seten dels darrièrs flagèls de la colèra divina. Çò qu'Apo.18:5, exprimís en aqueles tèrmes : « Perque sos pecats se son amolonats fins al cèl, e Dieu s'es rebrembat de sas iniquitats. » Apareis atal necessari d'identificar los novèls pecats restacats a caduna de las sèt trompetas.

Lo ponch de partença es l'abandon del sabat lo 7 de Març de 321.

« Primièra trompeta » : la glèisa crestiana romana cerca lo supòrt de la fòrça umana e tròba lo del rei Franc Clodovèu 1èr. « Malaür a l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt... ».

« Segond trompeta » : la glèisa crestiana romana se dòta d'un cap terrèstre : lo papa, que dintra en concurréncia dirècta amb Jèsus-Crist lo Cap celèst intercesseur perpetuàl. Fa agarrir sens utilitat los pòbles estrangièrs.

« Tresen trompeta » : la glèisa crestiana papala catolica romana combat la propagacion de la Bíblia e sos partisans protestants. Agarrís la fe crestiana autentica.

« Quatren trompeta » : la glèisa papala e la monarquia catolica romana possan lo pòble de França cap a la liura pensada e l'ateïsme.

« Cinquen trompeta » : Frapada per la malediccion divina dempuèi 1844, la fe protestanta se desvolopa e multiplica. Dins los darrièrs tempses, se liga per una aliança amb la religion catolica

romana, l'anciana enemiga denunciada diabolica pel monge Martin Luther, fundador oficial de la Reforma. Après 1994, l'adventisme institucional oficial « vomit » la rejonch oficialament al començament 1995.

« Seisena trompeta » : Lo camp occidental renegat per Dieu e ganhat per la perversion de las costumas se confronta al camp ortodòx de l'Èst, egalament renegat per Dieu. Los dos camps a causa del dimenge roman eretat. Amb l'arma nucleara, la populacion mondiala es fòrça reducha e condemnada a se morir a cors tèrme.

« Seten trompeta » : Jèsus-Crist torna en glòria per destruire los darrièrs rebèls catolics e protestants que, constituïssent l'autoritat d'un regim universal, s'aprestavan a metre a mòrt los darrièrs sants de Dieu que gardavan fidèlament la practica de son sant sabat. E aquí, Dieu dich : « Estòp ! » « Perque atal parla YaHWÉH de las armadas : Après aquò, vendrà la glòria ! M'a enviat cap a las nacions que vos an despolhats ; Perque lo que vosautres tòca tòca lo prunèl de son uèlh. » L'ora es la de la « venjança » profetizada dins Esaïe 61:2-3 : « Per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, E un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; per acordar als afligits de Sion, per lor balhar un diadèma en plaça de la cendre, un òli de jòia en plaça del dòl, Un vestit de lausenja en plaça d'un esperit abatut, per fin que se los cride de petelins de la justícia, una plantacion de YaHWÉH, per servir a sa glòria. » Relèva l'estrecha relacion de l'annada de gràcia amb lo jorn de venjança que ven, precisament, castigar lo mesprètz testimoniât de cap a aquela annada de gràcia.

Compara las expressions « una annada de gràcia de YaHWÉH » e « un jorn de venjança de nòstre Dieu ». Lo nom « YaHWÉh » marca lo ligam d'amor entre Dieu e sos elegits, mentre que lo tèrme « Dieu » marca la reculada e l'agach del jutge esglasiant del Dieu totpoderós que balha la vida e la mòrt.

L'evolucion del mal : dels USA a Ucraïna

Pendent de sègles e quitament dels milièrs d'annadas las familhas umanas se son bastidas sul modèl patriarcal. L'autoritat apartenissiá als dos parents, lo paire, la maire e lo coble fasiá tot çò qu'èra en son poder per auçar sos mainatges dins lo respècte e l'obesissença a aquel principi elementari. Los parents se balhavan lo drech d'obligar lors mainatges, quitament en los castigant corporalament fisicament quand lo besonh fasiá besonh. Lo mainatge deviá aprener plan lèu qu'èra son mèstre. E aquela justícia escosenta èra lo mai sovent acceptada perque de gèstes d'amor pairals venián compensar e equilibrar las accions pairalas. Lo Dieu creator, nòstre vertadièr Paire, aguèt de meteiss revèrs nosautres e dins Apo.3:19, Jèsus o confirma en disent : « leu , repreni e castigui totes los qu'aimi. Aja donc de zèl, e repentís-te. » Se Pòt trobar mai intelligent e mai just que Dieu en Jèsus-Crist ? Non e ja dins l'anciana aliança, Dieu disiá pel mai savi de sos profètas, dins Pro.23:13-14 : « Estàlvia pas la correccion al mainatge ; s'o frapas de verga, se morirà pas ponch. En o frapant de verga, desliuras son arma del sejoir dels mòrts ». Privar un mainatge de la correccion qu'el meriti es donc per Dieu, una accion criminala. En dintrant dins la vida, un mainatge deu aprener que sa libertat es limitada pels dreches dels que l'aucen ; siá, en primièr, sos parents. Los que trabalhan la tèrra sabon que los brots joves pòdon aver besonh d'un tutor per créisser en rèsta plan drechas. Oblidam, un momenton lo messatge espiritual de l'òme creat a l'imatge de Dieu que lo pecat original a destruch, que demòra de l'òme ? Es pas mai que l'animal mai desvolopat de la planeta Entèrre. E coma totes los animals, los mainatges dels òmes devon èsser educats per lors parents. E es pas res aquela educacion, perque lor subrevida ne depend, e en delà, la vida etèrna prepausada per Dieu ne depend principalament. Me rebrembi d'una epòca ont dins las classes de las escòlas laïcas e de las escòlas liuras catolicas, los mainatges turbulents o desobesissents èran punits en recebant de còps de règlas sul cap dels dets. La dolor ressentida ensenhava als mainatges a crénher lo castig e los incitava donc a se mostrar mai docils. Las ancadas e las bofas tombavan espontaneament suls mai indocils dels mai joves. E d'unes paires d'aquela epòca avián lo reflèx d'engautar eles meteisses lor mainatge que se planhiá d'èsser estat engautat per lor regent. Aquela fasa de la vida èra determinanta perque, arribat a l'edat de l'adolescència, lo cambiament veniá impossible o quasi. Perque la responsa demòra totjorn individuala e un mainatge pòt descobrir per el meteiss la necessitat de se mostrar mai obesissent.

Avent pausat aquel critèri de basa dels principis de l'obesissença, de la disciplina, e del castig meritât, es facil d'o comprene, lo mal va aparéisser quand aquestes son pas o mai aplicats. Es aici que dintra en scèna lo pòble dels USA. La guèrra a mobilizat los òmes e tota una joventut es estada auçada sens lo paire de familha entre 1941 e 1945. E aiçò, dins totes los païses engatjats dins la meteissa guèrra mondiala europèa e japonesa. Solament, es dins aquel país plan puritan e protestant

dels USA que lo mal del jeunisme es aparegut. Dins un context de desenvolopament tecnic, sus fons de musica del Rock and Roll, plan ritmat, la joventut americana es sortida del silenci e s'es facha a grand bruch remarcada per la generacion de sos parents. Lo mal s'es apoderat d'aquela joventut que lo títol del film « la furor de viure » exprimís clarament. Aquela furor de las « annadas 60 » preniá la forma d'una revindicacion del drech de far çò qu'el me plait, ont vòli e quand vòli. La rebellion començava per s'acabar pas qu'al retorn de Jèsus-Crist, per la destruccion de totes los rebèls.

Nascut als USA, lo mal es una bèstia que marcha sus dos pès, l'esquèr pels USA e lo drech, per l'Euròpa occidentala. Dempuèi la fin de la guèrra, los USA e l'Euròpa vencuda s'agachan e se còpian. Mas sa posicion de venceire favoriza lo modèl american. E la ràdio e lo cinèma presentan constantament lo modèl de la vida americana. L'idolatria de las estelas musicalas favoriza lo comèrci e enriquís lo domeni cultural american. Euròpa fach tot parièr amb un temps pichon de retard. Mas, fruch de la descasença de 1844, una evolucion del mal arriba subte de Suècia, aquel país de monarquia protestanta. Aquí, los tabós sexuals son versats e la pornografia e sas déviances se van expandir progressivament a tota la societat occidentala. Suècia, Danemarc, Olanda : los instigators, e lors imitators : Alemanha, Itàlia, França, Anglatèrra en 1970. Jol regim de son dictator, lo general Franco, Espanha es momentanèament protegida, mas a la mòrt d'aqueste, Espanha descobrís los delícies de la libertat e en fach un usatge mai libertari que totes los autres païses. E aiçò es a relevar, en avançant dins lo temps, los darrièrs païses qu'obtenon la libertat son los mai excessius en practica libertària. Tanben se pòt dire qu'a cada país liberat dels tabós morals, lo mal empejora. Dins aquela creissença del mal, l'omosexualitat es venguda un drech que los païses occidentals an los unes après los autres entièrament legalizat. Sola Itàlia fach a aqueste prepaus de la resisténcia ; probablament a causa de la preséncia del Vatican papal sus son sòl. Un còp legalizats, los déviants LGBT e autres exigisson que se los respècte e reconesca lors dreches. Lo mal deu pas solament èsser suportat, non, deu èsser legitimat. E aquela avançada dins lo temps nos condutz en 2012-2013 ont dels trebòls nacionals apareisson en Ucraïna.

L'Ucraïna pèrversa

Elle pren son independéncia dins las annadas 1990 ont la Russia sovietica s'abausona economicament e politicament. Lo secretari Gorbachov vei dins aquel aflaquiment nacional l'oportunitat de nosar de ligams amb l'Occident. Las frontièras tomban, Polonha retròba sa libertat e rejonch en Euròpa lo camp de l'OTAN. La pòrta de la gàbia essent dobèrta, los aucèls épris de libertat s'envòlan e s'escapan. Los autres, urosament mai nombroses, demòran dins lor gàbia, ont se senton mai en securitat. Mas Russia e la planeta entièra van pagar chèrèment la consequéncia d'aquel aflaquiment de la Russia sovietica. Perque fins a aquel moment, totòm beneficiava de la « cortina de fèrre » que separava la societat capitalista occidentala de la societat comunista russa. Amb l'obertura, d'unes abitants de Russia an agut lo desir de viure coma los occidentals e Ucraïna a causit de prene son independéncia per i arribar. En Russia, l'aflaquiment de la disciplina liura lo país a la lei de las màfias ; los mai paures ne pagan lo prèmi. E en Ucraïna, la nacion independenta se bastís dins una anarquia granda qu'apareis totjorn quand l'autoritat existís pas o es a bastir. Aquel mot anarquia jòga un tan grand ròtle qu'o devi definir coma lo principi que fa d'òme « l'archi ase ». Lo jòc d'esperit es justificat, perque l'ase es aquel animal caput a l'extrèm coma lo dich la dicha : « caput coma un ase ». E se tròba que l'actualitat me balha rason a prepaus d'Ucraïna determinat a véncer Russia, capuda coma un ase.

Mas abans de venir la cibla de l'actualitat de 2022 e 2023, Ucraïna a balhat de signes inquietants sus sa natura. Dins sa terranha anarquista son aparegudas las « Femen » antireligiosas e anticonformistas, denonciant en prenent lors popas e lors còsses coma supòrt de lors revindicacions intempestivas contra l'òrdre establít pels mascles umans. Aquel genre de causa es aparegut dins Ucraïna defenduda per totes los pòbles occidentals. Mas se lor deu una otrança encara mai indigna e colpabla : en Ucraïna, ressegavan las croses de fusta dels crucifixes installats en divèrses luòcs, exprimissent tot lor òdi contra la religion crestiana. Aquela actitud pòt èsser interpretada diferentament. Mas dins totes los cases, sancionan de religions crestianas condemnadas per Dieu. Ja, l'indignacion del pòble de França se traduguèt en 1793 per la colèra contra la glèisa catolica e la monarquia, e en analogia, las « Femen » d'Ucraïna ciblan encara las religions colpablas de cap a Dieu e l'umanitat. Mas, la justa acusacion portada contra las falsas religions justifica pas çaquela, la causida de voler ignorar lo vertadièr messatge d'amor balhat per Dieu en Jèsus-Crist. Encara cal que lo còr cargat d'òdi se pòsca mostrar sensible a l'amor ; çò qu'es pauc probable o possible. Darrièra a obtenir la libertat, Ucraïna a despassat lo modèl espanhòl dins sos excèsses e sas exhibicions sexualas. E dins aquel tip d'accion, son president jove èx actor popular èra lo mèstre del genre. La primièra demanda oficiala d'Ucraïna de dintrar dins l'OTAN foguèt refusada per Alemanha a causa del nivèl tròp naut de la corrupcion generalizada del país. La naissença de las nacions es un periòde dificil a gerir, perque al nom de la libertat reivindicada, cadun tempta de profèchar de la situacion per

son profièch personal. Jos la primièra Republica, França viu s'opausar lo corromput Georges Danton e l'incorruptible Maximilien Robespierre. E lo segond faguèt descapitar lo primièr, abans de l'èsser a son torn, quatre meses mai tard. Aquelas comparasons son justificadas puèi que la Guèrra engatjada per Ucraïna prepara lo segond compliment de l'accion de « la bèstia que monta d'abisme ». La primièra essent estada complida per la Revolucion francesa.

Es donc pel sosten a aquel país Ucraïna qu'aviá tot per desplaire que coma un sol òme, los dirigents occidentals an condemnat lor avenidor nacional. Perque, la Guèrra d'Ucraïna dont lo mobil es lo nacionalisme exacerbant mai fòrt e lo mai fanatic, prepara la fin de las nacions. Van desaparéisser dins los darrièrs escambis de bombas nuclearas. E los subrevivents se batràn pas jamai pus per una causa nacionalista. Se regroparàn jos un sol governament universal organizat pels subrevivents americans.

Avantatges e inconvenients d'Ucraïna

N'avantatge, la nacion es representada per de gents joves. Son dins l'èra del temps, passats mèstres dins las novèlas tecnologies basadas sus l'informatica. E dins lo combat contra los russes, lor inferioritat en nombre es compensada per lor adaptabilitat a las situacions. En mai, equipats per de canons e de missils occidentals d'extrèma precision, pòdon destruire aisidament los estòcs de municions russas localizats. E a aqueste prepaus, beneficián de l'infraestructura dels satellits americans alinhats tot a l'entorn de la tèrra sus diferentas orbitas. Aquel uèlh d'agla balharà totjorn avantatge a America que dispausa d'aquela tecnica suprèma. Aiçò, me condutz a dire que l'armada ucraïniana jòga un ròtle segondari dins aquel conflicte ont cò que tua los russes, son los canons e los missils dels USA e dels europèus dont França e sos prestigioses canons Caesar. La tecnologia dels drònes s'es sustot vulgarizada en Occident a causa de son còst e del nivèl de vida de sos abitants. Los joves se son familiarizats amb aqueles pichons engenhs volants e uèi, en Ucraïna, lors talents son esplechats sus de linhas d'afrontaments militars : pels que los pilòtan, es coma a l'ostal, levat que, aquò localiza l'enemic per o tuar per de verai, e se'n se pòt morir se meteís, s'una bomba russa tomba aquí ont nos trobam. Indéniablement, per Ucraïna, la joventut de son president e de sos quadres governamentals a favorizat l'utilizacion de tota aquela tecnologia electronica. L'autre avantatge d'Ucraïna es d'aver en fàcia d'ela, una armada russa dirigida per de caps militars que fan fisança a lor experiéncia tradicionala dins la quala l'usatge dels drònes e dels satellits a pas pres l'importància que meritan. Aquela mespresa pòrta sas consequéncias sul terren del conflicte ; los carris e los objectius russes son destruchas coma dins un videojòc.

Los inconvenients per Ucraïna son egalament nombroses. E dins l'òrdre, egalament, la joventut de son president que cumula sens o saber l'inconvenient d'èsser nascut josieu e de dirigir un camp ucraïnian marcat pel catolicisme polonés e una ortodoxia que, malgrat que separada de l'ortodoxia russa, es, coma lo catolicisme, frapada per la malediccion de Dieu. Los USA protestants l'essent tot aiant, es tot lo camp occidental qu'es frapat per aquela malediccion divina : segon ròm.2:9 : « Tribulacion e angoissa sus tota arma d'òme que fa lo mal, sul josieu primièr, puèi sul grèc ! » Mas lo contrari existís, urosament, pertocant sos elegits : « Glòria, onor e patz per qual que siá fa lo ben, pel josieu primièr, puèi pel grèc ! » Immanquablement, la joventut sofrís de sa manca d'experiéncia, e la mai granda determinacion, o testarditge, es condemnada a deure patir la dura realitat quand ven contradire las espèras e las esperanças. Totes los que se combaton pensan e espèran sortir victorioses, mas dins totes los cases, i a pas, a la fin, qu'un venceire e un vencut. Lo segond andicap d'Ucraïna, es sa dependéncia de la donacion d'armas de sos aliats occidentals. Zelenski viu de contunh dins l'angoissa de mancar d'armas e de municions e de veire Russia envasir tot son territòri. Sa situacion e sa plaça son pas donc pas envejables. Se sabíá cò que Jèsus-Crist a revelat a sos fòrça-aimats elegits, saupríá que son sòmi de victòria se va acabar en cachavièlha de desfacha. Mas totes los que s'engatjan dins una escalada guerrièra al costat d'Ucraïna contra Russia ignòran egalament aquelas causas reveladas e complisson un projècte de Dieu sens o saber. Dins aquel projècte, son eles que son las ciblas que seràn grandament destruchas per las explosions nuclearas.

La Bíblia a pas descrich las menas de pecats comeses pels antédiluvians. Tot cò que Dieu dich a lor subjècte ten en aqueles mots, citats dins Gen.6:15 : « YaHWÉH viu que la marridesa dels òmes èra granda sus la tèrra, e que totes las pensadas de lor còr se portavan cada jorn unicament cap al mal. » Cresi qu'aquel jutjament s'aplica uèi a tota l'umanitat occidentala, orientala, al septentrion e al miègjorn. Pas una sola nacion, pòble, reialme, o lenga, escapa pas a aquela condemnacion divina. La santa Bíblia exprimís la nòrma de son jutjament que cap de nacion onora pas corrèctament. L'umanitat es fòrça madura per patir son deluvi de fèrre e de fuòc.

Dins l'actualitat, una pròva confondante de la condemnacion de la societat occidentala ven d'èsser balhada. Un adolescent jove de 16 ans a fredament escotelat e tuat sa professora d'Espanhòl annadida de 52 ans e maire de dos mainatges. Se disent el meteís possedit, a fisat qu'aviá ausit la velha, dins un sòmi, una votz que li ordenava de tuar sa professora. Mas aquela vertat es

inacceptable per una societat grandament atèa o agnostica. Aquela incredulitat es soslinhada pel luòc ont la causa es arribada : lo licèu catolic de Sant Tomàs d'Aquin dins la vila de Sant Joan de Lus. Un Thomas caracteriza de l'incredul, e dos sants dont Jean-de-Luz o de lum, lo testimoni de l'Apocalipsi ; i a fòrça signes religioses dins aquel afar que revèla l'incredulitat dels jutges. Mas lo pièger, es que lo fach es arribat dins una escòla catolica ont lo testimoniatge d'una intervencion de votz démoniaque deuriá pas èsser regetat mas sostengut. L'escòla se deuriá engatjar per defendre l'explicacion balhada pel jove possedit ; mas n'es pas res. Aquí ont la religion imputada a Dieu es ensenhada, l'existéncia del drac e dels demònis lo deuriá èsser egalament, puèi que, pendent son ministèri terrèstre, Jèsus a pas cessat de caçar de demònis per garir las victimas possedidas e de metre en garda sos servidors contra Satan. Dins un tal cas, la glèisa deuriá sostenir l'explicacion del jove possedit, mas davant l'incredulitat de las autoritats francesas, se cala. Pasmens d'innombrables testimoniatges de voses entendudas son estats formulats per d'assassins conduches en preson. Aquel cas novèl ven donc s'ajustar als precedents, mas la joventut del possedit deuriá conduire las autoritats a s'interrogar sus aquelas causas espiritualas que mestrejan pas.

Aquel subjècte me condutz a rampelar que dempuèi de sègles, la glèisa catolica pretend caçar los demònis per sos prèires exorcistas. Sabent que Satan la dirigís pòdes comprene que se caça el meteís o caça sos demònis. La vertadièra desliurança dels esperits angelics rebèls pòt pas èsser realizada que pels vertadièrs servidors de Jèsus-Crist perque lo que caça los demònis es el sol e o pòt far perque a en el la poténcia per o far. Sus la tèrra, los demònis li obesissian, perque li pòdon pas resistir, ni ièr, ni uèi, ni deman.

Fauta de fe, lo problèma es somés als mètges psiquiatres. Alara rampèli que la psiquiatria es pas una sciéncia exacta. Es pas que lo fruch de l'imaginacion de gents incredulas que devon balhar als autres increduls una explicacion a tota causa per los tranquillizar.

Secada climatica pels còrs secs

Los pòts de tèrra umans sabon pas que patisson ja las primièras consequéncias dels castigs infligits pel pòt de fèrre divin. Dieu a pas en efiech besonh de degun per far de mal a l'umanitat rebèlla perque dispausa d'una arma redobtable qu'es la natura e sas condicions climaticas. Es el que fa la pluèja e lo temps polit mas es tanben el que fa la secada e la famina que ne resulta. En ordenant a la tempèsta de se calmar, çò que faguèt instantanèament, Jèsus a balhat a sos primièrs apòstols una pròva incontestabla de sa divinitat. La question que se pausavan los discípols, « qu'es donc aquel, a lo qual lo vent e la tempèsta obesisson ? », aviá pas qu'una sola resposta : l'Esperit incarnat del Dieu totpoderós. Nòstra societat modèrna a perdut de vista aquel Dieu creator de tota causa e vida, e son agach interrogator se vira cap a sos scientifics qu'an abitualament responsa a tot. Dieu li a ofèrt un long temps de patz e de prosperitat qu'a fach oblidar fins a son existéncia. Los dramas que s'encadenan los unes après los autres deurián acabar per espaurir los mens endurcits d'aquela umanitat al ponch de los obligar a se remembrar que la poténcia naturala es la propietat exclusiva del Dieu creator. Es bon de se remembrar los contèxtes istorics en los quals Dieu a punit son pòble Israèl e l'umanitat pagana pel flagèl de la secada. Aiçò, perque en nòstre temps modèrn, l'aiga es venguda mai que jamai indispensable per la vida e l'activitat economica e industrial. Lo tarissement de l'aiga dels fluvis tua l'agricultura, mas tanben obliga los umans a metre las centralas nuclearas a l'arrèst, l'aiga fasent besonh per refregir lo combustible mes en fusion. Mas se l'aiga desapareis, son tanben las centralas idraulicas dels barratges fluvials e de las montanhas que cèssan de produire d'electricitat. Solament, tota la civilizacion modèrna depend en Occident e en Orient d'aquela energia electrica ; falta de qué, lo retorn al carbon torna venir necessari, e podent pas èsser mantengut, lo nivèl d'activitat industrial actuala s'abausona, cabussant l'umanitat dins una destressa granda. Rampèli que l'aiga es l'element que compausa 75 % de nòstre còs fisic, çò qu'explique los patiments provocats pels calimasses qu'assecan los còsses umans e los vegetals. En s'atacant a l'aiga, Dieu balha un senhal terrible qu'anóncia la debuta del procediment de la déshumanisation de la tèrra entièra perque ela uèi entièrament abitada.

Lo primièr cas relatat dins la Bíblia es arribat quand Joseph lo filh ainat de Rachel e Jacob, vendut per sos fraires, se retrobèt en pòst de grand visir, al servici del faraon del poderós Egipte. Lo don de profecia que Dieu li aviá balhat l'aviá conduch de las presons reialas a la cima del poder egipcian. E en explicant una profecia recebuda personalament per Faraon, Joseph foguèt reconegut per el coma l'èsser intelligent e savi, digne de governar, après lo rei, tot lo país d'Egipte. Aquela vision, pausant sus sèt vacas grassas e sèt vacas magras, d'una part, mas tanben sus sèt espigas de blat polits e enflats e sèt espigas de blat secs, profetizava la succession de sèt annadas d'abondància seguidas de sèt annadas de famina. Lo raconte complèt d'aquelas causas es relatat dins Gen.40 e 41. A aquela

epòca Dieu preparava lo mejan de balhar a son pòble de la poténcia e de la prosperitat. Aquí perquè, l'Egipte pagan, beneficièt ela meteissa, de la bontat e del poder de Dieu. En la prevenent a l'avança, de las mesuras preventivas preconizadas per Joseph foguèron mesas en accion jos son autoritat. Lo projècte de Dieu èra de far installar en Egipte tota la familha benesida de Jacob, sas doas esposas e lors filhs e dròllas. Per aquela experiéncia, Dieu anoncièt son projècte de salut complit en son temps per Jèsus-Crist. Lo filh vendut per sos fraires e liurat als pagans deviá venir una causa de benediccion pel pòble de Dieu. Aquela primièra secada aviá una tòca profetica benefica, mas una altra secada apareguèt al temps d'Elie lo profèta e aquesta foguèt infligida a Israèl al títol de castig, perque lo pòble de Dieu èra, a aquel moment, en apostasia totala. Desobesissent a l'òrdre de Dieu, lo rei Achab aviá esposat una femna estrangiera adoradora dels Baals qu'aviá fach se morir los profètas de Dieu. La nacion entièra ne paguèt lo prèmi per una famina de tres annadas. E sus una pregària del profèta Elie, la pluèja benfaisenta tornèt. Aquela accion coneguèt una urosa fin perque lo projècte de Dieu èra pas a son tèrme. En Euròpa, lo calimàs es aparegut de temps a autres mas jamai de faison duradissa, coma se Dieu aviá volgut presentar aquela menaça a l'umanitat moderna. Mas aquela menaça es demorada sens eficacitat perque lo mond occidental a cessat de se preocupar de saber çò que Dieu pensa puèi que l'ignòran completament. Tanben, l'ora del castig ven sus eles sens que l'ajan vist venir e lo temps de las sèt annadas de secada de la tèrra e dels còrs umans va començar a la prima 2023 que ven. En aplicant lo modèl viscut jos Joseph, sèt annadas de prosperitat preventiva aurián començat a la prima 2015. Mas qual eveniment màger trobam dins aquela annada 2015 ? Lo jorn de la prima, l'equinòcci del 20 de Març de 2015 es marcat per un eclipsi solar total, eveniment plan rar mas de nauta valor espirituala. Perque la colèra divina cibla los occidentals observators del repaus del « jorn del solelh ». Lo 26 de Junh, la Cort suprèma dels Estats Units arrèsta que lo maridatge dels omosexuals es autorizat dins tot lo país. Lo 13 de Novembre de 2015, los islamistas organizan un massacre dins la sala d'espectacle del Bataclan a París ; bilanç : 413 nafrats, 131 mòrts dont 7 terroristas sus 9. Non, relèvi pas res de positiu per aquela annada 2015 en la quala en Ucraïna una guèrra opausa las oblasts de Donetsk e de Lohansk a l'armada leialista ucraïniana. Aquela guèrra se va perlongar fins en 2022 ont l'invasion russa engatja la Tresena Guèrra Mondiala perque darrièr los USA, Anglatèrra e Polonha, tot lo camp dintrat dins l'OTAN pòrta son sosten financièr e sas armas a Ucraïna investida.

La benediccion de sos mainatges, Dieu la dona solament a partir de la prima 2018 siá, 5 ans abans las sèt vacas magras finalas, o 12 annadas abans la data de son retorn. Çò chifra 12 simbòl de l'aliança establida entre Dieu e l'òme siá $7 + 5$, es tanben la chifra simbolica de las tribús sageladas de son Israèl espiritual segon Apo.7. Dieu pòrta una ondada de lum que ven informar sos servidors fidèls de la data prevista per son gloriós retorn en Jèsus-Crist. La coneissença d'aquela data va alara lor permetre de comprene melhor lo sens dels eveniments que se complisson progressivament. Lo camp rebèl es frapat en 2020 per una epidèmia mortala combatuda per l'acantonament dels abitants e l'arrèst de las activitats professionalas parcial o total pendent dos ans. Ne resulta una crisi economica qu'apaurís tot l'Occident ont la reaccion es copiada e identica. A la sortida d'aquel problèma, l'Occident assistís a l'invasion russa d'Ucraïna qu'exprimis son desir de rejónher lo camp de l'OTAN. Ursula Von der Leyen presidenta de la comission europèa engatja Euròpa per ajudar Ucraïna. Darrièr aquela decision, los dirigents engatjan lor país a lor torn. Lo mond occidental es uèi governat per de gents nascudas dins la patz qu'an pas conegut que la patz. Per eles, la guèrra èra pas qu'un videojòc, cinematografic o una guèrra reala, mas alunhada. I a agut d'atemptats islamistas dont los efieches momentanèus son lèu oblidats e la societat occidentala reagís coma un mainatge gastat a lo qual tot capita e qu'obten totjorn çò que vòl. Mas los mainatges gastats desvolopan de caractèrs capricioses plan reactius. Tanben, l'invasion russa d'Ucraïna a provocat en çò de nòstres mainatges gastats de las reaccions epidermicas subtas e non mesuradas. En consequéncia, un sosten moral, e actiu, concretizat per de donacions d'armas a Ucraïna a fach de nòstres mainatges gastats las futuras ciblas de la colèra del pòble rus. La guèrra los tòca pas encara dirèctament mas mesuran pas las consequéncias d'aquel sosten forsenat que los conduirà a deure patir a lor torn, los mals que frapan actualament los sols russes e ucraïnians. Van descobrir a lor torn l'horror de la guèrra reala coma lors paires de las annadas 14-18 e 39-45 l'an viscuda. Lo president Putin denóncia clarament ara l'estatut de cobelligerants del camp de l'OTAN. E confirma sa volontat de menar son « operacion especiala » fins a la tòca que s'es fixat.

En Occident, l'oblit de las leiçons balhadas per la Segonda Guèrra Mondiala pòrta uèi de dramatics efieches. Perque las experiéncias del camp europèu de l'OTAN e las d'Ucraïna son estadas plan diferentas puèi que se trobant dins aquel context dins de camps opausats. Euròpa combatiá contra l'Alemanha nazi d'Adolf Hitler, mas per de rasons oportunistas ja, profechant de la feblesa momentanèa de la Russia sovietica, Ucraïna s'es rengada del costat de las tropas « nazis », ja sostengudas per la Polonha vencuda. Se volent ja separar de Russia, los nacionalistas ucraïnians de

l'epòca an pres partit per l'armada nazi dont se son faches los aliats per combatre Russia. Es a aquela epòca que los caps nazis alemands son venguts dels eròis per aquela Ucraïna nacionalista, e malgrat las decennias escorridas, l'imatge nazi es demorat lo simbòl del hèroïsme nacional. A l'opausat, en Euròpa, la pensada nazi es venguda lo mal absolut dempuèi 1945 fins a las annadas 2000, ont lo mal comés per aquel nacionalisme crudèl e fanatic es estat oblidat, pels joves dirigents arribats al poder. Los esperits de totes èran sedusits pel projècte d'instaurar la patz universal ; çò que necessitava l'oblit de las fautas del passat. En grossissent progressivament coma una bòla de nèu que ròtla, Euròpa dels sièis venguèt Euròpa dels 28 abans de tornar tornar a 27 ; los faches semblavan donc favorables al projècte de patz. Mas èra comptar sens Dieu que, el, compta los pecats umans e n'oblida pas cap. Tanben, brutalament, la Guèrra en Ucraïna es venguda tornar las pensadas dels umans a la dura realitat ; an ara a tornar dels comptes al Dieu viu qu'an ignorat e mespresat.

Entre la tèrra que tremòla, l'aiga qu'agota, e los bombardaments que se van encara perlongar e s'intensificar, lo dobte es pas mai permés : Dieu a engatjat son procediment de déconstruction de sa creacion terrèstra. La potència de l'Occident pausava sus sa riquesa donc, Dieu l'aflaquís en o arroïnant. Lo confòrt e l'opulència occidental se bastissian sus una energia pauc cara, donc lo prètz del gas e lo del petròli flamba e nul sap pas, senon Dieu, a quals prèses van montar. En reaccion en cadenas, la noiridura va mancar e aténher de prèses démentiels. E pels que poiràn pas mai pagar, la causida serà entre lo panatòri, lo crimi o la mòrt per la famina. Pendent sas sèt darrièras annadas sus tèrra, l'umanitat entièra va patir las « quatre castigs terribles de YaHWÉH » citats dins Ezé.14:21-22, mas la cibla principala demòra l'Occident infidèlment crestian: « Òc, atal parla lo Senhor, YaHWÉH : Malgrat qu'envii contra Jerusalèm mos quatre castigs terribles, l'espasa, la famina, las bèstias ferotjas e la pèsta, per n'exterminar los òmes e las bèstias, i aurà pasmens una rèsta qu'escaparà, que ne sortirà, dels fils e de las dròllas. Aquí, arribaràn al prè de vosautres; veiretz lor conducha e lors accions, e vos consolaretz del malaür que fau venir sus Jerusalèm, de tot çò que fau venir sus ela. »

Euròpa e tot lo camp occidental va deure pagar plan car lo privilègi d'èsser estat portaire del messatge evangelic de Jèsus-Crist. Coma Israël espiritual, après l'Israèl de l'anciana aliança, a agut part a la coneissença del projècte salvateur de Dieu que pausa sus Jèsus-Crist, mas a causa de totes sos pecats perpetrats al long dels sègles, deu èsser punit de multiplas faiçons fins a son exterminacion finala, quand, en grand venceire Totpoderós, lo divin Jèsus-Crist va tornar dins la glòria de sos àngels. Ezé.14:23 nosautres dich encara : « Vos consolaràn, quand veiretz lor conducha e lors accions ; e reconeisseretz qu'es pas sens rason que fau tot çò que li fau, dich lo Senhor, YaHWÉH. »

Aqueles versets se devián complir dos còps. La primièra, per la debuta de l'aliança novèla. La dintrada dels pagans convertits dins l'aliança josieva deviá consolar los josieus pioses dels malaürs que destruson en 70, la vila de Jerusalèm e tota sa santetat reala e sa falsa santetat : son clergat, e sos rites simbolic.

La segonda, se va complir al retorn del Crist. Dins aquel contèxt, Israël aurà patit l'invasion e los massacres russes de la Tresena Guèrra Mondiala, e los darrièrs josieus pioses seràn consolats pel testimoniatge dels darrièrs adventistas del seten jorn pel sant sabat en Jèsus-Crist. Lo lum divin vendrà sus eles e comprendràn alara totas las causas de las malediccions successivas que los an frapats pendent l'èra crestiana. Auràn part alara a la consolacion que Dieu pòrta a totes sos filhs e filhas de la vertat seleccionats dins sas doas alianças. Mas aquela conversion finala concernirà pas que los josieus vertadièrament pioses, atal coma lo salut del Crist salva pas que los pagans convertits realament pioses, segon lo just jutjament de Dieu en Jèsus-Crist.

Perqué Ucraïna ?

Aquel país es pas utilizat per Dieu que coma détonateur. A simplement per ròtle d'atisar la colèra explosiva del pòble rus fraire eslau coma el. Perque en despièch de las aparéncias, es plan la region de Kyiv que portèt en primièra lo nom « Rus » vengut uèi « rus ». Aquel pòble a pas jamai capitat a demorar independent. Tre son origina, es estat compausat de doas influéncias venent de l'Èst e de l'Oèst. E ja dins aquela causa, Dieu a plaçat lo signe de sa malediccion concretizat per l'oposicion religiosa : l'Oèst èra catolic polonés utilisant l'alfabet greco-latin ; l'Èst èra ortodòx russofòn e son alfabet èra l'escritura cirillica. Aquelas diferéncias los opausan encara uèi, dins la guèrra menada contra lo Donbass russofòn dempuèi 2014. Dins las revelacions d'Apo.10:11, Dieu evòca las poblacions europèas, legissèm : « Puèi qualqu'un me ditz : Cal que profetizas tornarmai sus fòrça pòbles, de nacions, de lengas, e de reis. » Dieu rampèla lo signe de la malediccion de Babel : « de lengas ». Perque son plan las separacions de las « lengas » qu'empachan la vertadièra unitat de las alianças passadas entre los pòbles. Las « lengas » jògan un ròtle de repoussoir perque lo dialòg es impossible amb una persona que parla una lenga ignorada estrangiera. Las nacions bastisson lor unitat pel despartiment social que la « lenga » comuna practicada rend possibla. Aquí perqué, Dieu

pòt dire d'alianças fachas entre de païses a las « lengas » diferentas dins Dan.2:43 : « As vist lo fèrre mesclat amb l'argela, perque se mesclaràn per d'alianças umanas ; mas seràn pas ponch unisses l'un a l'autre, atal coma lo fèrre s'alia pas ponch amb l'argela. » « lo fèrre e l'argela » se pòdon pas mesclar, tot coma los pòbles durs unificats per lor « lenga » se pòdon pas unir amb de pòbles pacifistas eles-tanben unificats per lor pròpri « lenga ». E a qué ten lo caractèr dur o pacific d'un pòble ? A son istòria, sos eretatges e a las condicions climaticas a las qualas es somés. Los que vivon dins lo Nòrd d'Euròpa son expausats a de climats plan freges qu'endurcisson la natura umana. La vida es mantenguda al prètz d'esfòrces e de combats gigantesques que los abitants de las zònas temperadas ignòran. L'endurcissement particular dels ucraïnians pausa en mai sul continual empach de sa presa d'independéncia. Es totjorn estat jol contraròtle de Russia o de Polonha, e pendent la guèrra, en 1941-42, d'Alemanha. Solament, paradoxalament, la Russia poderosa d'uèi qu'afronta Ucraïna es nascuda a Kyiv en Ucraïna, lo mainatge vòl pas tuar sa maire, e aiçò explica la molesta de las mesuras russas de cap a aquela vila de Kyiv, brèç de Russia. Solament çò ligam familial ereditari va favorizar una reconciliacion entre los païses fraïres dintrats en disputa. Polonha, Ucraïna, e Russia parlan de las lengas eslavas plan pròchas, e aquel critèri los religa de faïçon naturala. En mai, Polonha e Ucraïna sofrisson terriblament de manca d'estrambòrd dels autres païses de l'OTAN que limitan lor ajuda e lor engatjament armat. Lo détonateur avent produch sos efieches, lo camp eslau reünificat se va tornar contra l'U.E. e complir, per Dieu, son òbra destructritz profetizada. Aquela accion va balhar a la « seisena trompeta » la forma d'una reproduccion de l'accion de la « primièra trompeta », en la quala, ja, los meteisses pòbles nordics de l'Èst son venguts metre l'Euròpa occidentala del nòrd e de l'Èst a « defunt e a sang ». Perque la « seisena trompeta » ven, en fin de l'èra crestiana, tornar barrar las accions dels castigs infligits per Dieu al títol « d'avertiments ». Restacada al retorn de Jèsus-Crist, la « setena trompeta » va complir « l'exterminacion » dels rebèls terrèstres qu'an pas tengut compte del darrièr avertiment balhat per la « seisena ». Dins sas expressions, Jèsus compara aqueles rebèls a de « palha » que se crèma aisidament s'es seca. Sugerís atal, la secada dels còrs umans, insensibles als patiments qu'a enduradas per prepausar son salut a totes los èssers umans eretièrs del pecat que los condemna a la mòrt etèrna. Tanben en tota justícia, va rendre rar l'aiga qu'entretien la vida d'aqueles èssers umans als còrs secs. De multitudes van se deure morir de secada, de fam, d'epidèmias, e per la guèrra. E los mai rebèls e los vertadièrs elegits seràn preservats pel temps dels « sèt darrièrs flagèls » de la justa colèra divina. Los darrièrs còrs secs van tornar bastir sus la tèrra l'imatge de la « Babel » del rei Nimrod. Avent mes fin als individualismes nacionals, pensaràn aver instaurat un regim capable de lor ofrir la garantida « de patz, de sureté e de securitat ». Es mentre que « la roïna » profetizada tombarà del cèl, sus eles, jos la forma dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » descriches dins Apo.16.

1 Thes.5:3 : « Quand los òmes diràn : Patz e securitat ! Alara una roïna subta los suspreindrà, coma las dolors de l'enfament susprenon la femna empenhada, e escaparàn pas ponch. » Lo vertadièr compliment d'aqueila anòncia inspirada a l'apòstol Pau concernís aquel temps final, mas ja çò meteís s'es complida per Euròpa de l'U.E. dempuèi l'invasion russa d'Ucraïna. La roïna parciala atal provocada prepara la roïna totala finala.

Dieu condemna pas la riquesa, mas unicament, la cupiditat. Perque lo ric pòt demorar eventualament generós. L'òme cupide al contrari la pòt pas èsser perque es pas jamai assadolat dins son desir d'amassar totjorn mai sos bens e son argent. Se tròba qu'aqueila cupiditat caracteriza los que Dieu cride los « mercands de la tèrra » dins Apo.18, perque per aquelas gents cupides, la fe a pas la mendre valor. La justa colèra de Dieu pausa donc sus lors caps amb totas las consequéncias de sas malediccions. Es aital que lo camp de l'OTAN al complèt, caracterizat per aquela cupiditat, a preparat, el meteís, son malaür. Per obtenir de lucratiús e luxurièux profièches, an especulat sus l'idèa de deslocalizar las usinas de produccion en China populara, aquí ont una man d'òbra corvéable e plan pauc pagada podiá produire a mendre còst. An atal, pendent mai o mens trenta ans, realizat dels profièches enòrmes destruent los equilibris financièrs mantenguts fins aquí. Mas, China a tanben profecat de las coneissenças tecnicas dels occidentals e s'es fòrça enriquida al fil del temps ; aiçò al ponch d'aparéisser en 2023 coma la mai redobtabla poténcia militara de la tèrra. Los USA e l'U.E. se son pausats sus ela, li abandonant lo quasi monopòli de la fabricacion mondiala dels produches prepausats sul mercat, mas tanben, dels produches electronics omnipresents dins los armaments modèrns. Desirant reconquistar l'illa de Taiwan, atal coma Russia vòl tornar Ucraïna dins son camp, China s'aprèsta a fornir a Russia dels drònes fòrça performants. Çò qu'irrita fòrça los USA. En refusant de condemnar l'invasion russa d'Ucraïna, China se posiciona del costat del camp rus, tanben un conflicte dirècte amb los USA, amics protectors de Taiwan, se dessenha per un pròche avenir. L'OTAN colpabla, principala cibla de la colèra de Dieu a donc bastit en s'aflaquiscent, per sa cupiditat, lo mostre chinés que va deure afrontar. Aquel segond prat batalhièr va donc favorizar lo camp rus egalament opausat e irritat de cap a l'OTAN a causa de son sosten balhat a son adversària, Ucraïna.

Per aquel camp de l'OTAN que regropa los USA e las nacions bellicosas de l'U.E., l'avançada dins lo temps pòrta, cada jorn que passa, de las agravacions de la situacion que pren de jorn en jorn un aspècte de mai en mai cauchemardesque.

Lo colonialisme novèl

Abans de descriure lo colonialisme novèl es util de definir çò qu'èra l'ancian colonialisme a lo qual Anglatèrra, França e Belgica an pres part dins aquel òrdre descreissent. Mentre qu'aquel ancian colonialisme consistissiá a conquistar per la fòrça armada de novèlas tèrras estrangieras per los esplechar aital coma lor populacion indigèna, lo colonialisme novèl conquista per la seducccion dels esperits umans per los esplechar financièrament. L'ancian colonialisme foguèt lançat per Anglatèrra e sas conquistas anèron fins a las Índias. França s'expandiguèt en Asia a Corèa, a Cambòtja e a Vietnam e a Africa del Nòrd e l'Africa centrala. Mas après la fin de la Segonda Guèrra Mondiala, cap de país a pas capitat a conservar sas colonias qu'an quasi totas retrobat lor independéncia nacionala. Lo soslevament dels colonizats es inevitable dins lo temps. Aquí perqué, quand Dieu volguèt balhar la tèrra de Canaan a son pòble Israèl, exterminèt los gigants qu'abitavan lo país amb d'autres pòbles, e d'aquela faison, Israèl a pas agut a patir la colèra e l'òdi dels descendents dels pòbles exterminats. I aguèt pasmens, dins l'istòria de la debuta d'Israèl, segon 1 Samuel 15, una excepcion pel rei Agag, quand lo rei Saül l'estalvièt e desobesiguèt a l'òrdre de son Dieu YaHWÉH ; e aquela error portèt de consequéncias murtrièras e son regèt per Dieu. Aquel tèma de l'exterminacion foguèt remembrat per Dieu a l'umanitat atentiva, per la decision d'Alemanha « nazi » d'engatjar sa « solucion finala » dont la tòca esperada èra plan de destruire e d'exterminar la raça josieva de la tèrra. De la part de Dieu, aquel senhal èra un grand repròchi adreçat al pòble josieu frapat de sa malediccion, dempuèi son regèt de Jèsus-Crist. Per la « solucion finala » que los concernissiá, Dieu rampelava als josieus qu'aviá degut exterminar los gigants de Canaan per lor ofrir una tèrra nacionala, e precisament, aquela temptativa de los eradicar va favorizar lor retorn sus la tèrra de lors ancessors, en 1947-48. La Palestina araba tornèt venir l'Israèl dels josieus, mas un Israèl portaire de tota sa malediccion divina. La riquesa amolonada a permés pasmens als païses dels ancians colons de demorar poderoses e dominators de las autras nacions terrèstras. D'acòrdis son estats passats amb los ancians païses colonizats demorats financièrament plan dependents dels païses dels ancians colons, mas lo temps de la colonizacion forçada èra complit, definitivament s'esperava, a causa de l'acceptacion de la novèla situacion mondialament establida. Dins l'ancian sistèma, los païses colonizators s'interessavan pas als esperits de las gents colonizadas perque ja, dins los païses rics, la valor morala èra estofada per la valor monetària de las causas e dels èssers umans eles meteisses. Es aici que se cal rebrembar de las mesas en garda adreçadas pel Senhor Jèsus que disiá dins Luc 6 :24 :« Mas, malaür vòstre, rics, perque avètz vòstra consolacion ! » ; aiçò essent confòrm a 1 Thes.6:10 ont Paul ditz : « Perque l'amor de l'argent es una raïç de totes los mals ; e qualques unes, en essent possedits, se son fòrviats luènh de la fe, e se son getats eles meteisses dins plan dels torments. ». E nòstre Dieu sap de qué parla, perque a conegut d'avança e constatat al fil del temps, pel fruch portat pels èssers umans, la justificacion de son jutjament. Nòta malgrat que « lo argent » i es pas per res, perque sol « l'amor de l'argent » es reprochat per Dieu a sas creaturas umanas. « l'argent » es una valor d'escambi util pel comèrci, mas « l'amor de l'argent » possa l'òme a esplechar son argent per far d'argent. A las originas del comèrci, los pòbles fasián de « tròc », escambiavan de merças. E ja los colons americans escambiavan de causas futilas contra de causas utilas e de granda valor amb los pòbles amerindians ; exemple : de miralhs, dels penchenas, dels cotèls contra de pèls de vibres. America presentava ja tre la debuta de sa colonizacion pels europèus, son caractèr de tèrra « amara » que son nom profetiza. En creissent amb lo temps, va portar a la cima del possible, l'esperit del « capitalisme » qu'a eretat de l'Anglatèrra conquistaira d'ont son venguts sos primièrs pioniers. Lo vèrb « capitalizar » definís plan l'aspècte dormissent especulatiu de l'argent. E l'especulator s'assadola pas, ne vòl totjorn mai e a pas quitament besonh mai de trabalhar, perque son argent trabalha per el. Es aquí, lo costat pèver de l'utilizacion de l'argent que Dieu condemna a bon drech anar. Perque coma la lei dels liquids, la de l'argent raja al profièch del que n'a lo mai. Es çò que s'aplica a la mar que reculhís tota l'aiga venguda del cèl sus las montanhas terrèstras jos forma de pluèjas, de nèus o de glaces. Segon lo trajecte impausat per la configuracion del sòl, pels rius e los fluvis, torna dins las mars e los oceans. L'anciana nòrma de la colonizacion essent pas mai admesas per cap de país, la nòrma novèla a pres, insidiosament, sa plaça.

La violéncia es ara exclusiva, e doas ideologias diametralament opausadas s'afrontan : lo capitalisme american a l'Oèst, e dempuèi 1917, lo comunisme antireligiós de la Russia sovietica. Per evitar un

afrontament dirècte murtrièr, los dos camps opausats son demorats separats per una frontièra que constituissiá « la cortina de fèrre » virtual. A mièg camin entre los dos camps, se ten Euròpa cobejada pels dos camps. Un jòc de seduccion s'engatja alara e Euròpa se parteja entre las doas ideologias. Lo general de Gaulle resistís a l'influéncia purament americana e França govèrna entre los dos camps. D'Oèst adòpta la liura activitat per sos entrepreneires e sos artisans e de l'Èst adòpta los dreches socials per sos trabalhaires. Mas, lo drech social a un còst qu'encarís lo prètz de las produccions francesas que s'expòrtan pauc e sustot, principalament, cap als ancians païses colonizats. Dins aquela Euròpa occidentala, lo cas d'Alemanha es plan diferent, perque s'es desvolopada, dempuèi 1945 jos la tutèla e la preséncia de las armadas americanas e representa son modèl purament «capitalista ». Lo general de Gaulle desira una reünion dels païses europèus per protegir Euròpa de las cobesiás dels dos camps extrèms. Mas après sa partença, son successor Georges Pompidou, financièr de la banca Rothschild, va acceptar de compromeses e favorizar lo capitalisme alemand. Dins la banasta de las nòças, França va deure progressivament renonciar a sas empresas nacionalizadas, EDF, GDF, Total, La Pòsta, sa banca del CNEP, sa SNCF, e puèi, sas usinas textilas e sas fondariás de l'Èst. Lo capitalisme pòt pas concurrènciar lo feble còst de las empresas nacionalizadas ; devián donc èsser privatizadas e desmanteladas. Relèva ja dins aqueles faches, los signes de la malediccion divina que pesavan sus França. En fach, l'estrategia de la seduccion es perfiechament aplicada, perque lo capitalisme òrre deviá sedusir la França liura e sociala per la convertir a sas idèas e sos principis. E la causa a foncionat sens cap de còp de canon o de bombardament, a causa de la cupiditat dels dirigents politics e dels entrepreneires franceses. I aguèt pas cap de pression suls décisionnaires, levat de « pòts de vin » dins qualques cases individuals, mas la corrupcion es presenta dins la natura umana e dins los dos camps opausats, Oèst e Èst. Aquela seduccion s'es presentada dins las annadas 60. Per plan comprene, cal saber coma fonciona lo sistèma capitalista american dins lo qual lo « social » es reduch a res o quasi. Los trabalhaires son remunerats e per obtenir una retirada, devon cotizar e versar, dempuèi lor salari, de l'argent dins de societats financièras cargadas de far fructificar lors avers, per lor versar una retirada quand l'edat o necessitarà. Aquelas societats son apeladas dels « fonzes de pensions » e per far créisser los fonzes d'argent depausats, devon prestar de somas a d'emprunteurs estrangiers o nacionals. Aqueles prèstes son de prèstes a cort tèrme e a tausses plan nauts que conven de nommar «usurièrs » dins nòstra cultura europèa, perque pòdon aténher 16 %, quitament mai, perque l'ofèrta demòra sens cap de contraròtle de l'Estat. Dins las annadas 60, aqueles financièrs dels « fonzes de pension » americans an presentat lors ofèrtas als entrepreneires franceses, argumentant qu'en pauc de temps, lors manlèus lor permetrián de desvolopar lors empresas al nivèl dels escambis mondials. Fòrça d'aqueles entrepreneires se son daissats sedusir, mas lo remborsament dels interèsses del prèst obtengut avalava a el sol, una enòrma quantitat dels profièches realizats per l'empresa. Conduchas a la falhida, las empresas èran tornadas vendre pels fonzes de pension venguts los proprietari novèls, al plus ofrissent de concurrents, sul mercat mondial. Es aital que França s'es daissada despodrada de sos principals avantatges dont sas empresas nacionalizadas. Perque la privatizacion d'aquestas se resultat per una elevacion dels prèses de torna ont una reduccion dels avantatges socials. De còps, l'equilibri sembla èsser estat preservat, mas la qualitat del trabalh es afectada perque los trabalhaires son « preissats coma de citrons » per venir encara mai rendables. Brèu, la corsa a l'enriquiment de d'unes a fach lo malaür de la majoritat dels trabalhaires e trabalhaires e de la nacion França entièra. Perque la privatizacion a favorizat la dintrada dels accionaris investisseires dins lo circuit productiu. La causa s'es generalizada e los profièches realizats per las empresas son ara englotits pels accionaris estrangiers en majoritat. Las empresas francesas trabalhan donc per enriquir de nacions estrangieras. Es pas estonant qu'aqueles causidas politics e economicas ajan agut, per França, la consequéncia de passar de son reng de 4na poténcia mondiala al 15en reng de las nacions europèa. La frenada marcada pel General de Gaulle a pas agut un efiech que momentanèu, e fin finala, America a représ tota son influéncia sus França, sos dirigents politics e sas empresas sens la mendre brutalitat. Per l'iniciativa del president Sarkozy, a reïntegrat l'aliança de l'OTAN coma un pichon soldat obesissent, disciplinat, obesís a son cap american. Per complir son òbra de seduccion, America a sortit son arma seductritz absoluta : Internet. Presentada jos son aspècte pacific, la mondializacion del comèrci e de las relacions umanas li a obtengut lo fruch que desirava lo mai : conquistar, en los sedusissent, los esperits dels èssers umans de la planeta entièra. Es causa facha, puèi qu'en metent internet a lor disposicion, pren dins sos tentaculs los esperits umans que torna accros al rendètz-vos virtual del telefòn numeric o del PC. Las rets socialas mantenon dins lors vias, los endrogats del virtual, melhor que los ralhs mantenon los vasons. La situacion es dels mai grèus a prepaus de las consequéncias portadas per las victimas. Los esperits umans son atal, en massas, sus tota la tèrra, desconnectats de las realitats terrèstras. Assistissèm a un détournement d'esperit quasi universal que degun auriá pas imaginat possible. Perque, pel mejan

d'Internet e de las rets socialas, un sol modèl de vida fach enveja sus tota la tèrra, lo modèl de la libertat de las costumats de la societat americana. E captura d'armas pertot, e mai dins lo camp de son adversari extrèm : Russia, que vei 1 milion de sos abitants joves quitar sas tèrras per ganhar l'estrangièr ont las valors occidentalas dominan. Obliga pas degun, en aparéncia, s'accontentant de sedusir e de ganhar las armas del meteís biais que lo drac sedusiguèt Eve en la sedusissent per las paraulas de la sèrp. Al temps de las persecucions mortals dirèctas, Roma fasiá mens de victimas que la seduccion en fach uèi.

La saviesa preconiza de saber manjar per viure e de viure pas per manjar. Aquel principi s'aplicava un còp èra al besonh de consumir. E per contentar a aquel besonh, l'èsser uman anava dins de botigas, de las botigas fornidors de diferents produches. Uèi, per passar melhor l'èsser uman de consumir, es la botiga que ven a el sus internet, e aquí, los vendeires o sollicitan en li inventant de falses besonhs, incitant lo client a crompar lo futil e l'inutil. Se fa creire al client qu'es un amic dont se desira lo ben, mas en realitat, dins aquela relacion virtuala, lo client es pas qu'una chifra, un numèro que se prèissa per o voidar de son argent. Las relacions atal establidas son totes falsas e virtualas e los mai pèrvèrses dels umans esplechan la situacion e ne jògan. Dins mos « corric » relèvi un nombre impressionant de messatges lançats per d'arpians a prepaus de paquets non liurats. L'engana e la messorga an pres possession de las rets Internet. Aquela ret que d'unes nomman « la tela » agís tala una tela d'aranha qu'entrapèla sas presas per los degustar e se noirir. E es segur qu'aquela tela noirís plan los que l'an tibada e l'esplechen. Venon mai rics a eles sols que d'unas nacions de la tèrra. E aquí, vau prene un autre imatge, la de l'apicultor. Quand vòl recoltar lor mèl, vaporiza de fum per endormir las abelhas per fin que se revòlten pas contra el e o piquen pas. En nòstre temps, Internet es aquel fum qu'endormís las armas, çò que permet a Satan de recoltar, lor condemnacion divina etèrna. E al moment meteís ont lo sòrt mortal de miliards de creaturas umanas se decidís, los vesi quasi totes tombar dins la trapèla d'aquel fals amic virtual que constituís la ret sociala. La forma d'aquela seduccion podí pas èsser compresa abans que prenga pas sa forma dins la realitat, mas Jèsus a multiplicat sos avertiments e sas mesas en garda contra aquel tip de seduccion tecnologica dels tempses de la fin. Perque la seduccion es dobla. Opèra al sens literal amb « internet », mas tanben al sens espiritual, perque la primièra fa desvalorar la segonda. Aquel o aquela dont l'esperit se preocupa de causas futilas e inutilas pòt pas balhar d'importància al problèma de son salut etèrn. Per aquel genre de degun lo mot eternitat a pas cap de sens, es nascuda en sabent que se morirà coma totes los qu'a ja vist se morir abans ela. La mòrt es considerada coma la causa mai naturala e sols los elegits e qualques falses elegits sabon çò que foguèt son origina : lo pecat, en mai, diversement interpretat.

La « seduccion » tecnologica actuala es profetizada per Dieu dins Apo.13:13-14 : « Elle operava de grands prodigis, quitament fins a far davalat del fuòc del cèl sus la tèrra, a la vista dels òmes. E sedusissiá los abitants de la tèrra pels prodigis que li èra balhat d'operar en preséncia de bèstia, disant als abitants de la tèrra de far un imatge a la bèstia qu'aviá la nafra de l'espasa e que vivíá. » Mas tanben dins Matt.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. » Las armas de la seduccion de nòstre temps son donc aitant tecnicas qu'espiritualas. E l'explicacion d'aquel darrièr verset de Matthieu es la seguenta : es impossible de sedusir los elegits perque los vertadièrs elegits son esclarats per l'Esperit de Jèsus-Crist que lor mòstra totes las trapèlas perilhosas que lo drac installa en lor epòca del temps de la fin.

Mentre que lo mond de Satan quita la realitat per se pèdre dins la vida virtuala deguda a la tecnologia, per lor part, los elegits de Jèsus-Crist discernisson la venguda de la vertadièra vida amagada en Dieu que va destruir tota forma de vida per subsistir eternalament. Los unes se bastisson un paradís artificial, los autres espèran lor dintrada dins lo vertadièr paradís de Dieu siá, son reialme celèst etèrn. Las doas causidas respondon a una seduccion. Los descasuts se daissan sedusir per la gaudença de la libertat liberticide, tre aquela tèrra. Los elegits, eles, son estats naturalament sedusits per la bontat del Dieu just e bon. Es tanben una seduccion, mas es legitima e justificada. Perque Satan sedusís per pèdre, e Dieu sedusit per salvar, aquí es tota la diferéncia de las doas seduccions que se presentan a nosautras, los èssers umans. Las seduccions tecnicas van eissorbar los umans que se devon morir en massas dins lo contèxte de la « seisenatrompeta ». Mas après aquel terrible genocidi, va venir l'ora del darrièr tèt de la fe crestiana. E dins aquel contèxte, la coneissença espirituala de Dieu en Jèsus-Crist va caracterizar los darrièrs vertadièrs elegits que Dieu aurà, fins aquí, mantenguts en vida.

Me cal ara abordar l'autra seduccion que concernís la del modèl comunista adoptat per Russia entre 1917 e 1990. Perque, aquel modèl a tanben sos adèptes e sos ardents defensors. E sus la tèrra, son pro nombroses puèi que la China sola compte 1,4 miliards d'abitants a lo qual cal ajustar Corèa del Nòrd. Segon ieu, aquel modèl seriá l'ideal a condicion qu'el siá dirigit per Jèsus-Crist. Solament,

precisament, lo modèl rus èra antireligiós coma o foguèt França pontualament de sa Revolucion. Aquelel ateïsme rus a durat fòrça mai longtemps, puèi que sola la roïna nacionala a agut rason d'el a partir de 1990. L'ai probable ja dich mas aquelel modèl « comunista » que pausa sus la mesa en comun a caracterizat l'Elegida del Crist a l'epòca de sa naissença. Compausada d'èssers realament convertits a causa de las persecucions josievas de l'ora, aquela mesa en comun fasiá pròva d'un real destacament de las valors terrèstras. Legissèm en efiech, dins Actes 4:32 : « la multitud dels qu'avián cregut èra pas qu'un còr e qu'una arma. Nul disiá pas que sos bens li apartenguèsson en pròpri, mas tot èra comun entre eles. » Es bon de relevar qu'aquelel fruch de la fe a caracterizat l'Elegida, just après la Pentacosta ont a rebut en poténcia lo Sant Esperit de Dieu que nos presenta, d'aquela faïçon, un ideal espiritual que contrasta al mai naut ponch amb los ideals mondans. La vida celèsta etèrna e la que se perlongarà sus la tèrra novèla serà confòrma a aquelel esperit unit e aquela mesa en comun dins un perfiech despartiment fraternal.

Mancava pas a la Russia comunista que la fe e l'obesissença en Jèsus-Crist. Mas dempuèi 1990, aquelel modèl de comunisme atèu a pres fin, e la fe ortodòxa a recuperat los esperits d'aquelel pòble demorat longtemps isolat darrièr la « cortina de fèrre ». Agacha encara amb nostalgia lo passat ont la mesa en comun levava l'estrambòrd de totes, una jòia marcada pels cants e las danças dins totes los « colcòzes » del país. Gardant un plan marrit sovenir de la situacion creada en 1990, lo pòble essent liurat a la lei dels gangstèrs e de las màfias, lo modèl « capitalista libertari » es crench e crench. La fe e l'òrdre son estats restablits per l'arribada al poder de Vladimir Putin. E lo pòble se mòstra en majoritat docila e respectuós de cap a son cap qu'a redreçat una terribla situacion. Un cambiament grand s'es produch dins los esperits dels russes perque la religion es tornada en fòrça, essent ara sostenguda pel president rus el meteís e vau aici citar sas paraulas de son darrièr discors del 23 de Febrièr. Après aver denonciat l'OTAN e lo caractèr degenerat e decadent immoral de las nacions occidentalas de cap a lors mainatges, ditz sus un ton indignat e atristat : « Lor volriái plan dire, çò viratz cap a la Bíblia, i trobaretz totes las responsas ». Cresi que l'òme es sincèr, perque cambie en prenent d'edat. Pòrta son sosten oficial al pòpe Kirill siá, Cyrille, que sièta a Moscòu. Es un ancian amic del president qu'a coma el un passat tenebrós, an totes dos vielhit e agachan la religion d'una altra faïçon, aquelel còp, plan favorable. La conversion concernís totes los òmes qual que siá lor passat. La benediccion divina, es altra causa, perque depend d'una remesa ne causa del repaus del « jorn del solelh », çò qu'existís pas dins Russia, pas mai qu'en Occident. Mas qual que siá lo nivèl d'espiritualitat d'aquelel cap rus, lo fach meteís de citar la Bíblia l'escolan al dessús del camp occidental de l'OTAN, que sap pas que refutar las justas acusacions formuladas contra el. Pòdes atal comprene que Dieu parla per Vladimir Putin per denonciar los pecats del camp occidental que sa colèra ten per cibla principala. E aquelel tèxt d'Ezéchièl 38 pren tot son sens dins nòstra actualitat, perque Dieu profetiza sus Vladimir Putin cap del camp rus, en disent als versets 7 a 11 : « Prepara-te, ten-te prèst, tu, e tota ta multitud assemblada a l'entorn de tu ! Siá lor cap ! Après plan dels jorns, seràs a lor cap ; dins la seguida de las annadas, marcharàs contra lo país dont los abitants, escapats a l'espasa, seràn estats amassats d'entre mantun pòble sus las montanhas d'Israèl longtemps desèrtas ; retirats del mièg dels pòbles, seràn totes en securitat dins lors demòras. Montaràs, t'avançaràs coma una tempèsta, seràs coma una nivolada que va cobrir lo país, tu e totes tas tropas, e los nombroses pòbles amb tu. » Nòta que Dieu evòca lo moment ont Russia va combatre contra lo país Israèl qu'es la segonda cibla citada dins Dan.11:41 : « Dintrarà dins lo mai polit dels païses, e mantun sucumbirà ; mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man. » La primièra cibla es lo camp catolic e protestant occidental designat pel pronom « el » dins lo verset 40 que precedís : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fonderà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'espandirà coma un torrent e versarà. » Aquela subtilitat plan amagada m'es estada revelada per l'Esperit del grand Dieu creator al nom de Jèsus-Crist. Lo « rei del miègjorn » musulman es ja als costats del « rei del septentrion » rus per l'engatjament de las armadas chechenas del cap Kadyrov dins la guèrra conducha contra Ucraïna. Pontualament de l'afrontament grand los « Lybiens e los etiopians seràn a sa seguida » coma o profetiza lo verset 43 : « Se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totes las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians seràn a sa seguida. » « Egipte » a pas rejonch lo camp occidental qu'en 1979 siá, una annada abans mon engatjament adventista del seten jorn pel qual ai respondut a l'apèl de Dieu, per esclarir las profecias divinas del « temps de la fin » dont aquesta. Dins l'estat desastrós de las religions crestianas, la religion ortodòxa pren una aparéncia « luminosa » malgrat que siá marcada per la malediccion del repaus del primièr jorn. Dins la « seïsença trompeta », Dieu met en confrontacions d'armadas representant totes las religions monoteïstas que se reivindican indignament d'el. L'anòncia de la destruccion del pòble rus en primièr, non en fach pas la cibla principala de la colèra divina perque tot al contrari, sas ciblas principalas catolicas e protestantas rebèllas devon subsistir fins a la fin per

organizar la darrièra espròva de fe pendent la quala seràn frapadas pels « sèt darrièrs flagèls de sa colèra », segon Apo.16. La fidelitat al vertadièr sabat « santificat » farà alara tota la diferéncia entre los que Dieu va salvar e los que va destruire.

Las aparéncias de Dieu

Per l'umanitat del pecat, Dieu apareis pas mai que coma una votz que parla a l'esperit de son servidor. Va pasmens far una excepcion en apareissent jos forma umana a Abraam, son fidèl amic, quand o ven prevenir, acompanyat de dos àngels, de sa decision de destruire las doas vilas Sodome e Gomorrhe. E ja, dins aquela demarcha, Dieu aplica aquel verset d'Amos 3:7 : « Perque lo Senhor, YaHWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas. » Puèi, per Moïse, Dieu pren l'aspècte d'un boisson ardent que crèma mas se consumís pas, segon Exòde 3:2 : « l'àngel de YaHWÉH li apareguèt dins una flama de fuòc, al mièg d'un boisson. Moïse agachèt ; e aquí, lo boisson èra tot en fuòc, e lo boisson se consumissiá pas ponch. » Dins la vida terrèstra normala, un boisson enflamat crèma e se consumís lèu, tanben, en prenent aquel imatge, Dieu dich a Moïse : « Soi l'indestructible ». Perque lo fuòc es lo simbòl e lo principi de la destruccion. Per Moïse, naut dins la cultura egipciana pagana, Dieu fa un miracle per se revelar a el. E o fa en coneissent sa natura e son futur fidèl servici. En son temps, Dieu va far çò meteís per convèncer Paul d'o servir amb lo quitament fidèl e gloriós resultat. L'expression « l'àngel de YaHWÉH » designa YaHWÉH jos un aspècte angelic. Perque l'Esperit del Dieu creator pòt prene totes los aspèctes que vòl e s'adapta a las caracteristicas de sas creaturas : àngel amb los àngels, e òme amb los òmes coma o va far en Jèsus-Crist.

Moïse va viure dins la preséncia de Dieu dins la tenda d'assignacion del tabernacle, imatge del futur temple, lo qual serà simbolic del « còs » del Crist, qu'es el meteís representat per sa « Glèisa », son « Elegida », son « Esposa », segon Eph.5:23 : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. » Rampèli que Dieu inspira a Paul los rapòrts òmes-femnas confòrmas a son ideal de perfeccion. Ailàs, aquel modèl es sus tèrra mai rara que l'aur fin.

En Jèsus-Crist, Dieu cèssa d'èsser pas qu'una votz que parla als esperits umans essent, el meteís, l'Esperit del Dieu creator. En prenent una forma umana, pòt costejar sas creaturas sens los espaurir. En mai, experimenta personalament la condicion de l'existéncia umana. E per obtenir aquel resultat, s'incarna dins un còs identic al nòstre pertocant sas limitacions fisicas. Dins lo sens nòble del tèrme, Dieu pòt atal « espionar » l'umanitat en se mesclant a ela. E descobrí coma es ressentida la marridesa plan reala que d'unes li testimònian, coma o fan de cap a totes los èssers febles e vulnerables, coma sa pròpria condicion terrèstra momentanèa o li impausa. Davant tant d'injustícia, podèm imaginar quant lo desir de punir los culpables o devián temptar, mas la tòca de son ministèr terrèstre, qu'èra de salvar de pecat sos elegits, o obligava a la passivitat, perque Jèsus a declarat dins Jean 12:47 a 49 : « se qualqu'un ausís mas paraulas e los garda pas ponch, soi pas ieu que lo jutge ; perque soi vengut non per jutjar lo mond, mas per salvar lo mond. Lo que me regèta e que recep pas mas paraulas a son jutge ; la paraula qu'ai anonciada, es ela qu'o jutjarà al darrièr jorn. Perque ai pas ponch parlat d'ieu meteís ; mas lo Paire, que m'a enviat, m'a prescrich el meteís çò que devi dire e anonciar. » Jèsus es realament vengut per « salvar lo mond » mas jos condicion que « lo mond » faga pròva de fe reala ; çò qu'es luènh d'èsser lo cas. Aquela expression deu èsser compresa coma una ofèrta, una proposicion, presentada als umans dispersats sus la tèrra entièra. Mas per beneficiar de sa gràcia, es individualament que la possibilitat es obtenguda, quand Jèsus jutja los pretendents dignes de beneficiar de son sacrifici voluntari.

Dieu a donc causit de revelar sa personalitat en s'incarnant jos l'aspècte de l'òme apelat Jèsus-Crist. Aquela revelacion pausa suls testimoniatsges escriches per quatre personas dont dos testimònis oculars solament : Matthieu e Jean. Los dos autres, Marc e Luc, an reculhit de testimoniatsges demest de testimònis oculars dels eveniments complits, coma o fan uèi los jornalistas per nòstras actualitats nacionalas e mondialas. Lo problèma del testimoniatge escrich es que li manque lo ressentit dels sentiments exprimits per Jèsus pendent tot son ministèr. Sols los testimònis oculars an discernit, observat, e ausit lo ton sul qual Jèsus parlava. Aquí perqué, de cap a aqueles testimoniatsges, portam individualament nòstra pròpria interpretacion, nòstra pròpria imaginacion sus sa faïçon de s'exprimir. E la lectura d'aqueles testimoniatsges va donc èsser ressentida diferentament per cadun de nosautres, en foncion de nòstra pròpria natura individuala e estrictament personala. Una meteissa declaracion facha per Jèsus va donc èsser ressentida de faïçon plan diferenta d'un individú a un autre. Es çò qu'explica que cadun se fa son pròpri imatge de la personalitat de Jèsus-Crist. Pasmens, Jèsus aviá pas qu'una sola personalitat reala e vau ací ensajar de la descriure.

Descendents ja, l'imatge del companh que lo fals crestianisme modèrn de las glèisas evangelicas liuras li atribuís. Perque lo testimoniatge dels apòstols l'atèsta, Jèsus lor inspirava del respècte e de « la crenhença » segon Luc 9:45 : « Mas los discípols comprenián pas aquela paraula ; èra velada per eles, per fin que n'aguèsson pas lo sens ; e crenhián de l'interrogar a aqueste prepaus. » Los cal comprene, Jèsus los a engatjats a o seguir e l'acompanhar pendent son ministèri terrèstre. An vist en el, un òme marcat per un comportament plan misteriós que parla de Dieu, fach dels miracles a los quals assistisson e a bon drech anar li balhan lo títol de « Mèstre ». Lo que legís los testimoniages dels Evangèls e se plaça pas dins lo meteís estat d'esperit que sos apòstols pòt pas tirar profièch de sa lectura biblica. Lo resultat serà superficial e l'engatjament de fe, van. La vertat divina ressortissiá per l'autoritat balhada a sos prepauses segon Matt.7:28-29 : « Après que Jèsus aguèt acabat aqueles discorses, la fola foguèt frapada de sa doctrina ; perque ensenhava coma avent autoritat, e non pas coma lors escribas. » Aquele autoritat que ressortissiá dins l'expression de sas paraulas èra la consequéncia de la certitud de la vertat. E aquel tèxt rampèla utilament que la lectura formaliste dels escribas josieus exprimissiá pas aquela autoritat trobat en çò de Jèsus. E per aver tanben experimentat aquela presentacion de la vertat ressentida en certitud, sabi que los qu'ausisson aquela autoritat l'interprèten coma d'orguèlh quand son pas eles meteisses dels filhs o dròllas de Dieu. A l'opausat, los vertadièrs filhs e dròllas de Dieu, discernisson dins aquela autoritat, l'aprobacion divina del messatgièr qu'utiliza per perlongar son òbra engatjada per Jèsus-Crist. Aquele autoritat caracterizarà fins a la fin del mond sos vertadièrs messatgièrs umans perque constituís un fruch de lor identificacion. S'exprimir amb autoritat revèla l'abséncia totala del dobte. E aquel resultat es logicament obtengut pel que l'Esperit de Dieu esclaira, ensenja, en apiejant totas sas explicacions suls sants eschiches de la Bíblia entièra.

Apareis atal clarament que lo salut es plan estrictament individual puèi que depend unicament d'una aprobacion divina. Nos estonarem donc pas que los meteisses testimoniages biblics pòscan èsser interpretats diferentament pels òmes segon que dintren en comunion amb Dieu o pas. Solament, aquela comunion depend de l'actitud de l'esperit del pecador uman que s'apròcha de Dieu. E Jèsus a balhat un magnific imatge d'aquele vertat dins Luc 18:10 a 14 : « Dos òmes montèron al temple per pregar ; l'un èra pharisien, e l'autre publicain. Lo pharisien, de pè, pregava atal en el meteís : O Dieu, te torni gràcias de çò que soi pas coma la rèsta dels òmes, que son ravisseurs, injustes, adultèrs, o quitament coma çò publicain ; juni dos còps la setmana, balhi la dîme de totes mos revenguts. Lo publicain, se tenent a distància, gausava quitament pas levar los uèlhs al cèl ; mas se frapava la peitrina, en disent : O Dieu, siás amatigat de cap a ieu, que seguisces un pecador. O vos disi, aqueste davalèt dins son ostal justificat, puslèu que l'autre. Perque qual que siá s'escolan serà abaissat, e lo que s'abaissa serà naut. » Çò que diferéncia lo jutjament de Jèsus sus aqueles dos òmes, es unicament lor estat d'esperit ; pas lor riquesa, ni lor títol. Es un fach, l'orguèlh de çò pharisien existís dins las armas dels rics coma dins las dels paures e pertot ont se presenta, l'orguèlh barra la via del salut. Aquí perqué, contestant l'importància dels diplòmas obtenguts pels òmes, Dieu preferís lo servici de gents simplas qu'ensenha el meteís. La simplicitat naturala, non artificiala, es la nòrma de la natura a la quala Dieu obrís la vida celèsta perque li es perfiechament adaptada. E las gents seleccionadas per Dieu fan pròva d'un esperit logic qu'acompanha la vertadièra simplicitat. Es aquel esperit logic que condutz l'elegit a reconéisser la legitimitat de las declaracions divinas eschichas dins tota la Bíblia, sustot a prepaus de las règlas alimentàrias que Dieu a preschichas per preservar la santat dels que li fan fisança. Après tot, los que li testimonián pas una fisança absoluta li apartenisson pas, tanben pòdon manjar qué que siá, pauc li impòrta perque fan pas de mal qu'a eles meteisses. Per contra, fan tanben de mal als qu'obligan a seguir lor exemple, e aquí lor culpabilitat de cap a Dieu s'intensifica. Jèsus a menaçat los qu'escandalizan los mai « pichons » de sos mainatges dins Matt.18:6-7 : « Mas, se qualqu'un escandalizava un d'aqueles pichons que creson en ieu, valriá melhor per el que se suspendèsse a son còl una mòla de molin, e que s'o getèsse al fons de mar. Malaür al mond a causa dels escandals ! Perque fa besonh qu'arriba dels escandals ; mas malaür a l'òme per que l'escandal arriba ! » Aquele malediccion pronunciada per Jèsus se va aplicar per la meteissa rason dins Apo.18:21 a la vila de Roma e sa glèisa catolica romana papala : « Alara un àngel poderós prenguèt una pèira parièra a una mòla granda, e la getèt dins la mar, en disent : Atal serà precipitada amb violéncia Babylone, la vila granda, e serà pas mai trobada. »

Profetizant la falsa lectura de la santa Bíblia, Jèsus a declarat dins Matt.6:23 : « mas se ton uèlh es en marrit estat, tot ton còs serà dins las tenèbras. Se donc lo lum qu'es en tu es tenèbras, quant seràn grandas aqueles tenèbras ! » Se lo fruch de la lectura de la Bíblia es jutjat « tenèbras » per Dieu, ven impossible per aquel legidor d'escapar a sa situacion tenebrosa e lo salut es per el vengut inaccessible. Perque lo plan del salut, preparat per Dieu e revelat dins la Bíblia, pausa sus un encadenament de fasas de construccions successivas amb un gloriós final bastit sul ministèri salvateur de Jèsus-Crist. Mas sosestimar, las fasas preparatòrias es una enòrma error d'apreciacion.

Se las practicas ritualas cèssan per la mòrt de Jèsus-Crist es logic e quitament profetizat dins Dan.9:27 : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ; ... » Mas en qué e perqué tota la rèsta dels jutjaments divins deuriá èsser ignorat pels Crestians salvats per la sang de Jèsus-Crist ? An pas a aquel títol lo dever de mostrar encara mai de zèl per testimoniar per lor obesissença de lor reconeissença de cap a Dieu e de lor estacament a tot çò que ten per preciós e digne de sas valors ? Es a aquel nivèl de la diferéncia d'apreciacion que los elegits se desmarcan dels cridats destinats a la descasença e la mòrt etèrna. Perque al contra del qu'ignòra l'existéncia de la Bíblia, lo que la lièch, e se reivindica de Dieu, implica Dieu e sa nòrma per son accion ; çò qu'a conduch Dieu a dire dins ròm.2:24 : « Perque lo nom de Dieu es a causa de vosautres blasfemat demest los pagans, coma aquò es escrich. » Vertat es que Paul imputava aquel comportament als josieus increduls de son epòca. Mas a son torn, la falsa fe crestiana agís tot parièr, e aquel jutjament divin inspirat a Paul s'aplica a ela, après los josieus ; quitament fauta, quitament condemnacion divina. En règla generala, los ensenhaments de Dieu balhats al fil del temps s'ajustan los unes als autres e se fortifican pas. Perque dins los tèxtes de l'anciana aliança, Dieu a revelat de nòrmas de son jutjament intangibles e perpetualas tan non aplicables de faïçon etèrna. Aquelas nòrmas prescrichas descrivián l'imatge de l'òme perfiech segon lo còr de Dieu e aquel imatge perfiech nos es estat presentat en la persona divina e umana de Jèsus-Crist, incarnacion del Dieu celèst perfiech en tota causa.

Retrobam en Dieu d'enòrmas paradòxas estonantas, mas plan logicas, puèi qu'es sorsa de tota causa. L'experiéncia viscuda pel profèta Elie es plan revelatritz d'aquelas paradòxas segon 1 Reis 19:11 a 13 : « YaHWÉH ditz: Sortís, e ten-te dins la montanha davant YaHWÉH ! E aquí, YaHWÉH passèt. E davant YaHWÉH, i aguèt un vent fòrt e violent qu'esquicava las montanhas e copava los ròcs : YaHWÉH èra pas dins lo vent. E après lo vent, foguèt un tèrratrem : YaHWÉH èra pas dins lo tèrratrem. E après lo tèrratrem, un fuòc : YaHWÉH èra pas dins lo fuòc. E après lo fuòc, un mormolh doç e leugièr. Quand Élie l'ausiguèt, s'envolopèt la cara de son mantèl, sortiguèt e se tenguèt a la dintrada de la cauna. E aquí, una votz li faguèt entendre aquelas paraulas : Qué fas aici, Élie ? » Aquel raconte revèla vertadièrament la vertadièra personalitat de Dieu, redobtable per las poténcias naturalas que pòt metre en accion, e tibar e aimant coma un òme amorós d'una femna, de cap al servidor fidèl. E l'actualitat demòstra en Turquia e en Siria un exemple d'aquela poténcia divina destructritz murtrièra.

Aquel « mormolh doç e leugièr » a pres, per nosautres, la forma de Jèsus-Crist vengut sus la tèrra per revelar l'immens amor divin que sa poténcia redobtabla podí parcialament mascar. Mas aquel amor essent condicional, sols sos vertadièrs elegits lo pòdon apreciar a sa justa valor, a present sus la tèrra, e a partir de la prima 2030, dins l'eternitat celèsta.

Dins son estrategia, per se revelar a sas creaturas, Dieu a causit de se presentar, en primièr, jos son aspècte de fuòc devorant. Aquela causida li a permés de demostrar sa capacitat a punir de mòrt, las creaturas indignas de son salut siá, los rebèls e los indiferents amb los quals pòt pas aver de relacion. Aquela leiçon essent balhada, es vengut puèi per far pròva de son amor, de sa compassion e de son abnegacion exemplara incomparable, en favor de sos elegits. Las doas leiçons essent balhadas, los èssers umans son informats e son venguts entièrament responsables de lor destin individual. Lo Dieu que punís e lo que salva son una sola e quitament persona qu'agís logicament en adaptant son comportament al subjècte que jutja ; lo discípol obesissent meriti son amor etèrn, mas lo que pren plaser a la desobesissença merita la mòrt etèrna, en tota perfiecha justícia.

Dins Apo.11:3, Dieu atribuí a la santa Bíblia entièra lo ròtle de sos « dos testimònis » ; çò que designa sas revelacions de l'anciana e de l'aliança novèla. Confirma aital coma la fe crestiana pausa sus aqueles dos elements e fasas successivas de sa revelacion biblica. Una altra pròva d'aquela exigéncia de conformitat a la Bíblia entièra pausa sus sa definicion dels darrièrs « sants » dins Apo.12:17 : « E lo dragon foguèt irritat contra la femna, e s'enanèt far la guèrra al demòras de sa posteritat, als que gardan los comandaments de Dieu e que retenon lo testimoniatge de Jèsus. » ; de critèris de santetat que confirma Apo.14:12 : « Es aici la perseverança dels sants, que gardan los comandaments de Dieu e la fe de Jèsus. » Se tròba que la presentacion dels « comandaments de Dieu » es facha dins Exòde 20, un libre de l'anciana aliança qu'apareis atal indispensable e immancabla, quitament per un Crestian. Dins Apo.12:17 l'expression « que retenon lo testimoniatge de Jèsus », segon la traduccion de la Bíblia Scofield, es plan judiciosa, quand se sap que l'adventisme oficial es estat « vomit » en 1994, per Jèsus-Crist. La mesa en garda del messatge dedicat a « Filadèlfia » a donc estiu vana, perque la leiçon es pas estada, ni interpretada, ni ausida, dins l'epòca finala de « Laodicée » : Apo.3:11 : « Veni lèu. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona. » ; Apo.3:16 : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. »

Lo salut obtengut depend de nòstra natura e de tota nòstra personalitat qu'es inscricha dins nòstre

ADN, nòstra cadena genetica. Cadun de nos es un èsser unic e aquel principi s'es perpetuat dempuèi nòstres primièrs parents Adam e Eve. Sèm individualament lo produch obtengut per la mescla dels ADN de nòstre paire e nòstra maire, dins de proporcions illimitadas que fan de nosautras aqueles èssers unics. E aquela descobèrta de l'existéncia d'aquel ADN nos pòt permetre de comprene perqué Dieu pren la decision d'exterminar los pòbles dels Amoréens confòrmament a l'anóncia facha a Abraam dins Gen.15:16 : « A la quatrena generacion, tornaràn aici ; perque l'iniquitat dels Amoréens es pas encara a son comol. » Lo compliment es confirmat per Dieu que ditz a Moïse, dins Exo.3:8: « Soi davalat per o desliurar de man dels egipcians, e per o far montar d'aquel país dins un bon e vast país, dins un país ont enfonsan lo lach e lo mèl, dins los luòcs qu'abitau los cananèus, los Héthiens, los Amoréens, los Phéréziens, los Héviens e los Jébusiens. »

Dieu ordena pas d'exterminar d'òmes, de las femnas, dels vièlhs e dels mainatges sens rason d'o far, perque tractèt tot parièr Israèl son pròpri pòble de la descendéncia e la raça d'Abraam segon Ezé.9:5 a 7 : « E, a mas aurelhas, ditz als autres : Passatz après el dins la vila, e frapatz ; que vòstre uèlh siá sens pietat, e ajatz pas ponch de misericòrdia ! Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas ; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal. Lor diguèt : Solhatz l'ostal, e emplenatz de mòrts los pòrges !... Sortissètz !... Sortiguèron, e frapèron dins la vila. » E Dieu justifica puèi dins los versets 8 a 11 sa decision e son accion : « Coma frapavan, e que demoravi encara, tombèri sus ma fàcia, e ieu m'écrai : Ah ! Senhor YaHWÉH, çò destruiràs tot çò que rèsta d'Israèl, en expandissent ta furor sus Jerusalèm ? Me respondèt : L'iniquitat de l'ostal d'Israèl e de Juda es granda, excessiva ; lo país es emplenat de murtres, la vila es plena d'injustícia, perque dison : YaHWÉH a abandonat lo país, YaHWÉH vei pas res. Ieu tanben, serai sens pietat, e aurai pas ponch de misericòrdia ; farai tornar tombar lors òbras sus lor cap. E aquí, l'òme vestit de lin, e portant una escritòri a la cench, tornèt aquela responsa : Ai fach çò que m'as ordenat. » Atal, après la de las Amoréens, l'iniquitat dels israelitas èra, ela tanben, arribada « a son comol ». Çò que significa que l'eretatge genetic èra definitivament perdut e irremediable per totes los que Dieu faguèt tuar, fins al ninon eretièr de çò pourrissement moral e mental.

Se tròba que lo pecat foguèt atal geneticament transmés de generacion en generacion fins a la nòstra dempuèi Adam e Eve. Pòdes atal comprene que Jèsus-Crist podiá pas eretar la genetica de la tèrra ; sens qué, seriá estat portaire del pecat e donc inapte a salvar qui que siá. Aquí perqué, Paul, la presenta coma un novèl Adam, çò qu'implica qu'èra dotat d'una genetica tan perfiecha coma la d'Adam abans lo pecat. En descobrissent de residús de la sang de Jèsus dins sos cavaments arqueologics del sossòl del mont Golgotha, l'Adventista Ron Wyatt, a fach atestar per de scientifics lo fach que la sang de Jèsus-Crist èra d'un tip unic, puèi que comportava un sol cromosòma « I » en plaça de 23 en çò de l'òme descendent d'Adam. Aiçò confirma, l'inspiracion de Paul, perque Jèsus a efectivament viscut dins un còs geneticament non solhat pel pecat, al títol de novèl Adam vengut per vèncer lo pecat per sa perfiecha obesissença ofèrta en sacrifici mortal volontari, per respondre a l'exigéncia de la justícia de la lei transgredida, segon ròm.6:23 : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. »

Es donc sa coneissença perfiecha de nòstre estat genetic que conduch Dieu a salvar los unes e condemnar a se morir los autres. Mas essent totes, eretièrs del pecat per Adam e Eve, los elegits, eles meteisses, se pòdon considerar coma « un tison arrancat del fuòc », segon l'exemple de Zacàrias, dins Zac.3:2 : « YaHWÉH ditz a Satan : Qué YaHWÉH te reprimís, Satan ! Qué YaHWÉH te reprimís, el qu'a causit Jerusalèm ! Es pas-aquel pas un tison arrancat del fuòc ? » ; Mas tanben, de faïçon collectiva per son pòble Israèl, segon Amos 4:11 : « Vos ai tresvirats, Coma Sodome e Gomorrhe, que Dieu destruguèt ; e sètz estats coma un tison arrancat de l'incendi. Malgrat aquò, sètz pas tornats a ieu, dich YaHWÉH... »

França renegada e França benesida

Lo meteís país es a l'encòp lo país mai renegat e lo mai benesit del mond entièr dempuèi la debuta de l'aliança novèla.

En començant pel mai evident, devi soslinhar son ròtle particularament renegat per sa culpabilitat que pòrta fins a nòstra epòca. En efiech, l'esperit rebèl es nascut en França, present ja dins lo dels Galleses qu'abitavan aquela tèrra. Se los disiá querelleurs e ja esprovavan, de faïçon uèi justificada, « la paura que lo cèl lor tomba sul cap ». Aquesta paura fasiá pas que profetizar la justa colèra del Dieu

creator que li a balhat un ròtle funèst e nefast, enemic de sa vertat e grand sosten de la messorga diabolica religiosa o agnostica. Desvoloparai pas aici, lo sosten monarquic del regim papal catolic roman dempuèi son primièr rei franc Clodovèu 1èr. Aquela debuta de la crestianizacion de França èra pas lo pièger e en partida solament, li podèm èsser reconeissents de s'èsser convertit a la fe crestiana dont la coneissença s'es transmesa fins a nosautras, que beneficiam uèi del lum balhat dirèctament per la santa Bíblia.

Lo pièger portat per França es estada son ateïsme nacional instaurat dins la « Terror » entre 1793 e 1794. Dins Apo.11, Dieu soslinha l'influéncia malefica d'aquel ateïsme francés sus totes los autres pòbles de la tèrra occidentala ; una influéncia que s'es perlongada dins lo temps fins a nòstra epòca. Après França, de Republicas son vengudas en nombres remplaçar las Monarquias, fasant atal progressar l'ateïsme estacat a aquel tip de regim politic. En mena, qu'uèi, los comportaments rebèls universals li pòdon èsser imputats. En adoptant lo regim republican, França imparfaitement religiosa a fach un pas grand endarrièr, en reprenent lo regim democrata republican format pel primièr còp a Atenas en Grècia. Tanben, se cal pas estonar de sa reconstrucccion sus de basas ideologicas grècas mas tanben, romanas, puèi que Roma es venguda reproduire son modèl a partir de – 510. La forma de la democracia grèca a evoluat pendent lo sègle VI abans J-C. La paraula balhada a tot lo pòble a fach aparéisser de las idèas de governaments democratas divèrses e de las leis protectrises son estadas adoptadas. Mas aquela vila d'Atenas ten son nom de son adoracion per sa divessa « Atena », divessa de la saviesa, de la cultura, de l'art militar ; totas causas que caracterizan França dels liures pensaires republicans. Mas los eretatges grècs s'arrèstan pas aquí, perque lo dògma de l'immortalitat de l'arma adoptat uèi dins tot lo fals crestianisme, a per inventor lo filosòf grèc Platon. Èra dins la normalitat de son adoracion pagana de la divessa Atena e del dieu de l'Olimp Zèus, mas coma, los que pretendon èsser salvats per la sang de Jèsus-Crist, çò pòdon justificar aquela invencion pagana ? Es aquí, tot « lo mistèri de l'iniquitat » del fals crescent. Aital coma Jèsus l'a dich dins Matt.7:16 : « Los reconeisseretz a lors fruches. Se Culhís de rasims sus d'espinas, o de las figas sus de cardons ? »

La civilizacion democrata grèca antica a autorizat la libertat religiosa e donc la possibilitat de dobtar o de creire pas de tot. E aquel drech s'aplicava a prepaus de totes las divinitats conegudas del paganisme grèc. Mas cal arribar en 1793, per que en França, l'ateïsme prenga una forma nacionala marcada per una guèrra despietadosa qu'a per mira d'eradicar l'existéncia de la religion siá de la cresença en un qual que siá dieu, e mai la qu'onore lo vertadièr Dieu. En daissant lo drech als dobtaires de dobtar, la democracia grèca èra logica e toleranta ; çò que foguèt pas lo regim atèu nacional nascut en França republicana. E aquela concepcion de son origina se pòt desvelhar en nòstra epòca dicha « toleranta », en França, mas tanben, dins los païses qu'an adoptat al fil del temps sa nòrma filosofica, e son modèl de comportament. Ai ja ausit de gents exprimir lor òdi de la religion que jutjan retrograd e insuportable, perque li imputan, a justa rason, d'èsser la causa dels afrontaments e de las agressions brutals e murtrièras. Èra ja aquela pensada qu'animava los Revolucionaris sanguinaris de la « Terror » 1793-1794 ; durèt una annada jorn per jorn, e foguèt atal marcada per Dieu, per far pròva de sa punicion de la falsa religion catolica diabolica. Mas, l'umanitat a ignorat la significacion espirituala d'aquel eveniment istoric francés conegut de totes los istorians de la tèrra entièra. En consequéncia, las errors son estadas ignoradas e perlongadas. En França, uèi, de mainatges naisson e creisson sens entendre parlar de l'existéncia del Dieu creator. De familhas entièras an pas mai cap de relacion o activitat religiosa. Dins una incredibla estupiditat, de creaturas imputan a l'azard la beutat, lo parfum, l'òrdre, l'armonia, totes causas que fan pròva d'una causida intelligentia superiora, bastit e organizat. Tanben, Dieu a tòrt de s'aprestar a los destruire en massas coma de tropèls d'animals ? Ni lo neient, ni Zèus, ni Atena, los vendràn pas desliurar de la colèra del vertadièr Dieu. Demòra encara quelques tempses de patz en Euròpa per li permetre d'esclairar los esperits dels darrièrs elegits que li apartenisson, e quand la causa vendrà impossibla, sos apèls miséricordieux prendràn fin.

Atal, França a sostengut Roma e sa falsa religion fins a sa Revolucion de 1789, mas dempuèi 1945, a egalament sostengut e mes en forma amb Alemanha, la construccion de l'aliança europèa plaçada jol signe renovelat dos còps del « tractat de Roma ». En fach, aquela aliança novèla de païses democratas europèus a per ligant, l'autoritat papala de Roma e sa fe catolica romana. Dieu, lo vertadièr organizator d'aquelas causas, permet atal a sos elegits esclarats de comprene la nauta culpabilitat qu'a imputada al signe de l'autoritat romana que constituís la practica del repaus setmanièr del « primièr jorn » establida e impausada per l'emperador roman Constantin 1èr lo grand, lo 7 de Març de 321. Senhali e precisa qu'aquel messatge es escrich lo « dimenge » 5 de Març de 2023. Solament, en França, la jornada del 7 de Març de 2023, va èsser marcada per una grava granda e de las manifestacions de massas dins tot lo país, per marcar l'oposicion al rallongement de l'edat de la retirada portat a 64 ans pels dirigents joves del governament actual. Son nom de partit politic es « la

Republica En marcha » siá, LREM. Ignòra, aquela Republica, que marcha cap a sa pèrda e sa fin definitiva, qu'abans d'èsser ela meteissa destrucha, Russia li va balhar. Aiçò, perque, jos una poténcia d'égarèment, lo camp de las democracias occidentalas s'es opausat a Russia dins un problèma estrictament eslau e rus qu'auriá degut èsser reglat entre los sols païses de l'Èst. Mas en gendarmas del mond que vòlon impausar a totes los pòbles lor concepcion de la democracia e lors règlas internacionalas, l'invasion russa d'Ucraïna, deviá èsser combatuda ; e lo jòc de las escaladas va transformar aquel afrontament local en Tresena Guèrra Mondiala profetizada per la « seïsenà trompeta » d'Apo.9:13 a 21. E sus l'òrdre balhat per Jèsus-Crist, legissèm dins lo verset 15,: « E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. »

Las guèrras modèrnas son redevables a França, puèi qu'es a son emperador, Napoleon 1èr, que devon l'importància balhada a l'artilhariá. Lo jove oficiar, Napoleon Bonaparte, se distinguiguèt dels autres per sa formacion d'artilhièr dins la vila de Valença sus Ròse, departament de Droma, ont vivi. La « carrièra Grand » ont aviá son domicili es una curiositat toristica locala. Aquel oficièr jove d'origina Corsega, saupèsse eficaçament esplechar aquela arma del combat a distància que ringardisa las confrontacions guerrièras privilegiadas fins a el. Uèi, agacham lo debanament de la guèrra en imatges filmadas televisadas, mas al temps de Loís XIV e Loís XV, los aristocratas venián assistir eles-tanben als espectacles destructors dels combats, confortablement installats. Per pèrdre pas cap de detalh, observavan de prèp pel mejan de la « longa-vista » l'ancestral de nòstras gemèlas d'apròchi. E la guèrra èra vertadièrament stupidement e odiosament organizada per prene la forma d'un spectacle. Los caps dels camps opausats s'enviavan respectuosament dels messatges e se saludavan abans la batalha, e sul camp de l'afrontament, en linha, los dos camps s'afrontavan, tirant l'autre camp amb lors mousquets e lors pistolets, l'un après l'autre, e jos la mitralha, de mòrts tombavan successivament dins los dos camps. Quand dintravan en contacte dirècte, l'assaut se transformava en bocariá sagnosa pels dos camps. E la causa se perlongava, fins que, dins un camp, lo cap militar o lo rei el meteïs meta fin a l'afrontament en venceire o en vengut. Mai lo temps a avançat, mai lo contacte dirècte s'es reduch al ponch que los USA an causit de bombardar de cèl, per lor aviacion, lo camp sèrbi de la guèrra dels Balcans sens plaçar un òme sul sòl del conflicte. Renovèlan aquela estrategia dins la guèrra actuala ont Ucraïna e Russia s'impausan cadun son torn per l'importància del bombardament alunhat. Es donc vertadièrament la civilizacion greco-romana qu'afronta la civilizacion demorada purament grèca. E los noms de las vilas ucraïnianas de la zòna Èst nos confirma aquela referéncia grèca representativa de l'ancian empèri roman de l'Orient dont lo rei Justinian 1èr foguèt a l'origina de l'instauracion del regim papal de Roma en 538 : Odessa = Odissèa ; Mariopòl = Vila de Marie ; Nikopol = Vila de la Victòria, ... Ni Joe Biden, ni Volodímir Zelenski, ni Vladimir Putin, coneisson pas lo projècte imminent de Dieu, tanben se pòt comprene l'inquietud del cap rus de veire lo camp de l'OTAN tocar dirèctament son limit frontièr. Supausam qu'Ucraïna rejonga l'OTAN ; a que lo torn après ela ? Res pròva pas que los USA ajan cercat volontàriament l'afrontament amb Russia, perque al contrari, an provat après fòrça malescadudas, lor desir de demorar pacífics o neutres dins los conflictes exteriors a lor país. E es precisament per aquela situacion, dins la quala, se pòt pas trobar un culpable ideal, que Dieu pròva que lo conflicte engatjat resulte de sa sola decision. Çò que règla dins aquel afar es pas un problèma de tèrra reivindicada, mas un castig que punís l'abandon de son sabat dempuèi lo 7 de Març de 321. E o pòdes constatar, dins aquel conflicte engatjat en Euròpa, los belligerants e los cobelligerants onoran totes « lo jorn del solelh » de l'emperador Constantin 1èr lo grand.

Passam ara en revista, las benediccions recebudas per França.

Foguèt lo sòl nacional ont lo lum divin de la santa Bíblia es estada particularament, salvatjament combatuda. De nombroses martirs de la fe an coratjosament glorificat Dieu en refusant d'abjurar lor fe, foguèt-çò al prètz de terriblas torturas infligidas pel camp catolic satanic. Alemanha aguèt lo ròtle principal, puèi qu'es l'alemand Gutenberg qu'inventèt l'estampariá per premsa a caractèrs e qu'aguèt la glòria de produire la primièra Bíblia estampada en 1457. Son invencion foguèt esplechada en tota Euròpa, e la Bíblia foguèt estampada en de nombrosas lengas europèas dont lo francés. Mas la poderosa monarquia francesa acceptèt pas las remesas ne causa dogmaticas impausadas per la vertadièra Paraula de Dieu. E la fe reformada foguèt secutada, sos practicants essent obligats a abjurar o se morir o s'exiliar cap a l'estrangièr, e particularament, Olanda obèrta a l'acuèlh de gents intelligentas, dotats, bons artisans, donc apreciabls. De còp, França de Loís XIV a perdut sos mai talentoses elements e se n'es apaurida.

A la meteissa epòca del sègle XVI, la tèrra americana es identificada e tornada descobrir. Lo continent Sud es partejat entre Espanha e Portugal, totes dos catolics, pel papa de l'epòca, Alexandre VI Borgia, famós per sos escandals e sos assassinats. Amb lo temps, lo continent Nòrd passa jol

contraròtle de l'Anglatèrra anglicana. La region de Nòva Iòrc aculhís alara sos primièrs exiliats protestants combatuts quitament en Anglatèrra. La descobèrta d'America coïncidís just amb la persecucion dels Protestants europèus, çò que balha a aquela tèrra del « mond novèl », un ròtle d'asil protector, mena de Canaan terrèstre ofèrta a la fe protestanta per Dieu. Pasmens, lo caractèr de la fe calvinista importada va lèu far pròva d'un comportament brutal, non confòrm al modèl presentat per Jèsus-Crist, e la pròva d'aquel jutjament va aparéisser dins las doas experiéncias adventistas de 1843 e 1844 al tèrme de las qualas, sus 30000 personas cresentas engatjadas dins l'espèra del retorn del Crist, 50 solament son estadas seleccionadas per Jèsus segon sas revelacions balhadas a sa sirventa de l'epòca Ellen Gould White. Lo messatge adventista del seten jorn instituit oficialament als USA dempuèi 1863, va tornar en Euròpa après 1873. Aquí, s'installa en Soïssa, puèi en França que nòstra sòrre Ellen Gould White a visitat s'interessant particularament a Valença la vila ont vivi e servissi lo Dieu de vertat. Foguèt impressionada en trobant dins aquela vila lo luòc ont lo papa Piu VI, l'enemic catolic de Jèsus-Crist, es mòrt dins la preson de la Ciutadèla. Al moment de sa visita los faches s'èran complits prèrs d'un sègle mai d'ora, donc un temps encara plan pròche. Relevèt atal lo compliment de la profecia d'Apo.13:3 : « E vivi l'una de sos caps coma nafrada a mòrt ; mas sa nafra mortala foguèt garida. E tota la tèrra èra dins l'admiracion darrièr la bèstia. » Sa nafra patida entre 1793 e 1799 foguèt efectivament garida a causa de l'oportunisme de l'emperador Napoleon 1èr Bonaparte qu'aviá besonh del sacre imperial religiós per èsser internacionalament reconegut. E dempuèi aquelas datas, la bèstia catolica papala romana sedusís tota Euròpa e sas excroissances americanas del Sud e del Nòrd, de Canadà, e d'Austràlia.

Aquel retorn de Dieu cap a França es marcat particularament dempuèi 1980 pel lum que m'a balhada, dins son fèu nacional adventista de Valença, ont dempuèi ma radiacion de la glèisa oficiala, reculhissi e presenta sos sublimes e subtils revelacions. E encara uèi, relèvi una pèrta novèla. Dins Apo.3:9 legissèm : « Aquí, te balhi dels de la sinagoga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat. » dins aquel verset, Jèsus utiliza tres tempses de conjugason : lo present : « te balhi » ; lo futur : « los farai venir » ; e lo passat : « que t'ai aimat ». Aiçò se tradutz per las idèas seguentas : lo present concernís una accion complida en 1873 data restacada en aquel temps « Filadèlfia » per Dan.12:12 : « Urós lo qu'esperarà, e qu'arribarà fins a mila tres cents trenta cinc jorns ! » Lo futur se va complir dempuèi 1873 fins a l'epòca profetica seguenta la de « Laodicée » siá, l'ora ont lo jutjament dels pòbles « comença per l'ostal de Dieu » siá, l'adventisme del seten jorn oficial internacional. Es pas que dins lo contèxte de la darrièra espròva de fe profetizada dins l'epòca « Filadèlfia » dins Apo.3:10, que « los josieus » de raça elegits reconeisseràn la legitimitat divina de la fe adventista del seten jorn : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. » E es aquí que relèvi aquela pèrta : en disent als Adventista fidèls de « Filadèlfia » a prepaus de l'Adventisme del seten jorn oficial dels darrièrs jorns simbolizats pel nom « Laodicée » : « que t'ai aimat », Jèsus profetiza que son amor per l'institucion adventista mesa en servici universal en 1873 aurà una durada limitada siá, en clar, « t'ai aimat dempuèi 1873 fins al moment ont, en 1994, t'ai vomit ».

Aiçò es un exemple de l'importància que Dieu balha al mot « vèrb » qu'o representa e al temps de conjugason que revèla lo sens d'aquel « vèrb ».

Dempuèi 1844, amb rason dins lor contèxte, los teologians adventistas pensavan se trobar a la fin del mond, puèi qu'esperavan lo retorn de Jèsus-Crist per 1843, puèi 1844. Èra donc plan logic que se creson representats pel darrièr messatge profetic d'Apo.3, siá l'epòca « Laodicée », la setena e darrièra Glèisa del tèma tractat. En 1873, los Adventistas del seten jorn cresián encara a un retorn imminent del Senhor de glòria e demoravan plan zeloses. La degradacion espiritual de l'adventisme s'es efectuada de faïçon progressiva fins en 1980 ont Jèsus m'a cridat per profetizar son retorn per la data 1994. Aquela anòncia aviá pas per sola tòca que lo de decelar la natura de la « tiédeur » reprochada a « Laodicée » siá, las datas 1980 e 1994, al cors de las qualas a relevat l'actitud « tebesa » e formaliste de l'Adventisme dins lo mai ancian fèu adventista de França situat a Valença.

Per plan comprene lo jutjament del Senhor e sas tragicas consequéncias, te cal realizar qu'en 1980, l'adventisme oficial aviá pas mai de legitimitat a èsser representat dempuèi 1844 per la darrièra Glèisa. En efiech, tre lo prològ de sa Revelacion Apocalipsi, Jèsus insistís pesugament sus l'expression « començament e fin, primièr e darrièr ». E ja dins Daniel 5, lo jutjament del rei Belschatsar es significat pels mots « comptat, comptat, pesat, deverit ». Los dos « comptat » successius suggerisson la debuta e la fin del regne del rei. Dins Apocalipsi, Dieu aplica aquel quitament principi per sa revelacion dels sèt messatges o letras d'Apo.2 e 3. Amb las significacions seguentas.

« Efès » designa lo temps apostolic de l'apòstol Joan. Es la debuta de l'èra plaçada jol signe dels « dotze apòstols ».

« Esmirna » designa un temps de persecucion de dètz annadas que precedís lo regne imperial de Constantin 1èr responsable de l'abandon del respècte del vertadièr sabat santificat per Dieu dempuèi la Creacion. Debuta del regne : 313 ; abandon del sabat : 321.

« Pergam » confirma l'instauracion del regim papal roman a Roma a partir de 538 : debuta de la fe catolica papala.

« Thyatire » marca la fin e l'apogèu del regne persécuteur papal. L'aparicion de la fe reformada es certificada e profetizada per Dieu. Es la fin del temps apostolic. Lo messatge del retorn del Crist es evocat.

Cambiament d'epòca ne data de la prima 1843

L'epòca novèla es plaçada aquel còp jol signe dels « 12 tribús » espiritualas designant la fe adventista del seten jorn benesida per Dieu.

« sards » exprimís lo jutjament de Jèsus del Protestantisme descasut a causa de son abséncia d'interès per la vertat profetica. Jèsus li ditz en 1843 : « passas per èsser vivent e ès mòrt ».

« Filadèlfia » autentifica en 1873 la plena benediccion dels elegits seleccionats dins l'epòca « sardas ». Es la debuta de l'adventisme oficial universal.

« Laodicée » confirma la causa de la tiédeur formaliste de l'Adventisme oficial de las annadas 1980 a 1994. Jèsus lo jutge en 1991 e lo « vomís » en 1994. Es la fin de l'Adventisme del seten jorn oficial. Mas pas la fin de sa mission que se perlonga dins la dissidència per de servidors animats de la vertadièra fe adventista aprovada per Jèsus.

Dieu nos revèla son experiéncia

Uèi, lo Dimars 7 de Març de 2023, data anniversari del 7 de Març de 321, jorn de l'abandon del repaus del seten jorn al profièch del primièr jorn, lo Dieu de vertat vòl marcar aquela jornada per una revelacion novèla inedita que concernís lo patiment que lo pecat li infligís. Lo pecat es produch per de caractèrs contestataris rebèls. E precisament, en França en aquela meteissa jornada, una grava e de las manifestacions balhan un exemple concrèt d'aquela actitud umana.

Aquela novetat pausa sus una interpretacion del raconte de la Creacion, dins lo qual los versets 26 e 27 de Genèsi 1 son fundamentals : « Puèi Dieu dich : Fasèm l'òme a nòstre imatge, segon nòstra semblança, e que domina suls peïsses de la mar, suls aucèls del cèl, sul bestiar, sus tota la tèrra, e sus totes los reptils que serpejan sus la tèrra. » Relèva ja que l'òme devia dominar suls reptils e non se far dominar per eles. « Dieu creèt l'òme a son imatge, o creèt a l'imatge de Dieu, creèt l'òme e la femna. ». Çò qu'es fòrça important dins aqueles versets, es d'una part que l'òme es « creat » e non « produch » coma los animals ; çò que marque son raprochament e son ligam amb Dieu ; mas aqueles versets presenten l'òme coma « un imatge » de Dieu. Solament, qué un imatge ? Es una reproduccion d'un eveniment, o d'una entitat, dins aquel cas precís, s'agís de Dieu el meteïs. En balhant a l'òme aquel ròtle d'imatge de sa personalitat, Dieu prepara una mesa en scèna, dins la quala, l'Adam creat va tenir lo ròtle de Dieu, en mena que l'experiéncia revelada d'Adam es presentada coma l'experiéncia viscuda personalament per Dieu.

L'experiéncia complida entre la creacion d'Adam e Eve e lor casuda deguda al pecat resumís l'experiéncia celèsta qu'a precedit l'experiéncia terrèstra.

Adam es creat en primièr, e dins aquel estat de solitud, se tròba dins la situacion que concernissiá Dieu abans que crèe un cara e cara liure al costat d'el. E perque sa solitud li ven insuportable, programa un plan de salut complèt. Perque sap que la libertat balhada a sas creaturas celèstas e terrèstras va engendrar d'actituds rebèllas contra el.

Per rompre sa solitud, Dieu creà la vida angelica a l'entorn d'el, atal coma Adam met fin a sa solitud en obtenent son esposa Eve. Lo primièr àngel se rebèlla contra Dieu, tot parièr Eve se daïssa sedusir per aquel àngel rebèl seductor. E aquí apareis lo « patiment » provocat pel pecat, en primièr, dins la vida de Dieu, e puèi, dins la vida dels àngels e dins la vida del còble uman.

Aicí, cal comprene que lo patiment ressentit per Dieu es ignorada dels òmes. An quitament pas l'idèa que Dieu pòska sofrir dins son Esperit illimitat. Sas creaturas son sensibilas a lors pròpris patiments, e pensan que Dieu es al dessús d'aquelas causas, que viu retirat dins son reialme celèst e daïssa fredament l'umanitat patir las consequéncias de sas causidas. Aquela concepcion es falsa, a causa del fach que Dieu es pastat d'amor. E es precisament aquela natura motlada dins l'amor, lo mai grand, lo mai fòrt, que torna Dieu vulnerable al patiment provocat pel mal.

Cap d'àngel podia pas saber a qual ponch, lo pecat, la revòlta d'un camp rebèl angelic, o podian far

sofrir. Es aital que, segon son plan del salut, Dieu comencèt sa creacion terrèstra. Anava poder revelar son pròpri patiment pels patiments endurats per l'umanitat pécheresse. E aquel agach novèl sus las experiéncias viscudas per Adam e Eve balha als castigs impausats per Dieu un sens novèl qu'o concernís, en primièr. Las duras condicions de vida impausadas per Dieu al còble pecador transcrivon los patiments ressentits per Dieu per lor desobesissença. En lengatge clar, Dieu dich a Adam e Eve : « Poirissi vòstra vida per que sapiatz qu'avètz pòrit la miá ». Perque s'agís plan per Dieu e totes sas creaturas d'una degradacion de qualitat de vida. L'armonia de l'amor es destrucha. Los èssers del cèl pòdon pas sofrir corporalament, mas son vulnerables mentalament, la patz de lor esperit es perturbada. Se pòt pas comprene lo plan del salut divin sens tenir compte de la fasa celèsta qu'a precedit la fasa terrèstra. Lo pecat es aparegut dins lo cèl, en primièr, e Dieu aviá pas previst de castigar los àngels rebèls dins aquel context. Acceptèt donc de daissar agir liurament la rebellion dels marrits àngels, regetant a la fin del mond terrèstre lo castig mortal dels rebèls celèstes e terrèstres. Dins lo cèl e sus la tèrra, la controvèrsia sostenguda per Satan e sos marrits àngels anava pas poder èsser condemnada a mòrt qu'amb la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt qu'es son salari. Es aital que lo testimoniatge de l'experiéncia de Job confirma aquela libertat de circulacion dont lo drac e sos demònis an beneficiat fins a Jèsus-Crist. Trabalh 1:6-7 : « Solament, los fils de Dieu venguèron un jorn se presentar davant YaHWÉH, e Satan venguèt tanben al mièg d'eles. YaHWÉH ditz a Satan : D'ont venes ? E Satan respondèt a YaHWÉH: De córrer la tèrra e de m'i passejar. » Aquí perqué, la victòria de Jèsus-Crist sul pecat a ofèrt als sants àngels celèstes de Dieu lor desliurança de las temptacions permanentas prepausadas pels àngels démoniaques. Lors crits de jòia e d'alegrança son revelats dins Apo.12:10 : « E ausiguèri dins lo cèl una votz fòrta que disiá : Ara lo salut es arribat, e la poténcia, e lo regne de nòstre Dieu, e l'autoritat de son Crist ; perque es estat precipitat, l'acusador de nòstres fraires, lo que los acusava davant nòstre Dieu jorn e nuèch. »

Lo projècte salvateur de Dieu s'acabarà per una gloriosa e urosa fin. Farà trionfar son amor. Mas per aténher aquel resultat, que de mòrts daissats en camin ! Lo resultat final serà obtengut a aquel prèmi, perque la patz etèrna pòt pas èsser bastida que per l'eliminacion e l'avalida de tot esperit contestatari. Sus la tèrra, actualament, encara, dels regims diferents s'afrontan o s'opausan e dins lo melhor dels cases, l'ententa es obtenguda pel mejan de l'acceptacion del compromés suportat fins al temps ont l'es pas mai. Dins sa divina saviesa, Dieu sap que lo compromés ofrisca pas una solucion duradissa. E las malescadudas enregistradas per totes los regims democratas e las monarquias li balhan rason. Cap d'aqueles sistèmas pòt pas contentar totòm, e s'i a dels « per », i a tanben dels « contra » que se senton greujats. La capitada es donc impossible car calriá que totes los òmes foguèsson identics coma de clòns. La capitada del programa concebut per Dieu pausa sul fach que presenta en Jèsus-Crist lo modèl perfiech que deu èsser clonat e reproduch per totes sos elegits recrompats.

Aquela leiçon a mes en evidéncia lo patiment ressentit per Dieu dempuèi que son modèl de vida perfiecha a patida la consequéncia del pecat. E Dieu nos balha un exemple de longa paciéncia, perque i a dins son projècte, un temps per tota causa. Aqueles recrompats en Crist devon agir tot parièr e esperar que son retorn meta fin a las exaccions comesas pels umans del pecat. Devèm reproduire aquela paciéncia divina e nos devèm pas far d'illusions a prepaus d'un melhorament de las condicions de vida. Se van degradar de mai en mai pendent las « sèt darrièras annadas » que van començar a la prima de l'annada 2023. La causa que causa lo mai de patiment al Dieu Amor es l'ingratitude del mond pecador. L'ingratitude es la falta principala de tota l'umanitat perque li deu son existéncia. Mas notam malgrat qu'en rèsta invisibla, Dieu a pas cercat de forçar l'èsser uman de li far pròva de la gratitud. Perque la creacion terrèstra es estada lo mejan pel qual obliga sos elegits a o recercar e donc a se desmarcar per aquela accion dels autres èssers umans ingrats. Lo Senhor l'a el meteís anonciat dins Jér.29:13 : « Me cercaretz, e me trobaretz, se me cercatz de tot vòstre còr ». Aquí tornar lo Dieu amor que recerca los que l'aiman. E las gents que s'aiman exigisson pas de pròva de gratitud, perque l'amor ressentit es lo fruch d'aquela gratitud mutualament escambiada. L'ingratitude es donc per oposicion lo fruch portat pels qu'aiman pas. E dins aquel cas, ven portaira d'injustícia, perque tot èsser uman es de faïçon conscienta o pas, redevable al Dieu creator d'èsser dintrat dins la vida. Mas pels que coneisson pas Dieu, la vida e sas marridesas son pas vertadièrament apreciadas. E lor arriba quitament de ne voler, al Dieu, o a la divinitat, o a l'azard, de los aver fach nàisser. Aquí perqué, lo lum del projècte salvateur divin complit per l'Evangèli de Jèsus-Crist fa besonh per comprene e acceptar la confrontacion amb la marridesa démoniaque e umana. Pendent los sièis mila ans de l'istòria terrèstra, Dieu a marcat son camin de vertat al mièg de multitudes de formas d'existéncias, de pòbles, de tribús, de nacions a las costumas e règlas de vida diferentas. Mas totes las societats paganas o falsament crestianas son estadas compausadas d'individús portats a far lo mal. Las règlas de l'egoïsme inculcadas dins los esperits umans an portat lor fruch de mòrt e de patiments, amb mai o mens de crudelitat. Aquela umanitat es venguda una nòrma sus tota la tèrra, mas a pas res de semblant amb lo Dieu creator que li a balhat la vida e la ten en vida. En imatge

espiritual, en nòrma de beutat e de perfeccion, la vida de Jèsus-Crist sus la tèrra aviá la poténcia de la nivolada de fuòc qu'obriá lo camin dels ebrèus cap a la tèrra promesa. E sus aquel camin esclarat per el, sos apòstols e totes sos vertadièrs discípolos an avançat pendent lor vida. A l'entorn d'eles, i aviá pas que de negras tenèbras de las qualas montavan de crits de patiments e dels apèls a la justícia. Mas t'i engana pas, los que sofrisson e lançan aqueles apèls son pas forçadament prèstes d'acceptar las condicions de vida exigidas pel vertadièr Dieu. D'unes presonièrs pòdon venir los jaulièrs piègers, atal coma lo prosélyte pòt venir pièger que lo que li ensenja la falsa vertat.

Los sièis mila annadas de la vida terrèstra an donc estiu marcadas per Dieu e per totas sas creaturas pel patiment jos totas sas formas. Pòdes atal comprene la valor que Dieu va balhar al moment que totes aqueles patiments cessaràn, per el e totas sas creaturas celèstas o terrèstras. Una tala perspectiva inscricha dins lo temps meritava d'èsser marcada e onorada. E aquí perquè, Dieu a benesit e santificat lo seten jorn de nòstras setmanas, perque profetiza aquel moment desirable ont jos la forma e lo contèxte del seten millenari, totas sas creaturas marridas celèstas e terrèstras seràn destruchas o mesas fòra d'estat de nòser, segon lo cas de Satan que serà encadenat sus la tèrra desolat, demorant sol e isolat, pendent aqueles setens « mila ans ».

Lo lum del sabat es pas qu'un comandament de Dieu, perque pòrta l'antidòt del patiment uman, en afirmant a sos elegits que creson en el, qu'a plan previst de metre fin a tot patiment ; e que la venguda d'aquel moment es una question de temps profetizat per la setmana de sèt jorns dont « lo seten es santificat e benesit » per el, tre lo començament, en rason meteissa de la gaujosa fin de son projècte salvateur, per sos sols elegits, segur.

Dempuèi 1844, Dieu a regropat sos elegits seleccionats per l'anóncia del retorn de Jèsus-Crist siá una espròva « adventista ». A la meteissa epòca, a exigít la restauracion del sant sabat del seten jorn. En aquel temps degun a pas relevat lo ligam estrech d'aqueles dos tèmas que se devián complir al meteís moment, siá, a la debuta del seten millenari. Los dos subjèctes son inseparables e indissociables perque ciblan lo meteís moment de la glòria divina ; aquel ont sa divinitat es rejoncha per totes sos elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist dempuèi Adam e Eve. Aquel moment es ciblat pels dos tèmas : Lo retorn de Jèsus-Crist se complirà a la debuta del seten millenari ; lo seten millenari començarà amb lo retorn de Jèsus-Crist. Se Pòt trobar doas causas tanben complementàrias ? Per discernir aquel ligam, caliá que l'esperit del servidor de Jèsus-Crist aja una fèrma conviccion que lo projècte de Dieu anava prene fin al tèrme del seisen millenari, solament los pionièrs adventistas avián pas aquela pensada en cap. Pasmens dins sos escriches mantun còp, Ellen Gould-White a citat e imputat aqueles sièis mila annadas al temps de l'accion del drac. A aquela epòca lo sabat descobèrt après las espròvas adventistas èra demorat lo seten jorn e pas encara lo seten millenari. Nòta que los qu'aurián comprés lo projècte del seten millenari aurián pas pogut creire al retorn de Jèsus-Crist per 1843 o 1844. Los elegits seleccionats per Dieu devián donc inicialament, obligatòriament ignorar lo sabat e sa significacion.

Sens un relòtge o una mòstra degun se poiriá pas uèi presentar pontualament de la partença del tren. Aquel exemple mòstra l'utilitat del temps e a aqueste prepaus, descobrissèm coma Dieu a equipat sa creacion terrèstra dins lo lagui de permetre a l'òme de calcular lo temps. Per la tèrra del pecat e los èssers umans que la pòblan, lo temps es comptat o descomptat. Pòdes atal comprene perquè lo drac a volgut tirar als umans lo mejan de comptar lo temps que Dieu lor balha per agir. Es çò qu'a fach, en fasent abandonar lo sabat, lo 7 de Març de 321. Designant lo seten millenari, lo sabat èra un relòtge del temps divin que sonava cada setmana l'anóncia del retorn de Jèsus-Crist. Aquí perquè, a obrat amb sos demònis per possar los josieus a regetar Jèsus-Crist e los Crestians a abandonar lo sant sabat del seten jorn santificat per Dieu. A ganhat atal e a fach renegar per Dieu los dos camps de l'umanitat cresenta iniciala. Mas lo drac es un esperit celèst que pòt pas impausar sa pensada als umans que pel mejan d'un còs terrèstre. Li calguèt donc utilizar de novèls « sèrps », de las creaturas separadas del vertadièr Dieu e los a trobats en nombres dins la descendéncia romana. Lo primièr, l'emperador Constantin 1èr, favorizèt lo sincretisme religiós en atribuissent lo nom de son dieu Solelh a Jèsus-Crist, « lo lum del mond », segon Jean. Lo 7 de Març de 321, faguèt abandonar lo vertadièr sabat del seten jorn al profièch de son primièr jorn dedicat a l'adoracion de son dieu « Solelh », e l'immensa majoritat dels Crestians novèlament e falsament convertits se sometèt a sa decision. Entre 321 e 538, la fe crestiana es ja colpabla de transgression del sabat divin remembrat e ordenat pel quatren de sos dètz comandaments. Mas degun relèva pas l'existéncia del pecat, perque la mòrt de Jèsus-Crist es presicada e son amor es exaltat. Jorn après jorn dins l'empèri roman, la fe crestiana es ja dins sa doctrina comparabla a la glèisa catolica romana actuala. L'amor de Dieu es proclamat e las conversions son encoratjadas. Los Crestians forman de glèisas dins totas las grandas vilas de l'empèri roman e se penjan de temps en temps sus de subjèctes de doctrina. Mas los avescats dispersats dins l'empèri son egals en dreches e devers perque lo cristianisme a pas encara cap de cap terrèstre. Pasmens, la fe crestiana s'essent espandida dins l'empèri, a partir de Roma,

l'avesque d'aquela vila representa ja una autoritat superiora als autres ; almens sul plan espiritual, beneficia d'una « aurà » particulara. Quand lo primièr rei dels francs, Clodovèu, se faguèt batejar crestian, la fe crestiana èra ja dins lo pecat de l'abandon del vertadièr sabat. Mas Clodovèu l'ignorava aital coma lo que l'a batejat. L'amor del Crist captivava los esperits e los detalhs de la vertadièra doctrina èran sosestimats. Lo prestigi de l'avescat de Roma fasiá pas que créisser al ponch qu'en 538, en intrigant al prè de Théodora la dançaira esposada per l'emperador roman d'Orient Justinian 1èr, un òme nommat Vigile obtenguèt lo cambiament de l'estatut de l'avescat de Roma. Obtenguèt per el, lo títol papal de cap del crestianisme dont lo sèti se trobava a Roma al palais del Latran. L'idèa podiá pas qu'agradar a aquel emperador constantament irritat per las bregas religiosas dels avescats de l'empèri. Dins los moments de dificultats, los sobeirans, los dirigents, se daissan temptats per la causida unica, lo que reduch o fa desaparéisser en granda partida los problèmas. La fe crestiana perdèt atal l'entiera libertat que la caracterizava dempuèi los primièrs apòstols de Jèsus-Crist. Dins la meteissa epòca, Dieu volguèt marcar l'eveniment a sa faïçon en metent en erupcion l'un après l'autre dos volcans situats als antipòds l'un de l'autre de cada costat de l'empèri roman. Lo climat venguèt tenebrós, freg, e de las epidèmias mortals plan grandas estralhèron lo territòri de l'empèri entièr pendent mantuna annada. La data 538 d'aquela instauracion del regim papal èra plan importanta puèi que Dieu li restaca dins sa profecia de Daniel 8:13 de las accions que caracterizan son regim pendent 1260 annadas al cors de las qualas va far sofrir sos « sants », los de Dieu, segon Daniel 7. Las accions que li son imputadas son citadas dins Dan.8:10 : « Elle s'aucèt fins a l'armada dels cèls, faguèt tombar a tèrra una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt. » ; verset 11 : « Elle s'aucèt fins al cap de l'armada, li tirèt lo sacrifici perpetuel, e versèt lo luòc de son santuari. » Darrièr lo pronom « ela » se ten lo nom Roma dont la dominacion passèt de poder imperial al poder del regim papal. Las doas fasas son simbolizadas per la meteissa expression profetica : « pichona bana ». E aquel tèrme soslinha plan la reala fragilitat del regim roman dins son oposicion contra Dieu, dins sas doas fasas successivas. Se Dieu soslinha aquela fragilitat es per que sos elegits compregan malgrat qu'a el meteís inspirat l'instauracion d'aquel regim persécuteur, per tal de punir e castigar sevèrament l'abandon de son sant sabat del seten jorn dempuèi lo 7 de Març de 321. Lo patiment dels sants aviá una causa dins lo temps de l'instauracion d'aquel regim e Dieu la nomma, aquela causa, dins Dan.8:12 : « l'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas entreprises. » Es lo Dieu totpoderós que s'exprimís perque es el qu'a volgut « liurar los sants », que transgredissian son vertadièr sabat, al regim papal persécuteur, atal coma Jèsus se « liurèt » el meteís al suplici salvateur en ordenant a Judas, lo traïdor, de se coitar de far son odiosa òbra de traïson al prè de las autoritats religiosas josievas. En descobrissent aquelas explicacions pòdes comprene que tot çò que se complís o pòt far perque Dieu o vòl o o daïsse far. E lo patiment es donc dins totes los cases, la consequéncia del « pecat » qu'es la transgression de la lei divina, segon 1 Jean 3:4 : « Qual que siá pèca transgredís la lei, e lo pecat es la transgression de la lei ».

Se Pòt aimar sus òrdre ? Non segur, tanben se pòt comprene que Dieu el meteís o sap e que quand ditz : « aimaràs lo Senhor ton Dieu de tot ton còr, de tota ta fòrça e de tota ta pensada », presente un retrach robòt de l'elegit caracterize que vòl salvar per li far partejar son eternitat ; e segon l'expression, a bon entendeur, salut en Crist. E n'es tot parièr per sos dètz comandaments dont lo quaten qu'ordena lo repaus del seten jorn perque lo nom sabat es quitament pas citat. Dieu testimònia aital coma son repaus es exclusivament restacat al « seten jorn » e que tot autre jorn que li es consacrat es pas acceptat per el e constituís al contrari la pròva evident de la separacion del vertadièr Dieu.

L'abandon del repaus del seten jorn a agut per consequéncia de far oblidar lo temps del retorn de Jèsus-Crist, aquel tèma tant important qu'Actes 1:10-11 autentifica : « E coma avián los agaches fixats cap al cèl del temps que s'enanava, aquí, dos òmes vestits de blanc lor apareguèron, e diguèron : Òmes Galiléens, perqué arrestatz vosautres a agachar al cèl ? Aquel Jèsus, qu'es estat tirat al cèl del mièg de vosautres, vendrà del meteís biais que l'avètz vist anant al cèl ». E la consequéncia del remplaçament del « seten jorn » pel primièr jorn foguèt d'establir l'aparicion del regim de las tenèbras segon lo tèma a lo qual Dieu restaca lo primièr jorn de sa creacion terrèstra dins Gen.1:3 a 5 : «Dieu dich : Qué lo lum siá ! E lo lum foguèt. Dieu vegèt que lo lum èra bon ; e Dieu separèt lo lum d'amb las tenèbras. Dieu cridèt lo lum jorn, e cridèt las tenèbras nòtz. Atal, i aguèt un ser, e i aguèt un matin : foguèt lo primièr jorn ». Fins al 7 de Març de 321, lo lum divin èra basat sus l'adoracion del Dieu creator dont lo sabat del seten jorn profetizava son retorn gloriós a la debuta del seten millenari. Mas l'abandon del sabat aguèt per consequéncia la destruccion d'aquela anòncia profetica e l'instauracion de l'adoracion del dieu Solelh creat pel vertadièr Dieu al quaten jorn de sa creacion ; una accion òrra que frustra encara Dieu de tota la glòria que li torna legitimament. Sos castigs istorics successius, expression de sa justa colèra, son donc perfiechament justificats. E sabèm que la justa colèra divina es la consequéncia dels patiments que li son impausadas per sas creaturas

rebèllas, el qu'es tot amor, misericòrdia, compassion e justícia.

La dictatura de l'Umanisme

Dins la lenga francesa totas las ideologias dont los adèptes reivindican un drech universal son identificadas en recebent lo sufix « isme ». En mena que podèm resumir l'evolució de la pensada religiosa umana occidentala dins aquel òrdre : Judaïsme, Cristianisme, Catolicisme, Protestantisme, Anglicanisme, Ateïsme, Adventisme, Capitalisme, Comunisme, Fascisme, Umanisme e Islamisme. ; e en Orient, lo Confucianisme, lo Shintoïsme, l'Indoïsme e autres qu'oblidi dins aquela enumeracion. Totas aquelas ideologias se confrontan, s'opausan e se dreçan las unas contra los autres, en desirant venir la valor universal ganhanta reconeguda per totes los abitants de la tèrra. Un sòmi impossible segur, mas que se perpetua pasmens al fil dels sègles d'istòria fins a nòstra epòca en la quala lo camp occidental defend son Umanisme ; mas s'accontenta pas d'o defendre perque, en realitat, vòl impausar son modèl a totes los abitants de la tèrra. Mas, una partida granda d'aquestes parteja pas aquelas valors occidentalas e desira simplement poder viure segon son modèl eretat de sos païres, perque dins aquel camp, los umans demòran estacats a lors costumas, lors religions, e lors costumas.

Dins nòstre temps de la fin, l'Umanisme a pres e contunha de prene, de jorn en jorn, un aspècte dictator de mai en mai evident que li balha un caractèr paradoxal. L'Umanisme es una deriva perversa que rend sectària los dreches de l'òme. Perque quals senses an aqueles dreches de l'òme se son impausats jos pena de sancions als èssers umans ? Lo drech es una defensa ; l'imposicion es una ataca. L'evolució istorica de la pensada de l'Umanisme a son explicacion dins la Revelacion de Dieu dins son libre nommat Apocalipsi. Resumissi aquela explicacion per aquela expression : « de bèstia en bèstia ». Per Dieu tota ideologia religiosa non confòrma a son modèl retira als que la sostenon l'estatut d'òme. Perque per el, l'òme deu èsser en conformitat amb el, segon que l'a creat « a sa semblança, a son imatge ». Qu'es pas amb el es contra el segon que Jèsus a declarat dins Matt.12:30 : « lo qu'es pas amb ieu es contra ieu, e lo qu'assembla pas amb ieu dispèrsa ». Es aital que totas las ideologias listadas mai naut « dispèrsan » perque elas « assemblan pas » pas en Jèsus-Crist.

La construccion de nòstre Umanisme dictator actual es la consequéncia dels eretatges successius de las pensadas religiosas que se son formadas dins las nacions occidentalas. A la debuta de l'èra crestiana, la pensada religiosa del Cristianisme a irradiat dins lo patiment e lo martir patits per sos vertadièrs adèptes. Puèi la trapèla plaçada per Satan a transformat aquela religion crestiana dont Dieu s'es desviat après son abandon del sabat en 321. Jos la dominacion del regim papal instaurat en 538, lo Cristianisme es vengut persécuteur al ponch que Dieu o compara a una bèstia feràmia : « la bèstia que monta de mar » dins Dan.7:7 e Apo.13:1. Representant tot lo caractèr roman dur coma de « fèrre », aquel regim catolic s'es perlongat entre 538 e 1798, annadas del començament e de la fin del regne persécuteur d'aquela religion dicha « crestiana ». L'èsser uman francés foguèt atal successivament noirit de pensadas religiosas intolerantas persécutrices, puèi per regèt d'aquel regim, noirit de l'òdi del subjècte religiós ; çò que faguèt nàisser la pensada religiosa de l'Ateïsme. Perque paradoxalament, la pensada que nèga l'existéncia de Dieu religa, al sens religiós del mot religion, los adèptes que partejan aquela pensada, lo latin « religare » significant : religar. França a, la primièra, presentat aquel modèl de societat nacionala ont Dieu es estat caçat. E las autras nacions an observat çò que ne resultava. La resisténcia dels darrièrs monarquistas endurcís lo regim republican e las nacions monarquicas l'agarrisson e se defend e empòrta sas batalhas. Per eliminar la monarquia resistenta, la « Terror » fa tombar massissament los caps de totes sos opausants. Puèi, la Republica s'amatiga, mas amb Napoleon 1èr, a las conquistas s'ajustan la seducció de l'esperit republican e dins lo temps, fòrça monarquias van èsser remplaçadas per de regims republicans o de monarquias parlamentàrias coma Anglatèrra. L'èsser uman europèu e occidental es format dins aquela nòrma novèla dins la quala la religion es pas mai que tolerada. Una pagina de l'istòria umana es estada virada e la dona novèla a l'òme novèl la religion de l'Umanisme totpoderós e prioritari. Es dins aquel contèxte istoric que Dieu ven desvelhar la fe religiosa per l'anóncia del retorn de Jèsus-Crist, un subjècte de la fe, ignorat pels practicants religioses fins en aquela epòca. E dins la patz religiosa instaurada per Dieu, la fe crestiana de l'Adventisme se va desvolopar, feblament, mas sus tota la tèrra ont la causa es renduda possible. Mas dins la societat de l'Umanisme, doas ideologias diametralament opausadas dintran en lucha ; lo Capitalisme contra lo Comunisme. Aquelas doas pensadas concebon pas del meteís biais çò que devon èsser los dreches de l'òme. Pel pòble american, lo Capitalisme autoriza l'espleitacion de l'òme per l'òme ; çò que lo camp rus refusa perque son Comunisme balha pas qu'a l'Estat nacional lo drech d'esplechar l'òme. Lo Capitalisme va cavar

l'escart entre los rics e los paures, mentre que lo Comunisme se va esforçar d'equilibrar e despartir entre totes las riquezas produchas, dont una partida granda es consumida per la produccion de son armament. S'o compren, lo Comunisme vei dins lo Capitalisme un animal predator que vòl lo manjar. Sa resisténcia es donc justificada. En França, las Republicas s'encadenan fins a la cinquena establida pel general de Gaulle en 1958. Cap a 1970 dels soslevaments musulmans fan aparéisser las reivindicacions de l'Islamisme. Las nacions occidentalas endormidas dins una longa patz religiosa instaurada per Dieu sabon pas reagir contra las agressions e revèlan lor reala feblesa. L'Umanisme occidental es atacat e sap pas coma reagir al nom meteís dels dreches que balha als òmes. D'associacions umanistas universalistes defendon l'acuèlh dels estrangiers contra l'opinion dels umanistas nacionalistas. L'Occident entièr es victima d'oposicions intèrnas a prepaus dels dreches de l'òme definits e declarats per França de la 1ra Republica. Dins lo rambalh creat, los dirigents europèus e occidentals devon demostrar de mai en mai lor autoritat. La libertat individuala s'estrecida progressivament per s'adaptar a la situacion creada pel desenvolopament de l'immigracion d'origina musulmana. Suls meteisses territòris lo Catolicisme, lo Protestantisme, l'Anglicanisme, lo Judaïsme e l'Islamisme devon coabitar malgrat que totalament opausats los unes als autres.

En primièr, los USA an tengut a eradicar de lor territòri la preséncia de la pensada comunista. E al títol de venceires de la Segonda Guèrra Mondiala, an fach tot lor possible per convèncer lors aliats europèus de ne far aitant. França a un temps resistit puèi a fin finala cedit en reïntegrant sa plaça dins l'OTAN. La pensada del Comunisme sostenguda per la Russia soviética es venguda l'enemiga a véncer, per tota Euròpa e lo camp occidental. Dins las annadas 90, arroïnada la construccion soviética s'es abausonada amb la paret de la « cortina de fèrre ». D'escambis entre Russia, los USA e Euròpa an tornat lo camp occidental venceire encara mai segur d'el, mai arrogant e mai orgulhós. E aquela victòria a rendut envejadas d'autras republicas independentas de Russia, Ucraïna e uèi, dins nòstra actualitat, Moldàvia e Georgia de l'aliança russa. En Occident, lo desir d'agradar e d'emportar la batalha s'accroït amb lo temps. Mas l'engatjament al costat d'Ucraïna a un còst financièr enòrme que los dirigents europèus avián aparentament pas previst. Las dificultats economicas tornan lors decisions impopularas e per impausar lor causida, aqueles dirigents se van mostrar de mai en mai autoritaris per tal de far trionfar, çò espèran, las valors de la pensada de lor Umanisme. Es donc evident, qu'aquela pensada umanista a patit una evolucion permanenta en se devent adaptar a las circumstàncias del moment, mas lo pièger es que, per aquel Umanisme, los dreches de l'òme e del ciutadan son venguts, tanpauc los dreches, mas los devers que s'impausan a totes los pòbles menaçats de sancions se rejongan pas lo camp american e europèu de l'OTAN en condemnant pas amb eles l'agression russa d'Ucraïna.

Aquel comportament del camp de l'OTAN presenta l'aspècte del darrièr governament universal que dirigirà los darrièrs subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala dont la primièra fasa, la de la mesa a fuòc, a començat lo 24 de Febrièr de 2022. Jos la tutèla del pòble american d'origina Protestanta, la « bèstia que monta de tèrra », dins Apo.13:13, prendrà forma e activitat. E cadun pòt constatar amb las sancions actualas e las menaças de sancions presas, per aquel camp occidental, qu'es identificat per l'incarnar, segon aquela precision citada dins Apo.13:17 : « e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom ».

Aquela profecia nos permet ja de comprene qual camp dels russes o dels occidentals sortirà venceire de la Tresena Guèrra Mondiala. En mai, Dan.11:44-45 profetiza la destruccion del país e de las armadas russas : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendràn espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. Dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha Puèi arribarà a la fin, sens que degun li siá en ajuda ». Tanben, s'o pòt comprene, Dieu resèrva per la darrièra espròva de fe terrèstra, los piègers dels òmes, los mai intolerants de nòstra epòca. E aquela pensada pièger es la del darrièr Umanisme que se balha, en tota legitimitat, totes los dreches per obligar l'òme a obesir a sas valors.

La pròva d'aquela identitat que presentí uèi èra ja estada visibla e relevada al moment de la Guèrra dels Balcans. Dins un context ont Russia èra momentanèament aflaquida, lo camp occidental a revelat sa vertadièra natura. E cal èsser nascut, realament, del Dieu de vertat per condemnar las valors de la societat occidentala. Perque en aparéncia, confòrmament a aquela dicha, « l'infèrn es pasimentat de bonas intencions ». E l'engatjament del camp occidental èra justificat per de « bonas intencions ». Rampèli lo context : A la mòrt de son unificador, lo manescal Tito, l'Iugoslavia a esclatat a l'agrat dels engatjaments religioses dels ancians païses que la compausavan : la Serbia ortodòxa dont la tèrra de Kosova èra poblada en partida per d'albaneses musulmans, la Croàcia catolica, la Bòsnia musulmana. De planhs portats per d'abitants sèrbis de Kosova contra de violéncias comesas per d'albaneses levèron d'indignacion lo cap de Serbia Slobodan Milosevic. La guèrra s'engatgèt egalament contra los musulmans de Bòsnia e Ercegovina lèu mesa en dificultat de cap a las armadas sèrbias. Puèi, de vièlhs òdis an opausat Serbia contra la Croàcia catolica. En Euròpa, en França,

l'associacion umanista socialista de Mètges Sans Frontières s'esmoguèsse de la situacion e tot lo camp occidental intervenguèt, tal Zorro, lo justicièr mascat, per impausar la justícia de las valors europèas. Bombardada e vencuda per l'aviacion de l'OTAN, Serbia foguèt obligada a renonciar a sa dominacion sus Kosova que lo camp occidental balhèt als albaneses que vivían sus aquel luòc. La « PAX ROMANA » de nòstra epòca foguèt atal, injustament, impausada a Serbia, e sos caps politics e militars foguèron jutjats pel tribunal europèu de L'Aia, e empresonats. En l'abséncia de l'intervencion de Russia, lo camp occidental a mostrat sa volontat d'impausar sa lei als autres pòbles. Tot parièr dins sa Guèrra contra Iraq, America a adoptat lo metòde de las sancions economicas per far plegar aquel país jos sa volontat desvelant atal son identitat de futura « bèstia que monta de tèrra ». En mai, per acabar son imatge umanista, la comission europèa a fach adoptar de mesuras totalament injustas per favorizar los estrangiers immigrats. S'es atacada al drech de proprietat longtemps preservat en Euròpa e en França ont lo drech del sòl a remplaçat dempuèi de temps lo drech de la sang. Mas avançant dins l'otrança, en cas d'abséncia de son domicili, lo proprietari pòt pèrdre son abitacion, perque d'immigrats n'an pres possession e s'i son installats. Dempuèi, en Alemanha, s'expulsa ara d'abitants alemands de lors immòbles per los balhar als immigrats. S'a pena a o creire, mas se n'es arribat aquí e lo pièger es benlèu encara a descobrir.

Lo cas de la Guèrra dels Balcans es un cas d'escòla, perque revèla la nòrma inica dels jutges e tribunals de l'Occident irrèligieus. Perque es plan en refusant de reconéisser a aquel conflicte una natura religiosa que los jutges occidentals son intervenguts. La malediccion del Dieu creator otratjat los conduches dins d'otranças que permeton als sants de los identificar per çò que son, e a lors victimas, lo desir d'una venjança regetada a una situacion mai favorabla. La vertadièra justícia deu pas sistematicament balhar drech al mai pichon, al mai paure, o a l'estrangièr. Lors dreches devon èsser defenduts mas pas al detriment dels dreches establits per las autras categorias d'individús. E aquel tip de tribunal inic fa la bèstia en volent passar per l'àngel siá, per obtenir l'aprobacion populara qu'idealiza l'Umanisme populista. Mas se pòt esperar de gents separadas de Dieu que jutjan amb la saviesa de Dieu ? Non, es impossible.

Dempuèi los primièrs tempes de la creacion, la meteissa scèna se torna jogar sus la tèrra : d'Eve e d'Adam son victimas de multitudes de sèrps que lor dison çò que desiran ausir. Se pòt comprene mentre qu'es facil d'enganar un èsser uman. Aquí perqué, lo Senhor Jèsus a exortat sos discípols a far pròva de prudéncia e dins aquel sens devèm aprener a nosautres mesfisar de las personas que nos balhan tròp aisidament rason quand se lor parla. Pasmens çò qu'es vertat deu èsser presentat coma verai e per nos balhar la proteccion melhora, Dieu a inspirat aquelas paraulas de Jér.17:5 : « Atal parla YaHWÉH : Renegat siá l'òme que se fisa dins l'òme, que pren la carn per son supòrt, e que desvia son còr de YaHWÉH ! » Per escapar a aquela malediccion, i a pas que los « dos testimònis » biblics de Dieu, sa paraula escricha dont los tèxtes originals « en ebrèu e en grèc » èran segurs e infalsificables. Mas lo risc del fals existís pasmens al nivèl de las versions dels traductors de la Bíblia. E quand las possibilitats umanas son despassadas, Dieu ven amb l'ajuda de sos vertadièrs servidors per lor far descobrir, dins los tèxtes originals, las errors mai importantas qu'aurián ignoradas sens el. N'ai fach l'experiéncia e n'ai balhat las pròvas.

La mòrt lenta

Tota causa subreviu pas que per l'apòrt d'una noiridura regulara e permanenta. N'es atal de fe que se noirís de la revelacion divina ; d'òme que se noirís de la frucha, dels vegetals, de las cereals prescrites per Dieu ; e de la nacion que subreviu pas que per una constanta prosperitat.

Mai importanta dins tota la natura, l'aiga es vitala puèi que tot çò que viu se morisca en pauc de temps en cas de privacion d'aquel liquid que Dieu a creat a partir de dos gases simples. E per que l'òme oblide pas que sa vida terrèstra depend de son Dieu creator, l'aiga que li fa besonh tomba del cèl sus la tèrra. Amb lo cicle de las sasons, los èssers umans aprècian lo moment de las pluèjas grandas que fan reverdir los camps e los bòsques, e permeton als jardins òrts de produire una abondanta noiridura. Tant que la religion agís, aquel benfach es reconegut coma venent de las divinitats pels pagans, e del Dieu creator en çò dels cresents monoteïstas. Mas dins nòstra umanitat actuala compausada de gents bastidas sul modèl de lors ordenadors, la pluèja es pas mai considerada coma un benfach divin mas unicament coma una reaccion deguda a la natura.

La mòrt pòt donc èsser provocada de faison subta e rapida o de faison progressiva e lenta. Las causas dels mòrts rapids son innombrablas : accident del trabalh o de la rota, arrèst de foncionament dels òrgans motors del còs uman, cervèl e còr, malautiás e epidèmias, mas tanben, murtres e assassinats de totes genres. La mòrt ela meteissa es acceptada e considerada coma una causa perfiechament naturala per la societat agnostica e atèu modèrn. L'umanitat oblidà o pèrd de vista lo

fach que la mòrt deuriá èsser agachada coma una punicion divina. Perque parallèlament, e prealablament a nòstra vida terrèstra, una vida celèsta dins la quala la mòrt existís pas es estada creada e instaurada pel Dieu Esperit Creator. La mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist son vengudas, farà 2000 ans en 2030, nos rampelar aquela realitat. E Jèsus a tengut a precisar aquelas paraulas dins Jean 10:18 : « Degun me lo tira pas, mas la balhi d'ieu meteís ; ai lo poder de la balhar, e ai lo poder de la reprene : tal es l'òrdre qu'ai rebut de mon Paire. »

Tot lo long de son ministèri terrèstre, Jèsus s'es esforçat de revelar la personalitat del Dieu Esperit Creator qu'apèla « mon Paire ». Se reconeis donc el meteís coma una creatura del « Paire ». Mas son tip de creatura es pas egal al dels èssers umans. Perque que çò siá jos son aspècte angelic jol qual se presenta a sos àngels jol nom « Micaël » o jos son aspècte terrèstre de « Jèsus », los còsses celèstes e terrèstres dins los quals el se presenta son creats per l'Esperit creator divin per sa pròpria divinitat e son usatge exclusiu ; aqueles dos còsses creats per Dieu, per el meteís, an donc un estatut divin absolut. Micaël e Jèsus-Crist son donc dos aspèctes jols quals Dieu se desdobra en limitant son aparéncia. La poténcia, causa invisibla, es una característica del Dieu Esperit egalament invisible. Micaël e Jèsus-Crist son pas aital coma las canals pels quals lo Dieu Esperit agís e s'activa, successivament, puèi que Micaël desapareis del cèl per s'incarnar sus la tèrra dins lo mainatge Jèsus, nascut miraculosament de la verge jove Maria, del linhatge del rei Dàvid. L'incarnacion de Dieu en Jèsus-Crist ofrís a l'umanitat un modèl de l'òme perfiech que constituís lo que Dieu vòl salvar e prene per companh d'eternitat. Tanben, çò o cal comprene, se la mòrt de Jèsus obten plan per sos sols elegits, lo perdon de lors pecats e lo del pecat original eretat dempuèi Adam e Eve, es solament la conformitat al modèl incarnat dins la vida de Jèsus-Crist que torna la vida etèrna accessibla. E aquel principi es estat imagé per nòstre divin Senhor per « lo vestit de las nòças ». Aquel vestit es reservat a l'usatge exclusiu « de nòças » que simbolizan l'aliança de Dieu en Crist amb « son Esposa » siá, l'amassada collectiva de sos elegits, causits e seleccionats per el pendent los 6000 ans de l'istòria del pecat terrèstre. Dins lo simbolisme dels imatges divins, individualament, l'elegit es un convidat e, collectivament, l'ensemble dels elegits constituís « l'Esposa de l'Anhèl », « sa Glèisa », « son Elegida ».

En instaurant la santa Cène, Jèsus adreça als candidats que desiran beneficiar de son salut mantuna leiçon e la primièra es fundamentala perque torna inutills las seguentas. Aquela primièra leiçon es balhada pel lavement dels pès de sos discípols. La fe adventista conducha per Dieu a, sola, restaurat aquel ritual religiós ordenat per Jèsus-Crist en o fasant practicar per l'ensemble de sos adèptes. Aquel ròtle èra tant important que Jèsus l'a fach mencionar unicament per Jean, « lo discípol que Jèsus aimava ». E aquela causida del Senhor es cargada de significacion perque los messatges revelats per l'apòstol Joan son d'una nauta valor espiritual. Es Jean que, mai que los autres evangelistas, revèla las vertats del camin que condutz a la vida etèrna. E ja la lectura de son Evangèli desliura de messatges que sol, « lo qu'a d'aurelhas per ausir » pòt comprene coma l'ensenha Apo.2:7-11-17-29 e Apo.3:6-13-22 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ! ».

Lo lavement dels pès

En lavant los pès de sos apòstols, dels pès solhats per la posca de la marcha de la jornada, Jèsus s'es voluntàriament abaissat al nivèl mai bas possible dins son epòca ; lo de l'esclau utilizat coma un instrument, un esplech, dins la societat de son epòca. Volguèt atal condemnar tota forma que pòt prene l'orguèlh, perque l'orguèlh barra l'accès al salut pels cresents, coma l'a barrat pel drac e los demònis que l'an seguit. Dins nòstra umanitat, tant opausada al modèl de la vida celèsta, avèm tendéncia a mal interpretar lo sens d'aquela ceremonia. D'unes dison que Jèsus exagèra voluntàriament la forma de sos ensenhaments per tal d'obtenir un resultat suportable. Mas aqueles rasonaments son fals car l'exigéncia divina de la perfiecha umilitat es una realitat dont la possibilitat de l'instauracion del bonaür etèrn depend entièrament. L'eternitat exigís l'instauracion de valors seguras, autenticadas per Dieu que jutja las armas que crèe en lor balhant la vida. L'eternitat exigís la fisança absoluta, l'aprobacion absoluta, l'obesissença absoluta e, sol, Dieu pòt identificar los elegits que respondon a aqueles critèris selectius. A aqueles tres critèris s'ajusta lo quatern que los justifica e los condiciona : Amor pel Dieu qu'es perfiech en tota causa. Dins la vida celèsta segon Dieu, lo bonaür individual e collectiu de sos elegits pausa sul simple drech de viure, obtengut del Dieu Esperit creator de las vidas e grand organizator de las activitats perpetualas e etèrnas. Lo Senhor anóncia la venguda d'una creacion novèla segon Apo.21:5 : « E lo qu'èra segut sul trône dich : Aquí, fau totas causas novèlas. E ditz : Escriu ; perque aquelas paraulas son d'unas e vertadièras. ». Aquela novetat concernís de « causas » mas pas dels principis morals qu'eles demòran los meteisses dempuèi la creacion del primièr àngel. Las exigéncias caractérielles divinas an pas jamai variat dempuèi aquel primièr cara e cara creat. E es precisament perque l'usatge de lor libertat las n'a desqualificats, que cadun son torn, dels àngels e dels umans poiràn pas viure eternalament dins la preséncia gloriosa del Dieu creator. Mas Dieu demòra bon e amor meteís dins l'aplicacion de sa

justícia, porque lo sòrt final dels èssers desqualificats aurà per tòca de los avalir en mena qu'un còp destruches, lo sovenir del mal e sas consequéncias s'estomparà pauc a cha pauc dins la pensada dels elegits etèrns. Aquela eliminacion complèta fa besonh per que lo bonaür perfiech se perlongue eternalament en compliment del projècte grand salvateur concebut per Dieu.

Lo rite del lavement dels pès pròva pas que lo que lo practic es un elegit que Jèsus va salvar. Es solament una leiçon per la quala poncha del det son exigéncia d'umilitat totala e perfiecha en cò dels que sa sang versada va salvar per viure eternalament dins sa companhiá e son servici. Los rites pòdon èsser indignament practicats per d'òmes dont las aparéncias son enganairas. Aquí perquè, Dieu jutja pas que per el meteís e sa capacitat de sondar las pensadas, los rens e los còrs li permet d'o far en perfiecha justícia.

La mòrt lenta espirituala es estada destillada pendent lo temps per l'incomprension de las nautas exigéncias de Dieu. Lo cretianisme pagan a aplicat a la fe crestiana, lo tip de relacion qu'aviá amb las falsas divinitats. Per obtenir lor sosten, los adèptes devián « crompar » aquelas divinitats, per d'èsser mejans. Es cò que la Glèisa catolica romana a fach reproduire per sos adèptes per l'instauracion de las « indulgèncias » e dels castigs corporals auto infligits. Tanben, per resumir la causa de la mòrt lenta espirituala, vesi pas melhor qu'aquel verset de Pro.21:18 : « Quand i a pas de revelacion, lo pòble es sens fren ; Urós s'observa la lei ! » L'usatge actual de las automobilas permet a cadun d'apreciar l'existéncia dels « frens », tant utils per evitar la collision accidentala o per mantenir un veïcul sus plaça dins una còsta.

La mòrt lenta s'aplica tanben a l'umanitat per son usatge anormal de produches quimics creats per l'òme scientific. La vida armoniosa dependiá del respècte de las règlas de la vida naturala, creada per Dieu perfiecha a son origina. Après lo pecat, lo principi de mòrt a destruch aquela perfeccion originala e la vida umana a dependut encara mai del respècte de las leis que regisson la natura. La mòrt a favorizat lo desvolopament de las malautiás, mas las leis naturalas favorizavan las garisons naturalas. La debuta del sègle XIX es estada marcada pel despèrt de la sciéncia modèrna e sas aplicacions quimicas e fisicas. La maquina de vapor e lo motor a explosion an necessitat l'usatge del carbon e del petròli, dos produches amagats jos la tèrra. Amb lo temps, aqueles dos produches son venguts indispensables, mentre que l'un e l'autre son causas de nuisances grèus perpetualas. L'aspècte aparent del confòrt o fa totalament oblidar, mas lo besonh d'energia a completament cambiat la situacion de l'umanitat. Aquela imperiosa necessitat constituís son tendon d'Aquilles e condiciona completament son foncionament. Nòstra societat occidentala modèrna pausa sus l'utilizacion de l'energia, per las familhas, per las industrias, los armaments e los lésers. En fach, sèm venguts los esclaus de la societat de la consomacion que noirís de mai en mai mal e calada de mai en mai. Subrecargada de pesticides, fongicides, insecticides, la tèrra venguda quimica empoisona los aliments que produz : es la mòrt lenta qu'es destillada, insidiosament. E los còsses umans atal noirits subrevivon pas que per l'usatge de las drògas e dels medicaments inventats e creats pels scientifics umans. Quitament obtenguda per de mejans perverses coma « la procreacion in-vitro », la procreacion pausa ça que la sus un principi natural creat per Dieu : la fecondacion de l'ovul de la femna per la semença de l'òme. Mas un còp creat, lo futur òme es liurat a las mans dels scientifics de totes los tips. En Occident, l'uman a oblidat que la vida s'es perlongada pendent 5800 ans sens aver recorses a una sciéncia quimica umana. L'òme trobava dins la natura, a l'entorn d'el, tot cò dont aviá besonh per viure : l'aire, l'aiga, e los aliments produches per la tèrra. Trobava egalament lo mejan de se vestir per la pèl dels animals o lo téisser de las fibras animalas o vegetalas. La natura li ofrissiá gratuïtament la possibilitat de viure. L'Occident a romput amb aquel modèl e per desvolopament de la cupiditat, los òmes son esplechats per d'autres òmes que realizan d'enòrmes profièches sus lor esquina, al detriment de la qualitat de lor existéncia. Son aquí, las consequéncias de la mòrt lenta que Dieu a preparada a l'intencion dels umans rebèls qu'o mesprèsan e l'ignòran per amor de lor libertat ; segon la concepcion que balhan a aquel mot « libertat ». Per Dieu e sos elegits, aquel tip de « libertat » es pas que « lo esclavatge del pecat ».

A aquelas actituds rebèllas e ingratas, Dieu respond a sa divina faïçon. La vida umana a besonh d'aiga, eh plan l'aiga va pauc a cha pauc desaparéisser en venent rara. Perque arribada en 2023, la mòrt lenta a per tòca la mòrt entièra de tot cò que viu sus la tèrra. Las sèt darrièras annadas van donc èsser de mai en mai murtrièras. S'a pogut relevar, en preludi a aquestas sèt annadas, un encadenament de causas mortals, epidèmia del Covid-19, Guèrra en Ucraïna, e tèrratrem en Turquia e en Siria. Mas la situacion s'escuresís encara amb la construccion de dos camps advèrses qu'opausa a l'OTAN dominator, Russia, China, Índia e nombre de païses africans e d'America del Sud. Dins sa posicion dominant, l'òme occidental a impausat sas valors als autres pòbles de la tèrra. Mas la situacion li venent desfavorabla, descobrís o va descobrir que son òrdre internacional es en realitat minoritària, porque solas sas poténcias militaras e financièras li an assegurat sa dominacion. Entre 2020 e 2023, la situacion es tragicament estada transformada e aiçò prepara l'acceleracion de

la mòrt lenta que frapa la societat occidentala ciblada prioritàriament per Dieu.

La mòrt lenta concernís tanben la nacion que subreviu pas que pel manten de sa prosperitat. Solament, en despièch de las aparéncias, a aqueste prepaus, França es una nacion moribonda, en real declin e « ne marcha » cap a sa roïna totala. Las marchas dels escaliers permeton de montar mas tanben de davalar. E darrièr un vernís enganaire aparent, França de la V Republica establida pel General de Gaulle en 1958 a pas fach que davalar frapada de mòrt lenta progressiva. Lo destin mortal d'aquel país es estat escrich pel General el meteís, per l'instauracion de sa Constitucion plan particulara que prevesiá l'article 49 apartat 3 e l'article 16 que permeton al President elegit d'agir en dictador absolut legalament puèi que la causa es escricha dins la Constitucion de la V Republica. En 1958, los partits opausats a aquela adopcion denonciavan a grands crits, un regim de dictatura. Mas lo pòble sobeiran convidat a votar balhèt son acòrdi e França passèt jos la V Republica. Aquel militar podí pas que dirigir la nacion França dont se sentiá naturalament propietari a causa de sa preséncia en Anglatèrra d'ont resistiguèt a l'Alemanha vencuda. E aquel passat gloriós explica l'acceptacion de sa 5na Republica pel pòble francés. Lo venceire grand podí pas qu'èsser sostengut. Mas a aquela epòca, los franceses an pas estimat las consequéncias d'aquela Constitucion adaptada unicament per un òme onèst, escurpulos, coma l'èra realament lo General de Gaulle. N'a balhat la pròva en s'arripant pas a sa carga, preferissent quitar o poder quand a descobèrt l'ostilitat del pòble francés. Mas la mòrt lenta èra instaurada, perque daissèt darrièr el, en eretatge, la malediccion de sa Constitucion. Dins la 4na Republica, la recèrca del compromés evitava tota presa de mesura excessiva. Lo principi democratic foncionava corrèctament, lo pòble elegissiá sos deputats, e los deputats elegissián lo president del Conselh ; lo governament amassava de ministres causits demest de partits diferents que devián colaborar los unes amb los autres. Tanben o cal relevar, la fin d'aquela 4na Republica realament democrata foguèt causada per la Guèrra d'Argeria mesa en rota dempuèi 1954. Los governaments tombavan los unes après los autres, perque arribavan pas a obtenir una majoritat per far aprovar lor decision a prepaus d'aquela guèrra. Atal, tre 1954, França a degut pagar la consequéncia de sa conquista d'Argeria e sa mesa en colonia. E lo castig es vengut jos la forma de l'afloiment de son aspècte democrata, en 1958. Lo general de Gaulle aviá una responsa a balhar als que denonciavan son regim coma una dictatura. Lor disiá : « Coma volètz qu'a 67 ans, me compòrte en dictador ? » L'argument èra desviat de la dictatura de sa Constitucion ela meteissa. E dins sa responsa, anonciava ja que lo dangièr de sa Constitucion anava pausar sus l'edat del que la dirigiriá.

Cadun o pòt constatar, al fil del temps, los 8 presidents de la V Republica son estats elegits de mai en mai joves e parallèlament los vertadièrs interèsses de França son estats sacrificats sus l'autar del mondialisme umanista e de las relacions comercialas mondials. En favorizant l'idèa de l'Union Europèa, lo General a preparat lo declin de França, perque aquela demarcha umanista motivada per sa mesfisança e son desir d'independéncia de cap al pòble american a desviat son atencion e la de sos successors suls acòrdis europèus mesos en accion concretament, al detriment dels interèsses franceses ; en fach, l'agach cap a Euròpa a remplaçat l'agach cap a França. Los 8 presidents franceses an los unes après los autres, sacrificat los interèsses particulars dels franceses per obtenir la construccion d'Euròpa Unida actuala. Euròpa fonciona sul doblatge de las foncions : deputats europèus e deputats nacionals, comissariat europèu e governaments nacionals. Mas amb lo temps, o poder decissionnaire europèu a crescut al detriment del poder dels governaments nacionals que lor essent someses venon presqu'inutiles. E aimi a rampelar que plan d'ora, la roïna de França èra anonciada pels comissaris europèus metèrs en pòsta pels dirigents nacionals, perque disián als entrepreneires franceses qu'encontravan e a los quals prepausavan de deslocalizar lo sèti de lor empresa cap a d'autres païses paures e mens taxats d'Euròpa : « Es pas bon per França, mas es bon per Euròpa ». En fach çò qu'es pas bon es pas estat bon, ni per França arroïnada e victima del caumatge, ni per Euròpa liurada al dictat del comissariat europèu que representa los interèsses dels grands financièrs europèus e de las gròssas societats e empresas europèas e americanas. Amb la crisi economica aviada pel regèt del gas rus, l'Euròpa entièra s'abausona. Mas avent profecat de las deslocalizacions, los entrants novèls se'n sortisson fòrça melhor que los païses rics coma França. Per ela, es la doble pena : surcoût de l'energia e disparicion dels emplecs deslocalizats cap als autres païses europèus, l'Orient, e China. Perque, es pas sens rason que la balança comerciala de França es venguda deficitària dempuèi l'annada 1973, annada del « Tust petrolièr » ; aquela energia coneguèt ja una augmentacion brutalada de son prètz de 40 % a causa de la « guèrra del Kippour » (Expiation), la gestion petrolièra essent estada prealablament remesa als païses arabs venguts independents. E en reaccion en cadena, lo prètz de la vida entièra aumentèt dins la meteissa proporcion. En la fin de 2022, un novèl « tust del gas », aquel còp, ven plombar las economias europèas fragilizadas, e per vias de consequéncias, reduire las condicions de vida dels pòbles africans del tèrç-mond demorats dependents dels païses europèus.

Cal realizar lo ròtle nefast del long temps de patz que Dieu a balhat als pòbles occidentals crestians. La patz es sens cap de dobte agradiu, mas la que Dieu a ofèrta a l'Occident pòrta de consequéncias desastrosas. Dins la patz, los òmes son venguts los esclaus de la societat de la consomacion. La seduccion de las ofèrtas de contunh renoveladas a absorbit las pensadas umanas e los a desviadas d'eveniments religioses, politics e economics ; los tres subjèctes suls quals la vida umana se bastís e se condiciona. Per possedir, l'èsser uman deu trabalhar per pagar lo ben cobejat e, sens que ne siá estat conscient, lo regim « mètro, trabalh, nonon » l'a entièrament o quasi anestesiat. Las traïsons perpetualas e continuas de las flors governantas son estadas ignoradas e essent pas denunciadas amb pro de fòrça, lo mal comés es estat encoratjat e s'es perlongat. E relèva que los qu'an temptat d'o far son estats diabolizats e son venguts un espaurugal pel pòble enganat. La situacion actuala s'es bastida sus de nombrosas annadas de fautas e d'errors de jutjament de las flors politics. Mas Dieu balha als pòbles los dirigents que meritan segon lor actitud de cap a el. E a aquel títol, lo destin de França èra escrich dins la profecia divina. Frapada per sa malediccion, los dirigents de França an pas beneficiat de la saviesa divina que lor auríá permés de realizar que l'importància balhada a las relacions internacionalas se fasiá al detriment de lor pròpria nacion. E dins aquela actitud, retròbi la pensada dels contemporanèus de « Babel » que recercavan ja dins l'union umana lo mejan d'escapar a las malediccions divinas.

Uèi en 2023, França a pas encara per ela que son ancian prestigi internacional. Per fòrça pòbles de la tèrra, a representat un modèl de libertat envejat qu'a atirat e atira encara en çò sieu una immigracion universal. La patria dels « dreches de l'òme » fa somiar mas fach tanben jalouser e irritar. E particularament, los qu'irrita lo mai son los que li semblan lo mai, sens aprovar son regim social inimitable : los USA. Perque, en despièch de las aparéncias amistosas, los USA veson dins França una concurrenta tròp sociala que fach concurréncia a lor pròpri modèl de societat. E dempuèi 1945, an pas cessat d'agir contra ela, per l'aflaquir e la sometre a lor poténcia egemonica. Demorada independenta dempuèi lo General de Gaulle, en dintrant dins l'Aliança europèa, França es tornada tombar dins la trapèla dels acòrdis internacionals que l'a obligada a se sometre a las directivas de l'imperialisme american. E per confirmar aquel retorn « al cabanòt », en 2005, lo president Sarkozy l'a tornada dins l'aliança de l'OTAN. Los USA escalan encara una marcha en mai cap a lor egemonia imperialista en obtenent l'arrèst de la venda del gas e del petròli rus als païses europèus. Aflaquisson lor enemic rus e afortisson a l'encòp lor sosten europèu, lor zòna d'influéncia e lor fornidura de petròli e de gas als meteisses europèus. Mas per Euròpa, lo prètz de l'energia s'envòla cap a de cimas creadas per la cupiditat comerciala dels USA. E lor capitada se justifica pel fach que l'Aliança europèa amassa ipocritament de concurrents que profièchan los unes dels autres ; los mai greujats essent los mai rics puèi que mai ponccionnés per finançar lo sistèma europèu e son costós foncionament. Dins son Euròpa Unida, França a pas trobat que la concurréncia que l'a arroïnada, sens que s'i pòsca opausar, entrapelada pels acòrdis que l'an engatjada.

Aitant opausat per l'edat que per sas idèas al General de Gaulle, lo president Emmanuel Macron es un pur produch de la societat de l'informatica e del sistèma financièr, banquièr, freg e cinic coma nòstres ordenadors e nòstres telefòns numerics obesissent al clic, al det e a l'uèlh, e totes los qu'o sostenon son a son imatge. Aquel òme relativament jove es dotat d'una granda capacitat intellectuala coma la d'un ordenador qu'a responsa a tot, mas sens cap de vertadièra intelligéncia. Çò qu'explica sa disposicion a crear de situacions conflictualas, totjorn convencut qu'a rason. Ai relevat dempuèi de temps la volubilité amb la quala los joves estudiants actuals s'exprimisson. Son nascuts dins un contèxte estressant ont la rapiditat es la valor del temps e lo diplòma, lo passa-drech absolut. Lo pòble de la V Republica a engendrat aquel tip novèl de personalitat convencuda de sa superioritat de tecnician especializat. Cal pas donc pas èsser estonat de descobrir que lor concepcion del debat consistisca a demostrar dins de longs monològs qu'an rason e cerquen pas en realitat qu'a convèncer lors interlocutors ; perque dins lors caps las responsas finalas son ja fixadas e prèstas. Dins son primièr mandat, jol tèma del « debat grand », lo president Macron n'a fach la demostracion en organiant de longs monològs davant dels interlocutors favorables, silencioses e respectuosas perque seleccionats. E per convèncer melhor lo pòble entièr, aqueles discorses èran filmats e retransmés en dirècte sus las cadenas informacions especializadas. Se pòt comprene perqué aqueles joves se compòrtan d'aquela faïçon. La Constitucion de la V Republica es en causa. Balha la costuma als dirigents d'exercir lo poder politic sens possibilitat d'èsser contradiches. E dempuèi 1958, lo partit presidencial al poder deten la majoritat absoluta. L'oposicion pòt cridar contra e contestar las decisions presas, mas los governants n'an pas que far. Los crits e los planhs actuals demòran mai que jamai sens efiech. Dins una altra epòca, aquel tip de situacion èra apelat una dictatura. Mas la perversion umana e diabolica a sauput balhar a la dictatura una aparéncia oficiala democrata. E atal coma en çò de Jean-Baptiste Molière, « Sênher Jordan fasiá de pròsa sens lo saber », los franceses vivían dins una dictatura en l'ignorant. Lo regim de la V Republica pausa sus una Constitucion

aprovada pel pòble de França qu'a pas donc mai qu'a se calar e obesir. Pendent longtemps, lo partit presidencial arribat en cap vesia lo nombre de sos representants dobrar, per assegurar un sosten sens falha al governament mes en plaça. La mesura es estada puèi modificada e es aquel cambiament qu'a preparat en 2022, la situacion politica actuala. Pel primièr còp, dins la V Republica, après una escosenta malescaduda legislativa, lo president Macron dispausa pas dins l'Amassada dels deputats que d'una majoritat relativa e non absoluta. Lo comportament autocrata del president es donc pel mens geinat. Pasmens, en l'abséncia de la majoritat absoluta, lo governament presidencial dispausa de famós article 49 apartat 3, pel qual, lo governament engatja sa responsabilitat en s'expausant, pasmens, als riscos de las mocions de censura que sos opausants pòdon depausar contra el. Mas aquí encara res es pas ganhat s'es pas pel vòte d'una majoritat absoluta. Dempuèi sa reeleccion de 2022, lo president Macron a fisat la carga de primièr ministre a dòna Borne, una persona fidèla que fa aplicar sas decisions governamentals per una succession d'11 usatges de l'article 49 apartat 3. Mas l'11en es pas acceptat ni pels deputats opausats, ni pel pòble dels trabalhaires, perque lo subjècte evocat los concernís particularament : lo governament vòl impausar la retirada a l'edat de 64 ans. Impausat lo 16 de Març de 2023, lo ser meteís, en dintrant dins la nuèch del 17 de Març, lo tèxt avia la colèra populara e Dieu sol, e sos elegits, an una idèa de las consequéncias extrèmas que çò dictat pòt portar dins lo cors temps qu'es encara davant nosautres. Perque, dins Apo.11, Dieu anóncia un renovelament de la « Terror » revolucionària francesa. « la bèstia que monta d'abisme » deu tornar jol tèma del « segond malaür » el meteís essent ligat a la « seisen trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala. Al moment que las causidas del president Macron e de sos collègas europèus en favor d'Ucraïna expausan l'Euròpa entièra a la colèra del pòble rus, dels ramalhals o revolucions intèrnas pòirián pas que favorizar una invasion russa d'aquela Euròpa falsament Unida.

Agacham en mai prèrs la nòrma de nòstra societat de consomacion. La rapiditat fa créisser los profièches e es exigida pels entrepreneires per l'activitat de lors obrièrs e lors emplegats. Mas aquela acceleracion de las condicions de vida pòrta de las consequéncias sus la santat dels umans que i son someses. Per afrontar las necessitats de lors activitats, an recorses als expedients de totas menas, del mai feble al mai fòrt. En mena que l'acceleracion del ritme de la vida provòca e intensifica lo procediment de la mòrt lenta. L'òme d'afar estressat pren lo ser un somnifèr per dormir e lo matin de las tassas de cafè per se tenir desvelhat. L'acostumança o rend dependent d'aqueles dos tips de drògas invèrsas e lo cicle infernal se sasís d'el per accelerar lo procediment de sa mòrt lenta. Lo fach que los problèmas patits per l'umanitat venon sens remèdis, perque l'èsser uman se vòl pas mai daissar rasonar ni se rasonar el meteís, es la pròva melhora de l'arribada dins lo temps de la fin del mond. Perque uèi, es a l'umanitat entièra que Jèsus pòiriá adreçar aquel messatge que concernís la fe protestanta dempuèi 1843, segon Apo.3:1 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de sards : Aquí çò que dich lo qu'a los sèt esperits de Dieu e las sèt estelas : Coneissi tas òbras. Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt. » Los protestants del sègle XVI denunciavan la transgression de la lei divina pels catolics e en 1844, justifican lor practica del dimenge catolic roman. Avèm aquí un testimoniatge que justifica lor abandon per Dieu a partir d'aquela data 1844. E aquel modèl va ganhar progressivament los esperits de tot lo camp occidental.

Pertot a l'entorn de nosautres, de las massas umanas se mòvon e se desplaçan dins una activitat granda de trabalh o de léser e Jèsus lor ditz : « Sabi que passas per èsser vivent, e ès mòrt ». Es pas-aquel pas, la definicion meteissa de la mòrt lenta ? La causa es evident e se la vida occidentala es particularament concernida dins son ensemble, es justament perque la societat occidentala a pres per modèl de societat aquela societat americana fonamentalament protestanta, mas renegada per Dieu dempuèi lo primièr jorn de la prima 1843. Son modèl es reproduch dins la societat europèa e dins los dos continents ont lo protestantisme a fach aliança amb la fe catolica romana e justifica son repaus del primièr jorn eretat dempuèi lo 7 de Març de 321 de l'emperador Constantin 1èr.

Aquela societat americana actuala constituís lo modèl de societat que la « bèstia que monta de tèrra », d'Apo.13:13, va incarnar après que la mòrt lenta serà estada relevada per la mòrt rapida causada per la destruccion nucleara de la Tresena Guèrra Mondiala. Lo que vei la societat americana de l'annada 2023 a jos sos uèlhs lo modèl experimental que va prene lo darrièr regim universal de l'istòria terrèstra. Entre aquel compliment e nosautres, i a pas que sièis annadas de perlongaments graduals de mòrts e de destruccions ; aiçò fins qu'a la setena annada, la justa colèra del Dieu creator aja destruch sos enemics rebèls.

Se la nacion es sens remèdi de cap a la mòrt lenta, es pas lo cas per la fe e la vida umana. E lo recors al bon remèdi per l'un e l'autre caracteriza los elegits de Jèsus dispersats sus la tèrra dins un climat de granda tempèsta e de grands cambaviments de situacions. Los remèdis existisson e Dieu los a indicats ; sufís donc a sos elegits de tenir compte de sas divinas directives e de se daissar conduire per l'inspiracion de son Sant Esperit dins los darrièrs passes de lor vida sus la tèrra del

pecat.

La situacion actuala mondiala a doas caras : la cara mesa a la portada de l'òme natural e la cara del jutjament divin que Dieu fa partejar a sos elegits. L'òme natural pòt relevar las causas aparentas de las tensions internacionalas e identificar de causas degudas a de reivindicacions territorials, mas per l'òme espiritual, aquelas causas son pas que las formas jos las qualas lo Dieu creator otrejat organize l'afrontament murtrièr qu'a profetizat pel simbòl de la « seisen trompeta » de sa Revelacion apelada Apocalipsi. E aquela « seisen trompeta » constituís lo « seisen » castig que Dieu infligís als pòbles crestians occidentals qu'an gausat, « cambiar sa lei », transformar sas paraulas, e remetre en causa l'òrdre del « temps » qu'a establìt tre la debuta de sa creacion terrèstra pels sèt jorns de sa setmana, desformant de la mena lo plan del programa salvateur concebut en favor de sos vertadièrs elegits ; d'elegits pecadors penedents que produson lo fruch de la vertadièra penedença.

La situacion relevada en aquela velha de la prima 2023 es explosiva en França e dins lo mond. En França, pauc de gents an consciéncia de la fragilitat d'un regim democrata. Coma son nom l'indica, la democracia es lo regim ont lo pòble govèrna. Solament, quand lo pòble es devesit, la democracia l'es egalament. E quand un partit minoritari entend impausar sas directives, la patz nacionala pausa pas mai que sul lindal de la paciéncia dels camps opausats. Perque lo regim democrata es pas rendut possible que per l'acceptacion dels acòrdis e dels compromeses establits entre d'idèas opausadas. Lo regim republican es aitant vulnerable a las revolucions popularas que lo regim monarquista. Tot es question d'acceptacion e per fòrça d'oposicion. Los franceses d'uèi son donc victimas d'una longa patz enganaira que lor a fach creire a la soliditat de lors institucions e de lor regim politic de la V Republica. Mas la realitat acaba per s'impausar e las illusions devon desaparéisser.

Lo mot democracia es fòrça enganaira perque jos aquel tèrme se tròba de democracias plan diferentas. Lo modèl de referéncia original èra lo regim democrata d'Atenas dins l'antiquitat. Lo pòble entièr participava a las decisions e en nòstra epòca, aquela democracia dirècta es pas aplicada qu'en Soïssa. Las multiplas formas de la democracia s'explican per las multiplas formas dels pòbles. Se tròba atal de democracias capitalistas, comunistas, indoïstas e islamicas segon las orientacions ideologicas e religiosas dels pòbles. Mes a despart de Soïssa, totas aquelas democracias an abandonat o regetat lo modèl dirècte, lo mai just, al profièch de l'indirècte dins lo qual lo poder del pòble es fisat a de deputats qu'o representan. Es aquí que lo problèma apareis, al nivèl d'aquela pretenduda representacion. E es lo cas actual de França ont lo sistèma pervers de las doas torres d'eleccions permet a una minoritat de dirigir lo país entièr en poder absolut pel mejan de patricolatges e d'alianças partisans. Los franceses aurián degut abandonar la V Republica denunciada coma una dictatura tre 1958 e aurián degut tornar a la IV, après la partença del General de Gaulle en 1969, perque sa venguda al poder foguèt pas justificada que per reglar lo problèma de la Guèrra d'Argeria. Foguèt lo sol moment ont la dictatura de la V Republica foguèt utila a França. Al fil del temps, la desinformacion a fach son òbra dins los esperits del pòble francés e fòrça mesprèsan aquela IV Republica ont los presidents del Conselh se succedissian fàuta de poder governar, mas rampèli a totes, qu'a aquela epòca los caps politics consentían a veire lor proposicion èsser refusada e non sostenguda pels deputats votants...Que n'es a nòstra epòca ?... Es pas visiblament mai lo cas. Una sola causa es certana : Dieu a pas ni volgut ni permés a França d'escapar a la malediccion de sa V Republica.

Un signe permet de confirmar la liberacion dels marrits àngels d'Apo.7 perque relevam al meteis moment lo meteis tip d'afrontament de dos blòcs. Al nivèl francés, los democratas supòrtan pas mai lo governament de la minoritat presidenciala e al nivèl mondial, los pòbles émergeants del Tèrç-mond supòrtan pas mai lo governament del camp occidental. Dieu a creat los problèmas e los uèlhs longtemps barrats dels pòbles s'obrisson e se revòltan contra totas las injustícias.

La concretizacìon d'una revòlta populara del pòble francés torna batre las cartas e permet de retrobar lo programa cronologic descrich dins Dan.11:40 a 45 : siá, en primièr una ataca musulmana favorizada pel rambalh intèrn de França e d'Euròpa, e puèi l'invasion russa dont la colèra es estada atisada per las posicions europèas de sosten armat ofèrt a Ucraïna.

Equinoxes e solsticis

Uèi, Diluns 20 de Març de 2023, jorn de la prima, realizi que los equinòccis e los solsticis son portaires de messatges divins. Precisi ja que segon la nòrma del temps establìt per Dieu dins la quala lo jorn comença a solelh colc, lo brèu moment de passatge de l'equinòcci d'aquela prima s'efectue, non lo 20 de Març, mas lo 21 de Març a 22h24 mn, ora locala de París.

L'ideal del projècte concebut per Dieu es la perfiecha unitat que tradusi per aquel principi : $1 + 1 = 1$. Jèsus a pregat per l'unitat de Dieu e sos elegits, dins Jean 17:22-23 : « Lor ai balhat la glòria que m'as

balhada, per fin que sián un coma sèm un, ieu en eles, e tu en ieu, per fin que sián perfiechament un, e que lo mond conesca que m'as enviat e que los as aimats coma m'as aimat. » Mas abans d'obtenir aquel gloriós e urós resultat, lo pecat es aparegut, fruch de la reala libertat de causida que Dieu estaca a todas sas creaturas, e la primièra creada per el, s'es rebellada contra el. Dins la seguida del temps, l'àngel de lum vengut Satan es estat rejonch per d'àngels qu'an aprovat sas causidas. En consequéncia la vida creada per Dieu s'es dividida en dos camps opausats a l'extrèm l'un de l'autre. E, en creant la tèrra, Dieu a trobat lo mejan de revelar aquela situacion pel mejan de l'equinòcci de la prima dont a fach la debuta de son annada dins sa nòrma del calcul del temps segon Exo.12:2 : « aqueste mes serà per vosautres lo primièr dels meses ; serà per vosautres lo primièr dels meses de l'annada. » Dieu a fach aquela declaracion lo jorn meteís de la prima siá, del primièr equinòcci que prepara la desliurança dels ebrèus de l'esclavatge dels egipcians. E aquel eveniment met en scèna istorica l'imatge espiritual de la desliurança dels elegits del pecat mortal. Egipte ven dins aquela experiéncia lo simbòl caracteriza de pecat.

I a dins l'annada entièra, dos equinòccis : lo de la prima e lo de l'auton. Cadun d'eles pòrta una significacion particulara. Lo de la prima precedís la venguda de l'estiu e Dieu lo plaça jos l'egida de sa Justícia e de son lum que l'estiu va portar a son maximum. A l'opausat, lo de l'auton precedís l'ivèrn en lo qual lo lum es reduch a son maximum e l'imatge de las tenèbras es portat a son maximum çò que li val sa reputacion de sason mòrta.

En foncion d'aquelas significacions, de nombrosas leiçons van poder èsser restacadas a aqueles quatre cicles sasonièrs terrèstres.

Essent privilegiat per Dieu, la prima imatge lo començament de l'afrontament del camp del ben e del camp del mal. Cada creatura creada essent liura, un dilèma deu èsser reglat perque la situacion se definís pel principi seguent : $1 + 1 = 2$. Solament, quand dos camps s'opausan, calriá un tresen camp per los despartir en arbitre, mas ailàs aquel tresen camp existís pas. Alara lo dilèma s'impausa e subsistís. Es aquela situacion insolubla que condutz l'Esperit a far de chifra 2 lo simbòl de l'imperfeccion e de la chifra 3 lo de la perfeccion. Aquel còdi es utilizat dins la construccion de la darrièra Revelacion balhada per Dieu als apòstols de Jèsus-Crist e mai particularament a Joan lo darrièr subrevivent dels dotze, en fin del primièr sègle de nòstra èra ; Revelacion, segon la traduccion del mot grèc « Apocalupsis » siá, en Francés, Apocalipsi.

La prima profetiza la victòria divina contra sos enemics, e aquela victòria futura es imagée pel lum intens de l'estiu que li succedís. Aquí perqué, Dieu plaça lo ministèri de Jèsus-Crist, qu'a per tòca finala de destruire las tenèbras e far trionfar lo camp del lum, sus la sason de la prima. Aquela leiçon se retròba dins l'experiéncia viscuda pel pòble ebrèu. Cabussat dins las tenèbras mai escuras, es somés a l'esclavatge e son patiment. Mantuna plaga infligida a Egipte a per tòca d'obligar Faraon a liberar lo pòble de Dieu. Mas, resistís a las nòu primièras plagas al prètz de terribles patiments per son pròpri pòble egipcian. Mentre que la situacion pareís insolubla, Dieu utiliza una arma decisiva que consistís a far se morir totes los primièrs nascuts d'Egipte, los dels animals e dels òmes. Aquela oposicion nos revèla lo combat invisible de Dieu e del drac a lo qual la tèrra es estada liurada. E dins lo secrèt çò melhor gardat, Dieu preparava sa victòria contra lo drac en ofrissent la vida de sa « primièr-nat » qu'anava dins una carn umana incarnar tota sa perfeccion divina. Èra aquí, la significacion de la primièra Pâque instaurada entre lo 10en e lo 14en jorn del primièr mes de l'annada divina. L'anhèl èra causit lo 10en jorn demest los anhèls disponibles e aquela accion profetizèt la debuta del ministèri de Jèsus-Crist e lo 14en jorn, ont deviá èsser immolat, profetizava la data del Dimècres 3 d'Abril de 30 en la quala Jèsus foguèt crucificat pels soldats romans.

La Pâque a profetizat lo projècte salvateur concebut per Dieu per salvar sos elegits en los arrancant al pecat e son salari, la mòrt. Solament, lo pecat consistissiá a desobedir a Dieu e a contestar sa concepcion de la justícia. Es donc evident que Dieu aviá pas e a pas encara cap de rason de salvar l'èsser uman que demòra dins son actitud rebèlla de cap a el e sas leis. La causa es encara mai evidenta quand se sap lo prèmi qu'a consentit volontàriament a pagar, el meteís, en Jèsus-Crist, per recrompar la vida de sos elegits. Atal jol simbolisme de la fèsta de la Pâque, Dieu a profetizat son plan del salut jos l'aspècte del retorn de sos recrompats a las nòrmas de son lum e de sa perfiecha justícia. Ont se tròba lo pecat dins aquel rite de la Pâque ? Dins tres causas : dins l'esclavatge egipcian, dins la mòrt balhada a l'anhèl pascal e la mòrt dels « primièr-nat » egipcians. Mas lo simbòl tip onorat d'aquel rite pascal rèsta « l'anhèl » : imatge de l'elegit ideal segon Dieu : docil, pacific, tibar e fisant. Es donc per obtenir d'elegits confòrms a aquel ideal, que Dieu s'es incarnat en Jèsus-Crist per pagar lor pecat e lor far partejar « sa justícia etèrna » qu'es pas una simpla teoria mistica, mas una transformacion de comportament e d'estat d'esperit de las personas que salva. Dieu confirma aquel programa en l'imputant al ministèri de son Messias, dins Dan.9:24 : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats (pels elegits), per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna (pel messias), per sagelar la vision e lo profèta,

e per onchar lo Sant dels sants. » Dins aquel verset, Dieu alludit a las doas grandas fèstas annalas josievas : la del « jorn dels expiations » de l'equinòcci de l'auton, « per expiar l'iniquitat » ; puèi, ven la de « la Pâque » de l'equinòcci de la prima, « e menar la justícia etèrna ». Relèva dins aquel òrdre cronologic, la conformitat a la forma balhada al jorn de 24 oras : « un ser, un matin », « una nuèch, un jorn », « las tenèbras, lo lum », que profetizan, jos diversas formas, la meteissa significacion siá, la victòria finala de Dieu, la de son « lum o del ben » contra « lo mal, lo pecat » e los pecadors celèstes e terrèstres.

Portam ara nòstre examèn sus l'equinòcci de l'auton. Restacat al rite del « jorn dels expiations », l'equinòcci de l'auton imatge la situacion espirituala mesa en rota amb l'aparicion del primièr pecat, lo del drac e lo segond pecat comés per Eve e Adam. Mas aquel còp, l'atencion es pas portat sus la justícia divina, mas sus son opausat absolut, lo pecat el meteís. E atal coma l'equinòcci de la prima preparava lo plen lum, aici, l'equinòcci de l'auton cibla lo pecat que condutz a l'ivèrn espiritual siá, la mòrt qu'es son salari. Mas, en sa mòrt expiatòria complida a la Pâque de la prima, Jèsus fa complir las doas fèstas : la de l'ofèrta de la justícia e la de l'expiation del pecat. E en favorizant la Pâque de la prima, Dieu confirma sa futura victòria e lo caractèr provisòri de l'existéncia del pecat que deu « cessar » ; çò que confirma Apo.6:2, ont es escrich, pertocant Jèsus-Crist : « Agachèri, e aquí, pareguèt un caval blanc. Lo qu'o montava aviá un arc ; una corona li foguèt balhada, e partiguèt en venceire e per véncer. »

La prima es situada dins lo mes de Mart. E aquí, aquel tèrme Mart revestís una significacion pagana romana de divinitat de la « Guèrra ». Causa que correspond a l'imatge de l'equinòcci e de l'oposicion del camp del ben contra lo camp del mal, mas en realitat, la lucha del mal que se mòstra agressiu contra lo camp del ben.

Lo 15 de Març foguèt marcat istoricament per l'assassinat del dictator roman Julius Caesar. Aquel fach politic balhèt luòc a l'instauracion del regim imperial per son nebot Octavi. La prima que seguiguèt aquel assassinat foguèt donc marcat per una situacion instabla e de las oposicions politicas fins que lo drech imperial d'Octavi s'impausa sus totes los camps opausats.

Què n'es en nòstra prima 2023 ? Es lo mond entièr que se tròba aquel còp partejat en dos camps principals. E après una annada d'afrontament, l'armada russa e l'armada ucraïniana resistisson e se combaton sens que l'una o l'autre domine netament sus l'autre. Aquela situacion es la qu'imatge l'equinòcci de la prima, mas tanben de l'equinòcci de l'auton. E aqueles dos moments de l'annada 2023 seràn probablament marcats per d'eveniments grèus. L'equinòcci de l'auton serà passat lo Sabat 23 de Setembre. E aquela data poiriá èsser la d'un afrontament dirècte de Russia amb d'armadas de l'OTAN. Perque aquela confrontacion dirècta serà la debuta de la segonda fasa que Dan.11:40 a 45 descriu en revelant cronologicament son compliment.

Al nivèl de França, nòstre equinòcci primaveral actual es egalament marcat per una situacion quasi insurrectionnelle, condusent a una rompedura de relacion entre lo pòble e lo camp presidencial tot entièr. Doas concepcions democratas s'opausan ; la del pòble e la de las règlas creadas per las autoritats politicas somesas a una presidéncia autocrata. Aplicadas dempuèi 1958, las règlas de la V Republica an pres un caractèr immancable per d'unes, qu'oblidan que las règlas establidas an pas que la soliditat basada sul sosten e l'aprobacion majoritària del pòble. N'es de règlas democratas coma de patz balhada per Dieu ; los unas e l'autre an pas qu'un caractèr provisòri dependent del bon voler de Dieu. E los faches actuals revèlan a sos servidors que per Dieu, l'ora es venguda de metre fin a las alianças e unions umanas de totes tips. Çò que lança nòstre equinòcci primaveral es l'aplicacion de çò que Dieu a declarat per l'anciana aliança dins Zac.11:14 : « Puèi copèri ma segonda houlette Union, per rompre la fraternitat entre Juda e Israël. ». La rompedura de « l'union » del pòble francés fa besonh per aflaquir la poténcia militar d'aquel país, çò que deu favorizar las atacas successivas del « rei del miègjorn » musulmans e del « rei del septentrion » rus. Mas una altra « union » a l'escala europèa se va tanben copar, perque l'Euròpa occidentala originala a aculhit de païses de l'Èst longtemps asservits per la Russia soviética. E lor rancòr en fach dels partisans mai zeloses per sostenir Ucraïna envasida per la Russia actuala que los ancians païses europèus occidentals.

Al nivèl intèrn, França es dividida dempuèi de temps entre los partits de drecha e los d'esquèrra, puèi seguida a l'installacion dels musulmans sul sòl de França après la fin de la guèrra d'Argeria, una altra division es apareguda amb lo Front Nacional. Mas aquelas divisions an capitat a coabitar pasmens a causa de la dominacion de la pensada unica impausada pel governament europèu. Tanben, çò podèm retrobar dins la representacion actuala dels deputats, la quasi disparicion dels dos partits politics, la drecha republicana e lo camp socialista, qu'an gerit successivament la politica de França e an portat la responsabilitat de sa roïna economica constatada uèi. Tanben, França se retròba dins una situacion politica fòrça conflictuala perque la majoritat presidenciala actuala es bastida artificialament e a pas lo sosten popular desirable. Majoritari per d'alianças, aquela majoritat a contra ela dos camps opausats l'un contra l'autre, l'un d'esquèrra, l'autre essent l'Amassada Nacionala de

drecha. Un ambient asirós opausa totes aqueles grops çò que torna lo país ingovernable o unicament governable pel detestat article 49 apartat 3 qu'enflama a el sol la colèra dels trabalhaires e de la joventut.

La situacion de l'equinòcci s'es aplicada dins totes los pòbles occidentals dins los quals l'aspècte politic a pausat sus una separacion binària dels engatjaments dels deputats representants d'aqueles pòbles. L'acceptacion de las règlas democraticas a rendut possible e pacific aquel afrontament politic permanent. Es dins aquel meteís temps que los pòbles son estats absorbits per l'idèa de consumir, de crompar, los produches modèrns realizats pel progrès scientific. Una libertat quasi libertària es estada balhada als pòbles en escambi de lor desinterès per las causidas economicas e politicas realizats. Es d'aquela faïçon que las règlas del capitalisme se son impausadas dins tot lo camp occidental. Mas, descobrissèm uèi l'inconvenient d'aquel excès de liberacion de las costumas, perque aquela libertat a engendrat d'èssers umans capricioses e exigents que supòrtan pas la contradiccion coma los « mainatges gastats » que son venguts. Coma la generacion de Mai 68, reprenon e aplican l'eslogan « es defendut de defendre ». Perque lo calpre anestesiant de la patz e de la consumacion opèra pas mai, la crisi fa aparéisser la dura realitat de la situacion actuala desastrosa. Mas la descobèrta del desastre fa pas que començar en aquela debuta de l'annada divina marcat per l'equinòcci de la prima, perque lo renchérissement del còst de la vida degut a l'arrèst de la fornidura del gas rus va encara intensificar lo drama europèu occidental.

Ai ja explicat que la crisi actuala a pas res de naturala mas que lo Dieu creator l'a bastida per tal de passar « las nacions a s'irritar ». E es precisament per aquela expression que l'Esperit designa la Tresena Guèrra Mondiala dins Apo.11:18 : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. » L'actualitat d'aquel jorn de la prima nos balha l'explicacion d'aquela « irritacion » de las nacions occidentalas. En efiech, a Moscòu, lo president rus recep amb onor e amistat lo president chinés. E aquel rencontre oficial l'endeman del jorn ont lo tribunal de la Haye a lançat un òrdre d'arrestacion de Vladimir Putin per crimi de guèrra es un afront per aquelas instàncias judiciàrias europèas pretendudament internacionalas. En fach, aquel rencontre fa pas que revelar que la dominacion occidentala aviá pas d'internacionala que lo nom e la pretension, perque visiblament, dels miliards d'òmes e de femnas l'an pas reconeguda, ni legitimada, puèi qu'al contrari aquel autre camp s'amassa per s'opausar al dictat occidental. La darrièra « irritacion » d'aquelas nacions occidentalas es donc causada per la remesa ne causa de sa supremacia universal per la rèsta dels autres nombroses pòbles. Solament sèm pro avançats e esclarats per comprene coma Dieu a preparat, « l'irritacion de las nacions » que los va conduire a s'entretuer.

En 2019, a sufit de crear lo virus del Covid-19 per que l'epidèmia mortala provocada faga se desviar los joves e mens joves dirigents dels pòbles occidentals. En França, lo president jove Macron èran tan desvariats que daissant l'iniciativa al còs medical, la poblacion es estada obligada a s'acantonar e a arrestar totes sas activitats professionalas e aiçò, sus una durada de doas annadas. França es sortida d'aquela espròva encara mai aflaïda e mai endeutada. E es aquela França arroïnada qu'es estada confrontada al problèma subrevengut en Ucraïna. Obesissent de faïçon espontanea a sa natura arroganta e epidermica, lo president dels franceses s'es cregut en dever de prene partit pel feble contra lo fòrt, sostenir l'agarrat contra l'agressor. O celèbre « Zorro » auria pas agit autrament, mas aici sèm pas dins la ficcion mas dins la realitat, e la causida realizada a fach d'una França arroïnada l'enemiga mortala de la poderosa Russia. Atal, a la roïna creada pel virus mortal, s'ajusta la roïna deguda a l'abandon del gas rus e a las sancions presas contra aquel país. Mas malgrat qu'arroïnada, dins un engranatge que l'entraïna, França se vei constrencha a sostenir financièrament la guèrra dels ucraïnians. Qué de rasons per conduire a l'ebullicion aquela França arroïnada e son pòble que ne subte las consequéncias.

Un darrièr sondatge dels franceses revèla que sofrisson de mesprètz. A bon drech anar, los franceses realizan que son manipulats per d'òmes politics qu'an pas que far de çò que pensan e desiran. Aquel testimoniatge es plan important perque Dieu lor impausa çò que li fan personalament patir dempuèi de sègles d'istòria, mas particularament dempuèi 1789, data de lor Revolucion Nacionala. Dins los tempes de crisi, las victimas cercan los responsables que l'an provocada. Calriá en efiech redemander dels comptes als òmes politics que se son succedit per presidir sus França e lor demandar coma, per lors causidas politicas e economicas successius, aquela nacion a perdut sa quatrena plaça mondiala dels païses rics qu'ocupava al temps del General de Gaulle, L'an totes constantament traïda en preferissent escotar e obesir a las injoncions del capitalisme anglo-american impausat pel governament europèu mes en plaça per assujettir los pòbles d'Euròpa Unida. E dins nòstra actualitat, la crisi provocada per la lei que prescriu la retirada a 64 ans es d'aquela origina. Es exigida pel governament financièr europèu e en bon europèu, lo president Macron pòt pas que la

sostenir. Mas lo pòble s'es braqué e ne vòles pas ... e un braç-de-fèrre s'engatja entre lo rei e son pòble. Que va obtenir ganh de causa ?

En resumit, sabèm que dempuèi lo mes de mai de 1968, França s'es noirida d'un lach de rebellion. A son torn, aquela generacion totjorn rebèlla a accedit al poder e se cal estonar qu'après de successions de generacions rebèllas venga una generacion encara mai rebèlla ? Non segur ! Aquela evolucion èra inevitabla coma o foguèt la situacion d'Israèl fins a sa destruccion nacionala en l'an 70 de nòstra èra, pels romans, segon Dan.9:26 ; mas tanben en – 586 ont lo rei Nébucadnetsar l'aviá destrucha pendent 70 ans profetizats pel profèta Jérémie.

Ai sovent denonciat lo caractèr cinic e arrogant del president jove Macron mas aviái oblidat de li imputar egalament son comportament mespresant que lo pòble de França li repròcha uèi. En la matèria, a trabalhat al prèu d'un mèstre del genre, François Hollande dont foguèt lo conselhièr financièr abans de venir son ministre de l'Economia. Solament, la companha de Mr Olanda aviá revelat que fasiá pròva d'un mesprètz grand pels paures que cridava segon sos prepauses « los sens dents ». En ajustant aqueles faches, comprenèm que la V Republica a creat una casta privilegiada de gents ricas que se succedisson al poder presidencial de França. En mena qu'aquela V Republica a restablit los privilègis que la primièra Republica a volgut abolir. Tanben, nos cal pas estonar s'una pensada revolucionària renaix uèi dins los esperits del pòble mespresat. La sola question que se pausa encara uèi es : fins ont Dieu daissará anar aquela Revolucion novèla ?

Sabent que tota vida es dependenta de Dieu, podèm comprene que las causas qu'enflaman las colèras umanas an pas de valor en elas meteissas. Apareisson perque Dieu libèra los demònis per que desvelhen e esplechen totes los subjèctes d'òdi qu'opausan los èssers umans. Atal, la decision de deure trabalhar fins a 64 ans es pas de natura a aviar la colèra umana, levat, se Dieu o vòl. A causa d'una manca d'annuitats, soi personalament estada autorizat a passar en regim retirada a l'edat de 65 ans e quand ai agut 60 ans la retirada de vielhessa acordada als estrangiers immigrats del meteis temps m'es estada refusada confòrmament a las règlas de l'epòca. Tanben, segon ieu, l'edat de la retirada pausa un problèma perque la meteissa règlà vòl èsser aplicada a totes, o almens, al mai grand nombre. Solament, Dieu el meteis fa pas se morir los umans a la meteissa edat, e las condicions de trabalh son fòrça diferentas e mai al nivèl del viscut per cada individú. Per d'unes e d'unas professions, lo trabalh es estimuland e agradiu e los que l'exercisson son pas preissats de l'abandonar per la retirada. Mas d'autras professions usan literalament los còsses fisics dels òmes e per aquelas personas, lo temps de la retirada es plan acorchat. Aquí perqué la gestion comptabla tecnocrata del governament francés actual es incapable de resòlve equitablament aquel subjècte al caractèr tant individual.

Un autre critèri explica perqué lo pòble francés balha pas mai de legitimitat al governament actual. Entre 1958 e 2022, una enòrma diferéncia es a relevar. Concernís lo taus d'abstencion dels electors que, al fil de las annadas, a atench en 2022 entre 40 e 60%. En consequéncia, la victòria del president Macron es realment sostenguda per a pena 25% del pòble francés entièr, quitament mens. E aquel feble chifra torna son comportament manipulator, arrogant e mespresant, encara mai insuportable pels 75% que l'an pas elegit atal coma sos deputats qu'an pas obtengut una majoritat absoluta.

Lo conflicte es aparegut amb lo primièr pecat comés pel primièr àngel creat en cara e cara per Dieu e aquel pecat es estat per el la causa d'un patiment qu'a volgut revelar dins lo procediment del cicle de las quatre sasons terrèstras segon lo principi seguent :

La prima : La debuta del jorn. Es lo temps luminós del bonaür ont Dieu crèa son primièr cara e cara.

L'estiu : lo plen jorn. Es lo moment ont Dieu crèa de multitudes de cara e cara angelics obesissents.

L'auton : La debuta de la nuèch. Es l'ora ont lo primièr cara e cara dintra en rebellion contra Dieu e comet lo primièr pecat de l'istòria de la vida. En consequéncia, lo castig necessita la creacion de la mòrt que serà infligida a tèrme a totes los pecadors. Perque segon ròm.6:23 : « lo salari del pecat es la mòrt ».

L'ivèrn : La plena nuèch. Es lo moment ont ne nombra, los pecadors se regropan e forman un camp adversari opausat al camp de Dieu.

Aquel principi se renovèla per la creacion terrèstra

La prima : la Creacion d'Adam just e innocent.

L'estiu : la creacion d'Eve justa e innocent.

L'auton : Adam e Eve pècan contra Dieu e pèdon lor innocéncia e son frapats per la mòrt amb tota la creacion vegetala e animala.

L'ivèrn : Caïn tua per gelosiá son fraire Abel. Los omicidis e los murtres se multiplan. La mòrt regna sus l'espècia umana entièra e sus totes los vegetals o quasi.

Aquel 22 de Març de 2023, lo president Macron s'es exprimit dins una entrevista televisada difusada a 13 h. Fidèl a el meteis, drech dins sas bòtas (dins son cap), a confirmat la necessitat de sa lei sus la

retirada a 64 ans que declara indispensable. Desirant virar la pagina, s'es engatjat sus l'anóncia de novèls obradors pertocant lo trabalh e sas condicions. Son testarditge a per consequéncia d'irritar mai los trabalhaires caumaires e lors sindicats. França es somesa a una situacion insolubla perque doas legitimitats s'opausan. La man de Dieu a façonat la causa, perque o cal relevar mas, qu'aquel siá a prepaus d'Israèl e de Palestina dempuèi 1948 e de l'estatut de Jerusalèm e de sos « luòcs sants », o en França a prepaus de la representacion actuala dels deputats, a prepaus d'Ucraïna e Russia, o al nivèl mondial, a prepaus de l'oposicion de dos blòcs opausats, lo principi de l'equinòcci domina amb son caractèr conflictual insoluble. La primièra prima de las sèt darrièras annadas es fòrça marcat pel Dieu creator e son messatge es clarament l'anóncia de sèt annadas de continuitat de conflictes fins a son retorn gloriós en Jèsus-Crist. Aquelas diversas situacions pausan lo problèma évolutionniste de « l'uòu e de la galina » ; qu'a fach l'autre ? Lo pòble francés a instaurat sa democracia e las leis que la regisson. Mas fins ont aquela lei deu èsser considerada coma superiora al pòble que l'a establida ? Coma l'indica son numèro 5, la Republica actuala a remés en causa, la 4na, en 1958. La lei pòt donc èsser cambiada quand lo pòble l'exigís. A pas en fach que la legitimitat que lo pòble li balha. En 1793, lo rei Loís XVI a perdut son cap per s'èsser opausat a la volontat del pòble francés revolucionari...

Lo diluns 26 de Març, lo president Macron deví aculhir amb grands onors, a Versalhas, lo rei d'Anglatèrra Carles III. La visita s'anava efectuar dins un contèxte de colèra populara, de gravas e de grand ramalh. Prigondament umiliat, lo president francés es estat obligat de regetar aquela visita a de tempses mai favorables. Umiliat al prè de sos parièrs europèus e irritat, va dintrar a son torn dins una colèra granda rageuse ; la guèrra civila es pas donc mai luènh. Dins lo meteis temps, se deu anar en China ont l'espectacle de la vida francesa va amplificar son umiliacion.

Democracia e tecnocracia

La democracia pòt pas contentar totòm puèi que son principi pausa sus la necessitat de trobar d'idèas que fan consensus e son partejadas e acceptadas per de multitudes de gents a las idèas e caractèrs plan diferents. La democracia pòt pas foncionar que per l'acceptacion de totes de renonciar voluntàriament a d'unas exigéncias insufisentament partejadas. Lo principi ancian, lo de la monarquia vòl que lo dominator impause sas idèas a la rèsta de la societat. E es util de reveire la causa que conduguèt lo pòble de França a versar sa monarquia a partir de 1793. Lo pòble de França aviá suportat sens se revoltar dels sègles de regims monarquics despòtas e crudèls. Es pas qu'amb l'estampariá de la santa Bíblia, qu'una resisténcia e una oposicion guerrièra dintra en lucha intèrna contra la monarquia catolica romana. En fach, desvelant las messorgas ensenhadas per aquela religion romana, la Bíblia suscitèt d'adèptes dignes de l'eleccion divina e plan lèu dels eretièrs de la fe dicha « reformada » per que l'engatjament religiós èra coma un engatjament politic. Atacats, pensèron pas qu'a defendre lor vida, en tuant per l'espasa, la lança o lo mousquet per èsser pas eles meteisses tuats. La fe vertadièra es rara e individuala, en mena que lo mainatge ereta pas que rarament l'intensitat de fe de son o sos parents. Loís XIV organizèt lo còs especial dels « dragons » per tal de percaçar e obligar a l'abjuracion de lor fe protestanta, los novèls convertits, dins tot lo reialme de França. Al Sud-èst del Massís Central, dins la region de las Cevenas, la caça dels Uganauds foguèt terribla e terriblament eficaça. La fe venguèt clandestina e de faison vitala, amagada. Aquí perqué, dins Apo.12:6 e 14, l'Esperit evòca aquel temps d'espròva de 1260 annadas pel simbòl del « desèrt » : « E la femna fugís dins lo desèrt, ont aviá un luòc preparat per Dieu, per fin que i foguèsse noirida pendent mila dos cents seissanta jorns.../...E las doas alas de l'agla granda foguèron balhadas a la femna, per fin que s'envolèsses al desèrt, cap a son luòc, ont es noirida un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps, luènh de la fàcia de la sèrp. »

Après Loís XIV, son successor Loís XV, jouisseur desvergonhat se morís après una vida de desengatjament continual en daissant darrièr el una França entièrament arroïnada. E es donc pel mejan d'aquela roïna e d'una granda pauretat marcada per la famina que la colèra del pòble francés va èsser suscitada per Dieu. Aquel mot « famina » designa literalament la privacion de la noiridura carnala mas tanben, espiritualmente, la de la noiridura espirituala. Las persecucions catolicas an privat los franceses de la noiridura espirituala de la Bíblia e a causa del sosten e de l'aprobacion balhats pel pòble a la fe catolica, Dieu li a impausat la privacion e lo renchérissement del pan. La Revolucion francesa a son origina dins aquela raretat d'ofèrta de pan e es perque ne trobavan pas mai que de femnas del pòble, de las domesticas maires de familhas, manifestèron a grand bruch. E en pauc de temps, París s'es insurgit e rebellat contra lo poder monarquic e son governament. Dins Lévi.26:23 a 26, Dieu restaca al meteis castig aquelas doas causas : « l'espasa vengeresse e la famina » siá, « la baston del pan, brigalhat » : « s'aqueles castigs vos corregisson pas ponch e se me

resistissètz, vos resistirai tanben e vos fraparai sèt còps mai per vòstres pecats. Farai venir contra vosautres l'espasa, que venjarà mon aliança ; quand vos amassaretz dins vòstras vilas, enviarai la pèsta al mièg de vosautras, e seretz liurats a las mans de l'enemic. Quand vos coparai lo baston del pan, dètz femnas coseràn vòstre pan dins un sol forn e raportaràn vòstre pan al pes ; manjaretz, e seretz pas ponch sadols. » Atal, dins una divina saviesa, lo castig impausat per Dieu s'aplica al pan carnal e al pan espiritual, renduts tanben rars l'un que l'autre. Es mentre que noirida de pensadas amaras e crudèlas, la Revolucion va jogar son ròtle d'espasa vengeresse divina en fasant tombar per la guilhotina de las multituds de caps dins los dos camps coalizats dels enemics de Dieu : la monarquia catolica e lo papisme catolic roman. Las teorias scientificas évolutionnistes van tuar dins los esperits las revelacions divinas, e las pensadas atèas dels liures-pensaires van durablament far oblidar la necessitat de la vertadièra fe. Se prement los modèls grèc e roman, la França republicana se va bastir sus un regim democratic. Al fil del temps de remesa en causa en remesa en causa, a experimentat 5 formas de Republicas. D'unes d'aqueles cambiaments son estats obtenguts al prètz de la sang versada. E aqueles divèrses ensages an portat la pròva que lo regim de la democracia pòrta pas la solucion ideal que los èssers umans recercan vanament.

L'èsser uman acaba totjorn per patir las consequéncias de la libertat que se balha. Lo problèma levat es tan complèx qu'en regim democratic, l'òme passa son temps a establir de leis per temptar de respondre a las situacions que se presenten. L'aparicion de novèls critèris necessita de los reveire, de los corregir o quitament de los abrogar per los remplaçar.

Dins la vida segon Dieu, de règlas precisas son estadas prescrichas e aquela situacion presenta l'avantatge de limitar los besonhs d'actualizadas. Perque mai la libertat individuala es restrencha e respectada, mens i a de possibilitats de vias liuras dobèrtas per la rebellion. Mas aitant lo dire, un rebèl trobarà totjorn una bona justificacion per se rebellar contra tot òrdre establìt, divin o pas. Dins lo regim de Dieu, lo bonaür pausa sul contentament, la satisfaccion ressentida per la comunion amb Dieu quand torna venir possible. E en defòra de l'obesissença legitima que li es deguda, lo grand Dieu creator daissa una libertat granda d'accion a sas creaturas somesas e reconeissentas. Atal coma la femna contentada per son marit cerca pas un galant, lo mainatge de Dieu comolat per la bontat e la fidelitat de Dieu cerca pas d'autras fonts de plasers renovelables a l'infinìt. E en aquel temps de la prima 2023, senti aquel ligam amb aquel grand Dieu creator qu'a fach de prima lo primièr jorn de l'annada per totes los que li apartenisson, après s'èsser reconciliats amb el pel mejan de lor reconeissença de lor redempcion per « l'anhèl » Jèsus-Crist. Sens çò contentament espiritual, l'esperit uman es un avenc insaciable. Es e demòra constantament, la presa del desir carnal a las multiplas facietas que concernisson la consomacion de las femnas, dels òmes, e pels mai pèrvèrses, dels mainatges, e totes los bens terrèstres inventats, produches e venduts sul mercat universal. Mas per s'ofrir aquelas causas, cal de l'argent, encara e fòrça argent. E es aquí que la crisi economica e la roïna ven privar lo mainatge gastat, capriciós, convoiteur de las causas que pòt pas mai obtenir. Lo resultat es una colèra que recerca de responsables, plan lèu identificats. Vertat es que las situacions son crèas pels dirigents politics de las nacions, mas s'aquestes an mal agit e son legalament colpables, aquò tira pas la responsabilitat dels que los an daissats agir sens intervenir, perque dins lo regim de la democracia, lo pòble delèga son poder a de deputats, ministres e presidents qu'o representa. E es a lor inchalhença e lor desinterès politic que las gents del pòble devon lor sòrt e lor destin. Aquí perqué, rampèli encara aici, que lo grand Dieu creator contraròtle tota la vida dins totes sos domenis e aspèctes, religioses, politics, economics, ideologics, scientifics ...etc. Met en plaça los governants de totes las nacions segon çò que meritan los pòbles. Los tempses de prosperitat e de destressa li son deguts dempuèi Adam e Eve fins a nòstra epòca. Cada jorn, dins nòstra vida, descobrissèm l'actualitat que Dieu a totjorn coneguda, tre abans sa creacion terrèstra. Mas sos enemics, veson pas lor limitacion e per eles l'avenidor es totjorn agachat coma un temps de realizacion del projècte grand, del bonaür universal de contunh recercat e esperat. E que cercan de contunh ? Lo regim ideal, l'òme ideal, lo cap ideal ; mas los tròban pas. E a prepaus d'aquelas causas, i a fòrça concurréncia ; nos comparam, nos confrontam e fin finala nos afrontam dins de luchas guerrièras mostruosament tuairas. Es aital que nòstra umanitat contemporanèa va èsser successivament somesa a una roïna granda e famina carnala e espirituala abans d'èsser grandament destrucha per « l'espasa vengeresse » de Dieu complida per sa « seisena trompeta » d'Apo.9:13.

Al fil del temps, de Republica en Republica, en França l'instruccion laïca balhada als mainatges a format de gents de mai en mai ensenhadas, aiçò essent estadas particularament favorizat per la longa patz balhada per Dieu entre 1945 e nòstre temps actual. Mas o rampèli, l'instruccion fa pas obligatòriament l'intelligéncia, perque la vertadièra intelligéncia es un don de Dieu que resèrva unicament als que ne jutge dignes siá, los que fan causidas de li voler agradar e d'aprene a o conéisser, per o servir melhor. Oblidam donc un momenton aquela raretat terrèstra dispersada dins la massa de las populacions terrèstras e agacham lo fruch portat per aquela educacion laïca. Aquel tip

de creatura pòt èsser reconditionné a vòt. En cada epòca, al gres dels cambiaments morals, la nòrma aprovada es la darrièra adoptada legalament. Çò qu'èra lo ben e lo mal es invertit e l'òme ensenhat e diplomat tròba dins aqueles cambiaments de jutjament la pròva de son elevacion mentala. Es davant aquela situacion que podèm comprene l'enòrma necessitat d'èsser limitat per la revelacion divina que descriu e prescriu çò que son lo ben e lo mal segon Dieu. En tirant, aquel fren, aquela barrièra, lo dérapage e la mòrt son inevitablas. E per los aver retirats, los umans rebèls s'inventan de novèlas causas e faïçon de se morir de faïçon continuala permanenta : la rota calada, lo fum calat, l'alcoòl tua, las drògas tuan, los medicaments tuan en suenhant de malautiás especificas, mas tanben, las religions tuan fins dins lo monoteïsme e segur, fachas dins aquela tòca, las guèrras tuan de vidas creadas per Dieu.

Las grandas escolàs francesas an ensenhat e preparat las flors que govèrnan França. Se l'admission dins aquelas escolàs èra seleccionada per Dieu, aquelas flors serián dignas d'aquela carga. Mas es pas lo cas, perque çò que justifica l'admission dins l'Escòla Nacional de l'Administracion es l'argent, la riquesa e la frequentacion de la novèla noblesa republicana. De fils de rics, autentic ases, obtenon lor diplòma d'Estat per contentar las exigéncias pairalas e puèi, fan carrièra e accedisson a de pòsts dirigents importants. E lor marrida natura a pas cambiat e gerisson los afars d'Estat amb lo meteís desinterès que testimoniavan pels estudis. Ont es donc lo diplòma que recompensa e autentifica la vertadièra equitat ? Qué pòt venir un país gerit per de tan tenebroses personatges ? Es l'impossibilitat de respondre a aquel critèri qu'explica las derivas, las traïsons, los renunciaments qu'an retirat a França son ben mai preciós : sa reala independéncia. Perque çò problèma me condutz a abordar lo segond subjècte d'aquel estudi : la tecnocràcia.

Aquel tèrme tecnocràcia es compausat de dos mots d'origina grèca : *techniké* per tecnica e *cratos* per Estat siá, lo governament tecnic. En França l'ENA es l'escolà cargada de preparar de tecnicians del subjècte estatal. Se sap que l'escolà ensenha de causas teoricas perque l'escolan ensenhat absorbisca coma un buvard las leiçons que li son balhadas. E una partida granda de las causas apresadas va en efiech permetre de gerir de situacions complèxas amb eficacitat. Mas, perque i a totjorn un « mas », entre la teoria e la realitat sul terren, l'ancian escolan descobrís l'existéncia d'innombrables problèmas dont se li a pas parlat pendent sos estudis. La vida es dificila de resumir d'una faïçon teorica, perque de molons de critèris la condicionan. L'aplicacion de las règlas apresadas es facil a l'escala d'una vila, mai dificila a l'escala d'un país, e encara mai dificil dins l'Union Europèa. De cap a las dificultats, l'Enarque s'arrapa a son saber e son saber-far, e impausa en tecnician diplomat, son ponch de vista, s'apiejant amb fisança sus l'autoritat que li conferís sa carga. Dins aquela actitud, l'òme politic sosca pas mai, aplica çò que se li a après. Es aital que França a remarcat un cambiament grand dins sa politica e sa gestion de l'Estat tre que l'organizacion d'Euròpa Unida a pres son governament. Plan luènh del terren, los comissaris europèus an impausat lors directivas. Tot aquel organisme s'es bastit per l'activitat dels primièrs tecnocratas installats a Brussèlas en Belgica. Luènh dels pòbles, una armada de teoricians especializats an estudiat e mes en rota lo mejan de governar las nacions engatjadas dins l'aliança europèa. E çò qu'es arribat a nòstre país França me fa pensar a l'experiéncia d'Israèl qu'aviá lo privilègi d'èsser governat per Dieu en sa preséncia. Mas Israèl a regetat aquela preséncia divina e a preferit venir esclau dels capricis de sos reis amb totas las malediccions qu'an representadas per aquela nacion mai sovent renegada que benesida. França a fach tot parièr, a renonciat a sa libertat e son independéncia per se plaçar jol jo dels esplechaires de tot genre, los investisseires financièrs de las grandas bancas mondialas e europèas. E sa part de malediccion li torna jos forma d'una paralisi complèta, d'un asservissement complèt, de l'impossibilitat de dirigir son pròpri destin.

Nòstres tecnocratas joves son pas totes dels ases, perque n'es demest eles qué son de subredotats, a las capacitats dirigentas impressionantas tant capitan a sedusir e convéncer lor entorn pròche. Lo president Macron es l'un d'aqueles, e lo jove president actual d'Ucràina n'es un autre exemple. Aqueles òmes subjugan lors partisans que los idolatran. Mas l'autoritat dont fan pròva es lo fruch d'un orguèlh desmesurat acompanyat d'un esperit rebèl caracteristic de nòstra epòca. E aquela prima 2023 marca lo vertadièr començament del « temps de la fin » profetizat, dins Dan.11:40, temps de la fin que s'allonga sus sèt darrièras annadas siá, la darrièra setmana d'annadas profeticas. Lo déferlement de violéncia quasi insurrectionnelle a lo qual assistissèm en França republicana ven confirmar lo retrach robòt que l'apòstol Pau a profetizat dins sa letra adreçada a son companh jove de servici nommat Timothée segon 2 Tim.3 :1 a 7 : « Sàpia que, dins los darrièrs jorns, i aurà de tempses dificils. Perque los òmes seràn egoïstas, amics de l'argent, fanfarrons, auturoses, blasfémateurs, rebèls a lors parents, ingrats, irrèligieus, insensibles, déloyaux, calomniateurs, intempérants, crudèls, enemics de las gents de plan, traïdors, emportats, confles d'orguèlh, aimant lo plaser mai que Dieu, avent l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fòrça. Aluènha-te d'aqueles òmes. N'es

demest eles que s'introduson dins los ostals, e que captivan de femnas d'un esperit feble e bornat, cargadas de pecats, agitadas per de passions de tota espècia, aprenent totjorn e podent pas jamai arribar a la coneissença de la vertat. Atal coma Jannès e Jambres s'opausèron a Moïse, tot parièr aqueles òmes s'opausan a la vertat, essent corromputs d'entendement, reprovats pertocant la fe. Mas faràn pas en mai grands progrèsses ; perque lor folia serà manifestà per totes, coma o foguèt la d'aqueles dos òmes. » Es plan dins aquela descripcion que retrobam aqueles joves nommats los « black blòcs » que mette als bordilhiers dins París e d'autra grandas vila de França dins nòstra actualitat. Mas aqueles grops son pas que los precursors dels comportaments rebèls que van encara aparéisser. Son pas aquí que las primièras dolors que frapan las poblacions occidentalas e en ròtle istoric preponderant, en França, ont la fe es estada mortalament atencha. Dieu tira venjança contra la nacion qu'o a gausat desfisar e o mespresar, en primièra. E aquela vertat istorica a agut per consequéncia la construccion de la sciéncia medicala modèrna, basat sus l'intervencionisme uman : de vaccin descobèrt per Pasteur fins al vaccin contra lo Covid-19 del laboratòri american. Mas, la sciéncia medicala pòt èsser considerat coma legitima tant que tracta de malautiás dont las causas son visiblas e constatablas. Aquí ont cèssa de l'èsser, es quand pretend sonhar las malautiás de l'esperit uman mentre qu'ignòra l'existéncia de las vidas invisiblas dels marrits àngels e dels bons. Se lo mètge pren pas ne compta l'integralitat dels critèris, es certan que son diagnostic pòt pas qu'èsser fals. E aquel subjècte me condutz a rampelar que los èssers umans son d'una sola espècia e qu'a despart de d'unas particularitats d'aspècte, sèm totes concebuts sus una meteissa nòrma caracterize eretada dempuèi Adam e Eve. Las malautiás de l'esperit se concretizan pas, o rarament, per de simptòmas visibles pels uèlhs del suenhant, foguèt-aquel après lo passatge del cervèl a l'« escanèr ». La preséncia d'una tumor fina pòt èsser descobèrta mas dins aquel cas, lo suènh necessari es pas mai lo del psiquiatre mas lo del mètge, o del cirurgian especializat. Los vertadièrs trebòls de l'esperit uman son deguts coma al temps de Jèsus a d'accions dels demònis invisibles. Podiá en Dieu creator garir totes las menas de malautiás, mas èra realament sol capable de garir las malautiás de l'esperit. Escotem-o balhar aquel testimoniatge a prepaus de « dos démoniaques furios » venguts cap a el al « país dels Gadaréniens », segon Mat.8:28-29 : « Quand foguèt a l'autre bòrd, dins lo país dels Gadaréniens, dos démoniaques, sortissent dels sepulcres, venguèron a l'endavant d'el. Èran tan furioses que degun gausava pas passar per aquí. E aquí, eles s'ecrièren : Qué i a dintra e tu, Fils de Dieu ? Ès vengut aici per nos tormentar abans d'ora ? » Aici ja, aqueles demònis confirman l'ensenhament d'Apo.7:2-3 : « E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que teniá lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. » La reflexion dels dos demònis fa pròva de çò qu'abans la mòrt victoriosa de Jèsus, sabián ja qu'un castig mortal dins « los torments de la segonda mòrt » lor èra reservat. Mas coneissián pas lo projècte salvateur de Dieu qu'anava pausar sus son incarnation terrèstra en Jèsus-Crist. Esperavan lo temps, mas ignoravan lo mejan pel qual Dieu anava los poder condemnar a mòrt en tota justícia. E aquel escambi es un aliment per la fe dels elegits, perque atèsta, divinament, l'existéncia dels esperits démoniaques que la sciéncia umana refusa de prene en compte. Los medicaments impausats als malauts de l'esperit copan lors reaccions fisicas, mas caçan pas los demònis que dominan e dirigisson l'esperit del malaut possedit. Fauta d'una intervencion divina, la sola garison possibla es obtenguda se los demònis causisson eles meteisses de quitar l'esperit uman abitat e possedit, mas cap de medecina umana pòt pas las i obligar. Solament, los cases de las possessions citats dins la Bíblia son unicament revelats per de comportaments anormals extrèms. An l'avantatge de far oblidar que l'umanitat entièra es possedida se Jèsus l'abite pas. E que son aqueles comportaments rebèls constatats dins nòstra actualitat, senon los fruches d'una umanitat possedida pel drac e sos demònis ? Naissèm pas innocents, mas colpables, eretièrs del pecat e possedit per Satan e sos demònis. Sola l'autentica conversion reconeguda per Jèsus-Crist nos pòt desliurar d'aquel mortal eretatge e, unicament, de faïçon individuala, jos condicion de conformitat a la nòrma fixada per Dieu.

En causissent d'adoptar un regim democratic, França a renovar las experiéncias istoricas successivament grècas e romanas. Solament, l'experiéncia democratica mai anciana es la de la vila grèca Atenas. Es aquí qu'es nascuda la primièra forma coneguda del regim democratic e los grècs an abans nosautres ensajat de las formas diversas d'aquel governament de la vila, e après eles los romans tanben, sens jamai se contentar de las causidas experimentadas. De maniera qu'a Atenas de regim en regim un òme nommat « Thrasybule » (– 445 – 389) s'es comportat en dictator, cap a la fin de l'independéncia de la Republica d'Atenas transformada puèi per Roma en colonia romana. Se citi lo nom d'aquel « Thrasybule » es perque dins una letra adreçada a Enric, rei de França, lo profèta Michel Nostradamus a citat son nom per profetizar la dominacion d'un darrièr dictator pel qual la democràcia francesa deu acabar son cicle governamental istoric. Tot çò que concernís aquel

« Thrasybule » profetizat sembla descriure l'estil del president Emmanuel Macron, totjorn drech dins sas bòtas, estacat a l'òrdre, e autoritari. Confrontat a l'oposicion del pòble francés que supòrta pas mai son arrogància e la legitimitat de son governament autoritari plan discutible, lo president jove totjorn tròp segur d'el e de son bon drech va d'un jorn a l'autre dintrar dins la pèl d'aquel « Thrasybule » profetizat. Aquele compliment confirmarà atal l'anòncia d'un profèta plan controvertit mas dont la capacitat a profetizar de faches es ja estada reconeguda, tre son epòca.

Lo Thrasybule grèc foguèt regetat pels atenencs e s'exilièt a Tebas. Amb de soldats tornèt e s'apoderèt d'Atenas. Son accion se caracteriza per sa volontat a impausar lo regim democratic dins los pòbles a l'entorn. E pensi trobar aquí, lo ponch comun entre çò Thrasybule grèc e nòstra epòca en la quala, grand sosten d'Euròpa Unida, lo president Macron se fa un dever de sostenir, en l'armant, l'Ucràina democratica dont l'independéncia es menaçada per Russia. Ecur presagi, lo Thrasybule grèc acaba tuat pels ciutadans d'Aspendos ... Per dirigir lo país lo mai irrèligieux de la tèrra, Dieu a causit un òme dont lo prenom Emmanuel significa : Dieu amb nosautres. Que pòt dire que Dieu aimas pas l'umor... carrincant. Mas se pòt tanben veire aquí l'imatge d'un pòble incroyant rebèl que regèta e vòl tuar « Dieu amb nosautres ». Lo president Macron parteja amb lo Thrasybule grèc son regè de la part de son pòble. Après son primièr mandat revelator de sa personalitat, majoritàriament, los franceses volián pas mai d'el. Mas las circonstàncias organizadas per Dieu l'an fach reelegir per un segond mandat. Los sentiments dels franceses avent pas cambiat a son esgard, lo president mal elegit rèsta detestada per la majoritat del pòble. Tot òme intelligent, conscient de la situacion, se mostrariá plan prudent per irritar pas mai aquel pòble ostil. El, al contrari, se compòrta amb l'arroganta autoritat d'un president elegit e causit per tot son pòble. « la letra calada mas l'esperit vivifica » dich la Bíblia. Emmanuel Macron es plan president segon la letra mas l'es pas segon l'esperit, coma ne testimònia l'òdi que li vòda lo pòble dels trabalhaires franceses a lo qual, falta de majoritat absoluta legislativa, impausa sas decisions per l'usatge sistematic de l'article 49 apartat 3.

Fe, intelligéncia e saviesa

Son aquí, los tres pilars del salut prepausat per Dieu.

La fe : La vertadièra fe es la fisança plaçada en Dieu siá, la presa ne compte de totes sas revelacions biblicas. E a aquel títol aquel verset citat dins Hébr.11:6 pren tot son sens : « Solament sens la fe es impossible de li èsser agradiu ; perque cal que lo que s'apròche de Dieu crega que Dieu existís, e qu'es lo rémunérateur dels qu'o cerquen. » D'autra part, convenientament traduch, aquel verset ròm.6 :23 condemna l'actitud del dobte : « Mas lo qu'a de dobtes a prepaus de çò que manja es condemnat, perque agís pas per conviccion. Tot çò qu'es pas lo produch d'una conviccion es pecat. » Solament, dins l'original grèc, lo mot traduch per conviccion es lo mot fe. En fach, dins aquel verset lo traductor L.Segond a rason d'utilizar lo mot conviccion qu'es lo contrari del mot dobte. Perque rampèli que Paul se penja sus un problèma d'actitud plan personala de cap a las carns sacrificadas a las idòlas, e aici unicament d'aquel subjècte. Remet pas donc pas en question las nòrmas establidas per Dieu, mas unicament las doas façons de reagir a prepaus d'aquelas carns sacrificadas a las idòlas. Son rasonament es lo seguent : Lo qu'a la fe fòrta sap qu'existís pas qu'un sol verai Dieu ; çò qu'implica l'idèa que las carns son sacrificadas vanament a de vent, pels pagans. A aquel títol, s'autoriza a ne manjar. A l'invers, lo que vei, dins lo fach de ne manjar una ofensa facha a Dieu, jutge que ne deu pas manjar. E Paul o jutja feble en la fe, perque demòra presonier dels prejuts basats sus la letra de l'Escritura e non sus l'esperit uman e l'Esperit divin que la vivifican. Atal, per Dieu e Paul, los dos comportaments son justificats dins la mesura ont cadun dels dos tips de cresent agís en conformitat amb çò que crei èsser bon. Aquí perquè lo mot conviccion conven perfiechament. Mas pòt pas remplaçar lo mot fe pertot, e sol lo contèxte del subjècte estudiat o justifica o pas. Lo mejan melhor d'evitar l'actitud del dobte es de bastir nòstre jutjament sus las declaracions escrichas de la Bíblia dont las leiçons donadas son totes de las leiçons qu'an per mira d'edificar la vertadièra fe. En complissent la volontat revelada de Dieu ; i a pas mai de risc de balhar de marridas interpretacions a sa volontat. E dins ròm.14:6, Paul ditz encara : « Tal fa una distincion entre los jorns ; tal autre los estima totes egals. Qué cadun aja en son esperit una plena conviccion. » Aquí encara, Paul evòca un subjècte que concernís la liura opinion que Dieu estaca a caduna de sas creaturas, après qu'aja obesit a las nòrmas de sas leis : « Fachas acuelh al qu'es feble dins la fe, e discutissètz pas sus las opinions. » Perque la vertadièra fe depend pas pas d'una opinion, mas d'una obesissença a una volontat divina revelada. Donc, escartant lo respècte degut al sant sabat santificat al sant repaus per Dieu, Paul evòca la possibilitat per cadun d'organizar sa vida espirituala suls sièis primièrs jorns de la setmana, qu'èran pas marcats que per de numèros, segon lor òrdre cronologic, pels ebrèus de son epòca. Las culturas greco-romanas èran representadas en Israèl, amb totes lors perversions paganas per las

qualas cada jorn èra dedicat a una granda divinitat astrala. Los ebrèus devián donc se protegir d'aquela influéncia malefica. E es la fe crestiana que s'es daissada lo mai aisidament ganhada per aquela perversion pagana, après èsser estada obèrta als pagans.

La fe es tanben l'opausat de la vista. Aiçò perque lo Dieu organizator de la fe es el meteís invisible. Dieu se rend pas visible per l'umanitat que per las Escrituras santas que constituïsson la santa Bíblia. E aquí encara, la fe va començar per una conviccion individuala plan personala de cada creatura. Cadun e caduna, sèm convidats a respondre a aquela question : « Çò que ditz la Bíblia es verai o es fals ? » Mas la causa s'arrèsta pas aquí perque se pòt tanben dire : « Çò que ditz l'Alcoran, çò es verai o es fals ? » e quitament encara : « Çò que ditz lo professor d'istòria es verai o es fals ? » Apartenís a cadun de balhar sa pròpria e personala responsa segon sas conviccions e la vida o la mòrt de sa fe. E es certan, qu'aquelas tres questions an sus tèrra lors adèptes e per affermir lor conviccion van totes deure noirir lor cresença, en aprigondissent lor coneissença del subjècte que los interèssa.

En çò que me concernís, ai causit la Bíblia e en aprigondissent ma lectura e mon estudi de sos escribes, ai noirit ma fe. E ai ara la certitud que los dos autres subjèctes de questionament son vans e sens fondament solids. Los rapòrts istorics ensenhats son pasmens plan utils per resumir l'encadenament dels faches retenguts. Lo nivèl de la coneissença istorica necessària per interpretar las profecias de Daniel e Apocalipsi es pas plan naut. Dieu a volgut atal metre son lum a la portada dels mai pichons de nòstra tèrra. La vertadièra fe condutz los elegits a comprene que vivon dins de societats umanas condemnadas per Dieu a desaparéisser, perque an fach la causida de l'ignorar e d'o mespresar. E la rason d'aquela causida es lor semblança de caractèr amb son primièr cara e cara creat, vengut Satan, lo drac ; lo primièr contestatari de l'istòria multi-universala de la vida ; lo cap e lo guida del camp rebèl. Sus la tèrra del pecat, aquel camp rebèl es multiplement representat mas Dieu balha una prioritat al primièr de l'istòria de nòstra èra : lo pòble josieu el meteís que, dins Apo.2:9 e 3:9, Jèsus-Crist nomma « la sinagòga de Satan » sens mistèri, perque los faches istorics complits a Jerusalèm en l'an 30 e l'an 70, l'an justificat. Lo tèrme « sinagòga » significa amassada en ebrèu e es utilizat unicament pels josieus. Aquel primièr camp rebèl a gardat pasmens un signe de legitimitat espirituala puèi que coma lo drac, se li pòt aplicar aquel verset citat dins Ezé.28:5 : « Ès estat intègre dins tas vias, dempuèi lo jorn ont foguères creat fins a aquel ont l'iniquitat es estada trobada en çò tieu. »

Lo segond cap rebèl de nòstra èra a pas aquela legitimitat, perque Dieu l'a pas jamai trobat « intègre dins sas vias » e sa dominacion religiosa crestiana es lo fruch d'un raubatòri, un raubatòri, una mistificacion vergonhosa e enganaira. La fe apostolica es estada victima d'una intoxicacion religiosa poderosa e envasissenta deguda a las falsas conversions crestianas favorizadas per la patz ofèrta per l'emperador Constantin Ièr lo Grand en 313. Aquela fe fidèla es estada negada dins una massa de falses crestians expandits dins tot l'empèri roman. E es a causa d'aquela apostasia generalizada que Dieu a decidit de liurar aquel fals cristianisme a un cap terrèstre roman a partir de l'annada 538, data del vertadièr fondament de la religion catolica papala romana actuala. Dieu volguèt atal balhar a sos vertadièrs elegits dispersats demest los pòbles falsament convertits una pròva de malediccion d'aquela organizacion religiosa crestiana romana. Los elegits reconeisson pas dins totes los tempses que Jèsus-Crist per Cap incontestable de sa Glèisa. E per aqueles elegits, las pretensions papalas an pas cap de legitimitat. Dins Daniel 8, tres versets sufison a Dieu per resumir lo raubatòri religiós del papisme roman : verset 10 : « Elle s'aucèt fins a l'armada dels cèls, faguèt tombar a tèrra una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt. » Roma se convertís a la fe crestiana e secuta sos sants. Verset 11 : « Elle s'aucèt fins al cap de l'armada, li tirèt lo sacrifici perpetual, e versèt lo luòc la basa de son santuari. » La papa usurpa lo títol de cap de la Glèisa del Crist, li tira son accion sacerdotale, e vèrsa la basa de la doctrina de la vertat apostolica imatge simbolic de son temple o santuari. Verset 12 : « l'armada faguèt liurada amb lo sacrifici perpetual, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per tèrra, e capitèt dins sas empresas. » Aquel verset presenta la sintèsi dels dos versets precedents rampelant atal de las consequéncias, mas ajusta de faïçon plan importanta la causa de la malediccion portada : « a causa del pecat » siá, a causa de l'abandon de la practica del sant sabat dempuèi lo 7 de Març de 321. E Dieu precisa encara a l'intencion de sos elegits que la daissarà agir fins a la fin del mond : « e capitèt dins sas empresas ».

La vertadièra fe pausa sul respècte de la volontat de Dieu exprimida per la Bíblia entièra fins a la fin del mond. Es donc dificil de la resumir o de la descriure. Aquí perqué, ven necessari d'identificar çò que Dieu crida la falsa fe per fin que los elegits reprodugan pas sos pecats practicats contra el. Nos dreça atal una mena de retrachat robòt a l'ajuda de lo qual devèm poder identificar la falsa fe jos totes sos aspèctes. Perque segon la sensibilitat espirituala de cadun, d'unes indicis son netament visibles mas d'autres o son fòrça mens. E es sus aqueles indicis mai subtils que lo Drac bastit la falsa fe que pren « l'aparéncia de la pietat, mas renèga çò qu'en fach la fòrça », segon 2 Tim.3:5 : « ... avent

l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fôrça. Aluèha-te d'aqueles òmes. » E sus qué pausa la vertadièra pietat ? Sus l'obesissença, aquela qualitat opausada dins l'absolut, al caractèr rebèl e marrit que qualifica los òmes dont los elegits se devon alunhar.

L'intelligéncia

Elle es requerida e exigida de Dieu pels elegits que salva coma l'ensenha Dan.12:3 : « los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat. » ; e Dan 12:10 : « Mantun serà purificat, blanquits e espurats; los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas, mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn. » A lo lum d'aqueles dos versets es « l'intelligéncia » que caracterizarà los elegits del temps de la fin e a l'intencion dels darrièrs « réparateurs de las brècas » taulièrs a partir de 1843 ; aquelas brècas essent estadas fachas a la lei divina per Roma, Dieu precisa : « e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat. » Esaïe profetiza atal sus aqueles réparateurs de las brècas dins Esa.58 :12-13 : « los tieus tornaràn bastir sus d'ancianas roïnas, relevaràs dels fondaments antics ; qualqu'un t'apelarà réparateur de las brècas, lo que restaura los camins, que torna lo país abitable. se retenes ton pè pendent lo sabat, per far pas ta volontat en mon sant jorn, se fas de sabat tos delicis, per santificar YaHWÉH en o glorificant, e se l'onoras en non segon ponch tas vias, en te liurant pas a tas inclinacions e a de vans discorses, alara metràs ton plaser en YaHWÉH, e te farai montar sus las nautors del país, te farai gaudir de l'eretatge de Jacob, ton paire ; perque la boca de YaHWÉH a parlat. » Lo primièr compliment d'aquele profecia a concernit lo pòble ebrèu de retorn de la captivitat de Babylone, mas un segond compliment s'es aplicat al retorn del sabat dins la fe adventista a partir de l'auton 1844. Dins las doas alianças, los sants son meses en captivitat ; dins l'anciana pendent 70 annadas a Babylone la vila caldèa e dins la novèla, pendent 1260 annadas dins la dominacion papala romana de la prostituïda « Babylone la Grand ». Per l'èsser uman segon la dicha « un arbre pòt amagar lo bòsc entièr ». Sul plan espiritual, « l'arbre » de l'anciana aliança amagava efectivament als josieus, lo projècte del salut revelat per « lo bòsc » de l'aliança novèla. E Dieu sol coneissiá lo doble compliment de sas inspiracions profetizadas a sos servidors, sos profètas.

Aquela lectura de Daniel 12 me condutz a rampelar coma Dieu li balha lo ròtle d'una sintèsi de las revelacions del libre de Daniel entièr, mas tanben del de l'Apocalipsi que serà inspirat a Joan sèt sègles mai tard. Perque Dieu i ditz al verset 1 : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parièr dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats. »

Lo projècte grand de Dieu imputa lo salut a Micaël, l'àngel nommat YaHWÉH, lo que parla a Daniel e es important de comprene perqué, dins Apo.12 :7, es encara Micaël francizat en Michel que dirigís lo combat contra lo drac e sos demònis : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, ». De mena, Dieu pòrta un desmentit als que pensan se poder passar del sabat e de las ordenanças sanitàrias ensenhadas als josieus, en se reclamant de Jèsus-Crist dont lo nom es rarament citat dins tota l'Apocalipsi, perque Dieu li preferís, sos ròtles simbolicos dont lo de « l'anhèl » pascal. Lo projècte global del salut es estat revelat a de josieus per de josieus segon la carn e l'eretatge nacional fins a Jèsus-Crist e a partir de sa mòrt expiatòria, per de josieus espirituals adoptats per Dieu pertocant los pagans convertits.

La Revelacion nommada sombrenement Apocalipsi es doblament adreçada als vertadièrs elegits que se tròban dins las doas alianças originalas. Los messatges e imatges presentats dins aquela divina Revelacion son preses dins los que son escriches dins l'anciana aliança. Son donc perfiechament adaptats per èsser reconeguts per de josieus d'aquele anciana Aliança divina. En nomenant Micaël dins Apo.12:7, Dieu senhala a sos elegits que lo nom Jèsus es un nom provisòri qu'o designa per son ròtle de victima expiatòria ; provisòri mas pas mens important. Perque, es jos aquel nom de Jèsus que salva sos elegits o salva pas. Se realiza alara l'importància de plan comprene l'ensemble del projècte del salut concebut per Dieu, per o seguir e s'i adaptar dins totas sas fasas successivament complidas entre lo deluvi e la fin del mond. Espirituals o carnals, los elegits son pas que de josieus que constituïsson lo pòble de Dieu. E Daniel recep aquel messatge : « En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats ». En aquel temps designa lo contèxt del retorn gloriós de Jèsus-Crist en lo qual una escasença serà balhada als vertadièrs elegits josieus de reconèisser lo salut pausant sus la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist. josieus de raça e Josieus espirituals seràn amassa mirats e concernits per la menaça qu'expausarà fin finala a la mòrt los observadors del sabat. Fins a aquel moment particular, los josieus pioses demoraràn victimas de lor estacament a la tradicion de lors paires, coma l'an fach pendent los dos darrièrs millenaris. Mas al retorn del Crist, totes aqueles josieus se convertiran pas perque n'es de josieus coma de Crestians, demest eles se tròban dels vertadièrs e dels falses. Aquí perqué, Dieu se'n tendrà a son pròpri

jutjament de caduna de sas creaturas, avent ja lor nom inscrich dins son libre de vida.

Legissèm encara dins Dan.12:2 : « Mantun dels que dormisson dins la posca de la tèrra se desvelharàn, las unes per la vida etèrna, e los autres per l'opprobre, per la vergonha etèrna. » Dins aquel verset, sens ne desvolopar los detalhs qu'Apo.20 va revelar, l'Esperit profetiza lo principi de las doas resurreccions que seràn separadas per « mila ans » segon aquel Apo.20:3-4-5-6-7. Cal relevar aquel detalh : Dieu opausa pas « la vida etèrna » a la mòrt « etèrna » mas « la vida etèrna » a « l'opprobre etèrna ». Aiçò perque la mòrt es un passatge de la vida creada al neient ; çò qu'ensenha totjorn la Bíblia a son subjècte. « l'opprobre » es, après lo jutjament de « la segonda mòrt », la sola causa que demorarà dels marrits jos la forma de marrits sovenirs etèrns pels elegits que subreviuràn dins l'eternitat.

La falsa fe catolica romana a fach creire a de multituds que los èssers « debils mentals » èran recebuts e salvats d'ofici per Dieu. L'importància que balha a l'intelligéncia pròva lo contrari e decela encara lo camp de messorga diabolica que s'évertue a enganar e far perir lo mai de victimas possible. Quand Jèsus declarèt : « Urós los paures en esperit Esperit, perque lo reialme dels cèls es lor! », precisèt pas que parlava de « l'Esperit » del Dieu viu e totes los qu'an pas l'intelligéncia per o comprene òm acceptat la transcripcion « esperit » que pòt tanben designar l'esperit de l'òme. Es donc solament l'intelligéncia, la vertadièra, que dirigís l'interpretacion d'aquel mot « Esperit ». E que podiá esperar l'umanitat de l'ensenhament balhat per l'intrigant Vigile, lo primièr papa plaçat jos aquel títol sul sètge de Roma al Palais del Latran dins un primièr temps puèi dins la ciutat del Vatican a l'exterior de Roma. Solament, aquel luòc del Vatican èra marcat per la preséncia d'un temple dedicat a Esculapi, lo dieu roman en forma de « sèrp », Dieu nos a donc balhat un signe que justifica aqueles versets d'Apo.12:14-15 : « E las doas alas de l'agla granda foguèron balhadas a la femna, per fin que s'envolésse al desèrt, cap a son luòc, ont es noirida un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps, luènh de la fàcia de la sèrp. E, de sa boca, la sèrp lancèt d'aiga coma un fluví darrièr la femna, per tal de l'entrainar pel fluví. » Ja, de las « paraulas arrogantas » sortissián de la « boca » de la papautat del Vatican simbolizada coma una « bana pichona » dins Dan.7:8 : « Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància. »

L'intelligéncia es pas estada balhada per Dieu qu'a l'umanitat, perque dins lo regne animal, se tròba tanben d'èssers intelligents. Aquí perqué, l'èsser uman deuriá pas èsser considerat que coma una èsser animat senon animal. Çò que distinguís realament l'òme de l'animal es senhalat dins aquel verset d'Ecc.3:11 : « Fa tota causa bona en son temps ; quitament a mes dins lor còr la pensada de l'eternitat, malgrat que l'òme pòsca pas sasir l'òbra que Dieu fach, del començament fins a la fin. » Vaquí almens una causa que Dieu a pas balhada a cap d'animal. E la segonda, es sa capacitat a jutjar lo ben e lo mal ; çò que cap d'animal pòt pas far, perque la crenhença que lo can o lo gat o tot autre animal domestic a de son mèstre pause sus l'intonacion de sa votz qu'exprimís la tendresa, la doçor o la colèra e non suls mots dites per aquel mèstre. Pasmens per la costuma del dreçatge, l'animal pòt capitar a establir un ligam entre un mot prononciat e una tasca a efectuar. Nòstra umanitat reagís tot parièr mas en mestrejant de multituds de mots que constituïsson un lengatge. Solament Dieu demanda a sos elegits de s'iniciar al lengatge del cèl que recor a l'intelligéncia, segur mas tanben a la saviesa, aquel don divin suprèm.

La saviesa

Elle se caracteriza per una utilizacion de l'intelligéncia per de subtilitats reveladas per Dieu. Pendent son ministèri terrèstre, Jèsus parlava al pòble josieu en parabòlas, un lengatge ermetic per l'òme simplement animat. Mas aquel lengatge parlava a aqueles a los quals Dieu balhava de saviesa. E o cal plan reconéisser, cap dels 12 apòstols seleccionats possedissiá pas aquela indispensable saviesa. Perque Jèsus los a seleccionats demest de gents besogneux e pauc ensenhats, aiçò volontàriament per tal de los formar e los ensenhar dirèctament el meteís. En lor explicant en particular, lo sens amagat de sas parabòlas, Jèsus lor fasiá comprene coma un imatge pòt portar un messatge imputable a de situacions diferentas mas comparablas. Aqueles sens del descriptatge dels imatges a pas res d'intellectual e los escribas e los farisiens d'ièr e d'uèi son estats e son encara tròp intellectuals per balhar lor interès a d'imatges comparatius. Jèsus a comparat sos elegits a de mainatges non sens rason, perque en despièch de las aparéncias de son edat, l'adult demòra per Dieu un mainatge que vielhís, mas un mainatge pasmens. Perque Dieu tròba dins lo mainatge çò que l'adult i tròba, la fisança, l'obesissença, la dependéncia, e l'afeccion dins lo melhor dels cases, mas tanben, la desobesissença, la contradiccion e la rebellion dins lo pièger dels autres cases. La saviesa pausa pas sus l'instruccion umana e Dieu pòt rire en lum dels umans se presentar al títol de « savis ». Es pas digne d'aquel tèrme que lo a que Dieu fach don de la saviesa, e o balhe pas sens condicion. La saviesa obrís l'accès al lengatge del cèl barrat pels autres èssers umans. Tanben, Dieu la balha

pas qu'als servidors que ne jutja dignes en se basant sul testimoniatge de las òbras que lor fe produz. Jèsus a dich, « se balharà al qu'a », atal, la saviesa es aumentada en çò del que l'onora e la ten pel don mai preciós que Dieu pòt ofrir a sos elegits sus la tèrra del pecat. Perque aquela apreciacion constituís ela meteissa un embrion de la saviesa que Dieu va far créisser. L'intelligéncia e la saviesa umana, aital coma l'instint intelligent de l'animal, pausan e conduson a la meteissa tòca ; lo de l'instint de conservacion. Sabent sa vida menaçada, cada èsser viu a lo reflèx de la protegir, e per aquò es prèst a tot. Lo qu'es atacat se defend e ataca a son torn son agressor quand çò fa besonh. Mas essent desprovesit de saviesa, l'òme animat sòmi a se defendre unicament contra l'adversari que sos uèlhs veson e identifican coma tal. Sul plan espiritual, es completament desarmat e vulnerable, perque son adversària es invisibla. De l'autre costat d'el, per sa saviesa e sa fe viva, l'elegit identifica l'agressor invisible contra lo qual l'Esperit de Dieu o met en garda, e pòt atal bastir sa defensa e sa proteccion en los obtenent de Dieu, la font de tota la saviesa e lo mai poderós de totes los defensors e protectors.

La saviesa ofrís donc a l'èsser uman elegit e benesit per Dieu, una tresena dimension relacionala ; las doas primièras essent, parallèlament, la relacion visuala e la relacion auditiva que caracterizan l'èsser uman normal. Parlar la lenga del cèl e la comprene fach de l'elegit terrèstre un autentic ciutadan del reialme dels cèls. Perque aquela saviesa divina es un acompte balhat per Dieu dins l'espèra de la partença de la tèrra del pecat, pel cèl ont Jèsus a preparat una plaça per totes sos elegits seleccionats pendent 6000 annadas de vidas terrèstras.

Legissèm dins Apo.17:9-10-11 : « Es aici l'intelligéncia qu'a de saviesa. Los sèt caps son sèt montanhas, sus las qualas la femna es assetada. Son tanben sèt reis : cinc son tombats, un existís, l'autre es pas encara vengut, e quand serà vengut, deu demorar pauc de temps. E la bèstia qu'èra, e qu'es pas mai, es ela meteissa un ochen rei, e es de nombre dels sèt, e va a la perdicion. » Dieu presenta aici las basas d'una enigma que sa saviesa pòt sola esclarir. Aplica aici, lo meteís principi qu'a aplicat amb sos apòstols a los quals èra permés de recebre las explicacions de las parabòlas de Jèsus mentre que l'èra pas permés a la rèsta del pòble Juif. La proteccion melhora de la vertat divina pausa sul fach que contròla e dirigís los esperits de totes sas innombrablas creaturas. Tanben, la defensa divina pòt pas èsser violada ni transgredida per l'òme rebèl, pel qual lo mistèri divin deu demorar un mistèri incompris fins a sa mòrt. A la basa del descriptatge d'aquela enigma i a una precision balhada per Jèsus a Jean dins lo verset 7 : « E l'àngel me ditz : Perqué t'estonas ? Te dirai lo mistèri de la femna e de la bèstia que la pòrta, qu'a los sèt caps e las dètz banas. » Sol aquel verset permet de definir lo contèxte que servís de basa a l'enigma prepausada puèi. Lo contèxte de referéncia es donc lo de l'epòca de Jean siá, lo dels primièrs legidors d'aquela revelacion. E aquel contèxte es lo de la Roma imperiala que representa dins l'enigma lo seisen « rei » o regim dominator qu'es designat per la precision « un existís ». Dins aquel contèxte los emperadors romans regnan dempuèi Roma, mas jol « seten rei », o regim, l'emperador roman regnarà dempuèi l'Orient, Constantinòple per Constantin e sos eretièrs successors après 313, l'exarc de Ravena per l'emperador Justinian en 538. Dins aquela « setena » governament roman, la vila de Roma es abandonada per sos emperadors e es envasida successivament per tres pòbles barbars envasidors vencuts per l'empèri roman ; los Hérules en 476, los vandals en 534 e los ostrogòts caçats de Roma en 538 siá, las tres banas abaissadas davant la bana pichona de Dan.7:8 : « Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància. ». Los gòts venián totes del Nòrd d'Euròpa e retrobam en aquò, aplicat a Euròpa crestiana infidèla, çò qu'arribèt ja a l'Israèl infidèl dins l'anciana aliança ; l'envasidor profetizat veniá tanben totjorn del Nòrd.

L'enigma profetiza alara lo regne papal roman instaurat a Roma tre sa desliurança de la dominacion dels ostrogòts en 538, en disant a son subjècte : « E la bèstia qu'èra, e qu'es pas mai, es ela meteissa un ochen rei, e es de nombre dels sèt, e va a la perdicion. » Lo compliment istoric plaça efectivament l'instauracion papala romana dins lo temps dels sèt regims romans evocats e per son caractèr estrictament religiós, l'« ochen rei » d'aquela enigma, un « rei » dich « diferent », dins Dan.7:24 : « las dètz banas, son dètz reis que s'auçaràn d'aquel reialme. Un autre s'auçarà après eles, serà diferent dels primièrs, e abaissarà tres reis. » E en complement, a son subjècte, Dan.8:23 precisa : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux. » Cadun pòt constatar quant la pompa papala pausa en efiech sus l'artifici e l'aparéncia luxuriouse dels vestits de son clergat, sos cardinals e sos avesques e son culte seductor tornat al « dieu de las fortalèssas » de Dan.11:38, ont bastiments fortificats, que constituïsson sas Catedralas dont las sagetas totjorn mai nautas e agudas ponchan cap al governament divin del cèl : « Pasmens onorarà lo dieu de las fortalèssas sus son pedestal ; a aquel dieu, que coneissián pas sos païres, tornarà dels omenatges amb d'aur e d'argent, amb de pèiras preciosas e d'objèctes de prèmi. » ; aiçò essent acompanhat de

« l'arroganta » actitud del mesprètz papal per la vertat revelada dins la santa Bíblia. Pòdes atal comprene a que conven d'imputar l'incendi qu'a destruch la sageta principal e la teulada de la catedrala de « Nòstra Dòna de París » ; cadun d'aqueles tèrmes constituent una causa de colèra divina que Dieu a pena a contenir. « la bèstia va a la perdicion » precisa l'enigma siá çò que Dan.7 :11 confirma en disent : « Agachèri alara, a causa de las paraulas arrogantas que pronunciava la bana ; e mentre qu'agachavi, l'animal foguèt tuat, e son còs foguèt avalit, liurat al fuòc per èsser cremat » Apo.17:16-17 confirma disent : « las dètz banas qu'as vistas e la bèstia asiraràn la prostituïda, la despolharàn e la metran a nud, manjaràn sas carns, e la consumiràn pel fuòc. Perque Dieu a mes dins lors còrs d'executar son intencion e d'executar una meteissa intencion, e de balhar lor reialtat a la bèstia, fins que las paraulas de Dieu sián complidas. » Apo.19 :20 profetiza encara aquela punicion finala de la bèstia : « E la bèstia foguèt presa, e amb ela lo fals profèta, qu'aviá fach davant ela los prodigis pels quals aviá sedusit los qu'avián pres la marca de la bèstia e adorat son imatge. Foguèron totes los dos getats vius dins l'estanh ardent de fuòc e de sofre. » Per aquela destruccion, calrà pasmens esperar la fin del seten millenari, per que al jutjament darrièr, la tèrra prenga son aspècte « d'estanh de fuòc e de sofre » profetizat per l'actuala activitat esporadica dels volcanes dispersats sul glòb terrèstre ; lo magma sosterranh serà alara expandit sus la tèrra entièra, eliminant l'aiga de las mars.

Es a aquela saviesa divina que devi ma compreson dels mistèrs divins dont te presenti las explicacions. Benesits donc amb ieu aquela gloriosa saviesa del Dieu viu perque bastís ton salut e lo mieu.

La vida sens mòde d'emplec

Torni uèi sul subjècte de la santat fisica e mentala de l'èsser uman, perque aquelas causas condicionan son benestar. Mentre que la vida carnala a pas davant ela mai que sèt annadas de prolongacion, nòstre divin Paire en Crist me fa realizar e relevar las causas de nòstres patiments qu'apareisson e s'impausen pendent nòstra vida. Lèu octogenari, aurai desirat comprene aquelas causas tre ma naissença mas coma totes los èssers umans, soi dintrat dins la vida sens conéisser son mòde d'emplec, e abans ieu, mos parents l'an pas tanpauc rebut dels lors. Podián pas donc res me transmetre e Dieu, lo sol que sabíá tot e aviá responsa a tot, esperava que foguèsse madur per me parlar e m'ensenhar. La prioritat de son messatge èra de respondre a la tripla question « que soi, d'ont veni, ont vau ? » Soi un alen de vida e un esperit viu, veni del neient, e vau cap a l'eternitat ofèrta en Jèsus-Crist.

Per comprene çò que nos venèm, nos cal reprene lo trajecte entièr de nòstra vida. Comença dins lo ventre de nòstra maire, dins sa matritz dins la quala flotam dins lo liquid del placenta. E aquel detalh es fòrça important per comprene la seguida de nòstra evolucion. L'avantatge d'aquel banh intèrn es de permetre a l'embrion uman de se desvolopar de faïçon armoniosa puèi que l'integralitat de la susfàcia del còs en construccion patís pas cap de pression que poiriá frenar lo desvolopament de las cellulas. Lo programa contengut dins l'ADN de nòstre genòma s'executa de la mena sens problèma jos condicion que lo còs patisca pas de mal en s'enrotlant dins lo cordon ombilical qu'o religa als òrgans nutritius de sa maire. Après las dolors de l'enfament de sa maire, lo mainatge entre dins la vida terrèstra en respirant d'aire. Mas quals cambiaments per el dins aquela etapa de sa vida ! Descobris las consequéncias de la lei de la pesantor terrèstra e pòt plànher las condicions de sa vida anteriora, ont son còs flotava dins una doçor extrèma. Es aquela experiéncia qu'es estada escricha dins nòstra memòria inconscienta que justifica lo ressentit del benestar obtengut dins un banh d'aiga ont nòstre còs nud se pòt tornarmai liberar de la lei de la pesantor. Perque dintrar dins la vida consistís a èsser confrontat a de multiplas brutalitats. E ja, ressentir la pesantor de nòstre còs, ressentir lo caud o lo freg, ressentir lo fregadís dels vestits sus la pèl, que d'agressions a las qualas cal que lo mainatge nascut se degan adaptar ! Una tecnica de jasilha cabussa lo nenet que ven de nàisser dins una banyoira pichona dins la quala pòt flotar encara un moment al costat de sa maire. Lo nenet es atal provisòriament rasseurat e son passatge cap a la vida e sas constrenchas es de mena amortit. Mas lo mainatge deu fin finala afrontar la vida balhada sus la tèrra del pecat responsable de totes sas agressions brutalas que son pas que las consequéncias de la malediccion que frapa l'espècia umana entièra.

Què diria donc lo mòde d'emplec de la vida terrèstra umana ? Es una causa fundamentala a conéisser, e aquela causa, i a d'aquò fòrça annadas, Dieu me l'a fach escriure dins las paraulas d'una cançon qu'ai compausada. En aquí los tèrmes : « la costuma es una lei, a la quala s'escapa pas, e quand creses i arribar, te domina mai que jamai, Satan te ten, te ten plan ». En aquel temps imputèri aquel principi a las drògas divèrsas, las mens fòrtas, cafeïna del cafè, nicotina del tabac, alcohòl, e las

mai fòrtas, opium, cocaïna e autras, Vesiái pas mentre que çò que veniá evident dins l'actualitat de l'umanitat. Uèi, revèli de causas mens evidentas pasmens plan damageables que son creadas per la costuma. Dins la tresena dimension, nòstre còs físic subte de faïçon constanta las consequéncias de las costumas que, renoveladas de contunh, pòrtan de consequéncias de trebols, de malautiás e de disfoncionament de nòstres organs principals. Atal suls bancs de son escòla ont passa de nombrosas oras, lo mainatge avachi sus son burèu favoriza l'arredondit de sa columna vertebrala que se va transformar en escoliòsi amb totas las dolors vertebralas que pòdon marcar aquela malautiá que, s'es pas corregida, s'agrarà amb l'edat. Ai ja parlat de la faïçon de dormir, e devi tornar sus aquel subjècte perque sabi uèi qu'ai patit de consequéncias degudas a l'acostumat de dormir sul costat, lo cap pausant sus una coissinèra. Ai descobèrt ma dependéncia d'aquela costuma, perque espròvi la mai granda dificultat per m'endormir sus l'autre costat o pièger encara, d'esquinas. Pasmens aquela posicion d'esquinas sembla èsser la mai favorabla per evitar las malformacions de nòstre còs e de nòstra cara. Perque lo fach de dormir sul costat comprimís los teissuts de la pèl del costat de la cara que pausa sus la coissinèra. E compreni alara perqué, mas parpèlas esquèrras s'obrisson mens que mas parpèlas drechas. En fach, los uèlhs se desvolopan dins de condicions plan diferentas ; l'uèlh drech se desvolopa liurament, mentre que l'uèlh esquèr compressé per la coissinèra demòra de longas oras cada nuèch dins un estat congestionat que desforma son desvolopament. Nòstras nuèchs bastisson l'estrabisme e la desformacion lenta e progressiva de nòstra fisionomia. Un uèlh constantament preissat acaba per se desformar e aquela pression renovelada pòt provocar son ovalisation e la del cristallin que conduson a l'astigmatisme ; çò que me concernís. Nòstre còs a donc aquel desplaçament inconvenient de se poder lèu adaptar a una costuma novèla qu'adòpta simplament per la frequéncia del renovelament de la practica. Mas la fasa del cambiament de la costuma es plan dificila d'obtenir. Nòstra natura demanda pas res mai que de seguir lo rodal traçat per la costuma presa. Mon desir de dormir d'esquinas a agut per consequéncia de demorar desvelhat sens dormir pendent mantuna ora al tèrme de las qualas lo sòm es enfin vengut amb una fragilitat granda, dels sòmís, e un revelh matinièr dins un estat de fatiga. Un tal resultat es decebedor mas entièrament previsible. Perque sabi que me calrà insistir pendent quelques tempses per passar de sòm sul costat al sòm d'esquinas, mas l'enjòc, justifique l'esfòrc necessari, perque desire fòrça liberar mon uèlh esquèr d'aquela pression nocturna qu'o congestiona.

En creissent e en vielhissent prenèm tanben de pes que nòstra columna vertebrala pren en carga. E se, en posicion de pè, las vertèbras de nòstre copet pòrtan pas que lo pes de nòstre cap, n'es pas tot parièr per nòstras vertèbras lombaras que pòrtan lo pes de tota la partida nauta de nòstre còs. Aquí perqué, devèm imperiosament velhar a balhar a nòstra columna vertebrala la posicion nocturna mai favorabla per ela, en evitant lo fals confort douillé de la doçor e de la soplesa. Perque penjant nòstre sòm, totes nòstres muscles e tendons se destiban e nòstre còs entièr es somés a la terribla lei de la pesantor terrèstra ; s'afaïssa e s'adapta al supòrt qu'o sosten, n'esposa tota la forma, favorabla o pas. Aquí perqué aquel temps del sòm nocturn apelat « la mòrt pichona » es réparateur o destructor segon son influéncia sus nòstra santat a cort e a long tèrme. Aquel temps jornalier d'inconsciéncia ocupa lo tèrç de nòstra existéncia, çò qu'es considerabla e li balha una bona plaça dins nòstre manual d'emplec de nòstra vida. Sabent quals son los besonhs de nòstre còs e de son estructura ossosa e musculara, cadun pòt en coneissença de causa causir lo tip de sa lichariá que deu demorar bòria e en cap de cas tròp plegadís. Mas dins totes los cases, per gardar nòstra reala independéncia, devèm evitar de tombar jos la dependéncia de la costuma dins de nombroses domenis. La costuma nos liga amb de cadenas dificilas a rompre. L'òme realament liure beneficia de la facultat de s'adaptar lèu a quala que siá situacion e te prepausi aquel testimoniatge viscut per Jèsus-Crist e sos apòstols. Lo ser, abans son arrestacion, Jèsus se preparava a passar sa darrièra nuèch sul Mont dels Oliviers, en fàcia de Jerusalèm. Ganhats per la fatiga amolonada dins la jornada, sos apòstols avián besonh de dormir, coma n'avián la costuma e compreguèron pas qu'après son arrestacion quant Jèsus auriá volgut que l'assistiscan e o sostengan dins sos darrièrs moments de libertat. Es pas res mai legitim que lo besonh de dormir, mas aquela nuèch, aquela costuma prenguèt un aspècte crudèl per nòstre Salvaire que foguèt atal privat del sosten fraternal de sos apòstols qu'aimava tant. Ai personalament passat de nuèchs blancas per far partejar lo lum que Dieu m'a fach descobrir. Lo zèl e lo bonaür de far descobrir aquel lum divin me teniá desvelhat e ai après atal quant fa besonh d'èsser pas dependent de qué que siá : de sòm o de tota altra costuma.

Ignorant lo mòde d'emplec de la vida, generacion après generacion, los èssers umans an ensenhat a lors mainatges a se conformar a de costumas dont son venguts inconscientament esclaus. Ma pròpria maire èra un exemple caracteriza de genre e ieu lo contrari absolut. Sa vida èra reglada coma un relòtge e la miá demorava liura e independenta. Aviam donc fòrça dificultat nòstra acordar tant nòstres comportaments èran diferents. Mas aimava la veritat del Senhor e s'es endormida dins sa patz e son salut avent rebut los novèls lums profetics que Dieu m'a fach descobrir e conéisser. Nòstras

diferéncias èran carnalas e nos separavan unicament sus la tèrra del pecat. Dins lo reialme de Dieu que ven, aquelas condicions carnalas existiran pas mai e sol l'amor de la vertat del Senhor subsistirà dins los esperits dels àngels que nos seràn venguts.

Las costumaz concernisson lo ritme de nòstra alimentacion. E rampèli aquel vièlh adagi « cal manjar per viure e non viure per manjar ». Manjar per viure permet de mantenir lo còs en vida e en bona forma ; viure per manjar condutz lo còs a l'obesitat e dels desreglaments ormonals al pièger mortals. Una autra dicha dicha « que dormís dine ». E çò es vertat, que dins lo cas de la fatiga fisica, lo còs recupèra mai de vitalitat d'un bon sòm que ne tira pas d'un repais. En mai aquela dicha « que dormís dine » condemna a bon drech anar lo repais pres abans de se colcar. La bona santat de nòstra arma entièra necessita la noiridura que li fa besonh e indispensabla per assegurar totas sas foncions fisicas e mentalas, sens subrecargar nòstre organisme. E en seguissent aquel principi, ai conservat fins a aquel jorn la meteissa talha e lo meteïs pes qu'aviái dempuèi ma majoritat. Ai pas de graissa inutila, pas de subrecarga, e ai pas recors a cap de medicament, totas causas que devi al conselh esclarit de nòstre Senhor Dieu. Avent descobèrt e practicat, civilament, dempuèi 1970 los benefiches del vegetarisme, pel testimoniatge d'un amic qu'o practicava amb de resultats indiscutibles, perque èra culturista, ai observat aquel mòde alimentari, religiosament, dempuèi 1980 annada de mon baptisme dins la glèisa adventista del seten jorn de Valença sus Ròse, en França. Aquel amic èra vengut el meteïs adventista del seten jorn una annada abans ieu. Ma lectura del libre de la Genèsi e de las ordenanças divinas alimentàrias citadas m'a permés de comprene coma Dieu m'aviá preparat fisicament abans de m'ensenshar espiritualmente, confirmant atal la dicha « un esperit san dins un còs san », çò que Dieu transforma en « un esperit sant dins un còs sant », perque es a la « santetat » o la « santificacion » que nos crida en Jèsus-Crist, amb totes los autres pecadors eretièrs del pecat original. Crida totes los que vòlon retrobar la vertadièra libertat en essent desliurats de l'esclavatge del pecat dins lo qual l'èsser uman es presonier de marridas costumaz que las leis umanas transforman en costumaz e en tradicions legitimadas e legalizadas. Es per poder resistir e escapar a aquelas malediccions collectivas que l'elegit en Crist deu demorar liure e independent sabent que son salut e sa proteccion sus la tèrra dependan pas que de Dieu e d'el sol. La vertadièra libertat es l'unic mejan de testimoniar per Dieu contra lo pecat qu'impunta a sos adversaris del camp enemic. Mas per resistir al pecat, cal qu'aqueste siá perfiechament identificat e es la tòca qu'a balhat a sas revelacions profeticas. La coneissença del mòde d'emplec de la vida concernís aitalas vertats de la fe que l'identificacion de las marridas costumaz de nòstres sòms nocturns. La vida se dissèca pas forma un tot qu'englòba totes los subjèctes imaginables. En nos creant, Dieu es creator de tot çò que nos representa coma arma individuala compausada d'un còs e d'un esperit. Nòstres patiments son partejats per el, mas nos permeton de comprene que las causas engendren d'efièches inevitables. Se lo mainatge apren pas çò qu'es lo fuòc, se pòt getar dins lo fuòc e se morir cremat. Sabèm quant los consells dels autres son pauc escotats mentre que las leiçons viscudas personalament son escosentas mas recebudas e enregistradas dins nòstras memòrias e nòstra intelligéncia. Aquí perqué naissèm sens conéisser lo mòde d'emplec de la vida... o devèm descobrir per d'experiéncias viscudas dins nòstra pròpria carn e nòstre esperit. E puèi, cal pas oblidar que naissèm dins la malediccion de la carn e que nòstre passatge dins la vida terrèstra representa pas qu'un estadi de seleccion per la vida etèrna ont lo risc del mal existirà pas mai. Lo mal e los patiments restacats a la vida sus la tèrra del pecat an per sola tòca de far desirar la vida celèsta perfiecha e sens cap de mals. Aquí perqué, dins Apo.21:4, l'Esperit declara a prepaus dels elegits salvats al retorn de Jèsus-Crist : « Eissugarà tota lagrema de lors uèlhs, e la mòrt serà pas mai, e i aurà pas mai ni dòl, ni crit, ni dolor, perque las primièras causas an desaparegut. » E lo temps ont aquelas condicions seràn mesas en accion es pas mai qu'a sèt annadas davant nosautras.

La situacion mondiala en fin Mart 2023

Lo president Putin cap de Russia a aculhit en visita oficiala e amb grands onors lo president de la China populara Mr Xi Ji Ping. Dins lo meteïs temps, Russia a rebut los presidents africans, causa que los mèdias occidentals an pas desirat evocar. En fach, fins aquí, lo camp occidental a volgut creire a la possibilitat d'una neutralitat de China, en pretendent que per ela, l'interès comercial premiava sus l'engatjament politic. Vertat es que dins un plan de patz prepausat per China pel conflicte qu'opausa Russia a Ucraïna, China s'es mostrat favorable a la patz sens prene partida per un camp o l'autre. Pasmens, s'es pas amagada per far pròva d'un ligam particular amb lo pòble rus. Solament, dins la jornada del 30 de Març, d'imatges mòstran un president chinés qu'exòrta sos caps militars a se preparar per combatre un eventual atacant. Son budgèt militar va aténher 7% de son PIB ; çò que representa un investiment militar enòrme. China se prepara donc ela-tanben a la guèrra,

probable en vista de sa represa de l'illa de Taiwan. Solament, dins aquel contèxte, Emmanuel Macron se deu anar en China acompanyat d'Ursula Von der Leyen la presidenta de la comission europèa. Cap de docte que las autoritats europèas van temptar de convèncer lo president chinés de liurar pas d'armas a Rússia, e benlèu que segon lor costuma, van acompanyar lor demanda de menaças de sancions que serián presas contra China per tot lo camp occidental. E es aquí qu'una gròssa error de jutjament risc de provocar lo contrari de çò que desiren obtenir. Perque en fach, los occidentals vòlon defendre a China de far a Rússia çò que fan eles meteisses en favor d'Ucràina, en se basant sus la legitimitat de lor lei occidentala adoptada per l'ONU. Mas los europèus semblan pas conscients del nivèl de lor dependéncia de China, perque es pas mai solament de gas rus que serián privats, mas de tot çò que China produch e impòrta en Euròpa per equipar qualques 300 milions d'abitants. Perque Euròpa es tot simplament equipada per la produccion chinesa qu'arriba dins de filas de cargos cargats sus quatre nivèls per de contenidors metallics. Sens China, Euròpa torna seissanta annadas endarrièr levat qu'aurà pas mai las empresas que fasián sa riquesa a aquela epòca. Sa situacion seriá donc pièger que totes las qu'a traversadas. Pertocant China, a la possibilitat de començar amb l'Orient, l'Orient Mejàn, e Africa. E vist la densitat de sa poblacion, mai o mens 1 Milliard 400 milions d'abitants, a fòrça a far per equipar sa pròpria poblacion avent ara gràcias als occidentals, totes los mejans tecnics per respondre a sos besonhs. Aiçò ditz, la question se pausa, coma Mr Xi Ji Ping va reagir davant una menaça de sancions occidentals ? Pensi que va fénher de voler demorar en relacion comerciala amb l'Occident mas s'engatjarà pas en res e de faison mai o mens mascada, aprovisionarà Rússia en armas. Los occidentals descobriràn sas accions e seràn obligats de copar, eles meteisses, l'unic panièr dins lo qual avián plaçat totes lors uòus. E aquela moleta economica gastada entraïnará en Euròpa dels trebols e de las irritacions de sos pòbles, de las falhidas, dels conflictes intèrns, de las faminas e dels mòrts.

Los occidentals s'inquietan egalament de l'ajuda militara balhada a Rússia pel president de Corèa del Nòrd, Mr Kim Yong Un. Amaga pas son desir d'ajudar Rússia contra lo camp occidental en lo qual retròba, amb America, lo partenari de Corèa del Sud, son enemiga ereditària cronica.

De son costat, Japon a decidit el-tanben de se rearmar ofrissent ja son sosten oficial a Ucràina sostenguda per America.

Enfin, Mr Lukashenko president de Bielorussia aficha sa paur d'una escalada conduent a la guèrra nucleara. Son messatge oficial convida a la recèrca de la patz dins la negociacion per evitar una escalada e aquel messatge comença en disent : « Preni lo risc de dire...etc » Pren un risc de cap a son amic Putin qu'o sosten politicament e militarment. Mas a l'encòp, se felicita de veire arribar dins son país de las armas nuclearas tacticas russas. Fòrça aimarián saber çò que se son dich Mr Putin e Mr Xi pendent lor rencontre a Moscòu. Mas, Mr Putin li a segurament pas amagat sa determinacion a aténher la tòca que s'es fixat en lançant son « operacion especiala » en Ucràina. A degut defendre sa causa en rampelant qu'aquela « operacion especiala » se transforma en guèrra internacionala a causa de la reaccion epidermica dels americans e del camp europèu de l'OTAN. Solament, s'es qualqu'un que coneis plan la pensada de Mr Putin, es son amic Mr Lukashenko e son darrièr messatge ont exòrta a la negociacion es la pròva melhora de la determinacion absoluta de Mr Putin d'aténher sos objectius inicials. Mas lo comportament dels occidentals de l'OTAN a considerablament transformat son objectiu inicial, perque la fornidura d'armas que tuan de soldats russes alimenta contra eles un òdi que crida a la venjança contra tot lo camp occidental. E dins aquel camp occidental calriá comprene aquel besonh de venjança, mas es pas encara lo cas, perque al contrari, la mièja-capitada de la resisténcia ucraïniana a fach nàisser l'espèr d'una desfacha de Rússia, çò que se concretiza per d'ajudas militaras suplementàrias per Ucràina e atal s'acreis l'escalada. Nos trobam a un moment clau d'aquel conflicte, perque las doas armadas, que s'afrontan dempuèi ja un an, son ara aflaquidas moralament e militarment, a causa de l'agotament de las municions de totes genres, balas, obuses, missils, drònes, carris e canons. En un an, los estòcs impressionants de bombas son estats agotats o quasi perque las cadéncias de tirs demesisson drasticament dins los dos camps opausats. Per nòstre Dieu creator que salva al nom de Jèsus-Crist, aquela annada de guèrra a jogat un ròtle fondamental per la preparacion de la fasa seguenta dins la quala l'objectiu de Rússia serà pas mai solament Ucràina, mas l'Euròpa occidentala dins son integralitat.

Sens presentar aquelas causas coma una revelacion divina, daissi mon esperit tirar de possibilitats fondadas sus de faches constatats dins l'actualitat. E rasoni atal : las atacas successivas d'Euròpa pel « rei del miègjorn » e lo « rei del septentrion » se pòdon pas téner que s'America se retira del terren del conflicte siá, de l'Euròpa occidentala. Lo zèl europèu en favor d'Ucràina a pas per explicacion que lo suivisme europèu de cap a America, aquela granda poténcia militara mondiala sus la quala totes los païses membres de l'OTAN comptan per los defendre contra lors enemics, en l'ocurréncia, en aquela prima 2023, Rússia, l'autre granda poténcia militara de la tèrra. Un eveniment qu'ignòri encara deu conduire America a se retirar d'Euròpa ; qual benlèu aquel eveniment ? D'eleccions

presidencials americanas s'apròchan e en aquel moment meteis un procuraire negre vòl inculpar Mr Trump per de rasons escabrosas inutilas a desvolopar aici. Mas lo camp entièr de son partit Republican denòncia una manòbra politica qu'a per mira d'escartar lo candidat Trump per l'empachar de participar a aquelas eleccions. En ebullicion, aquel còp America dels Estats Units poiriá plan venir America dels Estats-Désunis. Perque Jèsus-Crist pòt agir contra ela en copant per ela sa « houlette Union » coma o faguèt al temps del profèta Zacàrias segon Zac.11:14 : « Puèi copèri ma segonda houlette Union, per rompre la fraternitat entre Juda e Israël. ». Lo temps de guèrra que Dieu prepara sus tota la tèrra pausa sus aquel principi de destruccion de las « unions » establidas. Atal, l'union americana poiriá desaparéisser per tal de favorizar la disparicion de l'union europèa que l'a presa per modèl. Va de se qu'absorbida per una guèrra civila, America auriá pas ni l'enveja ni la possibilitat de perlongar son ofèrta d'armas a Ucraïna e a l'Euròpa occidentala que la sosten. Aquel programa ten la rota pro logicament mas de las suspresas pòdon encara far aparéisser d'autras donadas conduent a d'autras explicacions. Mas en esperant, es plan dins las experiéncias viscudas per America que son retirament del conflicte europèu deu trobar sa justificacion. En defòra del cas evocat, America se pòt trobar engatjada dins una guèrra contra China que se volriá apoderar de Taiwan ; es encara una possibilitat plan reala. E dins aquela situacion, auriá de mal a gerir a l'encòp una guèrra contra Russia en Ucraïna. Dins Daniel 11:40 a 45, Dieu fa pas mencion de las autras novèlas poténcias militaras aparegudas dins lo mond : China, Índia, Corèa del Nòrd, Iran, totes enemics potencials dels europèus occidentals. Mas podèm relevar ja las possibilitats d'alianças guerrièras d'aqueles païses. Es pas que jorn après jorn que Mr Putin vei son projècte inicial d'« operacion especiala » se cambiar en granda guèrra internacionala mondiala. Vertat es qu'aviá pas previst aquel desvolopament dels faches, mas que l'èra ? Degun sus la tèrra, mas sol e unic, lo grand Dieu incarnat en Jèsus-Crist. A preparat d'avança totes los detalhs qu'an bastit aquela situacion insolubla. E los instruments umans qu'utiliza per la far complir ignoravan entièrament son projècte. Los observators de la guèrra en Ucraïna comptan lo nombre dels mòrts dels dos camps, mai de 200 000 tuats o nafrats res que per Russia e probablament aïtant del costat ucraïnian. Aquelas chifras son effarants, sustot après 78 annadas de patz europèa dempuèi 1945, mas es pas pasmens aquí que la debuta de l'ecatombe granda que deu destruire fins al retorn de Jèsus-Crist, a la prima de l'an 2030, l'integralitat de las vidas umanas terrèstras, a l'excepcion de la vida dels darrièrs elegits demorats fidèls al sabat fins a èsser menaçats per una condemnacion a mòrt.

Dins sa saviesa, Jèsus-Crist a dich que lo que projècta de bastir una torre se deu assegurar de poder menar son projècte fins a son tèrme. Mas dins la situacion actuala mondiala, totòm es pres al desprovesit. Russia en primièr, America puèi, perque se vertat es que desirava arrancar Ucraïna al camp de Russia, èra pas prèsta d'o far al prètz d'un afrontament dirècte amb Russia. Sap que Russia dispausa d'armas nuclearas a las poténcias redobtablas e crench logicament qu'acabe per los utilizar, mas a l'encòp dins aquela guèrra, Russia crencha per tot lo camp occidental revèla una feblesa al nivèl de son equipament militar qu'a pas evoluat pel conflicte convencional. Las armas occidentalas redoutablement precisas compensan largament la minoritat del nombre dels combatents ucraïnians, e Russia l'a après a sos dependes, mas consèrva l'avantatge indenegable del nombre e d'una formidabla resiliéncia nacionalista de la majoritat de son pòble. Sap encaissar los còps e sap esplechar lo temps. A l'opausat, dins lo camp occidental europèu, los pòbles enriquets supòrtan plan mal l'apauriment brutal que se tradutz per de crisis nacionalas e de reaccions violentas dels pòbles. Solament, la situacion mondiala es venguda entièrament desfavorabla a Euròpa que deslocaliza dempuèi d'annadas sas produccions cap a China e autras païses encara mai paures del tèrç mond. Dins l'aggravacion de la crisi actuala l'union europèa va volar en esclat e desaparéisser. En darrièra minuta, reculhissi las darrièras informacions pertocant de menaças russas intensificadas contra Euròpa. De faïçon plan oficiala, dins un document, Mr Putin declara l'Occident coma menaça existenciala per Russia, confirmant atal la segonda fasa de la guèrra d'Ucraïna dins la quala lo novèl enemic designat es ara clarament l'OTAN europèa. E d'ara enlà, Russia se resèrva lo drech d'utilizar de bombas nuclearas tacticas previstas en cas de menaça existenciala per son país. E çò que cal comprene imperativament, es que totes los que jutjan las menaças nuclearas russas falsas e enganairas ignòren egalament que Jèsus-Crist ordena aquela utilizacion destructritz terrifiante. Perque çò caractèr de « terror » es estat programat e profetizat per establir lo ligam que religa los castigs de la « quatrena » e la « seisena trompeta » de l'Apocalipsi, segon Apo.8:12, 9:13 e 11:14. La segonda forma de la « bèstia que monta d'abisme » es rus e fòrça mai destructritz que la primièra qu'a concernit « la terror » de la Revolucion francesa entre 1793 e 1794.

Nouveau, novèl, novèl ...

Aquelas explicacions novèlas recebudas en aquel sabat del 1èr d'Abril te van permetre de comprene melhor coma Dieu presenta la Tresena Guèrra Mondiala dins sas profecias biblicas.

Son antitype es dins la fèsta de la primièra Pâque viscuda pel pòble ebrèu en tèrra egipciana. Es dins aquel compliment que trobam dins la meteissa nuèch, la proteccion dels ebrèus estalviats per la sang de l'anhèl pascal, mas tanben, a l'opausat absolut, la mòrt de totes los « primièrs-nascuts » egipcians tuats coma pecadors ; çò que conduirà Dieu a crear la fèsta del « jorn dels expiations » dont la tòca serà de profetizar per un rite religiós coma Dieu projècta de metre legalament fin al pecat que condemna sos elegits. Dieu va plaçar sul 10en jorn del 7en mes, pel qual debuta l'equinòcci de l'auton, aquela fèsta centrada sul pecat als antipòds de la de la Pâque qu'ensenha l'ofèrta de sa justícia lo 14en jorn del primièr mes. Aquela fèsta situada en auton a pas qu'un caractèr provisòri e una tòca pedagogica que la mòrt de Jèsus-Crist a esclariat e complit a prepaus de l'expiation del pecat original eretat per sos elegits. Pòt donc cessar e desaparéisser dins la fe crestiana atal coma la fèsta de Pâque. Mas la Pâque va demorar per Dieu una data fondamental, un tip que serà renovelat al moment del retorn gloriós de nòstre divin salvaire Jèsus-Crist, moment ont Dieu va far perir totes los èssers umans demorats portaires de lors pecats. Dins la profecia Dieu pren totjorn Euròpa per cibla perque es en Euròpa que lo nom de Jèsus-Crist es evocat e ensenhat. Mas lo privilègi restacat a aquela coneissença torna l'infidelitat dels pòbles europèus encara mai culpable que los autres pòbles de la tèrra non crestians. En mai aquela coneissença quitament imperfècha fach d'eles de las premícias o « primièrs-nascuts » infidèls dignes de sos castigs. E es a aquel títol qu'après las cinc precedentas, sa « seisena trompeta » va far « tuar lo tèrç » de totes los « primièrs-nascuts » del cristianisme occidental venguts pecadors infidèls e rebèls. Una pròva d'aquela interpretacion nos es balhada pel fach que la glèisa catolica maire ten França per sa « filha ainada » ; França que constituís la mai granda poténcia europèa de l'OTAN. Aquela expression de « primièr-nat » es una clau fondamental per comprene Dieu, perque designa dins Apo.1:5, Jèsus-Crist presentat coma lo « primièr-nat dels mòrts » : « ...e de la part de Jèsus Crist, lo testimoni fidel, lo primièr-nat dels mòrts, e lo prince dels reis de la tèrra ! Al que nos aima, que nos a desliurats de nòstres pecats per sa sang, ... » Tous los que se reclaman de son salut son eles-tanben dels « primièrs-nascuts » titulars. E aquò dempuèi la creacion d'Israèl pendent la Pâque de la sortida d'Egipte, e Dieu a confirmat la causa en nomenant Israèl sa « primièr-nat » dins Exo.4:22 : « Diràs a Faraon : Atal parla YahWÉH : Israèl es mon filh, mon primièr-nat. » Mas quand aqueles « primièrs-nascuts » justifican lo pecat e l'actitud rebèlla de cap a Dieu, venon dels pecadors unicament dignes d'èsser subte destruchas per el. E es precisament l'estatut actual de las falsas religions crestianas occidentalas dempuèi 1843, e per « l'adventisme » oficial « vomit » per Jèsus-Crist, dempuèi 1994. Aquí donc explicat, perquè Dieu va tractar los europèus coma a tractat en lor temps los egipcians e los israelitas infidèls. Çò que seguís va concernir, la faison de presentar aquela Tresena Guèrra Mondiala dins Dan.11:40 a 45, dins Ezé.38 e 39, e dins Apo.9:13 a 21. Lo tèxt de basa es lo de Daniel que presenta l'avantatge de la simplicitat e de la revelacion de l'estrategia cronologica del conflicte. La pèrta d'aquela novetat pausa sus aquel constat. Lo raconte s'allonga sus sièis versets ; sièis coma los sièis mila ans del pecat terrèstre. Solament, atal coma Jèsus s'es presentat per sa Pâque al 14en jorn de la prima del 5en millenari, dins Daniel, lo 5en verset evòca lo cambiament de l'estrategia del combat que, de caractèr convencional passa al caractèr destructor nuclear, çò que Daniel 11:44 suggerís en disant a prepaus del « rei del septentrion » rus : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. » Los versets 40 a 43 se caracterizan per l'evocacion d'una guèrra convencionala que descriu egalament Ezéchiél en precisant a prepaus de Russia siá, « Gog », dins Ezé.38:13 : « Séba e Dedan, los mercands de Tarsis, e totes lors leonets, te diràn : Venes per far de pilha ? Es-çò per pilhar qu'as amassat ta multitud, per emportar d'argent e d'aur, per prene de tropèls e de bens, per far una pilha granda ? » A lo lum de la crisi economica deguda en partida importanta a las sancions occidentalas e de las enòrmas despendas militaras de Russia, son besonh de « far de pilha » pren tot son sens, vau fins a dire qu'exigís d'èsser remborsada dels damatges patits. Mas Ezéchiél concentra sa profecia sus l'ataca d'Israèl per Russia e sos aliats ; causa que Dan.11:41 confirma : « Dintrarà dins lo mai polit dels païses, e mantun sucumbirà ; mas Édom, Moab, e los principals dels mainatges d'Ammon seràn desliurats de sa man. » E parièrament, Dan.11:45 profetiza la fin de las armadas russas : « Dreçarà las tendas de son palais entre las mars, cap a la gloriosa e santa montanha puèi arribarà a la fin, sens que degun li siá en ajuda » ; aquelas tropas russas essent destruchas sus las « montanhas » d'Israèl, segon Ezé.38:21-22 : « Cridarai l'espasa contra el sus totas mas montanhas, dich lo Senhor, YahWÉH ; l'espasa de cadun se virarà contra son fraire. Exercirai mos jutjaments contra lusida per la pèsta e per la sang, per una pluèja violenta e per de pèiras de granissa ; farai plòure lo fuòc e lo sofre sus el e sus sas tropas, e suls pòbles nombroses que seràn amb el. »

Dins aquel verset, lo fuòc nuclear es designat pel mot « sofre », perque l'explosion d'una bomba atomica transforma l'aire en « sofre » cremant. Perque los combatents se tuan per « l'espasa », aquel tèxt cibla plan la Tresena Guèrra Mondiala. Mas encontrei de dificultats amb aqueles tèxtes d'Ezéchiél

perque de còps lors descripcions pòdon èsser restacadas a la Tresena Guèrra Mondiala o a la scèna del jutjament darrièr descricha dins Apo.20:8-9 : « E sortirà per sedusir las nacions que son als quatre cantons de la tèrra, Gog e Magog, per tal de los amassar per la guèrra ; lor nombre es coma lo sable de la mar. E monteron sus la susfàcia de la tèrra, e investiguèron lo camp dels sants e la vila plan-aimada. Mas un fuòc davalèt del cèl, e los devorèt. » E aqueles dos compliments possibles son separats pel periòde de « mila ans » citada sièis còps dins los versets 2 a 7 d'aquel capítol 20.

Dins Daniel 11, lo verset 44 marca l'ora de « l'expiation dels pecats » de las falsas glèisas crestianas americanas, europèas e russas, non cobèrtas per la justícia del Crist, e que devon a aquel títol, expiar elas meteissas lors pecats, coma los egipcians pendent la primièra Pâque. E aquel ròtle fondamental va permetre de comprene melhor la presentacion d'aquela guèrra jos son simbòl de « seisenà trompeta » descricha dins Apo.9:13 a 21. Lo conflicte evocat passa jos silenci la guèrra convencionala que s'es complida fins al moment d'aquela tuada vengeresse, siá al moment que l'arma nucleara es utilizada per « tuar lo tèrç dels òmes », coma los egipcians de la primièra Pâque. L'expression « per l'ora, lo jorn, lo mes, e l'annada » designa lo moment del genocidi nuclear que caracteriza aquela « seisenà trompeta ». E dins l'espèra de precisions suplementàrias a aqueste prepaus, aquela expression soslinha la longa espèra d'aquel moment pels marrits àngels, segon qu'Apo.7:1 a 3, precisa que l'espèran dempuèi la data 1844, en la quala lo « sagèl del Dieu-vivent », simbòl de son sant sabat, es aparegut dins son Elegida adventista : « Après aquò, vivi quatre àngels de pè als quatre cantons de la tèrra ; retenían los quatre vents de la tèrra, per fin que bufèsse pas ponch de vent sus la tèrra, ni sus la mar, ni sus cap d'arbre. E vivi un autre àngel, que montava de costat del solelh levant, e que teniá lo sagèl del Dieu viu ; cridèt d'una votz fòrta als quatre àngels a qu'èra estat balhat de far de mal a la tèrra e a la mar, e diguèt : Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. » Ciblant pas que de pecadors, se pòt presentar quora que siá e es pas ligada per las datas de las doas fèstas religiosas que concernisson l'una e l'autre, unicament lo salut dels elegits. En mena que la data de son compliment serà la de l'utilizacion de la primièra bomba nucleara estrategica ; çò qu'excluguèt pas, fins a aquela data, l'utilizacion de bombas tacticas de la poténcia reducha a las que foguèron utilizadas a Hiroshima e Nagasaki, ja, per America. Mas aquel còp, los primièrs a l'empregar poirián èsser los russes a causa de l'inferioritat de lor armament convencional classic. Pasmens, dispausam d'un element que situa la debuta del scellage dels elegits a la davalada 1844, data de la restauracion del sabat adoptat individualament pel capitani Joseph Bates tre lo mes d'Octobre de 1844 abans totes los autres Adventistas. L'espèra dels marrits àngels poiriá donc, benlèu, cessar egalament dins la sason d'un Auton situat entre 2023 e 2028.

Lo restacament de la « seisenà trompeta » a aquel usatge estrategic del fuòc nuclear terriblament destructor es demostrat per l'insistència del tèxt sus aquela expression del verset 18 d'Apo.9 : « lo tèrç dels òmes foguèt tuat per aqueles tres flagèls, pel fuòc, pel fum, e pel sofre, que sortissián de lors bocas. » ; mas tanben, segon lo verset 16, pel nombre dels combatents que creis amb lo perlongament del conflicte : « lo nombre dels cavalièrs de l'armada èra de doas miriadas de miriadas : n'ausiguèri lo nombre. » Aquele nombre impressionant, de 200 milions de combatents serà pas atench qu'al moment de l'apogèu dels combats. Precisement, aquel ont America decidirà d'eliminar Russia e sos aliats pel fuòc nuclear estrategic : çò que justificarà la reaccion del « rei del septentrion » rus dins Dan.11:44 : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendrà espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multituds. » E per « destruire e exterminar de multituds » enemigas, utilizarà a son torn, ne rebecada, l'arma nucleara estrategica dont es redoutablement superiorament equipat. Russia mestreja sola la possibilitat de lançar a plan nauta velocitat sos missils nuclears que degun pòt pas arrestar e empachar d'aténher lors ciblas.

Profièchi d'aquel verset per rampelar la justificacion de la mencion dels dos ponches cardinals, « l'orient e lo septentrion ». Aqueles dos ponches cardinals designan la posicion del territòri rus, segon que l'ocupant rus se tròba en Occident, en Itàlia, o en Israël. En territòri occidental, sa tèrra natala es « a l'orient » e ne tèrra d'Israèl, se tròba « al septentrion ». E aquelas doas visions son justificadas pel fach que la fe crestiana e la fe josieva son totas doas concernidas per aquela revelacion profetica. Cal tanben tenir compte que lo camp occidental es representat per l'Itàlia papala que constituís sa posicion de referéncia coma « rei » del verset 36, designat pel pronom « el » dins lo verset 40.

En fach, aquel castig de la « seisenà trompeta » comença una punicion comparabla a la dins la quala Dieu tuèt los « primièrs-nascuts » egipcians. La data de la darrièra fèsta de « Pâque » es benediccion e proteccion pels elegits fidèls del Crist mas a l'encòp, a l'opausat absolut, « jorn dels expiations », malediccion e punicion per sos enemics que l'an traït, mespresat, e umiliat.

Aiçò essent dich e comprés, la fasa preparatòria de la Tresena Guèrra Mondiala se complís en Ucraïna, mas Daniel 11:40 ignòra aquela preparacion dins son raconte. Comença d'o descriure al moment que lo « rei del miègjorn » musulman arab e african agarrís Itàlia ont se ten lo sèti del papa

catolic roman. Aquela accion se deu encara complir dins lo temps qu'es davant nosautres e o poirà pas far que quand Euròpa serà abandonada pels americans per una rason que demòra a descobrir dins lo pròche avenir. Serà a la favor d'aquela ataca musulmana, que Rússia del « rei del septentrion » portarà una ataca de granda escala contra Euròpa arroïnada e aflaquida, plan vulnerabla sens la proteccion americana.

Una pensada es venguda dins mon esperit prepausant una explicacion que poiriá justificar lo retirament dels americans dels problèmas europèus actuals. En aquí l'explicacion : Euròpa Unida, per qualques tempses encara, depend entièrament de son equipament bastit en China. Pòt pas donc pas se permetre de se malcontentar amb ela. Mas la consequéncia d'aquela dependéncia chinesa es qu'aquela relacion d'Euròpa amb ela es pas apreciada pels americans que se poirián malcontentar seriosament s'aquela relacion se perlongue mentre que la de China e America s'enflame a prepaus de l'illa de Taiwan. Segon sos prepauses, la presidenta de la Comission europèa es plan conscienta de la necessitat de demorar en bon rapòrt amb China. E lo problèma que se presenta es lo que concernís lo coble a tres. Que va ganhar lo còr de la polida Europa ? America o China dont depend economicament ? Essent escartada, America auriá una bona rason de se replegar sus son continent e de daissar Europa reglar sola sos problèmas amb los ucraïnians e los russes.

Lo Vertadièr Mèstre del Temps

Dieu n'a balhat las pròvas, es lo Vertadièr e sol Mèstre del temps. Tre lo començament, en creant la setmana de sèt jorns, a revelat que reglariá lo problèma del pecat, que designa tota forma de rebellion e de contestacion de las nòrmas establidas per sa saviesa, per totas las formas de vidas qu'a creadas. Un bon arquitecte bastís pas un immòble sens aver, de per abans, realizat un plan. En fach, mantun plan fa besonh ; un grand plan general, e dels plans de detalhs. Dieu a agit atal. Son plan grand concernís sèt mila ans e los plans de detalhs son lo projècte de tres alianças de 2000 ans caduna que s'acaban per 1000 ans consacrats al jutjament dels rebèls e traidors tenguts per colpables a un nivèl naut. Res poirà pas far cambiar aquel programa divin. E per que sos elegits consèrven e se transmetan aquela vertat fins a la fin del mond, Dieu revèlè « sa benediccion e sa santificacion del seten jorn » que profetiza, cada fin de setmana, lo repaus grand que partejarà amb sos elegits tre lo començament del seten millenari.

Dieu avent amagat la causa fins en 2018, l'annada del començament del seten millenari es ara revelada a sos darrièrs elegits que jutja fidèls e dignes d'aquel privilègi : la prima de l'an 2030. En consequéncia, sos servidors esclarits sabon que totes los projèctes faches pels umans al delà d'aquela data son vans, e veiràn pas jamai lo jorn de lor mesa en accion. E es donc amb un risolet un pauc trufandier que podèm aculhir lo projècte francés de lançar la construccion d'un novèl « Pòrt-avion » en la fin de 2025, per tal de remplaçar lo vièlh « Charles de Gaulle » actual, en servici dempuèi 1994, dich « bon pel copautos ». Los conceptors del projècte imaginan pas que, tre 2024, França serà ela meteissa jutjada per Dieu « bona pel copautos ». E cal relevar l'interès de veire « mesa al copautos », a l'encòp, la pèrversa 5na Constitucion de França dont lo destin es estat, fins a sa fin, ligat a l'eretatge del General de Gaulle. Per aquel projècte e sos prepauses, Dieu sembla voler far profetizar la fin de França per sas flors politicas elas meteissas. Ja, França a enfonsat ela meteissa l'utilizacion de sas realizacions prestigiosas, successivament dins lo temps, lo paquebòt « França » e son polit aucèl volant, l'incomparable « Concòrdia » ; un tèrme que nos rampèla « la plaça de la Concòrdia », atal nommat en 1795, aquí ont foguèt guillotiné lo rei Loís XVI, complissent atal la « 4na trompeta ». Puèi, Napoleon Bonaparte, aquel dictator precursor de nòstres dictators actuals, a instaurat lo Concordat. Vesi en aqueles dos mots « França e Concòrdia » las doas causas a las qualas lo país França a renonciat dins son engatjament europèu destructor insaciabla. E es pas sens rason qu'aquelas flors favorablas a la creacion de l'U.E. an fach de partit Front Nacional l'enemic public numèro 1, perque « que vòl tuar son can, l'acusa de la ràbia ». E dins lo meteis engatjament, la mescla cosmopolite del pòble remplaçava la « concòrdia » per la discòrdia.

Lo Mèstre del Temps s'es revelat per son poder illimitat que li permet d'anonciar sos projèctes a sos profètas e de los far complir al jorn exacte qu'aviá profetizat. Aquelas profecias constituïsson los plans de detalhs de sa divina arquitectura. Lo Mèstre del Temps contròla totes los relòtges e çò que profetiza coneis pas ni retard ni avança. Legissèm dins 2 Pierre 3:9 : « lo Senhor triga pas dins lo compliment de la promessa, coma qualques unes o creson ; mas usa de paciéncia de cap a vosautras, volent pas que cap perisca, mas volent que totes arriben a la penedença. » Aquela explicacion es uèi contradicha per las revelacions profeticas de Dieu. Mas pasmens dins l'analisi de

sos prepauses, los mots prononciats demòran vertadièrs per sos sols elegits. Mas per la compreson publica, calriá dire : « lo Senhor aimariá que totes arriban a la penedença ». Aquela expression de Pierre es inspirada per Dieu amb una subtilitat granda, perque la penedença totala serà obtenguda de sos elegits, qu'al temps de la fin qu'es lo nòstre.

Lo projècte de Dieu es estat explicat en imatge per Jèsus-Crist pendent los tres ans e mièg de son ministèri terrèstre. E a revelat los principis essencials del plan del salut. Reteni particularament aquel ensenhament de Matthieu 25:31 ont Jèsus ditz : « Quand lo Filh de l'òme vendrà dins sa glòria, amb totes los àngels, se seirà sul tròne de sa glòria. Totas las nacions seràn assembladas davant el. Separarà los unes d'amb los autres, coma lo pastor separa las fedas d'amb los boc ; e metrà las fedas a sa drecha, e los boc a son esquèrra. » Los dos animals simbolizan dos tips d'èssers umans : los vertadièrs cresents e los falses e non cresents. L'òme es amb Dieu o contra el. La « feda » es lo simbòl de la docilitat e en opausat absolut, lo « boc » es l'imatge meteís del comportament bellicós, rebèl, contestatari e qu'a en mai per característica, de portar en el e a l'entorn d'el una odor repugnant a fòrça fòrta e desagradiva. Per totes aquelas rasons, Dieu n'a fach lo simbòl del pecat dins lo rite ebrèu del « Yom Kippour » o « Jorn dels Expiacions ». E dins aquel rite, Jèsus-Crist es pas lo boc mas lo portaire sant e innocent del pecat de sos recrompats representat el meteís pel « boc ». Perque, « la Pâque e lo Jorn dels expiations » son lo revèrs e l'endrech d'una meteissa pèça que representa la solucion divina que Dieu pòrta al cas mortal de l'òme pecador. A elas solas, aquelas doas fèstas ensenhan tot lo principi del salut prepausat per Dieu a l'òme pecador ereditari. Aquí perqué son ofèrta es adreçada a totes los èssers umans expandits e dispersats sus tota la tèrra. Mas lo mejan d'èsser salvat es res qu'una ofèrta somesa a condicions. E es pas sens rason que Jèsus a tengut a dire dins Matt.22:14 : « Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits ». S'es plan luènh de concepcion del salut « etiqueta » ensenhat dins totes las glèisas del fals crestianisme. En fach, las aparéncias son entièrament enganairas, perque Dieu espèra pas vertadièrament la decision umana de creire o creire pas en el. Aiçò, perque en realitat, es el sol que se ven revelar a sos vertadièrs elegits dont coneis la natura e lor amor per el e sas vertats, dempuèi la creacion de son projècte de vidas liuras plaçadas a sos costats. Lo fach que la seleccion s'efectua sus aquel principi rend impossible tota error al nivèl d'aquela seleccion. Lo Vertadièr Mèstre del temps es tanben lo Vertadièr Mèstre del jòc, venceire del començament a la fin. Al fil dels sièis millenaris, se revèla a sos elegits, mentre que de multituds pensan se poder reclamar de son salut, coma l'istòria del pòble Israèl ne testimònia. Dieu l'a plan reconegut per son pòble, mas a aquel títol, li a pas estalviat los castigs que meritava, fins a o conduire en deportacion a Babylone. Èsser del pòble d'Israèl balhava pas un estatut d'elegit salvat e digne de viure eternalament. E aquela meteissa condicion s'aplica pendent las doas mila ans de la fe crestiana pels Crestians, e en darrièr, dempuèi 1994, pels Crestians adventistas del seten jorn. essent estat ieu meteís benesit e mes a despart per una òbra profetica plaçada jos aquel nom causit per Dieu, per tal de distinguir del de l'eretatge tradicional mon messatge e los lums novèls qu'ai recebudas e presenta, per las primièras, dempuèi 1982, me presentí uèi coma « dissident adventista del seten jorn e de la setena ora ». Perque, en servidor del Vertadièr Mèstre del temps, mon òbra consistís a remetre las pendulas profeticas a lor vertadièra ora, siá : la setena. Perque en Automne1844, los pionièrs testats e seleccionats del movement adventista (encara del primièr jorn) cresián èsser dins la 7na ora, la de « Laodicée » d'Apo.3:14, mentre que se trobavan pas qu'a la 5na ora del temps profetizat dins l'Apocalipsi, la de « sardas », dins Apo.3:1. Puèi, unificats jol nom oficializat de glèisa adventista del seten jorn, èran en 1873, al temps de la 6na ora. E es pas qu'en 1991, ora de ma radiacion oficiala de la glèisa adventista, que Dieu a fach sonar la setena ora de son projècte profetizat. Aquelas tres oras adventistas son apeladas successivament « sardas, Filadèlfia, Laodicée ». Rampèli que totes las datas restacadas a aquelas tres epòcas son estadas obtengudas per de calculs prepausats pels tèxtes profetics de Daniel 8:14 e 12:12.

5na ora : 1844 : Jol nom « sards », en 1843 e 1844, Jèsus-Crist a getat un fialat grand per separar en dos grops los peisses protestants. A retengut per el los peisses agradius e a regetats a la mar las multituds d'autres peisses sens interès e sens valor per el.

6na ora : 1873 : Jol nom « Filadèlfia », a onorat aqueles peisses agradius, los a revestits de sa justícia e de sa santetat, en lor balhant per signe que li apartenissián, la restauracion de la practica del sabat. Es aquel ligam retrobat amb Dieu que lor balha aquel nom « Filadèlfia » que significa que pòrtan lo fruch benesit de « l'amor fraternal ». Mas la benediccion divina es unicament restacada a una data : 1873. Perque al delà d'aquela data, los elegits son meses en garda, convidats a se daissar pas prene lor « corona » de vida.

7na ora : 1991 : Jol nom « Laodicée » que significa : « Pòble jutjat », l'adventisme del seten jorn es testat e jutjat per Jèsus-Crist. La menaça adreçada en 1873 èra justificada, perque va pèrdre sa « corona » definitivament en 1994. La causa d'aquel jutjament que condutz Jèsus a « vomir » l'institucion oficiala es son mesprètz testimoniât per mon messatge dont lo títol èra « la Revelacion de

la Setena Ora ». En 1991, l'anóncia del retorn de Jèsus-Crist per 1994 es estada mespresada e combatuda pels dirigents oficials. Dins aquela actitud de regèt global, lo pòble adventista del mond entièr es estat privat d'una manna divina balhada per Jèsus-Crist a Valença a son servidor regetat e raiat. La condemnacion de la fe protestanta, causa revelada clarament dins mas explicacions de las profecias, a de mena estada ignorada per totes los membres al moment meteís ont aquel adventisme a fach aleujança a la federacion protestanta en dintrant dins lor grop e dins l'aliança ecumenica organizada per la glèisa catolica, per regropar los organismes religioses regetats per Dieu. Sus tota la tèrra, dels membres de l'adventisme an ignorat l'existéncia de totes los lums que Dieu m'a fach descobrir e conéisser ; de causas que lor voliá far partejar per noïr lor fe e desvelhar lor estrambòrd. Es pas escrich dins Amos 4:6 : « Mon pòble se morís fauta de coneissença ? » Te daissi avalorar la gravetat de la culpabilitat dels èssers umans qu'an atal privat, los filhs e filhas de Jèsus-Crist de sa divina manna espirituala.

Dieu a atal portat a sos elegits qu'aiman sa vertat, de las precisions a prepaus de las oras del compliment de son projècte terrèstre, mas que se passa dins l'autre camp, lo dels « bocs » ?

Un còp daissats per Dieu, los Protestants e los Catolics son venguts de las victimas facilas presas a la trapèla pels divèrses mejans inventats pel drac e sos demònis. Un òme a tengut un ròtle important dins aquel tip d'accion, s'agís de Mr Charles Darwin. Pendent viatges, sustot dins las illas Galápagos, a descobèrt d'iguanas e autras bèstias que l'an conduch a desvolopar sa teoria de l'evolucionisme. Aquela trapèla es estada plan eficaça, perque jos cobèrt del mot sciéncia, lo drac a capitat a arrancar las darrièras resisténcias religiosas estacadas a la santa Bíblia. Perque uèi, en 2023, fòrça gents que se dison crestians creson, a l'encòp, al Dieu de la Bíblia e a las teorias évolutionnistes scientificas de Mr Charles Darwin ; aiçò, sens èsser conscients que l'un anulla l'autre. Los qu'agisson atal basan lor fe suls Evangèlis de l'aliança novèla e mesprèsan los escriches de l'anciana aliança. Per eles, aqueles escriches èran pels josieus, donc per eles, sens interès. Lo Darwinisme a sustot ganhat los abitants europèus per fòrça, catolics, per baptisme infantil dins la fe familiara eretada. Los autres grops protestants privilègian mai o mens los Evangèlis e los épîtres de l'aliança novèla. Afichan atal lor mesprèt pel mai ancian dels « dos testimònis » de Dieu citat dins Apo.11:3 : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. ». E lor ignorància de las subtilitats reveladas dins lo raconte de la creacion del libre Genèsi los conduch a ignorar las que revèlan lo grand Dieu creator, Mèstre e Organizador del Temps.

En America del Nòrd, la Bíblia a conservat son prestigi e la pensada évolutionniste s'i tròba combatuda per la pensada creacionista majoritari dins aquel país. Pasmens, aqueles creacionistas, essencialament protestants, privilègian, eles-tanben, la lectura dels Evangèlis e dels épîtres de l'Aliança Novèla. Marchan donc eles-tanben sus « una sola camba ». America es pas solament lo país ont se dreça ufanosament l'estatua de la libertat ofèrta per França, es tanben lo país ont totes los excèsses son practicats e lo mai sovent legitimats, al nom de sa sacro-santa libertat. Mas aquela libertat es pas qu'un crudèl esclavatge del pecat que s'i presenta e s'i desvolope sòus de multiples aspèctes : capitalisme, racisme, drògas, violéncias, crimis, e segur mai que pertot, multiplicacion a l'excès de grops Evangélics que se dison liures, e o son mai qu'o pensan pas, s'essent copats de Dieu. America produch dels prédicateurs evangelistas coma lo bòsc produch de campairòls, levat que lor noïridura espirituala es encara mai verinosa que los campairòls mortals qu'an pas per efiech que lo de balhar la primièra mòrt, mentre que lor poison messorguier condutz lors victimas a la « segonda mòrt » que barra definitivament la rota cap a l'eternitat. Mas se pòt plànher dels èssers umans que beneficián d'un accès liure a la Bíblia ? Lor actitud fa pas que revelar çò que Dieu sap ja d'elles dempuèi lo començament de son projècte creacionista.

Rampèli que sola la lectura dels libres de l'anciana aliança faga pròva de las quatre mila annadas que conduson l'umanitat, dempuèi Adam fins a la primièra venguda de Jèsus-Crist e mai precisament, a sa mòrt expiatòria. E es amb lor ròtle pedagogic edificant, dins aquela tòca que lo divin Mèstre del temps a inspirat aqueles testimoniatsges e los a fach escriure.

Lo Dieu Mèstre del Temps es tanben Mèstre de l'intelligéncia e aquí perqué exigís l'intelligéncia dins lo comportament de sas creaturas. Perque totes los que son regetats per el, o son a causa d'un testimoniatsge que revèla lor manca d'intelligéncia. Aquela inintelligence se tradutz per un comportament légaliste de la creatura que desonora Dieu, son Creator. Mas lo légalisme a pas solament lo sens que se li balha tradicionalament siá, lo supòrt que pausa unicament sus la lei divina. Perque lo légalisme, es abans tot l'aplicacion d'un tèxt de lei sens l'intelligéncia qu'aquela aplicacion requerís. Jèsus-Crist a resumit aquel principi erronèu, en fasant dire a Paul, dins 2 Agacin.3:6 : « la letra calada, mas l'esperit vivifica ». « la letra » pòt pas definir lo cas particular que demòra fonamental e constituís la vertadièra tòca del ligam establìt entre Dieu e son elegit. Per Dieu, lo que l'aima e qu'aima, li es mai preciós e mai important que totes sas leis, que demòran pasmens legitimas per definir los limits de la libertat qu'ofrís a totes sas creaturas. E lo risc de desplaire a nòstre divin

Mèstre del Temps es, dins aquela libertat que demòra, necessària, per que cada creatura afiche sa vertadièra natura. E o cal comprene, sens aquela libertat balhada a sas creaturas, Dieu poiriá pas jutjar degun, mas son jutjament de caduna de sas creaturas es possible e justificat, a causa de l'existéncia de lor libertat de pensada e d'accion que Jèsus-Crist crida las « òbras ». Perque nòstra fe pausa sus de pensadas rendudas concrètas e visiblas per nòstras « òbras », nòstras accions. Lo Mèstre de l'intelligéncia exigís donc, de la part de sos elegits, un comportament intelligent que l'onora e o glorifica jos l'agach de totes sos enemics dirigits e conduches per Satan, lo drac e sos demònis celèstes e terrèstres. Al lum d'aquelas explicacions, pòdes comprene melhor la rason per la quala Jèsus-Crist a « vomit » l'institucion adventista del seten jorn en 1994, après aver regetat la fe protestanta testada e esprovada en 1843 e 1844.

Se Se pòt estonar de çò que Dieu aja regetat en 1843, dels Crestians protestants que las anóncias successivas de son retorn per la prima 1843 e per l'auton 1844 an daissats freges e indiferents e, per d'unes, agressius de cap als qu'esperavan e cresián a aquelas anóncias ? Lor libertat a testimonià contra eles. E Dieu los a logicament e justament jutjats indignes de son salut. Dins aquela primièra espròva, èra pas encara question del sabat, mas unicament de demostracion d'interès pel retorn de Jèsus-Crist siá, la pensada « adventista ». Es pas qu'après l'espròva de l'auton 1844, que Dieu a dirigit sos elegits cap a la coneissença e la practica del sabat. E lo comportament dels Protestants de cap al messatge del sabat a confirmat lo just jutjament de Dieu portat sus eles ; l'an mespresat, jol pretèx qu'aquela practica èra reservada als sols josieus de la raça dels ebrèus. Atal, an liurament fach pròva d'una manca d'intelligéncia espirituala e d'un mesprètz per las paraulas de Jèsus-Crist qu'a pasmens ben precisat : « Perque lo salut ven dels josieus » ; e coma Paul l'a ensenhat dins ròm.11, en Crist, dins lo projècte de Dieu, es lo pagan adoptat que ven un vertadièr Juif espiritual e non l'invèrs. E per lor malaür etèrn, ignorant l'avertiment de Paul, se son « glorificats » al dessús dels josieus, anant fins a preferir al sabat santificat per Dieu tre la fondacion del mond, lo dimenge roman que perpetua los onors tornats al « jorn del solelh invencit » pagan establìt, dempuèi lo 7 de Març de 321 per l'emperador roman Constantin 1èr dich lo Grand.

Torni sus aquela citacion sortida de la boca de Jèsus-Crist de Jean 4:22 : « Adoratz çò que coneissètz pas ; nosautres, adoram çò que nos coneissèm, perque lo salut ven dels josieus. » La leiçon qu'es aici balhada s'adreça precisament als pagans, puèi que Jèsus parlava a la femna samaritana qu'èra pas josieva. Aquela responsa balhada per Jèsus balha totas las explicacions que permeton de comprene la culpabilitat del fals crestianisme de nòstre temps final dempuèi lo 7 de Març de 321, marcat per l'abandon de la practica del vertadièr sabat del seten jorn. « Adoratz çò que coneissètz pas » ; açò concernís los falses Crestians dempuèi 321. « Nosautres, adoram çò que nos coneissèm » ; açò concernís los vertadièrs josieus, primitivament de raça, coma los apòstols e los primièrs discípols, e los josieus espirituals adoptats demest los pagans. En disent « nosautres », Jèsus s'es entièrament reivindicat de la raça josieva, prioritària en çò que Dieu l'a causida per portar sos oracles, sas ordenanças, sas leis, e totas sas profecias, aital coma lo Messias vengut portar lo salut. Circoncis de carn o incirconcis, lo vertadièr Juif espiritual salvat per Dieu es un circoncis de còr, en çò que fa de Dieu, son Mèstre del Temps, son vertadièr Paire, son Creator. Dieu nos prepausa individualament, la possibilitat de reviuire l'experiéncia viscuda per Abraam que Dieu prenguèt demest los pagans de son epòca, a Ur en Caldèa ; aquí-quitament ont, mai tard, en signe de regèt, a fach deportar l'Israèl indigna de son amor e de sa proteccion, aquel còp, a Babylone.

Seleccionats al moment que la fe protestanta es estada regetada per Dieu, los Adventistas del primièr jorn son venguts dels Adventistas del Seten Jorn. L'Adventisme atal establìt aviá vocacion e deure de progressar dins sa coneissença del vertadièr Dieu ; çò que ne fasiá, una aliança josieva espirituala. E en 1873, los Adventistas regropats e benesits per Dieu èran dins aquel estat d'esperit. Mas coma totas las alianças successivas, l'eretatge religiós a lèu transformat aquela natura benesida e zelosa en una religion tebesa e formaliste. E en 1991, aquel estat indigne per Jèsus-Crist a atench son mai naut nivèl. Tre l'annada 1982, ai localament, en França, a Valença sus Ròse, presentat a mos fraires adventistas los resultats de mos primièrs estudis de las profecias de Daniel e Apocalipsi, e soi estada plan estonat de veire que suscitavan pas cap de marca d'estrambòrd o quitament d'interès. Ai pogut atal, comprene çò que Jèsus a pogut ressentir en son temps per las meteissas rasons. Ai realizat alara, qu'aquel comportament s'es reproduch dins totas las epòcas e que los vertadièrs elegits de Dieu en Jèsus-Crist son tan rars coma las palhetas d'aur. Las paraulas de Jèsus èran confirmadas : « perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits ». Ai donc acceptat la situacion e contunhat mon estudi e mas recèrcas, me rebrembant d'aquela dicha « se ne vòlon pas, almens, que ne desgosten pas los autres ». Mas aquí encara, las instàncias dirigentas an fach totes lors esfòrces per los desgostar, aqueles autres, e deuràn donc assumir lor culpabilitat e lor responsabilitat dins aquela pèrda de las armas privadas de noiridura divina, dins lo jutjament de Jèsus-Crist.

En 1991, lo Mèstre del temps a causit aquel moment per far complir lo messatge adreçat a

l'Adventisme de l'epòca dicha « Laodicée ». La presentacion dins la glèisa locala de mon primièr obratge polycopié avent per títol « la Revelacion de la Setena Ora », a provocat de las reaccions del pastor e dels ancians. La Comission de la federacion adventista sud s'es apoderada del subjècte. Una reünion foguèt tenguda puèi a Valença entre lo pastor local, un ancian, ieu e tres fraire e sòrre adventistas locals que partejavan e apreciavan mas explicacions profeticas. Remés en causa per l'un de mos testimònis a prepaus de l'ensenhament de la vertat, lo pastor cambièt bruscament d'actitud de cap a ieu, e es a seraquí, qu'en tornant en çò sieu, la sòrre testimoni d'aquela reünion vegèt « una estela tombar » a la verticala davant sos uèlhs. Foguèri puèi convidat davant tota l'amassada locala a cessar d'anonciar lo retorn de Jèsus-Crist per 1994 e èrem pas qu'en auton 1991. Refusant de me plegar a aquela exigéncia, al nom de l'amassada, lo pastor prononcièt ma radiacion oficiala del registre dels membres de la comunautat adventista.

En qué, en 1991, la fe al retorn de Jèsus-Crist per 1994 veníá impossible, mentre qu'una anóncia fòrça mens argumentada amassèt 30000 armas cresentas als USA, dins l'auton 1844 ? Lo factor temps e sos degalhs son los sols responsables. Jèsus-Crist e sos apòstols an totes profetizat pels darrièrs jorns, lo refregiment de la pietat, la quasi disparicion de « l'amor de la vertat ». Entre 1873 e 1994, s'es escorrut 120 ans, la durada d'una vida umana rebèlla decidida per Dieu al temps de Noèr, segon Gen.6:3 : « Alara YaHWéH ditz : Mon esperit demorarà pas a totjorn dins l'òme, perque l'òme es pas que carn, e sos jorns seràn de cent vint ans. » Confòrmament a aquela declaracion, al tèrme de 120 ans d'activitat adventista oficiala, Dieu a retirat son esperit de l'Adventisme institucional oficial. Mas atal coma Noèr a subreviscut al deluvi amb 7 personas, l'Adventisme e sa mission profetica an subreviscut a aquel vòmit collectiu oficial. Soi demorat depositari de las sublimas revelacions que, del seten cèl, l'Esperit del Mèstre del Temps me pòrta e me fa descobrir per te los far partejar. Coma al Nòças de Cana, Jèsus a gardat, per nosautres, son vin melhor per la fin. Lo privilègi que nos es ofèrt es immens, incommensurable, e illimitat, coma lo Dieu del Temps que l'ofèrta amb son eternitat.

En regetant en 1991 l'arbre que constituissiá l'anóncia del retorn de Jèsus per 1994, l'Adventisme regetèt lo bòsc que representavan los 34 capítols de las profecias de Daniel e Apocalipsi, que l'obratge « la Revelacion de la Setena Ora » lor presentava perfiechament esclarats e descodats, pel sol còdi indicat per la santa Bíblia e unicament ela. E es sens cap de dobte aquí, dins aquela error imperdonabla, que Dieu a trobat de faïçon justa e irreprochabla, la justificacion de condemnar sa manca d'intelligéncia qu'o desonora. Dins lo lengatge popular actual, aquel comportament estupid es exprimit per la formula : « getar lo nenet amb l'aiga de son banh ». Dieu pòt pas en efiech pas acceptar de se veire representar per un tal testimoniatge de folia, el, qu'es la Font e lo Mèstre del Temps e de l'Intelligéncia.

Quand sa concepcion del temps es pas bridée e limitada per las chifras fixadas per Dieu, l'òme agacha aquel temps qu'es davant el coma illimitat. Aquí perqué, es condemnat a la desillusion e a veire s'abausonar bruscament tota sa falsa concepcion de l'existéncia. Sa vida ela meteissa va cessar bruscament dins una destruccion collectiva pasmens anonciada per Dieu dins sas profecias. Mas l'agach portat cap a l'avenidor desconegut poirá a la rigor se comprene, mas l'òme scientific agacha lo passat d'aquela quitament falsa idèa, e formula d'ipotèsis que balhan a la tèrra de las centenas de milions d'annadas, mentre que festejarà son 6000en anniversari a la prima 2030 que ven. Mas que poirá empachar l'insensat de patir las consequéncias de sa liura causida ? Pas ieu ; e se Dieu el meteís lo jutge digne de son sòrt, soi pas responsable de sa pèrda. Demòri « un gardian per mos fraires e sòrres » umans mas pas al delà de lor pròpria causida facha en tota libertat, perque « a l'impossible, nul es pas tengut » e « cadun se colca coma fa son lièch » ; que de saviesa utila dins aquelas dichas popularas !

Lo factor « temps » es a l'origina dels cambiaments e en primièr, Dieu a vist son existéncia fòrça cambiar pendent lo temps. E dins l'espèra del melhor, a suportat lo pièger. E sa vida es encara a aqueste prepaus comparabla a la nòstra puèi que Dieu a causit de ligar la vida terrèstra a sa vida celèsta. Los a encara mai unificats per son incarnacion en Jèsus. E en l'espaci temps de sèt jorns, Jèsus foguèt proclamat Rei dels josieus e aculhit amb glòria pel meteís pòble que cridava al procurateur roman Ponce Pilate, una setmana mai tard, « crucifica, crucifica », lo jorn de sa mòrt voluntària. Lo temps es pas pasmens pas lo sol responsable del cambiament, perque es lo pecat qu'o provòca. En efiech, dins l'eternitat que precedís e la que ven, Dieu càmbia pas, mas lo perlongament del bonaür etèrn serà degut a l'eliminacion complèta dels autors del cambiament, los pecadors celèstes e terrèstres. Perque per aténher la tòca que s'es fixat, Dieu aurà degut triar, seleccionar e eliminar sas creaturas segon lor conformitat al modèl adaptat per la vida etèrna ont las valors cambiaràn pas jamai.

L'istòria de la vida celèsta qu'a precedit la creacion terrèstra es pas estada escricha, perque las condicions celèstas provocavan pas de grands cambiaments visibles. La seduccion e la conquista de las armas dels àngels per Satan èran ressentidas dolorosament dins las pensadas e los esperits dels

àngels fidèls a Dieu. Mas sus la tèrra creada pel pecat, dels cambiaments de situacions son estats renduts visibles e en primièr, lo passatge de la perfeccion originala a l'imperfeccion ligada a la malediccion del pecat. La seduccion venguèt clarament visibla e identificada per l'instauracion del principi del mòrt aplicat a tota la creacion terrèstra. Sus la tèrra del pecat, los progrèsses del mal venguèron plan evidents e atal, coma los « jorns » succedisson a las « nuèchs », dels tempses de « lum » an succedit a de tempses de « tenèbras » mai o mens grandas, en alternanças permanentas e perpetualas. En recèrca continuala del regim e sistèma ideal, lo mond del pecat bastit, destruch, relèva e tornat bastir dels modèls diferents. Mas cor après un miratge que s'aluènha d'el totjorn mai luènh, perque a pas comprés que lo problèma de l'umanitat, es lo pecat qu'es dins l'òme. Dieu l'a tan plan comprés, el, que s'es incarnat en Jèsus-Crist, « per metre fin » a sa dominacion tiranica murtrièra. Es çò qu'a dich dins Dan.9:24, se pòt pas mai clarament : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. » La mòrt de Jèsus a primièr pagat lo prèmi que lo pecat original deviá a la lei de Dieu transgredida, mas lo problèma del pecat es pas en aquò que parcialament resolgut. Urosament, Jèsus-Crist a ofèrt en sacrifici una vida perfiecha franca de tot pecat, una justícia perfiecha que li balha drech de se ressuscitar. E es al títol de sa perfiecha justícia ressuscitada que pòt reglar definitivament lo problèma del pecat, en destruent los pecadors demorats portaires de lors pecats.

Dieu, lo sol e unic Mèstre del temps, a daissat al drac e al pecat, un temps de 6000 ans per produire lors fruches. A fach de temps son arma redobtabla qu'agís en poténcia al cap de 4000 ans, e 2000 ans mai tard. Dins aquelas doas poderosas intervencions, aurà reglat, entièrament, lo problèma del pecat. Mas lo seten millenari va tenir un ròtle indispensable puèi que va permetre als sants elegits de jutjar los rebèls destinats a patir la « segonda mòrt » al jutjament darrièr. Atal, quand s'acabarà aquel seten millenari e que los descasuts regetats per Dieu seràn estats destruches e avalits definitivament, la setmana profetica de sèt mila ans prendrà fin. Dieu poirà alara tornar a la tèrra un aspècte paradisiac perfiech e gloriós per i viure al mièg de sos recrompats eternalament.

Devi redreçar ara l'idèa falsa largament espandida a prepaus de çò que Dieu apèla « metre fin al pecat ». Perque fòrça fan pausar sul sol Messias Jèsus lo compliment d'aquel projècte. Coma se s'agissiá per Dieu de contentar un caprici après lo qual sas creaturas serián liuras d'agir en tota libertat e autorizadas a pecar. Non ! Dieu es pas capriciós mas souverainement exigissent. E çò qu'exigís de sos elegits qu'accepte de salvar, es que renóncien a pecar contra el e sas ordenanças, sos comandaments, sas leis. I a fin del pecat unicament quand lo pecador pèca pas mai, o almens, pèca pas mai, voluntàriament. E es precisament per obtenir legalament lo drech d'ajudar sos elegits a pecar pas mai, que Dieu s'es ofèrt en sacrifici en Jèsus-Crist. Sa mòrt expiatòria a donc facha besonh per que sos elegits eles meteisses cèssen de pecar. Tanben, aquelas paraulas tengudas per Jèsus, dins Jean 15:5, çò prenon tot lor sens : « Soi lo cep, sètz los gavèls. Lo que demòra en ieu e en que demòri pòrta fòrça fruch, perque sens ieu podètz pas res far. » Jèsus l'a dich e sos vertadièrs elegits o creson e l'experimentan cada jorn de lor vida.

« Amb lo temps, tot cambi, tot passa, tota lassa, tot copautos » dich aquel autre dicha, e es tan verai per tota causa materiala. Mas la vida umana pausa pas que sus de valors materialas e de grands cambiaments se produson dins lo temps per d'autras rasons mentalas e morales quand las valors sostengudas decèpian los que los defendan e los justifiquen. De cambiaments d'orientacions politicas ne resultan amb fin finala los meteisses resultats decebedors. Lo pessimisme ganha los esperits, e los èssers umans sabon pas mai cap a que se virar. Dins aquel país de França ont soi nascut, d'enòrmes cambiaments an modificat sa composicion etnica. E me rebrembi qu'al temps de mon enfança, i aviá pas dins ma vila de Valença que dos mainatges negres o negres coma conveniá de dire a l'epòca abans que la nòrma americana se venga impausar per desformar nòstra cultura. En aquel temps, la nègritude identificava una raça per sa tendéncia majoritària a de particularitats morfologicas, mas la color negra èra pas soslinhada. Rampèli encara aici, qu'existís pas d'autra color que lo negre e lo blanc amb un nombre de colors intermediàrias de tintats mai o mens cuivrés a causa de la sang, perque jos aquelas pèls d'aspèctes diferents, enfonsa una meteissa sang e foncionen de meteisses organs. L'istòria umana a conduch de poderosas nacions a dominar la tèrra dins lors epòcas coma Dieu o rampèla dins sas profecias reveladas al profèta Daniel. E rampèli als puristas, que Dieu el meteís s'impausa pas cap de tabó, son limit, es l'eficacitat o l'ineficacitat. Aquí perqué, dins sa divina saviesa, esplecha totes los mejans disponibles per adreçar sas leiçons als èssers umans. Dins Apo.2:12, compara l'estrategia del drac que dintra dins la glèisa crestiana a la del « caval de Tròia » siá, dins « Pergam », lo luòc presumit ont se trobava aquela vila de Tròia de la legenda grèca deguda al poèta Omèr. E uèi en nòstra epòca, nòstres dirigents, los actuals « Ulisses » s'aurián degut inspirar de son exemple, el que se faguèt estacar al mast de son vaissèl, per resistir als cants de las Serenas a los quals los apèls americans, poloneses e ucraïnians, particularament los del president Zelenski,

pòdon èsser comparats, amb la meteissa tòca de pèrdre e far se morir lors victimas sedusidas. Nòstra societat europèa a una font grèca e lo nom Euròpa ven del grèc « europos » que significa : que se penja o lisa aisidament. Lo prefix « agut » designa la facilitat. Que pòt negar que, dins sa situacion geografica temperada del glòb terrèstre, la vida europèa es pas estada facilitada ? Las nautas montanhas dels Alps an irrigat sas planas e França n'a particularament plan profecat amb cinc fluvís principals, del Nòrd al Sud, Ren, Sèina, Léger, Garona e Ròse. La prosperitat a tornat rics aqueles païses, e n'a fach de dominators suls autres païses de la tèrra. E aquela facilitat es estada esplechada pel drac, nòstre mortal enemic, per desvolopar, en Euròpa, lo poder religiós papal roman, l'autentica caricatura desformada de l'ideal exigít per son mortal adversari, lo grand Dieu creator. E sa profecia de Daniel o nos confirma, ...amb son acòrdi o, mai precisament, segon sa volontat sobeirana. Coma lo fluvi que seguís son cors dempuèi sa font, l'umanitat seguís son destin immancable que lo Dieu creator a profetizat en coneissent son desvolopament dins sos mendres detalhs. Alara pensa que los cambiaments grands que s'opèran jos tos uèlhs fan pas que complir çò que Dieu a volgut far complir ; perque lo darrièr mot serà per el.

Lo nom Euròpa significa : que se penja o lisa aisidament, mas Dieu benesís lo que demòra de pè dins lo sens de la fermetat e la droiture morala e religiosa. Euròpa aviá donc vocacion a tombar aisidament en recebent de drac, « los onors, la poténcia e la dominacion sus las nacions de la tèrra » siá, totas las causas qu'aviá prepausadas al Crist, « s'acceptava de se prosternar davant el e o reconeissiá per mèstre ». Jèsus a refusat aquela ofèrta, mas lo primièr papa titular, l'intrigant Vigile, se n'es apoderada, en 538. E dins Apo.13:2, Dieu confirma la causa, en disent : « la bèstia qu'ieu vitz èra parièra a un leopard ; sos pès èran coma los d'un ors, e sa gola coma una gola de leon. Lo dragon li balhèt sa poténcia, e son trône, e una autoritat granda. » Una primièra leiçon revèla que l'associacion de la monarquia e del catolicisme regropa los caractèrs dels empèris universals que se son succedit fins a el. Dins l'òrdre regressiu, a lo pecat (las tacas) e la rapiditat d'accion del « leopard » grèc ; « los pès » conquistaires de « l'ors » dels mèdes e dels pèrss, e « la gola del leon » siá, « l'arrogància e l'orguèlh » de las « paraulas » ja imputats dins Dan.5:20 al rei Nébucadnetsar, lo « leon a las alas d'agla » de Dan.7:4. Aquel verset ensenja encara, doas leiçons, a causa de la dobla identificacion del « dragon » : al « drac » el meteís segon Apo.12:9 ; e a la fasa imperiala de Roma, segon Apo.12:3. Puèi, Apo.13:4 confirma la causa : « E adorèron lo dragon, perque aviá balhat l'autoritat a la bèstia ; adorèron la bèstia, en disent : Qu'es parièr a la bèstia, e que pòt combatre contra ela ? ». Dins sa subtilitat profetica, l'Esperit del Dieu viu denóncia, a l'encòp, lo relai del poder roman que passa de forma imperiala a sa forma papala, e lo sosten de las doas experiéncias successivas per l'autoritat del « drac ».

Amb lo temps, los èssers umans an agut l'impression d'escapar al despotisme dels emperadors romans, mas èra pas que per tornar tombar jol despotisme del regim papal roman que, al passatge, a conservat per títol lo meteís nom renegat per Dieu ; en latin : Pontifex Maximus ; en francés : lo Sobeiran Pontife. Lo papa roman pren alara per títol un nom tot tanben renegat, dont lo nombre es 666 : en Francés : Lo « Vicaire del Filh de Dieu » ; e en latin : « VICARIVS FILII DEI » ; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+ 53+ 112 = 666$. La malediccion de la glèisa catolica papala romana essent identificada, compresa e recebuda, l'identificacion de las autras religions renegadas es renduda facil. Se decelan en fasent aliança amb ela ; confirmant atal aquel autre dicha : « diga-me que frequentas e te dirai qu'ès ».

Lo revelh dels òdis

Dempuèi 2020, lo mond es l'objècte d'enòrmes cambaviments e l'umanitat occidentala descobrís, jorn après jorn, que son esperança de patz mondiala desapareis davant ela. Pasmens, ignorant, lo projècte destructor que la concernís dins lo programa de Dieu, la majoritat granda vòl creire a de solucions dels conflictes pel mejan pacific de las negociacions. Mas que se passa en realitat dins nòstre mond ? Dieu e los demònis desvelhan totes los vièlhs òdis amolonadas al fil dels sègles. L'òme modèrn s'es cregut mèstre de sas decisions e pensava èsser capable de trobar dins lo compromés de las solucions per totes los problèmas relacionals. En França, après la revòlta de la joventut de Mai 68, los governants an pensat reglar aqueles problèmas relacionals en regetant de mai en mai los limits de la libertat sexuala dont los excèsses an creat las nòrmas òrras legalizadas uèi. Las causas an començat atal. Après 1945, França a volgut oblidar son ocupacion per Alemanha e a acceptat de bastir las basas de l'U.E. amb ela. Mas, l'acceptacion d'aqueles compromeses devíá èsser rendable, perque la perspectiva de realizar d'enòrmes profièches dominava los esperits dels europèus dont las flors politicas francesas. En defòra d'Euròpa, dins los païses colonizats en Africa e dins los païses arabs, l'agach èra pas lo meteís. Aqueles païses son estats obligats e forçats de patir la lei del mai fòrt siá, en aquel temps, las poténcias europèas e particularament, Anglatèrra, França, Belgica, Itàlia e

Portugal. E es après aver degut combatre los colonizators qu'aqueles païses colonizats an retrobat lor independéncia. Las guèrras colonias avent un còst financièr, uman e umanista plan naut, aquelas poténcias an fin finala renonciat a lors reivindicacions colonias e de las relacions ipocritas an succedit a las guèrras. Dobèrts als escambis comercials mondials, los europèus son estats eissorats per lor patz oportunista comerciala e an preferit consumir e s'enrichir puslèu que de s'inquietar dels estats d'arma dels païses injustament esplechats. Uèi, aqueles ancians païses coma China, Índia, los païses arabs, los africans e los païses d'America del Sud representan en nombre, la majoritat de la vida sus la tèrra. Aquelas poténcias novèlas fan uèi entendre lors voses e apareis qu'accèptan pas mai la supremacia imperialista dels USA.

Imperialista America ? Òc ! Mas pas coma l'empèri roman qu'espotissia de pòbles en massacrant los resistents. L'imperialisme american utiliza pas sos combatents que rament ; successivament, contra Corèa, Vietnam, Iraq, Somalia, Serbia, Afganistan, en majoritat aquelas guèrras son estadas perdudas e se son acabadas per un retirament american volontari. En defòra del cas d'Iraq, sos adversaris èran dels guerriers mal equipats, aquelas guèrras èran mai de guerilhas que de guèrras. E los unes après los autres, es aparegut que cap de país èra pas en mesura de vèncer una revòlta nacionalista ; tan grand coma el siá. En fach, los USA daissan las nacions viure liurament sus lor tèrra sens çaquela los ocupar. Perque lor unica valor es ideologicament lo capitalisme e es son modèl capitalista qu'America cerca de far adoptar per totes sos aliats internacionals. Lo capitalisme es pels USA lo ligam universal ideal. Permet de realizar de prèstes als interèsses lucratius qu'enriquisson lors bancas e lors fonzes de pension que paga las retiradas de lors salariats. L'argent produch de l'argent, çò qu'es normal per un banquier, mas dins nòstre mond, es l'America entièra que fach foncion de banca mondiala per totes las nacions de la tèrra. E « lo que manlèva serà pas jamai tan ric coma lo que li prèsta ». Per contra, se remorsa pas son deute, l'emprunteur s'arroïna completament e sos bens venon los del pretor. Aquel principi, justifica l'estat actual de França, dels païses europèus, e encara mai dels païses del tèrç-mond. O deví encara rampelar, los USA son marcats per lor origina religiosa majoritària protestanta calvinista e aquel reformator dur e crudèl, nommat Jean Calvin, estimava que la riquesa èra un don ofèrt per Dieu, un signe de sa benediccion. Te daissi jutge d'una tala pensada, sabent que Dieu a fach escriure dins sa Bíblia dins 1 Tim.6:10 : « Perque l'amor de l'argent es una raïç de totes los mals ». E çò mal es tan vièlh coma lo mond, mas en inventant la moneda, l'èsser uman l'a grandament favorizat. Perque sus la tèrra del drac, l'argent es pas mai aquel mejan d'escambi al demorant plan practic de sas originas. Es vengut una fin en se ; siá, una pèira d'achoppement pels avars e los egoïstas. S'o compara a un liquid amb rason, perque fonciona segon la lei dels vases comunicants ; lo que ne pren fòrça per el fa demesir la part que torna als autres. E lo qu'aima l'argent es insaciable ; pòt pas donc pas ne garir. La consequéncia per totes, es l'aumentacion perpetuala del còst de la vida, particularament domageable pels païses del tèrç-mond.

Los òdis recents de nòstra societat mondiala pausan donc essencialament sus aquel mot : colonizacion. E lo nombre d'umans ensenhats augmentant sus tota la tèrra, las intelligéncias dispersadas realizan qu'en despièch de las independéncias nacionalas concrètas, la colonizacion dels esperits umans e dels pòbles s'es perlongada jos aquela forma financièra. Es çò qu'explica lo levar d'un front ostil al capitalisme american e europèu occidental. Los responsables son ara identificats e seràn lèu las ciblas de la colèra d'aquela ostilitat. Malgrat que capable de levar una colèra granda, la causa economica e politica es pas la causa mai fòrta de l'òdi, perque pause sus una frustracion principalament umana que los esperits dels demònis pòdon pasmens esplechar en los exacerbant. L'òdi mai terrible es religiós.

Perqué la religion suscita l'òdi ? En primièr, perque la vida pausa sus un ligam que religa l'òme al sol e unic Dieu creator. Aiçò balha a la religion sa suprèma importància al dessus de tot autre critèri. Totes los comportaments umans dependon de l'estat de lor relacion amb Dieu. E l'èsser uman qu'a pas bastit una bona relacion amb Dieu es somés a son enemic, lo drac. E justament, es la segonda explicacion. Perque en efiech, lo desvolopament de las falsas religions es degut a l'activitat del drac, lo condemnat a mòrt en ajornament jutjat per Dieu. L'òdi d'aquel àngel en ajornament atenh una cima inégale. Subreviu pas amb sos adèptes angelics que per exprimir son òdi de cap a Dieu e l'umanitat entièra. Perque beneficia encara de l'ofèrta de la gràcia del Crist, mentre qu'a pas mai la possibilitat d'escapar a sa condemnacion mortala. Per aténher sas tòcas, amb sos demònis, utiliza d'armas umanas qu'o veson pas e ignòran que lors pensadas son sovent sas pensadas, mentre qu'inspiradas pels demònis, vengan dels papagais utilizats coma « la sèrp » de la Genèsi pel qual lo drac en persona s'exprimissia. En essent inspiradas per sas messorgas, sas victimas umanas creson defendre lor opinion personala al ponch que Jèsus a declarat, dins Jean 16:2-3 : « Vos excluràn de sinagògas ; e quitament, l'ora ven ont qual que siá vos farà se morir creirà tornar un culte a Dieu. E agiràn atal, perque an pas conegut ni lo Paire ni ieu. ». E o rampèli, ai ieu meteís estat raiat

oficialament, siá « exclus », de l'institucion adventista del seten jorn, a Valença, en França a causa del « testimoniatge de Jèsus qu'es l'esperit de la profecia », segon Apo.19:10. Dins aquel verset Jèsus nos balha l'explicacion d'aquela decision dels dirigents adventistas : « E agiràn atal, perque an pas conegut ni lo Paire ni ieu ». Atal, lo vertadièr sens de la vida es religiós, mas es benefic que s'abotís a una comunion reala amb Dieu ; çò qu'es rar e condicional. Ailàs, en defòra d'aquela condicion estrecha e unica coma Jèsus l'ensenha, los aspèctes de las falsas religions son innombrables e son en fàcia de la vertat, plan intolerantas. Es d'autre biais aquela fòrta intolerància que revèla lo mai la situacion reala, mas amagada, de l'existéncia. Se Dieu e lo drac existissián pas, los èssers umans serián pas possats cap al comportament intolerant. En realitat, res justifica pas que l'òme refusa de veire son venent agir de faïçon diferenta qu'el. L'istòria o ven de provar, quand Dieu o vòl e o permet, 77 annadas de patz civila (1945-2022) e 150 annadas de patz religiosa (1844-1995) son possiblas. Euròpa e tot lo camp occidental an beneficiat d'aqueles dos tips de patz.

Las civilizacions grècas e romanas an demostrat cadun son torn que la multiplicacion de las religions e de las falsas divinitats pausava pas de problèmas conflictuals màgers per lor populacion. Cadun èra liure de servir e adorar la divinitat de sa causida. Mas aquel comportament a cambiat bruscament quand la fe crestiana es estada ensenhada. La causa a son explicacion : al contra dels falses dieus, lo vertadièr Dieu es pas partageur ; es gelós e exigís l'exclusivitat dins lo còr de sos elegits, tornats d'un còp, plan rars. Mas aquel Dieu gelós es tanben l'amor perfiech personificat, tanben, sas colèras vengeresses contra sos enemics son rars. Sos elegits miralhan l'amor d'aquel Dieu, « compatissent, ric en bontat, lent a la colèra », tal coma descriu son nom dins Nom.14:18 : « YaHWÉH es lent a la colèra e rica en bontat, perdona l'iniquitat e la rebellion ; mas ten pas ponch lo culpable per innocent, e punís l'iniquitat dels paires suls mainatges fins a la tresena e la quatrena generacion. » Aquel vertadièr amor es la marca de fabrica de la vertadièra relacion restablida amb Dieu pel sacrifici expiatòri de Jèsus-Crist. Mas aquel vertadièr amor es absent dins totas las contrefaçons de son Elegida. L'amor de Dieu i es presicat, mas pas reproduch. En mai, los adèptes pretendon aimar Dieu, mas testimonián per lors òbras que tenon pas compte de sa volontat revelada dins sa santa Bíblia. Lo qu'aima Dieu, li balha prioritat dins tota sa vida e la mendre de sas revelacions biblicas suscita tot son interès. Es perque vesiaí pas aquel fruch en çò dels Crestians que m'entornejavan, qu'arribavi pas a demandar lo baptisme. Tanben, quand aquel comportament anormal s'es esclariat al lum de la transgression del sant sabat de Dieu, m'ai pogut engatjar de cap a el. I a pas d'efièch sens causa ni de causa sens efièch. L'òme es pas un arbre, mas coma el , pòrta de fruch. E la qualitat bona o marrida d'aquel fruch depend de sa natura personala, mas tanben de son eretatge intellectual religiós. En fach, la longa patz de 77 ans obtenguda dempuèi 1945, es estada renduda possibla pel mejan del desinterès religiós de las poblacions occidentalas. Los òmes son venguts tolerants unicament a causa de lor mesprètz pel subjècte religiós. E Dieu a daissat l'umanitat occidentala expandir sos fruches per complir la demostracion de la vida bastida sus las valors démoniaques del drac. E coma lo dich Pro.29:18, « sens revelacion, lo pòble es sens fren », e « sens fren », l'Occident es anat fins a legitimar e legalizar las abominacions que condemnava d'annadas mai d'ora. Dins lo contèxte del desastre economic e guerrièr actual, las falsas religions crestianas van retrobar lor estat d'esperit asirós d'un còp èra. E aquí, nos cal tornar dels sègles endarrièr, per retrobar en 321 l'abandon del sabat, qu'es a la font de la multiplicacion dels aspèctes del fals crestianisme. Lo vertadièr es en conformitat constanta amb la nòrma establida pels apòstols del Senhor Jèsus-Crist. E del primièr fins al darrièr fals-christ, lo sabat es ignorat, mespresat, e remplaçat pel « Jorn del Solelh invencit » pagan, onorat lo primièr jorn per l'emperador roman Constantin que l'a instaurat e per totes sos adoradors pagans convertits jos son regne.

La Sabes perqué èsser uman, crescent e crestian, sosestima l'importància del respècte de la practica del sabat e de las autras ordenanças divinas, dont Dieu exigís que sián onoradas e mesas en òbras ? La responsa es plan simpla : Dieu es etèrn e l'òme es mortal. Sa vida es plan corta e d'aquel fach, viu e se bastís dins l'ignorància de çò que Dieu a viscut abans el. Perque en 321, a assistit al desagradu spectacle de veire los Crestians preferir obesir a lor emperador roman puslèu que sieu, lor Creator e Paire, lor Senhor e Mèstre, e lor Salvaire. Çò que cap de josieu de carn de la posteritat d'Abraam a pas jamai fach, un emperador roman pagan o a gausat far. A desformat e destrutz l'òrdre del programa salvateur terrèstre que Dieu a gravat dins lo temps per son instauracion de la setmana. Lo primièr jorn consacrat al repaus a pas cap de sens, perque Dieu a pas fixat son repaus a la debuta de la setmana, mas unicament, sul seten e darrièr jorn de nòstras setmanas. Perque çò repaus pòt pas èsser obtengut qu'a la fin del temps fixat per la seleccion de sos elegits siá, al tèrme de 6000 annadas profetizadas pels sièis primièrs jorns de la setmana. En mai, la logica de l'intelligéncia ne testimònia, lo repaus es pas apreciat qu'après una de mal passar fatiga, morala, dins lo cas de Dieu. Perque sa fatiga es causada pel pecat practicat abondosament sus tota la tèrra per totes los èssers umans ; mentre que Jèsus-Crist es vengut ofrir sa vida sus una crotz dreçada pels romans per, precisament,

« metre fin al pecat ». Visiblament, i es pas arribat, sul plan collectiu de faïçon evident. Mas sa proposicion es adreçada individualament a caduna de sas creaturas umanas dispersadas sus la tèrra entièra, e es çò qu'explica lo feble resultat constatat qu'aviá el meteís profetizat en disent, dins Mat.22:14 : « perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits ». Dieu obliga pas degun a li obesir per èsser salvat per el. Lo qu'esita pas a obligar per la persecucion, la tortura e la mòrt, es Satan, l'enemic del camp de Dieu. Aquí perqué, tota religion que secuta es pas de Dieu mas del drac. Se la religion secuta, es perque a pas cap de relacion amb lo vertadièr Dieu, amor e justícia. La justícia divina es pas ofèrta qu'al nom de Jèsus-Crist, çò que reduch ja, lo nombre dels cridats. Puèi, los que Jèsus-Crist justifica pòrtan un fruch comparable al sieu, e aquí, la lista dels cridats se redutz encara. Dins l'etapa finala de la santificacion, la cridat es en marcha cap a l'eleccion, en testimoniant de cap a Dieu d'una fidelitat a tota espròva e en se noirissent espiritualament de tot lo lum que li presenta. E sos elegits pòdon atal comuniar amb el, l'Esperit de vertat qu'identifica los que li apartenisson.

Dins lo camp dels falses-christs, lo 7 de Març de 321, l'abandon del sabat a pausat las basas doctrinalas de l'actuala glèisa catolica romana. Plan logicament, es a Roma quitament, que lo decret imperial de Constantin 1èr foguèt puissament començat per de pagans falsament convertits a la fe crestiana. La glèisa crestiana oficiala èra representada per aqueles falses crestians plan nombroses, e lo nombre fach lei. En avent fach cessar las persecucions contra los pagans, l'emperador Constantin aviá ganhat lor estima e prenguèt atal la reputacion d'un pacifaire. Mas èra pas qu'una trapèla, perque son còr demorava pagan e dominator. De manièra qu'un còp son edicte promulgat, a secutat e punit sevèrament, los Crestians que volián conservar lor fidelitat al sabat santificat per Dieu. E sabèm que lo drac a pas jamai renonciat a secutar los vertadièrs elegits de Dieu. Pasmens o pòt pas far que quand Dieu o li permet. Solament, avèm beneficiat de la patz religiosa impausada per Dieu dempuèi 1844 e a cessat, en 1995, amb las atacas dels grops musulmans islamistas. En 2022, avèm assistit a una confrontacion granda entre doas religions crestianas, lo catolicisme e l'ortodòxia, que ja abans, se son combatudas en èx-logoslavia dins las annadas 1940 e 1990 ; un subjècte d'òdi que demanda pas qu'a se desvelhar. Dins la guèrra actuala en Ucraïna, retrobam lo president american Joe Biden, catolic cap d'una nacion oficialament protestanta, l'Ucraïna catolica e ortodòxa, e Russia ortodòxa sostenguda per de chechèns musulmans. E o cal plan comprene, la causa principal dels nacionalismes es l'engatjament religiós, quitament atèu, dels òmes. Pontualament ont Dieu l'ordena, los demònis suscitans dins los esperits umans l'enveja d'eliminar los que lor semblan pas dins totes los domenis, politics, economics, e religioses. Supòrtan pas mai la diferéncia de l'autre e organiza de separacions e de regropaments que nòstres contemporanèus cridan, purificacions etnicas. Mas qualques sián las causas umanas, aqueles comportaments son los fruches de la malediccion divina que frapa l'umanitat entièra dempuèi lo pecat d'Adam e Eve. Rampèli a lor subjècte, que Dieu a plan balhat la preeminéncia a l'òme, puèi qu'es sieu que s'adreça en primièr, après que lo coble a pecat. Sa dominacion sus la femna comportava l'inconvenient d'èsser responsable de cap a Dieu de las fautas que podíá cometre. Amb lo temps, lo jutjament de Dieu càmbia pas e ten encara los dirigents per responsables e colpables dels tòrts que fan patir a sas creaturas.

La religion establida a Roma en 321, a donc adoptat lo repaus del primièr jorn dedicat pels pagans romans al culte del « Solelh Invencit ». A aquela epòca, lo cambiament del jorn del repaus èra pas presentat coma avent per tòca de celebrar la resurreccion de Jèsus-Crist, coma se l'explica uèi dins las glèisas dels falses-christs. L'emperador Constantin balhèt pas per explicacion qu'aquesta : « cal pas mai judaïser en se pausant lo seten jorn coma los josieus ». Aquel òrdre de non mai judaïser s'opausava categoricament a l'ensenhament del Crist qu'a dich al contrari dins Jean 4:22 : « perque lo salut ven dels josieus ». Aquel òrdre de non mai judaïser tornava cap d'e sens importància, los 15 sègles de l'istòria de l'anciana aliança que comencèt realament al temps de Moïse amb la sortida dels ebrèus. E dins aquelas circumstàncias, aquel pòble a viscut l'experiéncia caracteriza de conversion religiosa. Arrancada al pecat (Egipte), l'arma umana del pecador es protegida per la sang del Crist (l'anhèl pascal). Puèi, Dieu la conduch al mont Sinai ont l'ensenha e li fa descobrir las leis a las qualas deu obesir (sos dètz comandaments). Al desèrt, isolada amb Dieu, apren sas règlas sanitàrias, alimentàrias e unicament per l'anciana aliança, los rites de sas fèstas religiosas que la mòrt del Crist complirà e rendrà caducs. Que pòt pretendre que Dieu aja organizat aquelas causas per los rendre inutils ? D'aquela anciana aliança desapareisson pas que los rites que la mòrt del Crist a complits. Lo principi de l'obesissença demòra donc intacte e las nòrmas d'aquela obesissença son encara reveladas dins las escrituras daissadas per Moïse e sos successors benesits per Dieu.

Per realizar plenament l'importància d'aquelas causas, nos devèm arrancar a la rutina de nòstra vida vidanta mondana que constituís un decòr enganaire que mena a la mòrt los que sedusís e captiva. Dieu es invisible, mas viu e totpoderós e es pas qu'en esperit que podèm sasir sa suprèma realitat. La vida celèsta se desvolopa en parallèla amb la nòstra, invisibla, mas tota aïtant activa, e la descobrirem

tala coma es, al retorn de Jèsus-Crist que metrà fin a aquela limitacion oculara que nos caracteriza dempuèi Adam.

Dins la glèisa catolica romana, lo primièr jorn portava lo nom de la divinitat astrala, lo « Solelh Invencit » e jos aquel nom, los crestians sincèrs identificavan un grèu pecat comés contra Dieu. Aquí perqué, dins los païses latins, aquel nom foguèt abandonat e remplaçat pel nom « Jorn del Senhor ». Las malafachas del drac èran atal completament mascats. S'o restaquèt a la resurreccion del Crist e de la mena, lo culte del primièr jorn presentava pas mai de problèma als novèls convertits. Levat què, lo grand Dieu creator èra frustrat e irritat per sas traïsons successivas. Reagiguèt alara amb un dramatic logic. « Puèi qu'aquelas gents que se reclaman de mon salut favorizan las ordenanças de Roma, que Roma domine sus eles dins tota sa rigor ! ». E es aital que los crestians infidèls foguèron liurats per Dieu al regim imperial roman mes en plaça en 538. Las condicions de son instauracion li tiran tota legitimitat. Lo primièr papa installat èra un intrigant nommat Vigile. Profechèt de sa relacion amb Théodora, la dançaira prostituïda esposada per l'emperador Justinian 1èr, per obtenir sa dominacion religiosa sul regim del catolicisme papal actual. Ja frapat per la malediccion del novèl « dimenge », Silvère, l'avesque de Roma elegit pels crestians infidèls de Roma foguèt caçat e exiliat. Avèm aquí d'accions mai politicas que religiosas qu'esclairan çò que lo regim papal roman va representar sus la tèrra. En aquel temps, pauc de gents son ensenhats e los ensenhaments religioses son transmeses per d'òmes del regim papal. Dins aqueles tempses de tenèbras espiritualas dels papas, se van autorizar a modificar lo tèxt dels dètz comandaments de Dieu escriches del det de Dieu el meteís sus de taulas de pèira remesas a Moïse. Jol pretèxt de favorizar lor memorizacion, los tèxtes originals son remplaçats per de frasas plan cortas e de mena, los avertiments de benediccions e de malediccions desapareisson dins lo novèl aspècte presentat. L'otratge pièger es impausat al segond comandament dins lo qual Dieu condemna l'adoracion dels imatges e de las estatuas idolatras ; lo papa o suprimís entièrament. Mas per conservar lo nombre de dètz, va desdoblar lo comandament pertocant l'adultèri, ciblant atal lo pecat de carn per far oblidar son pecat contra l'Esperit. Lo tèrme « seten jorn » del quatren comandament desapareis remplaçat per la formula ultra corta : « lo jorn del Senhor te pausaràs ». Legissent pas la Bíblia, las massas popularas convertidas se'n tenon a çò que los prèires lor aprenon. E pels reguitnaires, esplechan las menaças de l'infèrn, de las menaças plan realas mas falsament interpretadas. Perque sens l'intelligéncia de Dieu e la compreson cronologica dels faches revelats dins la profecia de l'Apocalipsi, « l'estanh de fuòc » qu'existirà pas qu'a la fin del seten millenari es interpretat coma un infèrn permanent ont los demònis fan eternalament sofrir dins lo fuòc los damnats condemnats a aquel terrible sòrt. Solament, lo papa pretend poder obrir e barrar l'accès als infèrns. Pòdes alara comprene perqué dins de tempses tenebroses, los reis eles meteïsses, los Senhors e lo pòble pichon crenhon lo poder papal. Las pretensions papalas son crusas e lo regim profiècha de la situacion per se far servir, onorar e enriqueir, per las victimas sedusidas e enganadas per sas messorgas. Pòt atal manipular los reis e utilizar lors poders seculars per obligar a la conversion catolica los resistents que nomma « erètges », fins a los far torturar e metre a mòrt, sus de lenhièrs o d'autres instruments encara mai terribles. E lo nombre d'aqueles « erètges » va créisser considerablament amb las traduccions e las impressions a caractèrs de la Bíblia que permet a sos legidors de descobrir las vertadièras paraulas tengudas per Dieu e sos profètas. Lum sas messorgas deceladas, lo regim papal excita l'òdi de las ligas catolicas contra los protestants jutjats « erètges ». D'èssers ignorants, convencuts per la legitimitat catolica pòrtan totas lors atacas contra los que los prèires lor presentan coma d'èssers abitats pel drac. Inventan e tròban de pretèxtes per portar lors acusacions messorguieras, perque lo paire de la messorga los inspira e los dirigisson sens que se'n dobten. Fòrça pensan sincèrament onorar Dieu en caçant « l'impiau ». E çò ponch es important, perque al retorn del Crist, lo meteís òdi òrb ciblarà los darrièrs elegits de Jèsus-Crist dont lo sol tòrt reprochat serà de perseverar dins lor respècte del repaus del sant sabat divin del seten jorn.

Qu'agirà atal dins aquel contèxt final ? Las meteïssas personas qu'uèi, justifica la practica del dimenge del primièr jorn e regètan la legitimitat del sabat del seten jorn. Lo caractèr lo mai umanista actual pòt venir dins aquel contèxt final mai ferotge qu'un « leon » a las « dents » aceradas. Es çò que Jèsus profetiza en imatge dins Apo.9:8 : « Elles avián de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons. » Lo contèxt serà entièrament cambiat, e los òmes rebèls seràn exasperats e plan fòrça irritats pels « flagèls de Dieu » que los van frapar tre que lo temps de gràcia prendrà fin : « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » presentats dins Apo.16.

La glèisa papala romana s'es atal comportada de faïçon mostruosa e èra pas a considerar coma « de pecats de joventut » coma l'interprèta. Perque se las condicions li èran demoradas favorablas, agiria tot parièr encara uèi. A pas jamai renonciat a la constrencha de las conversions que quand a perdut lo sosten de las monarquias aflaquidas pel regim revolucionari francés e sas celèbras decapitacions dels caps reials, religioses, e aristocratas. Dieu l'a atal punida per sos crimis dins l'espèra del jutjament darrièr. Mas dins lo camp protestant, d'umans superficialament religioses an adoptat a lor torn dels

comportaments politics condemnats per Jèsus-Crist. An pres d'armas e an tornats còp per còp als combatents de las ligas catolicas. E es aital que « las guèrras de Religions » successivas an pres l'aparéncia d'un combat dins lo qual s'afrontavan dels « bèstias » feràmias sanguinàrias e carnassières. Dins Apo.8:11, Dieu imputa aquel resultat diabolic a la glèisa catolica papala imagée per « l'estela » nommada « Absinti » : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras. » Religiosa o pas, l'òdi es contagiós e acaba per enflamar de multituds d'èssers umans.

Abans de se'n prene als « Protestants », lo regim papal a aviat d'ostilitats contra la religion de l'islam apareguda en Arabia pauc de temps après l'instauracion del regim papal roman siá, après 538. Après l'extension del catolicisme, en Arabia, lo profèta Maomet a fondat sa religion : l'islam, mot arab que significa « somission ». Lo mot pòrta un doble sens : l'òme se somet a Dieu mas deu tanben sometre per la fòrça se besonh lo mescrescent a lo qual restaca totes los que s'opausan a sa concepcion religiosa. Solament, jol pretèxte de desliurar los luòcs sants istorics de la vida e de la mòrt del Crist, lo papa Urban II a ordenat, en primièr, de las « Crosadas » guerrièras per caçar los musulmans d'aqueles luòcs. L'ignorància dels grands e dels pichons a fach que los reis se son lançats amb zèl dins de guèrras murtrièras completament inútils per Dieu contra las armadas dels pòbles musulmans. De massacres injustificats son estats atal perpetrats pels Crosats crestians occidentals. Se los declari inútils, es amb rason, perque Dieu revèla dins Daniel 9:26 sa decision de destruire Jerusalèm e sos luòcs sants : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor degun per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inondacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » E aquela destruccion de Jerusalèm es presentada coma essent la consequéncia del regèt del Messias Jèsus pels josieus. Es donc volontàriament que Dieu a fach destruire Jerusalèm pels romans en 70, per tal de tirar a aqueles luòcs l'interès dels pelegrinatges supersticiosos que la fe catolica a volgut restaurar e perpetuar fins en nòstra epòca ; en aquò relevada pels grops protestants evangelics formats als USA. Pòdes donc relevar dins aquel fals zèl mistic, lo fruch d'una complèta ignorància de çò que representa, realament, la fe crestiana. En nòstre temps de la fin, Dieu a fach de Jerusalèm un luòc renegat ont se pressent dels falses crescents eissits de totas las religions del monoteïsme. Lor adoracion d'aqueles luòcs pausa sus una pura idolatria. E los qu'agisson atal renovèlan las errors dels josieus qu'onoravan lo temple de pèira e an regetat lo temple de carn e d'esperit que constituissiá Jèsus-Crist.

Las causas d'intensificacion dels òdis s'intensifiquen en nòstra epòca e dins l'actualitat, ne relèvi una. De retorn de China, dins l'avion qu'o tornava e en preséncia de jornalistas, lo president Macron a fach una declaracion qu'atira sus el las colèras de d'unes de sos collègas europèus. A dich : « la pièger de las causas seriá de pensar que nosautres, europèus, deuriem èsser suivistes sus aquel subjècte e nos adaptar al ritme american e a una surréaction chinesa ... La trapèla per Euròpa seriá qu'al moment qu'arriba a una clarificacion de sa posicion estrategica, ont es mai autonòma estrategicament qu'abans lo Covid, ela siá presa dins un desreglament del mond e de las crisis que serián pas las nòstras. ». Es evident que suggerissiá lo cas de l'illa de Taiwan dont China vòl reprene lo contraròtle. Mas aquela posicion particulara irrita las nacions coma Polonha que fonda son espèr de véncer Russia sus la coesion de las nacions europèas alinhadas sus la posicion americana. Relèvi en çò de nòstre president jove un estonant e susprenent liuç de luciditat, perque sa posicion reproduz la del General de gaulle que voliá pas patir la dominacion d'America. Pasmens, relèvi qu'aquela declaracion condemna los engatjaments suivistes ja pres pels europèus e el meteis dins l'afar d'Ucraïna. Perque, los americans se son engatjats en favor d'Ucraïna sens se preocupar de las opinions individualas dels europèus. En mena que se pòt dire qu'an reagit segon lors interèsses politics e economics cronicament ostils a Russia. Pasmens lo cas d'Ucraïna diferís del de Taiwan en çò que son independéncia èra oficialament reconeguda e que los que la sostenon o fan al nom del respècte dels dreches nacionals que defendon l'agression de lor país per un autre. Es pas lo cas per Taiwan qu'es demorada oficialament chinesa e a pas jamai obtengut ni demandat un estatut nacional independent. Coma lo general de Gaulle, lo president Macron volriá dirigir una Euròpa independenta, mas se truca a l'influéncia dels ancians païses de l'Èst tals coma Polonha que vòdan un òdi de cap a Russia e son pas venguts en Euròpa que per i trobar l'escut armat dels USA. Lo problèma del president Macron es que son revelh e son desir d'independéncia europèa s'efectua al marrit moment e ja tròp tard. Perque, avent favorizat el meteis l'influéncia americana en Euròpa e en França dins son pròpri país, es tròp tard per atrapar las errors comesas ; aiçò d'autant mai qu'Euròpa es aflaquida financièrament e que lo retard pres per l'armament europèu ven irrealizable vist lo temps que li demòra abans son castig divin de la « seisenà trompeta ». En mai, dos camps se dessenhon separant las nacions de l'U.E., lo camp dels ancians païses de l'Èst grands sostens d'Ucraïna e lo de las nacions fondatrises d'aquela U.E., dont França e parcialament, Alemanha demorada plan independenta.

Après las diferentas causas dels òdis umans devi ara evocar lo revelh d'un òdi fòrça mai redobtable : la del Dieu Amor. Perque l'exprimis e o reivindica clarament ja dins Pro.8:13 : « la crenhença de YaHWÉH, es l'òdi del mal ; l'arrogància e l'orguèlh, la via del mal, e la boca pèrvèrsa, vaquí çò qu'asiri. » Rampèli que l'òdi es lo contrari absolut de l'amor e que totas causas existisson en contrari absolut. Se Dieu a creat l'òme a son imatge, es donc qu'es el meteís a l'imatge de l'òme, mas dins sa perfiecha divinitat. Pòt donc asirar o aimar coma pòt renegar o benesir. E a aqueste prepaus cal abandonar aquel messatge que transmeton los falses christs que dison : « Dieu asira lo pecat mas aima lo pecador ». Aquel messatge oblida de precisar puèi : lo pecador que se repentís e pòrta lo fruch de penedença ; çò que correspond pas, dempuèi 1844, a la situacion dels Crestians que justifican la transgression dels comandaments de Dieu ; lo segond e lo quatren, en çò dels Catolics e los Ortodòxes ; lo quatren, tanben en çò dels Protestants e los Anglicans. Solament, a el sol, dempuèi 1844, lo mesprètz testimoniàt de cap al sabat santificat per Dieu los torna culpables de transgredir los dètz comandaments entièrs, segon Jac.2:10 : « Perque qual que siá obsèrva tota la lei, mas pèca contra un sol comandament, ven culpable de totes. » Balhi a aquel verset la significacion seguenta : lo que transgredís volontàriament, un sol comandament de Dieu, balha lo testimoniàtge que transgredís lo primièr dels comandaments dins lo qual Dieu dich : « Auràs pas d'autre dieu davant ma fàcia ». Perque lo que desobesís obesís a un autre dieu, lo drac, davant la fàcia del verai e sol Dieu. D'aquí enlà, totas las autras obesissenças son rendudas vanas. E quitament al nom de Jèsus-Crist, la reconciliacion amb Dieu ven alara impossible.

Dempuèi 1945, sus tota la tèrra, lo mal a pas fach que créisser ; e sustot dins lo camp occidental sortit venceire de la Segonda Guèrra Mondiala. Los quimistas americans an desvolopat lo « DDT », un insecticida que fa d'eles los primièrs « destructors de la tèrra » que Dieu denóncia dins Apo.11:18 : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar tos servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. » E plan logicament, « los que destruson la tèrra », o fan jos la dominacion del « Destructor » en cap o « rei », aquel mot destructor essent traduch en ebrèu e en grèc per « Abaddon e Appolyon », dins Apo.9:11 : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » Tre 1945, los USA se son mostrats dignes d'aquel títol de « Destructor » en utilizant, en primièr, l'arma nucleara contra las vilas de Hiroshima e Nagasaki. E seràn encara los primièrs a l'utilizar per destruire Russia dins la Tresena Guèrra Mondiala que s'installa e pren forma en nòstra epòca. Dins nòstre temps de la fin, los USA an ofèrt al mond entièr un autre instrument del mal : la ret de las comunicacions internet. An getat aquela « tela filara » suls pòbles coma se lança un fialat per capturar los peïsses. A l'origina, Internet èra reservat estrictament a de comunicacions militaras americanas. Puèi çò ret es estada ofèrta a l'usatge civil e dins la gratuïtat e la libertat, los americans, puèi los autres pòbles occidentals, an descobèrt lo plaser dels escambis virtuals. Internet ofrís a cadun la possibilitat de se metre en valor per sos diferents tipes de talents. Encoratja l'orguèlh e l'esperit exhibicionista. Puèi lo comèrci se n'es apoderat, e los servicis publics nacionals tot parièr ; aiçò fins que lo mond entièr siá religat e plaçat jos lo contraròtle de l'inventor, lo poder american. Çò mal es irreversible, perque la joventut que se desvolopa amb el ven incapable de veire son aspècte perilhós mortal. Pasmens los exemples mancan pas. Internet fach e desfà las reputacions individualas de las creaturas umanas. D'unes mainatges pèrvèrses l'utilizan per culpabiliser per de messatges degradants dels mainatges febles e sensibles que possan inconscientament al suicidi. Lo laqui d'agradar a ganhat los esperits dels joves, sus lors blògs, colleccionan lo nombre de « followers », o fans que los seguisson. De vòtes favorables o desfavorables son atal exprimits amb per consequéncia, la falsa impression d'èsser important. E del temps qu'aquel mal conquista los esperits, las nòrmas del mal creisson egalament. L'ancian defendut ven legitim e legal. Sens la lei divina que fixa la nòrma del ben e del mal, « lo pòble es sens fren » e Dieu sol sap fins a qual nivèl aquel mal pòt encara montar. Alara agacham dins aqueles versets aquelas causas que desvelhan l'òdi de Dieu per l'umanitat rebèlla actuala.

Esa.61:8 : « Perque ieu, YaHWÉH, aimi la justícia, asiri la rapine amb l'iniquitat ; lor balharai fidèlament lor recompensa, e tractarai amb eles una aliança etèrna. »

Jér.44:4 : « Vos ai enviat totes mos servidors, los profètas, los ai enviats tre lo matin, per vos dire : Fasètz pas aquelas abominacions, qu'asiri. »

Amos 5:21 ; 6:8 : « Asiri, mesprèsi vòstras fèstas, pòdi pas sentir vòstras amassadas.../... Lo Senhor, YaHWÉH, l'a jurat per el meteís ; YaHWÉH, lo Dieu de las armadas, a dich : Ai en orror l'orguèlh de Jacob, e asiri sos palaises ; liurarai la vila e tot çò que conten. »

Zac.8:17 : « que nul en son còr pensa pas lo mal contra son venent, e aimatz pas lo fals jurament, perque son aquí totas causas qu'asiri, dich YaHWÉH. »

Mal.2:16 : « Perque asiri la répudiation, dich YaHWÉH, lo Dieu d'Israèl, e lo que cobrís de violéncia son vestit, dich YaHWÉH de las armadas. Prenètz donc garda en vòstre esperit, e siatz pas infidèls ! »

Apo.2:6 : « As pasmens aiçò, es qu'asiras las òbras dels Nicolaïtes, òbras qu'asiri tanben. »

En resumit, Dieu asira tot çò qu'es opausat a sas valors que son exprimidas per l'amor fidèl e vertadièr siá, l'amor e la vertat, tals coma son estats incarnats e manifestats en Jèsus-Crist e que vòl retrobar en çò de sos elegits fins a la fin del mond segon Apo.3:14 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Laodicée : Aquí çò que ditz l'Amèn, lo testimòni fidèl e vertadièr, lo començament de la creacion de Dieu : » Lo que foguèt « lo començament de la creacion de Dieu » confirma sas valors « al temps de la fin » de l'istòria d'aquela creacion terrèstra divina.

L'òdi divin s'es pas desvelhada sens causa, perque l'aparicion del virus del Covid-19, en 2019 en China, foguèt la responsa que Dieu a balhada al president chinés, perque aviá formulat lo desir e lo projècte de modificar lo tèxt de la santa Bíblia. Puèi, lo retorn de la guèrra en Euròpa s'es complit en Ucraïna. E aquí encara es pas sens rason. Aquel país briac de libertat viviá dins una situacion anarquica, incapabla de trobar un equilibri politic, lo regim entièr èra corromput e de las abominacions mostruosas s'i practicavan e se desvolopavan. Ai reculhit de Joël, mon fraire en Crist, excellent documentalista, dels testimoniatges effarants sus çò que se passava en Ucraïna. E sens dintrar dins los detalhs, aquel sol testimoniatge permet de comprene, perqué la colèra de Dieu es tombada sus aquel pòble ucraïnian. Los politicians rics fraudavan e amb un amic, lo filh d'un oligarca, un òme poderós, s'es liurat a una centena d'assassinats. Identificats, foguèron daissats en libertat e los crims foguèron renovelats ; un tal nivèl de corrupcion es estada rarament atench... benlèu e unicament, a Sodome e Gomorrhe, vilas ont la vida sexuala perversa e los assassinats èran la nòrma venguda insuportabla per Dieu. Es pas donc pas sens rason, que la Guèrra nucleara a venir a començat dins aquel país Ucraïna. Se sap egalament, que son jove president elegit dempuèi 2019, annada del Covid-19, èra un actor rendut popular per sas excentricitats publicas vulgaras e sexualament perversas. Incarnava a el sol lo mal de tota la societat modèrna copada de Dieu. Es tanben en Ucraïna que son apareguts las audaciosas Femen sexistas exhibissent lors popas nudas, utilizant lors còsses per publicar lors eslogans vulgars feministas. E en mai d'aquelas causas, lo mal nazi eretat de la Segonda Guèrra Mondiala i irradiava oficialament, representat pel grop Azov en eretatge del cap nazi Stepan Bandera ; mas aquel nazisme preniá pas encara la juiverie per cibla. Ai quitament ausit de boca de femnas ucraïnianas que lor país èra estacat a de celebracions de fèstas paganas que los regaudissian... la copa èra plena, lo mond occidental e la rèsta dels pòbles de la tèrra van deure la beure, fins a la darrièra gota.

Dins las darrièras novèlas, dos faches revèlan dos messatges. Lo primièr concernís la divulgacion de messatges secrèts militars per un jove de 21 ans qu'a agit per « frimer » e estomagar sos partenaris del web. Per la joventut modèrna, internet es un jòc dins lo qual los desfises lançats son sens limit. Lo segond fach concernís una video que circula sus internet. Après las que presentava lo grop islamic nommat ESTAT ISLAMIC, es aquel còp la decapitacion d'un soldat ucraïnian per un soldat rus entornejat de son grop armat. La novèla fa fremir d'horror e d'espant, pasmens es pas aquí que la confirmacion d'un nivèl d'òdi que va encara créisser e se generalizar dins totes los camps militars que van participar a la Tresena Guèrra Mondiala. Las decapitacions constituïsson un subjècte de « Terror » internacionala que religa aquela « seisena trompeta » a la « quatrena », coma Dieu o revèla, en atribuïssent a la « quatrena », lo caractèr de « segond malaür » que designa realament la « seisena » ; atal après la terror francesa e sa guilhotina de 1793-1794, ven la « terror » de las decapitacions musulmanas e russas de nòstra epòca.

Las leiçons balhadas dins Daniel, 2 Cronicas e 2 Reis, mòstran que las tres deportacions dels israelitas a Babylone son d'intensitats progressivas. Nòstra Tresena Guèrra Mondiala es, dins sas proporcions internacionalas, comparabla a la tresena deportacion dels josieus. Atal, atal coma la tresena ataca del rei Nébucadnetsar aguèt per consequéncia la destruccion nacionala d'Israël, la Tresena Guèrra Mondiala a vocacion a destrurre l'òrdre actual de las nacions del mond. Fins aquí independentas, aquelas nacions van èsser mai o mens parcialament destruchas e pèrdre lor independéncia. Los subrevivents del conflicte se plaçaràn totes jos un sol governament universal instaurat per America dels USA, fins al retorn de Jèsus-Crist que los destruirà.

Lo mercat de las illusions

Ont se tròba aquel « marchat de las illusions » ? Sus nòstra planeta nomenada Tèrra.

Abans de desvolopar aquel estudi, rampèli aqueles versets de 1 Agacin.2:9 a 15 ciutats dins la Bíblia dins los quals, per l'Esperit, l'apòstol Pau ditz : « Mas, coma es escrich, son de causas que l'uèlh a pas ponch vistas, que l'aurelha a pas ponch ausidas, e que son pas ponch montadas al còr de l'òme, de las causas que Dieu a preparadas pels que l'aimen. Dieu los nos a reveladas per l'Esperit. Perque l'Esperit sonda tot, las quitas prigondors de Dieu. Lo qual d'òmes, en efiech, coneis las causas de

l'òme, s'es pas l'esperit de l'òme qu'es en el ? Tot parièr, degun coneis pas las causas de Dieu, s'es pas l'Esperit de Dieu. Solament nosautres, avèm pas rebut l'esperit del mond, mas l'Esperit que ven de Dieu, per fin que coneissiam las causas que Dieu nos a balhadas per sa gràcia. E ne parlam, non amb de discorses qu'ensenha la saviesa umana, mas amb los qu'ensenha l'Esperit, emplegant un lengatge espiritual per las causas espiritualas. Mas l'òme animal recep pas las causas de l'Esperit de Dieu, perque son una folia per el, e los pòt pas conéisser, perque es espiritualament que se'n jutja. L'òme espiritual, al contrari, jutge de tot, e es pas el meteís jutjat per persona. Perque qu'a conegut la pensada del Senhor, per l'ensenhar ? Solament nosautres, avèm la pensada de Crist. »

Segon los dires d'aqueles versets, l'explicacion de la vida es unicament en Dieu, e donc amagada dins lo secrèt de son invisibilitat. E aquela sola donada justifica lo títol d'aquel estudi que me condutz a definir la vida terrèstra coma « lo mercat de las illusions ». Sus aquela tèrra, totes los èssers umans son enganats per lors uèlhs e d'aquí enlà qu'analisan diferentas situacions e subjèctes, lor jutjament es faussat, perque tenon pas compte de critèri fonamental que representan amassa, la poténcia, l'intelligéncia e la saviesa del Dieu creator que dirigís e met en accion totas causas. « l'òme animal » atribuís un ròtle principal a de causas umanas que son pas que las consequéncias dels tòrts faches a Dieu.

Los umans ignòran que quitament quand nègan son existéncia, Dieu los dirigisca e los manipule. Quand un vòte public popular es prepausat, lo resultat final obtengut serà lo que Dieu vòl obtenir per far complir son projècte, son programa, que se va complir sus totes los pòbles de la tèrra que domina souverainement. E aiçò concernís, totes los pòbles, pagans, josieus, crestians e musulmans, dispersats sus tota la tèrra. La situacion de l'umanitat es donc sul plan oculara realament illusòria. Los pòbles pagans se desvolopan e vivon atal dins « l'illusion » de l'impunitat, mas los pòbles religioses fan tot parièr, perque sus tota la tèrra, cap d'eles se tròba pas en situacion d'èsser benesit per Dieu coma l'ai demostrat de multiples còps dins las leiçons precedentas.

A l'invers, de « l'òme animal », « l'òme espiritual », dont me reclami amb pròvas portadas, analisa los faches terrèstres a partir de las donadas prioritàrias que represente e merite lo jutjament revelat del Dieu creator. Perque las vertadièras causas de las consequéncias que nòstres uèlhs veson son reveladas per Lui. E per « l'òme espiritual », la forma d'aquelas consequéncias impòrta pauc, perque pòdon èsser de nòrmas plan diferentas e l'essencial pel salut de las armas es de conéisser, amb precision, las rasons per las qualas la colèra de Dieu s'abat suls òmes e los libre a sa malediccion e la roïna, la malautiá e la mòrt. Quand Dieu decidís de frapar l'umanitat, organiza los pòbles e los dreça los unes contra los autres per diferentas rasons que favorizan lo mai sovent lo ressentiment suscitât per l'injustícia. Per los conduire a s'afrontar, los mejans son nombroses : revindicacion d'una meteissa tèrra, d'un eretatge, o plan, la discriminacion racista o religiosa e d'autras causas d'injustícia e de colèra. Totas aquelas causas justifican « lo revelh dels òdis », tèma tractat dins l'estudi precedent.

Aquel « marchat de las illusions » esclaira particularament plan la situacion mondiala explosiva actuala. Per organizar sa « seïsença trompeta », nòstre Dieu, fa pas que desvelhar los patiments provocats per l'Occident pendent lo long temps de patz dont a beneficiat e profecat per dominar de faïçon coloniala los autres pòbles de la tèrra dempuèi de temps. Perque a la favor de sa victòria contra sos enemics de l'Ais Allemand, italian, e Japonés, l'Occident dirigit pels USA a impausat sas valors, sas leis internacionalas pertocant las nacions e los escambis comercials. En l'abséncia de contrapoder de meteissa fôrça, aquelas valors occidentalas son estadas consideradas e impausadas coma de valors internacionalas. Mas uèi, aquel estat de las causas es denonciat e remés en causa per Russia, China, Índia, Iran, fôrça pòbles africans e los mai grands d'America del Sud. Profecant totes de la longa patz, totes aqueles païses se son enriquits e demandan uèi als occidentals que lors opinions sián realament presas en compte. E apareis clarament que partejan en comun, l'òdi dels USA dominators e imperialistas dont lo capitalisme, nascut en Anglatèrra, a justificat lo desvolopament colonial que los a longtemps esplechats.

Se Pòt trobar mai « illusòri » que lo fach de veire de pòbles occidentals bastir de projèctes per las cinquanta venentas annadas, mentre que la vida umana sus nòstra tèrra dispausa pas encara mai que de sèt annadas ? Çò chifra cinquanta annadas me condutz a te far remarcar que dins la Bíblia, la durada de quaranta nòu ans siá, sèt còps sèt ans, representa çò que Dieu cride un jubiléu. Solament, s'es escorrut 49 annadas siá, un jubiléu entièr, entre dos tustes financièrs causats per de crisis energeticas màgers : Auça brutala de 40% del prètz del petròli en 1973 e auça brutala, encara non chifrada, del prètz del gas, e de l'electricitat en 2022. Mas aquel còp, lo suivisme europèu òrb e docil es sol ne causa. Puèi qu'es en seguissent la decision dels USA, que la Comission europèa a adoptat la presa de sancion contra Russia e donc en primièr, lo refús d'utilizar son gas vendut a un prèmi avantatjós per la societat russa Gazprom. A qu'a profecat lo crimi ? Als fornidors americans e norvegians que l'an remplaçada.

D'autra part, los dreches russes e ucraïnians sul país d'Ucraïna son plan discutibles. Perque Ucraïna

venguda independenta dempuèi 1990 èra compausada en partida de polonés e d'ucraïnians e en partida importanta egalament de russes. E quand la fractura es arribada pel « revirament » del president rus elegit, de russes an causit de demorar ucraïnians quiti a combatre Russia ; çò que fach d'aquela oposicion una guèrra civila, dins la quala l'Occident aviá pas a intervenir. Es probable que l'invèrs se siá egalament produch, perque quand una guèrra civila esclata dins un país, totes los cases de figuras se presentan, la situacion opausant egalament de causidas religiosas tanben renegadas per Dieu los unes que los autres. Un rambalh grand es atal provocat, opausant de legitimitats efectivassas plan realas. De cap a aquela situacion inextricable, la saviesa aconselha de se'n tenir unicament a las causas que Dieu balha a son organizacion d'aquel conflicte. E sa responsa es pas dins la vida illusòria, es balhada dins la Bíblia, dins sa revelacion bastida successivament e complèmentairement sus Daniel e Apocalipsi. E que se descobrís dins aquelas revelacions ? La malediccion del crestianisme frapat per Dieu dempuèi lo 7 de Març de 321, per son abandon de la practica del sant sabat del seten jorn santificat per Dieu dempuèi la creacion del mond. Es aquí, l'unica leiçon que devèm retenir de 34 capítols dels libres de Daniel e Apocalipsi. Mas en presentant las causas d'aquela faïçon, demesissi pas son importància, tot al contrari, l'auci al mai naut nivèl. Perque l'Evangèli e lo salut en Crist son de causas clarament explicadas dins los autres escraches biblics de l'anciana e l'aliança novèla. Lo ròtle d'aqueles dos libres profetics que constituïsson Daniel e Apocalipsi es de revelar aquel abandon del sabat que las falsas religions crestianas an practicat sens realizar quantes ne pagan car las consequéncias. E s'an pas la coneissença d'aquelas consequéncias, es perque Dieu los a reveladas, unicament, dins aqueles dos libres profetics dont las explicacions son ignoradas per elas e lors exégètes. Lo mercat de l'illusion los a conduchas a interpretar aquelas consequéncias coma de simples faches istorics deguts a las imperfeccions dels èssers umans. Mas lo castig divin es pas un simple fach uman perque es portaire d'un messatge acusator : pècas contra Dieu. N'es atal per totes las « trompetas » presentadas dins Apocalipsi 8 e 9. Dempuèi l'annada renegada 321, an frapat lo crestianisme europèu infidèl e la causa principala es demorada ignorada per l'umanitat fins en 1844. E se Dieu aviá pas pres l'iniciativa de la revelar a son pòble adventista testat e seleccionat a partir d'aquela data, l'ignorariam encara. Aquela sola idèa me fa fremir d'error. Perque tant de vertats son restacadas a aquel sabat santificat per Dieu, justificant sa plan nauta santificacion ! Auriam pogut ignorar que profetizava lo seten millenari ont los sants elegits van dintrar per jutjar, dins lo cèl, los marrits mòrts expandits o desapareguts sus la tèrra. Auriam ignorat que demorava dos mila ans après la mòrt de nòstre Salvair per dintrar dins la glòria de la vida etèrna d'aquel seten millenari. Aquelas preciosas e plan santas revelacions divinas son pas reveladas pel « mercat de las illusions » mas per l'Esperit del Dieu viu invisible mas Totpoderós.

Dins lo domeni judiciari, los jutges, tant onèstes coma pòscan èsser, son condemnats, per lor incredulitat religiosa, a tornar dels verdictes inics. Son eles-tanben victimas del « mercat de las illusions ». D'unes criminals, dont recentament en França un dròlle jove de 16 ans, se liuran a d'omicidis ordenats, çò dison, per una votz entenduda dins lor esperit. Aqueles paures creaturas fan pas que tornar testimoniatge d'una experiéncia realament viscuda mas inacceptable per una societat laïca excessivament racionala. Perque una votz lor a efectivament parlat, mas aquela votz es la d'un àngel tant invisible coma Dieu lo pòt èsser. E es aquí, tota la feblesa que liura l'òme a las enganas dels demònis invisibles. Los demònis nos veson, nos parlan, nos abitan e nos manipulan e sèm impotents pels en empachar. L'èsser uman pòt pas combatre qu'un autre èsser tanben visible e identificable qu'el meteís. Es una causa certana, es que falta de los poder veire, per los combatre, l'òme deu èsser « espiritual » e non « animal », per tal de començar per creire a lor existéncia. Puèi, devèm realizar que nòstras pensadas se distinguïsson pas las unas dels autres per un timbre sonòr particular o una coloracion particulara. E aquí encara, nos cal distinguir entre la pensada e l'ausida d'un son. Per l'aver experimentat, atèsti d'existéncia de las doas causas. Ton esperit coma lo mieu fonciona coma un emetedor receptor d'ondas sonòras. Emetes tas pròprias pensadas e malparladas sus tal o tal projècte o reflexion, mas sus aquela meteissa longor d'ondas, de las pensadas démoniaques o totes al contrari divinas dintran en tu e se mesclan dins ton esperit. Res los distinguís pas de las tiás. Aquí perqué, ja, la conviccion que se forma dins ton esperit a pas de prioritat de legitimitat. Aquela conviccion finala deu abans tota altra causa èsser en conformitat amb la nòrma de la vertat definida per la Bíblia. Amb rason, Dieu nos ditz dins Jér.17:5 : « Renegat siá l'òme que se fisa en l'òme, que pren la carn per son supòrt ». Avèm donc lo dever de nos daissar pas enganar pels òmes que costejan mas egalament de nos mesfisar de nòstras pròprias opinions quand son pas en conformitat amb las nòrmas definidas per la Bíblia, que demòra donc, lo sol supòrt solid legitimat per Dieu. La votz intèrna entenduda pòt èsser recebuda coma se venia de l'exterior transmesa per la canal auditiva. Dieu o los demònis an la causida per se connectar a nòstre esperit al nivèl de las canals auditivas o al nivèl del cervèl ont las donadas electricas son transformadas en pensadas ; de mena, dos nivèls diferents d'ententas son possibles. L'exemple del jove Samuel, mon omonima,

confirma aquela experiéncia, quand Dieu l'interpelèt en citant tres còps son nom, lo mainatge jove se presentèt davant lo sacrificateur Elie per li dire : « M'aquí, que vòles ? ». La votz divina entenduda per Samuel èra mai qu'una pensada, l'ausissíá coma s'Elie l'aviá cridat. E lo vièlh òme compreguèt que la votz veníá de Dieu. Dins una vision divina, ai viscut aquela experiéncia dins la quala totas mas facultats auditivas e visualas èran entièrament activas a l'excepcion de mon pròpri còs e sos membres que semblavan eles inexistent. Mas atencion, aquela vision me foguèt balhada, un sol còp per Dieu, per confirmar mon futur engatjament dins son servici profetic e unicament, perque sa causida e mon estudi de las profecias de l'Apocalipsi me'n rendíá digna, ja en 1975 siá, cinc ans abans mon baptisme dins la glèisa adventista del seten jorn. Aquela vision a agut per consequéncia, qu'ai totjorn balhat al jutjament del cèl una prioritat absoluta sus totas las illusions qu'enganan « l'òme animal ». Per l'arma assedada que representavi, las revelacions profeticas, presentadas dins lo libre « la Tragèdia dels Sègles » escrich per Ellen Gould White, la messatgièra del Senhor, foguèron aculhidas e recebudas coma una font d'aiga désaltérante. E èri encara luènh d'imaginar que Dieu aviá encara preparada, per me los far descobrir al fil del temps, de las revelacions particulars e d'enòrmas remesas ne causa de las explicacions profeticas eretadas dempuèi 1844. Perque un servidor de Dieu se deu mostrar capable de desaparene aitant que d'aprene. Vertat es qu'en cò qu'o concernís, Dieu càmbia pas, mas cò qu'es cambiadís e progressiu, es son utilizacion de sos tèxtes profetics. E dins aquela tòca, a permès de falsas traduccions dels tèxtes originals ebrèus e grècs. Aquel verset de Pro.4:18 o confirma : « lo caminòl dels justes es coma lo lum resplendissant, dont l'esclat va creissent fins al mièg del jorn ». Lo mai estonant e la pròva melhora d'aquela causa a concernit en primièr aquel important verset de Daniel 8:14, longtemps falsament traduch per « Fins a dos mila tres cents sers e matins e lo santuari serà purificat », dont la traduccion reala es : « Fins a ser-matin : dos mila tres cents, e serà justificada, la santetat ».

Se pòt atal, retrobar dins Apo.22:11, la citacion d'aqueles dos mots « sant e justícia » que la vertadièra traduccion de Daniel 8:14 presenta : « Que lo qu'es injust siá encara injust, que lo qu'es solhat se solha encara ; e que lo just practic encara la justícia, e que lo qu'es sant se santifique encara ». Tanben o pòdi dire, aquela compreson es estada reservada per Jèsus a sos vertadièrs sants servidors que contunha de justificar per sa justícia perfècha après aver regetat l'adventisme oficial superficial entre 1991 e 1994. Lo salut prepausat per Jèsus es pas rendut possible qu'a l'unica condicion que sa relacion amb son elegit se perlongue fins a la fin de sa vida o fins al temps de son gloriós retorn. Perque l'eleccion demòra pas possibla que se l'elegit daissa l'Esperit de Jèsus-Crist o bastir fins al nivèl que deu aténher per poder dintrar dins son eternitat. En refusant son lum profetic, oficialament en 1991, l'adventisme oficial a balhat a Dieu una rason de rompre sa relacion amb el. Tanben, en 1994, ont l'espèra adventista qu'aviá prepausada a pres fin, lo verdicte del cèl es tombat ; Jèsus a mes en accion son avertiment d'Apo.3:16 : « Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. » ; e l'a efectivament « vomit » a causa de sa « tiédeur » irremediabla.

Après aver demostrat son desinterès per las revelacions prepausadas per Dieu en Jèsus-Crist, l'adventisme oficial es dintrat al nom de l'amistat umanista dins la federacion protestanta e a l'encòp dins « lo mercat de las illusions ». A atal rejonch lo camp a lo qual Jèsus a dich en 1844, dins lo messatge de « sards » : « Passas per èsser vivent e ès mòrt », siá, « vivent » dins « lo mercat de las illusions » umanas, mas doblament « mòrt » per la primièra e la « segonda mòrt » dins lo jutjament de Dieu revelat a sos profètas. Aquela meteissa condemnacion concernís l'adventisme oficial dempuèi 1994.

Dempuèi quand l'òme es somés a las règlas del « mercat de las illusions » ? En fach, dempuèi sa creacion, puèi que Dieu l'a creat incapable de veire la vida celèsta angelica. La tèrra es estada creada amb la tòca de venir e demorar pendent 6000 ans lo « mercat de l'illusion » e lo sèti del pecat universal. Segon Ps.8:5 e Heb.2:7, « Dieu a creat l'òme de pauc inferior a Dieu e als àngels », e aquela inferioritat concernís son incapacitat de veire la vida celèsta. Foguèt d'autre biais cò que lo drac a esplechat, quand a parlat a Eve per « la sèrp » qu'a utilizat coma mèdiu. Donc, abans e dempuèi aquela casuda mortala, l'umanitat es estada enganada per sos uèlhs e la causa s'es perlongada fins a nosautras e se va encara perlongar fins al grand retorn gloriós de Jèsus-Crist. Serà pas qu'a aquel moment que los elegits, mas eles-sols, perdràn lors caracteristicas umanas e vendràn en un virat d'uèlh coma los àngels de Dieu.

L'instauracion del pecat a pr'aquò causat una enòrma transformacion de l'estat natural de la vida terrèstra. L'òme e la femna son venguts mortals mas pas solament eles, perque la vida perfècha originala èra de nòrma indestructibla. Los vegetals eles meteisses èran immortals, las flors tot parièr, e aiçò me condutz a ne dedusir que d'unes còsses gasoses, tals coma l'oxid de carbòni, existissíán pas encara. Cò qu'implica lo fach que la vida vegetala se noirissíá pas encara de gas carbonic. Dins aquela reflexion, arribi a meditar sus l'alèn de la respiracion umana a lo qual conven de balhar una

valor importanta, puèi qu'en creant l'òme, la Bíblia dich de Dieu qu'el « bufèt un alen de vida dins sas narras » segon Gen.2:17 : « YaHWÉH Dieu formèt l'òme de la posca de la tèrra, bufèt dins sas narras un alen de vida e l'òme venguèt un èsser viu. » Relèvi un messatge dins aquel principi de l'« alen » : aspiracion : recep lo pur ; expiracion : regèta l'impur. Nòstre « alen », vengut entièrament automatic e sens besonh de contraròtle en defòra dels cases de malautiás e d'estrès, es donc portaire d'una leiçon essenciala que Dieu adreça a sos elegits ; una leiçon que resumissi per : « Recep lo ben e regèta lo mal ». Lo ròtle de nòstres palmons es de purificar la sang que torna cap a eles cargat de las solhaduras creadas pel foncionament de totes nòstres organs ; se compren atal lo caractèr absurd de los encrassar volontàriament per la detestabla e nosibla costuma de fumar de tabac, dels cigarros, de las cigarretas, quitament del cannabís o de l'opium que rendon encara mai dependents lors utilizators. Quand l'alen uman es interromput, la mòrt del còs es provocada per l'incapacitat de regetar l'impur qu'o satura. Nòstra vida pòrta donc en ela meteissa la leiçon que ditz : « perque lo salari del pecat es la mòrt » dins ròm.6:23.

La creacion divina de nòstra dimension terrèstra es una composicion realizada per de rajouts creats cada jorn de la primièra setmana. Exemple : lo primièr jorn, la tèrra que Dieu crèa es una simpla bòla d'aiga sens cap d'estructura terrosa, l'aiga essent atal lo primièr còs creat per Dieu es una molecula compausada de dos atòms del gas oxigèn e un atòm del gas idrogèn. Lo second jorn, Dieu descompausa aquela molecula e crèa l'aire a partir de l'oxigèn. Al tresen jorn, la bòla d'aiga recep una estructura terrosa que Dieu fach parcialament immergir. Lo sec apelat tèrra recep una vida vegetala e dins aquela perfeccion originala, sens cap de bacteria nociva, aquela vida vegetala viu sens besonh particular de faison immortala. Res se corromp pas. Totas las vidas animalas creadas per Dieu dins l'aiga e sus la tèrra an la vida immortala en elas meteissas, cap d'espècia se noirís pas d'una altra espècia. Après aver creat l'òme e la femna, Dieu balha a totes per noiridura una vegetacion immortala. La creacion entièra es marcada per l'immortalitat. La noiridura es pas encara una necessitat mas un plaser agradiu que Dieu ofèrta a totes sas creaturas animalas e umanas.

Mas « lo pecat » va tot cambiar, la mòrt e la corrupcion que ne resulta van solhar aquela perfeccion originala terrèstra que ven d'aquí enlà lo « sejoir dels mòrts » citat dins Apo.20:13 : « la mar tornèt los mòrts qu'èran en ela, la mòrt e lo sejoir dels mòrts tornèron los mòrts qu'èran en eles ; e cadun fuguèt jutjat segon sas òbras » ; d'« òbras » que rendon concrèta la fe interiora.

Atal, coneissent lo programa preparat per Dieu, nosautres, sos servidors fidèls, podèm relevar dins l'actualitat los mejans pels quals Dieu fa complir son projècte destructor. A l'epòca del jutge Samson, Dieu nos a balhat un exemple plan instructiu ; çò que justifica son raconte dins la Bíblia. Decidit a liberar Israèl de l'ocupacion dels Philistins (ancians abitants de la Palestina actuala), Dieu inspirèt a Samson l'idèa d'esposar una dròlla dels Philistins. Lo jorn del maridatge presentèt a 30 Philistins companhs de taula una enigma dont l'enjòc èra de fornir trenta camisas e trenta vestits, perque trenta Philistins èran concernits. Ja, Dieu inspira una iniciativa contrària a sos ensenhaments, puèi qu'èra defendut a un josieu d'esposar una femna estrangiera. Mas la Bíblia nos rassegura : la tòca èra de crear una disputa contra las Philistins. Imagina-te a aquela epòca, vesent Samson cometre una tala falta e sabent pas que Dieu n'es l'inspirador ! Auriás dich : Segurament, aquel òme es fòl o rebèl, donc perilhós per totes los josieus. Davant l'insistència de sa femna preissada pels Philistins engatjats per l'enjòc, Samson libre a son esposa l'explicacion de son enigma qu'èra basada sus sa vision d'un leon mòrt dins lo qual un eissam d'abelhas s'èra installat. Coneissent la responsa per sa femna, las Philistins la presentèron a Samson : « Del que manja (siá, lo leon), es sortit çò que se manja (siá, lo mèl) ; de fòrt (siá, lo leon), es sortit lo doç (siá, lo mèl). Qué en mai doç que lo mèl e en mai fòrt que lo leon ». Los Philistins pensavan obtenir l'enjòc de la part de Samson mas aqueste dintrèt dins una colèra divina, los acusant d'aver obtengut la responsa de sa femna, anèt a Askalon e tuèt 30 òmes dont prenguèt las camisas per los remetre als Philistins de l'enjòc. La guèrra opausèt atal Samson a las armadas dels Philistins dont un nombre naut de soldats foguèron tuats. A lusit sol, amb una simpla maissa d'ase, tuèt 1000 òmes. A sufís d'una simpla enigma per obtenir aquel resultat. Uèi, dins lo secrèt plan gardat dels esperits umans, de las intrigas se bastisson per las influéncias conjugadas de Dieu, sos bons àngels e Satan e sos demònis. Mas nòstra epòca se distiguís per l'aspècte dobèrt dels faches mondials que d'observators escrutan en tot tempses e en tot luòc amb lor camera numerica dont son equipats los telefòns mobils e los drònes. Aiçò al ponch que ven impossible de rendre secrèt lo mendre movement militar ; del jamai vist. Las autoritats mondialas son atal jos una constanta pression, susvelhadas pels mèdias dont los testimoniatges son afichats sus las rets socialas numericas.

En 2023, los païses occidentals descobrisson, après 78 annadas dempuèi 1945, la vertadièra valor dels acòrdís qu'an acceptats e impausats a la rèsta del mond. Rampèli que tota l'istòria umana es constituïda d'acòrdís successius momentanèament acceptats mas lèu denonciats e remetèri en causa per de guèrras menadas pels opausants. Lo long temps de patz dont venèm de beneficiar a fach

nàisser « la suprèma illusion » que, aquel còp, la nòrma establida per l'Occident anava se poder perlongar perpetualament. E aquela illusion èra la consequéncia del mesprètz uman per las profecias biblicas divinas qu'anonciavan nòstra imminente Tresena Guèrra Mondiala. Ai agut lo privilègi de glorificar lo Dieu ordonnateur d'aquelas profecias, en esperant aquela guèrra per l'annada 1983, i a donc 40 ans fins a nòstres jorns. Çò chifra 40 a per significacion : l'espròva de la fe ; exemple : 40 jorns e 40 nuèchs de pluèja al temps del deluvi ; 40 annadas d'espròvas al desèrt après la sortida d'Egipte ; 40 jorns e nuèchs de june per Jèsus-Crist ; 40 annadas entre la mòrt de Jèsus-Crist e la destruccion de Jerusalèm pels romans, en 70. En mai, en fixant la durada mejana de la vida umana a 120 ans, abans de negar la tèrra per las aigas del deluvi, Dieu li balha la perfeccion siá, 3 còps, de l'espròva de fe siá, 40. Retrobam aquela chifra de 120 ans que separa las datas 1873 e 1993, la data vertadièra de la fin dels « cinc meses » profetics d'Apo.9:5-10 que definís l'annada del vòmit de l'adventisme oficial per Jèsus-Crist. Dins mon experiéncia, s'es escorrut 40 ans entre mon baptisme e l'annada 2020 ont Dieu es dintrat en accion punitiva e 40 ans entre 1983 annada de mas presentacions profeticas en diversès luòcs de França e 2023, annada de la rompedura de la patz mondiala. Perque aquel còp, totes los païses del mond s'engatjan en prenent posicion, las unes per l'Occident, los autres contra el. Lo sosten massís constant portat pel camp occidental a Ucraïna a ara definitivament fach d'el, la cibla de l'òdi e de la colèra murtrièra russa sostenguda ja per Corèa del Nòrd e Iran, e lèu per China e nombres de païses musulmans. A aqueste prepaus, lo Sodan, e l'illa de Maiòta reconeguda e adoptada per França a sa demanda e a la quala lo president Sarkozy a balhat l'estatut de departament francés, venon de las causas d'afrontaments dirigits contra França. Assistirem lèu al regropament de las fòrças musulmanas dont lo « truc » coma « rei del miègjorn » contra l'Euròpa papala actuala es profetizat dins Dan.11:40 e 43 : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. .../... Se rendrà mèstre dels tresors d'aur e d'argent, e de totes las causas preciosas d'Egipte ; los libians e los etiopians seràn a sa seguida. »

La profecia poncha del det lo regim papal europèu, mas devèm pas oblidar que sa « filha ainada », França, es estada son mai poderós e constant sosten armat fins a la Revolucion francesa de 1789. essent estat atal longtemps sa « champion », França, d'ont son partidas las primièras « Crosadas », e puèi las colonizacions, representa un subjècte d'òdi pels pòbles musulmans e son territòri envejat, jalousé, cobejat, serà parcialament envasit al « miègjorn » pels musulmans, « lo rei del miègjorn » e al « septentrion » per las armadas russas, « lo rei del septentrion ». De detalhs revelats dins las profecias de Michel Nostradamus situan la linha de despartiment dels dos envasidors a nautor de Droma.

Ignorant lo projècte destructor programat pel grand Dieu creator, lo camp occidental es luènh de poder avalorar l'amplor del nivèl de sas illusions. Mas, an d'excusas, perque una tala destruccion s'es pas jamai encara complida sus la tèrra per de guèrras opausant dels òmes contras dels òmes. Lo deluvi d'aigas aviá frapat subte l'umanitat pécheresse que viviá en relativa patz, malgrat los crimis e las abominacions comesas. Aquí perqué, lo sol element de comparason demòra la destruccion de l'Israèl apostata dins l'annada dramatica – 586. Es aquela tresena ataca menada pel rei caldèu Nébucadnetsar, que constituís lo tip de nòstra Tresena Guèrra Mondiala, son antitype. Dins los dos cases, Dieu destruch de las nacions e en nòstres jorns, l'organizacion mondiala pausa sus d'acòrdis acceptats per de pòbles organizats en nacions. Aquestas essent destruchas, los subvivents d'aquela guèrra nucleara representaràn pas mai de nacions. Auràn pas mai per solucion que la de s'unir jos la tutèla d'un governament universal dirigit pel sol país dont los subvivents demoraràn los mai nombroses siá, lo vast territòri dels USA.

Nos cal realizar qu'aquela reconeissença de las nacions e de lor autoritat es una demarcha estrictament instaurada pel camp occidental. Perque sus la tèrra, las frontièras son de causas abstrachas. Las vertadièras rasons dels regropaments umans e de lors separacions èran basadas sul despartiment d'un lengatge comun creat per Dieu. Los problèmas relacionals actuals son donc ligats a la temptativa d'una novèla « babélisation » de l'umanitat. La malediccion divina de la temptativa de Babel d'amassar en un meteís luòc totes los umans vivent sus la tèrra, acaba donc per portar son fruch crench.

Entrevistat sus la chaine informacion LCI, l'ambaissador de China, Mr. Lu Shaye, ven de far una declaracion que rend plan clara lo fach que la posicion chinesa es plan opausada a la del camp occidental. En fach, revèla que l'òrdre actual establìt per l'ONU dempuèi la fin de la Segonda Guèrra Mondiala pels USA venceires, es pas reconegut pels pòbles qu'èran tròp febles per èsser consultats a aquela epòca ; çò qu'èra lo cas de China espotida per un temps per Japon. Los USA li portèron lor defensa, mas lèu l'adopcion del comunisme per China los expulsèt. En aquel temps, la China favorabla als USA, se repleguèt sus l'illa de Formose apelada uèi Taiwan. Los USA an portat lor

sosten e lors coneissenças tecnologicas a Taiwan qu'es vengut lo luòc de la fabricacion dels produches numerics e particularament dels processors los mai ne poncha de la tèrra. Uèi, lo desir de China de reprene possession d'aquela illa de Taiwan, va venir la causa d'un afrontament dirècte, entre China e los USA, a causa dels interèsses tecnicos, financièrs e economics qu'aquela illa Taiwan representa per eles. Aquí encara un conflicte vièlh en sòm se va desvelhar. Mas, lo subjècte balha una leiçon, la del castig de la cupiditat, puèi que los USA an tornat nosar de relacions amb la China roja, unicament amb la tòca d'i far fabricar lor produch per una man d'òbra pauc couteuse e corvéable a vòt. Son aqueles USA qu'an donc fach dintrar China dins l'Organizacion del Comèrci Mondial siá, l'OMC. An donc creat lo mostre que s'es enriquit en arroïnant sustot França, en beneficiant de la deslocalizacion de sas produccions. E ara, enriquida e fòrça plan armada, China se fa reconéisser per çò qu'es venguda : una poténcia granda dont las opinions devon èsser entendudas, recebudas e complidas. E son experiéncia en fach tot naturalament la partenària de Russia, l'autre adversari istoric dels USA.

Vivèm un temps excepcional. Dempuèi la prima 2023, sèm dintrats dins la darrièra setmana d'annada de l'istòria umana a la fin de la quala prendràn a la fin de 6000 ans de pecat. Tanben, Dieu organiza aquelas sèt darrièras annadas coma una fin d'espectacle, mas non per la tombada de la cortina, mas paradoxalament, per un levar de cortina, perque lo sens que balha a aquelas sèt annadas es lo del passatge progressiu de la situacion de la nuèch e de son mercat de las illusions cap al plen jorn ont la vertadièra vida celèsta vendrà remplaçar l'enganaira concepcion actuala de la vida. Aquel levar de cortina es progressiu e ja, la vida occidentala deu descobrir lo caractèr fragil de sa construccion internacionala que cresiá irreversibla. Aiçò se complís uèi per la contestacion de las valors occidentalas que se manifestà dins nòstra actualitat. Mas aquela remesa en causa, fa pas que preparar una remesa ne causa encara mai granda que farà besonh e renduda evident, al jorn de glòria del retorn del Crist. Aquel jorn, la cortina serà entièrament levada e lo lum de la vertadièra vida segon Dieu prevalrà sus tota la falsetat tenebrosa bastida pel drac, sos demònis, e los èssers umans infidèls, alara, levat Satan, totes expandits sus la tèrra, lo « sejoir dels mòrts » per una durada de « mila ans » dins l'espèra del jutjament darrièr.

Dins son amor, sa compassion, Dieu a assistit als patiments creats sus la tèrra del pecat dirigida pel drac. A vist las consequéncias de l'egoïsme, de l'orguèlh, de la violéncia e de la tirania. Dins l'antiquitat, dels dominators se son impausats a de pòbles, de las tribús vencudas, mas es dins l'èra crestiana que se son bastidas las nacions qu'an subsistit fins al temps de la fin de las nacions que ven en nòstra epòca. Aqueles decopatges nacionals avián de sens en regropant los umans del meteís lengatge. Mas dins nòstre temps, dempuèi 1945, las mesclas etnicas progressivas successius tiran a aquelas nacions l'avantatge de l'unificacion dels esperits dels ciutadans. Dins cada pòble del mond occidental, de las comunautats se forman, transferissent los problèmas internacionals a la popa meteissa de cada nacion. Aquelas nacions avent pas mai de rason d'èsser, es temps per Dieu de metre fin a aquela organizacion mondiala bastida sus de nacions mai o mens independentas.

Atal coma Jèsus-Crist a fach per sa mòrt voluntària « expiation pels pecats » de sos sols elegits, en l'an 30, 2000 ans mai tard ven la setmana d'annada de l'expiation dels pecats dels que sa sang versada justifica pas. Aquel temps es aquel ont la lei injusta del mai fòrt terrèstre va desaparéisser remplaçada per la del mai fòrt celèst siá, lo Dieu creator que torna al nom de « Jèsus-Crist » pels umans e al nom de « Micaël » pels demònis angelics celèstes. Perque, sens que n'ajan consciéncia, l'òrdre establìt per las poténcias occidentalas es non solament injusta de cap a las nacions pichonas e las grands, mas impausat per la rason del mai fòrt, çò que testimònie las guèrras injustas menadas, successivament, contra las colonias dels païses europèus, Africa e Índia, Corèa, Vietnam, los Balcans europèus, Iraq, Afganistan, Libia, e uèi Russia, combatuda per l'Occident, per Ucraïna interpausada utilizada coma mercenària. Aiçò perque après aver traït lo Crist el meteís, aquel Occident compren pas qu'Ucraïna traís l'aliança que la ligava amb los païses fraires de Russia. Mas dins aquel Occident immoral, corromput d'entendement, que demòra sensible a aquel mot : traïson ? Primièra victima d'aquela traïson, Jèsus-Crist la condemna amb justícia e aquí perqué, la darrièra setmana d'annadas dels expiations dels pecadors terrèstres se va acabar, après la Tresena Guèrra Mondiala, per un periòde reservat pels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » ; una justa « colèra » dont coneissèm ja ara todas las causas e la justificacion.

Sul plan terrèstre, las causas qu'an preparat la situacion dels afrontaments actuals son l'elitisme e la tecnocràcia. Aquel tèrme « tecnocrata » es estat utilizat per designar las flors nacionalas recrutadas per assegurar la foncion de comissari europèu. S'agís de personas plan diplomadas, avent seguit l'ensenhament de las nautas escòlas nacionalas que ne fan de gents plan performantas sul plan teorica mas que mancan totalament d'experiéncia de terren. Aqueles tecnocratas presentan totes un comportament pròche de l'autisme. Lor competéncia pòt pas èsser mesa en dobte o remesa en question. Lors diplòmas atèstan de lor valor. La remesa del governament a aquel tip de personas a

considerablament cambiat l'aspècte de las democracias occidentalas. En França, ont vivi, la causa es particularament constatabla. Jos la 4na Republica, los òmes politics se bastissian sul terren, afrontant los problèmas concrets de lor epòca. La democracia essent estada establida pel pòble al detriment de monarcas meses a mòrt en 1793, lo pòble es normalament sobeiran e es el que fixa los limits de çò qu'accepta o refusa. Los ancians politics de la 4na acceptavan aquel principi e recercavan lo compromés admés per una majoritat dels deputats que sietavan dins l'Assemblada nacionala. Mas la 5na Republica, mai dirigiste, balha al President un poder quasi dictatorial. Los ancians politics n'an pas tròp abusat, mas dempuèi 2017, lo president jove Emmanuel Macron incarna totes los mals restacats a l'elitisme e a la tecnocracia. Adòpta un comportament dirigiste absolut confòrm al tecnocrata qu'es. Atal, aquel òme es un tecnician de la finança e son cervèl vira mai lèu que los nòstres. A l'imatge de nòstres ordenadors, presenta lo comportament de l'autista qu'accepta pas l'abandon d'una idèa. Solament, lo principi democrata pausa pas sul fach d'aver tòrt o rason, mas sus l'acceptacion de las decisions majoritàrias presas pel pòble sobeiran. Lo president Macron reivindica per el sol aquela sobeiranetat al nom d'una eleccion per aquel pòble ; d'ont lo conflicte actual qu'o dreça contra lo pòble que l'a elegit sens pasmens l'aver realament causit. Perque per sas doas eleccions successivas, es pas estat elegit que per regèt de sa concurrenta representanta del partit de l'èx Front Nacional. Què se ditz d'un mainatge que se daissa pas rasonar ? Què es rebèl, desobesissent, e capriciós. De testimoniatges o confirman, es amb la meteissa determinacion capuda que lo jove Macron a capitat a sedusir e prene per femna, sa professor d'art dramatic fòrça mai annadida qu'el, après que li aja fòrça resistit ; èra ja nòvia e maire de dos mainatges. Vaquí donc lo retrach robòt del president que govèrna França. En reveant son trajècte politic, aquela natura èra visibla tre lo començament. Ja, per d'aspèctes d'« estransis démoniaques » inquietantas manifestadas per de vociferacions pendent sas campanhas publicas. Elegit, s'es caput a prepaus de l'Impòst Sus la Fortuna qu'a volgut suprimir ; s'es opausat a las demandas dels « gilets jaunes » que manifestavan a causa de las aumentacions del prètz de l'essència ; a multiplicat sas expressions cinicas ofensantas e a afichat la pròva qu'èra totalament desprovesit de sens de justícia e d'egalitat, en cridant, los qu'o podían demest los entrepreneires, a balhar una prima de cent euros a lors trabalhaires e tant pièg pels que la recebián pas. Puèi en tecnician, davant l'epidèmia del Covid-19, s'es descargat de sas responsabilitats suls tecnicians de la santat unicament preocupat de saturar pas las plaças disponiblas pels suènhs basats sus l'emplec dels aparelhs respiratòris. Jos lors conselhs, lo president a mes França en arrèst d'activitat total o quasi, pendent mai o mens dos ans. Lo país n'es ressortit, exsangue, arroïnat e endeutat. Li devèm egalament, l'inflacion de qualques 25% patida en 2023, a causa de las sancions presas en 2022, contra Russia. Aquí encara, lo caractèr autista del president apareis, non solament en çò sieu e totes los que l'apròvan, mas tanben e en primièr, al nivèl de la presidenta de la Comission europèa, dòna Ursula Von der Leyen e lo president de l'Amassada europèa Mr. Charles Michel. La causida de sostenir Ucraïna a pas pausat que sus una sola idèa : lo respècte del drech nacional d'Ucraïna. Çò que me condutz a dire que per aqueles tecnocratas, lo respècte de la lei val la destruccion economica de l'Euròpa entièra, dins un primièr temps, solament, puèi que sabèm que la consequéncia serà a tèrme, realament, la destruccion massisa nucleara de las nacions europèas. Solament, nos cal relevar aquel estonant cambiament de cap a Ucraïna, sabent qu'après l'ONU, la cancelièra alemanda dòna Angela Merkel aviá regetat sa demanda de dintrada dins Euròpa per grèva corrupcion de l'Estat ucraïnian ; e en 2022, amb la meteissa corrupcion e la legitimitat balhada al grop Azov reivindicat oficialament nazi, l'Occident entièr s'es portat a son secors, quand las tropas russas son dintradas dins son territòri. Lo Dieu de la Bíblia balha aquel conselh dins Luc 14:31-32 : « O qual rei, se va far la guèrra a un autre rei, se sèi pas primièr per examinar se pòt, amb dètz mila òmes, marchar al rencontre del que lo ven atacar amb vint mila ? S'o pòt pas, mentre qu'aquel autre rei es encara luènh, li envia una ambaissada per demandar la patz. » Es-çò aital coma a agís, sagement, Mr. Zelenski ? Non ! A dich als americans : Ai pas besonh d'un taxi, ai besonh d'armas e atal, stupidement, ne los li balhant, l'Occident entièr s'es condemnat a una guèrra dirècta contra la redobtabla poténcia nucleara qu'es Russia fòrça armada, e fòrça mai poblada qu'Ucraïna. De son costat, Dieu limita l'importància dels tèxtes de sas pròprias leis privilegiant las interpretacions balhadas per son Esperit. E es interessant de relevar que, copats de Dieu, los falses Crestians europèus bastiscan las règlas de la vida del meteis biais que los josieus an temptat d'o far, en escrivent lor libre del Talmud, dont la tòca es de recensar totas las situacions a las qualas lo josieu es confrontat dins sa vida. Pertot, dins lo mond occidental, los tèxtes de leis abundan e se subrecargan balhant luòc a de contradiccions que los mai competents dels avocats utilizan per defendre lors clients. Dins l'actualitat, se parla del « Gat GPT », un programa informatic siá, una intelligéncia artificiala, que seriá capabla de respondre a totas las questions. Quand los esperits dels òmes foncionan eles meteisses coma d'ordenadors, se se pòt estonar que la perspectiva d'èsser dirigits per un cervèl electronic superior los sedusisca ? Es encara aquí, lo subjècte d'una darrièra

esperança trobada dins lo mercat de las illusions terrèstras.

L'iniquitat e lo pecat

Lo títol d'aquel estudi es justificat pel fach que l'iniquitat es pels àngels celèstes çò que lo pecat es pels èssers umans terrèstres. A l'origina d'aquel constat, se tròba lo raconte presentat dins Ezéchièl 28:15 : « Ès estat intègre dins tas vias, dempuèi lo jorn ont foguères creat fins a aquel ont l'iniquitat es estada trobada en çò tieu. ». Lo profèta profetiza a prepaus del qu'es vengut lo drac e Satan. L'integritat o equitat designa la droiture del jutjament e del comportament ; a l'opausat, l'iniquitat constituís la mesa en practica del mal condemnat per Dieu. Es la pensada inica que condutz a la practica del pecat. Perque l'iniquitat es la nòrma d'una natura rebèlla contredisante e es aquela natura que possa l'esperit rebèl a desobesir a l'òrdre establìt per Dieu. Los àngels celèstes se reproduson pas e se multiplican pas. Après aver creat son primièr cara e cara angelic, Dieu n'a creat de multituds d'autres dont lo nombre nos es pas revelat. An totes estats creats capables de viure eternalament mas aquel drech a l'eternitat depend entièrament de la volontat de Dieu, e sabèm que los àngels rebèls an perdut aquel drech a l'eternitat e que van se deure morir destruchas per Dieu amb los umans portaires de lors pecats. En creant los àngels celèstes, Dieu los fa beneficiar d'una nòrma que s'aplicarà a tèrme als elegits umans recrompats de la tèrra. Avent experimentat lo melhor ofèrt per Dieu, son venguts nautament responsables de l'usatge qu'an fach de lor libertat. E lor actitud rebèlla de cap a Dieu los a condemnats a deure èsser destruchas. Mas la possibilitat de los destruire dependiá de la victòria o de la desfacha del ministèri salvateur de Jèsus-Crist. Aquí perqué, tota de seguida après sa victòria sul pecat e sus la mòrt, Jèsus-Crist, dont lo nom celèst es Micaël, a expulsat de cèl lo camp angelic rebèl e l'a precipitat sus la tèrra. La tèrra e tota sa dimension son vengudas lo sol mièg dins lo qual pòdon viure, s'activar, fins a i se morir un primièr còp, al retorn del Crist, puèi un segond còp, al jutjament darrièr. Atal, compren-o, la justícia del Crist pòt pas salvar un àngel, mas sa victòria sul pecat o condemna irremediablament a mòrt.

En règla generala, la natura inica a pas de remèdi per garir, perque una tala natura espròva pas d'atraccion per la vida basada sus l'obesissença. Tanben, degam-nos o comprene, « l'iniquitat » es un cas desesperat o quasi.

N'es pas tot parièr de pecat, a lo qual 1 Jean 3:4 balha la significacion seguenta : « Qual que siá pèca transgredís la lei, e lo pecat es la transgression de la lei. ». Lo « pecat » concernís tot particularament l'èsser uman ; aiçò perque es estat creat per Dieu inferior als àngels. E aquela inferioritat o rend vulnerabla a las enganas imaginadas e mesas en accion pel drac, sos demònis e los umans sedusits e enganats. Ai relevat una feblesa umana que favoriza l'acte del pecat e, sens çaquela o justificar, ne balha una explicacion. Aquela feblesa es lo sentiment de la frustracion e an la relèva dins totas las motivacions que conducson a pecar contra Dieu. La creatura patís sa natura coma l'endrogat subte sa dependéncia de sa dròga. L'èsser rebèlla es en manca de libertat quand lo dever d'obesir li es impausat. Sa natura es inadapta a l'obesissença e es aquela marrida natura, segon Dieu, que li barra l'accès a la vida etèrna. Se compren atal, perqué Dieu fa reproduire la vida umana en multitud. Las armas creadas dins la conformitat de la nòrma de la vida celèsta son raras. Los elegits eles meteisses recrompats per la sang de Jèsus-Crist son eretièrs del pecat e ne devon èsser liberats dins un combat perpetual que menan ajudats per l'Esperit del Crist.

Abans sa rebellion, lo primièr àngel a conegut la felicitat, lo bonaür perfiech e a marchat amb Dieu, entièrament e sens arrièr pensada. Èra lo temps de son integritat. Puèi, a causa de sa preeminéncia, Dieu l'a establìt cap dels àngels. Es dins aquel exercici que l'iniquitat l'a ganhat pauc a cha pauc. A pres consciéncia de sa superioritat, s'i es abituat, sens jamai se sentir sadol ni satisfach. L'obesissença dels àngels li sufisiá pas mai, s'es alara comparat el meteís a Micaël, l'àngel jos l'aspècte de lo qual Dieu el meteís se mostrava als àngels creats per el. A acabat per presqu'oblidar qu'èra el meteís sa creatura e s'es mes a contestar sas causidas, sas valors e sas decisions. Es çò qu'Ezéchièl 28:15 designa coma « l'iniquitat » apareguda en el. Micaël a puèi creat la dimension terrèstra e l'òme, sens i far participar son primièr cara e cara. La rompedura èra complèta, Satan lo drac èra oficialament cap del camp rebèl qu'anava créisser amb lo temps. Son ressentiment esprovat de cap a Dieu lo conduch a entrar son projècte de vida. E profiècha d'un moment ont Eve es isolada per l'enganar e la sedusir. La solitud d'Eve es pas a considerar coma una falta del coble, Adam aviá pas cap de concurrent mascle a crénher. Lo coble podiá donc se liurar a d'activitats personalas diferentas. Mas ja victima de la frustracion, Satan va temptar e capitar a far tombar Eve

per un sentiment de frustracion. Dins son escambi amb Eve, jos la masca de la « sèrp », lo drac dich a Eve que Dieu la frustra de poders superiors que vòl pas partejar amb sas creaturas segon lo sens que balha al « fruch de la coneissença del ben e del mal ». Suscita atal la curiositat en çò d'Eve, mas una curiositat que pòt pas èsser satisfacha qu'al prètz mortal de la desobesissença. Pren paur de la consequéncia mortala, mas lo drac la rassegura, en li mostrant que Dieu met pas sa menaça en accion, puèi que, coma o vei de sos uèlhs, la sèrp mange el meteís d'aquel fruch defendut, sens çaquela se morir. Avent la pròva jols uèlhs, puèi que lo fruch defendut a tornat la « sèrp » capabla de parlar, nòstre paure Eve es alara convencuda qu'aquela « sèrp » dicha la vertat a prepaus de Dieu. Sa curiositat es la mai fòrta, cal qu'experimente ela meteissa los efièches d'aquel fruch defendut. Ne manja, e constata que coma « la sèrp », se morís pas. Rapòrta puèi a Adam son experiéncia e a son torn podent pas considerar sa separacion d'Eve, preferís partejar sa condemnacion e manja el-tanben del fruch defendut. Es mentre que lo simbolisme de la revelacion del raconte de la Genèsi pren tota son importància. Segon Gen.3:23, Dieu dich après aver jutjat lo coble dels primièrs pecadors de l'istòria umana : « YaHWÉH Dieu dich : Aquí, l'òme es vengut coma l'un de nosautres, per la coneissença del ben e del mal. Empachem-o ara d'avançar sa man, de prene d'arbre de vida, de ne manjar, e de viure eternalament. » En realitat, la vida etèrna dependiá pas en consequéncia de manjar d'arbre de vida, mas contunhar de ne manjar après lo pecat auríá tot faussat lo messatge del plan del salut preparat per Dieu. Aquela precision es pas balhada per el que per profetizar la nòrma de la vida etèrna que serà a tèrme ofèrta als elegits recrompats per Crist, lo vertadièr « arbre de vida » citat dins Apocalipsi 22. Lo de la Genèsi aviá pas qu'un ròtle simbolic profetic. E n'èra tot parièr de « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » qu'èra pas que lo simbòl de Satan, lo drac, e del pecat que li èra doblament restacat, coma primièr pecador e primièr tentateur, seductor de la primièra creatura terrèstra pécheresse. Atal, confirmant aquel simbolisme, dins son ministèri terrèstre, Jèsus a représ en imatge la comparason dels òmes e dels arbres, totes dos essent portaires de bons o marrit fruches. Abans de caçar l'òme del jardin, Dieu a revelat als tres colpables sa senténcia individuala. Visiblament, la femna es estada victima de l'abila mesa en scèna del drac que li a parlat en utilizant « la sèrp » coma mèdiu. L'òme es el-tanben victima de son amor per sa femna Eve, « òs de sos òsses, e carn de sa carn ». Lo paure « sèrp » es aparentament lo sol culpable e pasmens a el meteís èra utilizat per un esperit mai fòrt que lo sieu. Per la forma, Dieu lo renegat egalament, mas son verdicte concernís en vertat lo sòrt reservat al drac seductor, lo sol verai responsable de la casuda dels primièrs èssers umans : Gen.3:14-15 : « YaHWÉH Dieu dich a la sèrp : Puèi qu'as fach aquò, seràs renegat entre tot lo bestiar e entre totes los animals dels camps, marcharàs sus ton ventre, e manjaràs de posca cada jorn de ta vida. Metrai enemistat entre tu e la femna, entre ta posteritat e sa posteritat : aquesta t'espotirà lo cap, e li nafraràs lo talon. » A son origina, « la sèrp » aviá donc d'alas o de patas, benlèu las doas, mas tre lo pecat del coble uman, Dieu los li tira e sos desplaçaments se van far en « serpejant sus son ventre ». Aquela metamorfòsi de la « sèrp » profetiza lo destin del drac e dels demònis qu'o van seguir. Après la victòria de Jèsus-Crist sul pecat e la mòrt, el e sos marrits àngels seràn acantonats sus la tèrra dels èssers umans pecadors. E Apo.12:7 a 9 confirma lo compliment del verdicte de Dieu que los concernís en citant, en rampèl, « la sèrp anciana » : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, mas foguèron pas los mai fòrts, e lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl. E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. E ausiguèri dins lo cèl una votz fòrta que disiá : Ara lo salut es arribat, e la poténcia, e lo regne de nòstre Dieu, e l'autoritat de son Crist ; perque es estat precipitat, l'acusator de nòstres fraires, lo que los acusava davant nòstre Dieu jorn e nuèch. » Çò qu'èra una bona novèla pels abitants del cèl l'èra pas pels de la tèrra. Coma o confirma lo verset 12 : « Aquí perqué regaudissètz, cèls, e vosautres qu'abitatz dins los cèls. Malaür a la tèrra e a la mar ! Perque lo drac es davalat cap a vosautres, animat d'una colèra granda, sabent qu'a pauc de temps. »

Dins son jutjament dels tres colpables, o mai precisament de l'òme, la femna e lo drac, Dieu faguèt pròva d'una perfiècha justícia en frapant per la primièra mòrt lo coble terrèstre uman mas en anonciant tanben la « segonda mòrt » qu'anava deure a tèrme frapar amassa lo drac e sos demònis rebèls celèstes e terrèstres. A dich al drac agissent per « la sèrp » : « Metrai enemistat entre tu e la femna, entre ta posteritat e sa posteritat : aquesta t'espotirà lo cap, e li nafraràs lo talon » Mentre qu'aquelas causas se complisson literalament sul sòl de la tèrra pel vertadièr « sèrp », Dieu profetiza que Jèsus-Crist, coma « posteritat de la femna », sa Glèisa recrompada, « espotirà » fin finala « lo cap » del drac, mas abans aquel temps, essent el meteís vengut amb sos partisans celèstes un esperit angelic presonièr de la dimension terrèstra, lo drac aurà la libertat d'agir contra son Messias el meteís e son Elegida : « li nafraràs lo talon ». E se tròba que lo talon es precisament vulnerable per una « sèrp » que « rampa sul sòl de la tèrra ». Essent acantonats sus la tèrra, lo drac e

sos demònis patiràn la punicion de la « sèrp ».

Atal lo pecat pòt obtenir la garison, perque la justícia perfiecha obtengut per l'òme-Dieu Jèsus-Crist es poderosa per o cobrir, dins un primièr temps, e l'avalir, dins un segond temps. Mas lo pecat pòt atal èsser perdonat que s'es causat per eretatge o feblesa momentanèa. Perque per ofrir son perdon, Jèsus-Crist exigís de sos elegits que renóncien a pecar e produson lo fruch de la vertadièra penedença siá, l'arrèst de la practica del pecat. Aquí perqué, ciblant los falses crestians que justifican, injustament, lo perlongament de la practica del pecat dont la transgression del Sabat dempuèi 1843, Jèsus a declarat dins Matt.7:21 a 23 : « los que me dison : Senhor, Senhor ! Dintraràn pas totes dins lo reialme dels cèls, mas aquel sol que fa la volontat de mon Paire qu'es dins los cèls. Mantun me dirà en aquel jorn : Senhor, Senhor, avèm pas profetizat per ton nom ? Avèm pas caçat de demònis per ton nom ? E avèm pas fa fòrça miracles per ton nom ? Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat. » Lo Senhor dirà obèrtament als falses crestians que se reclaman de son nom : « retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat ». La meteissa « iniquitat » trobada en çò de son primièr cara e cara, vengut lo drac e Satan. La justícia prepausada per Jèsus los aurà pas donc pas cobèrts perque lo mal èra lor natura e lor engatjament religiós a pas res cambiat a lor situacion inguèrissable. E cada còp que citi aquel verset, manqui pas de far remarcar que los « miracles » presentats coma pròvas son pas estats efectuats per Jèsus que lor dirà : « Vos ai pas jamai coneguts ». La conclusion va de se, los vertadièrs autors d'aqueles « miracles » e autres « exorcismes de demònis » èran donc lo drac e sos demònis eles meteisses. Compren donc perqué, dins Matthieu 24, Jèsus insistís aitant sus las accions dels « falses christs ». Tot çò que se reclama pas del Crist es aisidament rattachable al drac e sos marrits esperits rebèls. Mas jos l'etiqueta crestiana se tròban las trapèlas mai subtilas del drac. Al fil del temps, lo Protestantisme a denonciat l'iniquitat del catolicisme roman, mas a son torn, abandonat per Dieu dempuèi 1843, presenta, sòus de multiples aspèctes e denominacions, la meteissa « iniquitat » eretada de Roma. Solament, s'ai dich que lo pecat èra particularament restacat a l'experiéncia terrèstra, es a causa de la lei que Dieu a presentada al pòble ebrèu dont a fach lo depositari de sos oracles fins a Jèsus-Crist. Perque l'apòstol Pau, o rampèla amb justesa dins ròm.7:22-23 : « Que direm donc ? La lei es pecat? Luènh d'ailà ! Mas ai pas conegut lo pecat que per la lei. Perque auriái pas conegut la cobesiá, se la lei aguèsse pas dich : Cobejaràs pas ponch. E lo pecat, sasissent l'escasença, produguèt en ieu pel comandament totas menas de cobesiás ; perque sens lei lo pecat es mòrt. » En prescrivint sas ordenanças, Dieu a balhat al pecat una clara significacion. « lo pecat » es l'acte que consistís a desobesir a un òrdre balhat per Dieu en obligacion o en defensa. Aquel mot a pas de sens que religiosament, mas la vida entièra essent dependenta de la poténcia de Dieu, son aplicacion es immancabla quitament en çò dels que refusen de creire a son existéncia. « lo pecat » es restacat a la malediccion de Dieu e es donc d'interès de l'òme de se separar d'aquel « pecat » que ven una causa de patiment permanent que pòt prene de multiplas formas. La principala forma qu'engendra es la malescaduda de çò que l'òme cerca d'entreprene e a realitzar. L'efièch es individual e collectiu e aiçò apareisserà clarament, quand après la fin del temps de gràcia, « los adoradors de la bèstia e de son imatge » seràn, collectivament, frapats per « los sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » e aquò se complirà dins sièis ans, en l'annada 2029.

« l'iniquitat » es relevada mai particularament per Dieu, e plan logicament, en çò dels falses crestians que tròban normal l'abandon del vertadièr sabat. Aquí perqué, pendent l'istòria, los cibra e las tustada per sas malediccions successivas a las qualas a balhat lo nom simbolic de « trompetas », perque an per ròtle d'avertir los cridats, candidats per l'eternitat, que son frapats e victimas d'una acusacion divina grèva. Solament, Dieu a reservat per las annadas 80 lo moment de l'interpretacion corrècta dels « sèt trompetas » citadas dins Apo.8, 9, 10 e 11. O pòdes atal comprene, aqueles avertiments avián pas per tòca d'empachar los rebèls d'agir e de far lo mal condemnat per Dieu, mas unicament, de balhar als elegits dels darrièrs jorns, las pròvas qu'aviá tot anonciat d'avança. Dieu sol a çò poder e ne tira legitimament glòria. Es çò que ditz dins Esa.42:8-9 : « Soi YaHWÉH, es aquí mon nom ; e balharai pas ma glòria a un autre, ni mon onor a las idòlas. Aquí, las primièras causas se son complidas, e vos n'anóncii de novèlas ; abans qu'arriben, los vos predisi. » Esa.46:10 : « Anóncii tre lo començament çò que deu arribar, e longtemps d'avança çò qu'es pas encara complit ; disi : Mos arrèstes subsistiràn, e executarai tota ma volontat. » Es pas res d'aitant noirissent per la fe de sos elegits que de constatar eles meteisses la veracitat d'aqueles declaracions de Dieu. La compreseson profetica es un mai, una noiridura superiora, comparabla en totes ponches a la manna divina per la quala Dieu a gardat en vida Israèl dins de luòcs desertics, ostils e mortals, après sa sortida d'Egipte. Dins nòstra epòca modèrna desfavorabla per la fe en Dieu, sos darrièrs elegits se retròban a lor torn dins un desèrt paradoxalament subrepoblat. Mas la vertadièra fe se daissa pas influenciar per l'ambient del temps e del luòc ont l'elegit se tròba. Se concentra sus las anóncias fachas per Dieu dins sa santa Bíblia e mai particularament, al temps de la fin ont sèm, sus aqueles profecias de Daniel e

Apocalipsi enfin entièrament descriptadas e en compliment dins nòstra actualitat. La Tresena Guèrra Mondiala va estonar e terrorizar fòrça gents sus tota la tèrra, mas serà pas lo cas de sos elegits avertits a l'avança per Daniel 11:40-45, Apo.9:13 a 21, Ezéchiël 38-39 e quitament Esaïe 14:2 : « Amassarai totas las nacions per que ataquen Jerusalèm ; la vila serà presa, los ostals seràn pilhats, e las femnas violadas ; la mitat de la vila anarà en captivitat, mas la rèsta del pòble serà pas exterminada de la vila. » Apo.17:8 balha per signe l'« estonament » dels increduls, disent : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. »

En aquela prima 2023, assistissèm al retorn de la « bèstia que monta d'abisme ». Après ela, « la bèstia que monta de tèrra » apareisserà a son torn dirigida per America protestanta reconciliada amb la fe catolica romana.

Los ligams de la sang

S'agís aquí d'una autentica valor biblica que merita tota nòstra atencion e nòstra escota. Perque sens çaquela far desaparéisser las causas dels afrontaments umans, aquel principi dels ligams de la sang reducha almens los riscos e las causas que los pòdon provocar. Sus la tèrra, la situacion ideala es pas accessible mas l'òme savi fa totes sos esfòrces per favorizar la patz e lo despartiment amb son venent. E qu'es sus la tèrra nòstre primièr venent ? Nòstres parents, nòstres fraires e sòrres nascuts dels meteisses paire e maire. Perque es en pensant a çò que desira obtenir de sos mainatges que l'aiman que Dieu a prescrich dins sa « cinquena comandament » l'òrdre : « Onoraràs ton paire e ta maire ». E Jèsus-Crist es vengut nos revelar qu'en Dieu creator totpoderós, es el meteís nòstre vertadièr Paire dont l'Esperit es celèst. Sos sants àngels o nomman Micaël e per nosautres, sus la tèrra, es Jèsus-Crist, lo « YaHWÉH que salva » en Messias enviat per son Esperit creator, legislator, e dins aquel cas, rédempteur puèi que ven recompar per sa mòrt volontària e sa « sang versada » los pecats eretats e comés involontàriament per sos sants recrompats elegits. Es donc, a aquel títol, lo « ligam de la sang » lo mai important per la vida umana. Perque Dieu a organizat tota aquela vida umana per illustrar son plan del salut universal prepausat a totas sas creaturas celèstas e terrèstras. Lo salut portat per Jèsus-Crist bastit e amassa una familha universal. Regropa de fraires e de sòrres terrèstras amb de fraires angelics celèstes que reconeisson totes aver per sol vrai Paire, lo Dieu creator unic e sobeiran. Es aquí, la tòca que Dieu s'es fixat, quand a començat sa creacion de nòstra dimension terrèstra, mas aquel projècte èra estat concebut abans la quita creacion de son primièr àngel creat en cara e cara liure e responsable de sas causidas. S'essent mes en rebellion de cap a l'autoritat de Dieu, Satan, lo primièr « fils » de Dieu es a l'origina de la primièra fractura subrevenguda dins la santa familha celèsta. Sa causida essent irremediabla, son activitat de « drac » o condemnava a se deure morir per desaparéisser e èsser avalit definitivament. S'o vei donc, lo ligam familial, empacha pas la mòrt, e tristament en tuant injustament son fraire Abel, Caïn, lo primièr filh terrèstre d'Adam e Eve, confirmarà aquel trist avenidor per la vida de l'umanitat. Quand crèa la tèrra e son univèrs, Dieu prepara la dimension dins la quala lo principi de mòrt va èsser revelat e complit. E tre lo primièr jorn, en creant la tèrra en forma d'una bòla d'aigas, Dieu ilustra son programa de mòrt terrèstra, perque aquelas aigas van recebre lo nom de « mar », portaira de la « mòrt » dins l'experiéncia del deluvi, de la sortida d'Egipte e de la traversada de la mar roja que destrutz los carris e nèga los soldats egipcians, e de la tina de las ablucions qu'en simbòl profetic del baptisme, portava egalament lo nom « mar ». Al segond jorn, Dieu crèa « la tèrra » seca en la fasant sortir de la « mar ». Dins aquela accion, met en imatge l'arrancament de la « vida » a la « mòrt » de « la mar ». « la tèrra » va atal, portar l'èsser uman que va formar a son imatge e que va viure e se desvolopar sus ela. E es dins aquela umanitat que Dieu va poder seleccionar sos elegits dignes de son etèrna companhiá. « la tèrra » representa donc una valor superiora a la de « la mar », mas pasmens portaira ela tanben, de « vida » e de « mòrt ». Dins l'istòria de nòstra èra, la primièra forma religiosa crestiana dominatritz es estada la de la Roma catolica papala e la mòrt qu'a ordenat e fach complir li val plan son simbòl de « bèstia que monta de mar » dins Apo.13:1. Puèi, la fe protestanta encara ben imperfiècha sortida del mièg d'ela, oficialament en 1517, al títol de glèisa reformada, meriti a son torn son nom simbolic de « bèstia que monta de tèrra ». Dins las guèrras de Religions provocadas per l'intolerància e l'agressivitat del papisme roman e de sas ligas catolicas, las doas religions sòrres se son afrontadas e massacradas talas dels « bèstias » ferotges. Es un testimoniatge istoric que la longa patz religiosa observada dempuèi la Revolucion francesa e lo regne imperial de Napoleon 1èr an fach oblidar. Mas aquel comportament del protestantisme armat èra revelator de sa vertadièra natura espiritual. A aquela epòca, ja, la vida dels vertadièrs elegits de Dieu se desmarcava de la que Dieu jutge

« ipocrita » dins Dan.11:34 : « Dins lo temps ont sucombiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » çò Se Cal estonar d'aquel jutjament portat per Dieu ? E ben non ! Tot simplament, perque Jèsus a ja qualificat « d'ipocritas » lo clergat josieu a lo qual a declarat dins Mat.23:13 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque barratz als òmes lo reialme dels cèls ; i dintratz pas vosautres meteisses, e i daissatz pas dintrar los que vòlon dintrar. » Ai retengut aquela citacion demest los 16 disponibles tant aqueles critèris identifican las òbras dels dos « bèstias » religiosas crestianas, successivament dins lo temps. Mas amb l'ajuda d'una concordança, pòdes retrobar las 16 citacions que completan e definisson amassa lo retrach robòt del Crestian que Jèsus jutja « ipocrita » perque reprodutz « l'ipocrisia » del modèl josieu de son experiéncia. L'apòstol Pèire foguèt représ per son ipocrisia per Paul perque amagava sa relacion amb los pagans. Gausava pas assumir çò que l'Esperit o conduciá a far, perque la pòrta del salut èra obèrta als pagans après la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist. Crenhiá una condemnacion de la part dels autres apòstols e discípols, sos fraires. Mas aquela « ipocrisia » èra benigna tan non benesida per Dieu, perque l'ipocrisia de las dalhas Crestians es d'una tota altra natura. L'èsser uman que la practica gauta un ròtle que masca sa vertadièra natura. E en se reivindicant « servidor de Dieu » indignament la consequéncia d'aquela ipocrisia es portada pel Dieu creator e salvaire el meteís.

Lo fach que l'aliança del salut pausa sus la sang versada per Jèsus contraditz totas las messorgas que pretendon que Jèsus es pas estat mes a mòrt personalament. Se sa sang es pas estada versada, la reconciliacion amb Dieu es impossibla, e las multitudes de sacrificis animaliers qu'an precedit sa mòrt son non validats e inutils ; mas sa sang es estada versada e son salut es fòrça real.

Sus la tèrra, los animals tuan pas lo mai sovent que per manjar e perlongar atal lor pròpria existéncia. Viu unicament sus lor instinct, an pas coneissença del ben e del mal ; manjar e subreviure son lors sols laguis. Mas dins l'espècia umana s'ajusta a aquelas causas la marridesa gratuita, lo plaser de far sofrir son venent, per diferentas causas quitament sens causa. Per tal de reduire las causas d'aquela marridesa umana Dieu a organizat la succession de las generacions sus la basa de l'eretatge d'una meteissa sang. Lo del paire e de la maire, los genitors del mainatge que nais d'eles. Atal, se bastís una familha, puèi per regropament de mantuna familha nascuda d'un meteís paire, las primièras tribús se son formadas. Los membres de la tribú se devon ajuda e solidaritat. Son units pel ligam de la sang e devon luchar amassa contra una tribú que lo ven agarrir. Per evitar las agressions, cada tribú deu gerir son territòri e intervenir pas sul d'una altra tribú. Dins la vida animala, se retròba los meteisses principis. Lo leon protegís sos leonets mas es prèst de devorar los d'un grop estrangier. Totas las espècias vivas son programadas per protegir lor progenitura e luchar contra lors predators. La lei de la familha bastida sul departiment de la sang s'aplica a totas. Amb la creissença de la demografia, las tribús se son regropadas jos la forma del pòble e partejan en comun un territòri que pren lo nom « país ». Après lo deluvi, amb la temptativa d'union de Babel l'umanitat subreviventa se balha per rei, Nimrod dont la torre bastida sus sa decision desplai a Dieu al ponch que separa los òmes per de lengas diferentas. Tre que venon incapables d'escambiar entre eles se separan, s'aluènhan los unes dels autres e pòblan tota la susfàcia de la tèrra. Aquel còp, los pòbles dels païses constituïts son unificats doblament per l'eretatge de la sang e lo de lor lenga parlada e escricha. Mas las guèrras frontalièras son constantas perque las frontièras son unicament basadas sus d'acòrdis mai o mens longtemps acceptats pels païses concernits. E sus la tèrra del pecat, los pòbles se fan la guèrra per desir d'espandir lor possession territoriala. La marridesa es installada dins los còrs dels òmes e los pòbles coneisson rarament la patz. Es aital que se desvolopa la vida umana copada de Dieu, liurada al despotisme e al tiran de l'ora perque s'es mostrat lo mai fòrt. La malediccion de la vida terrèstra es atal confirmada e renduda plenament visibla. Pasmens los pòbles atal formats ignòran totes qu'obesisson a las directivas dels marrits àngels dirigits per Satan lo drac. Los esperits rebèls an inspirat als òmes de las formas paganas religiosas dins las qualas pensan servir de las divinitats invisiblas o visiblas puèi que divinizan los astres, la tèrra, la mar, lo fuòc e lo cèl e dels animals fòrts e poderoses tals lo taur, lo Bufle, lo leon, ...etc. Dins aquelas condicions lo bonaür existís pas e es almens pas duradís. La patz se tròba pas que dins l'isolament luènh dels autres umans. Las frontièras essent pas que teoricas, de las mesclas dels pòbles son realizadas, favorizats per la dominacion imperiala. Dins lo meteís temps, Dieu organiza son pòble Israël a lo qual fa defensa d'esposar l'estrangier o l'estrangiera. Lo ligam de la sang es donc afortit e protegit, mas unicament dins lo pòble causit per Dieu per sa demostracion universal. Per Dieu, la tòca d'aquela defensa es d'evitar que son pòble adòpte de rites religioses estrangers ; çò qu'arribe en cas de maridatge amb una persona religiosament diferenta. La mesura deviá protegir collectivament lo pòble sant de las punicions divinas que sa desobesissença anava provocar immanquablement. Mas la defensa cambiava pas la natura dels membres del pòble ebrèu, e la natura rebèlla demorava rebèlla atal coma l'obesissent demorava obesissent. Pasmens, lo respècte d'aquela mesura impausada per Dieu permetiá de rompre pas sa santa aliança.

De mai en mai rebèls e sords de cap a las ordenanças divinas, Israèl e Juda son tombats dins l'apostasia e se son liurats a las abominacions paganas adoptadas per lor populacion. Lo castig es tombat alara pesugament sus eles, la nacion josieva es estada destrucha pendent 70 annadas al cors de las qualas lor pòble es estat deportat e conduch en captivitat a Babylone, en tres etapas successivas gradualas entre – 605 e – 586. La leiçon destinada a las generacions futuras, dont la nòstra, èra escricha e complida : Dieu benesiguèt l'obesissença e puniguèt sevèrament la desobesissença e la rebellion.

Es plan important de comprene açò : Lo ligam de la sang versada per Jèsus-Crist concernís d'elegits seleccionats pendent los 6000 ans d'istòria del pecat terrèstre. En efiech, Dieu s'es revelat après Adam a sos descendents fins a Noèr, puèi de Noèr fins a Abraam. La Bíblia que fa pròva d'aquelas causas rampèla donc que Dieu es pas lo Dieu exclusiu dels josieus. L'aliança passada amb lo pòble ebrèu es pas donc qu'una experiéncia intermediària plaçada entre lo temps antédiluvien e l'èra crestiana que cobrís 4000 ans sus las 6000 annadas totalas. Pasmens, l'importància d'aquela experiéncia es plan granda, puèi que Dieu es vengut en persona viure al mièg de son pòble, amagat jos l'aspècte esglasiant del fuòc de la columna de la nivolada ardenta. La saviesa de Dieu es revelada per la faison dont a organizat son programa preparat per salvar la vida de sos elegits.

Dempuèi lo primièr mòrt de la creacion, a saber, l'anhèl dont la pèl serviguèt de vestit per cobrir la nuditat d'Adam e Eve, lo salut que deviá pausar sus la mòrt de Jèsus-Crist èra prepausat tot lo long de l'experiéncia umana fins al temps de son ministèri terrèstre. En primièr, los antédiluvians son estats esprovats sens veire Dieu. Puèi a partir d'Abraam, puèi de Moïse, jol títol de pòble ebrèu son estats organizats e ensenhats per una preséncia divina visibla. Puèi Jèsus-Crist es vengut dins aquel pòble per complir lo sacrifici perfiech que deviá validar totes los pecats dels elegits de l'istòria umana complèta. Avent atal tot complit, per sa mòrt e sa resurreccion, a agachat, e acompanyat, e organizat, lo desenvolopament progressiu de son Elegida terrèstra, privada de sa preséncia visibla, fins a son retorn final gloriós. Lo salut prepausat per Jèsus-Crist es donc ben luènh d'èsser una exclusivitat josieva. Es realament universal. E las pròvas qu'o demòstran abondan. Dins l'encastre de la promessa facha per Dieu a Abraam, Israèl èra prioritari per aculhir la naissença del Messias salvaire. E fidèl a sos principis e sas promessas, Dieu l'a fach nàisser jos l'aspècte d'un òme josieu, en aparéncia, coma los autres òmes josieus de son epòca. Pasmens en realitat, Jèsus aviá pas de josieu que lo respècte de las santas escrituras que l'anonciavan coma filh de David. Aquí perqué, es plan nascut de Marie e Joseph tot dos del linhatge del rei Dàvid, de la tribú de Juda. Mas la Bíblia precisava que deviá nàisser d'una « verge » siá, miraculosament. E aquel detalh es important, perque d'aquela faison, Jèsus ereta pas la sang josieva. Sa pròpria sang es d'autre biais marcada de faison miraculosa per una composicion especifica revelat per l'arqueològ adventista Ron Wyatt descobrir de l'arca plaçada dins una cauna situada jos la crotz del suplici de Golgotha : 23 cromosòmas X e un sol cromosòma Y contra 23 per un òme normal. Aquel testimoniatge confirmat per l'examen de tecnicians de Jerusalèm en 1982, pròva que la sang del Crist es pas el meteís religat quimicament a cap d'eretatge terrèstre. Jèsus-Crist prepausa donc universalament a totes los èssers umans de far aliança amb el espiritualament sus la simpla basa de la fe.

Mas cal encara plan comprene çò qu'apèla « la fe ». Perque es ja a aquel nivèl que sos elegits minoritaris se separan de la multitud dels falses cresents. E aquí, devèm tenir compte estant que lo modèl de l'elegit salvat es la reproduccion de son experiéncia terrèstra. Jèsus a pas dich : « se qualqu'un me vòl seguir, que renóncie a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguísca ». Aquel verset elimina de multituds de falsas concepcions religiosas crestianas. E ja en primièr, la fe catolica romana dont las doctrinas contradison e transgredisson las que Dieu a establidas e aprovadas. E après ela, las multiplas formas del protestantisme eretièr de sos pecats.

Es facil de respondre convenientament a las doas condicions que Jèsus presenta per o seguir ? Se se vòl èsser onèst, disèm francament : Non es pas facil e per certan, quitament impossible. Mas sèm naturalament dotats per atribuir als autres aquela impossibilitat, a l'imatge del Pharisièr que pregava de pè e disiá : « Òh Dieu te torni gràcia de çò que soi pas pecador coma los autres òmes.... ». Sabonsnosautres realament « renonciar a nosautres meteisses » ? Sèm prèstes nòstres « cargar de nòstra crotz », per poder seguir Jèsus-Crist ? O sauprem quand la situacion lo nos impausarà ; unicament aquí, e fins a aquel moment, es solament en esperança que respondèm a l'apèl del Crist, conscients de tota nòstra feblesa. Perque l'espècia umana entièra sofrís d'un defecte grand, una manca granda ; sap pas aimar coma Dieu aima. E aquel problèma concernís pas que la religion, mas la vida civila egalament, la dels cobles entre eles e de cap a lors mainatges. L'amor uman es lo mai sovent egoïsta e basat sus la satisfaccion recebuda. Aquel (o aquela) qu'aima es victima de sos sentiments perque son ressentit personal l'òrb e o engana. Aplicada a la religion, la causa es desastrosa. Los que servisson Dieu indignament son eissorbats pel sentiment de securitat que l'idèa meteissa de servir Dieu suscita en eles e elas. Pasmens dins son ministèri terrèstre, Jèsus es vengut

mostrar que lo vertadièr amor consistís a far plaser a l'èsser aimat, en çò qu'o concernissia, Dieu lo Paire, en obesissent a sa volontat. E es unicament, en acceptant de renonciar a se meteís qu'aquela volontat pòt èsser satisfacha. La vida del Crist balha d'exemples precises d'aquel tip de renonciament. Viu dins lo cèl, jol nom Micaël, urós, comolat e onorat per sos àngels fidèls. Mas lo salut de sos elegits terrèstres exigís que renòncie a aquela vida daurada e pasibla per venir nàisser dins un còs uman en forma de nenet. Va puèi créisser dins d'umilas condicions puèi dintrar a 33 ans dins son ministèri. Tre sa primièra intervencion oficiala dins la sinagoga de Nazaret, es mespresat e caçat. Pr'aquò al fil del temps, son accion se desvolopa e pren una popularitat granda qu'irrita lo clergat josieu. Sos nombroses miracles i son per quicòm perque sos discorses intrigan mas son pas compreses. Sos apòstols, qu'a el meteís causits, l'atristan per lor incredulitat e lor lentor a comprene. E lo pièger arriba, al jorn de sa mòrt ; Pierre o renèga tres còps davant sos acusators e dètz autres son en dispersion e dins la paur, s'amagan. Sol, Jean l'onora per sa fidelitat e sa preséncia dins lo sanhédryn ont es jutjat. Pasmens, Jèsus pòt pas èsser estonat per aqueles comportaments, puèi qu'a el meteís inspirat a son profèta Daniel aquelas paraulas, dins Dan.9:26 : « ...un onchat serà fortificat e degun per el ... » segon la bona traduccion.

O disi a totes, e aqueles prepauses me concernisson egalament. Avèm encara davant nosautres, unicament, sièis annadas per aprene a aimar Dieu coma vòl èsser aimat, perque las espròvas que son davant nos se van cargar de revelar çò que nos sèm realament.

Sul plan carnal, los ligams de la sang favorizan las relacions umanas mas evitan pas çaquela, los òdis e las disputas familialas. Pasmens en causissent de far respectar aquel principi per son pòble Israèl, Dieu li a volgut balhar los astres melhors d'evitar lo pièger. Perque aquí ont aquel ligam de la sang existís pas, las causas de desacòrd se multiplican a l'extrèm. Solament, es plan la mescla de las etnias qu'es a la basa dels conflictes perpetuels que se son debanats dins lo mond occidental, particularament. En efiech, lo reialme de Roma a conquistat los unes après los autres totes los païses occidentals, fins a dominar sus eles totes pel títol imperial.

Dempuèi 313 e fins a nòstre temps, dins lo camp occidental, en despièch de las guèrras incessantas, lo fals crestianisme, catolic roman e dempuèi 1844, protestant, a mantengut la coesion dels reialmes puèi de nacions formadas après la Revolucion francesa. La fe catolica romana es estada lo ciment qu'a mantengut las relacions internacionalas. E l'unitat actuala d'Euròpa es encara estada bastida sus dos tractats successius de Roma. Uèi, las valors religiosas son plan aflaquidas e los ligams de la sang, versats e trepejats pel drech del sòl. Aquele principi foguèt adoptat en França, en primièr pel rei Loís X lo Hutin pendent un cort regne de dos ans en 1315. Après el, aquel principi foguèt confirmat e afortit pel rei Francés 1èr en 1555. En 1791, la lei de la sang preval, mas puèi, en 1804, Bonaparte li ajusta un drech del sòl parcial, en 1993, lo drech del sòl es obtengut per una demanda escricha individuala e en 1998, lo drech del sòl es aplicat sistematicament als mainatges nascuts en França de parents immigrats. Per Dieu, los pòbles d'Euròpa renegada per el, pòdon agir coma vòlon, mas facilitan e favorizan las causas dels trebòls intèrns que provòcan lor roïna e lor destruccion. S'ajustan dels problèmas en plaça de los evitar. E la situacion actuala es agravada per l'incapacitat dels pòbles europèus a controlar los fluxes migratòris qu'arriban e s'impausan sus lor sòl fins a destruire lors documents d'identitat. E per explicar aquela situacion, devèm relevar l'importància de la longa patz ofèrta a las nacions europèas. An atal pogut creire que la mescla etnica pausa pas de problèma, mas ignòran que lo Dieu creator utiliza aquela mescla de religions e de culturas diferentas coma una bomba a retardament qu'explòsa pontualament qu'a fixada. Solament, sèm dintrats dins lo temps favorable per aquela causa.

Lo pecat complit en 313

Dins la jornada de l'8 de Mai de 2023, mentre que redigissiái l'estudi precedent, l'Esperit de Dieu m'a inspirat una rectificacion importanta a prepaus del ròtle del pecat restacat a la data 321. Aquela novetat me fa uèi realitzar una causa jos estimada fins aquí dins mos estudis e mas explicacions profeticas. Aiçò, perque al títol del messatge adventista del seten jorn que pòrti e explica de mai en mai clarament, lo messatge pertocant la restauracion del sabat es demorat, per ieu, fonamental.

Çò que l'Esperit m'aviá pas permés de relevar fins a aquel moment, es que lo sabat es utilizat per Dieu dins una tòca precisa, pasmens ja citat dins mas explicacions precedentas. Son ròtle es clarament revelat dins aqueles tèxtes d'Ezé.20:12 e 20 : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi YaHWÉH que los santifica. .../... Santificatz mos sabats, e que sián entre ieu e vosautres un signe a lo qual se conesca que soi YaHWÉH, vòstre Dieu. » Lo messatge divin es doblament confirmat, lo sabat es un « signe » de l'apertenéncia al Dieu creator per l'elegit el meteís e son entorn uman. Sabent que profetiza lo seten millenari al començament de lo qual sos elegits dintraran dins l'eternitat, lo sabat es donc « lo signe » o « lo sagèl del Dieu viu » que caracteriza sos elegits a los quals o balhe, perque los reconeis dignes de son salut. Lo ponch capital

que devèm relevar dins aquel verset es aquela expression : « Lor balhèri tanben mos sabats ». Lo sabat es abans tot altra causa, un don balhat per Dieu a sos elegits. Solament, lo que balha, pòt tanben tirar çò que balha, coma Jèsus l'a justament ensenhat dins Mat.13:11-12 e 25:29 : « los discípols s'aproxhèron, e li diguèron: Perqué lor parlas en parabòlas ? Jèsus lor respondèt : Perque vos es estat balhat de conéisser los mistèris del reialme dels cèls, e qu'auquò lor es pas estat balhat. Perque se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a. » La clau espirituala revelada dins aquel verset es tant importanta que Jèsus la cite un segond còp dins Mat.25:29, precisament, a prepaus del marrit servidor de la « parabòla » dels « talents ». Subtilament, en lenga francesa causida per Dieu per explicar sa Revelacion profetica, aquela divina parabòla, lo mot « talent » designa en mai de la moneda d'aquel nom de l'epòca de Jèsus, un don benefic artistic, manual o intellectual, o mai adaptat dins lo rapòrt amb Dieu, lo don espiritual. L'interpretacion de l'Apocalipsi deu donc èsser facha sus la basa d'aquel ensenhament fondamental revelat per Jèsus-Crist : « se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a ». Las consequéncias d'aquela aplicacion son enòrmas e nos cal alara comprene que lo sabat es pas abandonat sus l'òrdre de l'emperador Constantin en 321 que pel desir de Dieu d'o retirar e de lo tirar a una glèisa mondana que, establida en 313 per l'arrèt de las persecucions dels Crestians, es pas mai digne de portar « lo signe » de l'apertenéncia al Dieu creator. Aiçò confòrmament al principi : « mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a ». Lo sabat es donc « tirat » per Dieu a la glèisa mondana qu'adòpta de dògmas pagans e que va venir en 538, la glèisa catolica romana amb per primièr papa titular, Vigile, l'intrigant amic de Théodora, l'ex-prostituïda esposada per l'emperador Justinian 1èr. Jos aquel agach, l'abandon del sabat es pas que la consequéncia d'aquela altra accion que l'a precedit en 313 : l'accès liure a la religion crestiana e l'apostasia generalizada que n'a resultat.

Dins sa parabòla, Jèsus ignòra l'incroyant e balha pas en exemple que lo crescent fidèl e lo crescent infidèl ; demòre donc el meteís fidèl al principi binari constant dins totes sos jutjaments : òc o non, lum o tenèbras, vida o mòrt ...etc. Aqueles dos tips de servidors an de comportaments opausats dins l'absolut dins l'usatge de lor libertat. Lo bon e fidèl servidor servís Dieu al maximum de sas possibilitats ; a l'invèrs, lo marrit e infidèl servidor o servís a minima. Es çò qu'ensenha l'usatge que fan de talent rebut per Dieu. E en 313, la libertat favoriza las falsas conversions de las gents que servisson Dieu al minimum, balhant atal una nòrma « etiqueta » a l'engatjament crestian.

Çò que s'es compliguèt en 313 s'èra ja complit per l'Israèl carnal segon l'ensenhament balhat dins Ezéchièl 20 e mai particularament dins aqueles versets 10-11 : « E los faguèri sortir del país d'Egipte, e los conduguèri dins lo desèrt. Lor balhèri mas leis e lor faguèri conéisser mas ordenanças, que l'òme deu metre en practica, per tal de viure per elas. » Dieu balha una prioritat a « sas leis e sas ordenanças » çò que confirma lo verset 12 que seguís ont ditz : « Lor balhèri tanben mos sabats coma un signe entre ieu e eles, per que coneguèsson que soi YahWéH que los santifica. » Puèi, dins lo verset 13, Dieu confirma aquel principi citat al verset 11 : « E l'ostal d'Israèl se revoltèt contra ieu dins lo desèrt. Seguiguèron pas ponch mas leis, e regetèron mas ordenanças, que l'òme deu metre en practica, per tal de viure per elas, e profanèron a l'excès mos sabats. Aguèri la pensada d'espandir sus eles ma furor dins lo desèrt, per los avalir. » Dieu revèla puèi çò que fuguèt sa reaccion de cap als colpables, dins los versets 24-25-26 : « perque miran pas ne practic mas ordenanças, perque regetèron mos precèptes, profanèron mos sabats, e virèron lors uèlhs cap a las idòlas de lors paires. Lor balhèri tanben de precèptes qu'èran pas bons, e de las ordenanças per las qualas podián pas viure. Los solhèri per lors ofrendas, quand fasián passar pel defunt totes lors primièrs-nascuts ; los volguèri atal punir, e lor far conéisser que soi YahWéH. » Aquela punicion divina de l'apostasia se tradutz dins l'èra crestiana, dins Dan.8:12, per : « l'armada fuguèt liurada amb lo perpetual a causa del pecat » e dins Dan.7:25, per : « los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses e un mièg-temps ». Dins aqueles dos versets, lo vèrb « liurada e liurats » plaça l'accion jos l'iniciativa de Dieu. Es el, que, souverainement, libre o liura pas los sants fidèls o infidèls a l'autoritat romana. Lo meteís messatge es atal confirmat amb l'apòrt de la precision balhada a prepaus del temps fixat per Dieu per aquel abandon dels crestians infidèls : una annada solara + doas annadas solaras + una mitat d'annada solara siá, en tot : 3 ans e 6 meses de jorns profetics siá, sus la basa de dotze meses lunars de 30 jorns per annada, 1260 jorns profetics d'annadas realas situadas entre 538 e 1798. Aquel abandon per Dieu de la glèisa crestiana al dirigisme crudèl del drac èra ja lo tèma d'una menaça divina citada dins Lévi.26:18-19 : « Se, malgrat aquò, m'escotatz pas ponch, vos castigarai sèt còps mai per vòstres pecats. Coparai l'orguèlh de vòstra fòrça, tornarai vòstre cèl coma de fèrre, e vòstra tèrra coma d'airain. » Aquela segonda menaça d'Ezéchièl 26 es mesa en accion dins l'èra crestiana per la « segonda trompeta » d'Apo.8:8-9 : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrandida pel fuòc fuguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, e lo tèrç de las creaturas qu'èran dins la mar e qu'avián vida se moriguèt, e lo tèrç dels vaissèls periguèt. » Aquelas causas se son complidas amb l'instauracion del regim papal crudèl e

persécuteur a partir de l'annada 538. Nos cal relevar que totas las malediccions imputadas al drac pels òmes son, dins la Bíblia, totas reivindicadas per Dieu el meteís : « tornarai vòstre cèl coma de fèrre ». Es atal confirmat que Dieu utilize los servicis del drac per punir e castigar los èssers umans colpables de cap a el.

Per aqueles versets d'Ezé.20, Dieu dirigís donc, nòstra atencion sus aquela data 313 en la quala, essent pas mai secutada, la fe crestiana abandona la nòrma de la vertadièra fe eretada dempuèi l'epòca dels apòstols evocada, dins Apo.2:; jol nom simbolic « Efès » ; segon lo sens del vèrb grèc « éphésis » que significa : lançar. Solament, Jèsus s'adreça als Crestians que vivon a l'epòca de Jean, lo darrièr apòstol subrevivent, cap a 95 a la debuta de nòstra èra. La doctrina de la vertat es encara reconeguda, mas lo zèl religiós es a aquel moment, aflaquit. E Jèsus ne ven a aquela epòca, a menaçar los vertadièrs Crestians a los quals ditz als versets 4 e 5 : « Mas çò qu'ai contra tu, es qu'as abandonat ton primièr amor. Rebremba-te donc d'ont ès tombat, repentís-te, e practica tas primièras òbras ; senon, vendrai a tu, e tirarai ton candelièr de sa plaça, levat que te repentiscas pas. » Jèsus menaça son Elegida en li disent : « tirarai ton candelièr de sa plaça ». Agirà atal conformament al principi « se tirarà al qu'a pas çò qu'a ». E que representa lo « candelièr » ? Lo lum divin santificat en plenitud siá, lo lum balhat pel Sant Esperit de Dieu a sos elegits fidèls. Solament, aquel « candelièr », especificament bastit sus son òrdre pels ebrèus, se compausava de sèt brancas a la cima de las qualas sèt lampas a òli produsián sèt flamas de fuòc que balhavan de lum. Sul pè central, tres conduches superpausats èran racordats a esquèrra e a drecha a aquela columna centrala ; çò que balha a aquel assemblatge la nòrma 3 + 1 + 3. E es precisament, ne data de l'annada 313 que pel decret imperial de l'emperador victoriós Constantin lo Grand, la cessacion de las persecucions dels Crestians es establida dins tot son empèri. Dieu met donc en aplicacion, en 313, a la fin de l'epòca nomenada « Esmirna », sa menaça presentada dins lo messatge adreçat a « Efès ». Perque aquel còp, en s'obrissent al mond pagan non convertit, la fe crestiana se pòt pas mai repentir. En aquel temps « Efès », los Crestians asiran amb Jèsus « las òbras dels Nicolaites », nom bastit suls mots grècs « Niké » e « laos » que significan « Victoire » e « pòble », designant atal, simbolicament, los romans venceires. Mai tard, a l'epòca nomenada « Pergam » que deu èsser restacada a la data 538, aquelas « Nicolaites » romans forman una amassada religiosa ; lo del crestianisme infidèl que s'es desenvolopat dempuèi 313 ; coma o suggerís Apo.2:15 : « Tot parièr, tu tanben, as de gents estacadas parièrament a la doctrina dels Nicolaites. » Dempuèi l'epòca « Efès », las « òbras » paganas dels romans pagans son estadas remplaçadas per una « doctrina » religiosa crestiana egalament pagana. La malediccion divina tustada donc globalament tota la fe crestiana influenciada per l'autoritat pagana de l'emperador Constantin, dempuèi 313, annada ont Dieu a retirat son Esperit sant de la glèisa crestiana oficiala usurpaïra. Trobam aquí, l'aplicacion de la declaracion de Dieu citada dins Ezé.20:25 : « Lor balhèri tanben de precèptes qu'èran pas bons, e de las ordenanças per las qualas podián pas viure ». La causa es confirmada dins 2Th.2:9 a 12 : « l'aparicion d'aquel impiu se farà, per la poténcia de Satan, amb totas menas de miracles, de signes e de prodigis messorguièrs, e amb totas las seduccions de l'iniquitat pels que perisson perque an pas rebut l'amor de la vertat per èsser salvats. Tanben Dieu lor envia una poténcia d'égarèment, per que cregan a la messorga, per fin que totes los qu'an pas cregut a la vertat, mas qu'an pres plaser a l'injustícia, sián condemnats ». Autrament dich, Dieu lor pega l'etiqueta del dimenge, coma signe que los regèta e los libre a Satan. Pasmens, demòra per sa glòria, qualques vertadièrs elegits que li demòran fidèls, en se daissant pas influenciar per l'apostasia de lor epòca. Aquí perqué, quitament en 538, Jèsus tròba d'elegits a los quals s'adreça pel tutejament dirècte. Lo messatge pren tot son sens, sabent que lo trône de Roma es estat mespresat e abandonat per l'emperador Constantin 1èr que li a preferit la vila apelada « Milan », en la quala a establít sos decrets successius de 313 e 321 a los quals devèm restacar aqueles dos eveniments deguts a l'accion e la sobeirana voluntat de Dieu : 313, l'Esperit se retire ; 321, lo sabat del seten jorn, lo « sagèl del Dieu viu » es retirat. Las messorgas religiosas qu'Apo.13:1-5 e 6 denóncia coma « blasfèmias » son, en 538, los « signes » de la natura pagana del fals crestianisme establít dempuèi 313 : « Puèi vivi montar de mar una bèstia qu'aviá dètz banas e sèt caps, e sus sas banas dètz diadèmas, e sus sos caps dels noms de blasfèmia. .../... E li foguèt balhat una boca que proferissiá de paraulas arrogantas e de blasfèmias ; e li foguèt balhat lo poder d'agir pendent quaranta dos meses. E obriguèt sa boca per proferir de blasfèmias contra Dieu, per blasfemar son nom, e son tabernacle, e los qu'abitán dins lo cèl. ». E lo repaus del « jorn del solelh invencit » del primièr jorn, adoptat lo 7 de Març de 321, oficializa, simplament, al títol de « signe », la malediccion divina qu'a començat en 313. E lo jòc subtil organizat per l'Esperit se perlonga per aquel nom de la vila de « Milan » que confirma son ligam espiritual amb los « mila ans » del seten millenari que lo sabat tirat prefigurava coma « signe » balhat per Dieu a sos vertadièrs sants e dignes elegits. Atal, plan logicament, lo sabat èra practicat pels apòstols e los vertadièrs discípolos ; en 313, Dieu o retira e o restaura pas qu'en 1844, al mes d'Octobre, en o balhant als primièrs Crestians adventistas

seleccionats, al títol de « signe » de lor apertenéncia al Dieu creator.

L'explicacion del desvolopament de la falsa fe crestiana es ciblada per Dieu d'una faïçon precisa dins sa profecia Apocalipsi. Definiguèt lo començament de « l'adultèri » espiritual dels falses crestians al tèrme dels « dètz jorns » profetics o dètz ans reals citats dins lo messatge d'« Esmirna » dins Apo.2:10 : « Crenhes pas çò que vas sofrir. Aquí, lo drac getarà qualques unes de vosautres en preson, per fin que siatz esprovats, e auretz una tribulacion de dètz jorns. Siá fidèl fins a la mòrt, e te balharai la corona de vida. » Aquel periòde de dètz ans s'es complida entre 303 e 313 per las persecucions ordenadas per l'emperador roman Dioclecian e son governament tetrarchique. E aquela data de 313 es una data plan importanta, puèi que marca lo moment ont lo drac cambïa d'estrategia per luchar contra l'òbra de Dieu. Mas qu'organiza aquelas causas ? Dieu el meteís. La persecucion a fach sas pròvas e segon lo testimoniatge reculhit, « la sang dels Crestians es una semença », mai se'n tua, mai se suscita de vocacions. En 313, a Milan, venceire contra la tetrarchie imperiala, l'emperador Constantin 1èr dich lo Grand, met fin per decret a las persecucions que frapavan fins aquí, los Crestians servidors de Jèsus-Crist. Es aquela patz umana qu'a fach en aparéncia, solament, lo mai de tòrts a la causa divina del cristianisme. Perque en realitat res a pas cambiat ; los cresents son demorats cresents, e los increduls son demorats increduls, fasant un marrit usatge de la libertat obtenguda. E aiçò per la simpla rason que quala que siá a pogut prene una etiqueta religiosa crestiana. A l'imatge de la falsa conversion de l'emperador el meteís, a sufís de pretendre èsser crestian per èsser reconegut coma tal per la comunautat umana. Lo filtre de la paura de las persecucions existissent pas mai, venir crestian èra a la mòde del moment. Es mentre que las doctrinas mai diversas son estadas expandidas dins l'empèri e que de bregas religiosas an opausat los adèptes de las doctrinas dintradas en conflictes. Dins aquela ondada de teorias messorguièras, la santa e pura vertat apostolica desapareissiá totalament e veniá invisibla o quasi. Se pòt alara comprene perqué, l'emperador Constantin volguèt impausar una unitat religiosa per far cessar las bregas e los trebòls dins son empèri. Mas per Dieu, la fe reivindicada sòus de multiplas formas èra mòrta e sens valor, los ideològs e lors adèptes enganats èran totes tombats dins « l'adultèri » de cap al vertadièr Dieu. Es mentre que, per unificar son empèri, en 321, lo 7 de Març, l'emperador Constantin fa abandonar lo repaus del vertadièr seten jorn practicat fins aquí pels vertadièrs crestians eretièrs de las vertats apostolicas. O fa remplaçar pel repaus del primièr jorn, qu'en adorador del « Solelh invencit » pagan, onora ja, personalament, cada primièr jorn de la setmana. Aquel repaus, situat sul primièr jorn de la nòrma divina de la setmana, ven atal, per un decret imperial, « la marca » de son autoritat umana. Çò que devèm comprene, es qu'aquela accion es estada dirigida per Dieu, qu'a volgut tirar la santa practica del sabat dins un cristianisme solhat pel paganisme, causa que la ne rendiá indigna. E del meteís biais, a l'invers, es el qu'o va far restaurar dins l'adventisme del seten jorn a partir del mes d'Octobre de 1844 per confirmar sa santificacion.

Atal, l'abandon e la restauracion del sabat son pas las causas, mas las consequéncias del comportament global dels Crestians de cap a la santa doctrina de las vertats apostolicas eretadas l'anciana aliança e de l'aliança novèla. Jos aquel angle, lo sabat « signe » d'apertenéncia al Dieu viu, segon Ezé.20:12-20, es logicament retirat o restaurat per Dieu el meteís. E l'emperador Constantin es pas mai que lo mejan pel qual Dieu, lo Jutge grand, fa executar sa divina decision. En tota logica, lo repaus del sabat del seten jorn e lo repaus del primièr jorn venon los signes distintius dels dos camps opausats dins l'absolut : « lo sagèl del Dieu viu » contra « la marca de la bèstia ».

La consequéncia d'aquela remesa ne causa del ròtle del sabat es que dins Dan.8:12, l'expression « a causa del pecat » designa pas lo sol sabat mas lo mesprètz per tota o partida de la santa doctrina crestiana tre l'annada 313. Per afortir aquela interpretacion, relèvas qu'a « causa » del quitament « pecat », Jèsus fa cessar son intercession designada pel mot « perpetual » o « continual ». Mas aquel arrèst de son intercession va venir istoric e s'efectuar unicament en 538, data de l'instauracion del regim papal que ven usurpar e reproduire sus la tèrra, l'intercession que Jèsus fasiá fins aquí dins lo cèl ; e aquela intercession cèssa pas que pels falses Crestians, venguts majoritaris e dominators perque veson pas que la del papa, lo novèl cap terrèstre de la glèisa crestiana.

Avèm donc tres datas que marcan la progression cap al regim papal roman : 313, debuta del pecat ; 321, retirament del signe d'apertenéncia a Dieu ; e 538, fin del « perpetual » (sacerdòci) de Jèsus-Crist. La construccion de la profecia passa jos silenci la data 321 del retirament del sabat e evòca pas que las de 313 e 538. 313, per la fin del temps « Esmirna », e 538, pel començament del temps « Pergam » que significa « adultèri » o mai precisament : maridatge transgredit ; çò que se complís quand pel papa lo fals cristianisme catolic adòra « lo dragon » siá, lo drac, que li balha « son trône e una autoritat granda » segon Apo.13:2 : « la bèstia qu'ieu vitz èra parièra a un leopard ; sos pès èran coma los d'un ors, e sa gola coma una gola de leon. Lo dragon li balhèt sa poténcia, e son trône, e una autoritat granda. » Relèva, aquela subtilitat divina : « la bèstia » es designada coma essent lo « quatren animal » de Dan.7:7, perque cumula los simbòls dels tres empèris que la i precedisson : « lo

leopard, l'ors, e lo leon ». En mai, l'Esperit nos suggerís la successió istorica de l'Euròpa papala a l'empèri roman pagan que « lo dragon » simboliza dins Apo.12:3 : « Un autre signe pareguèt encara dins lo cèl ; e aquí, èra un grand dragon rog, avent sèt caps e dètz banas, e sus sos caps sèt diadèmas. » Es el meteís restacat al drac dins Apo.12:9. L'istòria confirma la successió de la Roma imperiala e de la Roma papala qu'a eretat de « son trône » installat a Roma. Perque, dempuèi Constantin 1èr en 313, Roma es estada abandonada pels emperadors successius qu'an causit de s'installar dins la partida orientala d'Euròpa. E es pas donc que per son regim religiós catolic roman perversitat que Roma a conservat una influéncia dins l'empèri fins a l'instauracion de son regim papal instaurat en 538 amb l'acòrdi e lo sosten armat de l'emperador Justinian demorat el meteís dins la partida orientala de l'empèri.

L'accion divina restacada a la data 313 permet al drac d'adoptar l'estrategia de la rusa, la de la « sèrp ». Abandona alara l'estrategia del « dragon » que secuta obèrtament los sants e cerca d'obtenir per la constrencha lor abandon de la fe al Crist. Ressortís d'aquel constat que recor a aquela estrategia de la rusa tres còps dins l'èra crestiana : un primièr còp en 313, una segonda en 538, e una tresena en 1844 ont, après l'espròva de fe adventista, multiplica las doctrinas e los grops de las glèisas protestantas per escurir l'aspècte de la religion crestiana ; Es lo subjècte e lo tèma de la « cinquena trompeta » d'Apo.9:1 a 13. Atal dins son estrategia de « dragon », lo drac reten los Crestians e s'esfòrça de los obligar a renonciar a lor fe e a l'opausat, dins son estrategia de la rusa, los possa dins l'engatjament religiós. Mai son nombroses, mai tenebrosa es la situacion espirituala ; e mai nombrosas son sas victimas enganadas. Mas ja abans aquò, pendent las Guèrras de Religions, al sègle 16en, a inspirat un zèl guerrièr combatiu a de Protestants, los Uganauds calvinistas, que Dieu a jutjats coma essent d'« ipocritas ». E aquí encara, mai èran nombroses dins aquel engatjament, mai espessas èran las tenèbras que mascavan los vertadièrs servidors del Dieu de vertat caracterizats dins aquel context per lor accion pacifica e lor acceptacion dels marrits tractaments dont èran objèctes de la part de las ligas armadas catolicas. L'apogèu d'aquelas persecucions es estada atencha jos Loís XIV qu'es estat inspirat per Dieu per balhar lo nom de « dragons » als militars especializats per caçar, dins las campanhas e los bòsques, los umils servidors de Jèsus que se regropavan per viure lor fe dins la clandestinitat. Aquel rei despòta, orgulhós, eissorbat espiritualament per Dieu, a permés als elegits de son temps, de comprene que sos « dragons » obravan al nom del drac dont èra el meteís lo servidor fidèl e obesissent. Foguèt atal, victima de son mesprètz e de son ignorància de las revelacions biblicas que restacan lo simbòl del « dragon » al « drac » en persona, mas tanben a la « sèrp » e al nom « Satan » dins Apo.12:9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. ».

L'importància que Dieu balha a aquela data 313, qu'agachi ara coma l'imatge d'un « candelier » divin retirat per sa volontat, torna a Dieu la glòria d'èsser l'organizador suprèm de tota la vida umana. Res se complís pas sens sa volontat, en plan coma en mals. E aquel verset d'Amos 3:6 o confirma en disent : « Sonaòm de la trompeta dins una vila, sens que lo pòble siá dins l'espant ? Arriba un malaür dins una vila, sens que YaHWÉH ne siá l'autor ? » Legissèm tanben dins Job 2:10 : « Mas Job li respondèt : Parlas coma una femna insensada. Qué ! Recebèm de Dieu lo ben, e recebriam pas tanben lo mal ! En tot aquò Job pequet pas ponch per sos pòts. »

En resumit, aquel lum novèl, que met en evidéncia lo ròtle prioritari e las consequéncias de la libertat religiosa obtenguda pels Crestians en 313, càmbia pas lo jutjament de Dieu revelat fins a aquel jorn dins mos documents successius. Pasmens, Dieu i retròba e confirma son ròtle sobeiran d'organizador suprèm que patís pas los eveniments, mas los contròla e los organiza souverainement. E en 321, son pas mai los sants infidèls qu'abandonan lo sabat, mas Dieu que lo lor tira, perque ne son pas mai dignes. Lo pecat recep alara un signe oficial que l'identifica : lo repaus del primièr jorn de la setmana divina, lo dimenge actual, èx « jorn del Solelh invencit » impausat e decretat per l'emperador Constantin 1èr ; lo jorn de repaus onorat pels falses Crestians, mas denonciat per Dieu, coma signe e « marca de la bèstia ».

Aquí que pendent 40 ans, al servici de Dieu e jos son inspiracion, ai presentat lo repaus del sabat coma essent l'unica causa dels « sèt trompetas » de la revelacion Apocalipsi. Uèi, la santificacion divina essent progressiva, Dieu lèva lo vel que mascava aquela error. Çò que devèm comprene, es que per Dieu la rompedura de son aliança amb sas creaturas pausa sul mesprètz uman testimoniàt de cap a la paraula de Dieu globala jos totas sas formas : la Torah, los Profètas, los Evangèlis, los Epîtres e l'Apocalipsi. E la resposta èra ja balhada per l'Esperit dins Apo.1:1-2 : « Revelacion de Jèsus Crist, que Dieu li a balhada per mostrar a sos servidors las causas que devon arribar lèu, e qu'a fach conéisser, pel mandadís de son àngel, a son servidor Jean, lo qual a atestat la paraula de Dieu e lo testimoniàtge de Jèsus Crist, tot çò qu'a vist. »

Aquela « paraula de Dieu » a pres mantun aspècte que Dieu a fach escriure al fil del temps per fin

qu'aqueles racontes testimòniens per tot çò qu'o concernisca. Los cinc libres escriches per Moïse èran pas que lo començament d'un testimoniatge reculhit pendent las doas alianças successivas. E la falta dels Crestians novèls, qu'an adoptat la fe crestiana dempuèi 313, es estada de sosèstimar lo dever d'obesissença a las causas escrichas pels testimònis istorics causits per Dieu. E aquela falta del « començament » es reproducha uèi, fòrça visibla, sèt ans abans lo retorn en glòria de Jèsus-Crist siá, a la « fin » ; çò que balha a l'expression « alfa e omèga » una novèla aplicacion profetica que concernís donc l'apostasia generalizada creada per la libertat religiosa, en 313, çò qu'anava justificar lo castig de la « primièra trompeta » e en 1995, abans la « seisena trompeta ». En fach, aqueles dos « trompetas » se semblan perque obrisson e tornan barrar lo castig divin al caractèr d'avertiment del meteís tip de pecat siá, l'apostasia generalizada e lo mesprètz per la veritat divina entièra. Soverainement, al fil del temps, lo grand Dieu creator a esprovat la fe dels èssers umans en los sometent a las persecucions puèi en los liurant a las trapèlas de la libertat qu'a causat la casuda del mai grand nombre.

Existís mantuna rason pels òmes de gardar lo sabat. Pòt èsser eretat, causit per rasonament intel·lectual perque, ordenat per Dieu, es logic d'o metre en practica. E la tresena rason es que Dieu o balha en signe d'apertenéncia divina als elegits que sagèla de son divin « sagèl ». Aiçò me condutz a t'explicar çò qu'es l'òbra divina del scellage dels elegits ; lo tèma tractat dins Apocalipsi 7.

Lo temps del scellage se complís dins lo « temps de la fin » qu'el meteís pòrta dos sences complementaris. Lo primièr sens situa aquel « temps de la fin » entre 1844 e 2030 e concernís lo temps del desenvolopament universal de la fe adventista del seten jorn. E lo segond sens es lo que Dan.11:40 definís : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el. E lo rei del septentrion fondrà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'espandirà coma un torrent e versarà. » Cobrís lo periòde que s'escor entre 1995 e 2030. La profecia anóncia lo castig d'Euròpa infidèlment crestiana pels Musulmans, los africans e los russes ortodòxes e musulmans. Mas lo temps del scellage s'acaba abans qu'aquele accion guerrièra murtrièra se complisca segon Apo.7:3 : « Far pas ponch de mal de tèrra, ni a la mar, ni als arbres, fins qu'ajam marcat de sagèl lo front dels servidors de nòstre Dieu. » « la tèrra, la mar e los arbres », a los quals lo « mal » deu èsser « fach », an eles tanben un doble sens literal e espiritual, perque « la tèrra » simboliza la religion protestanta e « la mar », la religion catolica. Pertocant « l'arbre », simboliza l'èsser uman. Dins Ezéchièl 9, Dieu nos presenta lo principi del scellage que foguèt aplicat abans la destruccion de la nacion Israèl ; podèm atal comprene lo sens e la justificacion de çò scellage que s'aplican al « temps de la fin » de la novèla aliança crestiana, que s'acaba pel temps de l'adventisme del seten jorn universal. Qual es donc lo critèri que conduch Dieu a sagelar, o pas, sos cridats ? Ezé.9:4 nos balha una responsa precisa : « YaHWÉH li ditz : Passa al mièg de la vila, al mièg de Jerusalèm, e fas una marca sul front dels òmes que sospiran e que gemisson a causa de totas las abominacions que s'i cometon. » E lo mòrt frapa puèi : versets 5 e 6 : « E, a mas aurelhas, diguèt als autres : Passatz après el dins la vila, e frapatz ; que vòstre uèlh siá sens pietat, e ajatz pas ponch de misericòrdia ! Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas ; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal. »

Dins aquel contèxte de l'anciana aliança lo signe que protegís es apelat « marca ». A l'opausat, dins Apocalipsi lo mot « marca » designa lo signe del dimenge roman, un signe de malediccion divina. De mena, Dieu nos permet de comprene que cada camp opausat pòrte una « marca » egalament opausada : dos jorns de repaus se fan concurréncia, mas son pas egals. Lo dels elegits e de Dieu es lo sabat « santificat al repaus » per Dieu tre sa creacion terrèstra, mentre que l'autre es pas que lo dimenge, lo repaus del primièr jorn de la setmana « consacrat al repaus » pels òmes. Aquela diferéncia entre « santificat » e « consacrat » es de la mai importanta, perque aqueles vèrbs implican doas autoritats inegalas ; la del Dieu totpoderós etèrn, e la de l'òme mortal. Es important tanben de saber que lo dimenge es estat definit coma primièr jorn de la setmana, pel darrièr còp, en 1980, dins lo diccionari « lo Pichon Larousse ». Dins sa version 1981, lo dimenge es vengut « miraculosament » lo seten jorn de la setmana. Un còp mai, jos l'inspiracion del drac e de l'acòrdi de Dieu, en 1981, l'autoritat umana a embarrat l'umanitat dins una trapèla mortala encara mai eficaça per l'enganar e la pèdre. Mas aquí encara, devèm comprene qu'aquele iniciativa es venguda de Dieu que torna òrbs los lums que refusan de veire.

Qual es uèi nòstre « Jerusalèm » ? Euròpa e lo camp occidental pretendut crestian. Veses dins sas òbras de las « abominacions » que te fan « sospirar e gemir » ? Se, òc, pòdes èsser sagelat, se, non, la pòdes pas èsser. Puèi, qu'es « lo santuari » de Dieu uèi ? Lo santuari fidèl concernís los elegits, mas un autre santuari, el infidèl, designa los josieus e los crestians rebèls descasuts, la fe crestiana tombada dins l'infidelitat, dont « l'adventisme del seten jorn » oficial, dempuèi 1994. Lo subjècte es dels mai serioses, puèi que condiciona la vida etèrna e la mòrt definitiva.

Lo capitani Joseph Bates, lo primièr adventista qu'a adoptat la practica del repaus del sabat del seten jorn al mes d'Octobre de l'annada 1844, l'a rebut en encontrant una femna baptiste del seten jorn. Aquel grop dels Baptistes del seten jorn s'èra separat del grop Baptiste qu'observava lo repaus del primièr jorn eretat successivament del Protestantisme e del Catolicisme. A l'epòca d'aquela separacion siá, abans 1844, la causida del sabat portava pas a sos practicants un avantatge sus las autras formas del Protestantisme, perque la mesa en practica del sabat èra pas encara exigida per Dieu. Es son utilizacion coma « signe » de son apertenéncia divina que càmbia son eficacitat, en responsa a l'exigéncia divina exprimida dins son decret de Dan.8:14. Mas quala es donc precisament aquela exigéncia novèla ? E sus qué pausa realament ? Una perfeccion de santetat siá, l'acabament de la santificacion de sos vertadièrs elegits. Qué ditz aquel verset, quand es traduch fidèlament a partir del tèxt ebrèu original ? « Fins a ser matin dos mila tres cents e serà justificada la santetat ». Aquel mot « santetat » designa tot çò que tòca a Dieu siá, tot çò que l'onora e fa sa glòria siá, sas leis, sas ordenanças, sos precèptes, sos comandaments, son servici e sos servidors. Al tèrme dels « dos mila tres cents ser-matin », la justícia del Crist que permet l'accès a la vida etèrna serà pas ofèrta que sòus de novèlas exigéncias divinas. Dieu, lo Creator de tota vida e causa, podiá pas daissar l'umanitat o frustrar de l'obesissença que li es deguda fins a la fin del mond. E lo temps del scellage es estat previst per li permetre de santificar perfiechament un pòble dispersat sus la tèrra demest totas las nacions. Constituís dins aquela dispersion son vertadièr Israel espiritual constituït de servidors e sirventas circoncis de còr. Se lo sabat demòra invariablament sant per sa natura, l'òme qu'o met en practica l'es pas, el, obligatòriament, e deu donc presentar las pròvas de sa santificacion. E la profecia nos apren que Dieu plaça en prioritat, dins sa santificacion, l'amor per el e la nòrma de vida qu'apròva e prepausa a sos elegits. Solament, los qu'aiman aquelas causas espèran o veire tornar e intervenir per los metre en accion. Es çò que conduch Dieu a organizar las enganairas espèras « adventistas » del retorn de Jèsus que devián esprovar los cridats del Crist tres còps; en 1843, 1844, e 1994. Los que lo retorn de Jèsus-Crist regaudís son tanben desiroses de partejar los secrets de sas revelacions profeticas presentadas de faïçon ermetica per de nombroses simbòls e imatges. E aquel interès es tanben prioritari dins la santificacion qu'exigís per sos elegits. La santificacion es donc compausada d'un ensemble de causas que pòt èsser resumit coma amor de la vertat, puèi qu'aquela vertat concernís tot çò que concernís lo vertadièr Dieu : sa persona, sas leis, sa justícia. Lo mancamet a l'una d'aquelas causas sufís per desqualificar un cridat per l'eleccion e lo scellage. Perque çò genre de mancamet pren la valor d'abominacion per Dieu. L'abominacion es totjorn illogica e donc messorguièra siá, ostila e inadaptada per agradar al Dieu de vertat. Pendent l'èra crestiana, la santificacion pausava pas prioritàriament sul sabat e sa mesa en practica, mas dempuèi 1844, dins lo temps del scellage, Dieu confirma la santificacion de sos elegits en lor balhant lo sabat coma « signe » que li apartenisson. Mas per que aquel sabat siá per eles lo « signe » de lor apertenéncia a Dieu, ne degan èsser trobats « dignes » en fasent pròva d'un amor perfiech e complèt de sa vertat, coma foguèt lo cas dels pionièrs adventista de 1843 e 1844, segon Apo.3:4 : « Pasmens as a sards qualques òmes qu'an pas solhat lors vestits ; marcharàn amb ieu en vestits blancs, perque ne son dignes ».

Lo temps del scellage a donc, per Dieu, la tòca d'acabar l'òbra de la reforma demorada, inacabada, incomplèta e imperfiècha dempuèi lo sègle XVI. Per èsser seleccionats, sos elegits devon regetar totas las falsetats portadas per Roma dins la fe crestiana apostolica originala e principalament, demest de nombrosas causas eretadas del paganisme, lo repaus del primièr jorn, l'actual « dimenge » qu'es demorat, per Dieu, lo jorn dedicat al « Venerable Solelh invencit » instaurat per l'emperador Constantin 1èr, en 321. Aquel fals « jorn del Senhor », onorat cada debuta de la setmana establida per Dieu, es per el res d'autre que « la marca de la bèstia » que designa son enemiga Roma, e son tardiu eretièr, lo Protestantisme. Devon tanben saber coma per son segond comandament suprimet dins la version papala, Dieu a condemnat las practicas catolicas e ortodòxas del culte e de la prosternation davant de las creaturas reproduchas en imatges talhadas o pintradas. Se devon separar de las cresenças grècas que justifican la vida après la mòrt que los demònis diabolics esplechan en animant eles meteisses de las manifestacions dels pretenduts mòrts sants o pas. E perque lor còs es un santuari dins lo qual Dieu los ven visitar, devon manjar lo mai sainement possible e per çò far, manjar çò que Dieu a declarat pur e s'abstenir de tot çò que los pòt solhar.

Aquel agach novèl sul sabat permet de comprene melhor la situacion de l'annada 1994 a la fin de la quala, l'adventisme del seten jorn institucional es estat « vomit » per Jèsus. Es a aquela data que, sens « l'esperit de profecia », isolat, lo sabat a cessat de representar lo « signe » de son apertenéncia al Dieu creator. Aiçò, perque son refús del « testimoniatge de Jèsus » que li ai presentat lo n'a rendut indigne. Solament, fins a son retorn, un « signe » d'apertenéncia deviá remplaçar lo sabat e aquel « signe » es lo « testimoniatge de Jèsus » siá, lo don de profecia que balha coma un « sagèl » divin als servidors que reconeis per sieus. Aiçò sus la basa d'aquel verset de 2 Tim.2:19, que concernís los

servidors fidèls qu'an en eles l'amor de sa vertat : « Pasmens, lo solid fondament de Dieu rèsta de pè, amb aquelas paraulas que li servisson de sagèl : Lo Senhor coneis los que li apartenisson ; e : Qual que siá pronóncia lo nom del Senhor, que s'aluènha de l'iniquitat ». E plan logicament, « los que li apartenisson » beneficián de tot son lum profetic, qu'Apo.19:10 nomma « lo testimoniatge de Jèsus » : « E tombèri a sos pès per l'adorar ; mas me diguèt : Garda-te d'o far ! Soi ton companh de servici, e lo de tos fraires qu'an lo testimoniatge de Jèsus. Adòra Dieu. Perque lo testimoniatge de Jèsus es l'esperit de la profecia ».

Per fòrça Adventistas del seten jorn, « l'esperit de profecia » es demorat restacat a la sola òbra portada per dòna Ellen Gould-White. E es aquí una error a las consequéncias tragicas, perque « l'esperit de profecia » designa un principi perpetual permanent que vòl que Jèsus confirme entre 1844 e 2030 sa causida de son profèta, en balhant a son « esperit » uman , per son Esperit divin, la capacitat d'explicar sos mistèris revelats jos la forma criptada o codada. Perque las profecias son estadas ja totas anonciadas pels escrivans biblics. Lo sol trabalh que demorava a efectuar èra de los descodiar per ne descobrir clarament la significacion. E Ellen G.White se desconsolava en son temps de veire pas a l'entorn d'ela de l'interès pels libres de Daniel e Apocalipsi que disiá contenir d'informacions d'importància màger. Lo temps a portat de responsas per sas interrogacions, perque dempuèi 1844 fins a 2030, 186 ans la separavan del moment del retorn de Jèsus-Crist. En consequéncia, fòrça causas se devián encara produire sus la tèrra dels òmes, après sa mòrt, en 1915.

Los Adventistas del Seten Jorn demorats dins l'institucion oficiala devon lo saber : aquel « lum grand » qu'ieu presenta èra anonciada per Ellen G.White, ma sòrre en Crist, dins son libre « Primièrs Escriches » (Early Writings) dins lo primièr capítol avent per títol « Ma primièra vision » ; la primièra que Jèsus li a balhada, en pagina 14, al darrièr apartat. Citi sas paraulas :

« Mas lèu qualques unes s'alassèron e diguèron que la ciutat èra encara fòrça alunhada e que i avián pensat arribar mai d'ora. Alara Jèsus los encoratgèt en auçant son braç drech gloriós d'ont emanava un lum que s'espandiguèt suls Adventistas. Aquestes s'ecrièren : « Alléluia ! » Mas d'unas d'entre eles regetèron effrontément aquel lum, en disent qu'èra pas Dieu que los aviá conduches. Lo lum qu'èra darrièr eles acabèt per s'escantir, e se trobèron alara dins de prigondas tenèbras. Trabuquèron e perdèron de vista e o beguèt e Jèsus, puèi tombèron del caminòl e s'afonsèron dins lo mond marrit qu'èra al dejós ».

Als mai intelligents, fau remarcar que lo « lum grand » donada per Jèsus-Crist deviá respondre a l'espèra perlongada de son retorn e qu'aquel encoratjament del Senhor podí pas qu'èsser bastit sus la presentacion d'una data fixant l'annada de son retorn. Foguèt lo cas de la data 1994 qu'ai presentada a l'institucion adventista de França. Aquel tresen messatge van prepausat per Jèsus-Crist èra acompanyat de la demostracion de la malediccion de la fe reformada protestanta. L'acceptacion de mon messatge auriá permés a l'institucion, dins un primièr temps, de far pas aliança amb los enemics de Jèsus-Crist en 1995. E dins un segond temps, de partejar amb ieu e mos fraires e sòrres dempuèi 2018, la coneissença de la vertadièra data del retorn de nòstre divin e fòrça-aimat Salvaire siá, la prima 2030 ; e totas las pèrlas de grand prèmi que depausi cada setmana dins aquel obratge per te noirir espiritualament. Mas se pòt cambiar lo compliment de çò que Jèsus-Crist a profetizat a nòstra sòrre Ellen G.White ? Brica. Constata donc amb ieu que la malediccion profetizada contra los Adventistas increduls s'es, efectivament, complida coma nòstre Dieu l'aviá predich : « acabèron per pèdre de vista e o beguèt e Jèsus, puèi trabuquèron e s'afonsèron dins lo mond marrit qu'èra al dejós » ; aiçò, en dintrant dins l'aliança ecumenica en 1995.

Aquel Occident revelat impur

I a fòrça longtemps que Dieu a revelat lo destin de l'Occident en li balhant lo simbòl de l'impur dins sas profecias del profèta Daniel.

Aquel messatge èra restacat dins Dan.2 al « ventre e a las cuèissas d'airain » de l'empèri grèc. Dins Dan.7, lo simbòl de l'impuretat èra aquel còp un « leopard » dont la rauba es compausada de « tascas ». Puèi en tresen, dins Dan.8, lo simbòl del pecat èra encara mai precis, puèi qu'èra imagé per un « boc » dont l'actitud agressiva e rebèlla es fòrça coneguda atal coma sa pudendor.

E o cal realitzar, tot nòstre Occident dominator actual a sa font e son modèl dins lo de Grècia e particularament de sa vila Atenas, la primièra vila de l'istòria organizada sul principi de la Republica. Foguèt la tota primièra democràcia dont lo sol modèl comparable es uèi, Soïssa. A la fin de sa dominacion, l'empèri grèc es estat conquistat per las armadas del pòble roman qu'aviá adoptat el tanben lo regim republican en – 510. Los romans lor an tot pres, lor cultura, lors divinitats, e lor libertat. Los pòbles de la tèrra èran estadas ja plan marcats e influenciats per las nòrmas de la vida de

la civilizacion grèca. Mas la causa s'es amplificada per la poténcia esclafadoira de las tropas romanas. E es aital que la França actuala venguèt la Gàllia greco-romana. Dins totas aquelas successions de dominators, la nòrma « impura » de la Grècia antica s'es transmesa dins tot l'Occident fins a nòstre temps actual.

L'Occident es gloriós de son tip de societat e l'a longtemps esperat expandir a la tèrra entièra. Sus qualques ponches tecnicas e tecnologics solament, i a capitat, mas descobrís uèi clarament la resisténcia dels pòbles longtemps dominats e esplechats. Es temps de realizar amb l'Esperit de Dieu qu'aquel modèl occidental es òrre, injust, irrèligieux e d'una rara perversitat. Visiblament, Dieu a trobat fòrça melhor dins l'actual Orient Mejan. Realiza que dins Daniel 2, l'empèri caldèu del rei Nébucadnetsar es imagé per « l'aur » e lo dels « mèdes e dels pèrss » que li succedís, per « l'argent ». Sus qualas basas Dieu a fach portar son jutjament ? Qué avián donc en lor favor aqueles empèris per justificar d'èsser simbolizats per dos metals « purs » ? Lo libre de Daniel nos balha las responsas : los reis concernits respèctan Daniel e son Dieu. Après un temps d'experiéncias, lo primièr, Nébucadnetsar, rei dels caldèus acaba per se convertir entièrament al culte del Dieu creator. A fach, en son temps, çò que cap de rei, president, o autre cap, far pas en nòstres jorns. Lo segond exemple es lo dels reis dels mèdes e dels pèrss. En primièr, lo rei mède, Dàrius, annadit de 62 ans, s'apodera de Babylone e balha tota sa fisança a Daniel. Après el, Cyrus Pèrsia e sa dinastia, Dàrius Pèrsia agís tot parièr fins a Artaxerxes 1èr qu'acaba de liberar los israelitas retenguts encara en captivitat en – 458.

Lo Pròche Orient, s'a vist desvolopar de civilizacions refinadas, de bons gostes, e de bonas costumas. La Babylone bastida pel rei Nébucadnetsar aviá pas res a envejar a las mai polidas vilas de nòstra epòca. La vila s'expandissiá sus una longor de 40 kms de costat, sus una susfàcia carrada. De nautas muralhas l'entornejavan sul naut de las qualas de vias permetián a de carris a cavals de se desplaçar. De jardins florissián sus de terrassas nautas ... èra realament una meravilha dont, legitimament, Nébucadnetsar podíá èsser gloriós. Lo problèma foguèt lo gra d'aquela glòria que venguèt de l'orguèlh. Meritava donc una leiçon escosenta e Dieu la li administrèt, en l'abestissent pendent sèt ans.

Li calguèt aquela espròva per descobrir sa feblesa umana personala, perque Dieu li aviá ja balhat de pròvas de sa poténcia en salvant de fornàs ardent los tres companhs de Daniel. E a son torn, victima d'una manipulacion de gents gelosas e plens d'òdi de cap a Daniel, lo rei Dàrius lo Mède aprècia Daniel e descobrís son Dieu que la salva dels leons. Aqueles reis grands èran onorats e fasián pròva de fòrça intelligéncia malgrat lor reala feblesa umana e lor eretatge pagan. Perque essent eles meteisses religioses, meteisses essent pagans, aqueles reis èran dobèrts e tolerants.

A l'opausat, la fe crestiana arribada en Occident es estada lèu marcada per l'iniquitat. Acaparada per la Glèisa de Roma, la vertat divina a pres l'aparéncia que lo fals crestianisme creat per l'emperador Constantin li a volgut balhar. Puèi a la favor de son poder papal, l'a utilizada d'una faïçon supersticiosa e magica, en organizant sas messas en lenga latina, exclusivament dins aquela epòca. Solament, per èsser seguida e mesa en practica, la vertat deu èsser entenduda, o legida, e s'usat compresa pel candidat crescent. Solament, a l'Edat Mejana, Euròpa se caracteriza per de multiplas lengas que separan los èssers umans obligats de se regropar per reialmes, e mai recentament, en nacions. E las gents dels païses atal formats comprenon pas lo latin, levat qualques cases particulars. Las gents non ensenhadas avián pas donc cap de mejan d'identificar la messorga que Roma lor presentava. Rar entre lo 12en e lo sègle 15en, al sègle 16en, la Bíblia es estada expandida, traducha en de nombrosas lengas, mas aquí encara, l'iniquitat es dintrada dins aquelas traduccions, en mena que la messorga pòt èsser justificat sus de tèxtes biblics referenciats. Sens contraròtle amb la Bíblia en version ebrèu o grèc d'origina, aquelas messorgas son totalament ignoradas. Aquí perquè l'exortacion a la prudéncia adreçada per Jèsus a sos discípols pren tot son sens. « Siatz prudent coma de sèrps » çò a dich. E aquela prudéncia paga, perque avèm relevat un nombre grand d'errors fondamentalas, dins las traduccions de las Bíblies mai recentas. Se Pòt nommar aquelas enganas errors ? S'agís en vertat, de la consequéncia d'una inspiracion divina e diabolica qu'a volgut balhar a la messorga una autoritat divina. Aqueles exemples dels versets Actes 20:7 e 1Agacín.16:2 ne pòrtan una pròva indenegabla. Dins aqueles dos versets, per justificar lo repaus roman del primièr jorn de la setmana, lo mot « jorn », absent dins lo tèxt original, es importat dins los tèxtes traduchos. Solament, dins los dos cases, lo tèxt cita « lo primièr sabat » e non, lo « primièr jorn de la setmana ». Atal, lo culte del dimenge, lo primièr jorn de la setmana, a pas cap de supòrt dins lo tèxt biblic original en version grèca e es unicament d'unas versions ancianas de la Bíblia que respèctan lo messatge inicial escrich per l'apòstol Pau en lenga grèca. Aqueles constatacions confirman l'imatge revelat per Dieu dins Apo.9:11, ont los mots « ebrèu e grèc » designan la Bíblia que lo drac fa utilizar per « destruire » las esperanças d'aquelas malurosas victimas. Aqueles dos exemples que veni de citar exprimisson perfiechament l'iniquitat dont lo principi es de tornar un jutjament fals en falsificant las donadas realas

que concernisson la causa jutjada. La justícia umana o deuriái dire, l'injustícia establida pels òmes, fonciona sus aquel principi a lo qual los mai abils avocats devon lor capitada e lor enriquiment. Es aquí, çò que torna la civilizacion occidentala impura e inica pel Dieu de vertat que balha al drac la paternitat de la messorga. La messorga civila es nosibla e desagradiva, mas la messorga religiosa es un pecat mortal que barra l'ofèrta de la vida etèrna.

Parlant dels servidors de Dieu o dels del drac, Jèsus a dich : « es a lor fruch que los reconeisseretz ». Lo fruch portat per l'òme es a l'imatge del fruch portat per un arbre fruchièr siá, evident, mas evident solament per l'onèst servidor de Dieu que coneis Dieu e lo fruch qu'aprècia : l'amor de sa vertat e de sa persona. Degun pòt pas res per la creatura que ten pas compte dels gostes e de las opinions de Dieu revelats dins sa santa Bíblia entièra. A pas previst d'autre mejan que la Bíblia per ensenhar als òmes a o conéisser. Aquí perqué, al temps favorable per las persecucions, lo drac a inspirat a sos servidors del regim papal lo dever de combatre la Bíblia e de punir de mòrt los que cercavan de ne possedir una per la lira, per tal d'ausir las vertadièras paraulas inspiradas per Dieu al fil dels sègles e dels millenaris.

França es demorada marcada per la fe catolica romana sostenguda constantament per sos reis dempuèi Clodovèu 1èr fins a Loís XVI. Fòrça de nòstres franceses actuals ignòran çò que foguèt la Reforma protestanta e per nombre de jornalistas, los mots « crestian e catolic » an la meteissa significacion. Coma poirián comprene l'estatut espiritual dels catolics, dels ortodòxes, dels protestants, dels anglicans e dels adventistas que se reclaman totes del salut ofèrt per Jèsus-Crist ? Totas aquelas reivindicacions son sens valor per Dieu, perque per el, la sola causa que compta, es que son elegit aima far sa voluntat e que prenga plaser a el obesir.

L'impuretat occidentala a començat pel mesprètz dels falses crestians per las ordenanças sanitàrias ensenhadas dins lo libre del Lévitique dins los libres de Moïse. Coma los pagans, los falses crestians se son creguts autorizats a manjar de causas que Dieu a declaradas impuras : de pòrc, del singlar, del conilh, del caval, del rit, de las anguillas, dels crustacèus, etc..., totas causas impuras per natura e pel ròtle e la foncion que Dieu lor a balhats sus la tèrra, dins la mar o dins l'aire. Vertat es que la causida alimentària carnivòra prepausat per Dieu es reduch als animals domestics declarats purs : lo moton, lo buòu, e la polalha e los peïsses portaires d'escatas, mas oblida pas que son regim aconselhat per sos elegits es lo vegetarisme ; de luènh, lo melhor, perque sens cap d'inconvenient per la santat umana. E en aquí la pròva : manjant de causas impuras, Wicleff e Luther son mòrts cap a 60 ans, per contra, Pierre Valdo, vegetarian e gardant lo Sabat, a viscut fins a 87 ans, los tres s'essent endormits dins la patz del Senhor, en escapant al martiri.

La rompedura de relacion amb lo Dieu de la vida se tradutz totjorn per de desbordaments sexuals. La fornicacion es recercada de faïçon naturala per l'òme carnal. Sol son esperit pòt frenar los besonhs exprimits per son còs fisic. Mentre que los animals son programats per se reproduire, los conilhs particularament, los òmes eles recercan lo plaser dins lors rapòrts sexuals. E es tot naturalament dins lo desbordament e la perversitat que sens cap de fren moral, l'òme fa abotir lo desenvolopament de la sexualitat. Nòstra epòca a pas res inventat : los omosexuels, los transsexuels e los efeminats an totjorn existits, curiosament, just abans de grands castigs divins. Abans la guèrra de 1914 e abans la de 1939, la vida libertina coquina èra en plena aviada quand bruscament la guèrra a fach se morir un fum de personas. Après aquela guèrra, un revelh sexual s'es produch en França a partir de 1968. Darrièr las barricadas e lançant los pavats arrancats a las carrièras de París sus la polícia, una joventut estudianta subrexcitada e revoltada exprimiá a grand bruch e brutalament son desir grand de libertat anarquica e sexuala. Regetat, lo president de Gaulle preferiguèt demissionar e la joventut s'apoderèt lentament, mas segurament, del poder, en exercissent sa pression suls dirigents politics. Dins las annadas 70 a 80, la pornografia liberada es venguda una nòrma comuna, e en 2013, malgrat una fòrta resisténcia, lo president Olanda legaliza lo maridatge per totes. La tòca es de respondre a una demanda pressante dels grops omosexuels « gais » e « lesbianas ». Los « Gay Pride » se multiplican dins totes los païses occidentals e mai degun tròba pas a tornar dire contra aqueles enòrmes cambiaments de valors. Jos aqueles tèrmes angleses, los omosexuels reivindican la « glòria » LGBT. Non contents de cometre d'abominacions, ajustan l'arrogància de los reivindicar amb « glòria ». En fach, la situacion occidentala actuala reproduch la que prevaliá just abans lo deluvi, coma ne testimònia Gen.6:5 : « YaHWéH viu que la marridesa dels òmes èra granda sus la tèrra, e que totes las pensadas de lor còr se portavan cada jorn unicament cap al mal. » ; çò que Jèsus confirmèt segon Mat.24:37 e Luc.17:26 : « Çò qu'arribèt del temps de Noèr arribarà tot parièr a l'aveniment del Filh de l'òme ». Lo mal e l'impuretat son donc generalizats a un nivèl plan naut. A aquel naut gra de rebellion irremediabla, es donc temps per Dieu de sevir e d'intervenir, lo castig a quitament ja començat. Perque se tròba qu'en Rússia aquelas causas son plan mal jutjadas e detestadas, sens oblidar l'islam que vòda un òdi contra aquelas perversions ; los venjadors de l'aliança de Dieu son donc identificats e confirmats dins Daniel 11:40 a 45 al « rei del septentrion » e

al « rei del miègjorn ».

En 2013, las religions catolicas e ortodòxas festejan gaujosament lo 1700en anniversari de l'edict de « Milan » de l'annada 313. 17 sègles (chifra del jutjament divin) se son donc escorruts dempuèi la data ont lo pecat punit per Dieu per « sèt trompetas » es estat mes en accion. E en responsa, aquela meteissa annada 2013, en Ucraïna, una revòlta populara esclata sus la plaça Maidan a Kyiv. Lo president rus en pòsta es illegalament versat e lo poder novèl dintra en guèrra contra lo Donbass poblat de gents russas que vivon dins l'Èst d'Ucraïna. En 2014, lo president rus Vladimir Putin annèxa Crimèa après un vòte favorable de sos abitants. Etapa seguenta, elegit en 2019, lo president jove d'Ucraïna, Volodímir Zelenski, demanda a rejónher l'OTAN, en 2022. Lo 24 de Febrièr de 2022, las armadas russas dintran sus la tèrra ucraïniana. Lo détonateur que va conduire a la Tresena Guèrra Mondiala es estat accionat. La seguida es revelada cada jorn dins las actualitats raportadas pels jornalistas enviats suls luòcs del conflicte inextinguible. Lo pecat de 313 foguèt punit pels barbars pagans venguts del Nòrd-èst d'Euròpa de l'empèri roman e los pecats que l'Occident cometíá encara en 2022 (e encara uèi), dempuèi 2013, van èsser castigats pels meteisses, e a l'encòp, novèls, barbars russes, ortodòxes e musulmans, que vivon encara al Nòrd-èst d'Euròpa.

Lo destin impur d'Euròpa a trobat sa resulta dins son extension sus la tèrra dels « Americas » del Sud e del Nòrd. Relèvi dins aquel nom « America » la raïç del mot « amar ». Perque las conquistas d'aquelas tèrras americanas son estadas per tota l'umanitat de las causas de prigondas « amarums ». De pòbles pagans i vivián en harmonia amb la natura e jos color d'i portar la fe, la religion catolica i a portat sas leis injustas e sas abominacions ; de multituds d'èssers umans i son estadas massacradas injustament e inutilament. Aquel « amarum » s'es encara intensificada quand s'a descobèrt l'aur dels incas, dels astècas, de Perú e los galions espanhòls tornavan cargats d'aur cap a Espanha coma après eles los vaissèls Portugais. Lèu, las poblacions conquistadas se devián convertir o se morir e acabavan dins lo servici esclavagista del conquistaire. Qué en mai « amar » qu'aquelas causas ?

A son torn, lo continent american del Nòrd es estat envasit pels europèus e en primièr, los angleses qu'an conquistat Canadà puèi la rèsta d'aquel continent Nòrd. Après una revòlta deguda als impòstes levats per la « corona », los americans an ganhat al prètz de la sang lor independéncia en conservant per lenga oficiala l'anglés. Mas la descobèrta de l'aur a atirat sus son sòl de las multituds vengudas d'Euròpa e de l'Orient. E un còp mai aquel aur es vengut la causa d'una terribla « amarum » pels amerindians autoctòns originaris del país. Los blancs en multituds equipadas d'armas de fuòc, an decimat los pòbles rogs, en los privant de noiridura perque dempuèi los trens que traversavan lo país, de viatjaires prenián plaser a tuar los bisons que vesián. Solament, l'indian trobava dins lo bison, sa noiridura, son vestit, e son teulat qu'èra pas qu'una tenda de forma conica. Los pòbles rogs son estats regropats dins de resèrvas de mai en mai reduchas e an quasi mancat desaparéisser entièrament, de còps victimas de cobèrtas empoisonadas ofèrtas pels blancs.

America del Nòrd, venguda los USA, a viscut lo pièger de l'amarum entre 1860 e 1865 amb la guèrra fraticida de Secession ; los Estats del Sud s'opausant als Estats del Nòrd que volián que l'esclavatge dels negres siá abolit. La fe adventista dels americans foguèt esprovada e revelada en 1843 e 1844, just abans las doas malediccions que representan la descobèrta de l'aur e la guèrra de Secession. Dempuèi quelques tempes, èra victima de la seduccion démoniaque de la practica de l'« espiritisme » importat dempuèi Anglatèrra. E la darrièra causa que fa d'ela l'imatge meteís de « l'amarum », es son regim capitalista encoratjat per sa fe calvinista que considèra la riquesa coma una pròva de la benediccion de Dieu. Mentre qu'a fach escriure dins la Bíblia, dins 1 Tim.6:9-10 : « Mas los que se vòlon enriqueir tomban dins la temptacion, dins la trapèla, e dins fòrça desirs insensats e perniciosos que cabussan los òmes dins la roïna e la perdicion. Perque l'amor de l'argent es una raïç de totes los mals ; e quelques unes, en essent possedits, se son fòrviats luènh de la fe, e se son getats eles meteisses dins plan dels torments. » Al temps de la fin, son pas mai « quelques unes » mas de las multituds qu'apareisson « possedidas per l'amor de l'argent ». Lo que pren per doctrina lo principi de l'espleitacion de l'òme vei sa riquesa aumentar amb lo nombre d'òmes esplechats. Es donc facil de comprene qu'aquel esplechaire desira esplechar la tèrra entièra e totes sos abitants. Se saupriá pas accontentar de mens qu'aquel resultat. Pasmens, l'esplechaire american tròba en fàcia d'el, l'oposicion de gents que refusan d'èsser esplechats perque preferisson s'unir e gerir la vida collectivament. Aquela causida es incompatible amb la tòca que l'esplechaire s'es fixat, deu donc èsser destruch e avalit a tot pèdre pels mejans piègers. Aiçò explica lo despartiment de la tèrra en dos camps, dempuèi 1945 fins a nòstre temps actual. E dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, la Tresena Guèrra Mondiala preparada va permetre a l'esplechaire american d'aténher sa tòca longtemps cobejada, perque l'arma nucleara destruirà sos opausants e totes las nacions liuras e independentas. Poirà alara, en « bèstia que monta de tèrra » oficialament protestanta mas aliada al catolicisme, impausar sa lei e sos principis als subrevivents dels abitants de la tèrra. Ailàs per totes, sa lei religiosa es imperfiècha e reproduz un eretatge del catolicisme roman condemnat per Dieu. E es en lo volent

impausar als darrièrs observators del sabat que va descobrir la vertadièra justícia de Dieu qu'o destruirà, après l'aver frapat pels « sèt darrièrs flagèls de sa colèra divina » pendent l'annada 2029.

Dins aquel context final, lo repaus del sabat del seten jorn va tenir lo ròtle principal. Es solament en cercant d'impausar sa « dimenge » per un decret universal que l'oposicion del dissabte e del dimenge prendrà de fòrça e d'evidéncia. Dieu va rendre visible e evident una guèrra sornaruda mascada e ignorada pendent 17 sègles, entre 313 e 2013 ; una guèrra espirituala que se va perlongar fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist. Los subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala auràn donc, pel darrièr còp de l'experiéncia umana, la possibilitat de causir entre onorar Dieu o onorar son enemic, lo drac, amb totas las consequéncias terrèstras e celèstas que pòrtan las doas causidas.

Dins aquela darrièra espròva, lo darrièr camp pur s'opausarà al despotisme del camp impur, e aquela ultima espròva de fe es profetizada e anonciada dins Apo.3:10 : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. » La fasa finala d'aquela espròva es imputada a « la bèstia que monta de tèrra » dins Apo.13:15 : « E li foguèt balhat d'animar l'imatge de la bèstia, per fin que l'imatge de la bèstia parlèsse, e que faguèsse que totes los qu'adorarián pas l'imatge de la bèstia foguèsson tuats. » Las mesuras presas anteriorament pendent l'annada dels « sèt darrièrs flagèls » son egalament citats dins los versets 16 e 17 que seguisson : « E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. »

La marca : lo « dimenge », fals « jorn del Senhor » e èx « jorn del solelh ».

Lo nom de la bèstia : Títol reivindicat dels papas catolics romans inscrich sus lor tiara : VICARIVS FILII DEI siá, Vicaire del Filh de Dieu siá, suplissent del Filh de Dieu.

Lo nombre de son nom : Apo.13:18 : « Es aici la saviesa. Qué lo qu'a d'intelligéncia calcula lo nombre de la bèstia. Perque es un nombre d'òme, e son nombre es sièis cents seissanta sièis. » Total de las chifras latinas del nom VICARIVS FILII DEI siá : $5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666$.

Dins nòstra epòca, sabèm ja qual camp terrèstre poderós utiliza lo « boicòt » comercial e financièr contra sos opausants, religioses, economics e politics, sustot dempuèi 2022, contra Russia e sos partenaris siá, lo camp occidental impur conduch pels USA que la sanciona.

L'impur es pas totjorn estat la nòrma apreciada pels franceses. Perque en efiech, en 1792, atacada pels austrians, la França revolucionària s'es dotada d'un cant nacional republican compausat per Mr Rouget de Lisle. E se tròba encara uèi dins las paraulas d'aquel cant patriotic los mots següents : « qu'una sang impura abeura nòstras regas ». Qué èra donc aquela sang impura a aquela epòca ? La sang austriana reialista de l'agressor. Se compren alara l'òdi murtrièr del pòble francés dont lo rei Loís XVI e la reina austriana Marie-Antoinette van pagar lo prèmi, en perdent lor cap, abans que tomben pas après eles, las dels aristocratas, los senhors privilegiats d'aquel temps. Aquel cant apelat la « marsehesa » pròva que los primièrs revolucionaris franceses èran de ferotges nacionalistas, geloses de lor nacionalitat e de lor regim democratic. Aquela guèrra revolucionària apareisserà de nombroses còps dins divers país dins los quals los motons tondus se revòltan contra lors pastors despòtas. Perque, qual que siá lo regim que dirigís un país, lo moton serà totjorn lo qu'es tondu. Aiçò perque en defòra d'una existéncia reglada per Dieu, los regims politics umans instauran legitimament d'injustícias mai o mens grandas, mas injustícias pasmens. Eretier del pecat, l'òme es incapable de far regnar la perfiècha justícia. La comparason de França de 1792 amb la de 2023 fa pròva d'un reniement de totas sas valors originalas. Un sol ponch comun es a relevar : son regèl de la religion. Sa situacion s'es donc agravada. França de 2023 se glorifica de sa mescla etnica que la rend impura. Ignòra o fenh d'ignorar qu'a aculhit e nacionalizat de las poblacions musulmanas per las qualas lo sens del sacre religiós es la primièra valor. Après que çò meteís aja provocat una guèrra murtrièra entre los josieus e los romans en l'an 66, a sufís qu'un òme se permeta d'urinar contra la paret d'una mosquèa a Constantina en 1934 per enflamar de colèra la comunautat musulmana locala e levar d'indignacion la rèsta dels musulmans expandits dins lo mond. E a que lo vòl ausir, cèssan pas de repetir : « I a pas de Dieu que Dieu e Maomet es son profèta ». Se pòt alara apreciar la distància que separa aquelas gents dels franceses agnostics o atèus que los an aculhits.

Reprenent lo testimoniatge precedent, o debes comprene, aquò fa 17 sègles que l'occidental urina sul sabat de Dieu. Perque atribuir un caractèr profan al seten jorn qu'a souverainement santificat tre lo primièr seten jorn de sa creacion terrèstra es immensament mai grèu que lo fach d'urinar contra la paret d'una mosquèa. Considèra donc la paciéncia d'aquel Dieu totpoderós qu'a acceptat aquel otratge dins l'espèra de la justificacion de tota sa santetat en Octubre de 1844. Pasmens, Dieu es pas demorat sens reagir davant aquel afront ; a enviat sus l'umanitat los flagèls de sas quatre primièras « trompetas ». E en seleccionant un pòble, per las espròvas adventistas de William Miller, en 1843 e 1844, Dieu èra en drech d'obtenir d'aquela glèisa institucionala un servici poderós e fidèl. Es estada creada per revelar als òmes la natura renegada del fals jorn del repaus, lo dimenge del catolicisme

roman, çò que condemna egalament lo fals jorn de repaus que los Musulmans atribuïsson al seisen jorn. A la debuta de sa creacion, plan abans las dissensions religiosas actualas, Dieu a santificat al repaus lo seten jorn e res qu'el. Lo nom « adventista » evocava pas qu'un aspècte de la santificacion d'aquel pòble, perque Dieu li a fach adjónher los mots « de seten jorn » per tal de distinguir lo jorn de son repaus setmanier de las autras glèisas crestianas qu'onoravan e onoren encara, lo repaus del primièr jorn eretat l'emperador Constantin per la volontat de Dieu, per fin que lor regèt e lor condemnacion sián renduts visibles. Solament que se passa dins lo jorn del repaus religiós ? Lo pòble s'amassa per respondre a una convocacion solemna lançada per Dieu. Es facil de comprene que lo que s'engana de jorn, per aquel rendètz-vos, dintre pas en contacte amb Dieu, mas amb lo drac que pretend al drech d'o remplaçar. E quand lo pòble a pas mai de relacion benesida amb Dieu obtenèm lo resultat testimoniàt dins aquel verset de Jér.14:19 : « As donc regetat Juda, e ton arma a pres Sion en orror ? Perqué nos frapas sens que i aja per nosautres de garison ? Esperàvem la patz, e arriba pas res d'urós, un temps de garison, e aquí la terror ! »

Tròba pas qu'aquel constat es egalament visible uèi, perque concernís los subrevivents de las doas alianças, en Israèl, e dins lo camp de l'Euròpa occidentala e sas excroissances mondials ? Òc, la meteissa infidelitat conducha Dieu a reagir del meteis biais. Aquela expression « e aquí la terror » es a relevar, perque jos aqueles tèrmes avèm viscut en França « la Terror » revolucionària pendent una annada jorn per jorn del 27 de Julhet de 1793 al 27 de Julhet de 1794. Una annada marcada dins l'istòria per una ecatombe, de las regòlas de sang s'escorrián cap a Sèina dempuèi lo cadafalc ont la guilhotina descapitava maquinament los caps dels aristocratas condemnats per la justícia revolucionària d'excepcion mesa en plaça pel comitat del salut public. Aquela colèra populara èra pas qu'umana ; èra abans tot divina e los òmes èran pas que los instruments utilizats per Dieu coma « una espasa vengeresse ». Çò que confirma Lév.26:25 reproduch per la 4na « trompeta » d'Apo.8:12 per l'èra crestiana. L'òdi levat contra la glèisa catolica e sos sostens aristocratas èra abans tot un òdi divin. En una annada, Dieu fasiá pagar los crims injustes comeses pendent de sègles e de sègles d'istòria sagnosa de cap a el e sos paures miserables creaturas.

Après lo castig de la 4na « trompeta », lo regim republican es passat jol regim imperial de Napoleon 1èr Bonaparte. Sas guèrras menadas contra los reialmes europèus an favorizat l'extension de l'ideologia republicana, mas al prètz d'un nombre considerable de mòrts umans. Es mentre que Dieu fa regnar la patz religiosa universal. Es dins aquel climat destibat qu'organiza lo revelh adventista, lo primièr pren entre 1825 e 1830, la forma de conferéncias organizadas en Anglatèrra a Albury Park, sus aquel tèma del retorn del Crist ; la reina de l'epòca i a personalament assistit. Las bregas religiosas avent cessat, los esperits umans son disponibles per se desvelhar a la pensada del retorn de Jèsus-Crist. La conferéncia se va perlongar pendent cinc annadas consecutivas e la tresena va confirmar la data 1828 obtenguda per la fin dels « 1290 jorns » annadas citats dins Dan.12:11 : « Dempuèi lo temps ont cessarà lo sacrifici perpetuel, e ont serà dreçada l'abominacion del devastator, i aurà mila dos cents nonanta jorns. » Mas aquel verset pren pas de sens que per las precisions balhadas dins lo verset 12 qu'o seguís : « Urós lo qu'esperarà, e qu'arribarà fins a mila tres cents trenta cinc jorns ! » Es donc question d'esperar, mas esperar qu'o qué ? Lo retorn de Jèsus-Crist anonciat per las annadas 1843 e 1844 ; donc un retorn situat entre aquelas datas 1828 e 1873 que designa la fin dels « 1335 jorns ».

Lo plan dreçat per Dieu es dels mai judicioses, perque aquela data 1828 restaca lo subjècte de « l'adventisme » a Anglatèrra, que sens èsser clarament protestanta, èra anglicana, mas plan estacada al tèxt de la Bíblia, al contra de França o Alemanha de l'epòca, païses fòrça catolics coma Itàlia e Espanha. Après aquela experiéncia adventista anglesa, l'òbra e las espròvas adventistas se devián desvolopar als USA entre 1831 e 1873, puèi tornar en messatge missionari cap a Euròpa e la rèsta del mond. Çò ponch es capital perque Dieu fach d'aquel messatge adventista una mission universal que cap de país pòt pas reivindicar per el sol. E aquí, debes saber que l'adventisme oficial e institucional es dirigit dempuèi los USA ont se tròba lo sèti del president mondial de l'òbra. Solament, l'organizacion oficiala m'avent raiat en 1991, mas explicacions del capítol 12 de Daniel son pas estadas recebudas e lo pièger per ela, es que dispausa pas de cap d'explicacion pel capítol 12. En 1991, de teorias desuetas despassadas èran encara retengudas tradicionalament pels autres capítols dont l'11en.

Lo messatge adventista rèsta donc l'unica propietat del grand Dieu creator que salva sos elegits per Jèsus-Crist. Mas l'Esperit del Crist los reconduch cap a l'obesissença als precèptes divins, perque los salva, per fin que pèquen pas mai.

En 1828, l'Anglatèrra anglicana èra agachada coma « pura », comparativament als autres païses de l'Euròpa catolica jutjats « impurs ». Mas es solament sus una tèrra realament protestanta a l'estatut del « pur » que Dieu a fach complir sas espròvas selectivas adventistas. En 1863, las gents seleccionadas èran regropadas en glèisa e an depausat l'estatut oficial de la « glèisa adventista del

seten jorn ». E en 1873, la propagacion de son messatge es estat lançat per sos missionaris sus tota la tèrra, pertot ont la causa èra possible.

Al temps de Noèr, los linhatges pura d'Abel e impura de Caïn se son mescladas segon Gen.6:2 : « los fils de Dieu vegèron que las filhas dels òmes èran polidas, e ne prenguèron per femnas demest totas las que causiguèron. » Ne resultèt una apostasia generalizada, la compausanta impura avent corromput la compausanta pura. Vesèm que cò meteís s'es producha dins nòstre mond entre 1828 e 2023 e ja en 1994. La falta comesa per « Laodicée » es son regèt del lum profetic divin, Dieu l'a alara possada dins los brases diabolics de l'ecumenisme en « signe » que l'a regetat e « vomida » tre Mart 1995. La compausanta pura demòra pas pura que se garda una distància amb la compausanta impura. La fe protestanta aviá pas cap de rason de far aliança amb la fe catolica. A fach aquela aliança perque a plaçat la pretenduda « falta » de cap a l'òme al dessús de la falta plan reala comesa de cap a Dieu. Dins aquel comportament, la fe protestanta a perdut la justificacion de son nom « protestant », perque non solament, protèsta pas contra los pecats catolics, coma sos paires l'an fach abans 1844, mas protèsta pas mai contra res e a l'opausat, ara, legitima e accepta tot, la quita abominacion. Avent a son torn conegut lo meteís desvolopament e la meteissa transformacion, la glèisa adventista oficiala èra « digna » de rejónher aquela aliança protestanta en Mart 1995. Lo camp de las religions impuras es donc dempuèi aquela data al complèt.

Ensenhat d'aquela traïson adventista, tanlèu raiat per l'institucion ai volgut proclamar aquel messatge del vertadièr adventisme del seten jorn que Jèsus m'a balhat de comprene e a aquela fin, ai organizat en l'annada 1992, cinc conferéncias espacées dont la darrièra foguèt presentada lo dissabte 22 de Decembre de 1992. Lo resultat de totas sas temptativas foguèt desconsolant mas fòrça revelator de la situacion espirituala de mon epòca. Mas esperanças enganadas se son envoladas e ai comprés que lo mal èra fòrça mai grand que l'aviái imaginat. En 1996, lo sens de l'espròva de 1991 a 1994 es vengut clar ; crescent anonciar lo retorn de Jèsus-Crist per 1994, lo Senhor dels cèls m'a fach anonciar la data de la mòrt espirituala de son amassada oficiala institucionala, la darrièra d'aquel tip, dins l'istòria de l'umanitat. Ai pas mai rebut de grands lums fins a la prima 2018. E plan d'ora, cap a 2008, mos primièrs companhs d'òbras se son escartats d'ieu. Qué Dieu los protegís s'aquò demòra possible ! Mas la causa s'explica aisidament per l'escart de nòstras edats. Rejonh dins la seissantena per de joves d'a pena 30 ans, nòstras reaccions èran pas los meteisses, aqueles joves vivián pas que per la passion del lum novèl, tanben quand lo messatge foguèt comprés e mestrejat, l'arrèst de novèlas explicacions a devisat de la frustracion dins lors esperits afamats. An donc pensat poder far melhor qu'ieu e se son engatjats dins d'accions individualas. Ailàs per eles, lo lum es tornat davalat en ieu, en potècia e valor a partir de la prima 2018, mas èran pas mai amb ieu per l'apreciar.

Cal pas donc jamai sacrificar la valor pura per far plaser a de gents que son pas sensibilas a aquela nocion. La santificacion es mai qu'un mot, es un passapòrt pel cèl. Consistís a bastir l'elegit en esperit e en vertat siá, cò que dintrarà dins l'eternitat de tota sa personalitat. Lo còs fisic demorarà sus la tèrra del pecat, remplaçat per un còs celèst coma lo dels àngels celèstes de Dieu. Nòstra pensada demorarà la meteissa, mas dependrà pas mai del foncionament de nòstre cervèl carnal actual. Dins son projècte etèrn, Dieu l'a previst e anonciat, la creacion terrèstra actuala e sas abominacions crèas per l'òme del pecat seràn remplaçadas per « un cèl novèl e una tèrra novèla » segon Apo.21:1 : « Puèi vivi un cèl novèl e una tèrra novèla ; perque lo primièr cèl e la primièra tèrra avián desaparegut, e la mar èra pas mai. ». Ne serà de tèrra anciana coma d'un libre dont la pagina es virada per obrir una altra pagina verge. Mas en esperant aquelas causas, sus la tèrra del pecat, la guèrra conducha pel camp impur del « dragon », contra lo camp pur dels vertadièrs adventistas del seten jorn « que retenon lo testimoniatge de Jèsus » se va perlongar fins al grand retorn gloriós del Crist de Dieu, que torna en venceire e per véncer en « Micaël ».

Vrai o fals ; vertat o messorga

Dins nòstra dimension terrèstra, la natura del vrai e del fals e la de la vertat e de la messorga son definidas de faïçon talhanta e categorica. Nòstre esperit uman obesís a de leis intellectualas que fan de fals lo contrari absolut del vrai, e de la vertat, lo de la messorga. Es sus nòstra tèrra, una logica necessària plan utila e justificada. Mas, jos l'agach del Dieu creator tant etèrn coma illimitat, aquelas nocions pòdon venir enganairas. E ja, devèm realitzar que Dieu es pas jamai somés a las règlas que balha dins la vida dels èssers umans. Aquestes son limitats per lor vista que lor fa ignorar de las causas qu'existisson mas demòran per eles invisibles. L'apòstol Pau a fòrça insistit sus la comparason del còs carnal actual amb lo còs espiritual de la resurreccion que Jèsus compara amb lo dels àngels.

Ignorant tot cò que se passa dins aquel etèr invisible, l'òme considèra coma vrai, cò que sos uèlhs veson e li revian. N'es tot parièr per cadun de sos senses. Mas es pas aquí qu'un aspècte pichon de

çò qu'es vertat. Perque, lo vertadièr complèt exigís de saber çò qu'es a nòstres uèlhs invisible. Jèsus-Crist es vengut obrir nòstras intelligéncias, per fin que sapiam que nòstres uèlhs nos enganan. A parlat a d'esperits de demònis, los a menaçats e lor a ordenat de quitar los còsses de gentes dont avián pres las comandas. Un mond satanic nos acompanha e inspira dels dirigents e dels individús particulars per organizar de dramas, dels murtres, dels patiments, individualas e collectivas.

Crescent veire, vesèm pas res o que parcialament e dins aquel cas nòstre jutjament es faussat. Per exemple, dins nòstra actualitat, los umans copats de Dieu s'esfòrçan de remediar als problèmas que se presentan a eles. D'unes d'aqueles problèmas an de causas facilas a identificar mas d'autras o son fòrça mens, perque son estats bastits sus una succession de causas e de las nombrosas consequéncias que ne resultan.

Jos la monarquia, lo rei sobeiran regnava tota sa vida e podíá retenir de leiçons tot lo long de son existéncia e los metre a profièch. Mas dins la vida modèrna actuala, dins la quala lo modèl es lo president que presidís al cap de las democracias nacionalas diversas, Lo regne d'activitat es fòrça mai cort ; quatre o cinc annadas al maximum. Aqueles presidents momentanèus an léser pas ni l'intelligéncia de recercar las causas realas ancianas dels problèmas a los quals son confrontats. En prenent l'imatge d'un vaissèl dins lo qual de traucs dins lo clèsc fan gisclar de l'aiga, envia pas lo vaissèl en reparacion dins un obrador naval, mas s'accontentan de pegar de taps per tapar los traucs que fan dintrar l'aiga.

En estudiant la profecia biblica, Dieu m'a conduch a reprene l'istòria umana a sa font. La que debutèt per un pecat mortal comés per Eve a causa de sa limitacion visuala. Vegèt pas lo còs celèst de l'àngel que li parlava pel còs de la sèrp. Lo pecat original a donc estiu causat per l'incapacitat d'Eve de veire la vertadièra situacion d'aquel dramatic rencontre. Foguèt donc la primièra victima enganada per sos uèlhs abans las multituds de sa descendéncia. Perque, patissèm totes, fins a nòstre temps actual, aquel terrible inconvenient que vòl que çò que nos pensam veire es pas qu'una partida de la realitat.

Solament, avèm pas coma los àngels la possibilitat de passar de vida celèsta a la vida terrèstra jos una forma visibla o invisibla. Nòstra condicion umana nos embarra dins nòstras limitacions establidas un còp per totes, per Dieu. E se Jèsus-Crist èra pas vengut nos ensenhar e nos metre en garda contra la vida invisibla dels demònis del camp del drac, ignorariam fins a lor existéncia. E ara, coneissent aquela existéncia, podèm explicar melhor los fenomèns dites « paranormals » relevats dins la vida umana. En mena que podèm vertadièrament dire que tot mistèri a son explicacion terrèstra o celèsta. La revelacion portada per Jèsus-Crist nos permet pas d'èsser egals als demònis mas almens de saber que son responsables de la guèrra facha a las armas umanas. Jèsus a pas cessat de nos metre en garda contra lo drac e sos suppòts celèstes e terrèstres. L'apòstol Pau a fidèlament renovelat aquelas mesas en garda dins sas épîtres e uèi mai degun menciona pas l'existéncia del drac mentre que son activitat atenh son apogèu. Coma explicar aquel silenci a son subjècte ? Apo.12:17-18 nos balha l'explicacion : « E lo dragon foguèt irritat contra la femna, e s'enanèt far la guèrra a la rèsta de sa posteritat, als que gardan los comandaments de Dieu e que retenon lo testimoniatge de Jèsus. E se tenguèt sul sable de la mar ». S'agís aici d'una version de la Bíblia L.Segond revisada pel grop biblic Scofield. Dins d'unas Bibles lo verset 18 d'aquel capítol 12 es plaçat en cap del capítol 13. Es una error que faussa la logica de la revelacion divina. Perque çò cort verset : « E se tenguèt sul sable de la mar », torna barrar lo debanament de las faches profecias dins aquel capítol 12 que cridi lo plan grand perque cobrisca de longa d'èra crestiana, dempuèi lo temps de l'apòstol Joan, fins al retorn gloriós de Jèsus-Crist. Aquele formula descriu perfiechament plan nòstra situacion espirituala actuala, puèi que lo drac dirigís l'integralitat de las institucions religiosas crestianas que son aici representadas simbolicament per l'expression « sable de la mar » ; aquel simbòl essent lo de la posteritat d'Abraam segon Gen.22:17 : « te benesirai e multiplicarai ta posteritat, coma las estelas del cèl e coma lo sable qu'es sul bòrd de la mar ; e ta posteritat possedirà la pòrta de sos enemics. » ; e de Gen.32:12 : « E tu , as dich : Te farai de ben, e tornarai ta posteritat coma lo sable de la mar, tant abundant que s'o saupriá comptar. » E fin finala, Israël, dins aquel verset d'Esaïe 10:22 : « Quand ton pòble, ô Israël, serà coma lo sable de la mar, una rèsta solament tornarà ; la destruccion es resolguda, farà versar la justícia. » Aquel « sable de la mar » simboliza donc totes las poblacions del camp occidental crestian dont la Russia ortodòxa. Lo crestianisme a remplaçat lo judaïsme, mas acaba sa corsa amb lo quitament dramatic resultat ; copat de Dieu e plaçat jos la direccion del drac e de sos demònis. Ignorat pels òmes, lo drac demòra pas inactiu çaqueu, perque la patz civila e religiosa favoriza lo détournement dels esperits umans vèrms de las afinitats e de las activitats destructrises. Amb sas multituds de demònis, possa los òmes a s'ocupar l'esperit per totes menas de causas baste que siá pas lor avenidor etèrn. E aquel tèxt d'Apo.12:18 fa pròva de son eficacitat granda puèi que dirigís l'ensemble de l'umanitat terrèstra. Pasmens, « una rèsta », compausat de « los que retenon lo testimoniatge de Jèsus », escapa a sa dominacion e aiçò per una rason profetizada per Jèsus-Crist dins Matt.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de

falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. » Aquela rèsta finala de sos elegits tròba dins « lo testimoniatge de Jèsus », sas profecias biblicas, la revelacion dels projèctes que va complir dins los darrièrs jorns de l'istòria del pecat terrèstre. Tanben, prevenguts e mes en garda per l'Esperit que profetiza sas anóncias, sos elegits son protegits contra las trapèlas diabolicas mai subtils ; lo drac pòt pas donc pas sedusir los vertadièrs elegits de Dieu. Mai lo temps avança e mai descobrissi quant lo raconte de Matt.24 cibra lo moment de la fin del mond ont tornarà dins sa glòria divina. En efiech, dins Matt.24:21, Jèsus profetiza « la destressa granda » ja profetizada dins Dan.12:1. Compara aqueles dos versets ; Matt.24:21 : « Perque alara, la destressa serà tan granda que n'i a pas ponch agut de pariera dempuèi lo començament del mond fins ara, e que n'i aurà pas jamai. » E Dan.12:1 : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parier dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats. » Dins son anóncia, Jèsus restaca aquela immensa « destressa » a las circonstàncias de son retorn. Aquela « destressa » serà partejada per totes los subrevivents d'aquel moment unic. Pels elegits, serà causada per una darrièra persecucion avent per projècte final, lor condemnacion a mòrt. Pels autres subrevivents, aquela destressa serà deguda als sèt darrièrs flagèls de Dieu que los van frapar en s'ajustant los unes als autres ; après qué, al retorn del Crist los darrièrs cresents enganats descobriràn amb orror que lo salut etèrn es perdut per eles. I aurà donc un remèdi e una urosa garison pels elegits cabussats dins la destressa, mas pels autres cases, la mòrt etèrna es inevitabla.

Çò que semblava èsser vertat pels descasuts èra donc fals e enganaire. A l'invèrs, la « rèsta » mespresada e trufat pels meteisses descasuts per lor fe endarreirada confòrma a la dels apòstols, es fin finala salvat e glorificat per Jèsus-Crist. Dins sas profecias, Jèsus lor a revelat çò qu'èra vertat per Dieu siá, sa vertat. An donc capitat a tenir pas compte de las aparéncias enganairas de l'existéncia umana e a partejar, amb Jèsus-Crist, lo projècte qu'a preparat per eles. Per l'òme incredul, lo vertadièr èra fals e lo fals èra donc verai. L'avantatge dels elegits aurà donc estiu de partejar amb Dieu son vertadièr absolut.

D'unes èssers umans se mòstran incapables de seguir Dieu dins sa logica, perque lor jutjament del verai e del fals son tròp talhants e absoluts. Sabèm que Dieu balha de leis e de règlas a las qualas es pas, el meteís, somés, en persona. Es donc son esperit que definís las nòrmas de la vertat e de la messorga ; e tanben las del verai e del fals. Lo projècte de vida preparat per Dieu pausava sus 6000 annadas d'experiéncias diversas que devián portar la pròva que la fe es un fruch de la libertat balhat per Dieu a totes sas creaturas celèstas e terrèstras. Aquel fruch de la libertat es produch per la simpla causida d'una creatura, una causida que fa sa natura e sa personalitat. En fach, totes las creaturas de Dieu son creadas amb las possibilitats de far de causidas bonas o marridas. Los elegits fan las bonas causidas e los descasuts causisson los marrits. Mas aquí encara que decidís de balhar la nòrma del bon e del marrit ? Dieu nòstre creator. La nòrma del bon consistís a onorar çò que jutja bon e la nòrma del marrit, çò que jutja coma essent marrit. Dieu a balhat a l'òme, per « bon », sa revelacion biblica entièra perque testimonìa e revèla son jutjament sus d'innombrablas experiéncias de vidas individualas e collectivassas.

Dempuèi lo pecat original, lo drac a obrat per sedusir l'umanitat e en 1655 après Adam, avent pervertit tota l'umanitat de l'epòca, Noèr e sa familha exceptats, Dieu suscitèt lo deluvi que los faguèt totes perir negats coma los autres animals terrèstres que vivián sus la meteissa tèrra qu'eles. Après Eve, las antédiluvians foguèron totes victimas de lors uèlhs, 1655 annadas de vida s'èran escorruts sens que la tèrra siá recobèrta per las aigas e davant aquela falsa aparenta securitat, se son endurcits e son demorats sords als avertiments balhats per Noèr, lo sol just de l'epòca. E son testimoniatge èra tornat « verai » e recevable, perque en mai de sas paraulas, bastissiá amb sos filhs, en plena tèrra continentalà, un batèl, l'arca de Dieu. Mas, aquela quita accion practica serviguèt pas a res perque son accion semblava confirmar çò que los pecadors pensavan èsser una « folia » particulara, mas pas perilhosa per eles. Noèr èra dins lo vertadièr segon Dieu, e çò verai èra per sos contemporanèus lo fals e la folia.

Pendent las « Guèrras de religions », la Bíblia, las « dos testimònies » silenciosas de Dieu, a representat lo vertadièr segon Dieu e los que l'an comprés an pogut descobrir a son lum la nòrma diabolica dels regims reials mesas al servici del regim papal catolic roman. Los vertadièrs e bons servidors i an trobat l'exemple dels apòstols e lo de la vida e de la mòrt de Jèsus-Crist. Ausissent la leiçon balhada per Dieu, los an imitats en se mostrant pacífics e docils, acceptant lo martiri quand Dieu lo lor a demandat. Mas ja, dins aquela òbra de la vertadièra Reforma organizada e volguda per Dieu, la falsa fe dels « ipocritas » s'es manifestada ; facil a identificar pel comportament dels que la representan, perque balhan a lor vida terrèstra, una importància vitala que los conduch a tuar eles meteisses los que los combaton injustament. A partir d'aquela epòca, lo camp del verai se perlonga

mas lo camp del fals se multiplica, perque lo camp protestant se dividís en de multiples grops tanben imperfièches los unes que los autres.

Obrissi aici, una parentèsi que concernís las « dos testimònis » de Dieu. Que son ? Dieu lo Paire e Dieu lo Filh, e es Jèsus el meteís que l'a ensenhat dins Jean 8:17-18 : « es escrich dins vòstra lei que lo testimoniatge de dos òmes es vertat ; torni testimoniatge d'ieu meteís, e lo Paire que m'a enviat torna testimoniatge d'ieu. » Lo « Paire » representa Dieu dins l'anciana aliança e lo « Fils » representa lo meteís Dieu dins l'aliança novèla e aqueles dos ròtles successius istorics son tenguts pel meteís Dieu creator, qu'es Esperit e triplament Sant siá, Sant dins la perfeccion. Lo libre Apocalipsi constituís una Revelacion suprèma dont los autors son encara « lo Paire e lo Filh », e Jèsus o rampèla en citant dins Apo.11:3 : los « dos testimònis » de l'Esperit Sant. Perque « lo Paire » es estat l'inspirador de las santas escrituras de l'anciana aliança, e tot parièr, Jèsus-Crist, « lo Filh », es après el l'inspirador de las escrituras santas de l'aliança novèla. Dins son Apocalipsi, Jèsus insistís fòrça sus aqueles tèrmes « testimòni, testimoniatge ». A Jean, revèla que sa vision es lo « testimoniatge de Jèsus » dins Apo.1:2 : « ... lo qual a atestat la paraula de Dieu e lo testimoniatge de Jèsus Crist, tot çò qu'a vist ». Aquel verset nos presenta clarament los « dos testimònis » divins inseparables e unanims dins lor jutjament dels umans pecadors. En mai, son inopposables entre eles perque son conduches per un sol e quitament Esperit divin. Aquí perqué, dins Apo.3:14 : Jèsus se presenta a sa darrièra institucion religiosa oficiala siá, a « la glèisa adventista del seten jorn », al títol de « testimòni fidèl ». « Laodicée » es l'epòca marcada per mon ministèri profetic en la quala Jèsus pròva sa fidelitat, en portant son lum per esclarir los mistèris non encara comprés o mal interpretats de sa divina Revelacion que pausa sul libre de Daniel, del « testimòni » de l'ancian aliança e sul libre de l'Apocalipsi que ven esclarir al títol de « testimòni » de l'aliança novèla. Aquí perqué, en refusant lo messatge que Jèsus li presenta entre 1980 e 1991, l'adventisme oficial comet, en 1991, lo meteís tip de pecat que la religion catolica e, en 1843, la religion protestanta. La Bíblia, sa divina revelacion, e l'Esperit Sant, son estats mespresats ; la relacion amb el èra pas mai possible : l'a donc « vomida ». Qual es lo ròtle d'un testimòni ? Es a carga o a descarga pel pecador somés al tribunal de Dieu. Son ròtle es donc d'una extrèma importància. Aquí perqué, per cada creatura umana, Jèsus-Crist es siá procurateur acusator, siá avocat de la defensa. E son jutjament es just sens cap de possibilitat d'error. Perque se basa pas sus de rapòrts, mas sus son constat personal de la realitat de las causas. Lo Dieu creator es a l'encòp, lo testimòni, lo jutge acusator, l'avocat de la defensa, e l'executor de la senténcia finala que degun pòt pas enganar.

Torni barrar aquela importanta parentèsi e repreni lo cors del subjècte tractat.

En 1843, als USA, Dieu repren oficialament son autoritat religiosa en s'aprestant a revelar e denonciar amb precision l'usurpacion del regim papal profetizat dins Dan.7, 8, 9 e 11. Aquela accion a per mira de confirmar, çò que las Guèrras de Religions an demostrat istoricament. A la fin del temps fixat per son decret de Dan.8:14, Dieu vòl seleccionar d'elegits que va amassar dins una darrièra institucion religiosa crestiana oficiala en 1863. La Bíblia essent imprimida e largament distribuïda e disponible en de nombrosas lengas estrangieras, l'espròva adventista la concernís encara un còp coma al temps de la Reforma. La leiçon retenguda pels vertadièrs protestants, « l'Escritura e l'Escritura sola », va permetre a Dieu de far pausar son espròva adventista suls tèxtes profetics que presenta a sas cridats. Mentre que la Reforma aviá per mira de definir las vertadièras condicions del salut, las espròvas adventistas an, elas, per tòca de seleccionar dels cridats qu'« espèran », realament, lo retorn en glòria de Jèsus-Crist profetizat per el meteís dins Matthieu 24 e Actes 1:11 : « e digueron : Òmes Galiléens, perqué arrestatz vosautres a agachar al cèl ? Aquel Jèsus, qu'es estat tirat al cèl del mièg de vosautres, vendrà del meteís biais que l'avètz vist anant al cèl. » Pendant longtemps, lo temps fixat per Dieu per l'experiéncia terrèstra es estat ignorat, tanben, dins aquelas circonstàncias, los òmes podían esperar assistir al retorn del Crist quora que siá, del temps que demoravan en vida. La Bíblia ofrissiá pas qu'una donada aproximativa de 4000 ans, dempuèi Adam fins a la naissença del Crist ; segon la cresença generala sus aquel subjècte. Lo temps restant, dempuèi Jèsus fins a la fin del mond, èra egalament ignorat o ja, estimat a 2000 ans a causa del desenvolopament istoric de l'umanitat. Mas en 1843, la causa es pas partejada encara pro e jos l'inspiracion de Dieu, William Miller, un bordièr american es convencut que Jèsus va tornar a la prima 1843. Relèva ja, que son desir grand del retorn del Crist o rend digne de l'eleccion divina. En mai, Miller agís pas solament a causa d'una inspiracion divina mas a causa de conviccions prigondas que l'abitan après de recèrcas e d'estudis biblics aprigondits. Incarna lo retrach robòt de l'elegit tip segon l'ideal que Dieu benesiguèt. Es aici que Dieu a recors a una estrategia plena de saviesa, mas pro desconcertanta per las gents plenas de prejudjats. Dieu a pas l'intencion de tornar en Jèsus-Crist dins aquela data de la prima 1843. Coma, el lo Dieu de vertat, çò pòt anonciar una messorga ? O pòt, perque son anòncia es pas una messorga, mas una falsa anòncia dont la tòca es de provocar sus la tèrra dels comportaments umans confòrms als que produirà son vertadièr retorn. Dins l'Apocalipsi,

Dieu dich e repetís l'expression « coneissi tas òbras ». Lo Dieu dels cèls deu enganar l'òme, per que sas òbras o justifiquen o o condemnen davant la fàcia de nombroses testimònis invisibles, que, eles, sondan pas los rens e los còrs, coma sol Dieu o pòt far. Deu donc obligar los èssers umans a revelar, per d'òbras concrètas, las pensadas secrètas de lor còr e de lor esperit. Coma sas creaturas, avèm pas lo drech de jutjar Dieu e sas faïçons d'agir, pas mai que lo de discutir de l'obesissença o de la desobesissença a sas ordenanças, sos estatuts, sas leis, e sos comandaments. Se pòt pas jutjar lo Dieu qu'establís las nòrmas del ben e del mal. E son utilizacion del fals es legitimada perque dins un periòde fixat per el, aquel fals constituís momentanèament una vertat exigida per el. Per la pesca al peis, l'òme n'atrapa amb d'escas artificialas, los peisses son atal enganats e capturats, e plan lo grand Dieu creator en fach aitant amb sos elegits. Mas eles, los selecciona e los pren per lor balhar la vida etèrna ne despartiment amb el ; çò que torna sos « falses » encara mai legitims. En 1843, la fe protestanta dels americans èra d'aspèctes multiples e aquela poblacion balhava una valor granda a sa tèrra conquistada e arrancada al pòblas indians que la poblavan fins a l'arribada dels estrangiers venguts del mond entièr. La vertadièra fe èra coma al temps de la Reforma e en tota epòca, plan rara. Dieu o sabíá e ne devíá portar la pròva. Dins aquela tòca, a organizat doas espèras « adventistas » successivas, la primièra per la prima 1843 e la segonda, per l'Auton 1844. Las doas espèras an provocat de terriblas decepcions per la punhada d'elegits seleccionats. Mas ja, aquela decepcion, fasiá pròva de la fòrça de l'esperança qu'èra estada lo motor de lor experiéncia adventista. Perque al meteis moment, en plaça de decepcion, d'autras se sentián liberats e solaçats, l'espròva essent estada viscuda per eles, dins la paura de Dieu. E aquí encara, lo verai visible ven lo fals divin tot coma lo fals visible, ven lo vertadièr de Dieu. Los que ploravan per decepcion èran jutjats per Dieu dignes de son eleccion, mas los qu'èran solaçats, perdián la justícia del Crist que reivindicavan. Nos cal abituar a aquela inversion de las valors celèstas e terrèstras, perque se perlongan perpetualament fins al vertadièr retorn del Crist dont lo temps foguèt longtemps amagat e pasmens tan simple a definir. Lo vertadièr estacat falsament a la naissença del Crist èra vengut la marca essenciala de la fe. Pendant quasi dos mila ans, un fals calendari es estat tengut per verai a causa dels eretages perpetuels de l'istòria. Dieu aviá pasmens velhat a çò que la data de la vertadièra naissença de Jèsus siá pas identificada clarament e ara, podèm comprene qu'èra sens importància espirituala. L'umanitat a balhat de valor a la falsa data de la naissença de Jèsus-Crist perque la data de sa mòrt èra jos estimada per la falsa fe. Los increduls favorizan la vida contra la mòrt, coma los Uganauds armats de la Reforma protestanta. E aiçò explica perqué, los Crestians an totjorn degut ignorar la data de son retorn gloriós. La tèrra pòrta en ela meteissa aquela paradòxa : devíá portar la vida mas profetizava la mòrt per de nombroses principis que la caracterizan. Tanben, amb de reculada, podèm relevar lo fach que nòstra dimension terrèstra es estada creada per que lo pecat e sa consequéncia, la mòrt, sián renduts visibles e concrèts. La tòca essent après l'organizacion d'aquelas causas, la recrompa dels pecats dels elegits efectuat per la mòrt expiatòria voluntària de nòstre divin Fraire e Paire, Jèsus-Crist, forma umana messianica del grand Dieu creator YaHWÉH.

En 1994, lo tèst de fe s'es debanat dins Valença sus Ròse, dins lo fèu istoric adventista de França. 150 ans après lo tèst de 1843, la fe adventista èra venguda parièra a la dels Protestants regetats per Jèsus dempuèi 1843 e 1844. Batejat en 1980, ai anonciat lo retorn del Crist, après William Miller. Lo contèxte de mon epòca rendíá possibla la venguda del Crist per l'annada 1994 que retardant de sièis annadas al nivèl de la vertadièra naissença del Crist, representava lo vertadièr an 2000 que devíá, segon mos calculs, marcar la fin de 6000 ans de pecats terrèstres. Los 34 capítols de Daniel e Apocalipsi èran entièrament descriptats e explicats. Lo vertadièr comprés e explicat aviá la forma de la vertat divina. Lo retorn del Crist èra definit per la data del tèrme dels « cinc meses » o 150 annadas realas citadas dos còps dins Apo.9:5 e Apo.9:10. Mas ignoravi que coma William Miller en son temps, èri parcialament eissorbat per l'Esperit divin, per tal d'assegurar la mission que m'èra fisada per Dieu, el meteis. Mon atempta del retorn de Jèsus a pas pres la forma de la terribla decepcion ressentida pels elegits de 1843 e 1844. Aiçò, perque al contra d'eles, sabíái qu'abans lo retorn de Jèsus nommat « seten trompeta » dins Apo.11:15, la « seisena trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala se devíá complir. Soi dintrat dins l'Adventisme institucional en 1980, liure dins ma pensada e ma coneissença de la Bíblia estudiada dins la solitud. Ma compreson de la profecia remetiá en question las interpretacions formuladas dempuèi 1840. Los eveniments complits dempuèi aquela data justificavan donc aquelas remesas ne causa, una actualizada s'impausava donc per que lo messatge desliurat per Dieu venga clar e precís. Dins tot çò que presentavi a mos fraires e sòrres adventistas tot semblava bon, e verai. Pasmens, tre 1991, la presentacion de ma vertat a destorbat los dirigents de l'institucion qu'a acabat per organizar ma radiacion. Es donc en adventista dissident qu'ai passat l'annada 1994 en la quala esperavi totjorn la « seisena trompeta », pas lo retorn de Jèsus-Crist. Es mentre qu'en 1996, Dieu m'a permés d'identificar l'error que m'a permés d'anonciar lo retorn de Jèsus-Crist per 1994. Un vèrb, un sol vèrb cambiava tot lo sens de la « cinquena trompeta » e del temps dels 150 ans

qu'evòca. Aquei periòde podíá inserir l'accion de la « seisena trompeta » ont Jèsus balha l'òrdre de « tuar lo tèrç dels òmes » perque dins la « cinquena trompeta » d'Apo.9:5, l'Esperit dich per Jean : « Lor foguèt balhat, non de los tuar, mas de los tormentar pendent cinc meses ; e lo torment que causavan èra coma lo torment que causa l'escorpion, quand el pica un òme. » La guèrra tuaira podíá donc se complir pendent aquelas 150 annadas ont es pas permés « de tuar » fisicament mas solament « de tuar » espiritualmente las armas umanas en los sedusissent per las messorgas eretadas la glèisa de Roma, mas représ e ensenhats pels grops protestants. En fach, l'autorizacion de « tormentar » donada dins aquei periòde designa un mòrt encara mai grèu que la primièra mòrt, perque concernís la « segonda mòrt » que serà viscuda dins los « torments dins l'estanh de fuòc » del jutjament darrièr, segon Apo.14:10 : « beurà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl ».

Nòta dins aquei verset la formula « el tanben ». Sugerís una menaça per l'Adventisme destinatària de la mission que Dieu li fisa. En efiech, dins son messatge, Dieu revèla lo sòrt destinat als rebèls de la fe catolica. L'expression « el tanben » es adreçada en primièr a l'intencion dels rebèls protestants, mas tanben en segond, als rebèls adventistas abandonats o « vomits » per Dieu dempuèi 1994.

Atal la mòrt de la « cinquena trompeta » pertocant la segonda mòrt, una mòrt espiritual, l'òrdre « non de los tuar » fisicament tròba son sens qu'es espiritual.

Dins aquela experiéncia plan particulara, Dieu m'a permés de veire unicament çò que voliá qu'ieu via ; exactament coma l'aviá fach en son temps per William Miller. E volriái plan conéisser l'èsser uman que poiriá pretendre se tirar a la mestresa divina. Ai agut puèi lo privilègi de comprene la rason d'aquel embornament parcial e ai rebut de Senhor d'autras revelacions encara mai importantas. Dieu m'a atal après a comprene la subtilitat de las causas qu'organiza, souverainement, e que revèla tota sa sublima saviesa que los ancians nommavan « sapience ».

Aquei testimoniatge a per tòca de te permetre de comprene que Dieu a totjorn rason, qué que diga o qué que faga. Cap de jogaire de malescaduda a pas son astre amb el. Bastís sas accions sus una multitud infinida de combinasons e de successions de causas e d'efieches qu'o rendon extraordinari. Mas es a prepaus del verai e del fals que pòt estonar lo mai, los òmes. Perque es el meteís « la vertat, lo camin e la vida etèrna ». Relèvi amb delectacion la subtilitat de Dieu qu'entrapèla e revèla la falsa fe adventista per una falsa anòncia del retorn del Crist, tot en se presentant a aquela glèisa per aquela experiéncia, amb lo nom del « testimoni fidèl e vertadièr » segon Apo.3:14 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Laodicée : Aquí çò que ditz l'Amèn, lo testimoni fidèl e vertadièr, lo començament de la creacion de Dieu : » Aquei « fidelitat vertadièra » es la part de sos elegits que l'onoran en retorn en « testimonis fidèls e vertadièrs ». Dins aquei verset lo mot « Amèn » significa : en vertat. Mas sugerís tanben, la fin d'una relacion amb l'institucion destinatària perque l'expression pontua una pregària o una lectura biblica. En se designant coma « lo començament de la creacion de Dieu » pontualament ont vomís sa darrièra institucion, Jèsus torna barrar 6000 ans de seleccion de sos elegits. Nos rampèla atal l'importància del raconte de la Genèsi dins lo qual Dieu fa pròva de sa creacion del cèl e de la tèrra e de tot çò que contenen en 6 jorns de 24 oras siá, 144 oras seguidas de son repaus profetic del seten jorn retirat per Dieu de la practica crestiana pagana en 321. Perque sa disparicion ne testimònia, acusa totas las institucions religiosas crestianas de pecar contra el, en mena que son indignas de son repaus sabatic profetic.

Dieu a organizat l'aspècte religiós dels pòbles de la tèrra per que son jutjament apareisca jos sa forma mai simpla e la mai clara ; aiçò per fin que tot èsser uman del mai umil fins al mai grand ne pòsca prene coneissença. L'unica condicion que permet aquela coneissença es de prene la santa Bíblia, sa divina paraula inspirada coma basa e supòrt de sa nòrma del verai e del fals, de la vertat e de la messorga. Perque sens aquela basa, tot pòt pretendre a la legitimitat. Es a causa de l'abséncia d'aquela Bíblia dont lo contengut èra ignorat per las poblacions que los regims romans imperial e papal successius an capitat a balhar al cristianisme sos aspèctes perverses los mai diferents ; aiçò conforméument amb aquei verset de Pro.29:18 ont l'Esperit nos ditz : « sens la lei, lo pòble es sens fren ». Las bregas religiosas doctrinalas opausavan los Crestians que tombavan dins l'apostasia ; aiçò, perque avent pas sauput tenir compte o ignorant las vertats pausadas per l'anciana aliança josieva, an fach dintrar dels dògmas pagans dins la religion crestiana. Dins aquela mescla de sacre divin e de profan pagan, lo cristianisme èra vengut la forma pièger de las poténcias de las « tenèbras ». Aquei ont segon Jèsus-Crist « lo lum ven tenèbras » çò que lo conduch a dire dins Mat.6:23 : « se vòstre lum es tenèbras, quant seràn grandas aquelas tenèbras ».

Aquei situacion preval tornarmai uèi perque coma en 313, es la consequéncia de la patz religiosa e de la libertat obtenguda pels pòbles d'origina crestiana. Constatam de nòstres uèlhs, çò que ven l'umanitat « sens fren e sens la lei divina ». Mas la messorga estofa encara mai la vertat en nòstra epòca perque lo desvolopament de la tecnologia numerica permet de falsificar d'enregistraments

sonòrs o visuals. Lo vertadièr e lo fals son pas mai tant identificables coma l'èran abans aquela evolucion tecnica. En consequéncia, l'umanitat actuala es plaçada dins de « tenèbras » que son pas jamai estadas tanben « grandas » dempuèi Adam e Eve.

Aquel estudi balha a l'Esperit l'oportunitat de me revelar una pèrta novèla que dintra dins mon escrih profetic. Perque soslinha l'importància màger e vitala de la Bíblia aquela paraula divina reculhida pendent los 15 sègles de l'istòria de l'anciana aliança e del primièr sègle de nòstra èra crestiana a la fin de lo qual l'apòstol Joan a rebut sa vision nommada « Revelacion » siá, jos son nom grèc escur, « Apocalipsi ». Es sus aquel darrièr testimoniatge que Dieu acaba la redaccion de sa santa Bíblia. Amb aqueles « 16 sègles », lo nombre « 16 » recep una significacion precisa qu'o restaca a la santa Bíblia, la Paraula de Dieu escriha. Sa difusion imprimida es tanben restacada al « sègle 16en » e aiçò balha a Apo.16 sa significacion ; son tèma es lo del temps dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » qu'a per ciblas, los cresents que mesprèsan la santa Bíblia en desobesissent a la volontat de Dieu que revèla. Çò admonèsta 16 de l'Apocalipsi cibla donc lo mesprètz testimoniât de cap a la santa Bíblia pels darrièrs rebèls. E devèm retenir lo fach que las basas pausadas per la fe protestanta gardan lor importància fins a la fin del mond segon l'expression qu'exprimís sa posicion doctrinala originala « l'Escritura e solament l'Escritura » siá, en latin de l'epòca del sègle 16en, « sola scriptura ». Es d'autre biais çò que Jèsus ensenja dins Apo.2:25 en disent : « solament, çò qu'avètz, retenètz-o fins que venga. » Nòta encara que la construccion dels USA protestants, ciblas de la darrièra colèra divina, a començat per la descobèrta d'America e l'immigracion dels primièrs Protestants e Anglicans venguts d'Euròpa sul batèl nommat lo « May Flower » al sègle 16en.

La Bíblia regropa donc los escriches inspirats per Dieu pendent 16 sègles e aquela chifra 16 balha son sens al « mila sièis cents estadis » de « l'espandida », d'Apo.14:20 : « E la tina foguèt torçada fòra de la vila ; e de la sang sortiguèt de la tina, fins als mòrs dels cavals, sus una espandida de mila sièis cents estadis. » Aquel verset tròba son explicacion dins Jacques 3 dont lo primièr verset dich : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament. » Los « rasims » de la « colèra divina » son amassats dins « la tina » de sa « vendèmia » essent trobats dignes d'èsser « jutjats mai sevèrament », perque son estats d'ensenhaïres religioses indignes. E es dins Jac.3:3 que l'Esperit lor balha l'imatge dels cavalièrs que dirigisson los « cavals » pel mejan del « mòrs » plaçat entre lors dents : « se metèm lo mòrs dins la boca dels cavals per que nos obesiguèsson, dirigissèm tanben lor còs tot entièr ». Dins aquel imatge que designa « lo mòrs » ? L'autoritat divina reala o pretenduda. Lo « mòrs » taulièr per Dieu es estat remplaçat per la Roma papala pel « mòrs » dels dògmas pagans e en pretendent que representa Dieu sus la tèrra, lo papa a balhat al drac la possibilitat de prene tota l'umanitat crestiana jos son contraròtle. Lo vertadièr « mòrs » es estat remplaçat pel fals « mòrs », mas qu'es l'autor d'aquela accion ? Dieu e el sol. Perque es el qu'a tirat, la Bíblia e a liurat l'umanitat infidèla al drac e al paganisme papal roman. L'oblida pas, per Dieu « l'òme es pas qu'un alen » que somet a sa volontat que consistís a benesir dels fidèls e a renegar totjorn mai los infidèls. Lo regim papal es una creacion de Dieu dont la tòca es de tornar la vida dels crestians infidèls encara mai terrible. Una altra explicacion fa de cavalièr, lo drac el meteís, de « la boca dels cavals », los papas successius e après eles, los pastors « falses-profètas » del protestantisme descasut dempuèi 1843, e del « còs dels cavals », las poblacions sedusidas e enganadas. Aquela interpretacion es d'autre biais mai confòrma al ròtle de la « boca » que Dieu imputa al regim roman dins Dan.7:8 : « Considerèri las banas, e aquí, una altra pichona bana sortiguèt del mièg d'elas, e tres de las primièras banas foguèron arrancadas davant aquela bana ; e aquí, aviá d'uèlhs coma d'uèlhs d'òme, e una boca, que parlava amb arrogància. » ; e dins Apo.13:5-6 : « E li foguèt balhat una boca que proferissiá de paraulas arrogantas e de blasfèmias ; e li foguèt balhat lo poder d'agir pendent quaranta dos meses. E obriguèt sa boca per proferir de blasfèmias contra Dieu, per blasfemar son nom, e son tabernacle, e los qu'abitin dins lo cèl. » Per un ensenhaire religiós, catolic, ortodòx, o protestant, la « boca » pren un ròtle essencial que Jac.3:10-11 soslinha amb interès : « De meteissa boca sortisson la benediccion e la malediccion. Cal pas, mos fraires, qu'el en siá atal. La font fa gisclar per la meteissa obertura l'aiga doça e l'aiga amara? » Jacques 3 nos dreça un retrach robòt de çò que va venir en son temps lo regim papal roman e lo de la falsa fe protestanta del temps de la fin, e Dieu utiliza aquelas claus per illustrar la religion catolica papala romana dins la « tresena trompeta » d'Apo.8:11 : « lo nom d'aquela estela es Absinti ; e lo tèrç de las aigas foguèt cambiat en absinti, e fòrça òmes se moriguèron per las aigas, perque èran vengudas amaras. » Jacques 3 precisa encara dins los versets 12 a 16 : « Un figuier, mos fraires, çò pòt produire d'olivas, o una vinha de las figas ? D'aiga salada pòt pas tanpauc produire d'aiga doça. Lo qual d'entre vos es savi e intelligent ? Qué mòstra sas òbras per una bona conducha amb la doçor de la saviesa. Mas s'avètz dins vòstre còr un zèl amar e un esperit de disputa, vos glorificatz pas e mentissètz pas contra la vertat. Aquela saviesa es pas ponch la que ven d'ennaut ; mas es terrèstra, carnala, diabolica. Perque aquí ont i a un zèl amar e un esperit de disputa, i a de

rambalh e totas menas de marridas accions. » Dins aqueles versets, per Jacques, l'Esperit ven de presentar tot çò que condemna lo regim papal catolic roman e sos imitators : « un zèl amar, un esperit de disputa, la messorga contra la vertat, las marridas accions, una natura terrèstra, carnala, diabolica ». En oposicion totala, definís la vertadièra fe dins los versets 17 e 18 : « la saviesa d'ennaut es primièr pura, puèi pacifica, moderada, concilianta, plena de misericòrdia e de bons fruches, franca de duplicitat, d'ipocrisia. Lo fruch de la justícia es semenat dins la patz pels que recercan la patz. » E aquel verset condemna encara la falsa fe catolica e protestanta qu'imputa als « ipocritas » dins Dan.11:34 : « Dins lo temps ont sucumbiràn, seràn un pauc secorruts, e mantun se jonherà a eles per ipocrisia. » E es a causa de lor « ipocrisia » que Dieu profetiza per lors dos regims successius un comportament despòta, intolerant, murtrièr, que justifica lors imatges de « bèstias » que « montan » successivament « de mar », puèi « de tèrra » dins Apo.13:1 e 11.

En aquela prima 2023 e dempuèi d'annadas, patissèm quotidianament una ondata d'informacions lançadas en temps real. Las vertats e las messorgas del verai e del fals circulan dins aquelas transmissions a una velocitat tala coma ven impossible de triar entre las doas possibilitats. Sus las rets socialas incontrollablas, de messatges son lançats e se transforman en rumors sostengudas e renviadas per d'utilizators favorables. En mena que los governants e los mèdias oficials son concurrènciats e pèrdon lo contraròtle de l'informacion. Aquí aquí, de las causas que balhan senses a las paraulas de Jacques 3:16 : « Perque aquí ont i a un zèl amar e un esperit de disputa, i a de ramalh e totas menas de marridas accions. » L'umanitat sens Dieu paga atal son tribut a son desir de libertat. Calrà que « lo tèrç dels òmes siá tuat » per que « los subrevivents » realizen que la libertat entièra per cada creatura es una utopia perilhosa que condutz al pièger. Dieu o sabí e a fach tot çò que podí per metre en garda l'umanitat contra aquela trapèla sedusenta dins lo qual Eve es tombada en primièra.

Sens « fren » moral, las poblacions occidentalas legitiman la messorga, la duperie, l'engana e los adultèris. La messorga es atribuïda a de gents mai finas que los autres ; çò que lor permet de capitar dins lor lucha de la vida civila e professionala. L'engana es venguda causa d'espectacles que fan fòrça rire de las folas que ne deurían plorar. Los adultèris son los tèmas continuals dels films e dels eschiches dels romancièrs. E relèvi curiosament aquela raïç comuna entre Roman e Roma que Dieu acusa d'ensenhar de « faulas, de las causas agradivas », dins 2 Tim.4:3-4 : « Perque vendrà un temps ont los òmes suportaràn pas la sana doctrina ; mas, avent la prusor d'ausir de causas agradivas, se balharàn una tropelada de doctors segon lors pròpris desirs, desviaràn l'aurelha de la vertat, e se viraràn cap a las faulas. » Aquel ensenhament balha a las messorgas del drac l'aspècte de « causas agradivas » coma « las faulas » qu'acaban generalament plan. Perque al contrari, dins l'ensenhament de la vertat, pel que desobesís e aima pas la vertat venguda de Dieu, las causas acaban plan mal ; dins la mòrt definitiva e pels mai culpables, dins « lo fuòc de la segonda mòrt del jutjament darrièr ». E la pròva d'aquela « segonda mòrt » es la « primièra mòrt » que frapa tota l'umanitat dempuèi que lo primièr coble uman a pecat siá, desobesit a una defensa impausada per Dieu. A aqueste prepaus, relèva que la defensa consistissiá a manjar pas de « l'arbre » supausat ofrir per son fruch « la coneissença del ben e del mal ». Aquel « arbre » èra pas qu'un imatge de l'àngel dintrat en rebellion contra Dieu. E Eve foguèt victima de son desir d'obtenir aquela « coneissença del ben e del mal ». Eve èra un imatge de la Glèisa del Crist qu'a son torn es sistematicament sedusida e conquistada pel mal. Es çò que ressòrt del testimoniatge de las profecias de Daniel e Apocalipsi. E Dieu organiza l'istòria de la Glèisa en la plaçant dins diferentas situacions dins las qualas sos vertadièrs elegits se desmarcan de l'ensemble de las multituds falsament religiosas. L'èsser uman es abans tot carnal e çò que sos cinc senses ignòran l'interèssa pas ; çò qu'es lo cas de la pensada espirituala. Entre l'uman atèu e l'elegit del Crist, de las multituds de comportaments demòran possibles, mas Dieu los jutja tròp superficials e inconstants per esprovar lo mendre desir de lor far partejar son eternitat. Dins tota la Bíblia, Dieu cibra per legidor de sas paraulas, unicament, sos vertadièrs elegits. Tanben, quand ditz, « lo que vosautres tòca tòca lo prunèl de mos uèlhs » sas paraulas s'aplican pas als falses crestians, mas unicament a sos sants elegits fidèls. La libertat religiosa a simplement tornat l'aspècte del verai e del fals religiós mai escur e es plan aquel messatge que Dieu a volgut illustrar dins sa « cinquena trompeta » d'Apo.9 dins aqueles versets 2 e 3 : « e obriguèt lo potz de l'abisme. E montèt de potz un fum, coma lo fum d'un fornàs grand ; e lo solelh e l'aire foguèron escurits pel fum del potz. De fum sortiguèron de las langostas, que s'espandiguèron sus la tèrra ; e lor foguèt balhat un poder coma lo poder qu'an los escorpions de la tèrra. »

Ignorat dels òmes fins a mon ministèri profetic, aquel tèma de la « cinquena trompeta » es lo mai important de la Revelacion portada per l'Esperit a Jean. En efièch, l'estatut renegat del catolicisme es estat conegut e denonciat pel fondator oficial de la Reforma, Martin Luther, lo monge catolic ensenhant alemand. Mas la malediccion d'aquela Reforma protestanta es estada ignorada per totes al ponch que l'Adventisme oficial s'es cregut autorizar a dintrar dins son aliança entre 1991 e 1993, e

oficialament per sos membres en 1995. Las pròvas portadas dins aquela « cinquena trompeta » son donc las solas pròvas que Dieu prepausa a sos elegits. E la primièra d'aquelas pròvas consistís dins la succession de las « trompetas » perque ja, la « segonda » e la « tresena trompeta » concernisson lo regim papal catolic roman. Après el, la « quatrena trompeta » ilustra l'accion de l'ateïsme francés revolucionari e sa terror de las annadas 1793-1794. Puèi lo simbòl de « l'agla » profetiza la dintrada dins lo sègle 19en amb lo regim imperial dominat per Napoleon Bonaparte. Atal pas a pas, la profecia nos a conduch cap a las annadas 1828, 1844, 1873 prepausadas pels calculs profetics dins Daniel 8:14 e 12:11-12. E Apo.8:13 profetiza la perfeccion del « malaür » en citant tres còps aquel tèrme « malaür » que l'Esperit restaca a las consequéncias dels tèstes de fe bastits sus las espèras adventistas que se van efectuar, successivament, en 1843, 1844 e al temps de la fin, en 1994. Las espròvas de fe adventistas de 1843 e 1844 son estadas viscudas als USA, tèrra d'acuèlh dels Protestants secutats en Euròpa per las monarquias de religion catolica. Aquesta essent ja eliminada e frapada de malediccion per Dieu, la « cinquena trompeta » constituís lo mai « grand malaür » provocat per l'espròva de fe adventista pertocant, aquel còp, la religion protestanta. Atal, perque an pas pres part a l'espèra adventista, los primièrs Protestants son estats liurats al drac per Dieu, tre la prima 1843. Los qu'an pres part a aquelas doas espèras, mas son pas estats seleccionats per Dieu, son estats a lor torn liurats als demònis, tre lo 23 d'Octobre de 1844, data de la fin de la segonda espròva de fe. A vista umana, pel comun dels mortals, res permetiá pas de saber qu'un jutjament divin se veniá de complir. Perque, quitament abandonats per Dieu, lo protestantisme a contunhat a practicar sa religion coma abans l'espròva ; çò que conduch Dieu a dire a son subjècte dins l'epòca « sardas » dins Apo.3:1 : « Passas per èsser vivent e ès mòrt ». Lo drac a fach alara multiplicar sos aspèctes doctrinals sovent basats simplament sul nom del fondator d'un grop. Es aital qu'apareisson los « falses christs » anonciats per Jèsus insistentament dins Mat.24:11 e 24 : « Mantun fals profètas s'auçaràn, e sedusiràn fòrça gents. .../...Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. » E es donc aquela multiplicacion de las glèisas del protestantisme que l'Esperit evòca en imatge, dins Apo.9:2, per aquela citacion : « e lo solelh e l'aire foguèron escurits pel fum del potz ». L'avertiment balhat per aquela revelacion deviá metre en garda l'Adventisme oficial contra tota demarcha de rapprochement amb las glèisas de la federacion protestanta ; aiçò d'autant mai que lo verset 11 revèla clarament lor liurason al drac : « Elles avián sus elas coma rei l'àngel de l'abisme, nommat en ebrèu Abaddon, e en grèc Apollyon. » Aquel « àngel de l'abisme » essent Satan qu'utiliza dempuèi 1843, la religion protestanta per destruire la vertadièra fe per la falsa lectura de la Bíblia escricha « en ebrèu e en grèc ». En regetant, a son torn, lo messatge adventista qu'ai presentat entre 1980 e 1991, messatge anonciant lo retorn de Jèsus-Crist per 1994, l'organisme adventista oficial s'es comportat coma los Protestants liurats al drac per Dieu en 1843 e 1844. En consequéncia de qué, l'a liurat « el tanben » als demònis en balhant per pròva visibla, l'aliança passada amb la federacion protestanta entre 1991 e 1995. La menaça basada sus l'expression « el tanben » citada dins Apo.14:10 s'es atal parcialament complida : « beurrà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl. » En redigissent aquel messatge, realizi que lo messatge del tresen àngel concernís la tresena espròva de fe adventista qu'ai provocada per mon anòncia del retorn de Jèsus-Crist per l'annada 1994. En efièch, lo verset 9 precisa : « E un autre, un tresen àngel los seguiguèt, en disent d'una votz fòrta : Se qualqu'un adòra la bèstia e son imatge, e recep una marca sus son front o sus sa man, ». Aquel messatge del « tresen àngel » se distingiá dels dos primièrs en çò que cita « l'imatge de la bèstia » que designa la fe protestanta del darrièr governament universal dominat pels subrevivents dels USA après la Tresena Guèrra Mondiala de la « seisena trompeta ». Lo vertadièr sens dels tres messatges pren son explicacion dins lo compliment de las tres espròvas de fe adventistas, en 1843, 1844 e 1994. E es solament pel compliment de la tresena espròva que los mistèris de la Revelacion profetica son levats. La casuda de l'Adventisme institucional e la confirmacion de la del protestantisme que l'a precedit en 1843 e 1844 son restacadas a aquela data 1994 que constituís donc lo sòcle de l'òbra del « tresen àngel ».

Pòdi atal balhar una novèla significacion precisa als tres messatges portats per tres àngels terrèstres. Atencion ! Aquelas explicacions novèlas anullan pas las ancianas ja recebudas. Perque Dieu a concebut sa profecia per l'esplechar de faïçon evolutiva, per fin qu'en cada epòca sos elegits i tròben lor ensenhament. Nos trobant nosautres meteisses a la fin d'aquel projècte revelat, beneficiam de la mai granda precision de las causas reveladas dins lo tèxt de la profecia. Aiçò confirma aquela paraula divina inspirada al savi Salomon dins Ecc.7:8 : « Melhor val la fin d'una causa que son començament ; melhor val un esperit pacient qu'un esperit auturós ». Aquí donc aquela explicacion novèla que balha al mot « àngel » son sens de « messatgièr » terrèstre.

Apo.14:6-7 : « Vivi un autre àngel que volava pel mièg del cèl, avent un Evangèli etèrn, per l'anonciar

als abitants de la tèrra, a tota nacion, a tota tribú, a tota lenga, e a tot pòble. Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » L'« Evangèli etèrn » en man, cibla l'accion del protestantisme. Organiza l'espròva de son pròpri jutjament. Aquela importància balhada al ròtle dels Reformators protestants es fundamentala per comprene la logica de las successions dels messatges dels « tres àngels » d'aquel capítol 14. Lo Protestant demòra un protestant tant que protèsta e denòncia lo pecat. Mas quand cèssa d'o denonciar, aquel protestant es pas mai digne d'aquel nom e es remplaçat per l'adventisme que va puèi recebre lo signe del sabat coma pròva de son apertenéncia a Dieu ; aiçò fins que lo messatge del « tresen àngel » causa sa pròpria casuda, en 1994, data ont es « vomit » per Jèsus-Crist.

A la prima 1843, lo « primièr àngel », o messatgièr protestant fidèl, a per accion de liurar al drac los Protestants americans totalament increduls ; çò dont testimonian en mespresant lo messatge de William Miller qu'anòncia, per la profecia biblica, lo retorn del Crist per la prima 1843.

Apo.14:8 : « E un autre, un segond àngel seguiguèt, en disent : Es tombada, Babylone la grand, qu'a abeurat totas las nacions del vin de la furor de son impudicité ! » Aquele messatge pertocant l'estatut renegat de Roma es, egalament e tipicament, conegut dels Protestants, oficialament, dempuèi lo sègle 16en, mas en realitat, dempuèi lo 12en amb l'experiéncia de Pierre Valdo.

Dins l'auton 1844, lo « segond àngel » o messatgièr fidèl, encara protestant, libre al drac la rèsta dels Protestants non seleccionats per Dieu dins aquela segonda espròva adventista. En 1863, ven oficialament « la glèisa adventista del seten jorn » americana dont lo ròtle consistís a denonciar la malediccion del catolicisme e de son jorn del repaus instaurat per Roma, lo dimenge ; son accion pren una forma universal a partir de 1873. Son nom « adventista » rampèla, als umans, l'espròva de fe basada sus « l'espèra » del retorn de Jèsus-Crist e que deu esperar amb « paciéncia » encara fins que torne. Perlonga la protèsta abandonada per la religion protestanta.

Apo.14:9-10 : « E un autre, un tresen àngel los seguiguèt, en disent d'una votz fòrta : Se qualqu'un adòra la bèstia e son imatge, e recep una marca sus son front o sus sa man, beurrà, el tanben, del vin de la furor de Dieu, versat sens mescla dins la copa de sa colèra, e serà tormentat dins lo fuòc e lo sofre, davant los sants àngels e davant l'anhèl. »

En 1994, lo « tresen àngel » o messatgièr fidèl condemna l'institucion adventista qu'o mesprèsa e o regèta o l'ignòra e qu'es liurada a son torn, après la religion protestanta, al camp del drac. Son messatge prepara los vertadièrs elegits esclarats per la profecia descrita pel retorn gloriós final del Crist esperat, aquel còp amb certitud dempuèi 2018, per la prima 2030. Es aital qu'en l'annada 2029, los darrièrs elegits viuràn la darrièra espròva de fe universal anonciada dins Apo.3:10 : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. »

Ai ja presentat l'adventisme coma lo movement crestian dont la mission consistissiá a acabar la Reforma protestanta demorada inacabada dempuèi lo sègle 16en. Aquelas explicacions novèlas confirman aquele ròtle que Dieu li a balhat. Es aital que protestant pas mai contra lo pecat, mas desirós de far aliança amb lo protestantisme que pèca, l'adventisme oficial de 1991 podiá pas qu'èsser « vomit » per Jèsus-Crist, entre 1991 e 1995 siá, en 1994. En fach, Dieu renvia l'adventisme dins lo protestantisme d'ont es sortit, atal coma deportèt a Babylone en Caldèa l'Israèl carnal infidèl siá, dins lo país d'ont son patriarca fondator Abraam èra sortit jol nom Abram.

Aquele tèma, pertocant lo vertadièr e lo fals, la vertat e la messorga, resumís a el sol tot lo drama uman terrèstre. L'invisibilitat de Dieu e de sos jutjaments es la causa de l'aspècte enganaire de las causas que constituïsson la vida sus la tèrra. Aquí perqué, dintrar en relacion amb el, es per l'òme, la sola condicion que torna lo salut possible. E en rason meteissa de son invisibilitat, lo grand Dieu creator nos a daïssat pels escruches de sa santa Bíblia, l'unic mejan de comprene sas intencions. Aquí perqué, aquela Bíblia ten un ròtle suprèm al títol de supòrt de tota sa vertat e aiçò justifica que lo drac e sos demònis fagan totes lors esfòrces per desviar los èssers umans de sa lectura. Per obtenir aquele resultat, a fach secutar los crestians que volián la lira e conéisser son ensenhament. E quand aquela intolerància es pas mai estada possible, l'a vulgarizada e facha mespresar per de folas de falses cresents. Mas qualques sián las estrategias qu'adòpta, los vertadièrs elegits comprenon lo ròtle de la Bíblia dins lo salut prepausat en Jèsus-Crist. E dempuèi 1843, es dins la compreson de sas profecias que tròban lo mejan de conservar la « justícia » ofèrta per Jèsus-Crist. Atal, corrèctament traduch a partir del tèxt ebrèu original, lo verset de Dan.8:14 se complís perfiechament : sola, « la santetat es justificada » quand es reconeguda per l'Esperit etèrn de Jèsus-Crist.

Devi evocar encara la mission del « quatren àngel » evocat dins Apo.18:1-2 : « Après aquò, vivi davalat del cèl un autre àngel, qu'aviá una autoritat granda ; e la tèrra foguèt esclarada de sa glòria. Cridèt d'una votz fòrta, disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand ! Es venguda una

abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós, perque totas las nacions an begut de vin de la furor de son impudicidé, e que los reis de la tèrra se son liurats amb ela a l'impudicidé, e que los mercands de la tèrra se son enriquits per la poténcia de son lux. » Ja la precision « vivi davalar del cèl » imputa lo messatge descrich a una accion divina celèsta. La precision « qu'aviá una autoritat granda » pausa sus « l'autoritat » que Dieu balha a sa paraula biblica profetica perfiechament descrita donc inattaquable. Aquele messatge confirma amb poténcia lo del « segond àngel » d'Apo.14:8. Pòdi restacar aquela anóncia a la data de la prima 2018, en la quala l'Esperit m'a permés de conéisser la data del vertadièr retorn de Jèsus-Crist previst e fixat per Dieu, solidament, per la prima 2030 que ven. Una quatrena « espèra » adventista es estada atal oficialament lançada per la volontat del Dieu creator e Prophète. Dempuèi 1994, data restacada al messatge del « tresen àngel » d'Apo.14:9-10, la situacion religiosa espirituala terrèstra òrra s'es fòrça amplificada e degradada. L'Occident falsament crestian justifica en 2018, totas menas de causas òrras reivindicadas pels representants perverses dels LGBT ; causas que Russia denóncia oficialament e que l'esglèsian aital coma de nombroses autres païses del mond, musulmans o pas, africans, arabs, asiatics. Amb lo temps, l'Occident a obèrt sas frontièras per aculhir d'estrangièrs a las costumas, costumas e religions multiplas ; çò qu'aquel verset soslinha en disant : « Elle es venguda una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós ». E dins aquel imatge, en primièr, Dieu ilustra l'amassada ecumenica que regropa de religions concurrentas incompatiblas las unas amb los autres, talas coma la fe crestiana e l'islam. Dieu pòt ilustrar diferentament una amassada de religions monoteïstas messorgièras ? Non segur, e son messatge es plan clar. Lo constat visible, tre la prima 2018, descrich una situacion religiosa messorgièra que Dieu entrepren de castigar per la « seisena trompeta » d'Apo.9:13 e Dan.11:40 a 45, dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022, mas mai encara dempuèi la prima 2023, ont l'ajuda occidentala balhada a Ucraïna s'amplifica al ponch que Russia se considèra oficialament atacada per las fòrças occidentals de l'OTAN. Una segonda partida d'aquel messatge del « quatren àngel » se complirà solament a partir de la prima 2030 pel tèma de la « vendèmia » citat dins Apo.14:17 a 20. Aquele segonda partida descriu lo castig final dels falses pastors, falses christs o falses profètas, a partir del verset 6 : « Pagatz-la coma a pagat, e tornatz-li al doble segon sas òbras. Dins la copa ont a versat, versatz-li al doble. » Abans de balhar aquela autorizacion, Dieu a convidat sos elegits a se separar de las glèisas qu'an eretat de pecat ensenhat per « Babylone la Grand », la glèisa catolica papala e romana. Legissèm al verset 4 : « E ausiguèri de cèl una altra votz que disiá : Sortissètz del mièg d'ela, mon pòble, per fin que participavètz pas ponch a sos pecats, e qu'ajatz pas ponch de part a sos flagèls. » Perque, en efiech, segon Apo.17:5, « Babylone la grand » es la « maire » de sas filhas « prostituïdas » ortodòxas, protestantas, anglicanas e en darrièr, adventista dins sa forma institucionala.

Al contra dels messatges dels tres àngels precedents, l'anóncia facha pel « quatren àngel » es autenticada per Dieu e assegurada de la capitada, perque Jèsus va plan, aquel còp, se presentar pontualament que sos elegits fixan per sa revelacion. Çò fasent, fixa el meteís la data ont deuràn èsser mes a mòrt per un decret promulgat pel camp rebèl universal. Mas apareissent dins sa glòria al darrièr moment abans las mesas a mòrt, lo castig tornarà tombar suls caps dels religioses rebèls confòrmament a l'anóncia e la descripcion fachas dins aquel messatge d'Apo.18. Aiçò, essent egalament confòrm, a la data profetica del 18 de Març, que correspond a la debuta del june d'Esther dont l'intercession aviá per tòca de salvar lo josieu Mardochee e son pòble e donc, Esther ela meteissa. E en darrièr, lo 18 de Març marcarà la debuta de la condemnacion a mòrt dels darrièrs elegits que seràn salvats e tirats per Jèsus, lo jorn de la prima, lo 20 de Març de 2030 ; jorn ont debuta sus la tèrra, la sagnosa e sinistra « vendèmia » que frapa en primièr las « ensenhants » de las messorgas religiosas crestianas siá, los « falses profètas ».

Dins l'actualitat profana, lo fals concernís de messorgas qu'an servit la causa d'Ucraïna envasida per Russia. Se denóncia uèi lo fals heroïsme dels defensors ucraïnians d'una pichona illa situada dins la mar Negra prèns d'Ucraïna dont lo nom es l'illa a las « Sèrps ». Atacats pels russes, los defensors ucraïnians resistiguèron pas fins a la mòrt coma se l'a falsament pretendut mas son anats als russes ; en mena que lo plus « sèrp » dels dos èra pas l'illa, mas plan Ucraïna. En mai, de las enquèstas menadas per de mèdias alemands an collectat las pròvas que lo sabotatge del gasoducte rus Nòrd-Stream es estat realizat per un equipatge ucraïnian embarcat a bòrd d'un velièr partit del Nòrd d'Alemanha. Se supausa de collaboracions amb Polonha. L'explosiu utilizat es estat identificat. Atal, l'engana ucraïniana qu'a conduch a la crisi energetica europèa apareis de mai en mai, mas es tròp tard pels occidentals per remetre en causa lor sosten a aqueles dos païses venguts de l'Èst que los an entraïnats dins lor guèrra justificada per lor òdi comun de Russia. Aquí perqué, lo fruch d'aquelas messorgas va causar la destruccion d'Euròpa e de las nacions que la compausan. La justícia de Dieu se complís ; los pòbles qu'aprècian pas sa veritat son noïrits e enganats per las messorgas. Se

denóncia, egalament, lo détournement d'un fons de 240 milions de Dòlars versat a Ucraïna pels USA. Es estat desviat per las empresas ucraïnianas cargadas de liurar d'armas. Pertocant ja son president jove e sos oligarcas, la celèbra reputacion d'Ucraïna corrompuda es atal confirmada.

Lo temps dels sèt darrièrs flagèls

Sens cap de garantida textuelle biblica, mas en coneissença de las valors espiritualas reveladas per Dieu dins aquela santa Bíblia, pensi èsser en mesura de comprene coma lo temps d'aqueles « darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » va èsser organizat.

Una prioritat s'impausa : los faches se compliràn dins l'annada 2029. Puèi, dins aquela annada 2029, los sièis darrièrs meses, dont las fèstas religiosas de la primièra aliança èran plaçadas per Dieu jol tèma del pecat, me semblan particularament adaptats per una ultima « expiation del pecat » dirèctament infligida per Dieu als darrièrs pecadors terrèstres. Aiçò perque dins l'anciana aliança, las doas fèstas josievas principalas son plaçadas l'una a la debuta de la prima, çò que concernís « la fèsta de Pâque » e son ofèrta de justícia divina en Crist, « l'anhèl de Dieu » e l'autre, a la debuta de l'auton, dont lo subjècte es lo reglament del pecat e qu'es apelada « lo jorn dels expiations ». En 2029, l'auton començarà lo 23 de Setembre. E ja, nos cal relevar que Dieu a tengut a protegir los noms dels quatre darrièrs meses de nòstre fals calendari annal usual, perque fagan pròva del vertadièr decopatge del temps qu'a establìt, gloriosament, en Dieu creator. Aqueles quatre meses an conservat dins lor nom lo numèro d'òrdre de lor posicion annala : Setembre per seten mes, Octubre per ochen, Novembre per noven, e Decembre per desen mes de l'annada solara divina. Aquel testimoniatge revestís una importància plan granda per definir lo temps dels sièis darrièrs meses que conduson al retorn del Crist e a la fin del mond. Perque la creacion desapareisserà pas, mas es l'umanitat entièra que, ela, deu e va desaparèisser sus tota sa susfàcia abitada. Lo 23 de Setembre de 2029 serà donc la data ont lo primièr flagèl de Dieu vendrà frapar los òmes que pòrtan « la marca de la bèstia ». Just abans aquela data, la lei umana universal a aurà declarat lo primièr jorn de la setmana, nòstra « dimenge » actual, jorn de repaus oficialament impausat a totes los subrevivents del desastre nuclear de la Tresena Guèrra Mondiala. A aquela ora, lo jutjament terrèstre prevei de sancions contra los umans reticents o desobesissents ; causas profetizadas per Dieu dins Apo.13:16-17 : « E faguèt que totes, pichons e grands, rics e paures, liures e esclaus, recebèsson una marca sus lor man drecha o sus lor front, e que degun poguèsse pas crompar ni vendre, sens aver la marca, lo nom de la bèstia o lo nombre de son nom. »

Après aquela mesura presa contra son sant sabat, Dieu fa cessar definitivament son ofèrta de gràcia que pausava sus la mòrt voluntària de Jèsus-Crist en sacrifici expiatòri pels pecats de sos sols elegits que causís e selecciona el meteis sens recors als vejaires umans o angelics celèstes. Aquel tèma de la fin de la gràcia es desvolopat dins Apo.15 e resumit dins lo verset 8 en aqueles tèrmes : « E lo temple foguèt emplenat de fum, a causa de la glòria de Dieu e de sa potècia ; e degun podiá pas dintrar dins lo temple, fins que los sèt flagèls dels sèt àngels foguèsson complits. ». Tradusi en clar aquel verset : E l'amassada de Dieu foguèt al complèt, e degun i serà pas apondut, perque los elegits eles meteisses dintraràn dins lo reialme dels cèls, unicament, quand lo temps dels sèt darrièrs flagèls versats sus la tèrra serà complit. Lo fum designa lo parfum de las pregàrias dels sants segon Apo.5:8 : « Quand aguèt pres lo libre, los quatre èssers vius e los vint e quatre vièlhs se prosternèron davant l'anhèl, tenent cadun una arpa e de las copas d'aur emplenadas de perfums, que son las pregàrias dels sants. », mas tanben, 8:4 : « lo fum dels perfums montèt, amb las pregàrias dels sants, de la man de l'àngel davant Dieu. » Darrièr cada « fum e parfum » se tròba la personalitat d'un elegit.

En reaccion, Dieu vèrsa suls colpables son primièr dels darrièrs flagèls : Apo.16:2 : « lo primièr anèt, e versèt sa copa sus la tèrra. E una ulcèra fina e dolorosa frapèt los òmes qu'avián la marca de la bèstia e qu'adoravan son imatge. » La descripcion d'aquela « ulcèra fina » es analòga a la del que frapèt dolorosament lo just e intègre Job. Mas mentre que los patiments acceptats per Job glorificavan Dieu de cap a Satan, a l'opausat absolut, las que son impausadas als vertadièrs colpables del temps final son justes e meritats. Dins lo còdi divin d'aquela revelacion, aquel flagèl frapa, en primièr, « la tèrra » perque lo contèxt d'aquela ora es la dominacion de « la bèstia que monta de tèrra » d'Apo.13:11. E son atal concernits los protestants dirigents e organizators, e los catolics, onorats e complices. Onorats, per çò que lo repaus del dimenge impausat per sos darrièrs protestants a sa font en çò lor.

Anam veire que « los sèt darrièrs flagèls de Dieu » reprenon, amb qualques diferéncias, las quitament ciblas que las « sèt trompetas » : siá dins l'òrdre creissent : la tèrra, la mar, los fluvis, lo solelh, lo tròne de la bèstia, lo fluví grand Euphrate, e fin finala, l'aire.

Aquí la lista de las ciblas de las « trompetas » : De notar qu'al contra de las sèt darrièras plagas, cada castig de las « trompetas » frapa pas qu'un tèrç de sa cibla, perque frape al títol d'avertiment divin.

Apo.8:7 : « lo primièr sonèt de trompeta. E i aguèt de granissa e del fuòc mesclats de sang, que foguèron getats sus la tèrra ; e lo tèrç de la tèrra foguèt cremat, e lo tèrç dels arbres foguèt cremat, e tota èrba verda foguèt cremada »

Apo.8:8 : « lo segond àngel sonèt de trompeta. E quicòm coma una granda montanha abrandada pel fuòc foguèt getat dins la mar ; e lo tèrç de la mar venguèt de la sang, ... »

Apo.8:10 : « lo tresen àngel sonèt de trompeta. E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ; e tombèt sul tèrç dels fluvis e sus las fonts de las aigas. »

Apo.8:12 : « lo quatren àngel sonèt de trompeta. E lo tèrç del solelh foguèt frapat, e lo tèrç de la luna, e lo tèrç de las estelas, per fin que lo tèrç en bota escurit, e que lo jorn perdèsse un tèrç de sa claror, e la nuèch tot parièr. »

Apo.9:1 : « lo cinquen àngel sonèt de trompeta. E vivi una estela qu'èra tombada del cèl sus la tèrra. La clau del potz de l'abisme li foguèt balhada, »

Apo.9:13-14 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand Euphrate. E los quatre àngels qu'èran prèstes per l'ora, lo jorn, lo mes e l'annada, foguèron desligats per fin que tuèsson lo tèrç dels òmes. »

Apo.11:15 : « lo seten àngel sonèt de trompeta. E i aguèt dins lo cèl de fòrtas voses que disián : Lo reialme del mond es remés a nòstre Senhor e a son Crist ; e regnarà als sègles dels sègles. »

Dins aquela comparason, vesèm qu'en 5na punicion trobam per cibla la religion protestanta descasuda de la « 5na trompeta » e « lo tròne de la bèstia » del « 5en dels darrièrs flagèls ». Per aquel regropament, l'Esperit plaça la religion protestanta jos la dominacion espirituala del « tròne de la bèstia » ; çò que los faches confirman, puèi que lo pecat del fals jorn de repaus condemnat per Dieu es eretat del catolicisme papal roman dont los caps successius siètan sus « lo tròne » del Vatican, a Roma. E Apo.13:12 confirma lor associacion finala : « Elle exercissiá tota l'autoritat de la primièra bèstia en sa preséncia, e fasiá que la tèrra e sos abitants adoravan la primièra bèstia, dont la nafra mortala èra estada garida. » Los que se semblan s'assemblan e en qué, los Protestants descasuts e los Catolics se semblan ? Los dos confondon la religion amb la politica. Combaton e tuan per de rasons religiosas, mostrant atal lor indiferéncia de cap als òrdres de Jèsus-Crist qu'a declarat dins Mat.16:25 : « Perque lo que volrà salvar sa vida la perdrà, mas lo que la perdrà a causa d'ieu la trobarà. » Faguèt puèi, pontualament de son arrestacion pels gardas josieus, una demostracion concrèta de la defensa de prene d'armas per defendre sa vida e la de sos apòstols e discípol. Las doas falsas religions crestianes meton pas tanpau en practica aquel verset ont Jèsus declara : « Tornatz a Dieu çò qu'es a Dieu e a Cesar çò qu'es a Cesar ». Ja, a son epòca, dels josieus rebèls li reprochavan d'èsser l'amic dels romans, perque cridava pas a l'insurreccion contra eles. Lo meteís esperit partisan guerrièr anima las falsas religions del monoteïsme. Mas es atal, e es donc just que Jèsus reconesca per sieus unicament los qu'escoten sas paraulas e lor obesiguèsson. Aquí es tota la diferéncia entre l'elegit e lo descasut.

La cibla de la 6na punicion es comuna als dos contèxtes : « lo fluví grand Euphrate » siá, lo territòri de l'Euròpa occidentala, egalament simbolizat pels « dètz banas » dempuèi Daniel 7:7 fins a Apo.17:3.

Fin finala, la « setena trompeta » precedís de pauc, lo seten dels « sèt darrièrs flagèls » puèi que designa l'aparicion del Crist divin e victoriós. La cibla mirada es « l'aire » e darrièr aquel tèrme, i a la dominacion terrèstra del drac apelat, el meteís, « lo prince de la potècia de l'aire » dins Eph.2:1-2 : « Èretz mòrts per vòstras ofensas e per vòstres pecats, dins los quals marchàvetz un còp èra, segon lo tren d'aquel mond, segon lo prince de la potècia de l'aire, de l'esperit qu'agís ara dins los fils de la rebellion. »

Abans de contunhar, cal relevar que las ciblas miradas seguiscan tanben l'òrdre de las causas creadas per Dieu pendent los sièis primièrs jorns de sa creacion originala. E aiçò revèla lo ligam que Dieu fach entre son castig e los colpables castigats siá, lo mesprètz manifestat pel Dieu Creator que reivindica èsser, a bon drech anar e just glòria.

Aquelas explicacions essent balhadas, repreni lo debanament dels faches que succedisson ara al primièr dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu ». Un mes mai tard en octobre, un flagèl novèl se ven ajustar al precedent qu'èra « l'ulcèra fina ».

Apo.16:3 : « lo segond versèt sa copa dins la mar. E venguèt de la sang, coma lo d'un mòrt ; e tot èsser viu se moriguèt, tot çò qu'èra dins la mar. »

Aquel segond dels darrièrs flagèls es a metre en parallèla amb la « segonda trompeta » dont l'actor principal es lo regim catolic papal roman, en 538, data de son instauracion oficiala. En frapant encara « la mar », Dieu cibla los adèptes de « la bèstia que monta de mar » d'Apo.13:1. Son ròtle renegat es fondamental, perque es a la basa de totas las malediccions de las autras religions crestianas que son sortidas d'ela al fil del temps, fins a l'adventisme oficial « vomit » en darrièr per Jèsus-Crist. Dins Apo.17:8 Dieu dich a son subjècte : « la bèstia qu'as vista èra, e es pas mai. Deu montar d'abisme, e anar a la perdicion. E los abitants de la tèrra, aqueles dont lo nom es pas estat escrich tre la fondacion del mond dins lo libre de vida, s'estonaràn en vesent la bèstia, perque èra, e qu'es pas mai, e que tornarà paréisser. » Confirma aquela malediccion en disent, dins Apo.18:24 : « e perque s'a trobat en çò sieu la sang dels profètas e dels sants e de totes los que son estats escotelats sus la tèrra. »

Dins lo context dels darrièrs flagèls, lo mot « mar » pòrta lo doble sens literal e simbolic. Sul plan simbolic, Dieu decreta « la mòrt » de tot çò que viu en forma d'èsser uman o de vidas animalas. Tre la Genèsi, « la mar » designava « la mòrt » per oposicion a « la tèrra », qu'anava portar la vida umana. En mai, lo tip de vida animala que se desvolopa en ela es terribla : lo mai gròs manja lo mai pichon. Literalament, a la fin del mond, la vida animala, marina primièr, es avalida abans l'òme perque foguèt creada per Dieu abans el 5en jorn de la setmana de la Creacion divina. « las aigas » que formavan la tèrra dempuèi sa creacion recebon lo nom « mar » al segond jorn d'aquela primièra setmana originala. E detalh important, revelat dins Apo.21:1, « la mar serà pas mai » sus la tèrra novèla : « Puèi vivi un cèl novèl e una tèrra novèla; perque lo primièr cèl e la primièra tèrra avián desaparegut, e la mar èra pas mai. » Son simbolisme de « la mòrt » es atal confirmada dins Apo.20:14 : « E la mòrt e lo sejoir dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. » Devi desvolopar aquela subtilitat divina. Lo « sejoir dels mòrts » designa la tèrra seca que recep los còsses dels mòrts tombats en posca. Segon l'òrdre de Dieu de Gen.3 :19 : « Es a la susor de ta cara que manjaràs de pan, fins que tornas dins la tèrra, d'ont ès estat pres ; perque ès posca, e tornaràs dins la posca. » Aquí perqué dins aquel verset 14, lo mot « mòrt » remplaça e designa « la mar », l'autre element principal original de nòstra planeta. Un mes novèl s'escor e Dieu ajusta un tresen flagèl en novembre.

Apo.16:4 : « lo tresen versèt sa copa dins los fluvis e dins las fonts d'aigas. E venguèron de la sang. »

Rampèli que ja per castigar Egipte, Dieu aviá realizat los miracles de l'aiga cambiada en sang. E aici confòrmament a l'òrdre balhat a sa creacion, Dieu tustada de mòrt « los fluvis e las fonts d'aigas » dont l'òme depend per sa subrevida. Es encara aquí, un mejan d'eliminar de vidas umanas que devon a tèrme totes desaparéisser.

Aqueles elements son ja frapats dins la « tresena trompeta » dins Apo.8:10 : « lo tresen àngel sonèt de trompeta. E tombèt del cèl una granda estela ardenta coma un brandon ; e tombèt sul tèrç dels fluvis e sus las fonts de las aigas. » Aqueles simbòls designan l'umanitat que se reclama del salut de Jèsus-Crist siá, dempuèi 313, « los sants » infidèls que Dieu a liurats al regim catolic papal roman en 538. Dieu reconeis provisòriament çò que dintran en Reforma entre 1170 fins en 1843. S'agís dels Protestants sincèrs. Aquel « tèrç dels fluvis » es designat coma « lo tèrç de las estelas » dins Apo.12:4 : « Sa coa entrainava lo tèrç de las estelas del cèl, e los getava sus la tèrra. Lo dragon se tenguèt davant la femna qu'anava enfançar, per tal de devorar sa mainatja, quand auriá enfançat. » ; e dins Dan.8:10 : « Elle s'aucèt fins a l'armada dels cèls, faguèt tombar a tèrra una partida d'aquela armada e de las estelas, e los cauquèt. » Dieu a escrich dins la natura, la malediccion de las « aigas dels fluvis » que tornan a « la mar » d'ont tiran lor origina ; siá, çò que las falsas religions crestianas practican totes, caduna en son temps. Un mes passa encara e lo quaten flagèl es ajustat en decembre als tres precedents.

Apo.16:8-9 : « lo quaten versèt sa copa sul solelh. E li foguèt balhat de cremar los òmes pel fuòc ; e los òmes foguèron cremats per una calor granda, e blasfemèron lo nom del Dieu qu'a l'autoritat sus aqueles flagèls, e se repentiguèron pas per li balhar glòria. »

Aquel flagèl es terrible e espaventable. Mas relèva lo comportament de las victimas que « blasfèmèron lo nom de Dieu e se repentisson pas » perque la penedença es pas mai possibla coma foguèt lo cas del Faraon d'Egipte. Aiçò confirma lo context d'un temps ont la gràcia es pas mai ofèrta.

Se retròba dins aquel quaten castig, « lo solelh » de la « quatrena trompeta » ont èra el meteís « frapat d'un tèrç » per l'ateïsme francés revolucionari. Aquel simbòl del vertadièr lum divin designava la Bíblia, la santa Paraula de Dieu escricha. Dins aquel context final, Dieu venja lo mal fach a sos « dos testimònis ». Son pas mai « revestits de sac » coma dins Apo.11:3 e se venjan en frapant de

cremaduras dolorosas, los èssers umans que los an mespresats e maltractats. Los qu'an jos estimat l'importància del lum bíblic divin an ara a patir un lum que los « crèma ». Un mes novèl s'escor, e un 5en flagèl frapa en genièr los umans renegats per Dieu.

Apo.16:10-11 : « lo cinquen versèt sa copa sul trône de la bèstia. E son reialme foguèt cobèrt de tenèbras ; e los òmes se mordián la lenga de dolor, e blasfemèron lo Dieu del cèl, a causa de lors dolors e de lors ulcèras, e se repentiguèron pas de lors òbras. »

La cibla causida per Dieu es, aquel còp, « lo trône de la bèstia » siá, la ciutat del Vatican, e sa basilica Sant Pèire de Roma. Dieu confirma donc sa responsabilitat fundamentala de la malediccion que frapa la fe crestiana dempuèi 313, ont se teniá en aquel temps al palais del Latran a Roma. En cabussant aquela zòna dins d'espessas « tenèbras », Dieu punís l'organizacion catolica romana qu'a constantament luchat contra son « lum », en secutant la Bíblia e sos legidors liures independents. A aquela ora decisiva, Dieu testimònia contra lo catolicisme roman que pòrta la culpabilitat d'entrainar dins sa malediccion la religion protestanta dont la condemnacion es revelada dins Apo.3:1 a 3 e Apo.9:1 a 12 ; aiçò per çò que la fe protestanta a refusat los darrièrs « cargats » impausats per Dieu dempuèi 1843 : la vertadièra fe e l'amor de la vertat basats sus la Bíblia e sas profecias. Un mes passa encara e lo Dieu creator vèrsa suls pecadors en febrèr son seisen dels darrièrs flagèls.

Apo.16:13-14 : « lo seisen versèt sa copa sul fluví grand, l'Euphrate. E son aiga agotèt, per fin que lo camin dels reis venent de l'Orient foguèsse preparat. E vivi sortir de la boca del dragon, e de la boca de la bèstia, e de la boca del fals profèta, tres esperits impurs, parièrs a de granhòtas. »

L'Esperit utiliza l'imatge del fach istoric que permetèt al rei Mède Dàrius de s'apoderar de Babylone al temps del rei Belschatsar segon Dan.5. Faguèt desviar lo cors del lièch del fluví e poguèt atal dintrar dins la vila imprenabla a causa de la proteccion de son impausanta muralha. Dieu profetiza atal, lo moment ont la seduccion papala de Roma va cessar. Perque es cap a ela, que los demònis amassan lo camp protestant e tota altra religion crestiana regetada per Dieu.

Una altra explicacion existís. « l'aiga agotada » profetiza la mòrt de las poblacions europèas e sas excoissances americanas e autras. E « los reis de l'Orient » son los elegits del Crist que van enfin accedir a la Canaan celèst, perque aquela darrièra espròva « prepara » lor « camin » cap al cèl.

L'« amassada » regropa donc los « demònis » celèstes, dont lor cap, lo drac en « dragon » siá, en guèrra contra « la rèsta » dels elegits, segon Apo.12:17 ; lo regim papal de « la bèstia » e lo protestantisme siá, lo « fals-profèta » dempuèi 1843 siá, « tres esperits impurs » tals coma la « granhòta » segon Lévi.11:30. Mas aquela comparason amb la « granhòta » s'arrèsta pas aquí. Fonciona pas, mas « sauta » e caracteriza atal los que passen de faison incorrècta « lo lindal » fixat per Dieu, segon aquel verset de Sophonie 1:9 : « En aquel jorn, castigarai totes los que sautan per-dessús lo lindal, los qu'emplenan de violéncia e de fraude l'ostal de lor mèstre. » L'actualitat balha encara un sens suplementari a aquel mot « granhòta » qu'illustra França, perque los angleses cridan sos abitants « los manjaires de granhòtas ». E França es la sola poténcia militar nucleara de « l'Euphrate » europèu e a l'encòp la nacion mai rebèlla e la mai irrèligieuse del mond, l'adoradora de la divessa Libertat.

En ponchant del det « la bèstia » siá, la culpabilitat del catolicisme papal roman, l'Esperit a preparat la compreson d'aquela seisena plaga. Perque la cibla de Dieu es « l'Euphrate » siá, l'Euròpa occidentala plaçada jos la dominacion cultuelle renegada d'aquel catolicisme roman siá, Roma que Dieu simboliza pel nom « Babylone la grand » dins Apo.17:5. Es donc important de saber que lo lièch del « fluví Euphrate » traversava la vila antica nomenada « Babylone » ; la vila bastida pel rei Nébucadnetsar. L'accion restacada a aquela seisena plaga es descricha dins lo verset 14 : « Perque son d'esperits de demònis, que fan de prodigis, e que van cap als reis de tota la tèrra, per tal de los amassar pel combat del jorn grand del Dieu tot poderós. » Los « esperits dels demònis » son estats liberats per Dieu dempuèi la debuta de la « seisena trompeta » segon Apo.9:14 : « e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand Euphrate. » L'« amassada » organizada per la volontat de Dieu a una tòca : « pel combat del jorn grand del Dieu tot poderós ». O triple sens d'aquela expression definiguèt lo « jorn grand » de la victòria de Dieu sus sos enemics, mas tanben la dintrada dins sa « jorn grand » de repaus siá, son sant sabat de « mila ans », profetizat dempuèi lo primièr « seten jorn » de la creacion e ciutat sièis còps dins Apo.20. E « lo combat » el meteís es dirigit contra sa « jorn grand » de repaus santificat. Dieu balha atal a sos vertadièrs elegits l'escasença de se desmarcar dels autres umans rebèls per lor fidelitat a son sant jorn ; aiçò, en despièch de la senténcia de mòrt que serà fin finala pronunciada contra eles pel camp rebèl.

Relevam la correspondéncia d'aquela plaga amb la « seisena trompeta » ont ja, la cibla divina èra « l'Euphrate » siá, l'Euròpa catolica, segon Apo.9:13 : « lo seisen àngel sonèt de trompeta. E ausiguèri una votz venent de las quatre banas de l'autar d'aur qu'es davant Dieu, e disent al seisen àngel qu'aviá la trompeta : Desliga los quatre àngels que son ligats sul fluví grand Euphrate. » La « seisena

trompeta » e « lo seisen dels darrièrs flagèls » divins an en comun l'accion d'« amassar » dels grops independents renegats per Dieu. Aquela amassada a per tòca de menar « un combat », mas atencion a la trapèla ! I a dos « combats » dins la revelacion divina. Lo primièr es lo que se complís al títol de « seisen trompeta ». Es una guèrra murtrièra mondiala, la darrièra del genre, terriblament destructritz, perque nucleara. L'autre « combat » es espiritual e es dirigit contra Dieu e sos sants demorats fidèls ; sos darrièrs elegits. Apo.16:16 li balha per nom « Harmaguedon ». Aquel segond « combat » es profetizat dins la « cinquena trompeta » dins Apo.9:7 : « Aquelas langostas semblavan a de cavals preparats pel combat ; i aviá sus lors caps coma de coronas parièras a d'aur, e lors caras èran coma de caras d'òmes. » En qué consistís aquela preparacion ? Daissada per Dieu en 1843, la religion protestanta a tornat nosar de relacions amb lo catolicisme, fins a s'aliar, oficialament, amb el, per l'aliança ecumenica. L'amassada profetizada s'es donc complit. Mas pontualament de la seisen plaça, una amassada novèla serà organizada per tal de prene una mesura collectiva dont la tòca serà d'amatigar la colèra divina que s'exprimirà pels flagèls versats. Perque s'ajustant los unes als autres, la situacion umana terrèstra es vertadièrament terribla e insuportabla. Lo camp rebèl deu identificar e designar los responsables d'aquela colèra divina. Convencuts d'èsser pas responsables, los rebèls « amassats » son dirigits pels esperits dels demònis que designan los observators del sabat. Alara per calmar la furor de Dieu, la decision d'exterminar aqueles observators del sabat es presa, e una data es fixada per lor execucion. Aquela experiéncia foguèt profetizada per la dels josieus conduches en deportacion a Babylone fins al temps dels reis pèrss. E lo raconte del libre d'Esther o nos descriu. Lo marrit se nomma Haman e organiza las condicions per far penjar lo josieu Mardochee. Esther es una jove femna josieva esposada pel rei Xerxes. Mardochee la premsa d'intervenir en sa favor al prè del rei son marit. Esther s'engatja alara dins un june e prèga Dieu pendent tres jorns. Lo temps passat, parla al rei que vèrsa la situacion. Haman es penjat al gibet dreçat per Mardochee e Xerxes autoriza los josieus a tuar lors enemics locals pendent dos jorns. Aquel scenari es exactament lo que se va complir a partir del 18 de Març de 2030. Aquela data es la que los josieus celebraran en l'annada 2030, perque celèbran cada annada la fèsta del june d'Esther. Lo june concernirà alara, per tres jorns, los darrièrs observators del sabat. Al tresen jorn, data prevista per lor execucion, que serà lo primièr jorn de la prima, Dieu tornarà en forma de Jèsus-Crist per destruire los rebèls que devián executar sos elegits fidèls. Aquel revirament de la situacion del contèxte final es triplament profetizat dins la Bíblia ; un primièr còp, pel nom « Benjamin » de la 12na tribú dels elegits « sagelats » d'Apo.7:8 ; la segonda per l'experiéncia d'Esther ; e la tresena dins aquel tèma del combat « Harmaguedon » dont l'accion es evocada dins Apo.16:19 e desenvolopada dins Apo.18 : « E la vila granda foguèt dividida en tres partidas, e las vilas de las nacions tombèron, e Dieu, se rebrembèt de Babylone la grand, per li balhar la copa del vin de son ardenta colèra. » ; açò essent egalament profetizat pel tèma de « la vendèmia » presentada dins Apo.14:19-20 (e qu'Esaié 53 desenvolopa) : « E l'àngel getèt sa fauç sus la tèrra. E vendemièt la vinha de la tèrra, e getèt la vendèmia dins la tina granda de la colèra de Dieu. E la tina foguèt torçada fòra de la vila ; e de la sang sortiguèt de la tina, fins als mòrs dels cavals, sus una expandida de mila sièis cents estadis. » Rampèli e tradutz la fin d'aquel verset : e Dieu faguèt versar la sang de totes los falses ensenhaires o « falses profètas » qu'an ensenhat la messorga en utilizant inicament perque falsament sa santa Bíblia escricha sus « una expandida de mila sièis cents » annadas de corsas per emportar lo prètz de la vocacion celèsta, segon l'imatge balhat per Paul dins 1 Agacin.9:24 : « Sabètz pas que los que corron dins l'estadi corran totes, mas qu'un sol empòrta lo prèmi ? Corrètz de faison a o emportar. » ; aquela durada de setze sègles debuta a la debuta del sègle 15en abans nòstra èra, e s'acaba a la fin del 1èr sègle crestian ; del temps que Jean recep la vision de l'Apocalipsi.

Segon aqueles modèls revelats, la data del decret de mòrt dels observators del sabat deuriá èsser definida e promulgada lo 17 de Març de 2030. Lo primièr jorn de la prima, lo 20 de Març seguent, Jèsus-Crist tornarà e punirà de mòrt los rebèls colpables en fasent tornar, contra los ensenhaires religioses, la colèra de lors victimas enganadas ; son divin retorn es evocat per aquel verset d'Apo.16:17 : « lo seten versèt sa copa dins l'aire. E sortiguèt del temple, del tròne, una votz fòrta que disiá : Çò n'es fach ! ». Los « sants » assistiran pas a aquel espectacle sagnós perque conduches per Jèsus-Crist, seràn ja dintrats dins l'eternitat celèsta. Es çò que significa l'expression « fòra de la vila » ; la « vila santa », siá, sos elegits fidèls. Los sants quitaràn la tèrra lo 20 de Març, e sus la tèrra, la venjança se poirà perlongar fins a la Pâque 2030. Atal, los darrièrs rebèls periran espotits per las « pèiras de granissas » del seten dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » coma es anonciat dins Apo.16:21 : « E una gròssa granissa, dont las pèiras pesavan un talent, tombèt del cèl sus los òmes ; e los òmes blasfemèron Dieu, a causa del flagèl de la granissa, perque aquel flagèl èra plan grand. »

Per aquel « flagèl de la granissa », Dieu adreça sa leiçon finala a l'umanitat rebèlla. Paga son marrit usatge de tota la libertat que Dieu a balhada a caduna e cadun dels èssers umans sus tota la tèrra. E la tòca d'aquela libertat èra solament d'o causir o d'o combatre amb totas las consequéncias de las

doas causidas opausadas. Aquela leiçon èra ja balhada dins sa « parabòla dels talents » dins la quala darrièr la moneda d'aquel nom, s'amaga l'accion liura, lo zèl o son abséncia, lo fruch portat per cada creatura. E dins aquela meteissa parabòla, Jèsus pronóncia sa condemnacion del « marrit servidor » que vei en el « un mèstre dur, que sèga ont a pas semenat » segon Mat.25:24 : « lo qu'aviá pas rebut qu'un talent s'aproxèt puèi, e ditz : Senhor, sabíai qu'ès un òme dur, que sègas ont as pas semenat, e qu'amassas ont as pas vanné ». E en Dieu venjador e just, se mòstra de cap a el efectivament « dur » e despiedadós, en o liurant al fuòc e a la mòrt ; los dos essent ben meritats.

En reprenent per la fin del mond, lo scenari de la sortida d'Egipte, Dieu nos prepausa de retrobar l'afrontament dirècte de son camp que foguèt representat per son servidor Moïse amb lo del Faraon endurcit per Dieu. A son subjècte Dieu faguèt aquela declaracion dins Exo.9:15-16: « s'aviá expandit ma man, e que t'aguèsse frapat per la mortalitat, tu e ton pòble, auriás desaparegut de la tèrra. Mas, t'ai daissat subsistir, per fin que vejas ma poténcia, e que se publica mon nom per tota la tèrra. » Exo.10:1-2 precisa encara : « YaHWÉH ditz a Moïse : Vai cap a Faraon, perque ai endurcit son còr e lo còr de sos servidors, per far esclatar mos signes al mièg d'eles. Es tanben per que contes a ton filh e al filh de ton filh coma ai tractat los egipcians, e quals signes ai fach esclatar al mièg d'eles. E saupretz que soi YaHWÉH. » E aquelas causas foguèron consignadas dins la redaccion de la santa Bíblia en mena qu'aquel testimoniatge nos profiècha uèi. Perque nos permet de comprene, tot çò que Dieu met en plaça dins nòstra actualitat. Lèu, sortida de la « seisena trompeta », mens desfacha qu'Euròpa, lo Faraon de nòstra epòca serà lo país de l'amarum, America dels USA dont lo còr serà endurcit per Dieu del meteis biais e per las meteissas rasons : l'esperit rebèl e contradisent que s'opausa a la volontat de Dieu revelada. Mas en mai d'aquela mesa en garda contra la desobesissença, lo rampèl dels « dètz plagas » d'Egipte dirigís nòstra atencion sul moment ont lo raconte biblic apelat « la lei de Moïse » es estat escrich. Solament, las doas alianças an per fondament aquela revelacion divina perque, sens la primièra aliança, l'aliança novèla a pas cap de sens. Uèi encara e fins a la fin del mond, dins sèt annadas, nòstre besonh d'un Salvaire perfiech es pas revelat que per nòstra incapacitat personala a obesir perfiechament als comandaments e a las ordenanças impausadas per Dieu. Aiçò responsabiliza totes los que sabon legir dins la lenga de lor país, perque la Bíblia es estada traducha en de multiplas lengas. Vertat es que d'unes libres profetics de la Bíblia son criptats per Dieu per tal d'escartar los legidors indignes per que demòren dins lor ignorància espirituala. Mas los elements essencials revelats dins la Bíblia son clarament exprimits e son donc comprensibles per totes e totas.

Lo vertadièr amor

Per estudiar un tal subjècte, devèm naturalament trobar nòstras explicacions dins l'amor, tal coma l'esperit de Dieu, o viu, o ressent, e o revèla. E ja, debes comprene qu'aquela nòrma divina es la sola qu'a d'importància, perque a per vocacion d'èsser l'unica nòrma destinada a èsser perlongada pendent l'eternitat qu'es encara davant nosautras. Es la nòrma d'aquel amor que l'elegit deu incarnar per poder viure al prè de Dieu eternalament. Es d'aitant mai important d'o comprene, que constituís la vertadièra unica condicion qu'autoriza la dintrada dins la vida etèrna.

Dins 1 Corintians 13, jols noms « amor, caritat, carisme », l'Esperit nos presenta una mena de retrachat robòt de son ideal de l'estat d'esperit que Dieu desira trobar en çò de sas creaturas umanas terrèstras, mas tanben, celèstas. Aiçò, perque la lei d'amor de la nòrma divina es l'unica condicion de la construccion del bonaür partejat per totes. E quand Dieu a decidit de metre fin a sa solitud, a concebut lo projècte de realisar e metre en plaça, en los bastissent pas a pas, las condicions que permeton lo despartiment universal d'un vertadièr bonaür etèrn. Dins aquel projècte, la libertat indispensabla balhada a totes sas creaturas anava immanquablement suscitar d'actituds rebèllas ostilas en çò d'un fum de sas creaturas. O sabíai e aviá ja previst lo jutjament darrièr que destruirà la vida de totes sas creaturas rebèllas definitivament avalidas dins lo fuòc de « l'estanh de fuòc » de la « segonda mòrt ».

Dieu sabíai donc qu'auriá personalament a sofrir en Jèsus-Crist, per recrompar las armas de sos elegits del pecat original e de lors pecats practicats per feblesa. E en coneissença de totes aquelas causas, a volgut complir son projècte. Dempuèi que l'idèa d'un despartiment d'amor es venguda en el, sa solitud li es venguda insuportabla. Tanben, devèm comprene perqué Dieu a acceptat un avenidor de grands patiments, per el meteis e sas creaturas. Perque sabèm que, per la tèrra, aquel temps de

patiments serà estat, principalament, de sièis mila annadas. Mas lo patiment moral mental de Dieu a començat plan abans l'experiéncia terrèstra, puèi que sa debuta remonta pontualament ont son primièr àngel gloriós e perfiech es dintrat en rebellion contra el. Abans d'o crear, Dieu sabia que se rebellaria, mas saber una causa e la viure dins son compliment es plan diferent, per el, coma per sas creaturas. La question se pausa donc encara, coma lo vertadièr Dieu plen de saviesa pòt acceptar de s'impausar un temps de patiments terribles sens recercar çaquela lo patiment coma los déviants umans « masoquistas » o fan sus nòstra tèrra ? La resposta es : dins la recompensa finala ; çò que balha encara un sens precis a aquel verset d'Ecc.7:8 qu'a inspirat : « Melhor val la fin d'una causa que son començament ; melhor val un esperit pacient qu'un esperit auturós. » E per obtenir sa recompensa finala, aurà efectivament recorrut a sa « paciéncia » divina excepcionala. Cal donc qu'aquela recompensa finala siá plan granda per justificar de patir una tala terribla espròva. E per o comprene melhor, Dieu compara aquel resultat final a l'experiéncia de solitud qu'a viscuda eternalament abans la creacion de sos cara e cara liures e independents. Per el, tot èra preferible a aquel estat de solitud. Un temps desagradu deuriá èsser traversat e suportat, per, enfin, aténher lo bonaür bastit sul patiment.

Què es donc aquel amor que Dieu incarna dins tota sa natura divina ? Es un motor, siá un principi e un sentiment, qu'es inseparable de la nocion de la vertadièra justícia. L'amor fonciona coma un « aimant » al nom plan portat e justificat. Mas lo cal pas ignorar, l'asimant es plan conegut pel fach qu'atira cap a el, mas se li restaque pas pro l'idèa que regèta egalament un autre asimant que se presenta jos sa meteissa polaritat. Lo pòl positiu atira lo negatiu, mas dos pòls de meteissa polaritat se regètan. Tot parièr, Dieu regèta tota concurréncia, tota altra falsa divinitat que se substituís a el. Atal ja, sul principi de l'asimant, l'amor de Dieu va atirar cap a el sos vertadièrs elegits. Mas que recercan Dieu e sos elegits dins aquel departiment d'amor ? Lo plaser. S'a fòrça parlat a prepaus de l'amor, e sovent amb fòrça prejudicats. Ai ieu meteís, pendent un temps, trobat injustificat lo fach que lo meteís vèrb « aimar » se podia aplicar a las causas materialas, coma a las creaturas e al Dieu creator el meteís. Uèi, pensi que la causa es possible, parce darrièr lo vèrb « aimar », i a la recèrca del plaser ressentit a totes los nivèls imaginables. Se disi « aimi aquel plat », exprimissi lo fach que manjar d'aquel plat crèa en ieu un plaser. Se disi « aimi Dieu », exprimissi çò meteís. Perque la vida es atal facha, s'aima unicament çò que crèa en nosautras lo plaser, lo bonaür, la pensada positiva, la jòia, l'alegrança. E es perque espròva aqueles meteisses efièches, que Dieu balha tant d'importància a l'amor que recep, en retorn del sieu, de la part de sos vertadièrs elegits ; aiçò, perque partejan son amor de las causas qu'aima. En creant dels cara e cara liures, Dieu a descobèrt lo plaser del departiment e a sauput que son bonaür etèrn èra ligat a aquela causida.

En venent al mond, lo mainatge que nais sus la tèrra a tot a descobrir, e a l'edat rasonabla, deu a son torn far de causidas e s'i fixar. Sas causidas van condicionar son destin : los marrits lo van alunhar de Dieu, los bons o van raprochar d'el, aquí encara, coma lo principi de l'asimant. Dieu nos balha dins la forma de nòstre sistèma solar, un imatge magnific de son atraccion solara fondamental. E totes las planetas viran a l'entorn d'el en recebant son lum, sa calor, sa radiacion. I a de pichonas e de las gigantas demest aquelas planetas que viran sus d'orbitas diferentas a de velocitats egalament diferentas, e dins de senses diferents. Tot parièr, sos elegits son diferents en color de pèl, en aspècte fisic e en caractèr mental, mas los aim a totes dins lor diversitat coma Jèsus a aimat sos apòstols als caractèrs tan diferents los unes dels autres.

Sus la tèrra, l'elegit se distinguís dels autres cresents apelats, en çò que tròba dins l'amor rebut de Dieu, un plaser superior a tot autre plaser terrèstre. L'amor es un departiment dins lo qual, la reciprocitat fa lei. Cal èsser dos per conjugar lo vèrb « aimar » e los dos concernits devon obtenir satisfaccion de lor plaser. Se l'un o l'autre es frustrat dins son espèra e son exigéncia, lo departiment de l'amor ven impossible. Aquel principi s'aplica a las relacions dels cobles umans aitant qu'a la relacion individuala amb Dieu, lo totpoderós esperit invisible. Amb claror e simplicitat, l'apòstol Joan nos ditz dins 1 Jean 5:1 a 4 : « (Verset 1) Qual que siá crei que Jèsus es lo Crist, es nascut de Dieu, e qual que siá aime lo que l'a engendrat aime tanben lo qu'es nascut d'el. (Verset 2) Coneissèm qu'aimam los mainatges de Dieu, quand aimam Dieu, e que practicam sos comandaments. (Verset 3) Perque l'amor de Dieu consistís a gardar sos comandaments. E sos comandaments son pas penoses, (Verset 4) perque tot çò qu'es nascut de Dieu trionfa del mond ; e la victòria que trionfa del mond, es nòstra fe. » Precisi aici, que lo primièr verset, que ditz « Qual que siá crei que Jèsus es lo Crist, es nascut de Dieu », a pas valor que se los tres autres condicions citadas dins los tres versets següents son aplicadas pels cridats que se reclaman d'aquelas declaracions biblicas. Solament, dempuèi, l'apostasia generala de la fe crestiana creada per la patz religiosa establida per Constantin 1èr lo grand, en 313, dins son decret de Milan, aquelas condicions son pas mai estadas emplenadas. En mena qu'uèi encara, dempuèi aquela data, de las folas de falses crestians se reivindicàn injustament e indignament del salut ofèrt per la gràcia del Crist Jèsus. La falsa interpretacion actuala del verset 1

pausa sul cambiament del contèxte de las epòcas viscudas e concernidas. La declaracion de Jean èra pas valable que per l'epòca apostolica.

La compreneson del principi de l'amor permet a l'òme de s'interrogar e de se demandar se Dieu pòt trobar de plaser en el. E los tèxtes biblics indican la nòrma de l'obesissença que crèa en Dieu lo plaser. Lo que s'interroga pas a aqueste prepaus comet l'error granda qu'o va conduire a la mai terribla de las desillusions, se pasmens son desir de salut es grand e real.

L'amor de Dieu es religat a l'amor de las causas qu'a creadas quand son agachadas e apreciadas a aquel títol. L'amor dels cobles legitimats per Dieu, l'amor dels mainatges per lors parents e dels parents per lors mainatges, l'amor de la vida e de las causas agradivas qu'ofrís, totas aquelas amors son restacadas al sol e unic Dieu creator. Lo palais e la lenga que relèvan un gost, un parfum, una odor agradiva pren una valor religiosa que Dieu a confirmada dins l'organizacion de sos rites religioses de l'anciana aliança. E dins Apo.5:8 e 8:5 confirma aquela comparason dels « perfums » amb las « pregàrias » que sas « sants » elegits li adreçan. Los dos an en comun lo caractèr agradiu que balha de plaser a Dieu, lo qual, en retorn, renvia d'ondas de plaser dins l'esperit del que s'adreça sieu dins la vertadièra santetat. Dins aquel estudi, onori aquel mot plaser que l'umanitat restaca, per sa pèrda, unicament als plasers defenduts per Dieu. Oblida atal lo sens nòble e pur qu'aquel mot pòrta quand es restacat a l'obesissença de Dieu. E tròbi qu'aquel mot plaser rapròcha Dieu de l'òme e l'òme de Dieu inicialament format a son imatge. Aquel tèxt d'Esaïe 58:13-14 confirma aquela nocion de « plaser » : « se retenes ton pè pendent lo sabat, per far pas ta volontat en mon sant jorn, se fas de sabat tos delicis, per santificar YaHWÉH en o glorificant, e se l'onoras en non segon ponch tas vias, en te liurant pas a tas inclinacions e a de vans discorses, alara metràs ton plaser en YaHWÉH, e te farai montar sus las nautors del país, te farai gaudir de l'eretatge de Jacob, ton paire ; perque la boca de YaHWÉH a parlat. »

Sus la tèrra, tot çò que viu perlonga son existéncia pel mejan del plaser que sa noiridura li balha. Çò es vertat pels animals coma pels èssers umans. E pertocant los òmes, res es pas mai domageable que de destruire aquel plaser de manjar. Es una trapèla dins lo qual l'umanitat modèrna es tombada, perque dins l'opuléncia e lo demai, l'òme manja per costuma mai que per besonh. Tanben quand pren sa noiridura, l'avalas sens plaser. En consequéncia, son còs la recep dins las mai marridas condicions per el. La dicha e lo bon sens nos balhan aquel savi conselh : « cal manjar per viure e non viure per manjar ». Aiçò denóncia las consequéncias desastrosas en consequéncia de manjar sens fam per l'organisme uman. Dins lo regne animal, las creaturas de Dieu sabon manjar segon lor besonh real, se tròba pas d'obesitat demest elas. Los excèsses son reservats a l'umanitat e dempuèi l'experiéncia americana, primièra a demostrar la causa, de las gents obesas se multiplican dins los païses occidentals e orientals rics e fortunats. E es pas sens rason que Dieu a pres la pena de far escriure per Moïse tant d'ordenanças relativas a la noiridura, dins son libre apelat « Lévitique ». E aquel subjècte es intimament religat al de l'amor. Las ordenanças divinas an dos ponches, l'un es espiritual, l'autre es carnal. Se lo còs fisic dins lo qual vivèm es fòrça carnal, es tan vertadièr coma sa relacion amb Dieu passa per nòstre esperit qu'anime pel foncionament de nòstre cervèl e de sas cellulas, dels elements plan carnals e fisics. Lo respècte de las règlas alimentàrias fixadas per Dieu se justifica particularament dempuèi qu'en venent sus la tèrra, en Jèsus-Crist, Dieu nos a revelat que lo còs fisic aviá vocacion a venir « lo temple o santuari » de sos elegits. Nos prepausa donc d'agachar nòstre còs fisic coma un « temple » sacrat, o consacrat per li tornar un culte, a partir de lo qual una relacion entre nòstre esperit e lo sieu va èsser renduda possibla, mas unicament jos sas condicions prescrichas e reveladas dins sa Bíblia. Trobam a prepaus del tèma del « manjar » pur o impur, dins Lévi.7:20-21-25, tres ordenanças que, non respectadas e desobesidas, an per consequéncia aquel jutjament de Dieu : « serà fortificat de son pòble ». La severitat d'aquel jutjament divin fa pròva de l'importància que balha a sas ordenanças. L'òme es naturalament superficial, mas Dieu es tot lo contrari, solidament e fèrmament estacat al principi de la vertat que concernís aitant, sas paraulas e sos simbòls profetics, que lors compliments reals dins la vida umana. Las leiçons mai importantas que Dieu balha, pels escriches de la Bíblia, pausen mai, sus l'esperit de deduccion, que sus las letras escrichas. Atal, Dieu a pas jamai defendut formalament a l'òme, de manjar de carn qu'a autorizat solament, oficialament, après lo deluvi. Mas cadun pòt comprene que lo regim ideal èra pas aquel regim carné, mas lo regim vegetarian o vegetalian qu'aviá prescrich per Adam, Eve e lor descendéncia terrèstra. En mai, ausissèm Dieu se glorificar estant que pendent quaranta ans, noirits per la manna celèsta dins lo desèrt, Israèl es pas estat frapat per la malautiá. Es encara una leiçon que l'amor de Dieu permet de relevar. L'elegit pòt atal comprene que Dieu o vòl san e en bona santat. Perque pòt pas èsser digne de l'estatut de « sant » que los que son « sans » de còs e d'esperit. Tanben per respondre a aquela espèra, los vertadièrs elegits van temptar de reproduire las condicions d'aquela vida dels israelitas noirits al desèrt, un còp per jorn, cada matin e retira ja aquí, una leiçon pel sabat. Aquel jorn, Dieu balha pas de noiridura pel còs, mas balha una dobla dòsa la velha, lo divendres matin. La leiçon

donada es que lo sabat es mes a despart per Dieu, coma un signe profetic del temps ont « l'òme viurà pas mai de pan », mas unicament « de paraula de Dieu », perque serà dintrat definitivament dins la vida etèrna. E nòstra condicion terrèstra actuala es definida per aquel verset citat per Jèsus, dins Mat.4:4 : « Jèsus respondèt : Es escrih : L'òme viurà pas de pan solament, mas de tota paraula que sortís de la boca de Dieu. » Dempuèi mantuna annada, ai adoptat aquela practica e fach del jorn del sabat un jorn de june complèt absolut al cors de lo qual ensenhi e parteja amb mos fraires e sòrres en Crist, sens cap de feblesa, lo lum revelat per nòstre Dieu creator inspirador e regenerador.

Al desèrt, Dieu daissava sas creaturas causir la quantitat de lor noiridura segon lor besonh e quand lor causida foguèt portada sus la carn animala de las calhas, dels milièrs se moriguèron per lors excèsses alimentaris. Las leiçons divinas son balhadas, mas sols « los qu'an d'aurelhas per ausir » las leiçons divinas, los ausisson e los meton en practica a lor profièch personal e per la glòria del Dieu qu'aiman. A l'invers, a l'intencion dels rebèls, Dieu faguèt dire a Esaïe dins Esa.6:10 : « Rend insensible lo còr d'aquel pòble, endurcits sas aurelhas, e barra-li los uèlhs, per que veja pas ponch de sos uèlhs, ausisca pas ponch de sas aurelhas, compenga pas ponch de son còr, se convertisca pas ponch e siá pas ponch garit ».

L'amor es donc lo despartiment del plaser, çò qu'implica la necessitat de conèisser los gostes de l'èsser aimat, sens qué, es pas possible de respondre a son espèra. La Bíblia foguèt escriha per que cadun aprenga çò que Dieu ten per agradiu. Aiçò ditz, la responsa umana depend de la vertadièra natura de cadun de nosautres. Los rars elegits tenon compte d'aquelas informacions, e tota la rèsta dels umans los ignòra totalament o parcialament. Mas lo Dieu de vertat s'accontenta pas de çò qu'es solament parcial e serà la causa de las desillusions finalas. L'elegit a pas aitant a crénher lo combat extèrn que lo que deu liurar a l'interior d'el, contra l'egoïsme, que caracteriza naturalament los eretièrs del pecat d'Adam e Eve. En primièr, dins l'aliança novèla qu'instaura, Jèsus a balhat l'exemple de l'esperit d'abnegacion que vòl retrobar dins la vida de sos elegits. Los apòstols an rebut e respondut positivament a aquela leiçon, e an pas esitat a daissar los marrits increduls prene lor vida qu'an ofèrt en sacrifici viu. Dieu es estat glorificat per aquel testimoniatge de fisança plaçada dins sa promessa de la resurreccion finala. Perque Jèsus e totes sos martirs de l'istòria umana an acceptat de se morir mai o mens atrocement, a causa de la fe qu'an balhat a las promessas divinas de la « recompensa finala » ; siá, al « plaser » que retrobarián dins lo còs celèst de lor resurreccion. Avent assistit a la resurreccion de Jèsus, sos apòstols e sos discípols cresquèron en sa promessa sens lo mendre docte, sens la mendre restriccion.

Uèi, avèm lo testimoniatge balhat per aqueles primièrs testimònis de Jèsus-Crist, mas avèm dins sa revelacion profetica entièrament descriptada, l'equivaléncia de la resurreccion de Jèsus. L'obertura de nòstras intelligéncias sus de mistèris que demòran incomprendibles pels autres umans constituís la viva pròva de l'amor del Crist renovelat e adaptat als temps e a las epòcas. Aquel « testimoniatge de Jèsus », segon Apo.19:10, es lo testimoniatge de son amor pels que la pensada de son retorn regaudís e transforma. Cada setmana, lo sabat del seten jorn o profetiza, en mena que lo nom balhat a sa darrièra institucion universala oficiala siá, « glèisa adventista del seten jorn », amassa los dos tèmas que ne fan pas qu'un, que concernís aquel retorn final esperat vanament tres còps e esperat dempuèi lo temps dels apòstols a l'epòca de son ministèri terrèstre. Es çò que revèla son escambi amb eles relatat dins Mat.24 dont lo verset 3 dich : « Se seguèt sus la montanha dels olivièrs. E los discípols li venguèron en particular pausar aquela question : Diga-nos, quand aquò arribarà, e qual serà lo signe de ton aveniment e de la fin del mond ? » Nòta plan sa primièra responsa, perque es fondamental per descriure doas mila ans, mai o mens, de fe crestiana : verset 4 : « Jèsus lor respondèt : Prenètz garda que degun vos sedusisca pas. » Perque ja, aquel avertiment los concernissián fòrça mens que lors descendents fins a son retorn final.

Uèi, en fin de la prima 2023, esclarats per la profecia descriptada, podèm comprene l'importància d'aquel avertiment balhat per Jèsus, puèi que Dieu nos a balhat de relevar las pròvas que condemnan, las unas après los autres, las diferentas formas de las institucions religiosas crestianas expandidas sus la tèrra entièra, totas victimas de la « seduccion » satànica. Demòra donc, mens de sièis annadas, per que cada elegit descobrisca que la revelacion profetica es una letra d'amor adreçada, per Dieu, als qu'aime, perque lor fe e lor interès per aquelas causas plan santas, qu'a preparadas per eles, testimònen que l'aiman tan plan fòrça. Atal, tal coma l'asimant atira unicament lo fèrre e l'acièr e ignòra tot autre metal, per son amor, Dieu atira pas que los qu'an vocacion e natura per èsser atirats per el. Eles sols demoraràn après sièis mila annadas de seleccion terrèstra. Aquí perqué, considèra ja que, coma Jèsus l'a dich en son temps, vives entornejat de mòrts vius qu'an pas mai que quelques annadas de vida davant eles. Apren e accèpta l'idèa d'una separacion definitiva perque, tròp leugièrs pel jutjament del cèl, tos amics e tas amors terrèstras seràn lèu avalidas, destruchas per la guèrra, la famina, la mortalitat e sas malautiás, o en darrièr, a la prima 2030, al jorn del retorn gloriós del « Rei dels reis e Senhor dels senhors », pel Dieu totpoderós YaHWéH, Micaél,

Jèsus-Crist.

Crenhes pas de far conéisser a l'entorn de tu, l'anóncia d'aquel retorn gloriós e sas explicacions plan simplas, perque aquela coneissença es ton privilègi al prè de Dieu e dels òmes. Aquela informacion balha a cadun e a caduna l'oportunitat de revelar sa vertadièra natura e aiçò, sens risc particular per tu. Dieu protegís los que li apartenisson e a besonh d'eles vius, per o glorificar dins aquela darrièra espròva de fe « adventista » qu'a començat a la prima 2018 e que s'acabarà a la prima 2030.

Pòdi pas quitar aquel tèma de l'amor de Dieu, sens evocar aquel subjècte que m'es car, perque concernís l'amor de la vertat. Es en çò mieu, una causa restacada a ma natura, detèsti la messorga jos totas sas formas dempuèi ma naissença. Qué el siá qualificat de blaga, de faula, de bluf, demòra la messorga detestabla, perque engana la fisança de l'èsser uman e pòrta pas que de consequéncias desagradivas de patiments e de desillusions. Dieu li balha lo drac per Paire, vaquí un argument qu'incita a o detestar, l'aver en òdi.

A l'opausat, lo despartiment de la vertat bastís la fisança dels que l'ausisson. Jèsus-Crist a balhat aquel principi dins Mat.7:12 : « Tot çò que vos volètz que los òmes fagan per vosautres, fasètz-o tot parièr per eles, perque es la lei e los profètas. ». Cap d'elegit del Crist desira pas èsser enganat e pòt pas, el meteís, enganar son venent. Dieu bastís l'unitat de sos elegits sus lor despartiment de sa vertat e de la vertat entièra, profana o espirituala. L'amor de la messorga es un critèri dels fils del drac segon Apo.22:15 : « Defòra los cans, los encantaires, los impudiques, los murtrièrs, los idolatras, e qual que siá aima e practica la messorga ! » Dins aquela darrièra declaracion, Jèsus confirma las doas precedentas citadas dins Apo.21:8 e 27. Aquela tripla condemnacion de la « messorga » s'aplica contra totas las creaturas que son pas seleccionadas per el al títol d'elegits. E per sos elegits, aquela justa condemnacion de la « messorga », per Dieu, es la responsa balhada a lor mai grand vòt ; sa responsa a lor « amor per tota sa vertat » revelada.

A qual signe se pòt identificar l'amor ? Al fach d'apreciar la preséncia e lo despartiment amb l'èsser aimat divin o uman. Los que s'aiman son pas preissats ni desiroses de se separar. Dieu s'i engana pas e identifica sos elegits per aqueles meteisses comportaments de cap a el. Òm lo quiti a pentiment lo ser per o retrobar melhor tre lo matin dins un còs pausat. E los estudis de sas revelacions son seguits amb perseverança e fermetat. Per un jove coble maridat, l'isolament seriá l'ideal per que luènh dels autres umans, aprengan a bastir lor vida comuna en s'apiejant l'un sus l'autre, mas dins la vida modèrna, es l'opausat absolut d'aquel ideal que s'es generalizat. Los èssers umans s'aglutinan dins de vilas tanben terrifiants per lor extension que per las temptacions qu'ofrisson a lors abitants. La separacion de sos elegits, del mond e de sas nòrmas, es encara deguda a l'amor de Dieu. N'a balhat un evident testimoniatge, en conduent son primièr Israèl dins lo desèrt d'Arabia, ont èra entièrament protegit de las marridas influéncias dels pòbles pagans de l'epòca. Es pas donc pas dificil de comprene que Dieu desira per sos elegits crestians la meteissa separacion, senon fisica, almens mentala e espirituala. L'elegit del temps modèrn actual sap qu'al jorn del retorn del Crist, « en aquela nuèch, de doas personas dins un meteís lièch, l'una serà presa e l'autra daissada », segon Luc 17:34. Los qu'aiman la messorga partejaràn pas l'eternitat dels qu'aiman la vertat ensenhada per Dieu dins sa santa Bíblia ; foguèsson maridats e demorats fidèls l'un de cap a l'autre.

L'amor es la rason qu'a conduch Dieu a crear dels cara e cara liures. Aquel amor se plaça donc a la debuta de sas creacions d'èssers vivents liures e independents, successivament, celèstes e terrèstres. E logicament, sa suprèma importància en fach la caneja e la nòrma del jutjament divin. Dieu crèa la vida liura per seleccionar, en ela, sos elegits, qu'identifica segon l'amor que li pòrtan. E l'explicacion que vau desvolopar aici ne testimònia, la fe depend de « l'intelligéncia ». Dan.12:3 e 10 confirman aquel ligam inseparable qu'unís amassa « l'intelligéncia » e l'eleccion : « los que seràn estats intelligents lusiràn coma l'esplendor del cèl, e los qu'auràn ensenhat la justícia, a la multitud lusiràn coma las estelas, a totjorn e a perpetuitat. .../... Mantun serà purificat, blanquits e espurats ; los marrits faràn lo mal e cap dels marrits comprendrà pas, mas los qu'auràn d'intelligéncia comprendràn. » En qué los elegits se mòstran mai « intelligents » que los autres umans ? Paradoxalament, per lor actitud umila e simpla que lor permet d'acceptar l'estatut de creaturas que Dieu lor balha. E en consequéncia, lor intelligéncia los conduch a acceptar de se sometre al Dieu totpoderós que los a creats. S'agís d'una reaccion naturala dont los animals eles meteisses son dotats e que se crida l'instint de conservacion. L'òme intelligent a tant de rason que l'animal de cercar de favorizar la prolongacion de sa vida. En mai, dins son engatjament religiós, una bona suspresa li es reservada : va descobrir que son Dieu creator sublima l'amor e la vertadièra justícia.

Cadun sap que, segon la dicha populara, « l'amor se comanda pas ; s'ordene pas ». Aiçò, perque aimar depend de nòstra natura personala dins la quala nòstra volontat ten pas cap de ròtle. Degun pòt pas explicar perqué s'aima tala o tala altra causa. Aiçò es tan verai, qu'una altra dicha dicha : « los gostes e las colors se discutisson pas ». E çò es aitant vertat per las causas que pels èssers vius, umans o animals. Alara dins aquel cas, coma explicar aquel verset de Deu.6:4-5 dins lo qual Dieu

declara : «Escota, Israël ! YaHWÉH, nòstre Dieu, es lo sol YaHWÉH. Aimaràs YaHWÉH, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma e de tota ta fòrça. E aqueles comandaments, que te balhi uèi, seràn dins ton còr.» ? E dins Mat.22:37, Jèsus cita a son torn las paraulas del verset 4 en ajustant « e de tota ta pensada ». De mena, testimònia qu'una unica aliança divina fondada sus aquelas valors se perlongue dins l'aliança novèla que sa mòrt va instaurar. Dieu ignòra pas pasmens pas que l'amor s'ordena pas. Alara perqué o fa ? La resposta es la seguenta : jos aquel aspècte d'òrdre balhat, Dieu descrich lo retrach robòt dels elegits que desira salvar e que nomma « Israël » siá « venceire amb Dieu ». Convida los èssers umans a respondre a sos critèris selectius. Los elegits i pòdon respondre sens problèma ; mas la rèsta de l'umanitat i pòt pas respondre. En fach, aquela descripcion a per tòca d'exclure los candidats al salut que ne son pas dignes, perque respondon pas als critèris del caractèr qu'exigís. L'ordenança divina « aimaràs » condemna donc qual que siá « aima pas » çò qu'es ordenat. E en descrivent la nòrma del salut, Dieu jutge e condemna tot çò que li correspond pas. De versets de la Bíblia meton l'òme ne garda contra la faïçon dont s'apròcha de Dieu. E lo rasonament de la vertadièra « intelligéncia » permet de comprene que lo que se reclama de Dieu sens l'aimar, coma l'exigisca, comet un doble pecat. Aiçò, perque l'exigéncia divina publicada el defendut de se reclamar d'el ; sabent que son esperit desobesissent lo ne rend indigne de faïçon evident e incontestabla. L'obesissença e la desobesissença son los dos ponches de supòrt del jutjament de Dieu. Lo vertadièr amor es naturalament obesissent e los elegits qu'aiman Dieu e sas vertats biblicas de faïçon naturala an pas de dificultats màgers per se conformar a las exigéncias divinas reveladas. Tot parièr, a l'opausat, l'èsser rebèlla que sap pas aimar Dieu, segon sa nòrma, li desobesís e se reivindicant pasmens d'el, per son salut, son engatjament religiós o rend mai culpable qu'un uman atèu vertadièrament incroyant. Aquel verset de Jean 17:3 confirma totalament aquela analisi : « Solament, la vida etèrna, es que te coneisson, tu, lo sol verai Dieu, e lo qu'as enviat, Jèsus Crist. » Conéisser Dieu, es conéisser son exigéncia del vertadièr amor qu'obesís e met en practica tota sa divina voluntat. Aquel autre verset de 2 Tim.2:19 dich çò meteís, en ajustant una sevèra mesa en garda contra « l'iniquitat » : « Pasmens, lo solid fondament de Dieu rèsta de pè, amb aquelas paraulas que li servisson de sagèl : Lo Senhor coneis los que li apartenisson ; e : Qual que siá pronóncia lo nom del Senhor, que s'aluènha de l'iniquitat. ». Solament aquela « iniquitat » comença ja dins lo fach de se reclamar del salut de Jèsus-Crist mentre que la desobesissença, que torna la cridat indigne, el defendèt d'o far. E lo 3en comandament confirma aquela defensa en disant dins Exo.20:7 : « Prendràs pas ponch lo nom de YaHWÉH, ton Dieu, de badas ; perque YaHWÉH daissarà pas ponch impunit lo que prendrà son nom de badas ».

Dins sa parabòla dels dos filhs, Jèsus confirma que l'amor obesissent constituísca lo testimoniatge que li permet de justificar sos elegits. La trobam dins Mat.21:28 a 31 : « Que vos ne sembla ? Un òme aviá dos filhs ; e, s'adreçant al primièr, ditz : Mon mainatge, va trabalhar uèi dins ma vinha. Respondèt : Vòli plan, senher. E anèt pas. Lo qual dels dos a fach la voluntat del paire ? Respondèron : Lo primièr. E Jèsus lor ditz : O vos disi en vertat, los publicains e las prostituïdas vos davançaràn dins lo reialme de Dieu. » Los josieus a los quals Jèsus s'adreça balhan a Jèsus la bona resposta. Çò fasent, testimònian que son sans d'esperits e donc terriblament culpables, perque se compòrtan eles meteisses de filhs desobesissants que dison a Dieu : « vòli plan » te servir, mas o fan pas. Aqueles dos filhs simbolizavan inicialament los servidors de Dieu de las doas alianças. Lo primièr filh èra l'imatge dels pagans demorats en defòra del servici de Dieu, mas puèi al temps fixat per lor conversion, se mostrèron fòrça zeloses per son òbra dins la quala anavan dintrar per Jèsus-Crist. Lo segond filh designava l'Israèl josieu, a lo qual Jèsus se presentava per acabar lo projècte salvateur de Dieu. En anonciant qu'aquel filh aquí dich « Vòli plan senher, mas anèt pas », Jèsus profetizava lo refús de la nacion josieva d'o reconéisser al títol de Messias enviat per Dieu. Aquí perqué, son jutjament es exprimit en aqueles tèrmes : « O vos disi en vertat, los publicains e las prostituïdas vos davançaràn dins lo reialme de Dieu. » Mas aquela parabòla se complís tornarmai dins l'aliança novèla e los dos filhs i son encara representats, aquel còp, dins la fe crestiana. Entre lo cridat elegit e lo cridat descasut, es encara la santificacion siá, l'obesissença concrèta mesa en practica que fa la diferéncia e justifica l'eleccion dins la seleccion divina.

Quand una de sas creaturas se reclama d'el, Dieu coneis sas òbras e l'aspècte que pren sa fe. L'elegit obesís e o glorifica, mas que n'es del que li desobesís ? Sa pretension al salut pren la forma d'una « arrogància » que Dieu punís fin finala pel mòrt e sustot, per la « segonda mòrt ».

Per plan comprene la pensada de Dieu, reprenèm son projècte salvateur al començament. Dins Apo.17:8, relevam que Dieu coneis los noms de totes sos elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist pendent las 6000 annadas reservadas a aquela accion de seleccion. Es donc per la rèsta, que concernís las incroyants, los increduls, e los rebèls, qu'organiza un programa de desenvolopament evolutiu. Perque lo projècte creacionista divin a dos ponches principals : lo primièr consistís a

seleccionar sos elegits etèrns, e lo segond concernís lo jutjament e la destruccion definitiva dels non seleccionats. Lo jutjament de Dieu ofrís pas totjorn qu'aquelas doas causidas opausadas dins l'absolut : « la vida e lo ben ; la mòrt e lo mal ». O devèm realizar, mas « l'imatge de Dieu » s'es pas trobada en Adam qu'abans lo pecat original. Aquel pecat essent estat comés, a perdut aquel « imatge de Dieu » qu'es estada remplaçada, en el, per la del drac, a lo qual a preferit obesir. Aquel « imatge de Dieu » s'es pas retrobada dins un èsser uman qu'en Crist, l'àngel Micaël incarnat en Jèsus. En manjant de fruch de « l'arbre de la coneissença del ben e del mal » simbòl del drac rebellat, Adam èra vengut a son torn, après Satan, un « arbre de la coneissença del ben e del mal » que podí pas que transmetre a sa posteritat, son funèst eretatge de mòrt e de malediccion. Après el, la reconciliacion amb Dieu podí pas èsser obtenguda que per l'òbra de redempcion fondada sus Jèsus-Crist e son sacrifici voluntari expiatòri. E fins a sa venguda sus tèrra, dels sacrificis animaliers l'an precedit e simbolizat dempuèi Adam. E es dins aquel ministèri salvateur, qu'en Crist, Jèsus fa pròva de l'immens amor de Dieu, per sos elegits, que ven salvar en expiant lors pecats a lor plaça.

L'amor de Dieu atal demostrat es d'una tala amplor, que sols sos elegits pòdon estimar e apreciar sa valor. Es, en efiech, escandalós de veire l'amor de Dieu èsser esplechat e reivindicat per de creaturas, que se'n mòstran totalament indignas en redusent lo salut a una simpla etiqueta religiosa. Los qu'ensenhan aquelas causas semblan mai als romans, que plantavan fredament de clavèls dins los punhets e los pès dels crucificats, qu'als umils apòstols de Jèsus-Crist, dont se reclaman, pasmens, coma eretièrs istorics legitims. Ignòran que son jutjats pel Dieu de Vertat, l'Esperit sant a lo qual res es pas amagat ni capable de l'èsser. Per sos elegits, fa pas cap de dobte qu'aquel Dieu perfièch sant e just a jutjat e condemnat aqueles èssers indignes ; sas Revelacions profeticas ne testimònen. Mas l'execucion de sa senténcia se compliguèt pas qu'al temps que causiguèt per o far. Tanben, dins l'espèra d'aquel moment, la religion crestiana monoteïsta deu conservar son aspècte « confús » qu'en fach l'eretièra dels abitants de la torre de « Babel ».

Abans de revelar son amor al nivèl sublimat, nòstre Paire celèst a del preparar son pòble de l'Israèl nacional carnal. En efiech, podèm pas que reconèisser l'enòrme cambiament constatable entre la faïçon dont Dieu èra generalament agachat e jutjat pels òmes de l'anciana aliança e los de la novèla. Las concepcions de Dieu son opausadas dins l'absolut. Aitant, dins l'anciana aliança, s'a gardat lo sovenir del Dieu esglasiant qu'a parlat del naut del mont Sinai, aitant dins l'aliança novèla, la multitud dels falses cresents creson pas mai que Dieu siá capable de punir, de tuar, e encara pièger, d'exterminar. E aquel resultat es degut a l'agach portat sul Crist crucificat, feble e fraternal. Calí donc que Dieu prepara, entre sas doas alianças, un messatge que permeta a sos elegits de comprene la rason d'aquel enòrme cambiament que l'aliança novèla anava provocar, per fin que lo pòscan acceptar e s'i conformar. Aquel messatge, es lo que Dieu ensenha pel testimoniatge de Job, sa « fidèla e intègre servidor ».

En fach, quala èra la pensada dels josieus de l'anciana aliança a prepaus del pecat e del castig divin ? Los tres amics que Job encontra pendent son dolorós testimoniatge, s'acòrdan totes sus aquel ponch : se Job es frapat per Dieu, es qu'a pecat contra Dieu. E aquela pensada èra dins l'immensa majoritat dels josieus e la causa es justificada, perque los escraches de Moïse ensenhan pas enlòc que l'innocent deu èsser punit per Dieu ; tot almens, dins los articles de sas leis, perque sens que los josieus l'ajan clarament comprés o relevat, los rites dels sacrificis dels animals innocents ensenhavan ja la pensada qu'una victima innocenta se podí substituir a l'òme pecador, per portar e expiar a sa plaça sos pecats. E donc, a l'extrèm opausat, dins l'aliança novèla, lo fals cristianisme n'es arribat a condemnar la pensada que Dieu punís lo pecat. La vertat èra segur entre aquelas doas pensadas opausadas a l'extrèm. E Dieu se servís de l'experiéncia de Job en obrissent per nosautres lo cèl, puèi que nos fa descobrir un dialòg que parteja amb Satan, son enemic. Dins aquel testimoniatge, abans d'o frapar, Dieu confirma son jutjament sus Job que jutja « fidèl e intègre ». E nos fa descobrir perquè un èsser innocent coma el es frapat per Dieu. De son costat, Job ignòra tot d'aquel desfís qu'opausa Satan a Dieu e dins lo qual es abans Crist coma los « dos boccs » del « jorn dels expiations » fach pecat siá, tractat coma un pecador. La tòca d'aquela leiçon es de permetre a sos elegits de comprene perquè, en l'an 30 de nòstra èra, lo Crist es mòrt, crucificat lo Dimècres 3 d'Abril, la velha del sabat de la fèsta de la Pâque. Perque, a son torn, lo Crist, perfièch e innocent, se va morir per expiar los pecats de sos elegits. E après el, sos apòstols e sos discípols se van tanben morir, tuats malgrat qu'innocents. Mas ailàs, la natura umana tomba totjorn dins los excèsses, e la consequéncia pèrversa d'aqueles testimoniages de la Bíblia e de l'istòria fa que la pensada crestiana generala de nòstre temps considèra, qu'èsser frapat de mòrt, per sa fe, constituís una pròva de l'autenticitat d'aquela fe. E res es pas mai fals qu'aquel rasonament. En fach, la mòrt e son acceptacion pròvan pas absolutament res dins nòstra epòca. Provava la vertadièra fe dins los tempses de las persecucions, mas dempuèi l'instauracion de la patz religiosa après 1800 e 1844, la vertadièra fe es demostrada per l'amor de la vertat ensenhada dins la santa Bíblia, e sustot, dempuèi 1843, per l'amor de las vertats

contengudas dins los tèxtes de las profecias d'aquela santa Bíblia. Lo passatge de la lei a la fe èra tanben lo del passatge del Dieu « dur » al Dieu « amor ». Pasmens la vertat èra encara diferenta, perque aquela duretat de Dieu dins l'anciana aliança èra acompanhada ja de nombrosas pròvas de son amor. Mas per comprene aquela « duretat » imputada a Dieu, devèm ausir, coma e a que, Dieu imputa aquel genre de pensada. Dins sa parabòla, Jèsus atribuís aquel agach injust portat sus Dieu, al servidor infidèl que regèta e condemna. E aquela revelacion imputa aquel marrit jutjament, qu'estima que Dieu es « dur », als josieus rebèls de l'anciana aliança, mas tanben après eles, als falses crestians rebèls de la novèla.

En realitat, Dieu es totjorn demorat lo meteís Dieu amor, mas devíá formar sos elegits per doas leiçons successivas fondadas sus la necessitat del respècte de la perfiecha justícia. Dins l'anciana aliança l'elegit apren las nòrmas de las leis divinas siá, la nòrma de l'obesissença exigida. Dins l'aliança novèla, l'elegit vei Dieu pagar, a sa plaça, lo prèmi qu'exigís sa perfiecha justícia. Ofrís sa vida en Crist per recompar los pecats de sos elegits per tal de poder, los salvar, legalament, en los purificant per que sián en estat de dignitat de partejar son eternitat.

Aquel estudi nos ven revelar lo fach que lo libre de Job es, non solament, lo raconte d'una experiéncia de sublima fidelitat, mas en mai, una leçon profetica revelada. Perque son interès grand es de presentar una revelacion, que testimònia que Dieu anòncia lo comportament futur dels josieus contemporanèus del Crist. En mai, revèla la natura de la falta principal que la nacion va cometre, collectivament, en ciblant lo prejutjat, segon lo qual : lo castig es, unicament, causat pel pecat del qu'es castigat. E l'interès, d'aquela revelacion, es plan grand per nòstra epòca, en la quala los meteisses prejutjats enganan de las multituds de dalha Crestians e falsas religions. Mas, çò nos cal estonar d'aquò ? La Genèsi fa pas que profetizar al long dels sèt jorns de la creacion ; totes los elements creats son tant de simbòls profetics del projècte del salut e de sas consequéncias terrèstras. En mai, en simbolizant la Bíblia e sos escriches de las doas alianças, Dieu lor balha lo títol de sos « dos testimònis » dins Apo.11:3 e al verset 10 d'aquel capítol 11, legissèm : « E a causa d'eles los abitants de la tèrra se regaudiràn e seràn dins l'alegrança, e s'enviaràn dels presents los uns als autres, perque aqueles dos profètas an tormentat los abitants de la tèrra. » Los « dos testimònis » son donc per Dieu, sos « dos profètas ». E podèm alara comprene que tot çò qu'es estat escrich pendent las doas alianças, dins aquela Bíblia a una tòca profetica. E que tot aquel ensenhament es coma de fils d'amor que teisson lo vestit de justícia exigít per l'estatut d'elegits de sos cridats recrompats.

A la fin del raconte de l'experiéncia de Job, Dieu revèla son jutjament sul comportament de las quatre personas mesas en scèna. Condemna los tres amics e justifica Job. Al jorn del Crist ressuscitat, Dieu va condemnar la nacion josieva e sos tres pastors : lo poder civil, lo clergat, e los falses profètas, e justificarà a l'opausat, lo ministèri de Jèsus e la fe de sos apòstols. Lor tristesa serà cambiada en jòia suprèma e lo dobte serà escobat e remplaçat per la certitud. Atal, del meteís biais e per las meteissas rasons, en lor temps, Job, Crist e sos elegits obtenon la recompensa de la vertadièra e autentica fidelitat. E avèm vist tre lo començament de l'estudi d'aquel tèma del vertadièr amor que la fin del programa del salut mes en òbras per Dieu val melhor que lo començament, perque es dins aquela fin que lo camp del lum obten sa recompensa ; la que justifique l'amor, per Dieu e per sas creaturas.

Dins aquela leçon del libre de Job, nos cal relevar una causa importanta. Job e sos tres amics vòlon onorar lo grand Dieu creator e rampèlan las rasons de l'onorar. Aiçò concernís egalament las diferentas religions crestianas o monoteïstas actualas. Pasmens, Dieu condemna los tres amics, e justifica Job. La diferéncia del jutjament de Dieu pausa donc plan sus la natura diferenta dels quatre òmes. Avent de Dieu la vision d'un Dieu dur, los tres amics profetizan, idealament, los josieus increduls qu'esperavan de Crist que dintra en lucha dobèrta guerrièra contra los romans de son temps. Èran donc incapables de comprene que Jèsus veníá sus tèrra, unicament, per un combat espiritual, perque veníá pas que per portar la gràcia divina obtenguda per sa mòrt expiatòria. Los religioses carnals de nòstre temps son egalament incapables de balhar una prioritat a las valors estrictament espiritualas. A l'opausat, los Trabalhs de nòstre temps se'n mòstran capables e Dieu los benesís en lor balhant totjorn mai de lum, en mena que la Bíblia ven lo capèl del magician divin que fa aparéisser las explicacions de las leiçons mal compresas e mal interpretadas pendent de milièrs d'annadas.

Aquel ròtle de Job, que profetiza Jèsus-Crist, me condutz a comprene perqué, dins Ezéchièl 14, Dieu cita, per modèl de sos elegits, aqueles tres noms ; « Noèr, Daniel, e Job ». Son totes dels « profètas » per Dieu, e son portaires d'un aspècte del Crist e lors tres noms profetizan tres aspèctes successius de son òbra : « Noèr » es l'elegit tip del recrompat que profetiza al prè dels antédiluviens ; « Daniel » es l'elegit tip del recrompat que profetiza per las doas alianças ; e « Job » es l'elegit tip del recrompat que profetiza lo sacrifici expiatòri de Jèsus-Crist. Son experiéncia prepara la compreson de las paraulas contengudas dins Esaïe 53:3 a 9 : « Mespresat e abandonat dels òmes, òme de dolor e abituat al patiment, parier a aquel dont se desvia la cara, l'avèm dédaigné, avèm pas fach d'el cap de

cas. Pasmens, son nòstres patiments qu'a portadas, es de nòstras dolors que s'es cargat ; e l'avèm considerat coma punit, frapat de Dieu, e umiliat. Mas èra nafrat per nòstres pecats, brigalhat per nòstras iniquitats ; lo castig que balha la patz es tombat sus el, e es per sas macaduras que sèm garits. Èrem totes errants coma de fedas, cadun seguissiá sa pròpria via ; e YaHWÉH a fach tornar tombat sus el l'iniquitat de nosautras totes. Es estat maltractat e oprimit, e a pas ponch obèrt la boca, parièra a un anhel que se mena a la bocariá, a una feda muda davant los que la tondent ; a pas ponch obèrt la boca. Es estat tirat per l'angoissa e lo castig ; e demest los de sa generacion, qu'a cregut qu'èra fortificat de la tèrra dels vivents e frapat pels pecats de mon pòble ? S'a mes son sepulcre demest los marrits, son tombèl amb lo ric, malgrat qu'aguèsse pas ponch comés de violéncia e que i aguèsse pas ponch de fraudas dins sa boca. »

Lo savi rei Salomon apelat l'Eclésiaste a dich dins son libre d'aquel nom : « res es pas novèl jol solelh ; çò qu'es es ja estat ». Jos l'inspiracion de Dieu, Salomon parlava pas de las innovacions tecnicas aparegudas solament dempuèi lo mièg del sègle 19en. Teniá aqueles prepauses a prepaus dels comportaments de las creaturas angelicas e umanas. Perque, lors actituds mentalas son constantas qualques sián las epòcas. E Dieu los vei renovar los meteisses pecats produches per d'esperits rebèls comparables los unes als autres. E demest de multitudes, tròba sos elegits, pauc nombroses, mas que, sols, justifican son plan del salut. Perque es per tal de los seleccionar, que fa pròva d'una paciéncia tota divina revèrs dels èssers dont las accions cèssan pas de l'irritar. E dins sa divina saviesa, a organizat son projècte selectiu en ofrissent a l'umanitat lo testimoniatge d'una experiéncia terrèstra unica, qu'a vocacion a èsser coneguda de totes los èssers umans. Dieu s'es balhat sus la tèrra, un pòble qu'a ensenhat e dirigit divinament, dins sa poténcia e sa nòrma divina. Aquel fach es en el meteis, un autentic miracle, perque cap d'autre pòble de l'istòria terrèstra a pas conegut aquel privilègi.

A balhat a aquel pòble lo nom « Israèl » qu'aviá ja balhat al patriarca Jacob après qu'aguèt luchat contra el penjant la nuèch. Jacob avent longtemps resistit dins aquel combat, Dieu met fin a la lucha en o frapant sus l'anca. Jacob descobrí que lucha contra Dieu e li demande d'o benesir. Dieu pronóncia alara sa benediccion e li balha per nom « Israèl », çò que significa : venceire amb Dieu. Aquel nom concernís donc en primièr, Jacob el meteis, mas, a títol simbolic profetic, aquel nom va tanben designar, espiritualmente, l'amassada dels elegits seleccionats fins al retorn de Jèsus-Crist, a la prima 2030.

Lo pòble que sortís de l'esclavatge egipcian recep tanben aquel nom. Mas, son pas que d'elegits que sortisson d'aquel país, perque los vertadièrs elegits son meteisses plan rars dins aquela multitud liberada per Dieu. Aquela poblacion que davala carnalament d'Abraam es a l'imatge dels autres òmes dispersats sus totes las tèrras abitadas. Son pas melhors ni piègers, e constituïsson atal amassats, un escapolon de totes las nòrmas dels caractèrs e de las naturas umanas, amb totes lors qualitats e lors défauts. E aquela precision es importanta per comprene lo comportament incredul e rebèl qu'aquel pòble va demostrar pendent las 1500 annadas de son aliança passada amb Dieu. Israèl aviá la coneissença intellectuala dels ensenhaments divins, mas aviá tanben, la natura rebèlla dels autres pòbles de la tèrra. Aquí perqué, las 1500 annadas de son experiéncia e de son comportament de cap a Dieu constituïsson un modèl de referéncia per totes los pòbles de la tèrra. Mas aquel modèl es lo de las fautas e dels pecats perpetualament comés pendent son istòria. E dins lo raconte de la Bíblia que rapòrta sas experiéncias, trobam de temps en temps, dels vertadièrs elegits seleccionats per Dieu. Se desmarcan de la rèsta del pòble per lor fidelitat exemplara.

Quand Salomon declara, « res es pas novèl jol solelh », designa las fautas comesas per Israèl ; fautas que los òmes van reproduire, pendent l'aliança novèla. Los pecadors de nòstra epòca an pas res inventat. Los pecadors de Sodome e Gomorrhe e los de la nacion josieva, los an davançats. Aquí perqué, l'Israèl carnal rèsta lo modèl de referéncia de l'actitud rebèlla que Dieu condemna fins a o destruire, en l'an 70 de nòstra èra per las tropas romanas contra las qualas se revoltavan de contunh, après s'èsser opausats dirèctament a Dieu qu'èra amagat dins l'òme Jèsus-Crist.

Après aquela experiéncia josieva, sus tota la tèrra, dels èssers umans, que la descobrí en legissent la Bíblia, son en possibilitat de conéisser e descobrir lo caractèr del Dieu viu invisible. Merita donc son nom de « dos testimònis » o « dos profètas » que l'Esperit li balha dins Apo.11:3 e 10, perque son ròtle es de testimoniar e de profetizar l'avenidor per Dieu, puèi que las fautas del passat van immanquablement èsser renoveladas per totes los èssers umans de natura rebèlla e ingrata. Mas urosament pels elegits, los racontes de la Bíblia, fan tanben constantament pròva de l'amor pacient de Dieu. Perque fa la diferéncia entre sos servidors. Benesís los fidèls e los inonda de son lum, e cabussa dins las tenèbras de l'ignorància e de l'incomprensió los que sosestiman, donc mesprèsan, sa poténcia, sa glòria, sa voluntat revelada e exprimida, e sas plan santas revelacions profeticas.

En conservant per totes los tempses aquel modèl josieu coma referéncia, sabent que « Dieu càmbia pas » coma l'afirme dins Mal.3:6, tot èsser uman es en capacitat de saber coma Dieu lo jutge. Lo

grand Dieu creator o pòt atal seleccionar, se la'n tròba digne, o al contrari, o daissar seguir una via rebèlla contredisante que lo conduch a la destruccion definitiva finala. E es atal, qu'en constatant lors òbras, los pòt partejar en dos camps opausats dins l'absolut. Plaça a sa drecha, costat de sa benediccion, los que jutja « intelligents », e plaça a son esquèrra, costat de la malediccion, los que jutja « marrits ». Aquel subjècte merita d'èsser soslinhat, perque lo contrari de « l'intelligent » es l'ignorant o l'estupid. Mas Dieu causís el de li opausar « lo marrit », çò que li permet de revelar a l'encòp, doas menas d'oposicions d'importància màger per el. Per deduccion, comprenèm que los dos camps opausan, dels braves als « marrits » siá, los bons als marrits, e dels « intelligents » a d'ignorants estupids. E se Dieu denóncia los « marrits », es perque lor marridesa s'aplica, en primièr, contra el.

Dieu es amor, plenament e perfiechament amor. Tanben, per regetar un tal amor, cal realament èsser « marrit », ingrat e insensible. Aquela nòrma de caractèr es visiblament pas adaptada per favorizar una relacion amb el. Mas en cavant un pauc mai la reflexion, que i a dins l'esperit d'aquelas personas ? Un terrible desir d'independéncia e de totala libertat. Sovent los increduls nos dizon : « aimarai creire, mas ai pas la fe ». S'enganan a prepaus de la fe en cresent qu'es un don que tomba del cèl. La fe es una demostracion de la vertadièra « intelligéncia » que ten compte de totas las donadas d'un problèma e adòpta lo comportament exigít. Dieu balha pas la fe puèi que la ven cercar en çò dels òmes e la que tròba e accèpta demest eles es noirida e donc, aumentada per el. Los que pretendon arribar pas a creire se paralisen eles meteisses per la paur de pèrdre una partida o tota lor sacro santa libertat. Sabon al fons d'eles meteisses, que s'aprochar del Dieu que contròla tot, dirigís tot e jutja tot, va forçadament necessitar d'abandonar e de pèrdre lor libertat. S'amagan donc darrièr aquel fals pretèxt : « arribi pas a creire ». Mas a qué Dieu lor demanda el de creire ? Res d'autre qu'al testimoniatge istoric escrich per d'òmes pendent las 1600 annadas de la redaccion de la santa Bíblia. Dins la vida profana, los supòrts e las referéncias als racontes de la Bíblia son nombroses. Nòstre calendari pretend èsser estat fondat sus la naissença de Jèsus-Crist e la setmana de sèt jorns que ritma nòstra existéncia a son fondament dins los sèt jorns de la creacion divina originala. Las datas dels eveniments relevats pels istorians de l'èra crestiana son totas establidas sus aquel calendari crestian. Es pas donc pas mai dificil de creire a l'existéncia istorica del personatge Jèsus-Crist qu'a la de Vercingetorix, de Juli Cesar, o de Carlesmanhe. La capacitat de creire es pas donc pas ne causa e demòra unicament, un pretèxt per justificar lo refús de s'engatjar dins l'obesissença de cap a Dieu. E d'aquí enlà, perque mesprèsan e regètan son amor magnificat en Jèsus-Crist, Dieu los designa, a justa rason, coma essent las « marrits ».

E per comprene qu'en oposicion als elegits que Dieu dich « intelligents », lor comportament e lor causida son estupidas e insensats, aqueles « marrits » coneisson una fin miserable que revèla e confirma clarament lor estupiditat. Al temps de Noèr, en lo qual la demostracion es estada facha, lo refús d'obesir a la volontat de Dieu a conduch las multituds rebèllas a se morir negadas amb totes los animals jos las aigas del deluvi. Mas al meteís moment, « l'intelligent » Noèr e sa familha subrevivián dins l'arca preparada e bastida sus l'òrdre de Dieu. Aquel exemple presenta als èssers umans la consequéncia que lor posicion espirituala va portar, dins totes los tempses, fins a la fin del mond marcada a la prima 2030, pel retorn visible celèst e gloriós de nòstre divin Salvaire e Senhor Jèsus-Crist.

Las leiçons biblicas amagadas non exprimidas

Aquelas leiçons non exprimidas son subtilas e fòrça preciosas per far un bon usatge de la Bíblia. En fach, son pas estadas clarament formuladas, mas solament suggeridas pels ensenhaments balhats per Jèsus-Crist.

Sabèm que la Bíblia se presenta nòstra sus la basa de « dos testimònis » o « dos testimoniatsges » successius que l'umanitat nomma injustament « dos testaments », perque lo qu'« atèsta » es demorat en vida constantament. Perque se lo còs físic de Jèsus se podíá morir e ressuscitar, l'Esperit de Dieu qu'èra incarnat en el, èra, el, per natura, immortal. Donc, per Dieu, los « dos testimònis » son los fondadors de las doas alianças ; per la primièra, Moïse, que recep la coneissença de la lei divina e per la segonda, Jèsus-Crist, que ven validar lo perdon dels pecats.

En fach, aquel decopatge es estat profetizat per Jèsus dins sa parabòla dels « vinhairons ». Pendent lo ministèri de l'anciana aliança, Dieu lo Mèstre de la vinha, envia sos servidors, sos profètas, cap als vinhairons de l'estat nacional Juif. Son totes secutats e mal recebuts pels vinhairons. Viu celèt, lo mèstre de la vinha decidís d'enviar son pròpri filh e son testimoniatge es tractat coma los dels servidors precedents. Aicí aquel fach, en realitat, la transicion del passatge de l'anciana aliança a la

novèla ; siá, al moment de la mòrt del Crist. Lo Mèstre de la vinha tira la gestion de sa vinha als vinhairons de la nacion josieva, e la dona als novèls vinhairons pagans convertits.

Aquela parabòla nos permet de comprene melhor coma lo projècte del salut se complís e s'organiza. Perque sul plan pedagogic, las leiçons a retirar son vitalas.

La primièra d'aquelas leiçons consistís a remetre en causa lo decopatge biblic de las doas alianças. Se vertat es que los Evangèlis relatan l'experiéncia de Jèsus-Crist de sa naissença fins a sa resurreccion, es tanben verai, que lo temps comprés entre sa naissença e sa mòrt se complís jos las nòrmas de l'anciana aliança. En realitat, l'anciana aliança cèssa pas qu'al moment de la mòrt de nòstre Salvaire Jèsus-Crist. En mena que lo temps de l'anciana aliança cobrí quasi de longa de raconte dels Evangèlis. E aiçò merita d'èsser relevat, perque la leiçon balhada nos rampèla que la nòrma del salut es josieva. Los servidors e lo filh enviats per Dieu èran de josieus de l'anciana aliança. E Jèsus vèlha pendent tot son ministèri a respectar, onorar, e far respectar per sos apòstols e sos discípols, las leis de l'anciana aliança. Al sens espiritual, los Evangèlis son donc restacats a l'anciana aliança. Aiçò confirma la leiçon presentada dins lo capítol « lo vertadièr amor ». Lo modèl de l'òme salvat es lo del josieu convertit e preparat successivament per Jean Baptiste e per Jèsus-Crist.

Jean Baptiste atira l'atencion de sos contemporanèus sus la necessitat de metre fin a la practica del pecat. Segon Matt.3:2 e 8, Son messatge es : « Repentissètz-vos ! Perque lo reialme dels cèls es pròche... Produsetz donc de fruch de penedença ! ». Instaura lo rite del baptisme dins lo qual lo batejat fa pròva de sa causida e de sa decision de produire « lo fruch de penedença ». Après el, segon Matt.4 :17, Jèsus, lo « filh » de la parabòla, dintra dins sa « testimoniatge ». Diguèt a son torn : « Repentissètz-vos ! Perque lo reialme dels cèls es pròche ». En aparéncia, Jèsus agís coma un discípol de Jean puèi que repren mot per mot son messatge. Pasmens, Jean aviá testimonià a prepaus de Jèsus qu'el « èra pas digne de desligar sas cauçaduras » ; aiçò a causa de la divinitat amagada de Jèsus-Crist ; mas tanben, malurosament per el, perque Jean anava balhar la pròva de sa manca de fe en li fasant demandar dempuèi sa preson, segon Mat.11:3 : « Ès lo que deu venir, o degam-nos n'esperar un autre ? » Es la question que tua e o tua. Dins Mat.11:11, Jèsus acaba per declarar a son subjècte : « O vos disi en vertat, demest los que son nascuts de femnas, n'a pas ponch paregut en mai grand que Jean Baptiste. Pasmens, lo mai pichon dins lo reialme dels cèls es mai grand qu'el. » Cresi poder dire que degun a pas relevat abans ieu, aquela terribla condemnacion de Jean-Baptiste per Jèsus-Crist el meteís. E aquela senténcia permet de comprene perqué, Jean-Baptiste se morís descapitat a la demanda de Salomé, la filha de l'esposa adultèra del rei Hérodias. Dieu perdona pas a Jean sa manca de fe, perque es inexcusable, avent ausit el meteís las paraulas de Dieu vengudas del cèl, citadas dins Matt.3:16-17 : «Tre que Jèsus faguèt estat batejat, sortiguèt de l'aiga. E aquí, los cèls s'obriguèron, e vegèt l'Esperit de Dieu davalat coma una colomba e venir sus el. E aquí, una votz faguèt entendre de cèls aquelas paraulas : Aqueste es mon Filh plan-aimat, en qu'ai mes tota mon afeccion. » Segon Mat.17:5, a lor torn, sus la montanha de la transfiguracion, Pierre, Jacques e Jean ausisson las meteissas paraulas : « Coma parlava encara, una nivlada luminosa los cobriguèt. E aquí, una votz faguèt entendre de nivlada aquelas paraulas : Aqueste es mon Filh plan-aimat, en qu'ai mes tota mon afeccion : escotatz-o ! ».

La justa severitat de Dieu s'aplica contra Jean-Baptiste, en rason meteissa de l'enòrma responsabilitat que son ministèri de profèta li impausa. Cargat de preparar un pòble per la fe, mancava el meteís d'aquela fe indispensable, a prepaus de la quala Hébr.11:6 declara : « Solament sens la fe es impossible de li èsser agradiu ; perque cal que lo que s'apròche de Dieu crega que Dieu existís, e qu'es lo rémunérateur dels qu'o cerquen. »

La fe consistís pas solament a creire que Dieu existís. Çò que Dieu crida la fe es un comportament global logic e coerent de sos servidors. Lo que crei que Dieu existís e qu'es « lo rémunérateur dels qu'o cerquen », evita d'o desonorar e al contrari fa totes sos esfòrces per o glorificar e li èsser agradiu. Coma fòrça d'èsser umans, abans e après el, Jean-Baptiste èra tròp superficial e saupèt pas plaçar sa fisança en Dieu e en son testimoniatge miraculós. Son marrit testimoniatge personal èra d'aitant mai grèu que sa mission consistissiá precisament a preparar lo pòble josieu a passar de ministèri de la lei al de la fe. Mas s'opausa a tòrt aquelas doas causas. Perque la fe en Crist fa pas abandonar la practica obesissenta de cap a Dieu. Tot al contrari, l'afortís en li balhant una motivacion d'amor.

L'aparenta oposicion que Paul soslinha dins sos eschiches entre « la lei e la fe » o « la gràcia » es mal compresa. Paul considèra jos la lei, la religion josieva sens Jèsus-Crist siá, la nòrma religiosa unicament fondada sus la recrompa dels pecats obtengut per de sacrificis animaliers. Segon Dan.9:27, « al mièg de la setmana » d'annadas de son ministèri e « al mièg de la setmana » pascala, per sa mòrt, lo 3 d'Abril de 30, Jèsus instaura la debuta de la novèla aliança fondada, aquel còp, sus l'ofrenda de sa pròpria sang. Son sacrifici expiatòri volontari fa cessar los rites « de sacrificis e d'ofrendas » animaliers, coma la precisa aquela debuta del verset de Dan.9:27 : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e al mièg de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ;

... » En citant, « lo sacrifici e l'ofrenda », al singular, Dieu designa, particularament, « lo sacrifici e l'ofrenda », que la lei divina apèla « lo sacrifici perpetuel », qu'èra ofèrt de contunh lo matin e lo ser dins l'anciana aliança ; çò que Jèsus remplaça per son intercession perpetuala e que confirma en disant dins Mat.28 :18 a 20 : « Jèsus, s'essent aprochat, lor parlèt atal : Tot poder m'es estat balhat dins lo cèl e sus la tèrra. Anatz, fachas de totas las nacions dels discípol, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond. »

L'instauracion de l'aliança novèla a donc realament portat dels cambiaments dins la religion josieva. Mas aqueles cambiaments son pas que los que la mòrt del Crist impausa siá, dels cambiaments relatius als sols rites dels sacrificis animaliers e de las fèstas religiosas annalas dont lo ròtle profetic cèsse perque lor compliment es realizat en l'incarnacion e la mòrt expiatòria de Jèsus-Crist.

L'aspècte meteís de la Bíblia nos balha una leiçon. Los tèxtes de l'anciana aliança son fòrça mai importants que los de la novèla. La rason es que los de l'anciana aliança ensenhan la nòrma religiosa del vertadièr Dieu. Per aqueles ensenhaments, Dieu bastit e forma sos servidors per que li obesiugesson e pòrten la natura de sa santetat. Après aquela preparacion de sos servidors, Dieu ven en Jèsus-Crist complir una formalitat dolorosa per el, indispensable e inevitable, per salvar, legalament, sos elegits de tota l'istòria umana. E es solament pontualament de sa resurreccion, que Jèsus met en accion sa Glèisa de recrompats. Es instaurada sus la basa de sos « 12 apòstols » fins a la fin del mond, mas prophétiquement, solament fins en 1843 ; data en la quala los elegits santificats prenon per simbòl, l'aspècte de « 12 tribús » segon Apo.7.

Lo passatge de la lei a la fe, es tanben lo de l'obertura als pagans que se convertisson a la religion del Crist. Mas la transicion se fa per un chevauchement del temps balhat a la nacion josieva e del de l'obertura als pagans. La profecia de Daniel fa acabar la setmana d'annadas del ministèri de Jèsus-Crist dins l'auton de l'an 34. A aquel moment, Dieu balha dos signes messatgièrs ; la mòrt del diacre Étienne e la Pentecosta. La mòrt d'Étienne fèrm la gràcia de la nacion josieva. E la pentecôte autentifica l'autoritat espirituala dels apòstols de Jèsus-Crist. Es pas qu'après aqueles dos signes, que puèi, Dieu fa dintrar dels pagans convertits dins sa Glèisa crestiana. E aquí, recebon lo baptisme e l'ensenhament de la « lei de Moïse », segon Actes 15:19 a 21 : « Aquí perqué soi de vejaire que se crèa pas de dificultats als dels pagans que se convertisson a Dieu, mas que se lor escriga de s'abstenir de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, dels animals estofats e de la sang. Perque, dempuèi plan de las generacions, Moïse a dins cada vila de las gents qu'o presican, puèi que s'o legís cada jorn de sabat dins las sinagògas. » Aquí encara, Dieu m'a acordat lo privilègi de relevar l'importància d'aquel verset 21 que confirma lo perlongament de l'ensenhament de la « lei de Moïse » als crestians venguts del paganisme. Devèm plan comprene la tòca de la letra esricha per Jacques. Mira pas a remplaçar la « lei de Moïse », mas a resumir qualques principis essencials que consistisson a « s'abstenir de las solhaduras de las idòlas, de l'impudicité, dels animals estofats e de la sang » ; totas causas non respectadas dins l'ensenhament balhat pels Avesques de Roma, los Ortodòxes e las glèisas protestantas actualas. Aquelas formas diferentas del fals crestianisme respèctan pas donc pas las basas doctriinalas originalament prescrichas per l'aliança novèla. Mas aquel irrespect actual es pas aparegut que dins l'apostasia del crestianisme rendut liure per l'emperador roman Constantin en 313, per son decret de « Milan » qu'a mes fin a lors dètz annadas consecutivas de persecucions començadas en 303. Sa patz a instaurat lo pecat legitimat e legalizat pel papisme roman establít en 538.

Inserissi aici, aquela nòta pertocant la « lei de Moïse », perque aquela expression desforma la realitat dels faches. En efiech, Moïse es pas l'autor dels cinc libres que li son restacats. Ne foguèt solament l'escriba, perque son ròtle consistiguèt, simplement, a escriure sus de rotlèus de pergamin las paraulas que Dieu li a dictadas pendent lor rencontre, dins la tenda d'assignacion siá, dins lo tabernacle que precediguèt, originalament, lo Temple bastit pel rei Salomon. Las expressions son enganairas, perque en fach de « lei de Moïse », s'agís en vertat, de la « lei de Dieu » ; çò que li balha un caractèr mai redobtable, perque la mepresar torna a mepresar Dieu, son vertadièr autor. En fàcia de sintèsi sus la Bíblia entièra, la « lei de Moïse » se destaca de totes los autres libres a causa de l'aspècte complèt de sos ensenhaments. Totas las leiçons que Dieu vòl far conéisser a l'òme son presentadas dins aqueles cinc libres : « Genèsi », la Creacion, Adam, lo deluvi, Abraam, Israël ; « Exòde », Moïse, la sortida d'Egipte, los dètz comandaments de Dieu e lo sejoir de 40 ans al desèrt ; « Lévitique », las leis divinas sacrificielles e sanitàrias ; « Deutéronome e nombres », los racontes de la vida al desèrt, las benediccions e las malediccions divinas del primièr temps de l'Israèl carnal instaurat per Dieu siá, lo testimoniatge istoric del comportament del primièr Israël.

Çò que torna la « lei de Moïse » tan complèta, es que conten a l'encòp, la nòrma de las leis aprovadas e impausadas per Dieu a sas creaturas terrèstras, mas tanben, lo testimoniatge istoric del comportament dels actors d'aquela sortida d'Egipte. La « lei de Moïse » aviá donc ja dich tot çò que

deviá èsser dich ; l'òme es avertit per sos testimoniatges e deu saber que los jutjaments efectuats per Dieu son aplicats sens feblesa amb justícia.

Amb lo libre dels « Jutges », la Bíblia obrís lo testimoniatge de l'istòria de l'anciana aliança que se va perlongar fins al temps de la mòrt de Jèsus-Crist. Los autres libres istorics e profetics son totes dels testimoniatges que relatan las accions del pòble josieu, las bonas, e las marridas que sos vertadièrs profètas denóncian. E los elegits esclarits e benesits per Dieu pòdon comprene qu'aquela « lei de Moïse » deviá servir de basa per definir lo pecat que consistís a el desobesir. Podiá atal, justificar o condemnar los èssers umans de las doas alianças successivas de l'istòria umana. A notar, que los dètz comandaments de Dieu presentats dins Exòde 20 son designats amb lo nom de « lei de libertat » dins Jac.2:12 : « Parlatz e agissètz coma devenent èsser jutjats per una lei de libertat... ».

Après las espròvas de fe adventistas de 1843 e 1844, que demanda Dieu als apelats « adventistas » que reconeis e santifica ? Res d'autre que de tornar a la justa compreson de las nòrmas reconegudas, ensenhadas e practicadas per sos primièrs apòstols. En 1844, Dieu torna barrar la parentèsi caracterizada per l'ensenhament tenebrós bastit a partir de 313 e perlongat entre 538 e 1843. A partir de 1844, los darrièrs sants seleccionats per Dieu devon tornar a la nòrma doctrinala establida pels apòstols e tornar a la « lei de Moïse » sa valor formativa abandonada. Es dins aquel sens que lo respècte del sabat e de las règlas de vida sanitàrias devon èsser tornarmai respectats e practicats. Mas l'amor de la vertat s'impausa pas, e l'amor de las vertats profetizadas per Dieu demorarà dins totes los cases, lo fruch de nòstras naturas individualas e estrictament personalas.

Aquel estudi ven de demostrar que l'anciana aliança es essenciala per nòstra formacion, perque l'aliança novèla concernissiá pas, principalament, que Jèsus-Crist e son ròtle salvateur al títol de victima divina expiatòria perfiecha sus totes los plans : sens pecat, perfiechament just e obesissent. Lo salut de l'òme pausa donc sus sa formacion espirituala e sus la validitat del perdon obtenguda per Jèsus-Crist. E dins aquel salut de l'elegit, los « dos testimònis » biblics se completan per bastir la gràcia salvaira divina. Lo primièr reforma l'elegit a l'imatge perdut de Dieu ; lo segond acòrda l'autorizacion de sa dintrada dins la vida etèrna.

La guèrra russoucràiniana e l'actualitat

Apreni lo 7 de Junh de 2023, per una cadena informacion televisada que Soïssa autoriza la réexportation d'armas cap a Ucraïna. Sortís atal de sa neutralitat instaurada dempuèi 1815. Relèvi encara aquí, lo signe de son futur engatjament als costats de las nacions occidentalas infidèlment crestianas. Aurà donc part als damatges creats per la futura agression russa de l'Euròpa occidentala entièra.

En data del 6 de Junh, una explosion a fach sautar la paissiera de Kakhovka situat sus Dnièpre al nòrd de Kherson. Los russes e los ucraïnians se regètan la responsabilitat d'aquela explosion. E naturalament, los vejaires de totes se pòrtan sus l'un o l'autre camp. Pasmens, aquelas personas oblidan de tenir compte d'un autre actor qu'a li l'avantatge d'èsser invisible ; son nom : Jèsus-Crist lo totpoderós Dieu creator. Aquí donc mon interpretacion per aqueles faches.

Dempuèi Bucarèt, en Romania, s'a senhalat una brandida sismica qu'es estada relevada a 2 oras 50 mn, la nuèch del 6 de Junh, dins la zòna del barratge qu'a explosat. Las construccions umanas son als agaches umans solids e robustes. Mas que son per Dieu ? Las construccions realizadas amb de betons armats de plan nauta resisténcia son pas pasmens res que de fétus de palha pel Dieu creator que met en accion sa poténcia destructritz illimitada, per de tèrratrems ,de volcans e de tsunamis. Es reconegut que lo camp rus aviá depausat un estòc d'explosius a l'interior del barratge en vista d'o far explosar en cas de necessitat. Mas, es pas estat balhat d'òrdre dins aquel sens e las victimas de l'inondacion provocada son aitant ucraïnianas que russas. D'autres scénarii son possibles. Sufiguèt qu'una sola persona capite a s'infiltrar dins lo barratge per depausar un détonateur al bon endrech e far explosar l'estòc d'explosius amb l'ajuda d'un simple telefòne portable dempuèi l'exterior. E aquela possibilitat me sembla d'aitant mai realizable que lo camp rus es luènh d'èsser unificat, puèi que de grops de russes insurgents dreçats contra lo president Putin se son manifestats dins la region de Belgorod. De resistents an plan capitats a lançar dos drònes sul dòma del Kremlin a Moscòu, mas de l'autre costat dels partisans extremistas del poder pòdon èsser tanben a l'origina d'aquela iniciativa ; tot es possible. Lo rambalh regna dins lo camp rus a causa de las malescadudas militaras repetidas e de l'avança del camp ucraïnian basada unicament sus la precision de las armas balhadas per l'Occident. Russia paga actualament sa manca de preparacion guerrièra e l'abséncia d'armas convencionals de nauta tecnica que possedís lo camp occidental. Pendent prèp de vint ans de poder continu, Vladimir Putin a volgut privilegiar lo desvolopament de las armas nuclearas e de las fusadas

ipersonicas de lançament. Los russes son sus aquel ponch, imbatables e sens concurréncia. Mas l'operacion especiala engatjada contra Ucraïna necessita en prioritat aquelas armas convencionals ultra precisas que Russia a pas. Russia es donc actualament obligada a resistir del melhor que pòt, per pèdre pas los territòris preses a Ucraïna dempuèi l'annada 2022. L'impréparation rus es parièr a la de l'armada francesa de 1940. Ela tanben se cresiá en mesura de véncer l'Alemanha nazi coma l'aviá vencuda en 1918. Mas Adolf Hitler aviá fach progressar son equipament militar e los poderoses carris alemands an espotit los carris pichons qu'equipavan l'armada francesa e a son torn França se deguèt inclinar e acceptar las condicions umiliantas de l'armistici impausat per Alemanha.

Torni a l'explosion d'aquel barratge, perque ai dins ma pensada, l'idèa que lo Dieu creator adreça un messatge a l'umanitat per aquela accion. Anóncia la destruccion dels obratges umans qu'an atacat l'òrdre natural de la vida sus tèrra. Los barratges son estats realizats per produire d'electricitat idraulica per tal de respondre als besonhs tecnicos de la vida modèrna. Mas la primièra victima d'aquela construccion umana es estada lo fluvì el meteís. E soi particularament sensible al subjècte, perque vivi a Valença sus Ròse, e pòdi far pròva de çò que, victima de nombroses barratges que copan son escorremet e ralentisson son debit, aquel fluvì qu'ai conegut dins ma joventut, impetuós, pur e transparent, presenta uèi l'aspècte d'una granda e larg zòna d'aigas trebolas e malsanas. A sièis ans del grand jutjament divin, es temps pels umans de realizar lo mal qu'an fach a la tèrra, la mar, los fluvis e los rius. Dins lo desvolopament de la futura agression russa de l'Euròpa occidentala dont França, es probable que los barratges bastits suls fluvis seràn destruchas per de bombardaments. Ròse reprendrà atal sa liura expansion e son debit d'ondadas tumultuosas. E dins sa justícia perfidècha, Dieu va utilizar aquela natura damatjada pels barratges per renegar los èssers umans que l'an destrucha. L'immensa inondacion provocada per Dnièpre a negat d'èssers umans e de multitudes d'animals dont los còsses van poirir e venir las causas de transmissions de terriblas malautiás infecciosas que van infectar la region e s'espandir sus la tèrra cap a d'autres païses ; la causa essent favorizada per la calor de l'estiu.

L'òme va descobrir que l'aiga es la melhora de las causas per el mas que pòt tanben venir sa pièger enemiga mortala. Aquel flagèl natural es estat produch artificialament per l'èsser uman dins sa lucha forsenada engatjada contra la vida naturala. Ja dempuèi qualques annadas l'umanitat s'inquieta a causa del rescalfament climatic constatat. Ignòra que, sus sa sola decision, Dieu a fach intensificar la calor irradiada pel solelh, sens que l'òme siá en causa. Mas justament, aquel flagèl condutz l'òme a s'acusar de realas fautas comesas contra la natura creada per Dieu. E e mai se produz pas lo rescalfament climatic, es util que realize lo mal que comet contra la vida naturala. E o rampèli aici, seriá pas-çò que per 2100 ensages nuclears realizats dempuèi 1945, a efectivament contribuït a rescaufar l'atmosphèra terrèstra. En mai, cada fusada lançada per plaçar un satellit en orbita creà un trauc dins la jaça d'ozòn que protegís la tèrra dels rais solars ultraviolets. La trajectòria cremadritz de las fusadas de lançament trauca aquela jaça d'ozòn que se transforma en passadaira e daïssa de mai en mai los rais ultraviolets aténher lo sòl de la tèrra. Lo lum solar se transforma atal ja en fuòc que crèma parcialament la tèrra e sos abitants.

Donc, la destruccion de la paissièra de Kakhovka revèla la decision de Dieu de restablir l'òrdre natural del fluvì Dnièpre. Longtemps mestrejat e domesticat pels òmes qu'an bastit a partir d'el una retenguda d'aiga de 28 milions de mètre cubic, son debit es brutalament intensificat e retrobarà jos pauc, amb sa plena libertat son cors inicial. Uèi, s'aprèsta a venjar las longas annadas de sa captivitat. Sul plan estrategic militar, aquela inondacion tomba a ponch nommat pels russes, perque va empachar las atacas ucraïnianas dins aquela zòna inondada.

Suls platèls de las televisions, estonats, los jornalistas e lors convidats començan de realizar quant la guèrra engatjada per Russia contra Ucraïna a capitat a transformar, en pauc de temps, tota la situacion internacionala mondiala. Son pas encara qu'a la debuta de lor descobèrta e an encara lo pièger a descobrir dins un pròche avenir. Perque présageant la guèrra nucleara a venir, lo risc nuclear se precisa ja a prepaus de la mai granda centrala nucleara del continent europèu ; la de Zaporijia que concentra sièis forns atomics. Actualament a l'arrèst, las cambras de combustion devon imperiosament èsser refregidas per d'enòrmas quantitats d'aigas, fins aquí fornidas per Dnièpre. Dempuèi la rompedura del barratge, l'aiga de refregiment es presa dins un bacin de secors previst a aquela fin. Mas se lo nivèl d'aiga ven insufisent, la centrala poiria venir un novèl « Chornobyl » sièis còps mai grand e devastator. Aqueles encadenaments d'accions funèstas constituïsson las pròvas que lo grand Dieu creator a plan començat a liberar los « quatre àngels » démoniaques d'Apo.7:3 e 9:15. Son ara autorizats per Dieu a « far de mal a la tèrra, a la mar, als arbres », e a las aigas. Es pas facil per Dieu e encara mens pels demònis e lo drac d'obligar los òmes a aviar un afrontament guerrièr mortal dont vòlon pas. La situacion de patz longtemps installada conveniá a totes los pòbles perque favorizava lo comèrci e l'enriquiment dels mai rics d'entre eles. Se basant unicament sus lor intelligéncia umana, los umans an tojorn pensat que l'arma nucleara èra solament dissuasiva, perque

degun seriá pas pro fòl per l'utilizar. Solament, aquela folia existís e se desvolopa tre que Dieu o vòl. Dins lor comportament irrèligieus an ignorat aquela possibilitat e pendent las darrièras sièis annadas entièras de vida collectiva que demòran davant nosautras, van descobrir e patir totas las formas funèstas destructrises que crenhián.

Dins Apo.11:18, trobam aquel verset que presenta lo programa fixat per Dieu, per nòstras sèt darrièras annadas de vida sus la tèrra actuala del pecat : « las nacions se son irritadas ; e ta colèra es venguda, e lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar los servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands, e de destruire los que destruson la tèrra. » Dieu nos presenta dins l'òrdre cronologic successivament :

1ra accion : las nacions se son irritadas : la Tresena guèrra mondiala ont « seisen trompeta » d'Apo.9:13 amorsada en Ucraïna dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 siá, a la debuta del verai dotzen mes de l'annada solara divina.

2ème accion : ta colèra es venguda : lo temps dels « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu. » ; tèma d'Apo.16 que se compliguèt pendent los 6 darrièrs meses de l'annada 2029.

3na accion : lo temps es vengut de jutjar los mòrts, de recompensar los servidors los profètas, los sants e los que crenhon ton nom, los pichons e los grands : amb lo retorn gloriós de Jèsus-Crist, los adventistas fidèls e los autres recrompats de l'istòria terrèstra son transmués o ressuscitats e conduches al reialme celèst de Dieu ont pendent lo sabat grand de « mila ans », van jutjar los mòrts rebèls. Aquel jutjament celèst es revelat dins Apo.4:4 per l'imatge dels « 24 trònes » que recep son explicacion dins Apo.20:4 : « ...E vivi dels trònes ; e als que s'i seguèron foguèt balhat lo poder de jutjar... » Los « mila ans » començan lo jorn de la prima 2030 siá, lo 20 de Març de 2030.

4na accion : destruire los que destruson la tèrra : Dieu pòrta clarament aquela acusacion contra los umans rebèls e los àngels celèstes rebèls. Amassa, jos la dominacion del drac, Satan, an destruch la tèrra, per la quimia e lo fals progrès tecnologic. La sciéncia a permés de crear de molèculas artificials de matèrias nocivas indestructiblas coma lo téflon, al demorant plan practic e d'aitant mai seductor ; l'amiant egalament plan util e apreciada en son temps. Mas son pas aquí que dos exemples demest d'innombrables autres tals coma los pesticides, los engraisces realizats a partir de l'amoniac dont la produccion realizada en Ucraïna va bruscament èsser plan reducha a causa de l'inondacion deguda al barratge parcialament destruch sus Dnièpre. Dins l'òrdre cronologic l'accion de destruire « los que destruson la tèrra » se complís pel « jutjament darrièr » e « la segonda mòrt » donada dins « l'estanh de fuòc », tèmas tractats dins Apo.20:7 a 15 : « Quand los mila ans seràn complits, Satan serà destibat de sa preson. E sortirà per sedusir las nacions que son als quatre cantons de la tèrra, Gog e Magog, per tal de los amassar per la guèrra ; lor nombre es coma lo sable de la mar... » Retrobam dins aquel darrièr verset, la segonda resurreccion, dins la quala los rebèls mòrts son ressuscitats segon l'anòncia del verset 5 : « los autres mòrts tornèron pas ponch a la vida fins que los mila ans foguèsson complits. » Apo.12:17 (o 18) citava ja aquela multitud rebèlla dominada per Satan, per l'expression « sable de la mar » : « E el (lo dragon) se tenguèt sul sable de la mar. »

La scèna del « jutjament darrièr » torna barrar 7000 annadas d'istòria del pecat terrèstre e lo primièr jorn de la prima 3030, Dieu crèa « lo cèl novèl e la tèrra novèla » en transfigurant nòstra tèrra actuala solhada pel pecat, los poisons quimics e la mòrt. Pel « jutjament darrièr », aquela tèrra pren l'aspècte d'un « estanh de fuòc e de sofre » que crèma e avalís definitivament los èssers mai rebèls de l'istòria dins un temps proporcional a lor culpabilitat definit pel jutjament tornat pels sants recrompats. Mas aquel temps es pas en cap de cas « etèrn ». Çò qu'es « etèrn », es solament la consequéncia, ont l'efièch, d'aquela eliminacion qu'es definitiva donc, « etèrna ».

« A cada jorn sufís sa pena » a dich sus la tèrra Jèsus-Crist. E plan la pena causada en aquel Dijòus 8 de Junh a 9h 45mn a Anecí es un modèl del genre. Près del lac d'aquel nom, dins un pargue, un luòc consacrat als jòcs de mainatges, un òme de 31 ans, sirian, a atacat e frapat al cotèl sièis personas dont quatre mainatges annadits de 22 meses a 3 ans, d'unes essent frapats dins lor carretona. Lo pronostic de subrevida èra engatjat per quatre personas, mas dempuèi las sièis son fòra de dangièr. L'individu essent estat arrestat, s'apren que vivia en Suècia dempuèi 2013, qu'a fach en 2022 una demanda d'asil a França, la quala li es estada refusada, perque una demanda parallèla es estada efectuada abans al près de Suècia. A esposat una femna suedesa e li a balhat una dròlla annadida uèi de 13 ans. A puèi divorciat e s'es atal presentat en França en 2022. E aquí lo detalh es important, aquel òme se ditz crestian d'Orient. Es pas un musulman mas un crestian d'Orient qu'a brandís la crotz que pòrta al còl après aver escotelat los mainatges de la placeta ; aiçò en cridant : « Al nom de Jèsus-Crist ». Mantuna leiçon es balhada per aquel fach particular. La principala, me sembla, es la confirmacion de la malediccion que pausa sus la fe crestiana tradicionala, orientala e occidentala. La segonda es una condemnacion de l'Occident falsament crestian per l'Orient crestian o musulman. La tresena es la consequéncia d'Euròpa passadoira que permet a un estrangier blocat per un país, de dintrar dins l'espaci Schengen europèu e donc, de dintrar en tota legalitat, liurament,

dins lo país que li barrava sa pòrta. La quatrena leiçon es un constat d'impoténcia de las autoritats politicas. Un còp mai, de cap a aquel tip d'accion dramatica, constati l'esglasi, la panica e la consternacion qu'acompanhan totes aqueles dramas, sens pasmens los poder empachar. En tota inutilitat, mas per temptar de rasssegurar trompeusement lo pòble, los ministres se desplaçan, los policièrs son mobilizats ; brèu, una enòrma gesticulacion per res, perque i a pas en realitat cap o pauc d'astres qu'un tal eveniment se reproduga dins l'immediat. Tanben, après aquel tip de drama doas solas questions deurian èsser pausadas a las gents politicas : Quant d'individús del meteís genre, capables de renovar aquel tip d'accion, Euròpa a aculhit, çò va encara aculhir, e a ja ne resèrva ? E la segonda es : A quora lo drama venent e la consternacion venenta ? La babélisation de la societat occidentala produz son fruch amar de totala insecuritat, mas las Bancas europèas e occidentals son satisfachas.

L'ataca de mainatges tresvira totòm, pòbles e mèdias. Mas, coneissent la malediccion divina que frapa Euròpa e França en particular, soi pas estonat, perque aquel genre de causa es ja arribat per òrdre de Dieu, segon lo testimoniatge de la Bíblia. Legissèm dins Lévi.26:22 : « Enviarai contra vosautres los animals dels camps, que vos privaran de vòstres mainatges, que destruiràn vòstre bestiar, e que vos reduiran a un nombre pichon ; e vòstres camins seràn desèrts. » la causa se produz istoricament al temps del profèta Elie, segon 2 Reis 2:23-24 : « Montèt d'ailà a Béthel ; e coma caminava a la montada, de dròlles pichons sortiguèron de la vila, e se trufèron d'el. Li disián : Monta, cappelat ! monta, cappelat ! Se tornèt per los agachar, e los reneguet al nom de YahWéh. Alara dos orses sortiguèron del bòsc, e esquicèron quaranta dos d'aqueles mainatges. » Lo darrièr exemple concernís la destruccion nacionala finala d'Israèl que presenta l'interès d'èsser, per l'anciana aliança, l'accion parallèla de nòstra « seïsença trompeta » siá, nòstra actuala Tresena Guèrra Mondiala parcialament engatjada. L'accion es citada dins Ezéchièl 9:6 : « Tuatz, destrusètz los vièlhs, los joves, las verges, los mainatges e las femnas ; mas aprochetz pas de qual que siá aurà sus el la marca ; e començatz per mon santuari ! Comencèron pels ancians qu'èran davant l'ostal. »

Aquela experiéncia d'Anecí, revèla doas concepcions de la fe crestiana. En Occident, es umanista e aflaquida. A l'opausat, en Orient, la fe crestiana es esprovada per sa confrontacion amb los fanatics musulmans, sustot per un crestian sirian, las persecucions murtrièras practicadas pel Califat islamista del nom ESTAT ISLAMIC. La posicion d'Euròpa qu'a daissat lo crestianisme oriental se far massacrar pels persécuteurs musulmans a fach nàisser de la rancòr contra aquela Euròpa cupide e non solidària. Dieu dispausa donc d'òmes crestians o musulmans animats d'un òdi grand contra los pòbles europèus e americans. Aquelas personas constituïsson una falanja terrorista non organizada mas disponibla a vòt per Dieu, per frapar l'Occident renegat. Aiçò, perque l'òdi es ressentit individualament per las gents orientals. Lo crestianisme oriental es pas doctrinalement qu'a l'imatge de sos ensenhaires originalament occidentals siá, tanben imperfach e pecador qu'el. La fe orientala a conservat totes las nòrmas paganas adoptadas en Occident dins l'empèri roman a partir de 313. Aquel crestianisme doctrinalement imperfèch pòt pas donc pas portar lo fruch de doçor, de pacifisme, e de justícia dels vertadièrs elegits de Jèsus-Crist que justifica e reconeis. En mai, après l'indiferéncia manifestada per l'Occident crestian per lors patiments e lor destruccion, l'enòrme engatjament actual, financièr e militar, en favor d'Ucraïna, afortís la rancòr dels crestians orientals contra los païses occidentals, fins a lor inspirar un òdi murtrièr. E lo cas de l'ataca al cotèl de mainatges a Anecí confirma aquel estat d'esperit asirós e venjador del sirian crestian agressor.

Dins aquel cas, coma dins lo del jove de 16 ans qu'a tuat sa professora, de testimoniages son balhats pels agressors. Lo jove aviá dich aver ausit una votz que li ordenava de tuar aquela femna ; e aici, lo sirian, clama agir « al nom de Jèsus-Crist ». E lo mai estonat, es que los dos personatges dison la vertat, mas la societat incredula e incroyante pòt pas profèchar d'aqueles informacions que serián per ela tant importantas a comprene. Los vertadièrs servidors de Jèsus-Crist dont me reclami, tiran al contrari un interès dins aqueles testimoniages dins los quals tròbi pas que de confirmacions de la situacion revelada, principalament, dins las profecias de Daniel e Apocalipsi. La malediccion del crestianisme corromput e apostata occidental e oriental es atal confirmada. E aquel crestianisme apostata ven la cibla de la colèra del doç e aimant Jèsus-Crist perque es tanben, lo Dieu totpoderós, lo Creator, que punís e frapa per la mòrt, l'infidèl, l'incredul e l'incroyant, dins sas doas alianças istoricas successivas.

Aquel meteís jorn del dijòus 8 de Junh, l'ofensiva d'Ucraïna es oficialament confirmada e engatjada. L'avenidor pròche nos aprendrà coma las causas se passen dins aquela confrontacion d'Ucraïna e de Russia. Mas ja, tre aquela primièra jornada, relèvi que Russia sap pas retenir las leiçons escosentas que los drònes ucraïnians li an apresas en destrusent sas colomnas de carris. Acabarà per vèncer mas a qual prètz ! Aquò rai, puèi que dins Dan.11:45, Dieu a ja revelat sa destruccion finala pels USA. Mas abans de desaparéisser, aurà espotit e devastat l'Euròpa catolica « arroganta » dels « dètz banas », vertadièra cibla de la colèra del Dieu de vertat.

En darrièra ora, aquel Dijòus 15 de Junh de 2023, aprengi que Kyiv tròba en fàcia de son ofensiva una armada russa metamorfosada. Segon sas experiéncias passadas, Russia se met lentament en marcha, mas quand es partida, mai res l'arrèsta pas. Per plan comprene çò que se passa dins la guèrra actuala, devèm saber que Dieu a un compte a far reglar per Russia. Perque dins Ezé.38:3, ditz a Ezéchiël, son profèta, a son subjècte: « Diràs : Atal parla lo Senhor, YaHWéH : Aquí, ne vòli a tu, Gog, Prince de Rosch, de Méschec e de Tubal ! » Se devina dins sos noms los mots : rus, Moscòu e Tobolsk. La rancuna de Dieu es tenaça e la primièra causa d'aquela rancuna remonta a l'antiquitat. Dieu repròcha a aquelas vilas de Russia d'aver traficant amb Tyr l'enemiga de son pòble Israèl, segon Ezé.27:13-14 : « Javan, Tubal e Méschec traficavan amb tu ; balhavan d'esclaus e d'ustensilhas d'airain en escambi de tas merças. Los de l'ostal de Togarma provesissián tos mercats de cavals, de cavalièrs e de muls. » L'actuala « Togarma » se tròba a la poncha Oèst de China prè de la frontièra de Cazacstan e se nomma Yining. Aquelas vièlhas rancunas divinas devon pas far oblidar las causas de las mai recentas. Perque, Russia a conegut, en Octòbre de 1917, sa revolucion nacionala e après França de 1793-1794, es dintrada dins un regim atèu nacional plan murtrièr. Pòdes aici relevar que las accions conduchas per Dieu seguiscan aquela logica. Per metre fin al regim coalizat de la monarquia e de la papautat romana, a suscitèt la Revolucion francesa e son ateïsme destructor. Per destrurre França de las sèt darrièras annadas de la vida sus la tèrra, recor a Russia ortodòxa actuala. E per destrurre Russia, Dieu la va liurar a son enemiga seculara, America dels USA. Amb lo temps, las poténcias que s'afrontan son de mai en mai grandas. E en darrièr, los rebèls de tota la tèrra se van confrontar a la poténcia del « Rei dels reis e Senhor dels senhors », Jèsus-Crist en Dieu glorificat.

FILS DE DIEU

Soi desconsolat pel genre femenin que se reivindica del MLF mas la Bíblia cita pas jamai l'expression « dròllas de Dieu ». E en m'apiejant pas que sus sas declaracions, rampèli egalament als òmes que se son bastit una ipotetica aparicion sus la tèrra, qu'aquela meteissa Bíblia revèla que sèm estadas creats pel Dieu unic qu'es invisible, sens qué seriá pas Dieu, per nòstra espècia umana terrèstra.

Es cap a 2500 ans après lo pecat d'Adam siá, cap a 1500 annadas abans nòstra èra, que Dieu a revelat a Moïse son raconte de la Genèsi, que fa pròva de nòstras originas. Moïse e son pòble aviá una talha parièra a la nòstra, aquí perqué, dins Gen.6:4, Dieu pòrta aquela precision : « los gigants èran sus la tèrra en aqueles tempses, après que los fils de Dieu foguèron venguts cap a las filhas dels òmes, e que lor aguèron balhat de mainatges : son aqueles eròis que foguèron famoses dins l'antiquitat. » Jos aquel aspècte aquel verset sembla dire que los gigants foguèron obtenguts per l'acoblament « de fils de Dieu e de las filhas dels òmes ». Mas dins aquela traduccion de L.Segond, los tèrmes « e tanben », plaçats abans « après que los fils de Dieu... », son fòrça citats e presentats dins la version J.N.Darby ont legissèm : « los gigants èran sus la tèrra en aqueles jorns, e tanben après que los fils de Dieu foguèron venguts cap a las filhas dels òmes e que lor aguèron balhat de mainatges: aquestes foguèron los valents òmes de bèl temps a, dels òmes de renom. » Amb aquela precision « e tanben », lo sens del verset es completament cambiat e ven mai logic e comprensible. En fach, Dieu revèla a Moïse que dempuèi son origina en Adam, l'òme èra d'una granda talha gigantesca e que l'apostasia generalizada pels maridatges unissent d'« òmes » fidèls del linhatge de Seth apelats aici « fils de Dieu » a de « dròllas » de la descendéncia rebèlla de Caïn nommadas « filhas dels òmes » aguèron pas cap de consequéncia per justificar lo cambiament de la talha umana ; èra gigantesca abans aquelas unions nefastas e demorèt gigantesca après elas. Comprenèm qu'aquela característica de gigant foguèt conservada per l'umanitat fins al temps del deluvi e encara qualques tempses après el, puèi que de gigants poblavan encara Canaan, quand los ebrèus se'n son apoderada, quand Dieu la lor a balhada cap a 1460 abans nòstra èra, siá après las « 40 annadas » del sejour al desèrt del pòble ebrèu, l'Israèl carnal de Dieu.

Dins lo verset citat, Dieu fa pròva de la responsabilitat qu'a balhada a l'òme qu'a creat abans la femna formada de sos òsses e de sa carn. Es sieu qu'impute la falta de se daissar sedusir per las femnas del linhatge rebèl. E avèm dins aquela experiéncia, l'explicacion de la defensa d'esposar de femnas estrangieras, qu'impausa a Israèl. Aquel pòble respectarà aquela defensa fins al temps de son apostasia generalizada finala que lo conduch en captivitat a Babylone entre – 605 e – 586.

Après aqueles dos cases d'unions defendudas per Dieu, aquel messatge concernís la fe crestiana protestanta que Dieu met en garda contra sa futura union amb la glèisa catolica romana ; açò, en citant la doctrina de Balaam, dins Apo.2:14 : « Mas ai quicòm contra tu, es qu'as aquí de gents estacadas a la doctrina de Balaam, qu'ensenhava a Balak a metre una pèira d'achoppement davant los filhs d'Israèl, per que mangèsson de carns sacrificadas a las idòlas e que se liurèsson a

l'impudicité. » La pèira d'achoppement d'aquel verset designava l'union defenduda, puèi qu'es en revelant a Balaak aquel secrèt de la benediccion o de la malediccion d'Israèl, qu'o faguèt renegar per Dieu. Aiçò, en enviant « las dròllas » de son pòble sedusir « los òmes » d'Israèl. Per aquel messatge, Dieu denòncia la preséncia de gents « ipocritas » dins la fe protestanta, dempuèi sa creacion oficiala restacada a la data 1517 ; aquela ont lo monge ensenhant Martin Luther a denonciat la natura diabolica del catolicisme papal roman. Jutjat e regetat definitivament après las espròvas de fe de 1843 e 1844, lo protestantisme « ipocrita » aculhís l'adventisme « ipocrita » en 1994, e aliats amb la fe catolica, totes aqueles falses crestians « ipocritas » van en 2029 formar amassa « la bèstia que monta de tèrra » que va reproduire lo modèl, o « l'imatge de la primièra bèstia que montava de mar » e que designava la religion catolica papala romana. Reproduire « son imatge » consistís a reproduire sas òbras intolerantas e persècutrices.

Lo testimoniatge istoric a ja confirmat la possibilitat de l'union del protestantisme amb lo catolicisme pel comportament crudèl de son celèbre representant genevès Jean Calvin. Aquel « protestant » esprovèt un òdi murtrièr contra un concurrent fòrça mai « intelligent » qu'el sul subjècte espiritual, lo doctor Michel Servet. Per de letras adreçadas a l'inquisicion, temptèt d'o far liurar als pericles catolics, mas acabèt per o far executar el meteís, quand l'imprudent prenguèt lo risc de s'aventurar sul sòl genevès. Michel Servet aviá una compreson espiritual plan avançada ; denunciava ja, l'absurditat del dògma de la trinitat tala coma lo catolicisme e lo protestantisme calvinista l'interpretavan siá, tres personas divinas associadas, lo Paire, lo Filh e lo Sant Esperit, mentre que s'agiguèt pas que de tres ròtles successius del quitament unic esperit del Dieu viu, nòstre Creator, donc nòstre divin Paire.

Aquel subjècte del « Paire » me condutz a far remarcar, qu'aquel tèrme « Paire » es utilizat per Dieu, unicament dempuèi que Jèsus-Crist es vengut o revelar als òmes per aquel tèrme. En efiech, lo mot « Paire » èra pas utilizat per designar Dieu dins l'anciana aliança ont demorava lo Dieu « YaHWÉH », poderós e redobtable. Pasmens, tre aquel raconte citat dins Gen.6:4, Dieu presenta lo linhatge fidèl de Seth jol nom « fils de Dieu ». Solament, existís pas de fils sens qu'ajan un paire. Aquel messatge foguèt donc ignorat fins al temps de Jèsus-Crist qu'a revelat als òmes tota la natura imanta de Dieu e sa característica de Paire de tota l'umanitat creada après los àngels celèstes. Tot lo long de l'anciana aliança, Dieu es estat frustrat d'èsser pas apelat « Paire » per sas creaturas umanas. Mas son espèra portava cap al temps de l'aliança novèla coma aquel tèxt d'Esaïe 9:6 o pròva : « Perque un mainatge nos es nascut, un filh nos es balhat, e la dominacion pausará sus son espatla ; se lo cridarà Remirable, Conselhièr, Dieu poderós, Paire etèrn, Prince de la patz ». Vesèm coma dins aquel verset, Dieu se definís el meteís coma essent a l'encòp en Jèsus-Crist, « lo filh e lo Paire etèrn ». Per plan comprene aquel verset, nos cal tenir compte que, lo que parla, es l'òme josieu, l'israelita, nommat Esaïe. Lo prenom personal « nosautres » designa lo pòble d'Israèl e per el, unicament, los elegits que son recrompats per la sang de Jèsus-Crist e se tròban dispersats al mièg dels pòbles expandits sus tota la tèrra. Darrièr çò « nosautres », trobam los pecadors umans qu'an besonh del perdon de Dieu e l'obtenon pas que per la fe e l'obesissença bastida sul ministèri redempteur salvateur de Jèsus-Crist.

Aquel verset es d'una riquesa extraordinària, perque plaça la « dominacion » del Crist « sus son espatla » ; aquí quitament ont lo pes de sa « patibulum » portava, o fasant tombar tant èra aflaquit per la tortura romana patida abans sa crucifixion. Puèi, Dieu profetiza çò que Jèsus-Crist va representar per sos elegits. En primièr, o reconeisseràn « Remirable » e l'admiraràn. En segond, faràn d'el lor « Conselhièr ». En tresen, reconeisseràn sa natura de « Dieu poderós » que sos miracles atestaràn. En quaten, li reconeisseràn lo títol de « Paire etèrn » qu'a el meteís revelat e confirmat a son apòstol Felip dins Jean 14:9 a 11 : « Jèsus li ditz : I a tan longtemps que soi amb vosautres, e m'as pas conegut, Philippe ! Lo que m'a vist a vist lo Paire ; coma dises : Mòstra-nos lo Paire ? Creses pas que soi dins lo Paire, e que lo Paire es en ieu ? Las paraulas que vos disi, los disi pas d'ieu meteís ; e lo Paire que demòra en ieu, es el que fa las òbras. Cresètz-me, soi dins lo Paire, e lo Paire es en ieu ; cresètz almens a causa d'aquelas òbras. » E en cinquen, o coneisseràn coma lo que, en « Prince de la patz », es vengut per los reconciliar amb Dieu dont èran estats separats per lors pecats. Aqueles cinc tèrmes profetizavan donc la nòrma de la fe dels vertadièrs elegits recrompats per Jèsus-Crist.

A son torn, Esaïe 9:7 que seguís, nosautres dich : « Balhar a l'empèri del creis, e una patz sens fin al tròne de David e a son reialme, l'afirmir e o sostenir pel drech e per la justícia, tre ara e a totjorn: Vaquí çò que farà lo zèl de YaHWÉH de las armadas. » De tals prepauses podián pas qu'enganar l'esperança dels josieus que vesían pas dins aquel tèrme « empèri » que « lo creis » de la potècia de lor nacion Israèl. E aquel tèxt s'ajusta al d'Esaïe 61:2 ont Dieu profetiza, disent : « ... per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ». Aqueles dos tèxtes explican l'illusion enganaira dels josieus que vesían dins lo Messias esperat, lo que relevià la glòria nacionala d'Israèl en destrusent lors enemics qu'èran a l'epòca del Crist, los ocupants, los romans. Mas ailàs per eles, lo projècte de Dieu èra unicament espiritual e devián pas veire abotir son compliment qu'al retorn en glòria de Jèsus-Crist, perque lo temps comprés entre sa

mòrt expiatòria e son retorn en glòria es encara un temps de seleccion dels elegits. Relèva lo darrièr mot d'aquel verset : « armada ». Aquel tèrme tanben èra enganaire perque los josieus lo podían interpretar coma una insurreccion conducha pel messias contra los romans. Mas en realitat, suggerís la situacion d'un combat que YaHWéH deurà menar contra los rebèls terrèstres e celèstes per salvar sos darrièrs elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist. Dins Apo.16:16, aquel combat recep lo nom « Harmaguédon ». Aquel combat a un mobil, una causa, espirituala, mas sas consequéncias son egalament fisicament mortals. Dieu combat amb sas divinas armas e sos enemics terrèstres dispausan pas, eles, que de lors solas armas terrèstras. Lo combat dels rebèls es donc perdut d'avança e Dieu a ja profetizat sa futura victòria dins Apo.17:14 : « Combatrà contra l'anhèl, e l'anhèl los vencerà, perque es lo Senhor dels senhors e lo Rei dels reis, e los cridats, los elegits e los fidèls que son amb el los venceràn tanben. ».

Çò combat « de harmaguédon » va opausar pel darrièr còp, après la fin del temps de gràcia, los « fils de Dieu » als « fils dels òmes » del camp rebèl descasut.

Dins sa pregària exemplara reiala, Jèsus ditz dins Mat.6 : 9 a 13 :

Verset 9 : « Aquí donc coma devètz pregar : Nòstre Paire qu'ès als cèls ! Qué ton nom siá santificat ; » Relèva ja la necessitat de tenir Dieu per nòstre vertadièr e sol « Paire celèst ». Çò que sols, « sos filhs » pòdon far jos condicion de tenir son nom per « santificat » ; çò qu'implica lo fach d'o tenir mentalament al dessús de tot autre èsser vivent perque es perfiechament sant e incarna sol la perfeccion de la santetat. Aquela condicion exclusiva ja los Crestians que Dieu designan coma rebèls ; los catolics e los ortodòxes dempuèi totjorn, los protestants dempuèi 1843 e 1844, e los adventistas « vomits » dempuèi 1994.

Lo nom de Dieu es pas solament exprimit per las quatre letras ebraïcas qu'o designan dins la Bíblia, YHWH que transcriu per YaHWéH. Apo.2:17 ne balha lo vertadièr sens : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas : Al que vencerà balharai de manna amagada, e li balharai un calhau blanc ; e sus aquel calhau es escrich un nom novèl, que degun coneis pas, s'es pas lo qu'o recep. » Dins aquel verset, lo mot « nom » designa un estat o una natura diferenta per l'òme recrompat reconegut e salvat per Jèsus-Crist. Obtengut après la victòria, aquel « nom novèl » designa la natura celèsta del recrompat dintrat dins la vida etèrna, portaire de l'immortalitat. Tanben, lo nom de Dieu designa tot çò que Dieu representa, en fòrça, poténcia, glòria, autoritat, jutjament e sentiments. Son totas aquelas causas que los vertadièrs elegits devon « conéisser » per emplenar la condicion formulada per Jèsus quand ditz, dins Jean 17:3 : « Solament, la vida etèrna, es que te coneisson, tu, lo sol verai Dieu, e lo qu'as enviat, Jèsus Crist. » Atal dins sa pregària meteissa, l'òme se justifica o se condemna el meteís, segon qu'a aquela coneissença del vertadièr Dieu o que l'a pas. E degun es pas senat s'enganar, perque aquela coneissença o son abséncia es revelada en òbras practicadas religiosament per aquel o la que prèga. O plan sa practica es en conformitat amb l'exigéncia de Dieu per son epòca, o l'es pas, e « sa pregària » se transforma en « abominacion » coma l'ensenha Pro.28:9 : « se qualqu'un desvia l'aurelha per escotar pas la lei, sa pregària meteissa es una abominacion. » Dins nòstra epòca, aquela « abominacion » es practicada, oficialament e publicament, cada « dimenge » per de multitudes de falses crestians, enganats e falsament ensenhats, amassats per tornar un culte al vertadièr Dieu. Ailàs per eles, Dieu convida los que li apartenisson unicament lo seten jorn qu'a santificat al repaus sabatic, lo dissabte e non lo dimenge del primièr jorn. Es pas donc pas dificil de comprene que lo culte tornat lo primièr jorn onore pas que lo drac que presidís a aquelas amassadas.

Dins sa pregària reiala, Jèsus ditz puèi al verset 10 : « que ton regne venga ; que ta voluntat siá facha sus la tèrra coma al cèl. » Per desirar que lo regne de Dieu se venga impausar sus la tèrra, cal ja aprovar sas nòrmas divinas e non los transgredir. Perque aquí encara, la voluntat de Dieu es clarament exprimida dins la Bíblia e dins sos tèxtes profetics e los que pretendrà ignorar las nòrmas de sa voluntat seràn, al jorn del jutjament darrièr, confús e condemnats. Aquel verset a pas de sens que s'un vertadièr elegit santificat e reconegut per Dieu en Jèsus-Crist ditz aquelas paraulas.

Jèsus ditz puèi al verset 11 : « Balha-nos uèi nòstre pan quotidian ; » Sus la tèrra, de las multitudes de personas manjan pas qu'un jorn sus dos o sus tres. Aquela racion quotidiana es donc un privilègi balhat per Dieu, mas quant, dins lo mond reconeisson que lor noiridura es balhada per Dieu demest totes los que mangen ? Ben pauc, e de mens en mens. En mai, aquel pan quotidian supausa una altra noiridura espirituala que Dieu sol pòt balhar al contra de la noiridura del còs. Aquí perqué als que demandan aquel « pan quotidian », Jèsus ditz encara dins Mat.4:4 : «...Es escrich : L'òme viurà pas de pan solament, mas de tota paraula que sortís de la boca de Dieu ». Los elegits o sabon e o fan. Mas los umans sens Dieu, paures o rics, pensan s'atribuïr sol la capacitat de trobar e de prene de noiridura per lor còs, conscients que lor subrevida ne depend. Mas la noiridura espirituala, es lo darrièr de lors laguis. Se'n passan dempuèi de temps e pensan se'n poder passar encara mai longtemps. Sol un context de famina terrèstra los pòria benlèu sortir de lor illusion e encara en 2023,

serián pas plan nombroses de se remetre en question.

Puèi, Jèsus ditz al verset 12 : « perdona-nos nòstras ofensas, coma nosautras tanben perdonam als que nos an ofensats ; » Aquí encara, quant de Crestians son capables de perdonar las ofensas que patisson ? Perque Dieu s'accontenta pas dels mots e contròla las pensadas dels òmes e sap s'un òme perdona realament o pas darrièr un pardon oficial enganaire. Aquela aptitud a perdonar lo mal que lor es fach es encara estrictament reservada als elegits. E la causa s'explica aisidament. Per poder atal perdonar, l'esperit de la victima deu mepresar l'accion marrida e son autor e aiçò es pas possible que se son arma entièra es estada ganhada e ocupada per l'Esperit del Crist. A aquela nautor d'esperit, tota marridesa terrèstra es desvalorada e lo pardon demòra pas qu'una simpla formalitat que còsta pas res a l'elegit que perdona. Pòt d'aitant mai o far, qu'es conscient d'aver, el meteís, beneficiat del pardon del Dieu viu, al nom de la sang versada per Jèsus-Crist.

Ven enfin lo verset 13 que clau la pregària de Jèsus : « nos indusisses pas en temptacion, mas desliura-nos de desgordit. Perque es tieu qu'aparteniscan, dins cada sègle, lo regne, la potècia e la glòria. Amèn ! » Los que prègan atal devon èsser conscients de las atacas portadas pel drac e sos demònis celèstes e terrèstres. En mena, que cal encara èsser un elegit que demòra atentiu a las mesas en garda contra lo drac. Jèsus l'a fach e sos vertadièrs apòstols e discípolos o fan egalament. Rampèli coma dins Mat.24:4, Jèsus met en garda sos elegits en lor disent : « prenètz garda que degun vos sedusisca pas ! » Ven la fin del verset : « Perque es tieu qu'aparteniscan, dins cada sègle, lo regne, la potècia e la glòria. Amèn ! » Que significa aquela declaracion entièrament mepresada e contradicha per las falsas religions crestianas. Lor significa simplament que lor transgression e lor pecat son constatats e enregistrats dins la memòria illimitada del grand Jutge, lo Dieu Creator, lo Totpoderós. E qu'al jorn del jutjament darrièr, la lista de totes lors pecats lor serà individualament presentada. E dins un estat de confusion inexprimable, aprendràn que lo verdicte dels jutges siá, los elegits recrompats per Jèsus-Crist, los condemne a desaparéisser dins lo fuòc de la « segonda mòrt ». Los mots meteisses ne testimònian ; sols sos vertadièrs « fils » coheritièrs de Jèsus-Crist, pòdon exprimir e desirar de tot lor còr que « lo regne de Dieu venga, dins sa potècia e dins sa glòria, en vertat ! »

Mas ja, sus la tèrra, fins al pròche retorn de Jèsus-Crist, pels falses Crestians rebèls, lor separacion d'amb Dieu los va conduire a patir desfacha sus desfacha. Van veire s'abausonar totes lors projèctes e lors esperanças e patiràn, après la guèrra e autras flagèls divins, après la fin del temps de l'ofèrta de la gràcia collectiva e individuala, los terribles « sèt darrièrs flagèls de la colèra de Dieu » segon Apo.16:1, e « de colèra de l'anhèl », segon Apo.6:16 : « E disián a las montanhas e als ròcs : Tombatz sus nosautres, e amagatz-nos davant la fàcia del qu'es segut sul tròne, e davant la colèra de l'anhèl »

La victòria finala serà per Dieu e sos « fils », sos fidèls elegits qu'aiman las nòrmas de sa concepcion de la vida ideala perfiechament urosa e armoniosa dins « la libertat, l'egalitat e la fraternitat » divina reala.

Es donc al títol de « fils de Dieu » que vòl servir e onorar la glòria de sa « Paire », que devi dire ara quicòm que pòt paréisser als mai intelligents pro logic mas qu'es pas comprés per de multitudes umanas. Aquel messatge a per subjècte, los cambiaments istorics de las nòrmas divinas e lors consequéncias.

Fòrça èssers umans se daissan divertir per plen de causas qu'emplenan lor vida e aquelas gents se preocupan pas de las causas espiritualas. Mas que s'interessa pas al cèl uèi o farà, benlèu o pas, deman. Los qu'an ausit e respondut a l'apèl del salut de Jèsus-Crist, an pas totes respondut al primièr apèl de Dieu, e soi d'aquel nombre. Devèm donc esperar que cridadas al moment favorable, de nombrosas creaturas se viraràn encara cap a Dieu. Lo castig de la « seisena trompeta », que pren forma jos nòstres uèlhs, a precisament per tòca, al títol de darrièr avertiment, de desvelhar la fe endormida, perque anesthesiada pels laguis terrèstres. Mentre que deu descobrir aquel dont la fe se desvelha ? Deu realitzar que la vida e tot çò que conten es l'òbra del sol e unic Dieu Esperit Creator. A organizat lo salut de l'uman tombat dins lo pecat, coma se tomba dins una trapèla, en mantuna fasa successiva e logicament, aquelas diferentas fasas son marcadadas per de cambiaments e de jutjaments. Solament çò que fòrça semblan ignorar, es que quand un cambiament legitimat per Dieu es portat dins la religion, lo novèl cambiament adoptat rend illegitim l'anciana nòrma. La fraternitat promoguda per l'umanisme dominator de nòstre Occident actual a tornat las massas umanas excessivament tolerantas. Aiçò al ponch que per malcontentar pas degun, s'acçèpta d'imputar al Dieu suprèm la possibilitat de benesir totes las religions. E ben non ! Dieu s'adapta pas a las convencions religiosas umanas e es al contrari a l'òme de s'adaptar a el o d'acceptar l'idèa de reivindicar pas un avenidor etèrn a lo qual a pas drech. Tanben, çò devi clarament l'exprimir, quand Jèsus a instaurat la novèla aliança bastida sus l'ofrenda de sa sang versada volontàriament, los josieus de l'anciana aliança qu'an regetat Crist e son ofrenda, son estats liurats al drac per Dieu. Sus la tèrra, an

contunhat a se reclamar del Dieu creator, e lor existéncia e lor religiositat an enganat los òmes espiritualmente ignorants. Atal, aqueles primièrs « fils de Dieu », eretièrs d'Abraam, son estats los primièrs, a los quals se son aplicadas las paraulas de Jèsus d'Apo.3:1, pertocant los Protestants dins son messatge nomenat « sards », : « Passas per èsser vivent e ès mòrt ». En efiech, lo messatge que Jèsus adreça als Protestants de 1843 e 1844 se pòt aplicar a totas las religions que regèta a causa de lor refús de se conformar a sas nòrmas novèlas e novèls lums. Es pas facil per un èsser uman condicionat per de prejudicats fondats sus 1260 annadas de dominacion crestiana catolica papala romana, de se liberar d'aqueles prejudicats. Los mai braves nos dison : « Mon car amic, soi nascut catolic e me morirai catolic ». Aquelas personas ignòran que se morir catolica signifie se morir sens obtenir la vida etèrna. Solament, se desiran demorar catolicas, es pasmens que pensan que la religion permet d'obtenir aquela vida etèrna de la part de Dieu. Los Musulmans, de meteisses, son zeloses per lor religion e lor profèta Maomet perque lor promet qu'après la mòrt, una vida etèrna somiada los espèra. Es donc essencial per un èsser uman, que cobeja l'eternitat per son engatjament religiós, de saber se son espèr es justificat o se l'es pas absolutament. Los primièrs « fils de Dieu » an desobesit als òrdres balhats per Dieu e en consequéncia, an perit negats dins las aigas del deluvi amb los fils e « las filhas dels òmes ». Los josieus avián volgut rampelar a Jèsus qu'èran pas de « mainatges illegitims puèi qu'avián Abraam per paire ». La responsa que Jèsus lor a adreçada concernís egalament totes los umans de la religion crestiana : « s'èretz los filhs d'Abraam, fariatz las òbras d'Abraam » e lor ditz clarament : « vòstre paire, es lo drac ». Dins Apo.2:9, Jèsus confirma aquel quitament jutjament dins l'epòca situada entre 303 e 313: « Coneissi ta tribulacion e ta pauretat (malgrat que siás rica), e las calomnias de la part dels que se digan josieus e o son pas, mas que son una sinagòga de Satan. » E o confirma encara dins l'epòca 1873, dins Apo.3:9 : « Aquí, te balhi dels de la sinagòga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conéisser que t'ai aimat. » Ceci pròva que se la nòrma del jutjament de Dieu cambi en aumentant progressivament sas exigéncias, après 1260 annadas de tenèbras religiosas, lo caractèr definitiu de son jutjament, el, cambie pas. La vièlha nòrma es condemnada inexorablament pel regèl de la novèla. E la leçon tirada d'aqueles exemples permet d'imputar a Dieu aquelas paraulas adaptadas per cada cas marcat pel cambiament de la nòrma divina exigida :

1843-1844 : « s'èretz protestants, fariatz las òbras dels Protestants del sègle 16en ; los vertadièrs prenguèron pas las armas per defendre lor vida. Se daissèron conduire en captivitat o menar a la mòrt ».

1991-1994 : « s'èretz adventista del seten jorn, fariatz las òbras dels adventistas del seten jorn de 1843, 1844 e 1873 ; l'anóncia del retorn de Jèsus per las profecias de la Bíblia suscità lor jòia e un estrambòrd grand ».

2020-2030

Dempuèi 2020, una ultima espèra del vertadièr retorn de Jèsus-Crist a començat. Aquel còp, es Jèsus el meteís que n'a fixat la data en dirigissent los agaches d'aqueles messatgièrs sus la data istorica de sa crucifixion e de sa resurreccion siá, lo 3 d'Abril de 30. Esclairats pel ròtle profetic de la setmana de sèt jorns qu'es a l'imatge de sèt mila annadas, los qu'a santificats per aquela òbra, e que vivon uèi, sabon que son dintrats dempuèi la prima 2023 dins la darrièra setmana d'annadas que condutz a la fin de las sièis mila ans de l'istòria del pecat terrèstre.

Jèsus-Crist torna cercar unicament los qu'a « santificats ». Alara impòrta de plan comprene çò qu'es la vertadièra « santificacion » a prepaus de la quala inspirat per l'Esperit, Paul a declarat dins Héb.12:14 : « Recercatz la patz amb totes, e la santificacion, sens la quala degun veirà pas lo Senhor. » Puèi que nos preparam a veire lo Senhor, aquela « santificacion » es donc vitala e indispensable. Mas qué la « santificacion » ? Aquí ja çò qu'es pas : una simpla revindicacion umana o la qu'es atribuïda pels papas del catolicisme roman a de personas canonizadas. La vertadièra « santificacion » pòt pas èsser identificada e atribuïda que per Dieu en Jèsus-Crist, el meteís. Perque çò tèrme significa « metre a despart de » e lo sol èsser viu que jutja just de metre a despart dels èssers umans, es Dieu e Dieu unicament. Mas per justificar sa « santificacion » d'un òme o una femna, Dieu fonda son jutjament sus las òbras de lor fe. E per definir çò que devon èsser aquelas òbras, Dieu presenta dins sa Bíblia los modèls istorics de sos elegits. Ezéchièl 14 cita tres noms : « Noèr, Daniel, e Job » en precisant tres còps, dins los versets 16, 18, e 20, « salvarián pas ni fils ni dròllas mas eles-sols salvarián lors armas a causa de lor justícia ». Dieu l'a dich e pòdes e o debes creire. Per aquela declaracion, contradiguèt e fach s'envolar totas las falsas concepcions de la « santificacion » e nos dreça un retrach robòt dels elegits que pòt e vòl salvar per lor far partejar son eternitat. Totes los messatges desliurats en paraulas claras o en imatges, dins las profecias de Daniel e Apocalipsi e autras tèxtes de la Bíblia, an per tòca de completar la construccion d'aquel retrach robòt. La « santificacion » de sos darrièrs elegits es evocada dins Apo.3:7 dins lo messatge qu'adreça en 1873 als adventistas del seten jorn « santificats » dins l'amor fraternal ; çò que significa lo nom

simbolic « Filadèlfia ». Jèsus comença en disent a Jean : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Filadèlfia : Aquí çò que ditz lo Sant, lo Vertadièr, lo qu'a la clau de David, lo qu'obrís, e degun barrarà pas, lo que fèrm, e degun obrirà pas : » Aquelas paraulas anóncian en imatge un cambiament de nòrma de la santetat exigida per Dieu. Al lum d'aquela declaracion, vesèm que sol lo Dieu Sant pòt « santificar » o pas sas creaturas umanas e que daïssa pas a degun d'autre qu'el, aquel drech e çò poder. Coma se pòt identificar los Adventistas del seten jorn, dins aquel messatge ? Simplement en s'apiejant a l'encòp sul testimoniatge istoric datat per Dan.12:12, « Urós lo qu'esperarà fins a 1335 jorns » e sul ròtle del sabat del seten jorn que Dieu balha als que santifica en aquela annada 1873. Al passatge, relèva las chifras d'aqueles versets : 12, 12, e Apo.3 e 7. Son pas que de chifras e de nombres qu'an per significacion la santetat : 12, aliança de Dieu e l'òme siá, 7 + 5 ; 7, chifra de la santificacion portat pel repaus del seten jorn, lo sabat santificat per Dieu. 5 es la chifra simbolica de l'òme provesit de cinc senses, de cinc det de man e de pè. Apoc.3:7 regropa la perfeccion de la chifra 3 e la santetat del sabat de la chifra 7.

En balhant, en 1873, una forma institucionala a l'adventisme del seten jorn, Dieu a santificat un modèl legitimat unicament en aquela annada 1873. La « santificacion » divina s'ereta pas e quand es pas mai meritada, Dieu la retira e aquí perquè de « Filadèlfia », ven « Laodicée » siá, l'institucion del pòble que Jèsus jutja e « vomís » a causa de sa tièdeur espirituala demostrada pel mesprètz testimonié pel darrièr lum que Dieu li a presentada, entre 1980 e 1991, per mon accion profetica. Entre 1991 e 1994, lo jutjament de Dieu a pres una forma evidentada ; l'adventisme oficial es dintrat dins l'aliança de la federacion protestanta universala liurada al drac dempuèi 1843.

La leiçon que debes retenir es que l'adventisme del seten jorn apartenís pas qu'a Dieu, perque aqueles mots son causits per el per definir un retrach robòt dels darrièrs elegits « santificats ». En mena, qu'entre 2020 e 2030, los darrièrs adventistas se manifestan e se rendon dignes de la « santificacion » divina, en se metent a despart de, per la jòia que l'anóncia del retorn de Jèsus per la prima 2030 suscita en eles ; coma pels pionièrs adventistas de 1843 e 1844. E los que Dieu apròva e vòl benesir uèi demest eles, adòptan la practica del sabat que profetizèt pendent 6000 ans, la dintrada dels elegits recrompats per Jèsus-Crist dins lo seten millenari del grand repaus celèst. E aquela dintrada se complís al moment del retorn en glòria de nòstre divin Senhor Jèsus-Crist, que torna dins la glòria divina celèsta de son nom angelic « Micaël », entornejat e acompanhat per sos àngels fidèls.

S'ès, per ta vertadièra natura, l'adventista del seten jorn que Dieu salva, es lo moment d'o provar en tenent compte de las leiçons istoricas profeticas relevadas e demostradas dins aquel estudi. Dieu benesiguèt pas e salva per la sang de Jèsus-Crist que los en çò de que tròba lo pur amor de sa vertat biblica entièra.

Es logic d'acabar aquel estudi pel messatge de la « santificacion » perque es ela, aquela « santificacion », que fa, dels vertadièrs apelats elegits, dels « fils de Dieu » preparats per dintrar dins l'eternitat, a la prima 2030.

L'adventisme del seten jorn oficial e institucional serà pas estat, per Dieu, util e legitim qu'entre 1873 e 1994, data en la quala, sa legitimitat a cessat. Mas los mots adventistas del seten jorn demòran la nòrma de la darrièra expression de la fe exigida per Dieu per beneficiar de la justícia ofèrta per Jèsus-Crist ; aiçò, confòrmament al decret de Dan.8:14 que, convenientament traduch, profetiza aquela exigéncia, en disent : « Fins a 2300 ser-matin e la santetat serà justificada ». En obtenent de Dieu, cap a 1990, la bona traduccion d'aquel verset tant important, ai pogut presentar a sos darrièrs recrompats elegits la confirmacion que Dieu exigís d'eles l'amor de sa vertat biblica testimonié en òbras, coma conven per eles d'o far, al títol dels darrièrs « fils de Dieu » de l'istòria del pecat terrèstre. Aquela vertadièra traduccion a pausat las basas d'aquela exigéncia divina aplicada per aquela ultima experiéncia adventista universala terrèstra. Al fil del temps, l'exigéncia per Dieu de la santetat vertadièra a pas fach que créisser. Dins son ensenhament, Jèsus a aumentat l'exigéncia formulada per la lei divina. Mai Dieu a balhat de pròvas de son amor, mai a demandat en retorn l'amor de sos recrompats. Tanben, en metent en òbras lo comol a son amor dins l'aliança novèla per sa mòrt expiatòria en Jèsus-Crist, Dieu es en drech d'exigir mai de la part de sos elegits crestians que de la part de sos elegits josieus, pendent l'anciana aliança. Jèsus a confirmat aquela creissença de l'exigéncia divina en disent « avètz après qu'es estat dich ... mas ieu , vos disi que ... » Condemnat al nivèl de l'accion dins l'anciana aliança, l'adultèri es jutjat e condemnat dins la novèla al nivèl de la pensada, coma o ditz dins Mat.5:27-28 : « Avètz après qu'es estat dich : Cometràs pas ponch d'adultèri. Mas ieu , vos disi que qual que siá agacha una femna per la cobejar a ja comés un adultèri amb ela dins son còr. .../... 38-39 : Avètz après qu'es estat dich : uèlh per uèlh, e dent per dent. Mas ieu , vos disi de resistir pas al marrit. Se qualqu'un te frapa sus la gauta drecha, presenta-li tanben l'autre. .../... 43 a 48 : Avètz après qu'es estat dich : Aimaràs ton venent, e asiraràs ton enemic. Mas ieu , vos disi : Aimatz vòstres enemics, benesissètz los que vos renègan, fachas de ben als que vos

asiran, e pregatz pels que vos maltractan e que vos secutan, per fin que siatz filhs de vòstre Paire qu'es dins los cèls ; perque fa levar son solelh suls marrits e suls bons, e fa plòure suls justes e suls injustes. S'aimatz los que vos aiman, quala recompensa meritatz ? Los publicains tanben agisson pas tot parièr ? E se saludatz solament vòstres fraires, que fasètz d'extraordinari ? Los pagans tanben agisson pas tot parièr ? Siatz donc perfieches, coma vòstre Paire celèst es perfiech. » Per sas paraulas, Jèsus a fixat la nòrma del caractèr dels primièrs e dels darrièrs crestians vertadièrs « filhs de Dieu ». Mas nos i enganam pas, un amor d'aquela fòrça pòt pas venir en nosautras que se nos es balhat per Dieu. Nòstra natura umana es tròp marrida e dura per aténher, naturalament, aquel naut nivèl d'amor. E Jèsus l'a clarament dich dins Jean 15:5 : « ... perque sens ieu podètz pas res far », çò que significa qu'amb el, podèm tot far e precisament, revestir l'amor inégalé de Dieu. Per aténher aquela tòca, cal, qu'en nosautres, tota altra valor terrèstra carnala s'abausona per daissar plaça a aquel amor divin. L'importància que balham a las causas terrèstras s'opausa a las valors celèstas. Devèm donc dintrar de mai en mai dins la pensada celèsta, per que nòstra natura carnala s'aflaquisca a son profièch, fins a desaparéisser e pèdre son influéncia sus nòstra vida.

Dins l'istòria de l'umanitat, la malediccion de Dieu s'es primièr abatuda amb lo deluvi sus la tèrra entièra. Dins sa fasa seguenta, Dieu a installat Israèl sus la tèrra de Canaan, puèi après la venguda del Crist la nacion Israèl es estat a son torn frapada per la malediccion de Dieu. A partir de l'epòca de l'emperador Constantin 1èr, la fe crestiana s'es alara desenvolopada en Euròpa occidentala sostenguda puèi impausada per l'autoritat romana successivament imperiala puèi papala. Venguda catolica, a son torn, Euròpa es venguda la cibla de la colèra divina e sustot dempuèi 313 e 321, la cibla dels flagèls de sos « sèt trompetas » presentadas dins l'òrdre cronologic dins Apo.8, 9, 10 e 11. Constatam atal un desplaçament de la malediccion dempuèi l'Èst cap a l'Oèst. Aiçò èra ja profetizat pel sens de l'escritura dels ebrèus que s'escriu de drecha a esquèrra. E sabèm que son regèt del vertadièr Messias divin, Jèsus-Crist, a justificat sa malediccion e sa destruccion nacionala dempuèi l'an 70 fins a 1948.

Se desplaçant encara mai luènh cap a l'Occident, la darrièra colèra de Dieu serà provocada per la lei del dimenge que serà impausada pels Estats Units d'America del Nòrd dirigenta incontestada dels subrevivents de la Tresena Guèrra Mondiala o « seisena trompeta » d'Apo.9:13. Es interessant de relevar los signes de malediccion qu'aquela tèrra americana pòrta. S'i tròba en molons, las rèstas ossosas dels tigres a dents de sabre ; un animal preïstoric esglasiant, mostuós, redobtable, de fòrta talha. Aquel continent nòrd-american es en mai marcat encara uèi, per de fenomèns naturals unics e sens egals. Dins sas planas centralas, se produitz dels ciclòns e de las tornadas devastators d'una poténcia inausida. Mas s'i tròba egalament, dels arbres gigants, los sequòias, qu'atenhon de nautors de mai de cent mètres, dels troncs dont la basa traucada permet a d'autos de los travessar d'un costat a l'autre. Aquela talha gigantesca nos rampèla que de gigants an en primièr abitat la tèrra. E tròbi qu'aqueles arbres immensament nauts profetizan la poténcia finala d'aquel pòble american que serà lo darrièr pòble a conduire un combat contra la voluntat de Dieu, tala coma l'a exprimida dins la lei de sa santa Bíblia. Apo.13:13 la simboliza per l'expression « la bèstia que monta de tèrra » ; aiçò perque, religiosament crestiana, succedís a la fe catolica papala designada coma « bèstia que monta de mar » de la quala es sortida, per l'òbra de la Reforma protestanta. Aquela tèrra americana foguèt tornada descobrir al sègle 15en just abans qu'en Euròpa, las « Guèrras de Religions » opausen los Catolics e los Protestants. De Protestants i trobèron un refugi protector, luènh de las persecucions dels papistas. Mas lor experiéncia foguèt pas la dels ebrèus dintrant en Canaan. Perque encontrèron l'ostilitat dels òmes Rogs que poblavan aquela tèrra. En fach, l'America actuala s'es bastida sus la sang dels Rogs versat en abonde sus son sòl, e l'espleitacion dels Negres pels colons Blancs. Son nom America, anonciador d'amarum, foguèt atal originalament plan justificat e profetic de son intolerància finala. Aquela darrièra espròva de fe terrèstra va reproduire d'experiéncias passadas que los rebèls ignòran e mesprèsan per lor pèrda. Perque, ja, lo darrièr camp rebèl renovèla dins son aliança, la dels « filhs de Dieu » infidèls amb las « filhas dels òmes » dels antédiluviens. Mas aquel còp, clarament avertits per las profecias balhadas per Jèsus-Crist, los vertadièrs « filhs de Dieu » dintran pas e dintraran pas dins aquelas alianças umanas. L'Esperit lor a obèrt l'intelligéncia, çò que lor permet de saber que la tèrra apelada America pòrte en son nom son destin final que serà de representar un subjècte d'amarum per totes sos contemporanèus ; e en primièr, las victimas de son apostasia religiosa. Originalament protestant, aquel país representa ja, a el sol, l'aliança del catolicisme e del protestantisme que protèsta pas mai. Aquela aliança constituís la pròva de la rompedura de sa relacion amb Dieu. Aquela aliança espiritualament incestuosa e adultèra es de meteís tip que la qu'Israèl passèt amb Egipte del pecat al temps del profèta Jérémie. Los signes de la malediccion portada per America dels USA son plan nombroses ; e demest eles, ja, tre lo 24 de Febrièr de 2022, lo sosten incondicional e la fornidura d'armas qu'a balhats al president jove d'Ucraïna, Zelenski, perque aquela accion prepara l'afrontament genocidaire de la Tresena Guèrra

Mondiala. Mas es tanben d'America que son vengudas las desviacions mentalas e sexistas que reproduson la nòrma de Sodome e Gomorrhe ; la quala es venguda legitima e legala dins tot los païses de l'Occident originalament crestian.

Oblidi pas pasmens que la fe adventista que m'es uèi en benediccion es nascuda als USA entre 1816 e 1844. Mas aquel temps de probation divina èra pas que provisòria e a pres fin a la prima 1994, moment ont l'adventisme del seten jorn oficial es dintrat dins l'aliança de la Federacion protestanta universala. En 1873, Dieu li aviá balhat un estatut universal que li impausava de demorar independenta. Mas en plaçant als pòsts de dirigents de las gents non realament convertits, mas mai convencuts, lo drac a capitat a far trionfar l'esperit umanista dins tota l'institucion. En mena, que l'apostasia de 313 se renovèla amb las meteissas consequéncias per l'umanitat colpabla : la necessitat per Dieu de frapar de mòrt los responsables e los colpables. E aquela responsa divina ven ara amb la Tresena Guèrra Mondiala de sa « seïsen trompeta ». Compreni atal perqué la profecia de Dan.12:11 designa los rencontres adventistas anglesas de 1828 per evocar lo tèma de l'adventisme. Perque, l'adventisme es pas estrictament american, es una nòrma universala que consistís simplement a aimar lo retorn gloriós de nòstre Senhor Jèsus-Crist e a l'esperar dins la fidelitat fins a la data qu'a el meteï fixada e revelada als darrièrs « fils de Dieu » e que serà, aquel còp, la prima 2030. Son retorn farà dintrar sos recrompats dins lo seten millenari santificat al repaus per Dieu e per Dieu, e per sos recrompats seleccionats pendent tota l'istòria del pecat terrèstre.

Atal, après la malediccion de l'adventisme oficial dont lo sèti universal es als USA, dempuèi 1994, la benediccion de Dieu es tornada en Euròpa, en França, dins la vila de Valença. Perque aquí, se tròba la mai anciana glèisa adventista del seten jorn de França, la que m'a raiat de sos membres en 1991 ; aiçò, a causa del « testimoniatge de Jèsus » que li ai presentat e qu'a regetat e mespresat. Dempuèi, demòri fidèl a aquel « testimoniatge de Jèsus » renovelat e actualizat e reculhissi, al fil dels jorns, las pèrlas del lum divin que me son ofèrtas e presentadas pel Dieu de vertat, al nom de Jèsus-Crist e de la « santificacion » del sabat del vertadièr seten jorn : lo dissabte, « santificat » al repaus per l'òme tre lo seten jorn de la creacion de la tèrra segon Genèsi 2:2-3 : « Dieu acabèt al seten jorn son òbra, qu'aviá facha : e se pausèt al seten jorn de tota son òbra, qu'aviá facha. Dieu benesiguèt lo seten jorn, e o santifiquèt, perque en aquel jorn se pausèt de tota son òbra qu'aviá creada en la fasent. »

La vertat vos afranquirà

legissèm dins Jean 8:28 a 36 : « Jèsus donc lor dich : Quand aurtz auçat lo Filh de l'òme, alara coneisseretz çò que soi, e que fau pas res d'ieu meteï, mas que parli segon çò que lo Paire m'a ensenhat. Lo que m'a enviat es amb ieu ; m'a pas daïssat sol, perque fau totjorn çò que li es agradiu. Coma Jèsus parlava atal, mantun creguèt en el. E ditz als josieus qu'avián cregut en el : Se demoratz dins ma paraula, sètz vertadièrament mos discípols ; coneisseretz la vertat, e la vertat vos afranquirà. Li respondèron : Sèm la posteritat d'Abraam, e foguèrem pas jamai esclaus de degun ; coma dises : Vendretz liures ? En vertat, en vertat, o vos disi, lor repliquèt Jèsus, qual que siá se libre al pecat es esclau del pecat. Solament, l'esclau demòra pas totjorn dins l'ostal ; lo filh i demòra totjorn. Se donc lo Filh vos afranquís, seretz realament liures. »

Aquel escambi entre Jèsus e los josieus de son epòca tracha d'un subjècte que nos concernís aitant uèi qu'a l'epòca de son ministèri. En tot temps, dins aquel tip d'escambi, dos discorses incompatibles s'exprimisson. Jèsus ten dels prepauses perfiechament logics per tractar lo subjècte espiritual. Mas en fàcia d'el, los qu'escotan sas paraulas son terrèstras e veson pas que lo sens literal carnal de sos prepauses. Pels josieus, Dieu èra Dieu, pas lo Paire. Tanben, çò trobam aquí, una primièra causa de l'incomprension umana. Tre la debuta, quand Jèsus lor ditz, « Quand aurtz auçat lo Filh de l'òme ... », los josieus interpretan sas paraulas coma lor interpretacion tradicionala los conduch a o far. Per eles, aquela elevacion consistirà a prene lo contraròtle de la nacion en s'apoderant del tròne de David. E una setmana abans sa mòrt, lo van onorar al títol de filh de David. Segur, Jèsus parlava, el, de son elevacion, quand seriá crucificat sus la crotz pels romans. Puèi, en citant « lo Paire », los mai espirituals de l'assisténcia, recebon lo messatge de Jèsus coma essent espiritual. « Coma Jèsus parlava atal, mantun creguèt en el » ; las gents espiritualas creson en el al contra dels autres. Jèsus ditz alara als cresents : « se demoratz dins ma paraula, sètz vertadièrament mos discípols ; coneisseretz la vertat, e la vertat vos afranquirà »

Ausissent aquelas paraulas, los josieus contestataris replican : « Sèm la posteritat d'Abraam, e foguèrem pas jamai esclaus de degun ; coma dises : Vendretz liures ? » Relèva que Jèsus repren pas sos interlocutors per aquel triple oblit de lor istòria, perque foguèron realament esclaus en Egipte, primièr, mai tard esclau pendent 70 annadas de captivitat a Babylone en Caldèa, parcialament a partir

de – 605 e entièrament dempuèi – 586, e pontualament ont lor parla son someses als romans. Per Jèsus aquel tressaut d'orguèlh nacional es pas lo mai important, çò qu'es important per el, es de lor far conèisser que son los esclaus del pecat que los dirigís e los domine dempuèi lo pecat d'Adam e Eve. E aquel messatge a una importància perpetuala, perque met en causa lo pecat dont los òmes an pas consciéncia, perque lor coneissença de la vida pausa unicament sus lor cinc senses carnals.

Los josieus que gausavan dire a Jèsus « foguèrem pas jamai esclaus de degun » ignoravan que parlavan al que los aviá conduches en Egipte per i èsser mes en captivitat, precisament, amb la tòca de los liberar de l'esclavatge del còs e de l'arma entièra, perque la vida egipciana èra l'imatge meteís de la vida del pecat. Plan abans Roma, sa civilizacion, adoradora de Rê, lo Dieu solar, èra captiva del pecat. E tot parièr, aqueles josieus orgulhoses se trobavan jos l'ocupacion romana dempuèi l'an – 63. E es aquel Jèsus que lor parlava que los a liurats entre las mans romanas ; aiçò per tal de copar lor resisténcia e de favorizar l'execucion de son ministèri terrèstre. Perque sens los romans, pels en empachar, aquel ministèri terrèstre de Jèsus seriá pas estat possible. La marridesa que s'es exprimida après tres ans e mièg de son ministèri se seriá manifestada fòrça mai d'ora, perque los caps religioses del sanhédrin suportavan pas mai los repròchis que lo crudèl rei Hérode lo grand.

Fa atal besonh de comprene que l'experiéncia viscuda pels josieus concernisca totes los umans de la tèrra. Justament, perque Israèl es utilizat per Dieu coma un escapolon d'aquela umanitat. En mena que josieus e Pagans avián besonh d'èsser desliurats de l'esclavatge del pecat, del meteís biais e per la meteissa rason : l'eretatge del pecat dempuèi Adam. Pòdes atal comprene la necessitat per tot èsser uman de descobrir, dins la Bíblia, l'experiéncia viscuda pels josieus demorats jos la dominacion de Dieu pendent quasi 1600 annadas, puèi que la nacion foguèt destrucha pels romans en l'an 70, siá mai o mens 30 ans abans la fin del primièr sègle en la quala Dieu a revelat, a Jean, sa « Revelacion » profetica nòmada « Apocalipsi ». Aquela istòria josieva de 1600 ans es balhada per Dieu als èssers umans per lor permetre de comprene lo sens de las causas que devián viure, segon son projècte, pendent 6000 ans sus la tèrra. Agacham donc las reaccions e los comportaments dels josieus, tals coma son relatats dins la Bíblia, coma representant las nòstras, perque fan pas que revelar, nòstres pròpris defaults, nòstres travèrses e per lors cresents, nòstras tròp raras qualitats.

Accèptan, intellectualament, l'existéncia de Dieu, mas dintran pas en relacion amb el. Tanben, lor religiositat s'exprimís unicament per una aplicacion dels tèxtes de la lei de Moïse e dels profètas dont comprenon pas clarament las profecias. Aquel comportament serà lo de totas las religions crestianas regetadas e condemnadas per Dieu fins a la fin del mond. Mas tanben, lo de l'umanitat entièra dont fan pas que revelar e miralhar l'imatge ; la de l'òme animal qu'a perdut pel pecat sa semblança amb l'imatge de Dieu.

Dins son discors Jèsus menciona un còp mai e cita plan sovent aquel mot « vertat », fasant precedir unicament dins l'Evangèli de Jean, l'apòstol de la nauta espiritualitat, sas paraulas per aquela expression que li es tan personala : « En vertat, en vertat, o vos disi ... ». Aquela dobla repeticion a son explicacion : Jèsus plaça sas declaracions jos l'autoritat « de Paire e de Filh », perque coma l'ai dich dins un precedent estudi, son ministèri rèsta jos l'anciana aliança, la del « Paire », fins a sa mòrt expiatòria. Jèsus rampèla constantament que « lo Paire » testimònia amb el, perque disiá : « es el que fa las òbras ». Retrobam los « dos » vertadièrs « testimònis » autors de la Bíblia. Jèsus adreçarà a Pilate aquestas paraulas : « Soi vengut tornar testimoniatge a la vertat ». Aitant dire que plaça son ministèri jos aquel testimoniatge per « la vertat ». Per natura, la « vertat » es lo contrari absolut de la « messorga ». Jèsus ven revelar l'existéncia de la vida divina amagada qu'apèla « la vertat ». Mas las nòrmas d'aquela vida celèsta son de natura e de caractèr opausat dins l'absolut a las nòrmas de la vida terrèstra eretièra del pecat, que, ela, representa donc la « messorga ». En consequéncia, es pilotada pel drac e sos demònis angelics infidèls dempuèi lo pecat original. Per un èsser uman, qu'a los pès e lo cap sus la tèrra, comprene e acceptar l'idèa que la vida terrèstra aparenta viscuda es una « messorga » es quasi impossibla. Mas es pasmens aquela « vertat » que Jèsus es vengut far descobrir a sos sols elegits, seleccionats en rason meteissa de lor obertura a las pensadas divinas celèstas. E perque aquel messatge concernís los que legisson mas explicacions, vau desvolopar aquel subjècte nautament espiritual. L'apòstol Pau a ja entreprés de convèncer los elegits del Crist en opausant, dins 1 Agacin.15:40 e 47, l'existéncia de « còsses terrèstres » e de « còsses celèstes » : « I a tanben de còsses celèstes e dels còsses terrèstres ; mas autre es l'esclat dels còsses celèstes, autre lo dels còsses terrèstres. .../... Lo primièr òme, tirat de la tèrra, es terrèstra ; lo segond òme es de cèl. » La vida terrèstra es per Jèsus l'imatge de la « messorga » perque a pas qu'una existéncia provisòria globala de 7000 ans. A l'opausada d'ela, la vida celèsta es « la vertat » perque a coma lo Dieu que l'organiza, un caractèr etèrn e vocacion a durar eternalament.

Jèsus aviá, divinament, bens de las rasons d'assimilar la vida terrèstra del pecat a la « messorga ». Perque en defòra d'Israèl qu'aviá la coneissença de l'existéncia e de las leis establidas pel verai unic Dieu creator, pertot endacòm mai sus la tèrra, los pòbles èran victimas de las enganas satanicas

mesas en accions religiosas de multiplas faïçons dichas paganas. Al fil dels sègles, la « messorga » que fach obstacle a l'acceptacion de « la vertat » celèsta a pres d'aspèctes diferents e après lo temps dels falses dieus e falsas divinitats masculinas e femeninas, es vengut lo de las falsas religions monoteïstas e de las falsas religions crestianas. Cap a 1850, la tecnologia e la sciéncia fisica e quimica an començat de se desvolopar, remplaçant lo comportament religiós, la religion essent alara considerada coma « l'opium del pòble » siá, una dròga. En Occident, la « messorga » a emportat la victòria sus la vertadièra religion per la dobla rason que las denóncias de las messorgas religiosas son pauc nombrosas e que los umans occidentals se senton pas atirats pel subjècte religiós qu'escartan e mesprèsan volontàriament. Aquel comportament incredul e incroyant despassa lo dels antèdiluviens perque pausa sus l'influéncia del desvolopament tecnologic dont lo nivèl naut es pas jamai estat atench pendent los 6000 ans del temps terrèstre fixat per Dieu.

Devèm atal, tristament, considerar coma logica e normal, lo desvolopament actual de l'incroyance. Dins sa totala libertat, mai granda en Occident que pertot endacòm mai sus la tèrra, l'èsser uman produz lo fruch de sa natura. Jèsus o denóncia dins Apo.22:15, mas sus la tèrra, causa quasi incredibla per qual que siá aima « la vertat », dels èssers umans « aiman e practican la messorga ». Confirman atal la dicha : totes los gostes son dins la natura » ; meteisses los mai perverses. En fasant d'amor de la vida terrèstra un testimoniatge d'amor de la messorga opausada a l'amor de « la vertat » de la vida celèsta, Jèsus balha a l'aplicacion de l'amor de la « messorga » una nòrma alargada inesperada que concernís fòrça de gents demest sas creaturas umanas.

Fins a aquel jorn, la « messorga » èra pas per nosautras que lo contrari de la « vertat » siá, çò qu'es fals. Mas per l'Esperit del Dieu viu, la « messorga » es, en mai, çò qu'existís momentanèament, perque deven desapaarèisser, per daissar plaça a la vida celèsta etèrna, qu'es, per oposicion a nòstra vida terrèstra actuala, « la vertat ». E es pas, que perque la lei divina dictada e revelada a Moïse exprimis las valors de las nòrmas divinas celèstas, que la Bíblia dich a son subjècte, dins Salms 119:142-151-160 : « Ta justícia es una justícia etèrna, e ta lei es la vertat. .../... Ès pròche, ô YaHWéH ! E totes tos comandaments son la vertat. .../... Lo fondament de ta paraula es la vertat, e totas las leis de ta justícia son etèrnas. »

Nòstre esclavatge pausa sus la lei naturala de la costuma que ten totes los èssers umans jos sa dominacion. Nos podèm pas endormir sus comanda ni nos passar de manjar a oras fixas, quand la costuma es respectada. Del meteïs biais, lo qu'a plaser a mentir ven l'esclau d'aquel plaser que va èsser atal de contunh renovelat. La libertat totala es un mite qu'existís pas e l'èsser uman a pas en vertat que la causida entre los dos tips d'esclavatges que li son prepausats. Lo bon esclavatge consistís a prene lo Dieu creator per Mèstre, e lo marrit consistís a tombar dins la trapèla de la falsa libertat, la del pecat e de totas sas cobesiás.

Après 43 annadas de servici profetic pel divin Senhor Jèsus-Crist, realizi coma, de jorn en jorn en recebent sos lums novèls, la vertat es realament capabla de nosautras « afranquir de pecat ». Perque en qué consistís aquel esclavatge del pecat, senon a se daissar conduire per d'esperits démoniaques invisibles ; çò qu'es lo cas de totes los èssers umans dempuèi lor naissença. E perque Dieu coneis nòstras vertadièras naturas e nòstras causidas d'existéncia, dempuèi lo temps qu'a precedit lo de sa creacion de son primièr cara e cara, se pòt pas enganar. E quand son futur elegit nais dins nòstre mond terrèstre, o seguís dempuèi sa naissença fins a sa mòrt, mas dins sa paciéncia divina, sap esperar lo bon moment per se revelar a el. Coma l'ensenha l'experiéncia del filh prodig de la parabòla, Dieu se revèla realament a son futur elegit, qu'après qu'aja conegut d'experiéncias escosentas dolorosas. Perque la vertat celèsta pòt pas atirar cap a ela que los que son estats desgostats de la vida terrèstra a causa dels patiments patits e de son entièra imperfeccion. Aitant la vida celèsta pausa sus de valors perfiechas, aitant la vida terrèstra pausa sus de valors imperfiechas. Perque Satan a instaurat sus la tèrra sas pròprias valors egoïstas e orgulhosas sus las qualas los èssers umans rebèls an bastit lors relacions e lors principis. L'experiéncia de la sortida d'Egipte dels ebrèus es estat fòrça revelatritz per aprene las valors aprovadas per Dieu. A fisat a Moïse son profèta e guida, la carga de conduire son pòble. Atal lo pòble devíá obesir a Moïse, e Moïse devíá obesir a Dieu que se mostrava just e compatissent. Per aver desformat, inconscientament, lo projècte salvateur de Dieu, aiçò en frapant dos còps en plaça d'una lo ròc de Horeb, oficialament, Moïse foguèt punit de mòrt. Ont se pòt trobar sus nòstra tèrra, un jutjament tanben just e perfiech ? Lo mai grand foguèt tractat per Dieu coma lo mai pichon. E aquela meteissa justícia a condemnat la manca de fe de Jean-Baptiste, lo mai grand dels òmes, segon Jèsus. Qué n'es sus la tèrra de nòstres governants, de nòstres monarcas, de nòstres presidents, dels papas, dels imams e dels Aiatollàs ? Qual tip de justícia tornan ? Onoran los rics e esplechan e maltractan los paures, a l'Oèst, a l'Èst, al Nòrd e al Sud, a las Americas, en Euròpa, en Asia, en Africa, e en Austràlia.

Aquí perqué, dins lo combat « Harmaguédon » de la fin del mond carnal, los darrièrs subrevivents de totes los païses de la tèrra s'aligaràn per luchar contra la lei de Dieu. Lo camp de la « messorga » se

dreçarà atal contra lo de la « vertat ». E en fasent de repaus del sabat del seten jorn la cibla de l'ataca del camp de la « messorga », Dieu balha a son sant quaten comandament son caractèr de signe de sa « vertat » celèsta. Perque lo sabat profetiza la dintrada dels elegits recrompats per Jèsus-Crist pendent 6000 ans, dins lo seten millenari « celèst ».

Sus qué pausa nòstra capacitat a èsser afranquit per la vertat celèsta ? La responsa a aquela question es plan simpla : sus nòstras motivacions. En fach, dins nòstra vida, totas nòstras causidas pausan sus nòstras motivacions. Qual que siá vòl efectuar una tasca, lo fach e i arriba perque s'es motivat per un desir grand de lo complir. Es la motivacion qu'explica totas nòstras causidas. Lo rebèl a per motivacion la necessitat de protegir e de conservar sa totala libertat ; çò que Dieu nomma esclavatge del pecat, perque dins aquela libertat, va cometre de causas defendudas per Dieu. E se Dieu los defendut, aquelas causas, es perque conduson al malaür e al patiment que son amor divin condemna e pòt pas suportar ; perque dins son amor, volriá evitar a sas creaturas d'aver a sofrir de consequéncias de las causas marridas. Per sos elegits, lo principi de la motivacion es la meteissa, mas favoriza las valors restacadas a Dieu. Sèm motivats per l'apreciacion d'un modèl que trobam dins la vida terrèstra o dins la revelacion biblica. La vida exemplara de Jèsus servís de revelator perque atira los elegits que l'admiran e l'aiman. La lectura dels Evangèlis nos permet de comprene lo desrei dels apòstols daissats sols quand Jèsus es crucificat. Aimavan sincèrament Jèsus e lor tristesa èra a la nautor de l'amor que li testimoniavan. A nòstre torn, per la lectura dels Evangèlis, podèm, reviuire lor experiéncia e nos metre a aimar lo divin òme nommat Jèsus de Nazaret, plorar sus sa mòrt per la quala a expiat nòstres pecats a nòstra plaça, e nos regaudir de sa resurreccion que plaça dins la meteissa situacion que sos primièrs apòstols. Lo Dieu viu nos escota, nos sonda, e nos parla, senon en discors, almens en eveniments que marcan nòstras vidas.

Quand l'existéncia de Dieu s'impausa amb fòrça dins nòstre esperit en bandissent lo dobte, « la Vertat » s'apodera de nosautras. E la vida terrèstra e çò qu'ela ofèrta pèrd de son atrach e de son interès. Nòstra atencion se pòrta alara sul compliment de las profecias divinas e esperam lo retorn de Jèsus-Crist amb la meteissa certitud que l'arribada de l'amic esperat pel tren que respècta son orària.

La lectura de la santa Bíblia

Lo títol d'aquel estudi es justificat per la necessitat d'identificar las diferentas faïçons de procedir a la lectura de las santas Escrituras. Quand legissèm las causas escrichas dins la santa Bíblia, metèm en accion pas solament nòstres uèlhs mas nòstra arma entièra. Solament la faïçon dont legissèm de tèxtes que cresèm exprimir la pensada del Dieu creator depend entièrament de la natura de nòstra fe.

Fòrça gents reprenon inlassablament dels tèxtes qu'aiman particularament e n'espròvan de plaser e de la satisfaccion. Aquela actitud los confòrta dins la pensada que son de bons crestians. Mas lor interès exclusiu per d'unes tips de messatges los conduc a mespresar e a ignorar tota la rèsta dels escraches biblics. Es donc necessari de comprene coma Dieu vòl que sa Bíblia siá legida.

Ja, imaginar que Dieu aja pogut inspirar dels tèxtes exprimissent sas leiçons e sas pensadas per que los òmes los ignòren es absurd e injustificable. La Bíblia es pas un roman o un reportatge de jornalista, transmet pels sègles, l'istòria religiosa relatada per Dieu qu'a causit los mots e lo nombre de mots per cada verset e aiçò per totes los capitòls e los libres canonicos que nos presenta. Mas atencion ! Aquela precision numerica concernís pas que los tèxtes originals escraches respectivament dins l'òrdre cronologic, « en ebrèu e en grèc ». Ja, aquela traduccion en grèc dels tèxtes de l'aliança novèla necessita una explicacion : aquela difusion en lenga grèca es pas justificada que per l'obertura als pagans del salut en Jèsus-Crist. Perque los apòstols e los primièrs discípols de Jèsus èran josieus e parlavan l'aramèu utilizat pels josieus en aquela epòca. Es pas donc qu'après la compreson de l'obertura de la fe crestiana als pagans que la pensada josieva dels inspirats foguèt traducha en lenga grèca ; perque confòrmament a la profecia de Daniel, dempuèi lo regne del rei grèc Alexandre lo grand, lo grèc èra vengut la lenga internacionala utilizada per totes los pòbles dominats per aqueles conquistaires. Dempuèi – 63, l'arribada de Roma, en Palestina, aviá portat lo latin roman, mas Dieu a pas causit aquela lenga sabent que la Roma papala anava luchar contra sa vertat. L'inspiracion divina èra pas donc corréctament transmesa e difusada qu'en Ebrèu per l'anciana aliança e en grèc per l'aliança novèla. L'abandon momentanèa d'aquelas doas lengas, longtemps dichas « mòrtas » dins la cultura occidentala, es estat esplechat per Dieu qu'a permés al drac de plaçar de las errors dins las diferentas versions de lors traduccions. Dieu a sauput esplechar sagement aquelas falsas traduccions, perque sabent a l'avança que lo protestantisme e l'adventisme institucional anavan apostatar, a bastit las espròvas de fe adventistas de 1843 e 1844, sus una falsa traduccion del verset de Daniel 8:14 sul qual l'espèra del retorn del Crist s'es apiejada. Atal, amb rason, après aver vomit,

l'institucion en 1994, Jèsus podíá dire a aquel messatgièr religiós : « sabes pas qu'ès malurós, paure, miserable, òrb, e nud ». Aver bastit tota son experiéncia sus de falsas traduccions de la santa Bíblia o torna efectivament « paura » mentre que se cresíá ricament benesida per Jèsus e balhava a sos dògmas e sas interpretacions profeticas valors de « riquesas ». Dieu aviá permés tanben l'apondi injustificat del mot « jorn » dins dos versets que, corrèctament traduches, disián « al primièr sabat ». Aquela desformacion del tèxt original d'Actes 20:7 e 1 Agacin.16:2 a permés als crestians protestants de justificar bibliquement e trompeusement l'amassada religiosa del « primièr jorn de la setmana », mentre que lo tèxt designa « lo primièr sabat » del mes concernit dins lo raconte. En lenga grèca, lo mot « sabat » e lo de « setmana » an la meteissa raïç ; çò que pòt explicar la confusion del traductor. Mas son rajout del mot « jorn » es, el, injustificable e pòt pas aver per explicacion, qu'una inspiracion diabolica avent per tòca d'entrapelar los falses cresents dels darrièrs tempses de l'istòria terrèstra. Dieu se preocupa d'esclairar sos elegits e empacha pas lo drac d'enganar los que domina, inspira e dirigís. Dins de circonstàncias fixadas per el, lo Dieu de vertat liura sas creaturas a la poténcia de la messorga e de l'embornament coma o ditz dins 2Thes.2:11. Aquelas causas dichas, anam ara relevar perqué nos devèm aprochar de Bíblia, « amb crenhença e tremolums », coma quand nos aprocham de Dieu, en persona, per o servir.

Per comprene aquel caractèr e aquela natura divina de la santa Bíblia, devèm tenir compte de mantuna causa revelada.

La parabòla dels vinhairons revèla e resumís lo projècte de Dieu qu'es representat dins aquela parabòla pel mèstre que s'enva e demòra invisible. Mas envia sos servidors cap als vinhairons per lor adreçar sos repròchis. La vinha es l'òbra de salut organizada per Dieu ; los vinhairons son las institucions oficialas cargadas de presentar l'ofèrta del salut siá, dins l'anciana aliança coma dins la novèla, lo clergat religiós rebèl ; las Levitas dins l'anciana aliança e los pastors descasuts del protestantisme e de l'adventisme, dins l'aliança novèla. Lo modèl del compliment concernís l'anciana aliança, e lo moment ont lo mèstre de la vinha s'enva correspond al moment qu'Israèl vòl pas mai èsser dirigit per Dieu dirèctament, mas per un rei, coma los autres pòbles pagans de la tèrra. Lo mèstre essent partit, en son abséncia, los vinhairons mesprèsan la vinha e Dieu envia sos profètas per far conéisser sos repròchis a sos vinhairons indignes que los tuan los unes après los autres. Atal perisson un fum de profètas, tuats per las autoritats josievas qu'acceptan pas los repròchis faches per Dieu. Puèi envia son Filh, son unic filh, que van tractar del meteis biais, provant per aquel darrièr murtre que son irremediablament indignes de gerir l'òbra del salut divin. E Jèsus tròba lo mejan de far exprimir la senténcia divina pels colpables, eles meteisses, que son davant el, segon Mat.21:41 : « Li respondèron : Farà perir miserablament aqueles miserables, e el affermera la vinha a d'autres vinhairons, que li'n balharàn lo produch al temps de la recòlta. » Aqueles autres vinhairons seràn los pagans realament convertits que, apelats, vendràn sos elegits, fins a la fin del mond marcada per son retorn gloriós esperat per la prima 2030.

En una sola parabòla, Jèsus ven de resumir tot lo projècte del salut concebut per Dieu. Un plan que pausa sus una succession de mantuna fasa successiva e que Dieu revèla e met en accion dins sas doas alianças successivas ; 1600 ans per l'anciana e per la redaccion de la santa Bíblia anciana e novèla aliança ; e mai o mens 1930 ans per la segonda aliança que tomba a son torn dins l'apostasia en l'an 313 e non ne sòrt, integralament, que per l'adventisme fondada a partir de 1843. Puèi aquel adventisme oficial e universal dempuèi 1873 apostasia, el-tanben, en 1994 après aver regetat lo lum profetic adventista que li ai presentada entre 1982 e 1991, data de ma radiacion oficiala pels dirigents de l'institucion.

Tot çò que ven d'èsser evocat concernís unicament çò que Dieu comença per conduire al Crist qu'es vengut validar lo perdon dels pecats dels elegits recrompats per sa sang. Dins l'anciana aliança aquel projècte salvateur èra ensenhat de faïçon simbolica e basat sus de rites sacrificiels d'animals. Lo mistèri de l'incarnacion de Dieu en Jèsus-Crist èra donc ben gardat e ignorat dins l'ensenhament public religiós dels josieus. La lei divina podíá èsser observada estrictament sens que l'esperit de l'oficiant comúnie realament amb lo Dieu organizator d'aquelas causas. E es precisament quand aquela situacion a concernit l'ensemble del pòble, son rei, e son clergat que Dieu a romput son aliança religiosa amb Israèl. Lo refús de reconéisser en Jèsus son Messias, es estat la gota de tròp qu'a fach versar la copa de sa paciéncia e los a renduts indignes de demorar los depositaris de sos oracles e son projècte salvateur que pausava sus Jèsus-Crist. E en signe de confirmacion que sa mòrt marcava la fin del projècte salvateur de Dieu, sus sa crotz Jèsus a dich : « Tot es complit ». Aquel « tot » concernissiá pas que l'accion personala de Dieu. En se morissent, volontàriament, per pagar los pecats de sos elegits, Dieu a plenament emplenat sa part del projècte salvateur. Es al torn de sas creaturas que conveniá de far lor part en se conformant al modèl presentat en Jèsus-Crist. Perque l'aliança divina es un contracte passat entre Dieu e sa creatura digna de mòrt etèrna e la tòca del contracte es l'obtencion del perdon divin, lo qual es pas acordat per Dieu que jos la condicion d'un

cambiament de comportament del candidat uman. Se lo pecat aviá per salari la mòrt, sola l'abandon del pecat podíá obtenir lo perdon de Dieu e la vida etèrna. E es precisament aquel abandon del pecat qu'es pas rendut possible qu'amb l'ajuda portada per Jèsus-Crist qu'a declarat plan justament dins Jean 15:5 : « perque sens ieu podètz pas res far ». Jèsus es donc indispensable per pagar lo prètz mortal de nòstres pecats mas tanben per nos ajudar a cessar de pecar.

Dins Mat.24:4-5, en de cortas explicacions balhadas a sos apòstols, Jèsus capita encara a resumir lo programa de l'èra crestiana en qualques mots que son : « Que degun vos sedusisca pas ! Perque mantun vendrà jos mon nom, disent : Soi ieu que seguisses lo Crist. E sedusiràn fòrça gents ». Jèsus met atal en garda los Crestians que se reclaman de son salut contra la seduccion dels falses christs. L'expression, « soi ieu que seguisses lo Crist », designa pas solament l'individu que pretend èsser personalament lo Crist ; designa egalament e sustot, de las organizacions religiosas institucionals que se reclaman de son salut e de son autoritat. D'aquel nombre, son las glèisas, catolica, ortodòxa, protestanta, anglicana, e adventista oficiala. Tomban totas, las unas après los autres, per aver conservat un eretatge de la religion catolica romana que va, de son mesprètz per la lei divina prescricha per la Bíblia, fins a son mesprètz per las revelacions profeticas balhadas per Jèsus-Crist, que demòra viu e fidèl de cap a sos vertadièrs elegits, fins a la fin del mond, coma l'a promés e anonciat dins Mat.28:19-20 : « Anatz, fachas de totas las nacions dels discípol, los batejant al nom del Paire, del Filh e del Sant Esperit, e ensenhatz-lor a observar tot çò que vos ai prescrich. E aquí, soi amb vosautres cada jorn, fins a la fin del mond sègle. » Las prescripcions particularas portadas per Jèsus son pauc nombrosas e la causa s'explica per aquela altra declaracion qu'a facha dins Mat.5:17-18 : « Cresètz pas que siá vengut per abolir la lei o los profètas ; soi vengut non per abolir, mas per complir. Perque, o vos disi en vertat, tant que lo cèl e la tèrra passaràn pas ponch, desapareisserà pas de la lei un sol iòta o un sol trach de letra, fins que tot siá arribat. » Segon aquela declaracion del cap de l'Elegida, la Glèisa crestiana, la lei divina deu èsser respectada fins a son retorn en glòria. Aquel mot « lei » deu donc èsser comprés e identificat. Què designa aquel tèrme per un ebrèu de son epòca ? La « lei de Moïse », dins la quala Dieu revèla las originas de la tèrra, sas ordenanças divinas, sos rites sacrificiels que van cessar amb la venguda del Messias Jèsus-Crist, e sos tèxtes profetics, dempuèi Esaïe, fins a Malachie. E demest eles, aquel libre, que los josieus van sosestimar, lo libre de Daniel a las profecias tant importantas, puèi que Daniel 9 fixa la data de l'annada e del jorn de la mòrt expiatòria del messias promés per Dieu, per sa primièra venguda sus la tèrra. La mòrt de Jèsus es pas estada marcada per « la disparicion del cèl e de la tèrra », çò que significa que la « lei de Moïse » es donc demorada en vigor e exigida per Dieu de la part dels Crestians dont los primièrs elements son josieus e son formats per Jèsus-Crist. La lei divina deu donc èsser respectada aïtant pels Crestians pagans que van èsser convertits que pels josieus de l'anciana aliança. Una sola causa càmbia e Dieu o precisa dins Dan.9:27 ont parlant del Messias, l'Esperit dich : « Farà una aliança amb mantuna per una setmana, e al mièg de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda ». La sola causa que cambi a per mira de metre fin a de mòrts animalas rituals vengudas, per sa mòrt umana, inútils, en mena que la necessitat de manjar de carn desapareis amb la mòrt de Jèsus-Crist. Perque es pas que per favorizar las leiçons de sos rites sacrificiels que Dieu a balhat als òmes, après lo deluvi, l'autorizacion de manjar de carn animala. Per sa mòrt voluntària, Jèsus libèra sos elegits de la condemnacion del pecat e los animals de lor mòrt rituala e noiriguièra ; dos messatges d'ofèrtas de vida acompanhan sa mòrt expiatòria. Mas aquel terrible sacrifici acceptat per Jèsus-Crist o rend encara mai exigent de cap als que salva. Lor coneissença de sa lei deu èsser complèta, perque Dieu a pas res fa escriure que dega pas èsser legit.

La parabòla dels vinhairons nos a presentat l'abséncia visuala de Dieu. Mas abans de partir e de quitar visualament son pòble, li a fach conéisser totas sas leis qu'a dictadas a Moïse. Dieu quita la scèna, mas daïssa darrièr el, dels tèxtes biblics que revèlan sa personalitat, son caractèr e las nòrmas de sos jutjaments. Aquí perqué, la coneissença de totas sas leis permet, sola, de conéisser lo Dieu que s'amaga voluntàriament dins l'invisibilitat. E aquela coneissença es, segon Jèsus, la condicion de l'obtencion de la vida etèrna ; Jean 17:3 : « Solament, la vida etèrna, es que te coneisson, tu lo sol verai Dieu, e lo qu'as enviat, Jèsus-Crist ». Atal, al contra de la concepcion de las glèisas tombadas dins l'apostasia, la formacion de l'elegit crestian pausa sus l'ensenhament de la « lei de Moïse » cap a la quala los primièrs pagans convertits èran dirigits segon Actes 15:21 : « Perque, dempuèi plan de las generacions, Moïse a dins cada vila de las gents qu'o presican, puèi que s'o legís cada jorn de sabat dins las sinagògas ». Lo mesprètz de la « lei de Moïse » es un eretatge del catolicisme roman e es a l'origina de l'apostasia generalizada constatada après l'Edicte de Milan signat per Constantin 1èr ; edicte pel qual las persecucions dels Crestians an cessat oficialament. La Reforma protestanta a pas tornat a la « lei de Moïse » lo ròtle formator que li torna en prioritat. A pasmens relevat l'importància de la santa Bíblia en prenent per eslogan « l'Escritura e l'Escritura sola » e en balhant a aquela santa Bíblia, lo ròtle d'unic supòrt del salut divin. Pasmens, paradoxalament, al contra d'aquel

elògi fach a la santa Bíblia, en eretatge del catolicisme descasut, los Protestants an manjat de causas que Dieu a declaradas impuras per lor natura, dins la « lei de Moïse », precisament.

La necessitat de legir la Bíblia dins son integralitat apareis atal clarament. E un autre ensenhament confirma aquela necessitat dins Apo.11:3 ont Dieu designa sa santa Bíblia coma essent sas « dos testimònis ». Solament, qual es lo ròtle d'un testimòni ? Dins un tribunal, ven far penjar lo requisitòri dins un sens favorable o pas. Lo testimòni desliura un messatge pertocant çò qu'a vist, mas s'es el meteís victima d'un marrit tractament, fa tanben pròva de çò qu'a viscut e patit de la part dels marrits torturaires. Dieu a atal umanizat sa santa Bíblia perque testimònia, ela tanben, en favor o contra l'òme, segon lo tip de relacion qu'a amb ela. Solament la Bíblia es pas solament umanizada per Dieu es tanben divinizada puèi que pòrta lo títol de « paraula de Dieu ». En Jèsus-Crist, Dieu es venguda la Paraula divina venguda sus tèrra per explicar e revelar lo Dieu invisible e avent dictat a Moïse las paraulas que sa lei nos transmet, avèm tres identitats complementàrias que revelan lo vertadièr Dieu creator.

Atal, la formacion de l'elegit pausa sus l'ensenhament de la « lei de Moïse » e lo ròtle de Jèsus-Crist consistís simplament a complir lo sacrifici que li permet de salvar los sols elegits que la « lei de Moïse » a ensenhats e formats siá, preparats per l'adaptacion a las leis del Dieu celèst. Nòstra acceptacion o nòstre regèt dels jutjaments exprimits per Dieu dins la « lei de Moïse » determina nòstra aptitud a apreciar las nòrmas del caractèr del Dieu etèrn.

Dins lo simbolisme, los « dos testimònis » illustran las doas alianças que Dieu met en parallèla analogica dins sa vision profetica del programa de l'istòria religiosa umana terrèstra. Aqueles « dos testimònis » s'adreçan a d'umans formats pel sol e quitament ensenhament balhat per la « lei de Moïse » e los profètas. La sola causa que los diferéncia, es que lo primièr s'es adreçat a l'identitat josieva dels « ebrèus » de l'anciana aliança e que lo segond s'adreça a l'identitat pagana o « grèca » de l'aliança novèla.

Dieu nos daïssa pas cap d'autra faïçon de descobrir son caractèr e sa personalitat que pel mejan de la lectura de sa santa Bíblia entièra. E es en aquò, que lo caractèr complementari dels escraches de las doas alianças pren tota sa valor. Lo que favoriza l'anciana aliança e regèta los escraches de la novèla, se condemna el meteís a ignorar l'immens amor de Dieu per sas creaturas fidèlas. E parièrament lo que legís pas que l'aliança novèla se méprend sul caractèr de Dieu qu'es realament amor mas tanben Jutge e Justicièr implacable, bòria, e resolut.

Nòstra lectura de la Bíblia, deu èsser viscuda coma una descobèrta del caractèr del Dieu Esperit invisible. Aquí perqué, ai parlat d'un apròchi del Dieu viu qu'exigís, una actitud santa, sana e bona, « amb crenhença e tremolums ». S'agís d'un apròchi autenticament amorós. Descobrir lo caractèr de Dieu a pas d'interès que se sèm prèstes de n'acceptar totas las formas e somas desiroses de nos i conformar e de nos adaptar a sas nòrmas. Sens aquel estat d'esperit, la lectura de la Bíblia es un jutjament contra nosautres meteïsses, perque la relacion amb Dieu es alara renduda impossibla e nòstra lectura pòt pas portar cap de fruch salutari.

L'importància de la preparacion per l'ensenhament de la « lei de Moïse » fach del josieu circoncis dins la carn lo candidat ideal pel salut prepausat per Dieu. Constituís, après Jèsus-Crist, lo modèl uman a lo qual lo salut en Crist es prepausat encara uèi e fins a la fin del temps de gràcia que precedirà de qualques meses la fin del mond. Es estat, dins l'istòria crestiana, lo primièr a èsser esclarat sus la justificacion portada per Jèsus-Crist e serà a la fin del mond cap a la quala nos dirigissèm del nombre dels darrièrs a profechar de l'ofèrta divina de la gràcia que Dieu ofèrta en son nom. Lo primièr persécuteur de la fe crestiana èra un josieu de raça de la nacion Israèl, lo darrièr persécuteur serà crestian. La conversion d'aquel primièr persécuteur josieu, que dintra al servici de Jèsus-Crist, profetiza l'ultima conversion dels darrièrs josieus rachetables per la sang versada per Jèsus-Crist. Souverainement lo divin Crist càmbia son nom Saul en Paul. E aquela possibilitat de recebre la fe crestiana es estada ofèrta als vertadièrs josieus sincèrs e fidèls per l'instauracion de la fe adventista del seten jorn dempuèi 1873 e quitament davant coma cap a 1840, lo josieu messianic Wolf, apelat lo josieu errant, n'a balhat la pròva. Dins aquela epòca marcada per doas espròvas de fe successivas, de josieus gardant lo sabat de Dieu an pogut recebre Jèsus-Crist e a l'encòp, Dieu a dirigit dels Crestians fidèls cap al sabat del seten jorn, après lo 22 d'Octobre de 1844.

Es donc l'importància que la fe adventista del seten jorn a tornada en 1873 a la « lei de Moïse » que justifica aquelas paraulas divinas profeticas citadas dins Apo.3:10 : « Aquí, te balhi dels de la sinagoga de Satan, que se dison josieus e o son pas, mas que mentisson ; aquí, los farai venir, se prosternar a tos pès, e conèisser que t'ai aimat. » En aquela data 1873, Jèsus autentifica lo retorn a la vertat apostolica, en disent a l'adventisme benesit de l'epòca, al verset 11 : « Veni lèu. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona. » A aquela data de l'annada 1873 definida pel tèrme de l'espèra adventista de « 1335 jorns » citada dins Dan.12:12, l'elegit ideal de Dieu èra donc lo josieu

que venia adventista del seten jorn o a l'invers lo Crestian qu'adoptava lo sabat e l'ensenhament de la « lei de Moïse ». Mas ailàs, amb lo temps los umans son remplaçats e la fe dels cresents esprovats es remplaçada per la fe de gentes non esprovadas. Es çò qu'explica la deriva continuala sistematica de las organizacions religiosas benesidas per Dieu per un temps solament ; aquel ont Dieu tèstan e espròva la fe de sos servidors.

Opausats dins l'absolut, los messatges adreçats a « Filadèlfia » puèi a « Laodicée » confirman lo drama espiritual provocat per la prolongacion del temps. Aitant « Filadèlfia » es benesida e reconeguda per Jèsus-Crist digne de son cèl, aitant a l'invers, « Laodicée » li ven insuportable al ponch de deure la « vomir ». E l'explicacion d'aqueles contraris es dins lo cambiament de las epòcas e donc dins lo cambiament dels servidors adventistas concernits.

La leiçon essent balhada, podèm comprene qu'en aquel temps « Laodicée » Dieu pòt pas reconèisser coma sos elegits que los adventistas que presentan e pòrtan las valors benesidas en l'epòca « Filadèlfia ». L'amor fraternal designat per aquel nom « Filadèlfia » es pas rendut possible que per l'amor de la vertat qu'exprimis l'amor per Dieu el meteís. Aicí retrobam l'importància que l'elegit balha a las revelacions de la Bíblia entièra perque Dieu demòra invisible e que se revèla a sos servidors unicament per las que son escrichas dins sa santa Bíblia.

A l'opausat, dins lo camp del drac, d'aparicions miraculosas entrapèlan los falses cresents e los demònis se manifestan de diferentas façons en àngels de lum e egalament en àngels de tenèbras.

Dins l'adventisme benesit dels darrièrs jorns, l'eslogan protestant nascut al sègle 16en « l'Escritura e l'Escritura sola » es onorat e sublimat ; tot parièr l'òbra de la Reforma engatjada dempuèi aquela epòca es acabada.

Ressortís d'aquel estudi que concernís l'importància de la santa Bíblia entièra que i a pas de rason d'opausar « la lei e la fe », perque tracten de dos subjèctes diferents complementaris. La « lei » ensenhe e la « fe » salva lo qu'es ensenhat. Dins l'ensenhament de l'anciana aliança lo mot « fe » es quasi absent. Mas Habakuk lo profèta o cita dins Hab.2:4 : « Aquí, son arma s'es conflada, es pas drecha en el ; mas lo just viurà per sa fe. » E dins l'aliança novèla, l'èpître als ebrèus confirma lo salut obtengut per la fe dels elegits seleccionats per Dieu pendent l'anciana aliança, perque ebrèus 11 es entièrament consacrat a aquel tèma de la fe reprenent dins la debuta de 18 versets l'expression « es per la fe que ... ». L'autor cita 18 personatges seleccionats coma elegits per Dieu dins l'anciana aliança dempuèi lo començament de la vida sus la tèrra amb lo just Enoch tirat al cèl viu, per Dieu, fins al darrièr citat, qu'es una femna, la prostituïda Rahab que causiguèt Dieu e son pòble quand venguèt destruire sa vila Jérico. Mas l'autor amaga pas que sa lista es pas complèta e que plan d'autres elegits citats per la Bíblia degan èsser ajustats a son enumeracion. En fach, balha qualques exemples que confirman que la fe es totjorn estada la causa del salut e de las benediccions divinas.

Lo restacament de l'aliança novèla a la fe tròba son explicacion dins lo fach que l'ensenhament de la « lei de Moïse » pòt pas salvar a el sol lo pecador uman. Los sacrificis animaliers practicats fins al Crist crucificat avián pas cap de poder de salvar la mendre vida umana. Avián pas qu'una valor provisòria que sola la mòrt de Jèsus-Crist podiá validar, perque las victimas expiatòrias animalas fasián pas que profetizar la mòrt del Crist divin e perfièchament uman. Tanben, la reconeissença de Jèsus-Crist dins son ròtle de victima expiatòria portaira dels pecats de sos elegits, venia la darrièra espròva de fe que permetiá a un josieu ensenhat per la « lei de Moïse » d'èsser salvat per la gràcia que Dieu ofèrta a sos vertadièrs elegits al nom de Jèsus, son Crist e son Messias. Es donc mòrt frapat pels pecats de sos elegits que portava, e sa perfiècha justícia personala divina li balhava lo drech de se ressuscitar el meteís coma l'aviá anonciat a sos apòstols dins Jean 10:17-18 : « lo Paire m'aima, perque balhi ma vida, per tal de la reprene. Degun me lo tira pas, mas la balhi d'ieu meteís ; ai lo poder de la balhar, e ai lo poder de la reprene : tal es l'òrdre qu'ai rebut de mon Paire. »

La consequéncia del plan salvateur organizat e complit perfièchament per Dieu en Jèsus-Crist es que Dieu pòt salvar tot èsser uman en çò del qual tròba l'amor de sa vertat, perque son ofèrta de salut es universalament prepausada. Qualque siá, ton eretatge, nacional o religiós, o la color de ta pèl, la pòrta de la gràcia t'es obèrta fins en 2029, se ton amor de la vertat divina te rend capabla de remetre en causa aquelas causas eretadas per l'azard de la naissença e la dintrada dins la vida umana terrèstra. Perque jol cèl e sus tota la tèrra, i a pas qu'un sol Dieu creator que devèm onorar e servir dins l'obesissença a sas santas leis reveladas dins sa santa Bíblia entièra. Foguèt escricha sus una durada de 1600 ans, entre la debuta del sègle 15en abans Jèsus-Crist e la fin del 1èr sègle après el. Es perque rend concrèta la « Paraula de Dieu » que constituís l'Escritura divina qu'ofrís la vida etèrna a sos vertadièrs elegits ; los quals se desmarcan dels falses, per lor perseveranta fidelitat.

Çò que debes tanben comprene, es que los vertadièrs elegits son tan pauc nombroses dins l'aliança novèla que dins l'anciana. E Jèsus a tengut a o far saber en disant dins Mat.22:14 : « Perque i a fòrça de cridats, mas pauc d'elegits. » E s'i a « pauc d'elegits » es a causa dels critèris caractèriels exigits per Dieu de la part de sos elegits. Dins Ezéchièl 14, nos balha en modèl, solament, tres noms ; los de

« Noèr, Daniel, e Job » e precisa en mai : « salvarián pas ni fils, ni dròlla, mas eles sols serián salvats ... salvarián lor arma per lor justícia ». Lo salut es rendut possible, unicament, per la conformitat a la nòrma definida dins « la lei de Moïse e la fe » al sacrifici expiatòri de Jèsus-Crist. S'es plan luènh de salut reivindicat falsament per de massas e de multituds umanas superficialas estacadas a de multiplas religions monoteïstas o pas, per l'eretatge religiós de la tradicion.

Es pas res mai personal e individual que la lectura de la Bíblia. Cada creatura umana i pòt descobrir las originas de la tèrra e de tot çò que conten e pòrta sus ela, mas tanben, nos revèla nòstre eretatge del pecat que balha un sens de salari a nòstra primièra mòrt e a la « segonda mòrt » patida pels rebèls après lo jutjament darrièr. Es un fach certan, es que la mòrt que nos sembla tan naturala es al contrari per Dieu e sos sants àngels una causa anormala, provisòria, perque la nòrma de la vida divina es l'immortalitat. E es aquela immortalitat que se perlongarà eternalament quand l'espròva de fe terrèstra prendrà fin, pels elegits recrompats per la sang versada pel Senhor Jèsus-Crist, tre la prima 2030. La Bíblia evòca dos mòrts perque nòstra condicion de vida actuala es pas que provisòria e cèssa per la primièra mòrt que tenèm per naturala. Sols las gents qu'an la fe, pòdon creire a l'existéncia de la « segonda mòrt » perque implica l'idèa d'una segonda forma de vida que serà, ela, etèrna e serà accessibla unicament pels elegits recrompats per Jèsus-Crist. Los umans rebèls e increduls seràn ressuscitats, a la fin del seten millenari, pel jutjament darrièr, mas unicament per patir aquela « segonda mòrt » dont la consequéncia es l'avalida definitiva de l'èsser o de l'arma descasuda. Solament, la Bíblia nos revèla que lo salut pausa exclusivament sul sacrifici expiatòri voluntari de l'òme apelat Jèsus de Nazaret. L'origina divina de sa naissença a balhat a sa mòrt carnala una valor excepcionala que, transmesa per el al títol de « novèl Adam », profiècha per eretatge a sos elegits recrompats. Avent vengut lo pecat dins una carn pàrièra a la de sos elegits, Jèsus lor a daissat aquel messatge : Podètz vèncer coma ai vengut. Mas aquí encara, es nòstra natura individuala que va permetre a nòstra lectura de la Bíblia de portar un fruch etèrn d'immortalitat o pas.

La mai granda partida dels que, se reivindicant del salut en Crist, son regetats per Dieu, o son a causa de lor ignorància del pauc d'importància que balhan als escribes revelats dins l'anciana aliança. E ne pòdi testimoniar, perque malgrat ma lectura de la santa Bíblia entièra, en 1975, mon estudi de l'Apocalipsi revelada a Jean demorava totalament infruchosa. Mon esperit èra verroillat per Dieu e l'a pas déverrouillé qu'en 1980, après mon baptisme dins la glèisa adventista del seten jorn de Valença sus Ròse, dins lo sud de França. Aviai manifestat mon amor per sa vertat biblica, mas las claus de la compreson me son estadas balhadas unicament pel messatge adventista e aiçò, malgrat sas imperfeccions originalas. La compreson de l'Apocalipsi m'obsedissiá mas sol lo libre de Daniel lo podíá esclarir. Dins ma lectura de la Bíblia entièra, aviai legit aquel libre mas sens en res retenir, fins que siá batejat al nom de Jèsus-Crist dins aquela glèisa adventista, la mai anciana de totas las que son estadas instauradas en França. La leiçon balhada per Dieu apareis dins aquela experiéncia e remet en causa aquela jos-estimacion dels tèxtes biblics de l'anciana aliança. E los noms portats per aqueles dos libres, « Daniel e Apocalipsi », confirman las grèvas consequéncias qu'aquela jos-estimacion va portar pels que fan l'error de la cometre. « Daniel » significa : Dieu es mon Jutge ; e « Apocalipsi » significa : Revelacion. La leiçon es la seguenta : per accedir a la Revelacion, la cridat es jutjat per Dieu digne o pas d'i accedir. E aquela dignitat es reconeguda per Dieu pel que sosestima pas lo libre de « Daniel », lo de la Genèsi e de totes los libres de l'anciana aliança en començant per « la lei de Moïse » que regropa los cinc primièrs libres de la santa Bíblia.

Aquela importanta leiçon nos es encara balhada per Dieu tre lo primièr verset d'Apocalipsi 1 : « Revelacion de Jèsus Crist, que Dieu li a balhada per mostrar a sos servidors las causas que devon arribar lèu, e qu'a fach conèisser, pel mandadís de son àngel, a son servidor Jean, ... » La « Revelacion de Jèsus-Crist » es « donada » pel « Dieu » creator, l'inspirador dels tèxtes de l'anciana aliança dont en primièr, lo libre de « Daniel ». Puèi, sola la lectura de la Bíblia entièra permet una bona apreciacion de son ròtle. Perque lo decopatge en doas alianças amaga l'unitat e la continuitat del projècte salvateur lançat per Dieu. Es aital que lo tèrme « femna » utilizat dins Apocalipsi pren lo sens que Dieu a balhat espiritualament a la « femna » Eve creada a partir de l'una de las còstas d'Adam, el meteiss essent l'imatge del Crist. « la femna » profetiza « l'Elegida », la Glèisa dels elegits recrompats per Jèsus-Crist. E sabèm qu'aqueles elegits son seleccionats dempuèi Adam e Eve, aquí perqué dins Apo.12, « la femna » representa la seleccion dels elegits fondada sus la continuitat de l'ensenhament biblic balhat pels « dotze apòstols » de Jèsus-Crist, eles meteisses essent eretièrs de l'ensenhament rebut pels « dotze patriarcas » ebrèus, e predecessors de l'ensenhament portat pels darrièrs Adventistas del seten jorn simbolizats dins Apo.7, per « dotze tribús » portairas de d'unes noms causits per Dieu demest los noms dels patriarcas ebrèus. Apocalipsi met en scèna la Roma papala ; una altra « femna » qu'es, ela, vertadièrament diabolica, mas pòt portar lo nom de « femna » dins la mesura ont pren l'aparéncia e lo ròtle d'una glèisa crestiana. Dins Apo.17:5, Dieu lèva lo dobt

a son subjècte, en revelant de detalhs sus sa personalitat e en li imputant lo nom « Babylone la grand, la maire de las prostituïdas de la tèrra ». Aquel ròtle aparent de glèisa la religa a la « femna Jézabel » d'Apo.2 qu'« ensenha mos servidors » dich l'Esperit divin nommat Jèsus-Crist.

La demostracion es atal facha que i a plan una sola faïçon de plan legir la santa Bíblia e de multiples autres de la lira, mas de badas.

Las nuèchs estivalas incendiàrias

En darrièra ora, constati l'explosion de violéncia que dreça en França, la joventut d'origina estrangiera principalament magrebina o negra, contra las autoritats de la securitat nacionala. A l'origina dels faches, la mòrt d'un jove de 17 ans nommat Nahel, tuat per un policièr après un delicte de fugida seguida a un simple contraròtle rotier. Susprés per l'aviada en tromba del veïcul, lo policièr a sortit son arma e a tirat lo jove conductor delinquent multirecidivista qu'a tuat. Lo fach s'es produch cap a 9h dins la matinada del dimars 27 de Junh, e dempuèi aquela data las nuèchs dels 28, 29, 30 de Junh e del sabat del 1èr de Julhet son estadas marcadadas per d'incendis e d'atacas menadas contra los comissariats e autres bastiments e veïculs. L'accion despassa en intensitat tot çò que s'es complit dins lo passat fins a aquel jorn. Concernís totas las grandas vilas de França e sa capitala París. Cresi poder identificar aquelas accions coma essent la consequéncia d'un creis de libertat balhada als demònis per Jèsus-Crist. Per aquò relèvi un signe. Lo darrièr jorn de tranquillitat èra lo 26 de Junh, la chifra 26 essent lo nombre del nom de Dieu « YaHWÉH » siá lo nombre obtengut per l'addicion de las quatre letras chifras ebraïcas qu'o compausan siá, Yod, Hé, Wav, Hé. Lo jorn seguent, lo 27 de junh, la violéncia esclata. La liberacion dels marrits àngels es graduala e donc d'intensitat progressiva. La dintrada en guèrra d'Ucraïna e de Russia n'a marcat una fasa lo 24 de Febrièr de 2022, mas ja abans aquela guèrra, la malediccion de l'epidèmia mondiala del Covid-19 aviá balhat lo senhal de la debuta d'aquela liberacion dels demònis malefics.

França de las incredulas paga uèi per aqueles incendis nocturns sas ofensas al Dieu creator. Son novèl ateïsme portat per un umanisme aculhent, imprudent, subte la consequéncia de sas accions. Lo pòble francés es demorat longtemps sord als avertiments del partit FN, l'ex Front Nacional rebatejat uèi RN siá Amassada Nacionala. Mas la populacion de França es ara tan despariera e compausada de gents vengudas dels quatre cantons de la tèrra que son amassada es venguda una causa impossibla. L'unitat nacionala desirada per sos dirigents actuals es pas mai realizabla. França se retròba a l'imatge que descriu l'estat de « Babylone la Grand » dins Apo.18:2 : « Cridèt d'una votz fòrta, disent : Es tombada, es tombada, Babylone la grand ! Es venguda una abitacion de demònis, una tuta de tot esperit impur, una tuta de tot aucèl impur e odiós, » Los umans son obstinats e caputs mas los faches o son encara mai qu'eles e las accions pòrtan d'ora o tard lors inevitables efieches. E las divisions religiosas son particularament la causa de l'impossibilitat d'amassar los èssers umans, e Dieu, aïtant que lo drac, sap esplechar aquela situacion per renegar l'umanitat e provocar dels conflictes fumants e sagnoses. Relèva dins aquel verset, la doble mencion del tèrme « impur » que caracteriza las causidas espiritualas religiosas e las causidas profanas umanistas dels pòbles occidentals.

Dins lo meteís temps, la guèrra en Ucraïna se perlonga amb d'eveniments que comentarai pas, perque cambiaràn pas res als faches profetizats per Dieu. Mas la resisténcia russa obliga los USA a intensificar encara lo nivèl de las armas que balha a Ucraïna. Encara qualques passes, e la Guèrra mondiala profetizada vendrà inevitabla e prendrà una forma activa reala. Mas se lo patrimòni francés es consumit per sos immigrats rebèls, coma França va poder relevar lo desfís de son rearmament ? La roïna e lo desastre provocats dins nòstra actualitat favorizaràn pas aquel projècte e se retrobarà desmunida de cap a la futura invasion russa profetizada dins Dan.11:40. Cal relevar lo fach que la violéncia que frapa França en aquelas nuèchs actualas es dirèctament la consequéncia de la causida del pòble francés portat per dos còps consecutius sus l'eleccion del president Emmanuel Macron, a causa de son regèt de la candidata del Front Nacional o Amassada Nacionala, Marine lo Pen. Entre doas causidas ideologicas, Dieu sostendrà totjorn lo que ten compte lo mai de sas valors. En l'ocurréncia, la causida nacionala es mai intelligent e savi que la causida mondialista que reproduz lo sindròm de la « torre de Babel ». Solament, las causidas non sàvias e non intelligents produson, a tèrme, la frucha lamentabla d'afrontaments racials, etnics e religioses ; çò que confirman las accions actualas que se complisson primièr en França. Mas d'autres païses seràn a lor torn ganhats e victimas d'aquelas causas per de rasons identicas : las mesclas etnicas e religiosas que caracterizan totas las societats occidentalas o quasi.

La França republicana a longtemps cregut poder evitar las consequéncias del comunitarisme en

favorizant la causida de l'integracion nacionala de sos immigrants istorics. Mas los faches li pròvan uèi que sas illusions èran pas fondadas, perque, reconegut o pas, lo comunitarisme es la consequéncia naturala del regropament dels pàrriers que s'amassan comunautat per comunautat. En nombre sufisent, los membres d'aquelas comunautats se truncan a las comunautats diferentas e la leiçon d'aquelas causas es estada balhada per l'exemple de las experiéncias comunautàrias dels USA dins los quals après la Segonda Guèrra Mondiala, lo racisme natural opausava las bendas dels grops, dels portoricains, dels negres e dels blancs. Mas los occidentals aprenon pas res e retiran pas mai de profièch de lors experiéncias passadas que de leiçons balhadas per Dieu dins sa santa Bíblia. Demòran sords e òrbs e avançan obstinèment dins lors marridas causidas.

Lo mesprètz dels franceses pel subjècte religiós es tal coma an pas pogut estimar a temps lo dangièr que representava per eles l'acuèlh de la religion de l'islam. Perque de l'autre costat de la religion crestiana que daissa uèi als òmes la possibilitat de la causir, la religion de l'islam es imputada tre sa naissença a totes los èssers umans que naisson sul sòl dels païses musulmans. La religion i es impausada de faïçon nacionala. E aquel principi se truca a las nòrmas republicanas que son tanben impausadas de faïçon nacionala a totes los que naisson e vivon sul sòl dels païses occidentals. Lo temps es arribat donc per la demostracion qu'aquelas doas obligacions son contradictòrias e non solublas, mas incompatiblas l'una amb l'autre. Solament, la saviesa aconselha a un coble que s'entend pas o mai de se separar ; quant aquela separacion es mai necessària encara quand la division pausa sus de valors eretadas prigondament ancoradas dins los esperits umans. Ausissent pas aquela saviesa, los representants de la Republica francesa se son caputs perque an cregut poder capitar l'impossible qu'apartenís pas qu'a Dieu, pas als òmes, e encara mens a çò que s'opausan a el.

França de la 5na Republica pòrta uèi lo fruch de 40 annadas de conselhs umanistas balhats per sos psiquiatres e sos psicòlgs. Son eles que son responsables dels òrdres impausadas als parents magrebins installats en França que lor an defendut de punir lors mainatges per de castigs corporals qu'an totjorn produch de bons resultats dins lor nacion d'origina. En mena que lor comportament rebèl e agressiu d'uèi es pas que la consequéncia d'aquela impossibilitat de redreçar los caractèrs rebèls de lors mainatges. E oblidant aquela responsabilitat de sa Republica, lo president Macron a lo toupet de voler imputar las accions dels joves delinqüents rebèls a lors parents. De parents que se son atal vistes susceptibles d'èsser denunciats per lors pròpris mainatges davant los jutges de la Republica. An atal assistit al desvolopament de lors mainatges que, de mai en mai rebèls, lor obesissian pas mai. Las injustícias se son superpausadas per d'unes parents doblament victimas de las valors republicanas. Mas, cal pas oblidar que l'òdi esprovat pels joves immigrants o franceses d'origina immigrada es estada entreteinguda per d'unes parents emplenats eles meteisses d'òdi e de rancòr de cap a França. Mas qualas que sián las originas de l'òdi, Dieu l'esplecha uèi per castigar la Republica que ten a justa rason per un regim del pecat. E las derivas mentalas qu'an conduch a legitimar uèi l'omosexualitat, condemnada dins lo passat encara pròche per la meteissa nacion, fa pas que confirmar aquela natura del pecat.

Lo malaür de França pausa tanben sus l'enganaira aparéncia de son organizacion. Sus las televisions, d'emissions presentan dels debats animats per de jornalistas que balhan a nòstra societat una enganaira aparéncia de poder popular. Mas que n'es en vertat ? Tot çò bla-bla-bla es enganaire e inutil perque de cap als problèmas que se presentan, lo president jove als plens poders serà sol de prene de decisions començadas per son governament. Lo destin de la vida de tot un pòble es atal stupidement plaçat entre las mans e l'esperit d'un sol òme, jove e sens experiéncia per sòbras, e se pòt en rire o ne plorar, mas aquel quitament pòble critic las dictaturas estrangieras e se vanta de son regim democratic qu'engana pas en primièr qu'el.

Aquela presenta escosenta espròva per França me fa pensar al castig qu'acaba per s'abatre sus Jerusalèm en – 586, quand pel tresen còp, lo rei Nébucadnetsar lo venguèt atacar ; aiçò, après 11 annadas de resisténcia als convits dels profètas enviats per Dieu cap al rei Sédécias per que accèpte de se sometre al projècte arrestat per Dieu. Après dos ans de sèti lo rei josieu foguèt vengut, la vila foguèt presa e fòrça òmes se moriguèron e d'autres foguèron a lor torn deportats a Babylone. Los filhs de Sédécias foguèron escotelats jos sos uèlhs e el meteïs foguèt rendut òrb, sos uèlhs essent cremats pel fuòc. Aquí perqué, sabi que l'espròva actuala es pas per França que lo començament de sas vertadièras dolors que Dieu li resèrva encara.

Vertadièra e falsa santificacion

Los mots an un sens etimologic precís mas lor utilizacion pòt portar un sens contrari dins l'absolut segon que s'aplican per definir un sens vertadièr o un sens fals. E lo mot santificacion escapa pas a

aquela règla universal que vòl que tota causa a son contrari absolut. Lo sens etimologic del mot santificacion es de metre a despart de, mas lo cas de l'apòstol Judas Iscariot causit per Jèsus coma sos onze autres apòstols, pròva que la santificacion representa pas unicament la mesa a despart de çò qu'es bon dins lo jutjament de Dieu. Jèsus lo dich dins Jean 6:70-71 ont legissèm : « Jèsus lor respondèt : Es pas-aquel pas ieu que vos ai causits, vosautres los dotze ? E l'un de vos es un demòni ! Parlava de Judas Iscariot, filh de Simon ; perque èra el qu'o deviá liurar, el, l'un dels dotze. »

I a donc plan una bona e una marrida santificacion siá, una vertadièra, mas tanben, una falsa, que pòt enganar los èssers umans e los conduire a pèrdre lo salut de lor arma.

Tre l'origina de sa creacion terrèstra, Dieu a santificat al repaus lo seten e darrièr jorn de la setmana que ritma nòstre temps de vida. Aquela santificacion del seten jorn èra plaçada jol signe de la perfeccion e de la plenitud d'una unitat de temps concebuda per Dieu. Tot çò qu'ordena e comença es d'aquel tip perfiech. Mas quand aquela santificacion concernís los òmes eretièrs del pecat d'Adam e Eve, de las formas contràrias de la santificacion apareisson. Aquela pensada nos va permetre de comprene melhor lo messatge balhat per Dieu dins lo libre de Daniel ont lo mot « sants » designa totes los que se reclaman del Dieu creator dins las doas alianças. Mas per plan marcar la fin del regim de l'anciana aliança, Dieu designa los israelitas d'aquela aliança rompuda per el, pel tèrme « pecadors », dins Dan.8:23 : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux. » Aquelas paraulas profeticas son estadas complidas en 70, quand l'armada enviada per l'emperador roman Vespasian es venguda destruire « la vila e la santetat » de Jerusalèm confirmant atal l'anóncia facha dins Dan.9:26 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor degun per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inondacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » Es aquel regim roman que se convertissent jos la patz impausada per Constantin lo grand, en 313, va venir en 538, lo regim papal catolic roman que deviá èsser aquel « rei impudent e artificieux ». Es donc sieu que, segon Dan.7:25 e 8:12, los « sants » vertadièrs devián èsser liurats per lor malaür e lor castig divin pendent l'èra crestiana. Que son donc los « sants » ciblat per la profecia ? Son de personas qu'en tota bona fe, enganadas per las aparéncias de l'ora, avalan las messorgas religiosas ensenhadas dins lor epòca. La Bíblia es alara pauc disponibla e las massas umanas son somesas a las pretensions reivindicadas pels prèires venguts de Roma ont la fe crestiana s'es desenvolopada après s'èsser formada a Jerusalèm. Dins aquela debuta, la religion crestiana es propagada oralament, çò que facilita la somission a las gents que pretendon servir lo Dieu celèst redobtable e Totpoderós. Es donc a causa de l'ignorància dels pòbles que las messorgas religiosas de la religion catolica romana an pogut sedusir de las folas de gents supersticiosas liuradas fins aquí a lors diferentas formas paganas. E abituats a aquel paganisme, aqueles pòbles opausavan pas que pauc de resisténcia a aquela autra version pagana que Roma lor presentava al nom del Dieu unic. Soumis en tota causa a sos reis, quand lo rei se convertissiá a la fe crestiana, lo pòble entièr seguissiá e deviá seguir, la causida facha pel rei. Es atal, que la religion catolica romana s'es instaurada dins los reialmes europèus occidentals e orientals. Las incoeréncias dels ensenhaments catolics podían pas èsser relevadas pels èssers umans sens se referir a la santa Bíblia a la quala sols los monges copistas avián accèsses, e encara, en tròces separats, jamai o rarament en integralitat.

Lo mot fe designa a l'origina la fisança plaçada dins las vertadièras valors ensenhadas per Dieu. E dins aquel sens la fe es pas estada renduda possible e viva qu'al sègle 16en en lo qual la santa Bíblia, alara imprimida en quantitat es venguda presentar son testimoniatge. E en consequéncia denonciant la falsa fe catolica romana, la fe Reformada, que protestava, a atirat sus ela los pericles satànics romans e reialas. N'a resultat de las « Guèrras de Religions » sagnosas e crudèlas. Puèi, après la Revolucion francesa e sas doas Terrors de Juillet 1793 e julhet de 1794, la pensada liura quitament atèa es venguda remplaçar lentament mas segurament, la vertadièra e la falsa fe. Los esperits umans son formatats per las causas que vivon. Tanben, l'epòca dels tèstes de fe de 1843 e 1844, fa pròva del pauc d'interès que las religions crestianas oficialas, de tot tip, an manifestat per la santa Paraula escricha del Dieu viu. Lo nombre de gents qu'an participat e crus al possible retorn del Crist revèla lo trist estat de la fe de las gents d'aquela epòca. Dins tot lo territòri dels USA, Dieu ne compta mai o mens 30 000 e après lo segond tèst siá, al matin del 23 d'Octobre de 1844, n'a pas retengut que 50. La vertadièra fe èra donc a mand de desaparéisser completament al profiech de la falsa fe e de l'ateïsme que l'anava a son torn remplaçar.

Parlar de vertadièra e de falsa fe a pas de sens que quand las gents concernidas son fonamentalament religiosas ; e èra lo cas abans que nasca, en França, l'ateïsme nacional. Dins aquel contèxt novèl, lo mot fe a rebut lo sens de conviccion e de fisança que l'òme pòt plaçar sus qual que siá o qué que siá. Dins aquel sens novèl, l'objècte de la fe es pas mai la paraula escricha de Dieu, mas la forma aprovada per l'uman per son tip de cultura societala. E dins aquel cas, lo servidor

de Dieu pòt, sens s'enganar, qualificar totas las culturas adoptadas pels umans coma essent falsas puèi que non confòrmas a la que Dieu prescrich dins sa santa Bíblia. Nòstras societats modèrnas an pas res inventat, mas tot eretat, dels modèls pagans, grècs e romans. Nòstras valors actualas son las lors e sols los progrèsses de la sciéncia tecnica son novèls.

Es possible e util de cercar de convèncer e a convertir un èsser uman que refusa de creire a l'existéncia del Dieu creator unic ? Non, absolutament. Perque refusarà los arguments biblics que li podèm presentar. E per explicar lo perqué de las causas, trobarà o s'inventarà las explicacions que li convenon. Lo servidor de Dieu relèva alara en çò de l'incredul aquela paradòxa : refusa de creire al Dieu creator unic e a sas revelacions biblicas mas se mòstra plen d'interès per las societats greco-romanas de l'antiquitat, dins las qualas pren son modèl de cultura e de pensada filosoficas. La falsa fe crestiana qu'a subsistit a l'ateïsme, es estat ela tanben victima d'aquelas pensadas culturalas paganas eretadas. L'adopcion del dògma de l'immortalitat de l'arma n'es la pròva evident, puèi qu'es eretat l'esperit del filosòf grèc Platon, se pòt pas mai, pagan. Mas mercejam Dieu, de permetre qu'a causa d'aquel signe, la falsa religion es identificabla ja per un Protestant sincèr que balha a la Paraula de Dieu, prioritat en matèria de fe. Un autre signe encara mai poderós es vengut amb la restauracion de la practica del vertadièr sabat del seten jorn que concernís nòstre actual « dissabte » e es bon per tu qu'aquel jorn te diga : Soi lo sant jorn mes a despart per Dieu per son repaus e lo de sos elegits. Perque dempuèi 1843 debuta de l'espròva de fe adventista e mai precisament dempuèi 1844, aquela restauracion es exigida per Dieu, en mena que la practica del « dimenge », primièr jorn del temps divin, constituísca lo signe o « la marca de la bèstia » que combat, religiosament, la vertat establida per Dieu. En defòra de la santa Bíblia e sas revelacions, tota la rèsta es pas que falsetat e messorga.

Avent evocat la vertadièra e la falsa fe manifestadas pels èssers umans religioses podèm definir a son torn, la vertadièra e la falsa santificacion. Perque paradoxalament, encara, l'òme portaire de la falsa fe balha fòrça importància a la santificacion. Degun sus la tèrra balha pas tant d'importància a las « sants » que los practicants de la religion catolica romana. Aqueles sants son per eles legitimament adorats d'aquí enlà que lo cap papal e la curia romana atribuís la santetat a una persona per la votz del canon catolic. Dins los tempses de l'ancian paganisme, los òmes agissián del meteís biais puèi que bastissián lors divinitats e causissián demest elas las que preferissián. E es causas an pas desaparegut, principalament, que dins nòstras societats occidentalas perque en Orient, aquelas practicas se perpetuan encara a l'ora d'ara. Mas relèva-o, en defòra del supòrt basat en occident suls noms dels personatges revelats dins la santa Bíblia, lo principi religiós es lo d'aquelles pòbles demorats oficialament pagans.

La Bíblia dich als sants : « Recercatz la santificacion ... », çò que significa que lo devon obtenir de Dieu e pòdon pas en cap de cas se l'atribuïr eles meteisses. Mas en disent, « cercatz », l'Esperit balha a l'òme l'iniciativa de sa demarcha. Perque es sa causida d'agradar a Dieu que li va permetre d'obtenir aquela santificacion divina. En esclarissent las tenèbras que cobrisson l'umanitat actuala, lo que Dieu « santifica per sa vertat » pòt aisidament identificar la vertadièra e la falsa santificacion religiosa. La vertadièra santificacion se constata per la qualitat de la relacion que s'establís entre Dieu e son elegit. Se revèla a el e li permet del « conèisser » vertadièrament. E aquela santificacion es renduda concrèta per l'accès a son divin lum, sa divina pensada, sa divina revelacion. La vertadièra santificacion es donc per natura inimitable, al contra de la falsa que, ela, pausa, unicament, sus la credulitat dels a qu'es prepausada e presentada. Perque l'òme es rendut responsable de sas causidas e se se mòstra capable de refusar lo testimoniatge presentat per Dieu per sa Bíblia o sos servidors elegits, pòt tot tanben aisidament refusar de creire a de pretensions religiosas unicament reivindicadas per d'èssers umans. La question ven alara, mas perqué o fa pas ? La resposta es, perque o pòt pas. Perque en regetant Dieu, se priva el meteís del sol mejan d'identificar las òbras dirigidas pel drac e sos suppòts celèstes e terrèstres, angelics e umans. Avent regetat Dieu per preservar sa libertat, l'incredul es mestrejat pel drac qu'alimenta sas pensadas. Se tròba donc dins un esclavatge que li es impossible d'identificar. Dins son cervèl, sas pensadas umanas e las pensadas satanicas se fondon e se confondon mas ignorant aquela intrusion extèrna, s'atribuís a el meteís, tot çò que sa pensada produitz. Es çò que Jèsus a volgut denonciar en evocant l'esclavatge del pecat dins lo qual lo drac ten l'òme presonier dempuèi la casuda d'Adam e Eve. Es facil d'identificar l'enemic que ven fisicament e visualament de l'exterior, mas es mai dificil e per l'incredul, impossible, d'identificar l'enemic que l'ataca dempuèi l'interior de son cervèl.

Parlar de vertadièra e de falsa santificacion me condutz donc a opausar l'una a l'autre aquelas doas causas : la santificacion, part dels elegits, e la possession, part dels descasuts. Perque la falsa santificacion reivindicada per l'òme es pas deguda qu'a la possession de son esperit pel drac que l'inspira e l'alimente. Mas segur, mon messatge se truca als prejudicats umans que balhan al mot possession unicament los cases ont s'obsèrva de comportaments anormals, malautisses o autres. Es una trapèla a incredulas e fonciona perfiechament plan dempuèi la debuta del pecat. Mas la

possession es un fach que concernís l'èsser uman dempuèi la debuta de sa creacion per Dieu. A l'origina, creat a l'imatge de Dieu, èra possedit per l'Esperit divin. Après lo pecat, lo meteís Adam foguèt liurat al drac per èsser possedit per el. Aquí perqué, l'òme a pas que la causida entre doas possessions espiritualas ; la de Dieu o la de son enemic lo drac siá, entre YaHWÉH e Satan, dos asimants entre los quals la limaille umana es atirada en foncion de sa pròpria causida qu'es diferent per cada individú, perque pausa sus sa natura personala. Aqueles dos noms confirman que, per tota forma de vida, l'opausat absolut existisca, çò que balhe a las condicions de l'existéncia plaçada jol pecat, l'aplicacion sistematica de la causida binària. L'Esperit nos dich alara per la boca e l'escritura de sos sants inspirats : « que ton non siá non e que ton òc siá òc ! » Una formula que resumís perfiechament la condicion de la vida dempuèi la rebellion de Satan fins a l'exterminacion del pecat e dels pecadors. Perque après los sièis mila ans de seleccion d'elegits terrèstres, l'unanimitat per Dieu serà instaurada ; l'òc demorarà òc, eternalament, perque lo non del refús aurà pas mai de sens. Mas aiçò s'aplicarà e concernirà pas que los elegits qu'auràn « recercat », e obtengut de Dieu, sa vertadièra santificacion.

Cap a la fin de l'èra crestiana, la falsa santificacion a produch l'ateïsme, puèi aquel ateïsme a produch a son torn la pensada anarquica identificabla a sos eslogans represes en França en Mai de 1968 per la joventut rebèlla : « Ni dieus ni mèstres » e « es defendut de defendre ». Lo pòble animat d'aquela pensada ven ingovernable. E dempuèi aquel eveniment, es çò qu'explica la constanta insatisfaccion dels electors franceses, cada còp qu'elegisson un cap d'Estat presidencial e pòrtan un partit politic al poder. Aquela experiéncia francesa me permet de comprene mai qu'un autre perqué lo sòrt renegat s'es acarnassit sul pòble d'Ucraïna venguda independenta cap a 1990. Nos devèm rampelar qu'a pres son independéncia en quitant Russia plaçada dins una situacion totalament anarquica e caotica. Se, puèi, Russia a retrobat de l'òrdre e de l'organizacion jos la dominacion de son cap d'Estat Vladimir Putin, al contra d'ela, Ucraïna a emportat e conservat aquela natura anarquica. La pròva apareís, coma en França, pel revirament sistematic de sos caps d'Estat, totes regetats per corrupcion. Mas aquela situacion es logica perque l'anarquia pòt pas produire altra causa que la corrupcion dels esperits umans. Estacat a la libertat, quitament al prètz del caos politic, lo pòble ucraïnian s'es tornat fèrmament sòudar per resistir a Russia que lor poiriá tirar lor sacrosainte libertat. E aquel pòble ucraïnian es constituït de gents d'originas diferentas, polonesa, ucraïniana o russa, unificadas per lor comun desir de conservar lor libertat. Fòrça causas los separan, mas la necessitat de defendre lor libertat los amassa dins lo momenton per combatre l'agressor rus. Es aquela situacion anarquica que nos permet de comprene perqué l'ideologia nazi i pòt èsser representada sens trucar degun. Dins aquel caos politic, l'èsser uman se replega sus el meteís, e ensaja de veire pas çò que fa son venent, son vesin, son compatriòta. Per aquel individualisme, favoriza lo desvolopament del mal que se pòt espandir e ganhar en poténcia. E portant aquel fruch del pecat degut a l'esperit libertari excessivament grand, Ucraïna presenta la frucha esperada per Dieu per sa demostracion universala qu'es la tòca de sa creacion de nòstra dimension terrèstra. Aquí perqué, lo sosten espontanèu portat pels occidentals a Ucraïna dins sa guèrra menada contra Russia a per causa lo despartiment del meteís esperit anarquic. Es pas donc pas estonant de relevar que dins totes los païses occidentals, las eleccions nacionalas opausan de faïçon binària, doas tendéncias politicas diametralament opausadas que se designa per « l'esquèrra e la drecha » ; una expression que coïncidís amb las situacions cardinalas de Russia e dels USA respècte a Euròpa. La drecha es dirigiste, liberala e lausa l'òrdre public ; a l'opausat, l'esquèrra es reivindicativa, contestatària e provòca lo ramalh public. Aquí donc lo fruch que pòrta l'umanitat separada de Dieu e lo pièger es a venir perque los adèptes de totes aqueles camps diferents van acabar per se combatre fisicament après lo temps dels escambis verbals orals. E coma lo cas d'Ucraïna o pròva, sol lo contèxte d'una guèrra universala, que los concernirà personalament, permetrà als abitants d'aqueles pòbles de s'unir, almens parcialament, contra l'enemic agressor comun, que vendrà dins l'òrdre, segon Daniel 11:40-45, del « miègjorn », puèi del « septentrion ».

Per Jèsus-Crist, aqueles partits politics d'esquèrra e de drecha se valon perque dins son jutjament personal divin, plaça los dos a « son esquèrra », costat de sa malediccion, benesissent pas e salvant que sos elegits santificats que plaça a « sa drecha ».

La setmana de YaHWÉH

Pel comun dels mortals, res es pas mai banal qu'aquela succession de sèt jorns que se nomme « setmana ». La lenga francesa l'escondon parcialament, mas l'origina latina d'aquel mot es « septimana », mot qu'a per raïç « septem » que designa lo nombre « sèt », e « septimus » que

significa « seten », . En francés, las duas letras « pt » son remplaçadas per la letra « m ». N'es tot parièr de nom dissabte ont lo « m » ven remplaçar la letra « b o v » del mot ebrèu « sabat ». Aquel nom designa lo seten jorn e sa raïç es la del nombre « sèt ». A l'origina e encara uèi, la setmana de l'ebreu es nommada pel nom del sabat. Los autres jorns avent pas cap de nom, mas simplement un numèro, lo de lor òrdre dins la progression dels sèt jorns. Pels grècs, la setmana es nommada « sabbaton » coma lo nom de son seten jorn siá, « sabat ». L'eretatge de l'ebreu es atal confirmat.

Dieu a causit de bastir son unitat del temps sus una successión de sèt jorns. Çò nombra « sèt » marca dins lo temps lo programa qu'a concebut per reglar lo problèma del pecat qu'èra inevitable a causa de la libertat totala qu'a balhada a sas creaturas de la primièra a la darrièra siá, del primièr àngel al darrièr òme nascut sus la tèrra. Aquel programa entièr s'alonga sus 7000 ans ; 6000 per salvar l'òme e 1000 ans per jutjar los pecadors e los exterminar al jorn del jutjament darrièr. Nòstra setmana profetiza donc per sos sièis primièrs jorns lo temps de gràcias al cors de lo qual Dieu selecciona sos elegits demest totes los èssers umans, e son seten jorn « santificat » profetiza lo temps del jutjament celèst al cors de lo qual, en foncions de jutges associats a Jèsus-Crist, los elegits jutjaràn las creaturas angelicas e terrèstras rebèllas trobadas per Dieu indignes de subreviure après aquel temps de 7000 ans.

L'organizacion de la setmana umana es remembrada per Dieu dins lo tèxt del quatren de sos dètz comandaments segon Exòde 20 :9-10 : « Trábalharàs sièis jorns, e faràs tot ton obratge. Mas lo seten jorn es lo jorn del repaus de l'Etèrn, ton Dieu: faràs pas cap d'obratge, ni tu, ni ton filh, ni ta filha, ni ton servidor, ni ta sirventa, ni ton bestiar, ni l'estrangièr qu'es dins tas pòrtas. » Podèm atal comprene que Dieu profetiza per aquel programa sièis mila annadas de trabalh de seleccion de sos elegits per el meteís. E aquel temps serà seguit per mila ans de repaus obtengut per la mòrt dels pecadors pendent lo seten millenari.

Ignorant aquel caractèr profetic de la setmana, jos l'instigacion de Roma e mai recentament dels USA, la setmana a patit d'enòrmes cambiaments que desforman entièrament la profecia del programa preparat per Dieu. En 321, lo repaus del seten jorn es estat remplaçat pel repaus del primièr jorn. Degun a pas relevat la consequéncia d'aquel cambiament e l'umanitat s'es abituada a aquel òrdre instaurat pel regim catolic roman dins tot l'occident ont regnava sus las monarquias. Al sègle 16en, la Reforma protestanta a pas agut consciéncia d'aquel cambiament pertocant lo sant seten jorn de Dieu. E dempuèi 1844, es el que condutz sos elegits cap al sabat qu'a santificat al repaus tre la fondacion del mond. Longtemps, los Protestants an justificat lor primièr jorn consacrat a l'adoracion e al culte de Dieu, en se referissent al jorn de la resurreccion de Jèsus qu'apareguèt après sa mòrt, efectivament, lo primièr jorn. Pasmens, res pròva pas que Jèsus se siá ressuscitat dins aquel primièr jorn, e ai quitament demostrat qu'en fach, n'a pas res estiu, puèi que lo tombèl èra ja void, quand l'àngel es vengut rotlar la pèira per permetre als discípols de constatar que Jèsus èra ja ressuscitat.

Mai recentament, l'expression « dimenjada » de l'anglo-american a favorizat lo plaçament del primièr jorn en posicion del seten. E en França, lo diccionari Larousse de 1981 a passat lo pas e a presentat lo dimenge coma essent lo seten jorn. L'annada precedent, èra encara, oficialament, lo primièr jorn de la setmana. En consequéncia, lo sabat de Dieu se tròba restacat al seisen jorn per l'autoritat umana ; çò que transforma sa significacion e qu'explica la colèra permanenta de Dieu de cap als autors d'aquel forfach.

De fils de Dieu, agacham en mai prats aquela setmana « santificada » per nòstre Paire. Se compausa de sèt jorns, una chifra impar, çò que presenta l'interès d'una construccion simetrica basada sus un pivòt central qu'es lo quatren jorn. Dieu es esperit e donc l'Esperit. Aquí perquè los messatges qu'el nosautres adreça son basats sus d'imatges ,de mots e de chifras. E los jorns de la setmana pòrtan justament de numèros que nos parlan. Lo primièr messatge que nos balhan es que l'òrdre dels jorns es impausat per Dieu qu'organiza la vida umana al fil del temps en foncion de son programa preestablit.

Dins son quatren comandament, Dieu menciona pas lo nom sabat mas o cita jos la forma « setena jorn » soslinhant atal l'importància de sa bona implantacion que concernís, prophétiquement, son òbra finala que serà viscuda amb sos elegits. Lo culte del « seten jorn », en lo qual los elegits onoran e adòran Dieu, profetiza lor repaus comun partejat pendent lo « seten millenari ». Pòdes atal comprene perquè atribuir la setena posicion al primièr jorn es absurda e injustificada mas tanben, constituís una grèva ofensa de cap a Dieu, l'organizador del temps.

Bastida sus la simetria 3 jorns 1jorn 3 jorns, es evident que Dieu balha egalament una importància granda a aquel jorn central e es çò qu'apareis dins Dan.9:27, ont l'Esperit profetiza sus Jèsus-Crist disent : « farà una solida aliança amb mantuna pendent una setmana ». Lo mot « setmana » pren atal, dins aquel sol verset, un doble sens ; lo de sèt jorns e lo de sèt annadas realas. Perque la precision balhada a aquela profecia s'aplica als dos sences. Lo tèxt contunha disent : « E al mièg de la setmana, farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda » Aquel « mièg de la setmana » es encara soslinhat e

mes en valor perque es d'una importància granda. Nos permet en efiech de reconstituïr lo debanament dels faches que concernisson, la debuta del ministèri del Crist, sa mòrt, e la fin de la gràcia nacionala de l'Israèl incredul e rebèl ; aiçò per las annadas d'aquela setmana d'annadas. Puèi, en jorns reals, descobrissèm lo procediment complit pendent la « setmana », « al mièg » de la quala Jèsus foguèt crucificat la velha del sabat de la fèsta de Pâque. Aquele jorn central de la setmana josieva èra donc lo « quatren » siá, dins nòstra nòrma occidentala, lo dimècres. A ser aquí, a solelh colc debutèt « un sabat » especific que marcava lo primièr jorn dels pans sens levam de la fèsta de Pâque. Un jorn normal venguèt puèi puèi « lo sabat del seten jorn » marquèt la fin del cicle d'aquela setmana marcada pel començament de la fèsta de la Pâque josieva.

Al sens d'annada, la setmana de Dan.9:27 cobrís 7 annadas que començan en l'auton 26 e s'acaban en l'auton 33. Avèm, al centre d'aquela simetria, la prima de l'annada 30 en lo qual, al 14en jorn, Jèsus foguèt immolat, tornant la mòrt de l'anhèl del rite pascal inutil ; sa sang umana l'avent definitivament remplaçant.

L'auton 26 marquèt la debuta d'una setmana d'annadas e de jorns en los quals Dieu compliguèt una òbra de recrompa de sos elegits. Portèt lor pecat e se moriguèt a lor plaça lo 3 d'Abril de 30. E ne recompensa de lor fe e lor amor fidèl, los a fach beneficiar de sa justícia perfiècha, irreprochabla e sens cap de default. Lo ministèri del Crist a començat en l'annada 26 dont lo nombre es lo del nom de Dieu bastit sus quatre letras ebraïcas, Yod, Hé, Wav, Hé, transcrichas per Y H W H, qu'an caduna per valor numerica, dins l'òrdre, 10, 5, 6, 5. E aquí, ja, aquelas chifras pòrtan una significacion e desliuran un messatge, perque dins l'ebraïc, la primièra letra apelada Yod marca la tresena persona del singular del temps « imperfièch », siá « el ». Puèi las tres letras seguentas « Hé Wav Hé » designa lo vèrb « èsser ». Lo temps « imperfièch » de l'ebraïc designa una accion complida que se va perlongar. Çò que nos cal traduire per « es e serà ». Mas lo qu'es en primièr, lo Vivent, de lo qual sortisson totas sas creaturas, es designat pel vèrb « èsser » que pren el tanben una forma simetrica « H W H », o lo « W » central es precedit e seguit per la letra « H », coma la setmana pascale en jorns e en annadas. Lors valors en chifras balhan la significacion « 5 = Òme ; 6 = Ange ; 5 = Òme ». E o rampèli, aquela forma de simetria concernís tanben l'aspècte del « candelier a sèt brancas », la santa « ménorah ». Totas aquelas construccions basadas sus la simetria de la setmana pascale revèlan l'importància d'aquel ponch central, aquel moment en lo qual lo Messias a complit son òbra expiatòria qu'es estada la sola rason de la creacion de la dimension terrèstra per Dieu. Coma l'ensenha la simetria « Òme Ange Òme », la recrompa de l'Òme es efectuada per l'Àngel de YaHWéH dont lo nom divin celèst es « Micaël ». Aquela simetria imatge las paraulas dichas per Jèsus a sos elegits e sos discípols abans sa partença pel cèl : « Soi amb vosautres cada jorn fins a la fin del temps ». E dins Apo.1:13, Jèsus retròba sa plaça centrala de la simetria : « e al mièg de las sèt lampas qualqu'un de parier al Filh de l'òme, vestit d'una rauba qu'anava fins als pès, e cench, a la peitrina, d'una cench d'aur. » En divinitat, es encara al centre dins Apo.4:4 : « e a l'entorn del trône, vint e quatre trônes, e sus trônes, vint e quatre ancians assetats, vestits de vestits blancs, e sus lors caps de las coronas d'aur. »

Lo constat d'aquelas causas me condutz a pensar qu'aquela setmana simetrica qu'a marcat la debuta de la vertadièra recrompa dels pecats umans dels elegits seleccionats per Dieu, donc tant importanta per Dieu e sos elegits, pòt egalament servir de basa a la construccion de la darrièra setmana d'annadas del temps de la gràcia divina. En aquel sens, aquela setmana finala cobrís las annadas 2022 a 2029. Comença a la prima 2022 e s'acabarà a la prima 2029. Après aquela setmana de sèt ans, en ochena annada, l'annada 2029 se perlongarà fins a la prima 2030.

Lo sabat del 15 de Julhet de 2023, una interpretacion se presenta a mon esperit. Consistís a plaçar la debuta de la setmana de YaHWéH a la prima 2022, data que presenta l'avantatge de considerar la dintrada en guèrra de Russia contra Ucraïna, lo 24 de Febrièr de 2022, coma essent lo signe balhat per Dieu, del començament d'aquela setmana profetica de sèt annadas. Dins aquel cas de figura, la fin de la setmana abotís a l'annada 2029 e non l'annada 2030. Se Pòt justificar aquel scenari ? E ben òc, o pòdi far, perque la fin del temps de gràcia barra l'obertura del temps de gràcia qu'a començat tre qu'Adam e Eve an pecat. E atal lo relòtge de Dieu s'es mesa a descomptar las 6000 annadas de son temps de gràcia. Mas alara qual sens cal balhar a l'annada 2029 que condutz al retorn del Crist a la prima 2030 ? Es mesa a despart per Dieu per exprimir la furor de sa divina colèra contra los pecadors rebèls e se presenta après la fin de la setmana de YaHWéH, coma un « primièr jorn » o un « ochen jorn » coma l'exprimis la pensada dels adoradors catolics e protestants del « dimenge ». Dieu declara, dins Gen.1:4 : « Dieu vegèt que lo lum èra bon; e Dieu separèt lo lum d'amb las tenèbras. » A la debuta de l'annada 2029, la lei umana que rendrà obligatòria « lo repaus del primièr jorn » o fals seten jorn, representarà lo lum del camp de las « tenèbras » e s'opausarà, oficialament, al sabat divin del seten jorn que constituís, el, un rai de la vertadièra « lum » divina. Cadun fasent sa causida entre las doas obligacions, los partisans dels dos camps del lum e de las tenèbras seràn alara, definitivament, « separats » e en consequéncia, lo temps de gràcia prendrà fin. Dins son projècte

salvateur, Dieu privilègia l'ofèrta de sa justícia e puèi, en tota logica e necessitat, los colpables, que mesprèsan la valor d'aquela ofèrta, son fin finala castigats e destruchés per Dieu.

Dins Esaïe 61:2, Dieu resumís son programa salvateur terrèstre en aqueles tèrmes : « Per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; » « una annada » per salvar mas, separat e plan mes a despart de, « un jorn » solament per sa « venjança ». Aquela separacion deuriá alara s'aplicar a la darrièra « setmana » profetica que serà seguida per « lo jorn de venjança de nòstre Dieu » dins la darrièra annada, la de 2029.

E amagui pas que lo fach qu'aquel « jorn de venjança de nòstre Dieu » venga suls rebèls dins lo simbolisme del « primièr jorn » me semble plan satisfasent per mon còr e mon esperit. Perque Dieu dedica sa revelacion profetica unicament a sos elegits per lor revelar son programa que los concernís e que concernís egalament lo sòrt dels rebèls. E a aquel títol, la dintrada en guèrra sul sòl europèu, lo 24 de Febrièr de 2022, es un testimoniatge visible e incontestable, fòrça marcat.

Dins aquela interpretacion, « lo mièg de la setmana » es l'annada 2025 solament 25 balha la significacion de $5 + 2 = 7$ e 2025 balha $5 + 2 + 2 = 9$. E sens contestacion possibla, aquela setmana concernís la preparacion e lo compliment de la « seisena trompeta » tractada dins Apocalipsi 9. Atal, dins aquela possibilitat, lo temps de preparacion s'allonga de 2022 a 2025. L'annada 2025 seriá donc la darrièra annada abans lo drama grand, la darrièra en la quala, pendent sos sièis primièrs mesos, la proposicion del lum divin pòt encara èsser facha e partejada, perque dempuèi l'auton e pendent los sièis darrièrs mesos, aquela possibilitat va cessar perque lo lum divin es pas divulgat e transmès qu'en temps de patz. En efiech, l'ambient exacta d'aquela setmana que comença a la prima e s'acaba a la prima a per ambient precís la debuta de l'auton 2025. Aquela epòca deuriá donc veire lo conflicte actual d'Ucraïna s'espandir a tota Euròpa e lo mond, per tal de complir, per Dieu, lo castig de sa « seisena trompeta ».

En favor d'aquela vision de las causas, i a lo fach que la primièra setmana del tip, la setmana de la santa aliança de sèt ans del Crist, a pas concernit que l'ofèrta de gràcia facha en son nom. Sa fin es estada marcada pel refús nacional josieu d'aquela ofèrta a la davalada 33. E lo castig d'aquelles « pecadors », anonciat dins Dan.8:23, es pas vengut qu'en 70 siá, 40 annadas après la mòrt expiatòria del Senhor Jèsus-Crist. Jos aquel concèpte novèl, la darrièra setmana deu reproduire lo caractèr de la primièra e deu donc èsser agachada per sos elegits coma una ofèrta de la gràcia divina que lor es destinada e que pren la forma del compliment de la profecia qu'espèran e que concernís la « seisena trompeta » o Tresena Guèrra Mondiala. Perque l'ai ja dich, mas entre 1991 e 1994, lo retorn del Crist èra al títol de « seten trompeta » logicament mens esperat que lo compliment de la « seisena trompeta » qu'o precedís dins lo programa revelat per Dieu.

Las sèt annadas de la setmana de YaHWÉH essent escorrudas e passadas, dins l'imatge simbolic del primièr jorn d'una setmana novèla, Dieu voidarà sa colèra suls rebèls que refusan d'obesir a sa divina lei. Coma per la sortida d'Egipte, los elegits son protegits per Dieu per la sang de l'anhèl pascal, Jèsus-Crist. E sols « los adoradors de la bèstia e de son imatge » qu'onoran « la marca » de son autoritat umana, en se pausant lo primièr jorn de la setmana divina, son ciblés e frapats per Dieu, per sos « sèt flagèls » consecutius. E aiçò justifica la separacion d'aquel ultim « primièr jorn », que va constituir l'annada 2029, de la darrièra santa setmana simetrica profetica de YaHWÉH qu'o precedís dempuèi la prima 2022 fins a la prima 2029. Dins lo projècte de Dieu, profetizat dins Esaïe 61, es question « d'una annada de gràcia e un jorn de venjança » de la part de Dieu. Se la primièra setmana, la setmana pascale, a servit de basa a l'ofèrta de la gràcia en Crist, per contra, a l'opausat, la darrièra setmana vei se complir « lo jorn de venjança » de Dieu ; una « venjança » espandida sus sèt annadas consecutivas dempuèi la prima 2022 fins a la prima 2029. Relèva-o, la natura opausada concernís egalament la sason de la debuta de las doas setmanas ; l'auton per la primièra ; la prima per la de la fin. Dins aquela configuracion finala, lo mièg de la setmana cibra l'auton 2025. E retrobam, l'annada seguenta en 2026, aquel nombre 26 que designa simbolicament per son tetragramme YHWH, Dieu el meteís. La significacion del mièg de la darrièra setmana d'annada de l'istòria del salut terrèstre revestís una importància granda perque per Dieu e per el sol, la venjança contra sos enemics fa aitant besonh que sa mòrt per sos elegits. Aiçò d'autant mai que los subjèctes son religats e inseparables. Perque los que se mòstran indiferents, o pièger, rebèls e agressius de cap a sos elegits e sa vertat, pòrtan la culpabilitat de mespresar aquel moment ont, per sa mòrt voluntària, a mes lo comol dins sa demostracion d'amor adreçada als abitants de tota la tèrra. Aquelas causas me conducen a reïnterpretar lo programa d'aquela darrièra setmana d'annadas. La profecia de la « seisena trompeta » cibra aquel mièg de la darrièra setmana, e donc, l'auton de l'annada 2025, per la quala, Crist reviu dins « la venjança », lo temps de sa passion viscuda dins una totala abnegacion dins la Pâque de l'an 30. Serà pas donc qu'en aquel auton 2025 que la profecia de Dan.11:40-45 se complirà. Aquí coma vesi lo programa se debanar.

Entre la prima 2022 e l'auton 2025, lo conflicte engatjat entre Ucraïna e Russia se va perseguir amb

la tòca d'agotar los estòcs de las bombas e de las municions fornidas pels USA e per Euròpa, açò per tal d'aflaquir lo camp de l'OTAN. Aquel conflicte presenta egalament, per Dieu, l'interès d'aflaquir las economias occidentalas. En agissent atal, prepara lor destruccion per lors enemics irreductibles, a los quals a fach lo projècte de los liurar ; l'islam guerrièr, Russia, e las vièlhas rancunas e òdis produches per l'anciana colonizacion sus la tèrra africana principalament. Fins a l'auton 2025, los USA van aver léser de reglar lor diferent amb China. Puèi dins la sason de l'auton restacat al tèma del pecat dins l'organizacion de las fèstas del pòble ebrèu, Dieu liurarà sos enemics de l'Euròpa occidentala a lors enemics de totes las originas per lor castig e lor destruccion.

Lo mai estonant dins aquel programa, es que confirma la faïçon dont los falses crestians protestants interprèten tradicionalament la « setmana » citada dins Dan.9:27, puèi qu'imputan al « persécuteur », « lo désolateur o devastator » del temps de la fin, las accions que concernisson en realitat Jèsus-Crist. Segon sa costuma, Dieu torna a cadun segon sas òbras e segon sa fe. Avent vist la marridesa dins la profecia que revèla sa bontat, Dieu organiza la marridesa punitiva que meritan. Aquel comportament de Dieu èra ensenhat dins sa parabòla dels talents, dins la quala lo marrit servidor ten Dieu per injust e tiranic. E Dieu o decep pas e se compòrta en tiran murtrièr de cap a el.

La simetria exprimis per l'equilibri perfiech, lo bon gost, la perfeccion visuala e Dieu la glorifica souverainement. Abans nòstre temps ont, per perversion, d'artistas exaltan l'asimetria, son opausada, los arquitectes an bastit d'òbras magnificas basadas sus sos rapòrts de simetria. Lo castèl de Versalhas es un modèl del genre, mas lo simple capitèl portat per doas columnas l'exprimis ja dins l'antiquitat egipciana, grèca e romana. L'èsser uman, creat per Dieu, es el meteís un modèl perfiech d'aquel aspècte simetric.

L'importància de la simetria de la darrièra « setmana » de l'istòria del pecat es d'aitant mai granda e justificada que lo castig de la « seïsenà trompeta » infligit a l'occident crestian infidèl va venir castigar una culpabilitat que remonta a l'annada 313 caracterizada per sa simetria numerica. Foguèt l'annada a las chifras simetricas « 3, 1, 3, » en la quala, lo pecat es estat restablit dins la religion crestiana tombada dins una immensa apostasia, a causa de la libertat religiosa ofèrta per l'emperador Constantin 1èr lo grand. Es aquel primièr comportament rebèl perlongat dins tota l'èra crestiana que Dieu va punir dins son ultim desvolopament istoric a partir de l'auton 2025 mas mai encara en 2026 e fins a 2029. Malgrat qu'aquela « seïsenà trompeta » garde lo caractèr de castig d'avertiment, pels que se moriscan dins aquel conflicte mondial, la solucion n'es pas mens definitiva e sens esperança posteriora.

La saviesa de Dieu que m'es revelada me maravilha de contunh tant es immensa son jòc de subtilitat, dont es lo Virtuós incontestable. Una partida granda de son ensenhament amagat pausa sus de reproduccions de tips e d'antitipes pels quals Dieu nos afirma que demòra eternalament lo meteís e que i a pas vertadièrament en çò sieu cap de « variacion ni ombra de cambiament » dins sos jutjaments e sas vias, coma lo dich aquel verset de Jacques 1:17 : « tot çò que nos es balhat de bon e tot don perfiech davalen d'ennaut, del Paire dels lums, en que i a pas de variacion o d'ombra de cambiament ». E en disent aquelas causas, Jacques fa pas que confirmar çò que ditz lo profèta Malachie, dins Mal.3:6 : « Perque ieu, YaHWéH, càmbii pas ; e vosautres, filhs de Jacob, sètz pas consumits. » En realitat, segon Dan.8:23, l'èran pas encara puèi qu'aquel verset profetiza que serián « consumits » : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux. » E ajusti aquel darrièr tèxt d'Ebrèus 13:8 qu'atribuís aquel caractèr estable e inchangeable a Jèsus-Crist : « Jèsus Crist es lo meteís, ièr, e uèi, e eternalament. » Una tala afirmacion condemna netament tota la falsa fe crestiana espandida en Occident e dins qualques autres païses del mond. Perque lor abandon de la vertat ensenhada pels apòstols de Jèsus-Crist es estat rendut manifest e aisidament constatable. Lor revindicacion de voler pas onorar Dieu, segon las nòrmas josievas, constituís una confession de culpabilitat, perque Dieu a preparat los josieus pel salut per son ensenhament e es pas que lor refús del Messias que los a condemnats, dins son jutjament, a èsser « consumits ». Solament, lo josieu que Dieu nos balha per modèl a imitar es pas lo josieu actual, liurat a l'esclavatge mental e fisic de son Talmud. Aquel josieu perfiech èra Jèsus-Crist, el meteís, aital coma sos dotze apòstols formats doblament per la lei de Moïse e l'ensenhament de Jèsus-Crist. L'un dels dotze, Judas Iscariot, èra un demòni e sa preséncia, demest los apòstols, fasiá besonh per liurar Jèsus als josieus, mas tanben, per profetizar la futura traïson de la falsa fe crestiana.

Es donc aquela traïson renovelada al fil del temps per las institucions oficialas de la religion crestiana, que condutz Jèsus-Crist a venjar son onor mespresat, en liurant lors pòbles al desastre destructor de la Tresena Guèrra Mondiala. Prendrà pas efiech e compliment qu'a partir de l'auton 2025 coma l'ai dich en tota ipotèsi mai naut. E lo constat que cadun pòt far dempuèi la prima 2022 siá, l'equilibri de las fòrças antagonistas que s'afrontan en Ucraïna rend impossibla la victòria de l'un o l'autre camp ; en 2023 aquel constat es encara confirmat sus la frontièra Èst d'Ucraïna. Perque se Russia dispausa de nombrosas bombas e municions produchas de contunh, las armas fornidas per l'Occident als

ucraïnians compensan la quantitat per lor qualitat excepcionala, perque son redoutablement precisas e eficaças.

Lo compliment del projècte de Dieu, tal coma son estrategia es revelada dins Dan.11:40 a 45, necessita una diversion qu'aquela profecia imputa al « rei del miègjorn » qu'agarrís lo camp occidental europèu e mai particularament l'Itàlia papala e catolica romana. Aquel còp de butoir que ven frapar Euròpa pel Sud de son territòri va metre fin a las ofèrtas d'armas fachas a Ucraïna. Cò que justifica alara l'invasion d'Euròpa per las armadas russas designadas coma « rei del septentrion » dins aquel contèxte final de la profecia. Las accions a las qualas assistissèm dempuèi lo 24 de Febrièr de 2022 miran pas qu'a implicar e culpabiliser lo camp occidental, dins una guèrra menada per Russia. Es aquela implicacion que balha a Russia, dempuèi 2022, una rason de se venjar, per tal de punir l'occident per sas sancions presas contra ela e per l'ajuda balhada a Ucraïna, en fornaduras d'armas e en sosten tecnic. E es aquela presa de sancions que marca, mai que la data del 24 de Febrièr de 2022, la debuta de la darrièra setmana profetica de YaHWÉH qu'a per cibla principala, l'Occident infidèlment crestian representat per Euròpa Unida e los Estats Units d'America del Nòrd. Aquela venjança umana russa revèla la venjança divina que li balha son sens. Perque los ucraïnians profièchan del contraròtle satellit de lors aliats occidentals e aquel avantatge es immens, puèi que permet de controlar totes los movements militars de l'adversari rus.

Lo « rei del miègjorn » designa en fach, l'Africa negra e Africa del Nòrd. Aquel continent longtemps esplechat pels colons occidentals es demorat plan dependent de l'economia occidentala que li fornís sas produccions materialas, alimentàrias e tecnicas. Solament, dempuèi la presa de sancions contra Russia e l'abandon de la fornidura de son gas, las nacions occidentalas s'apaurisson e s'aflaquisson e pels africans que dependon d'elas, la situacion es encara fòrça mai grèu. Una rancòr alimentada per Russia se desvolopa contra lo camp occidental. Perque Russia contròla o trafica comercial marin de la mar Negra e pòt empachar, per sa flòta militar, la liurason de las cerealas vendudas per Ucraïna als africans. O fa pas encara, mas pòt acabar per o far. Perque aquestes dependon grandament d'aquelas liurasons, per lor alimentacion, e tenon per responsables los occidentals qu'an pres de sancions contra Russia, tre l'annada 2022, e an atal remés en causa la situacion establa establida fins aquí, per eles e totes los europèus. Amb lo creis de las dificultats e lo pourrissement de la situacion, un soslevament global dels pòbles africans se va produire e provocar una èrsa d'immigracion incontrolabla e de las agressions guerrièras murtrièras dins d'assauts portats contra lo continent europèu, sus sa partida Sud meridionala. Espanha e Itàlia son particularament miradas de per lor posicion geografica de l'extrèm Sud europèu. La mar Mediterranèa separava dos continents a las caracteristicas plan diferentas e ofrissiá una mena de securitat pels abitants dels dos continents. Lo Nòrd e lo Sud an pas las meteissas culturas, ni las meteissas religions, d'ont la necessitat per lors pòbles de demorar separats. En copant, lo limit de las frontièras naturalas, l'umanitat s'expausa a un caos grand, un tust grand de civilizacion e dels afrontaments murtrièrs. Mas la mai grèva consequéncia d'aquela obertura d'un conflicte al Sud d'Euròpa, es sustot lo fach de desviar de mejans militars utilizats contra Russia que vendrà del còp mèstra dins son combat contra Ucraïna. Un revirament de situacion la conduirà alara a lançar una ofensiva contra totes los territòris d'Euròpa de l'OTAN, Anglatèrra essent compresa e particularament ciblada per la colèra russa. Dins sa profecia de Dan.11:40, Dieu cita l'intervencion de « nombroses vaissèls » russes. L'utilizacion de sos nombroses sosmarins nuclears o confirma, Russia s'engatjarà dins una vertadièra guèrra d'ocupacion del sòl europèu occidental, mas tanben, d'Israèl, « lo mai polit dels païses » e d'« Egipte », segon los versets 41 e 42.

Abans de la liurar a la destruccion pels russes, Dieu a liurat Euròpa a l'inchalhença, a la cupiditat e a la recèrca de totes formas de plasers. Vivent dins una patz mondiala, a atal pensat poder reduire son armament e tot son potencial militar ; aiçò, en mena que constituís pas mai qu'un tigre de papièr plan vulnerable als assauts enemics. Un vièlh provèrbi dich : lo temps perdut s'atrapa pas jamai. Los europèus occidentals van lèu verificar la justesa d'aquela maxima. Perque i a pas que lo temps perdut que s'atrapa pas jamai, i a egalament las escasenças de fixar de causidas per prene de decisions. S'aquelas causas son pas estadas fachas al moment favorable, es puèi tròp tard per temptar d'atrapar lo retard pres.

En situant la Guèrra Mondiala a partir de l'auton 2025, Dieu rapròcha son accion del moment ont Jèsus va tornar dins sa glòria divina renduda visibla per tal d'esglasiar sos enemics de l'ora. La profecia religa los dos eveniments disents dins Dan.12:1 : « En aquel temps se levarà Micaël, lo cap grand, lo defensor dels mainatges de ton pòble ; e serà una epòca de destressa, tala coma n'i a pas ponch agut de parier dempuèi que las nacions existisson fins a aquela epòca. En aquel temps, los de ton pòble que seràn trobats inscriches dins lo libre seràn salvats. » L'expression « en aquel temps » designa lo « temps de la fin » citat dins Dan.11:40. E aquel « temps de la fin » cobrís tres ans e sièis meses siá, la mitat finala de la darrièra setmana de YaHWÉH que s'acabarà a la prima 2029, per la fin

del temps de son ofèrta de gràcia e una annada mai tard, a la prima 2030, per la fin de la preséncia de sos elegits sus la tèrra del pecat.

La fin de la gràcia concernís la fin de las doas setmanas profeticas plaçadas respectivament al començament e a la fin del temps de l'ensenhament crestian : fin de la gràcia nacionala per la nacion josieva, per la primièra setmana d'annadas, en l'auton 33 ; e fin de la gràcia collectiva e individuala definitiva, per la darrièra setmana d'annadas, a la prima 2029.

Lo desastre complit dins la Tresena Guèrra Mondiala permetrà als darrièrs elegits de se desmarcar del camp rebèl. La proclamacion de la lei del dimenge obligarà los darrièrs elegits convertits a prene posicion per Dieu e son sabat santificat. Puèi, al long de l'annada 2029, annada que serà lo « jorn de son ultima venjança », Dieu punirà los increduls rebèls pels « sèt darrièrs flagèls de sa divina colèra ». En aquela annada 2029, los elegits adventistas seràn someses a la darrièra espròva de fe qu'es estada profetizada dins lo messatge adreçat a « Filadèlfia », dins Apo.3:10, en aqueles tèrmes : « Perque as gardat la paraula de la perseverança en ieu , te gardarai tanben pontualament de temptacion que va venir sul mond entièr, per esprovar los abitants de la tèrra. » E precisa encara a l'intencion de sos vertadièrs elegits d'aquela darrièra espròva : « Veni lèu. Retenes çò qu'as, per fin que degun prenga pas ta corona ». Es aquí, la tòca d'aquela darrièra espròva ; far pròva de nòstra fidelitat de cap a Dieu, çò que nos rend dignes de conservar nòstra « corona » simbòl de la « vida etèrna » ofèrta per Jèsus-Crist, segon Apo.2:10 : « Crenhes pas çò que vas sofrir. Aquí, lo drac getarà qualques unes de vosautres en preson, per fin que siatz esprovats, e aurtz una tribulacion de dètz jorns. Siá fidèl fins a la mòrt, e te balharai la corona de vida. »

Rampèli que la profecia escricha anóncie pas la programacion per Dieu d'una darrièra setmana profetica particulara e qu'aquela ipotèsi pausa exclusivament sus ma coneissença globala del subjècte profetic revelat per Dieu. L'existéncia d'aquela darrièra setmana de 7 annadas + 1 annada, pausa unicament sus las subtilitats mai suggeridas per l'Esperit que declaradas. E a aqueste prepaus, soslinhi l'importància que Jèsus balha a aquela expression dins lo prològ de son Apocalipsi : « Alfa e Omèga, lo començament e la fin, lo primièr e lo darrièr ... » Ceci m'autoriza a recercar los diferents subjèctes qu'aquel principi pòt concernir e a los quals se pòt aplicar.

La setmana profetica de sèt ans + 1 es utilizada per Dieu jol tèma de son castig dels pecats dels umans plaçats encara dins lo temps de gràcia e son ròtle principal es la preparacion e lo compliment de la « seisença trompeta » dont l'estrategia guerrièra es revelada dins Dan.11:40 a 45. Mas es evident, qu'en fin del primièr semèstre 2023, l'agression russa del camp occidental s'es pas encara producha, son conflicte l'opausa encara oficialament qu'a Ucraïna. Mas una leiçon divina pòt ja èsser tirada dels faches complits. En fach Aquela setmana profetica divina pòt tanben reproduire tres fasas successivas guerrièras que son menadas dins la conformitat a las tres guèrras mundias del projècte divin dont dos son ja complidas.

Aicí, pòdi pas encara precisar se lo decopatge d'aquela setmana pausa sus l'imatge del temps terrèstre bastit sus tres còps 2000 ans puèi 1000 ans, o sus dos còps 3 ans + 1 ans, o sus dos còps 3 ans e 6 meses coma la setmana pascale de Dan.9:27. Pasmens, rampelar, per aquela setmana d'annadas, son grand projècte terrèstre de 7000 ans manca pas d'interès per Dieu e per nosautres, sos servidors fidèls. Perque es aquela vertat fundamentala que fa uèi d'èssers umans dispersats sus tota la tèrra dels enemics que Dieu pren per cibla de sa divina colèra. En espèra de confirmacion pels faches, prepausi ja l'explicacion que seguís.

2022-2023 : A l'imatge de la Primièra Guèrra Mondiala de 1914-1918, la guèrra qu'opausa Russia e Ucraïna es una guèrra de frontièras e de trencadas de tip convencional e de constants bombardaments per l'artilhariá e sos canons, principalament, a los quals s'ajustan l'eficacitat dels drònes tuaires de tancs, de carris, de veïculs, de vaissèls, e d'òmes.

2024-2025 : Dins la conformitat a la Segonda Guèrra Mondiala de 1939-1945, deuriam veire se complir la profecia de Dan.11:40. E lo refús actual de Vladimir Putin de reconduire los acòrdis de las liurasons ucraïnianas de las cerealas als païses cromptaires e consumaires pòiriá èsser la causa de l'irritacion del « rei del miègjorn » de la profecia, contra lo « rei » papal catolic roman europèu ciblat per l'Esperit dempuèi Dan.11:36. La famina patida per l'Africa Negra pòiriá provocar un soslevament popular, e armat, de multitudes d'africans contra lo camp occidental europèu tengut per responsable dels tòrts faches als russes e a l'encòp als africans. Perque lo blocatge de las cerealas es la responsa que Russia balha a las sancions presas pel camp occidental e sas fornaduras d'armas incessantas e creissentas balhadas a Ucraïna. Es mentre que profechant del trebol provocat per las atacas del « rei del miègjorn » african, lo « rei del septentrion » rus envasís l'Euròpa occidentala amb totas sas fòrças militaras, l'ocupa e la pilha. La guèrra d'Ucraïna a revelat la manca de mejan e d'armas del camp occidental. Al moment que ven urgent de se rearmar, l'argent necessari manca, perque los profièches son consumits e partisson en fum jos la forma de las bombas produchas amb grandas dificultats.

2026-2027 : Lo conflicte pren sa forma de Tresena Guèrra Mondiala amb l'usatge de las bombas

nuclearas. En Orient, los enemics potencials se combaton e s'eliminan. Mas en Occident, los USA libèran Euròpa e destruson pel fuòc nuclear lor enemiga de tojorn, Russia, complissent atal l'accion profetizada dins Dan.11:44 e 45 que condutz lo rei rus a exterminar de multitudes : « De novèlas de l'orient e del septentrion lo vendràn espaurir, e partirà amb una furor granda per destruire e exterminar de multitudes. » Aquela fasa nucleara elimina de miliards d'èsser umans e condemna definitivament la possibilitat de perlongar la vida sus la tèrra entièra.

Los « subrevivents » d'aquel drama terrèstre se van regropar jos la tutèla dominatritz dels USA, d'ara enlà incontestada. Un governament universal es mes en plaça e acceptat per totes. Aquel decopatge del temps terrèstre en tres fasas successivas es estat confirmat per Dieu qu'a plaçat la mòrt de Jèsus-Crist sus la 4000na de las 6000 annadas del temps terrèstre reservat a la seleccion de sos elegits recrompats per son sacrifici expiatòri voluntari.

2028 : Lo fuòc nuclear avent destruchas quasi totes lors abitants, dins totas las nacions subreviventas, lo sòl de la tèrra a acabat d'èsser maltractat pels òmes, segon l'ensenhament balhat dins Lévitique 26:34-35 : « Alara lo país gaudirà de sos sabats, de longa que serà devastat e que seretz dins lo país de vòstres enemics ; alara lo país se pausará, e gaudirà de sos sabats. De longa que serà devastat, aurà lo repaus qu'aviá pas agut dins vòstres sabats, mentre que l'abitàvetz » Mas las condicions descrichas dins aquel verset se son complidas pendent la deportacion dels josieus a Babylone a partir de – 586. Dins lo contèxte de la fin del mond, la destruccion efectuada pren un caractèr definitiu, mas l'analogia de las doas experiéncias ofèrta a la tèrra corrompuda per l'òme, un real repaus de sabat dins aquela setena annada de nòstra setmana profetica de YaHWÉH. Dins son ordenança divina, YaHWÉH a instaurat lo repaus de la tèrra cada sèt ans. Dins sa saviesa e sa coneissença illimitada, Dieu a estimat necessari que la tèrra siá pas trabalhada una annada sus sèt, cada setena annada. E los josieus an atal cultivat lors tèrras en aplicant lo metòde de l'assolement que consistís a daissar lo seten de las tèrras en repaus en cambiant la zòna concernida cada annada pendent lo cicle de sèt annadas. Tota la tèrra agricòla èra atal regenerada dins un cicle de sèt annadas. Dins aquel contèxte final, la tèrra profiècha pas mai del sabat que retròba, mas los èssers umans eles ne son pas mens destruchas a causa del mesprètz testimoniât pels sabats ordenats per Dieu ; los que concerniscan lo sòl de la tèrra mas sustot lo del seten jorn que comença en forma millenària, al retorn de Jèsus-Crist, a la prima 2030.

Coma vist mai naut, l'annada 2029, va aparéisser coma una ochena annada simbòl de l'ochen jorn que los rebèls imputan a la nòrma de l'aliança novèla en Crist, causa qu'en aquela annada 2029, Dieu renegat e punís un seisen còp. E los flagèls que se van abatre suls colpables, après la fin del temps de gràcia, rampèlan totes l'òrdre original dels sièis jorns al cors de los quals Dieu a creat los elements que compausan sa creacion terrèstra ; mas dins un òrdre invertit al de Genèsi 1, e dins un sens simbolic confòrm, egalament, a las ciblas umanas de sa darrièra colèra dont las causas e las identitats son reveladas dins Daniel e Apocalipsi.

Lo primièr flagèl pren la forma de « l'ulcèra fina dolorosa » que frapa lo camp de las tenèbras separat del lum. Frapa « la tèrra ». La cibla principala es la religion protestanta que se reclama a tòrt del salut del Crist e de la santa Bíblia que mesprèsa.

Lo segond tustada « la mar » ; es « cambiada en sang » ; la cibla es aquel còp, la religion catolica romana qu'a combatut la santa Bíblia e sos legidors.

Lo tresen tustada « los fluvis e las fonts de las aigas » ; son « cambiats en sang » ; segon Apo.16:4, Dieu « balha a beure de sang » als Protestants e Catolics prèstes a tuar sos darrièrs servidors demorats fidèls a l'observacion de son sant sabat.

Lo quaten tustada « lo solelh » creat per Dieu lo quaten jorn de sa creacion terrèstra ; sa calor es intensificada. Los adoradors del « solelh », totes los qu'onoran lo « dimenge », lo repaus del « primièr jorn » instaurat dempuèi lo 7 de Març de 321, « son cremats » per sos rais solars.

Lo cinquen tustada Vatican « lo trône de la bèstia » per de « tenèbras » ; Roma e Itàlia del Vatican son cabussadas dins de negras « tenèbras » dichas « dolorosas ».

Lo seisena tustada lo « fluví grand Euphrate » ; Après l'aparicion de Jèsus-Crist tornat en glòria indescriptibla, Euròpa e sas « dos tèrces » « subrevivents » son someses a la « vendèmia » ; los ensenhaires de las falsas religions son massacrats per lors victimas enganadas.

Lo seten tustada « l'aire » simbòl del poder terrèstre del drac ; Dieu fa tombar del cèl sas « pèiras de granissa » suls darrièrs « subrevivents » terrèstres.

Lo sabat grand del seten millenari comença amb lo retorn gloriós de Jèsus-Crist.

Satan, « l'àngel de l'abisme », es isolat sus la tèrra desolada, e al cèl los elegits jutjan los marrits mòrts dins l'espèra de lor resurreccion per comparéisser a la fin de las « mila ans », davant lo tribunal de Dieu, pel jutjament darrièr descrich dins Apo.19.

Mas dins l'incertitud de la precision del decopatge exacte d'aquela darrièra setmana de YahWéh, una sola causa s'impausa a nosautras, coma lo dich aquela expression anglo-americana « Wait and See » siá, « esperar e veire », çò que constituís l'actitud normala per un crestian adventista que Dieu designa en li disent dins Dan.12:12 : « Urós lo qu'esperarà fins a 1335 jorns ».

Tradicion e Vertat

Abans de desvolopar l'estudi d'aquelles dos subjèctes que son « la tradicion e la vertat », nos cal plan comprene çò qu'es un èsser uman ; çò qu'es sa natura reala.

Dieu l'a creat en o dotant d'una entièra libertat que li balha la possibilitat de desvolopar totas menas de caractèrs e de nòrmas possiblament fòrça opausadas. L'òme nais, fonamentalament, credul o incredul a de multiples nivèls intermediaris. Nais egalament crescent o incroyant, brave o marrit, coratjós o pauruc, fidèl o infidèl, perseverant o pas, e tot aiçò a de nivèls e de dosatges multiples e quasi illimitats. Es çò que fach que caduna de sas creaturas es unica e Dieu sol coneis çò que nos sèm individualament realament, perque nos sonda, nos pesa, e nos analisi melhor qu'un escanèr, sens la mendre possibilitat d'error.

Totas sas particularitats individualas son somesas a d'espròvas comunas collectivas talas coma la vida nacionala, la vida del coble, l'analisi politica e segur, la vida religiosa. Tre nòstra naissença, nòstras causidas futuras son inscribas e definits per nòstra natura personala. Mas Dieu nos imputa nòstras causidas e nòstres comportaments qu'a l'edat adulta qu'a plaçat a 12 annadas solament. Estima donc qu'a 12 ans, sa creatura umana es en mesura de portar la responsabilitat de sas òbras, de sas fautas e de sas bonas accions.

Aiçò ditz, abòrdi ara lo subjècte d'aquel estudi en començant per la « tradicion ». Coma per fòrça tèrmes, aqueste es pas ni negatiu ni positiu en el meteis, perque li cal ajustar l'adjectiu « bona o marrida » per o definir dins cada cas particular. Pels josieus, aquel mot « tradicion » revestís encara una importància granda. Mas abans de mal jutjar lor comportament, nos devèm rampelar que lor tradicion es estada originalament instaurada e ensenhada per Dieu el meteis, e que lor estacament a aquela tradicion es la causa del manten de lor existéncia e de lor particularitat religiosa. Aquel pòble es estat permanentament confrontat a las falsas religions paganas contra las qualas Dieu l'aviá mes en garda. Sabia que devia resistir e daissar pas un poce de terren a l'adversari que lo volia entrenar dins la via del paganisme. Tanben, las ordenanças divinas son estadas presas al seriós e los josieus se son arrapats a las règlas divinas que longtemps mantengudas an pres la forma d'una tradicion. Mas segur, l'inconvenient d'aquela paura de pèdre l'aprobacion de Dieu es estat causa de lor dificultat a seguir son projècte salvateur quand a patit de cambiaments ; e es çò que s'es produch, quand en Jèsus-Crist, lo « messias » s'es presentat per far per eles e totes los elegits de l'istòria terrèstra, l'expiation de lors pecats. Se compren melhor alara aquel verset d'Ecc.7:16 ont l'Esperit nos dich per la boca del rei Salomon : « Siás pas just a l'excès, e te mòstra pas tròp savi : perqué te destruirás ? » Aquel verset nos pòt estonar, mas es plan en volent preservar lor justícia que los josieus se son perduts en regetant lor unic « messias ». Es donc fòrça possible de se mostrar « just a l'excès ».

Pasmens, Dieu los a condemnats e regetats el meteis per aquel regèt del « messias » Jèsus-Crist, perque es lo fruch d'un comportament inintelligent e qu'exigís dels que salva que se mòstren intelligents. L'intelligéncia basica balhada a tota sas creaturas permet de comprene qu'una vida animala a pas la valor d'una vida umana originalament creada a « l'imatge de Dieu », e donc, que lo sacrifici ritual d'una vida animala podia pas aver qu'una valor provisòria, dins l'espèra d'un sacrifici mai excellent e mai confòrm a la valor de l'òme creat a aquel « imatge de Dieu ». Sol Dieu podia alara contentar a l'exigéncia d'aquel sacrifici expiatòri ; çò qu'a rendut necessari per el de se far a « l'imatge de l'òme ». E es aital que se justifica l'incarnacion de Dieu en la carn e l'esperit de Jèsus-Crist.

La tradicion pausa totjorn sus la repeticion d'una practica profana o religiosa. E la forma d'aquela tradicion es eretada per cadun de nosautres en foncion de las condicions de nòstra naissença. Lo mainatge causiguèt pas ni sos parents, ni sos fraires e sòrres, ni son país natal, ni sa religion. Mas tre sa naissença, dins lo fals crestianisme e las autras religions paganas, es restacat a aquela origina e a las condicions que li son estacadas. Es pas qu'en creissent que son intelligéncia li va permetre de comprene qu'aquelas condicions li son impausadas injustament e que son eretatge natural o ten

esclau e li tire sa libertat de causida. Mas segur, o compren pas que s'es dotat d'una vertadièra intelligéncia que sol Dieu pòt balhar. Perque dins l'immensa majoritat dels cases umans, aquela intelligéncia es absenta e los òmes demòran presonièrs de lors eretatges nacionals e carnals.

Aicí devèm encara comprene çò qu'es lo nacionalisme, perque d'una faïçon naturala, los umans s'estacan a las causas que los entornejan quand naisson e dintran dins la vida umana. Nos cal realizar que l'esperit nacionalista es en realitat fòrça rar. Aiçò perque fonamentalament çò que nos apelam falsament nacionalisme es abans tota altra causa la consequéncia estant qu'aimam pas èsser destorbats dins nòstras costumats e nòstras practicas ; aiçò, en mena que tot cambiament prepausat o impausat se truque a nòstra ostilitat naturala. Mas aquí encara, sèm totes plan diferents. D'unes van refusar lo cambiament perque crenhon de pèrdre los avantatges dont dispausan e que los securizan. D'autres, a l'invers, mai audaciós, crenhon pas lo cambiament perque an lo gost del risc. E segon los cases particulars, creduls o increduls, aquelas reaccions van èsser multiplement diferentas. Lo vertadièr nacionalisme es segon ieu presqu'un mite, perque çò que lo nacionalisme politic defend, es, unicament, dels avantatges e dels dreches obtenguts dins un país qual que siá. Lo nacionalisme josieu pausa sus l'idèa d'una preferéncia josieva, lo nacionalisme francés pausa, el, sus una preferéncia d'un modèl format dins la França republicana ont la libertat a pres una forma libertària. Mas es precisament aquela forma libertària qu'atira cap a França de las massas de gents immigradas que sabon que van poder viure liurament lor particularitat. Ailàs, totes aquelas particularitats son pas compatiblas las unas amb los autres e los riscos de bregas violentas son atal amplificats e confirmats dins los faches relevats e constatats. La societat americana a balhat en primièra l'imatge de çò que podiá produire lo respècte per de multiplas tradicions culturalas e cultuelles dins una meteissa nacion. Las friccions e las violéncias murtrièras i an atench los nivèls mai nauts del mond. Perque l'estacament a la bandièra americana o a tota altra bandièra es pas que l'estacament d'una vida umana que s'arrapa a çò que ten e vòl pas pèrdre : sa lenga, sos dreches, sos bens, sa securitat.

Es util e necessari de plan comprene, egalament, quant l'eretatge nacional es superficial e sens valor reala, precisament e paradoxalament, perque es artificial e degut unicament a la volontat de Dieu de separar los èssers umans naturalament portats a la rebellion. En efiech, malgrat totes las diferéncias relevables sul plan fisica en çò dels èssers umans, totes an per parents d'origina Adam e Eve. Las diferéncias son estadas portadas puèi, per Dieu : color de pèl, tip de morfologia, colors dels irises dels uèlhs, tenchas del pel, talhas grandas o pichonas e dempuèi la torre de Babel, lengas parladas diferentas e en darrièr, religions diferentas. Mas amb totes aquelas diferéncias, los èssers umans demòran sul plan de l'esperit e del mental perfièchament semblant, perque aspiran totes a las meteissas causas e en particular, a la possibilitat de viure lor vida segon lor concepcion personala. Pendent longtemps, los umans an acceptat d'obesir a lor rei, a lor cap, a lors prèires e a lors divinitats. Mas en primièra, de faïçon nacionala, França s'es liberada del concèpte religiós e aquí es aparegut l'esperit rebèl liberat dins son plen espandiment e sa perpetuala evolucion. Dins las annadas 1900 es aparegut, en França, l'anarquisme reivindicatiu e murtrièr. Aquela pensada anarquica a pas jamai desapareguda dempuèi aquela aparicion e es estada causa de grands problèmas pels governants politics de las nacions europèas. Es a l'origina de nòstras guèrras mondials, en 1914 e en 1939. E anam descobrir qu'es encara a l'origina de la Tresena Guèrra Mondiala, perque en 2022, l'anarquisme d'estat pòrte un nom : Ucraïna. En efiech, aquel país s'es destacat de l'union russa, en prenent son independéncia al moment de l'esfondrament de l'union soviética russa. Los que se son atal tirats a la dominacion estatala russa èran animats de la pensada anarquica que s'exprimis pel desir de libertat. Dins lo ramalh creat en Russia, los anarquistas e los malfrats an agut la possibilitat de s'exprimir e de s'apoderar de las riquesas de la nacion. E d'unes, coma Ucraïna, an profecat de l'escasença per oficializar lor independéncia nacionala. L'ex union soviética a pres alara la forma d'una union d'estats independents confora a la dels USA. Los dos blòcs Èst e Oèst èran alara formats del meteis biais e lor concurréncia podiá pas que produire un efiech conflictual. Es atal, qu'en volent passar dins lo camp Oèst, l'Ucraïna anarquica es venguda la poma de discòrdia qu'opausa lo camp rus al camp OTAN dels USA. Aquela pensada anarquica es dins la natura meteissa dels abitants d'Ucraïna mas pas solament demest eles. Perque, après d'annadas de practicas democraticas liberadas, los occidentals son totes venguts dels anarquistas e en aquò, lo president d'Ucraïna, Zelenski, aviá pas tòrt de declarar als europèus : « Sèm coma vosautres ». E a aquel títol « nòstra plaça es amb vosautres, dins vòstre camp » ; aquel ont la pensada anarquica domina e se perpetua de faïçon tradicionala. Atal après los atemptats individuals perpetrats per d'anarquistas, es aquel còp per una reaccion anarquica de l'Estat ucraïnian que s'aluca la meca de l'explosiu que va produire e produch ja l'afrontament Èst-Oèst de la Tresena Guèrra Mondiala. Vòli encara insistir sus aquel estat d'esperit anarquic dels ucraïnians qu'explican lor ferotja resisténcia e oposicion contra la dominacion russa. En dintrant dins sa libertat nacionala, Ucraïna a favorizat lo drech de cadun de far çò que vòl, quand vòl e ont vòl. Mas segur, l'inegalitat dels abitants a agut per consequéncia que sols los oligarcas mai rics se

son apoderats de las riquesas dins una corrupcion desvergonhada reconeguda per totes los dirigents occidentals. Mas, per aquestes, sufirà de reduire los excèsses d'aquela corrupcion per que Ucraïna venga apta a dintrar dins l'OTAN e Euròpa. Perque, la corrupcion existís e domina pertot, levat qu'en Occident, es mascada per d'aparéncias democraticas legitimadas, encara un còp, de faïçon tradicionala, per la repeticion del principi eretat.

Tot aiçò pròva quant l'èsser uman es esclau d'eretatges artificials e naturals qu'o tenon presonièr e l'empachan d'agachar la vida d'una faïçon vertadièrament liura renduda possibla, unicament, en Jèsus qu'a declarat, dins Jean 8:32 : « coneisseretz la vertat, e la vertat vos afranquirà. ». Perque la vision d'aquela vertadièra libertat apareis pas qu'en Dieu e en el sol, perque tot autre agach portat sus la vida umana es esclau de sas tradicions. Aquí perqué, que que siás, ont que siás, ont que vives e abitas, te debes esforçar de te liberar de tos eretatges, perque ès abans tota altra causa, o concepcion, la creatura del Dieu viu que t'a fach dintrar dins la vida umana, per te presentar son ofèrta de salut e sas condicions per l'obtenir.

Aquel agach sus la vertadièra libertat constituís lo principi de la vertat que s'opausa atal dirèctament a la tradicion establida per l'eretatge. Perque a pas de valor que çò que causisses liurament, sens constrencha, ni pression exteriora. La causida que debes far es lo que dicta l'intelligéncia que consistís a tenir compte de totes las donadas que compausan ton saber e tota ta coneissença. L'òme s'auça pas al dessús de l'animal que per sa nauta capacitat de reflexion dotada del sens moral. Coma Dieu e los àngels, pòt analizar, dedusir, preveire las consequéncias de tala o tala accion ; li sufís del voler per n'èsser capable. Mas es aquí que se presenta son problèma ; deu voler fòrça obtenir lo resultat recercat. E las multituds umanas van pèrdre lo salut en massas, perque individualament, las creaturas de Dieu s'impausan pas l'esfòrç perseverant necessari per obtenir lo resultat desirat e desirable. La negligéncia fa lo mai grand tòrt imaginable als negligents. Es tan facil, de se daissar viure sens se pausar de las questions ; facil ! Òc, mas a qual prètz ? Al prètz del salut de son arma. Sus tota la tèrra, cap d'òme a pas drech e poder d'empachar un servidor de Dieu de respondre a l'apèl de son Paire e Mèstre. Quala que siá ta situacion eretada per la tradicion de ton pòble, te'n pòdes desgatjar e t'engatjar per Jèsus-Crist e en el, per o servir, l'adorar, l'onorar, coma o merita. Es el meteís lo Dieu creator qu'es vengut sus tèrra dins la carn nommada Jèsus e se tròba atal doblament digne de nòstre amor e nòstre servici obesissent.

La vertat es atal lo contrari de la messorga que constituïsson los falses devers impausats pels eretatges tradicionals nacionals. Es aquela idèa que Jèsus es vengut portar e revelar al pòble Juif qu'èra prioritari per aquela accion divina. Mas, Jèsus a pas encontrat majoritàriament que l'ostilitat d'una natura umana esclava de son eretatge nacional. Aquí perqué, lor parlant de la vida celèsta, ausissián pas e vesíán pas que lor vida terrèstra e la glòria de lor nacion. Jèsus a dich en particular al procurateur Ponce Pilate : « Mon reialme es pas d'aquel mond », çò qu'a pas jamai dich a sos apòstols, ni als autres josieus que totes esperavan d'el, que s'apodera del poder terrèstre e govèrna Israèl coma l'aviá fach lo rei Dàvid en son temps. Jèsus sabíá que sola sa mòrt expiatòria aviá un sens e que solas sa mòrt e sa resurreccion anavan constituïr las explicacions recevables per sos elegits e en primièr, per sos apòstols. Aquí perqué, a pas insistit per los convèncer, mas s'es acontentat de lor profetizar los faches. Ne deu èsser atal fins a la fin del mond per cada creatura apelada a l'eleccion del salut ; es visitada per Dieu al moment que jutja favorable e pòt èsser l'objècte de mantun apèl successiu, perque sèm retenguts per l'eretatge terrèstre carnal de faïçon diferenta, segon cada cas individual.

Sus la tèrra, existís pas cap d'amor ni amiat que pòsca justificar d'èsser privilegiat sus l'amor que devèm a Dieu. E cal vertadièrament èsser insensat per refusar l'amor etèrn de Dieu e li preferir un amor carnal momentanèu provisòri e cort sens avenir. Es pasmens aquela causida que fan de multituds d'òmes e de femnas preocupats de preservar lors ligams terrèstres. Jèsus a clarament condemnat aquela preferéncia, en disent dins Mat.10:37 : « lo qu'aima son paire o sa maire mai qu'ieu es pas digna d'ieu, e lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ; » Aquel jutjament portat per Jèsus-Crist merita tota nòstra atencion e nòstre respècte, perque establiguèt la proporcion de las valors terrèstras e celèstas e las prioritats. Nòta que Jèsus cita pas « la femna » del qu'aima. Aiçò s'explica pel fach que « la femna » simboliza la Glèisa dels elegits que Jèsus a personalament aimada mai que sa pròpria vida. Mas en defòra de son cas particular, per l'òme pecador recrompat per sa sang, l'amor per sa femna deu pas subrepassar son amor per Dieu, son Creator e son Salvaire. Mas per escapar a sa trapèla, l'èsser uman se deu arrancar a l'amor passional carnal e demorar mèstre de sa situacion, çò que s'avera sovent impossibla per de multituds que fan coma Adam la causida de partejar lo trist sòrt de lor esposa o dins lo cas invèrs, de l'esposa que causís de privilegiar l'òme qu'aima. Va de se que l'òme espiritual va favorizar l'amor celèst e que l'òme carnal li va preferir l'amor carnal. Perque de cap a aquel problèma, los multiples factors de las naturas umanas evocats a la debuta de l'estudi dintran en accions e decidisson de resultat obtengut. Perque per

agradar al Dieu creator, l'elegit deu èsser tot a l'encòp, credul, crescent, brave e obesissent.

Un còp adoptat, la nòrma de la vertat celèsta deu èsser mantenguda e perlongada, donc repetida e ven alara una « bona tradicion ». Ne foguèt atal per totes aqueles eròis biblics, tals coma Abraam, Moïse e tant d'autres nommats o demorats anonims. Atal, quand la tradicion seguida es confòrma a la vertat celèsta, aquela tradicion pòt èsser jutjada coma essent « bona » segon lo jutjament de Dieu. Mas en defòra d'aquel cas, la tradicion es una trapèla mortala dins lo qual l'èsser uman nais, creis e se morís sens esperança de salut, se se'n sap pas desgatjar a temps. Ma coneissença del vertadièr Dieu es un eretatge vengut de l'estrangièr, d'un pòble estrangièr qu'èra ebrèu e que Dieu a causit per revelar son salut a totes las nacions de la tèrra. E en despièch de son incredulitat nacionala testimoniada per son istòria, Israèl a complit lo projècte de Dieu per sos dotze apòstols e sos primièrs discípolos convertits a la fe crestiana. Lo salut en Crist es un salut vertadièrament universal e es Dieu que l'a organizat de cap ne cap. Israèl èra pas lo pòble d'elegits salvats, mas un escapolon de l'umanitat pres dins la descendéncia d'Abraam. Aguèt pas que lo privilègi d'èsser lo primièr a experimentar un governament divin real e foguèt tanben lo primièr a pagar lo prètz de l'incredulitat. Après el, pendent l'èra crestiana, de las amassadas se reclamant del salut del Crist son vengudas renovar sas errors, sas fautas e sos pecats contra Dieu. En mena que josieus e Crestians son estats jutjats per Dieu del meteis biais e aiçò ven confirmar lo sens de las paraulas de Jèsus qu'a dich dins Mat.22:14 : « Perque i a fòrça de cridats mas pauc d'elegits ». Cal pas que tu te décourages a causa de lors malescadudas successivas collectivas, perque Dieu jutge cada creatura individualament e aquí ont las unes mal escason, los mai nombroses, d'autres mens nombroses pòdon capitar.

L'ofèrta de vida etèrna presentada per Dieu es la tòca principal de sa demarcha. L'autre beguèt principal es donc la seleccion de sos elegits que seràn dignes de profèchar de son ofèrta. Solament, per aténher aquel resultat, Dieu va utilizar successivament dos mejans. Lo primièr es l'ensenhament de sas leis e de sas nòrmas pertocant la vida celèsta. Lo segond mejan es lo de la redempcion siá, la recrompa dels pecats dels elegits per la mòrt volontària del « messias » a l'encòp divin e uman que los va expiar en los prenent sus el. Cal pas donc pas invertir las tòcas e los mejans, perque alara la tòca reala ven inaccessiblea.

Jos aquela clara explicacion, lo projècte salvateur de Dieu ven simple e comprensible per las gents mai simplas, los mai umils e los mens ensenhats. Sa demarcha pòt èsser compresa per totes, sus tota la tèrra per tot èsser uman qu'aima la simplicitat de la vertat, sa vertat.

Sus la tèrra, quand una persona intelligent e prudenta fa lo projècte d'anar viure dins un país estrangièr, a la lenga parlada e escricha estrangièra, s'esfòrça ja abans de s'i tornar d'aprene la lenga del país causit e tanben de conéisser las costumas partejadas per sos abitants. Es l'imatge exacte del projècte del salut concebut per Dieu pels elegits recrompats de la tèrra. Devon, eles tanben, aprene, per las revelacions de la santa Bíblia, las leis de la vida celèsta e s'i conformar abans d'i dintrar.

Dins la Bíblia, las consequéncias de privilegiar l'eretatge rebut per la « tradicion umana » transmesa d'edat en edat son identificadas dins aquel tèxt d'Esaïe 29:13 : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts ; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana. » Dins aquel verset, Dieu condemna lo formalisme religiós, perque recerca pas en çò de sos elegits que lor amor sincèr e total. De qual precèpte Dieu parla aici ? D'ensenhaments legits dins sa santa Bíblia, tanben nos cal comprene que per el, sens èsser legits amb amor per li agradar, las ordenanças qu'a el meteis balhadas constituïscan pas mai « qu'un precèpte de tradicion umana » que pòt pas donc pas èsser profechosa pel qu'es concernit. En fach, aquel verset balha l'explicacion de l'ignorància espirituala del clergat josieu cargat d'ensenyar lo pòble. Balhant pas lor còr al Dieu que servissían, los sacrificeurs Levitas son estadas victimas del simbolisme dels rites que complissían sens intelligéncia. Avent fach d'aqueles rites una fin en se, podían pas que s'opausar al Crist quand s'es presentat per remplaçar lo simbòl animal limitat e imperfièch. Tanben, çò es necessari per l'elegit de nòstre temps, de saber qu'aqueles meteisses reprocis formulats per Dieu concerniscan, uèi, totes las glèisas oficialas crestianas ; Jèsus los avent totes regetadas caduna en son temps e en darrièr, l'Adventisme del seten jorn, institucional, a la prima 1994, a causa de sa manca de fe per sa revelacion profetica particularament ciblada dins aquel tèxt d'Esaïe 29:10 a 12 que precedisson lo verset precedent : « Perque YaHWÉH a espandit sus vosautres un esperit d'assoupissement ; a barrat vòstres uèlhs (los profètas), a velat vòstres caps (los lums). Tota la revelacion es per vosautras coma los mots d'un libre sagelat que se balha a un òme que sap legir, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : O pòdi pas, perque es sagelat ; o coma un libre que se balha a un òme que sap pas legir, en disent : Legís donc aquò ! E que respond : Sabi pas legir. » Dieu balha alara l'explicacion d'aquela incapacitat : « lo Senhor dich : Quand çò pòble s'apròcha d'ieu, m'onora de boca e dels pòts ; mas son còr es alunhat d'ieu, e la crenhença qu'a d'ieu es pas qu'un precèpte de tradicion umana. » Çò que designa una actitud formaliste reprochada

tanben a « Laodicée », la darrièra epòca de la glèisa adventista del seten jorn oficiala.

Aquel messatge desliurat per Dieu a una valor perpetuala e revèla atal la causa per la quala Jèsus a « vomit » l'Adventisme del seten jorn oficial a la prima 1994 confòrmament a l'anòncia d'aquela accion, citada dins Apo.3:16 : «Atal, perque ès tebés, e qu'ès pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. ». Aquela « tiédeur » confirma l'abséncia d'amor denunciada dins Esaïe 29:13 : « mas son còr es alunhat d'ieu ».

Avent conduch l'accion qu'es venguda causa d'aquel regèt per Crist, pòdi far pròva d'aver encontrat, dins l'adventisme, de las gents que semblavan de còps animats de zèl per l'òbra divina. Pasmens, ai tanben constatat coma aquelas personas perseveravan pas dins lo temps e que l'estrabòrd d'un moment a fach plaça a un abandon total del lum rebut. Aquí perqué, los darrièrs apelats elegits devon saber que Dieu es plan exigent dins sa demanda d'amor. Mas ne pòria èsser autrament, quand se sap lo prèmi qu'a pagat per l'obtenir ? E Jèsus, a pas estat pro clar dins sos prepauses dins Mat.16:24 : « Alara Jèsus ditz a sos discípols : Se qualqu'un vòl venir après ieu, que renòncia a el meteís, que se carga de sa crotz, e que me seguísca. » E confirma, en precisant dins Mat.10:38 : « lo que pren pas sa crotz, e me seguís pas, es pas digna d'ieu. ». Coma lo qu'espròva pas d'amor per sa paraula profetica revelada pòria se « cargar de sa crotz e seguir Jèsus-Crist » ? Quand lo drac li inspiraria d'o far, seriá pas salvat per Jèsus çaqueu.

Seguir Jèsus-Crist es una pensada que desapareis dins un mond que seguís Satan e sos demònics angelics dempuèi lèu sièis mila ans. Perque nòstres modèls de societats istoricas an totes estats bastits jos sas nòrmas diabolicament injustas. La vertadièra justícia a pas regnat sus tèrra que pendent las tres cents annadas al cors de los quals Dieu a dirigit, el meteís, dirèctament, son pòble arrancat a l'esclavatge egipcian. E se dirigissiá uèi lo mond, la vertadièra justícia seriá impausada a totes, als rics e als paures, als grands e als pichons. E a aquel títol, reteni dins l'ancian regim reialista de França, lo regne del rei Loís XI que foguèt senon simpatic, mens injust que totes los autres. Essent plan estalviare, se revestissiá modèstament e punissián sevèrament per la pendeson totes los malfaitors del reialme, mas seivissiá egalament contra los nòbles senhors qu'o meritavan quins que sián lor reng e lor classa.

E puèi qu'evòqui la monarquia, debes saber que s'es tanben transmesa al fil del temps pel principi de la tradicion. E sabent que d'unes li autregen un drech divin biblic, rampèli que, frustrat per sa demanda, Dieu a solament consentit a balhar al pòble ebrèu « un rei coma los autres pòbles » pagans de lor epòca ; çò que significa que l'inspiracion del modèl es d'origina satànica e non divina. Mas Dieu a pres los ebrèus al mot, e los a liurats a l'injustícia qu'anavan practicar totes lors reis, en los prevenent qu'aqueles reis viurián a lor carga coma o fasián ja los reis pagans ; una carga pesuga qu'a pas jamai exigida d'eles del temps que los dirigissiá dins sa justícia perfècha e irreprochabla.

Tradicion e vertat concernisson tanben nòstras societats occidentals bastidas sul modèl capitalista democrata republican siá, per Dieu e sos elegits, lo regim de l'odiós pecat caracterizat sus sas valors diabolicas d'injustícia e de cupiditat egoïsta. Nòstras societats occidentals vivon pas dins la patz, mas dins las condicions precàrias de l'armistici, perque son formadas per d'oposicions de grops de pression que luchan de longa per pèdre pas res de lors avantatges e pertocant los rics, de lors privilègis. Perque, malgrat lo cambiament de las Republicas, l'injustícia de l'ancian regim s'es perlongada. Lo paure es demorat la valor ajustable, perque lo ric a pas res daïssat e a quitament capitat a far aumentar, considerablament, de faïçon exponenciala, sa part. Los grops de pressions son los sindicats e los unes après los autres, los governaments successius s'esfòrçan de contentar a las exigéncias de las ricas totjorn finançadas per l'espleitacion dels paures, segon lo principi capitalista de l'espleitacion de l'òme per l'òme, principi qu'a trionfat e s'es impausat, quitament en França, après una longa resisténcia. Aquela espleitacion de l'òme per l'òme es venguda una vertat evidentia amb lo desenvolopament de l'accionariat qu'a remplaçat la foncion de las bancas e ponccionne a el sol una partida importanta dels febles profièches tirats del trabalh dels paures remunerats al « smic » tèrme que significa « Salari Minimum Interprofessional de Creissença ». Las bancas prestavan l'argent a tausses fixes, mentre que l'accionari ponccionne lo profièch real obtengut, pel trabalh dels emplegats, en proporcion de son plaçament. E la situacion s'es agravada, perque aqueles accionaris vivon pas totes en França, perque la borsa es obèrta a la tèrra entièra e los que vivon del plaçament de lor argent son de mai en mai nombroses, dins totes los païses ; l'argent va a l'argent. En França, la situacion es tala coma sos emplecs enriquisson pas mai lo país el meteís, mas dels estrangiers que viscan a l'estrangièr. Lo país trabalha, mas se pòt pas mai enriquir ; la causa essent estada encoratjada e sostenguda pels presidents franceses successius fins al president actual, l'ancian jove banquier capitalista. Una nacion capitalista prospèra quand pòt cruscar los profièches d'una altra nacion, mas que ven quand sos profièches son eles meteisses cruscats per d'autres nacions ? Vira a void e s'arroïna. Es aquel esfòrç rendut van qu'a conduch mon país, França, a s'endeutar dempuèi 1974, fins a aténher uèi un deute de tres mila miliards d'Euros ; son modèl dels

USA n'es, el, a un deute de trenta mila miliards de Dòlars. Lo miratge sindical a longtemps foncionat, mas es vengut evident que las aumentacions de salari dels trabalhaires paures son rendudas vanas per la repercussion d'aquela auça sul còst general de la vida. Los salaris montan, mas lo poder de compra rèsta al meteis nivèl. Los òmes politics rusan, en balhant d'una man çò que reprenon de l'autre, e dins l'agitacion, res se melhora pas e tot se degrada. Perque en mai, dins aquela situacion de roïna, per tal d'obtenir lor sufragi e lor sosten, lo president dels franceses a volgut reduire lo mai possible lors impòstes ; a donc degut manlevar e aumentar lo deute public nacional. Aquel constat resumís los efieches perverses del sistèma capitalista que condutz a l'endeutament una societat dont los profieches son aspirats per d'accionaris, al nom de la libertat d'accion e de l'utilizacion de l'argent siá, del capital. Es pas donc pas estonant que « lo amor de l'argent » siá denonciat dins la Bíblia coma essent « la raïç de totes los mals », dins 1 Tim.6:9-10 ; çò qu'en fach, un pecat capital : « Mas los que se vòlon enriquir tomban dins la temptacion, dins la trapèla, e dins fòrça desirs insensats e perniciosos que cabussan los òmes dins la roïna e la perdicion. Perque l'amor de l'argent es la raïç de totes los mals ; e qualques unes, en essent possedits, se son fòrviats luènh de la fe, e se son getats eles meteisses dins plan dels torments. »

A l'origina d'aquel resultat se tròban de las valors eretadas e transmesas de sègle en sègle. Mas qu'a inspirat a l'òme l'idèa que la pénibilitat del trabalh fisic deviá èsser desvalorada respècte al trabalh intellectual ? Es encara lo drac, pas lo Dieu creator que balhèt a Adam la foncion de jardinièr, a son filh Caïn, lo mestièr d'agricultor e a son fraire Abel, lo de pastor. Ont es l'intellectual dins aqueles tres modèls de la debuta de l'istòria de la vida terrèstra ? Per se perlongar sus la tèrra, la vida umana trobava atal la noïridura de la tèrra e lo vestit de lana. L'intellectual èra inutil. Relèva la perversion de nòstre temps qu'a versat aquelas valors divinas originalas. Aquí es l'origina de totes las injusticias actualas. En França, esperant favorizar la qualitat de son servici, la Justícia es independenta del poder politic, mas los òmes cargats de tornar la justícia son, per natura e eretatge, pecadors e imperfaches e patisson, eles-tanben, la pression mentala exercida per la pensada umanista mondialista de nòstra epòca e la pression permanenta del poder dels mèdias. Lo mond es vengut transparent, los escandals son revelats dins de societats acostumadas a las derivas multiplas del comportament uman. Non limitats per la nòrma divina del ben e del mal, an pas mai, ni bossòla, ni marca, per jutjar sainement lor societat venguda lo teatre de totes los excèsses.

A mens de sèt ans del retorn de Jèsus-Crist, es pas temps de dreçar un bilanç de vertat e d'agachar en fàcia la situacion reala cap a la quala lo drac a conduch l'umanitat entièra ?

Qual aspècte nòstras societats umanas aurían jos un governament divin dirècte ? Mai cap de corrupcion e la justícia perfiècha per totes, perque identificats per Dieu sens li poder escapar, los corromputs son encarcerats o eliminats. Un salari egal per un temps d'activitat egal. Perque dins nòstres regims diabolics actuals, de remuneracions superiors son balhadas a de còsses de mestièrs especializats que reivindican injustament aqueles avantatges. L'especialitat d'un mestièr deuriá pas justificar d'escarts de salari, perque la causida d'una especialitat es un afar de satisfaccion personala qu'a pas de rason d'èsser remunerada. Lo salari deuriá pas pagar que lo temps de vida balhada per cadun dins son activitat professionala per l'interès comun de totes ; e res mai. Aquel regim seriá lo de la perfiècha egalitat que favorizariá la fraternitat e balhariá una limita just a la libertat. Pasmens, pontualament del castig volgut per Dieu, es tròp tard per redreçar la situacion que la guèrra engatjada en Ucraïna va far empejorar al delà de l'imaginacion mai pessimista. De païses arroïnats devon produire d'armas plan costosas e dins lo meteis temps, Dieu crèma dels bòsques e dels camps agricòlas per d'incendis provocats pel solelh dont intensifica la calor, o pels liuces d'auratges violents, o quitament, dels incendiariis volontaris umans ; los mejans d'intensificar la roïna dels òmes mancan pas pel totpoderós Dieu creator, YaHWÉH, Micaël, Jèsus-Crist. Tanben, degam-nos nos aprestar a veire sevir la famina e plan d'autres mals dins una societat occidentala qu'a pas mancat de res, pendent 50 annadas d'opulència ; lo temps d'un jubileu comprés entre 1974 e 2024.

La folia collectiva

Que se ditz d'un èsser uman dont lo comportament estona perque met sa vida en dangièr de mòrt en realizant de causas jutjadas desrasonablas per las massas umanas ? Es fòl. S'agís d'una reala folia o es pas-aquel pas puslèu lo fach que son accion sortís de l'ordinari qu'o fa passar per un fòl dins la pensada de l'umanitat dicha normala ? Òc, es plan aquela sortida de la normalitat que li fa atribuir de folia. Lo fòl real fa pas res de rasonable car es incapable de rasonar. Sufís d'autre biais qu'un fum de personas se meton a far collectivament de causas desrasonablas per que aquela déraison siá transformada en una normalitat. Ressortís d'aquela analisi que lo jutjament de l'èsser uman pausa sus las experiéncias que viu o viu pas. Tot çò qu'es pas viscut es restacat a la folia e tot çò qu'es viscut

entre dins la normalitat. Dins los espectacles apreciats per las folas se tròban los funambuls o equilibristas que marchan en equilibri sus un fil d'acièr o sintetic a de nautors vertiginosas. Dins un reportatge, un jove Soïssa testimoniava atal per explicar sa mestresa de la paur del void : « Tot es dins lo mental ; çò que pòdi far a 50 cm del sòl, o pòdi far a quala que siá nautor ». El nosautres libre aquí una clau d'explicacion importanta : Tot es dins lo mental. La paur del void es una causa naturala en çò de totes los èssers umans perque lo simple fach de marchar e de se tenir de pè a degut èsser ganhat per l'experiéncia. En efiech, en venent al mond, lo mainatge descobrís qu'es pas facil de se tenir sus sos dos pès e sas cambas que devon se muscler e tròbe mai facil de serpejar sus sos genolhs e sus sas mans. Se projectàvem nòstra pensada adulta dins aquel mainatge l'entendriam dire : totas aquelas gents son fòlas de prene lo risc de se tenir drech sus lors pès e lors cambas. Mas justament, perque vei totes los autres agir atal, compren que deu aprene a far tot parièr e temptativa après temptativa, acaba per tenir en equilibri mejançant qualques tombèretz que confirman la dificultat de l'accion. Lo jutjament uman es donc somés a la lei de la normalitat, mas apareis atal clarament qu'aquela normalitat depend de son experiéncia individuala. Aquel preambul fasiá besonh per comprendre çò qu'es la cresença al Dieu creator. La fe en son existéncia depend de nòstra experiéncia individuala e Dieu a fach escriure l'experiéncia de sos primièrs testimònis dins la santa Bíblia, per fin que pendent las darrièras 3500 annadas de l'istòria terrèstra, caduna de sas creaturas umanas pòsca profechar de l'experiéncia de sos primièrs testimònis. Perque, s'es revelat en poténcia e en accion als ebrèus qu'a arrancats a l'esclavatge egipcian cap a 1500 abans nòstra èra. A aquela epòca, la folia consistissiá a creire pas a l'existéncia d'aquel Dieu dont las òbras èran evidentas e incontestablas. E demest, las gents sortidas d'Egipte, degun podiá pas negar l'existéncia de Dieu mas segon lor natura individuala, li podián ja obesir o li desobesir. An atal pausat las basas de la fe e de l'incredulitat qu'es son opausat absolut. L'incredulitat es pas l'incroyance, perque condutz l'èsser uman de desobesir en tota consciéncia al Dieu qu'ordena e organiza la vida umana. A l'origina de l'incroyance actuala i a agut la pensada de Karl Marx, un filosòf liure pensaire qu'a declarat : « Ai caçat Dieu de mon cèl ». Marquèt atal lo passatge de l'incredulitat a l'incroyance que tròba pas en consequéncia son explicacion que dins son refús de se deure sometre a aquel Dieu grand e redobtable. Dempuèi, l'incroyance actuala s'explica per la saturacion de l'esperit uman que cerca pas mai Dieu, perque la vida umana e sos especialistas en totes causas li pòrtan lors responsas e lors explicacions qu'o contentan. Pasmens cap d'aquelas explicacions permet pas de comprendre l'existéncia de la fe que crei al Dieu creator e a sas revelacions. L'umanitat se paga lo lux de la paradòxa qu'en despièch de son incroyance oficiala, de nombrosas explicacions de l'istòria terrèstra, qu'ensenha, prenon supòrt sus de revelacions citadas dins la santa Bíblia.

Qué cal donc far per aver la fe e obtenir la certitud que Dieu existís e que tota carn li deurà fin finala tornar dels comptes ? Sufís de far las experiéncias que van noirir aquela fe pichona e la far créisser. S'agís donc de metre en accion una experiéncia que nos va far passar d'estadi de l'ignorància al de la coneissença. E aquel principi s'aplicava per l'equilibrista e se va aplicar del meteis biais per la fe en Dieu. Pels dos la formacion e l'adaptacion fan besonh.

Los incroyants atribuisson a la tèrra dels miliards d'annadas d'existéncia, mas de son costat, Dieu a revelat a son servidor Moïse, i a d'aquò, mai o mens 3500 annadas, que l'istòria terrèstra aviá pas començat que 2500 ans abans son epòca ont a fach sortir son pòble ebrèu d'Egipte. Que se deu creire ? Las suposicions imaginadas per l'òme scientific actual o lo testimòni de Dieu que l'a assistit dins sas poderosas òbras conegudas sus tota la tèrra abitada de son temps coma o confirma aquel testimoniatge de Rahab, la prostituïda vivent a Jéricho, testimoniatge citat dins Josué 2:10-11 : « Perque avèm après coma, a vòstra sortida d'Egipte, YaHWÉH a mes a sec davant vosautres las aigas de la mar Rog, e coma avètz tractat los dos reis dels Amoréens al delai de Jordan, Sihon e Og, qu'avètz dévoués per defendut. L'avèm après, e avèm perdut coratge, e totes nòstres esperits son abatuts a vòstre aspècte ; perque es YaHWÉH, vòstre Dieu, qu'es Dieu ennaut dins los cèls e en bas sus la tèrra. » Elle viviá de faïçon pagana al mièg d'una vila poblada de gents paganas e sa fe pausa sus un comportament intelligent qu'a condicionat son experiéncia terrèstra en li salvant la vida al contra de tot son pòble destruch per Dieu amb sa vila. Rahab ditz plan « Avèm après », mas ela sola tira profièch de çò que totes an après. Sa causida e son comportament èran pas que las consequéncias del rasonament de la vertadièra intelligéncia ; çò que me condutz a dire que totes las autras gents que Dieu a tuats dins Jéricho èra pres d'una folia collectiva. Aquesta definiguèt lo contrari absolut de l'intelligéncia. E l'avèm vist, la folia o son contrari, l'intelligéncia, son estimats per cadun segon sa concepcion de la normalitat. Dins l'experiéncia de Rahab, la normalitat èra en çò dels que son mòrts tuats per Dieu e èra pagana. Mas saupèt remetre en causa la normalitat de son eretatge e de sas tradicions.

Uèi, n'es tot parièr, l'esclafadoira majoritat dels èssers umans occidentals es irrèligieuse e representa l'actuala folia collectiva umana que Dieu s'aprèsta egalament a destruire. Qualas que sián las rasons

que l'òme se balha per se sometre pas a la volontat divina revelada, sa causida es lo de la vertadièra folia que lo conduch a la mòrt. Es util a aqueste prepaus de se remembrar que Dieu ofrís pas a l'èsser uman que la causida de dos camins opausats a l'extrèm, coma aqueles versets de Deut.30:19-20 l'ensenhan : « Ne preni uèi a testimòni contra vosautres lo cèl e la tèrra : ai mes davant tu la vida e la mòrt, la benediccion e la malediccion. Causits la vida, per fin que viscas, tu e ta posteritat, per aimar YaHWéH, ton Dieu, per obesir a sa votz, e per t'estacar a el : perque d'aquò dependan ta vida e la prolongacion de tos jorns, e es aital que poiràs demorar dins lo país que YaHWéH a jurat de balhar a tos paires, Abraam, Isaac e Jacob. » Va de se, qu'aquel messatge es adreçat per Dieu a totes los umans que legiràn aquela declaracion e pas solament als descendents ebrèus josieus d'« Abraam, Isaac e Jacob ». Aqueles patriarcas fondators de l'Israèl carnal son tanben los testimònis de Dieu presentats a son Israèl espiritual bastit sus la redempcion obtenguda per Jèsus-Crist dont la mòrt expiatòria profiècha a totes los elegits salvats dins las doas alianças divinas successivas e dempuèi Adam.

La vertadièra folia, la mai domageable es pas la que l'umanitat dicha normala denóncia e definís. Lo fòl autentic es pas concernit pel salut prepausat per Dieu, puèi qu'essent incapable de rasonar, pòt pas apreciar aquela ofèrta. La vertadièra folia collectiva concernís donc lo comportament de las multituds occidentalas dichas normalas que, avent accèsses a la coneissença de las condicions presentadas per Dieu, causisson de ne tenir pas compte e de prene atal, quitament inconscientament, lo camin que los mena a la mòrt. Perque, refusant l'instruccion, causisson de demorar dins l'ignorància que, per la desobesissença, los condemna a se deure morir, confòrmament a l'avertiment balhat per Dieu.

La dintrada dins la fe es en tot ponch comparabla a l'evolucion del passatge del mainatge nenet cap a l'òme. Lor besonh en noiridura es diferent ; lo nenet a besonh de lach, mentre que l'òme a besonh d'una noiridura solida que tròba dins las cerealas, las légumineuses e los legums. L'èsser uman tròba en Dieu totas las explicacions a las questions legitimas que se venon impausar a son esperit. E la primièra que s'impausa es : perqué l'òme acaba per se morir ? La question es legitima per que sap que Dieu es el meteís immortal per sa natura e qu'a, en mai, balhat vida a d'àngels celèstes dont los que son demorats fidèls partegen ja, amb el, aquela immortalitat. La responsa biblica ven alara, la mòrt es la consequéncia d'una punicion collectiva qu'es precisament la primièra forma de la folia collectiva que l'umanitat ereta e se transmet de sègle en sègle pendent sièis millenaris. Atal, après aqueles sièis mila annadas de seleccions dels elegits terrèstres, la mòrt fraparà pas mai los elegits salvats al retorn gloriós de Jèsus-Crist, mas calrà esperar la fin del seten millenari e lo compliment del jutjament darrièr que concernís los rebèls terrèstres e celèstes, per que la mòrt ela meteissa siá avalida e la nòrma de l'eternitat e de l'immortalitat sián instaurada per totjorn.

De nombrosas responsas a totas nòstras questions son disponiblas dins la santa Bíblia, mas per los obtenir, nos devèm noirir d'aquela lectura biblica, fins a ne mestrear umanament lo contengut. Solament aquela mestresa es en vertat illimitada, puèi que nòstre esperit e nòstra compreneson espirituala son alimentats pel vertadièr e sol Dieu qu'es, el meteís, illimitat. Segon l'imatge del nenet e de l'adult, nòstre besonh en noiridura solida creís amb l'aumentacion de nòstra coneissença dels eschiches de la santa Bíblia. La Bíblia ofrís una noiridura per totas las edats e los estadis de nòstra evolucion espirituala. Ja, a son epòca, l'apòstol Pau adreça en repròchi als ebrèus, los destinataris de sa letra, lo fach de ne demorar al « lach » espiritual mentre que la creissença de lor fe depend d'una « noiridura solida » ; Hébr.5:12 : « Vosautres, en efiech, que dempuèi de temps deuriatz èsser de mèstres, avètz encara besonh que qualqu'un vos ensenhe los primièrs rudiments dels oracles de Dieu, ne sètz venguts a aver besonh de lach e non d'una noiridura solida. » Alara quant mai, aquel repròchi s'adreça als cresents crestians actuals, sabent que la vertat espirituala es ara entièrament revelada e que la noiridura mai solida, reservada pel temps de la fin del mond, es la revelacion contenguda dins las profecias biblicas de Daniel e Apocalipsi, principalament, mas pas unicament. Perque la Bíblia entièra es un supòrt de revelacions profeticas, coma o ai agut l'escasença de demostrar dins los estudis presentats dins aquel obratge prepausat coma noiridura, al títol espiritual de « manna dels darrièrs caminaires adventistas » de fe e d'òbras.

En aquel contèxt de fin del mond, los èssers umans an encara la causida de s'engatjar dins l'un o l'autre dels dos camins plaçats per Dieu davant eles : la folia collectiva o l'intelligéncia collectiva, puèi qu'aquel jutjament de valor depend del nombre dels sostens que los pòrtan. Mas ailàs per eles, los mai nombroses son pas los mai intelligents, mas los mai rebèls e lor fin, profetizada e revelada dins la santa Bíblia, a pas res d'envejable. Dins sas experiéncias individualas, l'òme se distingúís, per sas particularitats, de sos parièrs. Son modèl suscita alara dos jutjaments opausats : fa enveja, o fa pietat. E la reaccion dels espectadors e dels jutges que nosautres somas depend de nòstra personalitat. Los elegits fan enveja en çò dels futurs elegits e fan pietat en çò dels que los tenon per fòls. Mas dins la pensada dels elegits aquel jutjament se torna e s'invertís : lo mai fòl dels dos es pas lo que pensas ;

soi pas ieu, l'elegit, mas tu, lo descasut e ta fin meritada serà despiedada.

Fins aquí, ai pas evocat que la folia collectiva que consistís a voler ignorar la revelacion biblica bastida sus la sortida d'Egipte dels ebrèus conduches per Moïse. Mas mai granda encara es la folia collectiva que condutz los umans de nòstre temps a refusar e regetar lo testimoniatge de la fe crestiana. Aiçò, perque Jèsus-Crist es un testimoni fòrça mai raprochat de nosautres e que tota nòstra vida occidentala es bastida sus aquel modèl de vida crestiana. Nòstre calendari es basat sus sa naissença presumida malgrat que siá falsa e marcada per un retard de sièis annadas. Mas fin finala, aquela error deguda al monge catolic roman Denys lo pichon, a pas cap de consequéncia per nosautres perque las donadas dels tempses revelats dins las profecias se presentan jos forma de duradas d'accion aplicablas sus de datas adoptadas dins aquel fals calendari. Los messatges desliurats per Dieu demòran donc totalament identificables en despièch de las errors sus las qualas aquel fals calendari es estat establìt. Lo testimoniatge de Jèsus-Crist s'es perlongat pendent dos mila ans pel testimoniatge de sos sants servidors, tanben coma taxar pas de folia collectiva aquela enveja subta de nòstres contemporanèus d'ignorar aquel constant testimoniatge secular e dos còp millenari ? Aquela folia collectiva es pas que lo resultat d'una causida collectiva qu'es lo d'una societat éprise de libertat qu'es venguda a aquel ponch rebèl que supòrta pas cap mai l'idèa de deure obesir a una autoritat divina. Dins la faula de Jean de Lafontaine, lo « rainal e los rasims », lo rainal se consòla d'atrapar pas los rasims plaçats tròp nauts, en los disant tròp verds, e uèi, l'òme se balha lo drech de desobesir a Dieu en pretextant qu'existís pas. Aquela causida essent lo del mai grand nombre, ven la nòrma de la normalitat e constituís lo fruch d'una folia collectiva que preferís ignorar dels faches que justifican l'existéncia de Dieu, per aver pas a li obesir.

Perque, cap de descobèrta scientifica modèrna es pas en mesura de demostrar l'inexisténcia de Dieu, e tot al contrari, aquelas descobèrtas fan pas que permetre als umans de descobrir l'immensa saviesa e poténcia del Dieu qu'a creat la vida e tot çò que la forma e que conten. Es almens, la deduccion que tira d'aqueles faches l'intelligéncia collectiva dels sants elegits recrompats per la sang de Jèsus-Crist.

Los critèris de seleccion dels darrièrs elegits son plan nauts, perque avent portat fòrça lum a sos darrièrs sants servidors a l'estatut benesit d'esclaus voluntaris de lor Senhor e Mèstre, l'exigéncia de Dieu es granda e implica lor coneissença de sas darrièras instruccions. Los darrièrs elegits devon conéisser tota l'istòria religiosa bastida sus la tèrra dempuèi Adam e Eve. Devon conéisser e seguir l'evolucion istorica observada pel desvolopament de l'ofèrta del salut divin a l'òme pecador. Los patriarcas constituïsson las marcas d'aquela construccion espirituala que condutz fins a la primièra venguda de Jèsus-Crist que ven en « anhel de Dieu » « tirar los pecats del mond » ; çò qu'exprimís lo vòt de Dieu e non l'efièch obtengut que plan rarament. Perque la sang del Crist es pas estat versat qu'al benefici dels que reconeis sol, el meteís, dignes de sa recrompa e aquel critèri concernisca pas que sos vertadièrs elegits. Coma Jèsus l'a dich el meteís dins Mat.5:17, es vengut « per complir la lei » e non per l'ensenhar : « Cresètz pas que siá vengut per abolir la lei o los profètas ; soi vengut non per abolir, mas per complir. » Nòta la subtilitat de l'expression « mas per complir » ; ditz pas « per lo complir » e confirma lo compliment d'una partida solament d'aquela lei e dels profètas, çò que confirma la prolongacion e la validitat balhadas a aquela lei de Moïse, pendent son aliança novèla.

Las fautas successivas imputadas a la darrièra generacion umana son las que se son amolonadas al fil del temps. E ja, nos cal relevar, « l'arrogància » del regim papal catolic qu'a refusat la nòrma embrionària de la Reforma entrepresa al sègle 16en. En mena que França es demorada fins a la Revolucion francesa un regim catolic roman. Las exaccions comesas per aquela falsa religion crestiana an justificat lo fàstic religiós dels franceses, a bon drech anar. Mas se condemnar aquel regim èra legitim, per contra, tenir pas compte del messatge desliurat pels vertadièrs testimonis divins de la Reforma protestanta a tornat França nautament colpabla de cap a Dieu. Perque, lor comportament pacific e docil èra confòrm al modèl presentat per Jèsus-Crist, çò que tornava lor testimoniatge digne d'èsser rebut. Mas dins aquela epòca, sol lo baralh de las armas es estat entendut dins lo contèxte d'una oposicion guerrièra de dalha Protestants que luchavan armas al ponh contra de vertadièrs catolics. Tanben en França, la situacion es estada recuperada pels liures pensaires e los filosòfs emplenats de cultura greco-romana. Lo messatge de l'amor divin miséricordieux es atal demorat inausible e invisible dins lo pòble de França venguda nacionalement atèa. Estrategicament, lo drac a favorizat, per un temps, l'independéncia e la radiacion mondiala d'aquel modèl de societat republicana que, vantant sa libertat, l'exportava e semenava lo mond de sa folia collectiva. Dos sègles mai tard, dins un contèxte religiós amatigat, la fe catolica s'es lentament desvelhada e a recomençat a sedusir sos adèptes. Es aital que son modèl actual es demorat lo catolicisme encara practicat per una minoritat de gents engatjadas per un baptisme rebut e impausat dins l'enfança, sens que l'ajan lo mens del mond causit. Mas lo prestigi del papa roman a comolat aquela manca. E los qu'o sostenon actualament son pas mai de mainatges, mas de las gents

adultas responsablas de cap a Dieu de lors causidas religiosas. Es mentre qu'o devèm realizar ; la folia collectiva concernís aïtant las causidas dels subjèctes profans que las causidas religiosas, çò qu'en fach lo modèl tip de la societat entièrament copada de Dieu. E retrobam dins aquel modèl totes las nacions del camp occidental. Mas los autres païses son pas mai avantatjats, perque reconeisson pas, en Jèsus-Crist, lo sol Salvaire divin prepausat a l'òme pecador universal.

En progressant dins lo temps, Dieu a portat als vertadièrs Protestants, de l'epòca 1843-1844, son divin lum esclairant sas primièras utilizacions de las profecias de Daniel e Apocalipsi. En 1844, lo 23 d'Octobre, sancionant lor mesprètz per son tèst de fe profetica, Dieu a romput son aliança passada amb la falsa religion protestanta eretièra de l'apostasia protestanta del sègle 16en e après el. Se reconeis a sa mescla de sacrat e de profan, un pè dins lo mond e sas valors diabolicas e l'autre pè, dins una revindicacion religiosa enganaira premuda la santa Bíblia. La fe protestanta testada a produch la fe adventista, puèi la fe adventista del seten jorn, e après aquò, mai res. Mas s'es reconciliada oficialament amb son èx enemiga mortala, la religion catolica papal romana, e aquela aliança oficiala a confirmat sa rompedura definitiva amb Dieu.

Amb lo temps, la folia collectiva s'es espandida dins l'adventisme del seten jorn testat per Dieu entre 1980 e 1994. Aquí encara, sa dintrada dins l'aliança del protestantisme en 1995 a confirmat son regèt per Dieu.

E dempuèi aquela darrièra falsa anòncia del retorn de Jèsus qu'èra senada se complir lo 22 d'Octobre de l'auton 1994, soi demorat lo sol depositari de las darrièras revelacions balhadas per Dieu, causas que partegi amb totes sos fòrça-aimats que collabòran o van collaborar a aquela òbra, al prè e al luènh, dispersats sus tota la tèrra.

Pertot ont a ganhat las armas umanas, la folia collectiva es lo signe de la malediccion divina. Per li escapar, individualament, un revelh de consciéncia fa besonh e sabi que Jèsus va provocar aquel despèrt sabent ont se tròban los que son dignes de son salut etèrn. De l'autre costat del mond pèrvèrs perdut, los elegits s'amassan units dins l'intelligéncia collectiva e individuala balhada per Dieu. Aquela intelligéncia collectiva es renduda concrèta per la demostracion d'amor de la vertat per cadun d'eles e d'elas. Totes son conscients de la necessitat d'obesir a la votz del Dieu creator dont l'amor revelat constituís la pròva melhora de son desir de los rendre uroses eternalament. Es aquí, l'unic beguèt de sas ordenanças, sos comandaments, sos estatuts e sas leis, escrives e revelats dins sa santa Bíblia ; sa divina paraula escricha pel salut dels elegits.

La societat liurada a la folia collectiva produitz dos tips de messorgas. Lo primièr tip es la messorga voluntària que vòl exprès enganar e lo segond es la messorga involontària que resulta estant qu'ela dénie l'existéncia de la vida celèsta responsabla de faches constatats e imputa alara, falsament, aqueles faches a d'autras causas umanas. Aquel subjècte concernís dins nòstra actualitat, lo celèbre rescalfament climatic que condutz l'umanitat a s'angoissar e cercar, dins de restriccions de faïçon de viure, de las solucions per reglar aquel problèma inquietant. Lo responsable tot trobat es segur, l'òme e sa consumacion que produson de gas carbonic, per sas automobilas, son calfatge, sas usinas e sas vacas acusadas d'empoisonar l'atmosfèra per lors pets cargats de gases inflamables dont lo diòxid de carbòni. E aquí ja, la societat ten pas compte dels 2100 ensages nuclears realizats dempuèi 1945. Mentre qu'una sola de sas bombas envia dins l'atmosfèra fòrça mai qu'una vila coma París pòt produire pendent una annada entièra. Mas l'error principala es encara pas aquí e per la corregir, i a pas que l'òme espiritual qu'o pòt far. Aiçò d'autant mai que los scientifics reconeisson aver constatat la preséncia de tacas escuras sul solelh, çò que traduch e revèla una intensificacion de son agitacion e de sa radiacion solara. Es donc plan lo solelh qu'es en causa dins aquel rescalfament climatic constatat sus tota la tèrra. Mas aquela sciéncia fa pas que constatar çò que sol l'òme espiritual pòt explicar : perqué lo solelh se met a calfar mai fòrça ? Perque Dieu o li ordena e li obesís. Per èsser certan d'aquela explicacion, sufiguèt de se rebrembar que pendent son sejoir sus la tèrra, dins son ministèri messianic, Jèsus provèt a sos apòstols que podíá, per sa paraula, calmar, instantanèament, una violenta tempèsta formada sul lac de Galilèa. Nosautres, sos testimònis per nòstre temps, avèm pas lo drech de sostenir e participar a la difusion de las messorgas que frustran Dieu de sa glòria justificada per sa poténcia illimitada de Dieu creator. Tanben, vòli rampelar amb fòrça e autoritat biblica que Dieu es l'autor de nòstre rescalfament climatic plan real e intencional, puèi que constituís un flagèl infligit a sos enemics de las societats del pecat. Ne profièchi per rampelar tanben que, pendent son ministèri terrèstre, Jèsus vesíá pas dins los trebols d'esperit dels òmes que de fruches d'accions conduchas pels demònis celèstes associats al drac. Jèsus a pas imputat aquelas causas a la malautiá, mas a las poténcias del mal. Li sufisiá d'ordenar als demònis de desliurar lors victimas umanas de lor preséncia, per que aquestas sián perfiechament e, instantanèament, garidas. En tota causa devèm trobar la responsa qu'en Dieu e en Dieu sol. Perque en el, trobam tota la vida celèsta benesida o renegada que nos es invisibla e pasmens, grandament e fonamentalament, agissante. Aurem lèu, en 2029, l'escasença de constatar que lo solelh obesís al det e a la paraula del Dieu

creator, confòrmament a aquelas anóncias profeticas biblicas : Apo.16:8-9 : « lo quatren versèt sa copa sul solelh. E li foguèt balhat de cremar los òmes pel fuòc ; e los òmes foguèron cremats per una calor granda, e blasfemèron lo nom del Dieu qu'a l'autoritat sus aqueles flagèls, e se repentiguèron pas per li balhar glòria. »

Lo ben e lo mal

Legissèm dins Gen.2:29 : « YaHWÉH Dieu faguèt possar de sòl dels arbres de tota espècia, agradivas a veire e bons a manjar, e l'arbre de la vida al mièg del jardin, e l'arbre de la coneissença del ben e del mal. »

Es lo primièr còp que l'expression « plan e mal » es citada dins la santa Bíblia, mas pas la darrièra, perque l'anam retrobar dins d'autres versets e d'autres libres que presenta. Aquela expression pòrta en ela un ensenhament fonamental fòrça revelator que nos permet de descobrir lo patiment continual esprovat per Dieu, el meteís, en persona e en esperit. Es per nos balhar la capacitat de comprene aquela causa, que Dieu a creat nòstra dimension terrèstra que deviá portar « l'òme fach a l'imatge de Dieu ». Segon aquela declaracion, l'òme es atal rendut capable de comprene çò que Dieu espròva a prepaus del « plan » coma del « mal ». Nos cal donc estudiar aqueles dos tèrmes e comprene çò que representan.

Coma los definir ? Sul plan fisic e carnal, « lo ben e lo mal » son ressentits a de multiples nivèls progressius. Al minimum, « lo ben » es exprimit pel fach que tot lo còs e sos organs foncionan sens cap de dolor, al ponch que son existéncia es ignorada o oblidada per l'èsser uman. « lo ben » es alara apelat lo « plan èsser » perque es ressentit agradivament. « lo ben » e lo mal son exprimits per nòstres cinc sences que son la vista, l'ausida, l'odorat, lo gost e o tocar. « lo ben » pòt alara aver per causa, una vision agradiva, una audicion apreciada, una odor agradiva, un gost deliciós, e un tocar sensible e util. « lo mal » se va logicament exprimir pel contrari d'aqueles causas puèi que designa l'opausat absolut del « plan ». E a aquel títol, « lo mal » es causa de patiment e lo patiment es lo simptòma de la preséncia de « la malautiá ».

Lo principi es donc lo seguent : tot çò que nos esprovam dins nòstra vida umana al subjècte « de ben o de mal » es pas que l'imatge carnal de çò que Dieu espròva dins son esperit. Aquela idèa es confirmada dins aquela citacion de Paul que ditz dins Eph.5:23 : « perque lo marit es lo cap de la femna, coma Crist es lo cap de la Glèisa, qu'es son còs, e dont es lo Salvaire. » « la femna » es estada formada a partir d'una « còsta presa » sul còs d'Adam, segon Gen.2:22 : « YaHWÉH Dieu formèt una femna de la còsta qu'aviá presa d'òme, e lo menèt cap a l'òme. » La causida de Dieu portat sus una « còsta » d'Adam se justifica pel ròtle de « la femna », qu'es plaçada al sens espiritual coma al sens literal, « a costat » de son « espós », sa « marit », Crist o Adam. En desvolopant aquela idèa, podèm atal comprene que Dieu bastís l'imatge de son còs sus la tèrra e la dimension terrèstra, perque es esperit e vida e tot çò que viu, viu en el. Abans lo pecat, dins lor puretat e innocéncia originala, Adam e Eve imagent perfiechament lo projècte qu'a conduch Dieu a crear en fàcia d'el dels cara e cara liures e independents capables de l'aimar liurament coma desira èsser aimat.

Mas aquel projècte va impausar a Dieu dels patiments continuls a causa de las causidas fachas per las creaturas liuras, mas contestatàrias, desobesissentas e rebèllas. E son las òbras d'aqueles causidas rebèllas que Dieu apèla « lo mal » perque li fan ressentir desagradivament « lo mal » per un patiment. En mena qu'en creant dels cara e cara liures e independents, Dieu creà a l'encòp la vida dels elegits que comolaràn son desir d'amor, mas tanben, las mostruosas creaturas que fan dintrar « la malautiá » dins « son còs » siá, dins sas creacions vivas. Perque la vida de l'òme carnal terrèstre presenta un aspècte fisic apelat « còs » e un aspècte mental nommat « esperit ». E los dos son l'imatge del « còs » de Dieu. En creant en primièr los àngels celèstes, Dieu balha a sas creaturas la semblança a son « esperit » de vida solament. Perque lor còs fisic patís pas la corrupcion meritada per l'actitud rebèlla, que va aparéisser amb la rebellion del primièr àngel creat, a lo qual Dieu va balhar alara, per nom, Satan, çò que significa « Adversari ». E per Dieu, l'aparicion de l'adversitat es ressentida, per el, coma l'òme ressent « la malautiá » qu'agarrís son còs e son esperit. L'abséncia de patiments fisics empachava los àngels de comprene l'intensitat dels patiments ressentits per Dieu, podían pas que prene consciéncia del desplaçament impausat a l'esperit de lor Dieu. Dins aquela creacion d'èssers celèstes, la mòrt veníá pas frapar l'existéncia de l'èsser rebèlla dont la vida èra perlongada. Pasmens, lo principi del mòrt préexistait, ja, dins lo jutjament divin que los concernissiá ; deviá solament èsser mes en accion a la fin del programa preparat per Dieu siá, a la fin dels sèt mila annadas reservadas per la creacion terrèstra, dont en primièr, la tèrra sus la quala Dieu deviá organizar sa demostracion de vida perfiecha, qu'anava complir en son temps, a la fin del quatren millenari, dins lo còs uman nommat Jèsus de Nazaret. Sa victòria sul pecat e la mòrt obtenguda en

Jèsus-Crist li anava balhar lo drech de salvar sos elegits terrèstres, mas tanben, d'eliminar dins lo fuòc de la « segonda mòrt », los rebèls terrèstres e los àngels démoniaques, aital coma lor cap, Satan.

« lo ben » es facil d'identificar puèi que concernís totas las valors aprovadas e ordenadas pel Dieu creator, lo Legislador suprèm. La lei de Moïse revèla aquela nòrma del « plan » confòrm a la concepcion que Dieu balha a aquel mot.

« lo mal » a, al contrari, un sens doble dont cal prene consciéncia. Dins la lenga francesa, l'usatge d'aquel tèrme « mal » pòt prestar a confusion. Tanben degam-nos plan identificar aqueles dos senses.

Dins lo sens opausat absolut al « plan », « lo mal » designa çò que Dieu renega, çò que desapròva e condemna formalament e irrevocablament. Aquele tip de « mal » es sovent religat a çò que Dieu apèla « abominacion » e jutge « òrre ». E per començar « l'abominacion », sufís a l'òme de far tot çò que Dieu desapròva e condemna. « l'abominacion » pren naissença dins l'esperit de contestacion, e lo drac, Satan, primièra creatura creada perfècha per Dieu, foguèt tanben la primièra de sas creaturas a dintrar en contestacion amb el. La contestacion es pas legitima qu'entre los dos vejaires opausats de doas creaturas. Mas contestar amb Dieu a pas de sens, perque es la font de l'intelligéncia e que mestreja perfèchament totes los subjèctes de reflexion. Plan abans l'àngel e l'òme, a sauput cap a quals problèmas e torments, la libertat podiá conduire los que l'utilizan de faïçon libertària siá, los qu'otrapassan los limits rasonables de la libertat. S'una mai granda libertat èra estada possible sens damatge per sas creaturas, Dieu los n'auriá daissadas profechar. Mas es justament pas lo cas, e son amor de Paire l'a conduch a plaçar dels garda-fòls a l'entorn de sas creaturas siá, de las leis que fixan los limits de la vertadièra libertat. En defòra d'aquelas limitas frontièras, i a lo pecat e la mòrt qu'es son salari. E aquela situacion me fa pensar a aqueles soldats ucraïnians qu'avançan en tèrra conquistadas per l'adversari rus, en davant déterrer las nombrosas minas al risc de sautar amb elas. En fàcia d'aquelas minas que balhan la mòrt, l'òme se mòstra prudent e deuriá agir tot parièr de cap al pecat que balha, el, accés a la « segonda mòrt » del jutjament darrièr. E aquel segond cas s'inscriurà, en 6999 dempuèi Adam o 2999 de nòstra èra, dins l'istòria de la realitat aïtant que lo primièr ; çò que fa qu'aquel avertiment merita d'èsser pres plan al seriós.

Lo segond sens del mot « mal » es lo que causa las dolors e los patiments. Aquele tip de « mal » es aïtant practicat per Dieu que pel drac e sos agents umans. Atal Dieu fa pas « lo mal » quand infligís de « mals » a títol de castigs ; çò que ven necessari, quand las infidelitats de sas creaturas devon èsser punidas, perque atenhon de nivèls insuportables, quitament per Dieu, lo mai pacient de totes los èssers vius.

En resson a l'òrdre divin balhat dins Deu.30:19, legissèm encara dins Esaïe 7:16 : « Mas abans que lo mainatge sàpia regetar lo mal e causir lo ben, lo país dont crenhes los dos reis serà abandonat. » L'Esperit profetiza sa futura incarnacion dins « lo mainatge » Jèsus Crist. Mas trobam dins aquel verset, l'experiéncia que deuràn far e capitar totes sos futurs elegits recrompats, per sa sang versada e sa perfècha justícia : « regetar lo mal e causir lo ben ». E ja, l'idèa que s'impausa, es que per saber « regetar lo mal e causir lo ben », los elegits degan saber identificar çò que Dieu apèla « lo mal » e çò qu'apèla « lo ben » ; çò qu'implique per eles d'aver una bona coneissença de l'ensenhament de la santa Bíblia entièra. Los que sòus estiman l'una o l'autre de las doas alianças successivas an pas atal cap d'astre de venir un de sos elegits.

En fach, que demanda Dieu a l'òme ? De l'aimar e li obesir. En fàcia de sas exigéncias, que prepausa lo drac dins la vida que dirigisca ? A ne jutjar per la situacion de las societats modèrnas occidentalas europèas, e en particular, dins lo modèl de França, vesi pas que de carcans dins los quals son presonièras de las creaturas dichas « liberadas », mas que son, en vertat, somesas, per de leis restrictivas, a d'innombrablas defenses o obligacions. S'agís segur, de la situacion actuala d'aquel país, qu'a vist sas libertats s'estreciguèron a granda velocitat pendent las darrièras annadas ont recep e obesís a las directives, de mai en mai autoritàrias, ordenadas pel governament europèu installat a Brussèlas. França foguèt liura, unicament, al temps de son independéncia de l'aprèp-guèrra. Jos la presidéncia del general de Gaulle, resistiguèt encara a l'autoritat dels USA. Mas lo president Sarkozy faguèt reintegrar França dins l'aliança de l'OTAN e d'aquí enlà, a pas fach que patir las consequéncias desastrosas de sa somission europèa, per ela e sos abitants. Dins nòstras nacions liberadas, l'òme es liurat a la cupiditat dels financièrs : las bancas, las asseguranças. Totes aqueles organismes financièrs prepausan de servicis que los enriquisson amb lo sosten de las instàncias dirigentas. De leis son votadas per respondre a lors demandas. Tot es organizat per que sostire lo mai d'argent possible de la part del client e que las sortidas d'argent sián lo mai reduchas del possible. Tanben de las leis que restrenhon de mai en mai la libertat tornan de las mesuras obligatòrias : pòrt del casco pels motards e cyclomotoristes, cencha de securitat e contraròtle tecnic dels veïculs a motor. Totas aquelas causas, e la lista es luènh d'èsser exhaustiva, còstan de mai en mai car, e

grèvent los budgèts de las gents d'umilas condicions. Pensi amb enveja a aqueles païses sosdesvolopats, ont l'òme pòt encara rotlar en mòto, pel al vent liurament e sens defensa ; es pas aquí qu'un simple exemple, mas la libertat individuala s'estrecida realament fòrça. Seria pas-çò qu'a causa de la vida collectiva que deu far coabitat de multiplas comunautats a las costumas e religions incompatiblas entre elas.

La vida occidentala es visiblament organizada per far concurréncia a l'òrdre divin. Perque a, elatanben, sa pròpria concepcion « de ben e de mal ». E la guèrra que seví en Ucraïna a mes en evidéncia un « mal » absolut pel camp occidental : lo non respècte del drech nacional d'Ucraïna per Russia. Pasmens aquel camp uman es plan ipocrita, al contra del Dieu creator, que fa pas jamai d'excepcion sus sos principis e sos jutjaments, l'opinion d'aquel camp uman vària, fòrça, en foncion del temps e dels luòcs. Lo putsch militar, que ven de versar a Nigèr, lo 26 de Julhet de 2023, son president elegit favorable a França, es, unanimament, condemnat per nòstres occidentals ; los meteisses, qu'an sostengut e encoratjat lo que los ucraïnians rebèls an fach sus la plaça Maïdan a Kyiv en 2013 ; un putsch a l'escasença de lo qual, an versat lo president rus legitimament elegit de l'epòca. Nòstre Dieu de justícia organiza donc los eveniments per denonciar l'ipocrisia d'aquel camp occidental que constituís, per sa fe crestiana desformada infidèla, son enemic e la cibla de sa divina colèra. E profièchi d'aquel subjècte per portar una precision. Dins l'interpretacion, del « rei del Miègjorn » de Dan.11:40, Nigèr va probablament tenir lo ròtle principal, perque son privilegi de possedir de minas d'urani li balha, per França, sa clienta fins aquí privilegiada, un caractèr estrategic d'importància existenciala. Solament, la preséncia de França es pas mai acceptada, ni suportada, pel poder novèl e una partida importanta de sa populacion. En mai, lo país es musulman a 98%. Un conflicte, motivat per l'interès màger dels franceses qu'an tot mes sus l'energia nucleara, per assegurar lor besonh d'electricitat, es donc probablament jos pauc de temps. Lo « rei del Miègjorn » sembla prene aquí, una versemblanta identitat e sa religion musulmana ne pòt far lo cap de fila d'un soslevament guerrièr de las nacions musulmanas, ja ostilas als occidentals e a França particularament.

Lo passat colonial es per ela un pesuc andicap, mas après aquel temps colonial, sas intervencions armadas dins divèrses païses africans an tanben excitat l'òdi contra ela. I a agut, la guèrra d'Argeria, l'intervencion en Còsta d'Evòri, mai recentament la Lybie, e en darrièr, Mali. Mas los africans an tanben seguit los engatjaments de la França militara dins la guèrra dels Balcans e lo sosten financièr massís e las ofèrtas d'armas faches als ucraïnians. Aquel comportament imperialista a acabat per los exasperar. En mai, sabon que per contunhar a esplechar las riquesas d'Africa, los colons occidentals son estats remplaçats per de collaborators locals sostenguts per lors ancians païses colonizadors. La colèra qu'esclata, ara, a Nigèr, testimònia que, per un fum de nigerins, lo limit del suportable es atench e despassada. La trapèla tibada per Dieu davant l'Occident se torna barrar en confirmant lo sosten e lo refortiment qu'Africa, lo « rei del miègjorn » pòrta a Russia. En citant « Puth », la Lybie e « Cush », Etiopia, Dieu a efectivament profetizat lo soslevament de tota Africa, Magrebina e Negra, contra los interèsses occidentals, e lèu lors armadas, al minimum, la dels franceses. E aqueles dos noms « Lybie e Etiopia » revèlan l'identitat d'aquel « rei del miègjorn ». Aiçò confirma una vièlha primièra pensada que m'èra venguda a l'esperit pendent mon primièr estudi d'aquela profecia. Aviaí fach lo rapprochement entre l'expression « rei del miègjorn » e la « reina del miègjorn » que designa, dins Mat.12:42, dins las paraulas de Jèsus-Crist, « la reina de Saba » venguda visitar a causa de la reputacion universal de sa saviesa, lo « rei Salomon » : « la reina del Miègjorn se levarà, al jorn del jutjament, amb aquela generacion e la condemnarà, perque venguèt de las extremitats de la tèrra per ausir la saviesa de Salomon, e aquí, i a aicí mai que Salomon. » Aquela condemnacion dels increduls, aquel còp, crestians, profetizada per nòstre divin e uman Salvair e Senhor, tròba ja un compliment dins aquela rompedura de relacion de Nigèr, amb França e los ancians païses colons d'Euròpa. S'a l'origina la « reina del Miègjorn » regnava pas que sul territòri d'Etiopia, dins la profecia, aquel nom Etiopia designa, globalament, totas las nacions de l'Africa Negra qu'an per origina lo desvolopament e l'alargament secular del pòble etiopian. La profecia pòt atal aver anonciat l'actual revelh african que lo poiria entièrament unificar contra l'enemic comun detestat : l'ancian colon europèu ; çò que designa, França, Belgica, Itàlia, Portugal e Anglatèrra, principalament. Es pas donc pas estonant qu'aquela unificacion se faga al profièch de Russia e de sos autres partenaris, dont China. Lo 26 de Julhet de 2023, lo putsch militar de Nigèr obrís la manifestacion del ressentiment anti-francés partejat dins quasi tota Africa. Aquela accion possa los europèus fòra del sòl african e assistissèm al regropament estrategic del « rei del Miègjorn » african e del « rei del septentrion » rus. Dins la fasa seguenta, l'agression d'aqueles dos « reis » serà facha contra lo territòri, lo sòl, d'Euròpa.

Los occidentals son abituats a las nòrmas de lors valors dins las qualas, la pensada umanista, de mai en mai presenta, lor balha un imatge polit d'eles meteisses ; aiçò, al ponch d'èsser convencuts que constituïscan un modèl de societat ideala e en consequéncia, cerquen de l'impausar sus tota la tèrra,

agachant amb pietat, las nacions que demòren ostilas a lor projècte. Tanben pòt pasòm descobrir sa natura òrra qu'a la lectura de la Bíblia dins la quala Dieu presenta sa pròpria concepcion « de ben e de mal ». Lo mesprètz occidental per aquelas vertadièras nòrmas divinas apareis dins aquel repròchi citat dins Esaïe 5:20: « Malaür als que cridan lo mal plan, e lo ben mal, que càmbian las tenèbras en lum, e lo lum en tenèbras, que càmbian l'amarum en doçor, e la doçor en amarum ! » Aquela acusacion d'invertir las valors divinas concernís plan nòstras societats occidentalas republicanas actualas.

Dins aquel capítol 5 d'Esaïe, Dieu balha sièis exemples d'accions qu'atiraràn suls colpables lo « malaür » divin. L'avertiment a una portada universal e los presenti aici, perque lo verset 20 es pas que lo quatren dels sièis. A notar, qu'aquelas sièis malediccions concernisson l'èsser uman al sens general, dins son comportament profan, e que designa, atal, los colpables de la perpetuïtat terrèstra. Mas los exemples citats pòrtan tanben, espiritualmente, una significacion que conduch Dieu a los utilizar dins los montatges de sas profecias.

5:8 : « Malaür als qu'ajustan ostal a ostal, e que jonhon camp a camp, fins que i aja pas mai d'espaci, e qu'abitin sols al mièg del país ! » La cibra de l'indignacion de Dieu es l'especulacion fonsièra ; un mal particularament desvolopat dins nòstras societats occidentalas actualas. Lo modèl capitalista dels USA que privilègia l'enriquiment egoïsta privat es aici, especificament, designat. Dieu nos revèla aital coma encoratja lo despartiment dels bens, e de las vertadièras valors.

5:11 : « Malaür als que de bon matin corron après las bevendas embriagadoiras, e que plan abans dins la nuèch son échauffés pel vin ! » L'alcoholisme e son ivrognerie son tanben de signes exteriors e de frucha portada per las nacions ricas.

5:18-19 : « Malaür als que tiran l'iniquitat amb las còrdas del vici, e lo pecat coma amb los traches d'un carri, e que dison : Qué coïta, qu'accelèra son òbra, per fin que la vesiam ! Qué lo decret del Sant d'Israël arriba e s'executa, per fin qu'o coneissiam ! » Aquel davant darrièr verset cibra particularament « lo pecat » que caracteriza l'aliança ecumenica crestiana organizada per la glèisa catolica papala romana e que Dieu imatge, precisament, per de « carris » dins Apo.9:9 : « Elles avian de coirassas coma de coirassas de fèrre, e lo bruch de lors alas èra coma un bruch de carris a mantun caval que corron al combat ». Aqueles « carris » son los simbòls dels « pecats » de las glèisas amassadas per defendre, justificar e, fin finala, impausar lo repaus setmanier del dimenge, plaçat sul primièr jorn, per l'emperador roman Constantin 1èr, dempuèi l'an 321. « lo combat » evocat los amassarà al retorn del Crist e portarà lo nom « harmaguédon » dins Apo.16:16. Dins lo verset 19, Dieu evòca l'actitud trufandièra e orgulhosa de sos enemics religioses o laïcs irrèligieux, agnostics o atèus, qu'o desfisan publicament.

5:21 : « Malaür als que son savis a lors uèlhs, e que se creson intelligents ! » Dieu parla pas aici de la vertadièra intelligéncia que balha a sos elegits, mas condemne la falsa intelligéncia que sos enemics s'atribuïsson a tòrt eles meteisses, en justificant las messorgas religiosas o scientificas.

5:22-23 : « Malaür als qu'an de coratge per beure de vin, e de la vaillance per mesclar de las liquors fòrtas ; que justifican lo culpable per un present, e tiran als innocents lors dreches ! » Dieu repren aici lo subjècte del verset 11 a lo qual ajusta l'iniquitat de l'injustícia tornada pels tribunals umans corromputs per l'argent. Aquí encara, lo modèl dels USA, ont lo principi de la caucion pagada permet als colpables rics de contunhar a profèchar de lor libertat, es un modèl del genre. Mas aquel darrièr exemple tròba en 2023, un autre modèl encara mai inic e corromput qu'America dels USA que l'ajuda militarament a rejónher lo camp de l'OTAN. S'agís segur d'Ucraïna, dont lo modèl anarquic a atench la cima de l'iniquitat ; çò que conduch Dieu a bastir sus ela, las causas de l'esfondrament de la dominacion occidentala. E a aqueste prepaus en aquel 1èr Aout 2023, França evacua sos ciutadans de Nigèr ont un novèl front guerrièr se va obrir, al plaser grand de Russia qu'espèra pas qu'aquela diversion per fondre sus l'Euròpa entièra.

Nòstra coneissença de Dieu serà pas jamai pro granda segon que Jèsus a dich, dins Jean 17:3 : « Solament, la vida etèrna es que te coneisson, tu lo sol verai Dieu e lo qu'as enviat, Jèsus-Crist ». E per descobrir la natura reala del caractèr de Dieu, o devèm far, en relevant dins la Bíblia entièra, sas reaccions reveladas dins cada cas e las declaracions de Jèsus-Crist son preciosas per bastir aquel retrach robòt del Dieu invisible. Las condicions de sas benediccions e las de sas malediccions son reveladas dins aquela tòca.

Dins Matthieu 23, Jèsus pronóncia lo malaür dins uèch versets contra los escribas e los pharisiens del pòble Juif. Mas aqueles repròchis son perfiechament aplicables als ensenhaires religioses, de l'èra crestiana, corromputs per l'eretatge del catolicisme papal roman ; çò que los concernís en totalitat, en 2023. Aquí donc aqueles uèch versets que Jèsus-Crist lor adreça. Rampèli que Jèsus anóncia lo « malaür » al que fach « lo mal ». E lo critèri que Jèsus cita e que torna aqueles messatges perpetuels es lo tèrme « ipocritas » que designa los ensenhants infidèl e indignes de lor foncion o ministèri.

23:13 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque barratz als òmes lo reialme dels cèls

; i dintratz pas vosautres meteisses, e i daissatz pas dintrar los que vòlon dintrar. » Al temps de Jèsus, aquela acusacion profetizava als religiosos josieus, las consequéncias qu'anava portar, per eles e los qu'ensenhan, lor futur refús oficial de son accion messianica. Dins l'èra crestiana, aquela falta es estada reproducha pel meteiss refús del lum divin pels Catolics al 12en e al sègle 16en, pels Protestants en 1843-1844, e per l'Adventisme oficial entre 1982 e 1991, fins a sa condemnacion oficiala per Crist que l'a « vomit » en 1994.

23:14 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque devoratz los ostals de las veusas, e que vosautras fachas per l'aparéncia de longas pregàrias ; a causa d'aquò, seretz jutjats mai sevèrament. » Jèsus repròcha als josieus religiosos de profèchar de la feblesa « de veusas » per tirar profièch d'ela en « devorant lor ostal », dins una aparéncia enganaira de falsa pietat qu'atribuís a de « longas pregàrias ». L'avertiment : « seretz jutjats mai sevèrament » serà remembrat per Jacques dins Jac.3:1. L'expression « devorar los ostals » significa dintrar e s'apoderar d'aqueles ostals. E se sap que sovent, après la mòrt de lor espós, las veusas cercan lo supòrt e lo sosten religiós. Es aital que los prèires del catolicisme son dintrats al prèis de las familhas en i impausant lor vejaire imputat a Dieu. An atal ganhat d'influéncia dins las nautas esfèras de las societats occidentalas e an rendut concrèta la dominacion del catolicisme papal. Dins totas las familhas nòblas, lo prèire local aviá sa plaça a la taula familiara. E son ensenhament èra la nòrma de la noiridura espirituala de la familha amassada. Aquí perqué Jac.3:1 met en garda los qu'ensenhan al nom del vertadièr Dieu, en disent : « Mos fraires, que i aja pas demest vosautres un fum de personas que se meton a ensenhar, perque sabètz que serem jutjats mai sevèrament. » Aquela mesa en garda condemna l'ensenhament catolic messorguièr, mas tanben, dempuèi 1843, l'ensenhament balhat pels pastors de la religion protestanta e lo que balha l'Adventisme oficial, dempuèi 1994.

23:15 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque corrètz la mar e la tèrra per far un prosélyte ; e, quand l'es vengut, ne fasètz un filh de la géhenne dos còps mai que vosautres. » Per èsser reconeguda, una religion deu far d'emuls e aumentar de contunh lo nombre de sos adèptes ; aiçò dins totes los tempses. Los josieus o sabián e o fasián. Mas la fin d'aquel verset explica coma dins Apocalipsi 3, l'Elegida benesida de 1873, « Filadèlfia », acaba, piteusement, « vomida » per Jèsus-Crist en 1994, l'epòca « Laodicée ». Los adèptes formats après 1873, fins en 1994, son venguts de « filhs de la géhenne dos còps mai » que lors ensenhaires. A aquò, una sola causa : « l'ipocrisia » religiosa e los ministèris indignes infidèls e superficials.

23:16 : « Malaür vòstre, conductors òrbs ! Que dichas : Se qualqu'un jura pel temple, es pas res ; mas, se qualqu'un jura per l'aur del temple, es engatjat. » Relevam ja lo tèrme « òrb » que Jèsus atribuís a l'adventisme oficial de « Laodicée » dins Apo.3:17. Aquel cas d'inversion de las valors caracteriza de faïçon perpetuala lo fals ensenhament religiós. En privilegiant « l'aur » puslèu que « lo temple », los josieus religiosos revelavan lor natura carnala terrèstra, perque èran estacats a las valors e als bens terrèstres profans, adoptant atal las valors mondanas onoradas pels pagans. En mai, l'ignoravan, mas « l'aur » designava, simbolicament, la fe perfiècha que lor mancava, coma lor regèl del Crist l'a, puèi, confirmat. Dins l'èra crestiana, s'assistís al meteiss tip d'inversion de las valors. Los adèptes del catolicisme glorifican la glèisa en bastissent de glèisas e de catedralas prestigiosas impressionantas. An pas comprés que l'Elegida del Crist es una amassada d'esperits umans que Dieu selecciona, unicament, perque fan pròva de fidelitat de cap a la vertat biblica revelada per sa divina volontat ; la del verai e unic Dieu. L'organizacion terrèstra a pas per Dieu cap de valor en ela meteissa. A pas de valor a sos uèlhs que quand amassa de gents que li son fidèls. Es aital que sos repròchis adreçats successivament als josieus, als Catolics, als Protestants e als Adventistas, condemnan los unas après los autres aquelas glèisas terrèstras. Aquela inversion de las valors condutz los umans a « cridar lo mal plan, e lo ben mal ».

23:23-24 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque pagatz la dîme de la menta, de l'anet e del comin, e que daissatz çò qu'es mai important dins la lei, la justícia, la misericòrdia e la fidelitat : es aquí çò que caliá practicar, sens negligir las autras causas. Conductors òrbs ! Qu'enfonsatz lo moscalhon, e qu'avalatz lo camèl. » Lo messatge es pro clar per èsser comprés per tot èsser uman, tanben m'acontenti de precisar qu'aqueles causas concernisson, tanben, las religions crestianas actualas plan estacadas a de causas segondàrias, mas increasablament mepresantas de cap al sant sabat de Dieu, « santificat dempuèi lo seten jorn » de la debuta de la creacion terrèstra e tèma del quaten dels dètz comandaments de Dieu gravats, a l'origina, « sus doas taulas de pèira, pel det de Dieu ». Dempuèi son escritura, la santa Bíblia testimònia e rampèla aquela « santificacion » del vertadièr sabat, dins Gen.2:2-3 e Exòde 20:8 a 11. A l'epòca de Moïse, Dieu fa pas que rampelar als ebrèus l'existéncia de sa « santificacion del seten jorn » que remonta al primièr dissabte o « seten jorn » de la setmana de sa creacion terrèstra ; un temps ont lo respècte del sabat concerniguèt pas qu'Adam e Eve, sos primièrs observators e los fondators de l'umanitat actuala.

23:25 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque netejatz lo defòra de la copa e del

plat, e qu'al dedins son plens de rapine e d'intemperància. » josieus e Crestians infidèls cometon la meteissa error que consistís a balhar pas d'importància qu'a l'aspècte visible exterior de las causas. Per aquel comportament, testimònian que balhan pas cap d'importància al fach que Dieu pòt sondar lors pensadas e lors esperits. Lors òbras pròvan aital coma creson pas realament a son existéncia e s'acontan de far un « mestièr » d'ensenhaire religiós que los noirís e lor rapòrta, que lor plait e lor conven. E se creson a son existéncia, lor culpabilitat es encara mai granda, perque agisson en rebèls contestataris coma lo drac l'a fach abans eles. Los que se compòrtan atal, ignòran lo sens que Dieu balha al mot « religion » que, significant religiar, a per sola tòca de religiar a el sos sols elegits fidèls e cap d'autre èsser uman.

23:27 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque semblatz a de sepulcres blanquits, que pareisson polits al defòra, e que, al dedins, son plens d'ossaments de mòrts e de tota espècia d'impuretats. » Aquel verset ven afortir lo « malaür » precedent, çò que fa pròva de l'importància que Jèsus balha a l'aspècte enganaire de la falsa aparéncia. E aquela insisténcia es justificat per l'utilizacian d'aquel principi dins la profecia de la « cinquena trompeta » desvolopada dins Apo.9:1 a 13. Utilizant sovent lo tèrme « coma », Jèsus i multiplica de comparasons bastidas sus de simbòls dont lo sens es definit dins divèrses versets e libres de la santa Bíblia. Reteni particularament aqueles versets 7 a 9 dins los quals denóncia l'enganaira aparéncia de las glèisas crestianas descasudas e privadas de sa gràcia, dempuèi 1843 e 1994, a las qualas atribuís d'intencions, de las accions e dels caractèrs de « bèstias ferotjas » : « Aquelas langostas semblavan a de cavals preparats pel combat ; i aviá sus lors caps coma de coronas parièras a d'aur, e lors caras èran coma de caras d'òmes. Avián de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons. Avián de coirassas coma de coirassas de fèrre, e lo bruch de lors alas èra coma un bruch de carris a mantun caval que corron al combat. » Descodada per la Bíblia, l'expression « coirassa de fèrre » significa : justícia romana. La justícia avent per simbòl la « coirassa » dins Eph.6:14 : « Tenètz donc bòria : ajatz a vòstres rens la vertat per cencha ; revestissètz la coirassa de la justícia ; » ; e « lo fèrre » essent lo simbòl de Roma, dempuèi Dan.2:40 : « I aurà un quaten reialme, fòrt coma de fèrre ; atal coma lo fèrre copa e romp tot, coparà e romprà tot, coma lo fèrre que met tot en pèças. »

23:29-30 : « Malaür vòstre, escribas e pharisiens ipocritas ! Perque bastissètz los tombèls dels profètas e ornatz los sepulcres dels justes, e que vosautres dichas : S'aviam viscut del temps de nòstres paires, nos seriam pas jonches a eles per expandir la sang dels profètas. Testimoniatz atal contra vosautres meteisses que sètz los fils dels qu'an tuat los profètas. Comolatz donc la mesura de vòstres paires. » Aquel repròchi que Jèsus adreça als josieus podiá pas encara èsser comprés pels que l'escotavan parlar. Perque en disent « Comolatz donc la mesura de vòstres paires », Jèsus alludissiá la mòrt qu'anavan jos pauc li balhar, per la man neutra dels romans. En fach, dins aquel verset, Jèsus imatge un comportament perpetuel de las falsas religions crestianas que, oficialament, se referisson a Dieu e sas revelacions biblicas, mas dins los faches, la contèstan e la contradison. Lo cas de l'Adventisme es encara un modèl del genre, puèi qu'oficialament, lo nom de dòna Ellen Gould-White, sos obratges e las òbras eretadas dels pionièrs adventistas de 1873 èran encara onorats, superficialament, mas oficialament, per l'institucion adventista en 1991, l'annada ont li ai presentat un lum profetic divin, esperada, esperada e profetizada per la messatgièra del Senhor. Mas, revelant son trist estat espiritual, aquela institucion a refusat aquel lum e m'a raiat de sos membres. E atal, après lo regèt josieu del lum del Crist, a donc renovelat, egalament, lo comportament del Protestantisme universal, condemnat e abandonat per Jèsus, per son mesprètz de las anóncias adventistas presentadas entre 1831 e 1844.

En insistissent fòrça sul mot « ipocrita », Jèsus a denonciat la facilitat amb la quala los òmes se pòdon enganar entre eles pel fals semblant e la mistificacion, perque pòdon pas coma el, sondar las pensadas de lors venents. E aquela mistificacion a concernit la glèisa de Roma dempuèi sa conversion al Crist favorizada per la libertat religiosa balhada per l'emperador Constantin 1èr en 313. Dins Dan.8:24-25, l'Esperit revèla a prepaus de la glèisa catolica romana que « sa poténcia » es deguda a la « capitada de sas rusas ». Los practicants catolics e totes los que reconeisson son autoritat religiosa, cresents o incroyants, son totes victimas de la mai granda escrocariá religiosa de l'istòria umana. E totes los que fan aliança amb ela, en dintrant dins son aliança ecumenica, las brancas protestantas e en darrièr, en 1995, los Adventistas, son tanben victimas de sas messorgas e van deure partejar lo castig que Dieu li prepara dins son just jutjament revelat a sos elegits dins sas profecias de las doas santas alianças. Se pòt imaginar quant los interlocutors de Jèsus se devián sentir mal en realizant que lo que lor parlava èra tanben capable de legir dins lors pensadas amagadas. Perque es en escrivent sul sòl, lors pecats individuals, que Jèsus poguèt protegir la femna adultèra e la tirar a la lapidacion que li volián far patir los josieus ipocritas que l'acusavan. Vergonhós e confús, los unes après los autres, se retirèron e desapareguèron. Uèi, dins tota sa divinitat, Jèsus sonda encara de contunh totas las pensadas umanas e los coneis abans quitament que se forman

dins nòstre esperit, puèi que sap, dempuèi la debuta de la creacion, quals seràn sos elegits, lors noms e lors caractèrs. Degun, ni àngel, ni òme, pòt pas escapar a son contraròtle, mai eficaç e perfiech que lo mai poderós escanèr inventat e mes al ponch per la tecnica dels èssers umans.

« l'ipocrisia » denunciada per Jèsus concernís pas lo sol subjècte religiós, perque ten un ròtle grand dins lo domeni politic e las relacions internacionalas. E sus aquel subjècte, lo contèxte de guèrra que s'installa dins nòstre mond fa tombar las mascas de las relacions « ipocritas » mantengudas per de sordidas questions d'interèsses de totes genres. Lo temps de guèrra revèla los vertadièrs ligams d'amistat e lo despartiment d'opinions diversas. Es lo moment favorable ont lo vel de « l'ipocrisia » se lèva, daissant aparéisser los vertadièrs amics e los vertadièrs enemics. E profièchi del subjècte per o rampelar perque es, unicament, dins aquel contèxte que la causa se constata, mas los païses e las nacions an pas cap d'amic, mas unicament, dels concurrents. Aquí perqué, ai sovent criticat lo comportament umanista dels òmes politics franceses que los conduch a ajudar, financièrament, dels pòbles que venon, un còp relevats e enriquits, los concurrents de lor nacion francesa, e quitament de còps, lors adversaris e enemics. E aiçò, concernís ja Euròpa Unida, mas unida per quant de temps ? Lo temps qu'aquela union « ipocrita » comerciala, basada a l'origina sus « lo mercat comun » de sièis païses, esclata e se dispèrsa als quatre vents dels cèls. Dirai pas jamai pro quant aquela creacion de l'union europèa es estada una causa de malediccion per mon país, França, en li tirant sa vertadièra independéncia. E lo pièger es arribat amb l'adopcion de la moneda europèa « l'euro » qu'a pas tornat « urós » que los arpians qu'an capitat a l'impasar. Perque lo pichon consumaire francés paga uèi 1 Euro la merça que pagava abans el, 1 Franc ; levat que la valor de l'Euro es quasi 7 còps mai granda que l'ancian Franc francés. Çò que significa que per aquel passatge a l'Euro, uèi, lo prètz de la vida a aumentat de mai de 600%. Los qu'an empochat los profièches, los banquièrs, los accionaris e autres profechaires, an capitat « lo copautos del sègle » als dependes de las gents pichonas. Mas aquelas causas an excitat la colèra del Dieu just e bon que denóncia « l'ipocrisia », e lo castig meritat ven per punir e destruire los colpables e lors victimas luènh d'èsser innocentas, perque eretièras del pecat original mortal, a lo qual s'ajustan los pecats personals que cometon, e que creson poder cometre, en tota impunitat.

Los umans pècan tanben contra Dieu sens que n'ajan consciéncia. Perque ignòran que Dieu jutge, dins lor pensada, la nòrma de las prioritats que balhan a lor jutjament de las causas e dels subjèctes. Coneis perfiechament çò que lor esperit recerca e privilègia. E en Occident, particularament, dins lor concepcion del « mal », priorizan lo « mal » qu'es fach a l'òme, mentre que lo qu'es fach a Dieu, en persona, merita la prioritat, perque l'umanitat li deu sa vida e la natura que l'entorneja. A creat tota forma de vida e de causas materialas. E aquela sola rason li balha en tota justícia, la prioritat absoluta en totes causas. Quand los òmes li reconeisson pas aquela prioritat, Dieu es frustrat e imputa aquela frustracion coma un pecat comés de cap a el, e dins son jutjament, aquel pecat necessita la mòrt dels colpables, perque lor existéncia es inadaptada e incompatibla amb la nòrma de la vida que vòl perlongar per l'eternitat. L'èsser uman s'es balhat dels dreches sus la vida terrèstra qu'o enganan, perque a pas cap de drech. Dintra dins la vida creada per Dieu coma un convidat que passa e desapareis. E son passatge sus la tèrra li ofrís simplament e solament, la possibilitat d'apreciar la nòrma de vida prepausada per Dieu e d'èsser seleccionat per el per partejar una vida etèrna, o de traversar la vida per desaparéisser definitivament, après lo jutjament darrièr, s'aprècia pas aquela ofèrta, l'ignòra, o la contèsta.

Dieu s'acontenta pas de consultar las pensadas umanas, pòt tanben plaçar en elas, sas decisions per far complir sos projèctes, çò que li assegura una victòria certana contra totes sos enemics. Dins Apo.6:2, Jèsus es presentat coma essent « partit en venceire e per véncer ». Sa victòria finala non fach donc cap de dobte, tot es pas qu'una question de temps qu'es ara fixat a mens de sèt annadas.

Aquela inversion de las valors « plan e mal » es a l'origina de la capitada de la seduccion del regim papal de Roma. Dempuèi que secuta pas mai, avent perdut lo sosten monarquic, la religion catolica sedusís las massas umanas per sa fàcia umanista basada sus las bonas òbras de las sòrres e dels fraires religioses, las morquetas e los capuchins. Perque privilegiant l'òme a Dieu, agrada a l'òme normal siá, pecador. Per èsser reconeguda coma sirventa de Dieu, son autra fàcia, eclesiastic e sos rites religioses, sufís a balhar lo cambi. Mas aquela seduccion en dobla fàcia concernís pas qu'ela unicament, perque es la caracteristica de totes las falsas religions monoteïstas. Mentre que, segon Apo.4:1, Dieu simboliza la puretat perfiecha de sos elegits celèstes etèrns revelada en « Crist » pel simbòl del « cristal », perfeccion de la transparéncia, a l'opausat absolut, dins Apo.6:12 e 12:1, simboliza lo camp de las tenèbras religiosas, catolica dempuèi totjorn e protestant dempuèi 1843, pel simbòl de « la luna ». Lo mistèri portat per sa fàcia rèira que demòra amagada e invisibla en fach lo simbòl perfiech per designar la doble personalitat qu'engana per sas aparéncias. Aquel tip de messatge es constant, pertot ont Dieu cibra la falsa religion, e l'usatge del tèrme « coma » exprimis aquel principi, dins Apo.9, mas pas solament, perque dins la profecia, l'usatge permanent dels simbòls

justifica, tanben, las comparasons dels simbòls e de las entitats realas concernidas dins cada messatge, e mai los que concernisson Jèsus o sos elegits. Tot parièr, dins Apo.3:1 aquela dobla personalitat, imputada a las religions protestantas, es traducha per : « Sabi que passes per èsser vivent, e ès mòrt » ; çò que signifie : aparéncia : « passes per èsser vivent » ; realitat : « e ès mòrt ». Aquelas causas essent compresas, demòra a conéisser la causa d'aquel jutjament divin : la responsa es dins lo decret divin anticipat de Dan.8:14 ; e dins tota la revelacion profetica demorada mespresada e ignorada per aquelas religions protestantas, dempuèi sa presentacion oficiala complida a la prima 1843, per William Miller, lo bordièr american prédicateur.

Dieu a una responsa tota prèsta pels que fan « lo mal » : fa tornar tombar « lo mal » sus lors caps. E a aqueste prepaus, aquela setmana, França en fach l'experiéncia, puèi qu'avent, amb Euròpa, defendut la difusion de cadenas televisats russas, « RT e Sputnik », a títol de sancions presas contra Russia, aquí qu'a son torn, lo bomerang torna sus ela amb la decision dels putschistas de Nigèr de defendre, dins lor país, la difusion de las cadenas francesas, « França 24 e RFI ». Aiçò, per empachar, dins los dos cases, la propaganda nacionala. Es alara estonant e paradoxal de veire lo governament francés cridar a l'escandal après çò qu'a fach el meteis al respècte de Russia. Una vièlha dicha populara francés dich plan : « Qu'escupís en l'aire, sus son nas aquò li torna tombar ». Èra plan savi de la part dels descendents dels Gallese que crenhián que lo cèl tomba sus lors caps. Los Gallese de 2023 an pas visiblament mai aquela saviesa. Aquel còp, las relacions amistosas, militars securitaris e comercialas entre França e Nigèr son definitivament rompudas : los ambaissadors de Nigèr ne pòst en França, als USA, e a Nigèria son destituïts. « lo rei del Miègjorn » afortís son oposicion de cap a l'Occident. Un conflicte sul sòl african es ara possible, opausant los païses africans favorables als occidentals als que lor son ostils, tals, Nigèr, Mali, Burkina Faso, e Guinèa, ara per ara. Mas la paradòxa francesa s'arrèsta pas aquí, de cap a la decision dels putschistas nigerins de rompre los acòrdis securitaris passats amb França, lo governament francés pretend que sola la representacion nigerina legitima pòt rompre o pas aqueles acòrdis. Qué n'a estat pels putschistas de Maïdan en Ucraïna ? Ont èra donc lor legitimitat per èsser reconeguts e sostenguts dins lor resisténcia contra l'agression de Russia. Lo president versat dins aquel putsch èra precisament rus e elegit legitimament. L'injustícia occidentala es revelada per aquelas paradòxas successivas dels dos peses doas mesuras. E lo Dieu de justícia pren plaser a rendre evidenta aquela escandalosa injustícia occidentala.

Al lum d'aquelas causas, creire que Dieu càmbia vertadièrament pas ven la clau indispensabla per avançar cap a el e, fin finala, eretar de salut ofèrt al nom de Jèsus-Crist.

Lo temps terrèstre : la mòrt programada

Sèm tant abituats a la nòrma de nòstra vida terrèstra que ne relevam pas son anormalité. Pasmens, tot lo raconte de la creacion testimoniat dins Genèsi 1 revèla aquela anormalité que constituís lo principi de la mòrt. Dempuèi sa creacion de son primièr cara e cara, un àngel celèst o messatgièr celèst coma o significa aquel tèrme d'origina grèca : « aggelos ». Aital coma l'ai sovent dich, la vida celèsta beneficiava provisòriament de l'immortalitat balhada per Dieu qu'es el meteis etèrn e donc immortal.

A l'opausat, sa creacion terrèstra pòrta l'imatge de la mòrt tre lo primièr jorn en lo qual Dieu crèa la tèrra a partir de l'aiga. Se l'aiga s'avera necessària de faïçon vitala per l'èsser uman que va portar, a l'invers de l'aire que va respirar, va lo noguier e o tuar, en dintrant dins sos palmons. La mòrt es donc ben suggerida dins l'òbra divina del primièr jorn. E aquela mòrt serà « lo salari del pecat », conformatament a çò que dich, ròm.6:23. En aquel primièr jorn, Dieu a creat los dos principis opausats : « lum e tenèbras ». Lo « lum » beneficiava ja als àngels e la novetat que Dieu pòrta, per la tèrra, es son contrari absolut que nomma las « tenèbras » per designar lo mal siá, « lo pecat e son salari, la mòrt ». A partir d'aquel jorn, los simbòls de las oposicions contràrias se van multiplicar : la mar e la tèrra ; la vida maritima e la vida terrèstra ; lo cèl e la tèrra ; lo freg e la calor.

Enfin, lo quatren jorn, Dieu crèa los astres de nòstre cèl plaçats dins l'espandida de nòstra dimension terrèstra, e aiçò, unicament, amb la tòca de « marcar los temps e las epòcas ». Aquela accion divina suggerís que lo « temps » que va èsser marcat pel testimoniatge balhat pels astres va èsser fixat e limitat a un certan nombre d'annadas. Dieu avent instaurat la setmana de sèt jorns, podèm comprene qu'aquel « temps » seriá limitat a sèt mila annadas. Ja, nos cal relevar quant l'aparicion d'un « temps » limitat es una novetat especificament pels abitants del cèl, los àngels dont la vida es realament illimitada pertocant los àngels demorats fidèls a Dieu. E aquí, los prepauses tenguts per de demònis que Jèsus vòl caçar d'esperit de dos òmes possedits nos van permetre de comprene que los

marrits àngels estacats a Satan e son destin de rebèl, son estats prevenguts per Dieu de lor mòrt finala ; perque li digan, dins Matt.8:29 : « E aquí, eles s'ecrièren : Qué i a dintra e tu, Fils de Dieu ? Ès vengut aici per nos tormentar abans d'ora ? » Jèsus los interpèla sus la fin del quatren millenari, çò que los suspren, probable, perque sabían que Dieu lor daissava sèt mila ans abans de los destruire, o almens, sièis mila ans correspondent al temps de sa seleccion d'elegits terrèstres. Los demònis sabían que Dieu los destruiria a tèrme mas ignoravan lo projècte salvateur basat sul sacrifici volontari de Jèsus. Notam malgrat que se los umans fan sovent pròva d'incredulitat a prepaus de Jèsus-Crist e son ofèrta de salut, al contra d'eles, los marrits àngels o reconescan coma essent lo « Fils de Dieu ». Se mòstran de cap a el docils e suplicants perque li pòdon pas resistir. E quitant los dos òmes, dintran dins un tropèl de pòrcs que fan precipitar dins la mar. Per venjança, espèran atal, almens, capitar a atirar contra el la colèra e l'òdi de lor proprietari e dels autres elevaires del luòc de l'accion.

Dins son aparéncia umana, se trobava la tota poténcia divina que Jèsus utilizava pas que rarament, per caçar de demònis, lo mai sovent, o ressuscitar de mòrts, o obligar una tempèsta a se calmar instantanèament. Mas essent vengut sus tèrra, un primièr còp per salvar sos elegits per sa mòrt, sa poténcia divina demorava mascada e invisibla per son entorn uman incredul.

Lo « temps » es, dins la vida dels òmes, l'element determinant perque pendent lor existéncia limitada, Dieu atira l'atencion de sos elegits cap a el. Agís per d'accions publicas que fan pròva de l'incredulitat generalizada de l'umanitat entièra, quals que sián los païses que la representan. E a prepaus d'aquela incredulitat, vòli rampelar que « creire a Dieu » signifie pas « creire en Dieu ». En efiech, « creire a » suggerís la cresença a l'existéncia de Dieu. Mas sap que las pròvas de son existéncia lor son balhadas e que lo subjècte es pas mai vertadièrament la cresença a son existéncia. Perque « creire en Jèsus-Crist » significa creire que Dieu se presenta jos la forma de Jèsus-Crist e que l'òme pecador deu atal plaçar tota sa fisança « en el ». L'article « a » designa una opinion exteriora que demòra a l'exterior, mentre que lo tèrme « en » definís la fisança dels elegits que dintran « dins » la persona de Jèsus-Crist dins lo qual se tornan bastir, a son imatge.

Trobam dins Dan.5, lo testimoniatge d'un miracle divin pel qual Dieu faguèt saber al rei de Babylone, Beltshatsar, lo felen del rei Nébucadnetsar, que son temps de vida preniá fin. Una man misteriosa a escrich jos son agach sus una paret los mots, « comptat, comptat, pesat, devesit » siá en caldèu, « méné, méné, tekél, upharsin ». Daniel compenguèt alara lo messatge e o revelèt al rei. Lo temps de son regne es estat fixat per Dieu per una debuta e una fin : « comptat, comptat ». En aquel jorn meteís, se deviá morir segon lo just jutjament de Dieu : « pesat ». Sa dinastia reiala deviá cessar amb sa mòrt, e lo reialme, eretat del rei Nébucadnetsar, anava passar jos la dominacion dels reis mèdes e pèrss : « devesit ». L'experiéncia d'aquel rei incredul illustre a ela sola la de tota l'umanitat incredula. Aquel filh de Nabonide, fils dirècte del rei Nébucadnetsar aviá conegut son pepin e sas experiéncias religiosas que l'avián conduch a se convertir a el e en el. Aviá descobèrt en el meteís la reala feblesa de l'òme mai poderós de la tèrra de son epòca e son cambiament de comportament èra lo mai fòrt testimoniatge que podia tornar a Dieu, en mai de sas declaracions de fe que Dan.4:37 nos transmet : « Ara, ieu, Nebucadnetsar, lògui, exalti e glorifiqui lo rei dels cèls, dont totas las òbras son vertadièras e las vias justas, e que pòt abaissar los que marchan amb orguèlh. » Uèi, aquel testimoniatge es totalament ignorat, e los orgulhoses marchan amb orguèlh e lor fin serà pas tant agradiva coma la del rei Nébucadnetsar dintrat dins la santetat dels justificats.

Lo temps es l'element vital de la vida umana que dura lo temps de l'escorrement d'un sablièr dont la contenance en grans de sable es fixada de faïçon individuala en s'acabant totjorn quand lo sablièr es void. Quand lo contèxte es dificil e dolorós lo temps sembla long e al contrari dins lo contèxte de la jòia e del bonaür, sembla plan cort. Pasmens aquelas impressions ressentidas mascan la realitat, perque coma ne testimònian nòstras mòstras, revelhs e relòtges, lo temps s'escorron amb una perfiecha regularitat.

Dins Daniel 7 :25, Dieu nos dich per son profèta : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempeses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempeses, e la mitat d'un temps » Dieu imputa aquelas accions al regim papal catolic roman. Relèva-o, dins aquel verset, per son insisténcia, Dieu atira nòstra atencion sul mot « temps ». Dins lo simbolisme establìt dins Nom.14:34 : « Atal coma avètz mes quaranta jorns a explorar lo país, portaretz la pena de vòstras iniquitats quaranta annadas, una annada per cada jorn ; e saupretz çò qu'es que d'èsser privat de ma preséncia. » Dieu desliura aici dos messatges : lo primièr revèla un còdi que va utilizar dins sas donadas profeticas segon lo qual un jorn representa una annada reala mas tanben invèrsament, una annada reala pòt representar un jorn. Lo segond messatge es d'un plan grand interès perque vesèm qu'aquelas duradas profetizadas cobriscan de tempeses de malediccion al cors de los quals lo pòble de Dieu es privat de sa preséncia. Atal, dins l'èra crestiana, las duradas de las 1260 annadas de Dan.7:25, e las 2300 annadas de Dan.8:14 son d'annadas marcadas per la malediccion de Dieu. E la causa d'aquela malediccion es

revelada dins aquel verset de Dan.7:25 : « esperarà cambiar los tempses e la lei ». Avèm vist l'importància que Dieu balha a son organizacion del temps que balha a sa creacion terrèstra. Solament, lo cambiament del jorn del repaus que favoriza lo primièr jorn vèrsa lo projècte profetizat per Dieu. Perque la fin de la demostracion universal que deu presentar la tèrra deu arribar a la fin del seten millenari, perque l'ochen serà pas pels rebèls avalits al jorn del jutjament darrièr. En mai dins aquel verset lo tèrme lei designa pas la sola lei dels dètz comandaments de Dieu, mas tota la lei de Moïse que concernís los cinc libres escriches jos la dictada de Dieu per Moïse. En 321, l'abandon del sabat es pas que la consequéncia del mesprètz testimoniât per tota aquela lei de Moïse, perque dins sa forma instaurada en 538, la religion catolica consèrva tota las formas paganas ritualas de sa forma originala pagana. Lo « jorn del solelh » aimat per l'emperador Constantin demòra l'objècte de la consacracion de la falsa fe crestiana dicha catolica e del Protestantisme regetat per Dieu dempuèi 1843. Los onors tornats al primièr jorn vèrsan e retiran al seten jorn la santificacion que Dieu li a atribuïda tre sa creacion de nòstra tèrra. Es son onor e sa glòria d'èsser creator d'aquela tèrra e de las vidas que pòrta que son atal tirats a Dieu. Se compren atal perqué, exigís que sa glòria li siá tornada dins son messatge imputat al primièr dels tres àngels d'Apo.14 :7 a 10. Mas un autre àngel los precedís al verset 6 : « Vivi un autre àngel que volava pel mièg del cèl, avent un Evangèli etèrn, per l'anonciar als abitants de la tèrra, a tota nacion, a tota tribú, a tota lenga, e a tot pòble. » Lo ròtle d'aquel primièr àngel confirma lo procediment seguit per la restauracion de las vertats religiosas abandonadas dempuèi l'annada 313. Perque aquel « Evangèli etèrn » representa lo plan del salut concebut per Dieu. Es estat revelat als òmes per la « lei de Moïse » mespresada pel fals crestianisme dempuèi aquela annada 313 marcada per la seduccion diabolica de la libertat religiosa acordada per l'emperador Constantin Ièr. Après el, dins lo verset 7, lo primièr àngel exprimís son messatge que denòncia l'otratge impausat al Dieu creator qu'exigís de retrobar sa glòria injustament tirada : « Disiá d'una votz fòrta : Crenhètz Dieu, e balhatz-li glòria, perque l'ora de son jutjament es venguda ; e adoratz lo qu'a fach lo cèl, e la tèrra, e la mar, e las fonts d'aigas. » Es la data de la prima 1843 que marca a l'encòp, l'exigéncia del repaus del vertadièr seten jorn ; çò que restituís al Dieu creator sa glòria perduda, mas tanben, sa condemnacion del crestianisme que perlonga son adoracion divina dins aquel primièr jorn solhat per l'adoracion pagana del dieu solar.

Per sa santificacion originala del sabat, Dieu a revelat als umans lo programa dels sèt mila annadas reservadas per sa demostracion terrèstra. E dempuèi l'experiéncia de Moïse, sabèm que Dieu punís la desformacion de son projècte del salut terrèstre revelat egalament, prophétiquement, dins son raconte de la creacion del mond, dins Genèsi 1 e 2. Los crestians enganats son luènh d'imaginar que lor condemnacion va pausar sus lor mesprètz testimoniât de cap a la « lei de Moïse », e pasmens, es plan lor mesprètz per l'ensenhament de l'anciana aliança que va causar lor pèrda etèrna. La pròva pausa sus son exigéncia del respècte de son sant jorn establît dempuèi 1843 e 1844 segon Dan.8:14, exigéncia que va constituïr l'element fonamental de sa darrièra espròva de fe, universal, que s'acabarà al retorn del Crist divin glorificat, a la prima 2030.

La desobesissença d'Adam e Eve pòrta encara sa consequéncia renduda visibla per la mòrt que redutz lo « temps » de la vida umana terrèstra fins a la fin del mond. Mas aquel messatge divin es pas estat comprés coma l'aguèt degut èsser. Desviada de l'ensenhament biblic balhat per Dieu, l'umanitat balha pas cap de sens a aquela mòrt dicha naturala que la frapa. Es la grèva consequéncia de son embornament que la rend digna de patir la « segonda mòrt » e la priva de la vida etèrna ofèrta per Jèsus-Crist, per son sacrifici expiatòri voluntari.

L'enjòc religiós es tant important qu'exigisca de la part dels elegits, en mai d'una legitima obesissença, una consacracion a Dieu entièra e prigonda. Es l'unica possibilitat d'obtenir de sa part l'eleccion desirada e recercada. Per son comportament plan superficial, la falsa religion otratja lo Dieu creator gelós de sa glòria e dels onors que merita d'obtenir de totas sas creaturas que li devon totas, sens excepcion, la primièra forma de lor existéncia.

Per l'òme modèrn lo temps es d'argent e aquela concepcion testimònia quant lor rota s'es escartada de Dieu, perque lo temps balhat per Dieu es en primièr lo drech de viure e de profechar d'aquela vida per aprener a o conèisser per l'aimar e o servir non solament pendent lo temps terrèstre actual mas per l'eternitat que va balhar a sos elegits tre lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Lo « temps » es donc lo de l'ofèrta d'una gràcia divina que va prene fin dins l'annada 2029 que ven.

En balhant al mot temps la significacion d'una annada reala, dins Dan.4 :16, Dieu o restaca a l'idèa d'un cicle que se reproduz : « Son còr d'òme li serà tirat, e un còr de bèstia li serà balhat ; e sèt tempses passaràn sus el. » Subtilament, aquel cicle pres coma mesura es lo del solelh que lo drac utiliza per excitar e irritar Dieu, son adversària e son Jutge. E la causida de presentar dins Dan.7:25, la durada de 1260 annadas jos la forma « un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps » denòncia lo ròtle de l'adoracion del solelh del regim papal catolic roman que domina pendent tota aquela durada de « temps » profetizada. Per la meteissa rason, dins Dan.8:14, designa los « 2300 » annadas realas

citadas per l'expression « ser-matin » que designa lo cicle entièr del jorn de 24 oras dels sèt jorns de la creacion ; « temps » ont lo repaus del « seten jorn » es estat originalament « santificat per Dieu » ; lo repaus del sabat del « seten jorn » es atal ciblat e designat pel decret divin profetizat. E en prenent supòrt sus la « prima » de l'annada – 458, dins Esdras 7:7, aquela durada es restacada successivament, a la mòrt expiatòria del Crist complida a la « prima » de l'an 30, segon Dan.9:27, puèi a la restauracion del sabat a la « prima » 1843, data del tèrme dels « 2300 ser-matin » de Dan.8:14, e dos mila annadas après, a son retorn gloriós a la « prima » 2030. Las 6000 annadas de seleccion dels elegits auràn començat per una « prima », tèrme que significa « primièr temps », lo « primièr » de la debuta de la creacion, e acabaràn a la debuta del « darrièr » que serà marcat per l'intervencion del Dieu just e bon, per sos elegits, mas redobtable e destructor, per totes sos enemics.

L'error umana a prepaus del temps es estat constantament la causa qu'a conduch lo Dieu creator a rompre sas alianças successivas amb d'èssers umans e de glèisas crestianas. En primièra de la lista, la nacion josieva a comés la falta de mal interpretar aquela profecia d'Esaië 61:1-2 ont l'Esperit anòncia la tòca de las doas intervencions terrèstras successivas del messias Jèsus-Crist : « l'esperit del Senhor, YaHWÉH, es sus ieu, perque YaHWÉH m'a onchat per portar de bonas novèlas als maluroses ; m'a enviat per garir los qu'an lo còr brighat, per proclamar als captius la libertat, e als presonièrs la desliurança ; per publicar una annada de gràcia de YaHWÉH, e un jorn de venjança de nòstre Dieu ; per consolar totes los afligits ; per acordar als afligits de Sion, per lor balhar un diadèma en plaça de la cendre, un òli de jòia en plaça del dòl, un vestit de lausenja en plaça d'un esperit abatut, per fin que se los cride de petelins de la justícia, una plantacion de YaHWÉH, per servir a sa glòria. »

Sus l'ensemble d'aquelas causas anonciadas per Dieu, lo pòble Juif e son clergat religiós an pas retengut que l'anòncia del jorn de venjança profetizat dins lo verset 2. An atal comés una error a prepaus del « temps » profetizat per Dieu. E aquí perqué, legissent aquel tèxt dins la sinagòga de Nazaret, Jèsus arrestèt sa lectura après aver citat « l'annada de gràcia » que precedís « lo jorn de venjança », dins aquel verset 2. Suscitèt atal un primièr òdi murtrièr en çò dels josieus que regetavan per aquel comportament l'òrdre del programa fixat per Dieu. Jèsus a confirmat mai tard aquela leiçon en renegant un figuier qu'a renegat a causa de son esterilitat mentre que se trobava pas dins la sason de produire de frucha. Illustrèt d'aquela faïçon, la confusion josieva dels tempses fixats per Dieu qu'anava venir la causa de lor malediccion nacionala religiosa. E aquel messatge plan subtil es d'una enòrma importància, perque totas las alianças rompudas, per Dieu, van l'èsser a causa d'errors fachas a prepaus del « temps » del compliment de las causas profetizadas per el sol, portant atal, coma lo figuier josieu, la malediccion de l'assecamment imatge de la mòrt espirituala, e de la « segonda mòrt » qu'avaliguèt la vida dels culpables definitivament al « temps » del jutjament darrièr.

Passant sul cas del catolicisme roman qu'es pas jamai dintrat dins la santa aliança de Dieu dempuèi son origina e que i dintrarà pas jamai, après los josieus, los Protestants an comés la meteissa error en 1843. Per Dieu, segon Dan.8:14, la prima d'aquela data devia veire debutar un primièr tèst de fe adventista. Lo « temps » èra alara plan en causa, puèi qu'aquela data 1843 pausava sus de donadas chifradas presentadas dins las profecias de la santa Bíblia. Per confirmar aquela malediccion, dins la seguida del « temps », Dieu a fach dintrar aquel protestantisme descasut dins l'aliança ecumenica organizada per la religion catolica. Benesit per sa fe la religion adventista del seten jorn es apareguda als USA en 1863, après los dos tèstes de fe adventistas de 1843 e 1844. Dieu a profetizat dins Dan.12 :12 sa benediccion originala qu'a fixada sus l'annada 1873, « temps » ont a pres una forma universala dins l'epòca nommada « Filadèlfia » profetizada dins Apo.3:7. Ailàs, 150 annadas après 1844, en 1994, dins l'epòca « Laodicée » d'Apo.3:14, l'Adventisme oficial a reproduch la falta protestanta d'aquela data 1844 en regetant lo messatge profetic que li ai presentat e que definís e bastís la data 1994. E per las meteissas causas, a patit lo meteís castig divin, confirmat per son « adesion » a la Federacion Protestanta, renduda oficial tre la prima 1995.

Dins totas las revelacions divinas, lo « temps » es omnipresent : anòncias de las vengudas del Crist basadas sul temps fixat per Dieu ; darrièr los noms dels « sèt glèisas » d'Apocalipsi 2 e 3, i a sèt « temps » marcats per d'eveniments religioses importants restacats a de « tempses » fixats per Dieu ; e per acabar, la darrièra espèra del vertadièr retorn del Crist s'acabarà a la prima 2030, al « temps » fixat souverainement per Dieu.

Dins las responsas que balhèt a sos apòstols que li demandèron « Senhor, es-çò en aquel temps que restabliràs lo reialme d'Israèl ? » Jèsus aguèt aquela responsa : « Lor respondèt : Es pas vòstre de conèisser los tempses o los moments que lo Paire a fixats de sa pròpria autoritat. » Aquela expression « es pas vòstra » a enganat longtemps e encara uèi los legidors de la santa Bíblia, perque Jèsus balhava pas a aquel « vosautres » lo sens global de l'umanitat, mas solament lo que concernissiá a aquela epòca sos contemporanèus apòstols e discipòls separats del temps de sa venguda gloriosa finala per un pauc mai de doas milas annadas. Sos prepauses èran pas justificats qu'a causa d'aquel

contèxt encara plan alunhat de son retorn gloriós e dos mila ans mai tard, lo contèxt nos es favorable, e aquel còp, l'interès balhat a la data de son retorn trionfal es per nosautres vengut una question d'autenticitat de fe. E en espectadors invisibles, los àngels celèstes bons e marrit assistisson al decopatge de l'umanitat en dos camps : los elegits dont la fe sincèra e logica es benesida per Dieu e comolada per son lum, e los descasuts, dont los comportaments son paradoxals, tenebroses e odioses fins a l'òrre. Tanben, aquelas paraulas de Mal.3:18 son ja visiblas per eles : « E veiretz tornarmai la diferéncia entre lo just e lo marrit, entre lo que servís Dieu e lo qu'o servís pas. » Las autras separacions, etnicas, racias, nacionalas, multiplas, an pas per ròtle que de dreçar los marrits los unes contra los autres, per fin que se destrugan mutualament ; çò qu'a ja començat lo 24 de Febrièr de 2022 sus la tèrra d'Ucràina e s'acabarà, segon Apo.14:17 a 20, per « la vendèmia » que destruirà los ensenhaires religioses infidèls après la venguda del Crist glorificat, lo Venceire de las nacions rebèllas.

Aquela analisi del mot « temps » me condutz a realizar qu'aquel tèrme a pas de sens que pels èssers terrèstres e Dieu que los a creats. Perque abans la creacion de la tèrra, dins la dimension celèsta ont vivon los sants àngels, aquel mot temps aviá pas e a pas encara cap de sens, perque vivon, eles, dins una reala eternitat, banhada constantament de lum. Los mots « nuèch, tenèbras » an pas pres existéncia e sens que dins lo contèxt de nòstra vida terrèstra, refugi e reialme del pecat. N'es tot parièr de mot jorn e de totas nòstras unitats de calcul del temps : la segonda, la minuta, l'ora, lo jorn, la setmana, lo mes, l'annada, la decennia, lo centenari e lo millenari. Lo que viu eternalament dins lo reialme de Dieu compta pas lo temps que se perlonga indefinidament davant el.

Dins la Genèsi, Dieu plaça sa creacion jos l'unitat del jorn format de la succession nòtz, jorn. Abans lo pecat, las longors de la nuèch e del jorn son egalas. Nuèchs e jorns se succedisson en cicles perfiechament regulars. La rotacion de la tèrra sus son ais, a aquel moment, perfiechament vertical, pòrta un messatge espiritual util a relevar : successivament, sa susfàcia es expausada al lum pendent lo jorn, e aquela meteissa susfàcia es cabussada puèi dins las tenèbras de la nuèch. Solament sabent que lo lum es Dieu el meteís, aquela rotacion terrèstra illustre l'incertitud del resultat del combat qu'opausa lo camp lum al camp tenèbras. Perque aquela rotacion terrèstra se va perlongar pendent 6000 ans, puèi serà renduda desèrta, unicament abitada per Satan retengut presonier sus son sòl, pendent « mila ans ». La victòria del camp del ben serà pas complèta e efectiva qu'al retorn gloriós de nòstre Salvaire Jèsus-Crist. Malgrat que dintrats dins l'eternitat a aquel moment, los elegits recrompats contunharàn de balhar de sens al calcul del temps puèi que lo temps del jutjament celèst, lo que jutge los marrits rebèls, deu durar « mila ans » que van balhar son sens al sant sabat del seten jorn que Dieu a santificat per o profetizar aquel « seten millenari ». Après lo pecat, lo cicle de las sasons es accionat e mes en rota, mas aquel còp, l'inclinason de 23° de l'ais de rotacion de la tèrra fa desaparèisser la regularitat de la longor de la nuèch e del jorn. La tèrra creada per Dieu a aquela fin, ven lo prat batalhièr sul qual Dieu e lo drac se van afrontar e se combatre per obtenir l'aprobacion e lo sosten dels èssers umans. Es lo sol enjòc d'aquel conflicte perpetuel que s'engatja a aquel moment de la vida terrèstra. L'irregularitat dels jorns e de las nuèchs, l'un e l'autre dominant l'autre, segon la sason, ilustra la dominacion d'un camp sus l'autre de faïçon ciclica basat sul torn del solelh, çò que marca e definís nòstra annada de 365 jorns. L'annada solara constituís l'unitat del temps mai importanta en rason meteissa de son aspècte simbolic. La solelh es pas Dieu mas lo simbòl del vertadièr Dieu creator que se plaça al mièg e reivindica lo drech d'èsser al centre de l'atencion de sas creaturas umanas. E la succession de las nuèchs e dels jorns illustre l'incertitud de l'òme atirat, totara per las seduccions tenebrosas del drac, totara per Dieu e son lum.

En usatge profetic, lo jorn a la valor d'un an real, e l'annada profetica a per valor 360 jorns. Se relèva l'inexactitud d'aquela valor de 360 jorns mas es sens importància perque jos l'apellacion « un temps », Dieu balha a son annada profetica la reala valor de 365 jorns. Atal las 1260 annadas profetizadas dins Apo.12:6, e 14, jos la forma « un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps » representa plan 1260 annadas de 365 jorns. Dieu jòga subtilament d'aquelas comparasons basadas sus aqueles còdis simbolicos e ne podèm retirar de precioses ensenhaments. Dins Esaïe 61:2, Dieu anóncia successivament « una annada de gràcia » puèi, « un jorn de venjança ». Lo sens d'aquela « annada » citada es visiblament profetic e aquel tèrme « annada » pòt donc èsser remplaçat pel mot « temps » del cicle solar que la designa egalament. Es aital qu'obtenèm l'anóncia del preciós « temps de gràcia » que se va en realitat perlongar, dempuèi la mòrt de Jèsus-Crist, fins a l'ora de son retorn gloriós. Tot parièr, « lo jorn de venjança » a per valor simbolica « l'annada » reala o espirituala e aquel verset d'Esaïe 63:4 confirma aquel ensenhament en citant los dos tèrmes « jorn, annada » : « Perque un jorn de venjança èra dins mon còr, e l'annada de mos recrompats es venguda. » Causa, al demorant, plan logic, aquel verset situa al meteís moment « la venjança » de Dieu contra los rebèls e la dintrada al cèl de sos « recrompats ».

Realizi, uèi, quant totes nòstres calculs umans del « temps » son aproximatiu e terriblament

imprecises. E es temps per ieu d'agachar lo projècte de Dieu, mai jos la precision que balha tot naturalament per sa perfeccion a las causas qu'organiza, puslèu qu'a las chifras adicionadas que nos enganan fòrça. Atal, lo retorn de Jèsus programat per la prima 2030 fa aparéisser 30 annadas de tròp, dins nòstre calendari roman usual. E soi convençut qu'a causa de sa precision, Dieu a organizat l'istòria terrèstra sus de decopatges fòrça precises : 2000 ans, dempuèi Adam fins al sacrifici d'Isaac presentat per son paire Abraam, puèi 2000 ans fins a la mòrt del Crist, e 2000 ans encara, fins a son retorn. Aquele programa balha a la mòrt de Jèsus-Crist lo ròtle fondator suprèm que sa demostracion d'amor merit. Mas lo devi confessar, las chifras reveladas dins la Bíblia situan lo sacrifici d'Isaac en 2083 : nascut en 1948, Abram aviá 100 ans en 2048, e 35 ans mai tard, coma l'edat de Jèsus, respondent a la demanda de Dieu, acceptèt d'ofrir son filh Isaac en sacrifici al país de Morija e al pè de la montanha que Dieu li indiquèt. Un detalh permet de justificar aquela edat adulta de 35 ans d'Isaac : « Abraam carguèt la fusta sus son filh » que nomma « lo jove » e qu'es pas donc mai « lo mainatge ». Aquela accion profetiza, indeniabement, l'ofèrta de Dieu realizada en Jèsus-Crist que vendrà ailàs non 2000 ans, mas 1917 annadas mai tard, e o precisi, dins lo meteis luòc siá, al pè del mont Golgotha ; aquí-quitament ont Abraam aviá bastit son autar. Coma justificar aquelas 83 annadas de tròp obtengudas per l'addicion de las edats dels patriarcas de la descendéncia de Seth, lo tresen filh d'Adam e Eve, fins a Sem, lo primièr filh de Noé, puèi de Sem fins a Abram ? La sola explicacion es que Dieu a pas volgut balhar a aquelas 2000 annadas la precision que lor volriái balhar, perque en l'an 2000 dempuèi Adam, Abram èra pas annadit que de 52 ans, solament Dieu lo cridèt quand aguèt 75 ans siá, 25 ans abans la naissença d'Isaac. Aitant dire que la volontat de Dieu s'impausa e qu'a volgut que las causas foguèsson atal. Obtendrem las explicacions de Jèsus-Crist, dins lo reialme dels cèls ont prepara la plaça per sas recrompats elegits, curioses e admiratius, essent animats de la set de comprene totes sos mistèris demorats inexplicats. En fach, es solament la debuta dels segonds 2000 ans qu'es marcat per la mòrt de Noè, mai precisament, en 2005.

Çò qu'apareis, clarament, es que los 6000 ans del temps de la seleccion d'elegits terrèstres son copats en tres fasas successivas de 2000 ans caduna, que veson progressar e s'intensificar lo lum divin revelat. Los primièrs 2000 ans son vertadièrament « tenebroses » e s'acaban per « lo deluvi d'aigas » e la rebellion de « Babel ». Puèi « lo lum » se lèva amb Abraam e sa descendéncia que Dieu causida per establir sa primièra « santa aliança ». Çaqueu, tròp de simbolisme masca encara la vertadièra « lum » que vendrà pas en poténcia e en intensitat que per l'« aliança novèla » que Jèsus-Crist es vengut establir, sus sa sang versada, volontàriament, per sa crucifixion romana, a la debuta dels darrièrs 2000 ans. Lo vel del simbolisme desapareis alara, balhant sens als simbòls e als rites religioses que l'avián profetizat pendent « l'anciana aliança » e dempuèi lo pecat d'Adam e Eve. Al « temps » dels apòstols, lo lum divin es al zenit, la vertat es perfiechament revelada e complida. Mas tre 313, de « tenèbras » romanas eissòrban puissamment l'umanitat occidentala. La vertat apostolica es alara desformada, oblidada, e ignorada. Après la Reforma inacabada e tardiva del sègle 16en, lo lum divin torna pas cap als òmes fidèls qu'a partir de 1843. E lo darrièr lum, comparable a la dels apòstols, es pas balhada per Dieu qu'après 1994, data de la fin de sa tresena espròva de fe adventista. Aquele decopatge del « temps » es ligat a la « mòrt » d'innombrablas vidas umanas condemnadas per Dieu, liuradas als massacres, a las epidèmias, seïsmes e catastròfas, e totas autras causas de mòrts dichas accidentalas. Aiçò perque an pas plaçat lo Dieu creator al centre de lor vida e de lor atencion. An ignorat l'intensitat de son amor, o l'an mespresat, o encara, an pensat ne poder profechar per far lor volontat personala. E aquele comportament es trobat en çò dels que fondon lor religion crestiana en legissent pas e s'interessant qu'als escribes de l'aliança novèla, o en fisant lo salut de lor arma al prèire o al pastor. La lectura e l'interès pels ensenhaments de l'anciana aliança lor aurián permès de descobrir l'autra fàcia, nommada « justícia », d'aquele Dieu bon e caritable que Jèsus es vengut revelar e presentar a sos elegits, coma modèl d'obesissença e d'abnegacion a imitar e reproduire ; aiçò per tal de poder viure dins la conformitat de la vida celèsta etèrna que lor va balhar, ne recompensa de la qualitat de lor fe, lor fidelitat, lor obesissença e lor fisança.

Pòdi pas evocar aquele subjècte de la question del « temps » sens rampelar lo conselh preciós d'aquela vièlha dicha francesa, que ditz : « lo temps perdut s'atrapa pas jamai ». E es pas Dieu que dirà lo contrari, perque nos a balhat, en leiçon, l'aplicacion d'aquela dicha. Lo nos a presentat, per la boca de Jèsus-Crist, jos l'aspècte de sa « parabòla de las dètz verges », escricha dins Matt.25:1 a 13, e qu'illustra, perfiechament, las quatre espròvas de fe adventistas successivament complidas o pas encara, en 1843, 1844, 1994 e 2030. La leiçon balhada pòrta sus la bona o la marrida utilizacion del « temps » que Dieu balha a totes sas creaturas vivas. Las « verges sàvias » meton a profièch lo « temps » que lor es balhat per se preparar per la nòrma de la vida celèsta ; e del « temps », ne cal fòrça, per obtenir l'instruccion e los cambiaments de caractèr necessaris, impausats e exigits per Dieu per la vertadièra conversion religiosa crestiana. Dins la parabòla, aquela preparacion es illustrada per la crompa de « l'òli » que simboliza l'Esperit divin del Crist, lo qual deu dintrar dins las armas umanas

simbolizadas pels « vases » fins a los emplenar. Dins Apo.3:20, Jèsus tradutz aquela accion, en disent : « Aquí, me teni a la pòrta, e frapi. Se qualqu'un ausís ma votz e obrís la pòrta, dintrarai en çò sieu, soparai amb el, e el amb ieu. »

A l'opausat, las « verges fòlas » regètan al darrièr moment lo projècte de lor preparacion e quand Jèsus torna en glòria, son suspresas e confusas, perque son pas prèstas per partir al cèl amb el. Mas de que se parla ? De « cinc verges sàvias » que simbolizan, pel nombre 5, l'uman mascle o femèl espiritualament « savi », e de « cinc verges fòlas », que designan l'èsser uman mascle o femèl espiritualament « fòl ». Jèsus cibra pas aici, l'agnostic atèu, incroyant e libertari, quitament anarquista. Cibla, unicament, de las personas engatjadas dins la religion crestiana, puèi que « sàvias o fòlas », totas aquelas « verges » espèran lo retorn de « l'espós » siá, Jèsus-Crist. Mentre que res permetiá pas d'o comprene en 1843, apareis clarament uèi, qu'aquela parabòla profetiza las experiéncias de las espèras adventistas viscudas pels Adventistas dont los elegits instaurèron en 1863 la glèisa adventista del seten jorn, estrictament americana a aquela data, puèi universalament benesida, prophétiquement per Dieu, en 1873, en parallèla, dins Dan.12:12 e Apo.3:7.

A la prima 1843, dins la primièra experiéncia adventista, la religion ciblada e remesa en question per Dieu èra lo Protestantisme, jos totas sas denominacions ja multiplas a aquela epòca. Èra encara el que foguèt concernit per la segonda espèra del retorn del Crist per l'auton 1844. Pasmens, malgrat que la religion catolica siá estada collectivament condemnada, regetada e ignorada per Dieu, per sa falsetat e sas messorgas denunciadas coma de « blasfèmias » dins Apo.13:1-5-6, de faïçon individuala, los adèptes del catolicisme podían eles-tanben respondre a l'apèl lançat per Dieu e son servidor uman de l'epòca, William Miller. Son estats, en efiech, nombroses a rejónher l'adventisme del seten jorn ; mai nombrós que los Protestants. Torni barrar aquela parentèsi.

Puèi, la tresena espèra a concernit per 1994, unicament, l'adventisme del seten jorn. E un còp mai, « lo temps » a fach son òbra ; la « bouillante » e victoriosa « Filadèlfia » de 1873 a daissat plaça a la « tebesa », òrra, traïdor e ingrata « Laodicée » de 1994, que Jèsus a degut « vomir » après aquela data siá, a la debuta de l'annada 1995 en la fasent dintrar dins l'aliança protestanta. Dins la parabòla dels « dètz verges », dins Matt.25:1 a 13, l'accion d'aquel vòmit correspond al verdicte prononciat per « l'espós » esperat, en aqueles tèrmes freges e talhants : « vos coneissi pas » : « Mai tard, las autras verges venguèron, e diguèron : Senhor, Senhor, obrís-nos. Mas respondèt : O vos disi en vertat, vos coneissi pas. ». Aquela formula de regèt confirma sas declaracions de Mat.7:22-23 ont condemna ja los comportaments enganaires del fals protestantisme : « Mantun me dirà en aquel jorn : Senhor, Senhor, avèm pas profetizat per ton nom ? Avèm pas caçat de demònis per ton nom ? E avèm pas fa fòrça miracles per ton nom ? Alara lor dirai obèrtament : Vos ai pas jamai coneguts, çò retiratz d'ieu, vosautres que cometètz l'iniquitat. » Relèva pasmens la diferéncia del prepaus : Jèsus ditz a l'adventisme qu'a reconegut abans sa condemnation : « vos coneissi pas » o mai. Mas al Protestantisme calvinista qu'a pas jamai reconegut, declara : « vos ai pas jamai conegut ». Çò qu'a permès als « savis » de dintrar dins lo cèl, es çò que Jèsus apèla « velhar » e que consistís, precisament, a utilizar, « sagement », « lo temps » que nos es balhat per nos enriqueir espiritualament, aiçò, en recebent en son nom totes los lums que Dieu nos balha amb la tòca de nos cambiar e nos preparar per la nòrma de la vida celèsta. Jèsus torna barrar sa parabòla, en disent : « Velhatz donc, puèi que sabètz pas ni lo jorn, ni l'ora. » Mas, a qué servís de « velhar », senon d'esperar, activament, dins l'estudi biblic perseverant, que Dieu balha a sos elegits la coneissença d'aquel « jorn » e d'aquela « ora » ont « l'espós » deu tornar ? E es plan lo sens dels prepauses de Jèsus-Crist que nosautres dich : « velhatz per tal de recebre d'ieu la coneissença del jorn e de l'ora ». Dins aquela condicion, que significa « velhar » ? Estudiar la santa Bíblia e dins nòstre « temps de la fin », tot particularament, las profecias dins las qualas, de duradas chifradas constituïsson dels postèls indicadors senhalant d'oras, dels moments, de las datas ont los jutjaments divins pòrtan de consequéncias definitivas, irrattrapables, coma « lo temps perdut » que « s'atrapa pas jamai ». E aquela explicacion es estada concretament confirmada per Dieu, puèi qu'après 1994, en 2018, l'Esperit de Jèsus-Crist m'a fach conéisser la vertadièra data de son retorn final tant esperat : la prima 2030 ont lo cèl s'obrirà per m'aculhir amb mos fraires e mas sòrres, totes amoroses de sa vertat, de sa subtilitat, de sa divina sapience ; totas causas que me meravilhan e me comolan de bonaür, ja sus aquela tèrra ont regna e regnarà fins al retorn de Jèsus, de mai en mai, la marridesa e « la mòrt ».

Las duradas chifradas de las profecias avián pas per tòca de bastir la vertadièra data del retorn de Jèsus-Crist, mas an agut, e an encara, lo ròtle suprèmement important de nos permetre de dintrar dins la coneissença del jutjament divin perpetual e de respondre atal a sas exigéncias, dins totes los tempses concernits e ciblats per las datas bastidas. Dempuèi Genèsi 1, l'ensenhament divin se resumís per un passatge progressiu de las « tenèbras » cap a la plena « lum » ; çò qu'implica una succession d'etapas dins las qualas Dieu va condemnar los èssers umans que regètan lo « lum » novèl que lor presenta. A la sortida d'aquela succession d'espròvas, « lo temps » del vertadièr retorn

del divin Crist glorificat se va presentar a la prima 2030. Mas la compreneson d'aquela data pausa pas sus de calculs complicats mas, unicament e simplement, sus una evidéncia revelada per la santa Bíblia, qu'es lo temps de 6000 ans prepausat per beneficiar de la gràcia ofèrta en Jèsus-Crist. E dins Genèsi 5 e 11, las edats de las successions genealogicas citadas an pas en vertat que per tòca de nos convèncer que lo temps de la seleccion divina de sos elegits umans es plan de 6000 ans, solament, al contra de çò que los esperits scientifics modèrns pretendan.

Al tèrme dels 6000 ans profetizat ven « lo temps », pels pecadors rebèls de patir collectivament la primièra « mòrt ». E quand « lo temps » de las espròvas de fe s'acaba, lo « temps » del jutjament comença. E Dieu n'a pas acabat amb aqueles rebèls, perque los elegits van estudiar lor cas individualament e los jutjar pendent « mila ans » dins lo reialme celèst de Dieu, e lo verdicte per cadun essent efectuat, aqueles rebèls mòrts seràn ressuscitats pel jutjament darrièr, a la fin del seten millenari. Confrontats alara a la glòria del Dieu viu, deuràn reconèisser sa justa senténcia e tota lor culpabilitat individuala. Patiràn alara sus la tèrra transformada en « estanh de fuòc », « la segonda mòrt » que consumirà lor còs dins un temps proporcional a lor cas individual.

La « mòrt programada pel temps » terrèstre balhat a l'espècia umana desapareisserà alara definitivament. E sus la tèrra regenerada, renovelada e glorificat, los elegits recrompats, amassats al prè de Jèsus-Crist, coneisseràn la patz perfècha e lo bonaür etèrn qu'es vengut obtenir per eles, sus la tèrra, per « sa victòria sus la mòrt e lo pecat ». L'istòria terrèstra aurà portat la pròva que « lo temps » balha existéncia a d'enòrmes cambiaments que pòdon èsser positius mas tan plan negatius. E lo revelh de la vida modèrna n'es l'exemple caracteriza. La sciéncia tecnica pòrta lo confòrt, mas torna l'uman esclau de l'argent que permet de l'obtenir. Li ofrís una igièna de vida melhorada, mas destrutz aquela vida per l'accion de sos agents quimics. Perlonga e alonga la durada de la vida, mas de faïçon non naturala, per l'usatge dels medicaments quimics que son pas res d'autre que de drògas legitimadas pels Estats nacionals. Mas al cap del camin, quitament regetada e retardada, amb « lo temps, la mòrt programada » acaba per s'impausar a totes e a totas.

Es impossible de determinar de datas exactas en se basant sus un calendari fals. E a aquel títol, nòstre calendari usual es tot çò que i a en mai fals e en mai enganaire a prepaus del « temps » de vida que nos es balhat collectivament. Atal, l'an 6000 del « temps » real divin correspond a l'an 2030 de nòstre fals calendari. Sabent per supòrt sus un calendari ebrèu que Jèsus es mòrt en nòstra annada 30, aquelas 30 annadas de tròp an lor explicacion. En fach dins nòstre fals calendari, l'an 1 es atribuït a la naissença de Jèsus-Crist, mas Jèsus es nascut realament 6 ans abans aquel an 1 ; çò que li balha 35 ans al jorn de sa mòrt. La Bíblia balha doas informacions aproximativas a prepaus de l'edat de Jèsus : « mai o mens trenta ans » a la debuta de son ministèri, segon Luc 3:23, en vertat, 31 ans e sièis meses. E los pharisiens atribuïsson a Jèsus, « mens de cinquanta ans » dins Jean 8:57. A aqueste prepaus, la Bíblia presenta pas de declaracion precisa afirmativa perque los apòstols gausèron pas demandar son edat a Jèsus que respectavan e crenhián, tot en l'asimant.

Pendent longtemps, l'idèa que Jèsus èra nascut en l'an 4000 a dominat dins totes los esperits umans ; çò qu'es estat la causa dels falses calculs e de las errors sus la definicion del « temps ». En mai, existís pas de possibilitat de datar de faïçon contunha globala « lo temps », ni en òrdre montant, ni en òrdre descendent. Aquí encara, « lo temps » definit demòra imprecís. Pasmens, las 6000 annadas demòran evidentas e es sus aquela evidéncia, confirmada per la succession de nòstras setmanas de 7 jorns siá, 6 jorns + 1 jorn, que Jèsus a acabat per revelar lo vertadièr « temps » de son retorn, que se passa atal dels falses trabalhs umans preparats pels agents romans del drac, aquel faussari especialista patenté suprèm. Es fin finala lo fach de situar la mòrt de Jèsus après 4000 ans, seguits dels darrièrs 2000 ans, qu'establís lo vertadièr temps de l'umanitat. E per la glòria de Dieu, la vertat dissipa las tenèbras e trionfa sus elas, e impausa son lum e lo « temps » real acordat per Dieu als èssers umans, per causr lor destin etèrn.

Existís pas de pròva que confirma clarament las 6000 annadas de seleccion dels elegits del projècte de Dieu. La fe demòra indispensable per comprene e acceptar aquela vertat suggerida per l'Esperit subtil del Dieu viu. Solament la fe vertadièra necessita una granda e pacienta perseverança e es pel regropament de las pèrlas divinas amagadas que lo resultat de la fe finala es obtengut. Aquí donc coma aquela conviccion se bastís e acaba per s'impausar en certitud.

Tot legidor de la Bíblia accèpta lo fach que lo raconte de l'anciana aliança cobrís 4000 annadas fins al ministèri terrèstre de nòstre Senhor e Mèstre Jèsus-Crist. Una primièra error umana consistís a plaçar la naissença del mainatge Jèsus sus aquela annada 4000 ; e foguèt precisament la causida qu'es estat fach pel mai grand nombre, e èri personalament d'aquel nombre fins en 2018. En dintrant dins la fasa crestiana, aparentament, lo raconte biblic pren fin e balharà pas mai cap de messatge a prepaus del « temps ». E es aquí, que la fe dins la paraula profetica interven e fa tota la diferéncia entre la cridat benesit e lo cridat renegat. En aparéncia, dempuèi l'an 4000, lo « temps » se perlonga e nòstre fals calendari usual roman nos situa en 2023, mas res empacha pas los èssers umans de

creire que la tèrra va contunhar encara son istòria pendent de sègles e quitament dels millenaris. Aicí, se separan la pensada de l'incredul e la del cresent. En estudiant las profecias, lo cresent benesit descobrís dins de vièlhas profecias coma Dieu utiliza lo còdi « un jorn per una annada » qu'ordena e atèsta dins Nom.14:34 : « Atal coma avètz mes quaranta jorns a explorar lo país, portaretz la pena de vòstras iniquitats quaranta annadas, una annada per cada jorn ; e saupretz çò qu'es que d'èsser privat de ma preséncia. » Aquel còdi es tornarmai utilizat e confirmat dins Ezé.4:5-6 : « Te comptarai un nombre de jorns egal al de las annadas de lor iniquitat, tres cents nonanta jorns ; portaràs atal l'iniquitat de l'ostal d'Israèl. Quand auràs acabat aqueles jorns, colca-te sul costat drech, e portaràs l'iniquitat de l'ostal de Juda pendent quaranta jorns ; t'impausi un jorn per cada annada. » Ezéchiél es un profèta contemporanèu de Daniel e lo còdi que Dieu li presenta fonciona de faïçon invèrsa : « una annada per cada jorn » e « un jorn per cada annada ». Lo principi s'invertís segon que lo fach punit real es lo « jorn o l'annada ». En profecia, Dieu va donc citar jos l'aspècte « d'un jorn, una annada » reala del viscut. Per aquel mejan, pòt donc contunhar a balhar a sos recrompats benesits de las informacions pertocant lo « temps » dont dispausan. Es aital que debutant en – 458, los « 2300 », « ser-matin » de Dan.8:14, expression del jorn de 24 oras dins Genèsi 1, abotisson en 1843, confirmant la programacion de dos millenaris terrèstres après l'instauracion de l'aliança novèla. Aquela durada èra la mai longa de totas las que las profecias de la Bíblia presentan. Mas, de faïçon inesperada, dins mon ministèri per la vertat divina, aquela data s'es vista aumentada de 150 annadas profetizadas jos l'aspècte de « cinc meses » dins Apo.9:5-10 : siá, 5 còps 30 jorns. La data mai avançada a donc estiu 1994, e aquel còp, lo seisen millenari semblava entièrament cobèrt, lo retard de 6 annadas de la naissença del Crist fasent d'aquela data 1994, l'annada 2000. Aquel còp, las chifras profeticas avián tot rebut lor vertadièra interpretacion e lors compliments èran darrièr nosautres quand las annadas 2000 a 2023 se son escorrudas. De faïçon evident, la profecia biblica escricha balhariá pas mai de novèlas datas.

Es mentre qu'en 2018, preludi a d'ondadas de lum balhats per Jèsus-Crist, lo bon posicionament de la mòrt de Jèsus, en fin de las 4000 annadas escorrudas dempuèi Adam, a permés de comprene la causa del dépassement de l'an 2000. E en perlongament d'aquel autre agach, la data de la mòrt de Jèsus, en l'an 30, a permés d'establir lo vertadièr retorn del Crist esperat per la prima 2030. Mas çò que nos sembla tan clar e tan logic es la consequéncia d'un long estudi, e nòstres pròches, que fan pas aquela demarcha, veson pas las causas coma nosautras. Nòstres arguments, tant eficaces per nosautres, an pas sus nòstres pròches e nòstres amics cap d'efièch, se son pas esclairsats al títol de « fils de Dieu ». E aquela diferéncia pausa sus la fe vertadièra testimoniada pels elegits, que Dieu benesís, e l'incredulitat dels mespresants que mesprèsa el meteís, dédaigne, e estaca seguir lor camin cap a la perdicion.

Los còdis de Nombres 14:34 e Ezéchiél 4:5-6, nos indican que las duradas profetizadas cobriscan de « tempes » marcats per « l'iniquitat ». Dins aqueles dos cases, « l'iniquitat » punida èra josieva e concernissá dins l'anciana aliança, las dètz tribús d'Israèl incs dempuèi 390 annadas, e Juda, inic dempuèi 40 annadas. Al contrari, dins las profecias de Daniel, « l'iniquitat » es crestiana, catolica romana, primièr, puèi, successivament, protestanta e, dempuèi 1994, adventista.

Prigondor e superficialitat

Dins sos repròchis adreçats als Pharisiens josieus de son epòca, Jèsus a soslinhat lor comportament ipocrita, denonciant la solhadura de lor arma qu'amagavan jos una aparéncia religiosa de faciada. Jèsus legissíá dins lor esperit la vertadièra natura de lors sentiments qu'es tan facil d'amagar als èsser umans normals. Darrièr un risolet amistós se pòt trobar un òdi murtrièr, sens que la persona ciblada se'n maine pas. De còps quitament, per complir sas intencions, lo drac utiliza de creaturas insospèchablas tant lor aparenta gentillesse las plaça al dessus de tot docte. Pasmens, non protegidas per Dieu, de las multituds d'èssers umans d'aparéncia normala son d'autenticas abitacions de demònis que se pòdon comportar de multiplas faïçons, fins dins l'opausat absolut.

Dins sa santa Bíblia, Dieu balha a l'aurelha una importància granda. E per aquela causida, se distinguís dels umans que balhan eles de l'importància a lor lenga, lors discorses francs o enganaires. L'òme sedusit son venent per son discors e son aparéncia. D'unes seductors espròvan la necessitat de sedusir per se sentir vius e l'efièch produch es per eles coma una dròga dont an besonh per apreciar la vida. Los camps de possibilitat que la pensada umana o la d'un àngel pòdon prene son infinits, illimitats, perque Dieu a balhat a totas sas creaturas una libertat complèta. E es donc aquela libertat que balha naissença e forma concrèta a totas las opcions, direccions e orientacions de las vidas.

Per Dieu, lo primièr dever de l'òme es de saber escotar, e non de parlar. Aiçò, perque en despièch de

las aparéncias enganairas qu'o poirían far oblidar, es per son bonaür personal que Dieu a balhat vida a sas creaturas liuras. Mas aquela libertat es pas balhada a totes sas creaturas que per un temps limitat ; lo temps per elas de causir de l'escotar, o d'ignorar son existéncia, çò que torna a viure e a se morir del meteís biaís que los animals de sa creacion terrèstra. Coma d'unes èssers poirían escotar los prepauses adreçats per un Dieu invisible, mentre que sabon pas escotar las paraulas que los èssers umans lor adreçan ? Dins los cobles, dins las familhas, de las personas se costegan, vivon jos un meteís teulat, partejan de repaisses, mas partejan pas lors pensadas secrètas e s'interèssan pas qu'a lor causida d'interès personal e estrictament individual. Quand lor venent lor parla, lors aurelhas ausisson mas escotan pas. Es aital que los umans se balhan l'impression de viure en societat, mas que val una societat constituïda de ciutadèlas fortificadas dins la quala regna l'« ieu » en senhor feudal.

Aquel preambul ven de metre en evidéncia de comportaments opausats que Jèsus a denonciat e que tradusi pels tèrmes « prigondor » e « superficialitat », perque son aquí doas naturas que fan tota la diferéncia entre l'elegit del Crist e lo descasut que condemna e regèta. L'èsser uman dont l'esperit es prigond sap escotar e escotarà de melhor en melhor, perque aquela natura agrada al Dieu que « balha al qu'a ». En fach, lo salut dels elegits pausa en primièr sus la forma que pren lor libertat, çò que resulta de lor natura ; una natura particularament adaptada per saber escotar Dieu parlar e prene interès a çò que ditz e ensenha. Rampèli qu'abans de se rebellar contra Dieu, l'àngel que Dieu nommèt « Estela del matin » e non « Astre brillant » dins Esaïe 14:12, foguèt tanben, segon Ezé.28:12, creat « perfiech en beutat » e en tota causa. Aquesta « Estela del matin » que designa dins nòstra creacion « lo solelh » a acabat per representar lo drac el meteís. Es atal vengut lo « solelh » dels pagans terrèstres que l'adòran inconscientament. Lo que Jèsus a apelat « lo prince d'aquel mond » a acabat per prene sus la tèrra, la plaça del vertadièr Dieu, simbolizat pel « solelh » dins sa creacion de nòstre sistèma solar. Esaïe 14 :13 confirma aquela ambicion det aquel projècte del drac : « Disiás en ton còr : Montarai al cèl, Auçarai mon tròne al dessús de las estelas de Dieu ; me seirai sus la montanha de l'amassada, a l'extremitat del septentrion ; » En consequéncia de qué, dins lor culte del « jorn del solelh », nòstre dimenge roman, los falses crestians adòran lo drac el meteís, en persona, perque es lor « Estela del matin ». Es a relevar que res pòt pas justificar la rebellion del drac creat perfiech ; senon, l'usatge de sa libertat. En desirant agrandir la libertat que Dieu li aviá balhada, es vengut el meteís, l'esclau d'un desir de poder e de poténcia jamai sadol. E a tèrme, Dieu va o deure destruire e li tirar aquela vida que cresiá poder rendre mai agradiu que la que Dieu li aviá ofèrta, en o creant.

Vertat es que la vida collectiva redutz la libertat individuala e aquela vertat es reconeguda pels èssers umans republicans qu'an balhat existéncia a aquela règla : « la libertat de cadun s'arrèsta aquí ont la de l'autre comença ». Es plan vist e fòrça vertadièr. Mas aquel autre que Jèsus nomma nòstre venent es pas prioritari, perque abans el, Dieu s'impausa coma una prioritat absoluta. Pasmens, victima de son invisibilitat, es ignorat e sa prioritat es balhada a la creatura umana qu'o remplaça. De l'autre costat dels òmes superficials, l'òme agradiu a Dieu se met a son escota e per designar aquela escota prigonda, Dieu emplega aquela formula citada dins Apo.3, sèt còps, a la fin dels messatges adreçats a sos servidors dins las sèt epòcas simbolizadas pels sèt noms de las « glèisas » : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas ».

Dieu sap fòrça plan que l'òme qu'a creat es dotat de doas aurelhas, e çò que soslinhe per aquela expression consistisca a utilizar las aurelhas per escotar, dins lo silenci de nòstra pensada, los efieches de la lectura de sa santa Bíblia. Perque es unicament per ela que Dieu nos parla e nos interpèle. Dempuèi qu'existís, es cap a ela que son Esperit divin nos condutz per parlar a nòstre esperit, e jos aquel aspècte d'escritura, sa paraula ven legibla e concrèta, cadun lo pòt analizar, la comprene e metre en practica son ensenhament. Es almens çò que conven de far, quand l'esperit prigond e sincèr es lo d'un vertadièr « fils de Dieu », segon çò que Dieu dich dins Apo.1:3 : « Urós lo que legís e los qu'ausisson las paraulas de la profecia, e que gardan las causas que i son escrichas ! Perque lo temps es pròche. » Aquesta béatitute decernida per l'Esperit divin de Jèsus-Crist, designa, dins aquel verset, l'aptitud a descodiar siá, lira, la profecia codada de son « Apocalipsi » ; sa plan santa revelacion ; çò que constituís una etapa finala del desenvolopament de sos recrompats de la tèrra. Mas aquela meteissa benediccion es aplicabla als primièrs estudis de la santa Bíblia del cridat qu'aspira a l'eleccion. Perque aquela formula benesís un comportament que Dieu exigís de totes los que salva per dintrar dins son eternitat. Nòta qu'una béatitute constituís pas un òrdre, un comandament, mas un exemple del que li es agradiu al ponch d'o salvar per la recrompa efectuada per Jèsus-Crist. Nos indica aquí, la nòrma de las òbras que vòl e pòt benesir, mas obliga pas o obliga degun a agir atal. La seleccion d'elegits recrompats per Dieu pausa sul principi : « Que m'aima, me seguísca ! » Es d'autre biaís l'imatge que Jèsus a causit per exprimir aquel principi en se presentant coma lo « bon Berger » seguit per de « fedas que coneisson sa votz », dins Jean 10:4 : « Quand a

fach sortir totas sas pròprias fedas, marcha davant elas ; e las fedas o seguissan, perque coneisson sa votz. » Dins aquela parabòla, es encara l'aurelha umana qu'es determinanta. La votz del Crist, que sas fedas espiritualas coneisson e reconeisson demest d'autres falses pastors, es identificada a la vertat biblica obtenguda per una coneissença biblica aprigondida ; çò que s'obten pas e ven pas possible que per un estudi pacient e perseverant de la santa Bíblia entièra, del « lach pichon, fins a la noiridura adulta solida ». A la fin de sa solida formacion, l'elegit del Crist pòt pas mai èsser enganat per las messorgas instauradas pel drac e sos agents umans, segon Mat.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. » Amb un tal avertiment, los que se daissan sedusir son particularament colpables e responsables dins lo jutjament que Dieu pòrta sus eles. E lor primièr castig serà d'obtenir pas la vida etèrna dont se cresián dignes, s'enganant atal sus eles meteisses falsament e pesugament. Lor segond castig serà carnal, perque portaràn, dins lor còs, los patiments provocats per las nafras dels tempses de guèrras, de faminas, de diversas causas de mortalitat, e fin finala, periràn jols còps de las victimas qu'auràn sedusidas e enganadas. Atal, prigondor e superficialitat fan, respectivament, l'elegit e lo descasut e es l'usatge de lors aurelhas, la nòrma de lor escota, qu'es en causa e fa l'un o l'autre. La bona relacion entre dos èssers pausa entièrament sus la qualitat de lors escambis ; la bona responsa ven pas qu'après la bona escota de la question. Just abans sa mòrt, dins son escambi amb lo procurateur de Jerusalèm, lo roman Ponce Pilate, Jèsus nos balha, per aquel òme, un exemple caracteriza d'esperit uman superficial : ditz a Jèsus : « la vertat, qu'es çò que la vertat ? » Pausa el meteiss una question a la quala Jèsus li auria pogut respondre ; mas exigís pas res mai e preferís abandonar lo subjècte. Dins la vida profana de cada jorn, de las multituds d'èssers umans agisson d'aquela faison e balhan pas a lor relacion qu'una forma aparenta exteriora, sens se preocupar de l'opinion de lor interlocutor. Aquel tip d'escambi bastís pas res de solid. Dins Mat.7:8, rampelant un principi logic, Jèsus ditz : « Perque qual que siá demanda recep, lo que cerca tròba, e s'obrí al que frapa. », mas lo sol qu'agisca d'aquela faison es Dieu e el sol, perque dins la vida umana, entre eles, lo dels umans que frapa o fa sovent de badas e lo que demanda recep pas sovent çò que demanda. E quand los demandaires obtenon çò que demandan, es sovent pel mejan d'una pression de grop, o es degut al desir del respondedor de se desbarrassar d'un problèma. Dins l'escambi prigond, lo respondedor pren en carga son dever de respondre a la demanda que li es facha, sap que la deu contentar, s'es rasonabla e justificada. Pren plaser a respondre corrèctament, sabent que va portar de plaser al que contenta. Aquela mena d'escambi prigond es confòrma a la nòrma de l'amor de Dieu e segon Dieu. Per l'escambi superficial, Jèsus pren l'imatge del « jutge inic » qu'acaba per acordar çò que se li demanda per se desbarrassar d'un oportun. Mas son exemple imputa plan a aquel jutge un comportament « inic » que fa d'el, un èsser condemnat e regetat per Dieu.

En responsa a la causida de l'opcion fach per l'èsser uman, Dieu balha la noiridura apropiada, meritada e justificada. A l'òme que respond als critèris de la « prigondor », balha per noiridura, la vertat e la certitud. A l'opausat, balha per noiridura al que jutja « superficial », la messorga e lo dobte. Las doas experiéncias son pas egalas, perque lo que dobta pòt pas imaginar l'efièch portat per la noiridura de la certitud, mentre que l'elegit plan noirit de vertat, per Dieu, a experimentat, abans sa conversion, la situacion del dobte. Benefícia de las doas experiéncias e los pòt atal objectivament comparar. L'elegit constata quant la vertat e sa certitud li balhan aquel verai repaus de l'arma que Jèsus ditz, en tota vertat, èsser lo sol a poder balhar. Aquel messatge es confirmat dins Apo.14 :11 ont Jèsus soslinha aquela diferéncia entre sos elegits e los descasuts al subjècte de lo qual declara : « E lo fum de lor torment monta als sègles dels sègles ; e an pas de repaus ni jorn ni nuèch, los qu'adòran la bèstia e son imatge, e qual que siá recep la marca de son nom. » En utilisant, lo temps present per evocar lo castig infligit als crestians rebèls, Jèsus balha a aquel castig un caractèr permanent, perpetual, en mai del castig de la « segonda mòrt » del « jutjament darrièr » qu'es dins aquel verset, principalament, evocat. E l'expression, « an pas de repaus ni jorn ni nuèch », ven confirmar lo fach que beneficiar pas del « repaus » ofèrt per Jèsus als qu'es vengut salvar dins son incarnation sus la tèrra. Parallèlament a la mesa en practica del « repaus » del sabat del « seten jorn », los elegits recebon lo benefici del « repaus » de lor esperit e donc, lo de lor arma entièra. En s'adreçant a sos apòstols, Jèsus repetís aquela expression : « la patz siá amb vosautras ». Venent d'el e sortissent de sa divina boca, aquela expression es pas unicament teorica, perque « la patz » de l'arma es pas disponibla que per el. E sos prepauses se transforman en poténcia activa en çò del que recep d'el aquela « patz ». E la causida d'aquel mot « patz » es pas innocent, perque son contrari, es lo mot « guèrra » que designa la nòrma del rapòrt qu'a amb los adoradors, conscients o inconscients, del drac e dels demònis celèstes e terrèstres contra los quals es dintrat en guèrra dempuèi lo començament. E es sortit venceire d'aquela guèrra, çò que li balha lo drech d'impausar ara a tot lo camp rebèlla lo castig mortal de sa plan santa e suprèma justícia. E dins las condicions obtenguda per

sa bona relacion amb lo Dieu creator, lo recrompat elegit experimenta ja sus la tèrra, un escapolon del « nom novèl » que Jèsus promet de balhar al que vencerà, segon Apo.2:17 : « Que lo qu'a d'aurelhas ausisca çò que l'Esperit dich a las Glèisas : Al que vencerà balharai de manna amagada, e li balharai un calhau blanc ; e sus aquel calhau es escrich un nom novèl, que degun coneis pas, s'es pas lo qu'o recep. » Aquel « nom novèl » s'obten pas que per l'experiéncia viscuda pels elegits, successivament, dins un còs de carn puèi, al retorn de Jèsus-Crist, dins un còs celèst parièr al dels àngels celèstes. En mai, aprenèm, dins Apo.3 :12 qu'aquel nom novèl es estat portat en primièr per Jèsus-Crist, el meteís : « lo que vencerà, farai d'el una columna dins lo temple de mon Dieu, e ne sortirà pas mai; escriurai sus el lo nom de mon Dieu, e lo nom de la vila de mon Dieu, de la novèla Jerusalèm que davala del cèl d'al prèu de mon Dieu, e mon nom novèl. » Jèsus-Crist es demorat Jèsus-Crist. Aquel nom es pas estat cambiat, perque Jèsus parla pas de son nom de familha, mas de son experiéncia celèsta viscuda après sa mòrt a la fin de sa vida terrèstra. A retrobat lo còs de sa natura celèsta que sos sants àngels nòmman e nomen encara, « Micaël ».

De l'autre costat de l'elegit, la vida del descasut es pauc envejable, e mai se es ric e poderós. Perque, sa vida e sas esperanças pausan sul neient e es condemnat a patir la lei del venceire divin. Sas capitadas son pas que provisòrias e momentanèas e viu constantament dins la paura de pèdre los avantatges dont gaudís e profiècha. Sas relacions amb son venent pòdon pas qu'èsser ipocritas perque vei en tot autre qu'el, un possible enemig mortal que desira l'abatre per o sometre. E viu aquelas causas en tant de patz e de securitat, mentre que ven son existéncia en temps d'inseguritat deguda a la guèrra ? Coneis l'angoissa suprèma o se transforma el meteís en tuaire freg e redobtable, aprenent lo plaser de tuar, de far mal e de destruire sos enemigs e son venent.

Alara, assurément, una tala existéncia ignòra tot del vertadièr repaus que s'obten pas que per una relacion amorosa de Dieu amb sa creatura imanta e somesa. Aquel vertadièr repaus es pas, el tanben, pas unicament teoric, perque es pas que la consequéncia de la patz establida amb Dieu. Perque en fasant la volontat de son Dieu creator, legislator e rédempteur, l'èsser uman aleugerís e libèra sa consciéncia que, tirada als torments de la culpabilitat, espròva e ressent, lo benestar de la vertadièra patz de l'arma. Es aquel programa de bonaür que l'apòstol Pau desvolopa dins sos escribes e sas letras. E per Pierre l'Esperit declara dins 1 Pierre 1:22-23 : « Avent purificat vòstras armas en obesissent a la veritat per aver un amor fraternal sincèr, çò aimatz ardentament los unes los autres, de tot vòstre còr, puèi que sètz estats regenerats, non per una semença corruptible, mas per una semença incorruptibla, per la paraula viva e permanenta de Dieu.»

Lo plan del salut prepausat per Dieu als umans pecadors es aici perfièchament resumit e Pierre adreça son messatge a de crestians batejats al nom de Jèsus-Crist, çò que torna sos prepauses perpetualament aplicables. La « purificacion de las armas » es obtenguda per « l'obesissença a la veritat » que designa la nòrma de vida terrèstra definida per las leis divinas ensenhadas dins l'anciana aliança. Pels novèls convertits sortits del paganisme, aquela descobèrta de las leis divinas es novèla e fondamental, puèi qu'es obtenguda per l'ofèrta facha al nom de Jèsus-Crist. Es per aquela mesa en practica concrèta d'aquela lei divina que l'esperit del pecador convertit es estat « regenerat ». Aquela regeneracion es pas teorica, mas practica e activa, e es confirmada pel cambiament del comportament del recrompat. Èra pecador per eretatges e per accion, e pèca pas mai perque pren lo pecat en « orror » e en « abominacion », partejant, a son subjècte, lo just jutjament de Dieu, lo meravilhós « Paire » celèst qu'aima e que l'aima. Tal es lo desvolopament del plan del salut organizat e presentat per Dieu, mas que n'an fach los cresents rebèls successivament josieus puèi crestians ? Aderisson a la teoria d'aquel projècte, mas solament a aquela teoria, perque sul plan de la mesa en practica, lo constat relevable fa pròva de l'abséncia de la « regeneracion » que figura dins lo programa divin original. Lo que justifica la practica del pecat pòt pas pretendre èsser estat « regenerat » e sa falsa concepcion del plan del salut divin testimònia contra el, e revèla sa natura rebèlla partejada amb lo drac e sos demònis. Son fals engatjament religiós desforma lo projècte salvateur del vertadièr Dieu e o rend nautament culpable de cap a el, en mena que sa falsa conversion a agravat sa situacion de pecador ereditari d'origina. E en consequéncia, al jutjament darrièr, son castig serà mai durament infligit e dins la « segonda mòrt », lo temps de sos patiments serà perlongat e amplificat.

Dobti pas que, s'avián coneissença del terrible sòrt final que van deure patir e sofrir, los falses crestians se gardarián de tot engatjament religiós e lor avenir e lor sòrt final ne serián adocits. Mas, per lor mesprètz per la veritat revelada per la santa Bíblia dins sas profecias misteriosas, son incapables de conéisser lor sòrt final. Perque segon eles, la trista fin es pas per eles mas pels autres perque se mòstran indulgents de cap a eles meteisses, en « pròpri justes » e pensan totjorn qu'existís dels èssers piègers qu'eles.

En consequéncia, refusant de creire a lor culpabilitat, acabaràn per èsser confrontats al Dieu just que los a condemnats e deuràn patir lo castig qu'a profetizat. Perque dins sas profecias, las causas anonciadas an pas per tòca unica d'avertir e de menaçar los rebèls, mas al contra d'anonciar a

l'avança, de las causas dont lo compliment futur es certan e irrevocable. Atal un còp mai, lo rebèl superficial va patir la certitud del projècte divin.

Dins aquel estudi, ai religat la « prigondor » de l'engatjament del recrompat elegit a sa perseverança e sa recèrca de la vertat divina. Dins Apo.2:24, Dieu declara als Reformators protestants, del sègle 16en : « A vosautres, a totes los autres de Thyatire, que recebon pas aquela doctrina, e qu'an pas conegut las prigondors de Satan, coma los cridan, vos disi : Meti pas sus vosautres d'autra carga ; » S'agís aquel còp, de las « prigondors de Satan ». E l'Esperit revèla atal lo jutjament que pòrta suls ensenhaments catolics messorguièrs que, luènh de raprochar los recrompats cap al cèl, los aluènhan d'aquel cèl, fins a de prigondors terrèstras ont se tròba lo magma en fusion que los destruirà al jorn del jutjament darrièr. En mai, aquel tèrme « prigondors » qualifica la perseveranta insisténcia del regim a impausar als èssers uman sa dominacion renegada per Dieu. De l'autre costat de l'indiferéncia, aquela « prigondor » es a l'encòp comparabla, mas en opausat absolut, a la « prigondor » benesida del recrompat elegit. E aqueles tèrmes « prigondors de Satan » revèlan e designan plan la poténcia constrenhenta e tiranica de l'engatjament religiós satanic de la religion catolica papala romana ; un engatjament « superficial » e aparent que capita a enganar, e a sedusir las multitudes umanas, admirativas de son engatjament e de sa poténcia.

Atal, la « prigondor » de l'engatjament dels elegits tròba sa contrefaçon dins l'engatjament religiós catolic, mas se la primièra glorifica lo vertadièr Dieu creator, a l'opausat, la segonda, sa contrefaçon, servís pas que la glòria del drac, sa « paire », son inspirador, son sosten e son guida.

Aquel tèrme « prigondors de Satan » suggerís l'alunhament del cèl ont viu lo Dieu creator, l'unic jutge qu'impasarà fin finala, sus la susfàcia de la tèrra, sa justícia a totes sas creaturas, balhant una mòrt etèrna siá, definitiva, als rebèls celèstes e terrèstres que la meritan, e la vida etèrna, a sos elegits qu'a seleccionats e trobats dignes. Mas la vertadièra rason de l'emplec d'aquel mot pausa sus la critica dels Protestants que, a bon drech anar, denunciavan lo dògma catolic de « l'infèrn », supausat sosterranh ; encara un dògma eretat del paganisme grèc. Lo catolicisme papal obteniá l'obesissença dels pichons e dels grands en los menaçant de las penas dels « torments » dins « l'infèrn etèrn ». Aquel tèrme « prigondors » designa donc un element plan important e plan significatiu qu'alludís aquel « infèrn » pretendut « etèrn » pels ensenhaires catolics romans. Mas lo pièger es que de Protestants an cregut eles tanben a l'existéncia d'aquel « infèrn ». Dins aquela messorga, i a fòrça vertat, mas l'error principala es de pretendre qu'aquel « infèrn » existís perpetualament, mentre que dins lo projècte de Dieu, « l'infèrn » serà « l'estanh de fuòc » format per l'escasença sus la susfàcia de la tèrra, a la fin del seten millenari, pel jutjament darrièr. E precisi que las victimas principalas d'aquel « infèrn » final seràn, precisament, los prèires, los avesques, los cardinals, los papas, catolics que l'avián utilizat per se far crénher dels pòbles, de las nacions, dels senhors e de lors sobeirans.

« Prigondor » al servici de la « vertat » divina e de sa certitud, o « prigondors » al servici de las « messorgas » del drac e del docte ; tal es la causida que se presenta davant totes las creaturas umanas terrèstras. Pels « abitants del cèl », la causida es estada ja realizada de façon irrevocable e irrevocabla, sulcòp après la mòrt e la resurreccion de Jèsus-Crist, l'èx archange « Micaël o Michel », segon Apo.12:7-8 : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, mas foguèron pas los mai fòrts, e lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl. ».

Es vital per tot èsser uman de conéisser lo jutjament que Dieu pòrta sus la religion catolica papala romana, a causa de sa poténcia, de son prestigi e de son immens desenvolopament dins de nombrosas nacions terrèstras. Mas es vengut tot tanben vital de saber que dempuèi 1843 e 1844, lo jutjament de Dieu condemna egalament la fe protestanta qu'a conservat, dins son eretatge doctrinal, de nombrosas fautas e pecats eretats la religion catolica. La coneissença de la remesa en question del jutjament divin de la religion protestanta pausa, unicament, sul decret profetizat dins Daniel 8:14, en mena qu'aqueles, que balhan pas a las profecias biblicas l'interès que meritan, se condemnen eles meteisses a ignorar l'existéncia de l'exigéncia de Dieu que concernís, per aquela data 1843, l'aviada de la restauracion de totes sas vertats recebudas per sos dotze primièrs apòstols. En consequéncia, lo recrompat elegit dels darrièrs jorns deu acceptar de desaparèire, per remetre en causa sas falsas concepcions formadas e eretadas a prepaus de la fe crestiana. Son vengudas falsas e caducas, dempuèi que Dieu a establìt sas exigéncias novèlas, per son decret, en 1843. E, consignat dins la Bíblia, aquel decret fach autoritat per Dieu e totes sas creaturas terrèstras umanas. Pòt pas èsser ignorat o mespresat qu'al prètz de la pèrda de l'obtencion de la vida etèrna ofèrta e prepausada al nom de Jèsus-Crist. Incapable de far pròva d'aquel interès vital, l'uman « superficial » pèrd tota possibilitat d'èsser salvat per la justícia rédemptrice de Jèsus-Crist.

Las mesas en garda reveladas dins las profecias biblicas de Daniel e Apocalipsi concernisson totes las formas religiosas crestianas, « l'Adventisme del seten jorn » instaurat en darrièr, en 1863, als USA, essent particularament concernit dempuèi 1994, data ont Jèsus l'a oficialament « vomit ».

Parlar de vertats doctriñalas bíblicas divinas que devon èsser restauradas demòra imprecisa e imprecís. Devi donc portar de precisions en designant qualques exemples principals d'aquelas vertats que revèlan atal las diferéncias de concepcion religiosa crestiana del vertadièr adventisme benesit de 2023 e del Protestantisme renegat del meteís temps.

En prioritat ven lo respècte del quatern comandament pertocant la practica santificada del repaus del vertadièr seten jorn e que concernís, lo jorn del sabat ensenhat per Dieu e practicat per l'aliança josieva. Repaus que se practica lo dissabte e non lo dimenge qu'es per Dieu lo primièr jorn de sa setmana. Ordenat pel quatern dels dètz comandaments de Dieu, lo repaus del sabat se plaça en cap de las vertats divinas devent èsser restauradas.

Puèi, una autra vertat dont l'ignorància es plan domageable per l'espècia umana entièra es la nòrma vertadièra de l'estatut de l'estat de mòrt de l'èsser uman. Es pas injustificable per un crestian que se reclama del salut del Crist d'adoptar contra la vertat divina revelada, lo concèpte imaginat pel filosòf grèc pagan Platon ? Aquel òme a decretat que l'arma es immortala perque abans el, d'autres filosòfs grècs an transformat en religions de las faulas presentant de divinitats se comportant coma los òmes. A l'opausat, lo vertadièr Dieu nos ditz qu'a creat l'òme a son imatge. Atal dins lo paganisme grèc, es l'òme qu'a creat de dieus a son imatge. Quala valor merita una tala pretension ? Cap de, e lo vertadièr Dieu acabarà per provar a totes los rebèls que pretendon lo contrari que l'arma a la quala balha vida es mortala e pòt pas venir immortala que recrompat per la sang just versada per Jèsus-Crist.

Après aquela vertat que rampèla la precaritat e la fragilitat de la vida umana, entièrament dependenta de la poténcia divina, ven la concepcion de las leis prescribas als josieus de l'anciana aliança. Los esperits dels crestians rebèls pretendon que las leis pertocant la noiridura son vengudas caducas pels crescents de l'aliança novèla. Que pòt justificar lo fach qu'en se morissent sus la crotz, Jèsus es vengut cambiar las nòrmas de la vida umana ? En qué, sa mòrt a fach desaparéisser la malautiá e lo risc de mòrt ? La noiridura carnala es facha per bastir lo còs fisic de l'òme, mas Jèsus es pas vengut sus la tèrra per i se morir, unicament, per ofrir lo cambiament de son estatut espiritual. Las ordenanças alimentàrias pèrdon pas atal cap de lor justificacion, perque lo crestian deu fortificar son còs fisic aitant que lo josieu, abans el. Tanben çò que Dieu a declarat pur o impur abans Jèsus es demorat pur o impur après el e fins a son retorn gloriós final.

Puèi, ven una falta purament pagana, contra la quala los apòstols an mes en garda los novèls convertits. Aquela grèva falta concernís çò que Paul apèla « lo culte dels àngels », dins Col.2:18 : « Que cap d'òme, jos una aparéncia d'umilitat e per un culte dels àngels, vos encante pas a son grat lo prètz de la corsa, mentre que s'abandona a sas visions e qu'es conflat d'un van orguèlh per sas pensadas carnalas, » Aquel « culte dels àngels » s'es pasmens, ailàs, renovelat amb una capitada granda après 1844 als USA e en Anglatèrra amb lo nom de l'« espiritisme » practicat per de crestians protestants abandonats per Dieu e liurats al drac. Es qué aquel « espiritisme », senon l'establiment de relacions ocultas que fan dintrar en relacion los esperits dels crestians renegats per Dieu e los esperits dels demònis angelics celèstes ? L'espiritisme a pas desaparegut, ben al contrari, se manifestà, uèi, puissamment, en Africa, per las accions espectacularas de menaires religioses que passan lor temps a caçar de demònis, en realitat, complicités. Lo sol barri contra aquela seduccion collectiva demòra la santa Bíblia e sas preciosas revelacions pertocant las nòrmas de la vertat divina.

Aquel avertiment que met en garda los convertits contra aquel « culte dels àngels » justifica a ela sola, la guèrra continuada que la glèisa catolica papala romana a menada contra la Bíblia, fasant tot son possible per empachar sa difusion, e sa lectura, per las massas humanas. Aiçò, non sens rason, perque lo messatge bastit per nòstre fraire Paul sembla descriure lo retrach robòt del regim papal que va, dins lo temps, conduire una guèrra contra la santa Bíblia tot ne's ne reclamant, per justificar son autoritat. Una guèrra contra la Bíblia qu'Apo.11:3 confirma e profetiza en aqueles tèrmes : « Balharai a mos dos testimoniés lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. » Es en efiech, aquela santa Bíblia secutada que revèla e denóncia l'usurpacion de l'òme papal que, per « lo culte dels àngels », a capitat a s'impasar e a sedusir de las multituds de gents catolicas a los quals lo papisme a capitat a far creire que son crestians ; aiçò en lor decernissent lo títol de Crestians catolics, en los batejant encara mainatges nenons ; una absurditat doctriñala unanimament acceptada per de folas inconscientas sedusidas e enganadas. E aquí encara, lo Protestantisme descasut a imitat e reproduch aquela demarcha absurda que ridiculiza la vertat crestiana. Coma pòdon justificar aquela practica de cap a aquel verset de Marc 16 :16 : « lo que creirà e que serà batejat serà salvat, mas lo que creirà pas serà condemnat. » A qual moment, lo nenet batejat a poguda exprimir sa fe e sa demanda del baptisme ? Qual mesprètz per la santa Bíblia de la part d'un Protestantisme dont la devisa èra, al sègle 16en, « l'Escritura e l'Escritura sola » !

Son aquí, los grèuges principals que condemnan las falsas religions crestianas, mas la lista es pas exhaustiva.

Lo santuari : tot un programa

Avent desliurat lo pòble ebrèu de l'esclavatge egipcian, al desèrt, luènh de totas las influéncias exterioras paganas, Dieu a organizat son pòble testimòni qu'a nommat, Israèl, coma lo nom de Jacob, lo patriarca de las dotze tribús formadas per sos dotze filhs. A complit atal la promessa facha a Abraam de benesir sa posteritat.

La construccion d'aquel Israèl comença per la publicacion dels dètz comandaments de Dieu que proclama dirèctament el meteís dins un contèxte qu'esglàsia los assistents e l'auditòri ebrèu.

Après aver punit mortalament la primièra apostasia quasi generalizada del pòble e d'Aaron el meteís, que per paur del pòble enflamat acompanhèt lor deriva espirituala en organizant la fonta del « vedèl d'aur », Dieu organiza la construccion del santuari e dels accessòris que li son restacats dins lo servici religiós del clergat de las Levitas.

La comunicacion que pausa suls mots e las frasas exigís d'òme qu'el siá ensenhat e mestreja corrèctament la lenga de son pòble. Mas lo pòble que sortís de l'esclavatge egipcian a pas rebut aquela formacion intellectuala, tanben Dieu anava deure far portar tot son ensenhament sus d'imatges, dels rites simbolic portaires profetics d'un ensenhament preciós e precís. L'ensenhament per imatge necessita pas l'obtencion de diplòmas atestant d'un nivèl d'ensenhament general. Los ebrèus liberats son tornats tombar al nivèl mai bas de l'umanitat, quasi lo de l'animal, domdat, dins aquel cas, per la crudelitat dels caps egipcians. En mai, per Dieu, l'ensenhament per l'imatge li permet de balhar la compreneson de sos messatges de façon ciblada, unicament als òmes a los quals vòl far partejar sa pensada secrèta. E qualque siá lo nivèl de son ensenhament e de sos diplòmas lo que deu pas comprene lo messatge dels imatges o comprendrà pas, perque Dieu contròla l'utilizacion de nòstra intelligéncia que constituís tanben, una pòrta que Dieu pòt « barrar o obrir », coma l'ensenha Apo.3:7 : « Escriu a l'àngel de la Glèisa de Filadèlfia : Aquí çò que ditz lo Sant, lo Vertadièr, lo qu'a la clau de David, lo qu'obrirà, e degun barrarà pas, lo que fèrm, e degun obrirà pas ». En 1873, Dieu a aplicat aquel principi en obrissent l'accès a sa vertat als cresents adventistas del seten jorn e en barrant aquel accès a las denominacions multiplas del Protestantisme. Dins aquel verset, los mots claus portant una majuscula esclairen lo sens del messatge : « Sant » : lo pòble es « santificat » perque reconegut per Jèsus-Crist, e per sa practica del sabat del seten jorn « santificat » per Dieu ; « Vertadièr » : lo pòble adventista de l'epòca accedís a la vertat divina al nom de Jèsus-Crist a causa de son zèl adventista que fa pròva de son desir de son retorn gloriós ; « David » : Jèsus-Crist, lo « Filh de David », identificat pels josieus contemporanèus de son ministèri terrèstre, organiza son « ostal », segon Esaïe 22:22 : « Metrai sus son espatla la clau de l'ostal de David : quand obrirà, nul barrarà pas ; quand barrarà, nul obrirà pas. » En 1873, reorganiza son novèl Israèl espiritual universal, çò qu'Apo.7 ven confirmar en evocant « las dotze tribús sageladas del sagèl del Dieu viu ».

L'exemple que veni de presentar testimònia que l'instruccion diplomada es pauc utila, perque la Bíblia fornís ela meteissa las interpretacions d'aqueles simbòls codats. Dins la profecia, un mot, un nom, un animal, una causa quala que siá, nos renvia dins un tèxte de la Bíblia, o mantuna demest los quals se tròba l'explicacion recercada.

La construccion del santuari ebrèu es la primièra forma d'aquela construccion profetica simbolica. Pasmens, ja, lo raconte de la creacion portava ja en mai de son caractèr literal, dels messatges profetics, çò que balha a la Bíblia entièra, un ròtle profetic permanent donc, perpetual. Aquí perqué los messatges de Dieu son renovelats per de seguidas de tips e d'antitipes. Dieu, l'organizador del temps de vida de sas creaturas, religa lo present al passat e lo passat al present renovelant atal sos messatges dins totes los tempses.

Comprene lo simbolisme del santuari nos permet de comprene tota la logica espirituala del plan del salut e del programa qu'o met en plaça per lo complir. Aquel programa es estat mes en rota tre lo pecat d'Adam e Eve. E es fòrça mai la nuditat espirituala que la nuditat corporala qu'a necessitat la mòrt de l'anhèl dont la pèl foguèt lo primièr vestit portat per l'umanitat pécheresse, segon Gen.3:21 : « YaHWéH Dieu faguèt a Adam e a sa femna dels vestits de pèl, e los ne revestiguèt. » Ja, nos cal relevar qu'es Dieu que fa « de vestits de pèl », divent atal tuar un anhèl, un marran jove probablament. Confòrmament a son projècte salvateur, « provesirà el meteís de l'anhèl per l'olocaust » ofèrt per Abraam, e se farà crucificar en Jèsus-Crist, « l'anhèl de Dieu que tira los pecats del mond » per salvar sos elegits fidèls. Dins son plan del salut, Dieu a resolgut de pagar lo prèt del pecat el meteís coma o confirma aqueles tres exemples escalonats dins lo temps, entre Adam e la debuta de l'an 4001. Relevam al passatge aquel detalh suggestiu, Dieu nomma pas mai Eve per son

nom, mas la designa per l'expression « sa femna » : la d'Adam. Aquel tèrme de « femna » profetiza la « femna pécheresse » que va representar la glèisa crestiana : « l'Elegida » e « la prostituïda Babylone la Grand » ; los dos essent eretièras del pecat. E Jèsus vendrà precisament dins la carn per purificar de pecat son « Elegida » siá, per far desaparéisser lo pecat.

Dins aquela construccion del santuari, los elements qu'o compausan son a l'imatge de la vida, plan diferents en valor de santetat. Pasmens son totes restacats a la santetat, puèi que representan los elements d'una construccion santificada per Dieu.

L'element mai sant es lo tabernacle, la tenda d'assignacion, dins la quala Dieu e Moïse s'encontran e se parlan, de Dieu a l'òme e de l'òme a Dieu. Aquela tenda santificada per la preséncia de Dieu es entornejada e plaçada al centre d'una cort delimitada per de vels blancs fixats sus de postèls. Aquela cort exteriora recep lo nom de « pòrge ». A aquel tèrme « pòrge », nos cal restacar doas caracteristicas que son l'exterior e lo corporal. Perque los accessòris qu'apareisson sus aquel « pòrge » concernisson d'accions portadas sul còs fisic apropiat ; lo còs cremat sus l'autar dels sacrificis e lo còs dels sacrificateurs, banhat e lavat dins l'aiga de la « mar », nom balhat a la tina de las ablucions situada en fàcia de la dintrada de la tenda santa.

Nos cal ja relevar l'importància d'aquel detalh que concernís l'orientacion de la construccion de l'emplaçament del camp e del tabernacle. Dins l'estudi precedent, avèm vist que nommat originalament « Estela del matin » lo drac ocupa la plaça del « solelh » dins son ròtle de « prince d'aquel mond ». Solament a l'epòca de la sortida d'Egipte, Dieu supòrta dempuèi de sègles, l'adoracion del solelh, per aqueles egipcians e desirant convèncer son pòble de se riscar pas mai a testimoniar lo mendre signe d'adoracion o de respècte per la falsa divinitat solara, impausa als ebrèus que dintran dins aquela zòna santa, en avent lo levar del solelh dins lor esquina, lor fàcia essent virada cap a l'occident siá, cap al solelh colcant. Lo vel de dintrada del tabernacle èra donc el meteís orientat de cap a l'Orient. Aquel detalh simbolizava egalament lo sens geografic que la fe josieva anava conéisser dins lo temps, passant de l'Orient cap a l'Occident coma l'istòria passada complida o confirma. Perque la fe crestiana s'es efectivament desvolopada en Occident e practicament pas, cap a l'Orient ; los païses orientals essent demorats farouchement ostils de cap a la religion crestiana. Japon, lo mai alunhat d'aqueles païses orientals, es demorat fins a nòstres jorns actuals adorador del « solelh levant » a lo qual balha lo nom « Banzai ». Dieu aviá donc tota rason de far agachar son pòble cap a l'Occident ont la fe crestiana s'es desvolopada.

Lo simbolisme del « pòrge » a atal permés a Dieu de denonciar la falsa fe catolica papala romana en la quala reconeis pas qu'un simulacre, una contrefaçon que cerca de tornar bastir l'imatge de son Israèl. Es lo sens que nos cal balhar a aquel « pòrge » dins Apo.11:2 : « Mas lo pòrge exterior del temple, daïssa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses. » Per plan comprene lo sens d'aquel messatge, devèm ja comprene lo sens del verset qu'o precedís : « Qualqu'un me balhèt una canavèra parièra a una verga, en disent : Lèva-te, e mesura lo temple de Dieu, l'autar, e los que i adòran. »

« Una canavèra parièra a una verga » : segon Esaïe 9:14, un fals profèta qu'ensenha la messorga siá, lo cap papal del catolicisme roman. Imagé per « una verga », complís un jutjament punitiu de Dieu. Los adoradors del Crist son esprovats siá, « mesurats », per de constantas persecucions que se van perlongar pendent « 42 meses, o 1260 jorns » profetics siá, 1260 annadas realas, dempuèi 538 fins a 1798. « lo temple de Dieu, l'autar, e los que i adòran » designan los vertadièrs sants d'aquel long periòde pendent la quala lo regim papal multiplica sas persecucions contra los que li resistisson o o contèstan. Los elements citats son restacats al sant tabernacle divin. « lo temple de Dieu » designa l'amassada dels recrompats del Crist segon Eph.2:20-21 : « Sètz estats edificats sul fondament dels apòstols e dels profètas, Jèsus Crist el meteís essent la pèira angulara. En el tot l'edifici, fòrça coordinat, s'auça per èsser un temple sant dins lo Senhor. En el vos sètz tanben edificats per èsser una abitacion de Dieu en Esperit. » Mas lo verset 19 que precedís presenta tanben l'interès d'evocar la falsa fe dels que Dieu situa a « l'exterior del temple », las « gents del defòra », siá los que restaca al « pòrge » : « Atal donc, sèt看 pas mai d'estrangièrs, ni de las gents del defòra ; mas sèt看 concitadans dels sants, gents de l'ostal de Dieu. » Paul evòca aici l'estatut dels vertadièrs sants que Jèsus reconeis coma el apartenissent. Lo jutjament de sas creaturas li apartenís, en exclusivitat, e la revelacion profetica a pas per tòca que de nos confirmar qu'existís plan una vertadièra e una falsa religion que denóncia e descriu en retracha robòt, pel regropament dels messatges que la concernisson dins tota sa revelacion profetica. « l'autar » simboliza la crotz del Crist e « los que i adòran » son donc los discípolos, apelats e recrompats per sa sang versada sus aquel « autar ». « l'adoracion » de Dieu s'exprimís per la contemplacion de « l'autar » siá, la contemplacion de l'amor divin revelat pel sacrifici expiatòri voluntari de Dieu en Jèsus-Crist. Aiçò essent comprés, retrobam Apo.11:2 : « Mas lo pòrge exterior del temple, daïssa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses. » La « vila santa »

designa l'amassada santa dels vertadièrs Crestians recrompats, apelats e elegits, que Dieu nomma « Jerusalèm » dins Apo.21:10. S'agís segur d'un nom simbolic que profetizava la vertadièra vila terrèstra d'aquel nom dins l'anciana aliança. Per Dieu lo nom d'una vila implica e designa sos abitants, perque Dieu benesís pas las pèiras ni lo ciment, mas las armas umanas qu'abitán dins aquel luòc. Dins l'aliança novèla, los elegits salvats son dispersats dins los païses e sus la tèrra entièra, mas en Jèsus-Crist, forman per Dieu una amassada espirituala que representa la « Jerusalèm » ideala qu'aima e desira salvar. A l'encòp, aquel tèrme de « vila santa » desvia los agaches dels falses cresents cap a la vila josieva que pòrta encara actualament lo nom « Jerusalèm », dont Dieu a favorizat la subrevivença, unicament, per rampelar l'experiéncia dels primièrs pecadors qu'a punits e renegats, segon Dan.8:23 : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieux ».

Dins aquel verset, « las nacions » van « caucar la vila santa » pendent 1260 annadas, çò que permet d'identificar aquelas nacions als reialmes occidentals europèus qu'an sostengut lo regim papal e sas persecucions injustas dels servidors de Jèsus-Crist. Mas çò qu'es injust es pas aquelas persecucions que la fe desformada merite dins lo jutjament de Dieu. Çò qu'apareis injust l'es pas aitant que s'o poiriá creire. E puèi que Dieu autoriza pas a sos sants de far eles meteisses justícia, utiliza la falsa religion fòrça mai colpabla, per punir las imperfeccions de la fe crestiana desformada dempuèi 313. Après de sègles e de sègles d'ensenhaments catolics messorguièrs qual tip de fe, los crestians fidèls podían afichar ? La doctrina del salut essent cambiada e versada, los vertadièrs cresents podían pas testimoniar per Dieu que per lor acceptacion de pèrdre lor vida o d'èsser empresonats pels monarcas someses als papas. Fins a l'annada 1844, la fe crestiana es estada solhada per la practica del dimenge e las doctrinas messorguièras eretadas del catolicisme roman, en mena que los elegits demoravan eles meteisses pecadors de cap a Dieu. Essent pas sens pecat, podían pas donc pas « getar la primièra pèira » sus un pecador colpable coma l'a ensenhat Jèsus. E dempuèi aquela leiçon espirituala, cap de vertadièr sant s'autorizariá pas a punir fisicament un pecador qual que siá. Per aquel temps, ont lo pecat demòra encara universalament, lo Senhor rampèla dels principis que sols sos vertadièrs elegits respèctan, çò que marca lor diferéncia amb los crestians « ipocritas » de lors epòcas, segon Apo.13:10 : « se qualqu'un mena en captivitat, anarà en captivitat ; se qualqu'un calada per l'espasa, cal que siá tuat per l'espasa. Es aici la perseverança e la fe dels sants. » Jèsus denòncia aici, lo comportament guerrièr crudèl e salvatge del fals protestantisme calvinista o anglican que participa activament a las « guèrras de religions ». Respondon a las agressions de las ligas catolicas e lor tornan còp per còp. Mas Jèsus a defendut de reagir d'aquela faïçon pontualament de son arrestacion pels gardas josieus. E ignorant aquel jutjament e aquel òrdre balhats per Jèsus, los Protestants an tenguts e tenon encara per « eròis » religioses, aqueles combatents desobesissents que Dieu ten, el, a bon drech anar, per « ipocritas ». El que, en Jèsus, a declarat dins Mat.16:25 : « Perque lo que volrà salvar sa vida la perdrà, mas lo que la perdrà a causa d'ieu la trobarà. » En prenent « l'espasa », l'Uganaud (d'alemand « Eidgenossen » que significa : liga armada) de las Cevenas se condemnava el meteís a deure « se morir per l'espasa » e a pèrdre la vida etèrna. E n'es estat de meteís dels Protestants qu'an mes de Catolics « en captivitat » ; devián a lor torn se retrobar empresonats sens obtenir la vida etèrna. Dins aquela epòca sagnosa, Apo.13:10 soslinha çò que fa la diferéncia entre los vertadièrs elegits del protestantisme e los falses que Jèsus qualifica, après los josieus, d'« ipocritas » perque la fe crestiana pausa abans tota altra causa sul respècte e l'obesissença de las règlas ensenhadas per Jèsus-Crist el meteís, e aquelas règlas devon èsser observadas fins a la fin del mond marcada per son retorn gloriós esperat per la prima 2030. Segon Apo.13:9 : l'avertiment profetic podiá pas èsser comprés que pels que l'Esperit esclaire : « se qualqu'un a d'aurelhas, qu'ausisca ! » Mas dins aquel messatge, Jèsus recor pas qu'a l'intelligéncia umana que condutz l'uman intelligent a tenir compte de las consignas entendudas per sas « aurelhas », o las de sos apòstols que testimònian dins los Evangèlis de çò qu'an entendut dire per Jèsus. En legissent dins la santa Bíblia, lors testimoniatsges, sèm tenguts per avertits per Dieu e donc responsables de nòstras reaccions e de nòstras manòbras. se daissant pas enganar pels comportaments dels « ipocritas », Jèsus soslinha los critèris dels vertadièrs sants que pòt benesir e salvar : « Es aici la perseverança e la fe dels sants ». Eles persévèren dins lor fidelitat e cercan pas de prene las armas per salvar lor vida, e accèptan, se Dieu lo demanda, de la pèrdre per la retrobar en nòrma etèrna.

Jean recep de Dieu l'òrdre de non pas « mesurar lo pòrge exterior del temple » e aquel òrdre confirma la causida de Dieu de liurar los crestians infidèls a las persecucions del regim papal de Roma. Aquel messatge ven confirmar los que Daniel presenta dins Dan.7:25 e 8:12. : « Prononciarà de paraulas contra lo Plan Naut, oprimirà los sants del Plan Naut, e esperarà cambiar los tempses e la lei ; e los sants seràn liurats entre sas mans pendent un temps, dels tempses, e la mitat d'un temps. .../... L'armada foguèt liurada amb lo sacrifici perpetuel, a causa del pecat ; la bana getèt la vertat per

tèrra, e capitèt dins sas empresas. » Subtilament, Dieu renovèla lo meteís messatge jos tres formas diferentas mas preciosament complementàrias. Lo cambiament « de tempses e de lei » de Dan.7:25 definís lo « pecat » citat dins Dan.8:12. E los dos versets confirman que la religion crestiana devíá passar jos la dominacion d'un regim persécuteur qu'es lo regim papal catolic roman. E dins Apo.11:2 aquela accion es presentada jos la forma : « Mas lo pòrge exterior del temple, daissa-o en defòra, e o mesura pas ; perque es estat balhat a las nacions, e trepejaràn la vila santa pendent quaranta dos meses. » Dins Daniel e Apocalipsi, las nacions que sostenon lo poder papal roman son simbolizadas pels « dètz banas » siá, dètz potèncias nacionalas que se retròba dins Dan.7:7 e 24. Dins Apo.12:3, 13:1, 17:3, aqueles « dètz banas » pòrtan o pòrtan pas de « diadèmas », çò que permet d'identificar lo contèxte ciblat per la profecia. Las tres referéncias concernisson atal, successivament e cronologicament : l'empèri roman, lo regim papal roman, e lo regim protestant final persécuteur que sevís e domina pontualament del grand retorn gloriós de Jèsus-Crist.

Lo santuari ebrèu nos transmet d'informacions per las dimensions e las proporcions dimensionals que Dieu balha a las doas pèças que compausan la tenda d'assignacion. En efiech, en coidada, mesura de l'epòca, lo luòc sant ont entre lo sacrificateur mesura 40 coidadas de longor sus 20 coidadas de largor, e lo « luòc plan sant », o « sant dels sants » de la segonda pèça reservada a la preséncia de Dieu, es un carrat cubic de 20 coidadas. Las proporcions de las doas pèças son atal de 2 tèrç e 1 tèrç, a l'imatge dels 6000 ans del temps uman : 4000 ans fins a la mòrt del Crist e 2000 ans après el. En o fasant bastir per Moïse, Dieu a atal volgut confirmar aquel messatge pertocant lo temps global de sa seleccion d'elegits terrèstres. E aiçò, en defòra del fach que foguèt bastit cap a 2500 ans après Adam. Aquela construccion èra donc particularament realizada per nòstra darrièra generacion dels sants elegits per la quala aquela coneissença dels 6000 ans permet uèi d'establir lo retorn final del divin Crist gloriós per la prima de l'an 2030 de nòstre fals calendari roman ; çò que me fa dire que Roma es lo perfiech imatge de la falsetat e de l'engana, causas practicadas dins « l'arrogància » que Dieu li atribuís dins sas revelacions profeticas de Daniel 7:8 e Apo.13:5.

Lo plan del salut s'es complit amb precision, tal coma aquel simbolisme del santuari l'anonciava. 4000 annadas se son escorrudas e après la prima començant l'an 4001, la velha de la fèsta de la Pâque, confòrmament a son anòncia facha a sos apòstols, Jèsus s'es daissat arrestar, jutjar e punir per 120 foetadas e a ofèrt voluntàriament sa vida al suplici mortal de la crucifixion romana sens protestar contra l'injustícia d'aquel tractament. Podíá pas protestar puèi qu'èra l'organizador d'aquel jutjament, tot en essent la victima. Vivent a l'avança sa passion, Dieu a inspirat al profèta Esaïe, dins Esaïe 53, las explicacions d'aquel sacrifici voluntari realizat per Dieu el meteís en persona. E la causa èra tant unimaginabla que podèm comprene l'incredulitat dels josieus contemporanèus d'aquela accion. Aiçò d'autant mai que los dotze apòstols causits per Jèsus an agut lo meteís comportament fins a ausir pas las anóncias fachas a aqueste prepaus per Jèsus. Foguèt pas donc pas aquela incredulitat que condemnèt la nacion de l'anciana aliança. La causa de sa malediccion es venguda puèi, après la resurreccion de Jèsus siá, quand las explicacions d'aquel mòrt expiatrice son estadas balhadas e ensenhadas per Jèsus a sos apòstols, alara, plenament convencuts de l'amor de Dieu atal demostrat. En l'an 34, lo clergat religiós nacional josieu de Jerusalèm condemna a la lapidacion e executa lo diacre jove Étienne novèlament nommat pels apòstols de Jèsus. Los religioses cometon aquí, l'acte que los va condemnar eles meteïsses a una malediccion definitiva que se saldarà per la destruccion de la nacion josieva entièra, per las tropas romanas conduchas per Titus, en l'an 70 de nòstre fals calendari roman ; çò que profetiza Dan.9:26 : « Après las seissanta doas setmanas, un Onchat serà fortificat, e aurà pas de successor degun per el. Lo pòble d'un cap que vendrà destruirà la vila e lo santuari la santetat, e sa fin arribarà coma per una inondacion ; es arrestat que las devastacions duraràn fins al tèrme de la guèrra. » Los mots raiats son mal traduches e son pas confòrms al tèxte ebrèu original. Lo tèrme « santetat » designa plan los caps religioses, los vertadièrs colpables del regèl del « messias ». Es lamentable qu'aquelas errors de traduccion amaguen als òmes la precision de las profecias divinas, perque corrèctament traduchas, las anóncias divinas son identificablas dins la realitat complida, e las causas prengan un vertadièr sens edificant per las armasumanas. Vòli soslinhar aici, l'escart de 40 annadas que separa la mòrt de Jèsus de la destruccion de Jerusalèm. Perque çò chifra 40 es aparegut sovent dins lo plan del salut preparat per Dieu perque es simbolic de « l'espròva » de fe organizada per Dieu ; 40 jorns e 40 nuèchs de pluèja pel deluvi ; 40 annadas de desèrt per 40 jorns d'espionatge ne tèrra de Canaan ; 40 jorns e nuèchs de jove per Jèsus a la debuta de son ministèri ; 40 jorns entre sa resurreccion e la fèsta de Pentacosta ; e enfin, 40 annadas entre son anòncia a las femnas de Jerusalèm que lor vila seriá destrucha e la data ont l'accion es estada complida.

Las doas santas pèças del santuari o tabernacle ebrèu èran separadas per un vel que l'òme sacrificateur devíá pas passar qu'en l'escasença de la fèsta del « jorn dels expiations », en ebrèu lo « Yom Kippour ». Aquela defensa aviá una explicacion profetica perque çò franchissement profetizava

lo passatge de Jèsus-Crist de la tèrra cap al cèl d'ont es vengut en forma de l'archange Micaël. Èra tan simple coma aquò, mas o calíá comprene : lo luòc sant èra la tèrra e los rites sacerdotaux terrèstres, mentre que lo « sant dels sants » o luòc-plan-sant » simbolizava lo cèl ont l'èsser uman pòt pas dintrar sens passar per la mòrt, en règla generala, los cases de Hénoc e Elie essent exceptats.

Dieu aviá organizat l'annada josieva sus una succession de fèstas religiosas que profetizavan lo plan del salut global. E segon aquel principi, cada annada que s'escorriá renovelava aquela anóncia del plan del salut global. Atal, annada après annada, las celebracions annalas del « jorn dels expiations » se succediguèron aital coma las de la fèsta primaverala de « la Pâque », fins al jorn ont Jèsus s'es presentat sus la tèrra per complir, a l'encòp, a la prima de nòstra annada 30, la velha de la Pâque oficiala, las ultimas fèstas de la fèsta de la « Pâque » josieva e del « jorn dels expiations ». La profecia de Dan.9:24 anóncia, precisament, en permetent de la datar, aquela darrièra « expiation dels pecats » que Jèsus es vengut realitzar, en s'ofrissent en victima voluntària. Aquí çò que l'àngel Gabriel a dich alara a Daniel dins lo verset 23 : « Quand as començat de pregar, la paraula es sortida, e veni per te l'anonciar ; perque ès un ben-aimat. Siá atentiu a la paraula, e compren la vision ! » Çò que Daniel deviá poder comprene, o pòdes pas tanben comprene ? La responsa es dins l'exortacion « siá atentiu a la paraula ! » e la rèsta es pas que question d'intelligéncia balhada o pas per Dieu, pel qual, debes èsser, coma Daniel, « un ben-aimat ». Gabriel ditz puèi al verset 24 : « Setanta setmanas son estadas fixadas sus ton pòble e sus ta vila santa, per far cessar las transgressions e metre fin als pecats, per expiar l'iniquitat e menar la justícia etèrna, per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. » Relevam que l'anóncia pren l'aspècte d'un ultimatum adreçat a la nacion josieva ; son mesprètz serà la causa de sa destruccion. Lo prèmi pagat per Jèsus es tant naut que pòdes comprene que son ofèrta de salut es pas facha sens condicion. E ja la d'èsser per Dieu, coma Daniel, « un ben-aimat », rend ridiculs e absurds las reivindicacions del salut presentadas pels èssers umans superficials e ipocritas. Lo programa de Dieu es ambiciós e deu èsser ben comprés, perque es eschich : « per far cessar las transgressions e metre fin als pecats ». Lo pecat se perlongant pertot sus la tèrra en nòstra epòca, pòriás creire que lo projècte de Dieu a mal escasut, mas t'enganariás perque a perfièchament capitat. Çò que te cal comprene, es qu'aquel projècte profiècha pas e beneficie pas qu'als « fòrça-aimats » de Dieu e son pas en efiech pas plan nombroses, rars dins totas las epòcas de la vida terrèstra. Mas per eles e per eles solament, Jèsus a efectivament mes fin al pecat original, eretat d'Adam, que justificava los dos mòrts successivas eretadas en consequéncia d'aquel pecat : la mòrt dicha naturala e carnala e la que fraparà los rebèls al jutjament darrièr après lor resurreccion : « la segonda mòrt » citada dins Apo.20:14 : « E la mòrt e lo sejoern dels mòrts foguèron getats dins l'estanh de fuòc. Es la segonda mòrt, l'estanh de fuòc. ». Quora a la practica individuala del pecat, s'estompa progressivament fins a desaparéisser entièrament a causa de l'amor ressentit per Dieu en Jèsus-Crist ; un « fòrça-aimat » de Dieu pòt pas mai pescar voluntàriament contra lo Dieu qu'aima e vòl servir fidèlment al nom de Jèsus-Crist qu'obten atal, la « fin del pecat » desirat e exigít per Dieu dins son plan del salut.

Lo messatge desliurat per l'àngel Gabriel es d'una susprenenta claror e simplicitat. E lo sol vel que demorava sus sos prepauses èra que Dieu anava venir sus la tèrra, el meteís, complir aquel darrièr « jorn dels expiations ». La seguida de son anóncia del verset 25, vai permetre a Daniel, e nòstre, de calcular la data de la venguda del Messias guida profetizat, amb las donadas reveladas : « Sàpia-o donc, e compren ! Dempuèi lo moment ont la paraula a anonciat que Jerusalèm serà tornada bastir fins a l'Onchat, al Conductor, fa sèt setmanas e seissanta doas setmanas, las plaças e los valats seràn restablits, mas en de tempses desplasents. »

Rampèli que Daniel a pas jamai demandat a Dieu quand deviá venir lo Messias. Dins sa longa e passionada pregària, voliá unicament saber quand los ebrèus deportats a Babylone pòrián tornar dins lor patria nacionala. Plorava sus Jerusalèm e son sant temple prestigiós e gloriós destruchés. Contra tota espèra e esperança, Dieu lo va arrancar a sa vision terrèstra de las causas en li revelant lo secrèt de son plan del salut que pausa sus la mòrt expiatòria del messias profetizat. Per aquela mòrt voluntària qu'ofrís per l'expiation una vida perfiècha divina e umana, Dieu va « menar la justícia etèrna » dont van poder profechar, exclusivament, los que ten per « sos fòrça-aimats ». Lo vèrb « menar » imatge meravilhosament plan aquela venguda del Crist que se ven presentar sus la tèrra per ofrir sa vida perfiècha siá, sa « justícia etèrna » perfiècha, en sacrifici. E possedissent la vida etèrna per sa divinitat, Jèsus s'es el meteís ressuscitat e pòt dempuèi ofrir a sos recrompats « fòrça-aimats » la vida etèrna que lor permetrà de viure, eternalament, dins sa companhiá, dins la dimension celèsta que serà a tèrme la de nòstra tèrra actuala, alara regenerada e glorificada.

En anonciant a Daniel las basas de la futura novèla aliança en Jèsus-Crist, Dieu confirma lo fach que la demostracion de l'experiéncia josieva de l'anciana aliança es estada complida e s'es acabada per la punicion de la deportacion del pòble e de sos caps a Babylone. Lo retorn en Israèl aurà pas mai per tòca que lo d'esperar la primièra venguda del Messias confòrmament a l'anóncia presentada a Daniel,

lo profèta de Dieu dont Jèsus citarà lo nom.

Lo temps d'aquela venguda pausa donc sus l'identificacion de la data de supòrt dels « 69 setmanas » d'annadas realas citadas siá, 483 annadas realas. La responsa es balhada dins Esdras 7:7 e concernís un decret ordenat per l'emperador Artaxerxes 1èr dich « Longas-mans », e aquel decret es datat de « la setena annada del rei », çò que designa l'an -458. Pontualament establida per aquel calcul siá, en l'auton de l'annada 26, Jèsus es dintrat dins son ministèri terrèstre, après èsser estat batejat per Jean. Tres annadas e sièis meses mai tard, siá « al mièg de la 70na setmana » profetizada, confòrmament a l'anóncia de Dan.9:27, per sa mòrt patida la velha de la Pâque de l'annada 30, a mes fin als rites sacrificiels animaliers de l'anciana aliança : « Farà una solida aliança amb mantuna per una setmana, e pendent la mitat de la setmana farà cessar lo sacrifici e l'ofrenda; lo devastator cometrà las causas mai òrras, fins que la roïna e çò qu'es estat resolgut fondon sul devastator. E sus l'ala seràn las abominacions de la desolacion e fins a una roïna entièra e çò qu'es estat resolgut vendrà sus la desolada ». Dins lo tèxt ebrèu original, la mencion « e sus l'ala » cibra l'accion religiosa e tròba son compliment dins las abominacions complidas pel regim catolic papal roman pendent las 1260 annadas de son regne despòta e crudèl sostengut per las monarquias europèas, mas sustot la de França, que Roma ten per sa « filha ainada ».

Las doas pèças del tabernacle ebrèu èran separadas per un vel que representa a l'encòp Jèsus-Crist e lo pecat coma « lo boc » dins la fèsta del « jorn dels expiations ». Representa lo pecat perque es el, lo pecat, que separa l'òme de Dieu e l'isòla sus la tèrra. Mas representa tanben Jèsus-Crist perque lo vel a doas fàcias, costat « luòc sant », pòrta l'imatge del terrèstre, e costat del « luòc plan sant » o « Sant dels sants », pòrta l'imatge del celèst. E Jèsus-Crist a portat dins sa natura e son experiéncia aqueles dos caractèrs del terrèstre e del celèst. Se presenta atal, coma lo vel del santuari, coma lo mediator que religa lo cèl e la tèrra en reconciliant Dieu amb l'òme « fòrça-aimat » a lo qual, perdona sos pecats al nom de la « justícia etèrna » perfiecha de Jèsus-Crist.

Dins Dan.9:24, Gabriel ditz a Daniel : « per sagelar la vision e lo profèta, e per onchar lo Sant dels sants. » Lo messias es atal anonciat al títol de « profèta ». Çò que serà confirmat per Jèsus dins sa parabòla dels vinhairons. Se presenta après de nombrós « profètas » que Dieu a adreçats a las autoritats josievas per los cridar a la penedença. E dins l'aparéncia terrèstra de son accion es un simple mas grand « profèta » que multiplica los miracles divins. Lo « scellage de la vision » designa l'aplicacion siá, lo compliment de la vision rendut concrèt pel ministèri de Jèsus-Crist. E lo « Sant dels sants » que deviá èsser « onchat » es encara el ; lo « Rei dels reis e Senhor dels senhors de la tèrra. » d'Apo.19:16 : « Avia sus son vestit e sus sa cuèissa un nom escrich : Rei dels reis e Senhor dels senhors. » Aplicada a Jèsus, aquela oncion s'es complida per la publicacion de sa victòria reconeguda dins lo cèl per Dieu en Paire e per sos àngels fidèls. Mas es tanben, segon lo rite del « Jorn dels expiations », l'oncion del cèl, puèi que son simbòl terrèstre nommat « luòc plan sant o Sant dels sants » deviá recebre sa sang versada per pagar lo rescat del pecat original e dels autres pecats comés pels recrompats elegits. En dintrat dins lo vertadièr cèl après sa resurreccion, Jèsus a portat sa justícia e non sa sang umana, e Satan e sos demònis celèstes son estats los primièrs a patir la consequéncia d'aquela oncion justícia profetizada. Son estats caçats definitivament de la dimension celèsta reservada unicament per Dieu e sas creaturas fidèlas, sas « fòrça-aimats », segon Apo.12:7 a 9 : « E i aguèt guèrra dins lo cèl. Michel e sos àngels combatèron contra lo dragon. E lo dragon e sos àngels combatèron, mas foguèron pas los mai fòrts, e lor plaça foguèt pas mai trobada dins lo cèl. E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. »

L'oncion profetizada concernís sustot Jèsus dont la victòria sul pecat e la mòrt l'introniza dins lo cèl al títol justificat de « Sant dels sants, Rei dels reis e Senhor dels senhors ». E sus la tèrra, lo temple de Jerusalèm desliura un darrièr messatge pontualament de la mòrt de Jèsus. Dieu senhala que sa mòrt es reconeguda e que la reconciliacion entre el e los recrompats elegits es validat : lo pecat lor es perdonat, causa que senhala en esquiçant de naut en bas lo vel que separa simbolicament lo cèl de la tèrra .Tre aquel moment, lo temple terrèstre a acabat son ròtle simbolic profetic. E la confirmacion serà balhada per la benediccion de la Glèisa o l'Amassada bastida sus Crist e sos dotze apòstols. Lo temple de l'aliança novèla es aquel còp, unicament, espiritual, e las pèiras que l'edifican sonumanas dempuèi Jèsus fins al darrièr recrompat elegit abans la fin del temps de gràcia collectiva e individuala.

Lo plan del salut èra simbolizat pels elements presents dins aquel santuari. Imatge profetic de l'elegit recrompat, mas tanben dels principis meses en aplicacion dins lo sacerdòci celèst de Jèsus-Crist, lo sacrificateur dintrat sul pòrge del santuari encontrava l'autar dels sacrificis que revèla l'acusacion del pecat de l'òme. Puèi avançant cap al tabernacle èra lavat e banhat dins la tina de las ablucions apelada « mar » imatge de la mòrt ; de primièra, e de la segonda a la quala serà pas somés perque Jèsus l'a justificat. Dins l'aliança novèla aquel banh es lo del baptisme pel qual l'òme s'engatja oficialament de cap a Dieu e confirma sa demanda d'estatut d'esclau que se plaça al servici de Dieu

en Jèsus-Crist. Pòt alara dintrar dins lo tabernacle e tròba a sa drecha la taula dels dotze pans de proposicions, imatge del còs de Jèsus-Crist consumit simbolicament jos forma de pan non levat dins lo rite de la santa Cène. A son esquèrra, se ten lo candelier a sèt brancas que simboliza l'Esperit sant e lum de Jèsus-Crist ; la chifra sèt essent lo simbòl de la santificacion. Al centre de la pèça, de cap al vel séparateur, lo sacrificeur tròba l'autar dels perfums que simboliza l'odor agradiva que prenon, per Dieu, las pregàrias de sos fòrça-aimats presentadas al nom de Jèsus-Crist : Jèsus avent el meteís incarnat lo primièr del nombre dels « fòrça-aimats » de Dieu, abans sos elegits recrompats

Dins la pèça defenduda a l'òme, perque simbòl del cèl, lo fons de la paret es cobèrt sus tota sa largor e sa nautor de 20 coidadas, per las alas desplegadas de dos àngels que se rejonhon al mièg de la pèça, al dessús del propitiatoire qu'es un autar pausat sus l'arca de l'aliança contenen las doas taulas dels dètz comandaments de Dieu. Las alas dels àngels confirman lo simbòl del cèl e de la religion que balha son sens a l'expression « jos l'ala » citada dins Dan.9:27. E l'aspècte de l'ensemble plaça, en ròtle central, los dètz comandaments de Dieu dont la transgression necessita, per èsser perdonada, la mòrt del Messias sus l'autar siá, lo propitiatoire, imatge de la crotz del Crist. Es sus aquel autar, qu'a la sola escasença de la fèsta annala del « Yom kippour », la « sang » del « boc » tuat devíá èsser portat e depausat per aspersion. Retrobam donc dins aquel imatge del cèl tot l'ensenhament del plan del salut complit sus la tèrra per Jèsus-Crist. Al costat de l'arca, i aviá tanben lo rotlèu escrich per Moïse jos la dictada de Dieu e la verga d'Aaron qu'aviá florit, e çò que pren per ieu e mos messatges uèi una importància particulara, un vas contenant un « omer » de la « manna » donada al desèrt per Dieu per noïrir los ebrèus.

Dieu confirma atal l'importància que balha a aquelas causas plaçadas prè de l'arca de son aliança. La « lei de Moïse » gardarà una valor perpetuala pels abitants de la tèrra. Lo baston d'Aaron o « verga d'Aaron » rampèla que Dieu balha autoritat a sos profètas e Amos 3:7 nos confirme aquela importància en disent : « perque lo Senhor, YaHWÉH, fa pas res sens aver revelat son secrèt a sos servidors los profètas » Pertocant la « manna », nos ensenhe nòstre besonh continual de nos noïrir de paraula del Dieu que perlonga o fa cessar la vida de nòstras armas. Perque se la noïridura terrèstra permet de perlongar las fòrças del còs fisic de nòstra vida terrèstra, la noïridura espirituala balhada per Dieu va permetre, ela, de perlongar eternalament la vida de nòstra arma. La comparason establís la valor que merita aqueles dos tips de noïridura, mas segur, per valorizar la causida que perlonga la vida dins l'eternitat, cal creire a l'existéncia d'aquela possibilitat e per aquò, cal aver la vertadièra fe que, sola, Dieu pòt benesir e noïrir.

Demòra encara una causa a relevar dins l'aspècte d'aquel santuari ebrèu, es la preséncia de l'aur que recobris tot, las parets, los postèls, e que recobris totes los elements depausats dins aquel santuari. Per Dieu, l'aur a pas cap de valor mercanda o financièra, mas la rason de son emplec es unicament son caractèr inalterable. Dieu a creat aquel material unicament per aquel critèri inalterable amb la tòca de ne far lo simbòl de la sola fe qu'accepta e que l'encanta. Es çò qu'ensenhan aquelas paraulas sortidas de la boca de Pierre dins 1 Pierre 1:7 : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà, » Lo messatge divin es clar, la fe dels que vòl e pòt salvar per la justícia del Crist deu èsser inalterable e deu pas donc a cap de prèmi se daissar aflaquir per la seduccion, la fòrça, o tot autre mejan tal coma lo descoratjament o la pigresa. Dieu benesís e aprècia unicament la perseverança e la paciéncia activa. Dins aquela construccion, los postèls que forma l'emprenhat exterior del pòrge e del luòc sant an una basa « d'airain » que simboliza lo pecat terrèstre que se va perlongar fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist. Son incarnation aguèt per tòca de dintrar en contacte dirècte amb los umans pecadors.

Dins aquel meteís luòc sant, de motius apareisson sul vel en colors blau e roja ; lo blau pel caractèr celèst e lo rog per la color del pecat qu'es la de la sang umana e animala. Esaïe 1:18 confirma, disent : « Venètz e plaidegem ! dich YaHWÉH. Se vòstres pecats son coma lo cremesin, vendràn blancs coma la nèu ; se son rogs coma la porpra, vendràn coma la lana. » En mai, Jèsus es vengut sus la tèrra per portar los pecats de sos elegits per tal de los expiar a lor plaça. E aquel messatge foguèt desliurat simbolicament quand los romans getèron sus las espatlas del Crist una tunica roja per confirmar son títol de rei dels josieus abans d'enfonsar sus son crani una corona d'espinas coma corona reiala. Lor crudèla trufariá portava un messatge divin plan real perque èra realament lo « rei dels josieus », e mai encara, èra lo « Rei dels reis e lo Senhor dels senhors » als multiples « coronas o diadèmas », segon Apo.19:12 : « Sos uèlhs èran coma una flama de fuòc ; sus son cap èran mantun diadèma ; aviá un nom escrich, que degun coneis pas, s'es pas el meteís ; ».

Lo santuari es vengut una pèira d'achoppement per l'Adventisme naissent. Ja, una marrida traduccion li a fach injustament tenir un ròtle dins lo decret de Daniel 8:14, pendent la construccion de las basas doctrinalas de l'Adventisme del seten jorn. Quand los compren pas, l'òme religiós pren las paraulas e los imatges de las visions divinas dins lor sens literal, oblidant aquelas paraulas de

Jèsus, citadas dins Jean 6:23; « Es l'esperit que vivifica ; la carn servís pas de res. Las paraulas que vos ai dichas son esperit e vida. » La subtilitat espirituala es una especialitat de l'Evangèli de Jean, l'ai fòrça legit e escotat en enregistrament audio, de maniera que sa nauta espiritualitat m'es venguda familiara. E soi pas donc pas tombat dins la trapèla del littéralisme dins lo qual s'achoppent fòrça cresents. De maniera qu'en dintrant dins l'Adventisme ai sulcòp sasit lo ròtle simbolic del santuari ebrèu realizat segon lo modèl que Dieu a fach veire, en imatge virtual dins una vision bastida dins aquela tòca, a Moïse mentre qu'èra al prè de Dieu sus la montanha del Sinai. L'Adventisme s'es impregnat de l'idèa que i a dins lo cèl un santuari qu'a servit de modèl per bastir lo de la tèrra. Mas soi convencut qu'es pas lo cas e que lo santuari terrèstre pòrta pas qu'un messatge simbolic e profetic util, unicament, fins al retorn en glòria de Jèsus-Crist. Perque en fach, Dieu a balhat mantun sens a aquel santuari. E en primièr, Jèsus a comparat son còs a un temple, puèi Paul nos apren que la Glèisa es lo còs del Crist, e n'es tanben tot parièr de faïçon individuala, nòstre còs es tanben lo temple de Dieu dins lo qual, en Jèsus-Crist, Dieu ven abitar en nosautres. Retrobam atal lo projècte profetizat per Dieu dins Exo.25:8 ont ditz a Moïse : « Me faràn un santuari, e abitarai al mièg d'eles. Faretz lo tabernacle e totas sas ustensilhas segon lo modèl que te vau mostrar. » Lo santuari de l'anciana aliança fasiá pas que profetizar lo projècte de Dieu d'abitar dins l'arma de sos elegits. Dins aquela anciana aliança, los ebrèus son pas estats seleccionats coma elegits e aquí perqué, en òmes ordinaris e rebèls, an pas suportat que Dieu viva al mièg d'eles e o an volgut remplaçar per un rei coma los pòbles pagans de lor epòca. Tre que lo pòble religiós es organizat en collectivitat, la malescaduda es assegurada, perque l'aliança josieva e las alianças crestianas an totas mal escasut, successivament, collectivament, perque lo projècte de Dieu pòt pas capitar qu'individualament. E n'es atal tot lo long dels 6000 ans de sa seleccion d'elegits terrèstres, e dins 1 Agacin 11:17, l'apòstol Pau ne testimònia ja a son epòca : « En balhant aquel avertiment, çò que lògui pas ponch, es que vos assemblatz, non per venir melhors, mas per venir piègers ».

Lo ròtle del santuari a donc estiu de metre en scèna lo plan del salut preparat per Dieu, e los nombroses elements qu'o compausan an pas per tòca que de nos revelar las causas a las qualas Dieu balhe una importància vitala. Descobrir los secrèts que concernisson aquel santuari torna donc a aumentar nòstra coneissença del vertadièr Dieu creator, perfiech dins l'amor e la justícia, e de descobrir la nòrma de son jutjament, per cada epòca viscuda.

Pels besonhs provisòris del moment, en 1844, Dieu a balhat la vision de Jèsus oficiant en Sobeiran sacrificeur dins un santuari presumit celèst, a tres Adventistas. Jèsus a pas fach qu'utilizar aquel imatge per adreçar als Adventistas benesits lo messatge denonciant lo retorn de la practica del pecat dins la Glèisa crestiana. L'imatge balhat, la de l'accion restacada al « jorn dels expiations », daissava entendre que lo pòble infidèl aviá restabliguèt la situacion dels pecadors tala coma èra abans sa mòrt expiatòria. En tornant dins lo pecat, en 313, la religion crestiana aviá traït lo pacte de l'aliança novèla, e per la vision balhada, los Adventistas aurián degut comprene que Jèsus refusava sa gràcias als crestians que practicavan los pecats eretats la glèisa papala romana. A aquela epòca, la falsa traduccion de Daniel 8:14, « lo santuari serà purificat » preniá tot son sens, perque « lo santuari » espiritual que designa collectivament la Glèisa del Crist devíá èsser « purificat » per l'abandon dels pecats romans. Mai tard, cap a 1991, Dieu m'a conduch a tornar a aquel verset de Daniel 8:14 sa traduccion corrècta : « la santetat serà justificada ». Aquela remesa en question de la « santetat » concernissiá precisament la falsa « santetat » de la glèisa adventista oficiala, d'aquela epòca. M'avent fach anonciar son retorn per 1994, Jèsus a pas retrobat en 1991 la fe demostrada pels Adventistas de 1843 e 1844 quand recebèron la meteissa anòncia ; en consequéncia, a vomit aquela « santetat » indigna après la data 1994 e li a refusat sa « justícia ». E tre la debuta de l'annada 1995, en signe de confirmacion d'aquel regèt, l'adventisme oficial es dintrat dins l'aliança protestanta qu'onora lo jorn del repaus roman : lo dimenge del vertadièr primièr jorn segon Dieu.

Pontualament ont lo desenvolopament de l'informatica e de l'electronica permet a l'òme de bastir de robòts actius, podèm, mai que jamai, realizar quant sa creacion de l'òme revèla l'immensa glòria del Dieu viu. Perque se l'òme assigna e « programa » de las tacas a emplenar per sos robòts, abans el en o creant, Dieu n'a fach tot aïtant, a aquela enòrma diferéncia prè qu'a balhat a sa creatura una vida liura e independenta, capabla de fixar sas causas e davant, a aquel títol, n'assumir totas las consequéncias.

Lo santuari entièr èra en fach l'imatge de la creatura umana perfiecha facha a l'imatge de Dieu tala coma a pas existit que dos còps, la primièra dins lo primièr Adam pur e innocent, e la segonda, dins lo segond Adam, dins la perfiecha puretat de Jèsus-Crist. Lo « santuari » èra l'imatge del « programa » que Dieu aviá per l'òme en lo qual son Esperit podí a pòir a tèrme abitar. Lo luòc sant èra l'imatge del còs uman e « lo luòc plan sant o Sant dels sants » simbolizava aquela coabitacion divina que prenguèt fin a causa del pecat de l'òme. En consequéncia, lo vel infranchissable es tombat del cèl

separant l'òme de Dieu coma las doas pèças del santuari. Aquí perqué, en expiant lo pecat de sos elegits, Jèsus lor a ofèrt lo benefici de sa « justícia etèrna » ; çò que Dieu a confirmat en esquiçant lo vel del temple, metent atal fin a aquela separacion entre el e sa creatura recrompada, apelada, e elegida, dins la quala va restaurar l'imatge de Jèsus-Crist siá, l'imatge de Dieu. E a aquel estadi, lo plan del salut preparat per Dieu atenh sa tòca e se complís perfiechament en ofrissent a Dieu e sos recrompats un bonaür perfiech rendut possible, que se va perlongar eternalament, tre la debuta del seten millenari que ven a la prima de l'annada 2030.

Se nòstre còs es lo santuari de Dieu, aquel còs es alara d'una plan nauta santetat. E podèm atal comprene melhor que sèm tenguts d'onorar aquel còs, d'o respectar per tal de li nòser pas. Aquel messatge èra estat clarament comprés e exprimit per Paul dins 1 Agacin.6:19 : « Sabètz pas que vòstre còs es lo temple del Sant Esperit qu'es en vosautres, qu'avètz rebut de Dieu, e que vos apartenissètz pas ponch a vosautres meteisses ? » La causida de nòstra noiridura es pas donc pas innocent, perque nòstre còs es fach de çò que nos manjam e n'es tot parièr de noiridura de nòstre esperit, dont lo besonh vital es la paraula de Dieu e sos ensenhaments siá, « lo pan » o « la manna » de nòstra existéncia.

Aquelas Vertats son estadas clarament demostradas e explicadas tanben, se qualqu'un los vòl contestar, o pòt far mas serà a sos dépens, perque fin finala, serà confrontat al Dieu Creator en persona que li balharà tòrt e o condemnarà. Poirà pas mentre que plànher, tròp tard, de s'èsser mostrat tanben negligissent, imprudent o arrogant.

Vertats dificilas a ausir mas bonas a escotar

Al títol de servidor de Dieu en Jèsus-Crist, partegi amb el la guèrra que l'opausa a la pensada umanista terrèstre. Tanben, armat de la coirassa de sa justícia, de l'escut de la fe, del casco del salut, e de la cench de sa vertat, me sasissi de l'espasa de son Esperit sant per combatre e denonciar la falsetat e l'injustícia que caracterizan fonamentalament la societat umana terrèstra.

Mas abans d'evocar los diversès aspèctes de l'injustícia umana, viram nòstra atencion cap a l'unic modèl de perfiecha justícia que Dieu representa e qu'es vengut incarnar en Jèsus-Crist a la popa meteissa de l'umanitat pécheresse. Tornam a la debuta de totas sas creacions de cara e cara liures. Dieu balha una totala libertat a totas las creaturas que va crear. Perqué agís atal ? Perque es asseditat d'amor e vòl ressentir l'amor liurament balhat per sas creaturas. Ailàs, aquel projècte meravilhós va portar un inconvenient inevitable : dins sa libertat, la creatura pòt tanben aimar pas Dieu e se rebellar contra el. Dieu o sap, mas son desir d'amor es mai fòrt que los problèmas de las rebellions. De tot biais, a tèrme, daissarà pas viure eternalament que las creaturas que se'n seràn mostradas dignas. Pasmens, la destruccion de las vidas rebèllas li pòt èsser imputada coma una accion injusta, puèi qu'a el meteis balhat a sas creaturas, la libertat de se rebellar contra el. Los destruire sistematicament seriá possible, mas agiriá alara, coma un tiran, coma l'umanitat ne va mai tard produire en grands nombres. E aquí, se presenta lo nos del problèma que Dieu deu resòlre e desfar. Aquel problèma ten a son caractèr e sa natura perfiechament justícia e amor, perque es tan perfiechament l'un e l'autre, que li es impossible de cometre una accion que poiriá jutjar el meteis injust. En fach, per èsser mai clar encara, disèm que Dieu pòt pas res exigir de la part de sas creaturas qu'exigisca pas de per el. Tanben, çò va formar lo projècte de dintrar dins la nòrma de la vida umana, per provar qu'exigís pas de sos elegits que çò dont s'es mostrat capable el meteis, dins las meteissas condicions de vida umana. E pel grand Dieu creator, es una règle e una lei permanenta, etèrna, coma son existéncia. Dins tota la Bíblia, Dieu rampèla son exigéncia de justícia, mas aquela nòrma es tan perfiecha e nauta que l'èsser uman arriba pas a la definir tala coma es. Es pas sens rason que dins sas béatitudes, en Jèsus-Crist, Dieu a dich : « Urós los qu'an fam e set de justícia, perque seràn sadols ». Los regims formats sus la tèrra, tanben diferents e opausats sián, son incapables de respondre per contentar aquela « fam e set de justícia » perfiecha. Que pòt esprovar aquela « fam e set » de vertadièra « justícia » ? Los elegits, los fòrça-aimats, los que pòrtan a lor Creator, l'amor qu'es vengut ganhar e meritar per l'ofrenda de sa vida, macada e crucificada per expiar lors pecats. E aquí encara, dins aquela demostracion, d'abnegacion totala, Dieu davança sa creatura e fa pròva de la fòrça e de la poténcia de son amor per ela, en mena qu'a son torn, es en drech d'exigir la reciprocitat de sa part. Dins son ensenhament, Jèsus se plaça totjorn davant, en primièr, perque exigís de sos elegits que se mòstren capables d'agir coma l'a fach per eles. La tria granda que Dieu realiza al nom de Jèsus-Crist pòt pas seleccionar que d'èssers qu'aiman e partejan totalament son sens de la perfiecha justícia. E o repetissi, son sens de la justícia es tan total que se pòt pas permetre d'agir el meteis injustament. Es per aquela diferéncia que se distinguís de sas creaturas rebèllas celèstas e terrèstras, aiçò en incarnant sa natura perfiecha dins l'òme Jèsus en lo qual revèla tota sa beutat morala. Dieu es tan

perfièchament amor e justícia que son governament pòt pas qu'èsser bastida sus l'idèa del despartiment e del perfièch partege. Es donc plan una vertadièra demostracion de l'ideal celèst etèrn que Jèsus es vengut demostrar en se fasant servidor de sos servidors. E aquí encara, dins aquela accion concrèta e visibla, s'es distinguit dels falses servidors qu'o an pretendut servir e o seguir. Tota la leiçon que Jèsus a volgut balhar a sos elegits, per fin que sàpian e conescan la nòrma de vida que lor prepausa, ten en sos prepauses citats dins Jean 13:13 a 17 : « M'apelatz Mèstre e Senhor ; e vosautres dichas plan, perque o soi. Se donc vos ai lavat los pès, ieu, lo Senhor e lo Mèstre, vos devètz tanben lavar los pès los unes als autres ; perque vos ai balhat un exemple, per fin que fagatz coma vos ai fach. En vertat, en vertat, o vos disi, lo servidor es pas mai grand que son senhor, ni l'apòstol mai grand que lo que l'a enviat. Se sabètz aquelas causas, sètz uroses, baste que los practicàvètz. » E lo subjècte de mon estudi es entièrament confirmat per aquela frasa dicha per Jèsus : « perque vos ai balhat un exemple, per fin que fagatz coma vos ai fach ». L'exemple que Jèsus balha a totes los que van legir sas paraulas, es un modèl de la perfiècha umilitat qu'encara, l'òme a fòrça pena a arrestar tant son nivèl es naut. La causa es dificila de comprene per un èsser uman, mas tanben poderós e gloriós qu'el siá, Dieu a pas en el una onça d'orguèlh. Es gloriós d'èsser çò qu'es, perque aquela glòria es legitima, justa e meritada, mas aquela glòria atenh pas lo nivèl de l'orguèlh. En Jèsus, Dieu l'a demostrat, espròva pas lo besonh de s'auçar al dessus dels autres, perque son plaser es dins lo despartiment e la vertadièra egalitat. L'experiéncia del lavement dels pès es un modèl perfièch de l'abaissament dont s'es mostrat capable. E lo que se mòstra capable d'agir coma el sens ressentir lo mendre malaise o la mendre reticéncia es senat provar que parteja lo nivèl d'umilitat requerit per Dieu per l'elegit que deu partejar son eternitat. Trobarà dins lo reialme celèst etèrn en Jèsus e sos autres elegits, lo companh ideal que permetrà una vida collectiva etèrna sens nivòl, sens esquinç, sens disputa. La leiçon de çò lavement dels pès es pas coma Jèsus la precisa qu'un exemple ; çò que significa qu'aquela umilitat se deu pas restrénher a aquela ceremonia religiosa, mas que deu representar un critèri de caractèr permanent e constant de la vida entièra de l'elegit. L'exigéncia de Dieu d'aquela perfiècha umilitat facilita sa tria, perque raras, fòrça raras, son los èssers celèstes e terrèstres que manifèstan aquela abséncia d'orguèlh e aquel naut nivèl d'umilitat. E es urós que Dieu se daisse pas enganar pel fals semblant dels comportaments umans dins los rites religioses. Perque aqueles rites servisson de mascas darrièr los quals, regna la mai perfiècha ipocrisia. Mas urosament, Dieu non benlèu enganat per persona, e son jutjament basat sus la coneissença de la pensada umana li assegura una tria perfièchament justa e capitat.

Per resumir çò que ven d'èsser dich, retenèm l'idèa qu'al contra de sa creatura que se pòt mostrar injusta, Dieu o pòt pas, essent dins sa natura, perfièchament justa e amor. Poiriá èsser just sens èsser amor ? Non. Poiriá èsser amor sens èsser just ? Pas mai. Tanben se pòt dire que son amor es justícia e que sa justícia es son amor. Mas comparar l'amor a la justícia balha a aquel amor una nòrma plan diferenta de la que l'umanitat li balha. Pels èssers umans l'amor es ressentit coma un sentiment. Ne seriá diferent per Dieu ? O pensi pas, perque lo sentiment es una creacion divina que Dieu pòt esprovar el meteís, puèi que cerca aquel sentiment agradiu per el e sos « fòrça-aimats » a los quals balha vida. Lo sentiment es donc legitim, mas segon Dieu, a pas aquela legitimitat que dins son acòrdi amb la perfiècha justícia. E es aquí que se presenta lo problèma de l'umanitat e dels àngels copats de Dieu, separats los unes e los autres d'el, pel pecat, l'actitud rebèlla contestatària e mespresanta.

Dins nòstra umanitat, se parla fòrça amor, s'o canta, o filma, e l'exalta, en vèrms o en pròsa. Mas al nom de l'amor, se tua, se destrutz tanben de vidas. E Dieu el meteís acabarà per liurar a la « segonda mòrt » las vidas celèstas e terrèstras rebèllas per amor de sos elegits. Coma lor poiriá ofrir una vida etèrna de bonaür, sens aquela eliminacion totala e definitiva del mal ? Aquel bonaür seriá impossible, mas lo projècte de Dieu serà tengut. Balharà a sos elegits lo bonaür promés al prètz de la destruccion de tot esperit rebèl, ingrati e malfasent.

Sus la tèrra, los èssers umans subliman l'amor « éros » grèc, aquel amor carnal, que condutz los umans mascles e femèls a s'apariar. En teoria, un sentiment d'amor partejat deuriá èsser la causa d'aqueles acoblaments, mas lo mai sovent, lo sentiment ressentit es pas qu'una passion passagèrament inspirada pels demònis, que profièchan de lor invisibilitat e de l'incredulitat de lors victimas umanas, per lor far esprovar de sensacions que provòcan en elas. Ignorant lo mai sovent l'existéncia d'aqueles demònis, los cobles formats son totalament dependents de la voluntat d'aqueles demònis que lor pòdon permetre de viure mai o mens longtemps dins un sentiment passional partejat, puèi de lor inspirar un prigond fàstic l'un de cap a l'autre. En consequéncia, lo nombre dels divòrcis aumenta e los èssers umans voludats e enganats prenon de distància amb l'engatjament del maridatge. Se pòt atal ja comprene qu'aquel modèl de vida ne coble correspond pas a la nòrma del modèl ideal que Dieu li a volgut balhar. E aiçò a bon drech anar, perque son modèl concernís pas que l'amor partejat entre Crist e sa Glèisa, son Amassada d'elegits recrompats per sa sang. Lo modèl del

coble uman terrèstre èra condemnat d'avança a mal escaire, a causa de las mancas de caractèr de l'un o l'autre, quitament de las doas personas apariadas. Atal, lo modèl, « Adam e Eve », èra condemnat a mal escaire, mentre que lo modèl del novèl Adam, « Crist e son Elegida », anava èsser sublimat per l'eternitat.

Una bona rason de veire lo coble uman mal escaire ten dins l'abséncia de lor sens de la justícia. Un vertadièr apelat destinat a l'eleccion divina se pòt pas permetre d'engañar son esposa e recipròcament, la femna caracteriza d'elegit pòt pas engañar son marit. Per un elegit, l'engana es una accion diabolica totalament condemnada per el e per Dieu. Mas pels umans normals, l'engana es legitima, puèi que fan pas que seguir las causidas ressentidas dins lor arma. N'es tot parièr a prepaus del desviacionisme sexual qu'es a l'origina de las revolucions LGBT e autras perversions mentales e morales. Tot çò que l'uman ressent o espròva es legitimat, pel rasonament scientific dels òmes e de las femnas que preval en la matèria. La Bíblia condemna clarament aquelas causas, mas aquò rai, es ela meteissa, siá ignorada, siá mespresada, quitament pels que la legisson. Alara, coma de motons seguidors, las massas umanas, un moment reticentas, acaban per acceptar e legitimar, l'inacceptable, odiós, escandalós e òrre per Dieu e sos elegits.

Trepejant lo pur amor divin, l'umanitat exalta l'amor umanista. E ja, devi denonciar lo caractèr impiu d'aquel tèrme umanista que domina dins los esperits de l'umanitat actuala. Què l'umanisme ? Es l'opausat, lo contrari absolut del deïsme que reconeis al Dieu creator son estatut de Rei dels universes creats per el, principi de pensada a lo qual soscrivi e pel qual trabalhi espiritualament. Son contrari es donc l'umanisme que fa d'òme o beguèt e lo mejan que justifican l'existéncia de la vida. Dins aquela vision de las causas, Dieu a pas de plaça. Es entièrament ignorat. E aquela situacion nos permet de comprene melhor perquè Dieu a causit de demorar invisible. Perque visible, l'umanitat seriá estada obligada d'obesir a Dieu, non per amor, mas perque mesa dins l'impossibilitat d'agir autrament. Atal, gràcias a aquela invisibilitat, Dieu favoriza la libertat liberticide que condutz l'umanitat a avançar totjorn mai luènh dins sos excèsses e sas abominacions. Aquela invisibilitat èra donc necessària per justificar sa tria de las armas creadas. Dins Apo.20:12-13, Dieu rampèla aquela terrifiante fasa de son projècte, la del jutjament darrièr : « E vivi los mòrts, los grands e los pichons, que se tenián davant lo tròne. De libres foguèron dobèrts. E un autre libre foguèt dobèrt, lo qu'es lo libre de vida. E los mòrts foguèron jutjats segon lors òbras, segon çò qu'èra esrich dins aqueles libres. La mar tornèt los mòrts qu'èran en ela, la mòrt e lo sejoern dels mòrts tornèron los mòrts qu'èran en eles ; e cadun foguèt jutjat segon sas òbras. » Aquelas « òbras » seràn estadas manifestadas, concretament e publicament, a causa de sa causida de demorar invisible e es en foncion de lor nòrma que, dins sa tria, Dieu a jutjat lors autors dignes de la « segonda mòrt » d'aquel jutjament darrièr. Es unicament aquela invisibilitat qu'a favorizat los excèsses de la libertat e se pòt atal comprene quant aquela causida revèla la saviesa de Dieu que pòt atal confondre sos enemics celèstes e terrèstres, los condemnar e los destruire, fin finala, en tota justícia perfiecha, reconeguda e aprovada per totes sos àngels fidèls e sos elegits recrompats egalament a causa de lor fidelitat. Perque es bon de rampelar al mond frivòl e adultèr que Dieu benesis particularament la perfiecha fidelitat e condemna l'infidelitat coma l'indique aquel verset de Mal.2:14 : « E vosautres dichas : Perqué ?... Perque YaHWÉH es estat testimòni entre tu e la femna de ta joventut, a la quala ès infidèla, malgrat que siá ta companha e la femna de ton aliança ».

Dins son fals amor, l'umanisme plaça al dessus de tot, la valor de la vida umana. Mas precisi qu'aquel umanisme s'es format e a atench sa forma actuala après 78 annadas de patz pel territòri europèu occidental siá, dempuèi lo despartiment de Yalta de 1945, complit en Crimèa, l'objècte principal reivindicat pels ucraïnians e los russes que se la disputan en se combatent ; e aiçò, al prètz de plan nombrós mòrts dins los dos camps. Se pòt atal comprene la lentor del desenvolopament d'aquela guèrra qu'a vocacion, a tèrme, de destruire las nacions europèas occidentalas e d'autras poderosas nacions paganas de la tèrra. Es la pensada umanista que, cresent aver atench un desenvolopament irreversible, a conduch nòstres dirigents occidentals a intervenir darrièr los USA, per armar los combatents d'Ucraïna. Ignòran qu'an atal engatjat lor destin e deuràn patir la colèra del camp rus e de sos aliats musulmans.

Dins un embornament meritat, de las decisions nefastas e damageables son estadas presas en França per de rasons umanistas, tala coma la guèrra menada contra lo guida Kadhafi dominator de Libia. França l'a combatut per protegir la vida de la poblacion de l'Èst de Libia ganhada en granda partida ja, per la causa islamista del grop Estat Islamic. Lo menaire libian los voliá destruire e los avalir, los franceses l'an empachat d'agir e se son retrobats, eles meteisses, puèi, a combatre aquela dralha islamista a Mali. Cadun pòt relevar lo ridicul de la situacion per França e sos dirigents politics qu'an atal demostrat lor manca de perspicacitat e de coeréncia governamental. Mas, la malediccion divina del país França e de sos aliats de l'OTAN es estada atal renduda visibla o detectabla. França, que Dieu a presa per cibla de sa guèrra dempuèi son primièr rei Clodovèu 1èr, deurà beure fins a la

liga, la copa del vin de sa colèra que li a preparada. Sos enemics, de jorn en jorn mai nombrós, dominaràn sus ela fins a la destruire aital coma sos partenaris europèus.

L'umanisme protegís la vida umana que li nòtz. Perque la valor balhada a la vida de l'òme es tan nauta que defend l'execucion mortala autorizada e aconselhada per Dieu qu'a dich dins Deu.24:7 : « Se se tròba un òme qu'aja raubat l'un de sos fraires, l'un dels mainatges d'Israèl, que n'aja fach son esclava o que l'aja vendut, aquel raubaire serà punit de mòrt. Tiraràs atal lo mal del mièg de tu. ». E siá certan, qu'en 2023, Dieu ordena encara la meteissa pena mortala per aquela accion, perque el « cambïa pas », coma l'afirma dins Mal.3:6 : «Perque soi YaHWéH, cambïi pas ; e vosautres, mainatges de Jacob, sètz pas estats consumits. » La consequéncia de la proteccion de la vida, dels tuaires e dels raubaires, es la profusion del mal que se multiplica a tal ponch que las presons son emplenadas e pòdon pas mai aculhir los multirecidivistas que i deurián dintrar. La societat umana es pauc a cha pauc ganhada per un càncer que la devòra lentament, progressivament mas segurament. E aquela remesa en question de la condemnacion a mòrt judiciària es deguda a aquela pensada umanista que se defend de tirar la vida a un èsser uman, quitament essent lo pièger dels murtrièrs.

Dins sa saviesa, Dieu a instaurat la pena de mòrt, non a causa d'una quala que siá marridesa, mas per necessitat ; aiçò dins la meteissa logica que condutz un cirurgian a seccionar un membre ganhat per la gangrena. La clau d'aquela necessitat es dins la tòca perseguida e recercada dins aquela expression divina : « Tiraràs atal lo mal del mièg de tu. » Perque mai encara que lo ben, qu'es plan tròp rar, lo mal se desvolupa e evolua, fins a dominar entièrament lo còs de la societat umana. Mas en foncion de las causidas operadas, l'umanitat pòt pas escapar a son destin final que Dieu presenta als elegits de son camp coma una pròva que son jutjament portat contra aquel modèl èra perfiechament justificat. Es per ofrir aquela demostracion a son camp eretièr de la vida etèrna que Dieu a creat la tèrra e sos abitants. Tot se passa donc confòrmament a son programa, los « fòrça-aimats » elegits e los marrits rebèls descasuts pòrtan los fruches de lors diferentas naturas.

Lo grand Dieu creator presenta una perfeccion de caractèr que compòrta pas ni feblesa ni excès per fòrça. se daissant pas influenciar per sos sentiments, coneis pas que lo principi de la necessitat. Es a aqueste prepaus que l'umanisme va al delà de las accions divinas quand regèta e regèta lo principi de la condemnacion a mòrt de l'èsser uman culpable que la merita. Lo marrit vei sa pena commuée ne pena de preson dont ressortirà abans la fin del temps previst per bona conducha. Sabent que lo malfaitor es possat a l'accion pels esperits démoniaques, aqueles demònis van pèdre la possibilitat de tirar profièch del malfaitor mes fòra de la societat e donc empachat de li nòser. Pendent lo temps de sa detencion, van donc s'ocupar d'una autra victima, e reprendràn lors accions nefastas amb lo primièr malfaitor tre sa sortida de preson. L'intensificacion del mal es donc dirèctament la consequéncia de l'incredulitat umana que demòra incapabla de resistir als demònis dont ignòra l'existéncia o refusa de creire a lor existéncia. Las personas annadidas se morisson e desapareisson mas de las naissenças de mainatges pecadors los venon remplaçar. Naissent en Occident, dins una societat pervertida e convertida al mal, los mainatges faràn pièger que lors parents e lors pepins, al ponch que lor conversion religiosa a las nòrmas divinas seràn vengudas impossiblas. Per Dieu, l'ora de metre fin a l'ofèrta de sa gràcia serà alara arribada.

Après la mòrt collectiva del deluvi, la mòrt dels cananèus constituís l'exemple d'un genocidi de massa complit per la necessitat de protegir lo pòble ebrèu que s'installava sus la tèrra de Canaan, per ne far son sòl nacional. E dins aquel genocidi, Dieu compliguèt la darrièra malediccion que frapèt Canaan, lo filh de Cham, filh de Noé, que se trufèt de son paire que, rendut briac pel chuc de rasim alcoolisé de sa vendémia, se mostrèt nud al mièg de sa tenda. Dieu profechèt d'aquela falta de Cham per profetizar, sus Canaan, la destruccion de sos descendents, necessari per balhar lor tèrra a son pòble Israèl. Mai que tot èsser uman encara en vida, Dieu coneis e estima la valor de la vida de sas creaturas, mas a son nivèl, sola la vida etèrna es importanta. E las creaturas que partejan pas sas nòrmas de vida pèrdon tota valor a sos uèlhs. Per la salvagarda de son Israèl, los cananèus idolatras devián imperativament desaparéisser. Dins sa creacion, Dieu es a l'imatge del « leon » que tua pas que per la necessitat de se noïrir. A l'opausat, imatge del drac e del rebèl, lo « tigre » calada per plaser de tuar, en mai de son besonh de noïridura. E lo « gat » de nòstras demoranças facha tot parièr amb la mirga capturada.

A l'imatge de l'idolatria dels cananèus, la concepcion de l'amor umanista condutz de las familhas entièras a auçar l'amor portat als membres de la familha, al dessús de l'amor degut a Dieu. Dins aquela massa umana, de las familhas crestianes o pretendudas coma talas, mesprèsan los òrdres e mesas en garda adreçats per Jèsus-Crist als candidats de l'eternitat celèsta. Jèsus a pasmens declarat, dins Mat.10:37-38 : « lo qu'aima son paire o sa maire mai qu'ieu es pas digna d'ieu, e lo qu'aima son filh o sa filha mai qu'ieu es pas digna d'ieu ; lo que pren pas sa crotz, e me seguís pas, es pas digna d'ieu. » Aquí donc encara dos versets que facilitan la tria umana efectuada per Dieu. Mas se dirà, es pas normal per un paire o una maire d'aimar sos mainatges ? Assurément ! Aquela

reaccion es normala, mas es pas aquela normalitat que Jèsus repròcha dins aquel verset. Çò que repròcha, es una inversion de las valors de l'amor degut als mainatges e del qu'es degut a Dieu. Perque lo pagan aima sos mainatges aïtant que l'elegit o pòt far. Mas lo vertadièr elegit que Dieu ten per sa « fòrça-aimat » a comprés que dins aquela concurréncia d'amor, Dieu es prioritari. E aïçò, perque tot çò que viu li deu son existéncia, e que l'agach sus la vida entièra legitima sa prioritat. Lo qu'aima sa mainatja mai que Dieu, balha pas mai a Dieu la prioritat que merita e son comportament es egal al del pagan incredul. En creant la vida terrèstra, Dieu a mes en rota un procediment de creacion de vida qu'a fach pausar sus l'acoblament sexual de las creaturas umanas. Mas lo mainatge que nais, ven en prioritat per Dieu, puèi qu'astre e possibilitat li son balhadas de venir un de sos elegits, companhs de son eternitat. La vida apartenís en prioritat a Dieu, e devèm, unicament, a son amor, sa bontat, e sa paciéncia, la vida liura que s'a daissada desvolopar a costat, mas en defòra d'el. E es perque respècta la causida umana de viure sens el, que l'umanitat a subreviscut fins a nòstres jorns actuals. Lo que parteja pas aquel ponch de vista a pas cap de coneissença de Dieu, ni de son projècte, ni de son programa e encara mens, de sa pensada secrèta amagada.

La creatura umana qu'aima sa mainatja mai que Dieu sap pas çò qu'aimar vòl dire. Quand Dieu aima, es per ofrir lo melhor, mentre que quand la creatura aima de faïçon umanista, ofrís lo pièger. Perque per conservar lo minimum de respècte e d'afeccion que lo mainatge lor pòt portar e lor tornar, los parents umanistas son prèstes de passar suls capricis de lors mainatges que venon pauc a cha pauc lors mèstres dominators. Dins Dan.11:39, Dieu denóncia lo principi pel qual, lo regim papal roman anava capitar a se far onorat el meteís per las massas umanas e los monarcas europèus : « Es amb lo dieu estrangier qu'agirà contra los luòcs fortificats ; e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuïrà de tèrras per recompensa. » Dins aquela exemple, retrobam la demarcha dels parents umanistas prèstes a tot far per obtenir l'atencion de lors mainatges, perque eles-tanben an recorses als presents, per ganhar, senon lo respècte, almens, l'agach momentanèa de la reconeissença que serà seguit per de testimoniats d'ingratitude que rendràn vanas totas lors temptativas. E la causa d'aquela malescaduda, e del patiment infligit a aqueles maluroses parents, es dins lor agach sus la vida. En l'analísant jol prisma del drech divin, aurián benlèu pas obtengut de lors mainatges l'amor e l'obesissença que lor son deguts, mas se serián estalviat una dolorosa falsa esperança a lor subjècte, e serián tenguts per Dieu irresponsables per la pèrda de l'arma de lors mainatges rebèls. Mas avent fach lo contrari, van portar la culpabilitat de lor mesprètz testimoniats de cap a Dieu e de la pèrda de l'arma del mainatge rebèl qu'an pas sauput, ni volgut, far obesir a lor volontat e a la del Dieu viu. Aquelas reaccions pairalas son dirèctament degudas a l'influéncia de la pensada umanista que, en França, a gausat defendre los castigs corporals, se volent mai savi e mai amor que Dieu qu'a inspirat al rei Salomon aquela sàvia ordenança citada dins Pro.23:13-14 : « Estàlvia pas la correccion al mainatge ; s'o frapas de verga, se morirà pas ponch. En o frapant de verga, desliuras son arma del sejoir dels mòrts. » E qual es la tòca d'aquela consigna divina ? Li aprengre a obesir, dins la mesura del possible, per tal de venir obesissent de cap a Dieu el meteís, çò que salvarà « son arma » de la « segonda mòrt ». L'òme, çò coneisseriesiá melhor la vida que son Creator que prodiga aquel conselh particularament esclarat e experimentat ? Non segur, mas cal malgrat que, renegat per Dieu, bastisca, el meteís, las causas de sa viva, mas certana, evolucion que lo conduch a sa destruccion. Rampèli que lo « malaür » regne quand « l'ora » de la dominacion del « mal » es arribada. Atal per aténher aquel resultat final, lo mainatge rebèl deví pas mai èsser « dreçat », per tal d'èsser de mai en mai rebèl, e de far lo mal fins a sa destruccion. E la situacion actuala fa pas que confirmar aquelas paraulas profetizadas pel « testimòni fidèl » nommat Paul, dins sa letra adreçada a son jove companh nommat Timothée siá, dins 2 Tim.3:1 a 7 : « Sàpia que, dins los darrièrs jorns, i aurà de tempses dificils. Perque los òmes seràn egoïstas, amics de l'argent, fanfarrons, auturoses, blasfémateurs, rebèls a lors parents, ingrats, irrèligieus, insensibles, déloyaux, calomniateurs, intempérants, crudèls, enemics de las gents de plan, traïdors, emportats, confles d'orguèlh, aimant lo plaser mai que Dieu, avent l'aparéncia de la pietat, mas renegant çò qu'en fach la fòrça. Aluènha-te d'aqueles òmes. N'es demest eles que s'introduson dins los ostals, e que captivan de femnas d'un esperit feble e bornat, cargadas de pecats, agitadas per de passions de tota espècia, aprenent totjorn e podent pas jamai arribar a la coneissença de la vertat. » Se legissiái pas aquelas causas dins ma Bíblia, pòrai creire que son estadas esrichas en nòstra epòca, mas non, es plan Paul qu'a anonciat aquelas causas per l'Esperit de Dieu, quasi 2000 ans abans nòstre temps actual. Aqueles fruches espaventables èran ja visibles a son epòca ? Es possible, mas dins una mendre mesura qu'en nòstre temps final. Rampèli que sens marca a prepaus del temps, Paul e los autres apòstols pensavan que la fin del mond èra tota pròcha e pensavan que Jean assistiriá al retorn del Crist en se basant sus las paraulas de Jèsus qu'aviá dich, segon Mat.6:28 : « O vos disí en vertat, qualques unes dels que son aicí se moriràn pas ponch, qu'ajan pas vist lo Filh de l'òme venir dins son regne. » En fach, sol, Jean a espelit de glòria del retorn del Crist dins la vision de l'Apocalipsi que

Dieu li a balhada al nom meteís de Jèsus-Crist. Mas sièis jorns après aquela declaracion, Jèsus balhèt sens a sos prepauses en essent « transfigurat » sus la montanha, en preséncia de tres apòstols, « Pierre, Jacques e son fraire Jean », segon Mat.17:1 a 3 : « Sièis jorns après, Jèsus prenguèt amb el Pierre, Jacques, e Jean, son fraire, e los conduguèt a despart sus una nauta montanha. Foguèt transfigurat davant eles ; sa cara resplendiguèt coma lo solelh, e sos vestits venguèron blancs coma lo lum. E aquí, Moïse e Élie lor apareguèron, s'entretenent amb el. ». Compara aquela expression soslinhada en gras pertocant « sa cara », amb la d'Apo.1:16 : « Avia dins sa man drecha sèt estelas. De sa boca sortissiá una espasa aguda, a dos talhs ; e sa cara èra coma lo solelh quand lusís dins sa fôrça. » Lo legidor de la Bíblia non esclaiat es luènh de sasir la menaça terribla que constituís aquela comparason de la « cara » del Crist amb « lo solelh que lusís dins sa fôrça ». Pendent son retorn, Jèsus pren, per cibla de sa colèra, los adoradors inconscients del « jorn del solelh » pagan, lo « dimenge » papal utilizat pel drac per irritar Dieu. A capitat a l'irritar e sa colèra finala serà devastatritz.

L'umanisme reconeis pas e s'apièja pas que sus l'òme, dont los elegits conescan la fragilitat, l'instabilitat, e la feblesa. Al contra del Dieu creator que contròla tota causa, l'èsser uman contròla pas res, mas fa pas que patir las consequéncias de sas marridas decisions, accions, o reaccions. Atal, de cap a l'evidéncia d'un rescalfament del climat degut a una intensificacion de l'activitat del solelh, que Dieu pòt, sol, aver provocat, l'umanisme es pas capable d'imputar la responsabilitat de la calor constatada qu'a l'activitat umana. Ne resulta de las reaccions de panicas dels organismes ecologistas que fan pression suls governaments per obtenir de cambiaments qu'a per mira de reduire los desgatjaments del gas carbonic dels veïculs utilizant lo carburant eissit del petròli. Jos aquela pression, l'auto electrica sembla èsser la solucion, levat que sa construccion produitz mai de gases nocius que las autos equipadas de motors a explosions, a esséncia o diésel. La panica es justificada, mas deuriá pas pausar sus aquel rescalfament climatic, mas ben puslèu, sus la colèra de Dieu que ven suls abitants de la tèrra.

França, mon país natal ont soi demorat per i viure, a fach pròva d'una manca d'esperit de justícia en de nombroses còps. Mas es uèi, en 2023 que relèvi aquelas mai escandalosas incoeréncias. Aquel país, oficialament monarquista fins en 1792, puèi brèvement tornarmai jos Loís XVIII e Carles X, es vengut una Republica seguida a sa Revolucion nacionala engatjada en 1789. De Republica en Republica, la cinquena forma sembla, coma una gota d'aiga a una gota d'alcoòl, al regim monarquista de la debuta ; se se vòl ben onèstament ne jutjar pels plens poders balhats a sa « President » nacional. Aquel país a donc, dins son istòria, un revirament brutal e sagnós del poder reial legitimat fins en 1792. Aquí perqué, tròbi vertadièrament paradoxal e totalament injust, lo jutjament que son cap actual pòrta suls divèrses reviraments de poders a los quals assistissèm dempuèi 2013. En aquela annada 2013, a Kyiv, un « putsch » civil vèrsa lo president rus legitimament elegit : França apròva. En 2023, a Nigèr, un « putsch » militar e civil, vèrsa son president legitimament elegit : França desapròva e refusa de reconéisser los mèstres novèls del país. Lo pièger arriba lo 28/08/2023 quand, dins un discors tengut davant los ambaissadors del país, lo jove president francés explica que sa politica es un modèl de coeréncia...Los braces me'n tomben. Inconsciéncia o folia ? De totas las faïçons, aquel comportament es la consequéncia d'una terribla e longa malediccion divina. E d'ara enlà, en motons alinhats darrièr lor president, los franceses van pagar, en primièr, lor mesprètz pel Dieu creator e sa vertat, e puèi, lor caponariá, lor desinterès per lor patria, e lor sosten òrb a l'ideologia umanista. Retròbi en eles, l'esperit de Babel manifestat per lor esperança mondialista de l'amassada e del despartiment dels pòbles de tota la tèrra. Tanben, logicament, dels representants de totes aqueles pòbles immigran en cò lor, aumentant la despesa sociala de lor presa ne carga per la nacion. En consequéncia, la part de la còca nacionala se redusent, lo cap d'Estat anóncia la fin de las ajudas financièras acordadas als franceses de soca e als immigrants paures del país. Mas es una istòria que deu acabar plan mal per totes ; los aculhents e los aculhits. Vòli tanben denonciar lo cinisme natural d'aquel jove filh de rics de formacion bancària. Son cinisme es revelat dins sa faïçon de presentar las ajudas financièras que fa balhar als trabalhaires paures. Mòstra pas que mesprètz e soslinha l'ajuda que balha sens se preocupar de l'egalitat de sa demarcha. Son apèl als bon voler d'entrepreneires per que los qu'accèpten la causa, balhe un chèc de cent euros a lors emplegats paures es estat un modèl del genre dins son mandat presidencial precedent, pendent las manifestacions d'aqueles paures regropats jos l'egida del « gilet jaune » utilizat per la proteccion rotiera. Preocupat de sedusir lo pòble, lo president jove fa desaparéisser l'impòst dirècte e se'n mòstra plan gloriós esperant de reconeissença. Mas dins lo meteís temps, sas iniciativas provòcan un renchérissement de la vida que despassa las economias obtengudas per la supression de l'impòst dirècte qu'es el plan visible e desfavorablament aculhit. La seduccion es tanben dins sa joventut, son aptitud a far de long discors plens de contradiccions que degun gausa pas relevar. Mas la mirga se pòt pas mai tirar en comparason de la sèrp seductor ; son sòrt es sagelat, definitivament sagelat.

Aquela comparason amb la sèrp obrís la via a un ensenhament d'una riquesa granda. Perque la vista es per l'òme la causa principal de son incredulitat, d'una part, e d'autra part, es la causa del pecat original comés per Eve al moment que se trobèt sola, sens Adam, son espós. Legissèm en efiech dins Gen.3:6 : « la femna vegèt que l'arbre èra bon de manjar e agradiu a la vista, e qu'èra preciós per obrir l'intelligéncia ; prenguèt de son fruch, e ne mangèt ; ne balhèt tanben a son marit, qu'èra al prèu d'ela, e ne mangèt. » Dins aquel verset, l'Esperit insistís sus la vista de la primièra femna, Eve. Mas al verset 7 que seguís revèla la consequéncia de la consomacion del fruch defendut qu'instaura lo pecat original qu'es donc la desobesissença als òrdres balhats per Dieu : « los uèlhs de l'un e de l'autre s'obriguèron, coneguèron qu'èran nuds, e avent cosut de fuèlhas de figuier, se'n faguèron de las cenchas. » La causa es subtila, mas en realitat, en plaça de « d'obrir lors uèlhs », lo pecat consumit a agut per consequéncia de « barrar lors uèlhs » sus la realitat divina, la sensualitat espirituala, e son venguts, unicament, sensuellement carnals, trobant anormala lor nuditat fisica. Tot parièr, lor intelligéncia foguèt barrada e reducha e d'aquí enlà, somesa unicament a la tirania de lor cinc senses basats sul foncionament de donadas enviadas al cervèl per cinc òrgans receptors que son : los uèlhs per la vista, las aurelhas per l'audicion, lo nas per l'odorat, lo gost pel palais e la lenga, e las mans e los dets e la susfàcia de lor pèl per o tocar. Tre aquel moment, l'uèlh es donc vengut l'enemic mortal de l'òme, e Jèsus a tengut a rampelar aquela causa en multiplicant sas leiçons. Diguèt, dins Mat.6:22-23 : « l'uèlh es la lampa del còs. Se ton uèlh es en bon estat, tot ton còs serà esclariat; mas se ton uèlh es en marrit estat, tot ton còs serà dins las tenèbras. Se donc lo lum qu'es en tu es tenèbras, quant seràn grandas aquelas tenèbras ! » Aicí encara, Jèsus parla pas de « l'uèlh » que per ensenhar que pòt enganar l'èsser uman. En bon estat, « l'uèlh » contempla e admira las òbras creadas per Dieu, esclaire donc lo còs uman d'un lum divin ; en marrit estat, veï pas que de causas que la natura li presenta, e lo còs uman es donc cabussat dins de prigondas tenèbras. Jèsus ditz als lums increduls que son òrbs. Balha atal a aquel tèrme « òrb » un sens espiritual que denòncia lo marrit estat de lor « uèlh ». Jèsus fa unicament lo ben, complís d'innombrables miracles, garís los malauts, ressuscita los mòrts e balha atal lo testimoniatge de sa mission messianica profetizada dins las santas Escrituras e o rampèla a Jean-Baptiste, lo mai culpable dels increduls, segon son just jutjament. Aquí lo debanament dels faches presentats dins Mat.11:2 a 6 : « Jean, avent entendut parlar dins sa preson de las òbras del Crist, li faguèt dire per sos discípols : Ès lo que deu venir, o degam-nos n'esperar un autre ? Jèsus lor respondèt : Anatz raportar a Jean çò que vos entendètz e çò que vos vesètz : los òrbs veson, los rancs marchan, los leproses son purificats, los sords ausisson, los mòrts ressuscitan, e la bona novèla es anonciada als paures. Urós lo per que serai pas una escasença de casuda ! » Jean-Baptiste es atal balhat en exemple de l'òme pel qual Jèsus-Crist es estat « una escasença de casuda ». E Jèsus confirma la causa, en disent al verset 11 : « O vos disi en vertat, demest los que son nascuts de femnas, n'a pas ponch paregut en mai grand que Jean Baptiste. Pasmens, lo mai pichon dins lo reialme dels cèls es mai grand qu'el. » Avent rebut de cèl lo testimoniatge de Dieu al moment que bategèt Jèsus, sa question, « Ès lo que deu venir o degam-nos n'esperar un autre ? », revèla tota son incredulitat personala. E nòta-o, a aquela question, Jèsus respond pas per un òc o un non, mas daissa Jean decidir liurament de çò que deu creire o creire pas, li rampelant simplement dels compliments de las causas profetizadas dins la santa Bíblia. « l'uèlh » de la fe autoriza la compreson dels mistèris divins e es çò qu'explica aquel messatge d'Esaiè 44:18 : « An pas ni intelligéncia, ni entendement, perque se lor a barrat los uèlhs per que vejan pas ponch, e lo còr per que comprenan pas ponch. » Jèsus repren aquel messatge, balhant las rasons que conduson Dieu a agir atal, en disent dins Mat.13:13 a 17 : « Aquí perquè lor parli en parabòlas, perque en veson pas ponch, e qu'en ausissent ausiscan pas ni comprenan pas. E per eles se compliguèt aquela profecia d'Esaiè : Ausiretz de vòstras aurelhas, e comprendretz pas ponch ; agacharetz de vòstres uèlhs, e veiretz pas ponch. Perque lo còr d'aquel pòble es vengut insensible ; an endurcit lors aurelhas, e an barrat lors uèlhs, de paur que veson pas de lors uèlhs, qu'ausisson pas de lors aurelhas, que comprenon pas de lor còr, que se convertisson pas, e que los gariguèsse pas. Mas urós son vòstres uèlhs, perque veson, e vòstras aurelhas, perque ausisson ! O vos disi en vertat, fòrça profètas e de justes an desirat veire çò que vos vesètz, e l'an pas vist, ausir çò que vos entendètz, e l'an pas ausit. » Uèi aquel privilègi nos concernís, ieu qu'escrives aquela « manna » de vertat, e tu que la liri, l'apròva, e la manja, en la recebent dins ton esperit e dins ton còr.

Las incoeréncias del president francés son pas que las consequéncias d'un sòmi d'estabilitat internacionala qu'el « vei » s'esvanir e desaparéisser davant sos uèlhs. E dins la situacion que s'impausa a el, jorn après jorn, tempta de salvagardar dels interèsses nacionals comercials e politics que se reduson progressivament ; los amics d'ièr venent los enemics del jorn e de deman. Lo president francés e sos aliats occidentals son l'imatge d'aquelas gents que Jèsus dich « òrbs ». Perque « veson pas », la poténcia de nuisance reala que representa lo camp de Russia, e far pròva d'ostilitat de cap a ela, es se condemnar a se morir se meteís, dins una guèrra despietadosa,

mostruosa, devastatritz, a causa de l'emplec final de las armas nuclearas que seràn utilizadas per complir la destruccion massisa profetizada per Dieu dins Dan.11:44 e Apo.9:15.

Çò qu'avèm a viure dempuèi qualques annadas es una reproduccion de l'experiéncia viscuda per Egipte a l'epòca ont Joseph, l'ebreu, venguèt lo Visir grand del país. La vision balhada per Dieu, de « sèt vacas grassas seguidas per sèt vacas magras », se renovèla, en nòstre temps, dins França europeïsta renegada per Dieu, a causa de son regim del pecat nacional imitat per de nombroses pòbles, sus tota la tèrra, mas sustot, dins lo mond occidental. Entre 1945 e 2022, l'economia francesa a pas tròp sofrit de cambiaments politics complits dins lo país e dins lo mond. Mas dempuèi 2022, la crisi energetica e las sancions presas contra Russia an engatjat lo procediment de la darrièra descreissença e la davalada als infèrns cap a la roïna totala, en mena qu'es facil d'identificar los « sèt annadas » compresas entre la prima 2022 e la prima 2029, coma representant nòstras « sèt annadas de vacas magras ». Mas las doas experiéncias son pas identicas, perque, al contra de la « França Egipte » de nòstre temps, « Egipte » de Joseph foguèt avertida e atal, protegida per las sàvias iniciativas presas pel servidor benesit per Dieu. Faguèt bastir de silos e metèt a profièch lo temps dels « sèt annadas de vacas grassas », per estocar lo gran recoltat. En 2022, la crisi es tombada brutalament, sens que qual que siá non se'n siá dobtat ; quitament ieu, son servidor inspirat e esclariat, soi pas estat avertit per l'Esperit de la forma precisa que la Tresena Guèrra Mondiala anava prene dins sa debuta. La rason d'aquela ignorància es qu'aquel còp, lo malaür deviá susprene e prene al desprovesit tota l'umanitat inchalhenta e pèrvèrsa, sens que se pòsca protegir. E l'efièch de suspresa es estada total e eficaç, perque l'umanitat occidentala especulava sus un avenidor radiós e prospèr, pensant que i auria pas mai cap de guèrra granda a crénher. Los budgèts militars son estats reduches al minimum per favorizar los investiments dins lo progrès scientific, tecnic e tecnologic. Dins aquel agach optimista, l'argent es vengut la sola vertadièra valor de tota la societat ; pel paure perque pòt pas res obtenir sens el, e pel ric, perque son sol plaser es de se rendre de mai en mai ric. Mas arriba lo 24 de Febrièr de 2022, e dins la seguida del temps, las sancions presas contra Russia, e l'arrèst de la crompa del gas rus, vèrsan d'un sol còp tot l'equilibri economic del mond occidental, amb totas sas consequéncias pels païses del tèrç mond que dependon d'eles, en Africa e endacòm mai. Es atal, qu'aquel desequilibri politic e economic a provocat lo recent retornament de Nigèr contra França, après los de Mali e de Burkina Faso. Jos nòstres uèlhs, vesèm se formar lo camp ostil, e lèu, agressor, del camp occidental, confòrmament als ròtles del « rei del miègjorn e del rei del septentrion » de la profecia de Dan.11:40 a 45.

Lo pòble francés, e los autres pòbles de la tèrra, pòran pas comprene las causas dels malaürs que los frapan, sens los descobrir dins las explicacions que presenti, a partir de las preciosas e santas revelacions biblicas divinas. E de cap a aquela diferéncia d'experiéncia, aquelas paraulas divinas de Mal.3:18 prenon tot lor sens : « E veiretz tornarmai la diferéncia entre lo just e lo marrit, entre lo que servís Dieu e lo qu'o servís pas. » E la causa foguèt puèi confirmada per Jèsus-Crist que s'adreça a sos elegits de totes los tempses, dins Mat.13:10 a 14 : « los discípols s'aproxhèron, e li digueron : Perqué lor parlas en parabòlas ? Jèsus lor respondèt : Perque vos es estat balhat de conèisser los mistèris del reialme dels cèls, e qu'aquò lor es pas estat balhat. Perque se balharà al qu'a, e serà dins l'abondància, mas al qu'a pas se tirarà quitament çò qu'a. Aquí perqué lor parli en parabòlas, perque en vesent veson pas ponch, e qu'en ausissent ausiscan pas ni comprenan pas. »

La Lei de Moïse

La lei de Moïse, es pas qu'un concentrat de precèptes, d'ordenanças e de comandaments de Dieu. Es tanben, e en primièr, la revelacion d'una construccion d'experiéncias de vida umanas que profetizan lo destin religiós del projècte concebut per Dieu, tal coma se deu complir pendent los 6000 ans fixats, dins aquela tòca, per el. E lo subjècte principal d'aquela profecia concernís, segur, l'instauracion de la novèla aliança basada sul ministèri terrèstre del Messias Jèsus que vendrà, après 4000 annadas, expiar los pecats de sos elegits, per tal de lor ofrir l'accès a la vida etèrna ; aiçò, al nom de sa perfiècha justícia personala ofèrta en sacrifici expiatòri.

Atal coma la santificacion del seten jorn es realizada per Dieu tre la debuta de sa creacion, abans l'instauracion de l'anciana aliança, Abraam, lo modèl uman de la fe, nos es presentat abans aquela anciana aliança. Çò que fa de sabat e d'Abraam, dels subjèctes e dels modèls que concernisson l'umanitat entièra e donc, los Crestians, dont lo salut pausa sus la novèla aliança fondada sus Jèsus-Crist.

Après lo pecat de desobesissença comés per Eve e Adam, Dieu tua un animal, per cobrir la nuditat

dels dos pecadors. Aquela pèl èra logicament la d'un marran jove coma lo que Dieu balharà en son temps a Abraam per remplaçar son filh Isaac qu'anava immolar en sacrifici en respondent a l'òrdre de Dieu. E après lo simbòl de « l'arbre de vida » que representava Jèsus dins lo jardin d'Eden, aquel marran jove dont la mòrt foguèt renduda necessària profetizava la mòrt de Jèsus renduda necessària per expiar lo pecat de sos elegits recrompats pendent tota l'istòria umana, dempuèi Adam fins al darrièr elegit salvat abans son retorn gloriós final esperat per la prima 2030. Al temps de la fin, aquel messatge pausant sus la nuditat, imatge del pecat que retira la justícia divina, va prene una importància plan granda, puèi que l'Adventisme del seten jorn rendut universal e benesit dins Apo.3:7, dempuèi 1873, dins l'epòca « Filadèlfia » (amor fraternal) es jutjat « nud » en 1991-1994 siá, dins l'epòca « Laodicée » (pòble jutjat), dins Apo.3:17. Aquel messatge de « nuditat » concernís donc la primièra e la darrièra forma de l'imputacion del pecat a la femna fins aquí justificada per Dieu. E aquel messatge pertocant lo pecat imputat a l'Adventisme oficial, es lo darrièr messatge que Dieu adreça a sos servidors de l'èra crestiana, abans son retorn gloriós que ven a la prima 2030.

Ja, la mòrt d'Abel tuat per son fraire Caïn profetiza la mòrt de Jèsus tuat per sos fraires josieus.

L'experiéncia de Noèr profetiza l'inevitable apostasia generalizada que caracteriza a tèrme totas las alianças que Dieu fach oficialament amb los èssers umans. Al temps de Noèr, lo linhatge de Seth qu'es la dels « fils de Dieu » se corromp per de maridatges amb las « filhas dels òmes » que designan la descendéncia de Caïn. Los abitants de la tèrra poblada de l'epòca essent entièrament tombats dins l'apostasia, Dieu decidís de los exterminar per las aigas del deluvi. Lo deluvi ordenat per Dieu a aquela epòca profetiza l'exterminacion finala dels darrièrs abitants de la tèrra, que se deu complir après lo retorn en glòria de Jèsus-Crist. Relèva encara la similitud de las accions : Atal coma lo linhatge de Seth fach aliança de maridatges amb la de Caïn, al temps final de « Laodicée », l'Adventisme del seten jorn fach aliança amb la federacion protestanta que practica son repaus setmanier, lo primièr jorn eretat de Roma e renegat per Dieu.

L'experiéncia del deluvi d'aiga profetiza donc la fasa finala de l'èra crestiana en la quala, coma Noèr a son epòca, los elegits, los vertadièrs Adventistas, son salvats en beneficiant de l'aliança fondada sus Jèsus-Crist, mentre que la rèsta dels èssers umans es entièrament eliminada. Aicí se torna barrar donc, la primièra partida dels messatges profetics de Dieu.

La segonda partida va començar amb Abram (paire d'un pòble) dont Dieu va cambiar lo nom per venir Abraam (paire d'una multitud) après sa nauta benediccion e santificacion divina. Abram nait en Caldèa a Ur, dins un contèxte de plena idolatria dins la quala, dempuèi lo deluvi, los descendents de Noèr son tornats tombar. La temptativa d'unificar a Babel tota l'espècia umana viva a mal escasut, Dieu avent separat los èssers umans en lor impausant de lengas diferentas ; se comprenent pas mai, son estats obligats de se separar e de se regropar per aquel critèri d'una meteissa lenga parlada e escriha.

Coma Adam, en son temps del començament, Abraam es un òme causit per Dieu per fondar en el una descendéncia e un modèl profetic de l'òme que Dieu pòt salvar perque li es agradiu en se mostrant entièrament obesissent. Ja, Abraam fa melhor qu'Adam, e ven atal digne d'èsser lo paire del linhatge dins la quala nascerà lo Crist salvair. Es donc portaire de l'imatge del salut obtengut per l'aliança novèla. En acceptant d'ofrir en sacrifici, son filh Isaac, Abraam anticipa çò que Dieu va deure far per pagar lo prètz del pecat imputat a sos elegits. Profetiza donc lo principi de la recrompa, o redempcion, pel qual, Dieu va contentar son exigéncia de justícia perfiecha, tot en salvant, las vidas de sos elegits qu'aprècia e aima.

La benediccion d'Abraam se perlonga fins al filh de son filh Isaac siá, Jacob, que la lei de Moïse nos presenta coma tip del « violent que s'apodera del reialme dels cèls », segon que Jèsus a declarat dins Mat.11:12 : « Dempuèi lo temps de Jean Baptiste fins ara, lo reialme dels cèls es forçat, e son los violents que se ne's apoderan. ». Rusa per s'apoderar del drech d'aïnesse de son fraire ainat nommat Esaü. Rusa encara per s'enriquir al servici de son oncle Laban, mas es enganat per aquel oncle que li impausa en primièra femna Léa, la sòrre ainada de Rachel qu'aimava. Oblidam los òmes e agacham cap a Dieu qu'es l'organizador d'aquelles faches. Aquela experiéncia a pas que per tòca de profetizar la concurréncia futura de las doas alianças divinas successivas. E ja, dins aquela accion, Dieu revèla per Laban, sa preferéncia per la segonda aliança simbolizada per la sòrre ainada Léa. La benediccion de la novèla aliança dobèrta als pagans sincèrs es revelada pels dètz mainatges mascles, qu'amb sa sirventa, va portar e balhar a Jacob. A l'opausat, simbòl de l'anciana aliança josieva, Rachel nais esterila e enfanta fin finala per la bontat de Dieu, dos mainatges que son « Joseph » e « Benjamin ». Imatge profetic de Jèsus-Crist, Joseph es vendut, per sos fraires, a de mercands d'esclaus. Dieu lo va auçar en Egipte al reng de primièr Visir e dirigís per faraon tot lo país d'Egipte. Atal, tot parièr Jèsus serà liurat als romans per sos fraires, per fin que, per son sacrifici, los salve de la condemnacion del pecat. E Dieu organiza per una famina murtrièra, lo desplaçament del pòble de Jacob, per que siá salvat en s'anant en Egipte ont lo fraire vendut, a fach far de silos per estocar lo blat vengut rar dins

aquel temps de famina.

Mas aquela venguda de la familha Israèl en Egipte a pas que la tòca de la salvar de la famina. Dieu va organizar aquel desplaçament, principalament per profetizar lo sejojn protector de Jèsus e sa familha terrèstra dins aquel país d'Egipte, segon qu'es escrich, dins Mat.2:14-15 : « Joseph se levèt, prenguèt de nuèch lo mainatge pichon e sa maire, e se retirèt en Egipte. I demorèt fins a la mòrt de Hérode, per fin que se compliguèsse çò que lo Senhor aviá anonciat pel profèta : Ai cridat mon filh fòra d'Egipte. » Atal coma Israèl fugissiá la famina tuaira, lo mainatge Jèsus e sa familha fugissián per escapar a la colèra murtrièra del rei Hérode lo grand. Lo profèta designat dins aquel verset es Ausada, e son anóncia apareis dins Ausada 11:1 : « Quand Israèl èra jove, l'aimavi, e cridèri mon filh fòra d'Egipte. » Sol Dieu podíá discernir dins aquel verset l'anóncia pertocant Jèsus-Crist, perque dins l'aparéncia, lo que Dieu nomma « mon filh » sembla concernir l'òme ont lo pòble nommat « Israèl ». Podèm atal comprene que la nacion « Israèl » representa per Dieu l'imatge simbolic e profetic que presentarà en Jèsus-Crist que nomma « mon filh ».

La tòca d'aquel sejojn en Egipte èra de metre en accion la sortida del pecat simbolizat per aquel país d'Egipte. Perque, aquel país èra per Dieu, doblament, lo simbòl del pecat. D'una part, per l'actitud rebèlla desobesissenta del faraon que se va opausar a las demandas de Moïse, mas d'autra part perque aquel pòble es lo primièr adorador del Solelh que la Bíblia designe en particular. E sabèm, quant, al temps de la fin, aquela adoracion del Solelh o del jor que li es estat consacrat, pren una importància vitala pels vertadièrs elegits justificats per Jèsus-Crist. Dempuèi 1843, devon regetar aquela practica que condemna a la « segonda mòrt », las gents rebèllas que lo vòlon onorar en despièch de la defensa de Dieu. Sens èsser clarament citada, aquela defensa es implicada, per « sa santificacion del seten jor », lo qual concernís lo dissabte de nòstras setmanas. E aquela condemnacion del « dimenge » taulièr per la glèisa papala romana es tanben revelada per la mesa en garda de Dieu contra « la marca de la bèstia » que designa aquel primièr jor, dins Apo.13:16-17 e 14:9 (En oposicion a sa « sagèl » divin que designa sa « setena jor santificat »).

Es important e vital de comprene çò que se passa dempuèi 1843. Per l'instauracion del decret de Daniel 8:14, la practica del dimenge es condemnada e balha luòc a un retirament de la justícia ofèrta per Jèsus-Crist, fins aquí, als crestians protestants. Sus la tèrra, res sembla pas aver cambiat, mas l'estatut d'aquel protestantisme es estat cambiat per Dieu, precisament, perque sa lei es estada cambiada pels òmes, segon Dan.7:25. Dempuèi 1843, espròva la fe dels òmes que se reclaman de la justícia de Jèsus-Crist e exigís d'eles una practica religiosa perfiecha e irrépréhensible sul plan doctrinal de sa vertat. La fe al retorn del Crist e la velha espirituala que consistís a demorar atentiu als messatges profetics que se complisson es una exigéncia de Dieu, pas una opcion segondària daissada a la liura causida de sas creaturas. La consequéncia de l'obesissença o la desobesissença a aquela exigéncia de Dieu en Jèsus-Crist es la vida etèrna o la mòrt definitiva. Es en foncion de responsa positiva balhada per sa creatura, que Dieu la santifica en li balhant lo repaus del sabat del seten jor per que o practique, en signe de sa santificacion per Dieu. Per aquel procediment, Dieu met en accion çò que son decret profetizava : « la santetat es justificada » e la falsa « santetat » l'es pas mai.

La benediccion particulara de « Joseph » fils de « Rachel », pausa sus l'idèa que, malgrat qu'idolatra, aquela femna èra aimada per Jacob-Israèl. E aquel amor fach de Rachel la « femna » principala que representa l'Elegida de Dieu. Utiliza las circonstàncias de sa mòrt dins la quala enfanta son segond e darrièr filh nommat « Benjamin », per profetizar la darrièra experiéncia terrèstra de l'Elegida crestiana siá, de l'Adventisme universal esprovat e purificat, dintrat dins la darrièra espèra del retorn de Jèsus-Crist. Aquele messatge subtilament revelat, confirma la menaça de mòrt portada contra los darrièrs Adventistas del seten jor que son pas mai regropats coma institucion oficiala mas en grops o individús dissidents dispersats. Rampèli que lo nom « Adventista del seten jor » apartenís a Dieu e qu'aquel nom definís una confession de fe partejada pels vertadièrs elegits del Crist. Coma Adventistas, espèran lo retorn de Jèsus programat per la prima 2030, e son « de seten jor », perque meton en practica lo repaus del verai « sabat del seten jor » que tenon per signe de lor apertenéncia al sol verai Dieu creator revelat en e per Jèsus-Crist ; aiçò, segon la nòrma revelada dins Ezé.20:12-20.

En 1843, lo decret de Daniel 8:14 ordena la separacion d'amb lo pecat, causa que la sortida d'Egipte profetizava ja en son epòca. Profetizava l'abandon de la practica del pecat pel pòble dels elegits recrompats per la sang versada per Jèsus-Crist, ciblant atal l'annada 30 de nòstra èra. La segonda separacion del pecat complida en 1843 es pas justificada e renduda necessària qu'a causa del restabliment del pecat efectuat pel regim papal de Roma dempuèi 538. A confirmat, dins sa doctrina « catolica », la practica del repaus del « primièr jor » pagan consacrat al dieu « Solelh » impausat lo 7 de Març de 321 per l'Edicte de l'emperador roman pagan Constantin 1èr lo Grand. Amb « arrogància », a rebatejat aquel jor pagan idolatra del nom « dimenge » (jor del Senhor). Mas res,

d'aquelas causas, seriá pas arribat se Dieu los aviá pas, el meteís, programadas e fachas complir. Perque las òbras del camp del drac, coma las de sos elegits, an totas estiu programadas e organizadas per el.

Lo sejoen en Egipte es doblament plaçat jos l'egida del ministèri profetic de Joseph e de Moïse. Es preciós e noirissent per nòstra fe, de relevar lo fach qu'aquelles dos òmes vivon de las experiéncias plan ressemblantes. Lo primièr, Joseph accedís a la segonda plaça del poder egipcian gràcias al don profetic que Dieu li balha. Legissèm dins Gen.41:15-16 : « Faraon dich a Joseph : Ai agut un sòmi. Degun lo pòt pas explicar ; e ai après qu'explicas un sòmi, après l'aver ausit. Joseph respondèt a Faraon, en disent : Soi pas ieu ! Es Dieu que balharà una responsa favorabla a Faraon. » La construccion de l'Israèl terrèstre de Dieu, e parallèlament, la de son Israèl espiritual, pausa sul testimoniatge profetic que constituís « la responsa balhada per Dieu », dins totes los tempses, tre l'epòca de Joseph. Son nom significa « ajusta » un filh, segon Gen.30:24 : « E li balhèt lo nom de Joseph, en disent: Qué YAHWÉH m'ajusta un autre filh ! » Elle obtendrà plan un autre filh, nommat « Benjamin » mas al prètz de sa mòrt segon Gen.35:16 a 19 : « Partiguèron de Béthel ; e i aviá encara una certana distància fins a Éphrata, quand Rachel ajaguèt. Aguèt una jasilha penosa ; e pendent las dolors de l'enfantement, la levandiera li diguèt : Crengas pas ponch, perque as encara un filh ! E coma anava tornar l'arma, perque èra morenta, li balhèt lo nom de Ben Oni ; mas lo paire l'apelèt Benjamin. Rachel se moriguèt, e foguèt enterrada sul camin d'Éphrata, qu'es Bethléhem. » Aquel raconte es plan ric en ensenhament profetic. Relèva qu'aquelas accions succedisson al cambiament de nom de Jacob evocat al verset 10 : « Dieu li ditz : Ton nom es Jacob ; seràs pas mai apelat Jacob, mas ton nom serà Israèl. E li balhèt lo nom d'Israèl. » La causa se complís a « El Bethel » que significa : « l'ostal de Dieu » que se trobava en tèrra de Canaan, la tèrra del futur Israèl nacional. La mòrt de Rachel se ten sul camin que mena a Bethléhem (Nòstre Ostal) la vila ont naixerà lo Salvaire dels elegits, Jèsus-Crist. Aquela mòrt de Rachel profetiza la fin de l'anciana aliança judaïca que se complirà al moment que, en Jèsus-Crist, l'aliança novèla en sa sang serà instaurada. E dins Apo.7:8, en plaçant lo nom « Benjamin » en darrièr dels « dotze noms » dels « dotze tribús » simbolicas de son Israèl espiritual adventista, l'Esperit de Dieu profetiza la mòrt que los rebèls volràn far patir als darrièrs adventistas demorats fidèls a Dieu e a la practica respectuosa de son sant seten jorn santificat. Aquela mòrt serà pas patida gràcias a l'intervencion dirècta e personala de Jèsus-Crist que, trèva en glòria celèsta, a la vista dels èssers umans, impausarà sa poténcia e son castig mortal als que volián far se morir sos fidèls elegits. L'injusta senténcia d'aquelles rebèls tornarà tombar sus eles, coma èra tornada tombar sul marrit Aman que voliá far se morir lo josieu Mardochée dins lo testimoniatge del libre d'Esther.

Atal, Dieu causiguèt lo moment de la mòrt de Rachel per instaurar la formacion oficiala de son Israèl terrèstre, profetizant atal sa durada de vida provisòria, perque deurà cessar e desaparéisser al profièch de la novèla aliança fondada sus Jèsus-Crist. E es donc dins l'experiéncia d'aquel novèl pòble nommat Israèl, qu'apareis en imatge de Jèsus, lo filh aïnat de Rachel nommat « Joseph ». Dieu o met a despart en li balhant de visions qu'irritan sos fraires renduts geloses, perque en mai, es lo preferit de lor paire. E aquel amor del paire en fach l'imatge del filh unic de Dieu que recebrà de Paire celèst aquel testimoniatge de Mat.3:7 ont legissèm : « E aquí, una votz faguèt entendre de cèls aquelas paraulas : Aqueste es mon Filh plan-aimat, en qu'ai mes tota mon afeccion.»

Israèl va donc s'anar en Egipte per i crompar de gran de blat vengut rar a causa de la famina. E aquí, Dieu a fach accedir al poder, lo fraire vendut als mercands d'esclaus. Exigissent la venguda de Jacob e de son fraire « Benjamin », Joseph fa atal installar en Egipte tota sa familha que compta alara 70 personas. La sortida d'Egipte serà organizada del meteís biais que sa venguda per s'i installar. En efièch, aquel còp Dieu va utilizar Moïse qu'el tanben va créisser dins lo poder egipcian, coma Joseph abans el. E o podèm comprene, lo vertadièr beguèt que Dieu a volgut balhar a aquel sejoen de son pòble Juif en Egipte es la leiçon bastida sus sa sortida siá, sa consacracion, sa santificacion, que necessita sa separacion d'aquel país a las costumas, costumas e religions paganas idolatras. Lo nom de Moïse significa « Sauvé de las aigas ». Istoriquement, aquelas aigas èran las de Nil, lo fluví divinizat pels egipcians. Lo messatge profetizava donc lo del salut divin que tira a la mòrt que frapa l'idolatria. E que demòra segon ròm.6:23, « lo salari del pecat » : « Perque lo salari del pecat, es la mòrt ; mas lo don gratuit de Dieu, es la vida etèrna en Jèsus Crist nòstre Senhor. »

Segon lor simbolisme, « las aigas » designan tanben « de pòbles » dins Apo.17:15 : « E me ditz : Las aigas qu'as vistas, sus las qualas la prostituïda es assetada, son de pòbles, de las folas, de las nacions, e de las lengas. » Atal lo nom Moïse profetizava que seriá salvat de la man dels egipcians e de son faraon qu'o auriá plan volgut veire se morir, mas Dieu o protegissiá. Enfin, « las aigas », de las qualas Moïse foguèt salvat, foguèron un imatge de las del deluvi qu'emportèt las vidas de totes los pecadors. E aquel messatge va trobar sa confirmacion dins la traversada de la « mar Rog » que la santa Bíblia presenta coma l'imatge de la traversada de la mòrt e la del « baptisme », dins 1

Agacin.10:1 a 6 : « Fraires, vòli pas qu'ignoretz que nòstres paires an totes estats jos la nivolada, qu'an tot passat per la mar, qu'an totes estats batejats en Moïses dins la nivolada e dins la mar, qu'an totes manjat lo meteís aliment espiritual, e qu'an totes begut lo meteís beuratge espiritual, perque bevián a un ròc espiritual que los seguissiá, e aquel ròc èra Crist. Mas la màger part d'entre eles foguèron pas ponch agradivas a Dieu, puèi que periguèron dins lo desèrt. Solament, aquelas causas son arribadas per nos servir d'exemples, per fin qu'ajam pas de marrits desirs, coma n'an agut. »

Atal Moïse foguèt triplament « salvat de las aigas » e Dieu nos balha en el, l'imatge de Jèsus-Crist, modèl perfiech de sos « fòrça-aimats » que selecciona per ne far los companhs de son eternitat.

Aquel estudi me permet de realizar e de testimoniar quant l'estudi de las profecias de la Bíblia ven noirissent per la fe, perque pòrta a nòstra intelligéncia, de las descobèrtas de construccions intelligentas, calculadas, que pòdon pas que provenir d'una pensada viva etèrna qu'es la del Dieu creator tot poderós. En efiech, per fòrça, es qué la Bíblia ? Un libre que conten de testimoniatges a los quals cadun es liure de creire o creire pas, perque que son aqueles testimoniatges, senon d'afirmacions umanas ? Solament, l'afirmacion es pas una pròva. Es mentre que podèm benesir e apreciar, suprèment, la mòrt de Jèsus-Crist renduda judiciàriament necessària per pagar lo pecat, mas fòrça mai, sa resurreccion, que nos permet de beneficiar de son vertadièr lum qu'esclaira nòstra intelligéncia e nos permet de descobrir, dins sos montatges profetics, de las pròvas de son accion poderosa malgrat qu'invisibla, per l'agach uman comun e normal. En efiech la represa del meteís procediment que condutz sos servidors al poder d'Egipte per l'installacion e la sortida de son pòble es una pròva de la volontat divina qu'organiza e fa complir aquelas causas. Dins l'èra crestiana, Dieu va metre en evidéncia la durada del regim papal roman persécuteur de 1260 annadas que situam entre 538 e 1798. Solament que se passa dins aquelas doas datas ? En 538, la monarquia pòrta son sosten e son autoritat a la glèisa papala qu'es atal instaurada sus Vigile lo primièr papa titular, per l'autoritat imperiala de Justinian 1èr. E exactament a l'opausat, en 1798, aquel poder papal es destituït e destruch per l'Estat revolucionari francés que met fin al regim reialista en fasant guillotiner lo rei Loís XVI e la reina Marie-Antoinette dins un primièr temps e lors sostens monarquistas après eles. Lo regim papal es atal, oficialament, arrestat per la mesa en detencion, a Valença, dins ma vila, en 1798. Lo papa arrestat, Piu VI, i es mòrt, totjorn empresonat, l'annada seguenta, en 1799. Atal, coma Daniel l'aviá ensenhat, lo regim papal pausava pas que sus « l'artifici e la rusa » siá, en realitat, sus la credulitat que los monarcas li acordavan. E del jorn ont aquel sosten monarquista li es estat tirat, e o rampèli, perque es plan important, per la fòrça del regim atèu francés, lo regim papal catolic roman s'es abausonat coma un castèl de cartas.

Après las ricas leiçons balhadas per l'installacion e la sortida dels ebrèus del país d'Egipte, las autras experiéncias de l'Israèl carnal terrèstre nos pòrtan pas que las pròvas continualas que qualques sián las condicions establidas, l'umanitat acaba totjorn per tombar dins l'apostasia generalizada. Atal l'experiéncia viscuda jol governament dels Jutges, puèi jols reis de Juda e d'Israèl, confirma aquela deriva cap al mal e la malediccion de Dieu. Aiçò al ponch que devèm considerar aquela tendéncia coma essent lo fruch normal portat per l'umanitat globala. A l'opausat, la vertadièra fe obesissenta es rara e pren atal per Dieu una valor plan nauta que confirma per sos messatges e sos simbòls tals coma « l'aur e las pèiras preciosas ». Solament, ont se tròba aquelas causas ? Pas a la susfàcia del sòl, mas en prigondor, perque demòran fòrça amagadas a la vista umana superficiala. Avèm aquí, l'imatge d'un messatge divin subtil, que s'aplica dins la realitat a sos vertadièrs servidors, tanben rars e prigonds qu'aquelas causas terrèstras amagadas. Se compren alara melhor la valor que lor balha, en disent dins Zac.2:8 : « Perque atal parla YaHWÉH de las armadas : Après aquò, vendrà la glòria ! M'a enviat cap a las nacions que vos an despolhats ; perque lo que vosautres tòca tòca lo prunèl de son uèlh. »

Actualament, jos nòstres uèlhs, aquel quitament Esperit illimitat del Dieu totpoderós s'activa a metre en plaça las condicions que van permetre lo compliment de l'estrategia de la Tresena Guèrra Mondiala. Perque al lum de l'actualitat, la causa se confirma, l'accion descricha dins Dan.11:40 es pas encara complida. Perque assistissèm en Africa a çò que lo mond occidental aviá apelat « las primas arabas » designant per aquela expression volguda optimista, los reviraments successius dels dictators dels païses del Maghreb e dels païses arabs ; successivament, Iraq, Tunisia, Egipte, Libia, e la temptativa encalada de Siria. Assistissèm aquel còp a de « primas africanas » dins los quals de caps d'Estats son subte versats per de « putsch » militars sostenguts per las poblacions civilas. E aquelas accions concernisson totas Africa siá, « lo rei del miègjorn » de Dan.11:40. En versant lors presidents, los pòbles africans descobrisson la riquesa personala dont dispausavan pel mejan de la corrupcion mascada. Mas, los corromputs essent identificats, que son los corrupteurs ? Los ancians païses colonials e lors agents industrials e comercials. Perque las fortunas descobèrtas son bastidas per de presents, dels dons d'argent e de bens ofèrts al cap nacional per obtenir lo mercat local e

l'espleitacion de las ressorsas naturalas del país : petròli, gas, diamants, aur, argent, manganès, fusta, e urani a Nigèr. Las populacions negras van atal realizar, e d'unas o fan ja, que l'independéncia nacionala obtenguda del país colonizator, èra pas que factici e enganaira. Lo poder local es estat plaçat entre las mans d'autoritats negras corruptibles e corrompudas. Mas lo responsable grand, es lo corrupteur, organizator de la farça enganaira. Es mentre que França pren aici un ròtle de primièr plan, perque sabèm per la revelacion d'Apo.11:7 que Dieu atribuí espiritualmente siá, simbolicament, los noms « Sodome e Egipte » a París, la capitala de França que sa colèra cibla particularament dempuèi sa fondacion per Clodovèu 1èr. E l'evolucion dels esperits que se son adaptats a la nòrma de l'omosexualitat justifica en 2023, aquela comparason amb « Sodome », mai que jamai. Al començament, l'omosexualitat èra jutjada malsana e condemnada per tota la societat. Los omosexuals se devián amagar perque èran sovent la cibla de correccion e de brutalitat punitiva collectiva. Mas, entre 2001 e 2014, lo Cònsol màger socialista de París, Mr Delanoë foguèt un omosexual reivindicat. E subte, l'omosexualitat a trucat de mens en mens, fins a la legitimitat del « maridatge per totes », omosexuals, gais e lesbianas, rendut legal jos la presidéncia de Mr Olanda en 2013. Uèi en 2023, cinc membres del governament de França, cinc ministres, reivindican obèrtament lor omosexualitat. Alara escotam l'apòstol Pau rampelar çò que Dieu pensa d'aquela causa e que descriu en tèrmes causits e castigats dins ròm.1:26-27 : « Aquí perquè Dieu los a liurats a de passions infamas : perque lors femnas an cambiat l'usatge natural en lo qu'es contra natura ; e tot parièr los òmes, abandonant l'usatge natural de la femna, se son enflamats dins lors desirs los unes pels autres, cometent òme amb òme de las causas infamas, e recebant en eles meteisses lo salari que meritava lor égarement. Coma se son pas preocupats de conéisser Dieu, Dieu los a liurats a lor sens reprovat, per cometre de causas indignas, essent emplenats de tota espècia d'injustícia, de marridesa, de cupiditat, de malícia ; plens d'enveja, de murtre, de brega, de rusa, de malinité ; raportaires, mèdisants, impius, arrogants, auturoses, fanfarrons, engenhoses al mal, rebèls a lors parents, desprovesits d'intelligéncia, de leialtat, d'afeccion naturala, de misericòrdia. E, malgrat que conescan lo jutjament de Dieu, declarant dignes de mòrt los que cometan de talas causas, non solament los fan, mas apròven los que los fan. » Per aquel tip d'accion òrra, la vertadièra « Sodome » foguèt frapada per de « pèiras de sofre » enflamadas tombadas del cèl. Qual castig espèra donc París, la « Sodome » simbolica d'Apo.11:8, capitala de França ? Lo fuòc nuclear simbolizat per « lo fuòc e lo sofre » dins la « seisena trompeta » d'Apo.9:17-18. Per totas aquelas rasons, lo ligam amb la colonizacion africana es donc facil a establir. Dempuèi de temps, jols tèrmes « Françafrica » que tradusi en « França a moneda », França fa sa moneda (son argent, en tèrme popular de l'Argòt) en esplechant sas ancianas colonias. Perque d'una faison generala, son las poténcias occidentalas que fixan lo prètz dels produches venduts e crompats. La colèra dels pòbles africans grugés e esplechats, pendent de longas annadas, va tornar tornar sus França, principalament. E anam veire se complir aquelas paraulas de Dan.11:40 : « Al temps de la fin, lo rei del miègjorn se trucarà contra el ». La seguida del verset serà pas que la consequéncia d'una situacion renduda favorable per « lo rei del Septentrion » rus, perque la fornidura d'armas balhadas per Euròpa a Ucraïna li balhe una rason de se voler venjar : « E lo rei del septentrion fonderà sus el coma una tempèsta, amb de carris e de cavalièrs, e amb de nombroses vaissèls ; s'avançarà dins las tèrras, s'expandirà coma un torrent e versarà. » En fach, l'economia francesa pausa tant sus sas ressorsas africanas que se poirà pas resignar a pèdre sos avantatges que comprometon son equilibri financièr. E i a tot luòc de creire que d'afrontaments guerriers l'opausaràn als qu'a contunhat d'esplechar. Mas la profecia la presenta pas coma essent l'agressor, mas al contrari, coma l'agarrida, perque l'agressor es plan « lo rei del miègjorn » african. Precisi que lo tèrme « el » designa plan, lo papisme catolic roman, mas al títol de « filha ainada de la glèisa », en punicion divina, França pòt èsser agarrida pel sosten religiós de son passat catolic actiu, e en punicion vengeresse umana, per sa continuàl activitat d'esplechare de las riquesas africanas.

E a prepaus de la guèrra que se debana en Ucraïna, rampèli que, dins sièis ans e mièg, Dieu exterminarà l'espècia umana sus tota la tèrra. En mena que las listas de las mòrts relevadas dins aquel conflicte ne son pas qu'a lor debuta. Totas las armas bastidas pels èssers umans van èsser destruchas, e l'òme desapareisserà après elas.

La question que tot crescent vertadièr es en drech de pausar en 2023 es la seguenta : Qué demanda Dieu d'ieu uèi ? Res d'excepcional, perque nos demanda pas res mai que çò qu'a demandat a sos apòstols siá, l'obesissença de la vertadièra fe dont lo modèl perfièch es estat presentat per la vida de Jèsus-Crist. E per pròva d'aquela necessitat, prepausi de comparar la vida de l'apòstol Pèire amb la del Crestian reivindicat actual, eretièr de las nòrmas romanas, qu'es atal catolica, ortodòxa, o protestant. Que demest aqueles eretièrs de Roma, pòt tenir los prepauses sortits de la boca de l'apòstol Pèire, dins Actes 10:13-14 : « E una votz li ditz : Lèva-te, Pierre, calada e manja. Mas Pierre ditz : Non, Senhor, perque ai pas jamai res manjat de solhat ni d'impur. » Aquí donc, après Jèsus-

Crist, un autre modèl de l'elegit crestian, aquel còp, plenament òme. E precisi que Pierre a acabat per comprene que los plats impurs presentats dins la vision de la capa fasián pas que simbolizar, lo jutjament impur que los josieus portavan suls pagans. E lo nos explica el meteís dins lo verset 28 : « Sabèt, lor ditz, qu'es defendut a un josieu de se ligar amb un estrangier o de dintrar en çò sieu ; mas Dieu m'a après a agachar pas cap d'òme coma solhat e impur ». S'agís aquí, segur, d'un jutjament portat pels josieus contra l'òme non josieu, en generalitat. Perque per l'eretatge e la practica del pecat, tot òme nais « solhat e impur », lo josieu ebrèu comprés. Avèm ben aquí, la pròva que lo respècte de las ordenanças divinas pertocant las causas puras o impuras, animalas o autras, es perpetualament exigít per Dieu de la part dels que salva. Acceptar pas aquela evidéncia, constituís un acte de rebellion comés contra la vertat e lo Dieu que l'a incarnada en Jèsus-Crist. Al costat d'aquelas causas, que los rebèls jutjan segondaris, la practica del sabat del seten jorn, santificat e ordenada pel quaten dels Dètz Comandaments de Dieu, es encara mai legitimada.

La « lei de Moïse » qu'ensenha aquelas causas a donc vocacion a demorar la nòrma de la vida de l'elegit de Dieu. Pasmens, logicament, essent complidas en Jèsus-Crist, las ordenanças de las fèstas religiosas rendudas caducas, cèssan après sa primièra venguda sus la tèrra del pecat, atal coma « los sacrificis e las ofrendas » del ritual sacrificiel, segon Dan.9:27. Sola, la santificacion del sabat del seten jorn se perlonga, puèi que profetiza, fins a la prima 2030, lo « seten millenari », que la segonda venguda de Jèsus-Crist va inaugurar.

La lei de Moïse concernís lo temps de la descobèrta de Dieu pels òmes e aquel ont Dieu nos fa descobrir l'òme e sos pecats. Perque de longa cobèrt pels cinc libres imputats a l'escritura de Moïse es un temps d'aprendissatge, un moment excepcional, pendent lo qual Dieu es vengut viure al mièg dels òmes, dins tota sa natura divina. Lo contacte dirècte entre lo Dieu perfiechament sant e l'human pecador podiá pas qu'aver per consequéncia, lo melhor e lo pièger ; lo bonaür grand pels elegits, e la mòrt pels rebèls. E es plan la leiçon que nos cal retenir d'aquela experiéncia. Lo raconte de Moïse cèssa amb sa mòrt, mentre qu'annadit de 120 ans, torna barrar, lo tresen cicle de 40 ans de sa vida terrèstra. Desapareís atal, a la fin de las 40 annadas de vida al desèrt de l'Israèl de Dieu. E es sus Josué que lo perlongament d'aquela istòria del pòble causit, se va perlongar en entrant en Canaan segon la promessa facha a Abraam de balhar aquela tèrra a sa posteritat. Pels josieus, las santas Escrituras son constituïdas de « la lei de Moïse » e « los profètas » coma l'indica en ebrèu l'expression « thora we nabiym ». Dieu va encara viure al mièg de son pòble pendent l'experiéncia dels Jutges, mas Israèl es pas mai isolat, coma l'èra pendent las 40 annadas dins lo desèrt. Tanben, ganhat per l'influéncia nefasta de las nacions vesinas, torna sistematicament tornar dins lo pecat. Dieu lo libre alara als Philistins, fins que suscita un « jutge » que condutz lor desliurança. Aquel nom « jutge » rampèla als umans que Dieu es lor « Jutge suprèm », que jutja lors òbras e punís lors pecats. Mas aquel quitament « Jutge » divin organiza la desliurança del pòble que li apartenís. Aquel messatge trobarà tot son sens, dins lo salut portat per Jèsus-Crist e dins la desliurança de sos darrièrs elegits adventistas, al jorn de son segond aveniment. Las experiéncias d'Israèl se multiplican e « los libres dels reis e de las cronicas » fan pròva de las fautas de contunh renoveladas pels monarcas que se succedisson dins los dos camp de l'Israèl de Dieu deveres. E de longa de lors regnes, Dieu parla pas a sos reis que pel mejan de sos profètas que demòran donc la sola canal pel qual la vertat e la voluntat del Dieu creator son transmesas. Dins l'èra crestiana, aquel principi es estat oblidat, mas Dieu a pas res cambiat a sa faïçon de far. E lo ligam de comunicacion es demorat lo de sos profètas. Mas cal esperar lo revelh de la Reforma qu'amb Pierre Valdo a començat tre l'an 1170 e après el, al sègle 16en, l'accion oficiala complida pel monge Martin Luther, per que la votz del Dieu de vertat se faga entendre. Puèi, es pas qu'en 1816, que pel bordier american William Miller, Dieu lança sas espròvas de fe adventistas per las annadas 1843 e 1844. L'adventisme del seten jorn benesit espiritualmente e prophétiquement en 1873, repren l'aspècte de l'Israèl del desèrt, en essent religat a Dieu per la canal qu'a establít sus dòna Ellen G.White, qu'utilizèt, coma intermediari, per dirigir los subjèctes d'estudis dels primièrs adventistas. Fasiá pas que transmetre los òrdres e los jutjaments divins e pretendiá pas qu'al títol de « messatgièra de Dieu en Jèsus-Crist ». Son òbra colossala pausa sus de multitudes de visions recebudas de Dieu dins las qualas li permetèt de descobrir los detalhs dels eveniments complits pendent la vida terrèstra del temps passat. Mas, vivent pas dins los darrièrs jorns del temps terrèstre, profetizèt sus l'avenidor sens çaquela lo poder explicar. Encoratjava donc los Adventistas a estudiar las profecias de Daniel e Apocalipsi. Mas, lo temps de la responsa essent causit per Dieu, a calgut esperar l'annada 1980, per que cridat per vision per Dieu per aquel ministèr, siá dintrat a son servici per recebre e presentar sos darrièrs messatges profetics.

La Bíblia nos balha, per sas profecias, los messatges divins mai importants e los de Daniel e Apocalipsi permeton de bastir las datas de doas cadenas profeticas als caractèrs opausats. La cadena de la « justícia etèrna » prepausa las datas – 458, 26, 30, 34, 1843-1844, e 1993-1994. E la cadena del « pecat » presenta las datas 538,1798, 1828 e 1873. E la darrièra espèra de l'Adventista

dissident pausa sus las datas 30 e 2030. Las datas de totas aquelas tres cadenas son obtengudas per las precisions balhadas per la Bíblia, e las de las doas primièras cadenas son jos formas chifradas siá, fixadas per Dieu per efectuar de simples calculs aritmetics. La tresena cadena a pas de data fixada per marcar sa debuta, e pausa entièrament sus la fe e l'evidéncia, que Dieu a, plan, balhat, a son projècte selectiu de sos elegits, un temps total de 6000 annadas profetizadas pels sièis primièrs jorns de sa creacion terrèstra.

En – 458, segon Dan.9:25 e Esdras 7:7, la benediccion de Dieu torna sus son Israèl, amb la desliurança de son pòble que fa sortir de Babylone per recuperar sa tèrra nacionala.

En 26, segon Dan.9 :27, Jèsus dintra en ministèri, en 30, instaura per sa mòrt la « justícia etèrna », en 34, la gràcia nacionala de l'Israèl ebrèu pren fin.

En 1843 e 1844, segon Dan.8:14, Dieu selecciona los primièrs Adventistas.

En 1993 e 1994, segon Dan.8:14 e Apo.9:5 e 10, Dieu selecciona los darrièrs Adventistas del seten jorn.

En 538, segon Dan.7:25 e Apo.12:6 et14, lo papisme catolic roman dreça l'abominacion religiosa crestiana e tira a Jèsus-Crist son ròtle exclusiu d'intercesseur « perpetual » celèst citat dins Dan.8:12 ; en 1798, los « 1260 jorns » annadas de son regne intolerant sostengut per la monarquia terrèstra cèssan.

En 1828, segon Dan.12:11, Dieu lança lo revelh adventista demest lo crestianisme eretièr del « pecat » roman. Los « 1290 jorns » annadas citats s'acaban.

En 1873, segon Dan.12:12, Dieu lança oficialament lo messatge universal de l'Adventisme del seten jorn que serà « vomit » en 1994. Los « 1335 jorns » citats s'acaban. Lo destin tragic d'aquel adventisme institucional justifica son restacament a la cadena del « pecat » ; çò qu'es estat confirmat, oficialament, en 1995, per son aliança amb la Federacion protestanta condemnada prophétiquement per Dieu dempuèi 1843.

Detalh interessant, per definir l'unitat del jorn de sas donadas chifradas, Dieu a utilizat la forma del singular que representa un jorn de 24 oras compausat « d'una nuèch e un jorn » ensolelhat. Es tanben lo principi qu'es adoptat en Euròpa per la moneda de l'Euro, dont la forma demòra invariament al singular, quala que siá la soma evocada.

Atal, rompent amb lo sistèma de las doas cadenas precedentas, l'Esperit a causit de far pausar la revelacion del vertadièr temps fixat per son retorn gloriós en Jèsus-Crist sus una expression de la fe plaçada sus l'integralitat del temps de sa demostracion universal terrèstra que deu durar 6000 ans e s'acabar pel retorn del Crist. Aquel darrièr messatge es la recompensa qu'ofris a sos elegits que benesís a causa de lor amor balhat a sa vertat biblica entièra « la lei de Moïse e los profètas », e « los Evangèls e los épîtres » de l'aliança novèla, aital coma « las profecias » complementàrias d'aquelas doas alianças. Sens aquel interès, serai pas estat conduch cap a son sant sabat anonciador del repaus de son seten millenari celèst que debutarà a la prima 2030 amb la segonda venguda de Jèsus-Crist. Per sa primièra venguda, es vengut salvar sos elegits de lors pecats, e per sa segonda venguda, va venir per salvar sos elegits de la man dels pecadors que los volràn far se morir. Es çò que plaça aquelas doas vengudas jos « l'annada de gràcia » e lo « jorn de venjança » profetizats dins Esaïe 61:2.

Las trapèlas de l'existéncia

Beneficiam pas totes de condicions favorablas a la cresença en Dieu. Segon nòstras originas, sèm influenciats pel mièg dins lo qual naissèm e descobrissèm la vida. Mas aquel critèri es pas definitiu perque, en realitat, en creissent e en venent adolescent, puèi adult, nòstre besonh espiritual personal se fa sentir quand ven realament necessari, e aquò pòt començar plan d'ora après la naissença. Me rebrembi d'aver totjorn cregut a l'existéncia del Dieu dont parlava ma familha e pòdi donc far pròva d'èsser nascut amb la fe. Explicar la vida autrament m'es totjorn estada impossibla e las teorias évolutionnistes dels scientifics scientistes an pas jamai agut d'efièch sus ieu.

Pòdi comprene, qu'en naissent en Índia o en China, una creatura umana pòt començar sa vida en eretant la religion de sa familha, mas s'aquela arma novèlament mesa al mond a en ela la nòrma de la vida etèrna, d'ora o tard, serà apelada e interpelada per l'Esperit del vertadièr Dieu creator qu'alimenta e inspira nòstras pensadas e qu'a, el meteís, accés a las pensadas e als esperits de totas sas creaturas celèstas e terrèstras. Segon aquel imatge polit, Dieu cerca los bons campairòls e los culhís per son bon plaser, mas daissa en tèrra los campairòls verinoses, toxics e mortals. E cap de poténcia es pas pro granda per l'empachar de reculhir çò que li apartenís de drech e per fòrça. L'ignorància dura pas qu'un temps dins l'esperit de l'elegit qu'aima e vòl salvar. Son Esperit pòt arrancar un èsser

uman plaçat dins un contèxte desfavorable. Dins las mai prigondas tenèbras collectivas, Dieu fa dintrar son lum individualament, en çò de sos elegits. Aquel principi es plan pròche, al nivèl de sos efieches, del de la doctrina de la prédestination que compòrta pas qu'una error, mas que fa tota la vertat, es que los que la presentan tengan pas compte de liura causida que Dieu balha a tosas sas creaturas. Puèi, en foncion de nòstra causida individuala que Dieu coneis abans nòstra naissença, tot se passa coma s'èrem predestinats, los unes, los elegits, per la vida etèrna, los autres, los descasuts, per la mòrt e l'avalida definitiva, e donc, a consequéncia, egalament etèrna. Tota altra explicacion fa aparéisser Dieu coma essent injust e la causa es impossibla, perque li es impossible d'agir injustament. Aquí perqué, abans de lançar d'idèas que concernisson nòstre Dieu creator, l'èsser uman seriá plan inspirat de soscar prigondament a las consequéncias que sas teorias e sas doctrinas religiosas van aver sus Dieu, en primièr, e sus el meteis e los que l'escotan, en segond.

Dins un primièr temps, dispausant pas d'autre mejan, l'ensenhament religiós crestian e sa difusion demest las nacions a pausat, exclusivament, sul trabalh dels missionaris, e Jèsus balhèt l'exemple en enviant sos apòstols e discípols a bèles dos, per portar, dins los ostals que lor obrissian lor pòrta, la bona novèla del salut anonciada pel Messias esperat siá, l'Evangèli etèrn perfièch dins tota sa vertat. Mas dels tempes de tenèbras an seguit e pervertit l'ensenhament d'aquel Evangèli. Lo catolicisme roman presentava pas lo pecat que jos son aspècte sexual carnal, e justificava « lo pecat » testimoniàt contra la vertat divina ensenhada dins la santa Bíblia. En consequéncia de qué, la vida dels missionaris infidèls beneficiava pas mai de la proteccion de Dieu. E sovent aqueles missionaris son mòrts, essent estats tuats pels que volián convertir a lor religion, falta de los poder convertir a la que Dieu apròva e benesís. Perque te cal realizar quant la desformacion de sa vertat es peniblament endurada pel Dieu de la vertat perfiècha e absoluta. Entre el e nosautres, sas creaturas, una enòrma diferéncia fa que nosautras bronchons totes, mai o mens, dins divèrses domenis, mas Dieu, el, non bronqui jamai, demòra per natura justa e perfièch en vertat, en bontat e en justícia. E o podèm comprene en lum coma, lo simple fach, per nosautres, de desformar sens o voler son projècte salvateur profetizat pel ròc de Horeb, valguèt a Moïse sa defensa de dintrar en tèrra de Canaan. Avia degut, segon l'òrdre de Dieu pel primièr còp, « frapar » lo ròc per que balhe d'aiga, mas lo segond còp, devia pas que « parlar » al ròc per obtenir son aiga, e dins la colèra que son pòble rebèl avia suscitada en el, frapèt un segond còp lo ròc de Horeb, desformant atal, inconscientament, lo projècte salvateur de Dieu dins lo qual lo Crist salvaire devia pas èsser frapat qu'un sol còp per salvar sos fòrça-aimats elegits. En compliment d'aquela accion ordenada per Dieu, en l'an 30, la velha de la fèsta de la Pâque josieva, lo dimècres 3 d'Abril, Jèsus-Crist expirava a 15 oras sus sa crotz dreçada als pès del mont Golgotha, dont l'aspècte visual d'un crani uman fach d'el un luòc de mòrt e de suplici. E un còp mòrt, son costat traucat per la lança del soldat roman liberèt « de sang e d'aiga », coma o confirma Jean 19:34 : « mas un dels soldats li trauquèt lo costat amb una lança, e tanlèu sortiguèt de la sang e de l'aiga. » E Jean precisa après aquò : « lo que l'a vist n'a tornat testimoniàtge, e son testimoniàtge es vertat ; e sap que ditz verai, per fin que cresiatz tanben. » Jean se trobava efectivament al pè de la crotz quand aquelas causas son estadas complidas jos sos uèlhs. E aquel detalh pertocant « la sang e l'aiga » es d'una importància granda perque confirma lo compliment del projècte salvateur divin e nos presenta « la sang » versat per establir l'« aliança novèla » e « l'aiga de la vida etèrna » ofèrta per la perfiècha « justícia » de la victima sacrificada. Atal frapat « un sol còp » e crucificat, lo « ròc » nommat Jèsus-Crist, « a balhat son aiga » que fa viure eternalament, sos sols elegits que causís el meteis.

Entre 1816 e 1844, las espròvas adventistas an pausat, encara, sus la difusion orala e escricha dels messatges anonciant lo retorn de Jèsus-Crist. E quitament après 1873, lo messatge adventista del seten jorn es estat expandit sus tota la tèrra, pertot ont la causa èra possibla, per d'enviats missionaris. Dins nòstra epòca actuala, lo departiment collectiu del sistèma « internet » permet als messatges de venir disponibles per tota persona que dispausa d'un accés « internet », pertot sus la tèrra entièra ont aquela ret es installada e utilizat. Tanben dins l'ondada d'informacions utilas, inutiles, nefastes o funèstes, mos messatges profetics son tanben presents e son meses a la disposicion del grand Dieu creator que los pòt utilizar coma « una font d'aiga e de lum » capable d'esclairar e de respondre a la set de comprene de sos elegits dispersats sus la tèrra entièra. Aquel metòde de difusion del lum divin respond perfièchament al critèri biblic que nos presenta Dieu en Crist coma « lo bon pastor que cerca sa feda fòrviada ». E que, melhor qu'el, sap ont se tròba ? Es urós per nosautres, sas creaturas qu'aquel siá el qu'aja pres l'iniciativa d'aquela recèrca, sens qué, lo nombre dels elegits, ja plan reduch, seriá encara mai feble.

La primièra trapèla de l'existéncia pausa donc sus las condicions desfavorablas de nòstra naissença e l'influéncia nefasta de nòstre entorn uman. Mas d'autras trapèlas nos espèran e nos gachan pendent nòstra evolucion umana. En creissent, l'èsser uman descobrís e experimenta plen de causas novèlas que bastisson sa personalitat. Lo cambiament de la vida umana expulsada del jardin d'Eden

es estada enòrma. Comparam aqueles dos tips d'existéncias. A l'origina, Adam descobrí la vida en Dieu, primièr, puèi Dieu li fa descobrir son environament fach de causas maravilhosas e etèrnas. Aquel environament es segondari per el e Dieu li balha d'activitats qu'an pas per tòca que de comolar sa vida. Mas après lo pecat, tot s'invertís. Dieu es pas mai visible, s'amaga, e l'òme descobrí a l'entorn d'el, un environament vengut ostil. Abans lo pecat, consumit pel plaser, sa noiridura meteissa deu èsser, après el, obtenguda pel trabalh agotant de cultura de la tèrra. Descobrí mentre que sa vida pausa sus l'espleitacion de sos cinc sences que van totes venir de las trapèlas per son existéncia a un certan nivèl d'elevacion. Mas dins lo patiment qu'espròva, l'òme tròba encara una rason de cercar Dieu que demòra amagat mas es pas jamai alunhat de sas creaturas, esperant que lo cridan. Es atal, que dins tota lor ignorància de las vertats biblicas, la vida dels paures, dels trabalhaires de la tèrra, dels paisans, èra particularament dura. Perque lor noiridura dependiá del climat, dels insèctes utils e nefastes, e de la qualitat de la tèrra trabalhada, e plaçavan instintivament lor esperança en Dieu coma lo tablèu de l'Angélus l'imatge meravilhosament plan. Presenta un coble que s'agenolha sul sòl pontualament ont las campanas de l'Angélus marcan la fin de lor penosa jornada. Aquela epòca a entièrament desaparegut. Uèi, lo trabalhair de la tèrra utiliza son tractor mecanic de jorn coma de nuèch s'o jutja necessari. Escota pas mai las campanas sonar que fan de bruch e l'agaçan, e sa pensada se vira pas mai cap a Dieu e sa prodigalitat. A après a comptar pas que sus el meteís e sus sa perspicacitat, segon las previsions meteorologicas fachas pels scientifics del temps. Dieu presenta pas mai d'interès per el, perque la sciéncia, e sa coneissença, li presenta totes las responsas necessàrias a son besonh. La vida etèrna es pas mai lo subjècte de sa reflexion. Sa pensada es virada unicament cap a sas condicions de vida terrèstras que desira melhorar constantament. E l'encara, la sciéncia e sas invencions davançan sa demanda. Tanben, s'o pòt comprene, la situacion de l'òme modèrn, paisan o ciutadin, es pas jamai estat tanben separada del recors adreçat al Dieu creator. E Jèsus aviá profetizat sus aquel « temps de la fin » dont coneissiá tota la característica, metent sos elegits ne garda en aqueles tèrmes dins Mat.24:24 : « Perque s'auçarà de fals Christs e de falses profètas ; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits. » Mas quitament dins aquel verset, Jèsus parla pas que de « prodigis e de miracles » espirituals religioses, perque lo desenvolopament tecnic del « temps de la fin » es pas estat profetizat per Dieu. Cap de tèxt alludís pas aquela extraordinària utilizacion de la matèria e de l'intelligéncia umana. Lo primièr a s'estonar de sas produccions, es l'òme el meteís. Aquel desenvolopament de la coneissença tecnologica es progressiu e sembla èsser sens limit. Pasmens, Dieu balha a l'umanitat dels signes qu'anóncian la venguda de sa fin e la disparicion totala de sa preséncia sus la tèrra. Mas fin finala, dins sas messorgas, dins Gen.3:5, lo diabolic « sèrp » aviá dich a Eve una vertat confirmada en nòstra epòca finala : « mas Dieu sap que, lo jorn ont ne manjaretz, vòstres uèlhs s'obriràn, e que seretz coma de dieus, coneissent lo ben e lo mal. » Las proesas tecnicas realizadas an efectivament conduch los umans a se prene eles meteisses per de dieus qu'an pas mai besonh de vertadièr Dieu. Mas çò que lo drac aviá pas dich a Eve, es lo sens que Dieu balha al vèrb « conéisser », que significa per el, « experimentar » concretament lo mal siá, consumir « lo pecat dont lo salari deviá èsser la mòrt » ; çò que confirme ròm.6:23. E dins Gen.2:17, l'avertiment de Dieu èra estat plan clar e precís : « mas manjaràs pas d'arbre de la coneissença del ben e del mal, perque lo jorn ont ne manjaràs, te moriràs. » Foguèt donc la primièra trapèla dins lo qual l'èsser uman es tombat rendent mortals, collectivament, l'òme, la femna e lors descendents umans. Quala foguèt la causa d'aquela primièra casuda ? Gen.3:6 nos diguèt : « la femna vegèt que l'arbre èra bon de manjar e agradiu a la vista, e qu'èra preciós per obrir l'intelligéncia ; prenguèt de son fruch, e ne mangèt ; ne balhèt tanben a son marit, qu'èra al prèu d'ela, e ne mangèt. » « Bon a manjar, agradiu a la vista, e preciós per obrir l'intelligéncia » siá, de qué contentar dos sences umans, lo gost e la vista, e aumentar son intelligéncia siá, tres subjèctes que concernisson la « cobeisá » que Dieu condemna dins lo desen de sos Dètz Comandaments suprèms, segon Exo.20:17 : « Cobejaràs pas ponch l'ostal de ton venent ; cobejaràs pas ponch la femna de ton venent, ni son servidor, ni sa sirventa, ni son buòu, ni son ase, ni cap de causa qu'apartenisca a ton venent. »

Mas relèvi ja, dins la forma retenguda per Eve del sovenir qu'a de defensa de Dieu, una mena d'aflaquiment que tradutz son dobte, perque ditz a la sèrp : « Mas pertocant lo fruch de l'arbre qu'es al mièg del jardin, Dieu a dich : Ne manjaretz pas ponch e i tocaretz pas ponch, de paur que vos morissiatz pas. » Mentre que Dieu a realament dich : « mas manjaràs pas d'arbre de la coneissença del ben e del mal, perque lo jorn ont ne manjaràs, te moriràs ». L'expression « de paur que vos morissiatz pas » aflaquís la certitud de l'òrdre de Dieu « te moriràs ». Abans meteís de consumir lo fruch defendut, Eve es tombada dins la trapèla de sa pròpria natura e de l'opinion personala que s'es facha a prepaus de l'òrdre balhat per Dieu. E es una falta que cometon après ela, totes los umans increduls que sosestiman la valor de las paraulas dichas o inspiradas per Dieu. L'èsser uman superficial, òme o femna, aplica a Dieu sas pròprias nòrmas, comportaments e reaccions. Essent el

meteís, instable dins sas decisions, pren sa natura per modèl que pòt aplicar a son venent e tant qu'aquel venent es uman, s'engana pas o a pas que pauc d'astre de s'enganar. Mas, quand aquel venent es Dieu, las causas se passan diferentament perque Dieu càmbia pas, vària pas e coneís pas, el, cap d'instabilitat comportamentala. L'èsser uman incredul s'engana alara el meteís per sas pròprias conviccions personalas. Tre l'enfança, en escotant los contes de fadas que li contan sos parents insensats, lo mainatge apren la messorga basada sus la recèrca del meravilhós, del fabulós, que fa somiar. Mas mentre que son esperit se bastís sus de sòmis irrealizables, sa vida s'adapta a la practica de la messorga que tua la cresença a la vertat prepausada e presentada per Dieu. Dins l'ideal, un mainatge deuriá pas entendre evocar davant el que çò qu'es vertat, demostrat e provat. Mas aquel ideal es vengut impossible a aténher a causa del pecat e de la dominacion del drac qu'agís e inspira amb sos demònis los esperits umans renegats per Dieu. La vertadièra fe se distinguís atal de la falsa per l'aptitud a prene ric a ric las paraulas pronunciadas per Dieu, perque la causida de sos mots e de sos vèrbs es calculat, pesat e mesurat. S'enganar a aqueste prepaus condutz l'arma umana a la mòrt eterna. E la « segonda mòrt » fraparà totes los increduls que se seràn, eles meteisses, enganats e condemnats a patir aquel castig final, en avent reivindicat lor apertenéncia a Dieu en Jèsus-Crist, sens respondre a sas divinas exigéncias de santetat.

Cadun de nòstres cinc senses pòt constituir, per l'abús, una causa de pèrda del salut. Començam amb lo sens de l'audicion que pòt separar l'arma umana de Dieu definitivament e davança en aquò los senses de la vista del gost e de l'apetís, coma ne testimònia l'experiéncia viscuda concretament per Eve.

La primièra trapèla tibada a Eve es basada sus son sens de l'audicion. Perque lo drama que la va frapar comença per la conversacion dins la quala, per la sèrp, lo drac l'engatja. Lo dangièr se presenta dins la suggestion venent de l'autre, de la part de son cara e cara ocasional. Fins a aquel moment, Eve se n'es tenguda a respectar la defensa de Dieu e ne sofrís pas. Mas la sèrp li parla e provòca logicament son estonament perque cap d'autre animal creat per Dieu possedís pas aquela capacitat a parlar coma un èsser uman. Es pas estada preparada per afrontar aquela experiéncia auditiva e visuala e pòt pas comprene que la sèrp, aquel animal de la creacion divina terrèstra pòt èsser utilizat e manipulats pel drac, l'àngel rebèl, lo demòni celèst. Los mots rassurantss tenguts per la sèrp meton Eve en fisança. En mai, manja de fruch defendut e es pas mòrt, en mena que sas explicacions semblan rasonadas e rasonablas. N'es tot parièr, en 2023 e dempuèi totjorn, dins los escambis umans religioses o profans. Dins nòstra apreciacion d'un subjècte discutit, nòstres cinc senses s'activan e determina nòstre jutjament. Lo contradicteur pareís sincèr e sos arguments pro convincants ; aiçò d'aitant mai se son opinion va dins lo meteís sens que la nòstra. E s'es lo cas, lo testimoniatge dels senses, que contradison aquela opinion, ven impotent e incapable de nos convèncer e de nos evitar de tornar dins la trapèla tibada. Perque en tala situacion, lo dangièr es pas solament a l'exterior de nosautres meteisses en çò de nòstre cara e cara, mas a l'interior de nosautres e de nòstre desir de favorizar nòstra causida personala. E contra nosautres meteisses, podèm pas res far, perque venèm nòstre pròpri adversari e enemic. Es çò que torna la lucha umana mentala e morala tan dificila ; s'opausar a l'autre es pas res, al costat del combat qu'avèm a liurar contra nosautres meteisses. Eve auriá pogut resistir a la sèrp mas podiá pas resistir a sa pròpria cobeisiá agissante al nivèl de sos cinc senses umans. E après ela, son experiéncia es venguda la nòstra, individualament, dempuèi Adam fins al darrièr òme o la darrièra femna que va nàisser sus la tèrra. Nòstra aurelha captura pas que de mots seductors e enganaires, es tanben sensibla a de sons musicals. E dins aquel domeni, encara, l'excès passional, ven idolatra e causa de perdicion eterna. De gents se passionan per escotar la musica dels grands compositors classics, del Jazz venguts puèi, del Rock 'n Roll, que l'a seguit, e en nòstres jorns del Rap, qu'aprèci pas en res a causa de son aspècte general, perque la musica sembla èsser pas que lo pretèxt a vomir, sus una basa ritmada, de las onadas de prepaus exprimissent l'òdi esprovat per la societat blanca occidentala. Aquelel estil revoltat es aparegut dins la comunautat negra, dins America dels USA blanca racista. Una vièlha dicha visiblament oblidada disiá : « la musica adocís las costumas » ; es visiblament pas lo cas del Rap. La musica classica es aitant estada la causa de la perdicion de sos adoradors que lo Rap dels darrièrs jorns. Aquí encara, la societat catolica del rei Francés 1èr balhava de bals e de fèstas ont la musica e l'opèra tenián un ròtle grand entre qualques massacres de protestants rebèls. La musica a servit de pretèxt per balhar una aparéncia civilizada a una societat salvatja e murtrièra, e aquí encara, en 2023, res a pas cambiat, en preséncia del President, del Rei, del Prefècte, del Cònsol màger, del Cardinal o de l'Avesque local, dels concèrts, dels bals e festivitats amassan lo mond polit per festejar e se regaudir de lor riquesa e de lors privilègis.

Passam ara al sens de la vista. Abans meteís de descobrir lo gost del fruch, Eve o vei, o contempla, l'admira, e o cobeja. O ditz « agradiva a la vista ». En 2023, quant de causas « agradivas a la vista » sedusisson los agaches umans pels assujettir e los pèrdre ? De multituds que concernisson totes los

domenis imaginables e que rendon esclaus los èssers umans ganhats per la passion per aqueles subjèctes. D'unes van colleccionar de menas d'objèctes diversés e vodar lor existéncia a ne possedir totjorn mai. Lor vida se limita a aquò. Se valorizan pas a lor pròpri agach que per la capitada de la capitada d'aquela possession, que demòra en vertat, realament inutil e nefast. Pòdi pas enumerar las menas d'objèctes que conduson a l'idolatria de la cobesiá, tant son nombroses e diversés. Perque en fach tot pòt venir causa de perdicion per l'excès de son influéncia sus la natura umana. La passion de las autos, de las mòtos, dels avions, dels batèls, dels tablèus dels pintres celèbres o pas, e de tot objècte visual ven a l'excès devisa de perdicion. E dins son lengatge, l'òme exprimís el meteís sa situacion espirituala, quand ditz « adòri aiçò, adòri aquò » o « me passioni per aiçò o aquò », perque sol Dieu merita l'adoracion e nòstra passion, perque es lo Creator de tota causa e de tota vida. Alara siás atentiu a las expressions que los òmes utilizan, perque decelan lor vertadièra natura.

Contunham pel sens del gost e de l'apetís e de l'odorat que participa a l'apreciacion del gost. La Bíblia balha en exemple a aqueste prepaus Phi.3:19 ont Paul declara a prepaus dels enemics de la vertat crestiana : « Lor fin serà la perdicion ; an per dieu lor ventre, meton lor glòria dins çò que fa lor vergonha, pensan pas qu'a las causas de la tèrra. » En 2023, es encara lo cas ; res a pas cambiat, s'es pas los objèctes de la cobesiá. Dins Tite 1:12, Paul ditz encara a Tite a prepaus dels cretencs : « l'un d'entre eles, lor pròpri profèta, a dich : Cretenc totjorn messorguièrs, marridas bèstias, ventres pigres. » Lo plaser gustatiu pòt en efiech envasir l'òme al ponch d'o separar definitivament de Dieu. L'art de la taula, tan presat e apreciat dins nòstras societats civilizadas, fach dels cosinièrs grands, de las idòlas que vivon pas que per lor activitat professionala. Vivon e se morisson sens esperança de vida etèrna e travèrsan atal la vida, coma o fa l'animal mai vil, lo mai comun. Lo vin e la noiridura son sentits per l'odorat del nas abans de desliurar lor gost en dintrant al contacte de las papillas de la lenga e del palais. D'especialistas son formats quand la sensibilitat d'aqueles tres senses es plan desenvolopada. An alara la capacitat d'identificar lo nom e l'annada del vin testat, e a aquel nivèl de passion e d'investiment de l'èsser, i a pas mai de plaça pel Senhor salvaire dels elegits. Vivon pas mai que per esplechar lor don extraordinari. Venon atal, lor pròpria idòla e an pas brica besonh de Dieu.

Mas los cases evocats fins aquí son pas exhaustius, perque l'idolatria concernís los òmes e las femnas dins totes los domenis e nivèls de la societat umana. Cadun de nosautres, pòt plaçar son atencion, sa pensada e sa passion sus un subjècte que ven causa d'idolatria, perque absorbís e mobiliza tota la pensada umana, daissant pas cap de plaça al subjècte espiritual que rampèla las vertadièras prioritats e besonhs de l'arma umana.

La costuma de sa confrontacion amb la mòrt a destruch, per l'òme, son messatge acusator del pecat. La mòrt es acceptada coma una normalitat transmesa dins l'umanitat, e l'ofèrta divina de la vida etèrna es pas interessanta que per las gents que i vòlon creire. L'acceptacion e la resignacion constituís donc doas trapèlas de l'existéncia per tota l'umanitat. Perque aqueles causas favorizan l'adesion a l'esperit de la tradicion que los elegits devon remetre en question e renonciar a seguir, per seguir Jèsus-Crist dins sa via del salut, ont que sián e se tròben, sus tota la tèrra.

Abòrdi ara la trapèla de la seduccion religiosa e preni per supòrt aquela citacion biblica de Mat.7:15 : « Solament siatz en garda contra los falses profètas que venon a vosautres en vestits de feda, mas qu'al dedins son de lops ravisseurs. » Aquel avertiment balhat per Jèsus esclaira lo sens dels faches complits pendent tota l'èra crestiana, marcada majoritàriament pel regne papal roman catolic intolerant, entre 538 e 1798, mas tanben après el, dempuèi 1843, pel desenvolopament universal de las diversas formas del protestantisme. Los « lops ravisseurs » son pas mai solament catolics, perque son tanben, dempuèi 1843, d'obediéncia protestanta, e en avançant dins lo temps, dempuèi 1994, son tanben d'obediéncia adventista. Es aquel verset de Mat.7:15, que conduch Dieu a designar, per l'expression « dalha profèta », dins son Apocalipsi, la religion protestanta demorada fidèla dempuèi 1843, al repaus dominical establìt dempuèi 321, per la Roma imperiala e dempuèi 538 per la Roma papala catolica.

Qual es donc lo secrèt de l'eficacitat d'aqueles « falses profètas qu'ensenhan la messorga » segon Esaïe 9:14 : « (L'ancian e lo magistrat, es lo cap, e lo profèta qu'ensenha la messorga, es la coa.) » Aquela mesa en parentèsi d'aquel verset li balha l'aspècte d'una revelacion clau plan importanta que Dieu va utilizar dins son Apocalipsi, subtilament, per revelar a sos sols elegits las acusacions portadas contra aqueles « falses profètas qu'ensenhan realament la messorga religiosa ». L'engana comença per las falsas reivindicacions de la Roma catolica papala, mas après la dintrada en vigor del decret de Dan.8:14, la messorga ven tanben un signe de l'activitat religiosa protestanta. E aquela acusacion divina fa d'aqueles « falses profètas » de vertadièrs servidors del drac qu'es « lo paire de la messorga » segon Jean 8:44 : « Avètz per paire lo drac, e volètz complir los desirs de vòstre paire. Es estat murtrièr tre lo començament, e se ten pas dins la vertat, perque i a pas de vertat en el. Quand proferís la messorga, parla de son pròpri fonzes ; perque es messorguièr e lo paire de la messorga. »

En qué consistisson aqueles messorgas catolicas e protestantas ? Consistisson a far creire a lors

victimias sedusidas e enganadas que van poder dintrar dins la vida etèrna ofèrta per Jèsus-Crist, mentre que ne serà pas res. Aiçò, perque lor preparacion a las nòrmas de la vida celèsta serà pas estada efectuada. En consequéncia, la pòrta de la gràcia se tornarà barrar e la dintrada al cèl lor serà refusada. La necessitat d'una preparacion especiala es confirmada dins aquel verset d'Apo.19:7-8 : « Regaudissèm e siam dins l'alegrança, e balhem-li glòria ; perque las nòças de l'anhèl son vengudas, e son esposa s'es preparada, e li es estat balhat de se revestir d'un fin lin, esclatant, pur. Perque lo fin lin, son las òbras justas dels sants. » Las òbras justas dels sants son pas mai solament la de la justícia personala del Crist que lor es estada imputada per gràcia divina. Aquelas òbras justas son practicadas pels vertadièrs elegits dont la natura pécheresse es estada cambiada e remplaçada per la practica d'una perfiècha obesissença a la voluntat divina ; çò que resulta de lor autentica santificacion divina. Concretament, dins lor existéncia entièra, an renonciat a pecar contra Dieu, e se son plenament someses a sa divina voluntat, en respectant sas ordenanças e sos comandaments. E es aquela exigéncia de Dieu que las trapèlas de l'existéncia vòlon e pòdon frustrar e rendre insatisfacha. De cap a las multiplas trapèlas de l'existéncia, los elegits salvan lor arma en s'engatjant sul camin estrech de l'obesissença a la vertat de Dieu revelada e complida en Jèsus-Crist.

Una altra trapèla de l'existéncia menaçava l'umanitat de faïçon collectiva. S'agís de l'amor de la libertat. Perque la libertat balhada per Dieu a totas sas creaturas pausa mai de problèmas que ne resòlv pas. Dins un país coma França, ont los dirigents desiran balhar a cada individú lo mai de libertat possibla, un problèma acaba per se presentar. Al nom d'aquela libertat, de causidas individualas incompatiblas coabitán dins lo meteís país. E dins la situacion ont se tròba França dempuèi la fin de la colonizacion, l'installacion de l'islam dins lo país a agut per consequéncia dels soslevaments esporadics d'aquela joventut musulmana qu'arriba pas a s'integrar dins lo modèl laïc occidental de basa crestiana. Volent pas reprimir sevèrament dels actes de rebellion renovelats, los dirigents fan la « gròssa esquina » e patisson los faches sens los poder reglar de paur de provocar una reaccion massisa fòrça mai perilhosa. La situacion se pòrís atal de mai en mai d'annada en annada. E per un pòble republican, es pas facil de reconéisser que son esperança de vida pasibla èra pas qu'un miratge utopic. En fach, apareis clarament que la libertat totala per totes va demorar un mite irrealizable. E lo prèmi a pagar per aquela descobèrta serà terribla ; aquí perqué, Dieu a plaçat l'ora del castig per « lo temps de la fin » que metrà fin al « temps de las nacions » occidentalas liuras e independentas.

França dels darrièrs jorns subte la consequéncia de sa natura laïc. D'aquel fach, a pas jamai pres consciéncia del dangièr que representa la religion. A cregut que sas valors republicanas avián reglat lo problèma, e en partida, per sos ciutadans naturals, la demarcha es estada parcialament capitada. Mas, dempuèi 1962, la fin de la colonizacion de la tèrra argeriana a provocat l'acuèlh de sos collaborators « harkis » e a donc lançat l'installacion de l'islam sul sòl de França. Aquela immigracion essent de contunh perlongada, lo nombre de personas musulmanas a acabat per aténher un nivèl critic. Perque, l'ostilitat obèrta pels grops islamistas estrangiers e locals fa montar l'òdi entre los franceses blancs de soca e los musulmans aculhits. Lo laïcisme aurà donc estiu el tanben una trapèla per aquel país, coma o serà per totes los païses d'origina crestiana a fòrta immigracion musulmana.

Es dins son aplicacion religiosa que la falsa aparéncia pòrta sas mai grèvas consequéncias. E aquí, retrobam la feblesa de la vista dins son aplicacion religiosa. Dieu balha, dins totas sas revelacions formuladas en lengatge clar o en lengatge imagé codat, una enòrma importància a aquela engana que pausa sus l'aspècte exterior de las causas. E o nos cal plan realitzar, es lo sol que pòsca veire l'interior d'una arma o d'una organizacion religiosa. Perque totes los èssers umans an per lor sola vista, una barrièra infranchissable, una paret que limita lor analisi de las causas. Las paraulas, los risòlets, las bonas accions e bonas òbras caritablas pòdon mascar de pensadas entièrament tenebrosas. E trobam pas, qu'en Dieu, aquela capacitat a veire la vida dins tota sa dimension amagada o visibla, per sas creaturas celèstas e encara mai, als uèlhs de sas creaturasumanas terrèstras. Es mentre que podèm, a bon drech anar, apreciar al mai naut nivèl lo fach de beneficiar de sa revelacion profetica. Perque i decela totas las falsas religions que sedusisson e enganan lors membres, lors adèptes, mas tanben la rèsta de l'umanitat que los respècta, ignorant la responsabilitat que pòrtan a prepaus de las malediccions divinas que frapan los abitants de la tèrra entièra.

Dins Luc 11:39-40, Jèsus a denonciat l'ipocrisia dels Farisiens de son temps, en aqueles tèrmes : « Mas lo Senhor li ditz : Vosautres, pharisiens, netejatz lo defòra de la copa e del plat, e a l'interior sètz plens de rapine e de marridesa. Insensats ! Lo qu'a fach lo defòra a pas fach tanben lo dedins ? » Davant aquela logica, l'òme pòt pas que se calar, e los que Dieu interpèle per aquela reflexion pòdon pas que se sentir plan mal e esprovar una sensacion de nuditat e de transparéncia, almens, geinanta. En escrivent sul sòl los noms dels pecats comeses pels que venon davant li acusar la femna adultèra per o esprovar, Jèsus a encara fach pròva de sa divinitat e de sa capacitat a legir dins lo secrèt de lor vida. E aquí encara, confús e vergonhós, se son totes retirats en silenci. Aquí perqué, dins sas

revelacions profeticas, Jèsus utiliza de simbòls que bastisson en imatge lo retrach robòt de l'entitat ciblada pel jutjament divin. E aquel retrach robòt revèla l'aspècte amagat que l'òme normal ignòra o pòt ignorar. Atal coma pel pòble Juif, lo clergat religiós se balhava una aparéncia somptuosa, portant de polits vestits e dels ornamentals prestigioses mas enganaires, dins l'èra crestiana, lo sistèma religiós papal del catolicisme roman a longtemps enganat, e engana encara, los umans superficials o laïcas. Las televisions mancan pas de difusar las grandas e pomposas ceremonias organizadas per aquel catolicisme roman. E coma al temps dels josieus, los prelat, los Cardinals e los Avesques se drapent dins de tenguts escarlatas e violines que balhan dins l'ensemble, en comparason de l'espectator, un imatge gloriós que sedusís e impressiona las folas. La falsa religion pagana a totjorn sedusit sos adèptes per sos aspèctes sedusents artificials. Dieu utiliza justament lo tèrme « artificieus », per qualificar lo regim papal de Roma, dins Dan.8:23 : « A la fin de lor dominacion, quand los pecadors seràn consumits, s'auçarà un rei impudent e artificieus. » Dins aquel verset, Dieu desliura dos messatges a sos elegits. Lo primièr concernís son jutjament personal del regim papal que ten per « impudent ». Lo segond, nos es particularament adreçat, perque Dieu nos met en garda contra son aspècte exterior que ditz « artificieus ». En descobrissent, çò que lo catolicisme papal a fach de tèxt dels Dètz Comandaments de Dieu, identificam son caractèr « impudent », e « arrogant », segon Dan.7:8. Çò qu'es « artificieus » a pas de consisténcia solida e Dieu nos ajuda a comprene en qué lo regim papal es « artificieus », Ceci, en precisant dins Dan.8:24-25 : « Sa poténcia s'acrescèr, mas non per sa pròpria fòrça ; farà d'incredibles degalhs, capitarà dins sas empresas, destruirà los poderoses e lo pòble dels sants. A causa de sa prosperitat e de la capitada de sas rusas, aurà d'arrogància dins lo còr, farà perir fòrça òmes que vivián pasiblament, e s'auçarà contra lo Cap dels caps ; mas serà brigalhat, sens l'esfòrc de cap de man. » Tota sa « capitada » a pas pausat que sus « la capitada de sas rusas ». Aquel tèrme « rusa » restaca son accion a la seduccion de la « sèrp » diabolica de Genèsi 3, çò que Dan.11:39 suggerís dison : « Es amb lo dieu estrangier qu'agirà contra los luòcs fortificats; e comolarà d'onors los qu'o reconeisseràn, los farà dominar sus mantuns, lor distribuirà de tèrras per recompensa. » Aquel « dieu estrangier » pòt èsser diversement e complèmentairement identificat al drac revelat, als romans per l'ensenhament religiós dels josieus, mas tanben, coma una allusion al nom del Crist que Roma usurpa en prenent una aparéncia religiosa crestiana. Apo.13:3 confirma aquel ligam amb lo drac dison : « la bèstia qu'ieu vitz èra pariera a un leopard ; sos pès èran coma los d'un ors, e sa gola coma una gola de leon. Lo dragon li balhèt sa poténcia, e son tròne, e una autoritat granda. » Per sasir lo messatge d'aquel verset, devèm tenir compte del ligam qu'identifica « lo dragon » al « drac » dins Apo.12:9 : « E foguèt precipitat, lo dragon grand, la sèrp anciana, apelat lo drac e Satan, lo que sedusís tota la tèrra, foguèt precipitat sus la tèrra, e sos àngels foguèron precipitats amb el. » Sus la tèrra, lo regim imperial que dirigís es nommat, dins Apo.12:3, egalament, « lo grand dragon rog » : « Un autre signe pareguèt encara dins lo cèl; e aquí, èra un grand dragon rog, avent sèt caps e dètz banas, e sus sos caps sèt diadèmas. ». Resulta d'aquels messatges que, dins Apo.13:3, Dieu revèla e profetiza la succession de l'empèri roman e del regim papal que li succedís jos la meteissa autoritat del drac : « lo dragon » de l'empèri roman « balha son tròne e son autoritat » al regim papal, dins lo qual Roma repren son ancian poder imperial.

Per que aquela « rusa » capite, e per complir lo projècte de Dieu, lo drac a convencut lo primièr rei dels francs, nommat Clodovèu, de se convertir al cristianisme, ja roman, en essent batejat en 496, per l'Avesque de Roma d'aquel temps qu'èra pas encara portaire del títol de « Papa ». Mas a aquela epòca, Roma èra ja estada frapada per la malediccion de Dieu dempuèi l'annada 313. E dempuèi lo 7 de Març de 321, lo repaus del sabat del seten jorn èra estat abandonat, remplaçat pel repaus del primièr jorn consacrat a aquela epòca a l'adoracion del dieu pagan astral, lo Solelh divinizat, adorat e servit al títol de « Venerable Solelh invencit ». Aquel baptisme del rei dels francs balhèt a la glèisa romana un prestigi que d'autres reis convertits anavan pas qu'afortir pendent lo temps. Es atal, que Dieu faguèt instaurar en Itàlia, lo regim religiós que, per sa revindicacion crestiana, constituís la mai granda trapèla enganaire destinat a captivar e capturar los crescents superficials. Perque « l'artifici » roman pòt pas enganar que de crescents superficials. E çò que caracteriza aquelas gents superficialas, es lo mesprètz o l'indiferéncia que testimònian de cap a la santa Bíblia e sas revelacions divinas. O rampèli, pendent longtemps, la glèisa catolica a defendut a sos membres de legir la santa Bíblia, e al sègle 18en, encara sostenguda per la monarquia poderosa, fasiá metre a mòrt, o condemnar a las galèras, las gents prenguèri en possession d'una santa Bíblia. Aquí perqué dins Apo.11:3, Dieu denòncia la persecucion menada contra la santa Bíblia, sa paraula escricha : « Balharai a mos dos testimònis lo poder de profetizar, revestits de sacs, pendent mila dos cents seissanta jorns. » ; 1260 jorns-annadas siá, de 538 a 1798. Lo verset 7 profetiza la persecucion dont la Bíblia es victima de la part dels Revolucionaris atèus de la França republicana dins lo temps de la « Terror » de las annadas 1793-1794. Alucan de fuòcs e crèman publicament totes los obratges religioses, la Bíblia en cap del

nombre : « Quand auràn acabat lor testimoniatge, la bèstia que monta d'abisme lor farà la guèrra, los vencerà, e los tuarà. » Aquel detalh soslinhat en gras revèla que la mission balhada a la santa Bíblia s'es « acabada » amb la venguda del regim republican francés. Dempuèi lo sègle 16en, Dieu a permès als òmes de seguir sa vertat en la descobrissent dins sa santa Bíblia multiplicada per l'impression dels caractèrs ; lo messatge es desliurat e los òmes intelligents, sos elegits, an pas donc mai qu'a retenir la leiçon. E aquela leiçon va deure èsser mesa en aplicacion per tombar pas pendent las espròvas de fe adventistas complidas successivament en 1843, 1844, 1994 e 2030. Perque fins al retorn del Crist gloriós, los elegits devon èsser seleccionats per Dieu per la demostracion que la leiçon balhada al sègle 16en es estada retenguda e començada. Es en efiech, encara la santa Bíblia qu'espròva las cridats en Crist, en testant lor interès per sas revelacions profetizadas dins los libres de las doas alianças. En mena que fins a la fin, la fe vertadièra se bastís unicament sus l'interès balhat a la revelacion biblica entièra.

Va de se que, quand lo subjècte seductor es pròche de la vertat divina, la trapèla religiosa es encara mai redobtable e dificila a identificar. Per fòrça cresents protestants, condemnar l'anciana glèisa catolica èra facil, mas dempuèi que pòt pas mai secutar degun, es venguda per eles fréquentable e quitament melhor, digne de far aliança amb ela. Aquelas gents son tombadas dins la trapèla de lor ignorància de las causas que Dieu li reprochava. An pas retengut que sas persecucions dels èssers umans, mas an jos estimat los pecats comeses de cap a Dieu, el meteís, en persona. Aquí perqué, eretièrs d'aquelas meteissas fautas, los perlongan en los reproducent.

Dins Apocalipsi 9, los tèmas de « la 5na e de la 6na trompeta » son, dins l'estil de la comparason, dels modèls del genre. Dins cada verset se retròba, renovelat, lo tèrme comparatiu « coma » que confirma la valor simbolica de l'imatge presentat. E demest aquelas nombrosas comparasons, lo verset 8 desliura un messatge particularament important pertocant l'aspècte « exterior » enganaire de las glèisas protestantas descasudas dempuèi 1843 : « Elles avían de pel coma de pel de femnas, e lors dents èran coma de dents de leons. » La clau d'interpretacion d'aquel verset pausa sul ròtle que l'Apòstol Pau balha al « pel de las femnas » dins 1 Agacin.11:15 : « ...mas qu'es una glòria per la femna de ne portar, perque la cabeladura li es estada balhada coma vela » ; « un vel » donc, una masca enganaira. Puèi, l'Esperit dich encara dins 1 Pierre 3:3-4 : « Ajatz, non aquela ondradura exteriora que consistís dins lo pel trenat, los ornamentals d'aur, o los vestits que se revestís, mas l'ondradura interiora e amagada dins lo còr, la puretat incorruptibla d'un esperit doç e pasible, qu'es d'un prèmi grand davant Dieu. » Las glèisas que l'Esperit nos descriu, an en « aparéncia exteriora », un aspècte de glèisas, mas a l'interior dels esperits de lors membres, lors adèptes, Dieu vei pas que de crudèlas e ferotjas pensadas imajées per lors « dents de leons ». E dins la darrièra espròva de fe, aquel natural amagat serà revelat per lor adopcion del decret de mòrt que serà promulgat contra los darrièrs adventistas demorats observators del repaus del dissabte, lo « seten jorn », « santificat » per Dieu dempuèi la debuta de sa creacion de la tèrra e dels cèls, segon Gen.2:2-3. Dins aquel capítol 9 de l'Apocalipsi, Dieu multiplica sas comparasons imajées per revelar las paradòxas que relèva entre l'aspècte visible exterior e l'aspècte real invisible mascat interior dels adèptes protestants. Nos revèla dins aqueles imatges, lo jutjament personal que pòrta sus de glèisas protestantas que se reclaman de son salut, en tota ignorància estant que los a abandonadas e liuradas al drac, dempuèi l'annada 1843 fixada per la dintrada en aplicacion de son decret de Dan.8:14. Lo Jutjament de Dieu es permanent e comença en 1843, data ont condemna la fe protestanta, per son sosten balhat al dimenge roman, e per son testimoniatge mespresant pels messatges adventistas de 1843 e 1844. Son jutjament pren puèi per cibla, en 1994, l'adventisme oficial qu'el « vomís » per las meteissas causas que l'an conduch a regetar lo protestantisme, que l'adventisme rejonch oficialament en 1995. De notar que sa practica del sabat pèrd sa valor sanctifiante, a causa de la demostracion de son abséncia d'amor per la vertat profetica revelada per l'Esperit de Dieu dins aquela epòca. Atal, lo messatge de la « 5na trompeta » a per subjècte, la descripcion e lo regropament dels « falses profètas » del protestantisme, que son pas al complet, qu'en 1994, quand los adventistas descasuts los rejonhon dins la malediccion de Dieu.

Dins la lei de sos Dètz Comandaments, Dieu a plaçat en primièr, los quatre comandaments qu'o concernisson dirèctament, los sièis darrièrs pertocant los devers dels òmes de cap als òmes. A volgut atal presentar sa lei dins la conformitat del decopatge de sos dos comandaments remembrats per Jèsus dins Mat.22:36 a 40 : « Mèstre, qual es lo mai grand comandament de la lei ? Jèsus li respondèt : Aimaràs lo Senhor, ton Dieu, de tot ton còr, de tota ton arma, e de tota ta pensada. Es lo primièr e lo mai grand comandament. » Jèsus ensenha per aquelas paraulas la prioritat que l'òme deurà balhar a aquel comandament. Ajusta puèi : « E aquí lo segond, que li es parier : Aimaràs ton venent coma tu meteís. D'aqueles dos comandaments dependon tota la lei e los profètas. » Per la falsa fe crestiana, far passar lo segond abans lo primièr d'aqueles comandaments de Jèsus-Crist, es se barrar, se meteís, la pòrta del cèl. Perque i dintraràn pas que los que respèctan las prioritats indicadas per Dieu en Jèsus-Crist.

Dins la meteissa idèa, « l'Adventisme del seten jorn » institucional es estat dempuèi 1873 reconegut e autenticat per Jèsus-Crist fins en l'annada 1994 ont l'a « vomit », siá renegat, renviat, regetat. Dempuèi 1844, la doctrina de l'adventisme es estada bastida sus de falsas interpretacions profeticas, mas per Dieu, sas errors avián pas a aquel moment de son istòria, que pauc d'importància. Los pionièrs adventistas son estats benesits e seleccionats per Dieu, non a causa de lor compreson de la vertat profetizada, mas a causa del testimoniatge de jòia que l'anòncia del retorn de Jèsus-Crist provocava dins lor vida entièra. E es aquel sol critèri que los faguèt « santificar » per Dieu. En signe d'aquela « santificacion » qu'autentifica son aprobacion, Dieu lor a fach descobrir e practicar son repaus sabatic del vertadièr seten jorn : lo dissabte. E vaquí, « la glèisa adventista del seten jorn » èra plaçada sus son ralh de lançament. E en 1873, sa mission a pres un caractèr universal. Las interpretacions profeticas comportavan fòrça errors mas es pas qu'a partir de 1980 que Dieu a exigít la disparicion de las falsetats dins la doctrina adventista del seten jorn. M'a alara cridat per efectuar aquela taca. E animat d'una autentica fe dempuèi ma naissença, m'aviái pas jamai volgut far batejar, perque arribavi pas a creire que Dieu aja pogut acceptar de sofrir en Jèsus-Crist per obtenir un tan mingre resultat. Perque vesíai pas gaire de diferéncia, entre los pretenduts crestians batejats e los autres umans incroyants o increduls. La descobèrta de la disparicion de la practica del sabat, subjècte que m'interrogava, es estat la clau de totas las explicacions de las questions demoradas, fins aquí, sens responsa. Atal, la satisfaccion balhada a mas questions es estada lo motor de ma decision de me far batejar dins la glèisa adventista del seten jorn. L'amor de la vertat que m'a totjorn animat m'a conduch alara a engatjar d'estudis detalhats de las profecias de l'Apocalipsi e de Daniel, perque curiosament, es plan dins aquel òrdre que la causa s'es facha. Atal, en descriptant los messatges de l'Apocalipsi, conduch per l'Esperit, ai pogut actualizar son interpretacion, en remetent en causa las que datavan de l'epòca dels pionièrs pels quals 1844 aviá representat la data de la fin del mond. En 1980, aquela interpretacion eretada deviá èsser revista e corregida. Tenent compte del decopatge carnièra del decret adventista de Daniel 8:14, ai comprés coma Dieu aviá bastit l'estructura de son Apocalipsi sul cambiament portat e exigít per el a partir d'aquela data 1844. L'exigéncia de la remesa ne causa de l'eretatge profetic de l'adventisme oficial apareis clarament dins la descripcion que Jèsus fa d'aquel adventisme de las annadas 1980 a 1994. Ditz dins Apo.3:17-18 : « Perque dises : Soi ric, me soi enriquit, e ai pas besonh de res, e perque sabes pas qu'ès malurós, miserable, paure, òrb e nud, t'aconselhe de crompar d'ieu de l'aur esprovat pel fuòc, per fin que vengas ric, e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas, e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas. » Dins lo verset 17, Jèsus presenta son jutjament sus l'adventisme de 1991, data ont mon messatge anonciant lo retorn de Jèsus per 1994 m'a valgut d'èsser raiat dels registres de la glèisa ; çò que tradutz clarament l'expression, « ai pas besonh de res » qu'exprimis un refús oficial de son lum profetic. Dins aquel verset, Jèsus contèsta la valor qu'aquel adventisme balha a son eretatge espiritual ; çò que justifica la necessitat d'o remetre en causa. Mas lo mot que tua se ten dins aquel pichon mot plan cort, o ditz « nud » siá, non cobèrt per sa « justícia etèrna », donc, digna de « la segonda mòrt » anonciada pel « tresen àngel » d'Apo.14:9. En efiech legissèm dins 2 Agacín.5:2-3 : « Tanben gemissèm dins aquela tenda, desirant revestir nòstre domicili celèst, tant almens sèm trobats vestits e non pas nuds ». La menaça que concernissiá sos enemics catolics e protestants, o concernís a son torn, a partir de 1991, data de ma radiacion precisament, en ignorant que los protestants son venguts sos enemics dempuèi 1843. E en confirmacion d'aquela malediccion divina, es dintrat dins l'aliança protestanta, oficialament, en 1995. Dins lo verset 18, Jèsus dreça la lista de tot çò que manca a aquel adventisme oficial per èsser benesit per el : « d'aur esprovat pel fuòc » siá, la vertadièra « fe » segon 1 Pierre 1:7 : « per fin que l'espròva de vòstra fe, mai preciosa que l'aur perible (que pasmens es esprovat pel fuòc), aja per resultat la lausenja, la glòria e l'onor, quand Jèsus Crist apareisserà » ; Jèsus precise encara, « per fin que vengas ric » : la vertadièra « fe » demostrada constituísca la vertadièra « riquesa » espirituala. Mas per èsser autenticada e reconeguda per Jèsus, la fe reivindicada per l'òme deu èsser esprovada per el. La victòria dins l'espròva fa sola la diferéncia entre la cridat elegit e lo cridat descasut. E a aqueste prepaus, Jèsus a plan dich, dins Mat.22:14 : « perque i a fòrça de cridats mas pauc d'elegits » ; la malescaduda dins l'espròva del mai grand nombre, tròp superficial, justifica sas paraulas. Jèsus ditz encara : « e dels vestits blancs, per fin que siás vestit e que la vergonha de ta nuditat paresca pas » Aqueles « vestits blancs » èran portats « dignament » pels pionièrs adventistas dins Apo.3:4 : « Pasmens as a sards qualques òmes qu'an pas solhat lors vestits ; marcharàn amb ieu en vestits blancs, perque ne son dignes. » e aqueles « vestits blancs » son lo signe simbolic de la victòria de la fe, « lo que vencerà serà revestit atal de vestits blancs ; esfaçarai pas ponch son nom del libre de vida, e confessarai son nom davant mon Paire e davant sos àngels. » Es Jèsus que jutja la valor de la fe e rampèla que la vertadièra fe balha, sola, drech al « vestit blanc » de sa « justícia etèrna » qu'ofrís a sos vertadièrs elegits. Jèsus li ditz encara : « e un colliri per onchar tos uèlhs, per fin que vejas ». L'adventisme oficial es reconegut per

sa mission profetica, largament sostengut en sa debuta, per las visions recebudas per la messatgièra del Senhor, dòna Ellen G.White. Solament, Jèsus ditz d'aquel adventisme de l'annada 1991, qu'es « òrb » e deu sonhar sa vista. En mena que l'adventisme oficial se retròba dins la trista situacion que Jèsus descriu dins Mat.15:14 : « Daissatz-los : son d'òrbs que conduson dels òrbs ; s'un eissòrbas conduch un eissòrbas, tombaràn totes dos dins una fòssa ». Mas que li pòt balhar « lo colliri » ofrissent aquel suènh ? Jèsus el meteís e degun d'autre. E o nos prepausa dins sa revelacion profetica, son Apocalipsi. Mas li pòt pas impausar son remèdi, pòt pas que lo conselhièr. Perque la resolucio del problèma de l'adventisme es dins sa pròpria decision e Jèsus sap que la bona decision serà pas presa. El nos lo dich dins son afirmacion del verset 16 : « Atal, perque ès tebés, e qu'è pas ni freg ni borissent, te vomirai de ma boca. » L'avertiment profetic a pas donc pas per tòca de cambiar lo destin tragic de sa darrièra institucion oficiala mas simplament, de revelar a sos vertadièrs elegits, las causas per las qualas la regèta e la « vomís ».

En metent aquelas causas en explicacions claras e detalhadas, ofrissi, als legidors e legidoiras de mos messatges, la possibilitat de tenir compte dels avertiments balhats per Dieu, dins totes sas revelacions profeticas. E las fautas imputadas a sa darrièra glèisa meton en garda los candidats que postulan per dintrar dins l'eternitat del reialme dels cèls, per la justícia de Jèsus-Crist.

Al temps de son lançament, l'adventisme oficial ignorava que lo temps plaçat davant el vendriá una trapèla dins lo qual tombariá. Mas se'n cal estonar ? Lo testimoniatge istoric, a pas mantun còp demostrat, dempuèi l'istòria dels « fils de Dieu » fin finala corromputs per lors maridatges amb « las filhas dels òmes » del linhatge de Caïn, que lo temps tua la fe e la fidelitat ? Perqué la darrièra glèisa crestiana escapariá a aquel principi ? Sabèm la causa d'aquelas apostasias finalas. Son degudas als eretatges religioses dins los quals, los eretièrs indignes eretan de lors parents dignes. E quand aquel eretatge s'allarga dins lo temps, l'indignitat se multiplica e s'amplifica fins a l'apostasia insupportée, condemnada e punida per Dieu.

Coma aquel estudi o ven de demostrar, tomban pas dins las trapèlas de l'existéncia que los increduls descasuts e los incroyants. Los vertadièrs elegits los evitan, esclarats per la profecia que los revèla, perque es impossible al drac e als demònis de los sedusir, coma Jèsus l'a ensenhat dins Mat.24:24 : « Perque s'auçará de fals Christs e de falses profètas; faràn de grands prodigis e dels miracles, al ponch de sedusir, s'èra possible, los quites elegits ».

Qual es lo messatge que devèm retirar d'aquela experiéncia viscuda dins l'epòca « Laodicée » ? L'adventisme del seten jorn va representar dos subjèctes de « santificacion » dels vertadièrs elegits fins al vertadièr retorn de Jèsus-Crist. Dins l'eretatge benesit original, la reforma sanitària es conservada e reconducha. Mas totes las interpretacions profeticas eretadas dels pionièrs adventistas devon èsser reconsideradas e remplaçadas per las interpretacions totalament biblicas que presenti dins mos obratges, principalament jol títol « Explica-me Daniel e Apocalipsi ». Lo vertadièr e darrièr messatge « adventista del seten jorn » actualizat serà portat unicament per d'« Adventistas » dissidents, independents, liures de tota organizacion religiosa institucionala, fins a la venguda gloriosa de Jèsus-Crist, a la prima de l'annada 2030.

Per de rasons de pesantor de fichièr informatic, aquel obratge se va arrestar sus aquela pagina e serà d'ara enlà titolat de « Tòm 1 ». La continuitat de mos messatges serà presentada dins lo « Tòm 2 », jol meteís títol e la meteissa cobèrta que la de sa presentacion actuala.

Indèx dels tèmas tractats

Prolongacion de las revelacions divinas recebudas dempuèi lo 07/03/2020
Los novèls messatges inspirats de contunh per Dieu

Nº paginas

2	Messatges de l'autor
3	2020 – Debuta dels malaürs
4	Lo dimècres 19 de Mai de 2021
5	L'òme espirotual jutge de tot
9	Saber escotar per comprene
20	L'Òme e la Femna
22	Dieu e la sciéncia
25	La compatibilitat de la Republica amb las religions
26	La trapèla de FATIMA

30	La santat dels òmes
32	La fe fruch del bon sens
33	Las eleccions de França de 2022 e la malediccion divina
35	Setmana del 28/11 al 04/12/2021
40	Quand Satan caça Satan
44	Jèsus-Crist candidat per l'eleccion del dominator dels còrs universals
49	Los USA
51	La natura e la sciéncia
54	La falsa pietat
55	L'omosexualitat
57	Dieu e lo plaser
57	França dividida e fracturada
60	Nadal
63	En marcha cap al cèl
65	Las fasas de la santificacion
73	Paul e lo repaus profetizat
74	Los « Mila ans » celèstes perduts a Milan
76	Los trabalhs d'Ercules
78	QUAL ES TON NOM ?
82	Lo camin, la vertat, e la vida
83	La justificacion per la fe oblidada
86	A LAS LAGREMAS CIUTADANS !
91	Una revelacion numerica a las implicacions inesperadas
93	La lei del grand Jutge
97	Dieu lo Paire Pedagòg dels nenons espirituals
102	Lo Covid-19 e lo pecat
106	La lei del talion
108	Qualques precisions utilas
110	Marie, l'esca pels idolatras
119	L'umilitat es nòstra fòrça e nòstre salut
125	Mesclas mortalas
131	La vida balha totes las « rasons » de creire en Dieu
136	Lo salut de l'òme a un prèmi
140	Las leiçons divinas romanas
150	Las sèt messorgas capitalas
151	Pases mortalas e traïsons
155	Dieu balha lo ben e los mals
157	Aimar Dieu e son venent : l'amor ne coble.
165	Vias divinas e vias umanas
174	La societat dels mostres
176	De la « solucion finala » a la « solucion finala »
186	SABER ESCOTAR
187	Las fautas de l'Occident
190	La seduccion de la libertat
192	Lo pecat tornat definir
198	CONVÈNCER per totes los mejans legitims
201	La democracia teatrala
206	Dieu organiza lo remplaçament grand
213	La « seïsenà trompeta » e lo « seïsen » dels « sèt darrièrs flagèls de Dieu » : « Harmagueddon ».
217	Lo crestianisme es josieu o es pas
226	Lo despartiment dels ròtles
232	Los privilègis de la vertadièra fe
238	Nazis ! O novèls romans ?
240	Lo 9 de Mai de 1945, lo 9 de Mai de 1950, e lo 9 de Mai de 2022
244	Lo temps del fin
251	La parabòla del « fils prodig »...invertida
255	Libertat Egalitat Fraternitat ... lo mite republican
258	Entre las mans del Dieu Totpoderós
265	Lo « cap a bofas »

269 Negar l'existència de Dieu a tot pèdre
 271 Aquel factor « temps » que canvia tot
 276 Çò qu'es estat, es çò que serà
 283 L'amor, segon Dieu
 290 La vertat : una nòrma estrictament divina
 303 Mon comentari sus l'actualitat del 15 de Junh de 2022
 308 Las ordenanças de Dieu : las vertadièras e las falsas
 318 La malediccion divina provada
 324 Ucraïna : l'imatge d'una parabòla biblica
 332 Del sòmi a la vertat
 339 Las rasons de la colèra
 343 Un culte agradiu a Dieu
 352 « lo mainatge-rei » al poder
 363 La fin del mond : un tèst de fe
 369 Lo jorn ont lo cèl tombèt suls caps dels Galleses
 374 RELIGION : LO MELHOR E LO PIÈGER
 380 Las indignacions dels increduls e dels incroyants
 389 Las maladreças dels mal-convertits
 395 La volontat : tot lo problèma
 399 Actualitat fin Juillet 2022 : d'un tust petrolièr a l'autre
 407 La religion ortodòxa
 410 PARÍS, vila renegada de totes tempses
 415 L'incroyance e l'incredulitat son pas legitimas
 423 La vida e lo mòrt
 428 LA REVELATION DE LA SEPTIEME ORA e las « Quatre Jean »
 436 Lo ponch sus Ucraïna al 24/10/2022
 444 Dieu jutja los còrs e las pensadas
 448 Lo mesprètz dels testimoniatges de la Bíblia
 451 DIEU : LO MAI GRAND DELS STRATEGES
 459 Çò qu'es estat, es çò que serà
 463 La situacion d'Euròpa
 465 Las datas fixadas per YaHWÉH
 474 L'agach celèst
 479 Jèsus-Crist lo Mètge dels elegits
 487 LO TEMPS DEL FIN
 497 L'aiga de la vida
 508 L'aliança dels mercands de la tèrra
 515 Lo retorn de Jèsus-Crist
 522 Lo procès del Nadal idolatra
 527 La justa colèra divina
 534 Tres jorns e tres nuèchs...coma Jonas
 539 Ieu , repreni e castigui totes los qu'aimi
 551 Vertadièra e falsa legitimitats
 560 L'unic VERITE
 565 L'inegalitat dels sèxes dels cobles de l'umanitat
 572 Lo novèl « Atila »
 578 Los josieus e la venguda del Messias
 583 La confusion romana
 592 En marcha cap a son governament mondial
 601 L'Elegida e la lei divina
 606 Dels faches istorics nautament profetics
 609 L'inversion umana de las valors divinas
 615 La concurréncia e la complementarietat
 623 Del lum pichon a la granda
 628 La posteritat d'Abraam
 632 La Roma perpetuala
 645 L'evolució del mal : dels USA a Ucraïna
 650 Secada climatica pels còrs secs
 656 Lo colonialisme novèl
 662 Las aparéncias de Dieu

669	França renegada e França benesida
674	Dieu nos revèla son experiéncia
680	La dictatura de l'Umanisme
685	La mòrt lenta
695	Equinoxes e solsticis
703	Democràcia e tecnocràcia
709	Fe, intelligéncia e saviesa
717	La vida sens mòde d'emplec
721	La situacion mondiala en fin Mart 2023
729	Lo Vertadièr Mèstre del Temps
740	Lo revelh dels òdis
752	Lo mercat de las illusions
764	L'iniquitat e lo pecat
769	Los ligams de la sang
775	Lo pecat complit en 313 786
	Aquel Occident revelat impur
795	Veraï o fals ; vertat o messorga
814	Lo temps dels sèt darrièrs flagèls
823	Lo vertadièr amor
838	Las leiçons biblicas amagadas non exprimidas
842	la guèrra russoucràiniana e l'actualitat
849	FILS DE DIEU
861	La vertat vos afranquirà
866	La lectura de la santa Bíblia
875	Las nuèchs estivalas incendiàrias
878	Vertadièra e falsa santificacion
883	La setmana de YaHWÉH
895	Tradicion e Vertat
904	La folia collectiva
912	Lo ben e lo mal
924	Lo temps terrèstre : la mòrt programada
938	Prigondor e superficialitat
947	Lo santuari : tot un programa
961	Vertats dificilas a ausir mas bonas a escotar
973	La lei de Moïse
984	Las trapèlas de l'existéncia
1000	INDÈXES DELS THEMES TRACHAS

Conselh als legidors

Aquel obratge es susceptible de patir de modificacions permanentas (correccions, rajouts o supressions). Tanben, per saber se d'importantas modificacions son estadas portadas, dins cada actualizada prepausada, verificatz e comparatz lo numèro de pagina de l'indèx dels tèmas mencionats çai sus, amb lo de la version precedenta que possedissètz.

Ieu, Samuel, servidor inspirat de Jèsus-Crist, mercegi e assòcia a l'elaboracion d'aquela òbra, mos companhs, fraires e sòrres en Crist que, per lor ajuda preciosa e lors talents individuals favorizan las correccions de las fautas d'ortografia, de tustada, e d'errors de detalhs istorics, que permeton de tornar aquel divin ensenhament digne del Dieu de vertat que l'inspira. An atal portat lor pèira a la construccion d'aquel edifici espiritual. Qué ne sián totes eternalament benesits !

Version : 23-09-2023 / 7-7en-5994.